MASTER
NEGATIVE
NO. 93-81702

AUTHOR:
EURIPIDES

TITLE:
EURIPIDIS TRAGOEDIAE ET FRAGMENTA . . .

PLACE:
LIPSIAE

DATE:
1813-1837

Master Negative #

93-81702

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

Works. 1813-

88EI
E14 Euripides.

Euripidis tragoediae et fragmenta, recensuit interpretationem Latinam correxit scholia Graeca e codicibus manuscriptis partim supplevit, partim emendavit Augustus Matthiae. [Indices in Euripidis tragoedias et fragmenta confecit scholia Vaticana in Troadas et Rhesum emendatiora adiecit ... C. F. Kampmann.] Lipsiae, apud Ioa. Aug. Gottl. Weigel, 1813-1837.
10 v. facsims.

Contents.--t. 1-3. Greek text.--t. 4-5. Scholia.--t. 6-8. Notes.--t. 9. Fragments.--t. 10. Indices by Kampmann.

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 11X
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 8-26-93 INITIALS JAMES
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

GUIDE TO CONTENTS

MASTER NEGATIVE #	AUTHOR	TITLE
93-81702	EURIPIDES	EURIPIDIS TRAGOEDIAE ET FRAGMENTA

VOLUME 8

M. L. Earle

EURIPIDIS
TRAGOEDIAE
ET
FRAGMENTA.

RECENSUIT
INTERPRETATIONEM LATINAM CORREXIT
SCHOLIA GRAECA E CODICIBUS MANUSCRIPTIS
PARTIM SUPPLEVIT PARTIM EMENDAVIT
AUGUSTUS MATTHIAE.

vol 8

TOMUS OCTAVUS.

LIPSIAE
APUD IOA. AUG. GOTTLOB WEIGEL
MDCCCXXIV.

NOTAE IN RHESUM.

Argum. v. 1. scribe *παῖς μὲν ἦν*, ut est in Ald. *ἦν* male omisit Barnes. et hinc Musgrav. Havn. *Ῥῆσος μὲν ἦν Στρ. τοῦ ποταμοῦ καὶ Τερψ. μιᾶς τῶν Μουσῶν παῖς.*

V. 2. *παραγίγνεται* recte Ald.

V. 3. *τῶν* ante *Τρώων* Barnes. de suo addidit.

V. 4. 5. Havn. *ὑποθεμένοις. μέγαν γὰρ ἔσεσθαι κίνδυνον ἐκ τούτου*, omissis verbis *τοῖς Ἕλλησι.*

V. 6. Scribe *ἀνείλετο*, ut est in Ald. Verba *ὡς ἐν παρόδῳ — Δόλωνος* addidi e Flor. A. 1. 2. In iisdem sequentia eo ordine leguntur, quem exhibui, quum in Ald. prius legerentur illa: *Τὸ δὲ δρᾶμα — ὁμολογεῖ* tum *Ἡ σκηνή κ. τ. λ.*

V. 8. 9. om. Havn.

V. 10. Havn. *Τοῦτο τὸ δρᾶμα ἔνιοι νόθον ὑπενόησαν, Εὐριπίδου δὲ μὴ εἶναι.*

V. 12. Havn. *ἀναγέγραπται.* Mox Barnes. male *τὰ μετάρσια δή.*

V. 14. Haec et sequentia primus e Flor. A. protulit Valck. diatr. p. 89 sq. Eadem, teste Musgravio, sunt in MSS. Parisiensibus, etiam in Havn. et in Vaticano nr. 407. Vid. Fabric. Bibl. gr. T. II. Praef. p. XVIII.

Ib. Havn. *πρόλ. δὲ ἐν αὐτῷ φέρ.* et *ἐκτιθείς* pro *ἐπιτιθείς.*

V. 17. Havn. om. *καί* et pro *φέρεται* habet *φαίνεται.*

V. 18. Havn. *τῶν ὑποκριτῶν τινές.*

V. 19. Flor. A. *ὦ τὸν μεγ.* Z. *Ἀλμ* (sic) [*α* above] *τέκος*, quod in calce libri Vossius emendavit, prout edidit Valcken. *ἄλκιμον*, ut est in Vatic. et Havn. Idem monuit esse haec verba Iunonis Minervam ad auxilium Argivis ferendum cohortantis. vid. Schol. Il. *κ'*, 435.

V. 22. Flor. A. *ἀρχαίων*.

V. 23. Flor. A. *ἐν μακῇ δορός*. Vatic. *ἐν μακη* sine accentu, et *ι* subscr. et sine *δορός*. Havn. *ἐν μακρῷ*. in marg. coni. *ἐν ἀκμῇ*, Valcken. *ἐν μάχῃ*.

V. 24. Flor. Vatic. *βιαίας*. Valck. *βιαίᾳ γ' Ἑ*. Havn. habet *βιαίᾳ*, sed sine *γ'*.

V. 25. Havn. *οὐκ ἔνεστι* pro *οὐδέν ἐστι*. Idem omittit *ἄλγιον*, pro quo in Flor. est *ἄλγον*, et pro *βάρος* habet, *βάρβαρος*.

V. 26. Havn. *ἐξ ὅτ' ἐκρ*. Idem *ἔκρινε*, ut Valck. emendavit lectionem Flor. Vatic. *ἔκρινα*. Flor. *Ἀλέξανδρον*, Havn. *ἀλέξαι*. Emendavit Valck. Vatic. *Ἀλεξάνδρου*.

V. 27. *προσήκειν* Flor. Vatic. et Havn.

V. 28. *Ἀθηνᾶ* Flor. Vatic. et Havn. Tum *φίλτατ' ἐμοί θ' ἑῶν*. *φίλτατ'* etiam Havn. Correxit Valcken.

V. 30. *τὴν Πριάμου* Havn. *ἐκτετριμμένον* Flor. Correxit Vossius.

Praeter hoc aliud argumentum est in Havn. his verbis scriptum.

Ἕκτωρ τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ κοιτῶν ἀκούσας αὐτοὺς πυρκαίειν, εὐλαβήθη μὴ φύγωσιν. ἐξοπλίζειν δὲ διεγνωκὼς τὰς δυνάμεις μετενόησεν Αἰνείου συμβουλεύσαντος ἡσυχάζειν, κατάσκοπον δὲ πέμψαντας δι' ἐκείνου τὴν ἀλήθειαν ἱστορῆσαι. Δόλωνα δὲ πρὸς τὴν χρείαν ὑπακούσαντα ἐκπέμπεσθαι. καὶ τόπον εἰς τὴν παρεμβολὴν ἀφώρισεν αὐτῷ. Ἐπιφανέντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ὀδυσσέα καὶ Δόλωνα μὲν ἀνῃρηκότες, ἐπὶ δὲ τὴν Ἕκτορος κοίτην ἐλθόντες πάλιν ὑπέστρεφον οὐχ εὑρόντες τὸν στρατηγόν. οὓς Ἀθηνᾶ ἐπιφανεῖσα κατέσχεν. καὶ τὸν μὲν Ἕκτορα ἐκέλευσε μὴ ζητεῖν, Ῥῆσον δὲ ἀναιρεῖν ἐκέλευσε. τὸν γὰρ ἐκ τούτου κίνδυνον μείζονα ἔσεσθαι ἐὰν βιώσῃ. τούτων δὲ ἐπιφανεὶς Ἀλέξανδρος ἐξαπατηθεὶς δὲ ὑπὸ Ἀθηνᾶς ὡς δῆθεν ὑπὸ Ἀφροδίτης ἄπρακτος ὑπέστρεφεν· οἱ δὲ περὶ Διομήδην φονεύσαντες Ῥῆσον ἐχωρίσθησαν. καὶ ἡ συμφορὰ τῶν ἀνῃρημένων καθόλον ἦλθε τὸ στράτευμα.

Rhesum fabulam non esse Euripidis, iis iamdudum argumentis demonstratum est, ut vix de ea quaestione

aliquid dicere attineat. Quo tempore tamen scripta esse videatur, quaeri potest. Hermannus quidem, quum in diss. de graecae l. dial. p. X. versuum elegantiam, si reliqua quoque, quae in isto carmine singularia sunt, bene perpensa fuissent, monstrare potuisse, neque Athenis eam fabulam scriptam fuisse, nec tam brevi intervallo contingere aetatem Euripidis iudicasset, nuper in elem. doctr. metr. p. 124. ita scripsit: „illum poëtam, qui Rhesum fecit, quem Euripide aliquanto recentiorem esse non dubium est, trimetros fecisse videmus elegantissimos, planeque ab ista negligentia“ (solutionis longarum syllabarum)“ puros. Ex quo mihi videor iure posse colligere, non eum ex recentioribus illis Atheniensium tragicis esse, sed multo post vixisse, quum Alexandrini, ut Sositheus et Lycophron, Atticorum tragoediam, grammatica subtilitate limatiores, quam fecundi ubertate poëtica, imitari atque ex oblivione resuscitare conarentur.“ Cui iudicio quominus subscribam, plura sunt, quae me impediant. Primum enim, quod pro fundamento ratiocinationis ponitur, poetam illum Euripide aliquanto recentiorem fuisse, id non ita certum est, ut omnis de ea re quaestio supervacanea sit. Deinde non e trimetrorum modo elegantia, sed reliquis omnibus quae in carmine insunt, compositis et comparatis, imprimis ex universa dictionis indole, utrum poëta ille Euripidi aequalis vel adeo antiquior sit, an recentior et ad Alexandrinorum aetatem detrudendus, effici potest. Iam vero Alexandrinorum ingenia eo maxime conspicua sunt, quod in doctrina et grammatica et historica ostentanda, in antiquiorum scriptis ita imitandis, ut non tantum verba et voces, sed etiam res et sententias in sua transfunderent, elaborabant. In nostra fabula etsi multa leguntur ab Euripidis quidem consuetudine aliena, at Aeschylo tamen et Sophocli, nonnulla etiam Homero, usurpata, (Vid. Valcken. diatr. p. 96 sq. Beck. diatr. crit. de Rheso p. 464. 465 sq.) tamen haec ita non quaesita sunt, pleraque tam suo loco posita, ut ea poëtam non ex abditis fontibus hausisse, sed e communi poëtarum sui temporis consuetudine sumsisse dicas; rara sunt ea, quae in hoc uno carmine leguntur, ut *προταινί, ἀποινᾶσθαι*; imitationis vero nulla usquam vestigia sunt, nisi forte locu-

tionem τετράπουν μῖμον ἔχων v. 253. ex Eurip. Herc. f. 972. ductam dicas, quae cuique in mentem venire poterat. Quum vero imitatores, in his Alexandrini, in iis subsistere fere soleant, quae iam apud alios invenerunt, noster poëta contra plura novasse videtur, et saepe non incommode, quod facere non solent nisi ii, qui linguam adhuc florentem usu didicerunt, non ii, qui eam ex aliorum scriptis didicerunt, imprimis in melicis ita nonnunquam, ut ita dicam, sui et iuris et ingenii est, ut apud nonnullos in nimiae audaciae et tumoris crimen incurrerit. In melicis vero ea etiam est metrorum et facilitas et simplicitas, ut hoc quidem in genere cum Aeschylo comparari queat. His igitur de causis credere non possum poetam Rhesi Alexandrinorum aetate vixisse, sed eum ad tempus florentis et linguae et scenae Atticorum referendum puto, ut in descriptione carminis vix mediocrem poetam — nam quo iure illis temporibus non nisi Pindaros, Aeschylos, Sophocles, Euripides exstitisse dicas? — sic versuum pangendorum et dictionis poeticae non contemnendum artificem *). Accedit, quod argumenti auctor in didascaliis fabulam Euripidi tribui dicit, didascaliarum vero doctissimi et gravissimi auctores fuerunt Aristoteles, Eratosthenes, Callimachus, Aristophanes Byzantius, Aristarchus, Crates alii. vid. Fabric. Bibl. gr. T. II. p. 288. Harles. Quos quomodo credibile est fabulam sua aetate vel paulo ante scriptam ad Euripidem auctorem referre potuisse? Itaque nihil restat, nisi ut vel auctorem argumenti mentitum esse dicamus, vel auctorem fabulae diu ante Alexandrinorum tempora vixisse.

Multa praeterea dici possunt, quibus hanc fabulam satis antiquam esse demonstretur. Quum enim prologus desit, — quem quibus argumentis periisse ostendere velit Beck. in diss. crit. §. 2. not. 7. et p. 457. 459. non intelligo — ex hoc suspicari aliquis possit, auctorem fabulae Euripide antiquiorem vel aequalem certe esse; quamquam qui post aliquem vixit, in eodem genere elaborans, non necessario illius exemplum sequi debet. Quod vero duo prologi ferebantur, ut est in

*) Contra auctorem Rhesi in graeca lingua non valde exercitatum fuisse iudicat Beck. l. c. p. 464.

argumento — quod ipsum documento esse potest, neutrum ab ipso poëta scriptum esse, — ex eo coniicias, florente adhuc scena Attica fabulam scriptam et vero etiam actam esse, quum vix quisquam operam in eo ponat, quod nullius usus futurum videt. Orphei et Musaei de Atheniensibus merita commemorat Musa v. 938 sqq. ex quo coniicias, hanc fabulam scriptam esse, si non ad sacra Orphica commendanda, eo saltem tempore, quo τῶν Ὀρφεοτελεστῶν superstitio Athenis praecipue vigebat, id est, Euripidis et Platonis aevo. Vid. ad Hippol. 950. Sed haec incertiora sunt, quam ut iis quidquam effici possit; quamquam collecta aliquid ponderis habitura sunt: hoc saltem demonstrant, nihil continere fabulam, quod ab antiquis temporibus abhorreat.

V. 2. *βασιλέων* Ald. rell. *βασιλέως* Par. G. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. ut coniecerat Heath.

V. 3. Ald. rell. *ἢ τευχ.* Flor. 2. 10. *ἦ τευχ.* Herv. 2. Brub. Canter. rell. *εἰ τευχ.* Legitima constructio esset *ἢν δέξηται.* Sed cogitatur simul *εἴθε δέξαιτο*, ut duo membra in unum confusa sint. Similiter *ἦ δέξαιτο*, puncto post *βασιλέως* posito, esset: *ἦ δέξαιτο ἄν — εἴθε δέξαιτο* [ω] *— κλήδονα*; Sed hoc coactum. — Flor. 1. *τευχοφόρον.*

V. 4. Havn. *κλυδόνα.*

V. 5. *φρουράν* Ald. rell. *φυλακήν* Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 6. Ald. rell. *πάσης στρατιᾶς*, | *πόλεως Τροίας προκάθηνται.* Pro *πόλεως* Par. G. *βασιλέως*. Sed verba *πόλεως Τροίας* om. Flor. A. 10. Havn. Contra Bothius verba *πάσης στρατιᾶς* delenda censet: nam *πάσης* superfluum, *στρατιᾶς* ad *φρουράν* adscriptum esse explicandi causa. *κάθηνται* pro *προκάθηνται* Flor. 1.

V. 7. auctore Valcken. diatr. p. 92. addidit Musgrav. e Flor. A. Par. G. Eumdem habent Flor. 10. Havn. Vict. hic cum v. l. *γρ. ὤρθου κεφαλόν* (sic).

V. 8. *βλεφάρων ἕδραν* pro *βλέφαρα*, ut infra 550 *ὄμματος ἕδραν* pro *ὄμμα.* Alio sensu *λύειν βλέφαρα* accipiendum videtur apud Soph. Antig. 1302. *remittit palpebras*, quae antea intentae erant; quod faciunt moribundi. Sic *μέλη λύεσθαι* dicitur. *Γοργωπὸν* glossam Hesych. hinc sumtam esse non credo.

V. 10. Ἕκτορ Ald. Herv. 1. 2. Brub. Ἕκτωρ Cant. Barn. Musgr. Ἕκτορα Flor. 1. 2. Vict.

V. 11. Ald. rell. τίς ὅδ᾽ ὦ φίλος εἶ; φθέγγου τίς ἀνήρ. Herv. 2. Brub. τίς ἀνήρ. Flor. A. 10. τίς ὅδ᾽ ἡ φίλιος φθόγγος τίς ἀνήρ, quod reponi iussit Valcken. diatr. p. 93. not. ἡ in ἢ mutato. Eamdem scripturam habet Havn. sed ἢ pro ἡ vel ἦ. MS. citatus Andr. Schotto Obss. poët. XI. 24. τὶς ὅδ᾽ ἦ φίλοι φθέγγος τίς ἀνήρ. φθέγγος τις etiam Paris. *E.* φθέγγ᾽ ὅστις ἀνήρ Par. G. Flor. 1. 2. in ceteris ii cum Aldina convenientes. Harl. τίς ὅδ᾽ εἶ φίλος φθέγμ᾽ ὅστις ἀνήρ. E Victor. notatum ὦ φίλιος εἶ φθόγγου. et φθέγγ᾽ ὅστις.

V. 12. Sic recte distinxit Valck. pro τί τὸ σῆμα θροεῖ. E Flor. A. et 10. nihil enotatum. Sed θρόει Havn.

V. 13. ἡμετέρας Ald. rell. ἁμέρας Flor. A. ἁμετέρας Flor. 10.

V. 14. πλάθουσ᾽. Vid. Brunck. ad Hec. 880.

V. 15. Dele signum interrogandi post στρατιᾶς ex errore typothetae ortum.

V. 17. λόχος pro δόλος Flor. A. Havn. οὐκ pro οὐκέτι Flor. 1. 2.

V. 18. Flor. 1. 2. ἔστι σύ. ἤδη in fine om. Flor. A. 1. 2. 10. Havn. Pro eo ἔτι Vict. Pro προλιπών Herv. 2. προλιπῶν, Brub. πολιτῶν.

V. 22. πανόπλοις Flor. 10.

V. 23 — 33. 41 — 51. antistrophica esse vidit Musgrav.

V. 23. Flor. 1. 2. Ἕκτωρ.

V. 25. ὄτρυνον Flor. A. Havn. Bis haec verba habet Flor. βᾶθι πρὸς εὐνάς ὄτρυνον ἔγχος | ὄτρυνον ἔγχος — — bis etiam Flor. 10. ὄτρυν᾽ ἔγχος. Musgrav. recepit ὄτρυνον. recte: ὄτρυνον ἔγχ. est diiambus, cui respondet in antistr. diiambus διπετῆ.

V. 27. τοὺς ἵππους Ald. rell. τοὺς om. Flor. 1. 2. 10. Havn. Praeterea Flor. A. 10. ψαλίους. In Flor. A. an τούς desit, non annotatum.

V. 28. δ᾽ post τίς om. Flor. 1. 2. 10. Havn.

V. 29. Flor. A. Havn. Vict. Εὐρώτας. Herv. 1. 2. Brub. ἀγών. Hanc et sq. v. citat. Eustath. ad Dionys. Per. 270.

V. 31. μούναρχοι Ald. rell. μόναρχοι Flor. A. 1. 2. 10. Havn. Vict. et γυμνήτων.

V. 32. δὲ φρυγῶν Flor. A. 10.

V. 33. Flor. 10. νεβραῖς. Flor. 2. Vict. τό γε ξα νευραῖς (sic). Κερόδετα τόξα hinc sumta esse ab Hesychio monuit Spanhem. ad Callim. h. in Apoll. 33.

V. 35. θρασύνεις Ald. rell. θαρσύνεις Flor. A. 1. 2. 10. Vict.

V. 36. Havn. παντός pro Πανός. Post ἀλλ᾽ ἤ alterum membrum omissum videtur, ἢ ἡμῖν ἐνοχλεῖν βούλει. Melius tamen cum Bothio legeretur ἀλλ᾽ ἦ, at non ut sit pro *sed profecto*, sed *an vero*, cum interrogationis nota post στρατιάν; Vid. Monk. ad Hipp. 936.

V. 39. πολλάς Flor. 1.

V. 40. Flor. A. τρανές. (τρανῶς sec. Valck. diatr. p. 102.) γε, quod Ald. rell. habent post οὐδέν, omittunt omnes MSS Musgrav. Flor. A. 1. 2. 10. Havn.

V. 41. πῦρ αἴθει Flor. A. Vict. quod praefert Valck. diatr. p. 102. et ad Herod. p. 343. nam πυραίθειν primam corripit. vid. v. 78. Pro Ἀργόλας Flor. 1. 2. Vict. ἀργέλας, Havn. ἀργέλαος.

V. 42. ἀνόρφναν Flor. 1. ναῶν Flor. 1. 2. Vict. Havn. in Vict. annotatum: al. νεῶν πυρσοῖσι σταθμά. πυρσοῖ σταθμά Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. Barn. πυρσοῖσι Flor. A. 1. 2. 10. quod quomodo metro convenientius dicere potuerit Musgrav. non assequor.

V. 44. Ald. Herv. 1. παῖς δ᾽ ἀγαμ. Herv. 2. πεζὸς ἀγαμ. Brub. πᾶς δ᾽ Ἀγ. et sic MSS. Steph. Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. Ἀγαμεμνονίαν e Par. E. Flor. 10. Havn. recepi pro Ἀγαμεμνονείαν.

V. 45. ἐννύχιος σὺν θορύβῳ σκηνάν Ald. rell. σύν om. Flor. A. 1. 2. 10. Havn.

V. 46. νεάν τίν᾽ Ald. rell. et MSS. νεαράν scribendum vidit Heath. De ἵεμαι prima producta vid. ad Bacch. 584. Dictum videtur pro ἱέμενοι ἐπὶ νεαρὰν βά-

ξιν. Notandum vero, et hoc et strophico versu *συνάφειαν* anapaesticorum violari.

V. 48. *στρατὸς* Ald. rell. *στρατιὰ* Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 49. Ald. rell. Flor. 1. 2. *σοὶ γὰρ ὑποπτεύων γε τὸ μέλλον.* Flor. A. 10. Vict. Harl. Havn. *σοὶ δ' ὑποπτεύων τὸ μέλλον.*

V. 50. Ald. rell. *ὡς ἂν μήποτε. ἂν* om. Flor. 10. Havn.

V. 51. Ald. rell. Flor. 2. *τινα μέμψιν ἐς ἡμᾶς εἴπ.* Flor. 1. *εἰς ἡμᾶς.* Flor. A. 10. Harl. Havn. *εἰς ἔμ' εἴπης.* Vict. *ἐς ἐμ' εἴπ.* Melius strophico suo respondeat versus, si legas: *μή ποτ' ἐς ἐμέ τινα μέμψιν εἴπης*, ut scribendum coniecit Bothius; quo vitabitur etiam anapaestus dactylo subiectus. Vid. ad Hipp. 1355.

V. 52. Chorus *ἀγγέλλει φόβον* ex sua sententia, *rem sibi plenam timoris nunciat*, quamvis non Hectori ita videatur. Hoc versu utitur auctor X. π. 1801.

V. 53. Recte Elmsl. ad Med. 207. scribi vult *ἄνδρες*, ut scripsi v. 93.

V. 54. Ald. rell. *φυγεῖν μέλλ.* Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. *φυγῇ μ.* MSS. Steph. *φυγὴν μ. αἴρεσθαι φυγὴν* legitur infra v. 126.

V. 55. *σημαίνει* pro *σαίνει* Flor. A. 10.

V. 56. Flor. A. *εὐτυχοῦντες. ὅςτις μ' εὐτυχοῦντ' ἐνόσφισας θοίνης λέοντα* dictum est pro *ὅςτις μ' εὐτ. ἐνόσφισας νίκης, ὥςπερ θοίνης λέοντα*, e notissima poetarum, imprimis lyricorum, figura, qua id quod comparationi inservit et id quod cum ea re comparatur, commiscentur; nec est cur cum Bothio *μ'* deleamus. Notum est Horatianum *Rusticus exspectat, dum defluat amnis;* sed sic accipiendus videtur locus Pind. Nem. 1, 34. *λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσλοὺς ὕδωρ καπνῷ φέρειν ἀντίον* pro *λελ. δὲ ἐσθλοὺς ἐναντιοῦσθαι μεμφομένοις, ὥςπερ ὕδωρ καπνῷ φέρειν ἀντίον.*

V. 57. Flor. A. *θοίνε* et *Ἀργεῖον.*

V. 58. Blomfield. ad Aesch. Pers. 54. sine dubio legendum dicit *φύρδην.*

V. 64. *χρῆσθαι τις εὐτυχεῖν* Flor. A.

V. 65. *μοι καὶ* Flor. A. Havn. *με οἱ καὶ* Flor. 1. 2.

V. 66. Flor. 10. Havn. *μάντης ἔφασαν.* Flor. A. Vict. *μάντεις ἔφησαν*, tum *εἶναι* pro *μεῖναι* Flor. 1. 2. Vict.

V. 68. *θυοσκόων* Flor. 10. Havn.

V. 72. *νεῶν* Flor. A. Havn.

V. 73. Par. E. *ταραχθείς.*

V. 74. Flor. A. *δεομένοις λελειμμένοι.* Flor. 10. *δέσμιοι λελημμένοι*, ut correxit Valck. diatr. p. 102.

V. 75. *γᾶν πονεῖν* Flor. A. *γαπονεῖν* Flor. 10. *πονεῖν* Flor. 1. Probabile est Tragicos *γαπόνος, γαπονεῖν* dixisse. Vid. ad Suppl. 420. ubi tamen minus considerate de forma vocis disputavi.

V. 76. Flor. 1. *Ἕκτωρ.*

V. 77. *ἄνδρες* hic etiam scribendum videtur.

V. 78. Flor. A. *τί γάρ.*

V. 79. Ald. rell. *ἐμοὶ φρενί.* Flor. A. 1. 2. 10. Harl. Havn. *ἐμῇ φρενί.* ut iam Barnes. in marg.

V. 80. *πάντ' ἂν φοβηθεὶς ἴσθι*, i. e. *ἴσθι ὅτι πάντα ἂν φοβηθείης, εἰ τόδε δειμαίνεις.* Havn. *φοβηθῇς.*

V. 82. Cod. Regius antiquior apud Brunck. ad Hec. 114. *ἔπαισον.*

V. 83. frigidus videtur Musgravio, itaque corrigit *Ἐν ταῦτα πράξας καὶ τὰ λοιπὰ νῦν σκ.* Minus recte: nam in *σὺ ταῦτ' ἔπραξας* vis est sententiae.

V. 84. *γέρας* Flor. 1. 2. Vict.

V. 85. Quod Reisk. et Elmslei. in *Class. journ.* n. 16. p. 430. coniecerunt, *ὅδ' Αἰνέας καὶ μάλα σπ. π.* id ipsum est in Havn. et *καὶ* est etiam in Ald. rell. deletum a Barnesio.

V. 87. Flor. 1. *Ἕκτωρ.* In Havn. distinctum *Ἕκτορ· τί χρῆμα; νύκτεροι κ. τ. λ.*

V. 89. deest in Flor. 1.

V. 90. *πυκάζου* Flor. 10. Havn. quod praeferendum videtur. Ald. rell. *δέμας τὸ σόν.* Flor. A. 10. Vict. Havn. *δέμας σέθεν.* Vid. Valck. ad Phoen. 731.

V. 94. *τί τοῦδ' ἂν εἴπ.* Ald. rell. *τῶνδ'* pro *τοῦδ'* Flor. A. Havn. Vict. quod minus probabile est a librario profectum esse, quam *τῶδ'?* Flor. 1. 2. *τί δ' ἂν εἴπ.*

V. 96. Flor. A. 10. *κἀμοὶ δοκ.* — *μένειν* Ald. *μενεῖν* coniecit Aem. Port. probatum Heathio recepit Musgrav. *ἐς αὔριον* divisim Flor. A. Havn.

V. 97. Ald. rell. *ἐκκαίαντες.* Havn. *ἐκκείαντες.* Tres Pariss. Flor. 1. 2. 10. *ἐκκέαντες.* Vid. Pierson. ad Moer. p. 231. Tum *πῦρ* pro *πύρσ'* Flor. A. Vict. Havn.

V. 98. Ald. rell. *ἀφορμῶσι χθ.* Flor. 1. 2. 10. *ἀφόρμησον* (1. etiam *τῶνδ'*) *χθ.* Vatic. apud Schott. Obss. hum. p. 90. *ἀφόρμησεν* Flor. A. Havn. Vict. tres Pariss. *ἀφορμήσειν.* Vid. Valck. ad Phoen. 731.

V. 99. Flor. A. *ὥς τις* pro *ὥς τί.* Ald. rell. Flor. A. 10. *ὁπλίζῃ χέρα.* Par. G. Flor. 1. 2. Vict. *ὁπλίζεις,* in quo vestigium antiquae scripturae deprehendere mihi videor. Iidem Codd. cum Flor. A. Par. G. Harl. Havn. *χέρας.*

V. 100. deest in Flor. 1.

V. 105. Stob. p. 360. Gesn. p. 205. Grot. *σύμβουλος* pro *εὔβουλος.* Ad *δρᾶσαι χερί* ex *εὔβουλος* supplendum *εὖ πεφυκώς, ἱκανός* sim. fere ut Orest. 706. *ὦ πλὴν γυναικὸς οὕνεκα στρατηλατεῖν, τἄλλ' οὐδέν.*

V. 106. *ὡὑτός* Ald. rell. Havn. *ωὐτός* Pariss. duo apud Brunck. ad Hec. 293. Florr. tres, Vict. *αὐτός.* Vid. Add. notis in Hippol. p. 502. — *ἐπίσταμαι* Flor. 1. Pro *βροτῶν* in Stobaeo est *ἀνήρ,* ubi Valcken. in exemplo meo variam lect. e MS. A. et Trinc. annotavit *χερί.* E Flor. A. notatum: „*βροτήν*] *φωτός,* sed corr. in V."

V. 107. Flor. 10. *πρόςκηται κακὸν γέρας.*

V. 108. Codd. et edd. Stob. *σὲ μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ β. κ.* Sed auctor X. π. 2373. *ἄλλῳ δ' ἄλλο δίδοται γέρας, Σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖςδε δ' αὖ κρύπτ' εἰδέναι,* unde Valcken. diatr. p. 98 sq. not. hic quoque *σοὶ μὲν -- τοῖσδε* (non *τοῖς δὲ*) *β. κ.* legendum esse suspicabatur post Stephanum. Scribendum vero erat *τοῖς δέ,* nec dubitare debebat Beck. in diatr. p. 461. not. 2. an Tragici in oppositione, *οἱ δέ* dixissent. At cur librarios vulgatam scripturam mutasse dicas? Alia exempla talis constructionis dedi Gramm. gr. §. 535. p. 771.

V. 109. *ἐξήρθης φεύγειν Ἀχ. animo elatus es, ut crederes fugere Graecos.* Elegans tamen est Musgravii coniectura *φλέγειν Ἀχ.*

V. 113. Flor. A. *κυρήσαι.*

V. 115. *νικώμενος μέν.* Respondet *νικῶν δ'* v. 119. quod propter Bothium monendum erat, qui *μέν* nullam hic vim habere dicit. *τήνδε μὴ μόλῃς πόλιν* Ald. rell. soloece, si pro *non redibis* accipitur; sin est pro *δέδοικα μὴ μόλῃς,* sensui adversatur; neque enim suspicatur Aeneas, in urbem rediturum esse Hectorem, sed contrarium, eum non esse rediturum, quod est *μὴ οὐ μόλῃς.* Vid. Herrmann. ad Viger. p. 797. Gramm. gr. §. 516. not. 2. Itaque *μὴ οὐ μόλῃς* scripsi. Valcken. ad Phoen. 732. coni. *τῇδε μὴ μ. πάλιν, τῇδε* pro *δεῦρο* accepto, quia Troiani castra non in urbe, sed ad navale Graecorum metati essent. Quam coniecturam etsi verisimilem vocat Heath. monet tamen, urbem in conspectu fuisse. Nec *τῇδε* pro *δεῦρο* unquam dici credo.

V. 116. *περάσει - στρατός* Ald. rell. *περάσῃ* Flor. A. *περάσεις* Pariss. E. G. Flor. 2. Vict. ut edidit Musgrav. — *ἐν τροπῇ στρατός* Ald. rell. *ἐν τρ. δορός* Par. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 118. *ἄρα* Havn. Vict. Notandum autem *ἢν ἄρα μή* pro *ἢν μὴ ἄρα,* sicut alibi dicitur *εἰ μὴ ἄρα.* Pro *χνόας* Flor. A. 10. *χρόας,* in hoc supra scripto *νό.*

V. 120. *σ'* om. Flor. A.

V. 122. Ald. rell. *αἴθων γὰρ ἀνήρ.* Flor. A. teste Valcken. ad Phoen. 731. *αἴθων γὰρ ὡνήρ.* In apographo Hamburg. nihil enotatum est. Tum *πεπύρωται* Flor. A. 10. Ex iisdem est *θράσει* pro *χερί.*

V. 124. *ἐκ πόνων ἀρ.* Flor. A. 10. Havn.

V. 126. *φυγῇ* Ald. rell. *φυγήν* est e coni. H. Stephani.

V. 128. Parr. E. G. Harl. Flor. 1. 2. Vict. *εἰ δ' ὡς δόλον τιν'.*

V. 129. Flor. A. Havn. *κατασκόπους.*

V. 130. Flor. 10. *τήνδ' ἔχω προθυμίαν ἄναξ,* duabus

lectionibus confusis: nam in Flor. A. est tantum *τήνδ' ἔχω προθυμίαν*, omisso *ἄναξ*.

V. 131. Libri *μετατιθέμενος*. *μεταθέμενος* est e coniectura Musgravii, probata Brunckio ad Hippol. 847. et sic Havn.

V. 134. Flor. 1. *ταχυβάτων*. Flor. A. *κατόπταν*.

V. 135. Havn. *ὅθι ποτ'*. Brunckii emendationes memorare nil attinet, de quibus recte iudicat Seidler. de verss. dochm. p. 61.

V. 136. Inter duos dochmios iambus medius interiectus est -*ρα ναυ*- Pro *ἀντίπρωρα* Flor. 1. 2. *ἀντίπρωνα*, 10. *ἀντιπρῶρα*.

V. 137. Flor. A. *νικᾶ γ'*. Hinc Lenting. p. 73. *νίκα γ'*, ut *δρᾶ γε* Iphig. A. 817. (806.)

V. 139. Flor. 1. *κοινή τ' ἀκούσας*. Havn. *κινεῖτ' ἀκ.* — Flor. 10. *νυκτέρας*.

V. 142. Ald. rell. *σὺ πάντ' ἀκ.* Flor. A. 10. *σύμπαντ' ἀκ.* quod aptius videtur, quia nulla vis inest in pron. *σύ*. — Tum Flor. 10. Havn. *λόγους*, quod vix potest a librario profectum esse, a quo *λόγον* ob praecedens *πάντα* potius exspectes. Si *λόγους* verum est, *σὺ πάντ'* (neutr. plur.) *ἀκούσει* ad nuntium de hostium apparatibus afferendum spectat, *παρὼν εἴσει λόγους* ad consultationes ducum de iis quae facienda sunt.

V. 144. *παραδόκει* Flor. 2. Cum *καραδόκει* cogitandum censeo *τὰ παραγγελλόμενα*, non iungendum cum *ὡς οὐ μενοῦντά με*: nam nondum inveni locum, ubi *καραδοκεῖν* cum accusativo personae construeretur; ubique enim exspectationem *rei* incerti eventus significat. Itaque nec *προσδοκῶν καραδόκει* per abundantiam quandam dictum puto pro *προσδόκα*.

V. 145. *προσμίξων* Flor. 1.

V. 146. *στρατῷ* Flor. A. Havn. quod probat Lenting. p. 73. conferri iubens v. 572. 574. Et hoc mihi quoque verum videtur.

V. 148. Recte Ald. rell. *σὺν σοὶ δέ μ'*.

V. 149. *ἐν λόγῳ* Ald. rell. *ἐν λόχῳ* codd. duo Pariss. apud Hardion. *hist. de l'Acad. des inscr.* T. V. p. 70. Flor. 1. 2. Vict. Illud probant Valck. ad Herod. III. 120.

viros praestantes intelligens, Küster. ad Arist. Ach. 512. vertens, *qui huic sermoni intersunt*, et Musgrav. hoc Heath. *ἐν λόχῳ* interpretans *in hac cohorte*, et Valcken. diatrib. p. 100. Mihi Küsteri interpretatio aptissima videtur. Auctor X. π. 1928. *τίς δῆτα φίλων, αἳ πάρεισιν ἐνθάδε, θέλει.* — —

V. 151. *τίς ἂν γένοιτό γ' ὧσδε γῆς* Flor. A. unde Valck. diatr. p. 102. *ὧδε γῆς εὐεργέτης*, *quis tanto beneficio patriam mactabit?*

V. 152. Duo Codd. Reg. ap. Brunck. ad Eurip. Phoen. 462. *τί φησιν*, quod praefert Brunck. Iidem *οὔτι πάντ'* cum Flor. 1. 2. Vict. Havn.

V. 154. Flor. 1. *πρὸς γαίας*.

V. 157. Flor. A. *τοῦτον* pro *τούτοις*.

V. 160. *δίς τοσοῦτ' ἔθ.* Ald. rell. *δὶς τόσῳ σ' ἔθ.* Flor. A. 1. 2. 10. *δὶς τόσως* Par. G. Harl. Vict. Havn. Elmslei. ad Soph. Oed. T. p. 734. legendum censet *νῦν δὶς τόσῳ τέθεικας*, nescio cur aoristo *ἔθηκας* offensus.

V. 161. Havn. *πονεῖν μὲν χρή*.

V. 166. *πολυόχου* Ald. rell. Par. E. G. Flor. 2. Vict. *πολιόχου* Harl. Flor. 10. *πολιούχου* Havn. *πολιχοῦ* Flor. 1. *πολυόχλου* est ex emendatione Reiskii et Valcken. ad Phoen. 543. *πολύοχλος τυραννίς* est *ἡ πολὺν ὄχλον παρέχουσα*. Praeterea Flor. 1. *σῶν* pro *σῆς*. In Flor. A. totus versus deest.

V. 169. Ald. rell. *χρυσὸς γάρ ἐστιν*. *χρυσ. πάρεστιν* emendavit Scaliger. et sic Flor. A. 10. Vict. Havn. — *αἰτήσῃ* Havn.

V. 170. Lenting. coni. *οὐ σπανίζομεν βίου*, „melioribus numeris, ne eiusdem dipodiae partes in eundem sonum exeant, quod Tragici quantum poterant, cavebant." et sic Flor. 10.

V. 171. Flor. A. 10. *Ἴλιον*, quae nominis forma apud Tragicos usitatior.

V. 174. *χέρα* Flor. 10. Havn.

V. 175. Flor. A. *Οὐ μὴν Ἰλεόν γε παῖδ' ἐξαιτεῖτε* (vel *ἐξαιτῆτε*) *λαβεῖν*. Flor. 10. *οὐ μὴν τὸν Ὀϊλέως γε παῖδ' ἐξαιτεῖς λ.* Havn. *τὸν ἡλέως παῖδα μ' ἐξαιτῇ λ.* *Ὀϊλέως* etiam Ald. rell. Recte Lenting. e lect cod. Flor.

οὐ μὴν τὸν Ὀϊλέως γέ μ᾽ ἐξαιτεῖς λαβεῖν; deleta voce παῖδα. Alc. 621. οὐ μὴν γυνή γ᾽ ὄλωλεν Ἄλκηστις σέθεν;

V. 177. Havn. Vict. ζῶντα ποινᾶσθαι. Flor. 1. ζῶντ᾽ ἀπεινᾶσθαι. ἀποινᾶσθαι Bothius recte interpretatur *se redimere*, ut iam Reisk. et Heath. acceperant.

V. 179. καὶ μὴν λαφύρων γ᾽ αὐτὸς αἱρήσῃ λαβὼν Flor. A. 10. unde γ᾽ recipiendum videtur. αἱρήσει Havn.

V. 180. πρὸς δόμοις Ald. rell. πρὸς δόμους Flor. A. 1. 2. 10. Havn. δόμους (οις) Vict.

V. 181. Flor. A. τοῦδέ μ᾽ ἠτήσῃ. Flor. 10. Havn. τῶν δέ μ᾽ αἰτήσῃ.

V. 182. μολεῖν pro πονεῖν Flor. A. 10.

V. 184. Flor. A. ἐρῶντί σ᾽ ἀντ. Flor. 2. Vict. ἐρῶντί τ᾽ ἀντ.

V. 191. 2. κάλλιστον et δέχεσθαι om. Flor. A. et v. 193. 4. μυρί et τέρψῃ.

V. 195. Flor. 1. 2. μέγας μὲν ἀγών.

V. 198. Flor. 1. 2. μεγάλα δέ.

V. 199. Ald. rell. τάδε θεόθεν. Seidler de verss. dochm. p. 61. scribendum monuit τὰ θεόθεν. Flor. A. ἐπὶ τῷ pro ἐπιδέτω.

V. 200. Legebatur ἀνδράσι. ἀνδράσιν iam Seidler. l. c. qui sensum etiam loci recte explicavit. τέλεα Flor. A. 10. Havn.

V. 201. δ᾽ om. Flor. A. 1. 2. 10. Havn. ἐς pro εἰς Havn.

V. 203. Ald. rell. κεῖθεν δ᾽ ἐφήσω. Flor. A. 10. κάκεῖθεν ἥσω Havn. κακεῖθεν οἴσω.

V. 204. Ald. rell. ἐπεὶ τίν᾽ ἄλλην. Flor. 1. 2. Vict. duo MSS. apud Musgr. εἴπ᾽ ἢ τίν᾽ ἄλλην. Hinc confirmatur Piersoni coniectura Veris. p. 82. corrigentis εἴπ᾽ εἴ τίν᾽ ἄλλην.

V. 205. Ald. rell. κλεπτικοῖς. Flor. 10. κλωπτικοῖς. Havn. κλοπικοῖς. Flor. A. κλωπικοῖς.

V. 207. Ald. rell. τοῦδε σώματος σφαγή. MSS. Steph. τοῦδε σώματος στολή, commemorato etiam σάγη. Et σάγη habent tres Pariss. Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn.

V. 208. Ald. rell. ἀμφὶ νῶτα θήσομαι. Vict. ἀμφὶ νῶτα ἅψομαι. Flor. A. 10 Havn. ἀμφὶ νῶτον ἅψομαι. quam scripturam recepit Musgrav. probatam Valcken. diatrib. p. 101. ad Phoen 415. Hunc locum obversatum fuisse Longo 1. p. 15. ed. Vill. dicerem, nisi talia commenta unicuique, etiam non ingeniosissimo, facile in mentem venire possent.

V. 209. Ald. rell. καὶ σχῆμα θηρός. Flor. 1. καὶ χρῆμα θ. Flor. A. 10. Vict. Havn. καὶ χάσμα θ. Tum Flor. A. ἀμφ. ἐμ᾽ ἀτᾷ θήσω κάρᾳ, quod quid sit, intelligitur e Flor. 10. ἀμφ᾽ αὐτῷ (ἐμῷ) θήσω κ.

V. 211. Flor. 1. τετράπου.

V. 212. πολεμίους Flor. A. 10.

V. 213. Flor. 1. τάφοις.

V. 215. Vict. δίβαμος εἶμι.

V. 216. σ᾽ deest in Flor. A.

V. 217. Flor. 10. Havn. φιλητῶν.

V. 218. Flor. A. εὐτυχεῖν σ᾽ ἔστι μόνον. Flor. 10. εὐτ. σε δεῖ μόνον. Havn. εὐτ. μόνον σε χρή.

V. 219. Flor. A. 10. σωθήσομαι δέ.

V. 220. Ald. rell. συμβ. δ᾽ ἔχω σαφές. Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Havn. σύμβ. δ᾽ ἔχων σ. quod probat Valck. diatr. p. 103. not. Flor. A. 10. σύμβ. σαφὲς δ᾽ ἔχων.

V. 222. Havn. οὐκ ἀναιμ.

V. 226. ὦ δία Flor. A. 1. 2. Vict. Havn. tres MSS. apud Musgrav. ᾧ δία Flor. 10.

V. 227. δ᾽ om. Flor. A. 10. Havn.

V. 229. Scaliger. πομπεύς, quod receperunt P. Steph. et Barnes.

V. 232. Flor. A. παλαντείμας.

V. 233. Ald. rell. ναυκληρία. Stephan. ναυκληρίας. Barnes. ναυκλήρια. et sic Vict.

V. 234. deest in Flor. A. et 10.

V. 235. Flor. 1. κάμψοι. Flor. 2. κάμψοι (ειε). εις a m. sec. Iph. A. 151. est ἐπὶ Κυκλώπων ἱεὶς θυμέλας.

οὐ μὴν τὸν Ὀϊλέως γέ μ' ἐξαιτεῖς λαβεῖν; deleta voce παῖδα. Alc. 621. οὐ μὴν γυνή γ' ὄλωλεν Ἄλκηστις σέθεν;

V. 177. Havn. Vict. ζῶντα ποινᾶσθαι. Flor. 1. ζῶντ' ἀπεινᾶσθαι. ἀποινᾶσθαι Bothius recte interpretatur *se redimere*, ut iam Reisk. et Heath. acceperant.

V. 179. καὶ μὴν λαφύρων γ' αὐτὸς αἱρήσῃ λαβὼν Flor. A. 10. unde γ' recipiendum videtur. αἱρήσει Havn.

V. 180. πρὸς δόμοις Ald. rell. πρὸς δόμους Flor. A. 1. 2. 10. Havn. δόμους (οις) Vict.

V. 181. Flor. A. τοῦδέ μ' ἠτήσῃ. Flor. 10. Havn. τῶν δέ μ' αἰτήσῃ.

V. 182. μολεῖν pro πονεῖν Flor. A. 10.

V. 184. Flor. A. ἐρῶντί σ' ἀντ. Flor. 2. Vict. ἐρῶντί τ' ἀντ.

V. 191. 2. κάλλιστον et δέχεσθαι om. Flor. A. et v. 193. 4. μυρί et τέρψῃ.

V. 195. Flor. 1. 2. μέγας μὲν ἀγών.

V. 198. Flor. 1. 2. μεγάλα δέ.

V. 199. Ald. rell. τάδε θεόθεν. Seidler de verss. dochm. p. 61. scribendum monuit τὰ θεόθεν. Flor. A. ἐπὶ τῷ pro ἐπιδέτω.

V. 200. Legebatur ἀνδράσι. ἀνδράσιν iam Seidler. l. c. qui sensum etiam loci recte explicavit. τέλεα Flor. A. 10. Havn.

V. 201. δ' om. Flor. A. 1. 2. 10. Havn. ἐς pro εἰς Havn.

V. 203. Ald. rell. κεῖθεν δ' ἐφήσω. Flor. A. 10. κάκεῖθεν ἥσω Havn. κακεῖθεν οἴσω.

V. 204. Ald. rell. ἐπεὶ τίν' ἄλλην. Flor. 1. 2. Vict. duo MSS. apud Musgr. εἴπ' ἢ τίν' ἄλλην. Hinc confirmatur Piersoni coniectura Veris. p. 82. corrigentis εἴπ' εἴ τίν' ἄλλην.

V. 205. Ald. rell. κλεπτικοῖς. Flor. 10. κλωπτικοῖς. Havn. κλοπικοῖς. Flor. A. κλωπικοῖς.

V. 207. Ald. rell. τοῦδε σώματος σφαγή. MSS. Steph. τοῦδε σώματος στολή, commemorato etiam σάγη. Et σάγη habent tres Pariss. Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn.

V. 208. Ald. rell. ἀμφὶ νῶτα θήσομαι. Vict. ἀμφὶ νῶτα ἅψομαι. Flor. A. 10 Havn. ἀμφὶ νῶτον ἅψομαι. quam scripturam recepit Musgrav. probatam Valcken. diatrib. p. 101. ad Phoen 415. Hunc locum obversatum fuisse Longo 1. p. 15. ed. Vill. dicerem, nisi talia commenta unicuique, etiam non ingeniosissimo, facile in mentem venire possent.

V. 209. Ald. rell. καὶ σχῆμα θηρός. Flor. 1. καὶ χρῆμα θ. Flor. A. 10. Vict. Havn. καὶ χάσμα θ. Tum Flor. A. ἀμφ. ἐμ' ἀτᾷ θήσω κάρᾳ, quod quid sit, intelligitur e Flor. 10. ἀμφ' αὐτῷ (ἐμῷ) θήσω κ.

V. 211. Flor. 1. τετράπου.

V. 212. πολεμίους Flor. A. 10.

V. 213. Flor. 1. τάφοις.

V. 215. Vict. δίβαμος εἶμι.

V. 216. σ' deest in Flor. A.

V. 217. Flor. 10. Havn. φιλητῶν.

V. 218. Flor. A. εὐτυχεῖν σ' ἔστι μόνον. Flor. 10. εὐτ. σε δεῖ μόνον. Havn. εὐτ. μόνον σε χρή.

V. 219. Flor. A. 10. σωθήσομαι δέ.

V. 220. Ald. rell. συμβ. δ' ἔχω σαφές. Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Havn. σύμβ. δ' ἔχων σ. quod probat Valck. diatr. p. 103. not. Flor. A. 10. σύμβ. σαφὲς δ' ἔχων.

V. 222. Havn. οὐκ ἄναιμ.

V. 226. ὦ δία Flor. A. 1. 2. Vict. Havn. tres MSS. apud Musgrav. ᾧ δία Flor. 10.

V. 227. δ' om. Flor. A. 10. Havn.

V. 229. Scaliger. πομπεύς, quod receperunt P. Steph. et Barnes.

V. 232. Flor. A. παλαντείμας.

V. 233. Ald. rell. ναυκληρία. Stephan. ναυκληρίας. Barnes. ναυκλήρια. et sic Vict.

V. 234. deest in Flor. A. et 10.

V. 235. Flor. 1. κάμψοι. Flor. 2. κάμψοι (ει). eis a m. sec. Iph. A. 151. est ἐπὶ Κυκλώπων ἱεὶς θυμέλας.

V. 236. Flor. 10. πατρὸς ἰλιάδας.

V. 237 sq. Flor. A. 10. φθιάδων οἴκων τότ᾽ ἐπ᾽ ἄντυγα βαίνει (βαίη 10.) Vict. Havn. ἄντυγι. Havn. etiam τότ᾽ ἐπ᾽. Lectionem τότ᾽ ἐπ᾽ ἄντυγα βαίη recte probat Lenting. p. 74. deleto etiam δ᾽.

V. 239. Ald. rell. Ἀχαιῶν ἄρα. Par. E. Harl. Flor. 1. 2. Vict. Ἀχὰιῶν ἄρη. Flor. A. Havn. Ἀχαιὸν ἄρη.

V. 240. Flor. A. τὰς ποντίας αἰακίδαν. ποντίας etiam Vict. Havn.

V. 241. δόμων pro δαίμων Flor. A. Vict. δόμον (ων) Havn.

V. 242. Ald. Herv. 1. ἐπὶ προ τ᾽ οἴκ. Herv. 2. Brub. Canter. rell. ἐπεί, et sic Codd.

V. 244. σπάνια pro σπάνις Flor. A. 10. Havn. ἢ σπανία. Post ἀγαθῶν notam interrogationis recte addunt Herv. 2. Brub. Cant. rell. Reiskius coni. οὐ σπάνις τῶν ἀγ. quod probat Beck. diatr. de Rheso §. 2. not. 26.

V. 246. Ald. rell. δυσάλιος. quod probat Beck. l. c. navim intelligens, quae, si iactetur tempestate, vix sole collustretur, auferentibus ei paene omnem solis splendorem nubilis. Flor. 10. Havn. δυσάλιον. δυσάνιος est e coniectura Musgr.

V. 247. Ald. rell. σαλεύει. Flor. A. Vict. σαλεύῃ.

V. 248. Flor. A. 10. θράσος. non θάρσος, ut notat Valck. diatr. p. 103. θάρσος est in Ald.

V. 249. Ald. rell. ἐν αἰχμαῖς ποτὶ Μυσῶν. Flor. A. 10. Vict. Havn. ἐν αἰχμᾷ ποτὶ Μυσῶν (μυσὶν Flor. A.) ποτέ MSS. Steph. et Pariss. Musgrav.

V. 250. Havn. ἀτύζει.

V. 252. Flor. 10. οὐτάσεις κλισίαις.

V. 253. Flor. A. τετράπους. Idem ἐπὶ γαία. cui Vossius adscripsit: γαῖαν adscriptum in altero vet. cod. ἐπὶ γαίᾳ Flor. 10. ἐπὶ γαῖαν Vict. una cum altera lectione ἐπὶ γαίας sed circulo circumducto rursus deleta, ut in Flor. 1. sic: ἐπὶ (γαίας) Par. G. etiam et Harl. ἐπὶ γαίας, Havn. ἐπὶ (β) (sic) γαῖαν ἔχων. Hi omnes servant θηρός, quod Ald. habet pro γαίας. θηρός e glossemate ad τετράπουν μῖμον adscripto natum recte censet

Musgrav. τετράπουν μῖμον ἔχων i. e. τετράποδα μιμούμενος vel τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεστέρου τιθέμενος. ut legitur Hec. 1184. Similiter Herc. f. 972. μυδροκτύπον μίμημα, quod tamen non eiusmodi est, ut nostro obversatum esse cum Hermanno ad l. c. dixerim.

V. 254. Μενέλαον Flor. 1. 2. Vict.

V. 255. Ald. Ἀγαμεμνόνειον. Valck. ad Phoen. p. 64. reponendum monuit — νιον. Havn. Ἀγαμεμνόνειον (ι).

V. 256. ἐνέγκοι Ald. et MSS. ἐνέγκοιθ᾽ scribi iussit Musgrav.

V. 257. ἐς χεῖρας Flor. A. 10. Havn. Iungo κακόγαμβρον γόον, non Ἀγαμεμνόνιον κρᾶτα κακόγαμβρον, ut appositio significet id, quod adiecto substantivo efficitur. Vid. ad Phoen. 1353. ad Androm. 291. κακόγαμβρος γόος autem est γόος (περὶ) κακοῦ γαμβροῦ. Vid. ad Hipp. 67. Agamemnon autem eadem ratione γαμβρός est Helenae, qua apud Sophoclem Creon Oedipi. Vid. Barnes. — ἐπὶ πῶλον Ald. rell. ἐπὶ πτόλιν Flor. A. Vict. Havn. ἐπὶ πόλιν Flor. 10. quod etiam in Vossii Exc. notatum. ἐπὶ πτόλιν praefert Valck. diatr. p. 103. vulgatam ἐπὶ πῶλον absurdam vocans. Sed nec ἐπὶ πτόλιν verum esse potest, quum sequatur, tanquam novum, ἐπὶ Τροίαν. πῶλον cum Brodaeo intelligo Helenam.

V. 258. Ald. rell. ἐπὶ τὰν Τροίαν. Flor. A. Havn. ἐπὶ γᾶν Τρ.

V. 259. στρατιάν libri. Scripsi στρατείαν cum Heathio., *expeditionem mille navium duxit.*

V. 261. Flor. 1. 2. οἴην pro οἶα. Flor. A. 10. οἷά σοι μαθεῖν φέρω.

V. 262. ἀγρώταις Flor. 1. 2. Vict. ἀγρόταις Havn.

V. 263. δεσπόταις τευχεσφόροις Ald. rell. τευχεφόροις Havn. τελεσφόρους Flor. A. quod recte probat Valck. diatr. p. 103.

V. 265. Flor. A. 10. ἢ πατρὸς (Flor. A. προς) θρόνους.

V. 266. Ald. rell. οἷς χρὴ γεγωνεῖν εὐτυχοῦντα ποίμνια. Flor. A. οἷ χρὴ γεγωνεῖν σ᾽ εὐτυχοῦντα ποιμνίων. Sic etiam Flor. 10. nisi quod is χρῆν habet cum Havn. οἷ pro οἷς Vict. οὗ Havn. eadem lectio commemoratur in Vossii Exc. σ᾽ post γεγωνεῖν addunt etiam duo codd.

Reg. apud Hardion. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. Havn. Tandem γεγωνεῖς Harl.

V. 267. λέγεις pro λέγω Par. E. G. Flor. A. 1. 2. Vict. Harl. Havn.

V. 270. Flor. A. δόρι (sec. Lenting. p. 74. δόρυ) βαστάξομεν. Flor. 10. δόρυ. ut coniecit Reisk. contra metrum.

V. 272. ἀρχῆς pro ἀλκῆς Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 273. Ald. rell. σύμμαχός τε τῇ σῇ γῇ. τε om. Flor. 10. σύμμαχός τε τῇδε γῇ MSS. quatuor ap. Musgr. Flor. A. 1. 2. (τῇδε γῇ etiam 10.) Vict. Havn.

V. 276. Flor. A. 10. εἰς Τροίαν. quod probat Valck. diatr. p. 103. not.

V. 277. Ald. rell. δὶς τόσον. MSS. quatuor ap. Musgrav. (in his duo Pariss. Hardionii l. c.) Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. δὶς τόσου.

V. 279. πεδιάδος τ᾽ ἀμ. Ald. rell. τ᾽ ἀμαξητοῦ Havn. τ᾽ ἁμαξ. Cant. Tandem Barn. θ᾽ ἁμαξ. Harl. πλατείαις πεδιάδος ἁμαξιτοῖς. πλατείαις etiam Flor. 1. 2. Vict. πατρῴας Flor. 10. In Flor. A. deest hic versus.

V. 284. αὐτόῤῥιζον Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. nec hic causa erat, cur unum ρ scriberetur.

V. 286. Flor. 10. στρατὸς ῥέων. Harl. λέγων pro ῥέων.

V. 287. Havn. ἔστιχε et ἵεμεν.

V. 288. π. πρὸς ἄκρας Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 289. Flor. A. πορθμήσων.

V. 291. Flor. 1. 2. ἐδεξάμεθα. Havn. διέστημεν pro μετέστημεν.

V. 292. Havn. ὁδοῦ pro στρατοῦ.

V. 293. προσφθέγμασιν tres Flor. pro -σι.

V. 294. Flor. A. κεκλιμένοι.

V. 296. Flor. A. ἐφίεμεν.

V. 298. Ald. rell. Flor. 2. ἑστῶτ᾽ ἐν ἵπποισι, θρηκίοις τ᾽ ὀχήμασιν. Flor. 1. ἑ. ἐν ἵπποις θρ. τ᾽ ὀχήμ. ut edidit Barn. Flor. A. ἑστῶθ᾽ ἱππείοισι θρηκίοις τ᾽ ὄχοις et ἑστῶτα ἐν ἱππείοις θρηϊκίοις ὄχοις. Prius est etiam
οι
in Flor. 10. alterum in Vict. ἑστῶτ᾽ ἐν ἱππείησι θρηκίοις ὄχοις Havn. quam lectionem e Flor. affert Valck. diatr. p. 103.

V. 299. Flor. A. 10. πλάστιγγι. — Ald. rell. ζυγηφόρων. Flor. A. Vict. Havn. ζυγηφόρον.

V. 300. Flor. A. ἔκλυεν pro ἔκλῃε. Idem χρόνος pro χιόνος. Havn. χειμῶνος. Flor. 10. χιόνος δὲ αὐγεστέρων.

V. 301. Flor. A. Vict. Havn. πέλτης pro πέλτῃ δ᾽. Tum δίφροις pro τύποις Vict. Havn.

V. 302. γοργὼν δ᾽ Flor. 1. 2. 10. sec. Lenting. etiam Flor. A. Vict. Havn. ὡς ἀπ᾽ αἰγίδος θοᾶς Flor. A. Vict. ἀπ᾽ etiam Flor. 10. non male, si iungas Γοργὰ δ᾽ ὡς ἀπ᾽ αἰγίδος ἐκτύπει φόβον.

V. 305. Flor. 10. ἐν ψήφῳ λόγου.

V. 306. Ald. rell. θέσθαι δυναίμην. Flor. 10. Vict. Havn. θ. δύναι᾽ ἄν. Flor. A. θ. δύν᾽ ἀπ᾽. Pro ἄπλαστον
ὡς
Ald. ἄπλατον MSS. tres Musgr. Flor. A. 1. (καὶ ἄπλ.) 2. 10. Vict. Havn. Vid. Pierson. ad Moerid. p. 25.

V. 308. πομποί τ᾽ ἀτρ. τοξ. Flor. A. 10. πολλοὶ δ᾽ ἀτρ. Flor. 1. 2. Vict. recte. Vid. ad Hipp. 474.

V. 309. Ald. rell. ὁμαρτεῖ. Flor. A. Vict. ὁμαρτῇ. quod probat Valck. diatr. p. 103. Tum Θρ. στολὴν ἔχων Flor. A. 10. Commate interpungendum erat post ἰδεῖν v. 306. ut iungerentur, ὡς ἄπλατον ἦν ἰδεῖν, Πολλοὶ μὲν ἱππ.

V. 313. Flor. A. εὐσταθμῶσι.

V. 314. Flor. A. 10. ἕρπε et τἀγαθά pro τἀγαθόν Ald. τἀγαθά etiam Vict. Havn.

V. 318. ξυμπονοῦσιν Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. et recepit Musgrav. At vid. ad Hec. 250.

V. 319. Ald. rell. ἔφαυσε. Flor. A. ἔθραυε, et ἔθραυσε, in quod incidit etiam H. Steph. et Milton. Vict. Havn. ἔθραυε. Cf. Brunck. ad Arist. Ran. 1089. μέγα πν. Flor. 10.

V. 320. Τροίας Ald. rell. Τροία Flor. et Havn. Τροίᾳ Flor. 10. Vict.

V. 321. εἰς δαῖτ᾽ Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. Pro κυνηγέταις Elmslei. ad Heracl. 694. scribendum censet

κυνηγέτης. Sequentem versum spurium iudicat Beck. in diatr. p. 465. not. 4. non satis gravibus de causis.

V. 323. ἔλεξας pro ἀτίζεις Flor. A. 10. quod probat Valck. diatr. p. 103. At ἀτίζεις quomodo a Grammatico proficisci potuit? ἀτίζειν est *nihili facere, contemnere*, ut Il. ύ. 166. Neque vero hi duo vss. inter se pugnant: potest enim aliquis sero auxilio venientem vituperare, eundem tamen accipere, quum tandem venit. Tum κἀπίμορφος Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 325. Ald. rell. Ἴλιον πόλιν. Flor. A. 10. Vict. Havn. πάλαι pro πόλιν.

(τοὐπὶ θυσέλας)

V. 327. Flor. A. 10. θεοῦ σέλας, quod probat Valck. diatr. p. 103.

V. 329. βοήδρομον malebat Valck. diatr. p. 103.

V. 331. ἐλθών pro ὀφθείς Flor. A. His versibus in Havn. praescriptum Χόρος Ἄγγελος et pro Ἕκτωρ v. 335. Χόρος.

V. 332. Flor. A. ἐπεὶ παρῆλθε.

V. 333. Flor. 1. 2. ἱκέτω.

V. 334. Flor. 1. 2. Vict. ἀπώλετο. Huc Beckio diatr. p. 466. not. 2. respexisse videtur Eustath. ad Il. κ'. p. 822. nec iniuria.

V. 335. Flor. A. 10. κυρίως.

V. 336. δ' om. Havn.

V. 337. παρέσται Flor. A. Vict. Havn. πάρεστι Flor. 10.

V. 338. ἃ om. Flor. A. 10.

V. 339. εἴργοι corrigi volebat Reisk. et sic Flor. 10. Vict. εἴργει Flor. A. (εἴργοι sec. Lenting. p. 74.) Havn.

V. 343. Ald. rell. ἐπλάσθης. Tres MSS. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. ἐπλάθης. — φιλίου πρὸς αὐλάν Ald. rell. φιλίαν V. D. in marg. Ald. apud Musgrav. Φρυγίαν Flor. A. 10. Viet. Havn. quod probat Valck. diatr. p. 103. et edidit Musgr. φιλίαν praefert, Φρυγίαν pro interpretamento habens, Seidler. ad Troad. 243. et Bothius ad h. l.

V. 344. Ald. rell. puncto post αὐλάν posito,

ἀσπαστός ἔπεισε χρόνῳ. Barnes. ἐπεί σε, et sic Vict. Havn.

V. 345. πέτρος Flor. A.

V. 348. Flor. A. Vict. Havn. ἀκράτων.

V. 349. Flor. A. ὑδροειδές.

V. 350. Pro σὰν ἐφύτευσεν Flor. A. 10. ἀνεφύτευσεν. Havn. ἀνεφύτευσας.

V. 351. σοι μοι Flor. 1.

V. 353. Ald. rell. διφρεύσων. Flor. A. 10. Vict. Havn. διφρεύων.

V. 354. Havn. ἐλεύθερον.

V. 355. ἰδεῖν pro εἰπεῖν Flor. A. Vict. Havn.

V. 356. E Flor. A. ad hunc v. notatum ἀπλανῶς, pro ἃ παλαιά puto.

V. 357. Flor. A. τὰς — πᾶσα μερεύσει. Sic apogr. Hamb. τοὺς προπότας θιάσους ἐρώτων quomodo a tumoris crimine liberem, non habeo; de explicatione tamen non despero. θίασοι ἐρώτων sunt θίασοι ἐρωτικοί, *coetus amantium* inter pocula celebrati, in quibus quia pocula sibi invicem propinant, quod proprium erat τῶν θιασωτῶν, τὸ προπίνειν, id ad θιάσους refertur.

V. 359. Ald. rell. ψάλμασι. E. Canteri coniectura Barnes. edidit ψαλμοῖσι, quod habere videntur tres Florr.

V. 360. ὑποδεξίαις Ald. rell. ὑποδεξίοις Flor. A. ἐπιδεξίαις coni. Musgrav. probante Schaefero ad Lamb. Bos. p. 438.

V. 362. Flor. A. ἀκτάν.

V. 364. δορατί (sic) pro δορί Havn.

V. 365. εἰς οἶκον Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn.

V. 367. Flor. A. Vict. Havn. προλαβοῦ Πηλείδα. Flor. 1. 2. 10. προβαλοῦ πηλείδει.

V. 369 Ald. rell. σχιστὰν παρ' ἄντ. ξεστάν est e Musgrav. emendatione. κώλοις ἐρεθίζων Ald. rell. quae verba desunt in Flor. A. 10. Havn. πώλους ἐρεθίζων Tyrwh. et Reisk. Cf. Elmslei. ad Bacch. 148.

V. 370. Havn. δίβωλον τ' ἄκ.

V. 373. Flor. A. γᾶν.

V. 374. Flor. A. *θρηκίων.* Flor. 1. 2. Havn. *θρηκίῳ.* Utrumque enotatum e Vict. Pro *καταφθίμενον* Elmslei. in *Class. journ.* 17. p. 59. ad Acharn. 741. *καπφθίμενον.* et sic iam Bothius.

V. 378. Havn. *πολυάρχον* (ῑ suprascr.). „Vulgo *πολύαρχον.*" *Musgrav.* quod ego in nulla edit. inveni.

V. 380. Herv. 1. 2. Brub. Cant. Barn. *κλύε δὲ κόμπους.* Aldinam scripturam restituit Musgrav.

V. 381. Ald. rell. *τοὺς κελαδοῦντας.* *τούς* om. Flor. A. 1. 10. Havn. In Flor. 2. a m. sec. additum inter lineas.

V. 392. *θεὸς ὢ Τροία* bis Havn.

V. 383. Havn. *Στρυμόνειος.*

V. 384. Havn. *ἀναπνεῖ σε.*

V. 385. Flor. A. 10. *χαῖρ' ἐσθλοῦ πατρὸς παῖς.* Havn. *ἐσθλοῦ χαῖρε* pro *χαῖρ' ἐσθλὸς ἐσθλοῦ.* *παῖς* pro *παῖ* Flor. 1. 2. Vict.

V. 386. Soph. Ai. 622. *παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἁμέρᾳ.*

V. 387. *δέ* om. Flor. A.

V. 389. *πρήσσων* Flor. 1. 2. Vict.

V. 390. *παῖς* Flor. 1. 2. Vict.

V. 392. *ἀεί* duo codd. Reg. apud Brunck. ad Phoen. 84. tres Florr. Havn.

V. 394. Flor. 10. *τοὐπίσω.*

V. 396. Flor. A. Vict. Havn. *φίλος.*

V. 397. deest in Flor. A. 10. et Valckenaerio ab alia forsan manu ex vicinis factus videbatur diatr. p. 105.

V. 400. *ποίων* Ald. rell. et Codd. *ποῖον* Vict.

V. 401. Flor. A. *εὐγενές.* Flor. 10. *εὐγενής.* Tum *βαρβάρου* pro *βαρβάρους* Flor. A. 10. Vict. Havn.

V. 403. *σε* deest in Flor. A.

V. 405. Flor. A. *παγαῖς τε.* Flor. 10. *παγαῖον.*

V. 406. Havn. *ἀρίστους.*

V. 407. De *πέλτη* ***hastam*** significante vide praeter

Musgrav. ad h. l. Toup. emend. in Suid. II. p. 42. Zeun. ad Xen. Anab. I., 10, 12. — Flor. 1. *λαὸν* (εω suprascr.).

V. 409. *ὕστερον* Par. G. Flor. A. 1. 2. Vict. Havn. etiam *βοηδρομεῖν,* non Flor. A. quod dicit Valcken. diatr. p. 103.

V. 410. Flor. A. *ὅδ'* pro *οἱ δ'.* unde Lenting. suspicatur scriptum fuisse *ὅτ' οὐδέν,* ut Androm. 648. (638). Deesse non potest articulus. Flor. 10. *εὐγενεῖς.* Valck. diatr. p. 105. scribendum putat *οἱ δ' οὐδὲν ἡμῖν ἐν γένει πεφ.* ut Alcest. 925. Dicaeogen. in Stob. Grot. p. 261. etc.

V. 412. *μικρά* Flor. 10. Havn.

V. 413. *οἵδ' ἐνθάδ' ὅπλοις* Ald. rell. *οἱ δ' ἐν ὅπλοισι* Flor. 10. *οἱ δ' ἔνθ' ὅπλοις* Vict. E Flor. A. enotatum in apogr. Hamb. et *οἱ δ' ἐν ὅπλοισι* (non *ἔνθ' ὅπλοισι*) et *οἱ δ' ἐνθ' ὅπλοις.* Recte Havn. *οἱ δ' ἔν θ' ὅπλοισι.*

V. 415. Flor. A. *οὐκ. ἐγκαρτεροῦντες.* Flor. 10. *οὐκ ἐνκαρτεροῦντες* pro *μένουσι καρτεροῦντες.*

V. 418. Flor. A. 10. *καὶ κατ' ὄμμασιν* (10. *ὄμμασι*) *λέγω* i. e. *καὶ κατ' ὄμμα σὸν λέγω,* quod praefert Valcken. diatr. p. 105.

V. 421. Porson. Adv. p. 278. legit *μεῖζον',* at non, puto, cum Reiskio iungens *μείζονι λύπῃ.*

V. 423. Ald. rell. *γαίᾳ.* Correxerunt Scaliger, Duport. Barn. et *γαῖα* Vict. Havn. Tum *λαὸς σκύθης* Flor. A. 10.

V. 425. Flor. A. *ξυνῆψον.*

V. 426. Ald. rell. *πορθμεῦσαι.* Flor. 1. 2. *πορθμεύσων.* Flor. A. 10. Havn. *πορθμεύσας.* Et *πορθμεύσας* et *πορθμεύσων* notatum in Vict.

V. 427. *ἐς γαῖαν* Flor. 10. Havn.

V. 428. Ald. rell. *φόνῳ* Flor. A. 10. *φόνος.* Legi etiam possit *Θρῃκὶ συμμιγὴς φόνῳ.*

V. 429. Flor. A. Vict. Havn. *ἀπῆγε* pro *ἀπεῖργε.*

V. 430. Flor. 10. *σύμμ. μολεῖν τέ σοι.*

V. 432. Inutilis est Lentingii coniectura *τάξας τ' ἔτειον.* — —

V. 435. Dicendum erat: οὐδ', *ὡς σὺ κομπεῖς, ἀμύ-*

στιδας δεξιούμενος. Pro eo ἀμύστιδας ad κομπεῖς retulit, adiecto τὰς ἐμάς, quo gravior sit reprehensio, quasi iis unice deditus esset Rhesus.

V. 437. Vict. πνεύματα pro φυσήματα.

V. 438. Ald. rell. ἐπεζάτει Flor. A. ἐπ' ἐζάτει. Emendavit Canter.

V. 439. Ald. rell. ξὺν τοῖσδ' ἀόπλοις, οἷα τλὰς πορπήμασιν. Flor. A. 10. Havn. σὺν τοῖσδ' ἄϋπνος οἶδα τλὰς πορπάσμασιν. ἄϋπνος etiam Vict. Vatic. apud Schottum Obss. poet. II, 23. Hoc recipiendum monuit Valck. ad Phoen. p. 93. b. diatrib. p. 105. πορπάμασιν Porson. App. ad Toup. Em. p. 439 sq. Cf. Hermann. ad Herc. f. 954.

V. 443. Ald. rell. πίπτεις. Flor. A. πίπτε. Magno consensu VV. DD. Hemsterh. ad Arist. Plut. p. 205. Valck. ad Phoen. 419. b. diatrib. p. 105. ῥίπτεις. Ἄρη Flor. A. 10.

V. 445. ναυστάθμους Flor. A. 10. Vict. Havn. ναυστάθμοις Ald. rell.

V. 446. Ald. rell. θ' ἡτέρᾳ τ' ἀπ' Ἰ. Flor. A. Havn. δ' ἀπ'. θατέρᾳ Brunck. ad Hipp. 905.

V. 448. Ald. αἱρέτω. Flor. A. Vict. Havn. αἵρηται· quod, etsi soloecum, probat Valck. diatr. p. 105 sq. Flor. 10. αἱρείτω. (sic.)

V. 449. Flor. A. Vict. Havn. μεγαλαυχοῦντας.

V. 450. Havn. ὕστερος.

V. 452. Ald. rell. φίλος Διόθεν εἶ μόνος. Quod Tyrwhittus coniectura invenerat μόνον, id suppeditant Flor. A. Vict. Havn. Itaque sic iam Musgrav. edidit.

V. 454. θέλοι Ald. rell. ἐθέλοι Flor. A. Havn.

V. 460. Ald. rell. εἰςίδοιμ'.

V. 462. Ald. rell. ἀπονάσαιο. Flor. A. ἀποινάσοιο. Flor. 10. Vict. Havn. ἀποινάσαιο. quod Lenting. p. 74. vertit *debitam poenam exposces (ab Achille)*. recte, ut opinor, quamvis exemplum verbi eo sensu usurpati aliud non habeo. ὅπως est id quod ὅτε, ut Soph. Oed. T. 1241. Oed. C. 1638.

V. 464. Barnes. in marg. πράξας. Equidem neque

interpretationes VV. DD., ut Reiskii probare possum, neque ipse melius quidquam excogitare. Nam πρᾶξαι παρέχειν τινι dicitur is, qui alicui faciendi aliquid potestatem facit: at hic Rhesus, quid ipse facturus sit, exponit, non quid aliis faciendum praebeat; tum nudus genitivus pro ἀντί vix alibi invenitur.

V. 467. Ald. rell. ἐπ' Ἀργείαν. Flor. A. Vict. Havn. ἐπ' Ἀργείων quod recte praefert Valck. ad Phoen. 638. diatrib. p. 105.

V. 472. Ald. rell. πολλοῖς θεοῖς. Flor. A. Vict. Havn· πολλὴν θεοῖς. ut coniecit Aemil. Portus.

V. 473. νόμον τῆς Ἑλλάδος Ald. rell. τοῦ Ἑλλ. Flor. 1. τὴν Ἑλλ. Par. G. Harl. Flor. A, 2. 10. Havn.

V. 475. οὐ τούς γ' ἀρ. Flor. 1. 2. ἀριστέας Ald. rell. ἀριστεῖς Flor. A. 10. Hoc cum Valck. diatr. p. 105. praetuli, quia terminationis — εας una syllaba pronunciatae aliud exemplum non habebam. ἀριστῆς scribi iubet Brunck. ad Phoen. 1236. idem qui in Soph. Ai. 390. βασιλῆς in βασιλεῖς mutavit. Vid. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 101.

V. 476. οὐ μεμφόμεσθά γ' Flor. A. 10. μεμφόμεθα Flor. 1. Tum Ald. rell. ἀλλὰ δὴν ἐλ. Flor. 10. ἀλλ' ἅ δ' ἐλ. Flor. A. ἀλλ' ἅδην ἐλαύν. Vict. Havn. ἀλλ' ἅδην ἐλ.

V. 477. πάντ' εἰργάσμεθ' ἂν Par. G. codd. Reg. apud Hardion. Flor. 2. Vict. quod probat Heath. qui quod hanc particulam exigere dicit Graeci sermonis idioma, egregie fallitur. Hoc enim de re praeterita valeret; hic autem de futura sermo est. Vid. ad Med. 1053. *Si hos interfecerimus, omnia perfecerimus.* Pro πάντ' Flor. A. Vict. Havn. πᾶν.

V. 479. Dele notam interrogationis, quae ex Barnes. et Musgrav. remansit.

V. 481. Rheso tribuit Vict.

V. 482. Flor. A. εἴ γ' ἐν μέσ.

V. 488. Havn. θούριον. ἐντάξαι pro ἀντιτάξαι. Vid. Erfurdt. ad Soph. Ai. 104.

V. 489. Ald. rell. λόγος ἦν. Par. G. Harl. Flor. A. 1.

2. 10. Havn. λόγος γ᾽ ἦν. ut iam edidit Barnes. Vid. Lenting. p. 79.

V. 491. Flor. A. δορί.

V. 492. Flor. A. τί δαί. quod probat Valck. diatr. p. 105. Havn. τίς δέ. τί etiam Flor. 10.

V. 495. πάνσοφον κρότημα Λαέρτου γόνος e Sophocle citat schol. Theocr. ap. Valcken. ad Adoniaz. p. 357. Pro θρασύς Havn. θρασύ.

V. 497. Ἀθηνᾶς Ald. rell. Ἀθανᾶς (sic) Flor. A. 10. Ἀθάνας, ut scribendum monuit Porson. ad Orest. 26. Paris. apud Valck. ad Phoen. p. 69. Vict. Havn. ἔναγχος μολὼν Ald. rell. εἴναγχος μ. Barn. ἔννυχος μ. MSS. quatuor apud Musgrav. (in his) Paris. ap. Valck. l. c. Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn.

V. 499. Flor. 10. πτ. στολὴν ἔχων. Vulgatum confirmat auctor X. π. 1729.

V. 500. Ald. rell. Ἀργείους. Vict. Havn. Ἀργείοις.

V. 501. Ἴλιον Flor. 1. 2. Vict. Havn.

V. 502. Flor. A. πυλῶν παραστάτας. quod probat Valck. diatr. p. 105. Vict. Havn. παραστάτας Φρυγῶν.

V. 503. ἀεί Havn.

V. 504. ἄστεως Vict. ut ubique, si per metrum liceat, scribendum iudicat Elmslei. ad Soph. Oed. T. 762.

V. 508. Flor. A. ἥξεις, Flor. 10. ἵζεις pro ἵζειν. Tum Ald. rell. κλωπικαῖς ἕδραις. Flor. A. 10. Vict. Havn. κλωπικὰς ἕδρας. Havn. etiam φὴς γε κλ. ἕ pro ἵζειν σὺ κλ. ἕ.

V. 510. Ald. rell. ἐμπείρας. Flor. A. 10. Havn. ἀμπείρας. Sic ἐμπείραντες Il. β΄, 426. in ἀμπείραντες Codd. auctoritate mutatum. Havn. γε addit post πυλῶν.

V. 511. στήσω Flor. A. 10. Havn. πετηνοῖς Havn. θοιναστήριον Flor. 10. θηρατήριον Havn.

V. 513. Flor. A. καταθανεῖν. Tum πότμῳ pro μόρῳ Vict. Havn.

V. 515. δεῖ pro χρή Havn. Pro στρατόν Flor. A. τ᾽ αὐτόν.

V. 518. Havn. Θρῃκὶ δ᾽ ἄγγ.

V. 519. προταινί pro πρόσθεν, πάροιθεν nullo, nisi

hoc loco, ne apud Grammaticos quidem, legitur. Zonaras p. 1571. habet ποταινί, προσφάτως. quo analogia saltem firmatur. Havn. προταίνι. Alius scriptor dixisset πάροιθε τάξεων. Vict. τάξεως.

V. 521. Flor. A. Vict. Havn. δέχεσθαι Flor. 10. δέχεσθε. Forma ista Homerica vix alibi apud Tragicos legitur. Pro Δόλωνα Ald. Herv. 1. Σόλωνα.

V. 523. Flor. A. πτίνας ἀφυλακάν.

V. 525. Flor. A. ἑπτάποδοι.

V. 526. Havn. Πληΐαδες.

V. 527. Flor. 10. μέσαι. Vict. μέσον. Expressa haec esse ex Il. κ΄, 251. monuit Valcken. diatr. p. 89. ubi Scaligeri etiam de hoc loco iudicium affert. Astronomica ista explicavit Beck. in diatr. p. 458. e Petavio. Idem cum verbis αἰετὸς ποτᾶται apte comparat Manil. astron. 1, 351. Bentl.

V. 529. Libri ἔγρεσθε πρὸς φυλακάν. cui non respondet metrum antistrophici.

V. 531. Flor. 10. ἀὼς δὲ πέλας, ἀὼς δὴ γίν. δὴ addit etiam Flor. A.

V. 532. Flor. 1. πρὸς δόμων. Barn. Musgr. καὶ τίς πρὸ δόμων; Ald. rell. καὶ τις πρὸ δόμων.

V. 533. Ald. rell. ὕδε γάρ ἐστιν ἀνήρ. Vict. Havn. οὐδέ γ᾽ ἐστὶν ἀστήρ. Flor. A. ὅδε γ᾽ ἔστιν ἀστήρ. ἀστήρ etiam G. Harl. Flor. 1. 2. 10. et alius codex memoratus in Victor. ὕδε γ᾽ ἐστιν Musgrav. etiam coniecit, qui praeterea ὅδε πάρεστιν ἀστήρ.

V. 534. Flor. 10. φυλακάν.

V. 535. Ald. rell. φασιν Κόρυβον. φασι Par. G. Harl. Flor. 1. 2. 10. Havn. Κόροιβον Barnes. e Virg. Aen. II, 341. Κόροιβος ὁ Μυγδόνος commemoratur etiam a Pausania X, 27. Havn. Κόροιμβον.

V. 537. παιόνων Herv. 2. Brub. Canter. quod vitium, ex Aldina emendatum a Barnesio, typothetarum errore relictum etiam est in Musgrav.

V. 539. Havn. πέμπειν pro πέμπτην.

V. 543. ἥμερα Flor. A. 1. 2. 10.

V. 544. Flor. 10. *φοινίας* et *πολυχορδοτάταν*. *φοινίας* etiam Flor. A.

V. 545. Havn. *ἃ παιδολέτωρ*.

V. 546. Ald. rell. *μέριμνα*. Musgrav. *μερίμνας*, rectius quam *μέριμναν*. Beck. diatr. p. 449. defendere videtur *μέριμνα*. „Sed *μέριμνα* dicitur vel id, quod eam angebat, i. e. filius, vel dolor." Quorum neutrum huic loco accommodatum est.

V. 538. Ald. rell. *νυκτιδρόμου*. Vict. *νυκτὶ δρόμου*. *νυκτιβρόμου* est ex emendatione Piersoni Veris. p. 34.

V. 549. Havn. *οἷαν*. Cum hoc cantico conferatur fr. Phaeth, p. 8. Herm.

V. 553. 4. 5. desunt in Flor. 1. V. 553. verba *ὃν ναῶν* om. Havn.

V. 555. *Ἡμιχορίου* personam om. Havn. et hic et v. 556. 558. *ἄπεστιν ἐμπεσών* Flor. A. 10.

V. 556. Ald. rell. *ἀλλ' εἰ*. Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. *ἀλλ' ἤ*. Par. G. Harl. *ἀλλ' ἦ*. — *εἰσπεσών* Ald. rell. *εἰς παίσας* (sic) Flor. A. In apographo Hamb. sic scripti sunt hi duo versus, ut *ἐμπεσών* sit supra *εἰσπαίσας*, quod scire vellem an in MS. etiam ita factum esset.

V. 557. Ald. rell. *διόλωλε*. Flor. 1. 2. *διόλωλεν*. Havn. *ὄλωλε*. Flor. A. 10. *διώλεσεν*. Post *φοβερόν* Flor. A. Harl. Havn. addunt *μοι*. An legendum: *διόλωλε τάχ' ἂν φοβερὸν μοι*. quo vitatur etiam dactylus anapaesto subiectus.

V. 561. *οὐκ* deest in Havn. *ἤ* excidit in Herv. 1. 2. Brub. Cant. restitutum ex Ald. a Barn. *δὴ κενός* Flor. A. *καινός* Herv. 2. Brub. Cant. Flor. 1. *ὡς ἧκε* pro *ἢ κενός* Havn.

V. 565. Havn. *ἀραγμῶν*.

V. 566. *ὄρφναν* Ald. rell. *ὄρφνην* Flor. 10. Havn.

V. 567. Flor. A. *τι* pro *τοι*.

V. 568. Flor. A. *ἤ νῦν οὖν*.

V. 571. Ald. rell. *τάδ' ἔφραζεν*. Codd. *τάσδ' ἔφρ*. ut edidit Canter.

V. 573. Par. E. G. *ποῖ δῆτ'* — Flor. A. 1. 2. 10. *βέβηκέ ποι*.

V. 574. Ulyssi continuant Harl. Havn.

V. 575. Havn. *ἐπικρατεῖ* pro *ἐπεὶ κρατεῖ*.

V. 577. Flor. 10. Havn. *τὸν ἄνδρ'*.

V. 578. Ald. rell. *ναυστάθμου πέλας*. Flor. A. *νῦν στί θμων*. Flor. 10. Havn. *ναυστάθμων*.

V. 579. Flor. A. *τεύξει*, an *ζεύξει*, non distinguo. Tum *ὅστις* pro *ὅσπερ* Flor. A. 10. Havn. Flor. A. etiam *ἐντυχεῖ*. Havn. *εὐτυχεῖ* correctum a sec. m.

V. 581. Ald. rell. *Αἰνείαν*. Flor. 10. *Αἰνέαν*.

V. 582. Ald. rell. *μολόντες χρῆν*. *μολόντες* etiam Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn. *μολόντε* Canter. et, ut videtur Pariss. Musgr. *χρή* Flor. A. Havn. *κατατομεῖν* Havn.

V. 583. *οὖν* om. Havn.

V. 586. Flor. A. 10. *πολεμίοις*.

V. 587. Havn. *πῶς· οὐ δ*. et *ναυστάθμω*.

V. 589. *ἤ* Ald. rell. et Codd. *ἦ* Barn. quem non debebam imitari. Pro *πέρσαι* Flor. A. *περ* (α. above)

V. 599. Diomedi tribuit Havn. Idem *τύχη* pro *τυχεῖν*. Ad sq. v. Vossius adscripsit: Reliqua huius tragoediae desunt in eo codice, quem contuli.

V. 591. *λιπόντες* Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Havn.

V. 592. Havn. *δεδηγμένον*.

V. 595. *Τροίαν μολ*. corrigit Valck. ad Phoen. 110. Nec ego dativum cum verbis *eundi*, et *veniendi* iunctum usquam reperi.

V. 596. Havn. *τὴν ἐπαύριον*.

V. 597. Flor. 10. Havn. *οὔτ' ἂν σφ' Ἀχ*.

V. 602. Flor. 10. *σφαγὰς καρατόμους*.

V. 603. Havn. *ἥκει* pro *ἔσται*.

V. 605. Flor. 10. Havn. *συνήθους*. Il. *κ'*, 278. et Soph. Ai. 14. cum his comparavit Valcken. diatr. p. 91.

V. 607. Flor. 10. *ποι*.

V. 608. *πόθεν* positum eodem modo, quo *ἐκ* in illis, *τὸ ἐκ τοῦ ἰσθμοῦ τεῖχος* Thuc. I, 64. *castellum isthmum versus situm*. Demosth. pro cor. p. 326, 8. *τί χρῆν τὸν εὔνουν πολίτην ποιεῖν* - - -; *οὐκ ἐκ μὲν θαλάττης τὴν*

Εὔβοιαν προβαλέσθαι πρὸ τῆς Ἀττικῆς, ἐκ δὲ τῆς μεσογείας τὴν Βοιωτίαν, ἐκ δὲ τῶν πρὸς Πελοπόννησον τόπων τοὺς ὁμόρους ταύτῃ; in quibus *ἐκ* locum contiguum significat, versus quem aliquid est, ut saepius etiam *πρός*. Ita *πόθεν στρατεύματος* non est pro *ποῦ*, sed *versus quam castrorum partem.*

V. 610. Havn. *τάξεως*.

V. 614. Havn. *στίλβουσιν ὥστε* omisso *δ'*. Pro *ὥστε* Flor. 10. *ὥσπερ*, et *πτερὸν κυκνου*.

V. 615. Ald. rell. *κτανόντες*. Flor. 10. *κτανόντε*.

V. 617. Flor. 10. *Τρωϊκόν* pro *πωλικόν*.

V. 619. *πάρεσχε* (supra scr. τ) pro *πάρες γε* Flor. 1. 2. *πάρεσχε* Flor. 10. *πάρεχε* Havn. hic etiam *χρὴ δέ σοι πώλους μέλειν, πώλους* Flor. 10.

V. 622. *ὠφελοῖ* Ald. rell. *ἀφελῇ* Havn. quod etiam e grammatica ratione reponendum erat, non propter *χρή*.

V. 623. Havn. verbis *καθ' ἡμᾶς* supra scriptum habet *ἐφ' ἡμᾶς*.

V. 626. Ulyssi tribuit Havn. Pro *σὺν ἄλλοις* Flor. 1. 2. Vict. *πρὸς ἄλλοις*.

V. 627. Flor. 10. Havn. *πρὸς εὐνὰς δ' ὡς*. - -

V. 628. Ald. rell. *ἥκει*. puncto post *χωρεῖ* posito. Par. E. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. *ἥκειν*. Barnesius post *σημανῶν* interpolavit *δ'*, *κατόπτας σημανῶν δ' ἥκει στρατοῦ*.

V. 631. Flor. 10. *τοῦτον δὲ πρὸς σῆς χειρὸς οὐ θανεῖν θέμις*. Havn. *τοῦτον δὲ πρὸς σῆς χειρὸς οὐ θέμις θανεῖν*. Vict. *κτανεῖν* pro

V. 632. *ὥσπερ ἥκ*. Flor. 1, 2. 10. Vict. Havn. *σφαγὰς φέρων* Flor. 10.

V. 637. Post *ἤκουσεν* distinguendum monuit Musgr. ut *λόγου* ab *ἤκουσεν* penderet, quod iam vertendo expresserat Aemil. Portus, *non novit, neque audivit sermonem ipsum, quamvis sit prope nos.* *ὃν δὲ χρὴ παθεῖν* est Rhesus, hac ratione oppositus Aeneae, *ὃν οὐ θέμις πρὸς τῆς Διομήδους χειρὸς θανεῖν*. Cf. v. 632.

V. 639. *χρῆν* Flor. 10. quod non minus aptum est: *nonne te vigilare oportebat?* et tamen non vigilas.

V. 640. Havn. *ἐγχρίμπτεται*. Flor. 10. *στρατεύμασι*.

V. 643. Flor. 10. *μέλλει*.

V. 644. Flor. 1. *τιμῶν*.

V. 646. Erat *ἄνδρα σοὶ μ. φ.* Havn. *ἄνδρα σοι*.

V. 650. Ald. rell. *κἀμοὶ μέγιστον ἐν βίῳ κειμ.* sine interpunctione. *δ'* post *μέγιστον* addidi e Flor. 10.

V. 655. Vict. Havn. *ὅδ' ὡς ἰδὼν μολόντας*. Superiore versu Lenting. p. 75. em. *χὼ μὲν οὐκ ἰδὼν λέγει*. Mirarer, si librarium vocem ita in promtu positam, ad quam etiam versus sequens ducere poterat, *ἰδών*, oblitterasset vocabulo insolentiore vi posito, *εἰδώς*. Sed ut *εἶδον* nonnunquam poni videtur pro *ᾔδειν* — vid. ad Bacch. 1298. — sic *εἰδέναι* nonnunquam esse videtur pro *ἰδεῖν*. Et pro *animadvertere* est Iph. T. 925. Cf. Andr. 146.

V. 656. Flor. 10. *ὧν οὕνεκ' ἦλθον ἤλυθον πρὸς Ἕκτορος*.

V. 658. Vict. Havn. *κοιμήσων*.

V. 659. Ald. rell. *σοί τε πιστ. λ.* Flor. 1. 2. *σοῖς τε π. λ.* Flor. 10. Havn. *σοῖς δέ*. In Vict. notatum „*σοῖς δέ*. al. *σοῖς τε*." Auctor. X. π. 1801. *σοῖς τε π. λ.*

V. 661. Ald. rell. *δοκεῖ τάδε*. Havn. *δόκει*. Par. E. G. Flor. 1. 2. 10. Havn. *τὰ σά*. Vict. „*δοκεῖ τὰ σά*. al. *τὶ σά*."

V. 662. Flor. 10. *ὡς*. Havn. *ὥστ*. recte.

V. 664. Flor. 10. *ὑμᾶς μὲν αὐδῶ*. Tum Ald. rell. *τοὺς ἄγαν γ' ἐρωμένους*, quod hic nullo modo locum habere recte dicit Valcken. diatr. p. 106. Ipse coniicit *ὁρμωμένους*. sed *ἐῤῥωμένους* Pariss. E. G. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. De significatione vid. H. Steph. Thes. T. III. p. 730. D. E. *γ'* post *ἄγαν* om. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn.

V. 665. Flor. 1. 2. Vict. *κομίσαι*. Flor. 10. *κοιμήσαι*. (sic) Havn. *κοιμῆσαι*.

V. 666. deest in Flor. 10. *ἡμῖν* Ald. rell. *ὑμῖν* Valcken.

V. 667. Havn. *ἵπποι τ' ἔχ.* (supra scr. δ')

V. 668. Ald. rell. *ἐφ' ἡμᾶς*. Pariss. apud Hardion.

Harl. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. ἐφ᾽ ὑμᾶς. — Ald. rell. τάχιστ᾽ ἐχρῆν, Flor. 10. Vict. Havn. τάχιστα χρή.

V. 670. Elmslei. ad Med. p. 265. not. corrigit σώζειν βίον. Vid. ad Phoen. 300.

V. 671. Havn. Χορὸς Λυκίων. ἔα ἔα. om. Flor. 10. Tum βάλε quater Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. Arist. Ach. 280. οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος. Βάλλε, βάλλε, βάλλε, βάλλε, παῖε, παῖε τὸν μιαρόν.

V. 672. Flor. 1. 2. 10. Vict. Havn. θένε, θένε. — Ald. rell. τίς δ᾽ ἀνήρ. Musgrav. coni. τίς ὅδ᾽ ἀνήρ. Flor. 1. 2. 10. Havn. δ᾽ omittunt.

V. 673. αὐτῶ (i. e. ἀϋτῶ) Flor. 10. pro αὐδῶ.

V. 674. Havn. κατ᾽ ὄρφνην.

V. 675. Vict. Havn. κτενοῦσι pro κινοῦσι.

V. 677. Havn. om. καί. Flor. 1. καὶ γὰρ δ᾽ ἔμαρψα.

V. 678. λόγος pro λόχος Flor. 10. Havn. Tum Ald. rell. πόθεν ἔβας πόδα; τὶς εἶ; Sic etiam Harl. nisi quod πῶς habet pro τίς. Par. E. πόθεν σοῦ φέρεις πόδα; τίς εἶ; Par. G. Harl. Flor. 2. πόθεν σὸν φέρεις πόδα; πῶς εἶ. Vatic. apud Schott. Observ. poët. II, 43. Havn. πόθεν ἔβας; ποδαπὸς εἶ. quod recepit Musgrav. Vict. πόθεν ἔβας; ποδαπὸς τις εἶ.

V. 679. Ald. rell. οὐ χρή σ᾽ εἰδέναι. Flor. 1. 2. οὐ χρὴ εἰδέναι σε θαν. Flor. 10. οὐκ ἐχρῆν σ᾽ εἰδέναι θάνῃ. Havn. οὐ σ᾽ ἐχρῆν εἰδ. Vict. οὐ σὲ χρὴν (sic) Harl. οὔ σε χρή. — σήμερον om. Havn. Verba θανεῖ γὰρ σήμερον δράσας κακῶς quomodo Ulyssi conveniant, non intelligo. Si alteri semichorio tribuerentur, ut verba ἴσχε, θράσει πᾶς v. 681. magis accomodata viderentur.

V. 680. ξύνθημα Flor. 10. Havn. Idem πρὶν διὰ στέρνων λόγχην μολεῖν. sed adscriptis litteris β supra πρίν, α supra λόγχην, γ supra μολεῖν.

V. 681. Ald. rell. Οδυ. ἴστω. θάρσει. Χορ. πέλας τις ἴθι. παῖε. παῖε πᾶς τις ἄν. in quo metri nec vola nec vestigium. ἴσχε est ex Heathii et Reiskii coniectura. In sqq. τις post πέλας om. Harl. Flor. 10. Havn. Pro ἴθι Flor. 1. ἴθον. παῖε semel Harl. Flor. 1. Havn. In fine τις ἄν. om. Harl. Flor. 10. Havn. Hinc addito πᾶς post θάρσει versum trochaicum concinnavi.

V. 682. ἦ σὺ δή. Sic Ald. rell. δή omissum est in Musgr. sicut in Havn. Harl. οὐ σύ, supra scriptum habet. De explicatione loci Heathio assentitur Valcken. diatr. p. 108. Beckii explicationem diatr. p. 450. vix quisquam, puto, probabit. Mox κτανοῦντα Ald. rell. κτενοῦντα Flor. 1. 2. Havn. Verba ἀλλὰ τὸν κτενοῦντά σε (rectius κτενοῦντα σέ) Ulyssi tribuit Petit. Misc. 3, 22. p. 196. probantibus Heathio et Valcken.

V. 683. Verba ἴσχε πᾶς τις Ulyssi tribuit Ald. τις om. Harl. Flor. 10. Havn. Tum ἆ ἆ Ald. φίλιον pro φίλον Harl. Pro θένης Havn. θένε.

V. 685. Harl. Flor. 1. 2. 10. Havn. οἶσθ᾽ ὕπῃ (ὅπῃ Flor 10.) Flor. 10. etiam βεβήκασιν. ἄνδρες scripsi pro ἄνδρες. Sequentia Ulyssi tribuunt Harl. Havn. ut edidit Musgrav. inepte. ἄνδρες nulli alii esse possunt, nisi Ulysses et Diomedes, qui quum effugerint, neuter respondere potest. Ald. rell. οὐδέ πῃ κατείδ. Flor. 10. οὐδὲ κατείδ. Harl. τί δὲ πῇ. Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. τῇδέ πῃ.

V. 686. Verba ἕρπε πᾶς κατ᾽ ἴχνος αὐτῶν Ulyssi continuat Havn. et verba ἢ βοὴν ἐγ. cum vs. 687. cum Harl. Choro tribuit. Pro ἴχνος Flor. 1. ἴχνους, pro αὐτῶν Flor. 10. αὐτοῦ.

V. 687. Ald. rell. ἐκ νυκτῶν φ. Harl. Havn. ἐν νυκτῶν φ. ut legi voluit Aemil. Portus.

V. 688. Ἡμιχορίῳ hanc etiam stropham tribuit Ald. rell. Χόρῳ. Havn.

V. 689. ὁ μέγα Flor. 10. ὁ μέγας Havn.

V. 692. deest in Flor. 10.

V. 693. Havn. ὄρφνης.

V. 698. Flor. 10. τίς ἦν πόθεν ἢ τίνος. π. Vict. Havn. τίς ἦν ἢ πόθεν ἐστίν. Verum videtur Τίς ἦν, πόθεν ἢ ποίας (vel potius τίνος) πάτρας;

V. 699. Flor. 10. Havn. ποῖον pro ὁποῖον. ut legi vult Porson. ad Arist. Eccl. 852. At vide Lobeck. ad Phryn. p. 57. not.

V. 701. πάροιθεν praeferre videtur Lobeck. ad Phryn. p. 285. not. Vid. Add. ad Androm. p. 181. τί μή in fine om. Havn. Pro eo τί μήν Flor. 10.

V. 702. Flor. 2. *δοκεῖ γάρ.*

V. 702. Vict. *θρασύς γ' οὖν εἰς ἥ.* *εἰς* etiam Havn. Flor. 10.

V. 704. Flor. 1. 2. Vict. *τίς ἀλκήν;* Post *ἀλκήν* in Havn. spatium relictum est novae personae indicium, ut in eo codice a. v. 701. personarum nomina omissa sunt, sed spatii relictum quantum ad ea recipienda idoneum erat.

V. 705. *αἱμύλου* Flor. 10. Vict.

V. 707. Flor. 10. Havn. *πόλιν.* *ὕπαφρον.* vid. Hesych. s. v. ubi Cod. ap. Schow. habet *ὕπαφρον τὸ ὑγρασίαν ἔχον ἐμφερῆ ἀφρῷ.* Cf. Zonar. p. 1781. et Tittm.

V. 708. Havn. *στολᾷ.*

V. 710. In hoc versu desinit Flor. 10.

V. 711. Havn. *ἀπαιτῶν.*

V. 712. Ald. rell. *κάρα πουλυπίνητ' ἔχων.* Vict. Havn. *κρᾶτα πολυπινῆ τ' ἔχων.* Par. G. *κάρα πουλυπινές τ' ἔχων*, ut edidit Barnes. e Scaligeri coniectura.

V. 713. *τάν* Havn. pro *τήν.*

V. 714. *'Ατρειδᾶν* Havn. pro *'Ατρειδῶν.*

V. 716. Havn. *ὄλοιτ' ὄλοιτο πανδ.* et praepositum habet *ἡμι·Χόρος*, (sic.)

V. 718. *Χορ.* Vict.

V. 721. *δή* om. Havn. Vera videtur Beckii coniectura *τί θράσσῃ;*

V. 724. *ἰώ* bis Harl.

V. 726. Ald. rell. *ὕβριζ'* ut Flor. 1. 2. Vatic. ap. Schottum Observ. poet. II, 43. *ὕφισος εὐβόλου γὰρ ἴσως τις ἔρχεται.* Vict. Havn. *ὕφιζος εἰς βόλον γὰρ ἴσως τις ἔρχεται.* MS. Steph. *ἄβριξ* pro *ὕβριζ'*, quod recepit Musgrav. Pro *εἰς βόλον* e Vict. enotatum etiam *εἰς βόλη* (superscr. *ον*). Pariss. E. G. *βολή*, superscripto *βόλον.*

V. 727. Havn. *ἰὼ ἰώ* pro *ὦ.* Pro *Θρῃκῶν* Porson Praef. Hec. p. XXXVII. *Θρῃκί.* Versum semichorio tribuit Vict.

V. 731. Flor. 1. *εἰδών*, Havn. *ἰδών* pro *εἰςιδών.*

V. 734. Ald. rell. *κοὔ σε γινώσκω γ' ὅλως.* *τορῶς* pro *γ' ὅλως*, ut coni. Reiskius, Par. G. Flor. 1. 2. Vict. Havn. et suprascriptum Harl.

V. 735 sqq. *Ἡμιχ.* tribuit Havn.

V. 738. Ald. rell. *διοπῶν.* Havn. Vict. *διοπτῶν.* Recte Barn. *διόπων.* Vid. Brunck. ad fragm. Hipp. XV. Blomfield. gloss. Pers. 44.

V. 739. in Par. E. et Harl. praeponitur *ἆ ἆ ἆ.* sed in E. adscriptum *περισσόν.*

V. 744. In Havn. praefixum *Ἡνίοχος.*

V. 745. In Vict. additur *ἆ ἆ ἆ ἆ*, in Havn. *ἆ ἆ ἆ.*

V. 747. *δ'* post *πῶς* om. Havn. recte. *ὀλοίμαν* pro *ὀλοίμην* Flor. 1. 2. Vict. Post hunc versum Ald. addit hunc *Τοῖς Θρῃξὶν πένθος τολυπεύσας*, quem recte eiecit Tyrwhitt. quippe e. v. 741. natum. Deest etiam in Harl. Flor. 1. 2. Havn. in margine adscriptus est in Par. G.

V. 749. Havn. *κέλσαντες.*

V. 751. Havn. *αὐδᾷς.*

V. 752. *Ἡμιχ.* Vict.

V. 755. Havn. *λυπρὸν γάρ.* (superscr. *μέν*)

V. 758. Havn. *Ἑκτορέα χεὶρ εὔνασε.*

V. 760. *κόμπῳ δαμ.* Flor. 1. 2. Vict.

V. 762. *πλῆκτρά τ' οὐκ* Ald. rell. et Codd. *δ'* pro *τ'* Havn. Ex emendatione Musgravii scripsi *κλῇθρά τ' οὐκ* - - -

V. 764. Flor. 1. *ἡμᾶς κἀθεδρεύοντας.*

V. 765. Havn. *πρύμνησι.*

V. 768. Vict. Havn. *ἐς ἀλκήν.*

V. 769. Havn. *στρατῷ.*

V. 770. In Havn. hi versus hoc ordine scripti sunt: v. 770. 772. 771. 775. 776. 777. 773. 774. 778.

V. 771. Par. E. *κἀνεχωρεῖτον.* Vict. Havn. *κἀνεχωρήτην.*

V. 772. Vict. Havn. *ἄπυσα δ' αὐτούς*, tum Vict. *μὴ πλαθεῖν στρ.* Havn. *μὴ πελάθειν τῷ στρ.*

V. 774. Vict. Havn. οὐδ' ἐγώ pro οἶδ' ἐγώ.

V. 776. Havn. καθ' ὕπνους.

V. 777. Vict. Havn. οὕς ἐθρ. Flor. 1. 2. Havn. καὶ διφρηλ.

V. 779. Pro ῥάχιν Vict. ῥοάν, Havn. ῥοήν.

V. 780. Ald. rell. θείνοντες δ' οὐρᾷ. Correxit Canter. et θείνοντε Vict. τρίχα om. Havn.

V. 781. ἐξ ἀντηρίδων. Musgrav. em. ἐξ ἀρτηριῶν, fortasse vere.

V. 785. Ald. rell. μυχθισμῶν. Par. E. G. Vict. Havn. μυχθισμόν, ut edidit Musgrav.

V. 788. Vict. ὀρθῶς. Tum legebatur ἀναΐσσω.

V. 790. Ald. rell. νείεραν εἰς πλευράν. Canter. νείαιραν contra metrum. Hinc Barnes. e coniectura Scaligeri παίει πάρος νείαιραν εἰς πλ. πλευροῦ pro πλευρὰν Par. G. Harl. Flor. 1. 2. Vict. Ex X. Π. 1220. Νύσσει παραστὰς νειάτην πλευρὰν ξίφει Ἀκμαῖος ἄνηρ Pierson. ad Moer. p. 268. correxit νειάτην πλευρὰν ξίφει. quod probat Musgr. Lenting. praeterea p. 75. νύσσει pro παίει, ἀκμαῖος ἀνήρ pro ἀν. ἀκμάζων, πληγὴν pro πληγῆς, ὦ λκα pro ἄλοκα ex illo dramatis loco legi malit.

V. 792. Havn. πληγήν, ut X. Π. Musgr. πληγῇ, *sensi, virum robustum esse, ex ictu gladii.*

V. 797. Flor. 1. φθάσαι pro φράσαι.

V. 798. Flor. 1. Havn. χερός.

V. 801. Ald. rell. et Codd. δυσοίζου. Valck. diatr. p. 108. not. μηδὲν δυςοίζου explicari non posse dicit et requiri hunc sensum: *dubitare omnino noli, quin hostes hoc facinus patraverint.* Itaque coni. μηδὲν δοιάζου vel potius μὴ ἐνδοιάζου. Δυςοίζει, δυςοίζειν, ἐδύςοιζα Hesych. interpretatur ὑπονοεῖ, ὑποπτεύειν, ὑπενόησα, qui sensus huic loco accommodatissimus, si cum Musgravio scribas μηδὲν δύςοιζ', οὐ πολεμίους δρ. τ. *noli suspicari, non hostes haec fecisse.* Lenting. p. 76. μηδὲν δυςοίζου· πολέμιοι δρῶσιν τάδε·

V. 802. Lenting. l. c. συμφοράς.

V. 805. Flor. 1. ἡμᾶς.

V. 808. Vict. Havn. δώσει δίκην.

V. 809. Havn. σὲ γὰρ δὴ φημι φυλακά (sic.)

V. 812. Ald. rell. ὠμόμοσται. Par. G. Harl. ὀμώμοσται. Havn. ὁμώμοσται. Cod. Henr. Steph. ὠνόμασται. ὀμώμοσται iam Barnes.

V. 814. μενεῖ. Imo μένει, ut recte Havn. et Lenting.

V. 817. ἀγών primus addidit Canter. non monito lectore, nam in Ald. et Codd. deest. Flor. 1. 2. μέγας μοι μέγας.

V. 819. Ald. rell. τότ' ἀρ' ἔμολ'. Harl. Vict. Havn. τότ' ἄρ' ἔμολον.

V. 819 sq. Pro ἀμφὶ Flor. 1. 2. Vict. περί. στρατόν om. Flor. 1. 2.

V. 822. Havn. ἐκοίμησ'. Tum ἔβριξεν Ald. rell. ἔβριξα Par. E. G. Flor. 1. 2. ἔβρισ' Havn. Vict. cum n. al. ἔβριξα.

V. 824. Ald. rell. ὦ ἄνα. Flor. 1. 2. ὦ'ναξ.

V. 825. γάρ excidit in Barnes. Pro ἔγωγε Flor. 1. 2. ἐγώ.

V. 827. Ald. rell. ἔργ' ἤ. Vict. Havn. ἔργον ἤ.

V. 828. γᾶ pro γᾶς Ald. rell. Correxit Barnes. γᾶ vel γᾶς deest in Havn. γᾶς με ζῶντα Flor. 1. 2. Vict.

V. 829. Flor. 1. 2. Vict. οὐ γάρ παραιτ.

V. 830. Victor. praescriptum habet Ἡμιχ. Barn. Ἡν. i. e. ἡνίοχος.

V. 831. Havn. ὑφαιρεῖ pro ὑφαιρῇ Ald.

V. 832. Havn. οὐδὲν.

V. 833. οἱ παθόντες MSS. Steph. οἱ θανόντες Canter. Barnes. Musgrav. hic tamen praeferens οἱ μαθόντες Harl. Atqui haec lectio est et Ald. rell. et codicum.

V. 837. Havn. φονεύειν.

V. 840. Havn. λέξεις.

V. 841. Flor. 1. τί δ' ὑπερβ.

V. 842. Lenting. ἦλθ' ἄν, ut iam Beck. diatr. p. 451. not. 3. Mihi non videtur necesse esse, sed respici ad

id, quod chorum opinari putat famulas, *quis*, ut tu putas, *venit?*

V. 845. *καὶ σὺ* pro *ὡς σύ* Paris. A. apud Markland. ad Iph. A. 173.

V. 846. Elmslei. ad Heracl. 544. *μείζονα*.

V. 848. Vict. *Ἀχαιοὺς οὐδὲν αἰτ.* Sic etiam Havn. a corr.

V. 849. Havn. *αὖ* pro *ἄν*.

V. 850. *Ῥῆσον* coni. Toup. in Suid. I. p. 251.

V. 851. Havn. *τοῖς* (κτ) *θανοῦσιν.* — Ald. rell. *οἴδ' ἀφιγμένοι τὸ πάμπαν ἦσαν.* Toup. ad Suid. l. c. em. *ἔφρ. τοῖς κτανοῦσ', ὃν οὐδ' ἀφιγμένον τὸ λοιπὸν ἦσαν*, contra consuetudinem Atticorum, *ι* dativorum pluralium non elidentium — vid. Porson Append. ad Toup. emend. p. 450 — etsi alterum orationis membrum pronomine relativo ex more priori adiungitur. Etymol. M. citat p. 439. 4. Zonaras p. 1009. *οὐδ' ἀφιγμένον τὸν Πᾶνα* (Zon. *τὸ πάμπαν*) *ἦσαν.* Vid. Pierson. Veris. p. 82. ad Moerid. p. 174. *οὐδ' ἀφιγμένον* etiam MSS. tres Musgrav. Flor. 1. 2. Vict. Havn. Versu 852. *ἦσαν* Ald. *ἴσαν* Canter. e coniectura H. Steph. et sic Par. E. G. Vict. Recte Barnes. *ἦσαν*.

V. 854. *Ἀχαιϊκὸς* Ald. rell.

V. 855. Flor. 1. 2. Vict. *πλ. οἶδα κλ.*

V. 856. *αὖ ἀρχοίμεθα* Havn.

V. 860. Ald. rell. *δέδοικά γ' αὐτόν.* Flor. 1. 2. Vict. *δέδοικα δ' αὐτόν*, ut corrigit Lenting. p. 77. laudans Med. 37. Havn. *δέδ. δ' αὐτῶν.*

V. 861. *κατακτάνῃ.* Puto *κατέκτανεν*, *ne occiderit*, non, *ne occidat.* Vid. gramm. gr. §. 420. not. 5.

V. 863. *Ηνίοχ.* Vict. pro *Οἰκέτης*, ut dedit Barnesius, et sic in sqq. Flor. 1. *οὐκ εἶδα.*

V. 865. Havn. *σὺ δὴ νόμ.*

V. 866. Hectori, 867. 8. *Ἡνιόχῳ* tribuit Havn.

V. 868. Scribendum *ποῖ δὴ τράπ.* ut emendavit Porson. Adv. p. 227. Erfurdt ad Soph. Ai. p. 629.

V. 870. Havn. *κηδεύσωσιν.*

V. 874. Ald. rell. *λάζοισθ'.* Paris. E. Flor. 1. 2. Vict. Havn. *λάζυσθ'*, quod recepit Musgrav. probante Porson. ad Med. 1213.

V. 875. Valcken. diatrib. p. 110. cum Reiskio scribit *οὕτως θ'.* in praecedenti versu puncto post *λάζυσθ'* deleto, puto, ut *λάζυσθ' ἄγοντες* esset pro *λαβόντες ἄγετε.* Flor. 1. *ὅπερ* pro *ὅπως*, Havn. *μὴ καλῇ* pro *μὴ 'γκαλῇ.*

V. 878. Ald. rell. *λαοφόρους.* Correxit Valck. l. c. Par. E. Harl. Flor. 1. 2. Vict. *λαοφόρου.*

V. 880. Ald. rell. et Codd. *Τροίαν ἄγει.* Valck. l. c. p. 112. et Porson. Adv. p. 278. em. *Τροίαν ἀνάγει.* V. 879. frustra Valck. l. c. *Τίς ποτ' εὐτυχίας.*

V. 881. Ald. rell. *ἄλλό τι φυτ.* Havn. *ἄλλο τε.* Vict. *ἄλλοτε.* Recte Tyrwhitt. *δαίμων ἄλλος, τί φυτ.*

V. 884. Ald. rell. *τὸν νεόκμητον νεκρόν.* ut Flor. 1. 2. Vict. *τὸν νεόκμητον*, omisso *νεκρόν*, Herv. 1. *τὸν νεόδμητον*, omisso *νεκρόν*, Herv. 2. Brub. Cant. Barn. Musgrav. *τὸν νεόδμητον νεκρὸν* Havn. Ita factum, ut VV. DD. locum alii aliter emendare laborarent. vid. Valck. diatr. p. 111. Lobeck. ad Ai. p. 270.

V. 885. Havn. *πέμπω.*

V. 886. deest in Flor. 1. 2. Vict.

V. 893. Ald. rell. *σ' ὀλοφύρομ', ὦ.* Flor. A. 2. Vict. *σ' ὀλοφύρομαι*, sine *ὦ*, ut videtur.

V. 896. Havn. *ἤ.*

V. 897. Ald. rell. Flor. 1. *ἀπομεμψαμένας.* Flor. 2. Vict. *ἀπομεμψαμένας* (π). Havn. *ἀποπεμφομένας.* MSS. Musgrav. et Harl. *ἀποπεμψαμένας.*

V. 900. Havn. *ὤμοι μοι.*

V. 902. Havn. *λύπην.*

V. 903. Vict. *Οἰνείδας.* Havn. *Οἰνίδας.*

V. 904. Ald. rell. *Λαερτίδας.* Heath. em. *Λαρτιάδας* et sic fere Havn. *Λαρτιάδης.*

V. 906. Flor. 1. 2. Havn. *ἀριστοτόκου.* Vict. *ἀριστόκου.*

V. 907. Ald. rell. *Ἑλέν' ἅ.* Recte Barnes. *ἅ θ'*

Ἑλένα i. e. *ἢ Ἑλένη ἔπλ.* pro *Ἑλένη τε ἢ ἔπλ.* et sic Flor. 1. 2. Havn. Iidem *λιποῦσα.* De constructione *λεχέων πλαθεῖσα* vid. Musgrav.

V. 909. *ὑπ'* auctore Heathio; ob metrum delevi. Sed ne sic quidem metra exaequantur. *σε* om. Flor. 1. 2. Et quid sibi vult *κατὰ Τροίας*, imprimis addito *Ἰλίῳ?*

V. 910. Notandum *μυριάδας πόλεις* pro *μυρίας πόλεις* vel *μυριάδας πόλεων*, de quo alicubi Elmsleium aliquid monuisse memini.

V. 912. Havn. *ἤ*.

V. 913. Flor. 1. *παῖς*.

V. 917. Ald. rell. *ἐπλάσθην*. E Par. G. *ἐπλάθην* edidit Musgr. et sic Havn.

V. 918. *ἐς* Havn. pro *εἰς*.

V. 919. *ἐξησκημένοι* Flor. 1. 2. Vict.

V. 921. *δεινῷ* pro *κείνῳ* Valck. ad Hipp. 921. *Θρῃκί* om. Havn. qui etiam *κάτυφλώσαμεν*.

V. 925. V. D. in Edinb. rev. n. 37. p. 78. corrigit *βρότειον*. Pro *δ' ἐς οὐ* Harl. *δὲ γ' οὐ*, et pro *ἐσχάραν* Havn. *ἐς χέρα*, ut coni. Reisk.

V. 926. Havn. *δρυμών*.

V. 933. Ald. rell. *ἥ τε μυρία γερουσία*. Tres MSS. Musgr. Flor. 1. 2. Vict. Havn. et *X. Π.* 1366. *αἵ τε μυρίαι γερουσίαι*. Cf. v. 398. et Valck. diatr. p. 104.

V. 934. Ald. rell. *ἔπεισ' ἀνελθεῖν*, ut post *ἥ τε μ. γερουσία* scribi necesse erat. *ἔπεισαν ἐλθεῖν* Pariss. E. G. Vict. Havn.

V. 937. Ald. rell. *ἔδρασε. δράσας.* Signis parentheseos verba *οὐδὲν δ' Ὀδ. — δράσας* inclusit Musgrav. probante Valcken. diatr. p. 112. Lenting. p. 77. coni. (*οὐδὲν δ' Ὀδ. — ἔδρασε*) *δρῶσα μὴ δόκει λελ.* *ἔδρασε δράσας* explico, quamquam sua manu interfecit Rhesum, *δράσας*, tamen non suo consilio, per se ipse hoc fecit, *οὐδὲν ἔδρασε*, sed a dea incitatus. *μὴ δόκει* ab Hebraismi crimine defendit Huschkius ad Tib. 1, 9, 23. Beck. diatr. p. 452. not. 6. versum 937. spurium esse opinatur, ex eo ortum, quod ad *οὐδὲν δ' Ὀδ. ὁ Τυδ. τόκος* supplendum esse *αἴτιοί εἰσι* non intelligeret librarius. In Havn. post hunc versum, qui ultimus est quaternionis 12 Tomi secundi sequitur in folio proximo spatium, quantum 19 versiculorum capax sit. Quae deinceps exhibet codex usque ad finem — nulla enim hic est lacuna — ab alia manu scripta sunt, quam quae vel primum vel alterum tomum exaravit.

V. 939. Havn. *χρώμεθα* pro *κἀπιχρώμεθα.* et superiore versu *σάν* pro *σήν*.

V. 942. Ald. rell. *τοῦδ' οὕνεκα κτείνασα.* Reisk. probante Musgravio: *τοῦδ', ὃν γελᾷς κτείνασα.* Bothius *τοῦδ', ὃν κατακτείνεις σύ*, quod confirmat quodammodo Havn. *τοῦδ' οὖν κατακτείνασα.*

V. 943. Flor. 1. *σὲ μὲν* pro *σεμνόν*. Quod Socratem hic obscure designari putaverat Hardionius p. 335., minus sibi displicere, quam Heathio, fatetur Valcken. diatr. p. 113. not. 14.

V. 944. Havn. *Φοῖβον σύγγονοί τ' ᾐτήσαμεν.*

V. 946. *σοφιστὴν ἄλλον οὐκ ἐπάξομαι* non potest esse, ut Beck. interpretatur diatr. p. 453. not. 8. *non inducam, non mittam Athenas, non sinam e Thracia illuc venire alium philosophum.* Hoc saltem esset *ἐπάξω*, non *ἐπάξομαι*. Medium enim ubique significare aliquem sibi *adducere*, *arcessere*, recte monet Poppo *observ. crit. in Thuc.* p. 188. In verbis nihil aliud inesse videtur, nisi quod Musgrav. expressit: *musicum alium naeniae canendae causa* (nam praecedit *θρηνῷ*) *non adducam*, non adhibebo. Qui sensus quamvis ineptus sit, sicut est, tamen quid dixerit poëta, non quid dicere eum oportuerit, quaerendum est.

V. 947. Pro *στρατηλάτης* Aem. Portus corrigebat *διφρηλάτης* Valck. diatr. p. 94. *τροχηλάτης*. Musgrav. *Θρῃκὸς ἁρματηλάτης*.

V. 949. Haec etiam Choro tribuit Havn. qui habet *ἤδη* pro *ᾔδειν*, tum iungit *τάδ' οὐδέν* et in fine *μάντεων* pro *μάντεως*. Pro *οὐδέν* Flor. 1. *οὐ μέν*.

V. 952. *τί μὴν οὒ* legitur etiam supra v. 702. hac vi alibi haud facile usurpatum, multo minus mediae sententiae interpositum.

V. 955. σ' pro γ' Flor. 1. Havn. Pro συνήδομαι Valcken. diatr. p. 113. malebat ἐφήδομαι. Vulgatam post Brunck. ad Hipp. 1295. defendit Porson. ad Med. 136.

V. 957. Havn. ξυμπονῆσαι pro ξυμπυρῶσαι.

V. 958. Lenting. coni. κατέρχεται.

V. 959. Ald. rell. μελαγχεῖμον. Havn. μελάγχειμον. Barnes. μελάγχιμον. Vid. Brunck. ad Aesch. Prom. 299. Blomfield. gloss. Pers. 306.

V. 961. Flor. 1. τὴν καρπ.

V. 962. Havn. ὀφειλέτης. Dictum esse videtur pro ὀφειλέτις δέ μοι οὖσα ὀφείλει φαίνεσθαι.

V. 965. Ald. rell. οὐ γάρ ἔτ' αὐτόν ποτε. Musgrav. οὐ γάρ ἐς ταυτόν ποτε e MSS. Steph. et Par. E. et sic Vict. Havn.

V. 968. βλέπων φάος *vivus*, nil amplius. Quare carere possumus Lentingii coniectura κείσετ' οὐ βλέπων φάος, ut νύχιος antistes intelligatur, qualis est Phaethon ap. Hesiod. Theog. 990.

V. 969. Vict. Havn. ὥστε pro ὅς τε. ὅς τε pro ὅς non nisi in melicis legi apud Tragicos. Itaque fortasse legendum ὅς γε Παγγ. π. *quippe qui*. Vid. ad Hipp. 900. et Hermann. apud Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 688. ed. min. Verbis σεμνὸς τοῖσιν εἰδόσιν nihil aliud nisi mysteria Bacchica significantur.

V. 971. Musgrav. et Valcken. diatr. p. 113. ῥᾷον δὲ π. Sed ob id ipsum, quod ῥᾷον φέρειν legitima est locutio, non crediderim eam a librario in insolentiorem βαιὸν mutatam esse: et βαιόν agnoscit auctor *X. Π.* 1772. πένθος δὲ βαιὸν ὄντι μητρὸς ἐκ θνατᾶς Κείσθω τὸν ἐκ κείνης γὰρ ἦν θανεῖν χρεών. Mihi in verbis nihil aliud inesse videtur, nisi hoc, *Luctus Thetidis mihi levis erit*; Achillis mortem, alioqui gravem futuram, quia is quoque deae filius est, leviter feram, quippe quum mea calamitate ad aliorum incommoda sentienda obduruerim. Haec explicantur iis quae sequuntur θανεῖν γὰρ κ. τ. λ. non causa affertur cur levius ferat. Ceterum pro θαλασσίας Flor. 1. 2. θαλασσίου.

V. 973. Vict. θρήνους. σ' om. Flor. 1. 2.

V. 975. Ald. rell. ἥ σ' ἀπέκτεινε. Pierson. ad Moer. p. 31. ἥ σ' ἀπέκτονε. Sed tres Pariss. Flor. 1. 2. ἥ σ' ἀπέκτανεν. ut iam edidit Barnes.

V. 978. Havn. εἴ τις pro ὅστις et μὴ καλῶς.

V. 979. Havn. θάψοι.

V. 980. Havn. οὕτως.

V. 983. Flor. 1. 2. θ' pro δ', quod verum videtur.

V. 984. Havn. πληροῦντ'.

V. 985. πανούς e Reiskii coniectura edidit Musgrav. pro πόνους.

V. 986. Flor. 1. καὶ pro ὡς. Havn. ὑπερβάλλον. Lenting. ὑπερβαλών.

V. 987. Havn. αἴθων'.

V. 990. Vict. στείχομεν.

V. 991. καὶ om. Havn. Idem ξυμμαχίαν pro ξυμμαχίᾳ.

NOTAE IN TROADES *).

Arg. Lin. 1. Havn. μετὰ Ἰλίου πόρθ. et paulo post τῷ Ποσειδῶνι.

Lin. 4. 5. Havn. οἱ δὲ Ἕλλ. κληρωσάμενοι περί τῶν αἰχμαλώτων γυναικῶν. τὰς ἐν ἀξιώμασιν ἔδ.

Lin. 6. δέ post Ἀνδρομάχην om. Havn. ut et τῷ ante Ἀχιλλεῖ.

Lin. 7. Havn. ἐπὶ τοῦ τοῦ Ἀχιλλέως τάφου κατέσφαξαν. Verba τὸν τοῦ Ἕκτορος interpolavit Barnes. Desunt ea in Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. et cod. Havn.

Lin. 8. τειχέων Havn. et ἀποκτείνων Μενέλαος.

Lin. 10. Havn. κατοδυραμένη recte. In eodem verba τε καὶ θρηνήσασα desunt, et τοῦ ante Ὀδυσσέως.

V. 1. αἴγαιον Havn. quod magis Atticum esse dicit Suidas v. Αἰγαῖον πέλαγος.

V. 2. χορός Ald. rell. χοροί Cotton. Flor. Vict. Havn. ut edidit Seidler. Havn. etiam Νηρηΐδων.

V. 3. Hesych. ἐξελίσσουσι. κινοῦσιν. quod nescio an huc spectet. Pro ποδός Aristides, teste Musgr. citat ποδί.

V. 6. ὀρθοῖς Havn. Τρωϊκὴν χθόνα de urbe, non de agro, in quo Troia condita erat, accipiendum esse, satis, puto, apparet ex his λαΐνους πύργους πέριξ ἔθεμεν, siquidem turres non circa agrum, sed circa urbem, exstrui solent.

*) Notas suas ad hanc fabulam spectantes iam anno 1813. mecum communicaverat Hermannus; quas quum ei remisissem, ut si quid vellet, mutaret, easdem novis curis expolitas accepi anni 1823. die 28. m. Oct.

V. 10. Havn. αἰπειός. μηχαναῖσι Παλλάδος, *divina Palladis arte* Virg. Aen. 11, 15.

V. 11. συναρμόσας Havn.

V. 12. Havn. βρέτας pro βάρος.

V. 13. κληθήσεται Ald. rell. κεκλήσεται Exc. Cotton. Flor. Vict. Havn. quod probat Brunck. ad Aesch. Prom. 846. Valcken. ad Phoen. 12. Blomfield. ad Prom. 865. Recte Seidler. κληθήσεται est *nomen accipiet*, κεκλήσεται *nomen geret*. Cf. Gramm. gr. §. 498.

V. 15. ἀγάλματα pro ἀνάκτορα e Flor. (cui accedit Vict.) edidit Seidler. non satis gravibus de causis: nam etsi in gradibus arae Iovis, non templi, occisus fuit Priamus, quidni reliquorum caesorum sanguine manasse templa dici possint? Levius etiam est, quod voce ἄλση templa simul comprehendi *posse* dicit; quis ita verborum parcum esse velit poëtam? Mihi probabilius videtur, notiorem vocem ἀγάλματα a librario profectam, quam exquisitiorem ἀνάκτορα. θεῶν ἀνάκτορα in fine trimetri legitur etiam Rhes. 512. unde hic adscribi *potuisse* a librario, nimis illo curioso, dicit Seidler. quasi certum sit Rhesum ante Troadas vel scriptam vel doctam esse.

V. 16. πρὸς κρηπίδων βάθροις pro simplici κρηπῖσι dictum accipit Seidler. recte: sed utrum πρὸς κρηπῖσι ναοῦ, an βωμοῦ? Hoc alterum recte probat Seidler. ad v. 15. Itaque πρὸς κρηπῖσι est *ad fundamentum* arae i. e. *ad aram*, et κρηπῖδες sunt pro *ara*, quemadmodum accipio etiam locum Iph. T. 996. ἡνίκ' ἂν κενὰς Κρηπῖδας εὕρῃ λαΐνας ἀγάλματος, κενὰς ἀγάλματος, non κρηπῖδας ἀγάλματος. Pro κρηπῖδες dixit βάθρα κρηπίδων, gradus qui sunt ad fundamentum arae; sicut Herc. f. 703. πρὸς ἑστίας βάθροις pro πρὸς ἑστίᾳ.

V. 17. Ἑρκίου edd. etiam Musgr. et Codd. quam formam certa niti auctoritate negat Herrmann. apud Seidler.

V. 23. Ἀργείας θεᾶς Flor. Vict. Havn. quod praefert Valck. ad Hipp. 53. 682. homoeoteleuto non offensus.

V. 24. Ἥρας τ' Ἀθάνας θ' Flor. Vict. Havn. hic etiam Ἀθηνᾶς.

V. 26. κακήν a pr. m. fuerat in Havn.

V. 27. Verte: *deorum cultus laborat* i. e. negligitur, *nec dii* (τὰ τῶν θεῶν pro οἱ θεοί) *coli solent.* Vid. Gramm. gr. §. 285. extr.

V. 31. Ἀθηναίων δὲ Θησ. Ald. rell. Harl. (vid. Burg. ad v. 48.) τε dedit Barn. et sic Flor. Vict. Havn.

V. 32. Grammat. ap. Becker. anecd. p. 367, 14. ἄκληροι: ἔξω τοῦ κεκληρῶσθαι. Εὐριπίδης.

V. 33. Havn. ταῖς πρ(οι)ά τ.

V. 34. δ' post αὐταῖς addidi ex Havn.

V. 35. κομισθεῖσ' Ald. rell. νομισθεῖσ' Harl. Cott. Flor. Havn. ut edidit Musgr.

V. 37 sq. Ald. rell. πάρεστιν Ἑκάβη, κειμένη πολῶν πάρος, Δακρυχέουσα πολλά - - in qua scriptura, si a vitioso illo δακρυχέουσα recesseris, nihil esset quod suspicionem moveret, nisi Codd. alio ducerent: nam Flor. Vict. Havn. Ἑκάβην κειμένην et sq. v. χέουσαν, quam lectionem vix probabile est librariis deberi, quos contra probabile est, quum accusativum invenissent, eum propter πάρεστι in nominativum mutasse. πάρεστι sc. εἰςορᾶν. Κεῖσθαι proprium esse lugentium, monui ad Suppl. 20. V. 38. iam Scaliger corr. δάκρυα χέουσα. (minus feliciter Canter. δακρυῤῥέουσα) quam emendationem confirmant Flor. Vict. Havn.

V. 40. οἰκτρὰ τέθγ. Ald. rell. λάθρα Flor. (sine ι subscr. in Hamb.) Vict. Havn. quod quid sibi vellet, quum nesciret Musgr. explicavit Seidler. Sed nec vulgata lectio inepta est.

V. 41. Ald. rell. ἣν δὲ πάροιθεν. Canter. edidit ἣν δὲ πάρθενον (sic) recte. sic Harl. ap. Burg. Havn. ἣν δὲ τὴν παρθένον Cotton. Vitium ortum e scriptura παρθὲν. vid. Bast. comm. palaeogr. p. 770.

V. 42. Κασάνδραν ubique Havn.

V. 43. Ald. rell. τὸ τοῦ θεοῦ παραλ. τε post θεοῦ inseruit Barnes. e coniectura, quam confirmant Harl. et Havn.

V. 46. ξυστόν pro ξεστόν Havn.

V. 47. τε pro παῖς Harl. ap. Burg.

V. 48. Harl. ap. Burg. τῶν γένει, et sq. v. γέ τίμιον.

V. 52. σμικρόν Harl. ap. Burges. Havn. pro μικρόν.

V. 53. φ. δὲ σοὶ recte Seidl. pro φ. δέ σοι.

V. 55. Ald. rell. κοινὸν ἀγγ. Cott. Flor. Vict. Havn. καινόν. quod recepit Musgrav. Pro ἀγγέλλεις Havn. ἀγγελεῖς.

V. 58. πρὸς ἥν Harl. ap. Burg.

V. 59. Ald. rell. ἦπου δὴ ἐχθρ. τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν. Markl. ad Suppl. 109. ἤπου γὰρ ἐ. Harl. ἤπου νυν ἐ. τ. πρ. ἐκβ. νῦν unde Musgr. scripsit ἦπου νυν, ἐ. τὴν πρὶν ἐκβ. δή. Burges. ἦ πόλεος ἔχθρ. τὴν πρὶν ἐκβ. νῦν. Elmslei. ad Med. p. 279. not. b. ἦπου νιν, ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβ. νῦν, Εἰς οἶ. ἦ. πυρὶ κατηθαλωμένην. „Supplendum scilicet ὁρῶσα. De qua constructione vid. ad Med. 880." Hoc valde arridet: nam νῦν et νυν accentum, non significationem, mutare in Tragicis, mihi quidem nondum liquet, nec δή ita nude pro νῦν ponitur. Sed dicerem, orationem sic instituisse poetam, ac si pergere vellet ἦπου νιν οἰκτίζεις, sed pro οἰκτίζεις posita locutione ἰσοδυναμούσῃ εἰς οἶκτον ἦλθες scripsisse κατηθαλωμένης.

V. 62. καὶ συμπονήσεις Ald. rell. συνθελήσεις Flor. Cott. Vict. Havn. quod cum Seidlero praetuli, citante Herc. f. 811 sq.

V. 64. Havn. Ἀχ. ἦλθες οὕνεκ'.

V. 65. Harl. ap. Burg. θέλων.

V. 68. Havn. ἃ ἂν τύχοις. Hinc malim ὃν ἂν τύχῃς. quamvis ὃν ἂν τύχῃ non minus bene dici posse sciam, quam ὡς ἔτυχε, *ut fors ferebat*, sed ibi tantum, si bene memini, ubi primarium quoque verbum est in tertia persona, vid. Orest. 768. Phoen. 765. Hipp. 428.

V. 70. οἶδ' ἡνίκ'. Vid. ad Hec. 107. Pro εἷλκε Havn. εἷλε.

V. 71. γ' post κοὐδέν om. Havn.

V. 72. ἔπερσάν τ' Ἴ. Ald. rell. τ' Musgr. eiiciendum censebat, Seidler. in γ' mutavit: ut Herm. et Lenting. p. 79. et sic Vict.

V. 75. Havn. δύστηνον αὐτοῖς νόστον.

V. 76. Ald. rell. ἐν γῇ μένουσιν. Sed Flor. Vict. Havn. ἐν γῇ μενόντων, quae mutatio structurae non potuit a Grammatico vel librario proficisci.

V. 79. *πέμψη* Havn. *πέμψειν* Porson. adv. p. 263. *πέμπειν* MS. Bar. Schol. ad Lycophr. 382. et v. 80. *πῦρ κεραύνιον λέγει.*

V. 82. Flor. Vict. Havn. *πάρασχε* (Vict. *παράσχε*) ut fere adducar hanc formam Grammaticis vel librariis, legitimam *παράσχες* non concoquentibus, etiam Hec. 825. deberi. Havn. hic etiam *αἴγαιον.* Vid. ad v. 1.

V. 84. *νεκρὸν* Harl. ap. Burg. et *μυχόν* (οι).

V. 85. *εὖ σέβειν* e decreto Valcken. ad Phoen. 447. 1331. scripsit Seidler. Valcken. auctoritatem Porsonum aliosque inconsideratius secutos esse iudicat Herm. ad Soph. Antig. 727. et revera quum *ἀσεβεῖν τινά* dicatur, cuius constructionis exempla Musgrav. ad Phoen. 1331. attulit e Lysia p. 13. (63, 1. Reisk.) *τοὺς ἄνω θεοὺς* coniicias *εὐσεβεῖν τινά* et *εἰς τινά* dictum esse, ut *λίας, ἀσεβεῖσθαι,* et Platone p. 982. A. *ἀσεβησάντων ἀγγε-ὑβρίζειν τινά* et *εἰς τινά.*

V. 94. *Ἀργείων* Ald. rell. Havn. Vict. *Ἀργεῖον* Canter. nec quidquam e Flor. enotatum.

V. 98—104. Choro tribuit Ald. Hecuba, ut voluerat Tyrwhitt. Flor. Harl. Vict. Havn. Vss. 98—104. Seidlero sunt *στροφὴ ά.* v. 105—109. *στρ. β.* v. 110—114. *ἀντιστρ. β'.* v. 115—121. *ἀντιστρ. ά.* quem imitari nolui ne lectionem v. 114. quae in omnibus libris invenitur, nec per se offensionis quidquam habet, solius responsionis antistrophicae gratia mutare cogerer.

V. 98. *ἄνα κεφαλήν* pro *ἄνεχε κεφ.* vel *ἀνάειρε κεφ.* ut Aem. Porto visum dubito an dicatur, donec certa eius usus exempla proferantur. *κεφαλήν* et *δέρην* videntur *ἐκ παραλλήλου* posita esse. Vid. ad Orest. 1452. Phoen. 1135. 1517. — *δύσδαιμον* Ald. Vict. *δυςδαίμον* Herv. 1. *δυςδαῖμον* Havn. *δυςδαίμων* Brub. Herv. 2. Cant. et Barn. et sic Flor. Harl. ap. Burg. Havn. etium *κεφαλά.*

V. 99 sq. *οὐκέτι Τροία τάδε*, ut Androm. 168. *οὐ γάρ ἐσθ' Ἕκτωρ τάδε.* Cycl. 63. *οὐ τάδε Βρόμιος.* 203. *οὐ Διώνυσος τάδε.* quae Blomfield. gloss. Aesch. Pers. 1. male confundit cum Aeschyleo *Τάδε μὲν Περσῶν - - πιστὰ καλεῖται.* Nec *οὐκέτι Τροία τάδε* esse videtur, ut vulgo vertitur *non Troia hic est*, sed *haec non amplius est Troia* i. e, hic s. praesens rerum nostrarum status non amplius est, qualis erat stante regno Troiano.

V. 103. *προςίστω* Flor. Vict. Havn.

V. 106. *μελέα* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *μελέᾳ* primus Barnes.

V. 108. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ὦ πολὺς ὅ.* Emendavit H. Steph. quem secuti sunt Canter. et rell. et sic, *ὦ*, Vict. puto etiam Flor. et Havn. *συστελλόμενος* Vict. ut Seidler. coniecit. Vulgatam Seidler. vertit, *qui iam contracti* i. e. *humiles apparent.* Brodaeus *maiorum hoc Troiae excidio prolapsorum.* At dubito an accommodatum sit epitheton, quo id quod dictum erat *ὦ πολὺς ὄλβος* denuo tollitur et elevatur; nam quamdiu *πολὺς ὄλβος* erat *προγόνων*, hi non erant *συστελλόμενοι.* nec maiores gloria excidunt, vel in dedecus prolabuntur, quando imperium, cui praefuerunt, evertitur. Itaque unice verum puto *συστελλόμενος. O magna maiorum fortuna, quae nunc everteris, quam nihili iam tunc eras!*

V. 109. *ὡς* om. Havn. Idem cum Harl. *οὐδὲν ἄρ' ἦσθα* pro *οὐδὲν ἦσθ' ἄρα.*

V. 111. Vict. Havn. *τί δὲ μὴ θρην.*

V. 113. *κλίσιος* Ald. rell. *κλίσιας* (sic) Havn. *κλίσεως* Musgr. Hermann. Seidler.

V. 114. Ald. *νῦν τ' ἐν στ.* sine sensu. Harl. Vict. Havn. *νῶτ' ἐν στ.* quod recepit Musgr. Seidler. illud aut ex coniectura cuiusdam, qui *νῦν τ' ἐν* ineptum esse sentiret, aut ex librarii errore, *νῶτον* ex v. 117. huc transscribentis illatum esse arbitratur. At si nihil eiusmodi in primo codice erat, qua re adductum esse dicas sive librarium sive Grammaticum, ut illud sensu cassum *νῦν τ'* vel *νῶτ'* quo certe non indiget oratio, insereret? Grammatici enim ea addere solent, quae sententiam adiuvent, non quae superflua sint. In fine *ταθεῖσ'* Ald. rell. Eiectis illis *νῦν τ'* vel *νῶτ'* Seidlerus plene *ταθεῖσα* scribere debuit, quod ipsum est in Havn. ut saepe in Codd. plene scribuntur voces, quae apostropho signanda erant. Pro *στέῤῥοις* Ald. Brub. Herv. 1.

2. στέρνοις. Illud dedit Canter. et sic MSS. Steph. Harl. Vict. Havn.

V. 119. ἐπὶ τοὺς ἀεὶ δ. ἐλ. si sanum est, esse debet, quod Herm. expressit apud Seidler. *ad indulgendum perpetuo fletui*, i. e. *ut lacrimando me consoler*. Sed insolita est locutio, et vix dubito quin veram lectionem restituerit Musgr. ἐπιοῦσ᾽ αἰεὶ δακρ. ἐλ. ut πόθος μοι εἰλίξαι ἐπιοῦσα dictum sit, ut explicat Seidler. pro ποθῶ εἰλίξαι ἐπιοῦσα. Tum Ald. rell. ἐλέγχους. ἐλέγους Tyrwh. et sic Harl. Vict. Havn.

V. 120. M. δέχ᾽ αὑτὴ Ald. rell. etiam Musgrav. δέ κ᾽ αὐτή Flor. Vict. Havn. Harl. ap. Burg. ut Aem. Portus coniecit, qui etiam δὲ χαὔτη i. e. δὲ καὶ αὕτη. Seidler. ex Herm. coniectura δέ γ᾽ αὕτη. Sic v. 207. αὐτά erat pro αὕτα. Nunc tamen Herm. etiam χαὔτη praefert.

V. 123. ἱερόν Havn. κώπαισιν cum Herm. scripsi pro κώπαις, quia hi versus respondere videntur vss. 138 sqq.

V. 124. Ald. rell. δι᾽ ἅλα πορφυροειδέα καὶ λιμένας Ἑλλ. contra metrum. Herm. apud Seidl. scribit διά θ᾽ ἅλα πορφυροειδέα λιμένας θ᾽ | Ἑλλ. Mihi Heathii ratio praeferenda videbatur δι᾽ ἅλα τε πορφ. in quo τε ob litteram sq. π facile excidere potuit. Huc refert Burges. Hesych. gl. δι᾽ ἅλα πορφυροειδῆ, διὰ τῆς μελαίνης θαλάσσης. Reliqua sic disposuit Seidler. probante Herm. Ἑλλάδος εὐόρμους αὐλῶν | παιᾶνι στυγνῷ συρίγγων τ᾽ | εὐφθόγγῳ φωνᾷ βαίνουσαι | πλεκτὰν etc.

V. 127. εὐφθόγγων Harl. Havn. (in quo antea fuisse videtur εὐφώνων) hic etiam φωναῖς pro φωνᾷ. βαίνουσαι aliunde adiectum Hermann. e metro colligit, additum ab eo, qui in difficiliori constructione haereret. Nam πλεκτὰν Αἰγ. παιδείαν ἐξηρτήσασθε idem est quod ἐναυσθλοῦτε. Sed legenda ipsa egregia Hermanni annotatio apud Seidler. Cf. ad Hec. 795. Orest. 848.

V. 128. Harl. ap. Burg. λεκτάν.

V. 130. κόλποισιν Seidler. scripsit ob metrum pro κόλποις. αἶ αἶ om. Harl. ap. Burg.

V. 136. τάν ob metrum addiderunt Herm. Seidler. et Burges. Ἑκάβαν Havn. Lenting. p. 80. suspicatur vocem Πρίαμον glossema esse praecedentibus πεντ. ἀροτ. τέκνων, et Ἑκάβην voci ἐμέ adscriptum, totumque versum, basin anapaesticam, ita legendum ἐμὲ δ᾽ αὖ μελέαν.

V. 138. Ald. rell. οὓς θάσω, Herv. 1. 2. Cant. etiam οὗς θ. unde fortasse Barnes. in marg. alii οὗ. θάσσω Barnes. et sic Vict. Harl. Pro οὕς Havn. οἵους.

V. 139. Ald. rell. σκηναῖς ἔφεδρος Ἀγαμεμνονείαις. Herm. coni. ἐφέδρους, Seidler. ἔφεδρος σκηναῖς. Mihi facilior esse ratio videbatur σκηναῖσιν ἐφ. quomodo legi posse Seidler. quoque monuit in Add. Ἀγαμεμνονίαις iam Valck. ad Phoen. 196.

V. 140. Havn. δούλ᾽ ἄγομαι.

V. 141. ξυρήκει primam correptam habens locum non habet in anapaestis. Adscriptum esse ex Alc. 434. et Herm. et Burges. statuunt. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 287. coni. ξυροήκει. Hermanno alia aut aliter formata vox videtur pro ξυρήκει posita fuisse. πενθήρη Harl. ap. Burg.

V. 144. κόραι Havn.

V. 145. καί om. Flor. Harl. Havn. qui δύςνυμφαι. καί ob sensum locum non habet, ob metrum deesse non potest. Recte Herm.

ἄλοχοι μέλεαι, μέλεαι κοῦραι
καὶ δύςνυμφοι.

V. 146. αἰάζομεν Harl. ap. Burg. Havn.

V. 147. ὥς τις. Flor. Vict. Havn. Harl. ap. Burg. ὡσεί. Duplicem comparandi particulam egregie ad h. l. illustrat Seidler. πτηνοῖς Ald. πτανοῖς Havn.

V. 148. Lenting. p. 80. coni. ὄρνυσιν, οὕτως. At ut τίθησιν, δίδωσιν, sic ζεύγνυσιν, ὄρνυσιν paenultimam producunt.

V. 149. Herm. Nescio an praestet: οὔ τοι τὰν αὐτάν.

V. 152. Havn. παιδὸς et πλαγγαῖς. Hinc scripsi πλαγαῖς pro πληγαῖς. Ad sq. versum Herm. comparat Soph. El. 556 sq.

V. 154. Pro Ἡμιχ. Ald. rell. Χο. Sed Hemichorio haec tribeunda esse iam Musgrav. vidit, quum in Har-

lei. (adde Havn.) haec nota versui 166. praefixa sit. Quamquam in editione Musgrav. sibi non constat: *Ἡμιχ.* enim notam apponit tantum v. 162. 166. reliquis omnibus *Χο.* Recte etiam Seidler. monuit, v. 177. aperte novam personam prodire.

Ib. *τί θροεῖς* bis ponunt edd. inde a Brubach. semel Ald. et MSS.

V. 155. *ποῖ λόγος ἥκει.* Musgrav. addidit ex Harl. (in quo a sec. m. sunt, notante Burges.) et duobus Florr. altero, quem A. voco, altero, cuius variantes lectiones Barnesius exemplo editionis suae, quod in bibl. Bodlei. servatur, allevit. Eadem verba sunt in Havn. et post verbum *οἰκτίζῃ* v. 156. in Vict. *Quo spectat oratio?* recte vertit Seidler. Tum *διὰ τῶν μελ.* Flor. A. *διὰ τῶν μελάθρων διὰ γὰρ μελάθρων* Flor. Barn.

V. 156. Ald. rell. *διὰ γὰρ μελάθρων, τοὺς, οὓς οἰκτίζῃ.* MSS. Steph. *διὰ γὰρ μελ. οὓς οἰκτίζῃ ἄϊον οἴκτους,* unde sic edidit Canter. sed, culpa haud dubie operarum, *ἀΐου οἴκτους.* Flor. A. Vict. *διὰ γὰρ μελ. ἄϊον οἴκτους τοὺς οὓς οἰκτίζῃ.* Harl. et Havn. ut cum Musgr. et Seidl. edidi.

V. 160. Ald. Barn. Musgr. *πρὸς ναῦς ἢ | δη.* Brub. Herv. 1. 2. Cant. *πρὸς ν. ἢ | δὴ κ.* *Δή* pro *ἤδη* scripsit Seidler. et sic Herm. in notis MSS.

V. 162. sine nota personae Ald. rell. Choro tribuunt Harl. Havn. *Ἡμιχ.* Musgr. Seidl. Pro *τλάμων* Flor. Vict. Havn. *μελέα.*

V. 163. Havn. *ἦ που μ' ἤδη,* omisso *τάλαιναν.* Harl. ap. Burges. *με δὴ* (sic) om. *τάλαιναν.*

V. 164. *πατρ. ἐκ γᾶς* Harl. ap. Burg. Havn. Vict. Harl. supra *ναυσθλώσουσιν* habet *ἀπάξουσι.*

V. 165. Xo. Ald. quam notam om. Havn. Hecubae versum tribuendum esse vidit Musgrav. et sic Harl. ap. Burg.

V. 166. *Ἡμιχ.* Harl. Havn.

V. 167. *μέλεαι μόχθων, ἐπακουσώμεθα* Ald. Herv. 1. sine distinctione et *ἐπακουσώμεθα* Brub. Herv. 2. Cant. At Flor. Vict. Havn. *ἐπακουσόμεναι* (in apogr. Hamb.

esse videtur *ἐπακουσομένας*) quod recepit Musgrav. Harl. ap. Burg. *ἐπακούσομαι.* Praeterea Havn. *μόχθον.*

V. 168. Harl. ap. Burg. Havn. *κομίζεσθ'.* et v. sq. *πέλλουσ'* pro *στέλλουσ'.*

V. 170. *μὴ νῦν μοι* edd. Ego *μή νύν μοι* scripsi Herm. not. MSS. secutus. *τὰν ἐκβακχεύουσαν* Flor. Harl. ap. Burg. Vict. Havn.

V. 171. *πέμψετ'* Harl. Burg. *πέμψητ'* Havn. pro *πεμψασθ'.* Scribendum *πέμψησθ'* e regula Grammaticorum, quam explicavi ad Hec. 1160. Med. 218. *μὴ πέμψησθ' ἔξω* est *ne huc* ad vos *egredi iubeatis* s. *evocetis: μὴ πέμψητ' ἔξω ne* domum ingressae *huc ad me prodire iubeatis.*

V. 172. *αἰσχύναν* Havn. Vulgo *αἰσχύνην.*

V. 173. *ἐπ' ἄλγει* Havn. *ἐπ' ἄλγεϊ* Vict. Hermannum et Seidlerum secutus notam interrogationis post *ἀλγυνθῶ* posui. Nunc verior esse videtur ratio Elmsleii ad Heracl. 559. (Cf. ad Soph. Oed. T. 49.) ex qua ad haec verba repetendum *μή, μηδὲ ἐπ' ἄλγεσιν ἀλγυνθῶ,* quod dictum ut *μήδ' αὐτοῦ θάνω* Soph. Trach. 804. *nolo hic mori*, vel ut Elmsl. interpretatur; *ne sinas me hic mori.* minus latine, Britannorum locutionem in animo habens, *let me not die.* Ut enim primae personae pluralis coni. saepissime ponitur, ubi quis se ipsum excitat, sic nonnunquam etiam prima singularis. ut *ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται, Ἀρήϊα τεύχεα δύω* Il. ξ', 340. Cf. Gramm. gr. min. §. 515. ad Andr. 826. Sed diversa sunt loca, quae Elmslei. attulit, Soph. Oed. Col. 174. *ὦ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ,* Eur. Herc. f. 1371. *ἀλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις.* in quibus *δέδοικα μή* cogitandum.

V. 174. Alterum *Τροία* delevit Seidler. Herm. „*Ἰώ* extra versum exclamari potuit. Itaque recte libri *Τροία, Τροία.*“

V. 175. Ald. rell. *οἵ σε λιπόντες.* Harl. ap. Burg. Havn. *οἵ σ' ἐκλιπόντες,* prope verum *οἵ σ' ἐκλείποντες,* quod restituit Seidler cum Burgesio.

V. 177. Havn. *τρομεράς* et v. sq. *ἐπακουσομέναν.*

V. 183. „Videtur MS. Flor. *ὦ τέκν'* dedisse, quum in margine Plantinianae, quae sic habet, nulla eius

variatio notetur.“ *Musgrav.* Falsum; si Plantinianam intelligit edit. Canteri Antverp. ex offic. Christoph. Plantini 1571. ad quam Florent. contulit Vossius, ea habet *ὦ τέκνον*, non *ὦ τέκν'*. Seidler. tamen *ὦ τέκν'* dedit. *ὀρθεύου σάν* Havn.

V. 185 sq. in Ald. rell. continuantur Hecubae. Choro cum v. 184. tribuit Havn. et ita Seidler. cum Hermanno, quos etiam in ponendis lacunae notis secutus sum: nam deest versus, qui respondeat v. 162.

V. 186. *τις ἔφα* Vict.

V. 187. in Ald. rell. tribuitur Choro, et proximae exclamationes *ἰώ, ἰώ* Hecubae, tum v. 189—192. Choro, ita ut Hecubae oratio a v. 193. *τῷ δ' ἁ τλάμων* incipiat. Contra Havn. versum 187. tribuit Hecubae, verba *ἰώ ἰώ* Choro cum sequentibus usque ad 200. Ita confirmatur descriptio Seidleri, quam adscivi. Praeterea Havn. v. 187. habet *κεῖται* pro *κεῖσαι*.

V. 188. *ἰώ ἰώ* om. Harl. ap. Burg. qui falso dicit, in Ald. has voculas legi post *κῆρυξ* v. 185.

V. 189. *φθιωτῶν* Havn.

V. 190. Ald. rell. *ἢ νησαίαν ἥξει χώραν.* *ἕξει* pro *ἥξει* Herv. 2. *ἄξει*, ut coni. Brodaeus et Milt. pro *ἥξει*, MS. Steph. *νησαίαν μ' ἄξει χώραν* Havn. *νησαιᾶν-χωρᾶν* scripsit Barnes. i. e. *τίς ἐκ νησαίων χωρῶν*, quod retinuit Seidler. sed mutat in Add. Mutatio ista structurae, *τίς Ἀργείων ἢ Φθιωτᾶν ἄξει με, ἢ τίς ἄξει με εἰς νησαίαν χώραν*, pro *ἢ τίς νησιωτῶν* non dedecet lyricum.

V. 193. Havn. *ποῦ πᾶ γαίας.*

V. 194. Havn. *κηφῆνα.* Articulum metri causa delevit Seidler. cum Herm.

V. 195. *μορφᾷ* Ald. rell. Quod Reiskius iam scribendum vidit *μορφά*, habet Havn.

V. 196. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *νεκύων ἀμενηνὰ παρὰ προθύροις.* *ἢ παίδων θρ.* Harl. Burg. *νεκύων ἀμενη παρὰ προθύροις σ' ἢ παίδων θρέπτειν.* Quae deerant, e MS. supplevit H. Steph. et receperunt Canter. et Barn. Idem supplementum habent Flor. Vict. (unde Victor. V. L. 27, 1. lacunam explevit) Havn. sed *παρά τε προθ. φυλ. κατέχουσ', ἤ.*

V. 198. Ald. rell. *ἢ παίδων θρέπτειρας | ἀρχ. εἶχον τιμάς.* Correxit Canter. ut habet Vict. Havn. *ἢ παίδων θρέπτειρ' ἁ Τροίας | ἀρχ.* Flor. *ἢ παίδων θρεπτήρια Τροίας.*

V. 200. Ald. rell. *Χο. αἶ αἶ ποίοισιν δ' οἴκτοις.* quod adversatur antistrophico 220. Seidler. *αἶ αἶ. ποίοις δ' οἴκτοις τὰν σὰν | * * λύμαν ἐξ.* cum signis lacunae ante *λύμαν.* Sed Havn. ut edidi.

V. 201. Ald. rell. *ἐξετάσεις.* Harl. *ἐξετάζεις.* Sed Cotton. Flor. Vict. Havn. *ἐξαιάζεις.* Herm. in notis MSS. *αἶ αἶ, ποίοισιν δ' οἴκτοισιν | τὰν σὰν λύμαν ἐξαιάζουσ', | οὐκ Ἰδαίοις* etc.

V. 202. Hic versus cum septem sqq. usque ad v. 210 in Ald. rell. Hecubae tribuitur; vss. 210. 11. Choro; v. 212. usque ad 232. Hecubae; cui quam non conveniant pleraque in aperto est. Victor. V. L. 26, 8. et Heath. haec omnia usque ad 236. Choro (vel parti chori, ut ait Vict.) tribuenda censuerunt. Eadem est sententia Seidleri, et sic Harl. Burg. Havn. Ego Hermannum secutus sum, qui stropham et antistropham in ternas particulas dispescuit, inter Hemichoria distribuendas.

V. 202. *ἱστοῖσι* Havn.

V. 204. 5. Recepi Seidleri emendationem pro *νέα τοι.* Sed in eo tamen haereo, quod haec a sqq. magis discrepant, quam ut ab eadem omnia persona dici credas; et num corpora filiorum adhuc insepulta in conspectu iacebant? Vellem Codd. praeberent, quod Hermann. olim in notis MSS. proposuerat: *νέα τοι τέκνων σώματα λούσω*, tanquam *τροφός.* in quibus *λούσω* Reisk. iam reperit. Tum sq. v. Herm. *καὶ που μόχθους ἕ κρ.* Nunc idem Seidleri rationem amplectitur, nisi quod *μόχθους δ' ἔξω κρ.* scribit.

V. 206. *πλασθεῖσ'* Ald. rell. *πλαθεῖσ'* Harl. Burg. Vid. Brunck. et Porson. ad Hec. 884.

V. 207. *ἐῤῥύει* Ald. rell. Vict. *ἴσως ἐῤῥοι.* et sic Harl. Havn. *αὗτα* pro *αὐτά* scripsit Seidler.

V. 208. Harl. Burg. *ἢ Πειρ.*

V. 209. Ald. rell. *πρόσπολος οἰκτρὰ τῶν σεμνῶν ὑδάτων ἔσομαι.* Herm. quem sequitur Seidler. delevit *τῶν* et *ἔσομαι.* Sed Flor. et Havn. omittunt *οἰκτρὰ* et *τῶν*.

V. 212. Ald. rell. *μήδ' ἐν δίνᾳ γ' Εὐρώτα.* Harl. *μὴ γὰρ ἐν δίνᾳ γ' Εὐρ.* Vict. *μηδὲ γὰρ δίναν γ' Εὐρ.* Flor. Havn. *μὴ γὰρ δὴ δίναν γ' Εὐρ.*

V. 213. Dubito an urbs Laconiae Therapnae intelligenda sit. Potius *θεράπνας* ab Euripide dici puto *loca in quibus quis commoratur*, Iph. A. 1474. Bacch. 996. Herc. f. 367. Sic Nicander Ther. 486. voce usus est, antiquorum haud dubie exemplo.

V. 214. *ἀντάσωμαι* Harl. Burg. *δούλαν* Ald. rell. etiam Flor. in apogr. Hamb. non *δουλοῦν*, ut est apud Musgrav. Vict. *ἴσ. δούλα.* *ἀντᾷν τινι*, *sorte obvenire*, non alibi memini me legere.

V. 217. *Οὐλύμπου* Havn. pro *Ὀλύμπου*, ut iam edidit Seidler.

V. 218. *ὄλβον* Ald. rell. *ὄλβῳ* MS. Steph. Havn. Vict.

V. 219. *εὐκαρπίᾳ* libri. *ἀκαρπίᾳ* Havn. *εὐκαρπείᾳ* ob metrum dedit Seidler. cum Burgesio comparans *παγκαρπεία* Eurip. fragm. inc. CLV, 4. E Soph. Polyid. fr. IV. *ἐνῆν δὲ παγκαρπεία συμμιγὴς ὀλαῖς* citat Valck. diatr. p. 42. B.

V. 221. *ἐλθεῖν* deest in Ald. rell. E Flor. supplevit Seidler. et sic Vict. Havn.

V. 225. Ald. rell. *στεφάνοις τ' ἀρετάς.* *τ'* delendum censuerunt Heath. et Reisk. et omittit Havn. qui etiam *κηρύσσεσθε.* *ἀρετᾶς* est a Scaligero.

V. 227. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Harl. Burg. *ναῦται.* E Flor. Vict. Havn. enotatum *ναύτα* vel *ναῦτα*, ut in Vict. ubi adscriptum *ἴσ. ναύταις*, quod ipsum reponendum vidit Seidler. in Add. In his *Ἰονίῳ πόντῳ* cum *ἀγχιστεύουσαν* iungo, *terram quae prope adiacet Ionio mari*, *ναύταις* autem ad totam sententiam refero, quod nos dicimus *für die Schiffer.* non, ut Seidler. *ναύταις Ἰον. π.* i. e. *πλέουσιν Ἰον. π.* Servandum autem ex Ald. comma post *ἀρετᾶς* v. 225. H. Stephan. e MSS. suis protulit *ναίεσθαι*, si haec MSS. lectio est, ac non ipsius coniectura; hoc receperunt Canter. et Barnes.

V. 228. *ἱδραίνει* Ald. rell. *ὑγραίνει* Flor. Vict. Havn.

V. 229. *πυρσεύων* Ald. rell. quod est *facem gerere*, et hinc *face significare* etc. *πυρσαίνων* Flor. Vict. et supra scr. Havn. item Eustath. apud Hadr. Iunium in Gruteri Thes. crit. T. IV. p. 542. et Tzetzes ad Lycophr. 1021.

V. 230. *Κράνθις* Ald. rell. Harl. Burg. (*Κρᾶνθις*) *Κρᾶθις* MSS. Steph. certe Havn. *παγαῖσι* Seidler. scripsit pro *πηγαῖσι.*

V. 234. 5. 6. mutilos exhibet ed. Ald.

ἐξανύων.
δοῦλαι γὰρ δὴ
χθονὸς ἤδη.

E MSS. supplevit H. Stephan. et integros versus primus dedit Canter. Idem supplementum habent Flor. Vict. Havn. De *δὴ-ἤδη* vid. ad Suppl. 982.

V. 238. Ald. rell. *Ἀχαιϊκοῦ.* Havn. *Ἀχαϊκοῦ.* Vid. ad Hec. 284. Blomfield. ad Aesch. Agam. Add. 607.

V. 239. *ἐγνωσμένως* Ald. rell. quod tacite correxit Canter. Vict. *ἴσ. ἐγνωσμένος.*

V. 240. Havn. *καινὸν ἀγγέλλων λόγον*, e quibus placet *καινόν*, in quod incidit etiam Lenting. p. 80.

V. 241. Ald. rell. uno versu *Τόδε τόδε φίλαι Τρῳάδες, ὅ φόβος ἦν μοι πάλαι.* Pro *Τρῳάδες* Flor. Havn. *γυναῖκες*, quod recepi, ut, secluso altero *τόδε*, dochmiacum efficerem. Sed servari poterat utrumque *τόδε.* saepe enim dochmiis duae breves syllabae praemittuntur. Vid. Seidler. de verss. dochm. p. 151 sqq. Seidler. edidit:

Τόδε τόδ' ὦ φίλαι
γυναῖκες, ὅ φόβος ἦν
* * *μοι πάλαι.*

Nam his versibus stropham *ά* contineri voluit, cui responderet antistr. *ά* v. 248. 9. Non sustinui imitari, ne lacunas notare cogerer, ubi in sensu nullum esset lacunae vestigium. Herm. in notis MSS. haec notavit: „Hoc carmen certe non totum est antistrophicum, sed partim ex liberis strophis, partim paromoeostrophum, partim etiam antistrophicum. In universum probo descriptionem, quam dedi in Epitome doctr. metr. p. 297. sed non debebant proodi et mesodus constitui.“ In epit. hos duo versus ita constituit:

τόδε τόδε φίλαι Τρῳάδες,
ὅ φόβος ἦν μοι πάλαι.

quorum alterum in notis MSS. ischiorrhogicum vocat, sed ob id ipsum et hanc stropham et, quae ei respondeat v. 263. de vitio suspectas habet, quia solae non dochmiaco, sed iambico ischiorrhogico finiantur. Mihi v. 242. etiam dochmiacus esse videbatur. tres breves syllabas praemissas habens.

V. 242. Male Canter. Barnes. Musgr. ὁ φόβος, fortasse quia in Hervag. 2. accentus paene evanuit. μοι om. Flor. Harl. Burg. Havn. πάλιν Commel. Barnes.

V. 243. Havn. εἰς τόδ' ἡμῖν φόβος, omisso ἦν.

V. 255. Harl. Burg. Havn. τίν' ἤ.

V. 246. εἶπάς γ' ἤ Ald. γ' eiecit Seidler. et omittit Havn. qui ἤ καὶ Καδμ. χθ.

V. 248. Ald. rell. τίν' ἄρα, τίν' ἔλαχον; Nostrum habent Flor. Vict. Havn. illi ἔλαχε, hic ἔλαχεν. Omnium quidem erat πότμος ἀτυχής, quippe captivarum sorte distribuendarum. Sed ex his poterat alia mitiorem alia dominum vel dominam sortiri, et in communi infortunio poterat minus gravis singularum sors esse. Hic est πότμος εὐτυχής.

V. 249. τῶν Ἰλ. Ald. rell. Articulum delevit Seidler. et omittunt Harl. Burg. Havn. Tum Herm. in epit. μένει, haud dubie rectius.

V. 251. δέ, ut otiosum h. l. delevit Seidler. ut versus constaret ex dochmio (ἔλαχε, τέκος, ἔννεπε vel ἔνεπε) quem antecederet dactylus cum anacrusi, ut paulo post 266. et 278. ubi vid. notata. Et δέ om. Harl. Burg. Havn. hic etiam ἄρ'. Herm. in epit. τοὐμὸν τίς ἄρ' | ἔλ. τέκος, ἔνν. τλάμονα Κασσ. sed in notis MSS. vulgatam, quam retinui, servandam censet, „magis tamen placeret, inquit, ἔνεπ', ἔνεπε. Ita haec stropha tertiae respondebit, quinta autem libera responsione erit."

τοὐμὸν δὲ τίς ἄρ' ἔλαχεν
τέκος, ἔννεπε, τλημ. Κασ.

Ut nunc legitur, est dochmiacus dimeter (ultima vocis

ἔννεπε propter sequens τλ producta) sed prior dochmius formae adhuc dubiae. Vid. Seidler. de verss. dochm. p. 27.

V. 255. ὤ μοί μοι scripsi cum Herm. et Seidl. pro ἰώ μοί μοι.

V. 257. Havn. τὰν τοῦ Φοίβου παρθ.

V. 258. δῶκεν Ald. ἔδωκ' scripsit Seidler. et sic Flor. Harl. Burg. Havn. Vict.

V. 259. Harl. Burg. ἐνθέτου c. gl. μαντικῆς.

V. 260. Ald. rell. κληΐδας κἀπὸ χροός. Havn. κλειΐδας (sic) ἀπό. κλῇδας καὶ ἀπὸ Seidler. qui hos versus ita distinxit

* * ῥίπτε, τέκνον, ζαθέους * *
κλῇδας καὶ ἀπὸ χροὸς ἐνδυτῶν στεφέ-
ων ἱεροὺς στολμούς.

Primum versum sic explet: ἰώ (vel αἶ αἶ vel οἴμοι) ῥίπτε, τέκνον, ζαθέους θεοῦ. Alterum ex eo genere esse censet, quod explicavit de verss. dochm. p. 149 sqq. Ego Hermannum in notis MSS. quae tunc ad manus erant, secutus sum, in eo tamen haereo quod hexametri ultima syllaba anceps est in medio vocabulo. Itaque idem in epit. sic versus disposuit: ῥῖπτε, τέκνον, ζαθέους | κλῇδας, καὶ ἀπὸ χροὸς ἐνδυτῶν στεφέ | ων ἱεροὺς στολμούς.

V. 261. στεφάνων Havn. pro στεφέων.

V. 262. αὐτήν Harl. Burg.

V. 263. Ald. rell. τί δὲ νεοχμόν. Flor. τί δὲ τὸν νεοχμόν. Harl. sec. Burg. Havn. τί δὲ τὸ ν. Tyrwh. et Seidler. τί δ' ὅ ν. quod Musgr. in Harl. esse dicit; et sic citat Herm. elem. d. m. p. 280. Ante hunc versum Seidler. στροφὴν έ deesse ratus, auctore Herm. lacunae signa posuit, quae tres versus explent. In notis MSS. Hermann. hanc stropham suspectam habet. Vid. ad v. 241.

V. 265. Ante ταύταν unum, post ταύταν duo lacunae signa posuit Seidler. Pro τῷ Brub. et Herv. 2. καί.

V. 268. Flor. Vict. Havn. τίς ὅδ' ἤ νόμος. Reliqui versuum descriptionem, quae in Aldina est, ex qua prior versus ex iambo et duobus anapaestis, alter ex

iambo et tribus anapaestis constat. Seidler. et Hermann. epit.

ἀτὰρ τίς ὅδ' ἦν νόμος, ἤ τι θέσμιον,
ὦ φίλος, Ἑλλάνων;

V. 270. ἔχειν pro ἔχει Havn.

V. 272. κακῶν in fine versus Ald. rell. πόνων Cott. Flor. Vict. Havn.

V. 271. videtur esse anapaesticus dimeter, incipiens ab iambo s. tribracho, qualis legitur etiam Helen. 687.

V. 273. est anapaesticus logaoedicus cum basi iambica. Seidler. dedit τίν' ἡ δὲ τοῦ | χαλκεομίτορος Ἕκτορος δάμαρ. Hermann. ap. Seidler. et in epit. τί δ'; ἡ δὲ τοῦ. At ubi τί δέ interrogationi praemittitur, (vid. ad Hipp. 851. Alc. 691.) non solet alterum δέ sequi. Pro χαλκεομίτορος Havn. χαλκεομήτορος.

V. 276. Ald. Herv. 1. ἁ ποιτοβάμονος. Brub. Herv. 2. Canter. Musgr. ἁ φοιτοβάμονος. Cotton. Flor. Vict. Havn. ἁ τριβάμονος. MSS. H. Steph. et Harl. ἀτριτοβάμονος, unde Canter. et Scaliger. ἁ τριτοβάμονος, quod receptum recte explicat Barnes. post Canter. Cf. Seidler. Herrmann. autem in epit. ἁ τριβάμονος scripsit, versibus ita dispositis: ἐγὼ δὲ τῷ | πρόςπολος ἁ τριβάμονος χερὶ | δευομένα etc. — χειρί Havn.

V. 277. Vict. ἴσ. δεομένα.

V. 278. δούλην σ' ἔχειν Tzetz. ad Lycophr. 1183. Harl. Havn. In Ald. deest σ'.

V. 279. Hoc carmen in προῳδόν v. 279. 80. 81. stropham 282. 3. 4. antistropham 285. 6. 7. et ἐπῳδόν descripsit Seidler.

V. 282. ἰώ ἰώ μοι Seidl. ἰώ μοί μοι, ut in Ald. Hermann. epit. at in notis MSS. ἰὼ ἰώ μοί μοι.

V. 283. τε post δολίῳ om. Havn.

V. 285. Ald. rell. ὅς πάντα τὰ 'κεῖσ' ἐνθάδ' ἀντίπ. in quibus verbum deesse non posse, quivis videt. Itaque Seidler. scribendum suspicatur ἔθετ' pro ἐνθάδε. Herm. epit. ὅς πάντα τἀκεῖθεν | ἔθετ' ἀντίπαλ' αὖθις ἐκεῖσε διπτ. γλ. at in notis MSS. ὅς πάντα τἀκεῖθεν | θέλεμ' ἀντίπαλ' αὖθις ἔπεισε διπτ. γλ. his additis: „Θέλεμα posui, non quod verum putarem, sed ut vocabulum metro et sensui aptum haberem. Hoc enim dici puto: qui omnia quae a partibus Graecorum nobis secunda erant et favere videbantur, duplici lingua ut hostilia fierent, persuasit, omnium amicam prius voluntatem inimicam reddens." Mihi simplicissimum videbatur ὅ pro ὅς cum Scaligero scribere; sed scire tamen velim, unde pro ὅ irrepserit ὅς, ad quod verbo suo destitutum aut cum participio iunctum vel librarii offendere debebant. Comparari potest locus Phoen. 186. ubi post ὅς similiter verbi tertia persona omissa est. Nimirum uterque locus anacoluthon habet, quod in oratione ab animo graviter commoto profecta non adeo mirum est. Itaque quum Phoen. l. c. dicere vellet ὅς δώσειν ἐπαγγέλλεται vel εὔχεται, indignatione abrepta Antigone omisso verbo finito solum infinitivum posuit; et hic ita dicere voluit ὅς πάντα τίθεται (non ἔθετο, nam actio est non absoluta, sed continuata, quae de more fit) sed eadem de causa in fine posuit τιθέμενος, quasi ὅ praecessisset. At dici non posse puto ὅς πάντα τὰ ἐκεῖσε ἐνθάδε αὖθις ἐκεῖσε τίθεται. nam cum articulo pro adverbiis quietem designantibus semper adverbia motum *e loco*, non *in locum*, significantia ponuntur. Diversa sunt ἦσσ' ἐκεῖσε, κἆτ' ἐκεῖσε Bacch. 581. πεπλευκότα ἐκεῖσε κἀκεῖσ' Hel. 533. ubi articulus non additus. Itaque e Flor. Vict. Havn. pro τὰ 'κεῖσ' recepi τὰ 'κεῖθεν, sed τἀκεῖθεν scribendum duxi. Τἀκεῖθεν ἐνθάδε καὶ αὖθις ἐκεῖσε τιθέναι est hominis dicendi praestigiis omnia miscentis, quae improbaverat, defendere, quae defenderat, improbare callentis, quod μεταβάλλειν vel μεταστρέφειν vocat Plato. vid. Heindorf ad Gorg. §. 80.

V. 287. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ἅ φίλα τὰ πρότερα φίλα. Canter. ἄφιλα τὰ πρότερα φίλα τεθ. et sic Vict. Flor. Havn. Quod dedi est a Seidlero; sic enim demum iustus exit dochmiacus dimeter. Similis locutio est infra v. 468. πάντων quid faciam, non magis habeo, quam superiores interpretes. An iungenda τὰ πρότερ' ἄφιλα πάντων, *quae antea omnibus displicuerant?*

V. 290. Ald. rell. ἁ τάλαιν', ἅ δυστ. προςέπεσα κλήρῳ. In Musgraviana omissum ἅ. quod deest etiam in Havn. Seidler. ἁ ante τάλαινα delevit, revoca-

vit Herm. in epit. uno versu seribens βέβακα δύςποτμος, οἴχομαι ἃ τάλαινα - - Mihi legendum videtur οἴχομαι | τάλαινα, δυςτυχεστάτῳ. Pro προςέπεσα Cott. Flor. Vict. Havn. προςέπεσον. Herm. uno versu ἃ δυςτυχεστάτῳ προςέπαισα κλήρῳ.

V. 292. σόν om. Havn. et pro πότνα habet πότνια, quod ipsum editiones aliquot recentiores habere dicit Seidler. Ego non nisi in Commelin. inveni, sed operarum haud dubie errore, quum ea e Canteriana expressa sit.

V. 296. Havn. Flor. Vict. εἰς χεῖρας δῶμεν. Tum εἰλεγμένας Ald. et Codd. εἰληγμένας Heath. quod participium apud Demosth. p. 873. legitur.

V. 297. Ald. rell. αἰχμαλώτιδας λέγω. MSS. Steph. αἰχμαλώτιδας ἄγω, quod recepit Canter. inserto γ' metro accommodavit Barn. Sed Flor. Vict. Havn. αἰχμαλωτίδων ἄγω, quod recepit Musgr.

V. 289. ἵσταται pro αἴθεται Flor. Vict. Havn. cuius interpretamentum dixeris vulgatam lectionem.

V. 301. μέλλουσι Flor. Vict. Havn.

V. 301. Ald. et Codd. αὐτῶν τ' ἐκπ. Brodaeus scripsit αὑτῶν, quem secuti sunt Barnes. et Seidler. Nihil opus erat.

V. 308 sqq. Hoc quoque carmen Herm. et Seidler. in stropham v. 308 — 325. et antistropham v. 326 — fin. descripserunt satis probabiliter.

V. 308. φέρω edd. et Codd. φέρε Schol. Arist. Av. 1717. sed ad Vesp. 1317. φέρω. φέρε scripserunt Seidler. et Herm. in notis MSS. quo facto hic versum antistrophicum sic immutat: πάλλε πόδ' αἰθέριον, ἄναγ' ἄναγε χορόν.

308. ⏑⏑⏑ ⏑⏑⏑– | ⏑⏑⏑–⏑–

326. ⏓⏑⏑–⏑⏑⏑ | ⏑⏑⏑ ⏑⏑⏑–

Post dochmiacum dimetrum collocat exclamationes ἰδού ἰδού, „et sensu et antistropha suadentibus."

V. 310. Ὑμήν om. Ald. addidit Musgr. e Flor. Sic etiam Havn. Herm. ὦ Ὑμέναι' ἄναξ, Ὑμήν.

V. 311. ex antispasto et dochmio constat. Vid. Seidler. de vers. dochm. p. 159.

V. 312. Post haec verba in Flor. Havn. haec adduntur βασιλικοῖς λέκτροις. quae ita recepit Herm. ut scriberet:

μακαρία δ' ἐγὼ βασιλικοῖς λέκτροις
κατ' Ἄργος ἁ γαμουμένα

et in antistropha

ἄγε σὺ, Φοῖβέ, νιν κατὰ τὸν ἐν δάφναις
ἀνάκτορον θυηπολῶ.

Mihi ut Seidlero, illa verba e v. 262. vel 356. adscripta videntur.

V. 313. Ald. Flor. Vict. ἁ γαμουμένα. Havn. ἀγομένα. Harl. ap. Burg. γαμημένα. Brub. Herv. 2. Canter. ἐγαμουμένα. Herv. 1. ἑ γαμουμένα, quod vitium esse typothetarum Brubachii, nec Scaliger. nec Canterus animadvertit, primus autem correxit Aem. Portus. Tanti tamen illud fuit Reiskio, ut inde ἐκγαμουμένα erueret, quasi Codicis loco esset Brubachiana.

V. 314. ὦ Ὑμέναι' ἄ. quod coniectura assecutus erat Seidler. pro Ὑμὴν, Ὑμέναι' ἄν om. ὦ. habet Havn. Hermann. Aldinam lectionem probat.

V. 315. Ratiocinii nexum, quem desiderabat Musgr. bene declaravit Seidler. Fatendum tamen impetum delirantis puellae mirum in modum frangi.

V. 315. 16. Herm. in notis MSS. ἐπεὶ σὺ, μᾶτερ, τί μοι | τί δάκρυσι καὶ γόοισι τὸν | θανόντα πατέρα πατρίδα τε. Sed ἐπὶ δάκρυσι καὶ γόοισι vix librario debetur, *cum lacrymis et lamentis*. vid. Iphig. A. 531. 1162. ἐπὶ κωκυτῷ Soph. El. 108. vid. Bergler. ad Arist. Plut. 628. Ach. 835. Erfurdt. ad Soph. Ant. 755. ed. min. Versus 315. constare videtur e diiambo et dochmio.

V. 318. Ald. rell. ἐγὼ δ' ἐπὶ γ. ἐ. Flor. ἐγὼ τὸ δ'. Vict. ἐγὼ τό δ'. Havn. ἐγὼ τόδ'. Herm. in notis MSS. ἐγὼ δέ γ' ἅδ' ἐπὶ γάμοις ἐμοῖς.

V. 320. ἐς bis Flor. Vict. Havn. pro εἰς Ald. ut iam edidit Seidler. Vid. Hermann. elem. d. m. p. 264.

V. 321 sq. Ald. rell. ὦ ὑμέναιέ σοι. sine Ὑμήν. quod addidit Seidler. Flor. Havn. διδοῦσ' ὦ Ὑμέναιε σύ. σύ etiam Vict. Neque tamen v. 323. διδοῦσ' in illis Codd. deesse videtur. παρθένων ἐπὶ λέκτροις bis leguntur in

Ald. hic et 324. Secundo loco desunt in Flor. Havn. Sed priori loco (ubi Harl. Burg. *παρθένῳ*) vix conveniunt; quare ibi deleverunt Seidler. et Herm. Error ex eo ortus, quod bis scripserunt librarii, quae semel scribenda erant; *διδοῦσ' ὦ Ὑμεν.* et *διδοῦσ' ὦ Ἑκ.* tum *παρθ. ἐπὶ λ.*

V. 323. Ald. rell. *διδοῦσ', ὦ Ἑκάτα φάους.* *φάος* e MSS. Steph. dederunt Canter. Barn. Musgr. et sic Vict. Havn. *δίδου δ'* Seidl. *διδοῦσ'* Herm. in notis MSS. hac explicatione adiecta: „tibi, Hecate, tradens facem, quod mos iubet in virginum nuptiis. Ita dicit Hecaten invocans, et nuptura scilicet Orco." *ὦ Ἑκάβα* legendum suspicabatur Musgrav. et persuaserat Tyrwhitto. Recte vulgatam defendit V. D. in *Quart. rev.* V. p. 176. in censura ed. Burges *). Barnes. Prophetissa autem, inquit, Hecatam, infernam deam, post Hymenaeum nominat ob infaustas nuptias, quas vidit se iam cum Agamemnone facturam.

V. 325. Flor. *ὧτε νόμος ἔχει.* Havn. Vict. *ἃ νόμος ἔχει*, ut voluit Herm.

V. 326. *εὐοῖ* eiecit Seidler. Vide tamen de verss. dochm. p. 195. Havn. *εὖ ἄν, εὐοῖ.* Pro *ἄναγε χ.* Flor. Vict. Havn. *ἄνεχε.* Recte, puto, Hermann. locum emendavit. Vid. ad v. 308. Exclamationes *εὐάν, εὐοῖ* versum per se efficiunt, respondentem illis *ἰδού, ἰδού.*

V. 328. Ald. rell. *μακαριωτάταις.* et sic Hermann.

V. 329. Herm. in notis MSS. *ὁ χορὸς ὅσιος, ὅσιος,* ut sequentia usque ad *δάφναις* novum versum constituant, dochmiacum dimetrum. Flor. Havn. *ἄγε σοι.* *νιν* e coniectura Musgr. recepit Seidler. probante Herm. et sq. v. *θυηπολῶ* pro *νῦν* et *θυηπόλῳ.*

V. 332. Legebatur *Ὑμήν, ὦ Ὑμήν, Ὑμήν.* Correxit Seidler. Vulgatam servat Herrmann. in not. MSS.

*) Is ad verba Musgr. Atqui Hecate in sacris nuptialibus nullas partes habuit, ita respondet: *This argument would be of weight, if Cass., instead of a mad prophetess, were a sober delicate young woman, rejoicing in the prospect of a happy marriage; but the case is otherwise, and there is something strikingly terrible in the invocation of Hecate, which, if at all obscure, is sufficiently well explained by Barnes.*

V. 333. Ald. rell. *χόρευε, μᾶτερ, χόρευ', ἄναγε.* Alterum *χόρευ'* eiecit Seidler. et omittit Havn. servat Herm. in notis MSS. qui sqq. scribit:

ἄναγε πόδα σόν· ἕλισσε τᾷδ'
ἐκεῖσε μετ' ἐμέθεν ποδῶν κ. τ. λ.

Mox Cotton. Flor. Havn. *ἀναγέλασον* pro *ἄναγε πόδα σον.* Ortum puto e scriptura *ΑΝΑΓΕΛΑΣΟΝ* (with *ΠΟ* written above).

V. 334. Ald. *ἕλισσε τάδ' ἐκεῖσε.* ad quod Victorius adscripsit *ἴσ. τᾷδ' ἐκ.* quod Scaligero etiam in mentem venit; et sic Havn. Post *ποδῶν* addit Harl. *πόδα σὸν*, sed statim correxisse videtur, *πόδα* in *ποδῶν* mutato, et linea transversa ducta per *ποδῶν* et *σόν.* *Burg.*

V. 336. *βοάσατε τὸν Ὑ.* Havn. pro *βοάσατ' εὖ τὸν Ὑ.* Recte Herm. in notis MSS. cum Seidlero *βοάσατ' εὖ τὸν Ὑμέναιον ὦ.*

V. 339. Flor. Vict. Havn. *ἴτ' ἔξω κ.*

V. 340. *ἐμῶν γάμων* Havn.

V. 343. *λήψει* Havn.

V. 344. *αἶρε* Flor. Havn. *αἴρε* Vict.

V. 346. *πικράν γε* Ald. rell. *λυπράν γε* Harl. ap. Burg. *λυγράν γε* Flor. *λυγράν τε* Vict. Havn. *λυγράν* praetuli, quia cum sq. *ἔξω τε μεγάλων ἐλπ.* melius convenire videbatur.

V. 348. *σ'* post *αἰχμῆς* inseruit Seidler. auctore Musgravio. Herm. *ὥς σ' οὐχ* - -

V. 351. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *οὐδέ σ' αἱ τύχαι τέκνον* | *ἐσωφρονήκασιν* - - MSS. Steph. *σεσωφρονίκασιν*, ut ediderunt Canter. et Barn. *ἔσω φρονίκασιν* (sic) Flor. A. *ἐσωφρονίκασιν* Vict. *ἐσωφρονήκασ'* Harl. Burg. Havn. Heath. coni. *οὐδὲ σαῖς τύχαις, τέκνον, Ἐσωφρόνηκας*, quod probat Maltby ad Morell. T. II. p. 863. not. 4. Seidler. quod edidi.

V. 353. Ald. Herv. 1. *εἰςφέρεται.* Brub. Herv. 2. Canter. Barn. *εἰςφέρετε*, et sic Vict. Havn. *ἐςφέρετε* Flor. — *δάκρυσί τ'* pro *δάκρυά τ'* Vict. Havn.

V. 355. *μᾶτερ* Ald. rell.

V. 357. *καὶ πέμπέ τε* Ald. rell. *καὶ πέμπε τε* Harl. ap. Burg. *τε* omisit Barnes. et deest in Vict. Havn. Omitti etiam in Florent. dicit Musgr. sed in apogr. nihil ad lectionem Canterianae enotatum. Pro *κἂν* Flor. Vict. *καί*. Pro *πρόθυμά γ' ᾖ*. Hermann. in notis MSS. f. *πρόθυμ' ἔχῃ*.

V. 358. Pro *βιαίως* Flor. Vict. Havn. *αἰσίας*, quod quid sibi velit, non assequor. Tum *οὐ γὰρ* Flor. Harl. Vict. Havn. *εἰ γάρ*. Sed scribendum *εἰ γὰρ Λοξίας*, ut edidit Burg.

V, 359. *δυςχερέστερον γάμον* Flor. Vict. Havn.

V. 363. Ald. rell. *ἄλλά τ' ἐάσω*. Canter. coni. *τὰ δ' ἄλλ' ἐάσω*, Barnes. *ἀλλὰ τάδ' ἐάσω*. — *ὑμνήσομαι* Ald. rell. *ὑμνήσομεν* Cotton. Flor. Vict. Havn.

V. 364. *εἶσι* iam Ald. *εἰσι* Brub. Herv. 1. 2. Cant. *τῶν ἐμῶν* Harl. Burg. et v. sq. *μὴ προκτόνους* (sic)

V. 365. Scribe *οὕς οὑμοὶ γάμοι*. ut est in Ald. rell.

V. 367. *πόλιν δὲ δείξω* Havn. ut e coniectura reposuit Seidler.

V. 368. Ald. rell. *ἢ τοὺς Ἀχαιοὺς, στήσομαι βακχευμάτων*. Intermedia e Codd. suis supplevit H. Steph. in quibus erat *τὸ σὸν δέ*. Eadem habent Harl. ap. Burg. Vict. Havn. Ex eo, quem Victorianum voco, communicato secum a Fulvio Ursino lacunam explevit P. Victorius V. L. 36, 22. *Τυσόνδε* est in Vict.

V. 370. Ald. rell. *καὶ μίαν πόλιν*. *Κύπριν* pro *πόλιν* MSS. Steph. Flor. Vict. Havn. Coniecturam suam *οἳ διὰ μίαν Κύπριν τε καὶ μίαν πόλιν* ipse postea repudiavit Hermann. Ex Harleiana lectione quae eadem est quae Ald. Burges. patere dicit olim scriptum esse *καὶ μίαν Κύπριν*. Quod non intelligo.

V. 372. *Ἑλλήνων ὕπερ* Havn. quod e supra scripto *Ἑλένης* ortum videtur.

V. 378. E Flor. in apogr. Hamb. notatum *Ἄρης*] *ἕλκοι* sic. unde coniicias in eo cod. deesse *Ἄρης*, et pro eo scriptum *ἕλκοι*, omisso *ἕλοι*. *ἕλκοι* est etiam in Vict.

V. 379. Ald. rell. *οὐ παῖδες εἶδον*. Flor. *παῖδας* edidit Musgr. et sic etiam Vict. Havn. recte; ad miseram hominum sortem describendam aptius est dicere, eos morientes liberorum suorum conspectu caruisse, quam liberos conspectu patrum privatos esse, quod potius ad liberorum infortunium declarandum valeret.

V. 381. *κεῖται* Harl. Burg.

V. 382. Lenting. p. 80. corrigit *ὅ τ'* i. e. *viri*. Mihi ante hunc versum alius excidisse videtur, quo uberior descriptio miserae mulierum fortunae contineretur.

V. 383. Tyrwh. *ἄλλως τέκν' ἐχθρ.* quod probat Herm. Vulgatam non male defendit Seidl. — *πρὸς τάφοις* Ald. rell. *πρὸς τάφους* Flor. Vict. Havn. Cf. v. 482. Lenting. p. 81. citat Hec. 186. 218. 258.

V. 384. Ald. rell. *ὅςτις αὐτῶν αἷμα γῇ δ.* in quo *αὐτῶν* iniquo loco positum est. Flor. Vict. Havn. *αὐτοῖς αἷμα*, in qua lectione *γῇ δωρήσεται* pro una voce habendum, et ad hanc referendum *αὐτοῖς*. *αὐτοῖς* praefert etiam Lenting. l. c.

V. 385. Flor. *ἢ τοῦδ' ἐπ.* *ἔπαινον* ea, quae praecesserunt, per ironiam bene dici posse ostendit Herm. apud Seidl. sed in eo haeret, quod haec ita dicta sint, ut si non demonstratio, sed aut gravis quaedam increpatio, aut acerba irrisio praecessisset; quorum quum neutrum factum sit, non solum hunc versum, sed etiam, quae nimis abrupte subiiciantur, *σιγᾷν ἄμεινον τᾀσχρά*, maiorem, quam pro huius loci ratione, animi motum prodere videri. Itaque coni. *εἰ τοῦδ' ἐπ.* — *ἐπάξιον*, *Σιγᾷν* - - - Haec quidem ratiocinatio, *si hoc ita est, illud sequitur*, sedatioris mihi esse animi videtur, quam pro animi motu, quo haec loquens affecta est Cassandra: nam haec non sine animi motu, etsi leviore, quam quo agebatur supra v. 355., pronuntiari in aperto esse puto. Ex iis autem, quae a v. 367. demonstraverat, in unam summam collectis, exardescere par est indignationem, quae est in verbis *ἢ τοῦδ' ἐπαίνου τὸ στράτευμ' ἐπάξιον*. Sed hunc animi motum ipsa reprimit verbis *σιγᾷν ὔμεινον τᾀσχρά*. quae abrupte dici non mirum, quum affectus nondum omnis sedatus sit.

V. 386. De scriptura *τᾀσχρά* vid. Seidleri Exc. *τἀ'σχρά* (sic) Havn. *τάσχρά* Ald. rell. *ταἰσχρά* Barn. Musgrav.

V. 388. Harl. Burg. *πρῶτα μέν*.

V. 389. Flor. Vict. Havn. οὓς δ' Ἄρης ἕλοι e v. 378. In Flor. altera etiam lectio adscripta est.

V. 390. δ' pro γ' Harl. ap. Burg.

V. 395. ὑπῆσαν Ald. Herv. 1. ἀπῆσαν Brub. Herv. 2. et sic MSS. Steph. Harl. Burg. Vict. Havn.

V. 398. *καὶ ταῦτ' Ἀ.* Flor. Vict. Havn. ἴξις Ald. rell. Rectius ἶξις Seidler. Gramm. Sangerm. in Bekk. anecd. p. 99, 4. ἧξις, ἀντὶ τοῦ ἄφιξις. *Εὐριπίδης Τρῳάσιν.* quem locum citavit iam Pierson. Veris. p. 118. Hinc Toup. Em. in Suid. T. I. p. 265. ἣ ἴξις, quam crasin Atticis omnino ignotam fuisse recte monet Porson. ib. T. IV. p. 451.

V. 399. Ald. rell. χρηστὸς ὢν ἐλάνθανεν. contra linguae rationem. Vid. ad Alc. 923. Itaque hactenus recte Schaefer. melet. cr. p. 56. ἐλάνθαν' ἄν. Sed Flor. χρηστὸς γεγὼς ἐλάνθανεν, Vict. χρ. γεγὼς ἐλάνθανεν ἄν, Havn. χρηστὸς ἔλαθεν ἂν γεγώς. Hinc V. D. in Edinburgh rev. n. 37. p. 67. not. χρηστὸς ὢν ἂν ἔλαθεν ἄν, nescio cur ὢν exquisitius censens quam γεγώς.

V. 400. *Πάρις τ' ἔγ.* Vict. Havn.

V. 401. Burgesii coniecturam σιγώμενόν τι κῆδος probat Elmslei. ad Med. p. 150. Nihil hic habet articulus, inquit Burgesius. Perperam: articulus casibus obliquis substantivi cum adiectivo iuncti ex lege additur, quando substantivum ad adiectivum eadem ratione refertur, qua *subiectum* ad *praedicatum*. Soph. Oed. T. 93 sq. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος. Ai. 1285. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθείς. (ὁ κλῆρος οὐ δραπέτης ἦν) infra 471. κακοὺς μὲν ἀνακαλῶ τοὺς συμμάχους (οἱ σύμμαχοι, οὓς ἀνακαλῶ, κακοί εἰσιν.) Isocr. Areop. p. 217. ed. Lang. πυκνοτάτας γὰρ ταῦτα λαμβάνει τὰς μεταβολάς, et paulo post ἐπειδή δ' ἀνυπέρβλητον ᾠήθημεν ἔχειν τὴν δύναμιν. Id. περὶ ἀντιδόσ. p. 94. ed. Orell. τὸν γὰρ ἔχοντα τὴν μὲν ψυχὴν - - δυναμένην, τὴν δὲ φωνὴν καὶ τὴν τοῦ στόματος σαφήνειαν τοιαύτην - - ἔτι τὴν τόλμαν - - γινομένην etc. p. 96. τοὺς καταδεεστέραν τὴν ψυχὴν ἔχοντας p. 97. φαίνομαι μεγάλας τὰς ὑποσχέσεις ποιούμενος. Sic h. l. σιγώμενον τὸ κῆδος εἶχεν ἂν est idem ac τὸ κῆδος, ὃ εἶχεν, ἦν ἂν σιγώμενον, vel ἐσιγᾶτο ἄν. Mox Flor. Vict. τὸ κῦδος εἶδεν. εἶδεν etiam

Havn. Tum Ald. rell. εἶχεν ἐν δόμ. Schaef. l. c. εἶχ' ἂν ἐν δ. Elmslei. l. c. εἶχεν ἂν δόμοις. Alterutrum necessarium videtur.

V. 402. φρονεῖν Harl. ap. Burg.

V. 403. εἰ δ' ἔστ' ὅδ' Harl. ap. Burg. ἐς τόδ' Havn.

V. 404. Havn. δυςκλεής.

V. 406. Vict. Havn. οὐ τἀμὰ λ.

V. 411. Flor. Havn. οὐκ ἂν pro οὔκουν. simili modo positum in Soph. Ai. 1339.

V. 412. τοιαῖςδε φήμαις. Cic. Catil. 1. extr. *Hisce ominibus, Catilina, egredere ex urbe.*

V. 419. Vict. καὶ σὺ μέν.

V. 421. Flor. ἕπεσθαι pro φέρεσθαι et v. 424. ἕπεσθαι, c. not. al. φέρεσθαι.

V. 423. Havn. σὺ δ' οὖν κἂν οὔ σε Λαρτίου χρήζῃ τόκος. An: σὺ δ' οὖν, ὅταν σε Λ. χρ. τ. χρήζῃ iam rescripsit Schaefer. pro χρήζοι.

V. 424. Ald. rell. ἄγειν φέρεσθαι, haud dubie e v. 421. ἕπεσθαι MSS. Steph. Flor. Vict. Havn.

V. 426 sqq. Notam interrogationis, quae in Ald. rell. erat post ἦν, recte post ὑπηρέται transtulit Seidler. Ordo enim est: τί ποτε οἱ ὑπηρέται ἔχουσι τοὔνομα (i. e. ὀνομάζονται) κήρυκες; sed sensum rectius declaravit Hermann. *Cur praecones vocantur, qui servi dicendi erant,* λάτρεις? Pro τοὔνομα Harl. ap. Burg. τἀμά.

V. 429. Havn. καὶ σὺ τὴν ἐμ.

V. 433. Havn. οἷά μιν.

V. 434. χρυσός. Vid. ad Andr. 164.

V. 435. Havn. δείξει pro δόξει, tum ἐκπλήσας pro ἀντλήσας.

V. 437. Ante hunc versum quaedam excidisse manifestum esse dicit Heath. Nullam esse lacunam censet Seidler, modo ne post πάτραν plene interpungatur: ordinem enim esse ἵξεται πάτραν δέκα ἀντλήσας ἔτη, οὗ δή etc. Ita οὗ ad δέκα ἔτη ἀντλ. retulisse et pro particula temporis accepisse videtur, *quo tempore*, quod an fieri possit, dubito: nec dici potest *quo tempore Charybdis fretum occupat.* Potius dicendum in verbis δέκα

ἀντλ. ἔτη ἵξεται μόνος πάτραν inesse significationem errorum Ulyssis, et ad hos, si non diserte memoratos, at cogitatos tamen referri *οὗ*, *solus patriam veniet, decem annis peractis et longis erroribus exantlatis, quibus eo deferetur, ubi Char. habitat.* In fine Ald. rell. Flor. 1. *πέρας*, Brodaeus *τέρας*, quod recepit Barnes. MSS. Steph. Harl. Vict. Havn. *πέτρας*.

V. 438. Ald. rell. *ὠμοβροςορειβάτης*, unde Canter. Barnes. *ὠμόβρος* (i. e. *ὠμόβορος*) *τ᾽ ὀρειβάτης*, rectius Scaliger. *ὠμοβρώς τ᾽ ὀρειβάτης*. MSS. Steph. Harl. *ὠμοβόρος τ᾽ ὀρειβάτης*, (quod probat Pierson. Veris. p. 66. deleto *τ᾽*) commemorata etiam altera lectione *ὠμόφρων τ᾽ ἐπιστάτης*, quam habent Flor. Vict. Havn. Sed *ἐπιστάτης* an sic nude dicatur, dubito. Miror, neminem de duplici Troadum recensione cogitasse.

V. 439. Havn. *Αἴγυστις χ᾽ ἡ*. Tum *μορφάτρια* Ald. rell. Harl. *μορφώτρια* MSS. Stephani, Flor. Vict. Havn.

V. 440. Ald. rell. *θαλάσσης δ᾽ ἁλμυρὰ ναυ.* contra metrum. *ἁλμυρᾶς* Scaliger. et sic Flor. A. Vict. Havn. hic etiam *θ᾽* pro *δ᾽*, ut coni. Musgr. *ναυάγια θαλάσσης* hic esse videntur *naufragia in mari facta*, non *fragmina navium fractarum.*

V. 441. *λωτοῦ τ᾽ ἔρωτες*. Vid. Od. *ι*, 94 sqq.

V. 443. Ald. rell. *ὡς δή συντεμῶ*. *δέ* pro *δή* Flor. Vict. Havn. ut edidit Seidler. Vict. et Havn. etiam *συντέμω*, recte, ne futurum pro coniunctivo ponatur.

V. 444. Havn. *καὶ ζῶν ἐς ᾅδην*, omisso *εἶσ᾽*. *ἐς ᾅδην* etiam Flor. (e quo sic enotatum *εἶσ᾽ ἐς ᾅδου*] *ἐς ᾅδην*, ut in eo etiam *εἶσ᾽* omissum esse videatur) Vict.

V. 446. Flor. Vict. *ἐξανθίζω*, quod unde ortum sit, monstrat Havn. *ἐξαντίζω*.

V. 447. Porson. Adv. p. 263. *γαμούμεθα*. quo alludit Havn. *γαμώμεθα*. Eadem de causa Hermann. *στεῖχ᾽ ὅπως τάχιστ᾽ ἐς ᾅδου νυμφίῳ γημώμεθα*. Equidem non video, quomodo Cassandra Talthybio dicere possit, *στεῖχ᾽ ὅπως τάχιστ᾽ ἐς ᾅδου*, et nolim verba *ἐς ᾅδου* a sqq. separari, in quibus *ἐς* eventum significare videtur, *sponso nubamus, quo fiet, ut eum ad inferos deiiciam.* Minus recte Seidler. hanc locutionem comparat cum *κατ᾽ Ἄργος ἁ γαμουμένα* v. 313. et *εἰς τύραννʼ ἐγημάμην*

v. 476. Ita interpungi possit: *στεῖχ᾽ ὅπως τάχιστ᾽· ἐς ᾅδου νυμφίῳ γημώμεθα*. Sed vix opus: canon enim ille Dawesianus non leviter nunc labefactatus est. vid. ad Phoen. 1319.

V. 449. *τι σεμνόν* Ald. rell. *σεμνόν τι* Harl. Flor. Havn. E Vict. enotatum *τὶ σεμνόν δ᾽*, quod non intelligo. *πράσσειν* pro *πράττειν* Havn. Pro *στρατηλάτα* Flor. Vict. Havn. *ἀρχηγέτα*. Hoc cur praeferatur, nullam causam video, ut nec Valcken. diatr. p. 95.

V. 450. Pro *τοι* Havn. *τι*. *γυμνάν θ᾽ ἐκβ.* Ald. rell. ex quo Barnes. fecit *γυμνάν τ᾽ ἐκβ.* Harl. *γυμνά θ᾽ ἐκβ.* unde Schaefer. ap. Seidl. *γυμνάδ᾽ ἐκβ.* quod confirmatur Havn. *γυμνὰ δ᾽ ἐκβ.*

V. 453. *μοι* om. Havn.

V. 454. Havn. *ἐκλέλοιπα δ᾽ ἑορτάς*.

V. 457. Havn. *ποῖ σκάφος τοῦ στρατ.* omisso *τό*. Flor. etiam et Vict. *ποῖ σκ.* — *ποῦ ποτ᾽ ἐμβ.*

V. 459. Buttmann. Gramm. gr. p. 189. Not. scribit *Ἐριννῦν*.

V. 460. Seidler. interpunxit: *χαῖρέ μοι, μῆτερ· δακρύσης μηδὲν, ὦ φίλη πατρίς*. *Lactare mihi, o mater; noli lugere, o patria.* At quis unquam patriam *δακρύειν* dixit? Recte Hermann. in notis MSS. *δακρύσης μηδέν* matri dici monet, ut in parenthesi, *χαῖρε* etiam ad patriam et fratres et patrem referendum esse.

V. 462. *ἥκω δ᾽* Flor. Vict. Havn.

V. 465. Ald. rell. *εἰς ᾅδην πιτνεῖ*. Harl. *εἰς ᾅδου*. Cotton. Flor. Vict. Havn. *εἰς πέδον*. Seidler. coniecerat *εἰς ἄλην πιτνεῖ*. Vellem exempla afferri locutionis *εἰς ἄλην πιτνεῖν*, *animi deliquium pati*; et quale hoc est animi deliquium, quod Hecubam statim loqui non impedit?

V. 466. Ald. rell. *οὐκ ἀντιλήψεσθ᾽, ἤ μεθήσεσθ᾽; ὦ κ.* Flor. Vict. Havn. *οὐκ ἀντιλήψετ᾽, ἤ μεθήσετ᾽ ὦ κ.* Hinc Musgr. nostram lectionem conflavit. Seidl. *οὐκ ἀντιλήψεσθ᾽, ἤ μεθ. ὦ κακαί.* rectius Herm. *οὐκ ἀντιλήψεσθ᾽; ἦ μεθήσετ᾽, ὦ κακαί;* Burg. et Lenting. p. 81. *οὐκ ἀντιλήψεσθ᾽; ἦ μεθήσετ᾽, ὦ κακαί, Γραῖαν πεσοῦσαν;*

V. 467. Flor. Vict. Havn. *εἰς ὀρθὸν δέμας*. quod praefert Lenting. p. 81.

V. 468. Ald. Herv. 1. 2. Havn. Vict. Harl. ap. Burg. *τὰ μὴ φίλ'*, Brub. Herv. 2. *τὰ μοὶ φίλ'*, quod sequentes sine ulla suspicione retinuerunt; ex errore ortum esse accentus male positus *τὰ μοὶ* pro *τά μοι* monstrat. Hoc ipsum *τὰ μὴ φίλ.* reponi volebat Victor. V. L. XXXVI. et sola haec est lectio, quae auctoritatem aliquam habeat, quamvis *τὰ μοὶ φίλ'* habere etiam videatur Flor. e quo nihil diversitatis ad edit. Canteri enotatum. Utrumque agnoscit *Χριστ. πάσχ.* 1031. *ἔατε μ' οὔτι φίλα μοι τὰ μὴ φίλα*, monente Burgesio. *τά μὴ φίλα* in universum valet *ἃ ἂν μὴ φίλα ᾖ, οὔτοι φίλα*, si ad certum hominem, h. l. Hecubam respicias. Bacch. 448. *ὅ τι γὰρ μὴ χρεὼν οὔτοι χρεὼν Παθεῖν*, ubi Elmslei. comparat Hec. 279. *οὐ τοὺς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν, ἃ μὴ χρεών*.

V. 476. Vict. *ναὶ μὴν τύραννος*. Elmslei. ad Soph. Oed. T. 588. *ἦ μὲν τύραννος*, quod probat Herm. mihi saltem minus necessarium videtur.

V. 478. Havn. *οὔκουν ἀριθμὸν, ἀλλ'* omisso *ἄλλως*.

V. 478. *ἀριθμὸν ἄλλως*. Vid. Ruhnken. ad Timaei lex. p. 199. et Add. p. 283 sqq.

V. 479. *οὐ Τρῳάς* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Harl. Vict. Havn. e Florent. nihil enotatum. *οὔς Τρῳάς* MSS. Steph. et sic edidit Canter. quod dictum pro *οὔς οὐδὲ Τρῳὰς οὐδ' Ἑλλ.* Vid. Schaefer. ad Lambert. Bos. p. 776 sq.

V. 482. *τρίχας δ' ἐτμ.* et *πρός τύμβοις* Havn.

V. 485. *ἐφερκίῳ* Vict. una voce. *Ἑρκείῳ* est ab Hermanno pro *Ἑρκίῳ*. Vid. ad 17.

V. 486. *πόλιν θανοῦσαν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Harl. *πόλιν θ' ἁλοῦσαν* H. Steph. et sic Havn. Vict. qui *ἁλούσαν*.

V. 488. *θρέψας* Havn.

V. 489. Harl. *ὡς ἀφιγμέναι*, errore e v. 492. ut bene Burges.

V. 491. Ut hic in appositione ponitur nominativus, sic Heracl. 72. *βιαζόμεσθα καὶ στέφη μιαίνεται, Πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία.* Hel. 986 sq. *κεισόμεσθα δὲ*

Νεκρὼ δυ' ἑξῆς τῷδ' ἐπὶ ξεστῷ τάφῳ, Ἀθάνατον ἄλγος σοὶ, ψόγος δὲ σῷ πατρί.

V. 492. Ald. rell. *εἰς δόμους ἀφίξομαι*. Flor. Vict. Havn. *Ἑλλάδ' εἰςαφίξομαι*, quod recepit Musgr. Harlei. nec *δόμους* agnoscit, nec *Ἑλλάδ'*. Herm. haec annotavit: Veterem lectionem habet Harl. omittens et *Ἑλλάδ'* et *δόμους*. Utrumque supplementum est interpolatorum, sed *δόμους* ineptum, *Ἑλλάδ'* melius et fortasse genuinum, nisi poëta dedit *εἰς ξένην ἀφίξομαι*.

V. 493. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *τῷδε συμφορώτατα.* MS. Steph. *τῷδ' ἀσυμφορώτατα.* et sic Flor. Vict. Havn.

V. 495. *θ'* post *τεκοῦσαν* addit Havn.

V. 497. *ῥυσσοῖσι* Ald. *ῥυσοῖσι* Havn. Harl. Cf. ad Suppl. v. 48. 49. *βασιλικῶν ἐκ δεμνίων*, ut Soph. Trach. 284. *ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον*. Herod. 1, 87. *ἐκ δὲ αἰθρίης τε καὶ νηνεμίης συνδραμέειν ἐξαπίνης νέφεα.* Cf. Blomfield. gloss. Agam. 873.

V. 498. *τρυχηλόν* Ald. Herv. 1. *τρυχηρόν* Brub. Herv. 2. rell. et Harl. Flor. Vict. Havn. *εἱμένη* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *εἱμένην* H. Steph. Flor. Vict. Havn. ut edidit Canter.

V. 502. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *σύβακχε* (*σὺ βάκχε* male ex Ald. afferunt Musgr. et Seidler.) *σύμβακχε* MSS. Steph. Flor. Vict. Havn.

V. 505. Scripsisse videtur *θηλειῶν σπορά. Herm.*

V. 506. Harl. apud Burg. *γινομένων*.

V. 509. Havn. *χαμερπῆ*.

V. 510. Verbis *στιβάδα χαμαιπετῆ* et *πετρινὰ κρήδεμνα* locum solitarium designat. ubi se lacrymis et moerore conficiat, ut recte Musgr. Sic etiam V. D. in *Quart. rev.* V. p. 179. qui ad Niobes mortem respici monet. — *ἀποφθερῶ* Harl. ap. Burges.

V. 515. Seidler. coni. *ᾆσον σὺν δακρύοις* ob v. antistrophicum 535. Hermanno recte scriptum videtur *ἄεισον ἐν δακρύοις*.

V. 516. *ἐπικήδειον* est ex emendatione Barnesii pro *ἐπιτήδειον*. Hesychii glossam *ἐπικήδειον, ἐπιθανάτιον*, citat Burges. Cf. Franck. Callin. p. 125 sqq. Ceterum

ἀμφὶ h. l. usurpatum esse videtur, ut in initiis hymnorum et aliorum carminum poni solet, Ἀμφί μοι Ἑρμείαο φίλον γόνον ἔννεπε, Μοῦσα, Ἀμφὶ Διώνυσον - - μνήσομαι. et iungenda esse ἄεισον ᾠδὰν ἐπικήδειον Ἴλιον.

V. 517. ἐς Τροίαν Havn. pro εἰς Τρ. De ἰακχέω vid. ad Orest. 814.

V. 519. ἀπήνας Havn. Vulgo ἀπήνης.

V. 520. ὀλόμαν recte Musgr. pro ὀλοίμαν.

V. 522. Vulgo χρυσεοφάλαρον. Correxit Seidler. Paulo ante pro οὐράνια Havn. οὐρανία. οὐράνια βρέμων *alte fremens*, quia ipse altus erat, vel omnino *immensus*, ut simulacro tributum dicatur, quod proprie ipsi equo convenit. Vid. Erfurdt. et Herm. ad Soph. Antig. 414.

V. 525. mihi ut praecedens, dochmiacus videtur, tribrachum vel dactylum praefixum habens. ἀπὸ πέτρας σταθεὶς non est simpliciter pro ἐπὶ πέτρᾳ, sed respicitur ad ἀνεβόασε, quia ἀναβοᾶν ἐκ vel ἀπὸ τόπου dicitur, ut in locis a Musgr. allatis omnibus. Vid. Gramm. gr. §. 596. c. Itaque comma delendum post λεώς v. 524. πέτρας Flor. Vict. Havn. ut ediderunt Canter. et Barnes. πέτραν Ald. Brub. Herv. 1. 2.

V. 527. ἄγετε Havn. ξοάνων Harl.

V. 535. πεύκᾳ ἐν οὐρείᾳ Heath. cum ξεστὸν λόχον iungit vertens: *Argivorum insidias in abiete montana fabrefactas.* Probant Seidler. ad v. 528. et Burges. hic comparans Virgil. Aen. II, 16. *sectaque intexunt abiete costas.* At ubi tandem materia, e qua aliquid factum est, praepositione ἐν declaratur? Rectius esset πευκᾶν οὐρειᾶν. Hiatum ita tollas, si πεύκᾳ ἐν cum Seidlero l. c. pro dactylo accipias, ut versus sit qualis 513. 533. sed obstat strophicus, nisi cum Seidlero scribas ἄσον σὺν δακρύοις mutatione parum verisimili. Herm. in strophico vulgatam servans hic scribit: πᾶσα δὲ γέννα φρυγῶν, πρὸς πύλας ὡρμάθη ὁ πεύκᾳ ἐν οὐρείᾳ — δώσων. *ad portas ruebat ex omni genere Phrygum, qui divini equi donum deae daret inclusas ligno Achaeorum insidias et perniciem Dardaniae.* Quae mihi dura et contorta ratio videtur. Ceterum Havn. οὐράνια pro οὐρείᾳ.

V. 538. Flor. Vict. Havn. θέα, haud dubie pro θέᾳ. satis speciose, inquit Lenting. p. 81. θέᾳ διδόναι ὄμματα legitur Androm. 1064. rem spectandam θέᾳ διδόναι nondum scriptum reperi.

V. 539. Harl. ap. Burg. Havn. καὶ χάριν. Vict. ἄζυγον. Tum Ald. rell. ἄμβροτα πώλου, in quo Barnes. ἄμβροτα nota ὑφ' ἕν cum πώλου iungendum existimabat, ἄμβροτα - πώλου. Musgr. correxit ἀμβροτοπώλου, ut hoc pro ἀμβρότου πώλου, et πῶλος de dea dictum sit. Exempla quidem, quae et ipse et Seidlerus adscripserunt, e serioribus petita sunt, eique constructioni ansam fortasse ea dedit, quam, diversam tamen a nostra, illustravi ad Hipp. 67. Sed sic iam Pind. Nem. 1, 92. ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν dixit pro ὀρθὸν μάντιν, Soph. Phil. 1338. Ἕλενον ἀριστόμαντιν. Sed ἄζυγος ἀμβρότου πώλου de dea dictum paulo ineptius videtur: rectius Hermann. vertit *divini equi donum.* et equus est ἄζυξ, *currui non iunctus.* χάριν πώλου dictum, quia τὸν πῶλον ἐχαρίσαντο τῇ θεᾷ, ut Bacch. 504. τὰν Διονύσου χάριν οἴνας i. e. οἴναν ἃν Διόν. ἐχαρίσατο. Ita comma etiam delendum post δώσων, ut χάρις duplici significatione accipiatur, χάριν διδόναι τινί, et χάριν πώλου. Vid. ad Iph. T. 552. *Ut deae gratum munus darent, donum divini equi.*

V. 540. Ald. rell. κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοι | σι λαΐνοισι νεὼς ὥς. λινέοισι pro λαΐνοισι Canter. Commel. Barn. Sed Flor. καὶ κλωστοῦ ἀμφιβόλοις λίνοισι ναὸς ὡς εἰς. Sic etiam Victor. Havn. nisi quod hi καὶ omittunt, in Havn. ad praecedentem versum relatum. ἀμφιβόλοις λίνοισι ναός etiam Harl. λίνοισι MSS. Steph. E Codd. lectione pro ὡς dedi ὡσεί.

V. 542. Havn. πέδα τε φοίνιά τε. Flor. Vict. φόνιά τε.

V. 544. Havn. ἐν δὲ πόνῳ. fortasse melius, quia vs. sq. repetitur ἐπί. ἐν δὲ et ἀνὰ δέ bene sibi respondent. Lenting. p. 81. ad κρότον ποδῶν aliquod verbum ἔξωθεν ληπτέον dicit, quod cum saltatione conveniat. At μέλπειν non minus cum saltatione, quam cum cantu convenit.

V. 649. Havn. ἐνί pro ἐν.

V. 550. δόμοις δὲ Ald. Brub. Herv. et Codd. δόμοις

τε Herv. 2. Canter. Barn. V. 549. *τε* post *βοὰν* deleri velim, et *ἀνὰ κρότον ποδῶν* interpretari *comitante pedum strepitu.*

V. 551. *μέλαιναν αἴγλαν* de luce fumo involuta, nigricante, accipio, qualis est taedarum. Sic etiam Victor. V. L. 26, 12. qui comparat cum *atro lumine* Virg. Aen. VII. 458. Mira ratio est Seidleri, de locutione *νυκτὸς αἴγλαν,* quae nec hic nec Soph. Phil. 830. legitur, disputantis, et explicantis, *splendorem qualem nox habet,* i. e. *nullum splendorem sed tenebras.* An igitur hanc explicationem huc etiam referri voluit, ut *μέλαινα αἴγλα* esset nullus splendor, sed tenebrae. Num igitur *παμφαὲς* (*τὸ πάντα φωτίζον* Hesych.) *σέλας πυρός* *tenebras* diffundere dicatur? an tenebras, quales sunt ignis et facis, i. e. lucem? Herm. in notis MSS. vertit: *iam dederat lumen obscuram lucem apud obdormiscentes*; quo lectionem *παρ᾽ ὕπνῳ* probare se significat.

V. 552. *παρ᾽* om. Harl. ap. Burg. et Havn. *οἴνῳ* e coniectura Schaeferi et Erfurdtii ad Soph. Oed. T. 773. scripsit Seidler. pro *ὕπνῳ.*

V. 555. *Ἄρτεμιν,* ut numeris adversans, uncis inclusit Seidler. Huius descriptionem versuum nunc probat Herm. Olim ita eos digesserat, ut ipse eos descripsi.

V. 556. *φοινία* Harl. ap. Burg. Havn. ut edidit Seidler. pro *φονία.*

V. 558. Havn. *θήλια* (superscr. *φι*) *περι* —.

V. 559. Havn. *πλέκουσ᾽* pro *πέπλους,* et *μηποὶ* pro *ματρί. ἔβαλλε* cum Seidlero scripsi pro *ἔβαλε.* Victor. V. L. 26, 10. hunc locum comparat cum Virg. Aen. VII, 518.

V. 560. 1. Herm. elem. doctr. m. p. 256. cum Seidlero. haec in unum versum coniungit: *λόχου δ᾽ ἐξέβαιν᾽ Ἄρης,* qui est dochmiacus desinens in iambum, ut quatuor sequentes.

V. 563. *σφ. δ᾽ ἀμφὶ βωμοῖσι* Ald. rell. *σφ. δ᾽ ἀμφιβώμιοι* Flor. Vict. Havn. ut edidit Musgr.

V. 566. *καράτομος ἐρημία νεανίδων* esse videtur solitudo mulierum, s. novarum nuptarum, caedibus maritorum effecta. Sic etiam accepisse videtur Herm. qui

in notis MSS. secundam manum expertis, Solitudinem intelligo mulierum, inquit, quorum mariti caedebantur. Seidler. *νεανιῶν* edidit et *καρατ. ἐρημίαν νεανιῶν* interpretatur *exitiosam, caedi obnoxiam solitudinem iuvenum, qui non congregati, sed dispersi atque a suis deserti singuli in cubilibus opprimebantur.* Haec vero dissipatio iuvenum quomodo vel solitudo vel *ἐρημία* appellari potest? Hermann. elem. d. m. p. 256. scripsit *νεᾶνις* pro *νεανίδων.* „Nam *νεανίδων* prava explicatio videtur exquisitioris locutionis, cui simile est *νεάνιδες ἧβαι* in Ione v. 477. Honesta circumscriptione chorus stupra designat, caesis maritis ab hoste mulieribus illata." Hac certe vi *ἐρημία* vix alibi legitur. — Pro *κουροτρόφῳ* Havn. *κουροτρόφον.* quod fortasse verum: nam cur *Ἑλλὰς κουροτρόφος* prae aliis appelletur vix dicas, nec satisfacit Vict. V. L. 27, 5.

V. 568. Flor. Vict. Havn. *φρυγῶν δὲ π. πένθος,* unde *δέ* recepi, quod in Ald. rell. deest.

V. 569. *τὴν Ἀνδρ.* Havn.

V. 570. *πορθμευομένην* edidit Seidler. et sic Havn.

V. 571. *εἰρεσίαν μαστῶν* intelligo motum mammarum alternis surgentium et subsidentium, *das Wogen der Brüste.* In curru autem ipso cum matre sedet Astyanax, ad pectus eius reclinatus. Miro modo interpretatur Musgrav.

V. 573. *ἀπήνας* pro *ἀπήνης* recte Seidler. nam in eadem Hecubae oratione sunt aliae formae Doricae *δύστανε* et *φθιώτας.*

V. 580. Alterum *μοι* delendum esse et v. 581. *αἶ αἶ* semel tandum ponendum apparet, et sic Seidler. — Pro *παιᾶν᾽* Flor. Vict. *παιάν.*

V. 582. *ὦ Ζεῦ* pro *ἰὼ Ζεῦ* Seidler. Sed Herm. haec sic disponit:

> *Ανδρ. τῶνδ᾽ ἀλγέων — Εκ. ἰὼ Ζεῦ.*
> *Ανδρ. καὶ συμφορᾶς.*

et in antistr.

> *Εκ. φεῦ δῆτ᾽ ἐμῶν — Ανδρ. κακῶν, φεῦ.*
> *Εκ. οἰκτρὰ τύχα.*

συμφορᾶς Havn.

V. 584. Ald. rell. *βέβακεν ὄλβος.* Correxit Seidler.

V. 585. Havn. *τλᾶμον.*

V. 586 sq. Vict. *φεῦ δῆτ᾽ ἐμῶν κακῶν* et *οἰκτρά τε* pro *οἰ. γε.*

V. 588. *πόλεος* ob metrum scripsit Seidler. pro *πολεως.*

V. 589. *ὦ πόσι* Ald. rell. et Codd. *ὦ πόσις* scripsit Seidler. partim ad antistropham, partim ideo, quod proximo versu iidem numeri recurrunt. Contra Herm. versum antistrophicum corruptum existimans (vid. ad v. 593.) servat *ὦ πόσι.*

V. 590. Havn. *τί βοᾷς.*

V. 593 sqq. Ald. Herv. 1. *σύ τ᾽ ὦ λῦμ᾽ Ἀχαιῶν.* | *τέκνων δέ ποθ᾽ ἁμῶν πρεςβυγενὲς Πρίαμε,* | *κόμισαι μ᾽ εἰς ᾅδου.* Pro *λῦμ᾽* Brub. Herv. 2. Canter. Barn. *λῆμ᾽*, quod etsi errore typographico ortum videtur, tueri conatur Barnes. Havn. *σύ τε ὦ λύμ᾽ Α. λύματα* eodem sensu legitur etiam apud Aesch. Prom. 696. Hectorem, non Priamum alloqui Hecubam, monet Reisk. quem sequuntur Musgr. et Seidler. Equidem si rem per se specto, haud scio, an magis consentaneum sit, ut Andromache maritum Hectorem, sic Hecubam maritum Priamum advocare; quod etiam genus quoddam est responsionis, in antistrophicis satis usitatae; et ut Andromache maritum ad opem sibi ferendam, sic Hecuba mori cupiens Priamum senem advocat, qui nihil fere nisi hoc praestare potest. Sed vix intelligitur, quomodo Priamus *λῦμα Ἀχαιῶν* vocari possit, ut nec qua ratione idem *τέκνων ἁμῶν πρεσβυγενὴς* appellari queat. An *λῦμ᾽ Ἀχαιῶν,* cuius caede *piaculum*, (quod proprie vocatur *λῦμα.* vid. Blomfield. gloss. Prom. 715.) sibi contraxerunt Graeci? Pro *δέ ποθ᾽*, quod in metrum peccat, Seidler. *δή ποθ᾽.* sed Harl. Havn. *δέσποθ᾽*, Vict. *δέσποτ᾽.* Sed quis unquam patrem *δεσπότην τέκνων* appellavit? Quum vero haec ad Hectorem dici viderentur, Musgr. coniecit, *σύ τοι, δεῖμ᾽ Ἀχαιῶν, τέκνων δέ ποθ᾽ ἁμῶν πρεςβυγενὲς, Πριάμῳ κόμισαί μ᾽ εἰς Ἅιδου.* e quibus Seidler. *σύ τοι* et *Πριάμῳ* adscivit. Herrmann. in notis MSS. *Εκ. σύ τοι λῦ ἀχέων,* | *Ανδρ. τέκνων δήποτ᾽ ἄλλων* | *πρεςβυγενὲς Πριάμου.* | *Εκ. κοιμίσας μ᾽ ἐς ᾅδου.* Equidem medicinam loco nullam habeo. V. 596. *κοίμισαι* propter metrum scripsit Seidler. *morte consopitam me ad te in inferos deducas.* Hinc fortasse media vox se tueri possit, quum alias sit *κοιμίζειν τινα,* ut Soph. Ai. 832. Sed Herm. versum Hecubae tribuens servat *κοιμίσας.*

V. 597 sqq. Hos etiam versus Ald. Herv. inter personas ita distribuunt:

Χο. Οἴδε πόθοι μεγάλοι.

Εκα. σχέτλια τάδε πάσχομεν ἄλγη.

Χο. οἰχομένας πόλεως. Εκα. ἐπὶ δ᾽ ἄλγ. ἄ. κ. et reliqua usque ad v. 602. Tum v. 603. tribuitur Hecubae; v. 604. verba *νῦν τέλος οἰκτρὸν ὁρᾷς* Choro, *κἀγὼ δόμον, ἔνθ᾽ ἐλ.* Hecubae, v. 605. Choro, v. 606—609. Hecubae. In Brub. Hecubae persona excidit v. 603. ante *ἐπὶ δ᾽ ἄλγεσιν ἄλγεα κεῖται*, ita ut omnia a verbis *οἰχομ. πόλεως* usque ad 602. Choro tribuantur. Versus 597—602. Choro tribuunt Harl. et Havn. Havn. chori etiam notam omittit v. 605. et Hecubae v. 606. In Vict. v. 597. *Ἀνδρομ.* est pro *Ἑκ.* tum verbis *ὅ τε σὸς γ.* v. 599. praefigitur *Χο. καὶ ἐμὸν δόμον* - - v. 604. *Ἀνδρομ.* pro *Ἑκ.* Recte Seidler. vv. 597—602. Andromachae, reliqua Hecubae tribuisse videtur.

V. 597. *οἴδε πόνοι μεγάλοι* e coniectura Wakefieldii Silv. crit. I. p. 61. receptum a Zimmermanno me invito et imprudente remansit. Edd. et Codd. *οἴδε πόθοι μ.* — Tum *σχέτλια* Ald. rell. *σχετλία* ob metrum Seidler. Ad sqq. *τάδε πάσχ. ἄ.* repetendum videtur *μεγάλα τάδε π. ἄ.*

V. 598. *κεῖνται* Flor. Vict. Havn.

V. 599. *εὐφροσύναισι* Ald. rell. *δυςευφροσύναισι* Vict. *δυςφροσύναισι* Harl. et Exc. Musgr. Tum *ὁ δὲ σὸς γ.* Ald. rell. *ὅτε σὸς* Flor. Vict. Havn. quod iam recepit Musgr. *ὅτε* est pro *ἐξ οὗ.* Pro *ἔκφυγεν* Harl. Havn. *ἔφυγεν..*

V. 602. *τέτακται* Flor. Vict. Havn.

V. 603. Ald. rell. *κἀγὼ δόμον.* Flor. Vict. Havn. *καὶ ἐμὸν δόμον*, quod recepi, ut suppleatur *καὶ ἐμόν δόμον καταλειπόμενον δακρύω,* verba autem *νῦν τέλος οἰκτρὸν ὁρᾷς tu o patria*, media interposita sint.

V. 605. Ald. rell. ὦ τέκν᾽, ἔρημος πόλις. ἁ μάτηρ | ἀπολείπεθ᾽ ὑμῶν. ἁ ante μάτηρ om. Havn. et delevit Seidler. Etiam, quod Seidler. scripsit ἀπολείπεται, est in Havn. Pro ἔρημος πόλις Seidler. ἐρημόπολις. Sed nunc magis placet Burgesii coniectura ὦ τέκν᾽ ἔρημ᾽ ἄπολις μάτηρ ἀπολ. ὑμ.

V. 607. MSS. Steph. καταλείπεται.

V. 608. δόμοισιν Havn.

V. 610. τοῖς κακῶς πεπονθόσιν Ald. rell. et Stob. CXXI. p. 503. Grot. τοῖς κακ. πεπραγόσιν Cotton. Flor. Vict. Havn. quod recepit Musgr. Ceterum ante hunc versum pro Ἑκάβη pone Χόρος.

V. 612. ὁππότ᾽ Havn. pro ὅς ποτ᾽.

V. 614. ὡς deest in Havn.

V. 615. Elmslei. ad Heracl. 168. legendum coniecit τὸ μηδὲν ὄντα. probabiliter.

V. 617. τοιάςδ᾽ Harl. Havn.

V. 623. Ald. rell. οὔτ᾽ ἀριθμός ἐστι μοι Κακῶν. κακῶν γάρ. Flor. Vict. κακῶν. κακὸν γάρ. Harl. Havn. et X. Π. 42. κακῷ κακὸν γάρ. quod recepit Musgr.

V. 625. In hoc ipso posita est indignitas rei, quod ἀψύχῳ νεκρῷ immolata est.

V. 628. αὐτήν Flor. Vict. Havn.

V. 634. Ald. rell. τὸ βλέπειν τῷ κατθ. Alterum habent Harl. Havn. et Stobaeus Grot. p. 495. ubi Trincav. bis τό.

V. 635. τῷ δ᾽ recte Stob. Gesn. et Grot. pro τῷδ᾽.

V. 636. Hunc versum, in Ald. rell. omissum, habent Flor. Harl. Havn. Quum vero Andromache Hecubam τεκοῦσαν vocari non posset, Musgrav. emend. ὦ μῆτερ, οὐ τεκοῦσα, κ. λ. Seidler. ὦ μῆτερ, ὦ τεκοῦσα κάλλιστον, λόγον Ἄκ. Herm. ὦ μῆτερ, ὦ τεκνοῦσσα καλλίστων λόγων, citans Brunck. et Erfurdt. ad Soph. Trach. 308. Musgr. coniectura inepta est: nam alia est ratio loci Ion. 1344. quem citat; Seidleri et Hermanni correctiones idcirco dubitationem habent, quod, an pulchra prole insignis fuerit Hecuba, nihil ad rem pertinet. Nec τεκοῦσα κάλλιστον dici posse puto. Cf. ad

Hec. 615. λόγον ἄκουσον vero sic nude dictum ieiunius videtur. τεκνοῦσσα, quod semel tantum in Sophocle legitur, haud scio an supra orationem Euripidis assurgat. Mihi versus h. l. suspectus videtur, et ex alia fabula adscriptus. Nam quod Musgrav. dicit, Andromachen Hecubam multo seniorem alloquentem minus decore orationem ab ἄκουσον ordiri, ex nostris moribus ductum est. Nihil certe honoris causa praefata Hecuba in cognomine fabula v. 770. Agamemnonem sic alloquitur ἀλλ᾽ ὧν περ οὕνεκ᾽ ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ, Ἄκουσον.

V. 637. ἐμβαλῶ Ald. rell. ἐμβάλω recte Havn. et Stob. Gesn. Serm. CXIX. Sqq. citat Plutarchus T. II. p. 109. I.

V. 640. Recte Wyttenbach. ad Plutarch. p. 733. negativum οὐδὲν et ad ἀλγεῖ et ad ἠσθημένος referendum dicit, quod genus constructionis frequentius esse in aientibus enunciatis, in negantibus perrarum. Sic iam Aem. Portus, etiam Burges. Cf. ad Orest. 403. Phoen. 520. Andr. 962.

V. 642. ἀλᾶται τῆς πάροιθ᾽ εὐπραξίας nihil aliud esse potest nisi *aberrat a felicitate, ea privatus est, caret*, ut εὐφροσύνας ἀλᾶται Pind. Ol. 1, 94. Sed addito ψυχήν, *in animo caret felicitate* inest simul significatio *desiderii* et *aegritudinis*. Fortasse vero ad cognatum etiam vocabulum ἀλαίνειν respexit.

V. 643. Vict. praefigit Ἑλ. Flor. ἐκείνη δ᾽ ὅμως ὡς οὐκ - -

V. 644. Havn. τέθνηκ᾽ οὐδέν.

V. 645. Ald. rell. ἐγὼ δὲ τοξεύσασα, τῆς τ᾽ εὐδοξίας Λαχ. πλ. quod explicari potest, τοξεύσασα τῆς εὐδοξ. λαχοῦσά τε. Sed lenior fit oratio deleto τ᾽, quod omittit Havn. Peerlkamp. ap. Lenting. p. 82. legebat: τῆς τ᾽ εὐδοξίας Λαχοῦσα, πλεῖον.

V. 647. X. Π. 536. γυναικί, quod praefert Pierson. Sed vix tanti est auctoritas Pseudo-Gregorii, ut eam in textu constituendo sequamur.

V. 649 sqq. Primaria sententia est: πρῶτον μὲν — ἔμιμνον ἐν δόμοις. ἔνθα v. 649. ad ea spectat, quae animo iam cogitata postea demum verbis exprimit, ἐν τῷ οὐκ ἔνδον μένειν, ut saepe relativa ad ea referuntur,

quae sequuntur. Tum dicendum erat *αὐτὸ τοῦτ' ἐφέλκεται Κακῶς ἀκούειν τὸ οὐκ ἔνδον μένειν*, sed eadem est constructio, quam ad Iphig. T. 592. illustravi. Iniuria autem totum hunc locum 649—659. etsi sententias contineat, Euripide satis dignas, tamen ab Euripide non esse profectum, certe huic nexui non potuisse destinatum esse censet Seidler. Quod de voce *εἰςφρεῖν*, Tragicis ignota, dixit, falsum esse ipse postea ad El. 1028. ingenue falsus est. Quod vero post *πρῶτον μέν* non sequitur *ἔπειτα*, neminem morabitur, qui meminerit, quam saepe utriusque linguae auctores post *primum* omittant *deinde*. Est vero quod huic respondeat v. 656. Ita nihil video, quod nexui loci non conveniat. Agnoscit eos etiam auctor *X. Π.* v. 540.

V. 650. *τούτου πόθον παρεῖσ'* Valck. ad Hippol. 645. e *X. Π.* 542. (ubi est *οὕπερ πόθον παρεῖσ'*).

V. 653. Hic etiam Valcken. e *X. Π.* malebat *ἔμιμνον ἐν δόμοις Εἴσω μελάθρων*, et *τε* post *εἴσω* om. Vict. et Havn. sed *ἐν δόμοις εἴσω μελ.* nimis *ταυτόλογον*. Recte Seidler. post Reiskium interpunctionem delevit, quae in Ald. est post *μελάθρων*.

V. 655. *ἐξήσκουν* MS. Steph. in marg. Delevi interpunctionem post *χρηστόν*, ut iungerentur *ἐξήρκουν ἐμοὶ ἔχουσα*. Vid. ad Orest. 657.

V. 657. Ald. rell. *ἅ με χρῆν*. Correxit Brunck. ad Soph. Antig. 734. Auctor. *X. Π.* 547. *οἷς μ' ἐχρῆν νικᾶν κόρας*, unde hic quoque *οἷς μ' ἐχρῆν* malit Lenting. p. 83.

V. 658. Barnes. *ὧν μ' ἐχρῆν*.

V. 659. Ald. rell. *'Αχαιϊκόν*. Herv. 2. Canter. Musgr. *'Αχαϊκόν*. Vid. ad Hec. 284. Cf. Blomfield. ad Aesch. Ag. Add. 607.

V. 660. Harl. ap. Burg. *ἠρέσθην* pro *ἡρέθην*.

V. 665. Vitium Brubachianae *κακὰ φαν.* in Hervag. 1. 2. Canter. Musgr. fluxit, quamvis correctum iam ab Aem. Porto.

V. 666. Harl. ap. Burg. *μιγήσομαι*. Pro *στυγοῦσ'* Lenting. p. 83. malit *στέργουσ'*, ut servetur lex *ἀντιθέσεως*.

V. 669. *αὐτήν, ἥτις*. Sic Iphig. A. 1014. *ἢν δ' αὐτὰ μὴ πράσσωμεν, ἃν ἐγὼ θέλω*. Cf. Gramm. gr. §. 472. 11. Diversum est, quod supra legitur v. 363. et quae Seidler. ibi ad v. 346. adscripsit, in quibus non sequitur relativum.

V. 672. Flor. *ἕλξει*. Harl. ap. Burg. Havn. *ἕλξει*.

V. 675. Havn. *Ἕκτωρ*.

V. 676. Harl. ap. Burg. *σθένει* pro *γένει*.

V. 681. Harl. ap. Burg. Havn. *ἔχειν*.

V. 682. Flor. Havn. *ὄλεθρον*.

V. 685. Pro *πράξειν τι κεδνόν* drama Chr. pat. habet *ἕξειν τι κεδνόν*. sic Soph. Ai. 663. *οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον*, et Thuc. III., 11. *ἀσθενέστερα ἕξειν*. *Lenting*. p. 88.

V. 689. *γραφῇ διδοῦσα* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Correxit P. Victorius V. L. 28, 2. etiam H. Steph. *γραφήν* Harl. ap. Burg. Flor. Vict. Havn. Cf. Hippol. 1002. Pro *κλύουσ'* Havn. *κλαίουσ'*.

V. 693. *ἄντλων* Flor. Ald. Herv. 1. correctum iam in Brubach. *sentinam exhauriens* post Portum recte vertit Elmslei. ad Heracl. 169. Tum *νηός* Havn.

V. 694. Pro *ἐνδόντες τύχῃ* Lenting. p. 83. e *X. Π.* 624. corrigit, *ἐνδόντες φορᾷ* Etym. M. *φορὰν δὲ ἔλεγον οἱ Ἕλληνες τὴν τύχην*. Idem comparat Ovid. Metam. II, 184 sqq.

V. 695. Havn. *παρῆσαν*. *X. Π.* 626. *παρῆκαν*.

V. 698. *γάρ* om. Harl. secundum Burges. ad v. 695. Pro *οὐκ* Havn. ed. Canter. *οὐκ*, etiam *X. Π.* 629. *νικᾷ γὰρ ὡς οὐκ ἐκ θεῶν δεινὸς κλύδων*.

V. 700. *σώσῃ* Ald. rell. *οὐ γὰρ δάκρυά νιν σώσει τὰ σά* Havn. Harl. ap. Burg. *οὐ γάρ* pro *οὐ μή* etiam Flor. Vict.

V. 702. Harl. ap. Burg. *τῶν τρόπων*.

V. 703. Havn. *φίλος*.

V. 705. *Τροίας μέγ. ὠφ.* Ald. rell. *Τροίᾳ* Harl. Havn. *ἵν' εἴποτε* Harl. Havn.

V. 706. Ald. rell. *ἐξ οὗ γεν.* MS. Steph. Harl. Flor. Vict. Havn. *ἐκ σοῦ γεν.* Pro *Ἴλιον* Flor. Harl. Burg. Vict. Havn. *ὕστερον*. quod probat Lenting. p. 83.

V. 707. Vid. Reissig. comm. crit. in Oed. C. p. 171.

V. 709. Hic etiam Ald. rell. *Ἀχαϊϊκόν*, Havn. *Ἀχαϊκόν*.

V. 714. *ἄρχη* Ald. rell. *ἀρχή* Havn. Harl. ap. Burg.

V. 718. *αὐτοῦ* Havn.

V. 720. *Laudo verecundiam, praeterquam si fausta nuncies:* qui enim fausta nunciat, eum non opus est *αἰδεῖσθαι*, sed eum, qui mala, tristia, molesta affert. Ex eo vero, quod Talth. veretur mandata exponere, colligit Androm. eum mala afferre. Harl. *λέγειν κακά*. *κακά* etiam Flor. Vict. Havn.

V. 721. Ald. rell. *κτείνουσι*. Cotton. Harl. Flor. Vict. Havn. *κτενοῦσι*. Tum *τόν* pro *σόν* Ald. rell. *τῶν αὐτοῦ π.* Havn.

V. 727. *δεῖν* malit Lenting. p. 83.

V. 728. *γενέσθω* Harl. Havn. Vid. ad Hec. 871. ubi falso dixi, hic omnes Codd. habere *γενέσθω*. Recte Elmslei. ad Eur. Med. 587. Arist. Ach. 1077. Lenting. p. 83. sic interpungunt: *ἀλλ᾽ ὡς γενέσθαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ) μήτ᾽* etc. Cf. Med. 597.

V. 729. *τοῦδ᾽* Ald. et Codd. *τοῦ γ᾽* Brub. Herv. 1. 2. rell.

V. 730. *ἰσχύσειν* Harl. ap. Burg. Havn. Burges. ad h. v. qui ipsi est 736. in Harl. scribi monet *δ᾽* pro *τ᾽*, quod ad v. 732. spectare videtur.

V. 733. *ἡμεῖς δέ* Havn.

V. 734. Ald. Herv. 1. 2. Canter. Musgr. et Codd. *τούτων ἕνεκ᾽*. *οὕνεκ᾽* iam Brub. et Barn. ut correctum in Havn.

V. 735. *οὐδ᾽ ἐπίφθονόν σε χρή* Ald. rell. *σε δρᾶν* duo MSS. Musgr. e quibus unus est Harl. teste Burgesio, Flor. Vict. Havn. Omnes hi infinitivi pendent e *βούλομαι*, non sunt pro imperativis, nec ab omisso *δεῖ* pendent, ut accepit Seidler.

V. 736. *Ἀχαιῶν* et *ῥίπτειν* Havn. *ῥιπτεῖν* Ald. rell. Vid. Add. ad Hipp. v. 213.

V. 737. *ὧν χολ.* Ald. rell. *ᾧ χολ.* Harl. Havn. quod

nunc dubito an recipiendum fuerit. Vid. Gramm. gr §. 345. ad Andr. 1014.

V. 738. *ταφοίη* Ald. rell. *ταφείη* Barn. et sic Havn. *τραφείη* Harl. *ὅδ᾽* om. Harl. ap. Burg. Havn. hic habet etiam *οὐδ᾽* (sic) pro *οὔτ᾽*, tum Vict. Harl. Burg. *τύχη*.

V. 744. Ald. rell. *εὐγένει᾽ ἀποκτενεῖ*. Cotton. Harl. ap. Burg. Flor. Vict. Havn. *εὐγ. ἀπώλεσεν*. *Χ. Π.* 1512. *ἡ δ᾽ εὐμένεια τοῦ πατρός σ᾽ ἀποκτείνει*.

V. 745. *τοῖς ἄλλοισιν* Havn. Musgr. coniecturam *ὃ τοῖσιν ἄ.* ex fr. Alex. V, 2. recte refutavit Seidler. Vulgatam sequitur etiam *Χ. Π.* 1513. *ἣ τίσις ἄλλοις γίγνεται σωτηρία*.

V. 746. *ἦλθέ σοι*. Imo *ἦλθε σοί*. nam opponitur *τοῖσιν ἄλλοις*.

V. 747. *δυστυχῆ γε* Seidler. cum Reiskio, quia *λέκτρα* et *γάμοι* idem significent. Idem videtur Hermanno. Sed vid. ad Hipp. 1068.

V. 749. Ald. rell. *σφάγιον* et *τέξουσ᾽ ἐμόν*. *σφαγεῖον* dedit Barnes. At *σφαγεῖον* pro *σφάγιον* vix alibi legitur: nam de Aesch. Ag. 1100. vid. Blomfield. gl. 1060. nec ex Eurip. El. 804. certi quidquam effici potest. Quod vero *τέξουσ᾽ ἐμοί* coniecerunt Herm. in notis MSS. et Seidler. vereor ut conveniat. Neque enim *sibi* parere commode dici potest, quae hostibus victimam parit. Idem Elmsleio visum ad Med. 764. not. k. Dissimile est, quod supra legitur 637. in quo *ὥς σοι τέρψιν ἐμβάλω φρενί*, idem est ac *ὡς σου φρενὶ τέρψιν ἐμβ.* Itaque satius erat, vulgatam relinquere. Fortasse tamen nomen proprium ad aliud vocabulum pro interpretamento adscriptum pro illo irrepsit. (de quo genere vid. Elmslei. ad Med. 56. 560. not.) Nam si scribas, *οὐχ ὡς σφάγιον ἐχθροῖσι δὴ τέξουσ᾽ ἐμοῖς*, et metro et sensui satisfacias. Cf. El. 609. 676.

V. 750. *Ἀσιάτιδος* Flor. Vict. Havn.

V. 753. *ὡς* pro *ὡσεί* Harl. ap. Burg. Havn.

V. 754. *κλεινὸς* Harl. ap. Burg. Havn.

V. 761. *σπαργάνοισι* pro *σπαργάνοις σε* Havn.

V. 762. e Medea 1019. huc illatum censebat Valcken. ad Phoen. 1152. dissentiente Herm. Hoc certe

loco eum legit auctor *X. Π.* 1341 sqq. *ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα, μάτην ἄρα σε Ἔθρεψε, τέκνον, μαζὸς οὑμὸς σπαργάνοις, Μάτην δ᾽ ἐμόχθουν καὶ κατεξ. π. Ἀρχῆς ἀπ᾽ ἄκρης σῶν ξένων γενεθλίων.* Contra Osann. Anal. crit. p. 86. eum hinc in Medeam translatum suspicatur.

V. 763. Ald. rell. *νῦν εἴποτ᾽ αὖθις. οὐ* pro *εἰ* est ex emendatione H. Steph. Cf. Hec. 408.

V. 764. *πρόςπιτνε* Harl. ap. Burg. quo alludit etiam lectio Flor. et Vict. *πρόςπτυε.* Pro *ὠλένας* Havn. *ὠλέναις.*

V. 766. Harl. ap. Burg. *ἐξευρῶντες.*

V. 770 sq. Similiter Soph. Oed. C. 1323 sq. *ἐγὼ δ᾽ ὁ σός, κεἰ μὴ σός, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ Πότμου φυτευθείς, σός γέ τοι καλούμενος.*

V. 771. Ald. rell. *θανάτου θ᾽ ὅσσα γῆ τρ. κ.* E Cotton. et Flor. Musgr. edidit *ὅσα τε γῆ τρ. κ.* Sic etiam Havn. et *X. Π.* *ὅσσα τε* Vict. *ὅσα* sine *τε* Harl. ap. Burges. Blomfield. ad Aesch. 871. malit *ἅσσα γῆ τρ. κ.*

V. 772. Ald. rell. *ἐκφῦναι.* Musgr. restituit *ἐκφῦσαι* ex Harl. cui consentit Havn. Cf. Elmslei. ad Heracl. 409.

V. 774. Cf. Hec. 439.

V. 776. Ald. *ἄγετε, φέρετε, ῥίπτετ᾽ εἰ ῥίπτειν δοκεῖ.* In Brub. Herv. 1. 2. Cant. excidit etiam *εἰ* ante *ῥίπτειν.* Aem. Portus et Barn. *ἄγ. φερ. ῥίπτετέ νιν, εἰ ῥ. δ.* Sed Harl. Havn. *καὶ ῥίπτετ᾽ εἰ ῥ. δ.* Herm. in notis MSS. „Numeri elegantiores forent, inquit sic: *ἀλλ᾽ ἄγετε, φέρετε, ῥίπτετ᾽, εἰ ῥ. δ.*“ Adde quod *καὶ* in concitatiore oratione additum languet.

V. 777. *ἔκ τε γὰρ θ.* Ald. Harl. Havn. Vict. *ἐκ δὲ γὰρ θ.* Brub. rell. *ἔκ του γὰρ θ.* coni. Porson. Adv. p. 264. et edidit Burges. dissentiente V. D. in *Classic. j.* 16. p. 422.

V. 778. Ald. rell. *οὐ δυναίμεθα.* Correxerunt Heath. et Markl. ad Iph. A. 1215. ut scriptum est in Harl. ap. Burg. et Havn. *οὐ δυναίμεθ᾽ ἄν.*

V. 780. Flor. *εἰς ναῦς. ναῦς* etiam Havn.

V. 784 sqq. vulgo Andromachae tribuebantur, quae scenam post v. 781. reliquerat. Talthybio eos assignavit Tyrwhitt.

V. 784. *πρόςφθεγμα* Ald. rell. *πρόςτυγμα* Harl. ap. Burg. *πρόςπτυγμα.* Hoc recepit etiam Burges. probante V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 359. qui *πρόςφθεγμα* singulare non usurpari ab Euripide monet.

V. 785. deest in Harl. ap. Burg. et Havn.

V. 788. *τὰ δὲ τοιαῦτα χρή* Ald. rell. *τὰ δὲ τοιάδε χρή* Bentlei. de epist. Phal. p. 143. (231 Lips.) et sic Cott. Harl. Havn.

V. 790. *ἡμετέρας* e coniectura Tyrwhitt. pro *ὑμετέρας.* Pro *ἀναιδείας* Harl. ap. Burg. Havn. *ἀναιδείᾳ.* (Havn. *ι* subscr. om.) quod praestat. In vulgata lectione quisque iungat *ἀναιδείας τῆς ἡμετέρας*, in quem errorem se ab ipso poëta inductum esse aegre feret. Supplendum *ἤ, ὅςτις μᾶλλον φίλος ἐστὶν ἀναιδείας, ἢ τῆς ἡμ. γνώμης*, cuius constructionis vix aliud exemplum suppetat. *ἀναιδείᾳ μᾶλλον φίλος ἐστὶν τῆς ἡμ. γν.* pro *ἢ τῇ ἡμετερᾷ γν.* dictum esset ut Soph. Oed. C. 567 sq. *τῆς ἐς αὔριον οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.* Cf. Gramm. gr. §. 454. Sed *μᾶλλον τῆς ἡμετ. γνώμης* esse videtur pro *ἢ ἐγὼ γιγνώσκω δεῖν*, ut Herod. II, 18. *τὸ ἐγὼ τῆς ἐμῆς γνώμης ὕστερον ἐπυθόμην*, pro *ὕστερον ἢ ἔγνων.* Hermanni explicatio ad Viger. p. 717. not. 55. vix procedit.

V. 792. Flor. Vict. *μονογενοῦ* pro *μογεροῦ*, Harl. ap. Burg. Havn. *μονογενοῦς.*

V. 793. *ἀδόκως* Brub. rell. In meo Aldinae exemplo sitne *ἀδίκως*, quod Seidler. affirmat, an *ἀδόκως* definire non possum. *ἀδίκως* e coni. Tyrwh. quam confirmant Harl. Vict. Havn.

V. 796. *κόπους* ex emendatione Hermanni et Seidleri. Vulgo *κτύπους*, contra metrum.

V. 801 — 805. descripsi ad mentem Hermanni in notis MSS.

V. 802. *περὶ κύμονος* Brub. Herv. 1. 2. Tum Harl. ap. Burg. et Havn. *ἕδρας.*

V. 803. Ald. Brub. Herv. 1. *τᾶς ἐπικεκλημένας | ὄχθοις ἱεροῖσιν ἐλαίας.* Herv. 2. Canter. Barn. his prae-

figunt ἤ, quod codd. non agnoscunt. ἐπικεκλιμένας coni. H. Steph. et habent Harl. Havn. Vict. συγκεκλημένας Flor. ἱεροῖς ἵν' Flor. Vict. Havn. et, ut videtur, Harl. ap. Burges.

V. 804. Ἀθάνα Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Ἀθάνα Commel. Ἀθάνας Barnes. e Scaligeri coniectura, et sic Harl. ap. Burg. Havn. Non mirum autem librarios scripsisse Ἀθάνας, quum γλαυκῶπις Ἀθ. iis nota esset. Cum γλαυκᾶς ἐλαίας Herm. comparat Pind. Ol. 3, 23. γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας.

V. 805. Harl. ap. Burg. Havn. λιπαραῖς. λιπαραῖσιν pro λιπαραῖσι est a Seidlero, qui tamen melius fortasse scribi dicit λιπαραῖσί τε. Sic etiam Herm.

V. 806. τῷ τοξοφ. Harl. Havn. Hoc recepit Seidler. omisso altero ἔβας. Tum Harl. ap. Burg. Havn. συναριστεύων. Herm. hunc versum tertia huius verbi syllaba finit.

V. 807. ἅμ' om. Flor. Harl. ap. Burg. Havn. Ἀλκμήνας Havn. ut iam edidit Seidl. pro Ἀλκμήνης.

V. 808 sq. Hermann. sic vss. dispescit:

Ἴλιον, Ἴλιον ἐκπέρ-
σων, πόλιν ἅμ. etc.

V. 809. τοπάροιθεν Havn. ἔβα sc. Hercules, coniicit Herm. ἀφ' Ἑλλάδος ab inepto interpolatore assuta esse metrum docet. Elmslei. ad Herm. Suppl. 277. coni. ἀπ' οἴκων. et ἀπ' ex Harl. commemorat Burges. Quum ad sensus integritatem nihil desit, vix expleri poterit lacuna.

V. 811. εὐρείτα primus dedit Barnes. In Ald. rell. erat εὐρείτα. Harl. ap. Burg. Havn. εὐρείταο.

V. 811. Havn. πρύμναν.

V. 812. Havn. νεῶν.

V. 814. Ald. rell. κανόνων τυκίσματα Φοίβου. | πυρὸς δὲ φοίν. Flor. Vict. κανόνων δὲ κτίσματα Φ. Utramque lectionem coniungunt Harl. ap. Burg. et Havn. καν. δὲ τυκτίσματα Φ. MSS. Steph. καν. δὲ τυκίσματα Φ. Tum δὲ post πυρός om. MSS. Steph. Harl. ap. Burg. et Havn. Pro eo Heath. γε, quod recepi, probatum ab

Herm. in notis MSS. Seidler. omisit, in stropha legens ἔβας τῷ τοξοφόρῳ.

V. 815. Flor. Vict. Harl. ap. Burg. Havn. βοᾷ pro πνοᾷ.

V. 818. Ald. rell. δαρδάνας. Δαρδανίας Flor. Vict. Havn. ut coniecerat Scaliger. περί *circa* cum genit. illustravit Schaefer. ad Dion. Hal. p. 351. Sic iam Od. ε, 68. ἡδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο Ἡμερίς. Tum φοινία Havn.

V. 819. Havn. μάτηρ.

V. 820. εἶν οἰνοχ. Ald. rell. ἐν Havn. ut edidit Seidler. De his versibus disputat Herrmann. elem. d. metr. p. 319 sq.

V. 821. Λαομεδόντιε Havn. pro Λαομεδόντειε.

V. 824. Τροία delendum esse monuerunt Musgrav. Seidler., Elmslei. Mus. cr. VI. p. 296. et ad Bacch. 1153. et Burges.

V. 825. ἠϊόνες δ' ἅλ. ex Harl. et Havn. In Ald. rell. deest δ'.

V. 826. ἴσχον Ald. ἴαχον MS. Steph. Harl. Havn. ἴαχον media longa pronunciandum, quod scribi solet ἴακχον, et nomen esse, ἴαχον βοῶσιν, non verbum, monet Elmslei. Mus. cr. V. p. 11. Hermann. in notis MSS. scribit:

ἠϊόνες δ' ἅλιαι,
ἰακχός· οἰωνὸς οἷ-
ον δ' ὑπὲρ τεκέων βοᾷ.

Littora eiulatus sunt i. e. clamore ubique resonant. Seidler. edidit ἰαχοῦσ'· οἷον δ' ὑπὲρ οἰωνὸς τεκέων βοᾷ. Ego post οἷον addidi τ'. quod ex Homerica consuetudine in melicis nonnunquam additur relativis. Cf. ad Phoen. 645. Ita molossus respondet cretico, quod in dochmiacis et glyconiis saepe fit: ⏑–⏑––– – et ⏑–⏑–⏑– Ceterum pro οἰωνός Herv. 2. υἱωνός, fortasse e Brodaei coniectura in quo nihil vitii subodoratus Stiblin. vertit: *quomodo inclamet voce avum nepos.*

V. 827. Ald. rell. ὑπὲρ τοκέων. (Herv. 2. τωκέων.) Hinc υἱωνός pro οἰωνός. H. Steph. e coni. τεκέων. Flor. Vict. Harl. Havn. τέκνων.

V. 829. αἱ μὲν εὐνάτορας Ald. rell. αἱ μὲν εὐνέτας Burges. αἱ μὲν εὐνάς Seidler. Herm. in notis MSS.

αἱ μὲν εὐνάτορ᾽, αἱ δὲ παῖδας, αἱ δὲ
ματέρας γεραιάς.

Tum *ἃ δὲ παῖδας* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *αἱ δὲ παῖδας* Canter. rell. et sic Flor. Vict. Havn.

V. 829. *γεραιᾶς* Ald. rell. *γεραιάς* H. Steph. ut scriptum habent Flor. Vict. Havn.

V. 832. *βεβᾶσι* Havn. ut dedit Seidler. pro *βεβᾶσιν*.

V. 836. *παρά* om. Flor. *ὥς τά* pro *ὅς παρά* Harl. ap. Burg. *ὅς τά* Havn. *ὅς πάρος* coni. Herm. et Seidler.

V. 841. *τὸν μὲν οὖν Δ.* Havn.

V. 842. Ald. rell. *ὄνειδος, οὐκετ᾽ ἐρῶ.* unde Canter. Barn. *ὄνειδος, οὐκέτ᾽ ἔρως,* Burges. *τὸ σὸν οὔνομα νεῖκος, οὐδ᾽ ἔτ᾽ ἔρως.* Flor. *οὐκ ἐς ὄνειδος ἐρῶ*, quod, probatum Valcken. ad Phoen. 1549. recepit Seidler. Harl. Havn. *οὐκέτ᾽ ὄνειδος ἐρῶ*, quod recepit Musgrav.

V. 843. *τὸ δὲ τᾶς* Seidler. Lenting. p. 84. *τὸ τᾶσδε* Ald. rell. *τὸ τᾶς δέ* Vict. quod probat Herm. in notis MSS. — *ἁμέρας φίλας* Ald. rell. *ἁμ. φίλιον.* MSS. Steph. Flor. Vict. Harl. Havn.

V. 845. Herm. in notis MSS. coni. *φέγγος ὡς ὀλοόν*, ut *ὡς* a verbo *ἐρῶ* pendeat. Pro *εἶδε γαῖαν* Harl. ap. Burg. *εἴ δὲ γαῖαν γαῖαν εἶδε*, Havn. *εἰ δὲ γαῖαν*, non repetito *γαῖαν*. Lenting. p. 84. *εἶδε, γαίας εἶδε* etc.

V. 847. *ἔχουσα*, quasi praecessisset *ἁμέρα* pro *τὸ τᾶς ἁμέρας φέγγος*. *Ἡμέρα* autem intelligitur *Ἠώς*, cuius maritus Tithonus vocatur *τεκνοποιὸς ἐκ τᾶσδε γᾶς πόσις.* Pro *τᾶσδε* Havn. *τάδε.*

V. 848. Ald. rell. *ἐν θαλάμοισιν.* Havn. *ἐν θαλάμοις*, quod Hermann. et Seidler. metri indicio restituerunt.

V. 850. *χρύσεος* metri causa in *κρόκεος* mutavit Barnes. Primam huius vocis syllabam a Tragicis saepe corripi post Hermann. elem. d. metr. v. 44. monuit Elmslei. ad Eur. Med. 618.

V. 851. Flor. Vict. Havn. *γᾷ πατρίδι.* quod praestare videtur Lentingio p. 84. metra parum curanti.

V. 856. *καὶ στράτευμ᾽ Ἀχαϊκόν* quo consilio adiectum sit, vix dicas, sive cum Heathio suppleas *ἐστὶ το πολλὰ μοχθῆσαν*, sive cum Seidlero militum comitatum, quocum prodierit Menelaus, ab eo non sine ineptae

iactantiae crimine *στράτευμα* vocari dicas. Canter. et Musgr. *κατὰ στρ. Ἀχ.* quod non minus languet; Burges. *Μενέλαός εἰμ᾽, ἔχων στράτευμ᾽ Ἀχ.* quod improbat Elmslei. *Class. journ.* p. 431. quod, cuum hic versus in duo hemistichia dividi possit, prius non habeat elisionem. Hermann. legit *εἶμι*, et post hunc versum aliquid excidisse suspicatur, hoc sensu: *ibo et exercitum reducam.* Excidisse nonnulla suspicatur etiam Porson. ad Arist. Plut. 886. ed. Dobraei (p. 161. Lips.) qui addit: *καὶ στράτευμ᾽ Ἀχαϊκὸν [εἰς Τροίαν ἀγαγών]* Versum edolare licebit, inquit, ex Helen. 401. (594. m. ed.) qui locus omnino conferendus. Hic certe sensus optime quadrat. *Ἀχαϊκόν* hic etiam Havn.

V. 857. *οὐχ ὅσον δοκ. με* i. e. *οὐ τοσοῦτον, ὡς δοκοῦσί με.*

V. 859. Harl. ap. Burg. *ξυναπατήσας.* Havn. *ξεναπατήσας ἐληΐσατο.*

V. 860. Harl. ap. Burges. *κεῖνος μὲν ἔδωκε*, omisso *οὖν.*

V. 862. *τὴν τάλαιναν* pro *τὴν Λάκ.* Harl. ap. Burg. Flor. Vict. Havn.

V. 864. Havn. *ἄξω*, ut, fortasse ex Harl. edidit Burges. pro *ἥκω* v. 862. legens *ἐγώ.*

V. 864. Harl. ap. Burges. Havn. *ἐξεμόχθευσαν.*

V. 868. Harl. ap. Burg. et Havn. *Ἀργείων.*

V. 871. *ἐς* Havn.

V. 872. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ὅσοι τεθνᾶσιν.* Canter. Barn. Musgr. *ὅσοις τεθνᾶσιν.* quam tanquam var. l. memorat Stiblin. Harl. Cotton. Flor. Vict. *ὅσων τεθνᾶσιν.* Havn. *ποὰς ὅσον τεθνᾶσιν.* *ὅσων* recepit Seidler. qui etiam *τεθνᾶσ᾽* ex Heathii coniectura.

V. 875. Harl. ap. Burg. et Havn. *οὔρειοι.*

V. 876. Havn. *πνοαί*, ut melius scribi monent Herm. et Seidler. Tum Havn. *πέμψομεν ιν.*

V. 879. *φύσεος* Ald. Brub. Herv. 1. *φύσεως* Herv. 2. Canter. Barn. contra metrum. — *εἴτε νοῦ βροτῶν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. propter praecedentem genitivum. *νοῦς* Canter. Flor. Vict. Havn. Huc fortasse respexit Cic. Tusc. 1, 26. *Ergo animus, ut ego dico, divinus est,*

ut Euripides audet dicere, deus. (Cf. de N. D. 1, 11.) et alii, quos commemorat Valcken. diatrib. p. 238. e quorum locis versum, si diis placet, Euripideum procuderunt, *ὁ νοῦς γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεός.* Cf. Wyttenb. Bibl. cr. III, 1. p. 18. III, 4. p. 68.

V. 880. *προςευξάμην* Havn. pro *προςηυξάμην.* Harl. ap. Burg. *ἀψόρου.* Themistii p. 196. ed. Hard. locum *βαίνοντι διαφόρους κελεύθους* ex hoc loco correxit Toup. Em. in Suid. I. p. 137. Hunc locum citat Plut. T. II. p. 173. et 1007. C. ut notavit Valck. ad Phoen. p. 9. eodem respexit Plotinus p. 440. B. *γινομένων ἁπάντων ἀψόφῳ κελεύθῳ κατὰ δίκην, ἣν οὐκ ἐστὶ φυγεῖν οὐδενί,* citante Wyttenbach. ad Plut. de s. num. vind. p. 17. *τὰ* ante *θνητ'* omittit Havn.

V. 881. *κατὰ δίκην* iam Ald. quod e coniectura restituit Canter. quum in Brub. Herv. 2. esset *καὶ δίκην.*

V. 882. *ὡς ἐκαίνισας* i. e. *ὅτι οὕτως ἐκαίν.* ut Iph. T. 1147.

V. 883. *κτανεῖς* Ald. rell. *κτενεῖς* Harl. ap. Burg. Havn. ut correxit Scaliger.

V. 885. Ald. rell. *ὄμματ' ἀνδρῶν.* Nostrum est a Miltono et Barnesio, et sic Havn.

V. 886. *πίμπρησι δόμους* Harl. ap. Burg. Havn. Hinc V. D. in *Classic. j.* 1. p. 32. ductum esse putat et emendat illud Polybii III, 81. *ἔνιοι δὲ διὰ τὴν πρὸς τὰ τῶν ἀφροδισίων ὁρμὴν καὶ τὴν ἐν τούτοις ἔκπληξιν οὐ μόνον πόλεις καὶ βίους* (l. *καὶ οἴκους* vel *καὶ δόμους*) *ἀναστάτους πεποιήκασιν.* Ego vix crediderim.

V. 889. *ἐν γὰρ χ.* Flor. Vict. Harl. ap. Burg. Havn. pro *πρὸς γάρ.*

V. 891. *μισουμένη* Ald. rell. *στυγουμένη* Harl. Flor. Vict. Havn.

V. 894. Havn. *ἀλλὰ πᾶς στρατός.*

V. 898. *κτανών* Ald. rell. *κτενῶ* Harl. Havn. *κτενών* (sic) Flor. Vict. *κτενᾶν* coni. H. Steph.

V. 903. *μηδαμοῦ* Harl. ap. Burg. Havn

V. 905. *ὡς μάθῃς* Havn.

V. 907. Harl. ap. Burg. *ἴσως μὲν οὖν εὖ.* Sic etiam Havn. qui *μέν* bis habet.

V. 909. Ald. rell. *ἅ σ' οἶδα.* Flor. Vict. Harl. ap. Burg. Havn. *ἅ σ' οἶμαι.* quod praeferendum esse iam Musgrav. monuit.

V. 914. Edd. et Codd. *κἀμὲ πρέσβυς.* Articulum addiderunt et Hermann. et Burges.

V. 916. Ald. rell. *ἔνθεν δέ.* Ex Havn. recepi *ἐνθένδε.*

V. 920. Ald. rell. et Codd. *Ἥρα θ' ὑπέσχετ'.* Seidler. et Burg. dederunt *Ἥρα δ' ὑπ.* recte quum praecesserit *μέν* v. 918. Pro *Ἀσιάδ'* Harl. ap. Burg. Havn. et Tzetz. in Exegesi II. p. 40. *Ἀσίας*, ut coniecit Brodaeus, contra metrum. Idem hemistichium legitur Ion. 1355. ubi item Ald. *Ἀσίαν* pro *Ἀσιάδ'.*

V. 923. Libri *ὑπεκδράμοι.* *ὑπερδράμοι* corr. Canter. ad quam correctionem firmandam Aem. Portus affert Ion. 975. (973.) Hel. 1540. (1524.) addit Reisig. Coniect. p. 61.

V. 925. *θεά* pro *θεάς* Harl. ap. Burg. Havn. Tum *οὑμὸς γάμος ὤνησεν* Ald. rell. *οἱ 'μοὶ γάμοι ὤνησαν* Flor. Vict. Havn. Scribe *οὑμοὶ γάμοι.*

V. 926. *κρατεῖσθ'* pro *κρατεῖσθε* recte accepit Erfurdt ad Soph. Ai. 190. Eadem est constructio, quam illustravi ad Hec. 777. p. 88.

V. 928. Harl. ap. Burg. Havn. *ἄρ' εὐτύχ.* — *ὀλώμην* Harl. *ὠλώμην δ' ἐ.* Havn. Verte: *quibus vero rebus Graecia secundam fortunam adepta est, iisdem ego pessumdata sum.*

V. 929. Harl. ap. Burg. *προσθεῖσα* pro *πραθεῖσα.*

V. 930. Barnes. *κάρα*, quod probatum Herm. recepit Seidler.

V. 933. *αὑτοῦ* Schaefer. Seidler. Sed vide Add. ad Iphig. A. p. 368. v. 10. a fin. Tum Havn. *θεῶν* pro *θεόν.*

V. 935. *νιν* deest in Havn.

V. 939. Harl. ap. Burg. Havn. *φρουροῦσ' ἐκ δόμων.*

V. 946. *'χρῆν* Havn. V. 943. Havn. rursus *ἐνθένδ'.*

V. 947. Havn. *ναύσ' ἐπ'.*

V. 953. Lenting. p. 84. *μὴ ἀκόντων φρ.* i. e. *ἑκόντων.* Hoc esset *οὐκ ἀκόντων φρ.*

V. 955. *δίκαιος* Seidl. i. e. *δίκαιος γενομένη*, *quum iusta fuerim;* quod mihi durum videtur; nec si *δίκαιος* scripsisset poëta, hoc vocabulum, in quo pondus inest et vis sententiae, ita delitescere debebat, nec si quis se *non iniuste* egisse ostendit, statim sequitur, *iustum* eum fuisse. Quod vero *πρός σοῦ δίκαιος* vertit, *quum, quod te attinet iusta fui* (*fuerim*), nunquam *πρός* cum genit. significat *quod attinet ad*, nisi ubi significatur id, quod ab aliquo profectum est, vel ubi *νομισθεὶς* vel sim. cogitari potest, ut apud Thuc. 1, 71. Xen. Anab. II, 5, 20. *δρῶν οὐδὲν ἄδικον οὔτε πρὸς θεῶν οὔτε πρὸς ἀνθρώπων νομισθέν, πρὸς θεῶν ἀσεβὴς νομισθείς.* Hermann. apud Seidler. ita accipi iubet: *πῶς ἂν ἐνδίκως δίκαιος θνήσκοιμι πρὸς σοῦ*, *quomodo ego prorsus iure a te occidar?* (in quo si *ἐνδίκως δίκαιος* est *prorsus iure*, quidni *ἐνδίκως δικαίως* idem significare possit?) sed in notis MSStis mecum communicatis corrigit *ἐνδίκοις — δικαίοις*, *iusto supplicio, vindicta.* Insolens quidem est illud *ἐνδίκως-δικαίως*, sed fortasse ita defendi possit, ut *ἐνδίκως θνήσκειν* ad mortem in universum spectare, *δικαίως θνήσκειν* ob mortem a Menelao infligendam dicas, *quomodo iuste occidar, et quidem a te?*

V. 956. *τὰ δ᾽ οἴκοθεν κεῖνα* est *εὐμορφία*, quam commemoravit v. 922. 929. Haec *ἐδούλευσεν ἀντὶ τοῦ νικητήρια λαβεῖν.*

V. 958. Ald. rell. *ἔστι γὰρ τόδε.* Barnes. *ἔστι καὶ τάδε.* Quod coniecerat Reisk. *ἔστι σοι*, est in Harl. Cotton. Flor. Vict. Havn.

V. 959. *πάτραν* Harl. ap. Burges. Havn.

V. 962. *ταῖς* om. Harl. ap. Burg. Havn. Vid. ad Alc. 153.

V. 963. Flor. Vict. Havn. *ἐνδίκως.*

V. 967. Ald. rell. *εὐθύνας φρ.* MS. H. Steph. Vict. Harl. Havn. *Ἀθήνας φρ.* Flor. *Ἀθάνας φρ.* Tum *δουλεύσειν* Havn.

V. 968. Havn. *παιδιαῖς.*

V. 969. *ἐπ᾽ Ἴδην* Flor. Vict. Havn.

V. 970. *ἔσχ᾽ ἔρωτα* Harl. Havn. pro *ἔσχεν ἔρ.*

V. 971. *λάβοι* e coniectura Herm. cum Seidlero recepi pro *λάβῃ.* Si pro *λαμβάνειν* esset *ἔχειν*, recte dici posset *ἔχῃ*, quia haec esset actio continua.

V. 972. *πειρωμένη* Ald. rell. Musgravii emendationem *θηρωμένη* confirmant Harl. ap. Burg. et Havn. Mirum tamen faciliorem locutionem *θηρωμένη* expulsam esse a difficiliore. Videtur potius poëta *γάμον* adhuc ad *λάβοι* retulisse, sed pro eo animo substituisse *λαβεῖν πειρωμένη*, ita ut locutio e duabus mixta sit, *ἢ ὡς λάβοι γάμον* et *ἢ γάμον λαβεῖν πειρωμένη.* *Ἀθάνα* e Porsoni observatione scripsi pro *Ἀθηνᾶ* cum Seidlero.

V. 975. Recte Seidler. et Herm. *μὴ οὐ πείσῃς σοφ.*, pro *μὴ πείσῃς σοφούς.* quod esset *ne sapientibus hoc persuadere coneris.*

V. 979. *σ᾽* post *Ἀμύκλαις* inseruerunt Reisk. Tyrwh. (vid. *Class. journ.* 2. p. 336.) Musgrav. Herm. praefert *ἥσυχός σ᾽ ἐν οὐρ.* Aliam viam ingressus Elmslei. ad Heracl. 7. v. 978. pro *οὐκ ἂν μένουσ᾽ ἂν* legit *οὕς ἂν μένουσ᾽ ἄν.* At quid opus erat *δόμους πρὸς Ἴλιον ἀγαγεῖν?* Nonne satis erat unam Helenam Troiam abducere? Nec *δόμους ἄγειν* dici quis potest.

V. 980. Harl. ap. Burg. *εὐπρεπέστατος.* Vid. ad Hec. 266.

V. 981. *Tuus ipsius animus, viso eo, te ad amorem pellexit*, itaque *fecit id, quod tu Veneri tribuis, locum Veneris apud te tenuit.*

V. 983. in Havn. praeponitur *ὡραῖον.* In Arist. Rhet. II, 23. ubi hic versus citatur, aliae edd. *ἄρχης θεά*, aliae *ἀρχὴ θεᾶς*, aliae *ἄρχει θεᾷ.* Vid. Buhlius ad l. p. 499.

V. 984. Ald. rell. *ὃν εἰσιδοῦσα.* Harl. Havn. *ὃν σύ γ᾽ ἰδοῦσα.* Itaque utrumque coniunxi. *σύ* cum vi additum, quia in eo pergit Hecuba, ut crimen ab Helena in Venerem coniectum in ipsam retorqueat. At Elmslei. ad Bacch. 804. male me rem gessisse h. l. criminatur, quod *ἐς* apud tragicos nunquam in iambico metro *media* pedis trisyllabi syllaba sit; ego tertium esse putabam.

V. 986. Harl. ap. Burg. *ἀναστρέφου.*

V. 988. τὴν φρ. πόλιν ἤλπισας κατακλύσειν δαπάναισιν videtur esse *sperabas te Troiam sumtibus tuis obrutu-ram*, ita ut sumtibus tuis non amplius sufficeret. Aliud est κατακλύζειν δαπάνην, ap. Xenoph. et Aesch. quocum hoc comparat Schneider. in Lex. gr. *facere, ut sumtus non amplius appareat.*

V. 990. Melius fortasse comma deleatur post μέλαθρα, ut σοι et ταῖς σαῖς τρυφαῖς posita sint ἐκ παραλλήλου. Vid. ad Hec. 772. ad Med. 585.

V. 991. Ald. rell. παῖδα φὴς ἄγειν. σ' post φής inseruit Schaefer. melet. p. 132. not. 89. quod confirmatur cod. Havn. qui φὴς παῖδα σ' (β α). Hinc fluxit etiam lectio Harlei. ap. Burg. παῖδα φής γ' ἄγειν, ubi Burg. γ' in σ' mutavit.

V. 994. Herm. in notis MSS. tolli iubet comma post ὄντος, ut dictum sit pro τοῦ συζύγου τ' οὐκέτι κατ' ἄστρα πω ὄντος. Mihi vulgata satisfacit: *quum frater tuus adhuc viveret, necdum inter astra versaretur.*

V. 995. Harl. ap. Burg. ἐπεὶ δ' ἀρ Τροίαν ἥ.

V. 997. Ald. rell. ἀγγέλοιτο, quod vitium a Barnesio iam sublatum tamen in Musgraviana remansit.

V. 998. Havn. Μενέλεων.

V. 1001. 2. Harl. ap. Burg. ὅπερ Ἔποῖθ' (sic).

V. 1004. Post ἀκουσίως punctum erat.

V. 1005. πῆ pro ποῦ Havn. et Herv. 3.

V. 1009. Burges. καὶ τοι σ' ἐνουθέτουν γε, ut legi etiam voluit Erfurdt. apud Seidlerum ob Porsoni notationem ad Hec. 1214. ad Med. 675. Cf. ad Iphig. T. 703. Reisig. coni. in Arist. p. 295 sq.

V. 1009. οἱ δ' Havn. pro οἵδ' et sq. v. Ἀχαϊκάς, ut Harl. ap. Burg.

V. 1022. ἢ τελ. Havn.

V. 1026. Ald. rell. προγόνων ἀξίως τε, δόμων τε σῶν. Herm. et Seidler. προγόνων τ' ἀξίως δ. τε σῶν. Mihi minus verisimile videbatur τε a librariis in locum tam alienum translatum, quam ob sequens τε additum esse, ubi deesse videretur. τε deleri volebat etiam Miltonus.

V. 1027. Havn. κ' ἀφελῶν.

V. 1028. ψόγον deest in Ald. rell. E Flor. et Harl. supplevit Musgr. Confirmant Vict. Havn. ψόγον τὸ θῆλύ τε accipio per ἓν διὰ δυοῖν dictum pro ψόγον τῆς θηλύτητος. Nam etiam τὸ θῆλυ per se est *crimen mollitiei.* Vid. ad Or. 491. Locutionem ἀφαιρεῖσθαι πρός τινος alibi non observavi, et dubito an haec sic accipi possint, *aufer a Graecia. Averte a te reprehensionem Graeciae*, ut Herm. apud Seidl. vertit esset ἀφελοῦ τὸν Ἑλλάδος ψόγον. Imo *remove a te mollitiei crimen, id quod Graeciae utilitati erit*; ut πρός usurpatum est Alc. 58. πρὸς τῶν ἐχόντων, Φοῖβε, τὸν νόμον τίθης, ubi vid. Monck. vel πρὸς σ' Ἑλλάδος, *per te Graeciam oro.*

V. 1032. Ald. Brub. Herv. 1. 2. λ. αἰνεῖται. Canter. Aem. Portus, Barnes. ἀνεῖται. Sed Harl. Vict. Havn. ἐνεῖται, quo alludit etiam Flor. λόγος ἐσεῖται. (sic apogr. Hamb.)

V. 1033. πόνους τ' Ἀχ. Havn. pro πόνους δ' Ἀχ.

V. 1035. πρὸς σὲ γον. Imo πρός σε γον. Vid. Elmslei. ad Med. 318.

V. 1043. Flor. Harl. ap. Burg. Vict. Havn. ἤ παροίθ' (sic Fl. V.) ἔχει, quod probat Elmslei. ad Med. 1334. not. γε in interrogatione non poni contendens. At hic γε non ad interrogationem spectat, sed ad unum πάρος.

V. 1044. Aristot. Rhet. II, 21. et Eudem. VII, 2. οὐδεὶς ἐραστής, quod vulgatae non praeferendum.

V. 1045. in Harl. et Havn. Hecubae continuatur. Male: vid. Seidler. Sensum optime expressit H. Grotius. Cf. Elmslei. ad Med. 325. Apte Lenting. p. 86. comparat Andromed. fr. XII. Ὅσοι γὰρ εἰς ἔρωτα πίπτουσιν βροτῶν, Ἐσθλῶν ὅταν τύχωσι τῶν ἐρωμένων, Οὐκ ἔστι ποίας λείπεται τόθ' ἡδονῆς.

V. 1046. Sic Ald. rell. ἔσται γ' ἃ β. Harl. Havn. ἔσται τάδ' ἃ β. Flor. Vict.

V. 1049. Havn. κατθανεῖν (σωφρονεῖν. supra).

V. 1051. ὁ τῆς ὄλ. Havn.

V. 1053. σὸν ἐν Ἰ. ναόν Lenting. p. 87.

V. 1058. *ἱράν* Seidler. ex Heathii coniectura. Videtur esse — — | — ⏑⏑, ⏑⏑ — pro * * | — ⏑⏑ — —. Vid. Seidler. Pro *Πέργαμον* Havn. *Περγάμων*.

V. 1060. Ald. rell. *καταῤῥυτα ποταμεία*. *Ποταμίᾳ* habent Harl. apud Burg. et Havn. *κατάρυτα* scripsit Seidler. et sic Herm. in notis MSS.

V. 1062. *θεράπαιναν* Ald. rell. *θεμάπναν* MS. Steph. Vict. Havn.

V. 1065. Verba *καὶ παννυχίδες θεῶν* desunt in Ald. rell. Ea in margine exempli sui, quod nunc in Bodleiana asservatur, adscripserat Barnes. et habet Harl. sed *τε* pro *καί* scripto (*ὄρφναν τε παννυχ. θ.* ut est in Havn.) unde ea primus recepit Musgrav. Flor. *ὄρφναν τε ὁ παννυχίδες θεῶν*. Vict. *χορῶν τε παννυχίδες θεῶν*, ut in illo verba *εὔφημοι κέλαδοι κατ᾽ ὄρφναν καὶ* deesse videantur. Ita *καί* nusquam legitur. Helen. 1365. *καὶ παννυχίδες θεᾶς*.

V. 1068. *συνδώδεκα* est a Barnesio pro *σὺν δώδεκα*.

V. 1070. Ald. rell. *οὐράνιον ἕδραν ἐπιβεβηκώς*. Flor. Vict. Havn. *ἕδρανον*. *ἐπιβεβώς* est a Seidlero et Hermanno.

V. 1071. Ald. rell. *αἰθέρα τε, πόλεως ὀλουμένας*. Recepi Hermanni emendationem; et *ὀλομένας* Havn.

V. 1072. Ald. rell. *ἂν πυρὸς αἰθομέναν κατέλυσέ τις ὁρμά*. *αἰθομένα* Harl. et Havn. Sed recte *αἰθομέναν* defendit Seidler. loco Hipp. 1269. (1279. Barn.) Tum *κατέλυσεν ὁρμά* ex Harl. scripsit Musgrav. Sic etiam Flor. Havn.

V. 1073 et sqq. vss. Ald. Brub. Herv. 1. 2. cum Codd. Hecubae tribuunt. Choro tribuendos esse monuit H. Steph. unde Hecubae nomen deleverunt Canter. Barnes. „Totum carmen Harl. *ni fallor*, Choro dat.“ *Burg.* Crederem, si Havn. quoque choro tribueret.

V. 1074. Harl. ap. Burg. et Havn. *φθιμένοις*, Harl. etiam *ἀλκαίνεις*.

V. 1075. *ἄνυδρος* neque de lacrimis cum Brodaeo, neque cum Seidlero de libationibus accipi posse puto. Hermann. coni. *ἄνεδρος*, *certa sede apud inferos carens.* Recte huc referre videtur Burges. glossam Hesychii: *Ἀνύδρονος* (ipse legit *ἄνυδρος ον*) *ἄταφος, οὐ λελουμένος, οὐδὲ τῶν νομιζομένων τυχών*. Neque tamen ad morem respici puto, quem commemorat idem v. *Λουτροφόρα ἄγγη. τὰς ὑδρείας ἀποθανοῦσιν ἀγάμοις ἔπεμπον*. (Cf. *λουτροφόρος*. Harpocr. s. v. et ibi Vales. Bekkeri anecd. gr. p. 276, 27. Photii lex. p. 169.) sed ad solennem cadaverum lavandorum morem. Vid. Reisig. comm. in Oed. Col. 1590.

V. 1076. Flor. *αἴστον* (sic Hamb.) Vict. *αἴσσον* (superscr. *στ*). Tum Havn. *πτερῦσι* (superscr. *οι*).

V. 1077. *τείχεα* edd. et Codd. Herm. in notis MSS. *ἵνα τε τείχη*.

V. 1078. *Κυκλώπει᾽* Ald. rell. *οὐράνι᾽ ἀνέχοντα* coni. Musgrav. quam coniecturam probat Porson. Adv. p. 264.

V. 1080. Ald. rell. *κατάωρα*. Harl. et Havn. *κατάορα*. Sed quid significet haec vox, difficile dictu est. Illud quidem apertum, esse pro *κατήορα*, quae vox legitur ap. Apollon. Rh. II, 1043. *τελαμῶνα κατήορον*, *de humero pendentem*, et in epigr. Pauli Silentiarii in Brunck. Anal. T. III. p. 81. XXXIV. Anthol. Palat. T. I. p. 163. n. 260. *κατήορα βόστρυχα*. *κατήορος* cum *ἀπήορος, ἐπήορος, παρήορος, συνήορος* recte comparat Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 243. Musgravii explicatio *lacrymis consentanea* quomodo huic voci conveniat, non intelligo. Herm. in notis MSS. *κατάορα* dici videntur *suspensae, quae portantur.* apud Seidler. *quae lacrymantes matrum ulnis implicantur.* Ita parum commode, quae coniuncta sunt, *δάκρυσι κατάορα*, separanda essent, ut *δάκρυσι* non nisi ad *στένει* referretur. An *κατάορος* usurpatum, ut *κατήρης*, *χλανιδίοις κατήρης* Suppl. 110. Ita *τέκνα δάκρυσι κατάορα* essent *parvi lacrymis* quasi *oppleti.* Haec et sequentia Herm. in notis MSS. sic descripsit:

> *δάκρυσι κατάορα στένει, βοᾷ, βοᾷ.*
> *μᾶτερ, ὤμοι, μόναν δή μ᾽ Ἀχαιοὶ κομί-*
> *ζουσι σέθεν ἀπ᾽ ὀμμάτων.*

et sic in antistropha.

V. 1082. *μόναν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *μόνας*

Commel. haud dubie operarum errore, et Barnes. qui h. l. Aldinam consulere neglexit.

V. 1085. Havn. *ἐναλίαισι.*

V. 1088. Ald. rell. *πύλαις.* Harl. Vict. Havn. *πύλας.*

V. 1090. Ald. rell. *ἔνθ' ἀκάτου μελέας.* MS. H. Steph. *εἶθ'* sec. Musgr. *εἴθ'* iam Canter. Barn. In Flor. esse videtur *εὐθ'.* Pro *μελέας* Harl. Cott. Flor. Havn. *Μενέλα.*

V. 1092. *πλάταν* Ald. rell. *πλατᾶν* Herm. et Seidler. Sed *μέσον πέλαγος* - - *ἀνὰ μέσον πλ.* suspiciosa.

V. 1093. *Αἰγαίου* Seidler. iungit cum *μέσον πέλαγος*, rectius Schaefer. cum *κεραυνοφαὲς πῦρ*, ut sit *fulmen, quale est in Aegaeo mari,* (malim *fulmen in Aegaeo mari missum*, quasi *in Aegaeo mari ortum*) Musgr. corrigit *Ἰδαίου, Iovis Idaei*, Herm. *Ἰδαῖον.*

V. 1094. *ὅτε* Havn. et fortasse Harl. nam Burges. edidit *ὅττε.* Pro *πολύδακρυν* Herm. e Seidleri coniectura *πολυδάκρυτον.*

V. 1098. *κόρα* Ald. rell. et MSS. *κόρᾳ* coniecit Musgr. probarunt Herm. et Seidler. Sed fortasse iungenda: *εἴθε πῦρ πέσοι, μηδὲ Μενέλαος ἔλθοι ποτὲ γαῖαν Λάκαιναν*, et verba *χρύσεα δ' ἔνοπτρα* - - *ἔχ. τυγχάνει Διὸς κόρα* in parenthesi posita sunt, opposita verbis *ὅτι με λάτρευμα Ἑλλ. γᾶς ἐξορίζει, me servam abducit navis, quum tamen Helena deliciis puellaribus se oblectet.*

V. 1102. Ald. rell. *χαλκόπ. τε θεᾶς*, cui Flor. Vict. Harl. ap. Burg. Havn. addunt *θάλαμον. θεάν* est e coniectura Musgr. qui citat Helen. 231. (228.)

V. 1103. *ἑλών* de Menelao accipit Seidler. probante Elmsleio ad Med. p. 211. not. *δύσγαμον αἶσχος* accipio dictum pro *αἶσχος δυστυχοῦς γάμου.* vid. ad Hipp. 67. quod melius convenit cum dativo *Ἑλλάδι τᾷ μεγ.* et aptius opponitur verbis *μέλεα πάθεα Σιμ. ῥοῇσιν*, quam si *δυσγ. αἶ.* cum Seidlero Helenam interpreteris. Herm. annotavit, pessime locum explicasse Vanvilliersium ad Soph. Antig. 997.

V. 1105. Flor. om. *ταῖς* et post *Σιμοεντίσι* habet *καί*

pro *τ' αὖ.* puto. Victor. *καὶ ταῖς Σιμ. τ' αὖ* Havn. *καὶ Σιμοεντίσι* omissis *τ' αὖ.*

V. 1106. *ῥοῇσιν* egregia est Musgravii emendatio pro *Τρωῇσιν.*

V. 1108. *καινὰ καινῶν* Havn.

V. 1109. Havn. *λεύσσεται.*

V. 1112. *κτείναντες* e Seidleri coniectura pro *κτείνοντες.* Sic etiam Lenting. p. 87. Et *κτείναντες* perspicue Harl. teste Burgesio.

V. 1113. Elmslei. in *Classic. journ.* n. 9. p. 202. hanc orationem non Talthybio, sed uni e Neoptolemi comitibus tribuendam esse censet; itaque scribendum *ἄγγελος.* Si esset unus e Neoptolemi comitibus, mirarer, quod non cum domino solvisset.

V. 1114. Ald. rell. *Ἀχ. τάφου.* Harl. Flor. Havn. *τόκου*, quod restituit Musgrav.

V. 1116. Elmslei. l. c. et Mus. crit. T. II. p. 295. ad Med. 56. pro *Νεοπτόλεμος*, ut vitetur anapaestus in quarta sede, corrigit *δεσπότης.*

V. 1119. *ἢ χάριν μονῆς ἔχειν* corr. Herm. *citius, quam ut manere iucundum esset.* At Infinit. post comparat. et *ἤ* significat, id, quod infinitivo designatur, impediri eo, quod in comparativo inest, quod idem latina locutio *citius quam ut* significat. Tantum vero abest, ut celeritas discessus impediat, quominus iucundum sit manere, ut contra idcirco discedat, quia manere non amplius iucundum est. Ego sic accipio: *quare citius abiit, quam qui manendo delectaretur.* Sic Soph. Oed. C. 890. *οὐ χάριν δεῦρ' ἦξα θᾶσσον, ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός citius, quam* alioqui *voluissem.*

V. 1120. Havn. *μετ' αὐτοῦ δ' Ἀνδρ.* quod verum videtur; *πολλῶν ἐμοὶ δακρύων ἀγωγός*, multas mihi lacrymas eliciens, ut *ἐξάγειν τινὶ δάκρυ* dicitur Suppl. 772. *ἄγειν δάκρυ* Alc. 1091.

V. 1122. *πάτραν τ' ἄν.* Harl. ap. Burges. Havn. Vulgo deest *τ'.*

V. 1123. *καί σφ' ᾐτήσατο θάψαι*, i. e. *et a Neoptolemo veniam petiit sepeliendi cadaveris.* Med. 775. *παῖ-*

δας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι, *liberis meis veniam manendi petam.* Cf. Helen. 1057 sq. Sic Elmsleius in *Classic. journ.* nr. 11. p. 223. (*and she obtained leave from him to have his corpse buried.*)

V. 1128. *χαλκόνωτον ἀσπίδα - μή νιν πορεῦσαι.* Vid. Porson. Praef. Hec. p. X. Erfurdt ad Soph. Oed. T. 247. Wyttenb. ad Plat. Phaedon. p. 311. Heind. ad Gorg. §. 84.

V. 1131. Harl. ap. Burg. *κέδρων.* Havn. *τ' ἐλαΐνων.*

V. 1135. Havn. *τὸ τοῦ δεσπ. τ.*

V. 1137. Elmslei. in *Classic. journ.* n. 16. p. 430. ad pronomen verbo praemissum offendit, quum alias subsequi soleat, ut Alc. 314. Andr. 648. Iph. T. 476. Hel. 1521. Mihi nondum in mentem venit quaerere, utrum saepius pronomen verbo praemissum, an subiectum reperiatur.

V. 1138. Havn. *ἐπίσχοντες.* Tum Ald. rell. *αἱροῦμεν δόρυ.* Reisk. et Musgrav. *αἴρομεν δόρυ*, Herm. et Seidler. *αἰροῦμεν δόρυ*, Elmslei. ad Heracl. 323. *ἀροῦμεν δόρυ.* recte. Vid. ad Med. 841. *ἀροῦμεν δόρυ* non esse posse *vela dabimus*, propter adiectum partic. *ἐπαμπίσχοντες*, sed *erigemus hastam in sepulcro*, contendit Seidler. At erigemus hastam, dum te sepulcro conditum habemus, non magis dici potest pro quum te sepulcro condiderimus. Scribendum videtur *ἐπαμπισχόντες* ab aoristo *ἤμπισχον*, unde *ἀμπίσχῃς* Iph. A. 1417. Vid. Elmsl. ad Med. 1128. Praesens *ἐπαμπίσχοντες* non convenire intelligas ex Hel. 853. *οἱ θεοὶ - - εὔψυχον ἄνδρα - - Κούφῃ καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονί.*

V. 1139. *σύ* deest in Havn.

V. 1140. Flor. Vict. *ἀνταλλάξας.*

V. 1143. Havn. *ἀνορύξων.*

V. 1145. Havn. *ὁρμήσει*, quo fere modo Reiskius legendum suspicabatur *ὁρμήσῃ.*

V. 1148. *ὄγκος δορός* non eodem sensu dictum videtur, quo *ὄγκος φρενῶν*, sed *ὄγκον δορὸς ἔχειν*, i. q. *ὀγκοῦσθαι δορί*, *gloriari bellica virtute*, *ὄγκον φρενῶν ἔχειν*, *magnam mentis vim et aciem habere.*

V. 1149. Havn. *φόνων.*

V. 1151. *Nihil valebatis, quum nos peribamus* cum ironia quadam dictum videtur: nam sensus hic postulatur, *An, quum Hectore bene rem gerente nos tamen graviter a vobis bello premeremur, nunc urbe diruta et fractis viribus nostris, hunc puerum timebatis.* Itaque interrogatio ad priora etiam *οὐδὲν ἦτ' ἄρα* pertinet.

V. 1153. Harl. ap. Burg. Havn. *διολλύμεσθα.* Havn. etiam *μυρίους* pro *μυρίας.*

V. 1159. Huc respexisse Platonem de rep. p. 568. B. monuit Porson. Praef. Hec. p. XXIX sq. Pro *τῆς* Harl. ap. Burg. *γῆς.*

V. 1161. Havn. *γνοὺς δέ.*

V. 1162. *οὐκ οἶσθ'* Ald. Herv. 1. *οὐκ ἦσθ'* Brub. Herv. 2. Canter. (*ἦσθα*). Sensum ita declaravit Hermann. in notis MSS. *vidisti quidem ista, sed nescis te vidisse, neque iis usus es, quum tamen domi haberes.*

V. 1163. Havn. *οὓς ἔκειρεν.* Servavi interpunctionem Aldi post *κρατός*, revocatam a Seidlero, quia *βόστρυχον* nimis remotum sit. Sed quo nexu versum 1165. cum praecedentibus cohaerere dicas, nisi ita iunxeris *ὡς τὸν βόστρυχον, ὃν ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα, ἔκειρέν σε ἀθλίως*? et ipsum *ἔκειρεν* accommodatum est nomini *βόστρυχον.* Itaque minime durum est *κρατός* referri ad *βόστρυχον*, cuius significatio iam in *ἔκειρεν* inest.

V. 1164. Ald. Herv. 1. *τύχη πατρ.* Brub. Herv. 2. Canter. *τείχη*, probante H. Steph. et sic Vict. Havn.

V. 1169. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ἐν ἄθροις.* Harl. Flor. Vict. Havn. *ἐν ἄρθροις*, ut emendavit H. Steph. ediderunt Stiblin. et Canter. Post *ἄρθροις* addidi *δ'* ex Havn. Sic etiam Seidler. *μοι* in fine versus om. Flor. Havn. vero *ἐν ἄρθροις δ' ἔκλυτοι πρόσῃ.* Harl. ap. Burg. *πρόςκεισθε* pro *πρόκεισθε.*

V. 1170. Ald. rell. *ἐκβαλών.* *ἐκβαλόν* scribendum monuit H. Steph. et sic Harl. apud Burgesium. Mox Havn. *φίλιον.* Harl. ap. Burg. *φίλιον.*

V. 1171. *λέχος* pro *πέπλους* Flor. Vict. Harl. ap. Burg. Havn. quam lectionem Lentingio p. 87. confirmare videtur v. 1178. *ὕπνοιτ' ἐκεῖνοι.* Harl. et Havn. etiam *εἰςπίπτον.*

V. 1173. *πρὸς τάφον θ᾽ ὁμηλ.* Havn. Harl. ap. Burg. pro *πρὸς τάφον δ᾽ ὁμ.*

V. 1178. Eleganter Herm. ad Suppl. 1169. *ὕπνοι τ᾽ ἄϋπνοι.* Seidler vulgatam explicat: somni, ut tunc erant, scil. insomnes et interrupti; quo modo vereor ne non accipi possint. *ἐκεῖνος, οὗτος,* saepe ponuntur de re gravi, quae ob ea, quae efficit, vel vulgo nota est et celebratur, vel nobis in memoria haeret, ut Soph. El. 201. Iph. T. 196. supra 207. Sic etiam *τότε* usurpatur. Vid. ad Iph. A. 46. Tum Harl. *τί δέ ποτε.*

V. 1181. Ald. rell. *τοὐπίγραμμ᾽ ἐν Ἑλλ.* Harl. Havn. *τοὐπίγραμμά γ᾽ Ἑλλ.*

V. 1182. Havn. *ἀλλ᾽ οὖν πατρ.*

V. 1186. *σός* neque cum praecedentibus, in quibus clypeus compellatur, convenit, neque ad Hectorem referri potest, quum legatur *ἔσταζεν Ἕκτωρ.* Utrique incommodo medearis, si cum Reiskio, Heathio, Musgr. legas *ἐν πόρπακί σοι.* Nam *τύπον* brachii Hectoris intelligi, per se patet. Sin cum Seidlero v. 1189. legas *ἔσταζες, Ἕκτορ,* illud incommodum manet, quod a compellatione clypei subito ad Hectorem transitur.

V. 1193 sq. Hoc ordine versus leguntur in Harl. et Havn. ut eos ordinandos viderant Reiskius et Tyrwh. et hoc ordine eos dedit Musgrav. probante Brunck. ad Soph. Ai. 1358. In Ald. rell. ita ordinantur 1193. 5. 4. 6.

V. 1194. Porson. Adv. p. 264. *ἀβέβαια χαίρει.* Herm. in notis MSS. *βέβαια χαίρει· περιτροπαῖς γὰρ αἱ τ.* Mihi explicatio ab eodem proposita apud Seidlerum satis facit.

V. 1196. *αὐτός* recte defendere videtur Seidler. explicans *per se ipse; suo Marte, sua opera.*

V. 1201. *οὐκ ἐς πλησμονὰς θηρώμενοι, non nimium his studiis se dantes.* Notantur mores Atheniensium. *Herm.* in not. MSS.

V. 1206. 7. Hos versus, qui *προῳδοῦ* loco sunt, ita disposuit Seidler.

ἒ ἒ· φρενῶν
ἔθιγες ἔθιγες, ὦ μέγας ἐμοί ποτ᾽ ὢν
ἀνάκτωρ πόλεως.

Hermann.

ἒ ἒ ἒ ἒ, φρενῶν ἔθιγες ἔθιγες, ὦ
μέγας ἐμοί ποτ᾽ ὢν ἀν. πολ.

Ex mea descriptione prior versus constat e dochmio et cretico (*ἔθιγες ὦ* ⏕⏕⏑–)

V. 1210. deest in Havn.

V. 1216 sqq. Seidlero vss. 1216. 17. 18. sunt *στροφή,* vss. 1219. 20. 21. 22. *ἀντιστροφή.* Hermann. eos sic disposuit in notis MSS.

Χορ. αἶ αἶ αἶ αἶ
πικρὸν ὄδυρμα | γαῖά σ᾽, ὦ τέκνον δέξεται. — *στρ. ά.*
στέναζε, μῆτερ. Εκ. αἶ αἶ — *στρ. β.*
Χ. νεκρῶν ἴακχον. Εκ. ὤμοι. — *αντ. β΄.*
Χορ. ἰώ μοί μοι
ἰὼ δῆτα | τῶνδε σῶν ἀλάστων κακῶν. — *αντ. ά.*

Cf. elem. doctr. metr. p. 262.

V. 1217. *ὄδυρμα* accipiendum de eo, qui gemitur, *ἐφ᾽ ᾧ ὀδύρονται,* ut *νύμφευμα* pro *ἣ νυμφεύεται.* supra 422. *ὑπαγκάλισμα* 759. pro *ὁ ὑπαγκαλιζόμενος. Humus te sepulcro excipiet acerbis lamentis defletum.* Seidler. dedit: *Χο. αἶ αἶ. Εκ. πικρόν γ᾽ ὄδυρμα. | γαῖά σ᾽, ἰὼ τέκνον, δέξεται*

V. 1218. *ςέναξον, μᾶτερ* Harl. ap. Burges. Havn. pro *στέναζε, μῆτερ,* (*μᾶτερ* certe Havn.) Seidler. *στέναζ᾽ ὦ μᾶτερ.*

V. 1219. *αἶ αἶ* bis omnes. Quater cur hic positum sit, non memini. Vera videtur Hermanni descriptio.

V. 1220. *ἴαχον* Ald. rell. *ἴακχον* Flor. Havn.

V. 1221. Ald. rell. *ἰώ μοί μοι.* Havn. *οἴμοί μοι.*

V. 1223. in Havn. deest nota *Εκ.* idem *ἰήσομαι.*

V. 1224. *φροντίσει* edd. et Codd. quod vereor, ne cupidius in *φροντιεῖ* mutaverim. *φροντιῶ* legitur ap. Arist. Nub. 125. notante Elmsleio ad Iph. T. 342.

V. 1225. Chori nomen omittit Havn. Seidler. expulit *χειρί.* et ita hunc versum cum sq. digessit

Χορ.
ἄρασσ᾽, ἄρασσε, κρᾶτα,
Εκ.
πιτύλους διδοῦσα χειρός· ἰώ μοί μοι.

Herm. in notis MSS. et elem. doctr. m. p. 262.

Χορ. ἄρασσ᾽ ἄρασσε κρᾶτα, ςροφή
πιτύλους διδοῦσα χειρός.
Εκ. ἰὼ ἰώ μοί μοι.

V. 1227. Hecubae personam om. Havn. et Seidl.

V. 1228. Ald. rell. σὰς ἔννεπε. Havn. σᾶς ἐνν. σάφ᾽ est a Musgr. Haec antistropha est secundum Seidler. respondens vss. 1225 sq.

ὦ φίλταται γυναῖκες.
Χο. Ἑκάβη, σάφ᾽ ἔνεπε, τίνα θρ. ἀ.

Herm. in notis MSS.

ὦ φίλταται γυναῖκες,
Ἑκάβη, τὰ σ᾽ ἐννέπω δή.
Χορ. τίνα θροεῖς αὐδάν.

hac nota addita: „Pessime haec corrupta. Nisi fallor, ad hunc fere modum corrigenda, ut sensus sit, carissimae mihi mulieres, iam quid vestri officii sit, dicam. Nam σάφ᾽, quod Seidler. coniecit, alienissimum esse puto.“

V. 1229. Scribe οὔμοί π.

V. 1230. Harl. ap. Burg. ἔκκρυπτον.

V. 1231. Ald. rell. εἰ δ᾽ ἡμᾶς θεός. εἰ δέ μὴ θεὸς in cod. invenisse videtur Steph. et sic Flor. si ex eo, quod ad edit. Canter. nihil inde diversitatis enotatum est, coniecturam facere licet.

V. 1232. deest in Havn. Ald. et Codd. ἔστρεψ᾽ ἄνω. MS. H. Steph. ἔστρεψ᾽ ἄνωθεν quod recepit Canter. et sic, ut videtur, Flor. ἔστρεψε τἄνω Harl. ap. Burg. qui sic edidit.

V. 1233. ὑμνήθημεν Ald. rell. ὑμνηθεῖμεν est e coniectura Hermanni.

V. 1234. Havn. διδόντες ἀοιδοῖς pro δόντες ὑστέροις. An igitur ἀοιδὰς διδόντες ἀοιδοῖς βρ.? Ex Harl. etiam ἀοιδοίς (sic) enotavit Burges.

V. 1235. Ald. rell. θάπτετ᾽ ἀθλίῳ τύμβον νεκρῷ. τύμβῳ νεκρόν Harl. Havn. ut emendaverat Pierson. Veris. p. 120. e *Χ. Π.* 1455. ubi est θάπτετ᾽ ὀλβίῳ τύμβῳ νεκρόν. ἄθλιον τύμβον πατρός est etiam El. 515. et

opponi videtur πλουσίοις κτερίσμασιν v. 1238. notante Seidlero.

V. 1236. Harl. ap. Burg. Havn. οἷα δή γε. *Χ. Π.* l. c. ἔχει γὰρ οἷα δεῖ γεννητέρων πέπλα, addito alio etiam versu, βαιὸν παρηγόρημα τοῖς τεθνηκόσι, qui non indignus Euripide videbatur Porsono apud Kidd. p. 227.

V. 1239. *Χ. Π.* κενὸς δὲ κόμπος ἐστὶ τῶν ζώντων τάδε.

V. 1240—45. pro stropha, 1246—1250. pro antistropha habet Hermann. Itaque post διερέσσοντας v. 1249. lacunae signa posuit.

V. 1241. Ald. rell. μᾶτερ γ᾽. Barn. μάτηρ γ᾽. Sed γ᾽ om. Harl. ap. Burg. et Havn. qui etiam μάτηρ.

V. 1242. Ald. rell. κατέγναψε. Musgr. κατέγναμψε,
298.
Porson. ad Hec. 302. κατέκναψε, Lenting. p. 88. κατέγραψε, nulla addita explicatione, Hermann. Lobeck. ad Soph. Ai. 1066. Seidler. Burg. κατέκαμψε. ἐγνάπτετο legebatur etiam ap. Soph. Ai. 1031. mutatum ab Hermanno in ἐκνάπτετ᾽.

V. 1243. Havn. ὀλβισθεῖσ᾽.

V. 1248. Flor. Vict. τίνας τίνας ᾽Ιλ. Pro ταῖσθ᾽ Lenting. p. 88. malit τούσδ᾽.

V. 1249. Harl. ap. Burg. Havn. μέλει.

V. 1251. Vict. τέταχθε ᾽μπιμπράναι.

V. 1253. Harl. ap. Burg. Havn. ἐν χερσί.

V. 1256. ὡὑτός Ald. rell. αὐτός Havn. Seidlero nimis turgere videtur vox μορφάς et coni. μοίρας, *ut idem sermo duplicem vicem sustineat*, coll. Aesch. Choeph. 235. Herm. μομφάς *ut duplex vobis sit querelarum causa.* μομφάς quidem, *reprehendendi* Graecos *materiem*, — hoc enim valet μομφή, non simpliciter *querelas* — an praebere voluerit Troianis mulieribus Talthybius, dubito. μορφὰς δύο habet sermo, quia Troianas mulieres tum quum signum datum sit tuba, Hecubam nunc statim abire iubet. Sic fere μορφαὶ συμφορῶν Ion. 385. μορφαὶ πημάτων Antiop. fr. XXI, 2.

V. 1260. Harl. ap. Burg. σὺ δ᾽ ὦ.

V. 1262. ὧσι pro ᾧ σε Harl. ap. Burg. ἐκπέμπει πά-

τρας Ald. rell. *χθονός* pro *πάτρας* Cott. Flor. Vict. Havn.

V. 1264. Ald. rell. *πάντων ἤδη τῶν ἐμῶν κακῶν*. Ut metro subveniret, Barnes. *ἐστί* dedit pro *ἤδη*. Rectius transponendis vocibus locum sanavit Musgrav.

V. 1265. *πόλις* deest in Havn.

V. 1268. Wakefield. Silv. cr. II. pag. 129. coni. *ἐμπνέουσ'*, et sic *X. Π.* 1699. *ὦ παμμέγ' ἐμπνέουσα βαρβάροις ποτὲ Πόλις*, et Harl. ap. Burg. In idem inciderunt Hermann. in notis MSS. et, dubitanter tamen, Seidler. Neque *ἀναπνεῖν*, neque *ἐμπνεῖν μεγάλα*, *alto spiritu esse, superbire*, alibi legitur; nisi *ἐμπνέουσ' ἐν βαρβ.* esse dicas pro *πνέουσα ἐν βαρβ.*

V. 1270. Ald. rell. *πιμπρᾶ. σύ, χἠμᾶς ἐξάγ.* Flor. Vict. Harl. Havn. *πιμπρᾶσί* (Flor. Harl. *πίμπρασι*) *σ', ἡμᾶς δ' ἐξ.*

V. 1271. *δούλους* malit Elmsl. ad Med. 1376. Vid. Gramm. §. 436. 3. a. Tum *καὶ τί* Flor. Vict. Harl. (is *καί τι*, si Musgr. credimus) Havn. In Ald. rell. deerat *καί*.

V. 1274. Harl. ap. Burg. *σὺν τῇ πατρ.*

V. 1275. Harl. *τοῖς αὐτοῖς κακοῖς.* unde Herm. *τοῖς αὑτῆς κακ.* Post *κακοῖς* interrogandi notam habent Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. colon Barnes.

V. 1278 sqq. in duas strophas duasque antistrophas descripserunt Herm. et Seidl. Hermann. ita ut v. 1278 — 1283. sint *στρ. ά.* v. 1284 — 1291. *ἀντ. ά.* v. 1292 — 1307. *στρ. β'.* v. 1308 sqq. *ἀντ. β.* Seidler. v. 1290. 91. pro *μεσῳδῷ* habet.

V. 1279. Seidler. *ὦ Κρόνιε*, et coni. vel *ὦ Κρόνιε, πρύτανι Φρύγι', ἀνά- | ξια, γενέτα, τῆς Δαρδάνου | γονᾶς τάδ'*, vel *ὦ Κρ. πρ. Φρύγιε, γενέ | τα, πάτερ ἄναξ τῆς Δ. | γονᾶς* etc. *ἀνάξια* tamen ad sensum aptissimum esse fassus. De ea coniectura Hermann. E Seidleri coniecturis, inquit, *ἄναξ τῆς Δαρδάνου* ferri non potest propter spondeum. Purus enim servari debet numerus trochaicus; *πόλισμ' ἄκρα τε τειχέων* autem usui repugnat, nec sincerum esse puto *ἄκραν* in Archelai fragm. Itaque post *ὀτοτοῖ* excidisse quaedam censet, sic.

στρ.
Εκ. ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ
* * *
* * *
* * * Κρόνι-
ε, πρύτανι Φρύγιε, γενέτα πάτερ,
ἀνάξι' ἄρα Δαρδάνου
γονᾶς τάδ' οἷα πάσχομεν δέ-
δορκας;
Χορ. δέδορκεν, ἁ δὲ μεγαλόπολις
ἄπολις ὄλωλεν, οὐδ' ἔτ' ἐστὶ
Τροία.

ἀντ.
Εκ. ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ,
λέλαμπεν Ἴλιος·
Περγάμων τε πυρὶ
καταίθεται τέρεμνα καὶ
πόλις κατ' ἄκρα τειχέων (s. mav. τὰ τ' ἄκρ. τειχ.)
πτέρυγι δὲ καπνὸς ὥς τις οὐ-
ράνι πεσοῦσα δορὶ κατα-
φθίνει γᾶ.
Χορ. καταφθίνει δὲ μαλερὰ μέλα-
θρα πυρὶ κατάδρομα δαΐῳ
τε λόγχᾳ.

Cum hac vero descriptione comparetur ea, quam, satis diversam, in elementis doctr. metr. p. 272 sq. dedit. Ego ab his et similibus versibus digerendis eo magis refugio, quod Hermannum etiam in his a se ipso dissidere video.

V. 1280. *Δαρδανίου* Ald. rell. *Δαρδάνου* Harl. Havn. hic praeterea *πάτερ ἄξια τᾶςδε Δ.*

V. 1281. Havn. *γονᾶς, τάδ'.*

V. 1282. Havn. *ἅδε.*

V. 1283. *ἔτ'* om. Havn.

V. 1286. Ald. *Περγάμων πυρί.* Harl. Havn. *Περγάμων τε πυρί.* Ante *Περγάμων* ob versum *τὰ* addidit Seidler.

V. 1287. *καὶ πόλισμ'* Seidler.

V. 1288 sq. verba *πτέρυγι — δουρί* Hermann. continuat Hecubae, ut Chori oratio a verbo *καταφθίνει* incipiat. Victor. V. L. 26, 13. *πτέρυγα fumi* intelligit, quatenus in altum evolat, collato loco v. 1312.

V. 1289. Ald. rell. *οὐρανία.* Herm. et Seidler. *οὐράνια. οὐράνια πίπτειν* est *de alto s. de culmine decidere, κατ' ἄκρας.* Post *γᾶ* male deest punctum.

V. 1291. *δαΐῳ* Ald. Vict. Havn. *δαΐᾳ* Brub. rell. Flor.

V. 1293. Havn. *ἒ ἒ μέλαθρα τῷ πυρὶ καταδέδρακεν*, quae corrupta est lectio versus 1290. Idem, vel *καταδέδρακε τῷ πυρί* habet Harl. ap. Burges. qui ea post v. 1281. transtulit sic: *καταδέδρακε τῷ πυρὶ μαλερὰ δορὶ πετόντ' οὐρανίᾳ μέλαθρα δαΐῳ τε λόγχᾳ κατάδρομ' ἁ δὲ μεγαλόπολις* - - sed taedet insanas istas corruptelas transscribere. Herm. qui in epit. l. c. personarum di-

stinctionem reliquerat, in notis MSS. etiam interiectiones ἒ ἒ Hecubae assignat.

V. 1294. Harl. μητρός Havn. μρς.

V. 1296. 7. choro tribuuntur in Ald. rell. Hecubae in Harl. Havn. γεραιά γ' malit Seidler. Sic etiam Herm. qui mox in notis MSS. μελε' ἐμά.

V. 1297. κρύπτουσα Ald. rell. γλύπτουσα MS. Steph. quod receperunt Canter. et Barn. κροτοῦσα vel κτυποῦσα coni. Musgr. quorum illud Seidler. probat, hoc Herm. et Burges. Herm. in epit. - - μέλεα, καὶ χέρεσσι γαῖαν κτυποῦσα δισσαῖς.

V. 1298. διάδοχά σοι Havn.

V. 1302. Chori personam ante ἐκ πάτρ. γ' ἐ. delevit Seidler. cum Hermanno. Pro ἐκ πάτρας γ' ἐμᾶς Herm. in notis MSS. ἐκ πάτρας τ' ἐμᾶς.

V. 1303. Havn. ἰὼ ἰώ.

V. 1304. Ald. rell. σὺ μὲν γὰρ ὀλ. Harl. Burg. Havn. om. γάρ, quod iam delevit Seidler.

V. 1305. Hermann. in duos dispescit:

ἄταφος, ἄφιλος,
ἄτας ἐμᾶς ἄϊστος εἶ.

V. 1306. 7. choro tribuunt Herm. et Seidl.

V. 1306. Ald. rell. μέλας γὰρ δ' ὄσσε καταχαλύψει. H. Steph. σ' ὄσσε κατεκάλυψε. quod receperunt Canter. et Barn. Sed δ' s. σ' om. Harl. ap. Burg. Havn. Vict. ut iam delevit Seidler. Tum Vict. κατακάλύψεις (sic) i. e. καταχαλύψει cum v. l. κατεκάλυψε, quod ipsum ab H. Steph. hinc sumtum videtur. καταχαλύπτει Harl. Havn. κατεκάλυψε Herm. qui in epit. tres priores syllabas versui 1306. addit, ultimam in sequentem versum transfert, non item in notis MSS.

V. 1307. σφαγαῖσιν Herm. Seidler. et sic Havn.

V. 1309. 11. 14. 15. 16. Herm. in epit. choro v. 1310. 12. 13. Hecubae, in notis MSS. vss. 1308. 9. 10. uni Hecubae assignat, Seidler. v. 1308. et 1310. Hecubae, mediam choro. Chori persona ante v. 1309. deest in Harl. ap. Burg. Havn.

V. 1311. Choro tribuunt Seidler. et Herm. ἐμπεσεῖσθ' Ald. rell. πεσεῖσθ' Herm. Seidler. et sic Harl. ap. Burg. Havn.

V. 1312. 13. Hecubae tribuunt Herm. et Seidler.

V. 1313. ἄϊσον Harl. ap. Burg. με θήσει e Scaligeri coni. edidit Barn. (Cf. Valcken. ad Phoen. p. 190.) pro μεθήσει.

V. 1314. 15. 16. choro tribuunt Herm. et Seidler. hic scribens ὄνομα δ' αἴας ἀφ.

V. 1314. ἄλλα δ' Ald. ἄλλᾳ Port. Reisk. Heath. et sic iam Vict. ἴσ. ἄλλᾳ.

V. 1317. Hecubae nomen non est in Havn. Mox Herm. legit τόν γε Περγ. κτ. Seidler. Περγάμων γε κτύπον, quae verba uterque choro adscribit, sequentia usque ad 1322. Hecubae.

V. 1318. Harl. ap. Burg. Havn. bis ἔνωσις, Havn. etiam ἅπαν pro ἅπασαν.

V. 1319. τρομερά semel Flor. Havn. Sic etiam Seidler. qui etiam mox φέρ' pro φέρετ'. At Herm.

ἰὼ
τρομερὰ, τρομερὰ μέλεα, φέρετ' ἐ-
μὸν ἴχνος, ἴτ' ἐπὶ
δούλειον ἁμέραν βίου.

V. 1322. 23. Talthybio tribuit Seidler. Choro Herm. quod Seidlero etiam placet.

NOTAE IN CYCLOPEM.

Arg. v. 2. *καί* ante *δουλεύοντας* non est in Ald. ut nec verba *τὰ δ᾽ ἄλλα ὡς παρ᾽ Ὁμήρῳ κεῖται* quae addita sunt a Barnesio.

V. 5. *ἔπειτα δ᾽* ex Heathii emendatione pro *ἔπειτά γ᾽*.

V. 7. Elmslei. in Classic. journ. 16. p. 431. et ad Soph. Oed. T. 808. delet *ἐς*, et iungit *ἰτέαν μέσην θένων δορὶ, Ἔκτεινα.* Idem in Classic. journ. recte *θενών* e Blomfieldii monitu ad Aesch. Theb. 378. Cf. Elmslei. ad Heracl. 272.

V. 15. Blomfield. gloss. Pers. 417. legendum putat *ἴθυνον*, quo Aeschylus l. c. utitur. Cf. ei. not. ad Pers. 779. Pro *λαβών* Scaliger (vid. Crenii Mus. philol. p. 57.) *λαχών*, quia *λαβὼν σκάφος* (hoc enim esse *ἀμφῆρες δόρυ*) dici non possit. Ego malim cum Heathio *ἀμφ. δόρυ* de clavo intelligere.

V. 27. Scal. *παῖδες μὲν οὗ μοί.* Ald. Herv. 1. 2. Brub. *Κλυτίων ἐν ἐσχ.* Canter. Barn. rell. *κλιτύων*, ut Flor. 1. 2. Vict.

V. 28. Ald. rell. *μῆλα νέα, νέοι πεφυκ.* Pierson. Veris. p. 142. *μῆλα νεανίαι πεφ.*

V. 30. Pierson. l. c. *γέρων* pro *μένων*, eleganter, sed non opus; *μένων* opponitur *τοῖς κλιτύων ἐν ἐσχάτοις νέμουσι μῆλα παισίν.* Tum Ald. rell. *τῷδε δυσσεβεῖ.* Vict. *τῷ τε δυσσ.*

V. 33. Ald. rell. *ἁρπαγῇ.* Vict. *ἁρπάγη*, ut iam Milton. scribendum coniecerat probante Barnesio. Florens Christ. *irpicem* intelligit i. e. *regulam cum pluribus* *dentibus, quam item est plaustrum boves trahunt, ut eruant, quae in terra sunt*, ut explicat Varro de l. l. IV, c. 31. Hesychio et Polluci *ἁρπάγη* uncus est, quo vasa e puteis trahuntur.

V. 37. *Σικινίδων* Flor. 1. 2.

V. 38. Ald. *ἡμῖν.* Herv. 1. 2. rell. *ὑμῖν*, ut Florr. Vict.

V. 39. *κῶμοι* edd. Flor. 1. 2. Vict. *κώμους* MSS. Steph. quod, vel potius *κῶμον*, probat Musgrav. Florens Christ. *κἄμοὶ συν.* Casaub. de sat. poesi p. 169. Cren. *κώμους συνασπίζοντ᾽* (pro *συνασπίζοντι*) *ἐς Α. δ.* *κώμους συνασπίζειν* dictum accipiens pro *κωμάζειν.* Porson. adv. p. 268. *κώμῳ συνασπ.* *Κῶμοι* verum esse non potest: nam Satyri unum tantum *κῶμον* faciunt, non plures *κώμους*. *Κώμους* vix aptum, quum *συνασπίζειν* non soleat cum accusativo iungi et quid est *Βακχίῳ προςῆτε? comitabamini Bacchum* vertit Casaub. l. c. contra vim vocis. Itaque Porsoni coniectura probanda videtur, quae eadem est Bothii.

V. 41. Vid. Herm. elem. doctr. m. p. 565.

V. 43. Flor. 1. 2. *νίση* Ald. rell. *νίσῃ*.

V. 44. Ald. reli. *οὐ τῷδ᾽*. Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Vict. *οὐ τᾷδ᾽*, ut coniecit Scaliger, edidit Musgr.

V. 46. Ald. rell. *δινῶεν.* Par. G. Flor. 1. 2. Vict. *δινᾶεν*, ut edidit Musgr. Sequentia sic scribit Casaub. p. 169. *ἐν πίστραις κεῖται· πέλας δ᾽ ἄντρων· οὗ σοι βλαχαὶ τεκέων.* in quibus *οὗ* placet.

V. 49 sq. Ald. rell. *ψύττα. οὐ τάδ᾽ οὔ, οὐ τάδε νέμῃ.* et sq. v. *οὔτ᾽ οὖν κλ. δρ.* Vict. *οὐ τᾷδ᾽ οὔ, οὐ τᾷδε.* *οὖν* e sq. v. pro *οὔ* in hunc transtuli, et sq. v. e Par. G. scripsi *οὔτ᾽ αὖ.* Sed scribendum *νεμῇ* vel *νεμεῖ.* Nam in huiusmodi interrogationibus, excitandi vim habentibus, locus est futuro. Pro *κλιτύν* Flor. 1. 2. *κλιτήν.*

V. 51. *ὠή* metro adversatur: nam antistrophicus constat e palimbacchio, choriambo et syllaba. In fine deest syllaba, fortasse *τόνδ᾽*. Sed Bothius *ὠή! πέτρον τάχα ῥίψω*, deleto *σου.* Pro *ῥίψω* Flor. 1. *ῥίψον.* *ῥίψω σου* dictum est, ut *ἱέναι τινός* Soph. Ai. 154. *τοξεύειν*

τινός Il. δ', 100. ψ', 853 sq. (vid. Schaef. ad Lamb. B. p. 715.) etiam ὀρούειν τινός Pind. Pyth. 10, 95.

V. 52. Ald. rell. et Codd. ὑπάγω, ὑπάγω. Nostrum est ab H. Stephano, receptum a Barnesio. Sed nec hic versus respondet antistrophico.

V. 53. Corrupta vox στασίωρον.

V. 55. Verba μοι τούς om. Flor. 2. ab alia m. addita habet Flor. 2.

V. 60. Flor. 1. ἀμφιβάλου.

V. 61. Ald. Herv. 1. 2. Brub. λειποῦσα. Cant. λιποῦσα. Flor. 2. Vict. λιποῦσα (ει superscr.), in quo ει est ab al. m.

V. 63. Vict. bis τᾷδε.

V. 73. Legebatur Βακχεῖε.

V. 75. Flor. 1. σείεις. Flor. 2. Vict. σείεις, suprascriptum habentes alia m. ων.

V. 79. Both. δοῦλος ἀλαίνων σὺν τᾷδε τράγου | Χλαίνᾳ μελέᾳ.

V. 88. Ald. Herv. 1. 2. Brub. κεχρημένοι. Canter. rell. κεχρημένους. Elmslei. ad Heracl. 801. Add. φέρουσι κενὰ βορᾶς κεχρημένοι. Alterutrum necessarium est. Sed qua re inducti librarii φέροντας-κεχρημένοι scripserint, quum scriptum invenissent κεχρημένους, vix intelligas: mutatione structurae permotos φέροντας scripsisse pro φέρουσι non improbabile.

V. 93. Flor. 1. 2. Vict. ἀνδροβῶτα.

V. 94. Blomfield. ad Aesch. Pers. 176. scribi vult γένεσθ'. Vid. ad Hippol. 304.

V. 97. δίψους legi posse monet Blomfield. ad Aesch. Pers. 490. sed ibidem δίψος recentium Atticorum, δίψα antiquiorum videri addit. Cf. Duker. ad Thuc. VII, 87. — Ad λύβοιμεν repetendum est ἄν ex φράσαιτ' ἄν.

V. 99. ἔοιγμεν recte Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2. Vict. pro ἐοίκαμεν Herv. 2. Brub. Canter. Musgrav. verba τί χρῆμα cum versu 100. coniungit, verbis Βρομίου πόλιν ἔ. εἰσβ. in parenthesi positis. Non opus; et mirantis personae accommodatius esse videtur per se positum τί χρῆμα, et reliqua sine copula addita. In Ald. nulla distinctio est post εἰςβαλεῖν, sed post ἄντροις. Nostra interpunctio est a Cantero.

V. 104. Huc pertinere Eustathii verba ad Od. p. 110, 15. Εὐριπίδης ἐπὶ συνετοῦ εἴρηκε τὸ δριμὺ, ὡς λέγει Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικός, monet Lenting. p. 93.

V. 108. ἤδεισθα. An ᾔδησθα, ut Bekker. in Plat. Euthyd. p. 277. E. (P. II. Vol. I. p. 405.) edidit, sed sine libris.

V. 120. Porson. Praef. Hec. p. XXXIV. οὐδ' ἕν οὐδ' εἷς οὐδ' ἑνός, quasi idem sit οὐδείς et οὐδ' εἷς, ac non hoc multo fortius neget, *ne unus quidem*.

V. 123. ῥοάς e Reiskii et Tyrwhitti emendatione pro ῥοαῖς.

V. 124. ἄχαριν. Par. E. G. Florr. 1. 2. Vict. ἄχορον, supra scripto tamen in Pariss. et Vict. ἄχαριν. Placet ἄχορον, Sileni imprimis personae accommodatum.

V. 131. Canter. ὅ δρᾶσον. Vid. ad Med. 597.

V. 136. citat Athen. XIV. c. 22. et ex eo Eustath. ad Od. δ'. p. 1485, 30. ubi Διὸς γάλα legitur pro βοὸς γ.

V. 142. Ald. rell. ὅν ἐξέθρεψα παῖδ' ἐγώ. Vir D. apud Musgrav. em. ταῖςδ' ἐγώ, et sic Flor. 1. 2. ταίδ' Par. G.

V. 148. Ald. rell. ἡδεῖάν γ' ἐμοί. Recte e Par. E. G. ἰδεῖάν δ' ἐμοί recepit Musgrav. Vid. Elmslei. ad Med. 940.

V. 152. Ald. rell. φέρ' ἐκπάταξον. de quo Casaub. de satyr. p. 167. ed Cren. *Iocosum est et* ἐκπατάσσειν *pro vinum ex utre effundere. Alludit autem ad sonum liquoris inclusi et in utre bilbientis, ut dixit Naevius: vel ad strepitum vini per angustum amici vicini canalem effluentis. Proprie est cum strepitu percutere et foras eiicere.* Pierson. Veris. p. 143. ἐγκάναξον, quod verum videtur, etsi Musgravii emendatio ἐκκάναξον propius ad vulgatam scripturam accedit. Sed ἐκκάναξον est ἔκπιε. Vid. Kuster. ad Arist. Equ. 105.

V. 154. Butler. ad Aesch. Ag. 294. scribit οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ὀσφρ. quod facete ridet censor in *Edinb. rev.* n. 38. p. 498.

V. 157. Ald. rell. διεκάνεξέ σου. MS. Steph. Flor. 1. 2. Vict. διεκάναξε, ut edidit Canter.

V. 164. Flor. 1. 2. ὡς ἐκπιεῖν γ' ἂν κύλ. μαινοίμην μ.

V. 171. ὀρχηστύος Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Ald. ὀρχηστούς Herv. 1. 2. Brub. ὀρχηστύς Cant.

V. 172. Ald. rell. et MSS. εἶτ' ἐγὼ κυνήσομαι. In margine Par. G. notatum: οὕτως ἦν ἐν τῷ παλαιῷ, ἐγὼ νκυνήσομαι. i. e. ἐγὼ οὐ κυνήσομαι. Tyrwhitt. coni. ἐγὼ οὐκ ὠνήσομαι, quod recepit Musgrav.

V. 175. Flor. 1. 2. διαλαλήσωμεν. Vict. διαλαλήσωμαι. Hic versus in Ald. rell. continuatur Sileno; Choro tribuendum esse monuit Tyrwhitt. sicut 177. 179 — 187.

V. 176. Flor. 1. πρὸς φίλους.

V. 181. Vict. ᾔδετε.

V. 188. Rectius videtur, quod Scaliger coni. ποιμνίων βοσκήματα, probatum etiam Musgravio.

V. 198. Ald. rell. ἐπεί τ' ἄν. Barn. An ἔπειτ' pro ἔπειτα, *tum sane* etc. Sic etiam Heath. — Tum στένει Ald. rell. et MSS. Recte Canter. στένοι. De constructione vid. ad Hipp. 471.

V. 203. tribuebatur Sileno, ut et v. 212 sqq. 215. 217. 219. Correxit Tyrwhitt. quem secutus est Musgrav.

V. 204. Ald. rell. οὐ Διόν. Pariss. E. G. Vict. Διώνυσος, ut edidit Barnes. οὐχὶ Διόν. est e coniectura Musgrav. et Brunck. ad Soph. Oed. T. 993. οὐχ ὁ Διόν. Porson. Adv. p. 268.

V. 206. Cf. Porson. ad Orest. 73.

V. 207. Ald. rell. ἢ πρός γε μαστοῖς εἰσιν; (Herv. 2. Brub. Cant. Barn. Musgr. εἶσιν) ἢ χ' ὑπὸ μητέρων. Optime Musgrav. delevit ἢ e principio versus repetitum. Lenting. p. 93. εἰσὶν, ἢ ὑπὸ μητέρων, in quo nec librarium χ' de suo addidisse probabile est, nec crasis ἢ ὑπό alibi obvia.

V. 208. πλευροῖς malit Elmslei. ad Heracl. 824. — σχοινίοις τ' ἐν τεύχεσι Ald. rell. σχοινίνοις e Scaligeri coniectura edidit Musgrav. et sic Flor. 1. 2. Vict. τ' om. Vict. τεύχεσιν Flor. 1. 2. Vict.

V. 213. Ald. rell. τ' ἄστρα. Vict. recte τἄστρα.

Ὠρίωνα secunda correpta probat Choeroboscus in Bekkeri anecd. p. 1433.

V. 215. Ald. rell. εὐπρεπής. Canter. εὐτρεπής ex H. Steph. emendatione, et sic Par. G. Florr. 1. 2.

V. 218. Casaubon. p. 169. ὅ γ' ἂν θέλῃς σύ. nempe γάλα. Sic etiam Reisk. ὡς ἂν θ. Flor. Christ. quamquam ad πίθον poetam respicere potuisse concedit.

V. 219. μή με κατ. Ald. rell.

V. 220. Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. 45. ἐπεί τἄν.

V. 221. Arist. Par. 321 sq. μηδαμῶς πρὸς τῶν θεῶν Πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρετε διὰ τὰ σχήματα. ubi hunc locum adscripsit Bergler.

V. 227. πρόσωπον φαλακρόν comici coloris aliquid habet, quum proprie μέτωπον vel κάρα sit φαλακρόν, non πρόσωπον.

V. 230. Ald. rell. ὅτι τάδ' οὐκ. Par. E. Florr. 1. 2. τά σ' οὐκ i. e. τὰ σά, quod recepit Musgrav. ex eodem codice repositum iam a Markl. ad Suppl. 456.

V. 231. οὐκ ἦσαν. Sic recte Ald. Herv. 1. 2. Brub. et Florr. Vict. ἦσαν Par. E. ἴσαν Canter. ἶσαν Barnes. Vid. Pierson. ad Moerid. p. 174.

V. 234. Musgravii coniecturam ἐξεφροῦντο probat Gaisford. ad Hephaest. p. 242. ἐκφρεῖν novi, ἐκφρεῖσθαι nondum mihi occurrit. Cf. Hermann. elem. d. metr. p. 125.

V. 235. Ald. rell. κᾆτα τὸν ὀ. μ. Canter. κατὰ τὸν ὀ. μ. quod probat Casaub. iungens ἐξαμήσασθαι τὰ σπλάγχνα κατὰ τὸν ὀφθ. μ. Notanda autem constructio κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν μέσον, quae est etiam v. 174. quaeque idem quod κατὰ μέσον τὸν ὀφθ. valere videri possit. Sed hoc interest inter utramque constructionem, quod κατὰ μέσον τὸν ὀφθ. esset *in medio oculo*, i. e. non imo, nec summo, sed *in media oculi parte*, κατὰ τὸν ὀφθ. μέσον, *in oculo, qui medius est* in facie vel in fronte, κατὰ τὸν ὀφθ. μέσον ὄντα. Adiectivum autem cum articulo vel praemittitur substantivo articulum adiunctum habenti, vel subiicitur, quando plures eiusdem generis res intelliguntur, quarum una aliqua medium

locum tenet, ut ἀποκέκομμαι τὸν μέσον δάκτυλον vel τὸν δάκτυλον τὸν μέσον.

V. 236. Recte Duportus ἐξαμήσεσθαι etiam propter sequentia ἀπολέψειν, ἀποδώσειν, καταβαλεῖν.

V. 237. ἀπολέψειν est e coniectura Ruhnkenii Ep. cr. II. p. 208. pro ἀποθλίψειν. Casaub. p. 170. ἀποδρύψειν.

V. 238. θάδώλια. Sic, vel potius θἀδώλια, recte Seidler. ad Iphig. T. 335. pro τὰ δώλια. Canter. θ' ἐδώλια, Barn. τὰ 'δώλια, ut est in Vict.

V. 240. ἢ 'ς μυλῶνα κατ. Sic Ruhnk. ibid. pro ἢ πυλῶνα κατ.

V. 241. Legebatur οὐκοῦν. κοπίδας — μαχαίρας figura est ἐκ παραλλήλου. Vid. ad Phoen. 1135. 1517.

V. 242. Ald. rell. φάκελλον. Scribendum esse φάκελον monuit Casaubon. p. 170, et sic Par. E. Flor. 1. 2. Vict. Vid. Duker. ad Thuc. II, 77. Pierson. ad Moerid. p. 394.

V. 243. Flor. 1. 2. Vict. ᾧ σφαγ.

V. 244. Ald. rell. πλήσσουσι. Canter. Barn. πλήσουσι, ut Flor. 1. 2. Vict. Malim tamen πλήσωσι, quod in margine habet Barnes. — ἐπ' ἄνθρακος Ald. rell. ἀπ' ἄνθρακος Flor. 1. 2. ut coniecerunt Reisk. Heath. Ruhnken. ap. Musgrav.

V. 245. Si lectio sana est, duae constructiones confusae esse videntur, altera πλήσουσι νηδὺν τὴν ἐμὴν ἔδοντος τοῦ κρεανόμου, altera πλήσουσι νηδὺν ἐμοὶ ἔδοντι τῷ κρεανόμῳ. Nam quod interpres dedit, *quum edam cibum a carnium distributore coquo mihi datum* vix quisquam probaverit. Ruhnken. malebat τοῦ κρεανόμου.

V. 247. Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. δαιτὸς ἱμεροσκόου. Correxit H. Stephanus. Cf. Valcken. ad schol. Phoen. p. 690. not. 18. Par. E. G. ἱμεροσκόου (ἡ supra).

V. 251. Ald. rell. ἡδιόν ἐστιν. Canter. ἥδιον ἐστιν — οὐ γάρ αὖ νεωστί γε. Ald. rell. οὖν est e coniectura Reiskii, et respondet fere Latinorum *ut omnes scimus*.

V. 252. Ald. rell. πρὸς ἄντρα τὰ σ' ἀφ. E Barnesii coniectura pro τὰ σ' dedi ταῦτ'.

V. 254. Pierson. ad Moerid. p. 155. em. ἡμεῖς βορὰν χρήζοντες ἐμπολῆς λαβεῖν, *nos cupientes cibum pro mercibus accipere, emere.* ἐμπολῆς probat Lenting. p. 94. ita tamen ut βορᾶς servet: constructionem enim hanc esse, ἡμεῖς χρήζοντες βορᾶς (ὥςτε) λαβεῖν (αὐτὴν) ἐμπολῆς. Debebat dicere constructiones duas mixtas esse, χρήζοντες βορᾶς et χρήζοντες βορὰν ἐμπολῆς λαβεῖν. nam ille usus particulae ὥςτε a lingua graeca alienus est. At quidni ἐμπολὴν λαβεῖν accipiamus ἐμπολᾷν, *emere*? Vid. H. Steph. Thes. T. III. p. 643. Ut obiter moneam, in Soph. Ai. 978. ἆρ' ἠμπόληκας videtur esse, *an lucrum fecisti*, id est *adeptus es id quod optabas et in lucro ponebas.* Cf. 967 sq. Hermannus, qui quod ἐμπολᾷν significet *negotiari, negotium transigere*, ἠμπόληκας vertit *perfecisti, du hast vollendet*, vereor ne in *fallaciam figurae dictionis*, quam Logici vocant, inciderit.

V. 258. Ald. rell. τούτῳ. Barnes. in marg. τούτων.

V. 260. ἐπεὶ γ' ἐλήφθη coni. Heath. probante Valck. ad Hippol. 955. Vid. ad 234.

V. 261. Lenting. l. c. malit κακῶς ἄρ' ἐξ.

V. 267. Ald. rell. μὴ τά δ' ἐξ. Parr. E. G. (vid. etiam Markl. ad Suppl. 256.) Flor. 1. 2. Vict. μὴ τά σ' ἐξ. ut edidit Musgr.

V. 268. Ald. rell. ξένοι σοι χρ. Correxit H. Steph. adstipulantibus Flor. 1. 2. Vict. — κακοί contra Musgr. recte defendit Lenting. p. 94. afferens Troad. 448.

V. 270. Ald. ἔγωε τοῖς ξ. haud dubie vitio operarum. Herv. 1. ἔγω τοῖς ξ. Herv. 2. Brub. ἔγω οὐ τοῖς ξ. ne accentu quidem mutato. Tandem H. Steph. ut Vict. ἔγωγε, cui debetur etiam περνάντα v. sq. ut est etiam in Flor. 2. Vict. pro περάντα.

V. 273. Ald. rell. τοῦδε τοῦ *P.* MSS. Steph. τόνδε τοῦ *'P.* — *Τῷδε τοῦ 'P.* est e Canteri coniectura.

V. 274. Ald. rell. Florr. Par. G. πολλά πέπονθα. MSS. Steph. πολλῷ πεποιθα. πέποιθα etiam Florr. 1. 2. Vict. Idem habere videntur Pariss. Ego πλείω πέποι-

θα dedi, e mea coniectura, an aliunde sumtum, non memini; nec nunc poenitet lectionis receptae.

V. 280. *οἵ μετήλθεθ'* i. e. *Ἑλένης ἁρπαγὰς μετερχόμενοι* (*τιμωρούμενοι*, ut Orest. 413. Iphig. T. 14.) *Ἰλίου πόλιν ἤλθετε.*

V. 283. Flor. 1. *εἴτινες μιᾶς χ.*

V. 290. *νεῶν* Ald. Herv. 1. 2. Brub. Flor. 1. 2. Vict. *ναῶν* Canter. Barn. Musgr.

V. 291. Ald. *εἰρυσάμεσθα.* et sic Codd. MSS. Steph. *ἱδρυσάμεσθα*, quod receperunt Canter. Barn. Musgr. *ναοὺς* vel *ναῶν* (*νεῶν*) *ἕδρας ἱδρύεσθαί τινι* proba est locutio: *σὸν πατέρα ἔχειν ναοὺς ἱδρυσάμεσθα* dubito an simili locutione defendi possit, nisi forte constructionem e duabus mixtam dicas, altera *πατρὶ σῷ ναοὺς ἱδρυσάμεσθα* et *πατέρα σὸν ναοὺς ἔχειν ἐποιήσαμεν.* At nec *ἱδρύσασθαι* Neptuno templa dici poterant Graeci qui Troiam expugnaverant, sed templa, quae iam antea erant, tutati esse. Itaque eiecta forma Ionica, quae ex Homeri lectione librariis familiaris facta erat, scripsi *ἐῤῥυσάμεσθα*, i. e. *ἐῤῥυσ. τὸ τὸν σὸν πατέρα — ἔχειν νεῶν ἕδρας. νεῶν* autem est a *ναῦς*, ut recte monuit Musgr. non a *νεώς*, qua vocis forma Tragici, si recte memini, pro *ναός* non utuntur.

V. 292. *ἱερεύς* Ald. rell. Par. G. Flor. 1. 2. *ἱερός* MSS. Steph. Par. E.

V. 293. *Σουνίῳ* minus recte Musgravio obsecutus scripsi pro *Σουνίου*. Genitivum locum designantem satis tuentur loca a Schaefero ad Lamb. Bosii ell. p. 697. adscripta, quae ipse mutanda censet. Cf. ad Hippol. 153.

V. 296. Par. G. Flor. 1. 2. *δύςφρονά γ' ὄν.*

V. 299. Ald. rell. *ἀποστρέφῃ.* MSS. Steph. *ἀποστρέφου.* Si locus sanus est, vertendus: *secundum leges mortalium a crudelitate tua te avoca, et ad sermonem meum attende. νόμοι θνητοί* pro *νόμοι θνητῶν*, ut *τὰ θνητὰ πράγματα* Alc. 796. nisi forte *νόμοις θνητοῖς* e *λόγους* pendet.

V. 302. Ald. *ἀμφιβουπόροισι* una voce. In duas divisit Flor. Chr. et Barnes. ut factum in Florr. Vict.

V. 313. Flor. 1. 2. Vict. *τῶν γὰρ κρεῶν.*

V. 314. Lenting. p. 94. *ἣν δὲ τὴν γλ. δ.* At inter *γλῶσσαν* et *τὰ λοιπὰ τῶν κρεῶν* nulla est oppositio. Sensus est: *nullam carnium huiusce partem praetermitto: nam cum reliquae iucundae tibi erunt, tum lingua eius loquacem te reddet.*

V. 315. Hinc glossam Hesychii emendat Ruhnk. ep. crit. p. 135.

V. 321. *ὅ τι* est e coniectura Markl. ad Suppl. 518. Sed vix opus erat *ὅτι* mutari.

V. 326. *εὖ τέγγων τε* e Reiskii coniectura pro *ἐν στέγοντι.* Scaliger. coni. *εὖ στέγων τε γαστέρ' ὕπτ.*

V. 327. 8. Musgrav. *πέδον κρούω*, *terram pedibus pulso*, i. e. *salto*, *tripudio.* Ita intelligitur, cur additum sit, *Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κτυπῶν.* Catulli locus 32, 10. *et satur supinus Pertundo tunicamque palliumque*, in quo obscoeni quid inesse videtur, comparari vix potest.

V. 329. Scribe *Θρῄκιος.* Ald. Herv. 1. *θρηίκιος.* rell. *θρηΐκιος.*

V. 333. *τίκτουσα* Plut. II. p. 435. B. *φύουσα* Athenag. legat. p. 103. Valcken. Phoen. 34. *Porson. Adv.* p. 268.

V. 334. Ald. *ἃ ἐγώ.* Florr. 1. 2. Vict. *ἅ 'γώ.*

V. 336. Ald. rell. *τοῦ πιεῖν.* Reisk. et Musgr. *τοὐμπιεῖν.* Cf. Porson. ad Arist. Pac. 1143.

V. 337. *σώφροσιν* Flor. 1. 2. pro *σώφροσι.*

V. 343. Barnes. edidit *τὸν λέβητα*, quod *τόνδε* non nisi *δεικτικῶς* accipi possit, nondum autem in antro sint, ubi lebes iste fuerit. Ita *τὸν πατρῷον λέβητα* dictum esset. Tamen in *τόνδε* ego quoque haereo.

V. 344. Flor. 1. *ἀμφέξῃ. δυςφόρητον* Barnes. interpretatur, *pinguem.* Scaliger coni. *διαφόρητον*, non male, modo *διαφορεῖν* esset simpliciter *discerpere*, ac non *discerpti membra huc illuc portare*, quod ferae faciunt. vid. ad Herod. p. 514, 6. 15.

V. 346. Ald. rell. *ἀμφὶ κῶμον.* MSS. Steph. Flor. 1. 2. *ἀμφὶ βωμόν.*

V. 353. Ald. rell. *φαεινῶν*. Flor. 1. 2. Vict. *φαεννῶν*.

V. 354. *Ζεῦ Ξένι᾽, ὅρα τάδ.* Sic distinxit Canter. pro *Ζεῦ, ξένι᾽ ὅρα τάδ᾽*.

V. 355. Vict. *Ζεύς*.

V. 356. Scaliger ponendum *ἡμιχ.* non *χο.* iudicat, quem secutus est Barn. At verum non est, quod ait Scal. dimidium chori progressum antro iam paratis epulis Cyclopem invitare, alterum semichorium intus relictum esse.

V. 358. *ἀποχναύειν* una voce Ald. rell. *ἀ. ἄπο χν.* Toup. ad Suid. T. II. p. 269. et Musgrav. Porson. tamen ad Toup. T. IV. p. 476. Florentis Christiani emendationem, *ἀνθρ. ἀπολαύειν*, praefert. Pro *ἀνθρακιᾶς* Vict. *ἀνθρακίας*.

V. 559. *βρύκειν* et v. 371. *βρύκων* Casaub. pro *βρύχων*. Vid Pierson. ad Moerid. p. 99. coll. Buttmann. ad Soph. Phil. 745. — *κρεωκοπεῖς* Flor. 1. 2.

V. 360. Flor. 1. *δασυμάλλων* et *καινόμεθα*.

V. 362. *μόνος μόνῳ κομ. π. σκ.* ***Solus soli mihi confer hanc celocem***, ut Plautus, fortasse huc alludens, loquitur; vult eum integram famem ad has epulas adferre. ***Scal.*** Locus Plauti Poenul. III, 1, 40. vix comparari potest. Dubitari non potest, quin v. 361. ad alium quemdam orationem convertat Chorus, fortasse ad Ulyssem, etsi absentem. Superiora autem cum indignatione quadam proferebantur. Versui 363. Barnes. auctore Scaligero praescripsit *Ἡμιχ.* ut semichorium intelligeretur modo foras egrediens.

V. 365. *ἀποβ. ἄν.* Sic Ald. Herv. 1. *ἂν* Herv. 2. Brub.

V. 369. Ald. *ξενικοὺς ἱκτῆρας.* Heracl. 764. *ξένους ἱκτῆρας.* et sic Both. Post *δωμάτων* Flor. 1. inserit *τ᾽*.

V. 372. Ald. *δαιννύμενος*.

V. 376. Ald. rell. *μῶν γε θοινᾶται.* Recte Reisk. *μων τεθοίναται*, quod probat etiam Elmslei. ad Med. 1334. not. f.

V. 378. Pro *ἀθρήσας* Canter. *ἀθροίσας*, quod recte refutare videtur Barnes. iudice Elmsl. ad Heracl. 341. Pierson. apud Valk. diatr. p. 172. *σταθμήσας*, eleganter.

Certe *ἀθρήσας*, si vertas *conspicatus*, non satis convenit sequenti *ἐπιβαστάσας*. Sed est *contemplari*, ut Electr. 831. 843.

V. 379. Ald. Flor. 1. *ἐντρεφέστατον*. Correxit Barnes. post Scaligerum, qui *εὐτραφέστατον* reponebat. et *εὐτρεφέστατον* Flor. 2.

V. 381. *πετραία χθών* de *rupe* insolita locutio, ad quam recte offenderunt Reisk. et Musgr.

V. 386. *ἔστησεν* Ald. rell. *ἔστρωσεν* Pierson. Veris. p. 145. *ἔνησεν* Reisk.

V. 391. Lobeck. ad Aiac. 40. coni. *ἐπέστησεν π.*

V. 393. *ξεστοὺς δὲ δρεπάνῳ γ᾽, ἀλλὰ* Ald. Herv. 1. Flor. 2. Vict. *γ᾽* in hac lectione om. Flor. 1. Sed Herv. 2. Brub. *ξεστὺς δ᾽ οὐ δρεπ.* Canter. nov. lect. 6, c. 19. *ξεστοὺς δὲ δρεπάνῳ οὔ γ᾽, ἀλλά.* Casaub. de satyr. poesi 1, 6. p. 159. ed. Cren. citat *ξεστούς δρεπάνῳ γ᾽ οὐκ, ἀλλὰ π. κλ.* Barnes. *ξεστοὺς δρεπάνῳ οὐ γ᾽, ἀλλά* — Canterum, relinquentem *δέ*, grammaticae negligentiorem esse criminatus. Musgrav. edidit *ξεστοὺς δ᾽ οὐ δρεπάνῳ, τἄλλα π. κλ.* Si particulum negantem addes, *δρεπάνῳ οὔ*, vel *δρεπάνῳ γ᾽ οὐκ* (*οὔ γε* vix usquam reperias) sensus erit, quasi *falx venatoria*, *δρέπανον*, proprium sit et idoneum poliendo instrumentum, ***verua non falce polita***, sed - - quod absurdum est. Possit ante *ἀλλά* omissum *οὐ μόνον* videri cuius usus exempla vid. ad Lamb. Bos. ell. p. 788. sed, ubi *ἀλλά* hoc modo accipi potest, apud antiquiores certe, v. c. Xen. Mem. S. II, 3, 8. Isocr. *π. ἀντιδ.* p. 117. ed. Orell. hoc non fit, nisi et praegressa et sequente negatione. An legendum: *ξεστοὺς δὲ δρεπάνῳ, τἄλλα παλιούρου κλάδῳ?* *τἄλλα* iam Scaliger, sed sic: *ξ. δὲ δρεπάνῳ τἄλλα, παλιούρου κλάδων.* ***Verua***, inquit, ***ex paliuri durissimi ligni ramis aut sudibus praeustis quidem igne acumine, reliquo hastili falce dedolata.*** quod vereor ut intelligam.

V. 396. Ald. rell. *δίδου μαγείρῳ.* MSS. Steph. *Ἅιδου μαγ.* quod receperunt Canter. Barnes. Musgrav. Tum vulgo *δύω*.

V. 397. Paris. ap. Markl. ad Suppl. 94. *τινὶ ῥυθμῷ.* Initio versus Flor. 1. 2. *ἔσφαζ᾽*.

V. 400. Ald. *λίθον.* Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. *λίθου,* ut iam edidit Canter. Tum Scal. *πρὸς ὀξὺν στόνυχα,* non *γ' ὄνυχα.*

V. 403. Vulgo *τάδ' εἰς λ.*

V. 409. Porson. adv. p. 268. *φάρυγος αἰθέρ' ἐξανεὶς βαρύν.* Cf. id. ad Arist. Equ. 523. *ἐξανιείς* citat Athen. I. p. 23. E. Sed tempus minus convenit; et *ἱέναι* primam corripit etiam Iph. A. 1088. Iph. T. 288. Nec *φάρυγγος* quidem mutari necesse erat; vid. v. 558. 640. etc.

V. 412. Flor. 1. 2. Vict. *ὦ τοῦ ποντ. θ.* fortasse recte

V. 416. *τ'* post *ἔσπασεν* addit Barnes.

V. 418. Flor. 1. *πρὸς καλόν.* 2. *πρὸς καλόν.* (supra scr. *ῆ*)

V. 421. *τρώσει* Ald. et Codd. quod Canter. e coniectura restituit, quum in Herv. 1. 2. Brub. irrepsisset *δρώσει,* quod Musgr. falso Aldinae tribuit.

V. 422. Ald. *ἐπ' ἐγχέων.* Correxit Barn. post Aemil. Portum.

V. 424. Cf. ad Alc. 560.

V. 425. Ald. *ἐπήχει.* ut etiam Musgrav. *ἐπηχεῖ* Barn.

V. 427. *οὐ χρῄζετε* pro uno verbo habendum; alioquin esse deberet *εἴτε μὴ χρῄζετε.* Vid. ad Med. 88.

V. 429. Ald. rell. *Δαναΐδων νυμφῶν μ.* E coniectura Casauboni, qui *Ναΐδων, Ναιάδων* edidit Musgrav. Cf. Valck. ad Phoen. 1669.

V. 433. Ald. rell. *πτέρυγας ἀλύει.* Egregia emendatio est Musgrav. *πτέρυγα σαλεύει:* nam gravis animi perturbatio, qualem designat *ἀλύειν,* non cadit in Silenum. Casaub. p. 171. coni. *λελημμένος πτέρυγος, ἀλύει.*

V. 435. Ald. rell. *ἀναλαβοῦ Κύκλωπι.* Emendavit H. Steph.

V. 439. Ald. rell. et Codd. *καταφαγεῖν,* in Par. E. G. tamen supra scripto *φυγεῖν.* *κατεκφυγεῖν* est ex emendatione Scaligeri.

V. 440. Vulgo *δὴ νῦν.*

V. 445. Ald. rell. *βακχίῳ ποτῷ.* Flor. 1. 2. Vict. *βακχίου.*

V. 446. Ald. rell. *ῥυθμοῖσί νιν.* MSS. Steph. *ῥυτῆρσί νιν.* Casaub. p. 171. *ῥυσμοῖσι* „*ῥυσμός tractio. Cogitas securum in comissatione clam pede trahere et iacentem perdere.* Reisk. *ῥωγμοῖσι.* Sed recte Tyrwh. *δρυμοῖσί νιν.*

V. 450. Casaub. *ἀπαλλάξω.* Repete *μενοινῶ.*

V. 457 sq. Ald. rell. *βαλὼν Κύκλ. ὄψιν ὄμματ' ἐκτ. π.* Piersonus, quum *ὄμματα* Cyclopi *μονοφθάλμῳ* non viderentur convenire, corr. *βαλῶ — ὄμμα τ' ἐκτ.* Neque tamen dissimulandum, *ὄμματα* Cyclopi tribui etiam v. 468.

V. 463. *εὑρήμασιν* Flor. 1. 2. *εὑρήμασι* Ald.

V. 466. Flor. 2. *ἀποστέλλω,* supra scr. *στελῶ* ab eadem m.

V. 467. Respici videtur ad *δαλόν,* quo, aqua lustrali merso, sese conspergebant templum intrantes, de quo more locum accepit Flor. Christ. Vid. Hesych. v. *δαλόν.* Casaub. ad Theophr. c. 16.

V. 471. Legebatur *ἀροίμην,* contra metrum. Vid. Brunck. ad Soph. El. in.

V. 473. Paris. E. G. Vict. *ἐκθρύψομεν* (supra scr. *τρί*) Scalig. *ἐκθλίψομεν.*

V. 474. Ald. *ἐξεπίστασθε.* Par. E. G. Flor. 1. 2. *ἐξεπίστασαι,* ut iam edidit Musgr.

V. 479. Ald. rell. *ἐμοῦ φίλους.* Scaliger *ἐμοὺς φίλους.*

V. 481 sqq. His versibus in Ald. rell. praeponitur *Χο.* versui 485. *Ἡμι.* versui 492. *Ἡμι.* et sic etiam Codd. Pro *Χο.* scripsi *Ἡμιχ.*

V. 482. Ald. rell. *δαλῷ.* MSS. Steph. Flor. 1. 2. *δαλοῦ,* quod receperunt Canter. Barn.

V. 485. Ald. addit *ᾠδὴ ἔνδοθεν,* quam annotationem esse Grammatici, cantum Cyclopis ex antro audiri significantis, s. *παρεπιγραφήν,* recte monuit Tyrwhitt.

V. 488. *χωρεῖ γε πετρ.* Ald. *γε* om. Flor. 1. deletum in Flor. 2.

V. 492. De sqq. vid. Herm. elem. d. metr. p. 496. *εὐιάζει* i. e. *βακχεύει* s. *βακχιάζει.* ut explicat Elmslei ad Bacch. 1033.

V. 495. Ald. *ὑπ' ἀγκαλίζων.* Una voce primus scripsit Barnes.

V. 498. Ald. *μυρόχριστος λιπαρός*. Reisk. *μυρόχριστον λιπαρόν*, rectius Scaliger *μυρόχριστος λιπαρόν*. citans Horat. Carm. II, 7, 7. *coronatus nitenteis malobathro Syrio capillos.* Idem v. 497. corr. *χλιδανὴν ἕ. ἑταίραν.* Ad fores amicae autem cantat *θύραν τίς οἴξει μοι;*

V. 500. Hermann. l. c. *πά, πά, πᾶ.* Similiter Bothe et Lenting. p. 94. Versus ratio, inquit, legi vult: *παπαπαί.*

V. 501. *ἥβη* voluptatem significat, quae e conviviis capitur. Vid. Interpr. ad Hesych. T. I. p. 1597. not. 6. Hic ex abundantia quadam additum *δαιτός*. *δέ* om. Flor. 1.

V. 502. Ald. *ὡς γεμισθείς*. *ὥς γ.* Vict.

V. 504. *εὔφρων* iungendum cum *ὑπάγει*, *εὔφρων ὢν ὑπ.* non cum *ὁ χόρτος*.

V. 507. Ald. *φέρ᾽ ἀσκὸν ἐν δόμοις*. Paris. E. Flor. 1. 2. *φέρ᾽ ἀσκὸν ἔνδος μοι*, quod recepit Musgrav. Recte autem Herm. post *φέρ᾽* interpunxit.

V. 508. *ὄμμασιν* Flor. 1. 2. pro *ὄμμασι*.

V. 509. Scaliger *καλός* Ald. et Codd. *μελάθρων*. Canter. *μέλαθρον*.

V. 511. Ald. *λύχνα δ᾽ ἁμμένα δάϊα*. Cant. et Scalig. coni. *λ. δ᾽ ἁμμ. δαίει.* quae parenthesi includenda esse monet Scaliger ut iungentur *φιλεῖ τις ὑμᾶς* (sic) *σὸν χρόα θ᾽, ἃς τέρ. ν.* Par. G. *λ. δ᾽ ἁμμένει δ.* Flor. 1. 2. *ἀμμεί δάϊα.* Vict. *ἀμμένει*, i. e. *ἀναμένει*. *ἀμμένει* Barnes. iam commemorat, et legendum coni. Reiske. Herm. l. c. *λύχνα δ᾽ ἁμμένει διαὶ σον Χρόα.* Equidem *ἁμμένει* non intelligo. Barnes. sic locum explicat: *λύχνα ἡμμένα δάϊα, ἤγουν, δαλὸς, ὡς λύχνος ἡμμένος, δήϊον σὸν χρόα τυφλώσων μένει.*

V. 512. Herm. *χὼς τερείνᾳ Νύμφᾳ*, deleto puncto post *ἄντρων*, et *δ᾽* post *στεφάνων* v. 514. ut iungantur *στεφάνων οὐ μία χροία ἐξομιλήσει* (*σοι*) *ὡς τερείνᾳ Νύμφᾳ.* recte.

V. 517. Ald. rell. *πιών*. MSS. Steph. *πιεῖν*. Lenting. p. 94. coni. *οὐ πιεῖν*.

V. 522. Ald. rell. Flor. 1. 2. *οἴνους ἔχων*. Canter. *οἴκους*.

V. 523. Ald. rell. *τιθεῖ*. *τιθῇ* est a Porsono ad Orest. 141.

V. 524. *δῶμ᾽* e Piersoni coniectura Veris. p. 145. pro *σῶμ᾽*. *δέρμασιν* Flor. 1. 2. pro *δέρμασι*.

V. 525. Ald. rell. *ἤ τὸ δ.* quod nihil attinebat mutari.

V. 527. Ald. rell. *μέτων οὖν*. Par. G. Flor. 1. 2. *μέτων νυν*. ut iam edidit Barnes. e coniectura Canteri.

V. 538. *λαχνῶδές γ᾽ οὖδας* Porson. ad Phoen. 1638. Advers. p. 38. pro *λαχνῶδες τοὖδας*.

V. 541. *ἰδού* deest in Flor. 1. *τίθεις* (η supra) Flor. 1.

V. 543. *κάτθες*. Sic Ald. et MSS. *κάτθ᾽* Flor. 1. *κάθες* Herv. 1. 2. Brub. Canter. *κατάθες* Barn. e coniectura Casauboni p. 172. et Scaligeri.

V. 547. Lentingio p. 94. Sileno tribuendus videtur; iniuria.

V. 551. Ald. rell. *ἐπεί μου φῄς*. Correxit Florens Christianus.

V. 552. Tyrwhitt. *ἔγχει. πλέων δὲ τὸ σκύφος· δίδου μόνον.* eleganter, nisi quod in eiusmodi *μιμήσει* vix accomodatum est *δέ*. Scribi possit *πλέων δὴ τὸ σκύφος· δίδου μόνον.* Cf. Theocr. Adoniaz. 30.

V. 554. *δὸς οὕτως* Par. E. G. Flor. 1. 2. quo firmatur Tyrwhitti correctio, *δὸς οὖτος*, probata etiam Porsono ad Arist. Vesp. 632. De *ἀπολεῖς* vid. ad Hipp. 328. Tum Flor. 1. 2. Vict. *πρὶν ἄν γέ σε.*

V. 556. Ald. rell. *ὦ οἰνοχόος*. *ᾡνοχόος* iam Barnes. e monitu Canteri nov. lect. II, 7. Mox *ναί* om. Flor. 1. 2. *ὦνος* Ald. *ᾦνος* Canter. Barn. et sic Vict.

V. 557. Scribe *λήψει*.

V. 559. Flor. 1. 2. *θὲς νὺν* (sic) *τὸν ἀγκ.* sed in 2 supra *νὺν* scriptum *δή* alia manu.

V. 560. *ὥςπερ μ᾽ ὁρᾷς*. Flor. 1. 2. Vict. pro *ὥςπερ ὁρᾷς*, ut iam edidit Barnes.

V. 561. Casaub. *χὤςπερ νῦν ἐμέ.* Probabiliter vulgatam explicavit Barnes.

V. 563. Ald. *ἡ ἄμπελος.*

V. 567. σιγῶντα χρή vulgo. Correxit Casaubon.

V. 574. τοῦ Διός τε Flor. 1. 2. Vict. pro τοῦ Διὸς δέ.

V. 576. αἱ Χάριτες. Sic Ald. Herv. 1. 2. Brub. non εἰ χάριτες, ut narrat Musgrav. quod vitium est ed. Canterianae, propagatum a Barn.

V. 578. Vitiose Herv. 1. 2. Brub. Cant. ἥδομαι δὲ πῶς. Ald. ἥδ. δέ πως.

V. 580. interrogative legi vult Lenting. p. 94. recte ut videtur.

V. 581. Vulgo ἐγὼ 'κ τοῦ Δαρδάνου. quod vitium tam manifestum mihi visum est, ut non dubitarim scribere ἐγὼ 'κ τοῦ Γαργάρου. Sed est e Dardani domo, ut recte cepit Musgrav.

V. 583. Elegans est emendatio Casauboni κἀντρυφᾷς πεπωκότι. Vulgatam certe vel non intelligo, vel nimis languidam esse video.

V. 584. πικρότ. ὕπνον Ald. rell. πικρ. οἶνον Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. in marg.

V. 586. Legebatur ἔνδον μὲν ἀνήρ.

V. 587. Ald. rell. φάρυγγος ὠθήσῃ· ὠθήσει Par. G. Flor. 1. 2.

V. 592. Ald. rell. μαθεῖν. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. παθεῖν, ut edidit Musgrav.

V. 592. Ald. rell. et Codd. ἀπαλλαγμόν. unde Scaliger. fecit πρίν τι τὸν πατέρα μαθεῖν ἀλαλαγμόν, quod recepit Barnes. ἀπάλαμνον est e Canteri coniectura. Paulo post Ald. rell. τἀνθένδ', recte. τἀνθάδ' Barnes. Musgrav. e Scaligeri coniectura. E Florr. nihil notatum ut hos etiam τἀνθάδ habere coniicias.

V. 595. ἀπαλλάχθηθ' ἅπαξ non *libera nos*, ut vertit Aem. Portus, sed *libera te uno ictu*: nam, ut omnibus diis, sic Vulcano molestus esse fingitur Polyphemus.

V. 599. Flor. 1. 2. αὐτήν τε.

V. 606. In Ald. rell. punctum est post κόρας, quod nunc verius videtur, ne τάχα et ἤδη in una sententia coniungantur. ὀλεῖ sc. Κύκλωψ. Post ἠνθρακωμένος nulla est interpunctio in Ald. Equidem utramque interpunctionem coniungam: πυρὶ γὰρ τάχα φωςφόρους ὀλεῖ κόρας. ἤδη δαλὸς ἠνθρακωμένος· κρύπτ.

V. 624. Ald. Herv. 1. διά πυρός δ' ἐστι κ. Herv. 2 sqq. διάπυρος, et sic Flor. 1. 2. Vict. διάπυρος ἔξεστι Flor. 1.

V. 625. chori personam praefigunt Herv. 2. Brub. rell.

V. 626. Ald. rell. καὶ τὸν μοχλόν. καυστόν est e Scaligeri coniectura. Sed Pierson. Veris. p. 148. versum 629. post 625. transponit, ἑστῶτες in ἑστῶτας mutato, contra recte Musgr. monet bis idem dici. ἐκκάειν Flor. 1. Vict. pro ἐκκαίειν Ald.

V. 628. Scal. et Canter. μικρότεροι, quod Barnes. vertendo expressit. Vulgatam defendit Casaub. de sat. poes. p. 172. qui p. 166. Satyri *praeclaram operam*, inquit, *se navare posse confirmant, quia sint staturae grandioris.* Itaque μακρότεροι ὠθεῖν accepit *staturae grandioris sumus, ita ut eo facilius trabem in oculum impellere possimus*; quod ut per se consuetudini Graecorum repugnat, qui infinitivum post comparativos ita ponunt, ut ἢ ὥςτε cogitari possit, tum consilio loci non convenit; nam causas praetexunt Satyri, cur adiuvare Ulyssem nequeant. Legendum vel μακρότερον vel μακροτέρῳ.

V. 629. Ald. rell. πρὸς τὸν ὀφθ. Flor. 1. 2. ἐς τὸν ὀφθ.

V. 631. Ulyssi tribuebatur, ut et v. 633. Musgrav. totum versum cum sq. semichorio adscripsit.

V. 633. τὰ γ' ὄμμ. Par. G. Flor. 1. 2. pro τάδ' ὄμμ.

V. 634. Ald. rell. μέτεστιν ἡμῶν κόνεως. Optime Scaliger. μέστ' ἐστιν. κόνεος Musgrav. pro κόνεως, Barn. κόνιος, quae forma Ionum est.

V. 635. Puto ὥνδρες.

V. 638. Non debebam notam interrogationis delere, quae in Ald. est post τυπτόμενος, sed eam post πονηρία transponere. Sed Barnesium et Musgravium erroris duces habui.

V. 642. ἤδη σ' Heath. Pierson. ad Moer. p. 174.

Valck. ad Hipp. 405. pro ᾔδειν σ᾽. (Canter ᾔδει σ᾽.) Cf. Porson. et Dobraeum ad Arist. Eccl. 646. Vesp. 633.

V. 653. Ald. et Codd. τυφέτω, καιέτω. Correxit Musgr.

V. 655. Flor. 1. 2. δ᾽ pro σ᾽.

V. 658. Ald. μέλπε μοι τόνδε Κύκλ. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. τόνδ᾽, ὦ Κ.

V. 666. Porson. Praef. Hec. p. XXXIV. οὐκ ἄρ᾽ οὐδ᾽ εἷς ἠδ. Ego σ᾽ addidi ante ἠδίκει.

V. 667. Ald. οὐκ ἆρ᾽ εἶ. Barn. οὐκ ἄρ᾽ εἶ, et sic Vict.

V. 668. Ald. ὥς δή σύ. Barn. ὡς, vertens *Utinam et tu sis talis.* Tum Ald. rell. καὶ πῶς σύ; τίς σ᾽ ἂν θείη τυφλόν; Canter. καὶ πῶς σ᾽ οὔτις ἂν θείη τυφλόν. Flor. 1. 2. καὶ πῶς σ᾽ οὖτις δ᾽ ἂν θ. τ. Male Musgrav. hic etiam Οὖτις.

V. 671. κατέκλασεν e Reiskii coniectura pro κατέκαυσε. Idem versum 672. Choro, 673. Cyclopi tribuendum vidit, quum in Ald. rell. omnes Cyclopi continuarentur.

V. 674. ἐπήλυγα λαβόντες iungenda, pro ἐπηλυγασάμενοι, ut Plat. Lys. p. 207. B. τούτους ἐπηλυγασάμενος, *horum circulo tanquam umbraculo aliquo se occultans.* Etym. M. p. 356, 55. καὶ ἐπηλυγασάμενος, ἀντὶ τοῦ προβαλόμενος, ἐπίπροσθεν ποιησάμενος, ὥςτε σκοτισθῆναι. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 117. Pierson. ad Moer. p. 163. Nominativum ἐπήλυξ non magis in usu fuisse credo, quam καλλιγύναιξ.

V. 675. Ald. rell. χειρός. Correxit Barnes. ut est in Florr. Vict.

V. 676. σου, quod post δεξιᾷ deerat, addidi e Flor. 1. 2.

V. 680. Corrige errorem typothetae et scribe πῇ γάρ;

V. 682. Ald. rell. οὗτος ἔστι σου. Florens Chr. οὔτις. Nil opus.

V. 684. δῶμ᾽ Ὀδ. Ald. rell. σῶμ᾽ Ὀδ. Par. E. Flor. 1. 2. ut iam edidit Canter.

V. 686. μ᾽ om. Flor. 1. 2.

V. 687. δ᾽ post δώσειν excidit in Herv. 1. 2 sqq. quum esset in Ald. et Flor. 1. 2. Vict.

V. 693. ἐθέσπισεν Flor. 1. 2.

V. 695 δέδορχ᾽ ὅπως λέγω Ald. rell. δεδορκότως λέγω Casaub. ad quod Scalig. Plane ita olim, inquit, in ora libri annotatum est ante 31 annos. δέδραχ᾽ ὅπερ λ. Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 696. κἀγὼ δ᾽ ἐπ᾽. Flor. 1. Sq. v. ἔς τ᾽ est etiam in Ald. rell. et MSS.

V. 699. Ald. αὐτοῖσι σὺν ναύτῃσι. Flor. 1. 2. ναύταισι. De structura vid. ad Hipp. 1203. Pro συντρίψω Flor. 1. τρίψω.

V. 701. Vitiose Herv. 2. δι᾽ ἀμφιτρήτης. Brub. Canter. δι᾽ ἀμφιτρίτης. Canter. nov. lect. II, 21. reposuit quod iam in Ald. Herv. 1. legebatur δι᾽ ἀμφιτρῆτος.

NOTAE IN BACCHAS *).

V. 1. Schol. Hephaest. p. 87. ed. P. p. 170. ed Gaisf.. citat *Θηβαίαν χϑ.* Sic etiam, monente Hermanno, aliquot libri Prisciani. Hanc scripturam, in quam etiam Elmsl. in Add. inclinabat, recepit Herm. exposito discrimine harum formularum, ex quo facile, ubi haec, ubi illa adhiberi debeat, iudicari possit. Dicit enim *Θηβαία χϑών* simpliciter nominandae regioni inservire, *Θηβαίων χϑών* autem cum oppositione quadam dici aliorum, quam Thebanorum. Quod discrimen vereor ne nullius usus sit: nam si oppositio ea intelligitur, quae discrte expressa est, vel necessario cogitatur, hoc nusquam fere locum habet; sin oppositio, quae cogitari possit, ut aliorum quam qui nominantur, urbs intelligatur, nullo non loco ea forma usurpari potest; nam *Θηβαία πόλις* haud dubie est etiam *Θηβαίων.* H. l. *τήνδε Θηβαίαν χϑόνα* commode dici poterat; at quidni etiam *Θηβαίων*, ut significetur, non in aliorum, quam

*) Quem Elmsleius vocat Laurentianum C, is in eo conspirat cum meo Flor. 2. quod uterque est plutei XXXII. 2. et uterque desinit in v. 754. i. e. 711. nostrae edit. saepe etiam utriusque lectiones inter se conspirant. At non minus saepe a se discedunt ut v. 31. 55. 67 etc. Ad v. 755. annotavit de Furia, duo folia in codice vacua relicta esse, at Elmslei. scribit, v. 754 in penultima fabulae pagina scriptum esse, ultimam omnino vacuam relictam. Hanc igitur dubitationem is demum sustulerit, qui eos codices denuo diligenter inter se comparaverit. Florentinus, quem 1 voco, eiusdem plutei est, cuius Elmslei. Laurent. D. Is ab eo versu, in quo definit Flor. 2. exacte cum Aldina conspirat usque ad v. 1222. Musgr. sed nec vitia in eo insunt, quae commemorat Elmsl. Praef. p. 6 sq. neque de scriptura post v. 750. ab alio scriba continuata quidquam monitum est.

Thebanorum, urbem Bacchum venisse, huic eum prae ceteris sacra sua impertiisse. Cf. ad 706. Saepissime autem fit, ut ubi populus, cuius urbs est, praecipue spectatur, ita ut solum populi nomen poni possit, ibi dicatur *Θηβαίων* etc. *πόλις*, ut Suppl. 472. *προσήκοντ᾽ οὐδὲν Ἀργείων πόλει*, i. e. *τοῖς Ἀργείοις.* ibid. 1183. *ὅσ᾽ Ἀργείων χϑόνα δέδρακας ἐσϑλά* i. e. *τοὺς Ἀργείους.* ib. 1202. *κακῶς ὀλέσϑαι πρόςτρεπ᾽ Ἀργείων χϑόνα* i. e. *τοὺς Ἀργείους*, *urbem cum incolis.* infra 50. *Θηβαίων πόλις* i. e. *οἱ Θηβαῖοι.* Ubi nihil, nisi locus spectatur, dicitur *Θηβαία πόλις*, ut Suppl. 1192. *μὴ δῷς τάδ᾽ ὀστᾶ τοῖςδ᾽ ἐς Ἀργείαν χϑόνα Παισὶν κομίζειν*, i. e. *εἰς Ἄργος.* infra 616. *Πενϑεῦ, κρατύνων τῆςδε Θηβαίας χϑονός*, i. e. *τῶνδε Θηβῶν.* et sic in locis ab Elmsleio allatis. Neque tamen eiusmodi est hoc discrimen, ut, utrum quoque loco scribendum sit, iudicare possis: Suppl. 875. *τιμὰς δὲ πλείστας ἔσχεν Ἀργείᾳ χϑονί* significare voluit *ἐν Ἄργει.* sed quidni dicere etiam potuisset *Ἀργείων πόλει*, i. e. *ὑπ᾽ Ἀργείων?* Ib. 810. non urbs proprie dicta, sed incolae urbis spectantur, et tamen dicit *ὦ πόλις Ἀργεία, τὸν ἐμὸν πότμον οὐκ ἐςορᾶτε*, ut Orest. 1281. *ἰὼ Πελασγὸν Ἄργος, ὄλλυμαι κακῶς.* sed quum, qui *πόλιν* nominat, simul cogitet *τοὺς πολίτας*, nimis tautologum fuisset *πόλις Ἀργείων.* Heracl. 834. *ὦ τὸν Ἀργείων γύην σπείροντες.* quidni *Ἀργεῖον*? ib. 837. *ἐτρεψάμεσϑ᾽ Ἀργεῖον εἰς φυγὴν δόρυ* metro coactus pro *Ἀργείων.* Recte vero Brunckium in Soph. Oed. T. 29. e Codd. edidisse puto *δῶμα Καδμεῖον* pro *δῶμα Καδμείων*, ib. 35. *ἄστυ Καδμεῖον.* Oed. C. 380. 736. *τὸ Καδμεῖον πέδον.* Vid. Reisig comm. crit. in Oed. C. v. 370. Ita nec hac norma certi quidquam efficitur, nec ea, quam Herm. dedit; falsum vero est, quod Elmslei. dicit, libentius *Θηβαίαν χϑόνα* quam *Θηβαίων χϑ.* contra *Θηβαίων πόλιν* quam *Θηβαίαν* dixisse Euripidem.

V. 6. Soph. Ant. 1139. *ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ.*

V. 8. Codd. et edd. *τυφόμενα, δίου τε πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα.* Ut anapaestum e quarta sede expelleret, Porson. ad Orest. 499. transposuit *ἔτι*, scribens *δίου τ᾽ ἔτι πυρὸς ζ.* huius particulae non suo loco positae exemplum aptissimum afferens ex Orest. 412. *ἔτι πυρὰ ϑερμὴ τάφου.* Hunc secutus sum; Barnesium *τε* omit-

tentem sequitur Hermann. nam *τε* si relinquatur, ambiguam fieri sententiam: neque enim flammam ardentem videre Bacchum, sed fumum, testem ignis nondum penitus exstincti. At, si ignis nondum penitus exstinctus est, a rei natura non abhorret, ignem nonnunquam vel saepius inter fumum emicare, ut flamma etiam conspici possit, quod in aedificiis incendio absumtis videre licet. Cf. v. 554. 580. Sed ab illo tamen argumento progressus, deleta particula iungit *δόμων ἐρείπια τυφόμενα Δίου πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα*, quod sic, opinor, vertendum: *domus ruinis, quae vivam adhuc coelestis ignis flammam fumo produnt.* Num igitur *τύφεται δόμος φλόγα*, vel *δόμον τύφειν φλόγα* quisquam unquam dixit? nam passiva ad subiectum relata tum demum accusativum rei assumunt, si eadem activa accusativum et personae (vel eius ad quem vis verbi proprie pertinet) et rei recipiunt; et quamvis *τύφειν καπνόν* Herodotus dixerit (*τύφειν φλόγα* qui dixerit, nescio) et *τύφεσθαι πόλις* saepius dicatur, et hinc coniici possit, ut alia verba duplicem accusativum asciscunt, quae modo personae, modo rei accusativum habent, sic etiam *τύφειν πόλιν καπνόν* vel *τύφεσθαι πόλις καπνόν* dici potuisse, tamen in critica tractanda non, quid dici *potuerit*, sed quid revera *dictum esse* e scriptorum consuetudine appareat, quaeritur. Itaque *ἐρείπια τυφόμενα φλόγα* dictum esse non prius credam, quam exempla et locutionis *τύφειν φλόγα*, et alterius *δόμος τύφεται φλόγα* allata sint: quamquam paulo timidior ad hanc disputationem accedo, quod Hermannus non dubium esse, quin recte *τύφεσθαι* cum accusativo eius rei construi possit, quam prodit fumus, confidenter affirmavit. Plutarchus autem Sol. p. 79. A. non *τυφόμενα Δίου πυρός κ. τ. λ.* habet, ut citat Hermann. sed *τυφομένην - - ἔτι ζῶσαν φλόγα τὴν ἐρωτικὴν μνήμην καὶ χάριν*, ut appareat, eum Euridis verba non, ut scripta legerat, citasse, sed ad suum propositum accomodasse. Barnesium vero non credo *τε* consulto omisisse: nam nec verbum de correctione sua addidit, et, servato commate post *τυφόμενα*, in versione dedit: *aedium ruinas fumantes, et adhuc viventem flammam divini ignis.* De lectione Plutarchi *ἀθρόου πυρός* vid. ad Suppl. 861. De anapaesto autem, miror, quum hodie ad lectiones Codd. iam dudum pro-

scriptas (ut *αὐτίς* pro *αὐτός. εἰ ἀφῇ* pro *ἢν ἀφῇ*) multi redeundum censeant, nondum exstitisse, qui anapaestorum etiam patrocinium susciperet, qui in permultis trimetrorum locis a Codd. summo consensu retineantur. Ceterum auctor *Χριστ. πάσχ.* monente Lentingio p. 88 sq. hos versus ita pervertit v. 1567. *Ποινὴν γὰρ ἀθρόῳ σὺν ποτμῷ ζωηφόρῳ Πῦρ ἐγγὺς οἴκων, καὶ δόμων ἐρείπια Τεφρούμεν' ἤδη, πυρὸς ἄσβεστον φλόγα Ἀθάνατον θεοῦ πόλιν πρὸς τήνδ' ὕβριν.*

V. 10. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *αἰνῶ δὲ Κάδμον ἄβατον, ὅς πέδον τόδε.* Correxit Canter.

V. 12. *ἐγὼ κάλυψα* Ald. rell. Correxit Heath. quem sequutus est Brunck.

V. 13. *γυίας* Flor. 2. Val. Vid. Elmsl.

V. 13. Legendum *τοὺς πολ. γ.* ut edidit Herm. Vid. Musgr. ad Heracl. 842. Elmsl. ib. 839. et ad h. l. Praeterea *τῶν πολυχρύσων* legendum censet Elmsl. Vulgatam recte defendit Hermann. „Lydus de magistr. III, 58. p. 256. *περιηχηθεὶς γὰρ ὁ μηδὲν ἢ νερτέριος δαίμων, ὡς Εὐριπίδης εἶπε, Λυδῶν ὑπάρχειν τὰς πολυχρύσους γαίας.* Scribendum *γύας.* Lydi interpres male credidit Lydum respicere v. 787. Iph. A. ubi *αἱ πολύχρυσοι Λυδαί.* *Boisson.*

V. 14. deest in duobus Pariss. Flor. 1. 2. Elmsl. scribendum suspicatur *Περσῶν δ' ἡλ. πλ.* ut haec et sqq. cum verbo *ἐπελθών* iungantur. Est hoc ex eo genere anacoluthorum, quo post aliquantum intervalli verbo, quod praecessit, aliud subiicitur eiusdem significationis, ut h. l. *ἐπελθών* post *λιπών.* Ita nec dici potest, ad quos accusativos *λιπών* referri debeat, et ad quos *ἐπελθών*: utrumque enim ad omnes pertinet.

V. 15. *Βάκτρυά τε* Ald. rell. Correxit Barn. Mox scribendum *δύςχιμον*, ut ediderunt Elmsl. et Herm. Vid. Elmsl.

V 18. Dativus positus est, quia *οἰκουμένας* cogitabat poëta, ut recte Elmslei. Idem in Add. verbi *πληροῦν* dativo iuncti hoc exemplum affert ex Herc. f. 369 sq. *πεύκαισιν χέρας πληροῦντες.* De *πλήθειν* cum dativo vid. Schaefer. ad Long. p. 410.

V. 19. Vict. *καλλιπύργωτος*.

V. 20. 21. 22. Vulgatum versuum ordinem, quo v. 22. ante 20. 21. ponitur, recte contra Pierson. Veris. p. 122. tuetur Hermann.

V. 25. Ald. rell. *κίσσινον μέλος*. *βέλος* MSS. Steph. unde sic ediderunt Canter. Barnes.

V. 31. *Ζῆν' ἐξεκαυχώμεθ'* Ald. Herv. 1. *Ζῆν' ἐξεκαύχωμεθ'* Brub. Herv. 2. Canter. ut Flor. 2. *ἐξεκαυχῶνθ'* Barn. et sic MSS. Steph. Vict.

V. 32. Ald. Brub. Herv. et Codd. et Schol. Pind. Nem. 4, 3. *τοιγάρ νιν αὐτάς*. Herv. 2. *τοιγάρ* (sic) *νῦν αὐτάς*. Herv. 3. Canter. et Vict. *τοιγὰρ νῦν αὐτάς*, quod corrigi iubet Canter. *τοιγάρ νυν αὐτάς*, ut habent MSS. Steph. Pleonasmum non esse in verbis *νιν αὐτάς*, quae significent *eas ipsas*, ad Med. 1263. not. et ad h. l. monuit Elmsl. et opponi *πᾶν τὸ σπέρμα Καδμείων* v. 35. Requiro quidem *τε*, *αὐτάς τε*, *καὶ πᾶν σπέρμα Καδμ.* sed servanda erat lectio prae ea, quam e coniectura recepi, *νιν αὐτός*. Mox *ᾤστρησ'* Elmsl. qui vulgatam scripturam librariis deberi disputat ad v. 686. Num igitur augmentum *ῳ* verborum ab *οι* incipientium ita ignotum fuisse librariis censendum est, ut *οι* scriberent, an eos hoc iam in antiquis exemplaribus reperisse et idcirco mutare non ausos esse?

V. 38. *εἶνται* Ald. rell. *ἧνται* Brunck. e duobus Pariss. et sic Flor. 1. 2. Vict. Pal. *εἶνται* et *ἧνται*, alterum e correctione. *ἀνορόφους-πέτρας* malit Elmsl.

V. 40. Quas in hoc versu difficultates sibi reperire visus est Elmslei. eas optime removit Hermann.

V. 46. *οὐδαμῶς* duo Pariss. Flor. 1. 2. quod recepit Brunck. Euripides respexisse videtur ad formulas *οὐδαμοῦ εἶναι*, *οὐδαμοῦ τιθέναι τινα*, de quibus vid. Ruhnk. ad Xenoph. Mem. S. I, 2, 52. Wyttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 174. Heind. ad Gorg. §. 25.

V. 51. *ἐξ ὀρους* (sic intervallo relicto) Ald. *ἐξόρους* Herv. 1. 2. Brub. rell. *ἐξ ὅρους*, quam lectionem coniectura assecutus erat Pierson. Veris. p. 124. e Pariss. E. G. recepit Musgr. et sic Laur. Flor. 1. 2. Vict.

V. 52. Palat. a corr. *ζητῇ* pro *ζητεῖ*. *ξυνάψω* pro *συνάψω* Laur. Flor. 1. 2. (V. 51. *ξύν* e coni. scripsi pro *σύν*.) *συνάπτειν τινί*, intellecto *μάχην*, ubique est *pugnam cum aliquo conserere*, *aliquem aggredi*. Itaque *Μαινάσι* non nisi a *στρατηλατῶν* pendet.

V. 53. 4. Herm. in his putidam tautologiam inesse ratus, edidit: *ὧν οὕνεκ' εἶδος θνητὸν ἀλλάξας ἐγώ, μορφὴν ἐμὴν μετέβ. εἰς ἀνδρὸς φύσιν.* in quibus ipso invito, credo, post *ἐγώ* distinctum est. Mihi eiusmodi tautologiae non abhorrere videntur ab Euripidis ingenio.

V. 56. Hinc Etymol. M. p. 453, 57. corrigit Valck. ad Phoen. p. 68. Haec citat Strabo X. p. 469. C. (720. A. Alm.) sic scripta in Laur. A. C. teste Elmsleio: *ἀλλ' ὦ ἅπτουσαι τμῶλον ἔρυμα λυδιάς θίασος ἐμὸς γυναῖκες ἐμά θ' εὑρήματα καὶ πόλις.* V. 55. Pal. et a prim. m. Laur. *ἀλλ' ὦ λιποῦσα*. Nihil eiusmodi e Florr. enotatum a Furia. V. 57. *συνεμπόρους* Florr. 1. 2.

V. 62. *πτυχάς* Elmsl. et Herm. Vid. ad Phoen. 84. Nullus locus est, ubi *πτυχάς* a *πτυχή* necessario legendum sit; *πτύχας* a *πτύξ* metrum poscit et Il. *λ'*, 77. et Od. *τ'*, 432. Hinc etiam *πτύχες* et *πτυχί* apud Homerum. Hinc veteres *πτύχας*, non *πτυχάς*, dixisse suspicor, contra non *πτυξί*, sed *πτυχαῖς* tanquam a *πτυχή*. Sed neque *πτύξ*, neque *πτυχή* usquam legere me memini.

V. 64 — 72. in stropham (64 — 67.) et antistropham dispescuit Hermann. elem. d. m. p. 498. dissentiente Elmsleio, qui hunc proodum esse censet. Contra disputat Herm. in parodo tragicos non simul et proodum et epodum fecisse. Hoc nisi obstaret, libenter ego quoque proodum esse dicerem, non ob metricam aliquam rationem, sed quia his versibus praeparantur ea, quae post dicenda sunt, et quasi praefationem quamdam illi continent. Ceterum versus esse ionicos a minore, anapaestis vel praemissis, vel in fine positis, vel mediis receptis, ibid. ostendit Herm. Ego male pro anapaesticis acceperam.

V. 64. Hermann. *ἀπὸ γαίας*.

V. 65. Praeter necessitatem post *Βρομίῳ* interpunxi,

et obsequentem habui Elmsleium. Ita *θοάζω* esset *festino*, et verbis *πόνον ἡδὺν κάματόν τ' εὐκάματον* appositio contineretur. Vulgatam distinctionem mutari non opus erat: optime enim iungi possunt *θοάζω πόνον Βρομίῳ, saltationem in honorem Bacchi furore Bacchico percita perago.* ut iam accepit Brunck. ad v. 215. laudans Hesychii glossam *θοάζει - - ἀνύει, - τελεῖ.* Iniuria enim Elmslei. locum minime comparandum Alc. 499. afferens veretur, ut aeque bene dici possit *θοάζω πόνον* ac *πράσσω πόνον.* ut enim locutionis *θοάζειν πόνον* nullum aliud exemplum exstet, analogia tamen se tuetur: nec locutionum a Brunckio ad v. 215. (cf. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 2.) congestarum alia exempla reperiuntur. Ludicram, ut hoc obiter addam, verbi *θοάζειν* originationem et explicationem habet Wyttenbach. ad Plut. p. 233 sq. Quod vero distinctioni a me factae rem ipsam repugnare dicit Herm. propriam verborum vim nimis ille urgere videtur. Dicit enim: *non ex Asia huc properare se chorus dicit: iam venerat enim.* — At quum *ἥκω* sit pro *veni, adsum*, quidni etiam *θοάζω*? — *nec profecto festinanter, quippe ubique locorum institutis sacris suis.* At nonne qui iis, quae peragenda erant, peractis, primum Thebas, praetermissis aliis locis omnibus, advenit, Thebas properare dici potest?

V. 67. Pal. et Laur. a pr. m. apud Elmsl. *βάκχιον εὐαζομένα*, omissis *τόν* et *θεόν*. Hinc Herm. *Βάκχιον ἁζομένα θεόν.* quia *εὐάζεσθαι* vix alibi reperias media forma usurpatum. Commode Elmsleius citat v. 143. *εὔϊα τὸν εὔϊον ἀγαλλόμεναι θεόν* pro *ἀγάλλουσαι.*

V. 68. Herm. *τὶς ὁδῷ; τὶς ὁδῷ; τὶς | μελάθροις.* De *τὶς* non muto sententiam ad Suppl. 1187. propositam.

V. 69. Ald. rell. *τίς δὲ μελάθροις ἔκτοπος ἔστω;* Primus Barn. *τίς δὲ μελάθροις; ἔκτοπος ἔστω.* Elmsl. delevit *τίς δέ*, in annotationibus autem legi etiam posse dicit: *τίς ὁδῷ; τίς ὁδῷ; τίς; μελάθροις ἔκτοπος ἔστω*, i. e. *ἐκ τῆς ὁδοῦ ἔκτοπος ἔστω ἐν τοῖς μελάθροις*, quod minus recte Hermann. et alienum et ambiguum vocat: nam posse etiam significare *abesto aedibus*, quo sensu mihi quidem *μελάθρων ἔκτοπος ἔστω* dicendum fuisse videtur. Herm. *δέ* tantum delevit auctoritate cod. Pa-

lat. Idem optime loci sensum declaravit, quamquam fateor, paulo impeditiorem esse structuram, qua verba *ἔκτοπος ἔστω* non ad ea, quae proxime praecedunt, *τίς δέ μελάθροις*, sed ad remotiora referenda sunt: *sive quis in via, sive quis intus apud se est, cedat nobis qui in via est, omnes autem linguis faveant.*

V. 70. Elmsl. *ἅπας ἐξοσιούσθω* e Pal. quod Hermann. recte minus poeticum esse dicit, quam simplex *ὁσιούσθω.*

V. 71. Brub. Herv. 2. Canter. *κατὰ νομισθέντα γάρ.* Verba *τά νομισθέντα* appositionem continent ad ea, quae sequuntur, *Διόνυσον ὑμνήσω, ὅ ἀεί ἐνομίσθη.*

V. 72. *αἰεί* vix sanum. Pariss. E. G. Flor. 2. Laur. D. *ἀνὰ Διόνυσον* (*Διόνυσσον* Flor.) *ἀναδιόνυσσον* una voce Flor. 1. Brunck. e coni. dedit *ἤδη.* Hermann. elegantem Iacobsii Anim. in Eurip. p. 106. coniecturam recepit *εὐοῖ.*

V. 73 sqq. ad familiam Glyconeorum refert Hermann. quorum hae formae sunt:

–◡◡– | ◡––	v. 73. a. b. cum syllaba *ει* v. 74.
–◡◡– | ◡––⏓	v. 75. praeter syllabas *χὰν ἐν.* 76. (*ὄρεσσι*) v. 74. 76. *ων ὁσίοις καθαρμοῖσιν.*

V. 73. Coniecturam Musgravii *αἰδήμων* recepit Brunck. Recte Elmslei. *εὐδαίμων* explicat *θεοφιλής.*

V. 76. *ὄρεσσι* Elmsl. et Herm. *ὁσίοισι καθαρμοῖς* Ald. rell. Flor. 1. 2. Pal. *ὁσίοισι καθαρμοῖσι.* Musgr. Brunck. *ὁσίοισιν καθαρμοῖς* Elmslei. et Herm. *ὁσίοις καθαρμοῖσιν.* Hermanno non displiceret *ὁσίοις καθμρμοῖς.*

V. 77. *θεμιτεύων* e Musgrav. emendatione pro *θεμιστεύων.* Sic etiam Elmslei. Herm.

V. 78. Molossum *κισσῷ τε στ.* pro ionico a minore habeo. Hermann. quia Strabo X. p. 469. copulam omittit, edidit *κάτω κισσῷ στεφανωθείς.*

V. 80. Pal. *ὦ ἴτε βάκχαι. ἴτε βάκχαι.*

V. 82. *εὐρυχώρους* Ald. rell. Correxit Barnes. ex em. Scaligeri Pal. *εὐρυχόρους* a prima scriptura, correctum in *εὐρυχώρους* eadem manu.

V. 83. *ὅν ποτ' ἔχουσα, quem quum utero ferret.* He-

rodot. V, 41. *ἔχουσαν δὲ αὐτὴν ἀληθέϊ λόγῳ, οἱ τῆς ἐπελθούσης γυναικὸς οἰκήϊοι πυθόμενοι ὤχλεον.*

V. 86. Pal. *κεραυνία πληγᾶ.* Hermann. coni. *κεραυνοπλῆγα.*

V. 87. *κρονίδα* Ald. rell. *Κρονίδας* Brunck. fortasse e Pariss. nam sic Pal. Flor. 1. 2. Laur. Vict. Formam nominativi *-α* in patronymicis non obtinere monet Elmslei.

V. 88. Palat. *χρυσέαις.* Laur. ap. Elmsl. *χρυσέαισι* cum gl. *συνίζησις.* Hoc verum est; molossus est pro ionico a minore, ut v. 76. Pro *συνερείδει* Flor. 1. *ἐρείσει.*

V. 90. Scribe *ταυρόκερων*, ut est in Ald. Herv. 1. et Brunck. *ταυρόκερον* Brub. Herv. 2. Cant. *ταυροκέρων* Barn. Musgr.

V. 91. Par. G. *στεφάνωσαν.*

V. 91. 92. *θηροτρόφοι* Ald. rell. Par. E. G. *θυρσοφόρον* sec. Musgr. *θυρσοφόροι* sec. Brunck. qui sic edidit, et sic Flor. 1. 2. Laur. Vict. Tum Brunck. *ἀμφεβάλοντο.*

V. 96. *χλοηρᾷ* (ᾶ) etiam Par. E. sec. Brunck. *χλοηρεῖ* Pal. *χλοηρεῖ* Par. G. Flor. 1. 2. Laur. Neutra forma alibi legitur, sed *χλοήρης* conspirat cum Sophocleo *κισσήρης.* Itaque hoc praetulit Herm.

V. 96. *μίλακι* Pal. quod recepit Elmslei. Vid. Herm.

V. 97. *καταβακχιοῦσθε* recte Lobeck. ad Ai. p. 350. interpretatur *coronamini*, laudans Hesych. et Schol. Arist. Equ. p. 511.

V. 98. *ἐλάτας ἐν κλάδοις* Pariss. uterque, Flor. 1. Vict. quod recepit Brunck. *ἐλάτας ἐν κλάδοισιν* Flor. 2. (Laur. ap. Elmsl. *ἐλάτας ἐν κλάδοις*). Hiatus *ἢ ἐλάτας* est etiam Phoen. 1515. Eum amovere studuit V. D. in *Edinb. rev.* 34. p. 391. legens *ἢ 'ν ἐλάτας κλάδοις.*

V. 99. *ἐνδυτὰν* Ald. rell. In quo quum *ν*, quod e sq. voc. adhaeserat, delere deberet Barnes. *ἐνδυτὸν* scripsit. Pariss. E. G. *στ. δ' ἐνδυτὰ νεβρ.* quod recepit Brunck. *στ. τ' ἔνδυτα νεβρ.* Musgr. *ἐνδυτά* etiam Flor. 1. 2. Laur. Vict. *ἐνδυκτά* Pal.

V. 100. E Musgr. coniectura Brunck. edidit *λευκοτρίχων πλοκάμοις μαλλῶν.* An sic locum melius intellexerint, dubito: neque enim iniuria queritur Elmslei. quod nemo locum explicare operae pretium duxerit. Hermann. fasciis pelles consertas esse suspicatur, cuius tamen rei nullum usquam vestigium exstat. Quod vero *στέφειν* proprie esse dicit *constipare, compingere, conserere*, id vereor ne nullo loco comprobari possit. Nam etiam apud Aesch. S. c. Th. 49. Eur. Hel. 1360. est *addere, appendere, quod, ex parte certe, cingat.* Et Elmsleium et Hermannum fugit explicatio Lobeckii ad Ai. p. 359. qui, *Μαλλοὶ πλοκάμων*, inquit, significant penicillos, quibus veteres quoque suas distinguebant mastrucas, laudato loco Taciti de mor. Germ. 34. *Eligunt feras et detracta velamina spargunt maculis, pellibusque ferarum, quas exterior pontus atque ignotum mare gignit*, et Herod. IV, c. 109. *ὧν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρνας παραῤῥάπτεται.* Simili ratione, inquit, probabile est Bacchas ante transvectas ex India Axides, pelles lyncum, vulpium, damalarum interstinxisse, quae communi genere *βασσάραι* dictae sunt.

V. 103. *Βρόμιον* est e Bothii coniectura. *χορεύειν τινα* illustravit Brunckius ad Soph. Ant. 1151. Quod Herm. dicit, ubi numeri mutentur, et alia pars strophae incipiat, ibi convenientius esse, etiam novae orationis initium esse, et ita esse in antistropha, hanc regulam sibi scriptam esse, negant antiqui poëtae, quod ex uno Sophoclis carmine Philoct. 676 sqq. patet: vide ibi v. 680. coll. 695. 686. coll. 701. 700 coll. 685. 711. coll. 724. 721. coll. 709. Idcirco autem Bothii coniecturam recepi, quod et illa *αὐτίκα γᾶ πᾶσα χορεύσει* nimis nude dicta videbantur, et vulgatae, *Βρόμιός (ἐστιν) ὅστις ἄγει θιάσους*, sententiam multo fortiorem fieri videbam, quam res pateretur: quomodo enim cum vi proferri potest, tamquam novum vel imprimis memorabile, quod iam e praecedentibus facile apparebat? — Pro *ὅστις ἄγει* Pal. *βρόμιος ὅτ' ἄγῃ θιάσους*, Laur. *ὅτ' ὕγῃ* a prima manu, *ὅστις ἄγει* a correctore: e meis nihil enotatum. Hinc Elmslei. suspicatur, Euripidem scripsisse *ὁπότ' ἂν ἄγῃ* vel *εὖτ' ἂν ἄγῃ.* Mihi quoque locus mendosus videtur, quia *ὅστις* an pro *ὅς* usurpetur, dubito. Vid. ad Hipp. 900.

V. 106. Ald. Herv. 1. *ἀφ' ἱστόν.* *ἀφ' ἱστῶν* iam Brub. ut coniecit Brodaeus, et sic duo Florr. Vict. *ἀμφ' ἱστῶν* Pal. Mox Pal. *παρακερκίδων | τ'.* Laur. *π^{ε} κερκίδων | τ'.*

V. 109 sq. Aldus comma habet post *Κρῆτες*, Pal. et Laur. a pr. m. *κρήτας*, hic nunc *κρή^{ε}τας* sec. Elmslei. Etiam Strabonis X. p. 740. codd. Laurent. (vid. Elmsl. ad v. 55.) A. *κρῆ^{ε}τυς διογενέτο^{ε}ρας ἔνθ' αὖλος.* B. *ζαθέοιο τε κρήτας διογενέτορος ἔνθ' αὐλοί.* C. *κρῆτες διογενέτορες ἔνθ' αὐλίς.* Hinc Elmsl. *Κρήτας*, quod multo minus poëticum est, quam *Κρῆτες ἐναυλοί.*

V. 111. Ald. rell. et Strabonis edd. *τρικόρυθές τ' ἐν ἄντροις.* Paris. E. Flor. 1. 2. Vict. *τρικόρυθες ἐν ἄντροις.* Paris. G. et Laur. *ἔνθα τρικόρυθες ἐν ἄντροις*, sed vocabulo *ἔνθα* linea circumducta deleto: vid. Brunck. et Bast. comm. palaeogr. p. 857. Hinc Musgr. dedit *ἔνθα τρικόρυθες ἄντροις.* Etiam Strab. codd. apud Elmsl. vel *ἔνθα τρικόρυθες ἀνθοῦσι* vel *ἔνθα τρικόρυθες ἀνθ' ὧ^{ε}ν* s. *ἀνθ' οἷς.* Quod Brunckium secutus dedi, metro repugnat: nam *σμίλαξ* priorem longam habet. *τρικόρυθες* vocantur Corybantes, monente Lobeckio ad Soph. Ai. p. 358 sq. ob triplicem galeae marginem, qui trium galearum super impositarum speciem reddebat. En Pontificis Romani coronam!

V. 113. *ηὗ^{ε}ρον* Elmsl. e Pal.

V. 114. Ald. rell. *ἀνά δὲ βακχεία συντόνῳ κέρασαν ἡδυβόα Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι*, sine sensu. Barnes. edidit *βακχείᾳ ἡδυβόᾳ* (*βακχείᾳ* iam est in Commel.) *simulque cum Bacchica acuta* voce (Aem. Port. in notis: *συντόνῳ* suppl. *φωνῇ.*) *miscuerunt dulcisonos Phrygiarum tibiarum flatus* (igitur *ἡδυβόα πνεύματα*, ut Portus in notis proponit) *ἀνὰ δὲ βακχείαν σύντονον* sc. *φωνήν* Portus, Heath. et Brunck. Musgrav. legendum censet *βακχικά* subintelligendo *ὄργια* vel *ἱερά*, Schaefer. *Βάκχεια.* Par. G. *βάκχια.* Enumeratis VV. DD. coniecturis, Elmsleius, '„Tandem, inquit, veram scripturam, metro quoque necessariam, protulit Matthiae. Idem valet *ἀνὰ δὲ βάκχια* quod *ἐν βακχίοις.* Ipsum vide Gramm. Gr. §. 579. p. 888." Dolet, laudem a praestantissimo Viro mihi impertitam me ipsum tueri non posse. Quamquam quae Herm. contra disputavit, ad Elmsleii explicationem refutandam valent, ad me nihil pertinent. Ego enim non iungebam *ἀνὰ βάκχια, in sacris Bacchicis*, sed *ἀνεκέρασαν δὲ βάκχια* sc. *ᾄσματα* vel *μέλη*, vel simile quid, *Bacchicos clamores*, non Baccho dicatos, sed furore plenos, *miscuerunt.* Ut autem *βάκχιος, vinum* (vid. Valck. ad Phoen. p. 21.) substantivi vim habet, sic *τὰ βάκχια* etiam usurpari posse credebam, ut *τὰ ἐπινίκια, τὰ ἐπιθαλάμια*, similia dicuntur, et quum melius nihil succurreret, lectionem recepi, quae et codicis alicuius auctoritate munita esset, et sensum non ineptum haberet, et metro conveniret. Sed ex hoc ipso, quod Elmslei. et Herm. *ἀνὰ βάκχια* iunxerunt, ego autem *ἀνεκέρασαν βάκχια* iungi volueram, apparet, quam verum sit quod Herm. p. 24. dicit, imperite factam tmesin, si sequatur vocabulum, cum quo, qui haec recitari audiat, facilius, quam cum verbo *κέρασαν*, praepositionem construat. Imperite igitur Euripides supra 80. scripsit, *ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων* infra 519. *τινάσσων ἀνὰ θύρσον κατ' Ὄλυμπον* pro *ἀνατινάσσων.* Hermann. edidit: *ἄνα δὲ Βακχάδι συντόνῳ κέρασαν ἡδυβόᾳ Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι, Βακχάς* tamen quo exemplo firmaret, non habere se confitens, ita ut sola analogia haec lectio, et eo, quod dici possit, non minus quam mea, se tueatur. Ex eo vero, quod raritas vocabuli fidem non minuit, et illud non debet suspectum reddere, non sequitur, id quod nusquam legitur, fide aliqua dignum haberi, modo ne analogia desit. Dubitari etiam possit, an *βυρσότονον κύκλωμα* — hoc enim repetendum est — s. *τύμπανα αὐλῶν πνεύματι κεράσαι* recte dicatur pro *τυμπάνων κτύπον.*

V. 115. *ἁδυβόᾳ* Elmsl. e corrupta apud Strabonem scriptura *κέρας ἀνὰ δύο βοᾶν* vel *βοάν*; quo Dorismo propter duplex *α* in hac voce usum esse Euripidem negat Herm.. Nollem addidisset: Harum rerum subtile iudicium est, quod sensim sensimque usu comparatur.

V. 116. 17. Ald. rell. - - *πνεύματι, ματρός τε Ῥέας εἰς | χέρα θῆκαν, κτύπον ἔν τ' ἄσμασι Βακχᾶν.* Ultima sic leguntur apud Strabonem: *καλλίκτυπον εὔασμα Βακχᾶν.* Hac lectione et Aldina coniuncta Musgrav. con-

V. 106. Ald. Herv. 1. *ἀφ᾽ ἱστόν.* *ἀφ᾽ ἱστῶν* iam Brub. ut coniecit Brodaeus, et sic duo Florr. Vict. *ἀμφ᾽ ἱστῶν*^{ε} Pal. Mox Pal. *παρακερκίδων* | *τ᾽.* Laur. *π κερκίδων* | *τ᾽.*

V. 109 sq. Aldus comma habet post *Κρῆτες*, Pal. et Laur. a pr. m. *κρήτας*, hic nunc *κρή*^{ε}*τας* sec. Elmslei. Etiam Strabonis X. p. 740. codd. Laurent. (vid. Elmsl. ad v. 55.) A. *κρῆτας*^{ε} *διογενέτορας*^{ε} *ἔνθ᾽ αὖλος.* B. *ζαθέοιο τε κρήτας διογενέτορος ἔνθ᾽ αὐλοί.* C. *κρῆτες διογενέτορες ἔνθ᾽ αὐλίς.* Hinc Elmsl. *Κρήτας*, quod multo minus poëticum est, quam *Κρῆτες ἐναυλοί.*

V. 111. Ald. rell. et Strabonis edd. *τρικόρυθές τ᾽ ἐν ἄντροις.* Paris. E. Flor. 1. 2. Vict. *τρικόρυθες ἐν ἄντροις.* Paris. G. et Laur. *ἔνθα τρικόρυθες ἐν ἄντροις*, sed vocabulo *ἔνθα* linea circumducta deleto: vid. Brunck. et Bast. comm. palaeogr. p. 857. Hinc Musgr. dedit *ἔνθα τρικόρυθες ἄντροις.* Etiam Strab. codd. apud Elmsl. vel *ἔνθα τρικόρυθες ἀνθοῦσι* vel *ἔνθα τρικόρυθες ἀνθ᾽ ὧν* s. *ἀνθ᾽ οἷς.* Quod Brunckium secutus dedi, metro repugnat: nam *σμίλαξ* priorem longam habet. *τρικόρυθες* vocantur Corybantes, monente Lobeckio ad Soph. Ai. p. 358 sq. ob triplicem galeae marginem, qui trium galearum super impositarum speciem reddebat. En Pontificis Romani coronam!

V. 113. *ηὖρον* Elmsl. e Pal.

V. 114. Ald. rell. *ἀνά δὲ βακχεία συντόνῳ κέρασαν ἡδυβόα Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι*, sine sensu. Barnes. edidit *βακχείᾳ ἡδυβόᾳ* (*βακχείᾳ* iam est in Commel.) *simulque cum Bacchica acuta* voce (Aem. Port. in notis: *συντόνῳ* suppl. *φωνῇ*.) *miscuerunt dulcisonos Phrygiarum tibiarum flatus* (igitur *ἡδυβόα πνεύματα*, ut Portus in notis proponit) *ἀνὰ δὲ βακχείαν σύντονον* sc. *φωνήν* Portus, Heath. et Brunck. Musgrav. legendum censet *βακχικά* subintelligendo *ὄργια* vel *ἱερά*, Schaefer. *Βάκχεια.* Par. G. *βάκχια.* Enumeratis VV. DD. coniecturis, Elmsleius, „Tandem, inquit, veram scripturam, metro quoque necessariam, protulit Matthiae. Idem valet *ἀνὰ δὲ βάκχια* quod *ἐν βακχίοις.* Ipsum vide Gramm. Gr. §. 579. p. 888." Dolet, laudem a prae-

stantissimo Viro mihi impertitam me ipsum tueri non posse. Quamquam quae Herm. contra disputavit, ad Elmsleii explicationem refutandam valent, ad me nihil pertinent. Ego enim non iungebam *ἀνὰ βάκχια*, *in sacris Bacchicis*, sed *ἀνεκέρασαν δὲ βάκχια* sc. *ᾄσματα* vel *μέλη*, vel simile quid, *Bacchicos clamores*, non Baccho dicatos, sed furore plenos, *miscuerunt.* Ut autem *βάκχιος*, *vinum* (vid. Valck. ad Phoen. p. 21.) substantivi vim habet, sic *τὰ βάκχια* etiam usurpari posse credebam, ut *τὰ ἐπινίκια, τὰ ἐπιθαλάμια*, similia dicuntur, et quum melius nihil succurreret, lectionem recepi, quae et codicis alicuius auctoritate munita esset, et sensum non ineptum haberet, et metro conveniret. Sed ex hoc ipso, quod Elmslei. et Herm. *ἀνὰ βάκχια* iunxerunt, ego autem *ἀνεκέρασαν βάκχια* iungi volueram, apparet, quam verum sit quod Herm. p. 24. dicit, imperite factam tmesin, si sequatur vocabulum, cum quo, qui haec recitari audiat, facilius, quam cum verbo *κέρασαν*, praepositionem construat. Imperite igitur Euripides supra 80. scripsit, *ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων* infra 519. *τινάσσων ἀνὰ θύρσον κατ᾽ Ὄλυμπον* pro *ἀνατινάσσων.* Hermann. edidit: *ἄνα δὲ Βακχάδι συντόνῳ κέρασαν ἡδυβόᾳ Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι*, *Βακχάς* tamen quo exemplo firmaret, non habere se confitens, ita ut sola analogia haec lectio, et eo, quod dici possit, non minus quam mea, se tueatur. Ex eo vero, quod raritas vocabuli fidem non minuit, et illud non debet suspectum reddere, non sequitur, id quod nusquam legitur, fide aliqua dignum haberi, modo ne analogia desit. Dubitari etiam possit, an *βυρσότονον κύκλωμα* — hoc enim repetendum est — s. *τύμπανα αὐλῶν πνεύματι κεράσαι* recte dicatur pro *τυμπάνων κτύπον.*

V. 115. *ἁδυβόᾳ* Elmsl. e corrupta apud Strabonem scriptura *κέρας ἀνὰ δύο βοᾶν* vel *βοάν*; quo Dorismo propter duplex *α* in hac voce usum esse Euripidem negat Herm.. Nollem addidisset: Harum rerum subtile iudicium est, quod sensim sensimque usu comparatur.

V. 116. 17. Ald. rell. - - *πνεύματι, ματρὸς τε Ῥέας εἰς* | *χέρα θῆκαν, κτύπον ἔν τ᾽ ἄσμασι Βακχᾶν.* Ultima sic leguntur apud Strabonem: *καλλίκτυπον εὔασμα Βακχᾶν.* Hac lectione et Aldina coniuncta Musgrav. con-

iecit καλλίκτυπον εὐάσμασι Βακχᾶν, deinde, ne metrum corrumperetur, neve vox ματρός bis recurreret, θῆκάν τε Ῥέας εἰς χέρα, καλλίκτυπον εὐ. Β. Hoc recepit Brunck. quem ego secutus sum; quod nunc ipse miror. Nihil aliud nisi εὐάσμασι pro ἔν τ' ἄσμασι, scribendum erat, ut scripserunt Elmsl. et Herm. Pro ἔν τ' ᾄσμασι Paris. G. ἔν τ' ἄσθμασι. Pal. ἐν ᾄσμασι.

V. 119. Strabonis l. c. et edd. et MSS. Ῥέας pro θεᾶς, quod recepit Hermann. quia non certa indicatur mater cuiuspiam, quae dea esset. Praeterea Strab. Codd. Laur. A. B. C. ματέρος ἐξαΰσαντο ῥέας. ἐξανύσασθαί τι παρά τινος ad h. l. explicavit Brunck.

V. 123. ὄρεσιν Ald. rell. οὔρεσιν duo Pariss. Flor. 1. 2. Vict. Elmsl. malit ὄρεσσιν, ut epodus a duobus paeonibus incipiat. Hermann. edidit, puncto in fine praecedentis versus posito, ἡδύς, ἐν οὔρεσιν, ὅς τ' ἄν etc. i. e. ἡδύς, ὅς ἐν οὔρεσιν, ὅς τ' ἄν πέσῃ πεδόσε, *laetitiae plenus est, in montes, quique ex velocibus thiasis in campos sese contulerit.* At πεδόσε nusquam est *in campos* s. *in planitiem*, sed *in solum*, *in humum* s. *humi*, ut infra 557. nec qui in aliquem locum se confert, πίπτειν unquam dicitur. Ita πεδόσε πίπτειν nihil aliud esse potest, nisi *humi recumbere.* Quod vero Herm. dicit, non posse haec de Baccho accipi, ob sqq. 128. ὁ δ' ἔξαρχος Βρόμιος, εὐοῖ, quia, ubi idem commemoretur, ipse sibi opponi non possit, eodem iure dici potest, verba ὁ δ' ἔξ. Βρόμιος non posse de Baccho accipi, quia v. 131. sequatur ὁ Βακχεὺς δέ - - Paulo post αἷμα τραγοκτόνον i. e. φόνον τράγων, ut recte Elmslei., ad epulas spectat, in quibus carne caprina vescitur Bacchus cum comitibus, quippe cui capri etiam immolantur. Ceterum pro πέσῃ πεδόσε Pal. πεύσῃ πεδός σε et v. 125. ἀγορεύων, quod Laur. etiam a prima m. habere dicit Elmsl.

V. 126. ὠμοφάγον Ald. Brub. Herv. 1. Pariss. E. G. ὠμοφάγων Herv. 2. Canter. Barn. Musgr. Florr. 1. 2.

V. 128. Vict. Βρόμ. οὔ οἵ.

V. 130. Pal. νέκταρ Συρείας. Zonaras p. 1307. καρπός pro καπνός.

V. 131 sqq. Laur. a prima manu: ὁ βακχεὺς δ' ἔχων

πῦρ: ἐκ νάρθηκος ἀΐσσει. πυρσώδη φλόγα πεύκας. Corrector πῦρ delevit, transpositionis notas β α addidit. ἀΐσσει recte Heath. vertit *impetu fertur.* Solemnis mentio discursationum Bacchicarum; ignis vero quassando concitati tamquam rei primariae, commemoratio, quae inest in ἀΐσσει φλόγα, paulo frigidior.

V. 134. Par. E. τοῖς χοροῖς, omisso, ut videtur, καί. Flor. 1. δρόμῳ γῆς χοροῖς. quod esset *per terram discurrendo.* In Pal. ι vocis χοροῖς duobus punctis subscriptis notatum est. Hinc Elmsl. ἀΐσσει δρόμῳ τε χορούς ἐρ. Herm. ἀΐσσει δρόμῳ, χορούς ἐρ. πλ. Accusativum reponendum iam Brunck. viderat, sed incommode addito articulo, τοὺς χορούς. Accusativus πλανάτας nude positus vix cuiquam placuerit. Itaque χορούς - πλανάτας verum est, deleto καί. Non minus ἐρεθίζων per se positum ambiguum videtur, nisi coniungas δρόμῳ ἐρεθίζων.

V. 135. Laur. Vict. ἰαχαῖς τ' ἄν ἀπ' ἄλλων.

V. 136. Ald. rell. τρυφερὸν εἰς. Brunck. ἐς scripsit, ut versus esset dimeter anapaesticus proceleusmaticum habens in secunda sede. Eadem de causa Burges. apud Elmsl. πλόκαμον εἰς. αἰθέρας Flor. 1.

V. 137. Laur. Vict. ἐπευάσμασιν. Post ἐπιβρέμει Pariss. E. G. Flor. 1. 2. addunt ἐπιλιγει (sic sine accentu) ἠχεῖ, Laur. ἐπὶ (sic) λίγει' ἠχεῖ, c. gl. περισσόν. e glossemate, ut putat Elmsl. Idem in Vict. additum est post Βάκχαι v. 138.

V. 139. ὦ hic om. Par. E. Flor. 1. 2. Laur.

V. 140. Elmslei. scripsit χρυσορόα, quomodo certissimum esse non scripsisse Euripidem dicit Herm. quia utrumque α ictu erigatur, quod molestum esse. χλιδά est e Reiskii correctione pro χλιδᾷ. Vict. χλιδᾷ ἴσ. χλιδά.

V. 145. Pal. ὅτ' ἄν. Elmsl. Ego, inquit, semper ὅτ' ἄν scribo, licet codices optimi et vetustissimi haud raro ὅταν exhibeant. Mira vero diligentia.

V. 146. Flor. 1. παίγμα.

η
V. 147. Pal. βρέμει.

V. 148. Herm. alterum εἰς ὄρος delevit, quia, quum

ultima pars epodi numeris procedat valde aequabilibus, vehementer eam aequabilitatem turbaret versus mutilus *παίγματα βρέμη σύνοχα φοιτάσιν*, quem oportere ex duobus paeonibus totidemque dactylis esse, ut 143. 145. (adiectis verbis *ἱερὰς ἱερά*, quae quomodo duos dactylos efficere possint, non assequor.) Quum *εἰς ὄρος* ea ipsa verba sint, quibus Bacchas excitat Bacchus, bis ea posita videntur, ut v. 104. 138 sq.

V. 150. *Βάκχα* est e correctione Musgr. pro *Βάκχου*.

V. 151. 2. 3. in duobus Pariss. Flor. 1. 2. Laur. praefixum est *Θεράπων*.

V. 151. Elmslei. coni. *τίς ἐν πύλαισι; Κάδμον ἐκκάλει δόμων*. et sic iam Bergler. ad Arist. Pac. 178.

V. 159. *ᾐσθόμην* Codd. et edd. Musgr. et Porti coniecturam cum Brunckio recepi, quia absurdum esse videbatur dicere *quam vocem tuam audivi*: sic enim interpretabar *ὡς*. Sed recte monet Elmslei. in tali sensu dici potius solere *ἥδομαι* vel *ἥσθην*, Herm. autem *ὡς* recte dicit esse *nam*.

V. 162. *παιδὸς ἐξ ἐμῆς* malit Elmsl. ad h. l. et Mus. crit. VI. p. 273. qui id agere videtur, ut *θυγατρός* e Tragicorum scriptis expellat.

V. 163. Ald. rell. *ὃς πέφην' ἀνθρ.* Barn. ex em. Stephani, ut ait Elmsl. *πέφηνεν*. et sic, ut videtur, Flor. 1. 2. *πέφηνεν* Laur. Vict.

V. 165. Pal. Laur. Vict. *ποῖ δὴ χορ.*

V. 169. Ald. rell. *ἡδέων*. Palmariam emendationem *ἡδέως* Miltono surripuit Barnes. (vid. R. P. Iodrell *illustr. of Eur. Vol. II.* p. 335. ed. 2.) Barnesio Brunckius. [P. P. D.] *Kidd. misc. tracts* p. 224 sq.

V. 170. Brub. Herv. 2. *ταυτά μοι*. In codd. Steph. verba *ἐπιλελ. ἡδ. γέροντες ὄντες* tribuuntur Tiresiae, *ταυτά μοι πάσχεις ὁρα* Cadmo.

V. 171. Quae hic Tiresiae sunt, praeter verba *ταυτά μοι πάσχεις ἄρα*, in Ald. Cadmo tribuuntur usque ad 190. quae Cadmi, Tiresiae, ita ut versui 191. nova persona non praefixa sit. Veram personarum descriptionem restituit Canter. in editione usque ad 180. reliqua in nota. Eam confirmant Parr. E. G. Laur. Flor.

1. 2. — *κἀπιχειρήσω κακοῖς* Ald. rell. *χοροῖς* pro *κακοῖς* Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Laur. Vict.

V. 172. Recte Elmsl. post *περάσομεν* notam interrogandi habet; idem scripsit *οὐκ οὖν*, quod non necesse est imitari: *an igitur curru in montem proficiscemur?* Falso Elmsl. p. 187. in Ald. *οὔκουν* esse dicit.

V. 173. Elmsleium scribentem *ἀλλ' οὐχ ὁμοίαν ὁ θεὸς ἂν τιμὴν ἔχοι*, refutare studuit Herm. *ὁ θεὸς ἂν*
οι
legebat etiam Porson. ap. Kidd. p. 225. 303. Pal. *ἔχει*.

V. 175. Elmsl. *ἀμοχθί.* minus recte, etsi res nondum ad liquidum perducta est. Vide tamen post Herm. ad Soph. Ai. 1206. Reisigium comm. in Soph. Oed. C. 1638. p. CC sqq. Pro *νῷν* (Pal. Laur. Flor. 1. 2. *νωΐν*) Elmsl. tacite edidit *νῦν*, operarum errore, ut puto.

V. 181. Soloecum est, *οὐδὲν σοφιζώμεσθα* quod Valck. diatr. p. 38. coniecit, recepit Brunck. Recte Ald. rell. *σοφιζόμεσθα*. Vid. Hermann.

V. 182. Ald. rell. *πατρὸς παραδ.* Valcken. coniecturam *πατρίους παρ.* receperunt Brunck. Elmsl. Herm. Pro *ἅς θ' ὁμήλ.* Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. p. 335. *ἅς γ' ὁμ.* Vix opus. Verba *ἅς ὁμήλικας χρόνῳ κεκτήμεθα*, adiectivi ad *πατρίους* additi locum tenent, *πατρίους παλαιούς τε παραδ.*

V. 183. Pal. *οὐδ' εἰς αὐτὰ καταβάλλη λ.* Vict. *αὐτάς* pro *αὐτά*. Vid. Gramm. gr. §. 439. Barnes. e Scaligeri emendatione *καταβαλεῖ*, ut edidit etiam Brunck. Elmsl. coni. *καταβαλεῖ λόγοις*. Quid tandem interest inter *Nulla disputatio ea evertet*, et *Nemo disputationibus ea evertet?* Prius poëtam magis decet, alterum prosae scriptorem.

V. 184. Brunck. *εὕρηται* pro subiunctivo habens pro *εἰ* dedit *ἦν*. Herm. *εὕρηται* coniunctivum esse contendit, sed servandum *εἰ*. Eius doctrinam de *εἰ* cum coniunctivo mox accuratius explicatum iri speramus. Sed hoc non intelligo, cur indicativum hic ferri non posse dicat, *quia non sumatur, quod factum sit aut non factum, sed quod possit fieri.* Ego contra non possum. quin *sumi* hic aliquem dicam, qui summam sapientiam adeptus sit.

V. 186. Recte notam interrogandi post ἐμόν delevit Elmslei.

V. 188. Pal. Flor. 1. 2. Vict. Laur. εἰ χρή, Pal. etiam χηρεύειν. An scriptum fuit: οὐ γὰρ διῄρηχ' ὁ θεὸς οὔτε τὸν νέον, Εἰ χρὴ χορ.? post quae non necesse est mutare εἴτε τὸν γεραίτερον.

V. 190. δι' ἀριθμῶν αὔξεσθαι interpretor ita ut ii, qui honore aliquem prosequi debeant, qui non, dinumerentur, et a se secernantur.

V. 191. Cadmi personam addunt Pariss. E. G. Laur. et haud dubie Florr. 1. 2.

V. 193. Ald. rell. διὰ σπονδῆς. Correxerunt Stiblin. Stephanus.

V. 198. Pal. σώματ' pro δώματ'.

V. 201. Pal. διόνυσος ὅςτις ἐστί.

V. 208. Ald. Herv. 1. πανδόμοις πρ. Pal. πανδήμοις. Iam Herv. 2. Brub. Cant. rell. πανδήμοισι, et sic Laur. Flor. 1. 2 Vict.

V. 210. Laur. οἰνῶ τ' ἀγαυὴν θ'.

V. 212. καί σφας Brunck. Vid. Elmslei. ad Med. 1345. ἄρκυσιν Herm. et sic Flor. 1. 2.

V. 214. Pal. Laur. λέγουσι δ' ὅστις.

V. 216. Ald. rell. εὔοσμον κόμην. MSS. Steph. εὔκοσμος κόμην, unde sic ediderunt Canter. Barn. Musgr. Lectionem repudiavit Brunck. quippe sublesta tantum Stephani fide nixam, et cum εὔοσμος κόμην comparat Ovid. Metam. III, 555. *Et madidus myrrha crinis.* At quomodo aliquid ξανθοῖσι βοστρύχοισι εὔοσμον esse potest? Iam in Troadibus saepenumero vidimus lectiones a Stephano e MSS. prolatas postea in Florentinis repertas esse, et h. l. ad Musgravianam scripturam e Flor. 1. Furia enotavit βοτρύχοισιν εὔοσμον, e Flor. 2. nihil ut in hoc eadem lectio esse videatur, quae in ed. Musgr. εὔκοσμος κόμην. Ad duplex κ Euripidis aures non magis offendisse puto, quam ad repetitum σ. Herm. post βοστρύχοισιν commate distinxit, ut hi dativi per se positi sint pro ξανθός; quae Latinorum est, non Graecorum constructio.

V. 217. Ald. rell. οἰνωπὰς ὄσσοις χ. Α. ἔ. Par. G. Flor. 1. 2. Laur. οἰνωπά τ' ὄσσοις. Par. E. Pal. a correctore, Vict. οἰνωπάς τ' ὄσσοις. Barnes. coni. οἰνωπός, ὄσσοις, quod receperunt Musgr. Brunck. Elmsl. At Hermann. propter librorum lectionem Scaligeri emendationem praetulit οἰνῶπας. Hoc οἰνῶπας χάριτας paulo audacius dictum in Aeschylo vel Sophocle ferrem, ab Euripidis, qui ad orationem pedestrem propius accedit, simplicitate abhorrere videtur.

V. 223. 24. Codd. et edd. Διόνυσον θεόν. Reisk. Διόνυσος θεός, quod cum Schaefero recepi, sed falsam sententiam habet: nam nec hospes ipse Dionysum se esse usquam dicit, nec chorus eum Bacchum esse putat, nec Pentheus id eum iactare usquam significat. Praeterea perversus esset verborum ordo. Ut enim ἔστι Διόνυσος θεός significare debet, non *Bacchus est deus*, sed *est aliquis deus, qui Bacchus vocatur*, (es existirt ein Bacchus) sic ἐκεῖνος εἶναί φησι Διόνυσος θεός eumdem sensum habere debet. In vulgata contra εἶναι loco suo positum est; vid. v. 490. Sed nec ea commoda est: quum enim ἐκεῖνος repetatur, fieri non potest, quin utroque loco illud ad eumdem hominem referatur, ad hospitem, (ut Orest. 584 sq.) de quo dici non potest, hospes ἐν μηρῷ ποτ' ἐῤῥάφη Διός. Itaque Reiskius pro ἐῤῥάφη coniecit ἐῤῥάφθαι, quam coniecturam probatam Musgravio recepit Brunck. At ita hoc quoque in laudem dei iactare hospes dicendus esset, tanquam id, quo divinus Bacchi ortus demonstraretur: quod absurdum est. Hoc enim irridentem Pentheum commemorare conveniebat, ut v. 267. Elmsleius pro priore ἐκεῖνος scripsit ἐκεῖνον. ὁ ξένος φησὶν ἐκεῖνον εἶναι Διόνυσον θεόν. At quemnam ἐκεῖνον? de nullo enim praeterea sermo fuerat. Hermann. Brunckii lectionem recepit, servato tantum ποτ', quod ille praeter necessitatem in νιν mutaverat. Mihi, quid scriptum fuerit, non liquet. Si ita scripti legerentur versus:

> θεόν γ' ἐκεῖνός φησι Διόνυσον, θεὸν
> ἔχειν, ὃς ἐν μηρῷ ποτ' ἐῤῥάφη Διός.

difficultates omnes remotae essent. θεὸν ἔχειν φησι. vid. v. 439 sq. et de repetito θεόν Elmslei. ad v. 961.

V. 227. Elmslei. nullum senarium apud tragicos exare dcens, qui in initio quinti pedis ἐστ' vel ἔστ' ha-

beat, praeterquam hoc loco et Orest. 604. pro ἔστ' ἄξια dedit ἐπάξια, quod recepit Hermann. Par. E. etiam in textu habet ἦν ἄξια, in margine ἔστ'. Lenting. probat ἦν.

V. 228. Elmsl. hic quoque ὕβρισμ' ὑβρίζειν. Vid. ad Suppl. 495. et Herm. ad h. l.

V. 232. Par. E. G. Flor. 1. βακχεύοντας. Sic etiam Flor. 2. Laur. e correctione. Porson. Adv. p. 264. coni. νάρθηκι βακχεύοντας· αἰδοῦμαι, πάτερ. ἀναίνομαι recte defendunt Brunck. Elmsl. Herm.

V. 233. Post εἰσορῶν comma sustuli, quia cohaerent haec, τὸ γῆρας νοῦν οὐκ ἔχον, *male sanam senectutem.* Laur. a pr. m. οὐκ ἔχων.

V. 236. et 238. male interrogative accipi videntur Elmsleio.

V. 238. Flor. 2. Laur. φέρων, supra scripto ειν a correctore. Flor. 1. φέρων.

V. 239. ἐξερύετο Brunck. e Par. E.

V. 240. 'κάθησ' ἂν Ald. κάθησ' ἂν Brub. Herv. 2. Canter. ἐκάθησ' ἂν Herv. 1. καθῆσ' ἂν Vict. Pal. Laur. In Herv. 2. huic versui praefixum est κα. duabus primis litteris verbi κάθησ' male repetitis.

V. 242. γάμος Ald. rell. γάνος Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Laur. Etym. M. p. 221, 20.

V. 244. Genitivus τῆς εὐσεβείας vix commode explicari potest. Quod ego dedi, ut ironica esset exclamatio, iamdudum reprobavi, quum ironia nullo modo hic locum habere possit. Nihilo melius Barnes. τῆς εὐσεβείας vertit *Proh Pietas*, quod est quodammodo invocantis deam, quae iniuriam sibi illatam ulciscatur; quo sensu non ponitur genitivus. Brunck. φεῦ τῆς ἀσεβίας partim e Musgravii coniectura. Reisk. et Porson. apud Kidd. p. 225. τῆς δυσσεβείας! quod recepit Elmslei. idque non familiari tantum colloquio convenire intelligitur ex Iph. A. 316. Hermannus iungit, οὐκ αἰδῇ θεούς, τῆς εὐσεβείας Κάδμον τε καταισχύνειν, (καὶ τὸ σὸν αὐτοῦ γένος, pro eo, mutata structura) Ἐχίονος δ' ὢν παῖς, καταισχύνειν γένος; *Non vereris, propter pietatem et Cadmum, satorem gentis terrigenae, quum autem Echionis filius sis, genus tuum contumeliis afficere?* plane ut Soph. Oed. T. 1425. τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι. At et impeditior paulo est verborum ordo pro facilitate Euripidis; et quum καταισχύνειν Κάδμον τῆς εὐσεβείας nihil aliud esse possit, nisi *contumeliis afficere*, eo sensu, quo significat *conviciis proscindere*, hunc sensum nunquam habet καταισχύνειν, sed *dedecorare* i. e. facere, quae aliquo indigna sint et quibus splendor eius offuscetur, *einem Schande machen.* Cf. Wyttenbach. ad Plutarch. p. 608. Itaque esse decet Zeugma, quo αἰτιᾶσθαι vel simile quid e καταισχύνειν repetatur supplendum.

V. 251. Sensus est θρασὺς δὲ ἀνὴρ, εἰ δυνατός ἐστι καὶ οἷός τε λέγειν. Mecum interpunxit Hermann. Ald. rell. θρασὺς δὲ δυνατὸς, καὶ λ. quam interpunctionem servavit Elmslei. θρασύς τε e Pal. MSS. Stobaei Tit. XLV. p. 302. Gesn. 173. Grot. recepto, et δυνατός cum Musgravio explicans δυνάστης, quod falsum esse ostendit Herm.

V. 257. Ald. Herv. 1. ὁ πόμα δ' ὁπότερον. Brub. ὁ πόμα τ' ὁπότ. Herv. 2. ὁ πόμα τ', ὁπότ. MSS. Stephani ὄνομα δ' ὁπότ quod receperunt Canter. Barn. rell. et sic duo Pariss. apud Brunck. Flor. 1. 2. (Laur.) Vict.

V. 259. Ald. rell. ὅδ' ἦλθ' ἐπὶ τἀντ. Barnes. ὅ δ' ἦλθεν ἐπὶ τἀντ. *quod autem venit in certamen cum Cerere.* Sic etiam Brunck. et Elmsl. Rectius Commel. Musgr. ὁ δ' ἦλθ. Nam post αὕτη μέν nemo non exspectat ὁ δέ de Baccho dici, inquit Herm. Hic ὅ δὲ scripsit i. e. οὗτος δέ. nam in bonis codd. ὁ, si sit pronomen demonstrativum, accentu notari. Ἀντίπαλον non est, ut Barn. vertit *quod in certamen venit*, neque, ut Brunck. *quod aequiparandum est*, sed quod ex altera parte respondet, ut Cic. or. 32. vertit Aristotelis verbum ἀντίστροφον εἶναι. De asyndeto in sq. v. vid. ad Hec. p. 88.

V. 260. Scribe πῶμ'. Vid. ad Hec. 389.

V. 253. Ald. rell. Pal. ὕπνου τε λήθην, quod ut explicari possit, contortius tamen est, et Codd. Pariss. E. G. Florr. 1. 2. Laur. ut coniecit Canter. ὕπνον δὲ Vict. — καθημέραν Ald. rell. Flor. 1. 2. καθ' ἡμέραν Pal. Laur.

V. 264. Hermannus, quum verum non sit, vinum unicum esse malorum remedium, e coniectura dedit *δίδωσ᾽, ἵν᾽ οὐκ ἔστ᾽ ἄλλο φάρμακον πόνων.* Non magnifica profecto laus, vinum facere, ut homines malorum obliviscantur, ubi nullum aliud eorum sit remedium. Qui autem aliquid laudare volunt, eos veritatem transgredi notum est. et sic infra v. 729. *οἴνου δὲ μηκέτ᾽ ὄντος οὐκ ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι.*

V. 266. Porsoni Adv. p. 264. coniecturam *διὰ τοῦτον ὥςτε* non necessariam esse ostendit Elmslei.

V. 267. Ald. Herv. 1. *ἐν ἐῤῥάφη.* Sed iam Brub. Herv. 2. rell. *ἐνεῤῥάφη.*

V. 270. *δ᾽* post *ἐς* vel *εἰς* om. Pal. Herv. 2. Pro *νέον* Flor. 1. 2. Laur. Pal. Vict. *θεόν.*

V. 273. *ἀγκυκλουμένου* Flor. 1. 2. Ingeniose sensum loci aperuit Hermann. quem nimis obscure significavit Euripides. Sic enim Herm. iungit: *τόνδε (αἰθέρα, pro τόδε, αἰθέρος μέρος) ἔθηκε Διόνυσον, ὅμηρον ἐκδιδοὺς αὐτόν partem aetheris in Bacchi formam transmutavit.* nec aliter verba construi possunt, si hic sensus est loci. At imperiti poetae est, ponere verbum, cum quo, qui haec recitari audiat, facilius, quam cum eo, quo proprie pertinet, construat, ut ait Hermann. supra ad v. 130. p. 24. Ita qui hic *ἔθηκε τόνδ᾽ ὅμηρον ἐκδιδούς Διόνυσον* recitari audiat, *τόνδε ὅμηρον* potius iungenda esse, quam *τόνδε Διόνυσον,* credat. Virgulae autem legentibus, non recitari audientibus, ponuntur. Neque vero recte, quid ipso vero Baccho fecerit Iuppiter, memorare supersedit poëta. Quia verba *ῥήξας μέρος τι τοῦ χθόν᾽ ἐγκυκλουμένου αἰθέρος ἔθηκε τόνδ᾽* sive legerit, sive recitari audiverit, nihil aliud suspicari potest, nisi voluisse poetam intelligi *ἔθηκε τόνδε ἐν τῷ αἰθέρι,* in aethere Bacchum abscondidit, atque ita a deorum coetu amovit, ut hoc quasi pignus esset, quo Iuno rixari desineret, si causa odii et rixarum semota esset.

V. 276. Eleganter Pierson. Veris. p. 126. coniecit *ῥαφῆται,* ipse tamen non necessariam esse correctionem dicens.

V. 279. *καὶ γὰρ βακχ.* Brub. Herv. 1. 2. Canter.

V. 283. *ἄρεος τε* Pal.

V. 285. Scrib. *θιγεῖν.*

V. 286. Latine male diceretur, *hoc est insania,* Graece non item. Plat. Phaedon. p. 73. D. *τοῦτο δ᾽ ἐστὶν ἀνάμνησις.* Apol. S. p. 29. A. *καίτοι τοῦτο πῶς οὐκ ἀμαθία ἐστὶν - -* Phaedr. p. 245. C. *τοῦτο πηγὴ καὶ ἀρχὴ γενέσεως,* quod Cicero Tusc. I, 23, 53. vertit: *hic fons, hoc principium est movendi.* Cf. Gorg. f. p. 492. C.

V. 287. Flor. 1. 2. Laur. *ἐν δελφοῖς ἔτ᾽ αὐτὸν ὄψει κἀπὶ δελφίσι* (Laur. *δελφίσιν*) *πέτραις.* Originem huius scripturae indicat Pal. qui *δελφοῖσιν* pro *δελφίσιν.*

V. 288. in Ald. rell. et post *πλάκα* et post *βάλλοντα* commate distinctum est, quod servavit Elmslei. Barnes. post *πλάκα* comma delevit, *δικόρ. πλάκα βάλλοντα* iungens, *et bicipitem rupem percutientem.* Sic etiam Musgrav. Contra Brunck. *πηδῶντα δικόρυφον πλάκα* iungit, et comma post *βάλλοντα* expungit. At *βάλλειν Βακχεῖον κλάδον* esset iaculari thyrsum tanquam missile; etsi vero thyrso nonnunquam pro missili utebantur Bacchae, tamen quomodo huic loco convenit, quum nihil esset in Parnasso, quod missili suo peteret? Hermann. post *πεύκαισι* distinxit, et *δικόρυφον πλάκα βάλλοντα* accipit de Baccho rupem facibus collustrante. *Βάλλειν φλογί* legitur Phaeth. fr. 1. at *βάλλειν* per se non adiecto *φλογί* vel *σέλᾳ* vel *αἴγλῃ* pro *collustrare* quis unquam dixit? *Βάλλειν* simpliciter pro *collustrare* dicitur etiam id, quod sua natura lucidum est, ut Suppl. 652. *λαμπρὰ μὲν ἀκτὶς ἡλίου - - ἔβαλλε γαῖαν.* at Baccho quomodo haec natura tribuitur? In edit. Commel. qua a puero usus sum, annotatum a me olim video *πάλλοντα.* Hoc etiam nunc placet: Euripidem quidem vocabula duo *ἰσοδυναμοῦντα* saepe iuxta se ponere notum est. Sic infra v. 331. *ἀνέμοις καὶ θυέλλαισιν.* 486. *δούπου τοῦδε καὶ βύρσης κτύπου.* 554. *οὐ λεύσσεις, οὐδ᾽ αὐγάζῃ.* Cf. 573. Ceterum cum hoc loco apte Boeckh. de trag. gr. p. 320. comparavit fragm. Hypsipyles ap. Schol. Arist. Ran. 1292. *Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάταπηδᾷ χορεύων παρθένοις σὺν Δελφίσιν.* Ceterum pro *πεύκαισι* Pal. *πεύκοισι,* Flor. 1. *πεύκεσι.*

V. 289. *βάκχιον κλ.* Ald. rell. *βακχεῖον κλ.* Par. E. G. Flor. 1. 2. Laur. Pal. quod recepit Brunck. *Βάκχιος,*

monente Elmsleio, in trimetris non usurpatur, nisi ubi ipse Bacchus intelligendus est.

V. 290. Pal. *μέγαν τὰν ἑλλάδ'*.

V. 292. Ald. rell. *νοσῇ*. Parr. E. G. Pal. Laur. Vict. *νοσεῖ*, quod recepit Brunck.

V. 295. Ald. rell. *οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκ.* Sic etiam Stob. Tit. V. p. 63. Gesn. ubi etiam *ἀναγκάσῃ*. et Tit. LXXIV. p. 439. *μὴ* om. Par. E. G. Flor. 1. 2. Laur. (qui *οὐ διόνυσος* a pr. m.) Pseudogregor. v. 261. Pal. *οὐχ ὁ διόνυσος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκάσει*. Missis variorum de hoc loco hariolationibus nuperrimas excutiam. Et Porson. quidem apud Monk. ad Hipp. 79. legebat: *οὐχ ὁ Διόνυσος ὡς φρονεῖν ἀναγκάσει γυναῖκας εἰς τὴν Κύπριν, ἀλλ' εἰ τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' ἀεί, τοῦτο σκοπεῖν χρή*. Elmslei. *οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ φρονεῖν ἀναγκάσῃ γυναῖκας ἐς τὴν Κύπριν*. Hermann. *οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ φρονεῖν ἀναγκάσει γυν. εἰς τὴν Κύπριν*. In quibus omnibus ad locutionem *φρονεῖν* vel *μὴ φρονεῖν εἰς τὴν Κύπριν* offendo: *μὴ φρονεῖν* Herm. explicat *intemperantem ad Venerem esse*. At *φρονεῖν* verbum est mediae significationis, *sentire*, cui hanc ipsam ob causam adverbia adduntur, *εὖ φρονεῖν* et *κακῶς φρονεῖν*. Itaque nec *φρονεῖν εἰς τὴν Κύπριν*, nec *μὴ φρονεῖν εἰς τὴν Κύπριν* dici posse puto pro *bene* s. *male sentire quod ad Venerem attinet, in rebus venereis temperantem vel intemperantem esse*, sed *εὖ φρονεῖν* vel *κακῶς φρονεῖν*. quamquam nec huius locutionis exemplum habeo. Prorsus vero alienum est, quod Elmsl. affert Phoen. 1128. *ὁ δ' οὐκ ἔλασσον Ἄρεος ἐς μάχην φρονῶν*. hoc enim est *non minus elato et concitato animo ad pugnam, quam Mars, non minus ferox*, ut Heracl. 386. *οὐ σμικρὸν φρονῶν ἐς τὰς Ἀθήνας*, *non minores spiritus gerens contra Athenas*. Ut nunc locus legitur, deleto *μή*, quod metrum respuit, dicere voluisse videtur Euripides: Bacchus in neutram partem vim ullam habet, neque ut pudicae sint mulieres, neque ut impudicae. Si dixisset: *Neque vero efficit Bacchus, ut mulieres libidini indulgeant*, recta oratione respondisset ad Penthei criminationes. Nunc, quum modo potentiam dei laudibus extulerit, alia via rem aggreditur, et dicit: *Neque vero credere oportet, quum tanta eius potentia sit, futurum ut mulieres castas esse cogat.* Ita quum utrumque ostendi oporteret, alterum elegit, ad quod a laudibus dei aptissimus transitus esset. Qui vero ad Penthei criminationes respondendum esse credebant, et hoc dicendum, impudicitiam mulierum non esse Baccho vitio vertendam, addiderunt *μή*. Ita hunc locum defendi quodammodo posse existimo, quamquam haec non eo disputavi, ut Euripidem eleganter et recte rem gessisse ostenderem, sed ut non omni sensu locum carere.

V. 298. Ald. rell. *τοῦτο σκοπεῖν γάρ χρή*. *γάρ* om. Flor. 1. 2. Laur. Pal. Vict. edd. Cant. Barn. Musgr.

V. 299. Frustra Luzac Exerc. acad. p. 24 sq. legendum coniicit: *καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν νοῦς, ἤν γε σώφρων, οὐ διαφθαρήσεται*. *Namque et in Bacchi orgiis Mens, recte dum sit, labe non foedabitur.* eamque correctionem loco Suidae v. *Ἀρίστιππος* firmare studet, quem eumdem alia de causa Boeckhius attulit *de trag. gr.* p. 302. Quasi vero, qui poëtae locum ad suas res accomodant, non saepe verba mutare et debeant et soleant! Et locum poetae ita scriptum, ut libri eum exhibent, habent Sext. Empir. Pyrrh. hypom. III, 24. Diog. L. II, 78. Athen. XII. p. 544. E. Stob. Serm. V.

V. 301. *οὔνομα* Pal. Laur. Flor. 1. 2. hic etiam *Πενθέος*.

V. 306. V. D. in *Class. journ.* 1. p. 30. corrigit *οὔτ' ἄνευ του θεῶν νοσεῖς*, laudans Herod. 4, 79. Aesch. Pers. 164. Il. ό, 530. Eur. Phoen. 1634. Iphig. A. 411. Porson. Add. Hec. 1169. Burg. ad Troad. 784. Sensus est: *neque ita insanis, ut non remedium insaniae praevideri possit, nimirum mors tua crudelissima*, ut recte Hermann.

V. 312. *μὴ θύραζε τῶν νόμων οἰκεῖν* paulo insolentior locutio, ducta e similibus *πημάτων ἔξω πόδα ἔχειν* Aesch. Prom. 263. ubi vid. Stanl. Propius etiam accedit Soph. Ai. 639 sq. *οὐκ ἔτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ*.

V. 314. Scribendum cum Hermanno *κεἰ μὴ γάρ ἐστιν ὁ θεὸς οὗτος*. Vid. ad v. 223.

V. 316. Ald. rell. *ὥς ἔστι Σεμέλης, ἵνα δοκῇ.* Si *εἶναι* recte interpretatus sum ad v. 223. necessario recipienda Tyrwhitti correctio, *ὡς ἔστι, Σεμέλη θ' ἵνα δοκ.*

V. 317. *ἡμῖν παντὶ τῷ γένει* vid. ad Med. 585. 981.

V. 318. *'Ακτέωνος* Flor. 1. 2. Laur. a correctore.

V. 319. *ὠμόσιτοι* Ald. Herv. 1. Iam Brub. *ὠμοσ.*

V. 320. Ald. rell. et codd. *διεσπάσαντο κρείσσον ἐν κυναγίαις.* Reisk. *διέσπασαν, τὸν κρείσσον' ἐν κυν.* Si articulus additur, est, *illum qui gloriatus erat*; sed non minus bene omitti potest, ut *κομπάσαντα* sit *quia gloriatus erat.* Accedit, quod Graeci libentius dicere videntur *discerpendi* sensu *διασπᾶσθαι*, quam *διασπᾶν.* — *κυνηγία*, an *κυναγία* dixerint Attici, dubitat Hermann. Hic vulgo legitur *ἐν κυνηγίαις.*

V. 322. Verba *δεῦρό σου στέψω κάρα* neque *διὰ μέσου* posita esse cum Elmsleio, neque cum Hermanno apodosin facere puto. Qui enim enixe hortantur aliquem; membris et incisis uti solent, et oratio comprehensione aliqua vincta in his affectum frangit.

V. 324. Laur. Vict. *καὶ βακχεύσεις δ' ἰών.* In Musgraviana legitur *βακχεύεις*, ad quod e Flor. 1. *βακχεύσεις*, e Flor. 2. nihil enotavit Furia.

V. 326. *δ'* post *τῆς σῆς* e coniectura addidi, quod necessaria videbatur particula, quia nunc a Cadmo ad Tiresiam sermonem convertit. Adstipulatur mihi Hermannus. Pro *τόνδε* Flor. 1. 2. *τήνδε*, quo firmatur Elmsleii coniectura, sq. v. legentis *δίκην*, quam recepit Hermann.

V. 328. *θάκους τοὺδ'* coniicit Musgr. receperunt Brunck. Elmsl. Hermann. Non videtur opus esse: *θάκους τούςδε* est *notas illas sedes.* Pal. *ἵν' οἰωνοσκοπῇ.*

V. 329. Ald. *μοχλοῖς τριαίνης.* *τριαίνου* e Scaligeri coniectura Barnes. et sic Pariss. E. G. Laur. Flor. 1. 2. In Vict. adscriptum est *τριαίνου*, et ad v. 350. ed. Barn. *τριαίνης ἄνα*, ut haec coniectura Victorii esse videatur.

V. 333. Ald. *ἀνὰ π' λιν*, cuius omissionis multa exempla ex illa ed. enumerat Elmslei. *ἀνὰ πόλιν* Brub. Herv. 1. 2. Canter. *ἀνάπολιν* Barn.

V. 335. Flor. 1. *καί νῦν* pro *καινήν.*

V. 340. Ald. rell. *μεμήνας ἤδη, καὶ πρὶν ἐξ.* Musgr. Brunck. *μέμηνας· ἤδη καὶ πρίν.* Aldinam distinctionem revocaverunt Elmsl. Hermann. At quae tandem vis inest in illo, *μέμηνας ἤδη*, sive *iam furis*, sive *nunc furis* interpreteris? *iam* alienum est, *nunc* superfluum, quum hoc per se pateat. Contra vim suam habet particula, si dicas *iam olim de mentis statu deiectus es.* quo tamen nihil languidius fingi posse dicit Hermann.

V. 346. Pal. *γέροντες δ' αἰσχρόν.*

V. 352. *'Οσία θ'* nescio unde irrepserit pro *'Οσία δ'*, quod unice verum. Egregie hunc locum explicavit Hermann. cuius disputatione vanae etiam Elmsleii coniecturae *ἃ κατὰ γᾶς χρύσεα σκῆπτρα φέρεις* concidunt.

V. 352. Ald. rell. *χρύσεα πτέρυγα ψ.* *χρυσέαν* etiam Hermann.

V. 354. Pal. Laur. *τὰ δὲ πενθέως.*

V. 356. Laur. *εἰς τὸν Βρ.*

V. 364. Ald. rell. *ἀμφιβάλη*, Pal. *ἀμφὶ βάλη.* Barnesio debetur *ἀμφιβάλλη.*

V. 365. Bekk. anecd. p. 27, 19. *'Αχάλινα στόματα, τὰ λοίδορα καὶ ἀφειδῆ πρὸς λοιδορίαν.* Cf. Iacobs ad Anal. II, 1. p. 124.

V. 367. Flor. *καὶ τὸ τέλος.*

V. 370. Ald. rell. *ἀσάλευτον μένει.* Copulam addendam monuerunt Heath. et Musgr. addidit Brunck. ex utroque Par. Sic etiam Flor. 1. 2. Laur. Pal. Vict.

V. 371. Hermann. elem. d. m. p. 300. hos etiam versus ad normam Ionicorum a minori describens: *τε μένει, καὶ συνέχει δῶ | μα· πρόσω γὰρ, ἀλλ' ὅμως αἰ | θέρα ναίοντες ὁρῶσιν.* anaclasin esse monet in v. 371. — *-μα πρόσω γὰρ, ἀλλ'.* Elmslei. vero, quia apud Stob. Tit. LVIII. p. 374. Gesn. in Trincav. Cod. A. et Voss. legatur *πόῤῥω γάρ ὅμως*, omisso *ἀλλ'* edidit *συνέχει δώματα.* (sic Trinc.) *πόρσω | γὰρ ὁμῶς.* *πόρσω* legi monet apud Soph. El. 213. legendum etiam pro *πρόσω* Oed. C. 179. Hoc in editione secutus est Hermann. Si in cod. aliquo legeretur *πόρσω*, videretur hoc a poëta, non a librario, profectum. At legitur *πόῤῥω* quod in Stobaeo quidem voci poëticae *πρόσω* librarium sub-

stituisse nil mirum. nec ex ea scriptura quidquam colligi posse videtur. Similiter elegantiam constructionis *πρόσω γὰρ, ἀλλ' ὅμως* (vid. Soph. Ant. 1105. Trach. 1122 sq. Eur. Phoen. 1459.) oblitterasse videntur librarii. Idcirco a lectione vulgata non ausim recedere, qua servata, versus est choriambicus.

V. 374. Recte Herm. distinctione Aldinae revocata, post *φρονεῖν* commate interpunxit, et *ἐπὶ τούτῳ* explicat *hac conditione*.

V. 377. Ald. rell. *φέρει*, quod, in *φέροι* mutatum a Brunckio, Hermannus revocavit, nihil esse, cur huiusmodi quidem in sententia *ἄν* cum indicativo praesentis construi nequeat, se alio loco ostensurum dicens, allato tamen interea loco Homeri Il. ξ', 484. *τῷ καί κέ τις εὔχεται ἀνὴρ γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι.*

V. 378. Elmsl. *μαινομένων δ' οἴδε*, e Trincav. ed. Stob. *μαινομένων δ' οἴτε.* *δ'* alienum esse recte statuit Herm.

V. 379. Ald. *ποτὶ τὰν κύπριν.* Correxit Canter. Elmslei. coni. *ἱκοίμαν ποτὶ τάν τε | νᾶσον τᾶς Ἀφρ.* Herm. articulum delevit.

V. 381. *ἵν' οἱ* Heath. Musgr. Brunck. Elmsl. Herm. Pyrrhichium si in basi non ferendum censebat Herm. (vid. elem. d. m. p. 70.) cur v. 383. (403. Herm.) edidit *Πάφον, ἂν ἑκατόστομοι*?

V. 383. Hermann. distinctionem post *Ἔρωτες*, et *θ'* post *Πάφον* delevit, quo facto basis e pyrrhichio constat. Neque vero hoc modo difficultates remotae, quae in hoc versu vexarunt interpretes: nihilo enim magis intelligitur, quomodo Nilus (hunc enim Hermann. quoque intelligit) Cyprum vel Paphum *foecundare*, *καρπίζειν*, dici possit; nam quod Hermann. *καρπίζειν* interpretatur *ditare*, et opes omnigenas intelligit, quas *trabe Cypria mercator* Paphi congerat, per Nilum cum orientis regionibus commercia exercens, dubito num *καρπίζειν* usquam alio significatu legatur, nisi proprio, quo *foecundare* valet, et non nisi de fluvio dici potest regionem, quam foecundat, permeante. Legi possit *ἱκοίμαν ποτὶ Κύπρον - - Πάφον, τάν θ' ἑκατόστομαι βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἄνομβρον*, ut *ἱκοίμαν Κύπρον, Πάφον* sit Homerica illa constructio, de qua egi Gramm. gr. §. 432. et regio, *τάν* (pro *ἄν*) *βαρβ. ποτ. ῥοαὶ καρπίζουσιν* sit ipsa Aegyptus. At non intelligo, cur praeter Cyprum et Pieriam, in Aegyptum etiam pervenire optet.

V. 385. *ἄνομβρον* scripsi pro *ἄνομβροι*, tum quia *ῥοαί ποταμοῦ* dici non posse videbantur *ἄνομβροι*, tum quia Aegyptum intelligi credebam, quae vere est *ἄνομβρος*.

V. 386. Ald. rell. *ὅπου καλλ.* distinctione maxima post *ἄνομβροι* posita, commate autem post *Ὀλύμπου* v. 388. Barnes. *ἢ ὅπου* dedit, quod ita probat Musgr. ut *χὤπου* quoque legi posse dicat. Hoc cum Brunckio recepi, non ob metrum: nam in basi iambo quoque locum esse scio, etsi respondeat spondeus; sed quia parum aptum iudicabam asyndeton *ὅπου Πιερία ἕδρα, ἐκεῖσ' ἄγε με*, quod aptissimum esse censerem, si antistropha ab hoc versu inciperet, vel alia chori persona loqui aggrederetur. Itaque iungebam *ἱκοίμαν ποτὶ Κύπρον, Πάφον τε, χὤπου κ. τ. λ.* quibus, distinctione maxima post *Ὀλύμπου* collocata, cum vi subiungeretur *ἐκεῖσ' ἄγε με.* ab his verbis autem novam sententiam inchoari suspicabar etiam propter anaphoram, *ἐκεῖ χάριτες, ἐκεῖ δὲ πόθος· ἐκεῖ δὲ Βάκχ.* Cum vi autem et altiore spiritu illa subiungi metrum etiam indicat, brevibus syllabis totum decurrens; quae vis frangitur, si verba pro apodosi ad praecedentia referuntur. Ceterum Pal. *ὅπου δ' ἁ καλλ.*

V. 387. Pal. *πιερεία.* *Πιερία* e Musgr. coniectura recepit Brunck. *μούσιος* pro *μούσειος*. Flor. 1.

V. 388. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 2. Vict. *κλειτύς*. Flor. 1. *κλειτούς*. *κλιτύς* Canter.

V. 392. Flor. 1. 2. *βάκχεσι.*

V. 393. *πάϊς* consuetudini Atticorum repugnat, *παῖς* metro, nisi in stropha *τάν* deleas.

V. 397. Pal. Laur. a pr. m. *ἴσα δ' εἰς τὲ τὰν ὄλβ.* *ἴσα* recepit Herm.

V. 398. Seidler. ad Eur. Troad. 263. scribit *τόν τε χείρον' ἔδωκ' ἔχειν.*

V. 403. *σοφὸν δ'* Ald. rell. *σοφὰν δ'* Flor. 1. 2. Laur.

Pal. Vict. Pro ἀπέχειν Herm. elem. d. m. p. 547. et in edit. ἄπεχε ob metrum, quod item dedit Elmslei. Sed nondum occurrit locus, ubi chorus non certam personam alloquens, sed in universum, quid faciendum esset, praecipiens, imperativo uteretur. Si locus sanus est, pro tribracho basin sequitur anapaestus, ut Orest. 802. οἰκτρότατα θοινάματα καί. hac forma: ⏑– | ⏑⏖ / –– / ⏑⏑– | ⏖⏑⏑⏖

Alioqui in vulgata quoque commodus sensus inest, si παρά eo sensu accipi licet, quo πρός saepe dicitur, πρὸς περισσῶν φωτῶν ἐστι, abstinere ab illis voluptatibus, ἀπέχεσθαι σοφῶς, pro eo ἀπέχειν πραπ. φροντίδα τε σοφάν. Sed eius usus nullum exemplum habeo, quamquam ita *potuisse* dici non diffiteor. Ita tenendum est hoc παρὰ περισσῶν φωτῶν, significare *est aliquid quod a nimium sapientibus proficiscatur*, et praecipiatur, σοφῶς ἀπέχεσθαι τοῦ εὐαίωνα διαζῆν. Hermann. σοφὰν πραπίδα φρένα τε περισσῶν παρὰ φωτῶν iungit, *sapientiam (severam sobrietatem) a nimium doctis hominibus* et qui supra vulgus sapiant *profectam* (*commendatam*) quo sensu nescio an ne in prosa quidem ita dici possit pro τὰν περισσῶν παρὰ φωτῶν. Dicas Euripidem animo iam praesensisse partes, in quas adolescentes in Academiis nostris litterarum studiosi diversi discedunt; quorum alteri, πλῆθος τὸ φαυλότερον, id sibi propositum habent, κατὰ φάος νύκτας τε φίλας εὐαίωνας διαζῆν, alteri ad severiorem normam vitam dirigunt; qui alio etiam sensu περισσοί dici possunt, *superflui*; quippe amoventur, et abire iubentur.

V. 405. ὅτι τε φαυλότερον Ald. rell. ὅτι περ φαυλ. Pal. et a pr. m. Laur. Brunckio, ὅ-τι τὸ φαυλ. scribenti, obsecutus sum, probante Hermanno. Mox ἐνόμισσε Canter. rell. inepte. λεγοίμαν Herm. i. e. τόδε τοι τοι λεγοίμην νομίζειν χρῆσθαι τε. in quo particulam ἄν requiro. Quidni iungas: τόδε τοι νομίζειν χρῆσθαί τε λέγοιμ᾽ ἄν i. e. παραινοῖμ᾽ ἄν.

V. 408. Ald. Brub. Herv. 1. ἄκραν θ᾽. Litteras male divisas coniunxit Herv. 2.

V. 413. εὐπρεπές Ald. rell. εὐτρεπές est ex emendatione Canteri. In verbo medio haeret Elmsleius: „Musgravius interpretatur *meam operam facilem reddens*. Imo *facilem sibi reddens*, id est, *placide et patienter ferens.*" Quae contorta est explicatio, in ambiguitate vocis Latinae posita. εὐτρεπὲς ποιούμενος nihil aliud est nisi εὐτρεπίζων, ut Iph. T. 234 sq. χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη. Hic autem vis medii in eo cernitur, quod id, quod famuli munus erat, ad ipsum τὸν ποιοῦντα pertinebat; itaque τοὐμὸν εὐτρεπὲς ποιούμενος est munus mihi mandatum, quod ad ipsum comprehendendum pertinebat, parans et expeditum reddens, omni mora remota.

V. 415. Ald. rell. ἐγώ σε. MSS. Steph. ἄγω σε, ut duo Pariss. Flor. 1. 2. Laur. Vict. unde Canter. vestigiis alterius scripturae servatis ἄγώ σε. — ἔπεμψεν Ald. rell. ἔπεμψ᾽, ut Scaliger correxit, Pariss. Flor. Laur.

V. 420. αὐτοῖς Ald. rell. αὐταῖς Barn. Pal. Laur. Flor. 1. 2.

V. 421. κληῖδες Flor. 1. 2. Vict. κληῖδ᾽ ἔστ᾽ ἀνῆκαν. Laur.

V. 422. ὅδ᾽ ἀνήρ vulgo. θαυμασίων Ald. rell. θαυμάτων Par. E. G. Flor. 1. 2. Pal. Laur.

V. 424. Pro λάζυσθε Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Pal. (supra scr. λάζυσθε) Laur. μαίνεσθε. Vict. μαίνεσθαι. Hinc μέθεσθε Burges. quod recepit Hermann. Hanc emendationem sequentia flagitant. In Par. G. Laur. Vict. supra τοῦδ᾽ scriptum ἐμοῦ.

V. 428. γάρ σοῦ Ald. rell. γάρ σου Pal. Ad οὐ πάλης ὕπο neque τραφείς supplendum censeo cum Elmsleio, neque cum Porsono οὐ πάλης per hyphen iungenda, ut sint pro ὑπ᾽ ἀγυμνασίας. Gravior enim irrisio est, si dicas *Capilli tui prolixi sunt, non lucta tales facti*, quam *luctandi insolentia*. Pro πλέως Flor. 1. πλέων, quod haud scio an verum sit. Capillus enim quomodo πόθου πλέως commode dici posit, non intelligo.

V. 430. λευκήν τε scribendum puto cum Elmsleio: haec duo enim πλόκαμός σου ταναός, et λευκὴν χροιὰν ἔχεις ad idem genus spectant, τὴν εὐμορφίαν, nec seiungi et inter se opponi possunt. χροάν Herv. 2.

V. 435. Recte notam interrogandi delet Elmslei. ut omissa illa est Andr. 555.

V. 439. *εἰςέβησ'* recte Abresch. Misc. obs. T. IX. p. 436. pro *εὐσέβησ'*.

V. 441. Ald. rell. *οὔκ, ἀλλ' ὅς Σεμέλης ἐνθάδ' ἔζευξεν γάμοις.* MSS. Steph. (vid. ad v. 216.) *Σεμέλην.* unde Canter. Nov. Lect. VI, 3. fecit *Οὔκ, ἀλλὰ Σεμέλην ἐνθάδ' ἔζευξεν γάμοις*, quod recepit Elmsleius; male: sic enim non respondetur ad id, quod quaesitum erat, ut monet Herm. Laur. *ὅ* habet pro *ὅς*, Pariss. *ὁ.* unde optime locum emendavit Musgrav. *οὐκ, ἀλλ' ὁ Σεμέλην ἐνθάδε ζεύξας γάμοις.* Sed, quum libri, quorum certa fides sit, omnes *Σεμέλης*, et unus codex *γάμους* habeat (is est Par. G. de quo Brunck. In G. quid librarius voluerit, liquido affirmare non ausim: incertum *γάμους* ne, an *γάμοις*.) Hermann. edidit: *οὔκ, ἀλλ' ὁ Σεμέλης ἐνθάδε ζεύξας γάμους.* Mihi vero nondum locus occurrit, in quo *ζευγνύναι γάμους τινός* diceretur; semper et ubique est *ζευγνύναι τινὰ γάμοις.* Phoen. 1365 sq. *ἐπεὶ γάμοις ἔζευξ' Ἀδράστου παῖδα.* Ion. 10. *οὗ παῖδ' Ἐρεχθέως Φοῖβος ἔζευξεν γάμοις βίᾳ Κρέουσαν.* ib. 899. *ἵνα με λέχεσι μέλεα μελέοις ἐζεύξω τὰν δύστανον.* vel *ζεύγνυσθαι γάμοις τινός* Soph. Oed. T. 825. *ἢ γάμοις με δεῖ μητρὸς ζυγῆναι.* et sine genitivo Phoen. 337. *γάμοισι ζυγέντα.* cf. Ion. 949. Iph. A. 896. El. 99. vel *ζευγνύναι τινα*, omisso *γάμοις* Iphig. A. 688. *ταύτην δὲ θνητῶν, ἢ θεῶν, ἔζευξέ τις;* unde Troad. 678. *τὸ παρθένειον ἐζεύξω λέχος* i. e. *παρθένον με ἐζεύξω.* Itaque *ὁ Σεμέλης ζεύξας γάμους* ne Graecum quidem esse videtur, et legendum vel quod Musgrav. coniecit vel *ἀλλ' ὁ Σεμέλης ἐνθάδε ζευχθεὶς γάμοις.* De confusis *-εν* et *-ας* clausulis vid. Bast. ad Greg. p. 143. Cf. comm. palaeogr. p. 759. 761 sq.

V. 442. *σ'* om. Flor. 1. 2. Laur. *ἢ κατ' ὄμματ' ἦν.* Ald. *κατ' ὄμμ'* MS. Steph. Par. E. G. Flor. 1. 2. *ἠνάγκασε* recte explicat Herm.

V. 443. Pal. *ὁρῶν ῥῶντα.*

V. 446. *τίνα* Laur. quod verum esse monstrat locus Clem. Alex. Strom. IV. p. 637, 27. ab Emsleio adscriptus ad v. 470. *κἂν πολυπραγμονῇ τις, ὁποῖα εἴη, αὖτις ἀκουσάτω, Οὐ θέμις ἀκοῦσαί σ'· ἔστιν δ' ἄξι' εἰδέναι.* Per se quidem rem si spectes, nec *τινά* absurdum est; neque enim verum est, quod Herm. dicit, nimis incredibile esse, celebrari a quoquam, quae inutilia viderentur: nam multi multa faciunt, non quo utilia ea esse putent, sed quod ita lubet, vino, Veneri, somno indulgere. Sic nos quoque saepius interrogamur ab hominibus litterarum Graecarum expertibus, *ecquam* utilitatem illa studia habeant, ad quod non tantum responderi volunt, habere illa utilitatem, sed etiam quaenam ea sit. Ita in quaestione Ecquam utilitatem res habeat, contineri intelligitur illam etiam Quam utilitatem habeat.

V. 448. *θέλων* Ald. Herv. 1. et MSS. *θέλω* Brub. Herv. 2. rell. et sic Vict.

V. 449. Pal. Laur. *ἀσκοῦνθ' ὄργι'.*

V. 450. Ald. rell. *τὸν θεὸν γὰρ ὁρᾶν σὺ φὴς σαφῶς ποῖός τις ἦ;* *σύ* om. Par. E. G. (v. Brunck.) Flor. 1. 2. Laur. Pal. in quo a correctore supra scriptum est *σύ.* Hinc Musgr. *τὸν θεὸν, ὁρᾶν γὰρ φὴς σαφῶς, ποῖός τις ἦν*, ut oratio sit *ἀνταπόδοτος.* Hoc quidem male, quum attractionem esse dicere deberet pro *ὁ θεὸς ποῖός τις ἦν.* Sed emendationem illam probans aptiorem sensum ei tribuit Herm. *dicis igitur te deum coram vidisse, qualis esset?* Pro *ποῖός τις ἦ* (Barn. *ἦ*) duo Pariss. Flor. 1. 2. Laur. *ποῖός τις ὤν.* E Victor. annotatum ad v. 477. Barn. *ὢν φής.* quod ortum fortasse e diversa
ὦν
scriptura *ὁρᾶν.*

V. 452. Ald. rell. *ταῦτ' οὖν.* Par. uterque, Flor. 1. 2. Pal. Laur. *τοῦτ' αὖ*, ut scribere volenti Musgravio operae non paruerunt. Praeterea Flor. 1. *παρωχετεύσαντος εὖ.*

V. 453. Stobaeus Tit. IV. p. 53. Gesn. 29. Grot. *οὐκ εὖ λέγειν.* Vulgatam recte explicat Herm.

V. 457. Ald. Brub. Herv. 1. *οἱ νόμοι τε διαφ.* Herv. 2. rell. *οἱ νόμοι δὲ διάφ.* et sic Flor. 1. 2. Laur. Vict. *οἱ λόγοι δὲ διαφ.* Par. E.

V. 462. *δέ* pro *σε* Flor. 1.

V. 463. Ald. rell. *σὲ δ' ἀμαθίας, ἀσεβοῦντ' εἰς τὸν*

θεόν. Barnes. edidit, *σὲ δὲ τῆς ἀμαθίας τὸν ἀσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν.* Valck. ad Phoen. p. 449. *σὲ δ' ἀμαθίας γε δυςσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν*, vel potius, inquit, cum Io. Piersono: *σὲ δ' ἀμαθίας οὐκ εὐσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν.* Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Laur. *σε δ' ἀμαθίας γε κἀσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν*, quod recepit Musgr. Mihi quidem *καί* in *κἀσεβοῦντα* molestum est. An mutatam structuram esse dicas pro *σὲ δ' ἀμαθίας γε καὶ ἀσεβείας εἰς τὸν θεόν*? Sed nulla alia in re, nisi *ἐν τῷ ἀσεβεῖν*, posita est *ἀμαθία.* Elmslei. coni. *σὲ δ' ἀμαθίας γ', οὐκ εὐσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν.* Porson. apud Kidd. p. 225. *σὲ δ' ἀμαθίας γε τὸν ἀσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν.* Utrumvis probandum videtur.

V. 465. *τί με τὸ δεινὸν ἐργάσει*, i. e. *τί τὸ δεινόν ἐστιν, ὅ μ' ἐργάσει*, secundum ea, quae attuli Gramm. gr. §. 469. Exemplis multis allatis Dobraeus ad Arist. Lysistr. 366. (apud Elmsl.) et Blomfield. ad Aesch. Agam. 263. non effecerunt, ut eos hanc structuram intellexisse credam, quippe corrigentes illa in Herc. f. 151. *τί δὴ τὸ σεμνὸν σῷ κατείργασται πόσει.* Ad idem genus spectant ea, quae commemoravi ad Hec. 497. Ph. 277.

V. 471. *λύσει μ' ὁ δαίμων* Ald. rell. Vitium ed. Commel. *λύσει με δ.* in Musgrav. Brunck. Schaef. et meam irrepsit negligentia editorum.

V. 472. Recte mihi videtur Reiskius notam interrogandi huic versui addidisse, quo facto apertior fit irrisio. Nec obstat *γε*, ut opinatur Elmslei.

V. 475. *αὐτὸν* Elmsl. Herm. pro *αὐτός.* Recte.

V. 476. Pal. *καταφρονεῖ μου καὶ Θήβης ὅδε.* *καταφρονεῖν* cum accusativo iunctum alibi non inveni, sed tuentur illud verba eiusdem significationis eodem modo structa *ὑπερφρονεῖν, ὑπερορᾶν τινός* et *τινά.* *καταλογεῖν τι* Herod. I, 144. Vid. Gramm. gr. §. 376. not. 3.

V. 478. *δεῖν σε* Herv. 2. et hinc Canter. Barn. Musgrav. Aldinam scripturam tuentur Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Vict. et revocavit Brunck.

V. 479. Ald. rell. *οὐκ οἶσθ' ὅτι ζῇς, οὐδ' ὁρᾷς, οὔθ' ὅστις εἶ.* *ὅ τι ζῇς* Musgr. *οὐδ' ὁ δρᾷς* Reisk. Elmslei. legendum suspicatur: *οὐκ οἶσθ' ὅπου ζῇς* (coll. v. 312.) *οὐδ' ὁρᾷς ἔθ' ὅςτις εἶ.* Hermann. nihil nisi *οὐδ'* pro *οὔθ'* scripsit, interpunctionibus deletis, hoc sensu: *nescis te vivere et non videre ne qui sis quidem*, h. e. *vivis, et tamen ne illud quidem, qui sis, vides.* In quo mihi illud *ὅτι ζῇς* (i. e. *οὐκ οἶσθ' ὅτι, καίπερ ζῶν, οὐχ ὁρᾷς*) plane superfluum videtur: nam qui dicit *vivis et tamen non vides*, significat eum, qui vivat, necessario, qui sit, videre; quod minime verum est. Alia ratio est loci Sophoclis Oed. T. 413. *σὺ καὶ δεδορκὼς, οὐ βλέπεις, ἵν' εἶ κακοῦ.* qui nec ad Elmsleii coniecturam firmandam adhiberi potest. Tum duplex *οὐδέ* in hoc vicinia ferri vix potest, *οὐδ' ὁρᾷς οὐδ' ὅςτις εἶ* pro *οὐδ' ὁρᾷς ὅςτις εἶ.* Ego verissimam puto Reiskii correctionem. De *ὅ τι ζῇς* (sic Vict.) non pugno; sed *ὅ τι* pro nominativo accipio: *nescis quid sis*, nimirum victima dei vindictae destinata. Quid intersit inter *τί ἐστι* et *τίς ἐστι*, indicavi ad Iphig. A. 945.

V. 481. Hos verborum lusus a quibus ne Sophocles quidem abstinuit, recte frigidos vocat Elmslei., magis etiam eo nomine dignos, si ad mythologiam explicandam exhibentur.

V. 486. *κτύπους* Pal. quod recepit Herm. quod variare constructionem ament tragici, optimum illum codicem vocans.

V. 487. *πάσας* Flor. 1. 2. Vict.

V. 488. *οὔτοι χρεών* citat Porson. ad Eur. Hec. 286. pro *οὔτι χρ.*

V. 491. Perverse Sluiter lect. Andoc. p. 261. sic interpungi vult, *ἡμᾶς γάρ, ἀδικῶν κεῖνον, εἰς δεσμοὺς ἄγει*, ut sensus sit *ἡμᾶς γὰρ εἰς δεσμοὺς ἄγων ἐκεῖνον ἀδικεῖς.*

V. 492. Lacunae notas ante hunc versum, quas primus addidit Musgrav. quum deesse versum monuisset Canter., rursus delevit Hermann. et contra v. 506. eiecit. Vid. ad eum v.

V. 494. *παγαῖσιν* Vict.

V. 495. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. *ὅ, τε.* Barn. *ὅτε*, et sic Florr. Vict.

V. 497. Ald. rell. *ἴθ' ὦ διθύραμβ'.* Herm. elem. d. m. p. 500. *ἴθι Διθύραμβ'.*

V. 499. *ἀναφαίνω* Herm. l. c. *ἀναφ. σε ὀνομάζειν τόδε* pro *οὕτως*, quia dicitur *ὀνομάζειν τινὰ ὄνομα*. Poterat etiam *Θήβας* dicere, sed duas constructiones commiscuit, *ἀναφανῶ σε Θήβαις* et *ποιήσω Θήβας σε τόδ᾽ ὀνομάζειν*.

V. 500. *ὦ πότνια Δίρκα* coni. Elmslei.

V. 504. Pal. *ἔτι ναὶ τάν*. (η written above *ναὶ*)

V. 506. In Laur. adscriptum *περισσόν*. Quo argumento fretus Herm. versum omisit, etiam quia additus languidam reddat sententiam inutili tautologia. Haec quidem an recte tautologia dici possit, quum, quod universe dictum erat, accuratius deinde describitur, *οἵαν οἵαν ὀργὰν ἀναφαίνει Πενθεύς, - - ὅς με βρόχοισι τάχα ξυνάψει*, dubito. Contra hoc ubique fere fit, ut quod singulis rebus commemorandis describere volunt, id sententia universe pronunciata quasi praeparetur. Illam vero notam optimis versibus adscriptam a Grammaticis vel librariis, nihil nisi aequalem versuum strophae et antistrophae numerum spectantibus, saepius iam vidimus, nec ea, quid in aliis codicibus legatur, sed *iudicium* sive Grammatici sive librarii indicat: hoc vero iudicium non satis idoneam causam affert, cur versum expungamus.

V. 512. Herm. in elem. d. m. p. 500. — *σιν, ἔμ᾽ ὅς βρόχοισι τὰν τοῦ*, Elmslei. *σιν· ἐμὲ μὲν βρ. τὰν τοῦ, ὅς* nonnunquam male addi a librariis demonstrans loco Soph. Oed. T. 1213. Herm. nunc edidit: — *σιν· ὅ μ᾽ ἐν βρ. ὅ* pro *ὅς* in choris ex Elmsleii nota ad v. 468. probans. Hoc quidem uno Hippolyti loco v. 525. (ubi vid. not.) non efficitur.

V. 513. *τάχει συνάψει* Ald. rell. *τάχα* Pariss. ap. Brunck. Pal. Laur. Vict. unde sic edidit Brunck. et *ξυνάψει*.

V. 514. Herm. *τὸν ἐμὸν δ᾽ ἐντὸς*, quam scripturam confirmat Pal.

V. 515. Herm. *σκοτίαισι κρυπτὸν εἰρκταῖς*.

V. 517. *σὰς προφήτας* Ald. rell. *σοὺς πρ.* Pariss. duo apud Brunck. Flor. 1. 2. Laur. Vict.

V. 519. Ut apud Soph. Oed. T. 189. Ant. 530. *εὐῶπα*

est accusativus, sic h. l. *χρυσῶπα*, ut monuit Elmsl. quod recte Herm. cum *θύρσον*, ob flores crocei coloris ita vocatum, coniungit. Insolentem tmesin Elmslei. *τινάσσων ἀνά* vocat. Hinc Herm. *τινάσσων, ἄνα, θύρσον*. aliter suas sedes permutare debere *μόλε* et *ἄνα*.

V. 520. *φονίου δ᾽ ἀνδρός* Ald. rell. *φονίου τ᾽ ἀνδρός* Brunck. e Par. E. Ut dicitur, *ἐλθὲ καὶ βοήθησον*, (vel *ἐλθὼν βοήθησον*) non *ἐλθέ, βοήθησον δέ*, sic h. l. *μόλε, φονίου τ᾽ ἀνδρὸς ὕβριν κατάσχες* dictum oportuit, quia haec non opposita sunt, sed coniuncta.

V. 521. Ald. rell. *Νύσσης*. Flor. 1. 2. Pal. Laur. Vict. *νύσης*. Elmslei. *Νύσας*, quem Dorismum tragicos admisisse docendum erat. Pal. *ἄρα τᾶς θηροτρ.* quod receperunt Elmsl. et Herm.

V. 522 sqq. Musgravii infelicem coniecturam *θυρσοφόρους θιασοῖς*, *thyrsogeros congregas* recepit Brunck. *θυρσοφορεῖν θιάσους* e notissima tragicorum in melicis consuetudine est *thyrsum gerendo coetus concitare*. Duo Pariss. *θυρσοφοραῖσιν*, Florr. etiam *θηροτρόφον θυρσοφοραῖσιν*. Laur. Vict. *θυρσοφοραῖσιν θ.* (εῖ written above)

V. 524. Causa idonea non erat, cur *πολυδένδρεσσιν* (Pal. *πολυδένδραισιν*, Laur. Flor. 1. etiam Brub. *πολυδένδρεσιν*) mutarem. Videtur enim ex eodem genere metaplasmi esse, ex quo est *δονακόχλοα* Iph. T. 389. ubi vid. not. imprimis quum frequentarentur *δένδρεα, δένδρεσι*. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 658. Praeterea Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. Musgr. *ἐν ταῖς - θαλάμοις*, Pal. *ἐν ταῖσι θαλάμοις*. Barnes. *ἐν ταῖς - θαλάμοις*. Brunck. *ἐν τοῖς - θαλάμοις*.

V. 526. Ald. rell. utrobique *σύναγε*, Paris. alter Flor. 1. 2. Vict. *σύναγεν*.

V. 527. Herm. Elmsl. *μάκαρ ὦ Π.* Sic Iph. T. 632. *τύχας μάκαρος*. Hel. 375. *ὦ μάκαρ - παρθένε*.

V. 530. *τε* post *εἱλισσομένας* iam Heath. deleri iussit, deleverunt Brunck. Elmsl. Herm.

V. 531. *τᾶς* Herm. et sensus et metri causa delevit. De Lydia fluvio vid. Elmslei.

V. 535. *ἰὼ* extra versum positum esse monet Elmslei. et separatim posuit Herm. Idem vidit antistrophica

esse, quae dicat Bacchus, nisi quod stropha praemissum habeat *ἰώ*. Chori canticum inter quinque chori personas distribuit, ut versus 537 sq. habeat *Xo. ἡ α′*, vv. 541—546. *ἡ β′*; v. 547. (choro tributum) *ἡ γ′*, vv. 548—551. *ἡ δ′*. vv. 554—559. *ἡ ε′*.

V. 536. *ὦ Βάκχαι, ἰὼ Βάκχαι* Elmslei. ut Hel. 1462. quia videatur Eurip. eosdem fere numeros huic versui et superiori tribuere voluisse. Sic etiam Hermann. ob versum antistrophicum 540.

V. 537. Herm. post *πόθεν* inseruit *ὅδ'* ut unus versus esset trochaicus tetrameter catalecticus, qui praeludat scenae sequenti, trochaico metro scriptae. Pro *Εὐΐου* Flor. 1. 2. *εὐίου* (sic).

V. 539. *ἰώ* semel Ald. bis Pariss. Flor. 1. 2. Pal. Laur.

V. 542. *μόλε νυν* Elmsl. Herm.

V. 543. Ald. Brub. Herv. 1. *Βρόμιε, πέδον χθονὸς ἔνοσι πότνια*. Prima Herv. 2. plene post *Βρόμιε* interpungit. Post Canterus scripsit *πέδων*, quod servavit Barnes. qui exclamationem esse ob subitum terrae motum monet. *πέδων* contra sermonis graeci consuetudinem editum esse iam Lobeck. ad Ai. 459. monuit. Musgrav. *ἔνοσι* tertiam dicit personam verbi *ἔνομι*, quasi dicas *δίδομι, δίδοσι*. Hinc sic edidit *πέδον χθονὸς ἔνοσι, πότνια, solum contremiscit. πότνια* esse exclamationem, ut *πότνια* Iphig. T. 519. Brunck. edidit — *Βρόμιε. πέδον, ὦ Χθὼν, ἔνοθι, πότνια, Veneranda Tellus, solum concutito.* in quo *ἔνοθι* ridet Buttmann. Lexic. p. 271. not. E Codd. nihil annotatum, nisi quod Laur. habet *ἐνοσιπότνια*. In his angustiis exclamationem hic esse cum Barnesio statui, quod idem statuere video Elmsleium, qui, Terrae concussionem, inquit, ut aliquod numen alloquitur chorus, et Buttmannum loco cit. Proprie ita dicendum erat *πέδου χθονὸς ἔνοσι πότνια*, (quod ipsum edidit Elmsleius, quamvis huius vocabuli non nisi formae *πέδον* in nom. et acc. et dat. *πέδῳ* legantur.) sed gravi animi motu correptum chorum haec duo, tanquam inter se diversa, duobus vocativis per *ἓν διὰ δυοῖν* alloqui credebam, *O terrae solum, o divina* s. a deo affecta, *concussio*. Non multo

diversum est, quod Soph. Oed. C. 1471. tonitru audito chorum exclamantem facit: *ὦ αἰθήρ, ὦ Ζεῦ*. In hanc vero lectionem ita invehitur Hermann. quasi ego eam coniectura invenissem, ac non potius, quod in Codd. et edd. repereram, servassem, distinctione tantum mutata, ut sensum qualemcunque efficerem, quem in vulgata nullum videbam. Recte an secus ita locutus esset Euripides, aut sanusne locus esset an corruptus, in annotatione diiudicandum erat. Facile autem credo Hermanno, veteres non fecisse, quos in scenam inducerent, tam inconcinna oratione, quae alienissima sit a tragoediae dignitate, utentes, etsi non memini novitium tragoediarum scriptorem, qui concussionem terrae alloquentem induxerit. et vellem Codex aliquis meliorem lectionem subministraret, vel ipsa antiqua lectio ab aliquo commodius explicaretur, modo ne Hermanni coniectura sensui satisfacere credatur. Is enim comma pos *Βρόμιε* revocavit, et ad Bacchum retulit *ἔνοσι πότνια*t ita ut accusativus *πέδον χθονός* a verbo *ἔνοσι* penderet, hoc sensu, *ὦ Βρόμιε, ὁ πέδον χθονὸς κινῶν*. Adiectiva quidem a verbis activis derivata, cum casu verborum construi, novi: vid. Gramm. gr. §. 416. eamque figuram ibi tantum admitti, ubi nomen, quod accusativum regit, adiunctum sibi habeat verbum auxiliare eiusve participium, sive illud positum sit, sive intelligi debeat, Hermann. monuit ad Soph. Trach. 551. substantiva, quae quidem vere substantiva essent, non memini, nisi unum *μάντις* Heracl. 65. *μάντις δ' ἦσθ' ἄρ' οὐ καλὸς τάδε*, in quo tamen notandum, accusativum esse pronominis, neutrius generis, non substantivi. De illis *πομπόν με* Oed. C. 1019. *ἐκεῖνον δημιουργός* Ai. 1035. dubitari potest. Ita dum demonstretur *ἔνοσις χθόνα* pro *ἔνοσις χθονὸς* Graece dici posse, hanc interpretationem repudiandam censeo.

V. 547. Ald. rell. hunc versum in duos divisum choro sine interpunctione continuant. In Pariss. E. G. verba *σέβετέ νιν* Baccho tribuuntur, et sic Brunck. Totum versum Baccho tribuendum esse censebat Tyrwhitt. Contra Musgrav. semichorio, quod magis etiam confirmavit Hermann. Is etiam verba *ὁ Διόνυσος* geminavit, ut hic versus inter duas chori personarum strophas interiectas versui 537. itidem inter duas Bacchi strophas

interiecto, hactenus responderet, quod uterque e trochaeis constaret: nam huic versui syllaba deest.

V. 549. Pal. *ἴδετε τὰ λάϊνα ἔμβολα* omisso *κίοσιν*. *κίοσιν ἔμβολα* dicta sunt pro *κιόνων*, quia *ἐμβάλλειν τι τινί* dicitur. Elmslei. *ἐπιστύλια* intelligit. Ego dubito an *μοχλοὶ* intelligendi sint; ut Phoen. 114. et hi pro foribus, *dissiliunt fores.*

V. 551. Ald. rell. *βρόμιος ἀλαλάξεται στέγας ἔσω.* Tyrwhitt. ut constaret senarius, coniecit *ὁ Βρόμιος ἀλαλ. τᾶς στέγας ἔσω.* Musgrav. *Βρόμιος, ὅς ἀλαλ. στ. ἔσω.* quod probant Elmslei. et Herm. Sic 103. *Βρόμιος, ὅςτις ἄγει θ. Bromius est, qui ducit.* quod, ut illo, sic hoc loco, quum vim addat sententiae vim non recipienti, languidum videtur. Pro *στέγας* Herm. *στέγης.* Nam in hoc trochaico numero, inquit, si harum rerum aliquem sensum habeo, offensioni fuisset forma Dorica.

V. 552. 3. recte Tyrwh. Baccho tribuendos vidit.

V. 553. *Πενθέως* Flor. 1. 2.

V. 556. Ald. Herv. 1. Cant. rell. *Διὸς βροντᾶς.* Herv. 2. Brub. *Διὸς βροντά.* Flor. 2. Vict. *δίου βροντῆς.* Pariss. apud Brunck. Flor. 1. Laur. *δίου βροντῆς.* Pal. *δίου βροντᾶς.* Musgravii emendationem *Διὸς βροντά* recepit Brunck. *φλόγα δίου βροντᾶς* dictum ut *δίου πυρὸς φλόγα* v. 8. *κεραυνοβόλος* vocatur Semele.

V. 557. *δώματα* Ald. rell. et Codd. *σώματα* Barnes. e schol. Phoen. 641. et sic Etym. M. p. 279., 20. Recte etiam Herm. ex Etym. *δίκετε πεδόσε* (Etym. *παῖδα*), *δίκετε τρομερὰ σώματα Μαινάδες.* Nam, ubi idem verbum repetitur, alio verbo interiecto hoc fieri solet. Vid. Seidler. de vers. dochm. p. 278. Metrum in utrovis ordine constat.

V. 558. Pal. *τίθη* et *τίθει*, alterum a prima manu, alterum a correctore.

V. 559. *Διόνυσος* om. Pal. quem secutus est Herm.

V. 561. Ald. rell. *ἥσθηθ'* Canter. Barn. Brunck. *ᾔσθεσθ'.* Porson. Praef. Hec. p. L. *ᾔσθησθ'.* Pal. aut *ἥσθησθ'* aut *ἤσθησθ'.* Laur. *ἤσθησθ'* a prima m. *ἥσθηθ'* a correctore.

V. 562. Ald. rell. *διατινάξαντος δῶμα Πενθέως. ἀλλ' ἐξανίστατε.* Simplicissima, ideoque vero simillima correctio est Musgravii *διατινάξαντος τὰ Πενθέως δώματ'· ἀλλ' ἀνίστατε*, quam Brunck. et Herm. receperunt. Ita scripsisse Euripidem, haud facile concedat Elmslei. quod permirum.

V. 563. Ald. rell. *θαρσεῖτε σάρκας, ἐξαμείψ. τρόμον.* V. D. in Misc. obss. T. II. p. 321. *θαρσεῖτε, σαρκὸς ἐξαμ. τρόμον*, quod receptum a Brunckio probat Porson. ad Med. 247. Musgr. *θαρσεῖτε, σάρκας ἐξαμείψα τρόμον.* Herm. *θαρσεῖτε, σάρκας ἐξαμείψασαι τρόμον. Ἐξαμείβειν τρόμον* enim quum re idem sit, ac semet obfirmare, recte posse cum accusativo *σάρκας* construi. Itaque vel *σάρκας* eo sensu accepit, quo vulgo dicunt omissum esse *κατά*, *vosmet ipsas obfirmantes quod attinet ad carnes s. ad corpus.* vel aliud agens addidit *semet*, quum vertere vellet *carnes* s. *corpus obfirmantes.* Hoc probabilius, quia *semet obfirmare* hac formula esse deberet *ἐξαμείψασθαι τρόμον.* Hoc ferrem, si pro *σάρκας* esset *θυμόν.* Quum *σάρκας* additum sit, necessario *ἐξαμείβειν τρόμον* proprio sensu pro *tremorem expellere* accipiendum est.

V. 566. 7. Ald. Herv. 1. neque post *εἰςεπεμπόμην*, neque post *Πενθέως* distinguit. *ἡνίκ' εἰςεπεμπόμην Πενθέως, ὡς εἰς - -* Herv. 2. Brub. rell. Recte monet Hermann. locutionem *εἰςεπεμπόμην Πενθέως* pro *ἐπεμπόμην εἰς Πενθέως*, exemplis firmandam fuisse. Is igitur post *εἰςεπεμπόμην* interpunxit; ut *Πενθέως σκοτεινὰς ἑρκάνας* iungerentur; quod nunc ipse quoque praefero. — *ὀρκάνας* Ald. rell. et Laur. *ὁρκάνας* edd. recent. inde a Canteriana. et Pal.

V. 568. Ald. rell. Pal. *πῶς γάρ; οὔτις μοι φύλαξ ἦν.* quod Canter. emendavit: *πῶς γὰρ οὔ; τίς μοι φ. ἦν.* et sic Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. Laur. nisi quod Pariss. Flor. 2. *μου* habent pro *μοι*, Laur. Vict. *μου* (superscr. *οι*). Pal. *τύχας* pro *τύχοις.* Constructionem recte explicavit Elmslei.

V. 569. Ald. rell. *ἐλευθερώθης.* Primus Brunck. *ἠλευθερώθης* e Par. E. G. Laur.

V. 572. *ταῦτα καὶ καθύβρισ' αὐτόν*, ut Heracl. 941. *ὃς πολλὰ μὲν τὸν ὄνθ', ὅπου 'στὶ νῦν, ἐμὸν παῖδ'*

ἠξίωσας ἐφυβρίσαι. Si substantivo designaretur res, qua illum illusisset, posuisset dativum. Vid. Gramm. gr. §. 413. not. 3.

V. 573. *ἐλπίσιν* pro *ἐλπίσι* Vict.

V. 574. Ald. Herv. 1. *ὑμᾶς*.

V. 575. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Pal. *τῷδε* (Pal. *τῶδε*) *περιβρόχους ἔβαλε.* *περὶ βρόχους* Canter. *ἔβαλλε* Barnes. et sic Pariss. E. G. Flor. 1. 2.

V. 577. *χείλεσιν* ambo Pariss. Flor. 1. 2. pro *χείλεσι.* Tum *πλησιόν γ᾽ ἐγὼ* Flor. 1. 2. Vict.

V. 578. Laur. Vict. *θᾶσσον.*

V. 579. *ἀνετίναξ᾽* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. et Codd. *ἀντετίναξ᾽* Commel. Barn. Musgr.

V. 581. Ald. rell. *ἤϊσσ᾽.* Correxit Brunck.

V. 584. *ἵεται* Ald. rell. Solus Brunck. *ἵεται* ut Laur. quod quum primam corripiat, ad Arist. Eccles. 346. legi iubet *ἵετο.* Ipse ad Vesp. 423. recte monet *ἵεμαι* passivum esse verbi *ἵημι.* Vid. Elmslei. ad Soph. Oed. T. 1242.

V. 586. *φῶς ἐποιησε* libri, *ἐποίησεν* Vict. *φάσμ᾽ ἐποίησεν* e Iacobsii Anim. in Eurip. p. 109. coniectura recepi.

V. 587. Ald. rell. *ἤϊσσε, κὰκ.* — *αἰθέρ᾽* e Canteri coniectura addidit Barn. Lacunam sic explent Flor. 1. 2. Laur. a corr. Vict. *ἤϊσσέν τε κἀκέντει.*

V. 588. Ald. *πρὸς δὲ τοῖσδ᾽ αὐτῷ. τὰ δ᾽ ἄλλα* - - Brub. Herv. 1. 2. *πρὸς δὲ τοῖς γ᾽ αὐτῷ. τὰ δ᾽ ἄλλα* - - Sic etiam Canter. Barnes. nisi quod punctum post *αὐτῷ* omiserunt. Musgravius *τάδ᾽ ἄλλα,* quod Herm. quoque recepit. et sic Vict. *τάδ᾽.* in quo notata etiam v. l. *αὐτόν.* Elmslei. e Scaligeri coniectura edidit *τά τ᾽ ἄλλα,* puta ut ad *δῶμά τ᾽ ἔῤῥηξεν* referrentur. Sed *τά τ᾽ ἄλλα, καί* est *cum reliqua, tum.* Sed quaenam sunt illa reliqua? et nimis prosaica est illa formula.

V. 589. Recte Pal. Laur. *δώματ᾽ ἔῤῥ.* quod ipse miror, cur non *e coniectura* saltem receperim, quum solum cum lectione in superiorem versum admissa congruat. Vid. ad Hec. p. 88. Sic etiam Porson. apud Kidd. p. 225. Ad *συντεθράνωται* in Vict. glossa est

συμπέπτωκε, quae eadem est Hesychii. An a Victorio illa addita?

V. 591. *παρεῖται* om. Flor. 1. 2. Laur.

V. 592. Ald. rell. *εἰς μάχην ἐλθεῖν ἐτόλμ᾽. ἥσυχος δ᾽ ἐκ βάκχας ἄγων.* Pro *ἐτόλμ᾽* Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. *ἐτόλμησεν.* sic etiam Laur. a correctore, a pr. m. *ἐτόλμησε.* Pal. *ἐτόλμησ᾽.* Reliqua ut sanarentur, varii varia conati sunt, quorum coniecturas ex Elmsleii annotatione cognoscere licet. Quod ego dedi, proxime ad antiquam scripturam videbatur accedere. Ab ea vero nimium recedit, quod Elmsleius edidit - - *ἐτόλμησ᾽· ἥσυχος δὲ βασιλικῶν* (ad Heracl. 7. scripserat *ἥσυχος δ᾽ ἐκ βασιλ.*) *δωμ. ἥκω.* ansam tamen dedisse videtur Hermanno, ut ederet *ἥσυχος δ᾽ ἐκ Βακχάδων δωμ. ἥ.* *ex aedibus furore et perturbatione plenis ad vos exii.* De voce *βακχάς* vide ad v. 115. Bacchi quidem numen adversariorum etiam eius domus sentiunt, concutiuntur, implentur iis, quae deo sacra sunt, ut apud Aesch. fr. Lyc. apud Longin. 15. *ἐνθουσιᾷ δὲ δῶμα, βακχεύει στέγη.* Cf. Ovid. Metam. IV, 391 sq. Sed *Bacchica* tamen num talis domus a Bacchi sacris alienissima vocetur, dubito. Neque tamen *Βάκχας ἄγων* verum esse potest; has enim e publico carcere in montem rediisse fingit Euripides supra v. 416 sq. ut recte monet Elmsleius. Itaque locus nondum persanatus est. Iungerem *Βάκχας ὑμᾶς* (cf. v. 536.), *ἥσυχος Βάκχας δ᾽ ἐγὼ δωμάτων ἥκω πρὸς ὑμᾶς,* nisi haec duo nimis a se remota essent.

V. 595. *τί ποτ᾽ ἄρ᾽ ἐκ τούτων ἐρεῖ;* Ald. rell. *ἂν* pro *ἄρ᾽* e Par. E. recepit Brunck. a quo me inductum esse poenitet.

V. 597. Flor. 1. 2. Vict. *εὐοργησία.* Hinc Grammat. Bekker. anecd. p. 96, 32. *Εὐεργεσία. Εὐριπίδης Βάκχαις.*

V. 601. Vulgo *ὅδ᾽ ἐστὶν ἀνήρ.* Mox Par. E. *προσώπιος.* De locutione *ὀργῇ ὑπόθες ἥσυχον πόδα* vid. Hermann.

V. 605. Ald. rell. *οὐκ εἶπον; οὐκ ἤκουσας,* Pariss. duo, Florr. 1. 2. Vict. *ἢ οὐκ ἤκουσας.* quod recte receperunt Brunck. et Herm. Nam *ἢ* facile omitti potu-

erit; cur addiderit librarius, non facile dixeris. *λύσει* non debebat sollicitari ab Elmsleio.

V. 606. *καινοὺς* Ald. Cant. Barn. et Codd. *κενοὺς* Brub. Herv. 1. 2.

V. 609. cum vs. 611. Baccho tribuit Ald. cum rell. Pentheo Pariss. E. G. apud Brunck. Laur. Vict. quod haud dubie verum. Sed ea distinctione violatur *στιχομυθία* personarum. Itaque Hermann. post v. 608. aliquot versus intercidisse statuit, esse autem eo deductum colloquium, ut Pentheus ipsum illum, qui ab hospite Bacchus perhiberetur, in urbe esse crederet, comprehendique posse speraret. Iam hoc ipsum, quod hospes e vinculis effugerat, incitare poterat Pentheum, ut portas claudi iuberet, ne hospes extra urbem se proriperet, et ad Bacchas in montem confugeret. Repente autem iubet Pentheus, quod iam ab initio constituerat, nunc demum, morae impatiens, eloquitur. Ita uno versu, si quid deest, comprehendi potuisse puto.

Ib. *κλήειν* Elmsl. *κλύειν* Pal. et a prima m. Laur.

V. 610. *γὰρ τείχη* Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn. Musgr. Primus ex Ald. correxit Brunck. assentientibus Codd.

V. 611. Ald. rell. *σοφὸς, σοφὸς εἶ.* *γ'* ante *εἶ* inseruit Barn. et sic Par. G. Laur. a corr. Vict. Hoc igitur, Codicum auctoritate munitum, servare malui, quam Porsoni Adv. p. 265. coniecturam, e Pseudogregorio v. 1575. ductam, quamvis elegantem, quamque magis etiam confirmavit Elmslei. *σοφὸς, σοφὸς σύ,* recipere.

V. 614. Pal. *ἀγγελλῶν.*

V. 618. *εὐαυγεῖς* ex Hemsterhusii praecepto, quod nunc dubium reddidit Elmsleii disputatio ad h. l. Ad Platonis loca de Legg. XII. q. 952. A. Timaeum p. 58. D. nullam varietatem e Codd. enotavit Bekker.

V. 619. *ἥκεις δ' ὁποίαν* Ald. rell. et MSS. quam lectionem soloecam appellat Elmslei. duce Porsono ad Phoen. 892. et ad Arist. Eccl. 852. Hermann. etiam *ἥκεις δὲ ποίαν.* Vid. ad Rhes. 699.

V. 623. *θαυμάτων τε κρείσσονα.* Vid. Valck. ad Phoen 896.

V. 625. Ald. rell. *τἀκεῖθεν.* Musgr. *τὰ 'κεῖθεν.* Brunck. *τὰ κεῖθεν.*

V. 630. Ald. rell. *εἴποις.* Par. C. *εἴπῃς.* Flor. 1. 2. Pal. Laur. *εἴπῃς.*

V. 631. *τὸν ὑποθέντα τέχνας* Ald. rell. *τάς* e Scaligeri coniectura tacite addidit Barnes. et sic Par. E. Flor. 1. 2. Laur. Vict.

V. 632. Ald. rell. *προθήσομεν.* Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Pal. Laur.

V. 636. Pal. a pr. m. *θυάσους*, et *γυναικίων.*

V. 637. Ald. rell. *τοῦ δὲ δευτέρου.* Correxit Barnes. Elmsl. in Add. coniicit *τοῦ δευτέρου μήτηρ δ' Ἀγαυὴ σή.*

V. 638. *τρίτη* Flor. 1. Pal. Laur. Hoc satis indicii esse putavit Herm. ut inde restitueret *τρίτη δ' Ἰνὼ τρίτου.*

V. 639. *σώμασιν παρειμέναι* dictum esse debet pro *σώματα παρειμ.* quum alias dativus passivis additus id significet, quo aliquid efficitur, ut *κόπῳ παρεῖται, ὕπνῳ παρειμένος.* Nonnunquam tamen dativo id quoque designatur, ad quod proprie referendum erat passivum, (ut in illo Hec. 109. *σχεδίας λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας* proprie *τὰ λαίφη προτόνοις ἐπερείδεσθαι* dicenda erant) Orest. 695. *καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδί, ποὺς* non est id, quo efficitur *τὸ ἐντείνεσθαι τὴν ναῦν*, sed id in quo *τὸ ἐντείνεσθαι* proprie valet: nam proprie *ἐντείνεται πούς*, ut idem dicitur *χαλᾶσθαι* v. 696. Idem fit in verbis neutris, ut Soph. Oed. T. 25. *πόλις φθίνειν* dicitur *κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός*, etsi proprie *κάλυκες φθίνουσι.* Il. *β'*, 148. *λήϊον ἠμύει ἀσταχύεσσιν*, in quo *ἀστάχυες ἠμύουσι.* Ita in nostra locutione proprie *ταῖς Βάκχαις τὰ σώματα παρεῖται.* pro eo *αἱ Βάκχαι παρεῖνται τὰ σώματα* pro quo dici etiam potuit *τοῖς σώμασι.* Hermann. scripsit *κώμασι παρειμέναι.* *Κῶμα* i. e. *ὕπνος*, vox epica, qua Pindarus etiam utitur Pyth. I, 21. (12) in tragicis nusquam legitur, *κώματα* vero ne apud Homerum et Hesiodum quidem, non magis quam *ὕπνοι*, nisi Troad. 1178. ubi plures noctes cogitantur. *Σώμασι* confirmatur loco hinc

expresso *X. Π.* 1828. *'Ανεκλίθημεν σώμασι παρειμέναι κ. τ. λ.* An *σώματ' εὖ παρειμέναι*?

V. 641. *πρὸς πέδον* Ald. rell. *πρὸς πέδῳ* uterque Paris. Vict. *πρὸς πέδω* Flor. 1. 2. Pal. Laur.

V. 643. *ὠνωμένας* Elmslei. suo periculo edidit.

V. 644. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ἠρενωμένας*. Stephani coniecturam *ἠῤῥενωμένας* receperunt Canter. Barn. Sed Par. E. G. Flor. 1. 2. Laur. Vict. *ἠρημωμένας*, quod recepit Musgr. Pal. *ἠρεμωμένας*.

V. 648. *θαλερὸν ὕπνον* recte explicat Herm.

V. 650. *παρθένοι τε, κἄζυγες* Ald. rell. *παρθένοι τ' ἔτ' ἄζυγες* Musgr. e Pseudogregorio 1829.

V. 652. Pal. *ὀμμάτων*.

V. 653. Par. E. *ἐλύετο*.

V. 654. Ald. rell. *λιχμῶσαν γένυν*. Pal. *λιχμῶσαν γέναν*. Heath. *λιχμῶσιν γένυν*, quam scripturam receperunt Musgrav. Brunck. Elmsl. Herm. Confirmatur ea Vict. qui *λιχμῶσι γένυν*.

V. 657. Pal. *σπαρτῶν*. Pro *μαζός* Brunck. *μαστός* e coniectura. Recepit Herm. Vid. Elmslei.

V. 659. *μίλακός τ' ἀνθεσφόρους* Ald. et Codd. *ἀνθεσφόρου* Brub. Herv. 1. *ἀντεσφόρου* Herv. 2. Cant. — *σμίλακος* Brunck. Herm. *μίλακος* rursus Elmsl.

V. 660. Flor. 1. *λαβοῦσα ἔπεσεν*. *λαβοῦσα* etiam Flor. 2. Laur. Anon. *π. σολοικ.* ap. Valck. ad Amm. p. 200. qui etiam *εἰς πέδον* pro *εἰς πέτραν*.

V. 664. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *πόματος*. Canter. rell. *πώματος*, et sic Codd.

V. 665. *λικμῶσαι χθ.* Par. E. *διαμῶσαι* (superscr. *λικμῶσαι*) Par. G. Pal.

V. 666. *ἑσμοὺς* Ald. rell. *ἑσμούς* Barnes. Brunck. Hoc vocabulum. ut hoc obiter addam, non cum Hermanno in Wolfii anal. T. II. p. 73. a verbo *ἕζω*, sed ab *ἕω* ea significatione, qua *ἵημι* ex se genuit, ductum puto. *κισσινῶν* Brub. Herv. 2. Canter.

V. 668. Par. E. *τοῦτον* pro *τὸν νῦν*.

V. 671. *κοινῶν λόγων* Ald. rell. *καινῶν λόγων* Par. G. Flor. 1. 2. quod recepit Musgr.

V. 677. Probabilis est Elmsleii suspicio, pro *θῶμεν* legendum esse vel *θώμεθ'* vel *δῶμεν*. Nam *θεῖναι χάριν* nunquam dicitur, saepius autem *θέσθαι*, ut Herod. IX, 60. 107. Eur. Hec. 1187 sq. El. 61. Sic etiam *κατατίθεσθαι χάριν* Herod. VI, 41.

V. 678. Pal. *ἐλοχίζομεν*.

V. 684. Pal. *κυρεῖ δ' Ἀγ.* unde recte sic ediderunt Elmslei. et Herm.

V. 685. *κἀγὼ ξυνεπήδησ'* Ald. rell. *κἀγὼ 'ξεπήδησ'* Pariss. E. G. Flor. 1. 2. Pal. Laur. Vict.

V. 686. Margo Barnesianae *ἐκρυπτόμην* unde receperunt Brunck. et Hermann. Nam, inquit Herm. si activo usus esset, 'aoristum, nisi fallor, posuisset. Quomodo genus verbi, quo vel activum est, vel passivum, vel medium, ad tempus constituendum ullam vim habere possit, non assequor. *ἐνθ' ἐκρύπτομεν δέμας* est, *ubi corpora occultata habebamus*, ut Ion. 1341. et saepius, non *occultaveramus*, *ἐκρυπτόμην δέμας*, *corpus meum occultatum habebam.*

V. 691. Laur. Vict. *σπαραγμῶν*.

V. 691. Pal. *νεμομέναι*. Flor. 1. 2. *νεμομίαις*.

V. 692. Omnes libri *χειρὸς ἀσιδήρου*, anapaestum in quarta sede exhibentes. *Elmsl.* Num igitur spondeus est in secunda sede Hec. 562. *τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαῤῥοάς*, vel Orest. 852. *ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμ' ἀποῤῥῆξαί με δεῖ* etc. Ipse edidit *χερὸς ἀσιδήρου*.

V. 694. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Cant. *ἐν χεροῖν δίκα*, et sic MSS. sine ι subscripto. Hinc Scaliger *δίχα* pro *δίκα*, quod etiam in Vict. notatum e Victorii, puto, coniectura. Sic etiam Muretus ad Catullum p. 827. ed. Ruhnk. monente Porsono Adv. p. 266. Oppugnat hanc emendationem Elmsleius, quia *πόρις* et *δαμάλη* idem sit; quod recte negat Hermann. Barnes. *ἐν χεροῖν δίκᾳ*, Dorismo non offensus, Elmsl. *ἐν χεροῖν δίκῃ*.

V. 696. Ald. rell. *πλευράν*. Barnes. *πλεῦρ'*, Schaefer. recte *πλεύρ'*.

V. 697. Ald. rell. *ἄνω καὶ κάτω*. *τε* post *ἄνω* e Scaligeri et all. coniectura addidit Barn. et sic Flor. 1. 2. Pal. Laur. Vict. Constructio *ἢ πλεύρ' ἢ δίχηλον ἔμβασιν*

ῥιπτόμενα similis est ei, quam illustravi ad Hec. 84. vel *ῥιπτόμενα* ad solum *πλευρά* relatum est, sed verbis *ἢ δίχηλον ἔμβασιν* a nomine suo divulsum, ut Ion. 700 sq. *νῦν δ' ἡ μὲν ἔῤῥει συμφοραῖς, ὁ δ' εὐτυχεῖ, πολιὸν εἰςπεσοῦσα γῆρας.* Vid. Lobeck. ad Aiac. p. 294. Heind. ad Plat. Phaedon. §. 98. Alioqui scribi posset: *ῥιπτουμένην ἄνω κάτω· κρεμαστὰ δέ.*

V. 698. *αὐτῇσιν ἐλάταις ἀναπεφ. αἵ.* hic olim lectum fuisse, e Schol. Eur. Phoen. 3. suspicatur Valck. ad eum locum.

V. 703. Ald. rell. *ἢ σὺ ξυνάψαις.* Par. E. G. Fl. 1. 2. Laur. Vict. *ἢ σὲ ξυνάψαι.* Pal. *ἢ σὺ ξυνάψαι*[ς]. Aldinam lectionem tuetur similis locus Hipp. 1176. *καὶ θᾶσσον, ἢ λέγοι τις.* In neutro necesse erat *ἄν* addi, quia in neutro conditio aliqua proposita est. Altera lectio codicum consensu nititur, ut ego quidem, utra lectio verior sit, decernere non audeam.

V. 705. Ald. rell. *πεδίων ὑπὸ τάσεις.* Una voce scribi *ὑποτάσεις* iussit Heath. et sic Flor. 1. 2. Pal. Laur. Vict. *Ἀσωποῦ* pro *Αἰσωποῦ* primus scripsit Musgrav.

V. 706. *Θηβαῖον στάχυν* Ald. rell. *Θηβαίων* Par. E. G. duo Florr. Laur. Vict. Quae lectio si vera est, convellit regulam, ab Hermanno ad v. 1. propositam. Si illa regula vera est, hic legendum *Θηβαῖον*, et hoc revocavit Hermann.

V. 707. Ald. rell. *Ὑσίας τ' ἐρυθράς, αἵ.* Brodaeus post *Ἐρυθράς* addidit *θ'*. et sic Par. E. G. Flor. 1. 2. Laur. Vict. nisi quod duo *ἐρυθρᾶς* habent cum Pal. *Ὑσίας δέ* Brunck. quod me invito remansit.

V. 711. In hoc versu desinunt duo Codd. Pariss. Flor. 2. Laur. In Flor. duo folia a librario vacua relicta sunt.

V. 714. Emslei. *οὐδ' ἔκαιεν*, quod recepit Herm. *οὐδ' ἔκαιεν*, nimirum *τοὺς βοστρύχους.*

V. 717. Ald. Herv. 1. Flor. *τοὺς μὲν γάρ.* Brub. Herv. 2. Barnes. *τὰς μὲν γάρ.* ut legendum monuit Brodaeus. Pal. *τᾶς μὲν γάρ.* *τῶν μὲν γάρ* H. Steph. e MSS. Canter. et sic Vict. Ex his lectio Aldina aperte vitiosa est. Itaque inter *τάς* et *τῶν* optio relinquitur. *τάς* respuere oportebat, quippe nulla codicum auctoritate fultum, antequam Palat. codicis scriptura prolata erat. Utram vero illarum lectionum, *τάς* ne an *τῶν*, verisimilius sit a librario profectam esse si quaeras, *τῶν* cur in *τάς* mutatum sit vix dicas: *τάς* in *τῶν* mutandi haec causa esse potuit, quod *τὰς μέν*, *κεῖναι δέ* inter se opponi non posse videbantur. Ita plures veritatis notas habet *τάς*. At *τὰς μέν* non recte dicitur, sequente *κεῖναι δέ*, et quae loca affert Erfurdtius in annotatione ad Soph. Oed. T. 264. ed. min. ab Hermanno citata ab hoc quidem loco aliena sunt: nam *κεῖνος* ibi ad eamdem quidem personam refertur, sed nulla est oppositio. Accommodatius esset illud Or. 35. *ἐντεῦθεν ἀγρίᾳ ξυντακεὶς νόσῳ νοσεῖ τλήμων Ὀρέστης· ὁ δὲ πεσὼν ἐν δεμνίοις κεῖται*, nisi hic ipse locus dubitationem haberet. Mihi res sic se habere videtur: oppositio in eo posita est, quod eaedem Bacchae primum patientes aliquid, ut ita dicam, deinde agentes commemorantur, *οὐχ ἡμάσσοντο, ἐτραυμάτιζον δέ.* Ita ipsae sibi pro diversa ratione sua opponuntur. Sed debilis haec etiam est ratio, nisi alia exempla proferantur: non enim satis est demonstrare *potuisse* aliquo modo dici; demonstrandum etiam est ita dixisse veteres, quod non nisi exemplis allatis effici potest. Elmsleius edidit *τοῖς*, quod nulla nisi H. Stephani auctoritate nititur. — *λογχατὸν βέλος* Ald. rell. Flor. *λογχωτὸν β.* Canter. e Steph. emendatione, et sic Pal.

V. 720. *γυναῖκας ἄνδρας* Pal.

V. 722. Ald. rell. *κρήναις ἐπ' αὐταῖς.* Bentlei. ad Hor. Carm. III, 25, 13. coni. *κρήνας ἐπ' αὐτάς*, quam coniecturam confirmat Pal. Nisi dicas *αὐταῖς* scriptum esse propter sequens *αὐταῖς* et hinc *κρήνας* etiam in *κρήναις* mutatum, vix probabilem eius mutationis causam afferas: contra quum praecessisset *ἐχώρουν*, proclivius erat *κρήνας ἐπ' αὐτάς* scribere. Sed huius versus emendatio a lectione recte in sqq. constituta pendet.

V. 723. Versus ob omissum augmentum memorabilis, cuius rei causam maxime probabilem Reisigium coni. in Aristoph. p. 79. attulisse mihi videri dixi ad Med. 1131. qui tamen, quod, quum dixisset, ita omitti

augmentum, si res magna quaedam et gravis aut admirabilis vel nova etiam narraretur, huc nostrum etiam locum retulit p. 81. equidem nullam in verbo *νίψαντο* vim agnosco, quae insolita aoristi forma designanda esset. Hermanni copiosam disputationem in Praef. Bacch. quamvis saepius et diligenter lectam, non intelligo, quippe in qua id, quod dixit, addito augmento, quo anapaestus efficiatur, maiorem vim verbo addi, (v. c. p. XXXI. XLI. XLV. XLVIII sqq.) pugnare videatur cum eo, quod ibidem dixit, detracto eo plus dignitatis habere versum, nec minorem gravitatem p. XXXV sq. XXXVII. et anapaestum augmento effectum officere gravitati p. XL sq. (et tamen in hoc ordine *προγόνων τε θῆκαι* gravior numerus inesse dicitur quam in illo *θῆκαί τε προγόνων* p. XLI.) Contra p. XLV sq. augmentum, quo anapaestus efficiatur, omitti in verbo, quod non esset voce magnopere erigendum. cf. p. XLVII sqq. quare p. L. hunc versum inter eos refert, ubi nulla vis sit in verbo, ut id ad fortiorem pronunciationem extolli debuerit. — Equidem, quo diutius hanc quaestionem considero, eo minus mihi videtur causa omissi augmenti adhuc allata esse ea, quae omni ex parte satisfaciat, et ad omnia loca accomodari possit. Reisigii quidem rationi et hic versus adversatur, et ex Hermanni certe sententia (p. XXXVII. et ad v. 1126.) v. 1087. Quod vero Hermannus dicit, anapaesto initio versus posito vim orationis augeri, id non cadit in locum Soph. Phil. 543. quem falso haud dubie explicat p. XXI sq. quum eius aperte hic sensus sit: *ἐκέλευσα* (non *ἐκέλευσε*) *τόνδε τὸν ξυνέμπορον ἐμοὶ φράσαι σε ποῦ κυρῶν εἴης.* Si vero augmentum omitti vult in verbo minus forti, quod non sit voce magnopere erigendum, mirum, non plura omissi augmenti exempla reperiri, quum haud dubie multi versus a verbis minus fortibus incipiantur, sed fere non nisi in Oedipo Col. et Bacchabus. Levissima est Seidleri sententia: nam quum augmentum omitti non possit, nisi in temporibus historicis, quae communis lingua augmento signabat, haec vero tempora ibi tantum usurpari possint, ubi aliquid narratur, qui dicit augmentum omitti in narrationibus, nihil aliud dicit, nisi augmentum ibi omitti ubi omitti possit; idquod facile credimus. Itaque licuisse Tragicis augmentum abiicere negare non audeo, et ne ea quidem loca omnia mutare, quae propter omissum augmentum et Elmsleius et Hermannus mutarunt; quando et quibus de causis neglexerint, nondum patefactum esse videtur. Neque vero video, cur, quod v. c. in nominibus propriis et aliis concesserunt, ut metri necessitate coacti sibi aliquid condonarent, idem non in augmento concessum fuisse dicamus, ut augmentum metri causa abiicerent, imprimis quum, eo abiecto, antiquius quiddam sonarent vocabula. Sed Herm. eam disputationem ne ad hunc quidem versum referri se velle declaravit versu corrigendo. Eum cum praecedentibus ita corrigi voluit Porson. apud Kidd. p. 190. *κρήναις τ' ἐπ' αὐταῖς - - αἵματος ἔνιψαν σταγόνα, καὶ παρηΐδων γλώσσῃ δράκοντες ἐξεφαίδρυνον χρόα.* Quae audacissima est medicina. Hermann. aoristum *νίψαντο* tunc demum recte se habiturum dicit, si hoc esset aliquid praecipuum, quo denique finita fuisset ista Baccharum incursio; at multo rectius, si finem factum dicere voluisset poëta, *πάλιν ἐχώρησαν* scripturum fuisse; itaque, quum *νίπτοντο* potius, quam *νίψαντο* dicere debuerit, vel ex hac re apparere, corruptam esse scripturam. Quibus equidem nullo modo concedere possum: nam quum, postquam narravit, recessisse Bacchas et sanguinem sibi abluisse, nihil quod praeterea factum sit, addat, apertum est, finem factum indicasse poetam; *ἐχώρουν* autem dixit, quod, quum non agmine facto et ordinibus constitutis discederent Bacchae, sed alia post aliam, haec actio est per aliquantum temporis continuata. Poterat etiam *νίπτοντο* dicere; sed quum hoc non esset praecipuum, sed secundarium, rem levioris momenti non tanquam continuam, sed tanquam brevi perfectam et absolutam posuit; postea vero *ἐξεφαίδρυνον* scripsit, non *ἐξεφαίδρυναν*, quia *inter lavandum* serpentes guttas abstersisse significare volebat. His tamen argumentis praemissis, scripsit - - *πάλιν δ' ἐχώρουν - - κρήνας ἐπ' αὐτάς, ἅς ἀνῆκ' αὐταῖς θεός, νίψαι τόδ' αἷμα. σταγόνα δ' ἐκ παρ. recedebant, ut sibi sanguinem abluerent.* In quo primum mirifice languet illud *τόδε*, *illum sanguinem*, quasi dubium esse possit, qualis sanguis intelligendus sit, — nimirum is, quo e discerptis bobus inquinatae erant: nam ex pugna sanguine infici non po-

terant, quum eas *οὐχ ἤμασσε λογχωτὸν βέλος*, *τόδ᾽ αἷμα* vero ad sanguinem modo memoratum referendum esset. Deinde vero, num ullo modo probabile, nuncium, qui modo inter fugientes fuerat v. 690. et tam fortia facinora edentes Bacchas viderat, nunc subito, animo sumto, tam prope Bacchas secutum esse, ut, *quid facturae essent Bacchae, audire dictitantibus illis* — sunt haec Hermanni verba — posset, vel Bacchas tam prope sequentem laturas fuisse? Denique *νίψαι αἷμα* esset, *ut sanguinem* aliis *abluerent*, non *ut sibi*. Elmslei. nihil nisi obelo appicto versum notavit

V. 724. *δράκοντες* e Reiskii coniectura pro *δράκοντος* inde a Brunckio editum. Elmsleium, iungentem *ἐκ παρηΐδων χροός*, recte refutavit Hermann.

V. 731. *τοὺς λόγους ἐλευθέρους* non est pro *τοὺς ἐλευθέρους λόγους*, in quo alienus esset articulus, sed eo sensu accipiendum, quo dici etiam posset *ταρβῶ, μὴ οἱ λόγοι, οὓς εἰπεῖν βούλομαι, ἐλεύθεροι ὦσιν.*

V. 733. Flor. *ἥσσω.*

V. 743. Recte Tyrwhitt. quae in Ald. nuncio tribuuntur, Baccho tribuenda esse vidit; quem secuti sunt Brunck. Elmsl. Herm.

V. 747. *κινοῦντι* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *κινοῦντα* Canter. nescio quo auctore, et sqq. Hermann. revocavit *κινοῦντι*, interpretans, *non continebit se, propter id, si tu Bacchas a sacris eius abstrahere conaberis.* ut Androm. 962. *ξυμφοραῖς δ᾽ ἠνειχόμην.* Probarem, si alibi quoque *personae*, non tantum *rei*, dativum hoc sensu usurpatum viderem; et in Androm. *ξυμφοραῖς* positum esse videtur ob praecedens *ἤλγουν.* vid. notam. Sed miror Euripidem non scripsisse vel *οὔ σ᾽ ἀνέξεται* vel *εὐΐων σ᾽ ὀρῶν ἄπο.* Lentingio p. 90. legendum videtur *Βάκχας σ᾽ εὐΐων ὀρ. ἄ.*

V. 749. Elmsl. *σώσει τόδ*; in quo obsequentem habuit Hermannum. Vid. ad Hippol. 212. Pro *σώσει* Pal. *σώσῃ.* Vict. *σώσει τάς. σώσει τόδε* recte explicat Brunck. *hoc tibi conserva: hoc ne amittas caveto*, quod male Elmsl. vertit *Keep this in mind* i. e. animo serva. At sic ne verteretur, ipse in nota cavit Brunck. *δέσμιος*

φυγών est, quum, quamvis vinculis constrictus, tamen effugeris, non simpliciter pro *ἐκ δεσμῶν φυγών.*

V. 752. Canter. Barn. *θήσω*, fortasse e Brodaei coniectura inani. Vid. Elmsl.

V. 754 sq. Pentheo continuant Ald. rell. Primus Baccho tribuit Brunck.

V. 756 sq. *Αγγ.* tribuunt Ald. rell.

V. 757. Optime sensum loci declaravit Hermann. Elmslei. edidit *ὅς*, quamvis non nescius, *ὡς* esse *nam.*

V. 758. Ald. hunc versum cum duobus praecedentibus Nuncio tribuens *ὅταν ἔτ᾽ ἐστιν. ὦ τάν* est a Scaligero. De *ὦτάν* (vel *ὦ ᾽τᾶν.* Herm. *ὦτᾶν*) vid. Herm. ad Soph. Phil. 1373.

V. 759. *δουλίαις* Pal.

V. 761. Pal. *δούλιον.* Flor. *εἴ με.*

V. 764. Ald. rell. *καὶ μὴν ξυνεθέμην, τοῦτό γ᾽ ἐστὶ, τῷ θεῷ.* Musgravii coniecturam *τοῦτό γ᾽ ἴσθι* recepit Brunck. Elmslei. *καὶ μὴν ξυνεθέμην τοῦτό γ᾽, ἴσθι, τῷ θεῷ*, ut Soph. Oed. T. 1022. *δῶρόν ποτ᾽, ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.* ubi male ante et post *ἴσθι* interpungitur: cohaerent enim *ἴσθι λαβών*, alia, quam quae hoc loco est, sententiae conformatione. Hermann. non satis accomodatam hanc responsionem verbis Penthei esse censet, qui non cum deo, sed cum Bacchis conspirasse hospitem autumaret. Hanc ipsam ob causam, quum Pentheus dixisset, *inter vos conspirastis tu et Bacchae*, apte Bacchus respondet, *Conspiravi*, s. *pactus sum, at non cum Bacchis, sed cum deo, cui me proprium dicavi.* Quum vero in Pal. esset *καὶ μὴ ξυνεθέμην τοῦτό γ᾽ ἔστι τῷ θεῷ*, littera *ν* supra appicta, Hermann. scripsit *κεἰ μὴ ξυνεθέμην, τοῦτό γ᾽ ἐστι τῷ θεῷ*, *hoc quidem deo est*, i. e. *hoc ille suum sibi habet, neque eripi sibi patietur, ut semper bacchemur.* Similiter in Iphig. A. 853. (842.) *καὶ σοὶ τόδ᾽ ἐστιν ἐξ ἐμοῦ.* At ibi hoc minime est *tu quoque hoc tibi proprium a me habes*, sed *tibi quoque hoc, τὸ χαίρειν εἰπεῖν, a me impertitur*, quod idem est ac *χαῖρε καὶ σύ. Proprium esse alicui* est *εἶναί τινος*, non *εἶναί τινι.* Nam quem locum in Gramm. gr. §. 392. i. *a* attuli e

Xen. Cyrop. IV, 3, 10. *οὐδὲν οὕτως ἡμέτερόν ἐστιν, ὡς ὑμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς*, eum male explicavi: est enim pro *ἡμᾶς αὐτοὶ ἔχομεν.*

V. 766. *ἅ.* Sic Ald. Herv. 1. corrupte *ἃ βούλει* Brub. Herv. 2. Canter. Voculam eiecit Barnes.

V. 769. Sensus: *λυπρῶς ἂν ἐξοινωμέναι εἶεν, εἰ αὐτὰς ἐςίδοιμι. Viderem eas vino gravatas cum malo suo.* Idcirco vehementer cupio (*εἰς ἔρωτα πέπτωκα μέγαν* v. 768.) eas congregatas videre, ut, si inebriatas viderim, malo mactem. Hel. 448. *πικρῶς ἂν οἶμαί γ' ἀγγελεῖν τοὺς σοὺς λόγους.* Cf. Med. 403 sq. Cycl. 584. Elmsl. *ἐξῳνωμένας.*

V. 771. Pal. *σιγῇ δ' ὑπ' ἐλάταις. σιγῇ γ' ὑπ' ἐλ.* Ald. Flor. *γ'* excidit in Brub. Herv. 1. 2. Cant. Barn.

V. 772. Pal. *ἀλλ' ἐξ ἰχνεύουσί σε.* Mox Pierson. Veris. p. 128. correxit *κἂν ἔλθῃς λάθρα*, quod probarunt Reisk. Musgr. Brunck. Elmsl. Herm. Videndum tamen, an *ἰέναι* animo suppleri possit, ut Il. *ε*, 252. *μήτι φόβονδ' ἀγόρευε.* Xen. hist. gr. II, 3, 54. *ἐκέλευσεν ὁ τῶν τριάκοντα κῆρυξ τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην.* ubi vid. Wolf.

V. 774. *ἄγωμεν οὖν σε* Codd. et edd. *ἄγω μὲν οὖν σε* Barnes. e Porti coniectura. Sq. in *σ' ου* crasin agnoscit Hermann. pro *σοι οὐ*, similem ei, quam Elmslei. ad Med. 56. not. 2. deprehendisse sibi visus est in Aesch. Choeph. 924. *σοὐρίζει*, Soph. Phil. 1149. *μουκέτι.* In praef. p. XIV. Herm. hanc crasin vocis monosyllabae, sed encliticae, in primo ictu tertiae dipodiae minus suavem vocat.

V. 776. *στεῖλαί νιν* Ald. rell. *στεῖλαί νυν* Barnes. e Canteri coniectura. *στεῖλαι νῦν* Vict.

V. 781. Elmslei. malit *ἅ 'με νουθ.*

V. 783. Pal. *τίνα στολὴν ἢ θῆλυν. ἢ* neque hic, nec v. 825. (789.) ex Ald. servare debuisse monet Hermannus. *ἤ*, *aut*, recte se habere, ubi praecedens interrogatio latior retractetur quodammodo et corrigatur vel restringatur, monuit Heindorf. ad Plat. Parm. 22. Cf. Buttmann. ad Soph. Phil. 569. ad Plat. Criton. 1. p. 82. not. 10.

V. 790. Hermann. *θύρσον γε*, quia non opus hic

particula *τέ*, sed requiratur potius usitata in huiusmodi responsione *γέ*. De *τε-καί* pro simplici *καί* vide ipsum Hermann. ad Soph. El. 873. *γε* vero in responsione ita tantum poni videtur, si ei, quod commemoratum est, maius quid subiicitur.

V. 795. Recte Elmsl. Herm. *ἄστεως.* Vid. Elmsleium ad Soph. Oed. T. 762.

V. 797. Ald. rell. *πᾶν κρεῖσσον, ὥςτε μὴ γελᾶν Βάκχας, ἐμοί.* Pierson. Veris. p. 129. et Reisk. *ὥςτε μὴ 'γγελᾶν*, ut Med. 1352.

V. 798. in Ald. rell. tribuitur *Ἀγγ.* pro quo nunc in hac scena *Διο.* scribitur, v. 799. autem Pentheo, vss. 800. 801. *Ἀγγ.* Quam ego descriptionem secutus sum, eam Brunckio Heathius, mihi Brunck. subministravit. Sed Piersonus, Reisk. Tyrwh. v. 798. Baccho, tres sequentes Pentheo tribuerunt, quos sequitur Hermann. recte, ut ex asyndeto apparet. Pal. *ἂν δοκῇ βουλεύσομαι. βουλεύσομαι* etiam Flor.

V. 799. Recte Hermann. *ἔξεστι· πάντῃ τό γ' ἐμὸν εὐτρεπὲς πάρα. εὐτρεπές* est a Cantero pro *εὐπρεπές.*

V. 800. Pal. a pr. m. *ἦ γάρ.*

V. 801. Pal. *ἢ τοῖς σοῖσι πείθομαι βουλεύμασιν.*

V. 802. 3. inverso ordine leguntur in Ald. rell. 803. 802. Sedes eorum intermutavit Musgrav. quem Brunck. rell. secuti sunt.

V. 802. *ἀνήρ* Ald. rell.

V. 806. Pal. a pr. m. *λύσσαν.*

V. 807. *θελήσῃ* Ald. rell. *θελήσει* restituit Brunck. et sic Pal. Quum Brunckius, Dawesium secutus, ubique futurum post *οὐ μή* scripsisset, nunc Elmsleius ubique fere subiunctivum revocavit. Porson. ad Hec. 803. corrigebat *οὐκ ἠθέλησε.*

V. 810. Scribe *ἄστεως.*

V. 815. *ἐν τέλει* Elmslei. ad Soph. Oed. T. 191. et ad h. l. explicat *absolute, omnino*; quod sane languidum est. Quid alii coniecerint, vix attinet commemorare. Hermann. *ἐν τέλει* interpretans *in fine, postremo*, distinctione a praecedentibus et sequentibus seiunxit, ut constructio esset *γνώσεται δὲ ἐν τέλει Διόνυσον*,

ὅς πέφυκε, θεὸς δεινότατος, ἀνθ. δ' ἠπ. Quis vero haec, recitari audiens, nec aliis interpunctionum notis adiutus non *ἐν τέλει* cum πέφυκε vel θεὸς δεινότατος potius, quam cum γνώσεται iungat, quod cavendum monuit Hermann. p. 24. Cf. eundem p. 104. Imperitus vero esset Euripides, si hoc ἐν τέλει aptius collocare nesciisset, ne audientes et legentes in errorem inducerentur. Itaque propter ipsam positionem verborum haec ἐν τέλει non nisi cum πέφυκεν vel θεὸς δεινότατος iungi possunt. Illud vero optime monuisse videtur Hermann. ὅς πέφυκε esse pro τίς πέφυκε, ut Soph. Oed. T. 1068. ὦ δύςποτμ', εἴθε μή ποτε γνοίης ὅς εἶ. Vid. ad Iphig. T. 750. Itaque sic iungas: γνώσεται τὸν Διὸς Διόνυσον, ὅς πέφυκε, *Bacchum quis sit*, *cognoscet*, (distinguendum post πέφυκεν) nimirum *ad extremum* vel *in exitu* (non *potentissimus*, sed) *gravissimus*, *deus*, *ceteroquin autem erga homines mitissimus.* Hoc vero ad praesentem rerum statum respiciens dixit.

V. 817. Pal. παννυχίοισι. Tertia syllaba fuit χει. Versus ad Hermanni rationem describendi sunt.

V. 819. Elmsl. δέραν.

V. 820. Primam choriambi in duas breves solutam esse monuit Hermann. elem. d. m. p. 559.

V 822. Ald. rell. ἐμπάζουσα. Correxerunt Scaliger et Portus. ἐμπαίζουσα Pal.

V. 823. Pal. φοβεράν.

V. 828. μόχθοις τ' ὠκυδρόμοις τ' ἀέλλαις cum sqq. coniungit etiam Hermann. qui recte Elmsleii, haec cum συντείνῃ δρόμ. κυνῶν iungentis, et totum locum a verbis ἡνίκ' ἂν v. 823. usque ad ἀέλλαις in parenthesi ponentis, distinctionem improbat tanquam impeditam. μόχθοι ὠκύδρομοι sunt μοχθοὶ δρόμου. Sed quid sibi volunt ἄελλαι? in quibus Hermann. etiam haesisse videtur, qui coni. ἀελλὰς θρώσκει, nisi amore adiectivorum in -ὰς exeuntium eum abreptum esse dicas. Comparationem cursus cum procellis hic deprehendisse videtur Brunck. qui e coniectura edidit ἴσα δ' ὠκυδρόμοις ἀέλλαις. Num forte ἄελλαι ὠκύδρομοι audaciore metaphora valent δρόμον ὠκὺν ἴσον ἀέλλῃ? Sic ἄστρων ἄελλαι accipiendae videntur Hel. 1498. An pro ἀέλλαις legendum ἁμίλλαις, ut ῥιμφάρματοι ἅμιλλαι dicuntur a Soph. Oed. C. 1063? Vix puto ἁμίλλαις in ἀέλλαις mutare quemquam in animum induxisse. Itaque prior ratio amplectenda est. Tunc ὠκυδρόμοις bis cogitandum μόχθοις τε ὠκυδρόμοις ἀέλλαις τε ὠκυδρόμοις, e quibus prius τε ad hanc sententiam cum antecedentibus connectendam, ἡνίκ' ἂν φύγῃ θρώσκῃ τε, alterum ad μόχθοις ἀέλλαις τε copulanda valet, non alieno autem loco positum est secundum τε, quia adiectivum ὠκυδρόμοις utrique substantivo commune est. Pal. pro θρώσκῃ v. 829. θρώσκει, quod ut Hermanno, sic mihi placet, quod liberius conformata constructione magis poëtica fieri videtur oratio. Tunc pro μόχθοις τε scribendum videtur μόχθοις δέ. Praeterea Pal. μοχθροῖς pro μόχθοις, quod non spernit Hermann. modo idonea auctoritate communiri possit.

V. 830. Ald. rell. παρὰ ποτάμιον. Una voce Reisk. et Brunck.

V. 832. Pal. σκιαροκόμου θ' ἔρνεσιν ὗ.

V. 833. Articuli non abundant ut putat Elmsl. τὸ σοφὸν et τὸ κάλλιον γέρας sunt subiecti loco, *sapientia et decus hominibus a diis concessum quid aliud est nisi* etc. Cf. Hermann. ad Soph. Antig. 313. ed. 2. Dactylum in proceleusmaticum mutatum esse monet Hermann. elem. d. m. p. 543.

V. 836. Pal. κρέσω. Articulum delevit Herm.
σ

V. 839. τὸ θεῖον Pal. om. γε.

V. 843. Ald. rell. συμμαινομένα δόξα. Pal. συμαινομένα δοξα. sine ι subscr. Utrumque ex antiqua scribendi consuetudine ductum. Vid. Gramm. gr. §. 7, 6. edit. 2. Ad nostram scribendi rationem accommodavit Barnes.

V. 850. Ald. rell. ἰσχὺν τ' ἔχειν. Lectio a Brunckio, Elmsleio, Herm. recepta debetur Heathio.

V. 852. τό τ' pro τότ' Barnes. Musgrav. rell. Vict.

V. 853. φύσει τε πεφυκός Ald. νόμιμον ἀεὶ. φύσει τὲ πεφυκός Pal. τὸ πεφυκός Herv. 3. casu, puto. Sed sic deinde Canter rell. praeter Brunckium, qui e con-

iectura Musgr. dedit *τι πεφυκός*. E Flor. 1. nihil annotatum, ut hic etiam *τό* habere videatur. Recte Elmsleius, commate post *δαιμόνιον* posito, *τε πεφυκός* revocavit.

V. 859. *θαλάσσας* Brunck. vereor ut recte. Ald. rell. *θαλάσσης*. *θαλάσσας* tamen legitur Iph. T. 383.

V. 862. Ald. rell. *ἐγίνεθ'*. Brunck. *ἐγίγνεθ'*. *ἐγένεθ'* firmat Pal. *ἑτέρα δ'* Ald. rell. Pal. *ἑτέρα δ'* Barn. Musgrav. Brunck. *ἕτερα δ'* ob metrum Elmslei. Herm. Ita *ἕτερα* dictum ut *ἀμφότερα*. Plat. Protag. p. 326. A. *οἵ τ' αὖ κιθαρισταὶ ἕτερα τοιαῦτα σωφροσύνης τε ἐπιμελοῦνται κ. τ. λ.* *tali itidem modo*, ut vertit Heindorf vel potius *alia eiusmodi ratione*.

V. 864. *δέ* post *μυρίας* addidit Hermann. non minus sensus quam metri causa. Ita versus est trochaicus dimeter, ut 860. 862. Idem *ἔτ' εἰσὶν* ad sequentem versum retulit, Pherecrateum cum anacrusi.

V. 868. Barnes. Musgrav. Brunck. *τὸν δὲ κατ' ἦμαρ* male. Vid. Elmslei. *ἆμαρ* Elmsl. improbat Herm.

V. 871. Pal. *σπένδοντά τ'*. Iph. T. 192. *σπεύδει δ' ἀσπούδαστ' ἐπὶ σοὶ δαίμων*.

V. 874. *ἐκ λόχου* Herm. quod mihi ad *κατάσκοπος* superflue additum videtur. Turba Bacchantum vocatur *λόχος*, ut agmen Thebas profectum apud Soph. Oed. C. 1089.

V. 875. *μορφὴν* coni. Musgrav. quod mihi quoque verum videtur, ne *μορφῇ μιᾷ* iungantur.

V. 879. *κέρα τε* Ald. Herv. 1. *κέρατε* Brub. Herv. 2. rell. et sic Flor. 1. Vict. *κέρατα* Pal. De media syllaba producta praeter Brunckium ad h. l. Elmslei. citat Maltbium Observ. c. XXII. cui titulus: *de vocibus κέρας, κρέας, φρέαρ*.

V. 880. Non videntur hic *ἀλλ' ἢ* satis aptae particulae. Quare *ἀλλ' ἢ* scripsi. *Herm.* Vellem interpretationem addidisset. *ἀλλ' ἢ* significare *nisi*, et post negantes sententias vel interrogationem poni adhuc creditum est. vid. Heindorf. ad Plat. Prot. §. 108. quod non video quomodo huic loco conveniat.

V. 881. Pentheo continuat Ald. Bacchi nomen v. 882. demum praeponit. Correxit Tyrwhitt.

V. 882. Recte Elmslei. Aldinam lectionem revocavit, quam corruperat Brunck. scribens *ἔνσπονδος ἡμῖν νῦν· ὁρᾷς ἃ χρή σ' ὁρᾶν.*

V. 883. *τί* spectat ad sequens *ἑστάναι*, *quid facere* vel *quo loco esse videor*. Pertinet hoc ad idem genus, de quo monui ad Hipp. 851. *τί δῆτα; οὐχὶ φαίνομαι ἑστάναι.* Videntur autem duo membra in unum confusa esse, ut apud Plat. Symp. p. 202. D. *τί οὖν ἂν εἴη ὁ Ἔρως θνητός;* pro *τί οὖν; εἴη ἂν ὁ Ἔρ. θν.* ubi Bekker. aliam interpunctionis notam post *Ἔρως* posuit. Probarem, si sequeretur: *ἢ θνητός;* Illo modo si accipiendus est Euripidis locus, nota interrogationis post *δῆτα* delenda est.

V. 884. *γ'* post *μητρός* om. Pal. *γε* Herm. explicat *adeo*, cuius usus exemplum aliud mihi non innotuit. Nec *adeo* h. l. aptum videtur: *utpote* convenit, quo significat non mirum esse quod eodem modo consistat, quum illa mater sua sit.

V. 888. 9. in margine additos habet Pal.

V. 897. Notam interrogandi post *ἴδῃς* delevit Elmsl. ut *ἦπου* sit *ἴσως, ὡς ἔοικε*. Vid. ad Phoen. 378. Med. 690. Hic tamen interrogatio minus apta videtur. — *παραλόγον* Pal. *παράλογον* Herm. ut scribitur Orest. 381. et reponendum monuit Porson. Adv. p. 267.

V. 909. *τᾶν νυμφῶν* Ald. rell. *τὰ Νυμφῶν* ex emend. Stephani dederunt Canter. Barn. rell.

V. 910. Ald. rell. *καὶ καπνὸς ἕδρ.* Brodaeus *καὶ Πανὸς ἕδρας*, unde sic Herv. 2. Brub. Canter. rell. Idem notatum in Vict. e codice an e coniectura Victorii, incertum.

V. 913. Pal. *κρυφῆναι*.

V. 917. Elmsl. *Οὐκ οὖν - - φύλαξ;*

V. 920. Pal. *εἶμ'*. Elmslei. numeris huius versus offensus edidit *μόνος γὰρ αὐτῶν εἰμ' ἀνήρ*. Vid. Hermann.

V. 920. *τόδε* Ald. rell. *τάδε* Brunck. quod me invito remansit.

V. 923. *εἶμ' ἐγώ* Pal. ut edidit Schaefer.

V. 924. Recte in hoc versu interrogationis notam delevit Elmslei. quam primus addidit Barnes.

V. 927. *ἀναγκάσεις*. Ald. *ἀναγκάσει* Herv. 2. Brub. rell. Recte Aldinam revocavit Elmsl. nota interrogationis deleta, quam e Musgravii coniectura addiderat Brunck.

V. 928. Neque Musgravii explicatio accomodata esse videtur sermoni tragico, et Elmsleii, *ἅς ἔλεξά σοι* supplendum dicentis, languidam reddere sententiam. Nec iniuria sequentia *ἀξίων μὲν ἅπτομαι* suspecta sunt Hermanno, *γάρ* pro *μὲν* scribendum suspicanti. Vereor, ne et post *τρυφάς γε τοιάςδ'* duo dimidiati senarii interciderint, et post *ἀξίων μὲν ἅπτομαι* integer senarius.

V. 935. *λύσσας* Elmsl. Mox Pal. *ἴτ' εἰς ὄρος*. quod recepit Hermann. recte monens *οὖρος* ne Homerum quidem, nisi in casibus trisyllabis *οὔρεος*, *οὔρεα* etc. dixisse, nedum Tragicos.

V. 939. Ald. rell. *μαινάδων κατάσκοπον λυσσώδη*. Brunck. *λυσσώδεα*. Quum verba *σκοπον λυσσώδη* legitimum dochmiacum facerent, et *Μαινάδων* exitum saltem dochmii, delevi *κατὰ* et notas lacunae ante *Μαινάδων* addidi. Hermanno nil nisi una syllaba excidisse videtur post *Μαινάδων*, ut *δυςκατασκοπόν*, formatum ut *Δύςπαρις*, *Δυςελένα*, *δυςευνάτωρ* apud Aeschylum.

V. 943 sq. *δ'* e Musgravii coniectura delevit Brunck. nec habet Pal. unde omiserunt Elmsl. et Hermann. Mox Ald. *μαστὴρ οὐριοδρόμων*, | *ἐς ὅρος* etc. Pal. *ὀριοδρόμων*. E Porti coniectura Barnes. *οὐρεσιδρόμων*, e Musgravii Brunckius *οὐρειδρόμων* receperunt. Quod ego dedi, probavit Hermann.

V. 944. Pal. *εἰς ὄρος, εἰς ὄρος ἔμολεν ἔμολεν, ὦ Βάκχαι*. unde Elmslei. scripsit *ἔμολ' ἔμολεν* improbante Hermanno.

V. 945. Brevis syllabae in fine dochmiorum, ubi interrogatio est, positae exempla vid. apud Seidlerum p. 86.

V. 946. Pal. *γυναικῶν ὅδ' ἔφυ*.

V. 947. Pal. om. *γε*. Itaque Hermann. particulam omisit, ob *τινός* non numerose collocatum, et, quum idem codex superiore versu *ὅδε* haberet, hanc vocem

post *τινός* collocavit. Quod Reisigius comm. crit. in Soph. O. C. p. 379. dicit particulas *δέ γε* adaugere aliquid (*γε*) adversando (*δέ*) id in hunc locum cadit, et probabilius est particulam excidisse, quam additam esse a librario.

V. 950. Ald. rell. *δαίμων διαμπάξ*. Correxit Tyrwhitt.

V. 954. Ald. rell. *περὶ τὰ βάκχι' ὄργια ματρός τε σᾶς* in qua lectione Pal. *τά* omittit. Pro eo *σά* e Scaligeri coniectura recepit Barnes. et deinceps omnes. *ὄργια* disyllabum esse, syllabis *για* per synizesin in unam confusis, monuit Hermann. elem. d. m. p. 54. 251. 253. Cf. ad Hipp. 581. Synizesin non plane repudiatam esse a poëtis etiamnum se credere dicit Herm. sed Semelae non aptam esse huic loco mentionem. Itaque sacra ab Agave Baccho celebrata intelligenda esse censens, quod sit huic loco convenientissimum, scripsit *περὶ τὰ Βάκχι' ὄργι' ἅς ματέρος*. At quidni apta sit h. l. Semelae mentio, quum eam simul cum filio coli solitam esse et per se consentaneum sit, et e locis ab Elmsleio allatis constet? Praeterea *ὅς* pro *ἑός* apud Euripidem non nisi uno loco legitur Hel. 1124. et quidem de mea qualicunque coniectura. Gravius est etiam, aliquem contra sacra, in dei deaeque honorem instituta, quam contra sacra a matre celebrata furere.

V. 955. Ald. *μανεῖσα* sine *ι* subscr. Canter. *μανείσᾳ* e Brodaei et Stephani emendatione.

V. 957 sq. Pal. *τὰν ἀνίκατον*. Tum punctum post *βίᾳ* omittunt Ald. Herv. 1. 2. Brub. Post *σώφρονα* v. sq. commate distinguit Ald. Herv. 1. puncto Herv. 2. Brub. Itaque Herm. scripsit: *τὰν ἀνίκατον ὡς κρατήσων βίᾳ γνώμαν σώφρον', ἅ θνατοῖς ἀπροφάσιστος κ. τ. λ.* In quo illud primum male me habet, quod, quum in stropha ab hoc versu novae sententiae initium fiat, idem non factum sit in antistropha; hanc enim regulam bis in hoc carmine secutus est Hermannus, v. 117, et 857. Deinde vero quid est *τὰν ἀνίκατον γνώμαν σώφρονα κρατήσων?* Nam *γνώμα σώφρων* non potest esse religio s. cultus, qui deo praestatur, sed modestia, qua a sacris dei cuiusque contemnendis, aspernandis, violandis abstinemus, a qua modestia maxime alienus erat

Pentheus. Hanc quomodo quis potest *βίᾳ κρατεῖν*? Sed totus hic locus difficillimus est non solum huius tragoediae, sed omnium Euripidis tragoediarum, quem ipse Brunckius, audacissimus alioqui non emendator, sed versuum fabricator, insanabilem vocat. Quo magis mihi ipsi irascor, quod coniecturas aliquas meas statim in textum receperim. Nam aliis quoque irasci soleo, quum suas coniecturas eos in textu posuisse video, vulgatis lectionibus saepe nihilo meliores, quod cum alias saepe, tum in hoc carmine editores compluribus locis commiserunt. In promtu quidem est dicere non nisi eas coniecturas admittendas esse, quae omnes veritatis notas habeant; at qua tandem nota discernas, utrum hanc virtutem habeat coniectura tua? Suam enim quisque coniecturam plurimi facit, et eo magis, quo est confidentior. Neque satis est dicere, scripturam coniectura effictam habere saltem, quod intelligi possit: nulla enim gravior pestis his litteris inferri potest, quam si, quid scribi potuerit, non quid scriptum fuerit, spectes. Itaque non nisi re diu multumque deliberata, omnibus quae contra dici possint ponderatis, quasi non tuam rem agas, sed de aliorum sententia iudicium feras, coniecturae locus in textu dandus est; locus corruptus per aliquod tempus seponendus est, ut, quum ad eum redieris, inventi amor aliquantum refrixerit, nec tibi amplius fucum facere possit, exploranda aliorum iudicia, ut, quae ipsi invenire non potuimus coniecturae nostrae contraria, alii suppeditent, et quo pluribus satisfecerimus, eo melius de coniectura nostra ipsi iudicare possimus. Sed, ut ad nostrum locum redeam, in eo facilius, qnomodo non fuerit scribendum, quam, quid legendum sit, dixeris.

V. 958 sqq. Ald. rell. *γνώμαν σώφρονα θάνατος ἀπροφάσιστος* quae lectio et sensu caret, et metro contraria est. Quid alii coniecerint, in Elmsleii annotatione videre licet. Quod ego dedi *ἀθάνατον*, metro quidem satisfacit, sensui non item. Hermann. dedit: *κρατήσων βίᾳ γνώμαν σώφρον᾽, ἃ θνατοῖς ἀπροφάσι | στος εἰς τὰ θεῶν ἔφυ.*, quod ferri non potest, nisi eiusdem V. D. distinctionem etiam probaveris, de qua vid. ad 957. *ἀπροφάσιστος* est, qui sine praetextu et sine tergiversatione aliquid agit. *οὐδὲν προφασιζομένος.* vid H. Steph. Thes. T. IV. p. 519. *nullo praetextu detrectandum*, quo sensu Herm. accepit *γνώμαν σώφρονα ἀπροφάσιστον*, an unquam significaverit, nescimus, quum nullo loco ea vi positum reperiatur, et dubitari potest, quum *προφασίζεσθαί τι* nunquam sit *praetextu allato aliquid detrectare*, sed *praetexere.* Vid. H. Steph. Thes. l. c. p. 1734 sq.

V. 959. Ald. Herv. 1. *εἰ τά τε θεῶν ἔφυ* (non *ἔφη*, ut est apud Herm.) Sic etiam Flor. 1. *εἰς τά τε θεῶν ἔφυ* Herv. 2. Brub. et sic sqq. Pal. *εἰς τὰ θεῶν ἔφυ*, om. *τε* quod omittas, an addas, nihil fere interest: omisit Hermann.

V. 960. Ald. rell. *βροτείῳ τ᾽ ἔχειν.* Canter. et Heath. *βροτείων τ᾽ ἔχειν.* absurde, quum *βρότειοι* pro *βροτοί* non dicantur. Scaliger *βροτείῳ - βίῳ*, quod recepit Hermann. Sed plures formulam *ἄλυπος βίος ἔφυ* pro *ἄλυπόν ἐστι* aegre sibi evelli patiantur. Sic enim Iph. T. 1090. *τὸ γὰρ μετ᾽ εὐτυχίας κακοῦσθαι θνατοῖς βαρὺς αἰών* pro *βαρύ ἐστι.* Cf. Orest. 592. Med. 246. Sensus mihi hic esse videtur: Modestiam et in rebus sacris et erga homines exercere, molestia vacat, vitam iucundam reddit, *γνώμαν σώφρονα εἰς τά τε θεῶν τούς τε βροτούς ἔχειν ἄλυπος βίος.*

V. 961. Ald. rell. *τὸν σόφον.* Scaligeri coniecturam *τὸ σοφόν* confirmat Pal. *Sapientiam libenter consector, modo invidia absit.*

V. 962 sqq. Graviores etiam procellae excitantur. Ego scripturam Ald. reliqui, nisi quod comma post *μεγάλα* delevi et *τῶν ἀεί* ut Pal. habet scripsi pro *τῶν αἰεί.* Ita egregius saltem dochmiacus dimeter exit. Hermann. post *ἕτερα* distinctione posita, v. 963. cum Reiskio *κατά* scripsit pro *καλά*, et e lectione cod. Palatini *ἄγουντ᾽* pro *ἄγοντ᾽* fecit *εὐαγοῦντ᾽*, ut constructio esset: *τὰ δ᾽ ἕτερα, φανερά ἐστι τῶν ἀεί μεγάλα ὄντα ἐπὶ τὰ κατὰ βίον, altera illa aperte inter ea, quae quodque tempus fert, magnum momentum habent ad vitae statum.* in quibus illa *τῶν ἀεί* et *ἐπὶ τὰ κατὰ βιόν* vix concoquo. Ad *τῶν ἀεί*, inquit, proprie intelligi debet *μεγάλων ὄντων*, i. e. inter ea, quae quoque tempore aliquid conferunt ad felicitatem vitae. Est igitur quod nos bre-

Pentheus. Hanc quomodo quis potest *βίᾳ κρατεῖν*? Sed totus hic locus difficillimus est non solum huius tragoediae, sed omnium Euripidis tragoediarum, quem ipse Brunckius, audacissimus alioqui non emendator, sed versuum fabricator, insanabilem vocat. Quo magis mihi ipsi irascor, quod coniecturas aliquas meas statim in textum receperim. Nam aliis quoque irasci soleo, quum suas coniecturas eos in textu posuisse video, vulgatis lectionibus saepe nihilo meliores, quod cum alias saepe, tum in hoc carmine editores compluribus locis commiserunt. In promtu quidem est dicere non nisi eas coniecturas admittendas esse, quae omnes veritatis notas habeant; at qua tandem nota discernas, utrum hanc virtutem habeat coniectura tua? Suam enim quisque coniecturam plurimi facit, et eo magis, quo est confidentior. Neque satis est dicere, scripturam coniectura effictam habere saltem, quod intelligi possit: nulla enim gravior pestis his litteris inferri potest, quam si, quid scribi potuerit, non quid scriptum fuerit, spectes. Itaque non nisi re diu multumque deliberata, omnibus quae contra dici possint ponderatis, quasi non tuam rem agas, sed de aliorum sententia iudicium feras, coniecturae locus in textu dandus est; locus corruptus per aliquod tempus seponendus est, ut, quum ad eum redieris, inventi amor aliquantum refrixerit, nec tibi amplius fucum facere possit, exploranda aliorum iudicia, ut, quae ipsi invenire non potuimus coniecturae nostrae contraria, alii suppeditent, et quo pluribus satisfecerimus, eo melius de coniectura nostra ipsi iudicare possimus. Sed, ut ad nostrum locum redeam, in eo facilius, quomodo non fuerit scribendum, quam, quid legendum sit, dixeris.

V. 958 sqq. Ald. rell. *γνώμαν σώφρονα θάνατος ἀπροφάσιστος* quae lectio et sensu caret, et metro contraria est. Quid alii coniecerint, in Elmsleii annotatione videre licet. Quod ego dedi *ἀθάνατον*, metro quidem satisfacit, sensui non item. Hermann. dedit: *κρατήσων βίᾳ γνώμαν σώφρον', ἃ θνατοῖς ἀπροφάσι | στος εἰς τὰ θεῶν ἔφυ.*, quod ferri non potest, nisi eiusdem V. D. distinctionem etiam probaveris, de qua vid. ad 957. *ἀπροφάσιστος* est, qui sine praetextu et sine tergiversatione aliquid agit. *οὐδὲν προφασιζόμενος.* vid H. Steph. Thes. T. IV. p. 519. *nullo praetextu detrectandum*, quo sensu Herm. accepit *γνώμαν σώφρονα ἀπροφάσιστον*, an unquam significaverit, nescimus, quum nullo loco ea vi positum reperiatur, et dubitari potest, quum *προφασίζεσθαί τι* nunquam sit *praetextu allato aliquid detrectare*, sed *praetexere*. Vid. H. Steph. Thes. l. c. p. 1734 sq.

V. 959. Ald. Herv. 1. *εἰ τά τε θεῶν ἔφυ* (non *ἔφη*, ut est apud Herm.) Sic etiam Flor. 1. *εἰς τά τε θεῶν ἔφυ* Herv. 2. Brub. et sic sqq. Pal. *εἰς τὰ θεῶν ἔφυ*, om. *τε* quod omittas, an addas, nihil fere interest: omisit Hermann.

V. 960. Ald. rell. *βροτείῳ τ' ἔχειν.* Canter. et Heath. *βροτείων τ' ἔχειν.* absurde, quum *βρότειοι* pro *βροτοί* non dicantur. Scaliger *βροτείῳ - βίῳ*, quod recepit Hermann. Sed plures formulam *ἄλυπος βίος ἔφυ* pro *ἄλυπόν ἐστι* aegre sibi evelli patiantur. Sic enim Iph. T. 1090. *τὸ γὰρ μετ' εὐτυχίας κακοῦσθαι θνατοῖς βαρὺς αἰών* pro *βαρύ ἐστι.* Cf. Orest. 592. Med. 246. Sensus mihi hic esse videtur: Modestiam et in rebus sacris et erga homines exercere, molestia vacat, vitam iucundam reddit, *γνώμαν σώφρονα εἰς τά τε θεῶν τούς τε βροτούς ἔχειν ἄλυπος βίος.*

V. 961. Ald. rell. *τὸν σόφον.* Scaligeri coniecturam *τὸ σοφόν* confirmat Pal. *Sapientiam libenter consector, modo invidia absit.*

V. 962 sqq. Graviores etiam procellae excitantur. Ego scripturam Ald. reliqui, nisi quod comma post *μεγάλα* delevi et *τῶν ἀεί* ut Pal. habet scripsi pro *τῶν αἰεί.* Ita egregius saltem dochmiacus dimeter exit. Hermann. post *ἕτερα* distinctione posita, v. 963. cum Reiskio *κατά* scripsit pro *καλά*, et e lectione cod. Palatini *ἄγουντ'* pro *ἄγοντ'* fecit *εὐαγοῦντ'*, ut constructio esset: *τὰ δ' ἕτερα, φανερά ἐστι τῶν ἀεί μεγάλα ὄντα ἐπὶ τὰ κατὰ βίον, altera illa aperte inter ea, quae quodque tempus fert, magnum momentum habent ad vitae statum.* in quibus illa *τῶν ἀεί* et *ἐπὶ τὰ κατὰ βιόν* vix concoquo. Ad *τῶν ἀεί*, inquit, proprie intelligi debet *μεγάλων ὄντων*, i. e. Inter ea, quae quoque tempore aliquid conferunt ad felicitatem vitae. Est igitur quod nos bre-

vius dicimus *unter andern*, quod non habeo, quomodo non vehementer frigere dicam. Hoccine addere oportebat poetam eum, qui pietatem plurimum ad felicitatem vitae conferre dicere volebat, *cum multa alia, tum pietas plurimum confert?* Quorsum vero illa tot verborum congeries ἐπὶ τὰ κατὰ βίον pro simplici ἐπὶ τὸν βίον? Accedit ambiguitas verborum τὰ δ' ἕτερα μεγάλα φανερά, quae qui primum audierit, non poterit quin ita iungat τὰ δ' ἕτερα μεγάλα φανερά ἐστι, donec nota editoris admonitus fuerit hunc ordinem verborum esse τὰ δ' ἕτερα φανερά ἐστι μεγάλα ὄντα. μεγάλα καὶ φανερὰ ἔργματα, *magna* et *conspicua* s. illustria *facinora* commemorantur infra v. 1150. ἦμαρ εἰς νύκτα Elmslei. explicat *diem usque ad noctem*, i. e. *totum diem*, probante Hermanno. Sic Herc. 499. ἐξ ἡμέρας εἰς νύκτα μὴ λυπούμενοι. Sed nec Brodaei explicatio, *diu noctuque, nullo non tempore*, inepta est. Pind. Nem. 7, 4. ἄνευ σέθεν οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον Ἥβαν.

V. 971. γ' post πολύκρανος om. Pal. et deleverunt Elmsl. Herm. ut iambelegus esset pro senario.

V. 974. Ald. ἴθ' ὦ βάκχε, θηραγρέτα, βακχᾶν γελ. πρ. Comma post βάκχε omittunt Herv. 1. 2. Brub. θηραγρέτᾳ et πεσόντι e Musgravii coniectura edidit Brunck. Ego Seidlerum de verss. dochm. p. 159. secutus sum, non tantum ob accusativum πεσόντα, sed etiam ne iungerentur θηραγρέτᾳ γελῶντι. περίβαλε βρόχον θηραγρέταν idem est quod αἵρει (ἅλισκε Graecis ignotum est.)

V. 979. Ne δράκων et ὄφις in eodem versu legerentur, Barnes. legendum coniecit ὄφεον. Hanc coniecturam recepit Hermann, etsi non habens aliud exemplum huius adiectivi. Magis etiam miror quod addit, Sed haec sunt eiusmodi, ut videantur etiam sine exemplis emendari posse. Δράκοντος ὄφεον θερος mihi non minus tautologicum videtur quam ἀνθρώπινον ἀνδρὸς γένος. Eo autem difficilior est emendatio, quod ad sententiae integritatem nihil deest.

V. 981. In Medea 54. alius versus sequitur κακῶς πιτνόντα καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται. Hunc itaque Porsonus hic quoque addendum suspicabatur, Dobraus ad Arist. Plut. 886. delendum esse v. 981. Hermann. in τὰ δεσποτῶν e praegresso substantivo συμφορά intelligi posse πλεά συμφορᾶς censet. Pal. συμφορὰ τῆς δεσποτῶν, ita scripta media voce, ut etiam pro τις accipi possit.

V. 982. Recte Brunck. Elmsl. Herm. *τί μην, an novi quid nuncias.* Ald. τὶ μηνύεις i. e. τί μηνύεις. Vid. Elmslei. ad v. 832.

V. 984. Pal. omittit verba καὶ γάρ, quae verba recte abesse suspicatur Elmslei. ut versus dochmiacus sit, licet ne sic quidem ex omni parte sanus. Hermann. edidit ὦναξ Βρόμιε, θεὸς, θεὸς φαίνῃ μέγας, parum nervosum additamentum appellans illud καὶ γάρ.

V. 985. Ald: rell. ἤ. Brunck. Elmsl. ἦ. Hermann. rursus ἤ.

V. 987. 8. στροφή est Seidlero de verss. dochm. p. 264. et Hermanno, ἀντιστροφή v. 994. 5. μεσῳδός est v. 990. 1. ex Hermanni sententia.

V. 989. ἄγεις i. e. ἡγῇ. Vid. Wyttenbach ad Plut. p. 293. Lobeck. ad Phryn. p. 418 sq. Versum mutilum esse in fine monuit Brunck.

V. 990. duobus antispastis subiectum habet molossum. Herm. elem. d. m. p. 239. 274.

V. 994. Recte ἔνεπε Brunck. Elmsl. Herm. — τίνει μόρῳ Pal. Propter hiatum Herm. in fine versus notam interrogandi posuit, ut altero versu ad ea, quae nuncius dixerat, responderet chorus: quod mihi praeposterum videtur.

V. 996. Si Therapnae Boeotiae urbs intelligenda esset, inutiliter adderetur τῆςδε Θηβ. χθ. Quum enim res Thebis agatur, per se patet, Therapnas nec Laconicae, nec Thessaliae intelligi. Vid. ad Troad. 213

V. 997. Pal. ῥοᾶς. De constructione ἐκβαίνειν τι vid. Gramm. gr. §. 377. not. 1.

V. 1001. ποιηρόν. Brub. πονηρόν. Pal. πικρόν. ἵζομεν Ald. Herv. 1. ἴξομεν Herv. 2. Brub.

V. 1002. Scribe τά τ' ἐκ ποδῶν cum Porto et Barn.

V. 1003. ὁρῶμεν Ald. rell. ὁρῷμεν Musgrav.

V. 1004. Non possum adduci, ut versum, quem lau-

dat Schol. Hephaest. p. 87. ed. Gasf. ἤδ᾽ ὄγκος ὑψίκρημνον ὄρεσι περίδρομον, eum ex hoc loco desumtum esse putem, sed aliunde, e dramate satyrico, petitum esse.

V. 1008. Pal. αὖτις.

V. 1013. Ald. rell. ὅσοι νόθων. MSS. Steph. ὅσον μόθων. Canter. ὅσοι μόθων, sed coni. ὅσσοις μόθων. Scaliger ὅσαι μαθεῖν. Heath. ὅσσοις μόθον. Musgrav. ὅποι μόθων, quam coniecturam Brunck. recepit. Elmsl. ὅσοι μόθων sed coni. ὅσον ποθῶ. Porson. apud Kidd. p. 226. „Fortassis ὅσσοις ἀθρῶν. Sed bona satis lectio ὅποι μόθων.“ Tandem Hermann. edidit: οὐκ ἐξικνοῦμαι Μαινάδων, ὅσσοις ὅσον, *quantum oculis, non assequor Maenades.* ὅσον ubique ita usurpatur, ut animo suppleri possit τοσοῦτον, ut in illis familiari consuetudine tritis, ὅσον αὐτίκα, ὅσον οὐδέπω, τυτθὸν ὅσσον ἄπωθεν i. e. τοσοῦτον ἄπωθεν, ὅσον τυτθόν ἐστι, i. e. *paulum modo.* Ita hoc loco sententia hoc modo absolveretur, οὐκ ἐξικνοῦμαι Μαινάδων τοσοῦτον, ὅσον ὅσσοις ἐξικνεῖσθαί τις δύναιτο. quod vereor ut commodum h. l. sensum habeat. Possunt plura coniici, ut οὐκ ἐξικνοῦμαι Μαινάδων ὅσσοις μαθεῖν, sed quomodo e notissimis verbis μαθεῖν, ποθῶ, ὅσον errore librarii oriri potuerit μόθων vel adeo νόθων vix dicas. Μόθων quidem vox videtur comoediae, quam tragoediae, accommodatior, sed tamen lectam hic fuisse vocem, quae *lasciviam* significaret, e sq. αἰσχρουργίαν probabile fit.

V. 1014. Ald. rell. ὄχθον δ᾽ ἐπεμβὰς εἰς ἐλάτην ὑψαύχενα. Pal. ὄχθων δ᾽ ἐπ᾽ ἐμβὰς εἰς ἐλάτην ὑψαύχενα. Heath. coni. ἐς ἐλάτην ὑψ. quod recepit Schaefer. et probat Porson. apud Kidd. p. 226. Tyrwhitt. ἢ ᾽λάτην ὑψ. quod receperunt Brunck. et Elmslei. Hermann. dubitat, an recte crasis fieri possit in prima syllaba talis nominis, quale est ἐλάτη. Non enim in quovis vocabuli initio crasin usitatam esse, sed fere in solo augmento et praepositione sive nuda sive adhaerente voci compositae. Itaque repudiata Tyrwhitti coniectura scripsit ὄχθῳ δ᾽ ἐπεμβὰς ἐς ἐλάτην ὑψαύχενα. ὄχθον quidem haud scio, an non mutandum fuerit: nam et ἐπιβαίνειν τι, et ἐμβαίνειν τι et ἐμβατεύειν τι Aesch. Pers. 447. dicitur. Ad crasin quod attinet, crasin h. l. Hermann. vocat, quam alii rectius elisionem: nam, ne

diversa confundantur, crasis ea dicenda videtur, qua duae vocales in unam, eamque soni diversi, et longam transeunt, elisio, ubi alia vocalis alia expellitur. Crases sunt ᾡστέον μουγκώμιον, σοὔστι pro ᾧ. μοι ἐγκ. σοι ἐστι. elisio ἐμοί ᾽στι Soph. Phil. 812. νικώμενοι ᾽κύρισσον. Cf. Wolf. anal. litt. II. p. 432 sq. ἢ ᾽λάτης autem simile est ei, quod legitur Med. 1302. ἢ ᾽ξωθεν. Arist. Ran. 64. ἀλλ᾽ ἐκδιδάξω τὸ σαφές, ἢ ᾽τερα φράσω, et similia. Sed mirum mihi videtur Pentheum non satis habere vel collem vel abietem conscendere, sed abietem colli superimpositam, quamvis per se satis alta esset. Nec in sequentibus ulla collis mentio fit, quo opus fuerit, ut ex abiete melius dispiceret. Itaque lectio ὄχθον δ᾽ ἐπεμβάς ἐς ἐλάτην ὑψαυχένα etsi librorum auctoritate nititur, peior tamen mihi esse videtur ea, quam Tyrwh. proposuit.

V. 1016. Pal. τι a correctore additum habet.

V. 1019. ἐκυκλοῦτο Brunck. et Elmsl. Pal. κυκλοῦται.

V. 1020. Ald. Herv. 1. περὶ φορὰν ἕλκη δρόμον. Herv. 2. Brub. Cant. περιφορὰν ἕλκε δρόμον. In his nihil nisi ἕλκη mutavit Barnes. in nota tamen se Aldum sequi malle dicit, περὶ φορὰν ἕλκη δρόμον. MS. Steph. περίφορον. Pal. περιφορᾶν (sic) ἕλκη δρόμον, sed ἕλκει a prima manu scriptum suspicatur Elmsl. Vict. περιφορὰς ἕλκει. Inde recepi περιφορὰς ἕλκει, δρόμον e coniectura Stephani in δρόμου mutato. Sic etiam Elmsl. nisi quod περιφοράν praetulit et recte quidem. ἕλκει quidem necessarium videbatur: nam coniunctivi in comparationibus usus Homeri est, non Tragicorum, nisi forte in lyricis. Vid. ad Hec. 1003. περιφορὰν ἕλκει δρόμου, quo sensu accipiendum sit, parum liquere sibi ait Elmslei. Explico dictum pro περιφερῆ δρόμον ἕλκει. Hermann. ordinem verborum ita instituit: τρόχος ἕλκει δρόμον, τόρνῳ γραφόμενος περιφοράν, quod nunc, ad servandum δρόμον accommodatum, praefero.

V. 1021. ὡς Ald. rell. ὥς Barnes. Brunck. Herm. ὥς an Homeri exemplo pro οὕτως usurpetur a Tragicis, etiamnum dubito, vid. ad Hec. 438. ad Hippol. 1051. Hoc loco ὡς est *sicut*, *quemadmodum*; ut saepe relati-

dat Schol. Hephaest. p. 87. ed. Gasf. ἤδ᾽ ὄγκος ὑψίκρη- μνον ὄρεσι περίδρομον, eum ex hoc loco desumtum esse putem, sed aliunde, e dramate satyrico, petitum esse.

V. 1008. Pal. αὖτις.

V. 1013. Ald. rell. ὅσοι νόθων. MSS. Steph. ὅσον μόθων. Canter. ὅσοι μόθων, sed coni. ὄσσοις μόθων. Scaliger ὅσαι μαθεῖν. Heath. ὄσσοις μόθον. Musgrav. ὅποι μόθων, quam coniecturam Brunck. recepit. Elmsl. ὅσοι μόθων sed coni. ὅσον ποθῶ. Porson. apud Kidd. p. 226. „Fortassis ὄσσοις ἀθρῶν. Sed bona satis lectio ὅποι μόθων.“ Tandem Hermann. edidit: οὐκ ἐξικνοῦ- μαι Μαινάδων, ὄσσοις ὅσον, *quantum oculis, non asse- quor Maenades.* ὅσον ubique ita usurpatur, ut animo suppleri possit τοσοῦτον, ut in illis familiari consuetudine tritis, ὅσον αὐτίκα, ὅσον οὐδέπω, τυτθὸν ὅσσον ἄπωθεν i. e. τοσοῦτον ἄπωθεν, ὅσον τυτθόν ἐστι, i. e. *paulum modo.* Ita hoc loco sententia hoc modo absolveretur, οὐκ ἐξικνοῦμαι Μαινάδων τοσοῦτον, ὅσον ὄσσοις ἐξικνεῖ- σθαί τις δύναιτο. quod vereor ut commodum h. l. sen- sum habeat. Possunt plura coniici, ut οὐκ ἐξικνοῦμαι Μαινάδων ὄσσοις μαθεῖν, sed quomodo e notissimis verbis μαθεῖν, ποθῶ, ὅσον errore librarii oriri potue- rit μόθων vel adeo νόθων vix dicas. Μόθων quidem vox videtur comoediae, quam tragoediae, accommoda- tior, sed tamen lectam hic fuisse vocem, quae *lasciviam* significaret, e sq. αἰσχρουργίαν probabile fit.

V. 1014. Ald. rell. ὄχθον δ᾽ ἐπεμβὰς εἰς ἐλάτην ὑψαύχενα. Pal. ὄχθων δ᾽ ἐπ᾽ ἐμβὰς εἰς ἐλάτην ὑψαύχενα. Heath. coni. ἐς ἐλάτην ὑψ. quod recepit Schaefer. et probat Porson. apud Kidd. p. 226. Tyrwhitt. ἢ ᾽λάτην ὑψ. quod receperunt Brunck. et Elmslei. Hermann. dubitat, an recte crasis fieri possit in prima syllaba talis nominis, quale est ἐλάτη. Non enim in quovis vocabuli initio crasin usitatam esse, sed fere in solo augmento et praepositione sive nuda sive adhaerente voci compositae. Itaque repudiata Tyrwhitti coniectura scripsit ὄχθῳ δ᾽ ἐπεμβὰς ἐς ἐλάτην ὑψαύχενα. ὄχθον quidem haud scio, an non mutandum fuerit: nam et ἐπιβαίνειν τι, et ἐμβαίνειν τι et ἐμβατεύειν τι Aesch. Pers. 447. dicitur. Ad crasin quod attinet, crasin h. l. Hermann. vocat, quam alii rectius elisionem: nam, ne

diversa confundantur, crasis ea dicenda videtur, qua duae vocales in unam, eamque soni diversi, et longam transeunt, elisio, ubi alia vocalis alia expellitur. Crases sunt ᾀστέον μουγκώμιον, σοὖστι pro ᾄ. μοι ἐγκ. σοι ἐστι. elisio ἐμοί ᾽στι Soph. Phil. 812. νικώμενοι ᾽κύρισσον. Cf. Wolf. anal. litt. II. p. 432 sq. ἢ ᾽λάτης autem simile est ei, quod legitur Med. 1302. ἢ ᾽ξωθεν. Arist. Ran. 64. ἆρ᾽ ἐκδι- δάξω τὸ σαφές, ἢ ᾽τέρᾳ φράσω, et similia. Sed mirum mihi videtur Pentheum non satis habere vel collem vel abietem conscendere, sed abietem colli superimpositam, quamvis per se satis alta esset. Nec in sequentibus ulla collis mentio fit, quo opus fuerit, ut ex abiete melius dispiceret. Itaque lectio ὄχθον δ᾽ ἐπεμβὰς ἐς ἐλάτην ὑψαυχένα etsi librorum auctoritate nititur, peior tamen mihi esse videtur ea, quam Tyrwh. proposuit.

V. 1016. Pal. τι a correctore additum habet.

V. 1019. ἐκυκλοῦτο Brunck. et Elmsl. Pal. κυκλοῦ- ται.

V. 1020. Ald. Herv. 1. περὶ φορὰν ἕλκῃ δρόμον. Herv. 2. Brub. Cant. περιφορὰν ἕλκε δρόμον. In his nihil nisi ἕλκῃ mutavit Barnes. in nota tamen se Aldum sequi malle dicit, περὶ φορὰν ἕλκῃ δρόμον. MS. Steph. περί- φορον. Pal. περιφορᾶν (sic) ἕλκῃ δρόμον, sed ἕλκει a prima manu scriptum suspicatur Elmsl. Vict. περιφο- ρὰς ἕλκει. Inde recepi περιφορὰς ἕλκει, δρόμον e con- iectura Stephani in δρόμου mutato. Sic etiam Elmsl. nisi quod περιφοράν praetulit et recte quidem. ἕλκει quidem necessarium videbatur: nam coniunctivi in com- parationibus usus Homeri est, non Tragicorum, nisi forte in lyricis. Vid. ad Hec. 1003. περιφορὰν ἕλκει δρόμου, quo sensu accipiendum sit, parum liquere sibi ait Elmslei. Explico dictum pro περιφερῆ δρόμον ἕλκει. Hermann. ordinem verborum ita instituit: τρόχος ἕλκει δρόμον, τόρνῳ γραφόμενος περιφοράν, quod nunc, ad servandum δρόμον accommodatum, praefero.

V. 1021. ὡς Ald. rell. ὥς Barnes. Brunck. Herm. ὥς an Homeri exemplo pro οὕτως usurpetur a Tragicis, etiamnum dubito, vid. ad Hec. 438. ad Hippol. 1051. Hoc loco ὡς est *sicut*, *quemadmodum*; ut saepe relati-

va et pronomina et adverbia pro absolutis ponuntur v. c. ipsum ὥς, *quia*, pro *nam*. Cf. ad Med. 581.

V. 1025. μὴ 'ναχαιτίσειε cum Ald. rell. an cum Elmsleio e cod. Pal. et Herm. μὴ ἀναχαιτίσειε scribas, non multum refert; illa elisio est, haec συνεκφώνησις.

V. 1036. Ald. rell. ἐστήριξε. Coniecturam Valcken. ad Herod. III, 135. ἐστήριζε confirmat cod. Pal. In hac formula ἅμ' ἠγόρευε καὶ ἐποίει semper ponitur imperfectum secundo loco, quando actiones duae simul et eodem tempore fiunt.

V. 1037. Porson. apud Kidd. p. 190. Αἰθὴρ δ' ἐσίγα. Sed recte de hoc loco iudicat Hermann. Praef. p. XXXIII. V. 1038. auctor *X. Π.* 2241. pro βοήν habet ψόφον.

V. 1043 sq. πελείας ὠκύτητ' οὐχ ἥσσονες ποδῶν ἔχουσαι i. e. ὠκύτητα ποδῶν οὐχ ἥσσονες πελείας et ὠκύτητα ποδῶν οὐχ ἥσσονα πελείας (τῆς πελείας ὠκύτητος) ἔχουσαι. Frustra Heath. ἥσσονα, quam coniecturam probatam Musgravio, receperunt Brunck. et Elmsleius. Hermanno ἥσσονες ἔχουσαι dictum esse videtur omisso participio οὖσαι. „Muta id in imperfectum, inquit, et videbis recte dici, οὐχ ἥσσονες πελείας οὖσαι εἶχον.“ Recte, si cum εἶχον cogitaveris ὠκύτητα; sin simpliciter οὖσαι εἶχον pro ἦσαν accepit, neque ἔχω ὤν unquam legere me memini, neque ἔχω nisi cum participio verbi activi coniunctum reperire. Locus autem Platonis Cratyl. p. 404. C. plane alienus est. Vid. Gramm. gr. §. 559. p. 814 sq.

V. 1049. Ald. rell. κραταβόλους. Vict. κρᾶτα βόλους. Heathio debetur κραταιβόλους.

V. 1051. Herm. ὄζοισί τ' ἐλατ. Recte.

V. 1052. Ald. rell. ἄλλοι δέ. Canter. e Brodaei et Steph. coniectura ἄλλαι δε, et sic notatum in Vict.

V. 1053. Ald. rell. Πενθέως τ' ὄχον δύστηνον. Egregia est coniectura Reiskii Πενθέως, στόχον δύστ. quam recepit etiam Herm. Elmsleius satis habuit versum obelo notare. Idem οὐχ ἥνυτον. Vid. ad Hec. 1143. Phoen. 453.

V. 1055. λελησμένος vulgo. λελημμένος est e Musgravii emendatione. Vid. Elmsl.

V. 1067. Elmsl. recte ἱερία.

V. 1068. Elmsl. προσπίτνει. Vid. ad Suppl. 693. Tum κόμας ἄπο Ald. rell. quod primus Brunckius emendavit. Et Pal. κόμης.

V. 1069. κτάνοι Brunck. Elmsl. Quum Graeci libenter ab oratione obliqua ad rectam transeant, et iis verbi temporibus ac modis utantur, quibus qui inducitur, ipse in loquendo usus esset (vid. Gramm. gr. §. 507. p. 711. §. 519. p. 736.) non mirum, eos post ὡς quoque, ἵνα etc. nonnunquam coniunctivum pro optativo posuisse.

V. 1076. Ald. rell. χρή. Brunck. χρῆν.

V. 1077. Pal. ἐκ βακχείου κατεί χετ'. Inter κατεί et χετ' aliquid erasum est. *Elmsl.*

V. 1083. Recte Herm. monet prius τε sententiae praecedentibus adnectendae inservire; et hanc ipsam ob causam comma posui post σάρκας, quum in Ald. rell. plene distingueretur.

V. 1085. Pal. ὁ μὲν στυγνάζων, ὅσον ἐτύγχανε πνέων. a pr. m. πλέων. ἦν δὲ πᾶσ' ὁμοῦ βοή, ὁ μὲν στεν. dictum est pro πᾶσαν δὲ ὁμοῦ βοὴν ἵεσαν, ὁ μὲν στ. ut Phoen. 1462. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, οἱ μέν – pro ἤριζον δὲ στρατηλάται, οἱ μέν – –

V. 1086. Ald. rell. αἳ δ' ἠλάλαζον. ἀνέφερε δ' ἡ μὲν ὠλ. Sic etiam Pal. nisi quod pro ὠλένην habet ἐλένην. Duporti coniecturam ἔφερε a Musgravio probatam admisit Brunckius. Ingeniosa est Hermanni coniectura: αἳ δ' ἠλάλαζον· ἄγε, φέρ' ἡ μὲν ὠλένην, ἡ δ' ἴχνος αὐταῖς ἀρβύλαις· γυμνοῦτε δὲ πλευρὰς σπαραγμοῖς. At parum sibi constaret Euripides, si, quum mulieres mente a deo ita perturbatas finxisset, ut leonem interficere, non hominem, sibi viderentur (vid. v. 1095. 1231.) tamen ita eas sibi acclamantes faceret: *age, rape alia brachium, alia pedem, et quidem cum ipsis calceis.* Haec enim esset non feminarum Bacchico furore correptarum, et infelici errore feram a se laniari credentium, oratio, sed furiarum sanguinolentarum, hominem sese discerpere probe intelligentium, quales Parisiis olim fuisse accepimus. In vulgata vero lectione reprehendenda calumniari videtur Hermann. verba enim γυ-

μνοῦντο δὲ πλευραὶ σπαραγμοῖς non explicationem continent, ut vel brachiis pedibusque avulsis quasi armis et praesidio nudata dicantur latera, vel quum membra illa abrumperentur, tantae carnium laciniae sequutae esse existimari debeant, ut costae in lateribus nudarentur, sed de universis valent, et, quum antea singulis partes quaedam distributae essent, nunc quid universae fecerint, indicant. Ita vis est in verbo *γυμνοῦντο*, quod summam quasi complectitur eorum, quae antea dicta erant; qua ratione Herm. alibi omissionem augmenti defendit. Sic Homerus saepe postquam commemoravit, quos singuli interfecerint, imaginem universos complectentem subiicit. Accuratius hoc etiam significatur sqq. *πᾶσα δέ* i. e. *ἑκάστη*, ut recte Herm. *διεσφαίριζε σάρκα Πενθέως*.

V. 1089. *σάρκα* ob metrum Porson. apud Kidd. p. 246.

V. 1090. Ald. rell. *τυφλοῖς*. Barnes. *στυφλοῖς*. Sed scribendum *στύφλοις*, ut monuit Elmsleius.

V. 1094. Ald. *πτήξασ'*. Correxerunt Brodaeus et Stephanus.

V. 1098. *τειχέων ἔσω τόνδ'* Ald. Herv. 1. 2. Brub. Correxit Canter. et *τῶνδ'* Pal. Flor. 1.

V. 1100. Ut *ᾗ* haberet quo referretur, Elmsleius comma post *ἄγρας* sustulit, ut *τὸν καλλίνικον* adiectivi loco haberetur. Eum recte secutus est Hermannus.

V. 1101. *τῆδ'* ante *ἐκποδών* e coniectura Reiskii addidi. Pierson. Veris. p. 130. *τῆσδ' ἐκποδὼν τῆς ξυμφορᾶς*, quod etsi bene Graecum sit, sine necessitate tamen in hunc locum inferri iudicat Porson. ad Eurip. Suppl. v. 1113. in ed. Markl. Oxon. p. 211.

V. 1102. Hermann. persuasam habens, Euripidem non ita contra leges rhetoricas Agavae nomen, ubi nulla oppositio esset, in principio collocaturum fuisse, edidit *ἄπειμ' Ἀγαυῇ, πρίν – – Τῇδε τῇ ξυμφορᾷ* esse *propter hoc malum.* In *Ἀγαυῇ*, etsi nulla oppositio, vis tamen inest, quum in eam praecipue illa calamitas ingruerit, quippe quae et filium occiderit, et eius cruentum caput manibus gerat. Nec maior vis inest in *Κάδμου θυγατέρες* in initio posito v. 1156.

V. 1104. Ald. rell. et Pal. *οἶμαί γ' αὐτό*. E Reiskii

coniectura est *ταὐτό*, quod recepit etiam Elmslei. quamvis *ταὐτό* raro inveniri apud Atticos saepe monuerit. Pseudogregor. 1143. *οἶμαι δ' αὐτό*. Hinc recte Hermann. *κάλλιστον· οἶμαι δ' αὐτὸ καὶ σοφ.*

V. 1106. Pal. *βακχείων*. Recte Elmsl. post Hermann. ad Hec. praef. p. LXVI sq. *Βάκχιον*. Ita hic et sequens versus e dochmio et cretico constat.

V. 1108. *τοῦ* Hermann. iam in elem. d. m. p. 122. delendum monuit, quia molestus esset articulus, et omittit Pal. Itaque Elmslei. quoque delevit. Deleto articulo versum ex iambico monometro hypercatalecto et dochmio constare monet Hermann. elem. l. c. puto, ut disyllaba dochmii esset anacrusis: nam haec genitivi forma *α* nunquam breve habet. Elmsleius cum Burgesio *Πενθέως* etiam deletum malit, nescio quo odio nominum propriorum ductus.

V. 1110. *πιστὸν ἀΐδαν* Ald. rell. quod alii aliter emendare conati sunt. Quod dedi est e coniectura Seidleri de verss. dochm. p. 116. Elmslei. *πιστόν* revocavit, *πιστὸν Ἀΐδαν* (sic scripsit) cum Brodaeo interpretatur *certam ac manifestam necis suae causam.* Hermann. dedit *πιστὸν Ἀΐδᾳ ἔλαβεν εὔθυρσον ταῦρον*, *fretum Orco thyrsigerum taurum ducem habens exitii.* *πιστὸς* *fretus* est apud Soph. Oed. C. 1031. *ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε.* Vid. Porson. ad Eur. Hec. 1125. At quomodo taurus ille, Pentheum in exitium adducens dici potest *fretus Orco?* quum enim deus esset sub forma tauri latens non conveniebat eum ad necem infligendam Orco fretum esse eiusque opem exspectare. Ego ex parte Brodaeum sequor: *ᾄδης* quidem ubi pro necis causa ponatur, non habeo dicere: sed tamen saepe appositio declarat id, quo aliquid efficitur, ut in illis *θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον*. Vid. ad Hel. 172. Proprie thyrso confidebat Pentheus, se eo instructum tuto in Baccharum coetum prodire posse. Quod thyrso conveniebat, id cum acerba irrisione ad *ᾅδαν* retulisse videtur, imprimis quum *πιστὸς ᾄδης* esset ipse thyrsus.

V. 1111. Mihi quoque *νάρθηκα εὔθυρσον* iungenda videntur. vid. Elmsl. Hermann. *εὔθυρσον ταῦρον* iungit; quia hic nihil ad rem, quod ille taurus visus esset, sed

μνοῦντο δὲ πλευραὶ σπαραγμοῖς non explicationem continent, ut vel brachiis pedibusque avulsis quasi armis et praesidio nudata dicantur latera, vel quum membra illa abrumperentur, tantae carnium laciniae sequutae esse existimari debeant, ut costae in lateribus nudarentur, sed de universis valent, et, quum antea singulis partes quaedam distributae essent, nunc quid universae fecerint, indicant. Ita vis est in verbo *γυμνοῦντο*, quod summam quasi complectitur eorum, quae antea dicta erant; qua ratione Herm. alibi omissionem augmenti defendit. Sic Homerus saepe postquam commemoravit, quos singuli interfecerint, imaginem universos complectentem subiicit. Accuratius hoc etiam significatur sqq. *πᾶσα δέ* i. e. *ἑκάστη*, ut recte Herm. *διεσφαίριζε σάρκα Πενθέως*.

V. 1089. *σάρκα* ob metrum Porson. apud Kidd. p. 246.

V. 1090. Ald. rell. *τυφλοῖς*. Barnes. *στυφλοῖς*. Sed scribendum *στύφλοις*, ut monuit Elmsleius.

V. 1094. Ald. *πτήξασ'*. Correxerunt Brodaeus et Stephanus.

V. 1098. *τειχέων ἔσω τόνδ'* Ald. Herv. 1. 2. Brub. Correxit Canter. et *τῶνδ'* Pal. Flor. 1.

V. 1100. Ut *ᾗ* haberet quo referretur, Elmsleius comma post *ἄγρας* sustulit, ut *τὸν καλλίνικον* adiectivi loco haberetur. Eum recte secutus est Hermannus.

V. 1101. *τῆδ'* ante *ἐκποδών* e coniectura Reiskii addidi. Pierson. Veris. p. 130. *τῆσδ' ἐκποδὼν τῆς ξυμφορᾶς*, quod etsi bene Graecum sit, sine necessitate tamen in hunc locum inferri iudicat Porson. ad Eurip. Suppl. v. 1113. in ed. Markl. Oxon. p. 211.

V. 1102. Hermann. persuasam habens, Euripidem non ita contra leges rhetoricas Agavae nomen, ubi nulla oppositio esset, in principio collocaturum fuisse, edidit *ἄπειμ' Ἀγαυῇ, πρὶν -- Τῇδε τῇ ξυμφορᾷ* esse *propter hoc malum*. In *Ἀγαυῇ*, etsi nulla oppositio, vis tamen inest, quum in eam praecipue illa calamitas ingruerit, quippe quae et filium occiderit, et eius cruentum caput manibus gerat. Nec maior vis inest in *Κάδμου θυγατέρες* in initio posito v. 1156.

V. 1104. Ald. rell. et Pal. *οἶμαί γ' αὐτό*. E Reiskii coniectura est *ταὐτό*, quod recepit etiam Elmslei. quamvis *ταὐτό* raro inveniri apud Atticos saepe monuerit. Pseudogregor. 1143. *οἶμαι δ' αὐτό*. Hinc recte Hermann. *κάλλιστον· οἶμαι δ' αὐτὸ καὶ σοφ.*

V. 1106. Pal. *βακχείων*. Recte Elmsl. post Hermann. ad Hec. praef. p. LXVI sq. *Βάκχιον*. Ita hic et sequens versus e dochmio et cretico constat.

V. 1108. *τοῦ* Hermann. iam in elem. d. m. p. 122. delendum monuit, quia molestus esset articulus, et omittit Pal. Itaque Elmslei. quoque delevit. Deleto articulo versum ex iambico monometro hypercatalecto et dochmio constare monet Hermann. elem. l. c. puto, ut disyllaba dochmii esset anacrusis: nam haec genitivi forma *α* nunquam breve habet. Elmsleius cum Burgesio *Πενθέως* etiam deletum malit, nescio quo odio nominum propriorum ductus.

V. 1110. *πιστὸν ἄϊδαν* Ald. rell. quod alii aliter emendare conati sunt. Quod dedi est e coniectura Seidleri de verss. dochm. p. 116. Elmslei. *πιστόν* revocavit, *πιστὸν Ἀΐδαν* (sic scripsit) cum Brodaeo interpretatur *certam ac manifestam necis suae causam*. Hermann. dedit *πιστὸν Ἀΐδᾳ ἔλαβεν εὔθυρσον ταῦρον*, *fretum Orco thyrsigerum taurum ducem habens exitii*. *πιστός fretus* est apud Soph. Oed. C. 1031. *ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε*. Vid. Porson. ad Eur. Hec. 1125. At quomodo taurus ille, Pentheum in exitium adducens dici potest *fretus Orco?* quum enim deus esset sub forma tauri latens non conveniebat eum ad necem infligendam Orco fretum esse eiusque opem exspectare. Ego ex parte Brodaeum sequor: *ᾅδης* quidem ubi pro necis causa ponatur, non habeo dicere: sed tamen saepe appositio declarat id, quo aliquid efficitur, ut in illis *θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον*. Vid. ad Hel. 172. Proprie thyrso confidebat Pentheus, se eo instructum tuto in Baccharum coetum prodire posse. Quod thyrso conveniebat, id cum acerba irrisione ad *ᾅδαν* retulisse videtur, imprimis quum *πιστὸς ᾅδης* esset ipse thyrsus.

V. 1111. Mihi quoque *νάρθηκα εὔθυρσον* iungenda videntur. vid. Elmsl. Hermann. *εὔθυρσον ταῦρον* iungit; quia hic nihil ad rem, quod ille taurus visus esset, sed

quod esset Bacchus. At sub tauri forma latere Bacchum quivis sciebat, quippe e vulgari etiam superstitione *ταυρόμορφον, ταυρόκρανον θεόν.* Ita taurum ubi in hac rerum ratione nominabant, etiam non adiecto *εὔθυρσον* intelligebant Bacchum.

V. 1114. *τὸν καλλίνικον* sc. *ὕμνον.* Vid. Elmslei. nec opus est scribi *τὸ καλλίνικον* cum Brunckio. *ἐξεπράξατε* e Scaligeri coniectura Elmsl. et Hermann. *ἐξεπράξατο* esset *Bacchus a vobis exegit.*

V. 1115. *εἰς γόον* primus Canter. pro *εἰς γόνον.*

V. 1116. 17. sic digessit Seidler. de vers. dochm. p. 152.

V. 1118. Ald. rell. *ἐς δρόμους.* Correxit Stephanus.

V. 1120. *κῶμον εὔιον* Herm. quod an ad sonum elegantius sit, quam *εὐΐου θεοῦ,* nescio. Nec in *εὐΐου θεοῦ* epitheton plane otiosum, quod non ipsum Bacchi, sed generis nomen positum sit. Sic 143. *τὸν εὔϊον ὀγαλλόμεναι θεόν.*

V. 1121. Ald. rell. *τί με δὴ ὀρθεῖς ὦ.* Pal. *ὀρθεῖς ὦ.* MSS. Steph. *ὀρθοῖς,* ut edidit Canter. Seidlerum *ὀρθοῦν* explicantem *excitare, provocare* recte refellit Herm. ad h. l. Musgr. *ὄρσεις,* quod recepit Brunck, qui praeterea scripsit *τί με δῆτ' ὄρσεις ὦ.* Hermann. *τί μ' ὀροθύνεις ὦ. ὀρθεῖς* et *ὀρθοῖς* vitiosa esse, negari non potest. Videtur librarius de *ὄρθια* cogitasse, ut *ὀρθεῖν* vel *ὀρθοῦν* esset *ὀρθίᾳ φωνῇ βοᾶν.*

V. 1122. Plut. T. I. p. 564. E. T. II. p. 501. B. et Polyaen. VII, 41. *ἐξ ὄρεος,* quod recepit Herm. ut aptius, quia Cithaeronem intelligat Agave. Sq. v. *ἕλικα* Herm. recte de thyrso accipit.

V. 1124. Ald. rell. *μακάριον θήραμα.* Apud Plut. T. I. p. 564. F. est *μακαρίαν θήραν,* apud Polyaen. l. c. *μακάριον θήραν.* Hoc dedit Hermann. At Euripides semper dicit *μακαρία* feminino genere, non *μακάριος. θήραμα* glossa esse videtur vocis *θήρα.* vid. Schaefer ad Gregor. C. p. 126. Sic Soph. Phil. 609. *Ἕλενον Ὀδυσσεὺς εἷλε θήραν καλήν.*

V. 1125. Pal. om. *γε* et *ὦ.* Hermann. *γε* hic nullo modo ferri posse censens dedit *τε.* Mihi *γε* hic eam-

dem vim habere videtur, quam alias in responsionibus habet, ut verbo, cui additum est, confirmando et vi quadam insigniendo inserviat. Tum Herm. *σύγκωμος* pro *σύγκωμον.* At socius cuiuscunque rei non solet dici *δέχεσθαι* alium, eiusdem rei principem, sed ipse recipi vel assumi, nec unquam quisquam dixit *συνοδίτης, συστρατιώτης σε δέχομαι,* sed *δέχομαί σε συνοδίτην, συστρατιώτην.* Itaque quum chorus dicit se *δέχεσθαι* Agaven, significat se iam ante Agavae adventum instituisse solennes choreas ad gaudium suum declarandum, quarum nunc participem esse velit Agaven.

V. 1127. Ald. rell. *νεόν νιν.* MSS. Steph. *νέον λῖν,* unde sic edidit Canterus. De accentu vid. Herm.

V. 1129. De hoc versuum genere vid. Hermann. elem. d. m. p. 264.

V. 1131. *γ'* om. Pal. et deleri volebat Elmslei. ad Med. p. 287. not. quum *γε* in interrogatione poni non posse sibi persuasisset. In editione Baccharum servavit, sed delevit Herm. scribens *πρῶτα.* Tum Ald. *ἐμὸν ἐμὸν τὸ γέρας.* Plutarch. I. p. 564. semel *ἐμόν,* unde sic edidit Musgr. quod metrum iam fieri iubebat.

V. 1132. totum cum Seidlero Agavae continuavit Hermann.

V. 1133. Scribe:

Χορος

Τίς ἄλλα;

Αγαυη

τὰ Κάδμου —

Χορος

τί Κάδμου;

Ἀγαυη

γένεθλα

γένεθλα bis Ald. rell. semel Heath.

V. 1137. *ἀρτιγένυν* (sic) una voce Ald. rell. Aemil. Porti coniecturam, *ἄρτι γένυν* divisim legentis, confirmat Pal. Elmsleio locum recte explicare videtur Heath. qui sic vertit: *Iuvenilis hic catulus, sub verticem delicate capillatum, genam modo pilosam emittit.* Itaque *κατάκομον* non cum proximis *κόρυθ' ἁπαλότριχα,* sed cum remotiore *γένυν* iunxit, ut *γένυς κατάκομος* esset

pro γένειον s. πώγωνα, et γένυν βάλλειν i. e. ἐκβάλλειν pro πώγωνα φύειν accepit, quorum neutrum fieri potest. Rectius Hermann. ἄπο scribens, quod iungendum cum βάλλει vertit: *vitulus hic, iuvenis adhuc genas, comatum molli crine amisit capitis ornamentum.*

V. 1140. Choro tribuit Tyrwhitt. quum in Ald. rell. Agavae continuaretur. φόβῳ Ald. φόβῃ Brod. Steph. e codd. et Reisk.

V. 1141. ὁ βάκχειος Pal.

V. 1142. σοφὸς σοφῶς cum Brunckio Elmsl. et Herm.

V. 1143. Ald. ἐπὶ θήρα τόνδε. Brod. Steph. ἐπὶ θῆρα τόνδε. Herm. ἐπὶ θήρα τοῦδε, ut iam ante Brodaeum nonnulli legerunt, gravi errore, ut ait Steph.

V. 1145. Pal. om. τί δέ. Herm. recte distinxit: τί δ'; ἐπαινῶ.

V. 1146. Pal. τάχα δὲ καὶ καδμεῖοι. Hermann. sqq. ita inter chori personas et Agaven distribuit:

Ἀγαυη
τάχα δὲ Καδμεῖοι.
Χορος
καὶ παῖς γε Πενθεὺς ματέρ'
Ἀγαυη
ἐπαινέσεται,
λαβοῦσαν ἄγραν τάνδε λεοντοφυῆ
Χορος
περισσάν
Ἀγαυη
περισσῶς
Χορος
ἀγάλλῃ κ. τ. λ.

V. 1147. Pal. ἐπαινεύσεται.

V. 1148. Ald. Herv. 1. περισσὰς περισσῶς. Herv. 2. Brub. περισσὰ περισσῶς. Canter. ex em. Brodaei περισσὰν περισσῶς. quod etiam in suis codd. reperiri testatur Steph.

V. 1150 sq. Ald. γέγηθα, μεγάλα, μεγάλα, φανερὰ καὶ τάδ' ἔργα κατειργασμένα. Pal. γέγηθα. μεγάλα μεγάλα καὶ φανερὰ τάδ' ἔργα κατ. καὶ φανερὰ pro φανερὰ καὶ

iam Seidler. invenerat, quem in ceteris etiam secutus sum, φανερὰ μὲν, καινὰ δέ. Herm. γέγηθα. μεγάλα μεγάλα καὶ φανερὰ τἄργ' ἐγὼ κατ. Magis tamen placeret, inquit, si libri adiuvarent, γέγηθα μεγάλα μεγάλα τάδε φανερὰ τ' ἔργ' ἐγὼ κατ.

V. 1152. Pal. δεῖξον νῦν. ut Herv. 2. Brub. Canter. Vitium post Portum sustulit Barnes.

V. 1155. Pal. ὡς ἴδετε.

V. 1157. Vid. Schol. Flor. ad Hec. 1132.

V. 1160. κτᾶσθαι mea sententia e κομπάζειν pendet. *Gloriari debemus, nos instrumenta eorum, qui hastas fabricantur,* i. e. *tela frustra nobis comparare,* quum etiam sine telis, manuum vi, hostes vincere possimus.

V. 1164 sq. Ald. αἱρέσθω λαβὼν πλεκτῶν πρὸς οἴκων κλιμάκων προσαμβάσεις. αἰρέσθω Barnes. qui in nota etiam emendat πηκτῶν πρὸς οἶκον. sed αἰρέσθω male vertit *surgat*; imo *attollat*, ut Heath. Pro οἴκων Pal. οἴκους, quod admisit Elmsleius.

V. 1168. Post βάρος distinguit Ald. ut iungantur Πενθέως πρόσπολοι. Recte comma post Πενθέως transtulit Canter.

V. 1172. Ald. Herv. 1. 2. Brub. ἐν ταυτῷ πέσω. Herv. 3. Stiblin. Canter. ἐν ταυτῷ πέδῳ, et sic Pal. ἐν ταύτῳ πέδῳ.

V. 1173. ἐν ὕλῃ δυςευρέτῳ, *in silva ita abdita, ut vix inveniri et explorari possit.* Hermann. edidit δυςευρέτως, addens, In huiusmodi vocabulis nihil refert, utrum reperiantur in lexicis, an non. Recte: nam in lexicis multa desunt. At expectandum tamen, puto, dum vox in probati scriptoris loco inveniatur; an ne hoc quidem quidquam referre censet Vir eximius, modo analogia vocem tueatur? Adverbia vero cum εὑρέτως composita vix usquam reperias. *Quid autem horum omnium,* inquit Lobeck. ad Phryn. p. 46. *erudita antiquitas receperit, non internis eorum notis et vestigiis iudicari, sed tantum exemplorum copia vel inopia ad verisimilitudinem quandam aestimari potest.*

V. 1174. Ald. rell. ἤκουσα γάρ του. που pro του Flor. 1. quod me recepisse nunc nollem.

V. 1176. *Βακχῶν πάρα a Bacchis redux* e coniectura Musgravii ediderunt Brunck. Elmsl. Hermann. Quum utrumque dici possit, et *ἤκουσα θυγατέρων τολμήματα*, et *ἤκουσα περὶ θυγατέρων*, utrumque, interiectis aliquot verbis, coniunxit, sed ita ut quum priore loco filias tantum commemorasset, deinde Bacchas nominaret, inter quas illae quoque versabantur. Ita ad vulgatam defendendam non argumentis opus est, sed commoda explicatione, qua ipsa gravius argumentum proferri non potest.

V. 1179. *ἀριστέα ποτε* Ald. rell. *Ἀρισταίου* Miltonus. *Ἀρισταίῳ* Heath. Musgr. Brunck. rell.

V. 1182. Ald. rell. *τήνδ'*. Correxit Barnes.

V. 1183. *οὐδ' ἄκραν τ'* Ald. rell. quod correctum iam in Herv. 2.

V. 1184. Eleganter Scaliger *αὐτήν*, quam coniecturam receperunt Brunck. Herm. Sed parum referre mihi quoque videtur: nam qui infelicem adspectum filiae videt, is haud dubie filiam videt, triste spectaculum.

V. 1189. Pal. *εἰς μεῖζον ἥκω θήρας*. *μεῖζον* praetulit Hermannus.

V. 1192. Herm. *ὡς ἀγκρεμασθῇ*, non convenire enim *ἄν*, ut in re minime dubia. Mihi nondum exploratum est, *ἄν* in dubiis tantum rebus coniunctivo addi. Supra v. 483. verba *ὡς ἂν σκότιον εἰςορᾷ κνέφας* reddere nolim cum Hermanno, *ut, si libet, tenebras adspiciat*. Nam qui in obscuro carcere inclusus est, tenebras adspicere debet, sive ei libeat, sive non libeat. Et hoc loco negare tamen poterat pater, quod filia petebat.

V. 1193. Pal. *τοῖς ἐμῆς ἀγρεύμασιν*.

V. 1197. Pal. *ἐξειργασμένων*, quomodo scribendum esse, miratur Elmslei. non vidisse interpretes. Equidem in vulgata nihil incommodi video: nam et accusativus in exclamationibus usitatus, et *εἴργασμαι* passivo sensu positi exempla ipse attulit Elmsl. ad Heracl. 601. in Add. *Πένθος* vero non est *facinus luctuosum*, ut explicat Elmsleius, sed *luctus*, et *πένθος ἐξειργασμένων φόνον* esset *luctus propter eas, quae caedem commiserunt*, vel potius *ἐξειργασμένων* absolute positum esset pro *αὐτῶν ἐξειργασμένων*. Sed quum Agave de se praecipue gloriata esset, eamque solam mox alloquatur Cadmus, minus convenit de pluribus eum loqui.

V. 1204. Pal. *σκυθρωπός*.

V. 1205. Adde comma post *τρόποις*.

V. 1206. *ἐν* et *ἅμα* iuxta se posita ad id genus pleonasmorum referenda sunt, de quo egit Hermann. ad Viger. p. 886. *ἐν νεανίαις Θηβαίοις* et *ἅμα νεανίαις Θ.* *ὅτε ὀριγνῷτο* autem non est *quoties*, ut Elmslei. vertit, sed *quando* vel *quum*, et optativus significat, hoc ex iis esse, quae fieri optat Agave. Varias de h. l. coniecturas apud Elmsleium videre licet.

V. 1209. Pal. om. verba *κἀμοί, μὴ σοφοῖς χαίρειν κακοῖς ποῦ 'στιν*.

V. 1218. *τί μοι τῶνδ'* Ald. Herv. 1. 2. Brub. Correxit Steph. e MSS.

V. 1219. Ald. rell. *ἔθ' ὡὐτός*. Pal. *ἔθ' αὑτός*. Quae in Add. T. VII. p. 502 sqq. de hac forma disputavi, ea egregie confirmari iis, quae Bekkerus e Codd. adscripsit ad Demosth. p. 11. not. e. (Olynth. 1. §. 3.) p. 299. not. b. (de cor. §. 177.) non sine gaudio vidi.

V. 1221. Sic Ald. Sed quum in Herv. 1. 2. Brub. rell. excidisset *τόδ'*, varii varie locum emendare conati sunt. Pal. *τόδέ τι*.

V. 1224. *σαφῶς* coni. Reisk. quod probatum Musgravio receperunt Brunck. Elmslei. Herm.

V. 1225. Pal. *ὡς ἐλέλησμαι γ'*.

V. 1229. Pal. *ἐμοί τε*.

V. 1232. Pal. *νῦν*. Elmsleio placet *νιν*, quod elegans est, nec tamen necessarium. Verba *βραχὺς ὁ μόχθος εἰςιδεῖν* Pal. tribuit Agavae.

V. 1233. *φέρομαι* explico *tanquam praemium fortitudinis reporto*. Respicit ad id, quod adhuc ei visum fuerat.

V. 1236. Vulgo *προςεοικέναι*. Correxit Brunck.

V. 1238. *ᾠμωγμένον* Elmslei. qui in interpretatione se haerere fatetur. Caput Penthei vel potius ipse Pentheus ante defletus erat a Cadmo, quam Agave eum agnosceret; quod ad infelicitatem matris significandam

valet, ad quam ne sensus quidem infortunii pertineret, quodque non agnosceret, quem alii non agnoverant solum, sed etiam defleverant. Musgrav. ἡμαγμένον, quod recepit Hermann. ἤ σὲ γνωρίσαι Ald. rell. et Elmslei. Recte: nam vis est in pronomine, *quam tu*, mater, quam primam agnoscere filium conveniebat, *eum agnosceres.* Syllaba brevis autem ante γν nusquam corripitur, (vid. Gramm. gr. §. 24. p. 78. not. f.) quod necesse esset, si σε esset enclitica.

V. 1239. Pal. ἦλθες χέρας. Elmsleio non valde placet pes quintus ἦλθ' εἰς, nec reponere dubitaret ἦλθεν, si certum esset praepositionem recte abesse posse. At Hermann. Est hoc ex eo genere, inquit, in quo facile existimari potest, quid ratio linguae permittat. Itaque ἦλθεν χέρας scripsit, etsi nec ipse exemplum huius formulae in promtu habens. Equidem, etsi causam locutionum ubique praecipue quaerendam existimo, hoc tamen non tantum valere debere censeo, ut, quodcunque ratione sola (*a priori* vulgo dicunt) dici *potuisse* intelligas, id dictum etiam *esse*, etsi nulla eius usus exempla suppetant, statuas. Nam analogia est illa quidem in iis, quae dicta sunt, a causa sua repetendis praecipue utilis, abutatur tamen ea, si quis ex ea, dicta etiam esse, quae nusquam leguntur, colligere velit. Itaque ut Latine recte dicitur *domi fui*, at *domi paternae fui* non item, etsi Scioppius hoc dici potuisse contendit (vid. Ruddimanni gramm. lat. p. 277. not. 17. ed. Lips.) sic χθόνα ἐλθεῖν, γούνατα ἱκάνειν, μνηστῆρας ἀφικέσθαι saepe legitur, χεῖρας τινὸς ἐλθεῖν nusquam, hanc fortasse ob causam, quod in illis satis erat, accessionem aliquam seu appropinquationem indicasse, qui autem εἰς χεῖρας ἐλθεῖν dicitur, is non *prope* manus *accessit*, sed ipsis manibus deinde *tenetur.* Cycl. 351 sq. quidem legitur κρείσσονας γὰρ Ἰλίου πόνους ἀφῖγμαι κἀπὶ κινδύνου βάθρα. sed praepositionem secundo nomini additam quidni ad prius etiam referri liceat, ut saepissime fit? nec in ipsos labores iam incidit, sed ad eos accessit, ἐπὶ κινδύνου βάθρα.

V. 1241. Scribe καρδία, ut est in Ald. Recte enim Elmsleius monuit καρδία πήδημ' ἔχει esse idem quod δέδοικε. hinc accusativum adiungi.

V. 1242. Ald. rell. καὶ κασιγνήτη σέθεν. Pal. καὶ κασίγνητοι σέθεν. κασίγνηται e Musgravii coniectura receperunt Elmsl. Herm. Markl. ad Suppl. 1181. malit χαὶ κασίγηται σέθεν. Vid. ad Suppl. 1188.

V. 1243. Herm. ἢ κατ' οἶκον, ut est in Ald. rell.

V. 1244. διέλαχον, ita discerpserunt, ut alius aliam partem quasi sortito acciperet. Simile est δῶμα διαλαχεῖν σιδήρῳ Phoen. 68. de re, in qua dividenda fortuna regnat.

V. 1248. Pal. ἐμάνη τε πᾶσα τ'.

V. 1250. Ald. rell. ὕβριν ὑβρ. Heath. inseruit γ', quod receperunt etiam Elmsl. et Herm.

V. 1253. Ald. rell. συγκεκλειμένον. Barnes. et Brunck. συγκεκλεισμένον (Br. ξυγκ.) Pal. συγκεκλημένον, unde Elmsl. et Herm. scripserunt συγκεκλημένον. Vid. ad Andr. 495. Notam interrogandi prima addidit Herv. 2. delevit Brunck. Aldinam secutus; recte. Nam filii corpus foede dilaceratum videns cum acerba ironia haec dicit Agave. Post hunc versum aliqua deesse iam Victorius observavit, qui in margine Aldinae haec annotavit: Animadvertendum an nonnulla desiderentur. Apud Apsinem certe rhetorem περὶ ἐλέου 723. haec leguntur: Ἀμέλει παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ τοῦ Πενθέως μήτηρ Ἀγαυὴ ἀπαλλαγεῖσα τῆς μανίας καὶ γνωρίσασα τὸν παῖδα διεσπασμένον κατηγορεῖ μὲν ἑαυτῆς, ἔλει δὲ κινεῖ. et paulo post: τοῦτον τὸν τρόπον κεκίνηκεν Εὐριπίδης οἶκτον ἐπὶ τῷ Πενθεῖ κινῆσαι βουλόμενος. ἕκαστον γὰρ αὐτοῦ τῶν μελῶν ἡ μήτηρ ἐν ταῖς χερσί κρατοῦσα καθ' ἕκαστον αὐτὸν οἰκτίζεται. quae omnia nusquam in hac fabula reperiuntur. Aut igitur credendum est, Euripidem alteram fabulam confecisse, quae Pentheus inscriberetur, aut affirmandum est in utro horum locorum haec omnia deesse, scilicet aut in superiori aut paulo post ante personam Διονύσου. Haec ille rectius quam Musgrav. qui loca Apsinis ad v. 1282. in Suppl. retulit. Ex hac deperdita tragoediae parte haud dubie sumtus est versus citatus a Schol. Arist. Plut. 908. εἰ μὴ γὰρ ἴδιον ἔλαβον εἰς χεῖρας μύσος. Fortasse inde sumti etiam sunt duo vss. apud Pseudogregorium 1309 sq. πῶς καί νιν ἡ δύστηνος εὐλαβουμένη πρὸς στέρνα θῶμαι; πῶς δὲ θρηνήσω

τρόπον, quos Porson. apud Kidd. p. 169. ad lacunam post v. 1282. refert.

V. 1261. Pal. ᾧ (ὅν supra scr.) *δῶμ' ἀνέβλ.* **ὅν** recepit Brunck. e Stephani annotatione, qui sic in veteri cod. legi testatur. De dativo vid. ad Suppl. 319. Syllabae brevis ante *βλ* non productae exempla attulit Hermann.

V. 1265. **ἐλάμβανεν** codd. et edd. quod revocarunt Elmslei. et Hermann. quum in **ἐλάμβαν' ἄν** mutassent Heath. et Brunck. Elmsl. ad Med. p. 150. not. coniecerat **ἀξίαν ἄν ἔλαβεν ἄν**. Si dicendum est ***poenas dedisset***, **ἄν** deesse non posse, etiamnum censeo: vid. ad Alc. 923. Sed potest locus sic etiam accipi: *ὅςτις γὰρ ὑβρίζειν ἐθέλοι, δίκην ἀξίαν ἐλάμβανεν*, quasi revera fuissent, qui Cadmum contumeliose tractare vellent.

V. 1266. Falso Brunckium *ἐκβεβλήσομαι* et *ἐκβληθήσομαι* significatione nihil inter se differre existimare monui Gramm. gr. §. 498.

V. 1271. Ald. Herv. 1. *θιγγάνω*. Herv. 2. Brub. Cant. rell. **θιγγάνων**. et sic Vict. e cod. an e coniectura, nescio.

V. 1273. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. **τίς σ' ἀδικεῖ**. **σ'** tacite delevit Barn.

V. 1280. *σῆς δ' ἔχει δ.* quum in vetustis codd. legi affirmasset H. Stephanus, scripserunt Canter. Barn. rell. pro *σός*. Recte Elmsl. monet **παῖς παιδός** pro uno vocabulo habitum esse, ***nepos***, sicut **πατὴρ πατρὸς** ponitur pro **πάππος**.

V. 1282. cum sq. in Ald. rell. tribuuntur Baccho. Rectius hunc Pal. Agavae tribuit, ut vidit iam Tyrwhitt. Idem lacunam esse post hunc versum primus monuit. Huc retulerunt editores omnia, quae ad v. 1253. adscripsi; versum a Scholiaste Aristophanis allatum, Hermann. subiecit post v. 1282. Victorius annotavit: Videndum an aliquod hic mendum lateat: verba *Διονύσου* cum superioribus non cohaerent.

V. 1283. e scholiasta Dionysii Periegetae inedito v. 391. primus protulit Bredovius in epist. Pariss. p. 44. ubi cum duobus sqq. citatur. Cf. Osann. in Wolfii anal. IV. p. 540.

V. 1284. Canter. **ἐκθηριωθείς** et inde Musgrav.

V. 1285. Pal. *ἁρμονίας*.

V. 1286. Pal. *ὄχων δέ μ.* De explicatione vid. Musgravium.

V. 1292. Ald. Herv. 1. 2. Brub. **κατιδρύσει**. Pal. Flor. 1. **καθιδρύσει**, ut iam correxit Canter.

V. 1296. Brunck. et Hermann. **εὐδαιμονεῖτ' ἄν**, e Musgravii coniectura, quod ille vertit, ***felices fuissetis***, hic rectius ***essetis felices***. Hanc emendationem reprobaverat Herm. ad Viger. p. 813. Verum quidem est, in enunciationibus hypotheticis poni indicativum eo sensu, ut factum non esse significetur, quod certa conditione posita, futurum fuisse dictum erat. At hoc non est in vi indicativi ipsius positum, sed in natura rationis eius, qua res praeterita ad aliam, tanquam conditionem suam et causam, refertur. Nam qui dicit, si illud factum esset, factum etiam esset hoc, necessario significat, quum illud factum non sit, ne hoc quidem fieri potuisse: sublata enim hypothesi, sublatum est etiam consequens. Indicativus autem in enuntiationibus hypotheticis ponitur tantum aoristi, et imperfecti, aoristi, ubi duae res praeteritae commemorantur, imperfecti, ubi res, non praesens, sed e praeterito tempore in praesens continuata indicatur, ut supra 239 sq. *εἰ μή σε γῆρας πολιὸν ἐξερρύετο, καθῆσ' ἄν ἐν Βάκχαισι δέσμιος μέσαις*, ***iamdudum sederes***; *εἰ μὴ ἐκρύοιτο, κάθοι' ἄν*, esset ***nunc primum sederes***. Quod si indicativus eam vim haberet, ut rem, quae certa aliqua conditione posita futura fuisset, non locum habere significaret, in re praesenti, quae fieri negatur, poneretur etiam praesentis temporis indicativus; at de re praesenti semper ponitur optativus, quia de eventu praesenti vel futuri ex verisimilitudine tantum aliqua indicari potest. Itaque optativus ponitur etiam post praeterita, quando conditio posita est in re praeterita. Ita h. l. *τὸ σωφρονεῖν* iamdudum locum habere debuisse significatur; id si factum esset, ***nunc*** felices essetis, **εὐδαιμονοῖτ' ἄν**, non **εὐδαιμονεῖτ' ἄν**, quod esset, iam antea et ad hoc usque tempus felices essetis, quum felices vos esse non dubitabatis.

τρόπον, quos Porson. apud Kidd. p. 169. ad lacunam post v. 1282. refert.

V. 1261. Pal. *ᾧ* (superscr. *ὅν*) *δῶμ' ἀνέβλ.* **ὅν** recepit Brunck. e Stephani annotatione, qui sic in veteri cod. legi testatur. De dativo vid. ad Suppl. 319. Syllabae brevis ante *βλ* non productae exempla attulit Hermann.

V. 1265. **ἐλάμβανεν** codd. et edd. quod revocarunt Elmslei. et Hermann. quum in *ἐλάμβαν' ἄν* mutassent Heath. et Brunck. Elmsl. ad Med. p. 150. not. coniecerat *ἀξίαν ἂν ἔλαβεν ἄν.* Si dicendum est ***poenas dedisset***, **ἂν** deesse non posse, etiamnum censeo: vid. ad Alc. 923. Sed potest locus sic etiam accipi: *ὅςτις γὰρ ὑβρίζειν ἐθέλοι, δίκην ἀξίαν ἐλάμβανεν*, quasi revera fuissent, qui Cadmum contumeliose tractare vellent.

V. 1266. Falso Brunckium *ἐκβεβλήσομαι* et *ἐκβληθήσομαι* significatione nihil inter se differre existimare monui Gramm. gr. §. 498.

V. 1271. Ald. Herv. 1. *θιγγάνω.* Herv. 2. Brub. Cant. rell. **θιγγάνων**. et sic Vict. e cod. an e coniectura, nescio.

V. 1273. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. **τίς σ' ἀδικεῖ.** **σ'** tacite delevit Barn.

V. 1280. *σῆς δ' ἔχει δ.* quum in vetustis codd. legi affirmasset H. Stephanus, scripserunt Canter. Barn. rell. pro **σός**. Recte Elmsl. monet **παῖς παιδός** pro uno vocabulo habitum esse, ***nepos***, sicut **πατὴρ πατρὸς** ponitur pro **πάππος**.

V. 1282. cum sq. in Ald. rell. tribuuntur Baccho. Rectius hunc Pal. Agavae tribuit, ut vidit iam Tyrwhitt. Idem lacunam esse post hunc versum primus monuit. Huc retulerunt editores omnia, quae ad v. 1253. adscripsi; versum a Scholiaste Aristophanis allatum, Hermann. subiecit post v. 1282. Victorius annotavit: Videndum an aliquod hic mendum lateat: verba *Διονύσου* cum superioribus non cohaerent.

V. 1283. e scholiasta Dionysii Periegetae inedito v. 391. primus protulit Bredovius in epist. Pariss. p. 44. ubi cum duobus sqq. citatur. Cf. Osann. in Wolfii anal. IV. p. 540.

V. 1284. Canter. **ἐκθηριωθεὶς** et inde Musgrav.

V. 1285. Pal. *ἁρμονίας*.

V. 1286. Pal. *ὄχων δέ* **κ**. De explicatione vid. Musgravium.

V. 1292. Ald. Herv. 1. 2. Brub. **κατιδρύσει.** Pal. Flor. 1. **καθιδρύσει**, ut iam correxit Canter.

V. 1296. Brunck. et Hermann. **εὐδαιμονεῖτ' ἄν**, e Musgravii coniectura, quod ille vertit, ***felices fuissetis***, hic rectius ***essetis felices.*** Hanc emendationem reprobaverat Herm. ad Viger. p. 813. Verum quidem est, in enunciationibus hypotheticis poni indicativum eo sensu, ut factum non esse significetur, quod certa conditione posita, futurum fuisse dictum erat. At hoc non est in vi indicativi ipsius positum, sed in natura rationis eius, qua res praeterita ad aliam, tanquam conditionem suam et causam, refertur. Nam qui dicit, si illud factum esset, factum etiam esset hoc, necessario significat, quum illud factum non sit, ne hoc quidem fieri potuisse: sublata enim hypothesi, sublatum est etiam consequens. Indicativus autem in enuntiationibus hypotheticis ponitur tantum aoristi, et imperfecti, aoristi, ubi duae res praeteritae commemorantur, imperfecti, ubi res, non praesens, sed e praeterito tempore in praesens continuata indicatur, ut supra 239 sq. *εἰ μή σε γῆρας πολιὸν ἐξεῤῥύετο, καθῆσ' ἂν ἐν Βάκχαισι δέσμιος μέσαις*, ***iamdudum sederes;*** *εἰ μὴ ἐκρύοιτο, κάθοι' ἄν*, esset ***nunc primum sederes.*** Quod si indicativus eam vim haberet, ut rem, quae certa aliqua conditione posita futura fuisset, non locum habere significaret, in re praesenti, quae fieri negatur, poneretur etiam praesentis temporis indicativus; at de re praesenti semper ponitur optativus, quia de eventu praesenti vel futuri ex verisimilitudine tantum aliqua iudicari potest. Itaque optativus ponitur etiam post praeterita, quando conditio posita est in re praeterita. Ita h. l. **τὸ σωφρονεῖν** iamdudum locum habere debuisse significatur; id si factum esset, ***nunc*** felices essetis, **εὐδαιμονοῖτ' ἄν**, non **εὐδαιμονεῖτ' ἄν**, quod esset, iam antea et ad hoc usque tempus felices essetis, quum felices vos esse non dubitabatis.

V. 1297. 99. 1301. recte Agavae tribuere videtur Elmsleius, cuius sententiam probat etiam Hermann. V. 1297. Pal. *λισσόμεθά σ'.*

V. 1298. Pal. *ὀψ' ἐμέθεθ'* (sic) *ἡμᾶς. ὅτε δ' ἐχρῆν, οὐκ εἴδετε. εἴδετε* reponendum censuerunt etiam Heath. et Brunck quia Plusquamperf. *ᾔδειν* secunda pluralis esset *ᾔδειτε*, nusquam *ᾔδετε. εἶδον* quidem alibi semper est *vidi*, non *sciebam*, *cognoram*. Sophocles tamen Ai. 1026. dixit *εἶδες ὡς χρόνῳ ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν*, pro *ᾔδεις.* Sic etiam accipiendum videtur *εἴδομεν ἃ θροεῖς* Soph. El. 853. Apud Pind. Nem. 7, 36. *ἰδέμεν* est quidem *animo videre*, *perspicere*, sed hoc tam prope abest ab *intelligendi* vocabulo, ut, quomodo alterum pro altero poni potuerit, facile inde assequare. *ᾔδετε* quidem non nisi hoc loco pro *ᾔδειτε* legitur, gratum illud Elmsleio, qui antiquos *ἐπεπόνθεμεν*, — *θετε*, — *θεσαν* dixisse sibi persuasit ad Arist. Ach. 323.

V. 1299. Pal. *ἐγνώκαμεν ταῦτ'*, ut correxit Barn. et sic Elmslei. Hermann. Sed vix opus videtur. *μέν* nonnunquam poni, non sequente *δέ*, notum est. Vid. ad Phoen. 743. Med. 641. Et h. l. facile suppleri potest: *sed te tamen errori nostro ignoscere aequum erat.*

V. 1300. Ald. *πρὸς ἡμῶν.* Canter. *πρὸς ὑμῶν*, et sic Flor. 1. Vict.

V. 1302. Pal. *τάγε.*

V. 1303. Post hunc versum Elmslei. e Pal. addidit illum:

Διόνυσος

τί δῆτα μέλλεθ', ἅπερ ἀναγκαίως ἔχει.

V. 1305. Recte Herm. *φίλαι* languidissimum additamentum vocat. Eo quia caret Pal. delevit, signo lacunae ante *σύγγονοι* posito, ubi excidisse putat *παῖς τε.*

V. 1306. Elmsleius recte distinctionem post *τλήμων* delevit, quae nec in Ald. rell. est, primum apposita a Brunckio. Ita quum dicendum esset *ἐγώ θ' ὁ τλήμων, ὃς ἀφίξομαι* haec duo in unum coniuncta sunt.

V. 1307. *τὸ θέσφατον illud oraculum, quod Bacchus commemoravit* v. 1286 sq. Vid. ad Alc. 153. Eleganter tamen Herm. *ὅ τι δέ μοι τὸ θέσφ. qualecunque*

hoc mihi datum est oraculum, adducturum me esse etc. interpunctione minore post *στρατόν* v. 1308. posita; quanquam, quae tautologia in vulgata fuerit, et quomodo ea hac interpunctione sublata sit, non intelligo.

V. 1310. *φύσιν* om. Pal.

V. 1315. Ald. rell. *στερηθεῖσα.* Correxit Barnes.

V. 1316. Flor. 1. *ἀμφιβάλεις.*

V. 1317. Flor. 1. *κηφῆναι. κηφῆνα* Hermann. per commata a praecedentibus et sequentibus separavit, ut iungantur, *τί μ' ἀμφιβάλλεις, κηφῆνα ὄντα, ὡς κύκνος.* Nobis quidem interpunctio hoc commodi affert, ut, quo quidque pertineat, oculis videamus; recitari haec audientibus vix licebat alio modo haec accipere nisi sic *ὄρνις ὅπως κηφῆνα ἀμφιβάλλει.* Vereor ne cum Musgravio *πολιόχρων κύκνον* scribendum sit. Ita nec pietatis in parentem significatio oblitteraretur, relicto *ὄρνις.*

V. 1319. *σμικρός* ex Elmsleii sententia dedit Hermann.

V. 1320. *ὦ πατρία* Elmslei. et Blomfield. ad Aesch. Pers. 929. Ille posse etiam *χαῖρε πατρῴα π.* legi monet. Vid. ad Hec. 78.

V. 1323. Pal. *στεῖχε νῦν.* Ad *τὸν Ἀρισταίου* Brodaeus et Elmslei. *οἶκον* supplent, quamvis hic aliud huius ellipsis exemplum desiderans: nam *εἰς διδασκάλου* etc. diversa sunt. Herrmann. versum post hunc excidisse suspicatur, hoc etiam argumento usus, quod, quum v. 1320. 21. 22. respondeant versibus 1326. 7. 8. vs. autem 1324. 5. versibus 1331. 2. versibus etiam 1329. 30. hic duos anapaesticos respondere conveniat.

V. 1324. Eleganter Elmslei. *στένομαί σε*, quod recepit Hermann.

V. 1325. *κασιγνήτους* Ald. rell. *κασιγνήτας* Brunck. Cf. ad 1242.

V. 1326. Ald. rell. *δεινῶς γὰρ δεινῶς. γάρ* delevit Brunck. Pal. *δεινῶς γὰρ τάνδ' αἰκίαν.* Hinc Hermann. *δεινῶς γάρ τοι τάνδ' αἰκ.* Elmsl. etiam *τήνδ' αἰκείαν*, de qua scriptura dixit ad Soph. Oed. C. 748.

V. 1328. Elmsl. coniicit *τοὺς σοὺς εἰς τούσδ' οἴκους ἔφερε. τούσδ'* Hermanno plane otiosum atque iners vi-

detur; sic autem scriptum fuisse *τοὺς σοὺς, πάτερ, εἰς οἴκους ἔφερεν*. Itaque inter *σούς* et *εἰς* signum lacunae posuit.

V. 1329 sq. Hac Bacchi oratione Hermanno nihil frigidius atque ineptius videtur. Itaque hos versus Cadmo tribuit, et in priore *ἔπασχεν* scripsit. Verissime: absurdum enim Bacchum, quum post v. 1303. loqui desiisset, nunc denuo quaedam dicere, et ea, quae iam supra dixerat.

V. 1339. Ald. rell. *ἀγέρατον*, quod tacite correxit Barn. Pal. *ἀγέρατον ὄνομ᾽ ἔχων*.

V. 1332. *καὶ σύ γε* om. Pal. et metri causa addita videntur Elmsleio et Hermanno. *δ᾽* post *χαλεπῶς* e Reiskii coniectura addidit Herm.

V. 1335. Ald. *λήψωμ᾽ οἰκτράς*. *λήψομαι* Brunck. et Erfurdt. ad Soph. Ai. 190. Pal. *ληψώμεσθ᾽*, unde Elmsl. et Herm. ediderunt *ληψόμεθ᾽ οἰκτράς*.

V. 1337. *μ᾽ ἐςίδοι* e Musgravii coniectura addidit Brunck.

V. 1338. Herv. 2. rell. *ὅσσοισιν μ᾽ ἐγώ;* unde Canter. et Milton. coni. *ὅσσοισιν μιγᾶ*. Primus Brunckius Aldinam lectionem revocavit.

V. 1339. *θύρσου* coni. Stephanus, quam coniecturam confirmat Pal. *θύρσων* Brunck. non *clam*, sed *tacite*.

V. 1340. Pal. *βάκχαισι δ᾽ ἄλλαισι-μέλοιεν*.

V. 1344. Pal. *πόρων εὗρε θεός*.

NOTAE IN HERACLIDAS *).

V. 1. Rectius Stob. X. p. 126. Gesn. *τοῦτό μοι δεδογμένον*: nulla enim emphasis est in pronomine, quae est Med. 817. Sic iudicat etiam Blomfield. in cens. ed. Elmslei. *Quart. rev.* 18. p. 351.

V. 2. *ἀνήρ* non cum *δίκαιος* copulandum, sed iungenda sunt *πέφυκ᾽ ἀνήρ*, *vir fortis est aliis*, i. e. eos iuvat vel cum suo periculo. Similiter infra 993. El. 698.

V. 3. *ἀνειμένου ἐς κέρδος* Blomf. l. c. comparat cum lectionibus *corpora in Venerem solvunt* Virg. Georg. IV. 198. *solvitur in somnum* id. Aen. IV, 530. quae tamen aliquantum diversa sunt. Animus *ἀνειμένος ἔς τι* dicitur ita ratione et legibus solutus, ut uni alicui rei totum se dedat, reliqua omnia negligens, modo unum aliquod assequatur, quem Latini *effusum* dicunt. Locum Platon. Rep. VIII. p. 447. quem idem Blomf. citat, reperire non potui.

V. 4. Stob. *φίλοις τ᾽ ἄχρ. καὶ συναλλάξαι β* Stob.

V. 6. *αἰδοῖ* recte interpretatur Elmslei. Omnino *αἰδώς* est *pudor, quo a rebus turpibus prohibemur*, non *pudor ob res turpes patratas*.

V. 7. Elmsl. *ἥσυχον ναίειν*, Blomfield. l. c. *ἡσύχῳ ν.* nescio quare in voce *ἡσύχως* offensi. Neque vero post *ἔξεστι* accusativum adiectivi usitatiorem esse, quam dativum, cum Elmsleio dixerim, qui dativum legitimum esse credam.

*) In hanc quoque fabulam annotationes habui Hermanni, quae secundis curis expolitae ad me redierunt die IV. m. Maii anni 1824.

V. 8. **πλεῖστον** Elmsl. satis leviter. Vid. Gramm. gr. §. 461. Lobeck. ad Soph. Ai. 1328. Blomfield. gloss. Pers. 333. — Flor. 2. *εἷς ὢν ἀνήρ*, quod idem in marg. habet Vict. Tum *Ἡρακλέει* dedi pro *Ἡρακλεῖ* e monitu Porsoni ad Med. 675.

V. 10. Ald. rell. *τἀκείνου*. Barnes. *τὰ κείνου*, quod metrum poscit.

V. 12. *ἀπαλλάχθῃ* pudendo errore Herv. 1. 2. Brub. Canter. Musgr.

V. 14. *ἀλλ' ἐξέδραμον* Ald. rell. et Codd. *ἐξέδραμεν* (ab *ἐξέδραν*) e Reiskii coniectura edidit Musgrav.

V. 18. Ald. rell. *ἐς ὑμᾶς*. Correxit Brodaeus.

V. 19. *ὅποι γῆς* Elmsl. Vid. ad Suppl. 762. *ὅπου* tamen Flor. 1. 2. Vict.

V. 21. *π. προτιμῶν* A. Ald. rell. *προτιμᾷν* Flor. 1. *προτείνων* e Canteri coniectura recepit Musgrav. Sq. v. *ἔχθραν γενέσθαι* Ald. *ἔχθραν γε θέσθαι* Pariss. E. G. Vict. quod recepit etiam Elmsl. In *προτείνων* inest significatio verbi *λέγων*: *Argorum urbem minaciter ostentans* et dicens *eam non parvum* (sed grave) *odium suscipere propter amicos* neglectos vel violatos, quo nomine se ipsum intelligit Eurystheus. Hermanno placet *φιλεῖν, ἔχθραν τε θέσθαι.* quod vix dubito, quin verum sit.

V. 23. *τἀπ' ἐμοῦ* i. e. *τὰ ἀπ' ἐμοῦ*, *opem quam ego fortasse ferrem.*

V. 33. Ald. rell. *καθεζώμεσθα.* Correxit Barnes.

V. 38. Ald. *τόνδ' ἀφικ. ὅρον.* MS. Steph. *τήνδ' ἀφ. ὁδόν*, quod receperunt Canter. Barn. Musgr.

V. 40. Ald. *χαλκαίνω.* Ex emendatione Brodaei *καλχαίνω* ediderunt Canter. Barn. *καλχαίνων* e MSS. scribendum esse monet Emslei. ad Bacch. 1130. et sic Flor. 1. 2. Vict. Optime: idem enim est ac si dixisset *δύο δὲ γέροντες τῆς φυγῆς στρατηγοῦσιν, ἐγὼ μὲν-καλχαίνων.*

V. 42. Ald. *ἀπηγκαλισμένη.* Reisk. coni. *ὑπηγκαλισμένη*, quod ipsum est in Flor. 1. 2. Vict.

V. 44. Erfurdt. ap. Herm. *κἀπιβωμίους ἄγειν.*

V. 46. Ald. rell. *ζητοῦσιν ὅπῃ.* Barnes. *ζητοῦσ'.* Pro

ὅπῃ Pariss. Flor. 1. 2. Vict. *ὅπου*, ut supra 19. *ὅποι* malit Elmslei.

V. 52. Ald. rell. *χ' ᾧ πέμψας ἀνήρ.* Barnes. *σ'* interseruit praeter necessitatem, ut recte monet Elmsl. Sq. v. *ὡς πολλά* accipio *quam multa.* Blomfield. in Quart. rev. interpretatur *ἐπεί.*

V. 56. Ald. rell. *καλῶς φρονῶν*, Tyrwhitt. *κακῶς φρονῶν*, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 58. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Canter. *ἀχρεῖαν δ.* quod Barnes. corrigens scripsit *ἀχρείαν.* Debebat *ἀχρεῖον*, ut est in Flor. 1. 2.

V. 60. *οὐδὲ* pro *οὔ σε* Flor. 1. 2. Tum *μενεῖ* Vict.

V. 64. Mirus est Blomfield. qui, quum *οὔτοι-γε* vix reperiatur, nisi in *οὔτἄρά γε*, legendum censeat *οὔτοι βίᾳ σύ μ', οὔτε τούσδ' ἄ. λ.* Primum *οὔτοι-γε* reperitur etiam Electr. 361. et nulla causa excogitari potest, cur ita dicere non licuerit, si quidem *γε* subiicitur voci, ad quam restringitur oratio et quae cum vi pronuncianda est. At qui in particularum usu explicando versantur, id fere spectare solent, quae particulae coniunctae reperiantur, quid per se singulae valeant, non curantes, quod primo loco quaerere oportebat et ex eo explicationem particularum petere. Non necessario vero scribendum est *οὔτοι βιά γ' ἔμ', οὐδέ.* ut citat Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. p. 316. Vid. Hermann. ad Soph. Phil. 47. Sic Il. φ', 226. *πειρηθῆναι ἀντιβιήν, ἤ κέν με δαμάσσεται, ἤ κεν ἐγὼ τόν.*

V. 65. Ald. rell. *οἶσθ' ἄρ' οὐ α.* Reisk. *ᾖσθ' ἄρ'* et sic Par. E. G. Flor. 1. 2.

V. 68. Praeter necessitatem Elmslei. *κομίζων*, i. e. *κομίζων αὐτοὺς Εὐρυσθεῖ, οὗπέρ εἰσι. Νομίζων αὐτοὺς Εὐρυσθέως εἶναι, οὗπέρ εἰσι*, non magis tautologum est, quam illud, *quamvis ille felix sit, sicut est.*

V. 69. Ald. *τὰς Ἀθηναίας.* Canter. *Ἀθήνας*, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 73 sqq. Hoc carmen in strophas et antistrophas descripsit Seidler. de vers. dochm. p. 331 sqq. quem in plerisque secutus sum. At Hermann. in notis MSS. ad h. v. Non est credibile, inquit, talem senarium ab Eu-

ripide factum esse, praesertim ubi alii numeri requirebantur. Systema hoc e proodo (v. 73. 74.), tribus strophis, mesodo et tribus antistrophis constat, hac lege, ut proodus sit solius chori, mesodus chori et Iolai; deinde in prima stropha atque antistropha Iolai et chori personae sibi inverso ordine respondeant; in secunda et tertia antistropha Iolai vices suscipiat Copreus. Forma carminis haec est:

X. 73. 74. *προῳδός*
I. 75. 76. } *ά*
X. 77. post quem excidit versus }
I. 78. 79. }
X. 80 — 83. } *β'*
I. 84 — 85. }
X. 86. 87. } *γ'*
I. 88. 89. }
X. 90. 92. } *μεσῳδός.*
I. 93. 94. }
X. 95. 96. } *ά*
I. 97. 98. }
K. 99. 100. }
X. 101 — 104. } *β'*
K. 105. 106. }
X. 107. 108. } *γ'*
K. 109. 110. }

Proodum quem vocat, sic scribit Herm.

ἔα, ἔα, βοὴ
τίς ἥδε βωμοῦ πέλας
ἕστηκε; κ. τ. λ.

V. 75. Ald. rell. *ἴδετε τὸν γέροντα | μᾶλλον ἐπὶ πέδῳ.* Hesych. *ἀμαλὸν, ἁπαλὸν, ἀσθενῆ. Εὐριπίδης Ἡρακλείδαις*, unde hunc locum correxerunt Hemsterh. et Wesseling.

V. 77. *πιτνεῖς.* Vid. ad Suppl. 693.

V. 78. Herv. 2. rell. *ὅδ'; ἐκ τίνος γῆς. Ὅδε* pro *δεῦρο*, *hither* accipit Elmsl. quod si esset, minus recte ab initio posuisset poëta, quasi vis esset in pronomine. Mihi idem h. l. valere videtur, quod alibi *οὗτος*, in allocutionibus increpantium, *heus tu.* Herm. explicat; *quis tu hicce? Σὺ δ' ἐκ τίνος γ.* corrigebat Tyrwhitt. in not. MS. Vid. *Classic. journ.* 16. p. 392.

V. 82. *ἢ πέραθεν* recte Ald. rell. praeter Barnesianam. Vid. Elmslei.

V. 83. Ald. rell. *κατέσχετ'.* Hermann. de metr. p. 245. *κατέχετ' ἐκλ.* Supple *κατέχετε τετράπτολιν λαόν*, vel potius, cuius significatio in illis inest, *τόνδε τὸν τόπον. Κατέχειν τόπον* est *in loco aliquo esse s. versari.* Reisig. Coni. in Arist. p. 71. *κατέσχετε λιπόντες.* Si *appulistis* dicere voluisset Euripides, praeterito perfecto potius usus esset; nam continuatur status, qui appellendo effectus est. Priora sic distinxit Herm. *ξύνοικον ἦλθες | λαὸν, ἢ πέρα- | θεν ἁλίῳ πλάτᾳ | κατέχετ' - - -*

V. 83. Elmslei. scripsit *Εὐβῷδ' ἀκτάν*, ab *Εὔβοια* fieri *Εὐβωΐς*, non *Εὐβοΐς* ratus, de qua forma vid. Lobeck. ad Phryn. p. 39 sq. *Εὐβοΐδ'* Seidl. ad Eur. El. 440. et Hermann.

V. 87. Elmsl. et Herm. *ὠνόμαζεν λεώς.* Nec ego, cur molossum cretico praetulerit Euripides, assequor, imprimis quum in antistrophico sit *ξένων προστροπάν.*

V. 88. 89. *τὸν Ἡρακλ. — Ἰόλαον* cum nota interrogationis Ald. rell. rectius Elmslei. colo interpunxisse videtur, quem conf. ad Bacch. 462.

V. 90. Ald. rell. *ἀλλὰ ποῦ.* Correxit Brodaeus. Sq. versum in senarium redegit Barnes. *χερὶ σᾷ κομίζεις νεοτρεφεῖς κόρους, φράσον.* ut scripserunt etiam Musgrav. et Seidler. Hermannum coniecisse *ἀλλὰ τοῦ ποτε | ἐν χερὶ σᾷ κομίζεις κόρους νεοτρεφεῖς, φράσον*, narrat Boeckh. ad Pind. Ol. 6, 53. in notis MSS. scripsit: *χειρὶ σᾷ | κομ. κόρους νεοτρ. φράσον.* Reisig. coni. p. 71. *οἶδ' εἰσακούσας καὶ πρίν· ἀλ | λὰ τοῦ ποτ' ἐν χειρὶ σᾷ κομίζεις κόρους | νεοτρεφεῖς, φράσον.* Ex mea descriptione v. 91. est dochmiacus, praemisso cretico.

V. 95. *τί χρέος* non tantum est *Quid rei est?* sed *Quid est, quo indigeatis, quodque assequi velitis.* Mox Elmslei. et Herm. *πόλεος.* Post *ἔνεπέ μοι* pone comma.

V. 96. Ald. rell. *μελομένῳ τυχεῖν. μελόμενοι* est a Cantero et Scaligero.

V. 102. *χερί* Ald. Herv. 1. 2. Flor. 1. 2. Vict. *χειρί*

Herv. 2. et rell. casu, ut videtur, sed qui metro subvenerit.

V. 103. ἀπολιπεῖν cum Seidlero ad Troad. 176. scripsi metri gratia pro ἀπολείπειν. Sensum bene declaravit Hermann. *nec vi coactum ab aris recedere:* i. e. *non facere, ut te vi repelli necesse sit.* Inepta est Reiskii coniectura ἀπολέπειν, *decorticare*, quod pro *denudare* poni posse opinabatur; paulo melior Musgravii ἀπολιπεῖν σφ' ἕδη. sed durum suppleri καὶ μὴ ποιεῖν σφε s. ἀναγκάζειν ἀπολιπεῖν. Ceterum Herm. versus ita descripsit: καὶ μὴ βιαίῳ | χειρὶ δαιμόνων | ἀπολιπεῖν σ' ἕδη.

V. 105. τῆςδε pro τούςδε edidit Elmslei. maiorem vim ita inesse censens quasi dicat Copreus Ἔκπεμπε γῆς τῆςδε τοὺς αὐτῇ μὴ προςήκοντας, sed idem sensus inest in verbis τοὺς Εὐρυσθέως, etsi non addito τῆςδε γῆς.

V. 108. προστροπάν Canter. et Milton. pro πρός τὸ πᾶν. Quae de his versibus disputaverat Elmslei. ea ipsa ad Med. 719. not. f. retractavit pro πόλει tamen reponens πέλει.

V. 113. Ald. Herv. 1. 2. Brub. γῆν σέβου τ' ἐλ. MS. Steph. γῆν σέβειν τ' ἐλ. σέβοντ' edidit Canter. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 116. In Par. G. deest Coprei persona. Pro πρὸς τόνδ' Flor. 2. Vict. πρὸς τοῦτον, supra scr. τόνδ' in Flor. πρός τούτων ἀγὼν δ' ἄρα Flor. 1. — Tum Ald. rell. ἄρα.

V. 129. Reiskius ὥςτε μ' ἐκβ. quod probant Lobeck de apostr. p. 33. citatus a Dindorfio ad h. l. Erfurdt. et Herm. Locutionem quidem βάλλειν τινὶ δάκρυα alibi non inveni: sed respondet ei altera ἐξάγειν vel ἄγειν τινὶ δάκρυα Alc. 1091. Suppl. 772. unde δακρύων ἀγωγός Troad. 1121. nec verisimile, librarium, quum scriptum invenisset ὥςτε μ' ἐκβαλεῖν δάκρυ, insolentiorem structuram substituturum fuisse ὥςτε μοι βαλεῖν δάκρυ. Sed non debebam scribere ὥςτ' ἐμοί, quum in Ald. rell. recte esset ὥςτε μοι.

V. 130. Elmsl. edidit καὶ μὴν στολήν γ', Ἑλληνά τε ῥ. π. propter ea quae disputavit in *Quarterly rev.* 14. p. 462 sq. quam tamen scripturam ipse in dubium vocat ad Iphig. T. 96.

V. 131. τὰ δ' ἄλλα. Elmsl. ad Med. 88. not. f. praefert τὰ δ' ἔργα, quod se in tribus codd. reperisse dicit. Sic legitur in Flor. 1. 2. Vict. sed mihi ex interpretatione ortum videtur. Ibidem Elmslei. malit χειρός.

V. 132. Reisig. ad Soph. Oed. C. comm. crit. p. 257. scribit μὴ μέλλειν τ'. nam μήτε vel μή τε in negante sententia aienti opposita insolens. Ego suspicabar μὴ μέλλοντ'.

V. 135. Ald. rell. ἐφ' οἷσι δ' ἥκω, καίπερ οὐ λέγειν θέλων. Sic etiam Flor. 1. 2. Vict. Brub. commate interpunxit post καίπερ οὐ, fortasse e Brodaei sententia, qui locum sic interpretatur καίπερ οὐ, (θέλεις μαθεῖν) λέγειν θέλω. Stiblinus edidit: καὶ παρ' οὗ, λέγειν θέλω, quod receperunt Canter. rell. confirmatum Paris. E. teste Musgravio, qui in margine var. l. notatam affert, κἄνπερ οὐ λέγεις, θέλω.

V. 140. Ald. rell. τούτους δραπέτας ἔχων. Sic etiam Flor. 1. 2. Vict. nisi quod post τούτους habent γε. Scaliger. τούσδε δραπέτας, quod recepit Barnes. et nuper Elmslei. Hanc coniecturam confirmari dixeris lectione Codd. Florr.

V. 143. Elmslei. αὐτοὶ κατ' αὐτῶν, persuasum habens Sophoclem et Euripidem nunquam αὑτόν et similia de prima aut secunda persona usurpasse. Quod haud dubie verum esse apparebit, quum omnia illorum poëtarum loca ad Elmsleii mentem correcta erunt. Interea vid. Hermann. ad Soph. Trach. 451. et nos Add. T. VII. ad p. 368. v. 10.

V. 145. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοισίδ' (vel τοῖσιδ') ἕς. e Canteri emendatione, quum in Ald. rell. esset ἐν τοῖσι δ' αὐτοῖς τοῖσιν ἕς. λ.

V. 147 sqq. Reisk. et Tyrwh. probante Musgravio, ἀλλ' ἦ τιν' cum interrogatione, Elmslei. ἀλλ' ἤ τιν' - - - cui respondeat v. sq. ἢ κινδ. ἐξ ὑμ. sic enim ibi legi vult, probante Hermanno. Neutrum necessarium videtur; nam vel oratio est ἀνανταπόδοτος, ut saepe post εἰ alterum membrum omittitur, v. c. Il. φ', 487. 556. 567. χ', 111. vel apodosis est in v. 153. — ἐς σέ. Ald. rell. εἰς σέ, sed sq. v. ἐς κίνδυνον, ubi Flor. 1. 2. Vict. εἰς κίνδυνον. εἰς σέ Musgrav. pro ἐν σοί dictum accipiebat,

Elmslei. iungit *μωρίαν τινὰ ἐσκεμμένοι* [*ἐν σοὶ*] *δεῦρ᾽ ἦλθον εἰς σε*. Hoc quidem positus vocularum non pati videtur. Neque vero *σκέπτεσθαί τι ἔν τινι* dici posse videtur pro *ἐνορᾷν τί τινι*, et, si dici posset, haec sententia minus congrueret cum versu 150. Itaque *μωρίαν τινα εἰς σὲ ἐσκεμμένοι* esse videtur *quia stultum ac temerarium aliquod facinus excogitarunt, ad quod adiuvandum te excitarent.* Similiter Herm. interpretatur: *Profecto quamdam stultitiam, quam tu in te admitteres, commenti huc venerunt, periculum facturi, utrum, quod volunt, fieret, annon.*

V. 148. Elmsl. *ἢ κίνδυνον ἐξ ἀμηχ. ῥιπτ.* quia non dicatur *ῥίπτειν εἰς κίνδυνον*, sed *ῥίπτειν κίνδυνον*. Hoc est *ipsum subire periculum.* Sed quid si iungamus *ῥίπτοντες σε εἰς κίνδυνον?*

V. 149. *ῥίπτοντες* Elmslei. recte, puto: nam quod discrimen Hermann. ad Soph. Ai. 235. interesse statuit, id locis iis, ubi *ῥιπτεῖν* legitur, non comprobatur; et quam proni fuerint librarii in *ῥιπτεῖν*, apparet ex Herc. f. 921. ubi Ald. *ἐκχεῖτε πηγὰς, ῥιπτεῖτ᾽ ἐκ χειρῶν κανᾶ.*

V. 151. Elmsl. *ἧς ἐπῆλθον.* Sed idem ad Med. 291. de scriptura *ἣν ἐπῆλθον*, Quam scripturam, inquit, hodie aut non omnino, aut aliquanto timidius sollicitarem.

V. 152. *κατοικτίσεις* Ald. rell. *κατοικτίσειν* Brodaeus, quam lectionem supra scriptam habent Pariss. E. G. In Vict. notatum *ἴσως κατοικτίσειν*. Elmslei. *κατοικτιεῖν*. Vid. ad Troad. 1224.

V. 153. Ald. rell. *τούσδε γ᾽ εἰς γαῖαν παρείς. τούσδε τ᾽*, ex Reiskii coniectura scripsi.

V. 159. *πάλιν* pro *πάλην* Vict.

V. 161. Ald. rell. *δόξης ἀγῶνα.* Barnes. primus *δόξῃς*. Ald. rell. Flor. 1. 2. *χαλυβικοῦ*. Totum versum sic scribebat Valck. ad Callim. eleg. p. 155 sq. *ἔγχους ἀγῶνα τόνδ᾽ ἄτερ χαλυβδικοῦ, χαλυβδικόν* simpliciter, voce *σίδηρος* non adiecta, vel e vicinia facile supplenda, dici posse negans pro *ferro*, ad *μὴ γὰρ* intelligens *νομίσῃς, δόξῃς*.

V. 163. Ald. rell. *Τιρυνθίοις θῆς πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν.* Tyrwhitt in nota MS. in *Class. journ.* 16. p. 395. et Elmslei. in Quart. rev. 14. p. 450. (cf. id. ad Med. p. 84. not. x.) *Τιρυνθίας γῆς*, quam coniecturam in editionem recepit, utpote extra dubitationem positam. Ut mittam, locutionem *πόλεμον ἔχειν γῆς* pro *περὶ γῆς* non satis idonea auctoritate munitam videri, mihi bellum Demophonti pro Herculis liberis suscipiendum minus recte dici posse videtur *πόλεμος περὶ Τιρυνθίας γῆς*. nam ut hunc eventum bellum illud habere potuerit, non hoc nunc spectatur, sed auxilium, quo Heraclidas ab Eurysthei iniuriis tueri debebat Demophon. Itaque Musgravii coniecturam praetuli, probatam etiam Hermanno in notis MSS.

V. 165. Barnes. Elmslei. *ἢ κακὸν λόγον.*

V. 168. Ald. rell. et Codd. *ἐμβήσῃ πόδα.* Quod cur mutaverim, non amplius habeo dicere; sed sic Reiskius.

V. 169. In Ald. rell. totus versus sine distinctione scriptus est. Barnes. vertit: *Sed dices, hoc unum, quod optimum est, te inventurum esse, spem.* Stiblinus: *Dices, quod optimum sit, id solum fortunam inventuram:* Si pro *fortunam* scribas *spem*, habeas, quod intelligi possit. *Dices* civibus tuis, *idcirco te istos pueros adiuvare, quia spes sit fore ut adulti magnum commodum civitati afferant. ἐλπὶς εὑρήσει τὸ λῷστον*, spes id quod optimum est, salutem, inveniet et inventum suppeditabit. Herm. *Dices, quod optimum, spem te tantum inventurum esse, fore ut illi redeant aliquando in patriam.* Musgrav. *τὸ λοῖσθον, tandem.*

V. 170. *καὶ τοῦτο. id quod spes ostentat.*

V. 171. Hermann. coni. *καλῶς*, ut ironice verbis uti videatur, quae Demophon dicat: *pulcre illi adulti cum Argivis pugnabunt.*

V. 172. *ἀνηβήσαντες* Ald. rell. *ἂν ἡβήσαντες* Pierson. Veris. p. 176. et Vict. *ἴσ. ἂν ἡβήσαντες. ἀνηβᾷν* pro *ἡβᾷν* illustravit Ernest. ad Callim. h. in Iov. 56. sed requiritur *μάχοιντ᾽ ἄν.* Tum Ald. rell. *εἰ τοῦτό σε*, claudicante versu. *εἴπερ τοῦτό σε* tacite Barnes. *εἴ τι τοῦτό σε* Elmslei. in *Edinburg. rev.* n. 37. p. 79.

V. 173. Ald. rell. *χ᾽ ὦν μ. χοὖν* primus Elmslei.

V. 175. Ald. rell. *δὸς μηδέν.* Flor. 1. 2. Vict. *δοὺς μηδέν*, quod coniectura assecutus est Dobraeus ad Arist. Plut. 913.

V. 176 sq. *μήδ', ὅπερ φιλ. δρ.* etc. inter locutiones diversi generis affert Reisig. comm. crit. in Oed. C. p. 387. Vid. ad Hec. p. 88.

V. 179. Ald. rell. Stob. XLVI. p. 306. *κρίνοιεν*. Correxit Portus. Apte Lenting. p. 95. comparat Senec. Med. 199 sq. *qui statuit aliquid parte inaudita altera, Aequum licet statuerit, haud aequus fuit.* Cf. Bergler. ad Arist. Vesp. 725. — *ἐκμάθη σαφῆ* Ald. vitio e simili terminatione orto. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. Stob. *σαφῶς*, ut edidit Musgrav.

V. 184. Legendum *οὐδέν ἐστιν ἐν μέσῳ*, cum Valcken. ad Hipp. 224. et Elmsleio.

V. 188. Ald. rell. *ὧδ' ὄντας ἡμᾶς*. Tyrwhitt. *ὅδ' ὄντας ἡμ.* quod edidit Elmslei. Tum Ald. rell. *ἀπήλασε χθ.* Par. G. Flor. 1. 2. Vict. *ἀπήλασαν*.

V. 189. Barnes. *ἦ*. Tum Ald. rell. *τῶν Ἑλλ. ὅρον*. Canter. Barnes. *τὸν Ἑλλ. ὅ.* quod metrum poscebat et sic Vict.

V. 190. *ὅςτις* excidit in Herv. 1. 2. Brub. Canter. Ex Aldina restituit Barnes. *φύγῃ* scripsi pro *φύγοι* e nota regula.

V. 191. *οὐκ ἄρ' Ἀργ.* Ald. rell. Flor. 1. 2. Sic etiam Par. E. ut videtur, non pro *οὔκουν*, ut annotat Musgrav. MSS. Steph. *οὐ γάρ* pro *οὔκουν* secundum Musgrav. quem errorem iam notavit Elmsl. Hinc Canter. Barn. *οὐ γὰρ Ἀργ. φ.*

V. 192. *Ἡρακλέους* Herv. 3. Brub. Canter. Barnes. Musgr.

V. 193. Flor. 1. 2. *οὐκ ἄρ'* (sic) *τι Τρ.*

V. 197. Elmslei. *καὶ λόγους κρανοῦσι σούς*. Recte: nam *κρίνειν* vix alibi per se pro *probare, praeferre* ponitur.

V. 200. *πάρος Τοῦ ζῆν* e Reiskii et Tyrwhitti coniectura edidit Elmslei. ut *αἰσχύνη* sit id quod *αἰδώς*, *dedecoris vitandi studium*, ut apud Thuc. I, 84. Soph. Ai. 1098. Sed vix opus: saepe enim *αἰσχύνη* est etiam *rerum turpium conscientia.*

V. 203. *γ'* post *λίαν* delevit Elmslei. sicut v. sq. post *ἄγαν*.

V. 208. *πατὴρ δὲ τῆσδε* malit Elmslei.

V. 209. MSS. Steph. *ἄνυμι* pro *ἄνειμι*.

V. 211. Ald. rell. *ἀνταναψίῳ*. Stiblinus vertit: *consobrini igitur* etc. etsi in textu servavit dativum. Tandem Commelin. *αὐτανεψίω*. Sed durissima est constructio et cuius vix aliud exemplum reperias, *πατὴρ σός τε καὶ τούτων γεγὼς ἂν εἴη αὐτανεψίω*. Reisigius monuit comm. crit. in Oed. C. p. 332. non Herculem et Theseum fuisse *ἀνεψιούς*, sed Aethram et Alcmenam, illam Pelopis filio Pittheo, hanc Pelopis filia, (Lysidice) sorore Pitthei, natam. Hinc Reisig. l. c. *αὐτανεψίων*. Sed v. 982. Eurystheus se ipsum Alcmenae *αὐτανέψιον* vocat: itaque ad Herculem et Theseum relatum, quod proprie ad matres eorum pertinebat.

V. 213. *ἥκεις* pro *προςήκεις*, ut Soph. Oed. C. 738. *οὕνεχ' ἧκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα πλεῖστον πόλεως*.

T. 215. Scribe *τῖσαι*. Tum pro *παισί* Elmsl. coni. *τοῖσδε*.

V. 218. *ἐρυμνῶν* Ald. rell. et Codd. Correxit Barn.

V. 221. 2. a sciolo additos esse suspicabatur Pierson. Veris. p. 177. Legebantur enim supra v. 97. 8.

V. 223. Ald. rell. *σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν χωρίς, ἔν τε πόλει κακόν*. Elmsl. coni. *σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρόν, ἔν τε σῇ πόλει κακόν*. V. D. qui in *Quart. rev.* 18. p. 357. editionis Elmslei. censuram egit: *σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν καὶ πρὸς ἐν πόλει κακόν*, vel *χἄμα τῇ π. κ.* Reisig. comment. crit. in Soph. Oed. C. p. 186. *σοὶ γὰρ τόδ' αἶσχος χωρὶς ἐν πόλει κακόν*. *χωρίς* persuadere mihi non possum a librario profectum esse; nec tam civitati *κακόν* est, quod commemoratur, quam *αἰσχρόν*. Hinc Erfurdtii scripturam recepi, propositam ad Soph. Oed. T. 1492. (quamquam idem in ed. min. legit *σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν χωρὶς ἐν πόλει κακόν*). Sed in ea offendit articulus *τῇ* ante *πόλει*. Fortasse scribendum: *σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν χωρίς, ἐν δὲ καὶ πόλει. ἐν δέ, praeterea.* vid. Schaef. ad Soph. Ai. 674. ad Oed. C. 55. Elmsl. ad Oed. T. 27. Herm. coni. *σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρόν, χωρὶς ἐν πόλει κακόν.* tibi hoc turpe, praeterquam quod in civitate malum.

V. 224. Hermann. ad Soph. Oed. T. 1493. verba *ἱκέ-*

τας ἀλήτας συγγενεῖς coniungenda censet, ut συγγενεῖς pro substantivo, caetera adiectiva sint.

V. 226. Comma post καταστέφω posuit Musgrav. improbante Elmsleio. Variam lectionem in Oed. C. 467. κατέστεψας Schol. explicat μεθ' ἱκετηρίων ἀφίκου, καθικέτευσον.

V. 228. Elmslei. λαβεῖν ob locum Herc. f. 602. οὐκ ἀτιμάσω θεοὺς προςειπεῖν. Non necesse est eandem ubique dicendi formulam sequi: illud μὴ ἀτιμάζειν eo efficitur vel declaratur, quod puerorum patrocinium suscipit.

V. 232. Elmslei. ad Med. 1202. tres codices habere dicit ἀκούσας τούςδε συμφορᾶς ἄν. quorum is quem Musgrav. G. appellat, a correctore habeat τάσδε συμφοράς. Victor. certe τούσδε, (sic) συμφορᾶς. Haec lectio si in pluribus est, praeferenda videtur, tum quod haec constructio exquisitior est, quam pro librarii ingenio, tum quod ob similitudinem soni vocis συμφορᾶς facile scribi potuit τάςδε. Elmslei. edidit τῶνδε συμφοράς.

V. 236. τρισσαὶ συμφορᾶς ὁδοί dictum accipio pro τρισσαὶ συμφοραί.

V. 237. τούςδε Elmslei. ex eo praesidium quaerens coniecturae, quod alibi τῇ σῇ, τὰ σά saepe confundantur cum τῇδε, τάδε.

V. 238. Ald. rell. βωμίους. MSS. Steph. βώμιος, unde sic ed. Canter. Barn. βώμιος etiam Flor. 1. 2.

V. 243. Ald. Herv. 1. 2. Brub. συλλᾶσθαι, peius etiam Herv. 3. Canter. συλλᾷσθαι. Prima Commelin. συλᾶσθαι.

V. 244. ἐλεύθερον Ald. rell. in quo non iniuria offendit Elmslei. In Lycurgi oratione p. 165. ed. Reisk. Bekker. e cod. dedit γυναῖκας ἐλευθέρας pro ἐλευθέρους, et h. l. Flor. 1. 2. Vict. ἐλευθέραν, quod reponendum censeo.

V. 245. ὀκνῶ Ald. rell. Recte Musgrav. ὄκνῳ. Hoc enim, τὸ ἱκέτας προδοῦναι ita cohaeret cum praecedentibus βωμὸν συλᾶσθαι ἐᾷν, ut non possit pro altero capite turpitudinis haberi.

V. 246. Elmsl. coni. καὶ τόδ' ἀγχόνης πέλας, probante Reisigio comm. crit. in Oed. C. p. 327. quia referatur ad τὸ ἱκέτας προδοῦναι. Imo ad τὸ οὐκ ἐλευθέραν πόλιν οἰκεῖν δοκεῖν. Et firmari videtur illa coniectura Flor. 1. qui τόνδ' ἀγχ. Sed non videntur ita diligenter τόδε et τάδε inter se distinxisse Tragici.

V. 249. ἀποσπάσει. Sic Elmslei. et Lenting. p. 95. pro ἀποσπάσῃ.

V. 251. Flor. 1. 2. πρὸς τοῖςδ' ἔτ' εἶτι. Tum τοῖσιδ' Musgr. pro τοῖσί γ'.

V. 253. ἥ τε Heath. Musgr. Elmslei. Lenting. p. 96. (qui ἥ τε.)

V. 255. Ald. Herv. 1. 2. Brub. ἀλλὰ σὺ βλ. Ex emendatione Brodaei Canter. Barn. ediderunt ἀλλὰ σοὶ βλ. Musgravius coni. οὐκοῦν ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν, ἀλλ' οὐ σοὶ, βλάβος. Melius Elmslei. haec interrogative accipit: οὔκουν (ipse scripsit οὐκ οὖν) ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν, ἀλλὰ σοὶ βλάβος; ita ut negatio ad utrumque membrum pertineat. Sed recte Herm. signum interrogandi deleri iubet: *Non mihi turpe est meos abducere, sed tibi malum, si vi uti cogor, et Argivos tibi hostes reddis.*

V. 258. Ald. rell. πλεῖον φρονῶν. Par. E. G. Flor. 1. 2. πλείω φρονῶν, ut Elmslei. etiam edidit.

V. 262. Ald. rell. τῶνδ' ἐνθάδ'. Reisk. Pors. Adv. p. 268. τῶν ἐνθάδ'. Notam interrogandi in fine versus posuit Barnes. quo facto scribendum etiam erat οὔκουν. Elmslei. οὐκ οὖν — κύριος;

V. 263. Legebatur ἂν σὺ σωφρ. Elmsleius post βλάπτων addidit γ', quam particulam abesse vix pati sententia ei videtur.

V. 264. βλάπτεσθ' Elmslei. pro imperativo accipit, *Laediminor, modo ego non polluam deos.* Itaque interrogandi notam delevit.

V. 268. Elmsl. οὐ τἄρ' ἐς Ἄργ. Notam interrogationis, quae in Ald. erat post πάλιν, primus sustulit Portus.

V. 271. τολμήσῃς Elmsl. et Flor. 1. 2. pro Ald. τολμήσεις, quod tamen defendere videtur Schaefer. ad Gnom. p. 318. Tum recte Elmslei. θενεῖν.

V. 279. Ald. τέρμασιν μένειν. Herv. 1. τέρμασι μένειν. Herv. 2. Brub. rell. τέρμασι μένει. Barn. τέρμασιν μένει.
ει
Et μένει Par. G. Flor. 1. μένειν Flor. 2.

V. 282. *κεκτώμεθα* Ald. rell. *κεκτῴμεθα* scribendum monuit Hermann. in Museo antiqu. stud. p. 231. Cf. Buttmann. Gramm. gr. ampl. p. 442. *κεκτῄμεθα* Brunck. ad Soph. Phil. 119. ut edidit Elmslei.

V. 284. *τὸ σὸν Ἄργος*. Vid. Brunck. ad Soph. Ant. 578.

V. 286. Elmslei. edidit *πόλιν*, quia sibi persuaserat veteres libentius dixisse *ὑπήκοος τινός*, quam *ὑπηκ. τινί*. Ita ordinem esse *οὐ γὰρ ἔχω τήνδε πόλιν ὑπήκοον Ἀργείων*.

V. 297. Ut hic *τοῦδε*, *-ῆ*, sic Med. 550. *τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον, ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως*. - - Cf. Od. ζ', 182. Plat. Gorg. §. 120. 158.

V. 298. Apud Stob. LXXVII. p. 454. Gesn. additur hic versus: *καὶ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν*. quem Grotius p. 337. recte a praecedentibus seiunxit scribens *χρὴ τοῖς τεκ.* Valck. diatr. p. 228. *δεῖ τοῖς τεκ.* sine illo versu Stob. LXXXVI. p. 498. (p. 359. Grot.) citat versus 297 — 304.

V. 301. *λιπεῖν* Codd. et edd. *κακοῖς ἐκοινώνησεν, ὥςτε λιπεῖν*, ut explicat Elmslei. Rectius, puto, iungas *οὐκ ἐπαινέσω τὸ αὐτὸν λιπεῖν*. Sed adhuc placet *λιπών*, quod e coniectura scripsi. Pro *ἐπαινέσω* v. 300. inutilis est Luzacii coniectura Exercit. acad. p. 16. *οὐκ ἐπήνεσ' ἄν*.

V. 304. Stob. *εἰς τοὔσχατον πλέοντες*. Elmsl. *ηὕρομεν*.

V. 309. Ald. rell. *ἔλθωμεν*. Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. *ἤλθομεν*. quod coniectura invenerat Portus.

V. 310. Ald. rell. *ἡμῖν*. Barnes. tacite *ὑμῖν*. Cf. Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 105. qui etiam ad *τιμὰς πατρὸς* verbum accommodatum ex *οἰκήσητε* supplendum, v. c. *λάβητε*, significat, rectius quam Reisig. qui comm. crit. in Oed. C. p. 193. *τιμὰς οἰκεῖν* pro locutione legitima habet.

V. 313. Herv. 2. Canter. vitiose *αἵρεσθε*. Ad sententiam cf. Suppl. 1176 sqq.

V. 315. Ald. rell. *ἄξιοι γ' ὑμῖν σέβειν*. Par. E. G. Flor. 1. 2. *ἄξιον ὑμῖν σ.* omisso *γ'*. Hinc scripsi *ἄξιόν γ' ὑμῖν σέβειν*. ut Phrix. fr. VIII. *ἀνέρος οὐκ ἄξιον δειλὸν κεκλῆσθαι*. Hec. 405. *οὐ γὰρ ἄξιον* sc. *σὲ σπασθῆναι*. Cur *δέ* sententiae convenientius videatur Elmsleio quam *γέ*, non intelligo.

V. 317. Ald. rell. et Codd. *ἀπηλλάξαντο*. *ἐνηλλάξαντο* est e Musgravii coniectura.

V. 320. *ὅταν θάνῃς* Ald. Herv. 1. 2. et Codd. Sed Herv. 2. Cant. rell. *ὅταν θάνω*, ut emendavit Brodaeus. *ὡς ἂν σθένω* Lennep. ad Phalarid. epist. p. 114. *ὅσον σθένω* Valcken. praef. ad Phal. p. XV. Non videtur sollicitandum esse *ὅταν θάνῃς*, *mortuus mortuum laudabo Theseo adstans*, *Θησέως πέλας*.

V. 322. Leg. *ἀρῶ*. Vid. ad Med. 841.

V. 324. Post *Ἡρακλείοις* plene interpungebatur in Ald. rell. Musgrav. commate interpunxit, ut Iolai ad Theseum sermo, inquit Elmsleius, etiam verba *εὐγενὴς δ' ἂν Ἑλλάδα σώζεις πατρῴαν δόξαν* comprehenderet. Mihi haec omnia verba Iolai ad Demophontem, non ad Theseum esse videntur.

V. 334. Ald. rell. *μνημονεύσεθ' ἡ χάρις*. Quod Elmslei. e coniectura reposuit *μνημονεύσεται χάρις*, legitur in Flor. 1. 2. Vict.

V. 336. Verum videtur quod Elmslei. e coniectura edidit *τάξω θ', ὅπως ἂν* - -

V. 339. Ald. rell. *ταχὺς γὰρ εἴργει*. Scaliger iam emendavit *ταχὺς γὰρ Ἄργει*, et sic Parr. E. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 340. *μάντεις τ' ἀθρήσας* Ald. rell. *ἀθροίσας* H. Steph. et Canter. nov. lect. V, 29. et sic Flor. 1. 2. Vict. *μάντεις θ' ἁθροίσας* Elmsl. *μάντεις δ' ἀθρ.* Lenting. p. 96. quod respondeat praecedenti *πρῶτα μὲν σκοπούς* -- Imo huic *μέν* respondet *σὺ δ' ἐς δόμους* - -

V. 344. Elmslei. *ἑζώμεσθα δή*, quasi nunc demum ad considendum se et reliquos excitet Iolaus.

V. 347. Flor. 1. 2. *κακίοσιν*.

V. 350. *Ἀθάνα* Elmslei. e monitu Porsoni ad Or. 26.

V. 355. Erfurdt. in catal. lectt. hibern. Regiom. a. 1812 — 13. corrigit *ὦ ξεῖν', Ἀργόθεν ἐλθών*, ob metrum, servata in antistropha lectione *θεῶν ἱκτῆρας ἀλάτας*. Probat Hermann.

V. 356. Flor. 1. *μεγαληγορίαις*. Dindorf. in edit. Elmslei. Lips. *μεγαληγορίαισιν* et in antistropha *ἀντισχομένους*. Idem legendum coni. Hermann.

V. 358 sqq. Erfurdt. l. c. ita disponit: *μήπω ταῖς μεγάλαισιν οὔ | τω καὶ καλλιχόροις Ἀθά | ναις εἴη. σύ τ' ἄφρων ὅ τ' Ἄρ | γει Σθενέλου τύραννος.* Ceterum Flor. 1. *μεγάλαις* pro *μεγάλαισιν.*

V. 364. Ald. rell. et Codd. *ἱκτῆρας. ἵκτορας* est e coniectura Musgravii.

V. 370. Ald. rell. *πάρα γ' εὐφρονοῦσιν.* Correxit Barn.

V. 371 sqq. etiam ad glyconeorum normam digessit Erfurdt: *εἰρήνα μὲν ἐμοί γ' ἀρέ | σκει· σοὶ δ' ὦ καλ. ἄναξ, | λέγω, εἰ πόλιν ἥξεις, | οὐχ οὕτως, ἃ δοκεῖς, κυρή | σεις. οὐ σοὶ μόνῳ ἔγχος, οὐδ' | ἰτέα κατάχαλκος ἐ | στιν. ἀλλ' ὦ πολέμων ἐρα | στά, μή μοι δορὶ συνταρά | ξῃς τὴν εὐχαρίτως ἔχου | σαν πόλιν. ἀλλ' ἀνάσχου,* fere ut Blomfield. in Quart. rev. 18. Hermanno v. 371 — 373. videntur stropha, in qua scribendum *λέγω δ',* servato antea *σὺ δ',* 374 — 76. antistropha, deleto *ἐστιν.* quod deleri voluit etiam Blomfield.

V. 372. Ald. rell. et Codd. *σὺ δ' ὦ κακ. σοὶ δ'* est emendatione Canteri. *σὺ δ'* defendunt Elmsl. et Blomfield. in *Quart. rev.* *σὺ δε-κυρήσεις* iungentes. Saltem non opus erat corrigi.

V. 377. Ald. rell. *ἀλλ' οὐ πολ. ἐραστάς. ὦ* est a Cantero, *ἐραστά* a Musgrav. hoc quidem minus necessario. Elmsleius vulgatam defendit cum Porto vertens: *Sed non sum amans bellorum.* quod minus convenit, quum et antea et post Eurystheus compelletur, et nihil aliud significetur illis verbis, nisi quod iam dictum erat v. 371. *εἰρήνα μὲν ἔμοιγ' ἀρέσκει.*

V 378. Ald. rell. *συναράξῃς* contra metrum. Barnesii coniecturam *συνταράξῃς* confirmant Flor. 1. qui *συντάξεις,* Flor. 2. Vict. qui *συνταράξεις.*

V. 379. Ald. rell. *εὐχαρίστων.* Canter. Barn. Musgr. *εὐχαρίστως* e Brodaei emendatione, et sic Flor. 1. 2. Vict. Propter metrum scribendum erat *εὐχαρίτως.* Sed magis nunc arridet Elmsleii coniectura in *Quart. rev.* 14. p. 452. proposita, *τὰν εὖ χαρίτων ἔχουσαν.* ut Erfurdtium etiam coniecisse commemorat Hermann. Ex eo quum factum esset *εὐχαρίτων* eodem errore quo v. 370. *εὐφρονοῦσιν* scriptum erat, facile Ald. lectio oriri potuit.

V. 381. *ὄμμασιν* pro *ὄμμασι* Flor. 2. Vict.

V. 384. Ald. rell. *ψεύσῃ γε κήρ. λόγους.* Brodaei et H. Stephani emendationem receptam in Herv. 2. rell. *λόγος* confirmant Flor. 1. 2. Tum *ψεύσει γε* scripsi propter *οὐ μή.* sic autem ut scribatur, ne sententiae quidem ratione permitti iudicat Reisig. comm. crit. in Oed. C. p. 252. *κήρυκα* enim esse Copreum, qui iam verba fecerat, ut in hanc sententiam dicta accipi debeant: *minime te fefellerit praeconis oratio.* At quod particulis *οὐ μή* subiicitur, sive aoristo coni. sive futuro, semper et ubique futuri significationem habet, nunquam aoristi, ita ut sive *οὐ μὴ ψεύσῃ* scribas, sive *οὐ μὴ ψεύσει,* hoc nihil aliud sit, nisi *non te fallet.* Nec hoc sententiae rationi repugnat: nam *ψεύδειν κήρυκος λόγος* tum demum potest quum eventum non habet; *ante eventum* vero hoc non nisi futurum cogitari et poni potest. Praeterea Elmslei. et Herm. *ψεύσῃ σε,* quod mihi minus necessarium videtur. Lenting. p. 96. coni. *σὲ γάρ τε μὴ ψεύσῃ γ' ὁ κήρυκος λόγος,* om. *ὅρα, Cave tibi quidquam imponant praeconis verba:* *vel σὺ γάρ τι μὴ ψεύσῃ σ' ὁ κήρ. λ.* Neutrum sententiae convenit, nec *σέ* recte collocatum est.

V. 385. Tyrwhitt. *εὐτυχὴς τὰ πρόσθεν ὤν,* recte, opinor, non quo *εὐτυχὴς τὰ πρὸς θεῶν* dici non posse existimem, sed quia sententia repugnat; *Eurystheus felix est ope deorum,* is optime diceret, qui quantum periculi ab eo immineret, declarare vellet; sin per ironiam aliquam dictum accipias, frigida est et elumbis ironia.

V. 386. Recte Elmslei. et Herm. *εἶσιν, veniet:* nam *ἐστὶν* et per se languidum est, nec solet in initio versus poni.

V. 387. *ἐς τὰς Ἀθήνας* Elmsleius cum Porto et Barnesio iungit cum *οὐ σμικρὸν φρονῶν* propter Hipp. 6. *σφάλλω δ' ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα.* Mihi cum *εἶσιν* iungendum videtur, sed ita ut simul ad verba *οὐ σμικρὸν φρονῶν* referatur. Ita vim habet illud *καὶ μάλα. Athenas veniet, et quidem non mediocri spiritu.*

V. 390. Ald. rell. *ἄνδρα δὲ χρεών.* Erfurdt. ad Soph. Ai. p. 629. et *ἄνδρα γὰρ χρ.* et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 393. Ald. rell. *πεδία μὲν οὖν γῆς εἰς τόδ'. εἰς τάδ'* MSS. Steph. et in Vict. notatum *ἔσ. τάδε.*

V. 394. Ald. rell. *Λεπάραν* (sic littera maiuscula) *δ' ὀφρύην*. Littera minuscula scribens Brodaeus vertit *in aspero iugo castra — metatus. λεπαίαν δ' ὀφρ.* primus edidit Stiblin. quam lectionem commemorat etiam Portus. Codd. *λεπάραν*, cui in Flor. 2. nota adscripta, *ὄνομα τόπου*.

V. 395. Verba *δόκησιν δὴ τόδ' ἂν λέγοιμί σοι* in parenthesi posita esse primus vidit Brodaeus. Hic etiam MSS. Steph. *τάδ'* pro *τόδ'*.

V. 396. *ποία* Ald. rell. *ποίᾳ* Portus. *ταννῦν δορός* haud dubie corrupta sunt: *ταννῦν* plane otiosum, *στρατόπεδον δορός* insolita locutio. Pro *δορός* Reisk. coni. *ὅροις*, quod probat Hermann. Musgrav. *στρατόπεδον τ' ἄνευ δορός*, quod recepit Elmsl. Quomodo aliquis *ἄνευ δορός*, *sine* Marte *γῆν κτᾶσθαι* possit, intelligo; sed *στρατόπεδον προςάγειν* (quo ipso infestus animus proditur) *ἄνευ δορός* non concoquo, nisi forte dicas brevius dictum esse pro *qua parte exercitum adducat, sed ita ut sine Marte controversiam dirimere cogitet.* Tutam autem in terra hostili stationem is etiam imperator quaerit, qui quam maxime acie confligere vult.

V. 397. *τῇδ' ἱδρύσετε* Ald. *ἱδρύσεται* MSS. Steph. Flor. 1. 2. Vict. ut primus edidit Canter. *τῆςδ'* Tyrwhitt. et sic Par. E. Vict. E *ποίᾳ* repete *καὶ ποῦ ἱδρύσεται.*

V. 398. *ἄρηρ'* Ald. rell. *ἄραρ'* Brunck. ad Med. 323. Cf. Porson. ad Orest. 1323.

V. 401. Musgrav. cum Tyrwhitto versum 402. ante hunc poni volebat. Sed vid. Elmslei. *Τὸ θυηπολεῖσθαι ἄστυ* erat *τροπαῖον τ' ἐχθρῶν καὶ πόλει σωτήριον.*

V. 402. Ald. *τρόπαιά τ' ἐχθρ.* Herv. 1. *τροπαῖα τ' ἐχθρ.* Herv. 2. *τροπαιά τ' ἐχθρ.* Tum *σωτηρία* Ald. rell. *σωτήρια* Brodaeus, Barnes. et sic Vict.

V. 408. Ald. rell. *κόρην Δημητρί γ', ἥτις* - - Barnes. *κόρῃ Δήμητρος, ἥτις* - - quod recepit etiam Elmslei.

V. 411. *κτανῶ* Ald. rell. *κτενῶ* Elmsl.

V. 415. Ald. rell. *καὶ νῦν πικρὸν ὄν.* Coniecturis VV. DD. ab Elmsleio commemoratis adde Lobeckii coniecturam, qui ad Soph. Ai. 58. scribendum censet *καὶ*

μὴν παρὼν ἂν συστ. πικρὰν ἂν Par. G. *πικρὰς ἂν* Par. E. Flor. 1. 2. Vict.

V. 416. Ald. rell. *ὡς δίκαιον ᾖ.* Elmslei. *ὡς δίκαιον ἦν*, ut dudum antea correxerat Schaefer. melet. p. 110.

V. 417. *μωρίαν ἐμοῦ* Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 465. et in edit. Ex eo quidem, quod dicitur *κατηγορεῖν* v. c. *ἀδικίαν Φοίβου*, non colligam *κατηγοροῦσι μωρίαν ἐμήν* falsum esse.

V. 418. Ald. rell. *ἢν δὲ μὴ δράσω τόδε*, vel hoc sensu: *nisi iis, qui stultitiam meam accusant, cedens, supplices hostibus dedam*, vel, ut Herm. interpretatur, *si hoc non faciam, ut abstineam alterutrum imperare*; quae utraque contorta est loquendi ratio. Commodius est, quod in Flor. 1. 2. Vict. legitur: *εἰ δὲ δὴ δράσω* (futur.) *τόδε*, *si bellum pro supplicibus suscipiam*; quo fieri necesse est, ut virgo nobilis immoletur; quem sensum esse loci e vss. 421. 22. apparet.

V. 426. cum nota interrogationis Elmsleius, quae mihi a chori persona aliena videtur. Chorus enim sententiam suam de iis, quae geruntur, ferre solet, non, quid fiat, interrogare, praesertim ubi res antea iam exposita est, ut nulla amplius interrogatione opus sit, vel id quaeritur, ad quod nemo sanus respondeat, ut h. l. *deusne* sit, qui civitatem impediat. Equidem vereor, ne *ἀλλ' ᾖ* e primis superioris versus verbis ortum, et legendum sit, *ἄλλως πρόθυμον οὖσαν.* - - nam *frustra* alacris civitas est ad opem ferendam, si deus hoc fieri non sinit.

V. 429. *ἐς χεῖρα γῇ συνῆψαν* recte Elmslei. a locutione *συνάπτειν τινὶ εἰς λόγους* ductum censet. Est *ad terram ita prope accedere, ut eam manu quasi prehendere possis.* Hinc *εἰς χεῖρα prope*, ut explicat Hermann. Valck. ad Phoen. 1409. coni. *ὡς χεῖρα γῇ συν. simulac manu terram tetigerunt.*

V. 430. *πνοιαῖσιν* Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2. Vict. *πνοαῖσιν* Herv. 2. rell. Hoc praetulit etiam Elmsl.

V. 431. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *ἀπωθούμεθα.* Canter. Barn. *ἀπωθούμεσθα*, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 435. Ald. rell. *εἰ μὴ θέλοι. θέλει* Elmslei. Herm. Lenting. p. 96. quod mihi quoque rectius videtur: nam

nolle se neque suam, neque civis ullius filiam occidere ipse Demophon. v. 411. dixerat, ut hoc commemorari non potuerit tanquam res, quae sola suspicione nitatur.

V. 436. *αἰνέσαι δ' ἔχω* Valck. ad Phoen. 712. quod recepit Elmslei. *αἰνεῖν ἔχω* legitur infra v. 485. at non minus saepe *ἔχω* cum Partic. ut Hec. 1013. Iph. A. 659. Troad. 318. *συμπαραινέσας ἔχω* Arist. Av. 851. Idem esse, quod alias *ἤνεσα, ἐπήνεσα, παρήνεσα*, recte Hermann. monet ad Viger. not. 162. Lenting. p. 97. coni. *αἰνέσας τ' ἔχω*. iniuria.

V. 437. *εἰ θεοῖσι – ἔμ'*, ad sequentia referenda esse primus vidit Heath. Elmslei. ad Iph. T. 96. *εἴτι θεοῖσι δή*, ut *θεοῖσι* disyllabum sit, in editione nihil eiusmodi significat. Herm. in notis MSS. *εἰ δὲ θεοῖσι δή* - -

V. 438. Flor. 1. *οὔτι* pro *οὔτοι*.

V. 443. Ald. rell. et Codd. *κἀμοῦ μέν*. MSS. Steph. *κἀμοὶ μέν*. unde sic ediderunt Canter. Barn. Musgrav. Recte *κἀμοῦ* defendit Elmslei. loco Med. 346. *τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα.* Sic etiam Lenting. p. 96.

V. 451. Ald. rell. *οὐχ ἅπασι γάρ*. quod defendit Musgrav. pro *παντάπασι* dictum accipiens. Hoc ut probetur, aliis locis opus est, quam iis, quae a Musgravio ad Soph. Oed. T. 40. et ab Elmslei. ad h. l. citantur. Nam in Oed. T. 40. *πᾶσιν* cum *κράτιστον* cohaeret, et in Oed. Col. 1446. *ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν* dictum est, ut *Σωκράτης ἄξιός ἐστι θανάτου τῇ πόλει* apud Xenoph. Mem. in. Hoc loco *ἅπασα* MSS. Steph. quod probat Porson. Adv. p. 268. et post Canter. Barn. recepit Elmsl.

V. 454. *δωθήτω* Flor. 1. 2. Orell. in append. ad Isocr. or. π. *ἀντιδ.* p. 389. *σωθήτω τέ σοι τέκνα.* Vix opus.

V. 456. Notandum *με* encliticum pro *ἐμέ*. Vid. ad v. 64.

V. 458. *ἁνήρ* Elmsl. pro *ἀνήρ*.

V. 460. Ald. rell. *αἰδοῦς καὶ τύχης τίς ἂν τύχῃ*; Barn. *τίς ἂν τύχῃ* sine interrogatione. *τύχῃ* soloecum correxit Elmsl. deleta interrogationis nota. Pro *καὶ τύχης τις* Grotius in Excerptis p. 954. et Tyrwhitt. *κἀτυχής τις*, quod probant Musgrav. et Hermann. recepit Elmslei. Mihi vix dubium est quin *τύχης* ortum sit e vicinia verbi *τύχῃ* vel *τύχοι*. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. *καὶ δίκης τις ἂν τ.*

V. 462. *ψεῦδος* pro *κέρδος* Flor. 1. 2. Vict.

V. 470. *λύμης* Elmsl. *λύμας* est accus. plur. Nam accusativum quoque asciscit *μεμνῆσθαι*. Vid. Gramm. gr. §. 325. not.

V. 475. *προσθῆτε* Elmsl. *πρόσθητε* non abhorret ab analogia, quum etiam *κατάθωμαι, μετάθηται, πρόθηται, ἐπίθωνται* in Atticorum libris scripta legantur. Tum Porson. ad Eur. Med. 139 sq. (p. 401. ed. Lips.) *πρῶτον μὲν τόδ'* propter *γάρ* brevi intervallo repetitam. V. 474. *ἐξόδοις ἐμαῖς* non explico cum Elmsleio *ἕνεκα ἐξόδων ἐμῶν*, sed additum est ad accuratius declarandum *μοι*, *ne me, id est, egressum meum, impudentiae accusate*, quod simillimum est duplici dativo v. 63.

V. 472. Elmsl. Lenting. p. 97. *εἴσω θ' ἧσ.* recte, ut puto.

V. 480. Vid. ad Phoen. 371.

V. 482. In margine Flor. 2. adscriptum est *τοῦτο καὶ κατ' ἐρώτησιν ὀρθῶς ἔχει.*

V. 487. *εἰς ἀμήχανον* Ald. rell. *εἰς ἀμήχανα* Elmslei. exemplis etiam congestis, quibus terminationes *ον* et *α* saepe inter se confundi probaret: nam si *ἀμήχανον* adhibuisset poeta, inquit, articulo, ni fallor, addito dixisset *εἰς τἀμήχανον*. Hoc ipsum quum deinde in Rom. C. scriptum invenisset, reponi iussit ad Med. 397. not. n. Idem habent Flor. 1. 2. ut hoc non dedisse nunc ipse indigner.

V. 488. 490. Verbum *σημαίνειν* ad oraculorum interpretes, *κελεύειν* ad ipsum Demophontem referendum esse censet Elmsl. Num igitur *oraculorum interpretes significare, Demophontem iubere* - -? quod ineptum est. *σημαίνειν* et *κελεύειν* tautologiae crimine liberari non posse video; sed illae tautologiae non adeo rarae sunt in Tragicis. Vide tamen, an legendum sit: *χρησμῶν γὰρ ᾠδοὺς φασὶ σημαίνειν τόδε· οὐ ταῦρον* - - *σφάξαι κελεύειν*, de qua constructione vid. supra ad v. 176.

V. 490. Ald. Herv. 1. *σφάξαι κελεύειν μητρὸς, ἥτις εὐγενής*. Comma post *μητρός* deletum in Herv. 2. Brub.

rell. Ingeniose Pierson. Veris. p. 178. *σφάξαι κόρη Δήμητρος, ἥτις εὐγενής.* quo simul tautologia illa *σημαίνειν κελεύειν* tollitur. Sed lenior medicina est Brodaei, *πατρὸς ἥτις εὐγενοῦς, ΜΡΟΣ* in *ΠΡΟΣ* mutato, quae lectio a Barnesio et Elmsleio adoptata, confirmatur v. 409. 513. Herm. coni. *κελεύειν, ἥτις ἐστὶν εὐγενής.*

V. 491. Assentior Hermanno, bis vel *χρή* vel *χρεών* legendum esse in not. MSS. dicenti.

V. 493. Elmslei. *σφάξειν.* Sed recte Reisig. comm. crit. ad Oed. C. p. 190. monet, in verbis eis, quae futurum aliquid sua vi ostendant, nihil offensionis habere praesentis infinitivum, quia futuri temporis notio verbo illi, ex quo hic pendet, insit. Possit etiam de more accipi, *dicit non sui ingenii esse immolare.* Cf. ad Orest. 738.

V. 494. Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. *κἀμοὶ δὲ λέγει.* *δέ* eiecit Barnes.

V. 495. Codd. et edd. *εἰ μή τι τούτων ἐξαμηχανήσομεν.* Herm. coni. *εἰ μή τι τούτων ὀξὺ μῆχαρ ἥσομεν,* addens: Schneiderus in critico lexico verbum *ἐξαμηχανάω* finxit. Culpae particeps Riemerus neque hoc, neque alia expulit innumerabilia ex eo lexico barbara verba. Ab Herm. coniectura ego progressus dedi, *εἰ μή τι τούτων μῆχαρ ἐξευρήσομεν* secundum illud Hipp. 481. *εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν.* Med. 263. *ἤν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ.* At *μῆχαρ* vocabulum est Aeschyleum, non Euripideum. Itaque nunc rectius puto, *εἰ μή τι τούτων μηχανὴν* (vel *μηχανὰς*) *εὑρήσομεν.*

V. 497. Pro *βούλεται* Hermann. leg. suspicatur *βούλεσθαι.* Non assentior.

V. 498. Codd. et edd. *ἐν τῷδε κεὐχόμεσθα.* *κεισόμεσθα* eo confidentius scripsi quod Spitznerus mihi aliquando narraverat, hanc lectionem, a se quoque inventam, Lobeckio eximie placuisse. Sed futurum tempus minus accomodatum est. Egregie Elmslei. *κἀχόμεσθα* i. e *καὶ ἐχόμεσθα.* *ευ* et *α* quoties confusa sint, nemini ignotum esse potest. *ἐν τῷδε λόγῳ* (*in eo quod tu dixisti,* i. e. in eo quod tu subeundum ostendisti) *ἐχόμεσθα σωθῆναι* familiari Graecis attractione dictum est pro *ἐν τῷδε λόγῳ ἔχεται ἡμᾶς σωθῆναι; ex hac re nunc pendet,* s. *in hac re nunc positum est, ut servemur,* sicut *ἔχεσθαι ἐν πόνῳ, ἐν ἀπορίᾳ* dicitur.

V. 499. *τἄλλα δ' εὐτ.* Ald. rell. *τἄλλά γ'* e Par. G. scripsit Musgrav. et sic Flor. 1. 2.

V. 500. *Ἀργεῖον δόρυ* Elmslei. Vid. ad Bacch. 1.

V. 502. Ald. rell. *ἑτοίμα.* Elmsl. *ἑτοίμη,* et sic Flor. 1. 2.

V. 504. Elmslei. *αἴρεσθαι.* Locutionis *αἴρεσθαι* s. *ἄρασθαι κίνδυνον* exempla Stephan. in Thes. T. II. p. 207. attulit Thucyd. II, 71. Demosth. *λ. ἐπιτ.* p. 1395, 13. Reisk. Sed idem tentantem inhibuit me Isocr. epist. p. 409. D. ed. Steph. *ἁμιλλᾶσθαι τοῖς-εἰκῇ τοὺς κινδύνους προαιρουμένοις.* Et cum dilectu h. l. *αἱρεῖσθαι* positum videtur pro *sponte suscipere.*

V. 509. Ald. rell. *φύντες.* MSS. Steph. *φύντας,* vel *φῦντας,* unde sic ediderunt Canter. Musgrav. *φῦντας,* Barn. *φύντας.* *φῦντάς* etiam Flor. 1. 2.

V. 513. Ald. rell. *κἄπειτα δέ τινα.* Correxit Tyrwhitt.

V. 515. Ald. rell. *ἀλητεύω.* MSS. Steph. *ἀλητεύσω.*

V. 526. *πρέπει* Codd. et edd. Scaliger malebat *πρέποι,* in quod Virum magnum quasi divinitus incidisse dicit Reisig. de partic. *ἄν* p. 130 sq.

V. 539. Edd. *οὐκ ἔτ' ἄλλ.* Elmsl. *οὐκ ἔστ' ἄλλ.* et sic Flor. 1. 2. Vict. In hoc uno haereo quod *ἔστι* eo loco positum est, ut cum vi quadam pronunciandum sit, quae potius in *ἄλλοθεν* inest.

V. 541. Formam Ionicam — *κλῆος* non alibi in Tragicis me legere memini. Elmsl. *Ἡράκλειος.* Sed ut recte dicatur *ἡ Τυνδάρειος παῖς* Orest. 1505. *Ἡράκλειος* tamen, non adiecto *παῖς* vel *θυγάτηρ* dubito an usquam reperiatur.

V. 542. (*αἰσχύνομαι*) *τοῖς σοῖς λόγοισι.* Vid. Gramm. gr. §. 403. c.

V. 550. *προθύμως* Ald. rell. et Codd. *προθύμῳ* Barnes. in marg. quod probatum Musgravio, recepit Elmsl.

V. 551. *ὅδ'* recte solus Barnesius. Ald. rell. *ὁδ' αὖ λ.* peius etiam Commel. Musgrav. *ὁ δ' αὖ.*

V. 553. Elmslei. in *ὑπερφέρεις τόλμαν* haeret, quum

alias ὑπερφέρειν cum genit. iungatur. ὑπερφέρειν videtur h. l. esse non *antecellere*, sed *supra ferre*, *exaggerare*.

V. 556. θνήσκειν γ' Ald. rell. Cum Reiskio et Elmsleio scripsi θνήσκειν σ'.

V. 558. ἐλευθέρως θανεῖν dici videtur is, qui ἄνευ πάλου mortem obit. Cf. v. 551. De vi coniunctivi vid. etiam Elmslei. ad Med. 1242. ad Bacch. 341. Porson. et Dobraeum ad Arist. Plut. 965.

V. 566 sqq. in Ald. rell. tribuuntur Iolao. Demophonti assignant Heath, Tyrwhitt. Musgrav. Elmsl. At is post v. 473. scenam reliquisse videtur. Itaque hanc ῥῆσιν praeeunte Herm. Choro dedi.

V. 572. Misere languet illud μοι in fine additum et e sq. v. ortum videtur. Itaque Tyrwhitt. coni. πρόςφθεγμα σόν, quod non melius. Elmslei. dedit πρόςφθεγμα δή. Blomfield. *Quart. rev.* 18. ὑστάτοις προςφθέγμασι, quia πρόςφθεγμα singulare alibi ab Euripide non usurpetur: nam Troad. 784. variat lectio. Verum videtur, quod Herm. coniecit ὕστατον προςφθεγμάτων. Sed post curas secundas addit: Nescio tamen an praestet, quod Elmslei. dedit.

V. 574. τούςδε in Herv. 1. 2. Brub. Canter. excidit: ex Aldina revocavit Barnes. τοιούςδε, *tales*, *qualis tu es*. Hoc explicatur verbis εἰς τὸ πᾶν σοφοὺς ὥςπερ σύ.

V. 575. Ald. Herv. 1. 2. Brub. ἀρέσκουσι γάρ; nulla distinctione post μᾶλλον posita. ἀρκέσουσι γὰρ MSS. Steph. unde sic edidit Canter. Sic etiam Flor. 1. 2. ἀρκέσουσι γὰρ sc. τοιοίδε ὄντες, i. e. ἀρκέσει αὐτοὺς τοιούςδε εἶναι. Vid. ad Orest. 657.

V. 582. Elmsl. πάροιθε.

V. 584. Ald. Herv. 1. 2. Brub. τιμῶ τε. Canter. τιμᾷ τε. Barn. τιμᾶτε. Musgr. τιμῶτε ad quod nihil enotatum e Florr. Elmslei. τιμᾶτε. τιμῷτε defendas, si optandi vim potius, quam imperandi et admonendi, inesse dicas.

V. 591. κάτω χθονὸς Stob. CXIX. p. 602. Gesn. CXXI. p. 493. Hoc dicere videtur: *si quis sensus est in mortuis. Utinam vero ne adsit sensus!*

V. 593. οἱ θανούμενοι non *nece functi*, ut vertit Grotius, sed *quibus moriendum est*.

V. 596. Ald. rell. εὐψυχίας. Correxit Scaliger.

V. 597. τιμιωτάτη sc. οὖσα, ut explicat Valck. ad Hipp. 304. Ita si accipias, quo tandem nexu sequens versus cum hoc cohaerebit? Imo deleto commate post τιμιωτάτη iunge: ἔσει πολὺ τιμιωτάτη ὑφ' ἡμῶν i. e. τιμηθήσῃ, ita ut ἴσθι positum sit διὰ μέσου.

V. 600. κόρῃ Elmsl. etsi non negans parum referre κόρῃ an κόρην legas.

V. 601. Ald. rell. δύεται μέλη. Miltono debetur λύεται.

V. 607 sqq. In describendo hoc carmine maxime secutus sum Boeckhium de tragic. p. 262. Versus 607. 8. 614. 15. leguntur apud Stob. ecl. phys. p. 11. Canter. 168. Heer.

V. 610. Ald. rell. παρὰ δ' ἄλλον γ' ἄλλα. Elmslei. Burgesium ad Troad. p. 137. secutus nil nisi γ' delevit. Nostra lectio est a Seidlero, commemorata Hermanno in notis MSS. Vulgatam firmare videtur Alc. 915. συμφορὰ δ' ἑτέρους ἑτέρα πιέζει φανεῖσα θνατῶν et alios homines aliam sortem habere in sequentibus additur.

V. 613. in metrum peccat. Boeckh. scripsit τὸν δὲ πλάνητ' εὐδαίμονα τεύχει, Seidler. apud Herm. τὸν δ' εὐδαίμονα τεύχει ἀλάταν. Sed vix casu chiasmus ille, quo τῷ ὑψηλῷ et τῷ βραχεῖ inverso ordine opponuntur ἀλάτας et εὐδαίμων, effectus videtur. Herm. in notis MSS. „f. τὸν δ' ἀλίταν εὐδαίμονα τεύχει. Ἀλιτεῖν proprie videtur esse supplicari ob aliquod peccatum, ut a flagitando flagitium dictum est, translatum deinde ad peccata. Itaque ἀλίτης miser erit et supplex." Et nominis ἀλίτης auctoritas non satis certa est, et ἀλιτεῖν nullo alio sensu, nisi *peccandi*, legitur.

V. 615. Post ἕξει addebatur γ'.

V. 616. Ald. rell. ἀλλὰ σὺ μὴ προςπιτνῶν τὰ θεῶν ὕπερ, | μηδ' ὑπεράλγει. in qua nec metrum, nec sensus constat. MSS. Steph. προςπίτνει, quod Flor. 2. etiam ab alia manu supra scriptum habet. Flor. 1. 2. προσπεσών, Vict. πρὸς πεσών. Elmslei. edidit ἀλλὰ σὺ μὴ προπίτνων τὰ θεῶν φέρε. μὴ προπίτνων vertens *erecto corpore atque animo*: nam Iolaum humi iacentem surgere iubere Chorum. Hermann. in *Classic. journ.* 38. p. 284. (quae

nota inserta editioni Elmsleii Lipsiensi p. 57 sqq. *ἀλλὰ σὺ μὴ, προπιτνῶ, τὰ θεῶν ὕπο, μήδ' ὑπεράλγει φροντίδα λόπῃ, at tu, oro, ne aut deorum decretis aut cura tua nimis dole.* Iolaum quidem supra v. 604. et iis quae fiant, immolatione Macariae, dolere, et oraculo, quod virginem immolari iussisset, video; sed *sua cura dolere* i. e. dolere quod cura aliqua angaris, quid sibi velit, non intelligo. Et illa quae v. 604. leguntur, non duo sunt, ut inter se opponi possint, sed unum, oraculum de immolanda virgine, quo ipso fiebat, ut Macaria se immolandam offerret. *ὕπερ* haud dubie e sq. *ὑπεράλγει* repetitum est; sed quid ceteris faciam, non habeo.

V. 619. Ald. rell. *πρὸς ἀδ.* Scaliger *πρὸ ἀδελφῶν*, Barnes. *πρό τ' ἀδ.*

V. 623. Ald. rell. *ἄξια δ' ἀδελφῶν τάδε γίνεται.* Sed Par. E. G. Flor. 1. 2. *ἄξια δ' εὐγενίας τάδε γίν.* ut edidit Musgr. *ἀδελφῶν* e v. 619. repetitum videtur.

V. 624. Ald. rell. *εἰ δὲ σέβεις σύ γε θ. σύ γε* deleverunt Burges. et Seidler. apud Hermann. et omittunt Flor. 1. 2. in hoc tamen ab alia manu suppletum.

V. 625. *γέρων* est a Brodaeo, unde sic ed. Canter. quum in Ald. rell. legeretur *γέρον.* et *γέρων* Flor. 1. 2.

V. 626. *μήτηρ δὲ π.* Ald. rell. *μήτηρ τε π.* scribendum vidit Musgr. recepit Elmslei.

V. 627. Ald. Barn. *οἵα δή γ' ἐμ.* In Herv. 1. neque spiritus, neque accentus apparet. Herv. 2. Canter. Musgrav. *οἷα δή γ'.* Blomfield. in Mus. crit. 2. p. 182. coni. *οἵα γ' ἡ 'π' ἐμοῦ παρουσία.*

V. 628. Flor. 1. 2. *κατηφθέν* pro *κατηφές.*

V. 629. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Canter. *ἦλθεν οἰκεῖος.* Correxit Barnes. Tum Elmslei. *ξυνειχόμην*, quia aoristum *ἐσχόμην* nunquam passiva significatione usurpare videantur Attici. Vid. ad Hipp. 27. In Mus. crit. II, p. 35. not. ad Med. se malle *ξυνισχόμην* dicit, quam notam non repetiit in edit. Medeae ad v. 1128.

V. 632. Flor. 1. *ἥκω γε μέν χάρμα συμφέρων μέγα.*

V. 634. De Penestis vid. Ruhnken. ad Tim. p. 212.

V. 635. Flor. 1. 2. Vict. *ἧκες*, Ald. Herv. 1. *σωτήρ νων.* Herv. 2. rell. *σωτὴρ νῷν.* Verba transposuit Porson. Praef. Hec. p. XXXIV. quod impugnat Hermann. elem. d. metr. p. 116. Mihi etiam Porsoni collocatio verborum numerosiorem versum efficere videtur.

V. 636. *τὰ νῦν τάδε, nunc ipsum.* Vid. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 121. not. 71.

V. 638. Elmsl. et Lent. p. 97. *τοῦδε φιλτ. λ.*

V. 641. Ald. rell. *τι χρῆμ' ἀϋτεῖς; πᾶν -- * Pierson. Veris. p. 181. scribendum monuit *τί χρῆμ' ἀϋτῆς πᾶν--στέγος;* et sic Parr. E. G. Flor. 1. 2. *τί χρῆμα* est *quare*, ut v. 628. 704.

V. 644. Ald. rell. *τὸ σὸν δ' εἰδέναι.* Canter. edidit *τόσον δ' εἰδ.* ex H. Steph. emendatione, qui praeterea *οὖν* vel *ἄρ'* post *δ'* subiici malebat. Canter. coni. *τοσοῦτον δ' εἰδ.* Barnes. ed. *τόσον δέ γ' εἰδ.* Nostrum e Parr. E. G. dedit Musgrav. quibus accedunt Flor. 1. 2. Tum Elmslei. *εἰδέναι σε χρῆν.*

V. 646. Ald. rell. *ἦτ' ἄρ' ἐκ.*

V. 647. Elmslei. *προςθίξει.*

V. 649. Ald. Herv. 1. *μητρέσης* uno vocabulo.

V. 652. *σέ* sc. *ἐβόησα*, quod inest in *βοὴν ἔστησας.* Male Brodaeus *σὺ πρ.* quod receperunt Canter. Barn. Musgr. *πέλας* non cum *τοῦδ'* iungendum, *prope hunc virum*, ut vult Musgr. sed adverbii vice fungitur, *ut ante hoc templum prodires prope ad me accedens.* Vix enim scriptor accuratus *ναοῦ τοῦδε* iuxta se posuerit, ita tamen ut divellerentur, et alterum e *πρόσθε*, alterum e *πέλας* penderet.

V. 653. Edd. *οὐκ ἴσμεν ἡμ. τ.* Recte Hermann. in notis MSS. *οὐκ ᾔσμεν.*

V. 657. *παῖς νῦν ἄπ.* legendum coniicit Elmslei. in Add. quamvis duplicem interrogationem in una verborum comprehensione coniungi non ignorans. Est enim pro *ἀτὰρ τί νῦν ἄπεστι καὶ ποῦ νῦν ἄπ.*

V. 658. Ald. Herv. 1. *τέρψας.* Brodaeus corr. *τέρψαι*, unde sic Herv. 2. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 660. Notam interrogationis post *μέτεστι δή* delevit Elmslei. probante Herm.

V. 664. Hermann. deleri vult *δ'*, collato v. 711.

V. 667. Malim cum interrogatione haec legi.

V. 668. *τὰ σφάγια τάξων ἑκάς* Ald. Herv. 1. 2. *τάξεων* Herv. 2. rell. Par. E. Flor. 1. 2. *τά* delevit Canter. et in Flor. 2. est ab alia manu. Sed quid hoc sibi velit, quod dicit, victimas iam procul ab ordinibus abductas esse, non intelligo.

V. 669. Ald. *πόσον, τί δ' ἐστ' ἅ.*

V. 672. *εἰκάζομεν* Ald. rell. *ᾐκάζομεν* Par. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 673. Iolao, sq. v. famulo tribuit Ald. rell. Utramque notam omittunt MSS. H. Steph. quos secuti sunt Barnes. et Musgrav. item Flor. 1. 2. Vict.

V. 675. *ταῦτα* Ald. rell. Musgrav. *ταὐτά* Barn. quum iam Portus vertisset *eadem.*

V. 677. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. post *σοῦ* distinguunt, Barnes. post *ἥκιστα.* Recte Canter. Nov. lect. VII, 29. omnem interpunctionem sustulit. Recte Hermann. vertit: *minime te decebat stulta loqui.*

V. 678. Par. E. apud Markl. ad Iph. A. 173. *ὡς μὴ μ.* Canter. l. c. *καὶ συμμετασχεῖν.* Portus *καὶ δὴ μετ.* Notam interrogationis deletam in Herv. 2. 3. Brub. Cant. revocavit Barn. denuo delevit Elmslei. sensum esse dicens *καὶ ἥκιστα πρὸς ἐμοῦ ἐστι μὴ μετασχεῖν ἀλκ. μ. φίλοις.* Ego supplendum censeo *καὶ πρὸς ἐμοῦ ἐστι μὴ μετ.* Saepe enim ex iis, quae praecesserunt, contrarium supplendum. Cf. ad Alc. 41.

V. 679. *δρώσης* Ald. et Codd. quod Herv. 1. 2. 3. Brub. in *τρώσης* depravarunt, Portus in *τρώσῃς.* Verum viderunt Canter. Duport. Scal. et ex Ald. revocavit Barn. qui etiam sensum recte declaravit.

V. 680. *θένοιμι* et vs. sq. *θένοις* est a Piersono Veris. p. 191.

V. 684. Edd. et Codd. *ἀλλ' οὖν μαχοῦμ' ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι.* quae lectio recte suspecta fuit Erfurdtio ad Soph. Ai. 190. p. 516. propter diphthongum *αι* elisam, Elmsleio propter omissam particulam *γε*, quae alias post *ἀλλ' οὖν* addi soleat. Itaque uterque scribendum coniecit *ἀλλ' οὖν μαχοῦμαί γ' ἀρ. οὐκ ἐλ.* quod non dubitavi recipere. Elmsleii vero explicatio melior videtur, supplentis *ἢ οἷς ποτε* (i. e. *iuvenis*) *ἐμαχόμην.*

V. 685. Ald. rell. *σκήνωμα προςτίθεις.* *σήκωμα* Par. G. Flor. 1. 2. Vict. De voce vid. Lennep. ad Phalar. p. 187. (206. Lips.) Tum Par. G. *προτίθῃς*, suprascr. ῃ *προτιθείς.* Flor. 1. *προστιθῇς*, 2. *προστίθεις.*

V. 686. Ald. rell. *μή τι μ' ἐρ.* Barn. *μήτοι μ' ἐρ.* et sic Par. G. Flor. 1. 2.

V. 688. Supra *μενοῦντα* in Par. G. Vict. scriptum *μενοῦντος.* Cf. Rhes. 145. Blomfield. tamen ad Aesch. Agam. 1394. se malle *μενοῦντος* dicit etiam post Elmsleii adnotationem. Mox Reisig. comm. crit. in Oed. C. p. 352. scribi iubet *τἀμά σοι λέγειν πάρα. me non mansurum, de me licet profiteri.* cuius constructionis similem aliam nondum inveni. *τἄλλα* significat quae praeterea dicere possit famulus de Iolai imbecillitate.

V. 689. Elmslei. *ὁπλίτης,* quia sic est in Androm. 459. *γοργὸς ὁπλίτης φανείς.* Quid sit *ὁπλίτης ἄτερ τευχέων,* fateor me non intelligere.

V. 691. Flor. 1. 2. *οὖσι* pro *οἷσι,* sed in 2 *οἷσι* supra scriptum al. m.

V. 700. *ἡμετέραν* Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. *ὑμετέραν* Ald.

V. 701. *χρῆν* Elmsl. Recte se habet *χρή.* sperat enim Chorus propter adhortationem suam sententiam mutaturum esse Iolaum: *χρῆν* valet de re facta, quae infecta reddi nequit. — *τὴν ἡλικίαν* Ald. rell. *σήν* Porson. Adv. p. 268.

V. 705. *λείπειν* Elmsl. qui ubique post *μέλλειν* infinitivum praesentis reponendum censet. Tum Flor. 1. 2. *σὺν τέκνοις ἐμοῖς.*

V. 706. Flor. 1. 2. *χρῆν.* Ald. rell. *μέλλειν·* *μέλειν* primus Stiblin.

V. 708. *πᾶσι* Ald. rell. *παισί* Cant. Aem. Portus Scaliger.

V. 714. Flor. 1. *αὐτὸς εἶδεν.*

V. 716. *οὐκ ἐν τοῖσδε* Barn. Musgrav.

V. 717. Ald. rell. *ἀγών.*

V. 718. *μέλλοντος* Ald. Herv. 1. *μέλλοντας* Herv. 2. rell. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 722. Ald. *ἔνθεν ὀξύην.* *ἔνθες* correxit Canter. et sic Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. *ὀξύην* in *ὀξύνην* depravatum est in Herv. 1 sqq. hinc Canter. fecit *ἀξίνην* contra metrum. *ὀξύην* revocavit Barnes. MSS. Steph. *ἰξύην*, adscripto *ἰγνύην*.

V. 727. Ald. rell. *ληφθείς*. *λειφθείς* est ex emendatione H. Steph. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 728. *δοκῶ* Ald. rell. Correxit Tyrwhitt. et *δοκῶν* Flor. 1. 2. cum commate post *ἐγώ*. Praeterea Elmslei. in *Mus. crit. Cant. I.* p. 487. *σύ τοι βραδύνεις, οὐκ ἐγώ*, nescio qua de causa.

V. 729. Scribendum videtur *οὔκουν*, *nonne igitur* -- ut Brunck. edidit in simili loco Aristoph. Plut. 257. *οὔκουν ὁρᾷς ὁρμωμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως, ὡς εἰκός ἐστιν, ἀσθενεῖς γέροντας ἄνδρας ἤδη;* pro *οὐκοῦν* - - *ἤδη*. quem comparat Bergler. Lenting. p. 97. confert Ter. Eun. V, 3. Chr. *move vero ocius te, nutrix.* Nutr. *moveo.* Chr. *video, sed nil promoves.*

V. 731. Ald. rell. *σὺ ταῦτα λέξεις.* *οὐ* pro *σύ* Reisk. et Heath. hic etiam *ταὐτά*.

V. 733. Elmsl. *θείνοντα, θενόντα*, ut scribendum coniecerat in *Edinburg. rev.* 18. p. 484. sententiae minus convenire monens. *θενών* autem et *θενεῖν* aoristi secundi esse monuit supra ad v. 272. Cf. Blomfield. ad Aesch. S. c. Th. 378.

V. 734. Ald. rell. *ἤδη ποθ' ἥξομέν γε.* *εἰ δή* pro *ἤδη* Scalig. Tyrwh. Heath. et sic Vict.

V. 738. *οἷος* pro *ὥστε*, ut saepe. vid. exempla citata Gramm. gr. §. 479. not. 2. Sed et hoc singulare, quod optativus cum *ἄν* sequitur, non infinitivus, et quod verbum non ad eamdem personam refertur, ad quam praecedens, *εἴθε γένοιο, οἷος ἄν* - - *θείην*. Videntur duae constructiones in unam conflatae esse, *εἴθε γένοιό μοι τοιοῦτος σύμμαχος, οἷον ἡβήσαντά σε μεμνήμεθ' ἡμεῖς*, et *εἴθε τροπὴν Εὐρυσθέως θείην*, hoc deinde ad *τοιοῦτος* relatum.

V. 753. Sequentium responsionem antistrophicam primus indicavit Canter.

V. 745. Elmslei. post Musgrav. *φαεσιμβρότου*, quia

Homericum *φαεσιμβρότου ἠελίοιο* manifeste respexerit poëta. Propter hoc ipsum minus probabile est librarios Homericam locutionem in reconditiorem mutasse. Itaque idem V. D. ad Bacch. 121. iure veretur, ut Aldinam scripturam recte immutarit.

V. 746. Ald. Herv. 1. *ἐνέγκατ'*. Herv. 2. rell. *ἐνέγκατε*, ut dactylus responderet spondeo in antistr. Hermann. in notis MSS. *ἐνέγκαιτ'*, quod probare videtur in elem. doctr. m. p. 540.

V. 747. Ald. rell. *ἰαχήσατε.*

V. 749. Ald. rell. *γλαυκᾷ τ' ἐν Ἀθάνᾳ.* Recepi emendationem Schaeferi ad Greg. Cor. p. 46. quam olim Hermann. etiam probabat. Nunc vero scribendum coniicit: *ὅς παρὰ θρόνον ἀρχέταν γλαυκᾷ τ' ἐν Ἀθάνᾳ μέλλει τᾶς πατρ. γᾶς, μέλλει περὶ δωμάτων*, eum, qui secundum Iovis voluntatem, et favente Minerva, supplex receptus, de patria et domo dimicaturus est. Vid. ad Soph. Antig. 24.

V. 752. *ὑποδεχθείς* pro *ὑποδεξάμενος*, comparato *χρησθείς* pro *χρησάμενος* ap. Soph. Ant. 24. illustrat Reisig. comm. exeg. in Oed. C. 1421. Adde *ἐτεκνώθη* Phoen. 868. pro *ἐτεκνώσατο*. Sq. v. *τέμνειν κίνδυνον* non videtur esse *subire periculum*, sed *propulsare*, propter *σιδάρῳ* ita dictum.

V. 756. Ald. rell. et Codd. *πολυαινέτου* Canter. Barn. Musgr. *πολυαίνετον*, e Brodaei emendatione, ut suspicatur Elmslei.

V. 757. Ald. rell. et Codd. *ἐμὲ χθονί*. H. Steph. coni. *ἐμῇ χθονί*. Canter. *ἐμᾷ χθονί*. *μῆνιν κεύθειν* cum *σκαιοσύναν φυλάσσων* Soph. Oed. C. 1213. comparat Reisig. comm. exeg. in Oed. C. 1209. Vid. Elmslei. ad h. l.

V. 760. Legebatur *καὶ λεύσιμον Ἄργος*. Pro *Ἄργος* vet. cod. H. Steph. *ἄλγος*. *κελεύσμασιν Ἄργους* Musgrav. post Reiskium, quod firmari censet scriptura Par. E. *κελεύσιμον Ἄ.* Vulgata orta videtur e v. 60. *ἐς Ἄργος, οὗ σε λεύσιμος μένει δίκη.* Herm. coni. *κελεύσιμον Ἄργος*, *imperandi licentiam habens Argos malum est.*

V. 764. Ald. rell. *ἥσσονές ποτ' ἂν εἴτ' ἐμοῦ φανοῦνται.* Coniecturam H. Steph. et Scaligeri *οὔτ' ἐμοῦ* confirmant Flor. 1. Vict. e quibus ille *ἧσσον οὔτ' ἐμοῦ φα-*

νοῦνται. Idem fuerat in Flor. 2. sed recentior manus scripsit quod editum est. Sed in sensu haereo. *Dii* (quod ipsum omitti durum est) *non inferiores apparebunt mortalibus*, quid sit, perspicuum est; sed quorsum additum *neque me inferiores sunt?* Nec iniuria Elmslei. in repetito ποτε haeret. ἄν futuro indicativi addatur, nec ne, quaeritur: nostrates concedunt: vid. Heind. ad Phaedon. §. 13. p. 22. Schaef. ad Greg. p. 66. cf. Gramm. gr. §. 598. d. Angli negant, in epico tamen et lyrico sermone, ni fallor, tolerantes. Erfurdt. l. supra ad v. 353. indicato ἥσσονές ποτ᾽ ἄνευ γ᾽ ἐμοῦ φανοῦνται, *nunquam mortalibus inferiores erunt, nisi ego quoque vincar.* Reisig. de ἄν partic. p. 101. et in syntagm. crit. p. 43. οὔποτε θνατῶν ἥσσονές ποτ᾽ ἄν ἔκ γ᾽ ἐμοῦ φανοῦνται. Herm. in notis MSS. ἥσσονες ποτ᾽ ἄν, εἰ θεοὶ φανοῦνται, i. e. οὔποτ᾽ ἄν ἥσσονες εἴησαν θεοὶ, εἰ φανοῦνται. ἔν γ᾽ ἐμοί Lenting. p. 97. Reiskio sublegit.

V. 765. Elmsl. τὸ γὰρ οὖδας ob metrum e Musgrav. coniectura.

V. 766. σόν. Similiter vocabulum, in quo vis est, repetitur Rhes. 575. θρασὺς γὰρ Ἕκτωρ νῦν, ἐπεὶ κρατεῖ, θρασύς. Cf. Bacch. 921. ubi vid. Elmsl. v. 961.

V. 768 sq. Ald. πόρευσον, ἀλλὰ τὸν οὐ δικαίως. τὰ δ᾽ ἐπάγοντα δορύσσοντα στρ. Ἀργ. Pro ἀλλά Cant. ἄλλῃ, Scal. Barn. ἄλλᾳ. τᾷδ᾽ ἐπάγοντα Herv. 2. rell. Neque ad ἄλλᾳ (sic Musgr.) neque ad τᾷδ᾽ quicquam enotatum e Florr. ut hi ἄλλᾳ et τᾷδ᾽ habere videantur. δορύσσοντα Brunck. ad Soph. Ai. 1188. Erfurdt. ib. 1177. p. 636. Hermann. ib. 1167. contra Musgravium satis defenderunt.

V. 772. Ald. Herv. 1. ἀλλ᾽ ἐπεὶ σοὶ πολ. Herv. 2. ἀλλ᾽ ἐπεὶ σοι. Brub. Herv. 3. Stiblin. ἀλλ᾽ ἐπεί σοι. Canter. ἀλλ᾽ ἐπί σοι. Flor. 1. ἀλλ᾽ ἐπὶ σόν. Certe, quum in Musgrav. sit ἐπί, e Florr. nihil annotatum. Quum metra non aequentur, Hermann. pro πολύθυτος scripsit πολύθοινος, servans ἐπεί σοι, ego ἐςαεί.

V. 773. Par. E. κρίνεται. Tum Ald. rell. οὐδὲ κεύθει. Par. E. Flor. 1. 2. οὐδὲ λήθει, quod receptum damnat Musgrav. in Suppl. κεύθει Elmslei. quoque retinet, explicans *neque latet*, i. e. *neque celebratione carent.* quo sensu dubito, an κεύθειν sumi possit.

V. 775. Elmslei. νέων e Barnesii coniectura, non tam ob metrum, quam propter sensum; et Flor. 1. 2. νεῶν i. e. ναῶν. Sed quidni ναῶν ἀοιδαί esse possint solemnes cantus in templis instituti.

V. 776. Ald. rell. ἀνεμόεντι δέ γ᾽ ἐπ᾽ ὄχθῳ. Recepi egregiam Hermanni in not. MSS. et Erfurdtii ad Soph. Ai. 1177. emendationem, probatam etiam Reisigio comm. crit. p. 380. Nunc tamen Herm. mavult scribere ἀνεμόεντι δ᾽ ἐπ᾽ ὄχθῳ τῷδ᾽.

V. 780. Flor. 1. ἐμοί γε. Tum Elmslei. τούςδε „pro frigido illo τῷδε." Elegans est Iacobsii coniectura Em. in Eurip. p. 128. λέγειν τε τῷδε, quod non multum abest, quin pro vero habeam. Ad τῷδε adscriptum ἐμοί.

V. 783. διήλασεν quid sit, non facile dicas. Reisk. διήνυσεν, quod probat Hermann. in not. MSS. Diversum est et vix aptum sententiae, quod Elmsl. legendum coniecit διήγαγεν, de quo vid. ad Androm. 27. διήνυσεν eodem sensu, quo διήγαγεν apud Soph. usurpatur Or. 1658. cum participio iunctum; sed ubi significat *perfecit*, infinitivus sequi debet. Sed fortasse simili significatione h. l. διελαύνειν positum est, ut ἐλαύνειν τινὰ εἰς συμφοράν, Λοξίας δὲ τὴν τύχην ἐς τοῦτ᾽ ἐλαύνει Ion. 68. Sic h. l. ἥδε ἡμέρα διήλασέ σε ἐς τοῦτο, ὥςτε ἠλευθερῶσθαι.

η σθαι
V. 784. Flor. 2. Vict. ἐλευθερῶσαι. — Idem mox ἀγάλμασι. ἀγγέλμασιν Flor. 1.

V. 788. Placet Elmsleii correctio: ὁ μὲν γέρων οὖν ἔστιν Ἰόλεως ἔτι; Nam *Senex quidem Iolaus non hic adest* vertere non licet propter id, quod respondet famulus. Blomfield. in *Quart. rev.* 18. ὁ μὲν γέρων οὖν Ἰόλεως οὐκ ἔστι δή, ut Orest. 1069. 1074. quod vix verum ob δή, quo sequens versus finitur.

V. 789. πράξας γ᾽ Elmsl. recte. Tum Flor. 1. 2. Vict. μάλιστα δή.

V. 794. Elmsl. σημανεῖ.

V. 796. Elmsl. ἐκτείνοντας, ad ὁπλίτην στρατόν relatum. Sic scribere potuisse Euripidem nemo negabit, scripsisse nihil est quod credere cogat.

V. 800. Ald. rell. ἥκεις ἐπὶ τήνδε γαῖαν, οὐκ εἶα σὰ μὲν Καὶ τάς Μυκ. Pro οὐκ εἶα σὰ μέν Vict. οὐχὶ τὰ σά.

εἰάσαμεν coni. Elmsl. Recepi Hermanni emendationem in notis MSS. mecum communicatam, sed, quum ille verterit, *quoniam hanc civitatem prohibemus*, i. e. *nolumus affligi*, ego, sic dici non posse censens, cum Heathio et Elmsleio unum versum vel duo excidisse puto.

V. 803. μάχῃ Ald. rell. μάχην Reisk. et Valcken. ad Phoen. 1235. quod probat etiam Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 266.

V. 805. πατρῴας Flor. 1.

V. 808. λόγῳ Ald. Herv. 1. λόγω Flor. 1. 2. λόγων Herv. 2 sqq. et sic MSS. Steph.

V. 809. Ald. rell. αὐτὸς αὐτοῦ. Barnes. αὑτοῦ. Vid Addend. ad Iphig. A. p. 368.

V. 815. Flor. 1. ἔγνωσαν ἐντελουμένας.

V. 819. Elmsl. πλευροῖς. Vid. ad Iph. T. 288.

V. 820. Flor. 1. παρήγγελλ᾽.

V. 823. Ald. Herv. 1. ὅδ᾽ αὐτὸ τἄργος. Herv. 2. Brub. ὅδ᾽ αὖ τὸ τἄργος. Canter. ὅδ᾽ αὖ τότ᾽ Ἄργος. Tandem Commelin. ὃ δ᾽ αὖ τό, τ᾽ Ἄργος. Tum Elmslei. μὴ καταισχῦναι θέλειν, quia alioqui dici deberet οὐ κατ. θέλων, quod ita tantum verum est, si negationem cum participio iungere oportet, οὐ θέλων καταισχῦναι. sin cum infinitivo recte se habet μή, θέλων μὴ καταισχῦναι.

V. 828. Ald. rell. πόσον τινὰ τιναγμόν. Par. E. sec. Elmsl. ad Med. 569. πόσον τιναγμόν. πόσον τινὰ στεναγμόν ex emendatione H. Steph. edidit Canter. et sic Par. G. Rom. C. sec. Elmsl. l. c. Flor. 1. 2. Vict.

V. 829. Legebatur μὲν νῦν. Elmsl. μέν νυν, ut emend. Schaefer. ad Soph. Ai. 1129. Cf. Reisig. comm. crit. in Oed. C. v. 96.

V. 831. πoὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδί est id, quod Tyrtaeus dicit ap. Stob. I. p. 191. καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θείς.

V. 832. μάχῃ Elmslei. quasi καρτερεῖν esset καρτερὸν εἶναι. Dele comma post στάς.

V. 833. Genitivum τοῦ κελεύσματος (κελεύματος vitium ed. Commelinianae in Musgrav. propagatum est). nemo interpretum explicavit; nec ego, quid eo faciam, habeo, nisi forte insolentem ellipsin comminisci velis; ἦν δὲ πάντα μεστὰ τοῦ κελ. Potest etiam versus excidisse hoc fere sensu: ἅπαντα μεστά, καὶ παρήγγελλον λόχοις. Hermann. in notis MSS. coni. ἦν γε τἀγκελεύσματα.

V. 834. Vict. Ἀργεῖον.

V. 837. Ald. rell. Ἀργείων contra metrum. Ἀργεῖον duo Florr. ut edidit Canter. Tum Flor. 1. ἐτρεψάμεθ᾽. 2. ἐθρεψάμεθ᾽.

V. 843. λέγοι μὲν ἄλλος Ald. rell. et Codd. λέγοιμ᾽ ἂν ἄλλου Valck. ad Phoen. 826. λέγοιμ᾽ ἂν ἄλλων Elmsl. et quia alibi est pluralis, ut Aesch. Pers. 266. Eur. Troad. 481. et quia terminationes -ος et -ων saepius inter se permutantur.

V. 844. γάρ om. Flor. 1.

V. 849. ὑπὸ ζυγοῖς Ald. rell. et Codd. ἐπὶ ζυγοῖς Reisk. et Musgrav.

V. 850. σταθέντες Flor. 1. 2.

V. 851. παῖδά γ᾽ οἱ Ald. et Codd. παῖδά θ᾽ Reisk. παῖδά σ᾽ vitium ed. Commel. in Musgrav. manavit.

V. 852. Ald. rell. ἐκδὺς αἰθρίου. Correxit Musgr.

V. 854. πόλεως Ald. Herv. 1. Ἰόλεως e Brodaei emendatione Herv. 2. rell. In Vict. annotatum: ἴσ. Ἰόλεως.

V. 858. Ald. rell. πάροιθεν· τῇ δὲ νῦν τύχῃ. Reisk. πάροιθεν· ἡ δὲ νῦν τύχη, eleganter. Sed multo leniore medicina Elmslei. πάροιθε· τῇ δὲ νῦν τύχῃ. ut est in Florr. duobus.

V. 871. Ald. rell. ἐμβατεύσεσθε. Musgr. ἐμβατεύσετε e Par. G. Sic etiam Flor. 1. 2. Vict. et teste Elmsleio ad Med. 93. not. h. Par. E. Rom. C.

V. 872. θήσετ᾽ Flor. 1. pro θύσεθ᾽.

V. 878. Flor. 1. εὖ νιν.

V. 879. κρατοῦντα recte explicare videtur Hermannus in notis MSS. ut videas dominantem, et tuae dominationi subiectum, i. e. ut antea dominantem, sic nunc tuae potestati traditum. Ita malim: ὥς νιν ὀφθαλμοῖς ἴδοις Κρατοῦντα δή, σῇ δ. χ.

V. 881. ἀνάγκῃ Elmsl.

V. 883. μέμνησό μου Ald. rell. μέμνησό μοι Reisk. μέμνησ᾽ ὁμοῦ Porson. Adv. p. 274. quod recepit Elmsl.

V. 885. ἐλευθερώσειν Porson. l. c. Elmslei. praeter necessitatem.

V. 888. Ald. rell. ἐνὶ δαί. Canteri emendationem ἐνὶ δαιτί recepit Barnes. ἐνὶ γε δαιτί absurdum est. Sed quum rarissimum apud Tragicos sit ἐνί, Elmslei. coni. ἐπὶ δαιτί. Sic Med. 196. ἐπὶ θαλίαις, ἐπί τ' εἰλαπίναις. Herm. ἔνι τε δαῖτες, i. e. ἔνεστι, et hoc pro ἔνεισι.

V. 889. Elmsl. εἴη τ', commate post δαιτί posito quia particulae μέν respondeat δέ v. 890. Recte, quod ἐμοὶ χορὸς μὲν ἡδύς - -, τερπνὸν δέ τι sibi respondere dicit. Sed idcirco δέ quod praecedit, non mutandum. Quod vero ad ἐμοὶ χορὸς μὲν ἡδύς, supplendum esse dicit εἴη, falsum puto. *Iucundae sunt choreae, iucundus amor; sed iucundum etiam amicorum felicitatem videre.* Ita ἐστί accommodatius.

V. 894. τελεσσιδώτειρ' Ald. rell. τελεσιδώτειρ' Paris. E. G. Flor. 1. 2. Quum ω in hac voce analogiae repugnare videretur, Blomfield. in *Quart. rev.* scribi iubet τελεσσιδότειρ', quocum consentire videtur Hermann. in nota editioni Elmsl. Lips. subiecta. Non dissimile est ὀλβιοδώτης, de quo vid. ad Hipp. 745. Nec miraculo est, inquit Lobeck. ad Phryn. p. 770. ex totius generis ambiguitate, δόσις, δωτύς, δοτήρ, δωτήρ etiam illuc aliquantulum transfluxisse. Nunc Herm. scribit τελεσσιδώτωρ.

V. 895. αἰών videtur esse *vita hominis*, notione diuturnitatis adiuncta, quo sensu Pindarus voce saepius utitur, etiam Aeschyl. Agam. 238. Blomf. Pro Κρόνου Vict. χρόνου.

V. 896. ὁδὸν - δίκαιον. Vid. ad Iph. T. 1169. ὁδὸς δικαία eodem sensu dictum est, quo toties apud Pind. ὁδοὶ εὐθεῖαι, σκολιαί. Sed Herm. interpungit: ἔχεις ὁδόν τιν', ὦ πόλις (δίκαιον | οὐ χρή ποτε τόδ' ἀφελέσθαι.) δίκαιον τόδε, hoc institutum.

V. 897. Elmslei. metri causa scribendum censet οὐ χρή ποτέ σ' ἀφελ. et τόδ' deest in Flor. 1. In 2 fuerat τοῦδε, sed deletum. Hermann. in not. MSS. οὐ χρὴ τόδε γ' ἀφελέσθαι. Et mihi τόδε ad sensum necessarium videtur. Haec verba διὰ μέσου posita sibi videri, Musgrav. vertendo significavit. Haud dubie sic procedere debebat oratio: ἔχεις ὁδόν τιν', ὦ πόλις, δικαίαν, τὸ τιμᾶν θεούς. sed qui meminerit Graecos saepissime ex enunciatione secundaria nectere, quae ad primariam pertinebant, τιμᾶν θεούς potius cum τόδε iunget.

V. 898. ὁ δὲ μή σε φάσκων Flor. 1. 2. Vict. quod probat Elmslei. in Mus. crit. VI. p. 304. Vulgo deest σε. Herm. coni. ὁ δὲ μή γε φάσκων, qui etiam neget.

V. 899. Elmslei. μανιᾶν.

V. 903. 4. λύπης ἀφαίρει Iph. A. 1585. vituperavi. Huius loci alia ratio est adiecto αἰεί. Non uno impetu superbiam deprimit deus, sed diversis temporibus.

V. 906. θεὸς γ. Ald. rell. τε.ς γ. MSS. Steph. Flor. 1. 2. Idem supra scriptum habent Pariss. E. G.

V. 907. Elmsl. φεύγω λόγον. Mihi verba ὡς τὸν ᾅδα δόμον κατέβα subiecti, quod vocant, vicem sustinere videtur pro τὸ αὐτὸν καταβῆναι λόγον φεύγει i. e. λόγον οὐκ ἔχει.

V. 909. Ald. rell. δαϊσθείς. Cum Elmsl. et Herm. scripsi δαισθείς a δαίνυμαι.

V. 910. ἐραστόν Flor. 1. 2. Vict. — χροΐζει. vid. Valcken. ad Phoen. 1619. Herm. ita hos versus distinguit, ut λέχος ad sq. v. referatur.

V. 913. Elmsl. ἀξίωσας, nefas fortasse putans in lyrico carmine Dorismum non ubique servari.

V. 914. συμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς dictum accipio pro πολλὰ πολλοῖς συμφέρεται τὰ πολλά, *multa multis plerumque congruunt, similia accidunt.* ut sit sententia generalis. Aliter illud τὰ πολλά explicare non possum. Hermann. ita explicat: Congruunt, quae multa sunt, multis, i. e. haec multa (Herculis honor) convenit multis eius liberis et utilis est.

V. 918. Ald. rell. ἔσωσ' ἐκείνας. Vict. ἔσωσε κείνας.

V. 919. ἔσχε δ' ὕβρεις Ald. rell. ἔσχεν δ' ὕβριν ob metrum Heath. et Musgrav. Elmsl. autem legere malit ἔσχεν δ' ὕβρις ἀνδρός, *cessavit*, quo tamen sensu usurpatum ἔχειν neque ipse aliis exemplis comprobavit, neque ego probari posse puto. Quum scriptum esset ἔσχε δ', metricus aliquis, quum scribere deberet ἔσχεν, ὕβριν

in ὕβρεις mutasse videtur, ut spondeo et anapaesto, Ἥβας τ' ἐρατόν, responderet dactylus et spondeus.

V. 920. πρὸς δίκας Flor. 1. pro πρὸ δίκας, quod Blomfield. in *Quart. rev.* explicat, *cui irae explendae facultas pluris erat, quam iustitia,* ut apud Plat. Crit. 16. (p. 543.) μήτε παῖδας περὶ πλείονος ποιοῦ, μήτε τὸ ζῆν μήτ' ἄλλο μηδὲν πρὸ τοῦ δικαίου. Hic si sensus est, pro βιαίως, pro quo in Par. G. est βίαιον, cum Musgravio legere malim βίαιος. Hermann. in not. MSS. ἔσχεν δ' ὕβριν ἀνδρὸς, ὡς θυ | μὸς ἦν πρὸ δίκας βίαιος. in quo illa ὡς θυ | μὸς ἦν, languere mihi videntur.

V. 925. Ald. rell. τῶνδε τ' οὐχ ἥ. Ex emendatione Canteri nov. lect. VII, 29. τῷδέ τ' edidit Barnes.

V. 926. Lenting. p. 97. τόθ', ad quod referatur ὅθ' v. sq.

V. 927. Ald. rell. πολυπόνων σὺν ἀσπίσιν. Hermann. πολυπόνῳ σὺν ἀσπίδι. ἀσπίδα, ubi *exercitum* significet, singulare fere adhiberi, ostendit Elmslei. πολύπονος ἀσπὶς autem *ad labores pugnae tolerandos aptum.*

V. 928. μείζω τῆς δίκης, quod hic non male legi posse dicit Elmsl. est in Flor. 1. 2. Vict. Sed vulgatam praefero.

V. 930. Ald. rell. καὶ μετέστησε τύχας. τύχαν MSS. Steph. τύχη Flor. 1. τύχην Par. E. G. Flor. 2. Vict. *et sortem eius immutavit.* τύχας ob βρέτας v. sq. τύχαν ob ἐναντίαν v. 929. scriptum videtur.

V. 932. Elmsl. ἵστασαν, quod tempus mihi non magis convenire videtur, quam *statuebant* tropaeum pro *statuerunt.* ἕστασαν significatione activa apud Homerum frequens est v. c. Il. μ', 56. Od. γ', 182. θ', 435. σ', 307. apud Tragicos hoc solo loco legitur. Sunt vero in hoc carmine plura ex antiquo sermone servata, etsi non tam multa, quam in Rheso, v. c. infra τίουσα v. 1008.

V. 936. rectius sine interrogatione legi censet Elmsl.

V. 938. ἐναντίους Ald. rell. ἐναντίον Elmslei. Herm.

V. 941. τὸν ὄνθ' ὅπου 'στι νῦν non est, ut Elmslei. explicat, τὸν οὐκέτ' ὄντα νῦν, sed τὸν ὅπου δήποτε νῦν ὄντα, *filium meum ubicunque nunc sit.* Quod qui dicit, hoc ipso significat, cum abesse, et fortasse mortuum esse. Hinc Alc. 1102. post verba κείνην, ὅπου πέρ ἐστι (ubi tandem sit), τιμᾶσθαι χρεών, Admetus v. 1106. subiicere potuit, θάνοιμ' ἐκείνην, καίπερ οὐκ οὖσαν, προδούς. ubi non idem significant verba ὅπου πέρ ἐστι et καίπερ οὐκ οὖσαν, sed hoc ex illo sequitur. Nostra locutio comparari potest cum illis ἔπλευσ' ὅπως ἔπλευσα Orest. 79. ubi vid. not.

V. 943. ἐφυβρίσαι hic etiam Ald. rell. καθυβρίσαι Par. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 944. παρ' ᾅδη Flor. 1. 2. Vict.

V. 954. χρὴ γὰρ Ald. rell. At non agitur de eo, quod fieri etiamnum debet, sed de eo, quod faciendum erat, et quo dignus erat Eurystheus. Itaque recte Elmsl. post Reiskium χρῆν.

V. 956 sqq. Quae hic Nuntio tribuuntur, in Ald. rell. Chori sunt, quae Alcmenae, Nuntii, praeter quam v. 968. 970. ubi Ald. etiam Ἀλκ. Pro Ἀγγ. scribendum esse Ἀλκμ. vidit Barnes. pro Choro Nuntium substituit Tyrwhitt.

V. 956. Elmslei. οὐκ ἔστιν ὅσιον, qua de causa, nescio.

V. 957. Recte interrogandi notam in fine versus delevit Elmslei.

V. 960. τοῖσι δ' Ald. rell. τοῖσιδ' iam Barnes. τοισίδ' Elmsl. qui etiam interpunxit: τί δὴ τόδ'; ἐχθρ.

V. 962. δόξαν θ' Ald. Correxit Stiblin.

V. 963. Notam interrogationis addidit Barnes. Sed adversatur οἶμαι, quod sic in interrogatione poni non solet. In ironia solenne οἶμαι explicavit Elmslei. ad v. 512.

V. 964. Ald. μήδ' ὁρᾶν φάος ἔτι. Barn. μήδ' ὁρᾶν φάος τότε (voluit τόδε) Musgrav. μηδὲ φάος ὁρᾶν ἔτι. Erfurdt. ap. Herm. in not. MSS. μήδ' ἔτ' εἰσορᾶν φάος, ut Alc. 18. Herm. μήδ' ὁρᾶν φάος γ' ἔτι. Mihi verum vidisse videtur Barnesius, quem secutus est etiam Elmslei. et Lenting. p. 97. φάος τόδε in fine trimetri est Hipp. 904. 990. Alc. 1149. ἔτι adscriptum videtur ab aliquo, qui sensum postulare videret *Oportebat Eurystheum* non amplius *vivere.*

V. 965. Dele comma post πρῶτον. Sensus videtur esse: tunc primum iniuria facta est Eurystheo, quod vivus captus est in acie, non statim occisus. Nam ignominiosum est vivum capi. Igitur satis iam poenas dedisse Eur. monet Nuntius, ut non conveniat nunc eum interfici. Sed Hermann. Hic versus, inquit, iratam Alcmenam, non nuncium meliora suadentem, decet. Quare locum commutare debet cum sq. v., qui cum interrogatione prolatus nuntio aptissimus est, et omnino ibi, ubi dixi, positus facit, ut nexus colloquii restituatur.

V. 968. Ald. rell. ἔγωγε καὶ τί φημὶ κἂν μεῖναι τινά. Correxit Tyrwhitt. Hermann. autem malit ἔγωγε· καὶ γάρ φημι κἄμ' εἶναι τινά. Nam καίτοι ferri non posse.

V. 973. ὅςτις ἂν θέλοι Ald. rell. θέλῃ Flor. 1. 2. Reisig. de usu partic. ἄν p. 111. scribit: ὅςτις ἂν θέλοι. alioqui sequi debere λεξάτω, non λέξει. quod equidem non intelligo. Coniunctivum Elmslei. etiam reposuit.

V. 974. Flor. καὶ νῦν φρ.

V. 976. Musgrav. δεινόν τι κἀσύγγνωστον, quod probat Hermann. Equidem non intelligo, quomodo ἀσύγγνωστον dici possit Alcmenae, quod cum nuntio rixetur. Contra quae quis animi affectu abreptus facit συγγνωστά dicuntur, ut Androm. 937. Bacch. 992.

V. 978. Ald. rell. θωπευσαντά σε. Canter. Barn. Musgrav. θωπεύσοντά σε, et sic Flor. 2.

V. 979. ἐμῆς, quod exciderat in Herv. 1. ex Ald. restituit Barn.

V. 980. ὀφλεῖν recte Elmslei.

V. 982. ἤδη γε Ald. rell. ἥδη γε a Schaefero correctum (sic etiam Lenting. p. 97.) memorat Hermann. in not. MSS. ipse malit ἥδη δέ. Elmslei. οὐ δῆτα, σοὶ μέν.

V. 983. Ald. rell. Ἡρακλέϊ, quam formam Atticis recte abiudicare videtur Porson. ad Med. 675.

V. 989. συνθακῶν, ut scripsit Elmslei. pro συνθακών, est in Vict.

V. 990. δηώσας Ald. rell. διώσας coni. Erfurdt. apud Herm. not. MSS. et Seidler. de vers. dochm. p. 102. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 994. ἀκούσεται τά γ' ἐσθλά e Canteri emendatione edidit Musgrav. τά deest in Ald. absorptum a praecedente ται.

V. 996. πρὸ τῶνδε Flor. 1.

V. 999. Ald. rell. τἀμὰ γίγνετ' ἀσφ. Emendavit Musgrav. probante Erfurdtio ad Soph. Ai. 190. Flor. 1. τὰ μὲν γένετ' ἀσφ.

V. 1000. οὐκοῦν sine nota interrogationis Ald. Herv. 1. 2. Brub. Hanc notam primus addidit Canter. puncto post κακοῖσιν relicto, quod Barnes. in comma mutavit. Οὔκουν Musgrav. Notam interrogationis reprehendit Elmslei. Esse enim ironiam. Tum scribendum Ουκοῦν vel Οὐκ οὖν cum Elmsleio. Tum recte Reiskius σύ γ' ἂν λαβοῦσα. ut edidit Elmslei. prob. Herm. nam ἀναλαμβάνειν est vel *recuperare* vel *reparare*.

V. 1001. δυςγενῆ Ald. rell. δυςμενῆ MSS. Steph. quod receperunt Canter. Barnes. Musgr. Elmsl. Aristoph. Vesp. 1155. ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαί ποτε Ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυςμενῆ καττύματα comparat Bergler. ad eum l.

V. 1005. Verba τοῖσιν Ἑλλ. νόμοις recte cum sqq. coniungit Elmslei. post Heath. et Musgrav. Quod idem coniicit propter verba πόλις τ' ἀφῆκε v. 1007. legendum esse vel τοῖσί θ' Ἑλλ. νόμοις vel sq. v. οὔθ' ἁγνός εἰμι, equidem minus necessarium esse puto.

V. 1006. κατθανεῖν Elmslei. propter Soph. Oed. C. 37. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν. Qui οὐχ ἁγνός εἰμι κατθανεῖν dicit, significat τὸ κατθανεῖν praecedenti verbo tanquam causa aliqua, effici, ubi etiam ὥςτε κατθανεῖν dici posset; qui κατθανών, verbum ἁγνός absoluto, ut ita dicam, sensu accipit, et idem discrimen est inter utramque vocem, quod inter ξύμφορόν ἐστι ταῦτα πραχθῆναι, et ξύμφορά ἐστι ταῦτα πραχθέντα et alia, quae attuli Gramm. gr. §. 550. not. 4.

V. 1009. πρὸς ἅ γ' εἶπας. Anapaestus tribus vocibus inclusus sine exemplo est in antiqua tragoedia. Itaque πρός delendum monuit Hermann. Praef. Bacch. p. XLIII. cui se non multum repugnare fatetur Elmsl. ipse tamen edidit προςεῖπας, ἀντήκουσας, quod mihi sophista aliquo seriorum temporum, Alciphrone, Longo, aliis, dignum videtur. ἅ γ' εἶπας non ipsa verba, quibus usa erat Alcmena, significat, sed universam eius sententiam verbis

expressam, seu summam orationis, quae in conviciis ingerendis Eurystheo posita erat. Haec igitur convicia vicissim in Alcmenam confert Eurystheus. — Sequentium hic sensus mihi esse videtur; *ex his* quae vicissim in te congessi, *me et supplicem*, qui mortem deprecetur, *et fortem*, qui mortem contemnat, *dicere licet*. καλεῖν τὸν προςτρόπαιον, ut supra 973. πρὸς ταῦτα τὴν θρασεῖαν λέξει. Cf. ad Iph. A. 1333. Gramm. gr. §. 266. extr.

V. 1011. ἔχεις Flor. 1. 2. Vict.

V. 1012. Ald. rell. ἀχθοίην, ad quod corrigendum H. Stephani MSS. opus fuit. ἀχθοίμην etiam duo Florr. Vict.

1013. Χο. ἢ Ἄγγ. praefigit Par. E. Vict. μικρόν Ald. rell. σμικρόν Flor. 1. 2. Elmslei.

V. 1015. Ald. rell. τί δ' ἂν θάνητε. θάνῃ τε primus Portus, et sic Vict. Florr. θάνῃ τε Stibl. ἢν pro ἂν scripsit Elmsl. et πιθώμεθα quamvis, τὸ πείθεσθαι actionem continentem significet, non certo temporis articulo inclusam, ut τὸ θανεῖν.

V. 1017. Flor. 1. κἀγὼ διδ.

V. 1019. τὸ γὰρ σῶμ' non habeo pro accusativo absoluto quem vocant, sed iungo τὸ γὰρ σῶμα διδόναι οὐκ ἀπιστήσω πόλει, ut πείθεσθαί τι τινί dicitur.

V. 1021. Ald. rell. τήνδε δή πτ. Elmsl. τήνδε δὲ πτόλιν.

V. 1026. δίκας πάροιθε Ald. rell. δίας coni. Canter. recepit Barnes. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 1028. ἀεί Flor. 1. 2. pro αἰεί.

V. 1032. πεπεισμένος MSS. Steph.

V. 1033. χρησμὸν ἠρόμην θεοῦ Ald. rell. γρ. ἠρούμην MSS. Steph. γρ. ἠδούμην legendum coni. Musgrav. αἰδεῖσθαι est *revereri, et propter reverentiam obtemperare.*

V. 1034. Ald. rell. νομίζω. Barnes. in marg. νομίζων, quod recepit Musgrav. Tum μείζω Ald. rell. E Flor. 1. 2. Vict. recepi κρείσσω.

V. 1035. κοὐκ ἂν προδοῦναί μ', id est ὅτι οὐκ ἂν προδοίη με, quod lenius est, quippe e veri similitudine tantum aliqua dictum, quam οὐκ ἂν προδώσειν με. Vid. Gramm. gr. §. 597.

V. 1036. μήθ' αἷμ'. Respicit ad superstitionem, qua puellas vel pueros deo vel heroi immolabant ad iram eius avertendam, ut Polyxenam Achilli. In fine Ald. τόπον. Heath. recte τάφον.

V. 1041. ἐξ ἡμῶν Ald. rell. ἐξ ὑμῶν Par. E. G. ut iam coniecerat Brodaeus et ediderat Barn.

V. 1042. De praesenti κτείνειν vid. Hermann. ad Med. p. 394. ed. Lips.

V. 1044. Scribe ἁνήρ.

V. 1048. ταῦτα recte Elmslei. defendit contra Heathium reponentem ταὐτά. In fine haec notavit Hermann. in not. MSS. Fabulae extrema pars videtur intercidisse, in qua fieri non poterat, quin de Macaria referretur, eaque res solitis celebraretur lamentis. Potuerunt in ea fabulae parte locum habere duo isti trimetri, quos Stobaeus in Floril. Tit. LXXIX. (p. 335. Grot. LXXVII. p. 454. Gesn.) ex Heraclidis affert. Quamquam in ed. Trincav. omissum est fabulae nomen. Haec ille. In exemplo ed. Grot. Valcken. Tit. Heraclidis delevit, et pro eo scripsit incerto dram. Musgrav. fragm. inter falso citata retulit IV. p. 593. (479. editionis Lips.)

IN HELENAM.

Fabulam, quam in hac tragoedia sibi tractandam sumsit Euripides, a sacerdotibus Aegyptiis se accepisse scribit Herodotus II, 112—120. Narrat autem, Paridem cum Helena rapta tempestate in Aegyptum delatum, ibi vero comprehensum et ad Proteum regem adductum Helenam et quas cum illa rapuisset opes, apud regem relinquere coactum esse, ipsum Troiam rediisse. Graecos vero Troiam oppugnasse, quamvis negantibus Troianis Helenam apud se esse, capta demum urbe, errorem suum agnovisse. Alii a Stesichoro hoc inventum esse narrant, ut Plato Rep. IX. p. 586. C. (269. Bip.) *καὶ περιμαχήτους εἶναι, ὥςπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησίχορος φησὶ γενέσθαι περιμάχητον ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθοῦς.* Aristid. Milt. T. II, p. 54. *ἀλλ᾽ ὥςπερ τῶν ποιητῶν φασί τινὲς τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Ἑλένης τὸ εἴδωλον, αὐτὴν δὲ οὐ δυνηθῆναι,* ubi Schol. *εἰς Στησίχορον αἰνίττεται. λέγει γὰρ ἐκεῖνος, ὅτι ἐλθὼν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου τῆς Φάρου ἀφηρέθη παρὰ τοῦ Πρωτέως τὴν Ἑλένην καὶ εἴδωλον αὐτῆς ἐδέξατο.* Vid. Stesich. fr. apud Fulv. Ursinum p. 86. ap. Blomfield. p. 263. Ex Anticlide Eustath. ad Il. δ', p. 173. narrat, Helenam apud Proteum in Pharo insula asservatam esse, nihil de Menelai in Aegyptum adventu; idem ad Il. γ' p. 301. ea repetit, quae Herod. l. c. c. 120. tradiderat. Ex Herodoto sua sumsisse videtur etiam Philostratus vit. Apoll. IV, 16. p. 153 sq. Heroic. 20. p. 693. Euripidem autem sequi Sext. Empir. VII. §. 181. 255. Simili commento Ovid. Fast. III, 702. de Caesare: *Quae cecidit ferro, Caesaris umbra fuit.* Iniuria igitur a nonnullis, ut a Schlegelio *über dram. Kunst und Litt.* p. 261. reprehensus

est Euripides, quasi miram hanc fabulam, comoediae ingenio aptiorem, ipse finxisset. Quod vero comoediae eam aptiorem dicit, hac una ratione pro vero haberi potest, quod fabulae exitus talis est, ut ii, quibus ut faveremus poëta arte sua effecit, ea assequantur, in quibus consequendis elaboraverant; idem vero exitus est Orestis, Alcestidis, quam idem p. 247. summis laudibus effert, Iphigeniae Tauricae, Heraclidarum, Ionis. Discrimen vero, in quo et Helena et Menelaus versantur, quis tandem comoediae aptum esse dicat? et si Theoclymenus astutia et dolo fallitur, nonne idem accidit Thoanti in Iphigenia Taurica? Si vero Stesichorus huius fabulae auctor fuit, vereor ne vanitatis cum aliis multis, tum hoc argumento convincatur sacerdotum Aegyptiorum gens, quae rem tanquam ex annalibus suis petitam narraverit, quam verisimile est eos a Graecis demum accepisse: nam Stesichorus vix octoginta annis post Aegyptum a Psammeticho exteris nationibus patefactam vixit.

V. 1. *καλλιπαρθένους ῥοὰς* Schaefer. ad Schol. Apoll. Rh. p. 287. recte explicat *καλὰς καὶ καθαράς.*

V. 2. 3. *πέδον* et *γύας* figura *ἐκ παραλλήλου* sibi respondent. Vid. ad Or. 1452. Ph. 1135. 1517. Lobeck. tamen ad Soph. Ai. 459. coni. *ὑγραίνει χοαῖς.* Vid. Reissig. comm. crit. in Oed. C. p. 290. V. 3. pro *γύας* Ald. rell. Flor. 1. 2. *γυίας.* Vid. ad Phoen. 746.

V. 7. *Αἰακοῦ* ex emendatione Musgravii et Valcken. ad Callim. fr. p. 114. pro *Αἰόλου.*

V. 9. *μέν* post *Θεοκλύμενον* inseruit Scaliger, ut versui subveniret. Barnesius: Si iambum et tribrachyn ex primo vocubulo feceris, tum dactylum, dein tres iambos, versus satis sibi constare videbitur. Et *Θεοκλύμενε* secunda longa legitur infr. 1643. Tunc versus similis est illi, *Αἰνῶ σε, Μενέλα᾽ ὅτι παρὰ γνώμην ἐμήν* Iph. A. 496. Cf. Or. 303. 238. Cf. Reisig. Coniect. p. 245 sq. Etiam post *Θεοκλύμενον μὲν ἄρσενα* requirebatur *παρθένον δὲ.* Itaque *μὲν* rursus eiiciendum censeo.

V. 10. 11. Legebatur *εὐγενῆ τε παρθένον Εἶδος.* Sed

nomen puellae omitti non debebat, quum pueri memoratum esset, et additum sit, quo nomine illa appellata esset adulta. Itaque Musgrav. versum post v. 11. intercidisse suspicabatur, ut *κεκλημένην πρὸς πατρὸς Ειδοθέαν ἀεί,* Sed nec *εὐγενὴς εἶδος* usquam legitur, quamvis *εὐγενὴς δέρη, εὐγενὴς παρηΐς, εὐγενὲς πρόςωπον* dicantur. *Ειδώ* diminutivum ab *Ειδοθέα* ductum commemorant Etymol. M. p. 264, 7. 505, 34. 760, 54. Etym. Gud. p. 316, 31. 531, 26. Hoc itaque non dubitavi reponere, diminutivo locum esse ratus propter adiuncta *τὸ μητρός ἀγλάϊσμ', ὅτ' ἦν βρέφος.*

V. 12. *ὡραίαν* recte Musgr. pro *ὡραίων*. *ἥβη ὡραία γάμων* est *ὥραν ἔχουσα γάμων.* vid. Herod. I, 107. 196. Xenoph. Cyr. IV, 6, 9.

V. 17. *ἔστι δὲ δή* Ald. rell. *ἔστιν δὲ δή* Barnes. Vict.

V. 20. *ὑπ' αἰετοῦ.* Musgr. coni. *ἀπ' αἰετοῦ.* Mihi si hoc in Codd. et edd. legeretur, scribendum videretur *ὑπ' αἰετοῦ.* nam ubi is nominatur, a quo vel per quem actio perficitur, quam verbum declarat, haec ratio praepositione *ὑπό* exprimitur, ut *Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰςανέβησαν* Il. ρ', 319. 336. *ἀπό* autem remotionem tantum significat. Hic autem duae locutiones in unam conflatae videntur, *φεύγων δίωγμα αἰετοῦ,* et *φεύγων ὑπ' αἰετοῦ.*

V. 27. *εἰ καλόν.* Sic Ald. Brub. Herv. 1. et Codd. *ὅτι καλόν* Herv. 2. Cant. *ὅ, τι καλόν* Barnes.

V. 29. *λιπὼν δὲ βούσταθμ' Ἰδαίας χθονός* Elmslei. ad Iph. T. Mus. cr. VI. p. 296. not. vix satis idonea de causa.

V. 32. *Ἀλεξάνδρῳ* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. et Codd. *Ἀλεξάνδρου* Barnes. Musgr. Vulgata non erat, cur mutaretur; Barnesii tamen lectionem, si in uno saltem codice legeretur, ipse etiam praeferrem, ut exquisitiorem.

V. 40. Quae hic et Orest. 1636. de Iovis et deorum consilio tradit Euripides e Stasini Cypriis sumsit. vid. Schol. min. ad Il. ά, 5.

V. 42. Nisi cum Musgr. legendum *προὐτέθην*, non satis probabiliter, hoc etiam exemplum est mediae vocis pro passiva positae, quod fieri posse non dubitat Schaef. ad Gnom. p. 166. negat Lobeck. ad Phrynich. p. 319.

sed non, nisi locis, quae adversarentur, e coniectura correctis.

V. 43. *Ἕλλησιν.* Sic recte Flor. 1. 2. Vict. ut dedit Barn. pro *Ἕλλησι.*

V. 46. *ἱδρύσσατο* Flor. 1. Paulo ante v. 44. comma post *αἰθέρος* positum transfer post *Ἑρμῆς*, ut haec cohaereant: *ἐν πτυχαῖσιν αἰθέρος νεφέλῃ καλύψας.*

V. 50. *ἀναρπαγάς* cum delectu positum de eo, qui subito, uno velut impetu, abripitur. Vid. Valck. ad Phoen. 1086. ad Herod. p. 720, 42. Frustra Barnes. *ἀν' ἁρπαγάς.*

V. 54. Herv. 2. *καπάρατος* errore typographi.

V. 58. *γνόντος* sc. *αὐτοῦ*, pro *σὺν ἀνδρὶ γνόντι.* Vid. Schaef. ad Lamb. Bos. p. 51. et Gramm. gr. §. 561. b.

V. 59. *ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρ. τ.* cum *θεοῦ τόδ' εἰςήκουσ' ἔπος Ἑρμοῦ* iungendum recte monuit Musgr. Poterat etiam scribi *ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσαιμί τῳ*, sed hoc esset, ne *aliquando, si tempus ita ferret,* alicui nuberem, et de re, quae fieri posset, valeret; nunc *ἵνα μὴ ὑποστρώσω τινι* dicit, quia hoc ipso tempore in eo discrimine est, ut Theoclymeno nubere cogatur.

V. 61. *ἄσυλος ἦν γάμων* i. e. *οὐκ ἐσυλώμην τοὺς γάμους*, vel *οἱ ἐμοὶ γάμοι οὐκ ἐσυλῶντο.*

V. 65. Codd. et edd. *διασώσῃ*, sc. *Πρωτεύς*, quod mutatum non oportuit.

V. 69. V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 358. corrigit *πλουτεῖ γὰρ οἶκος ἄξι', ὡς προςεικάσαι.* temere. Duae sunt lectiones in unam confusae, *οἶκος γὰρ ἄξιός ἐστι Πλούτου*, et *οἶκος ἄξιός ἐστι προςεικάσαι οἴκῳ Πλούτου.*

V. 74. 5. Ald. rell. Vict. *θεοί σ' ὅσον μίσημ' ἔχεις Ἑλένης, ἀποπτ.* Flor. 1. 2. *θεοίς* (sic) *ὅσον μίσημ' ἐχ. Ἑλένη σ' αποπτ.* sed in 2 correctum, ut est in Musgrav. ed. qui *μίμημ'* e Stephani MSS. recepit post Canterum et Barnes. *ὅσον* i. e. *ὅτι τοσοῦτον.* De *ἀποπτύσαιεν* vid. ad Hec. 803.

V. 76. *πόδ' εἶχον* egregia est correctio Tanaqu. Fabri, probata Musgravio et Elmsleio ad Iph. T. Mus. cr. VI. p. 291. pro *πότ' εἶχον.* Elmsl. l. c. malit etiam *πτερῷ*

pro *πέτρῳ*, credo, ut *πτερῷ* sit pro *οἰστῷ*, quo sensu an illud ponatur, ipse viderit.

V. 77. Ald. rell. et Codd. *ἀπώλλυσ᾽, ἵν᾽ εἰκοῦς* „Egregie Reiskius *ἀπόλαυσιν εἰκ.* Vid. Musgr.“ Porson. ad Arist. Plut. 314. p. 95. ed. Lips. Pro *ἀπώλλυσ᾽* Par. E. *ἀπώλεσ᾽*.

V. 78. *τί δ᾽, ὦ τ.* i. e. *τί δέ μ᾽ ἀπεστράφης, ὅστις ὢν μ᾽ ἀπεστρ.* Vid. ad Orest. 403.

V. 83. Med. 661. *πόθεν γῆς τῆσδ᾽ ἐπιστρωφᾷ πέδον.*

V. 85. Flor. 1. 2. *οὔτ᾽* pro *οὐκ*, sed correctum in 2.

V. 86. Ob anapaestum in quarta sede Heath. em. *ἀτὰρ τίς εἶ ποτε; τίνος; ἐξ.* Porson. Adv. p. 269. *ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τίνος τ᾽; αὐδᾶν σε χρή.* V. D. in *Quart. rev.* 5. p. 393. *ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν πότ᾽; ἐξ.* Elmslei. ad Soph. Oed. T. 329. *ἀτὰρ τίς εἶ, πόθεν; τὰ σ᾽ ἐξαυδᾶν σε χρή.* i. e. *τὰ σά*, citans Soph. Oed. T. 450. Phil. 339. El. 1499. Quid verum sit latet. Vulgatae satis grave patrocinium habere videtur responsio, et hac de causa locum sine corruptelae suspicione citat Valck. ad Theocr. Adon. p. 382. sed fortasse ob hoc ipsum, ut ad singula interrogata responderetur, Grammaticus illud *πόθεν* invexit, quo iam v. 83. interrogaverat Helena.

V. 88. Elmsl. ad Heracl. 839. *τούσδ᾽ ἐπιστρέφει γύας*, femininum *γύη* Atticis ignotum fuisse existimans.

V. 100. Ald. rell. Codd. *θανὼν δ᾽ ὅπλων ἕ.* Recte Aemil. Portus *θανὼν ὅδ᾽ ὅπλ.*

V. 103. *πήμασιν* Vict. ut edidit Barn.

V. 109. Ald. *ἀπώλλυνται.*

V. 115. Flor. 1. 2. *Σπαρτιάτην.*

V. 124. *ἐν Ἄργει γ᾽ οὐδ᾽* e Musgr. coniectura pro *ἐν Ἄργει οὐδ.*

V. 127. *πορθμὸς αὐτὸς* Ald. rell.

V. 131. Flor. 1. 2 *Μενέλαον οὔτις εἶδ᾽.* Ald. etiam et rell. *Μενέλαον*, non *Μενέλαων*, ut annotavit Musgr. *Μενέλεων* est a Barnesio.

V. 135. Ald. rell. et Codd. *οὔπω νιν Ἑλ.* Correxit Musgr. et Vict. *οὔπω* (supra scr. *ἤπου*). Sed videndum, an *οὔπω* eo sensu

positum sit, quo alias *οὔ τί που* usurpatur, *num*, quod est eius, qui rem, de qua quaerit, factam non esse cupit, vel an vera sit, dubitat. vid. supra 95. infra 475. 541. et quo *οὐ δή ποτε* ponit Soph. El. 1108. 1202. Trach. 876. De confusis *οὔπου* et *ἤπου* vid. Markl. ad Iph. A. 670.

V. 138. Flor. 1. 2. *καὶ οὐ τεθν.* sed in 2 *κού* supra scriptum. In fine *λόγῳ* scribendum videbatur Schaefero melet. cr. p. 16.

V. 154. Blomfield. gloss. Aesch. Pers. 55. magnopere suspicatur legendum *κυσὶν γεγηθώς*, quamvis multa exempla ibidem afferens partic. *πειθόμενος, πεποιθώς* ita usurpatorum, ut latina *fidens, fretus.*

V. 164. 5. 6. faciunt *προῳδόν.*

V. 169. *γόοις* e Par. E. addidit Musgrav. Idem habent Flor. 1. 2. Vict.

V. 172. *σύνοχα* i. e. *συνῳδά*, ut Bacch. 147. *λωτὸς ὅταν εὐκέλαδος ἱερὸς ἱερὰ παίγματα βρέμῃ σύνοχα φοιτάσιν εἰς ὄρος.* Proprie dicendum erat -- *σύριγγας δάκρυα φερούσας συν. κακοῖς τοῖς ἐμοῖσι, πάθεα συν. πάθεσι, μέλεα συν. μέλεσι.* Pro hoc ipsas *σύριγγας* per appositionem vocat *δάκρυα, πάθεα, μέλεα.* Sic infra 195 sq. *Ἰλίου κατασκαφά* vocatur *δάκρυα.* Vid. Gramm. gr. §. 432. not. 2. ad Phoen. 1353. ad Andr. 291.

V. 174. *μουσεῖα* hic esse videntur ***coetus carmina lugubria canentium:*** nam de loco, ubi Musis quis vacat, (quo sensu loca infera carminibus resonantia Passovius in lex. gr.) accipere vetat adiunctum *πέμψεις.* *μουσεῖα* ***cantus*** interpretatur Brodaeus.

V. 177. Ald. rell. et Codd. *παρ᾽ ἐμέ | θ᾽ ὑπὸ μέλ.* Recte Seidler. de verss. dochm. p. 102. not. † † *παρ᾽ ἐμέθεν.* Totum locum sic legendum existimat Lobeck. ad Aiac. 611. *φόνια, φόνι᾽, ἀχάριτας | ἵν᾽ ἐπὶ δάκρυσι παρ᾽ ἐμοῦ | ὑπὸ μέλαθρα νύχια παι | ἄνας ὀλομένοις λάβῃ,* eiecto *νέκυσιν.* sin hoc retineatur scribendum *νέκυσι μελομένοις.* Similiter Elmslei. ad Iph. T. 566. *φόνι᾽ ἀχάριτά θ᾽.* Ego *χάριτας* non existimo mutandum esse, quod interpretor ***carmina***, vel ***cantus:*** cantus lugubres quum accepti esse fingantur diis inferis, vix dici h. l. poterat *ἵνα ἀχάριτας παιᾶνας λάβῃ.* Hoc *χάριτας*, ***can-***

tus, explicatur adiecto παιᾶνας νέκυσιν ὀλομένοις, quod recte defendit Seidler. ad Iph. T. 174.

V. 181. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. ἁλιωπέπλους una voce. Hinc ἁλίῳ (i. e. ἁλίου) πέπλους Scaliger. quod recepit Barnes. Rectius Canter. em. ἁλίου πέπλ. ἁλίου superscriptum habet Par. E. Vict. et solum sine ἁλίῳ Par. 1. 2. Itaque recepit Musgr.

V. 182. Flor. 1. ἐν ταῖς χρυσέαις αὐγαῖσιν.

V. 183. θάλπουσ᾽, ἀμφί τ᾽ ἐν δόνακος ἔρνεσιν Ald. rell. Recepi emendationem Seidleri de verss. dochm. p. 102. not. † †

V. 185. tanquam in parenthesi positus est, et cohaerent ἔνθεν οἰκτρὸν ἀνεβόασεν, ὅ τι ποτ᾽ ἔλ. αἰάγμ. στ. Νύμφα τις οἷα ναΐς. ἔλεγον deest in Flor. 1. Pro eo θρῆνον Flor. 2. sed alia m. delevit et supra scripsit ἔλεγον.

V. 186. Legebatur ὅτί ποτ᾽ ἔλ. Vict. ὅ τι ποτ᾽ ἔλ. Flor. 1. ποδέλακεν. 2. πόδ᾽ ἔλακεν.

V. 188. Ald. rell. et Codd. γάμον ἱεῖσα, sine sensu. E coniectura dedi νόμον ἱεῖσα.

V. 189. Ald. rell. et Codd. μύχαλα. μύχατα est e Canteri emendatione. In fine versus Seidler. l. c. addidit παιᾶνας, cuius appositio sit γάμους. Flor. 1. Vict. κλαγγάς addunt post γύαλα, sed hoc in Flor. alia manus circumscripta linea reiecit.

V. 190. An Πανὸς γάμους? an Πανὸς μύχαλα, *secessus?* ***Brodaeus.*** Ad γύαλα retulit Barnes. mihi ad γάμους referendus videtur genitivus: *Tanquam nympha, quae ob vim a Pane sibi illatam vociferatur.*

V. 194. ἔμολεν ἔμολε Flor. 1. 2. ἔμολεν bis Ald. rell.

V. 197. Ald. rell. et Codd. πυρὶ μέλλουσαν Ἰδαίῳ. μέλουσαν ex H. Steph. coniectura receperunt Canter. Barnes. Musgr. et sic habere videntur Florr. δαΐῳ est a Musgr.

V. 199. Ald. rell. πουλύπονον.

V. 201. 2. Ald. rell. αἰσχύνασ᾽ ἡμᾶς ἐπ᾽ ἀλγέων. Par. E. αἰσχύνασ᾽ ὑμᾶς, et in marg. ἐμῆς. Muret. V. L. IV, 14. correxit αἰσχύνας ἐμᾶς ὑπ᾽ ἀλγέων, quod ipsum est in Flor. 1. 2. ὑπ᾽ ἀλγέων correxit etiam H. Steph.

V. 209. νεανιᾶν πόνον coni. Lenting. p. 99. ut pedestres scriptores loquuntur.

V. 210. αἴ bis Flor. 1.

V. 215. 16. inverso ordine leguntur in Flor. 1.

V. 219. Flor. 1. 2. ἔτλησας i. e. ἔτλης (superscr. ας). Vict. ἔτλησα.

V. 228. καὶ τὰν χαλκ. Ald. Flor. 1. 2. Vict. In Brub. sqq. τάν excidit. Tum ὀλβιοῖς Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. ὀλβιεῖς MSS. Steph. ut coniecit Scaliger ap. Barnes.

V. 229. In Ald. rell. deest persona Helenae, quam addidit Canter. Victorius haec annotavit: Deest, ut puto, hic persona Ἑλένη. quod quum ex his, quae sequuntur, manifeste apparet, tum ex aliquo vestigio V. C. sic nempe stat subter signatum.

V. 238. ἅ δὲ δόλιος. Suspicari possis, ἅτε δόλ. commate post ἐμόν posito: ut ἔπλευσε commune sit nominativis ὁ Πριαμίδας et ἅ τε δόλιος. Sed melius est haec tanquam in parenthesi posita, nec ad primariam sententiam pertinentia accipere. Ita ad hunc nominativum ἀπὸ κοινοῦ repetendum ἔπλευσε, vel verbum cognatae significationis cogitandum, ἐφέσπετο. Cf. Troad. 933. 976.

V. 242. Ἥρα e margine in textum irrepsisse suspicatur Elmslei. Mus. cr. VI. p. 296. ad Bacch. 1153.

V. 243. Flor. 1. 2. γόνος.

V. 249. Flor. A. Πριαμίδεσσιν. ut Iph. A. 605. inter νεανίδαισιν et νεανίδεσσιν fluctuabant libri.

V. 253. συμφέρον Ald. rell. Flor. 1. σύμφορον e Parr. E. G. recepit Musgr. σύμφορον (superscr. ε) (ε ab al. m.) Flor. 2. Vict. σύμφορον mihi vulgari consuetudine accommodatius videtur, nec in poëta praeferendum.

V. 261. τὰ μὲν δι᾽ Ἥραν -- pro τὸ μὲν δι᾽ Ἥραν, τὰ δὲ διὰ τὸ κάλλος, ut recte explicat Schaefer. in Ind. graec. ad Eur. Phoen. ed. Porson. (Lips. 1824.) v. δρᾶν.

V. 262. ἄγαλμα de tabula picta dici uni Suidae non crediderim. Recte V. D. in *Quart. rev.* 29. p. 124. statuas etiam pingi solitas monet e Plat. Rep. IV. p. 420. C. (de quo loco falli Grammat. in Bekk. anecd. p. 210.)

τας, explicatur adiecto *παιᾶνας νέκυσιν ὀλομένοις*, quod recte defendit Seidler. ad Iph. T. 174.

V. 181. Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *ἁλιωπέπλους* una voce. Hinc *ἁλίῳ* (i. e. *ἁλίου*) *πέπλους* Scaliger. quod recepit Barnes. Rectius Canter. em. *ἁλίου πέπλ.* *ἁλίου* superscriptum habet Par. E. Vict. et solum sine *ἁλίῳ* Par. 1. 2. Itaque recepit Musgr.

V. 182. Flor. 1. *ἐν ταῖς χρυσέαις αὐγαῖσιν.*

V. 183. *θάλπουσ', ἀμφὶ τ' ἐν δόνακος ἔρνεσιν* Ald. rell. Recepi emendationem Seidleri de verss. dochm. p. 102. not. † †.

V. 185. tanquam in parenthesi positus est, et cohaerent *ἔνθεν οἰκτρὸν ἀνεβόασεν, ὅ τι ποτ' ἐλ. αἰάγμ. στ.* *Νύμφα τις οἷα ναΐς.* *ἔλεγον* deest in Flor. 1. Pro eo *θρῆνον* Flor. 2. sed alia m. delevit et supra scripsit *ἔλεγον.*

V. 186. Legebatur *ὅτι ποτ' ἐλ.* Vict. *ὅ τι ποτ' ἐλ.* Flor. 1. *ποδέλακεν.* 2. *πόδ' ἔλακεν.*

V. 188. Ald. rell. et Codd. *γάμον ἱεῖσα*, sine sensu. E coniectura dedi *νόμον ἱεῖσα.*

V. 189. Ald. rell. et Codd. *μύχαλα. μύχατα* est e Canteri emendatione. In fine versus Seidler. l. c. addidit *παιᾶνας*, cuius appositio sit *γάμους*. Flor. 1. Vict. *κλαγγὰς* addunt post *γύαλα*, sed hoc in Flor. alia manus circumscripta linea reiecit.

V. 190. An *Πανὸς γάμους?* an *Πανὸς μύχαλα, secessus? Brodaeus.* Ad *γύαλα* retulit Barnes. mihi ad *γάμους* referendus videtur genitivus: *Tanquam nympha, quae ob vim a Pane sibi illatam vociferatur.*

V. 194. *ἔμολεν ἔμολε* Flor. 1. 2. *ἔμολεν* bis Ald. rell.

V. 197. Ald. rell. et Codd. *πυρὶ μέλλουσαν Ἰδαίῳ.* *μέλουσαν* ex H. Steph. coniectura receperunt Canter. Barnes. Musgr. et sic habere videntur Florr. *δαΐῳ* est a Musgr.

V. 199. Ald. rell. *πουλύπονον.*

V. 201. 2. Ald. rell. *αἰσχύνασ' ἡμᾶς ἐπ' ἀλγέων.* Par. E. *αἰσχύνασ' ὑμᾶς*, et in marg. *ἐμῆς*. Muret. V. L. IV, 14. correxit *αἰσχύνας ἐμᾶς ὑπ' ἀλγέων*, quod ipsum est in Flor. 1. 2. *ὑπ' ἀλγέων* correxit etiam H. Steph.

V. 209. *νεανιᾶν πόνον* coni. Lenting. p. 99. ut pedestres scriptores loquuntur.

V. 210. *αἴ* bis Flor. 1.

V. 215. 16. inverso ordine leguntur in Flor. 1.

V. 219. Flor. 1. 2. *ἔτλησας* i. e. *ἔτλης*. Vict. *ἔτλησα* (superscr. *ας*).

V. 228. *καὶ τὰν χαλκ.* Ald. Flor. 1. 2. Vict. In Brub. sqq. *τὰν* excidit. Tum *ὀλβίοῖς* Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. *ὀλβιεῖς* MSS. Steph. ut coniecit Scaliger ap. Barnes.

V. 229. In Ald. rell. deest persona Helenae, quam addidit Canter. Victorius haec annotavit: Deest, ut puto, hic persona *Ἑλένη*. quod quum ex his, quae sequuntur, manifeste apparet, tum ex aliquo vestigio V. C. sic nempe stat subter signatum.

V. 238. *ἃ δὲ δόλιος.* Suspicari possis, *ἅτε δόλ.* commate post *ἐμόν* posito: ut *ἔπλευσε* commune sit nominativis *ὁ Πριαμίδας* et *ἅ τε δόλιος*. Sed melius est haec tanquam in parenthesi posita, nec ad primariam sententiam pertinentia accipere. Ita ad hunc nominativum *ἀπὸ κοινοῦ* repetendum *ἔπλευσε*, vel verbum cognatae significationis cogitandum, *ἐφέσπετο*. Cf. Troad. 933. 976.

V. 242. *Ἥρα* e margine in textum irrepsisse suspicatur Elmslei. Mus. cr. VI. p. 296. ad Bacch. 1153.

V. 243. Flor. 1. 2. *γόνος.*

V. 249. Flor. A. *Πριαμίδεσσιν.* ut Iph. A. 605. inter *νεανίδαισιν* et *νεανίδεσσιν* fluctuabant libri.

V. 253. *συμφέρον* Ald. rell. Flor. 1. *σύμφορον* e Parr. E. G. recepit Musgr. *σύμφορον* (*ε* ab al. m.) Flor. 2. Vict. *σύμφορον* mihi vulgari consuetudine accommodatius videtur, nec in poëta praeferendum.

V. 261. *τὰ μὲν δι' Ἥραν -- pro τὸ μὲν δι' Ἥραν, τὰ δὲ διὰ τὸ κάλλος*, ut recte explicat Schaefer. in Ind. graec. ad Eur. Phoen. ed. Porson. (Lips. 1824.) v. *δρᾶν.*

V. 262. *ἄγαλμα* de tabula picta dici uni Suidae non crediderim. Recte V. D. in *Quart. rev.* 29. p. 124. statuas etiam pingi solitas monet e Plat. Rep. IV. p. 420. C. (de quo loco falli Grammat. in Bekk. anecd. p. 210.)

Paus. VII, 26. Virg. Aen. 1, 493. XII, 67. Plin. H. N. 35, 10.

V. 263. Ald. rell. *ἀντὶ τοῦ καλοῦ λάβω*, quod soloecum est (vid. ad Suppl. 1028.) et *nimium* etiam *probare* videri debet iis, qui nuper Coniunctivum etiam in optando locum habere contenderunt. Illi enim pro optativo eum poni posse volunt; hic autem est pro indicativo temporis praeteriti; quod fieri posse nemini adhuc in mentem venit. Nam non hoc optare potest Helena, ut nunc demum turpem pro pulchra formam induat, sed ut olim accepisset. Sed ne Codd. quidem vulgatam tuentur: nam Parr. E. G. Flor. 1. 2. Vict. *λαβεῖν*, 2. et Vict. cum v. l. *γρ. λάβω*. De Infinitivo post *εἴθε* vid. Gramm. gr. §. 547. et Schaefer. ad Gnom. p. 156. et exemplis ibi citatis adde Od. *ω*, 311 sqq. Cogitabat scriptor *εἴθ᾽ ὤφελον λαβεῖν*. Hic certe vix corrigenti vel Grammatico vel librario debetur. Porson. Adv. p. 269. Censor edit. Alcest. Monk. in *Quart. rev.* 29. p. 123. Herm. ad Soph. Phil. 1081. corrigunt *ἀντὶ τοῦ καλοῦ 'λαβον*. quod praeferrem, si Codd. adstipularentur.

V. 264. Ald. rell. Flor. 1. 2. *τάς καλάς* et sq. v. *τὰς*
κακάς *κακάς*
δὲ μὴ καλάς. Par. E. hoc versu *καλὰς* et sq. v. *καλάς*. Hinc Musgrav. bis *κακάς* scripsit. Si Aldina lectio vera est, inepte dicitur *τὰς δὲ μὴ καλὰς* (i. e. *τὰς κακὰς*) *ἔσωζον, ὥςπερ τὰς κακὰς σώζουσί μου. Τὰς τύχας τὰς κακάς* intelligit infamiam, *δύςκλειαν* v. 270. *τὰς τύχας τὰς μὴ κακάς* felix coniugium: totum autem pendet ex *εἴθε, εἴθε ἐπελάθοντο — ἔσωζον*.

V. 268. Ald. *ὅμωι*. Herv. 1. *ὅμοι*. *ὅμως* iam Brub. Herv. 2. auctore Brodaeo, vel H. Stephano, ut ait Musgr. Canter. Barn. Sic Codd.

V. 271. *τῆς ἀληθείας* i. e. *ἤ εἰ τῇ ἀληθείᾳ προςῆν τινί. μεῖζον κακὸν, ὅςτις κέκτηται* pro *μεῖζον κακὸν τὸ κεκτῆσθαι*.

V. 278. Flor. 1. 2. Vict. *ἀπαλλάξειν*, quod recipiendum fuisse videri possit, non quo de re sperata aoristus poni non possit (vid. ad Alcest. 146. et Add.) sed propter hanc viciniam futuri *ἥξειν*. At, si *ἀπαλλάξειν* scriptum fuit, qui factum esse dicas, ut *ἥξειν καὶ ἀπαλλάξαι* scriberetur. Brunck. ad Aesch. Prom. 1021. citat

ἀπαλλάξειν et superiore versu *ὤχει*, illud ex Heathii, hoc e Musgravii coniectura. Scaliger. *ἄγκυρα δ᾽ ἥ μου*, non male. Sed similis orationis conformatio est Androm. 407.

V. 281. Musgrav. coniecit *ἀδόκως — τἄδοκον*, ut citat Brunck. l. c. Non assentior: *ἀδόκως* olim legebatur Troad. 793. praeterea nullo alio loco. Quid sit *ἀδόκως εἰμὶ φονεύς*, non intelligo, minus etiam quid sibi velint illa *τἄδοκον τόδ᾽ ἐστ᾽ ἐμόν*. *Μητρὸς φονεὺς εἰμὶ ἀδίκως* est matris caedis causa sum, sed ita ut iniuria mihi eius caedis culpa tribuatur.

V. 283. *πολιά* est adverbium, dictum ut Soph. El. 962. *ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε*. Flor. 1. 2. *πολιᾶ*.

V. 286. *τὰ πράγματα* constat esse res civiles, vel omnino res eius, qui civitatis particeps est et inter cives censetur. Hinc *τοῖς πράγμασι* est *ratione et conditione vitae*, ut explicat Reisig commentar. in Soph. Oed. C. 1573. et *τοῖς πράγμασι τεθνηκέναι* dicitur h. l. is, quem nos *civiliter mortuum* vocamus. Cf. ad Hec. 657. Plane diversum est, quod comparat Blomfield. Mus. cr. I. p. 66. locum Soph. El. 60. *ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ*.

V. 289. *δοκοῦντες* dixit, quasi praecessisset *κλείθροις ἄν μ᾽ εἴργοιεν*. Quia Menelaum mortuum esse credebat Helena, Brunck. ad Aesch. Prom. l. c. em. *Μενέλεώ μ᾽ ἐλθεῖν ἄτερ*, Lenting. p. 99. *Μενέλεών μ᾽ ἐλθεῖν μέτα* i. e. *ἐμὲ μετελθεῖν τὸν Μενέλεων*. Poterat Helena cum Menelao Troia rediisse, hic autem in itinere mortuus esse.

V. 291. Versum adeo immodulatum ne a Comico quidem, nedum ab Euripide scribi potuisse indicans Porson. ad Orest. 51. corrigit *εἰς ξύμβολ᾽ ἐλθόνθ᾽, ἅ φανέρ᾽ ἄν μόνοις ἄν ἦν*. Reisig. Coniect. p. 245. *ἐλθόντες εἰς ξυμβολ᾽, ἅ φανερὰ μόνοις ἄν ἦν*.

V. 294. *τῶν κακῶν ὑπαλλαγάς* Ald. rell. et Codd.

V. 297. Legebatur *καὶ τὸ σῶμ᾽ ἐστὶ πικρόν*.

V. 298. Ald. rell. et Codd. *προθάνοιμ᾽ ἄν οὐ καλῶς*. MSS. Steph. *πῶς θάνοιμ᾽ ἄν οὖν καλῶς*. Par. E. supra *καλῶς* scriptum habet *κακῶς*. Aristoph. Equ. 80. comparat Bergler. ad eum l.

V. 308. Ald. rell. et Codd. ἔλεξεν. Barn. Musgrav. ἔλεξ'.

V. 310. Ald. rell. καὶ τἄμπαλίν γε τῶνδ' ἀληθείας σαφῆ. H. Steph. coni. τοὔμπαλιν pro τἄμπαλιν. At τἄμπαλιν est τὰ ἔμπαλιν. Tum Canter. τῶν δι' ἀληθείας σαφῆ, anapaesto in quartam sedem illato, Scaliger. τῶνδ' ἀληθῆ καὶ σαφῆ, Musgr. καὶ τἄμπαλίν γε τῶνδ' ἀλήθειαι σαφεῖς, Heath. καὶ τοὔμπαλίν γε τῶνδ' ἀλήθεια σαφής, Lenting. p. 99. καὶ τοὔμπαλίν γε τὰ δι' ἀληθείας σαφῆ. Mihi legendum videtur καὶ τἄμπαλιν γε τῶν ἀληθείας σαφῆ. τἄμπαλιν τῶν ἀληθείας, contraria ratione quam ea quae vera sunt. Haec enim nonnunquam falsa esse videntur, quum ea, quae falsa videntur, saepe vera sint.

V. 311. Par. E. Flor. 1. 2. φέρῃ. Ald. rell. φέρει, casu servata Attica terminatione. Hunc versum interrogatione legi vult Lenting. l. c.

V. 325. Ald. sine distinctione ὅθεν εἴσῃ πάντα τἀληθῆ φράσαι. in quibus φράσαι interpretabantur *cognoscere*, φράσασθαι, γιγνώσκειν. Nostra interpunctio debetur Musgrav. τἀληθῆ φράσαι, *dictu vera*.

V. 332. ἐντός οἴκων Flor. 2. ἐντὸς δόμων Ald. rell.

V. 334. Elmslei. ad Med. 580. not. k. corrigit θέλουσαν οὔ με δὶς καλεῖς, quod comparat cum Aeschyleo Pers. 173. εὖ τόδ' ἴσθι, γῆς ἄνασσα τῆσδε, μή σε δὶς φράσειν Μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον - - -

V. 338. Ald. rell. μὴ πρόμαντις ἄλγεται; Par. E. Flor. 1. 2. Vict. ἀλγέων pro ἄλγεται, quod recepit Musgr.

V. 343. δέ post ἀστέρων addunt Flor. 1. 2.

V. 344. Ald. rell. et Codd. ἢ νέκυσι. Heath. ἢ νέκυς κατὰ χθ. De coniectura dedi ἢ 'ν νέκυσι. Sic etiam Lenting. p. 99.

V. 349. Ald. rell. Flor. 1. 2. δόνακι χῶρον. χλωρὸν pro χῶρον MSS. Steph. Elmslei. ad Iph. T p. 277. hos versus ita legit Σὲ γὰρ ἐκάλεσα, σὲ δὲ κατόμοσα, | τὸν ὑδροέντα δόνακι χλωρῷ | χλωρὸν Εὐρώταν θανόντος | εἴ τι βάξις | ἔτυμος ἀνδρὸς ἅδε μοι.

V. 352. Choro tribuit Musgrav. auctoritate Par. E. cui accedunt Flor. 1. 2.

V. 356. Ald. rell. διὰ σάρκας, ἅμιλλα, | θῦμα - - - - διὰ σαρκός Flor. 1. 2. Vict. ἅμιλλαν est a Musgravio, i. e. ἁμιλλωμένη αὐτὴ ἐμαυτῇ διὰ σαρκὸς σίδηρον διαπερῶ.

V. 358. Ald. rell. τῷ τε σύραγγ' (Brodaeus σύριγγ') ἀοι | δαὶ σέβιζον Πριαμίδας ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους. Pro τῷ τε Par. E. τόν τε. In ἀοιδαί nomen Idae montis latere suspicatus iam sum in Observ. cr. p. 21. Itaque ausus sum scribere σύριγγ' ἀν' Ἴδην, melius fortasse scripturus ἀν' Ἴδᾳ, ut ἀνὰ Γαργάρῳ. σεβίζοντι est a Musgravio, qui σεβίζειν σύριγγα comparat cum τέχνην τήνδ', ἣν ἔχω ξενοκτόνον, τιμῶσα Iph. T. 54. Idem Πριαμίδας βουστάθμους iungit, quomodo dubito an dici possit: nam etiam τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων Iph. T. 178. dubium est, sitne οἱ Ἀτρεῖδαι οἶκοι, an οἱ Ἀτρειδᾶν οἶκοι. Ita versus e tribus creticis constabit, secunda quarti cretici arsi in duas breves soluta, a quibus numeris deinde ad iambicos transitur. Elmslei. ad Med. 1224. not. u. coni. θῦμα τριζύγοις θεαῖσιν, | τῷτε συρίγγων ἀοιδαῖς | ἐντραφέντι Πριαμιδᾶν Ἴ | δας ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους. „Τῷ Πριαμιδᾶν, *illi Priamidarum*, ut τῷ Ἀτρειδᾶν Iph. T. 139."

V. 362. Barnes. et Heath. coni. δι' ἔργ' ἄνεργά γ' ὄλλυσαι, μέλεά· τ' ἔτλας.

V. 363. τὰ ἐμὰ δῶρα intelligo δῶρα ὑπ' ἐμοῦ δοθέντα. Sed ἔτεκε nimis alienum. Brodaeus: ἐμὰ δῶρα, ac propter me, quae Paridi, ut credunt, a Venere tradita sum. An igitur ἐμὲ τὴν Πάριδι δοθεῖσαν.

V. 365. Fortasse: δάκρυσιν· ἔλαβε πάθεα sc. ἡ Τροία. nam ad Venerem hoc vix referri potest.

V. 371. Ald. Brub. Herv. 1. Cant. κἀνοτότυξεν. Barn. κἀνωτότυξεν et in marg. al. κἀνωλόλυξεν.

V. 379. θηρᾶν Ald. rell. θηρῶν iam Brodaeus. Pro λάχνᾳ γυίων Reisk. Musgrav. λαχνογυίων, quod probat Maltby ad Morell. T. II. p. 586.

V. 379. ὄμματι λάβρων Musgr. et Maltby l. c. Callisto in leaenam, non in ursam, commutatam dicere videtur Euripides; quae fabula alibi non narratur. Valckenaer. tamen ad Callim. el. fr. p. 174. expendenda commendat haec ex homiliis Clementinis, quas Cotele-

rio debemus, Homil. V. cap. 13. *Ζεὺς -- Καλλιστῷ (Καλλιστοῖ) ἠγριώθη λέων καὶ ἄλλον τίκτει Ἀρκάδα.* Disputarunt de hoc loco Franc. Robortellus Emend. II, 50. Sigonius Emend. I, 45. p. 240. Grut. Thes. Victorius V. L. XIII, 18. Muret. V. L. IV, 14. sed ita ut nihil magnopere lucis afferrent.

V. 380. Ald. rell. *ἐξαλλάξασ'* et supra 378. *ἅ*, quod mutari non debuit. Pro *ἄχεα λύπης* Musgr. coni. *ἀχέων ἐλύθης*, quod probat Maltby l. c. Mihi dubium non est, quin iungenda sint *ἁ ἐξαλλάξασα ἄχεα λύπης μορφᾷ θηρῶν*, *quae moerorem forma ferina commutavit*, i. e. forma ferina induta moerorem deposuit. *ἐξαλλάσσειν τί τινι* legitur infra 1344. Androm. 1006. Tum *λάβρῳ σχῆμα* iungenda, *οὗ τὸ σχῆμα λαβρόν ἐστι.*

V. 381. De hac fabula ignota vid. Barnes. et Musgrav. *ἐξεχορεύσατο* Brodaeus interpretatur e caeterarum nympharum choro amovit.

V. 382. Flor. 1. 2. Vict. *χρυσοκέρατ'* sed 2. et Vict. supra scripto *ω*. In Ald. rell. est *χρυσοκέρω τ'*, intervallo inter *ω* et *τ* relicto. Recte enim Elmslei. ad Soph. Ai. 382. in Mus. crit. 3. p. 359. monet, poetas Atticos adiectiva a *κέρας* derivata, *βουκέρως*, *εὐκέρως*, *χρυσοκέρως* eodem modo flectere, quo *λεώς*. Hinc *χρυσοκέρατ'* h. l. scribit ad Bacch. 919. Pal. *χρυσοκερατ'* (supra scripto ω).

V. 386. *Οἰνομάου* Ald. rell. *Οἰνομάω* Flor. 1. 2.

V. 389. *πρισθείς* MS. Steph. *πεισθεὶς* Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict.

V. 391. Flor. 1. 2. *οὓς ἐξέφ.*

V. 394. Ald. rell. *διορίσας*. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. *διορίσαι*, ut coniecerat Canter.

V. 402. *χρήζω* Ald. Brub. Herv. 1. 2. *χρήζων* Canter. auctore H. Stephano, et sic Flor. 1. 2. Vict. Paulo ante Flor. 1. 2. *καὶ εἰς.* in 2. supra scriptum al. m. *κεὶς.*

V. 404. Ald. rell. *Λιβύος.* Correxit Canter. et *Λιβύης* habent Flor. 1. 2. Vict.

V. 411. *ἐλήφθη* Ald. rell. e Codd. Emendavit H. Steph.

V. 412. *ἐφ' οἷς* Ald. rell. Flor. 2. Vict. *ἐφ' ἧς* Canter. Flor. 1.

V. 414. Ald. rell. *ὄνομα δὲ χώρας, ἠδὲ καὶ λεών.* Sic etiam Par. G. nisi quod *λεώς* habet. MSS. Steph. *ὄνομα δὲ χώρας τῆσδε καὶ λεών.* Par. E. Flor. 1. 2. Vict. *ὄν. δὲ χώρας ἥτις ἥδε καὶ λεώς*

V. 416. *ὥσθ' ἱστορῆσαι* sc. *αὐτούς*, quo factum esset ut illi sciscitarentur. Male Lenting. p. 99. *ὡς μὴ ἱστορῆσαι*, crasi adhuc ignota, et *ὡς* cum infin. atque *ἵνα* confundens.

V. 418. Male Aem. Portus et Reisk. *εἰς ἀηδίαν.*

V. 419. *μείζω τοῦ π. δυσδ.* pro *εἰς ἀηθίαν πίπτει κακὴν μᾶλλον, ἢ ὁ πάλαι δυσδαίμων.*

V. 420. *σῖτον* Ald. rell. et Codd. Recte Musgrav. dubitat an *σῖτον* nom. sing. in usu fuerit. Cf. Schaefer. ad Soph. El. 1366. not. p. 247.

V. 432. Ald. rell. *ἔκ τε πλ. δ.* Correxit Musgr.

V. 440. De *ἐπιστροφαί* vid. Blomf. gloss. Aesch. Theb. 645.

V. 441. Ald. rell. *ταῦτα ταῦτ' ἔπη.* MSS. Steph. Par. Florr. *ταῦτα πάντ' ἔπη.*

V. 442. *ἔξεστι* Herm. ad Bacch. 835. esse dicit omnia concedentis, dummodo alter finem loquendi faciat. Musgrav. interrogative legit, *licetne?* Fortasse *οὐκ ἔστι*, ut his verbis continuetur sententia praecedentium. *ἄνες λόγον*, *mitioribus verbis utere.* nam *ἀνιέναι* est remittere, quod antea intentum erat.

V. 445. Legebatur *μὴ προσείλα χ.* Parr. E. G. *μὴ προσείλει*, superscripto tamen in G. *προσείλα.* E coniectura dedi *πρόσειε*, quod probat V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 353. not. Sic Herc. f. 1189. *τί μοι προσείων χεῖρα σημαίνεις φόνον*, de eo, qui manus motu prope accedere vetat, itaque *deterret.* At in *θαλλὸν προσείειν*, de quo Ruhnken. ad Tim. p. 136 sqq. alliciendi notio inest. Possis etiam *οὐ μὴ προσοίσεις χ.* quod legitur Hipp. 601. Bacch. 324.

V. 450. Legebatur *νῦν τιν' ἀντὶ τοῦδ' ἴ.*

V. 452. Similiter Arist. Ach. 456. *λυπηρὸς ἴσθ' ὤν, κἀποχώρησον δόμων.*

V. 455. Iph. A. 932. *θαυμαστὰ δ' ὡς ἀνάξι' ἠτιμασμένη.* *ἀτιμοῦν* pro *ἀτιμάζειν* positi haec exempla affert

Elmslei. Mus. cr. I. p. 481. Aesch. Suppl. 651. Choeph. 433. Plat. Apol. S. p. 30. D. et apud Xenoph. Rep. Ath. 1, 14. *ἀτιμοῦσι*. ib. 3, 12. *ἠτίμωνται* legendum suspicatur.

V. 458. An: *οὔκουν - - δώσεις φίλοις;*

V. 462. *γάνος* pro *γένος* Vict.

V. 463. *οὐ τοῦτ᾽* Par. E. *οὐ κεῖν᾽*.

V. 465. *ὅντιν᾽ ὄνομ.* *quocunque tandem eum nomine appellas.*

V. 474. Ald. rell. *Λακ. τῆς δεῦρο νοστήσας ἄπο.* Pro *τῆς* Flor. 1. *τοῖς*. 2. Vict. *τοῖς.* (supra scr. *ῆς*) ubi Victorius adscripsit: fortasse leg. *γῆς*. *γῆς* Brodaeus Canter. rell. Tum Flor. 1. Vict. *νοστήσασ᾽ ἄπο*, ut iam edidit Canter.

V. 475. *λελήσμεθ᾽* recte Brodaeus pro *λελήσμεθ᾽*, *λέχος* pro *λέχους* Musgr. et Heath.

V. 478. *τύραννος ἢ ταρ. δόμος.* Sic distinxit Musgr. pro *τύχη τύραννος, ἢ ταρ. δ.* Brunck. ad Orest. 1326. *τυράννων ἢ ταρ. δ.*

V. 479. Legebatur *οὐδέν.* *οὐδέν᾽* Musgr. et citat etiam Elmslei. ad Med. 126.

V. 489. *Διὸς δ᾽ ἔλεξε* Flor. 1. 2. Vict.

V. 490. *ἀλλ᾽ οὔτις* legendum contendit Elmslei. ad Heracl. 987. nescio qua de causa.

V. 491. *παρ᾽ ὄχθας* Flor. 1. 2. Cf. ad Med. 1048. Tum Flor. 2. *ὅτε* (supra scr. *γ*).

V. 492. *ἵνα ῥοαὶ* e coniectura scripsi pro *ἵν᾽ αἱ ῥοαί*, probante V. D. in *Quart. rev.* 14. p. 463. not.

V. 498. *ταῦτ᾽* Ald. rell.

V. 505. *γ᾽* deest in Ald. rell. et Codd. Primus addidit Barnes. Musgr. verba transponit: *δισσὰς δέ μοι Ἔχει φυλάξεις.*

V. 510. Ald. rell. et Codd. *κακῶν δέ θ᾽ ἡμῖν.* Herm. ad Viger. p. 836. n. 316. scribit *δέ γ᾽ ἡ.* Porson. ad Arist. Nub. 1472. *δ᾽ εἴθ᾽ ἡ.* Sic etiam Blomfield. ad Aesch. Pers. 212. V. D. in *Edinburg. rev.* n. 35. p. 175. *κακῶν τόδ᾽ ἡμῖν.* Lobeck. ad Soph. Ai. p. 302.

V. 513. *σοφὸν δ᾽ ἔπος* Parr. E. G.

V. 515. Hoc carmen Hermann. elem. d. metr. p. 549.

melius descriptum dedit, ita tamen ut ubique fere descriptionem Aldinae servaret, nisi quod v. 517. vocabulum *οὔπω* inter duos glyconeos divisit:

δόμοις, ὡς Μενέλαος οὔ-
πω μελαμφαὲς οἴχεται.

V. 516. *χρήζουσ᾽, χρησμῳδοῦσα.* vid. Barnesius. Hoc sensu legitur etiam apud Soph. Oed. C. 1436. Recte autem sine ι subscripto scribendum praecipere videntur Grammatici: est enim a *χράω*, non a *χρεία.* At *χρῄζω*, *peto, indigeo* est a *χρή*, unde optativus *χρείη*, et subst. *χρεία.* Tum *ἐφάνην* Flor. 2. Vict.

V. 520. Vid. Herm. elem. d. m. p. 558.

V. 522. Recte Hermann. *ψαύσειεν.* Flor. 1. *ψεύσεις.*

V. 526. Herm. l. c. *εἰναλίῳ*, ut Pherecratei basis sit anapaestus, et tribrachys sit pro iambo.

V. 530. Mira locutio *ἐν φάει φέγγος εἰσορᾷν.* An: *φησὶ δ᾽ ἐμφανῶς, plane?* Lenting. p. 100. *φησὶ δεῦρ᾽ ἀεί.*

V. 531. *ἁμόν.* Ex Brunckii praecepto (vid. ad Andr. 1151.) scribendum *ἀμόν.* At sicut *ἡμεῖς* pro *ἐγώ*, quidni *ἁμός* i. e. *ἡμέτερος* pro *ἐμός* poni potuerit? Sic certe Apollon. *π. ἀντων.* p. 402. C. sq.

V. 532. Legebatur *πεπλωκότα*, quae forma Herodoto familiaris Atticis ignota est.

V. 533. Ald. rell. *ἐκεῖσ᾽ ἐκεῖσε.* Flor. 1. 2. *ἐκεῖσε κεῖσε.* *ἐκεῖσε κἀκεῖσ᾽* est ex emendatione Canteri.

V. 540. Duplex locutio coniuncta, *ὥς μοι ἥκοις* et *πότε ἥξεις.* Musgr. coni. *οἴμοι· πόθ᾽ ἥξεις.*

V. 542. Flor. 1. 2. *Πρωτέος.* sed in 2. ab alia m. supra scriptum *ω.*

V. 546. Ald. rell. *ὄρυγμα.* Vict. *ὄραγμα·* Par. E. G. Flor. 1. 2. *ὄρεγμα.*

V. 547. Ald. rell. *τύμβου ᾽πὶ δ᾽ ἐμπύρους τ᾽ ὀρθοστ.* Sic etiam Par. G. *τύμβου καλῶ ᾽πὶ δ᾽ ἐμπ. τ᾽ ὀρθ.* MSS. Steph. unde Scaliger vel Barnes. *τύμβου καλῷ πόδ᾽ ἐμπ.* *Καλῶ*, quod in Herv. 2. Brub. *καλῶ* in fine versus additum, haud dubie e glossa fluxit. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. *τύμβου ᾽πὶ κρηπῖδ᾽ ἐμπ. τ᾽ ορθ.*

V. 549. Legebatur προςτιθεῖς.

V. 555. Valck. ad Phoen. 522. *φόβον μεθεῖσα*. Vix opus, modo mecum interpungas.

V. 556. *τάφου* pro *τόπου* em. Elmslei. ad Heracl. 1041.

V. 558. *αὐτός* Ald. rell. *ὡὑτός* Valck. ad Phoen. 927.

V. 559. Flor. 1. 2. προςφερέστερον. De προςφερής, *similis* vid. Valck. diatr. p. 6. C. Ante sq. v. deerat persona Helenae.

V. 561. deest in Flor. 1.

V. 564. Flor. 1. *σε· οὐκ ἔχω*. Cf. Arist. Thesmoph. 910. c. not. Brunck.

V. 570. πρόςπολον Ald. rell. et Codd. Correxit Canter.

V. 572. Flor. 1. *ἄλλος*.

V. 575. Flor. 1. *οὔπου*. Par. G. Flor. 2. Vict. *οὔπου* (supra scr. *ἤπου*). Cf. ad v. 135.

V. 577. *τὸ σῶμα ἀποστερεῖ με τὸ σαφὲς*, *eripit*, vel *negat mihi certam persuasionem*, facit, ut incertus sim.

V. 578. Ald. rell. *σκέψαι τί σου δεῖ. τίς ἐστί σου σοφ.* Victorius annotavit: videtur esse supervacaneum illud *σου*, etsi V. C. retinet. Wyttenbach. ad Plut. p. 239. coni. vel *σκέψαι τί δεῖ. τίς ἐστί σου σοφ.* *Considera quid desit mihi ad similitudinem Helenae, quo minus ego ipsa sim Helena: quis enim ad hoc iudicium te perspicacior sit?* vel *Σκέψαι· τὸ δ᾽ οὐδείς ἐστί σου σοφώτερος*, *Considera: ad hoc enim considerandum nemo est te perspicacior.* Elmslei. ad Soph. Oed. T. 329. *σκέψαι· τά σ᾽ οὐδείς ἐστι σοῦ σοφ.* Quod dedi, est e Musgravii coniectura, non videtur tamen Helenae, quo tunc eam animo fuisse dicas, satis consentaneum esse. Nunc prae ceteris placet Wyttenbachii correctio *τὸ δ᾽ οὐδείς ἐστί σου σοφ.* quocum optime convenit v. 580.

V. 580. Ald. rell. *ἤ τὰ σά γ᾽ ὄμματα*. Quod dedi, probat Elmslei. ad Soph. Oed. T. 329.

V. 581. Ald. rell. *ἐκεῖνο σοῦ μέν*, quod frustra explicare et defendere conatur Toup. Em. in Suid. T. II. p. 450. Recte Scaliger *ἐκεῖ νοσοῦμεν*, quod probant

etiam Porson. ad Toup. T. IV. p. 486. Dobraeus ad Arist. Plut. 689. extr.

V. 586. Ald. rell. *Ἥρα.* Flor. 1. 2. *Ἥρα.* Par. E. *Ἥρας*, ut coniicit Scaliger. Dobraeus ad Arist. Plut. 314. extr. distinguit: *Ἥρας (πλασάσης)· ἀλλ.* in quo nudum *διάλλαγμα* vix cuiquam placuerit.

V. 587. Ald. rell. *πῶς οὖν ἂν ἐνθάδ᾽ ἦσθ᾽ ἐν Τρ. θ᾽ ἅμα.* Barnes. *ἦσθά τ᾽ ἐν Τρ.* Musgr. *ἦσθ᾽ ἐνὶ Τρ.* quod in textum adeo admisit. V. D. in *Quart. rev.* 19. p. 392. *πῶς οὖν ἅμ᾽ ἐνθάδ᾽ ἦσθ᾽ ἄρ᾽ ἐν Τρ. θ᾽ ἅμα.* *ἂν* non video quomodo conveniat.

V. 589. *λύπης* em. Elmslei. ad Heracl. 471. Non necesse est post *ἅλις* genitivum ponere El. 73. *ἅλις ἔχεις τἄξωθεν ἔργα.* Med. 1097. *ἅλις βίοτον εὗρον.* Tunc vis est in nomine, in altera constructione in *ἅλις*.

V. 592. *λαβοῦσά τ᾽* Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. non Ald. ut ait Musgr.

V. 597. Legebatur *κιχάνω*.

V. 600. Flor. 2. *οὔπου*.

V. 601. Brodaeus ad *θαυμαστὰ* supplet *ἀγγέλλω*. Barn. *θαῦμ᾽ ἐστ᾽ — ἔχον*.

V. 602. Ald. Brub. Herv. *ὡς ἄδην*. Herv. 2. Cant. *ὡς ἄδην*. Hinc Musgrav. *ᾄδην*. Pro eo Flor. 1. *δαψιλῶς*, quod in 2 supra scriptum est. Nulla causa erat, cur vox non solum Homero, sed etiam Platoni usurpata (vid. Valcken. ad Herod. p. 711, 10.) Tragico indigna iudicaretur, et expelleretur coniectura Miltoni et Barnesii *ὡς μάτην*.

V. 621. *ᾧ πόσει* Ald. rell. Correxit Milton.

V. 624. *ἥ σ᾽ εἰς*. Sic Canter. et Scaliger pro *ὡς εἰς*, ut iam edidit Barnes. *σ᾽* ante *εἰς* inserendum iam Brodaeus vidit.

V. 628. iambicum ischiorrhogicum appellat Hermann. elem. d. metr. p. 280. vel, si dochmius sit, unam brevem syllabam dochmio praemissam esse ibid. p. 282.

V. 632. Sequentia in strophas duas totidemque antistrophas, descripsit Reisig. Coni. p. 280. de qua dispositione recte iudicari non licet, quia mutationes, quibus ea indiget, non indicavit. Versibus autem 638. (632.) —

642. (636.) contineri censet stropham ά, quam finiri verbis ὦ πόσις, paucis emendandis ante. Huic adiungitur antistr. ά. v. 636. ὦ φιλτάτη προς. — 640. Stropha. β' in versibus versatur 649. (643. τὸ κακὸν δ' ἀγ.) — 654. (649.) antistr. β' in 655. (650.) — 661. (655.) Versus autem 647. (641.) 648. sunt mesodi loco habendi.

Ib. De horrore, subitae laetitiae comite, vid. Musgrav. et Hermann. ad Soph. Ai. 678.

V. 634. Elmslei. ad Med. 581. not. m. hos versus ita constituit: *περὶ δὲ γυῖα χέρας ἔβαλον, ἁδονὰν, | ὦ πόσις, ὡς λάβω.* Mihi post *ἔβαλον* excidisse videbatur *χρόνιον*, *περὶ δὲ γυῖα χεῖ | ρας ἔβαλον, χρόνιον | ἁδ. ὡς λάβω.* Aliud quid latere visum Reisigio, qui his versibus respondere vult v. 639 sq. *ἂν ὑπὸ λαμπάδων | κόροι λεύκιπποι | ξυναίμονες ὤλβισαν, ὤλβισαν.*

V. 636. Verba *ὦ φιλτάτη πρόσοψις* Elmsleius quoque l. c. Menelao tribuit, quod verum videtur, ut versus *ὦ φιλτάτη πρόσοψις, οὐκ ἐμέμφθην* respondeat v. 632.

V. 638. Reisig. et Elmslei. post *Διός* addunt *τε*, *ἔχω τὰ τοῦ Διός τε λέκτρα Λήδας θ'. Διὸς λέκτρα* de uxore Iove procreata Reisig. confirmat Med. 591. *λέκτρα βασιλέως ἃ νῦν ἔχω*, quae ipsa verba in disceptationem vocat Elmsl. Ipse amplectitur Schaeferi coniecturam *τὰ τᾶς Διός.*

V. 640. Reisig. legit: *ξυναίμονες ὤλβισαν, ὤλβισαν*, *reconditius* vocabulum *ξυνομαίμονες* natum putans ex scriptura ^{ξυν}*ομαίμονες:* Elmslei. *κόροι λευκόπω | λοι ξυνομαίμονές τ' ὤλβισαν, ὤλβισαν.*

V. 641. Ald. rell. *τοπρόσθεν. ἐκ δ. δ' ἐνόσφ. θεοί σ' ὁμοῦ. ἐμοῦ* est e correctione Aemil. Porti. Reisig. legit *τοπρόσθεν ἐκ δόμων σ' ἐνόσφισαν θεοί· ὁμοῦ* enim confinxisse aliquem ex Grammatici annotamento *ἐμοῦ*, *σ'* autem orae versus adscriptum esse ab eo, qui *δ'* in medio versu corrigeret. Elmslei. *τὸ πρόσθεν, ἐκ δόμων δὲ νοσφίσας ἐμοῦ Πρὸς ἄλλαν ἐλαύνει θεὸς ξυμφορὰν τᾶςδε κρείσσω.*

V. 642. Hos versus Helenae tribuendos esse vidit Tyrwhitt. ap. Musgr. v. 646 sq. autem Menelao. In Ald.

ρὰν τᾶςδε κρείσσω, dipodia trochaica dochmiaco dimetro subiecta. Sed dubitat Hermann. elem. d. m. p. 263. Pro bacchiaco pentametro habet Gaisford. ad Hephaest. p. 332. sed recte Herm. ib. p. 292 sq. Graecos Bacchiacis versibus usos esse negat. *συμφορᾶς* Par. E. quod probare videtur Lobeck. ad Ai. 275.

V. 643 sq. Ald. rell. uno versu: *τὸ κακὸν δ' ἀγαθὸν σέ τε κἀμὲ συνάγαγε πόσιν* Herm. l. c. p. 275. ita dispescit: *τὸ κακὸν δ' ἀγαθόν σέ τε κἀμὲ συνάγα | γεν πόσι — χρόνιον, ἀλλ' - - -* Elmsl. *συνάγαγεν πάλιν.*

V. 647. Flor. 2. ^{οῖν}*δυεῖν.*

V. 650. *ἐμὸν* Seidlero de verss. dochm. p. 67. obsecutus duplicavi, ut dochmiacus dimeter exiret.

V. 654. *χαρμονάν* Ald. rell. *χαρμονά* Flor. 1. 2. *χαρ*^{ὰν}*μονά* Par. G. Vict. *χαρμονά* per appositionem ad *δάκρυα* adiectum, *lacrymae meae quae sunt gaudii indices,* fere ut 643. *τὸ κακὸν ἀγαθόν.* Elmslei. in *Classic. journ.* 17. p. 50. em. *ἐμὰ δὲ χαρμονᾶν δάκρυα πλέον ἔχει χάριτος*, ut *χαρμονᾶν* e *χάριτος* pendat. Vid. Suppl. 79.

V. 656. *ἤλπισεν* Flor. 1. 2. *ἤλπισε* Ald.

V. 661. *πικρὰν ἐς ἀρχάν* Par. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 664. *ἐςοίσομεν* Lenting. p. 100.

V. 666. *ἐπὶ λέκτρου* Flor. 2. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ἐπιλέκτρου* Flor. 1. *ἐπὶ λέκτρον* Canter. Barn. quod verum videtur, alterum e simili terminatione sequentis vocis ortum.

V. 668. *ἀθλίων γάμων* Ald. rell. *ἀδίκων* pro *ἀθλίων* Par. E. Flor. 1. 2.

V. 669. Deerat *γάρ* post *τίς.*

V. 670. Elmslei. ad Iph. T. 884. (Mus. crit. VI. p. 297.) not. corrigit *Ὁ Διός, ὁ Διὸς, ὦ πόσι, Μαίας τε παῖς Ἐπέλασεν Νείλῳ*, duo verba *Μαίας τε* non minus sententiae, quam metro necessaria esse dicens. Quod metri genus intelligat, nescio: nam dochmiacum tum demum est, si *Μαίας* priorem corripit. Seidler. de verss. dochm. p. 152. *πόσι* pro duabus brevibus syllabis intersertis habet, tum in unum dochmium iungit *παῖς ν'*

642. (636.) contineri censet stropham *ά*, quam finiri verbis *ὦ πόσις*, paucis emendandis ante. Huic adiungitur antistr. *ά*. v. 636. *ὦ φιλτάτη προς.* — 640. Stropha. *β′* in versibus versatur 649. (643. *τὸ κακὸν δ᾽ ἀγ.*) — 654. (649.) antistr. *β′* in 655. (650.) — 661. (655.) Versus autem 647. (641.) 648. sunt mesodi loco habendi.

Ib. De horrore, subitae laetitiae comite, vid. Musgrav. et Hermann. ad Soph. Ai. 678.

V. 634. Elmslei. ad Med. 581. not. m. hos versus ita constituit: *περὶ δὲ γυῖα χέρας ἔβαλον, ἀδονὰν, | ὦ πόσις, ὡς λάβω.* Mihi post *ἔβαλον* excidisse videbatur *χρόνιον*, *περὶ δὲ γυῖα χεῖ | ρας ἔβαλον, χρόνιον | ἀδ. ὡς λάβω.* Aliud quid latere visum Reisigio, qui his versibus respondere vult v. 639 sq. *ἄν υπὸ λαμπάδων | κόροι λεύκιπποι | ξυναίμονες ὤλβισαν, ὤλβισαν.*

V. 636. Verba *ὦ φιλτάτη πρόσοψις* Elmsleius quoque l. c. Menelao tribuit, quod verum videtur, ut versus *ὦ φιλτάτη πρόσοψις, οὐκ ἐμέμφθην* respondeat v. 632.

V. 638. Reisig. et Elmslei. post *Διός* addunt *τε, ἔχω τὰ τοῦ Διός τε λέκτρα Λήδας θ᾽. Διὸς λέκτρα* de uxore Iove procreata Reisig. confirmat Med. 591. *λέκτρα βασιλέως ἃ νῦν ἔχω*, quae ipsa verba in disceptationem vocat Elmsl. Ipse amplectitur Schaeferi coniecturam *τὰ τᾶς Διός.*

V. 640. Reisig. legit: *ξυναίμονες ὤλβισαν, ὤλβισαν*, *reconditius* vocabulum *ξυνομαίμονες* natum putans ex scriptura *ομαίμονες* (*ξυν* superscr.): Elmslei. *κόροι λευκόπω | λοι ξυνομαίμονές τ᾽ ὤλβισαν, ὤλβισαν.*

V. 641. Ald. rell. *τοπρόσθεν. ἐκ δ. δ᾽ ἐνόσφ. θεοί σ᾽ ὁμοῦ. ἐμοῦ* est e correctione Aemil. Porti. Reisig. legit *τοπρόσθεν ἐκ δόμων σ᾽ ἐνόσφισαν θεοί. ὁμοῦ* enim confinxisse aliquem ex Grammatici annotamento *ἐμοῦ, σ᾽* autem orae versus adscriptum esse ab eo, qui *δ᾽* in medio versu corrigeret. Elmslei. *τὸ πρόσθεν, ἐκ δόμων δὲ νοσφίσας ἐμοῦ Πρὸς ἄλλαν ἐλαύνει θεὸς ξυμφορὰν τᾶςδε κρείσσω.*

V. 642. Hos versus Helenae tribuendos esse vidit Tyrwhitt. ap. Musgr. v. 646 sq. autem Menelao. In Ald.

ρὰν τᾶςδε κρείσσω, dipodia trochaica dochmiaco dimetro subiecta. Sed dubitat Hermann. elem. d. m. p. 263. Pro bacchiaco pentametro habet Gaisford. ad Hephaest. p. 332. sed recte Herm. ib. p. 292 sq. Graecos Bacchiacis versibus usos esse negat. *συμφορᾶς* Par. E. quod probare videtur Lobeck. ad Ai. 275.

V. 643 sq. Ald. rell. uno versu: *τὸ κακὸν δ᾽ ἀγαθὸν σέ τε κἀμὲ συνάγαγε πόσιν* Herm. l. c. p. 275. ita dispescit: *τὸ κακὸν δ᾽ ἀγαθόν σέ τε κἀμὲ συνάγα | γεν πόσι — χρόνιον, ἀλλ᾽ - - -* Elmsl. *συνάγαγεν πάλιν.*

V. 647. Flor. 2. *δυεῖν* (*οῖν* superscr.).

V. 650. *ἐμὸν* Seidlero de verss. dochm. p. 67. obsecutus duplicavi, ut dochmiacus dimeter exiret.

V. 654. *χαρμονάν* Ald. rell. *χαρμονά* Flor. 1. 2. *χαρμονὰ* (*ὰν* superscr.) Par. G. Vict. *χαρμονά* per appositionem ad *δάκρυα* adiectum, *lacrymae meae quae sunt gaudii indices,* fere ut 643. *τὸ κακὸν ἀγαθόν.* Elmslei. in *Classic. journ.* 17. p. 50. em. *ἐμὰ δὲ χαρμονᾶν δάκρυα πλέον ἔχει χάριτος,* ut *χαρμονᾶν* e *χάριτος* pendat. Vid. Suppl. 79.

V. 656. *ἤλπισεν* Flor. 1. 2. *ἤλπισε* Ald.

V. 661. *πικρὰν ἐς ἀρχάν* Par. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 664. *ἐροίσομεν* Lenting. p. 100.

V. 666. *ἐπὶ λέκτρου* Flor. 2. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ἐπιλέκτρου* Flor. 1. *ἐπὶ λέκτρον* Canter. Barn. quod verum videtur, alterum e simili terminatione sequentis vocis ortum.

V. 668. *ἀθλίων γάμων* Ald. rell. *ἀδίκων* pro *ἀθλίων* Par. E. Flor. 1. 2.

V. 669. Deerat *γάρ* post *τίς.*

V. 670. Elmslei. ad Iph. T. 884. (Mus. crit. VI. p. 297.) not. corrigit *Ὁ Διὸς, ὁ Διὸς, ὦ πόσι, Μαίας τε παῖς Ἐπέλασεν Νείλῳ,* duo verba *Μαίας τε* non minus sententiae, quam metro necessaria esse dicens. Quod metri genus intelligat, nescio: nam dochmiacum tum demum est, si *Μαίας* priorem corripit. Seidler. de verss. dochm. p. 152. *πόσι* pro duabus brevibus syllabis intersertis habet, tum in unum dochmium iungit *παῖς ἐ*

rell. unus versus est *πρὸς ἄλλαν δ' ἐλαύνει θεὸς συμφο-ἐπέλασε Νείλῳ.* Fortasse *παῖς* e glossa ortum. *ἐπέλασεν* Flor. 1. et sic citat Hermann. elem. d. m. p. 277.

V. 672. An: *θαυμαστά· τοῦ πέμψαντος;*

V. 675. Hermann. Praef. ad Dracon. p. XXVII. *Ἥρα* cum signo interrogandi Menelao tribuit, ut aequalis in antistrophis distributio personarum conservetur et pro *τίνων* legit *τί νῷν. Ἥρα; τί νῷν χρῄζουσα πρ. κακῶν,* eleganter. In vulgata confusio est duarum constructionum *τίνων κακῶν χρῄζουσα* et *τίνα κακὰ προςθεῖναι χρῄζουσα.*

V. 676. *λουτρά* et *κρήνας* Helena vocat *ἐμὰ δεινά,* ut alias etiam appositio significat id, quod aliqua re efficitur. vid. ad Phoen. 1353. Androm. 291. Rhes. 257.

V. 679. An *κακά* pro *κακῶν?* Pro *τῶνδ'* Musgr. coni. *τήνδ',* quod probat Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. p. 299.

V. 680. Ald. rell. *Κύπρις.* Canter. et Barn. *Κύπριν,* et sic Flor. 1. 2. *Ut me Veneri eriperet* quod explicat v. 681. *nimirum Paridi, cui me promiserat.*

V. 686. lectio suspecta propter brevem syllabam ante *βρ* productam. Vid. Erfurdt. ad Soph. Ai. 1109. Elmsl. in *Classic. journ.* 16. p. 421. corrigit *ἀγχόνιον δὲ βρόχον,* ut idem metri genus sit, quod Androm. 758. 991. Alc. 896. 915. infra 1107. Ion. 770. Reisig. autem Coniect. p. 113. dochmiacum metrum requiri recte dicens, *οὐκ ἔστιν μάτηρ· ἀγχόνειον βρόχον,* ut secundus dochmius a cretico incipiat.

V. 687. *δι' ἐμὲ κατεδήσατο* pro dochmio habet Seidler. p. 77. ⏑⏑⏑ ⏑⏑–⏑⏑ *δύςγαμος αἰσχύναν* Ald. rell. et Codd. Correxerunt Brodaeus et Canter.

V. 689. *ὦ πόσις* Flor. 1. 2.

V. 690. *αἰσχύναν* Ald. rell. *αἰσχύνᾳ* e Par. E. G. recepit Musgr. Flor. 2. Vict. *αἰσχύνα* (superscr. *αν*). Deleto *γάμον* legendum puto *ἄγαμον αἰσχύναν, dedecus vitae coniugii expertis.*

V. 693. *πολλάς* vel *ψυχάς* addit Elmslei. ad Iph.

T. 884. in quo *μυριάδας ψυχάς* dictum ut *μυριάδας πόλεις* Rhes. 913.

V. 694 sqq. in dochmiacos descripsit Seidler. de verss. dochm. p. 67.

V. 695. Ald. rell. *ἔβαλλε.* Flor. 1. *ἔβαλε.* Hoc recepto — nam aoristus h. l. aptior est imperfecto de re non continuata — *τε* addidi post *ἀπό* prius, non ut *ταυτολόγως* iungerentur *ἀπὸ πατρίδος ἀπό τε πόλεος,* sed ut haec *ἀπό τε πόλεος ἀπό τε σέθεν* uberiorem declarationem, gravitati inservientem, continerent verborum *πατρίδος ἄπο.*

V. 698. Brodaeus *τὰ λοιπά* vertens *ceteris in rebus* dubitat tamen, an *τὰ λοιπὰ* pro *τὸ λοιπόν,* in posterum accipiendum sit.

V. 700. *τι* egregie languet. Itaque verum vidisse videtur V. D. in *Quart. rev.* 14. p. 462. qui pro *πρόςδοτέ τι* legendum coniicit *προςδοτέα.*

V. 701. Flor. 1. *ἥν μανθάνομεν καὶ αὐτός.* 2. etiam *καὶ αὐτός* (superscr. *καὐτός*).

V. 704. *δ'* post *θεῶν,* quod exciderat in Brub. Herv. 1. 2. Canter. rell. restitui ex Ald. Flor. 1. 2. Vict.

V. 706. Turbata est aequalitas versuum, nec *τί φής* extra versum poni solet. Itaque V. D. in *Class. journ.* n. 3. p. 614. sic versus ordinat. V. 705. *Αγγ. τί φής; Μεν. ἄγαλμ' ἔχοντες ἐν χεροῖν λυγρόν. Αγγ. νεφέλης ἄρ' ἄλλως* - - - quo non magis aequalis personarum distributio conservatur, quam v. 675. nec convenit nuntium accuratius, addito *νεφέλης,* commemorare, quod Menelaus ipse minus definite dixerat. Itaque ego *τί φής* potius aliunde invectum dixerim. Pro *λυγρόν* Valck. ad Phoen. 1448. mavult *ὑγρόν.*

V. 711. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *ὡς ἔφη, τί ποικίλον.* Brodaeus *ὡς ἔφυ τι ποικ.* quod confirmant Flor. 1. 2. Vict. Versum e Stobaeo ita scriptum affert Heath. *σκέψαι γὰρ ὁ θεὸς ὡς ἔχει τι ποικίλον.*

V. 718. Flor. 1. *οὐδὲν εἶχεν.*

V. 723. Culpa operarum in Musgrav. excidit *καὶ* ante *λαμπάδων*

V. 725. ἔλιπες Flor. 1. 2.

V. 726. Sequentia citat Stob. Tit. 60. p. 387. Gesn. 62. p. 233. Grot. σέβη Flor. 1.

V. 727. συνωδίνει Flor. 1. 2.

V. 728. καὶ πέφυχ' Ald. rell. Stob. κεὶ πέφυχ' coniecit Musgr.

V. 731. δέ deest in Stob. Gesn. δυεῖν Flor. 1. δυεῖν (οῖ) 2.

V. 732. Stob. Gesn. ἐνδόντα χρ.

V. 735. ἐκ πόνων ἐμῶν Ald. rell. et Codd. i. e. *labores ortos e meis aerumnis.* Barnes. ἐκπονῶν ἐμοί, Musgr. ἐκπονῶν ἐμήν, quod in textum adeo recepit.

V. 738. ὡς ἔχων εὔρ. Ald. rell. ὡς ἔχονθ' εὔρ. MSS. Steph. Flor. 2. Pro οἵ τ' ἐσμὲν τύχης Tyrwhitt. οὗ τ' ἐ. τ. In vulgata hic sensus inest: καὶ οἷ τύχης βεβήκαμεν.

V. 740. An: οἵ μένουσί μ', ὡς ἐλπ. ut coni. Musgr.

V. 741. Ald. Brub. Herv. 1. 2. καὶ τήνδε πῶς δυν. ἐκπλεῦσαι χθ. καὶ τῆσδε Canter. rell. At Flor. 1. 2. καὶ τήνδε πῶς δυναίμεθ' ἐκπλέξαι χθ. An fuit: καὶ τήνδε πῶς δυναίμεθ' ἐκκλέψαι χθ.?

V. 750. Ald. rell. εἰσορῶ φίλ. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. εἰσορῶν, ut coniecit Scaliger.

V. 751. Ald. rell. οὐδέν γε, ἀλλά -- Palmaria emendatio est Porsoni apud Kidd. p. 226. Gaisford ad Hephaest. p. 240. (Cf. Maltby ad Morell. I. p. 299.) οὐδ' Ἕλενος, ἀλλὰ --- „οὐδὲν γε Aldus i. e. οὐδενο (λε)."

V. 753. Ald. τί δεῖτα μαντευόμεσθα. δεῖτα servant Herv. 1. 2. At iam Brub. τί δῆτα μαντευόμεθα.

V. 757. De sententia cf. Blomfield. gloss. Aesch. Pers. 229. et Meinek. ad Menandri fr. p. 78.

V. 762. ὑπὸ pro ἀπό Flor. 2.

V. 765. Ald. rell. μ' ἐν ὀλίγῳ. Egregie Pierson. Veris. p. 181. μ' ἐνὶ λόγῳ, ut legebat etiam Porson. Vid. Dobraeus ad Aristoph. Nub. 23. μιᾷ θ' ὁδῷ, nil singillatim inquirens, quae bello, quae pace, quae terra, quae mari gesserim. *Brod.*

V. 766. τὰς ἐν Αἰγαίῳ συμφοράς Ald. unde Scaliger. coni. τὰς ἐν Αἰγαίῳ φοράς, vel τὰς ἐν Αἰγαῖς συμφοράς, inepte vulgatam defendit Barn. τὰς ἐν Αἰγαίῳ φθορὰς e Par. E. recepit Musgr. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 774. ἐφθείρου. Vid. Brunck. et Erfurdt ad Soph. Oed. T. 1488.

V. 780. e Phoen. 972. huc translatum hinc eiiciendum esse monuit Valcken. ad Phoen. p. 357.

V. 788. Ald. rell. αἴαγμ'. αἴνιγμ' debetur Miltono et Cantero, et sic habere videntur Florr.

V. 790. τοῖς pro τοῖσδ' Ald. rell. Flor. 1. 2. τοῖσδ' Barnes. auctore Scaligero.

V. 791. Par. E. G. Fl. 2. οὔπου (ἤπου).

V. 792. Ald. rell. εἶχον. recte. τοὔνομα τόδε, nimirum πτωχός, *non vocabar mendicus.*

V. 802. σ' post ναυστολεῖν e coniectura addidi.

V. 803. Ald. ξίφος μὲν εἶσι μ. unde Canter. Scalig. ξ. μενεῖ σε μ. Musgr. ξ. μένει σε, quod in Florr. legi videtur, e quibus nihil diversitatis enotatum sit.

V. 807. τἀμὰ λέχη ἀποκτείνει σε *connubium meum causa est cur tu interficiaris.*

V. 809. Legebatur οὐκ ἄν κτάνῃς, soloece, quum sensus sit *non interficias, non credo te interfecturum esse, vel non interficies.* Ita iam Musgr. κτάνοις coniiciebat.

V. 811. ἀδύνατον Ald. et Codd. ἀδύνατ' Scaliger. Barnes. Musgr.

V. 814. Notam interrogandi, in Ald. post θανεῖν positam, delevit Musgrav.

V. 817. σ' post τύραννος addidi e Schaeferi emendatione meletem. p. 132, 89.

V. 823. πάντ' εἶδ' Ald. rell. πάντ' οἶδ' iam Barnes. edidit, auctore non nominato, et sic, ut videtur, Florr. certe Victor.

V. 829. κοινῇ γ' ἐκ. e coniectura Reiskii et Musgravii pro κοινῇ τ' ἐκ. — λάθρ' οὐδαμοῦ Ald. rell. Sed λάθρα apud Atticos certe ultimam producit, ut α finale

abiici nequeat. Flor. 1. 2. *λάθρα δ' ὁμοῦ*, sed in 2. vulgata lectio supra scripta. An fuit *λάθρα δὲ πῶς;* cuius interpretatio sit *οὐδαμοῦ*.

V. 830. *γύναι* Ald. et MSS. Emendavit Brodaeus e coni. et H. Steph. e Plutarch. T. II. p. 51. E. Terent. Phorm. IV, 5, 14. *mulier mulieri magis congruum* citat Brodaeus, et qui huius notas ubique compilavit, Barn.

V. 834. *προδότης* Ald. rell. Flor. 1. 2. sed in 2. ab alia m. *ι* sriptum supra *η*. *προδότις* Barnes. e Scaligeri et Aem. Porti emendatione. Mox *τήνδε βίαν* Ald. rell. Expunxi *δε*.

V. 836. Flor. 1. 2. *ἀλλάξει σὸν λέχη*.

V. 838. Ald. rell. *ἐπὶ τοῖσδε τοῖς νυν*. et sic MSS. Emendavit Canter.

V. 842. Ald. rell. *ἐμὲ κτανεῖ*. Tyrwhitt. et Reisk. *ἐμὲ κτανῶ*. Vid. Porson. ad Orest. 929.

V. 845. Ald. rell. et Codd. *λέχος* pro *κλέος*. Emendavit Scaliger.

V. 854. Ald. rell. et Codd. *ἐφ' ἕρμα*. MSS. H. Steph. *ὑφ' ἕρμα*. Cf. Buttmann. Lexil. p. 114. Tum Flor. 2. *ἐκβάλουσι*.

V. 864. Flor. 1. *ἐκπεσῇ*.

V. 865. Elmslei. ad Med. 481. not. a. malit *ἡγοῦ σὺ μέν* propter *σὺ δ' αὖ* v. 868.

V. 866. Elmslei. l. c. his tribus versibus adscriptis, Qui medium, inquit, versum emendarit, haud vulgare critici acuminis specimen dederit. Et sane plura in eo suspiciosa sunt: primum *σεμνοῦν*, quod in Tragicis hoc solo loco, in Herodoto bis legitur, sed alia vi, 1, 95. *οἱ μὴ βουλόμενοι σεμνοῦν τὰ περὶ Κῦρον, ἀλλὰ τὸν ἐόντα λέγειν λόγον*. III, 16. *αἱ μέν νυν ἐκ τοῦ Ἀμάσιος ἐντολαὶ αὗται -- οὔ μοι δοκέουσι ἀρχὴν γενέσθαι, ἀλλ' ἄλλως αὐτὰ Αἰγύπτιοι σεμνοῦν*. quo utroque loco est *fingendo aliquid augustius et splendidius reddere*. Nec magis *θεσμός* in Tragicis legitur. Si sanus est locus, hic sensus esse debet: *sanctam legem, quae ad aerem* purgandum *spectat, religioso ritu exerce.* nam de sulphure, *θείῳ*, vix quisquam cum Reiskio et Heathio cogitaverit. Scribendum autem videbatur *σέμνου*

i. e. *σέμνοε*, non *σεμνοῦ* pro *σεμνόου*, ut in Ald. rell. legitur. Respexisse autem videtur Euripides ad morem sacerdotum Aegyptiorum, de quo Plutarch. II. p. 383. B. *ἐπεὶ τοίνυν ὁ ἀὴρ, ᾧ πλεῖστα χρώμεθα καὶ σύνεσμεν, οὐκ ἀεὶ τὴν αὐτὴν ἔχει διάθεσιν καὶ κρᾶσιν, ἀλλὰ νύκτωρ πυκνοῦται καὶ πιέζει τὸ σῶμα καὶ συνάγει τὴν ψυχὴν εἰς τὸ δύσθυμον καὶ πεφροντικὸς, οἷον ἀχλυώδη γινομένην καὶ βαρεῖαν, ἀναστάντες εὐθὺς ἐπιθυμιῶσι ῥητίνην, θεραπεύοντες καὶ καθαίροντες τὸν ἀέρα τῇ διακρίσει --- αὖθις δὲ μεσημβρίας τὴν σμύρναν ἐπιθυμιῶσι*. quem locum laudavit iam Musgrav. Ceterum Flor. 1. *θ. δὲ εἰς σεμνοῦ*, 2. *θ. δὲ σεμνοῦ*, sed *εἰς* ab alia m. supra scriptum.

V. 867. *δεξώμεθα* ex emendatione Schaeferi pro *δεξαίμεθα*. Hoc enim esset, *ut*, si fieri possit, *purum coeli spiritum ducamus*, quod vix aptum. *δεξώμεθα* probare etiam videtur Elmslei. ad Soph. Oed. Col. 11.

V. 869. *δὸς καθαρσίῳ φλογί*. Vid. Seidler. ad Troad. 1180.

V. 870. *ἵνα διεξέλθω* pro *ἵνα ἂν διεξ*. *ubicunque transiero*. Pro *πυρός* Reisk. et Musgr. *πάρος*, satis probabiliter.

V. 871. *νόμον τὸν ἐμόν, legem a me observandam.*

V. 873. Vid. Gramm. gr. §. 609. p. 898.

V. 875. Ald. rell. Par. G. Florr. Vict. *τοῦ τε σοῦ τιμήματος*. Correxit H. Steph. e MSS.

V. 876. Ald. rell. *οἴκους διαφ*. MSS. H. Steph. Flor. 1. 2. *οἴους δ*.

V. 877. *οὐκ οἶσθα νόστον οἴκαδ'* pro *οὐδ' οἶσθα εἴτε οἶκον νοστήσεις*.

V. 878. Ald. rell. Flor. 1. 2. *ἐν θεοῖσι*. An *πέρι* in fine versus ex interpretatione ortum.

V. 883. *ψευδονυμφεύτου* Herv. 1. 2. Canter. Correxit Barnes. ex Ald.

V. 886. *ἀνονήτοις γάμοις* ex emendatione Piersoni Veris. p. 182. pro *ὠνητοῖς γάμοις*.

V. 888. *ἀδελφῷ σ' ἐνθάδ' ὄντα* Reisk. pro *ἀδελφῷ γ' ἐνθ. ὄντα*. *διολέσω* Lobeck. ad Phryn. p. 746. pro futuro

accipit, ut ἀπὸ γάρ ὀλέσεις Arist. Av. 1506. ἀπολέσω apud Platon. Com. sed potest etiam esse coniunctivus.

V. 890. ὁμαίμονι Ald. Brub. Herv. 1. 2. ὁμαίμον' Canter.

V. 892. τίς εἶσ' ἀδ. - - - σημανῶν ἐμῷ ex emendatione Scaligeri pro τίς εἶς; ἀδ. τόνδε σημανῶ γ' ἐμῷ.

V. 896. Ald. Brub. Herv. 1. 2. ὅν σὺ μόλις σύ eiecit Canter.

V. 902. Flor. 1. 2. καὶ ἀδίκους.

V. 904. οὐκ ἐς ἁρπαγάς. Vid. ad Iphig. A. 940.

V. 905. ἐατέος δ' ὁ πλ. Sic Par. E. Flor. 1. 2. Vict. ἐατέος ὁ πλ. ἄδικός τις ὤν. Ald. rell. Metri causa post ἄδικος Porson. Adv. p. 269. inseruit ὡς, *quippe quae divitiae iniustae sint*. Elmslei. ad Med. 837. citat ἐατέος δ' ὁ πλοῦτος ἔκδικός τις ὤν. Hermann. annot. ad Elmsl. Med. p. 376 sq. Lips. Vereor ego quidem, inquit, ne hic versus nihil sit, nisi adnotatio librarii, metro politico scriptus in margine. Certe, si cui genuinus videbitur, aliter eum emendare debebit, quam vel Porsonus vel Elmsleius fecerunt.

V. 913. τοῖς θανοῦσιν ἂν ἀποδοίη ποτε contra metrum Ald. rell. nec melius Barnes. τοῖς θανοῦσ' ἄν. Quod dedi, est e Porsoni emendatione App. ad Toup. T. IV. p. 450.

V. 916. ἢ οὐ βούλοιντ' ἄν. Sic recte Cant. pro ἢ βούλοιντ' ἄν.

V. 919. καὶ τὰ θεῖ' ἡγουμένη sc. εἶναι, ut θεοὺς ἡγούμεθα Hec. 783. Vid. Porson. ib. 794.

V. 921. δώσεις χάριν Reisk. et Tyrwh. pro δώσεις δίκην.

V. 924. Legebatur τήν τ' ἀθλίαν ἐμ'. οἶσιν pro ὅτι τούτοις. Vid. ad Orest. 1114. Iph. T. 147.

V. 928. Ald. rell. φρυγῶν τ' ᾤκησα. τ' om. Par. E. Flor. 1. 2. Sed fortasse ab altera ad alteram constructionem transiit pro ὡς προδοῦσα ἐμὸν πόσιν οἰκήσασα τε vel ὡς προὔδωκα ἐμὸν π. φρυγῶν τ' ᾤκησα.

V. 929. πάλιν om. Flor. 1. 2.

V. 931. Etymol. M. p. 430, 15. hinc citat: ἐγὼ δὲ

προδότις οὐκ ἤμην τέκνων. unde Pierson. ad Moerid. p. 172. οὐκ ἤμην legit pro οὐκ ἄρ' ἦν.

V. 932. αὖθις αὖ e Canteri emendatione pro αὖθις ἄν. Sic αὖθις αὖ πάλιν Soph. Phil. 952. Vid. Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. p. 360.

V. 933. ἐκδώσομαι legendum suspicatur Elmslei. ad Med. 303.

V. 935. ὠνήσομαι Flor. 1. 2.

V. 936. εἰς πυράν Par. E.

V. 938. Recte post ἀφαιρεθήσομαι notam interrogationis habet Ald.

V. 941. παιδὶ γάρ Ald. rell. et MSS. Sed Stob. Tit. LXXXVII. p. 500. Gesn. LXXXIX. p. 361. Grot. παισί, quod praefert Porson. Adv. p. 217 sq. Cf. Elmsl. ad Soph. Oed. T. 713.

V. 953. Ald. rell. et Codd. τοπρόσθε τῆς εὐδαιμονίας, quod falsum esse et sensus et metrum evincit. Optimum est, quod Tyrwhitt. reponendum coniecit τῆς εὐψυχίας. ex quo quum factum esset εὐτυχίας, huic pro interpretamento adscriptum sit εὐδαιμονίας.

V. 961. Recte Heath. pro πόθῳ coniecisse videtur πιτνῶ, quamvis vulgata aliquo modo explicari possit: nam quum a Proteo auxilium petat, eius desiderium quoddam indicat.

V. 965. ἀπολέσεις Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. ἀποδώσεις MSS. H. Steph. ut coniecit Brodaeus.

V. 973. ἢ τήνδ' ἀνάγκασόν γ' εὐσ. π. Ald. rell. ἀνάγκασόν ποτ' est ex emendatione Barnesii.

V. 974. τἄμ' ἀποδοῦναι λέγῃ Ald. rell. et Codd. τἀμά γ' ἀποδ. λ. reposuit Barnes. non monito lectore.

V. 976. τῷ λόγῳ Par. E.

V. 977. κεκλήμεθ'. Vid. ad Androm. 495.

V. 980. Ald. rell. μή ποτ' ἀντ. Brodaeus coni. μή πόθ' ἀντ. quod recepit Canter.

V. 981. θηρᾶν Ald. rell. Flor. 2. θηρᾷ Par. E. Fl. 1. et sic iam Canter.

V. 985. Flor. 2. καταστάζουσι. 2. καταστάζουσι.

V. 987. ψόγος δέ. Vid. ad Troad. 491.

V. 992. *ἄν* deest in Ald. rell. addendum vidit Cant.

V. 1004. *Μενέλεως* Ald. rell. *Μενέλεων* Brodaeus et Canter. et sic Flor. 1. 2.

V. 1006. *ἡ χάρις* Ald. rell. Flor. 1. 2. *ἡ Κύπρις* Canter. Vid. v. 884.

V. 1007. *συμβέβηκε adstitit mihi*, ut Soph. Ai. 1281. ubi vid. Herm. v. 1260. Hinc vim ad me movendam et amore irretiendam nunquam habuit, vel nunquam mihi placuit, ut Arist. Ran. 807. *οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχύλος*.

V. 1010. Legebatur *ὅδ' αὐτὸς μῦθος*, quod tamen defendi fortasse possit, si dicas sensum verborum *ὁ αὐτός, αὐτός* inesse in *ὅδε*, *hic ipse sermo est*. Sine causa idonea Kidd. p. 382. legendum censet vel ob sensum, *ἀδικοίην νιν ἄν*, *impia essem in patrem*. De *ἀδικοίη -μεν ἄν, εἰ 'ποδώσω* vid. ad Hipp. 471.

V. 1012. *τήνδ'* e Musgrav. emendatione pro *τήν γ'*.

V. 1017. Ald. rell. *ὡς οὖν παραινῶ*. MSS. Steph. Flor. 1. 2. *ὡς οὖν περαίνω*. Musgravii nota perverse scripta est in ed. Lips.

V. 1021. Ald. rell. *ἐξ εὐσεβείας - τίθημι νῦν*. Quod dedi est a Brodaeo et vel e MSS. vel e coniectura H. Steph. unde iam sic edidit Canter.

V. 1028. *ὅσον γ'* e Par. E. edidit Musgr. pro *ὅσον*. Sic etiam Flor. 1. 2. Paulo ante pro *αὖ* Flor. 1. 2. *ὦ*.

V. 1041. *ἄν* deest in Flor. 1. 2.

V. 1043. Verba *ἀδύνατον εἶπας* in Ald. rell. tribuuntur Helenae, contra rationem et descriptionis aequalitatem.

V. 1045. *οὐκ ἄν ἀνάσχ.* Ald. rell. et Codd. *σ'* addidit Aem. Portus.

V. 1050. *λέγεσθαι - λόγῳ θανεῖν* tautologia est non minus ferenda, quam illa *εἰ βλέψειεν εἰςορωμένη* Soph. Tr. 907. *προςόψει ὁρῶν* Antig. 763. quae affert Lobeck. ad Soph. Ai. 882. Phil. 79. *ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα*, imprimis ib. 55. *τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων*, ubi coniecturae olim a me propositae et a Buttmanno ad eum l. probatae non amplius locum esse censeo. Locum a Reiskii et Musgravii coniecturis vindicat etiam Porson. ad Med. 289.

V. 1051. Similiter Soph. El. 59 sqq. *τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν Ἔργοισι σωθῶ, κἀξενέγκωμαι κλέος; δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.* *λέγων* est e Barnesii correctione pro *λέγειν*.

V. 1056. in Ald. rell. tribuebatur Helenae. Correxit Tyrwhitt.

V. 1059. *παρεῖκεν*. Vid. Gramm. gr. §. 510. 7. Hermann. ad Viger. p. 839. not. 331.

V. 1060. Flor. 1. 2. *κενοταφοῦντ'* (δν superscr.), in quo quid lateat, non assequor.

V. 1061. Flor. 1. 2. *κελεύων*. Mox Musgrav. coni. *καθήσομεν*, satis probabiliter. Cf. v. 1068. „Alii *καθίσομαι*." **Brod.** nescio qui libri.

V. 1067. *κατορθοῖς* sc. *τῷ λόγῳ*, idem quod *τοῦτ' αὖ εὖ εἶπας*, quod Suppl. 417. erat *διορθεύειν λόγους*.

V. 1068 videtur cum interrogatione pronuntiandus esse.

V. 1080. *ναυτικῶν ἐρειπίων* iungo cum *ἀμφίβληστρα σώματος ῥάκη*. ut *ναυτικὰ ἐρείπια* sint eadem, quae *ναὸς ἔκβολα* v. 422.

V. 1089. Hermann. ad Bacch. 760. coniungit *φόνιον χροός*.

V. 1090. Ald. rell. *μέγας γὰρ ὁ ἀγών*. Flor. 1. 2. *μέγας γὰρ ἀγών*. Mox legebatur *δύω*. Vid. Brunck. ad Orest. 857. ad Aristoph. Ran. 1405.

V. 1092. *ἢ πατρίδ' ἀπελθεῖν* Ald. rell. *ἢ πατρίδα τ' ἐλθεῖν* Flor. 1. 2.

V. 1099. Ald. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. *ἥν μ' ἔλυμ.* In Brub. rell. *μ'* excidit.

V. 1104. *δωμάτων* pendet ab *αἱματηρά, φίλτρα, ἃ αἱματοῦ δώματα*, ut v. 1089. *φόνιον χροός*.

V. 1107. Ald. rell. *ἐν αὐλείοις*. Flor. 1. 2. *ἐναυλείοις*. Scaliger. *ἐναύλοις*, quod receperunt Barnes. et Musgrav. quamvis metro contrarium: deleri quidem posse *ἐν* in antistrophico 1122. ait Musgr. sed illud a librario pro-

fectum vix dicas. et num consentaneum est, coniecturam coniectura firmare velle? Ut ab *αὐλή* est non tantum *αὔλιος*, sed etiam *αὔλειος*, *ἡ αὔλειος* (*αὐλεία*) *θύρα*, sic *ἐναύλειος* formatum videtur, ut *τὰς προσαυλείους τύχας* Rhes. 269. hinc *τὰ ἐναύλεια* pro *οἱ ἔναυλοι*. De metro vid. ad v. 635.

V. 1111. *ἐλθ' ὦ* e Musgrav. emendatione pro *ἐλθέ*. Arist. Av. 210 sqq. *χῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων, Οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς, Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν Ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσιν Γένους ξουθῆς.* quem locum iam comparavit Valcken. ad Phoen. 1517. Hinc iungenda videntur *ἐλελιζομένα Ἑλένας μελέας πόνους*.

V. 1114. Ald. Brub. Herv. 1. *ἀεὶ δοῦσα*. Herv. 2. Canter. *ἀειδοῦσα* e Brodaei correctione, qui tamen *ἀείδουσα*.

V. 1117. 18. Canter. et Scaliger. *ὅσ' ἔμολεν -- ὅσ' ἔδραμε*, ut hoc ad *πεδία* et *ῥόθια* referatur, ut ait Barnes. Equidem, si ita legatur, neque constructionem nec sensum expedio: *ὅς* referendum ad *πόνος*. In repetito *ὅς* et nudo *ῥόθια* — nam *μέλεα* haud dubie cum *λέχεα* iungendum — colorem tragicum non agnosco. Non male Musgrav. *ὅτ' ἔδραμε ῥόθια*.

V. 1119. 20. De metro vid. Seidler. de verss. dochm. p. 227. quocum *εἷλεν* scripsi pro *εἷλε*. Musgrav. edidit *λέχε, ἅ, σέθεν ὡς, εἷλε Π. αἰν.* haud scio, an de his versibus cum fabulae oeconomia (vid. v. 33.) in concordiam redigendis nimis sollicitus: quidni enim secundum vulgarem Graecorum opinionem chorus loquatur. Videtur autem *λέχεα* et ex *ἄγων* et ex *εἷλεν* aptum esse.

V. 1123. Ald. rell. *ἀΐδαν μέλεαν*, quem errorem esse, e simili terminatione ortum, accentus indicat. Correxit Brodaeus, et Victor. MSS. Stephani, Florr. *μέλεον*. Tum *ἔχουσιν* Flor. 2.

V. 1124. Legebatur *τῶν ἀλόχων* contra metrum. De *ὅς* pro *ἑός* rarissimo apud Tragicos vid. Elmslei. ad Med. 925. Blomfield. gloss. Agam. 519. *κείραντες ἔθειραν*, effecerunt ut in eorum funeribus comam tonderent uxores. *Brodaeus.* Vid. ad Bacch. 954.

V. 1126. *πολλά* pro *πολλούς* Flor. 1. 2. *ῥυτοὶ νασμοί*, *ῥυτὰ παγά* usurpantur, *ῥυτὴ νῆσος circumflua*, vix legitur. Si *πυρσεύειν τόπον* dici potest pro *locum illustrare*, *ἀμφιρυτὰν* una voce legerem, ut constructiones *πυρσεύειν σέλας* et *πυρσεύειν νῆσον* in unam conflatae essent.

V. 1129. *Καφηρίαις* Ald. rell. *Καφηρίσιν* Musgrav. et Heath.

V. 1130. *ἐναλίοις* Ald. rell. *ἐνάλοις* Musgr.

V. 1132. Ald. rell. *ἀλίμενα δ' ὄρε'* (Brub. Canter. *ὄρεα*) *μέλεα* quod Brodaeus cum *ὅς ἔδραμε ῥόθια* coniungit. Nostrum est a Tyrwhitto. Sed in sqq. magnae difficultates sunt, quae priusquam expediantur, vix quidquam de lectione tuto pronuntiari potest. Primum *στολή* vix aliter, nisi pro *στόλος* accipi potest, quo sensu hoc uno loco legitur. Hesych. tamen *στολή, στάσις, πορεία, κίνησις* --- Photius p. 398. *Στολὴν, μᾶλλον μὲν τὴν ἀποστολὴν καὶ ἔκπεμψιν. λέγουσι δὲ καὶ τὴν ἐσθῆτα, ὡς ἡμεῖς.* Brodaeus explicat: barbarae gentis, Asiaticae scilicet, quae alio uteretur habitu quam Graeca. *Στολὴ* vero *βάρβαρος* non Graecorum, sed Paridis navigatio vocari potuit; quod quomodo cum praecedentibus congruit?

V. 1133. Ald. rell. *ὅτε σὺ τὸ πατρίδος ἄπο, προ | χευμάτων πνοᾷ*, quod ne ipsum quidem mutare ausus est Musgravius, quamquam pro *σὺ τὸ* (*τὸ* deest in Flor. 1.) iam Canter. nov. lect. VI, 29. emendavit *σύτο, ἀποπρὸ χειμάτων* Heath. *σύτο* nimirum Paris.

V. 1135. *νεφέλας* Ald. rell. *νεφέλαν* Par. E. *νεφέλαν* (ας superscr.) Par. G. Flor. 2.

V. 1137. Scribendum videtur *ὅ τι θεός*, ut erat in MSS. H. Steph.

V. 1138. Ald. rell. *τὶ φῄς*. Flor. 1. 2. *τί φῆς*. MSS. Steph. *τίς φαίη*, quod receperunt Canter. Barn. Musgr. qui tamen coni. *τίς φάνῃ*, soloece. Coniectura ductus dedi *τίς φησίν*. In Herv. 2. Canter. Musgr. interpungitur *τί φῄς; vel τίς φαίη; ἐρευνήσας*, in Barn. *τίς φαίη ἐρευνήσας βροτῶν;* utrumque male. *εὑρεῖν* ex redundantia quadam ad *ἐρευνήσας* additum, quasi esset *ἐρευνήσας καὶ εὑρεῖν βουλόμενος*.

V. 1141. Pro δεινά Dobraeus ad Arist. Av. 649. scribi iubet δεῦρο, comparans Arist. Ran. 1109. Av. 425. Schol. ibid. ad 347. et de τὰ θεῶν Elmsleium ad Heracl. 618. imprimis Eurip. Troad. 1194 sqq. δεῦρο optime sensui satisfacit, δεινά non item.

V. 1142. ἀμφιλόγος Dobr. l. c. sed dubitanter. Pro ἀντίλογα sunt ἀντίπαλα Troad. 286.

V. 1147. Codd. et edd. καὶ ἰαχὴ σή. Dochmiacum restitui scribendo ἰαχὴ σέθεν i. e. ἰ. περὶ σοῦ. ◡◡́◡–́◡–́ | ◡–́–́◡–́ cui respondet haec forma v. 1161. ––́◡́◡––́ | ◡–́–́◡–́. Elmsleio ad Heracl. 752. Add. sub litteris καὶ ἰαχὴ σὴ latere videntur verba καίτοι κέκλησαι.

V. 1148. Famae ea tribuuntur, quae ei proprie conveniunt, de quo fama est; — debebat enim proprie dici ἰαχὴ σέθεν, ὅτι ἄδικος etc. ἦσθα. Hoc ex altera parte respondet mori, quo nomina virtutum et vitiorum pro gloria virtutum, infamia vitiorum ponuntur.

V. 1151. Barn. τὸ θεῶν δ' ἔπος.

V. 1154. Legebatur ἀπαθῶς. Recepi emendationem Musgravii, cuius reliquae coniecturae melius omittuntur. καταπαύεσθαι (pro καταπαύειν) πόνους θνατῶν ad sensum idem est quod κρίνειν ἔριδας θν.

V. 1155. κρινεῖ ex Heathii emendatione pro κρίνει.

V. 1158. αἵ, puto ἔριδες vel ἅμιλλαι αἵματος. Sed ἔλιπον verum esse non potest. Duport. apud Barnes. ἔριπον, ad sensum bene.

V. 1162. Ald. rell. φλογερὸς ὥστε Δ. MSS. Steph. et Paris. G. φλογμὸς pro φλογερός, ut ediderunt Canter. Barnes. Musgr.

V. 1163. Ald. rell. ἐπὶ πάθεα πάθεσι φέρεις. Sic etiam Flor. 1. 2 Vict. sed ἐπὶ δὲ π. φέρουσ' pro φέρεις Canter. rell. auctore H. Stephano, et sic Par. E. G.

V. 1164. ἀθλίοις suspectum est, quum versus modulum excedat. Pro Ἰλίοις (sic Ald. rell.) αἰλίνοις Flor. 2. supra quod tamen alia m. scripsit Ἰλίοις. Hinc ἀθλίοις e var. lect. ad Ἰλίοις adscripta ortum suspicor.

V. 1174. ἀφῖχθαι καὶ λεληθέναι σχ. pro ἀφῖχθαι λαθόντα σχ.

V. 1176. Ald. rell. ἤν γε συλληφθῇ μόνον. Sed Par. E. Flor. 1. 2. Vict. ἤν γε δὴ ληφθῇ μόνον. Par. G. ἤν γε ληφθῇ μόνον.

V. 1182. Flor. 1. 2. πόνον.

V. 1190. πεπληγμένη pro πεπεισμένη scribendum censet Lobeck. ad Phrynich. p. 611 sq. Vix opus.

V. 1195. ἐν τῷ δὲ. Sic recte Ald. rell. ἐν τῷ, (i. e. τίνι) δέ. Barnes. Musgr. ἐν τῷδε.

V. 1197. V. D. in *Class. journ.* 3. p. 615. coni. τί δυστυχεῖς. Nihil mutandum videtur: idem est quod τὰ μὲν ἄχθομαι σοῖς λόγοις, τὰ δ' εὐτυχῶ. Primum ponit ea, quibus ad ea, quae Helena dixerat, responderi par erat, et ita quidem, quasi nihil additurus esset. Nam paulo inhumanius esset statim ab initio dicere se *ex parte* tantum dolere iis, quae narraverit Helena. Respondent autem hi duo versus Theoclymeni duobus Helenae versibus 1193. 4.

V. 1199. ὅ τε παρών. Vid. Add. ad Suppl. p. 281. v. 8.

V. 1205. δοκῶ μοι Ald. rell. δοκῶ μὲν Flor. 1. 2.

V. 1206. Ald. rell. ὅδ' ἀνήρ.

V. 1209. Ald. rell. οἰκτρότατον, ὑγροῖσι κλυδ. ἅ. Quod dedi, est e coniectura Tyrwhitti ap. Musgr. nec minus bene Scaliger, probante Elmsleio in *Class. journ.* n. 16. p. 431. οἰκτρότατον ὑγροῖς ἐν κλ. ἅ.

V. 1210. πελάγεσιν Flor. 1. 2. pro πελάγεσι. Sed delenda videtur nota interrogandi post ποῦ, quamvis usitatius sit ποῦ βαρβάρων πελάγεων.

V. 1212. Flor. 2. κοινῶν (ῶν superscr.) πλάταις.

V. 1216. Quum in eo esse videretur Helena, ut denuo in questus erumperet, Theoclymenus, Mitte querelas, inquit: periit enim, nec lamentis tuis eum ex inferis excitabis. Tum ad interrogandum redit.

V. 1218. ποῦ δή Scaliger pro ποῦ δέ.

V. 1220. ὡς addiderunt Scaliger et Milton.

V. 1228. πῶς οὖν; τόνδ' ἔτ'. Sic Ald. Brub. Herv. 1. Distinctionem sustulerunt Herv. 2. Canter. Barn. Musgr.

V. 1230. πιστὴ γὰρ ἐσσὶ Ald. rell. et Codd. ἐσσί,

qnamvis Atticis incognitum, tamen in Aristoph. Lysistr. 600. de mera coniectura intulit Brunckius, ad nostrum locum provocans. Cf. id. ad Orest. 446. Sed aliud quid latere videtur in ἐσσὶ, quam quod de coniectura dedi, εἶ σύ. εἶ σὺ coni. etiam Elmsl. ad Arist. Ach. 795. Pro φεύγουσά με melius videtur φεύγουσ' ἐμέ, quia opponuntur sibi πόσει σῷ et ἐμέ.

V. 1233. Vulgo λαθοίμεθα, quod esset *utinam oblivisceremur*; absurde, et sequitur τέμωμεν. λαθώμεθα scribendum vidit Elmslei. ad Soph. Oed. C. 11.

V. 1235. Par. E. χέωμεν, et in marg. τέμωμεν.

V. 1240. Flor. 1. 2. τί δ' ἔστ' ἀπ. Tum Ald. rell. ἢ θάψεις σκ.

V. 1243. Ald. rell. ἐν πέπλοις ὑφάσμασιν. πέπλων pro πέπλοις Scaliger, probante Schaefero ad Lamb. Bos. p. 232.

V. 1244. Flor. 1. κτένιζ'.

V. 1246. πῶς δαί. Vid. ad Hec. 1232. λέλειμμαι τῶν ἐν Ἕ. ν. Vid. ad Hippol. 323. Hermann. ad Soph. Ai. 539.

V. 1257. Ald. rell. ἀρκέσεις γάρ. Correxit Barnes. qui etiam διδῷς pro δίδως. Sed ἂν est iam in Ald.

V. 1259. δυςγενές, mutilum: imo integrum eximiumque. **Brod.**

V. 1261. Ald. rell. Flor. 1. 2. φέρετε. Canter. rell. φέρεται.

V. 1264. τάδ' - ἃ pro ταῦτα, ἃ, quod rarissimum est. Vid. Hermann. ad Hec. 485. Buttmann. ad Soph. Phil. 87.

V. 1267. Ald. rell. νῦν δεῖ, sicut Flor. 2. Vict. νῦν δή Flor. 1. νηῦν δεῖ Par. E. ναῦν est a Cantero. Tum Ald. καὶ ῥετμῶν.

V. 1269. Flor. 1. μόλοις pro μόλις.

V. 1271. ἐκβάλῃ Flor. 1. 2.

V. 1278. Ald. Brub. Herv. 1. ἤτω. et sic Flor. 1. sed 2. ἴτω cum gl. γρ. ἤτω· ἤτω ἡ δόξα κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας. ἴτω Vict. et sic iam Brodaeus, Herv. 2. Canter. Formula est concedendi, ut Soph. Phil. 120. οὕτω γενέσθω, ut explicat Brodaeus.

V. 1279. ἐξελῶ rarius futurum pro ἐξαιρήσω. Vid. Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. 365.

V. 1282. ἀχλανίας Ald. rell. ἀχλαινίας Canter. et sic Florr. Vict.

V. 1286. Flor. 1. 2. Vict. τρύχουσα σαυτήν. Elmslei. ad Ach. 68. τρύχου σεαυτῆς. Vid. ad Hipp. 144. Mihi versus ante hunc excidisse videtur, ad quem commode referretur τρύχουσα σαυτήν, quam lectionem veram habeo, quum nec formae τρυχόω aliud exemplum exstet, nec τρύχου σαυτήν pro τρῦχε dici posse videatur.

V. 1292. 93. Hoc ordine Canterus hos versus scribendos vidit. In Ald. rell. et Codd. leguntur ita οἵαν γενέσθαι -- παύσω ψόγου.

V. 1300. χρῆν. Imo χρή.

V. 1301 sqq. in hoc carmine sermonem esse de Rhea, Magna Matre, intelligitur ex eo, quod ὀρεία μάτηρ θεῶν vocatur v. 1301. 2. et quod κρόταλα Βρόμια, et τύμπανα βυρσοτενῆ commemorantur 1308. et 1347. tum quod curru belluis iuncto vehi fingitur v. 1310. Sed Cererem significari cum ex eo colligi licet, quod de filia rapta doluisse dicitur dea v. 1306. 1312. eamque quaesivisse, et ob eius raptum irata hominum generi frugum proventum impediit v. 1327, tum ex nomine ipso Δηοῖ v. 1343. Videtur igitur Euripides Matrem deorum cum Cerere confudisse, quod eo facilius fieri poterat, quod utraque habet, quae ei cum Terra matre communia sint, utriusque etiam sunt sacra arcana. Hinc χαλκόκροτος etiam Δημήτηρ apud Pindar. Isthm. 7, 3.

V. 1301 sqq. De metro vid. Herm. elem. d. metr. p. 560.

V. 1307. Hesych. quem indicavit Beck. ad h. l. Ἄῤῥητος κόρη, ἡ Περσεφόνη. Εὐριπίδης Ἀλεξάνδρῳ. Cf. Musgrav. De metro vid. Herm. elem. d. m. p. 556.

V. 1310. Frustra Barnes. de metro sollicitus edidit ὅττε, quod ipsum est in Par. G. De hoc versuum genere vid. ad Hec. 467. Seidler. de verss. dochm. p. 261. Sed constructio laborat ὅτε ζεύξασα sine verbo finito. Hinc Canter. θηρῶν ὅτε ζυγίους Ζεῦξ' εἰς ἂν θεὰ σατίναν, Musgravius θηρῶν τ' ἤει ζυγίους Στύξασα θεὰ σατίνας, Elmslei. ad Iphig. T. 153. not. θηρῶν ὅτε ζυγίους Ζεύ-

ξασ' ἦεν θεὰ σατίνας. Mihi nunc cogitandum esse videtur ἐζήτει, e quo, non ex ἀνεβόα, pendeant accusativi τὰν ἁρπασθεῖσαν, huius autem verbi ἐζήτει notio inesse in ζεύξασα σατίνας, ut facilius illud omitti potuerit. Pro σατίνας Ald. rell. σατίναν, H. Steph. in vet. cod. vestigia vocis σαγήναν reperiri dicit. σατίνας est a Musgravio.

V. 1314. κοῦραι Tyrwhitt. et Heath. ut citat Hermann. elem. d. m. p. 557.

V. 1316. Deerat syllaba ad complendum versum. Itaque ἐν addidi.

V. 1317. Lobeck. ad Phryn. p. 46. coni. ἐξ οὐρανόθεν.

V. 1318. Deest syllaba. Hinc Musgrav. addi voluit παῖς *filius* i. e. Iuppiter.

V. 1321. Ald. rell. μαστεύουσα πόνους. πόρους MSS. H. Steph. Scripsi ἀπόρους - ἁρπαγάς, pro quo πόρους - ἁρπαγᾶς Scaliger. Sed deest syllaba; fortasse ἐκμαστεύουσ' ἀπόρους.

V. 1323. δ' ἐπέρα | σ' Ald. r ll. non διεπέρασ', ut ait Musgrav. διεπέρασ' H. Steph. quod receperunt Canter. et Barn. γ' ἐπέρασ' Par. G. Flor. 2. Vict. ut edidit Musgr. Elmslei. ad Med. 1317. τ' ἐπέρασ' - ῥίπτει τ' ἐν πένθει.

V. 1324. Ald. rell. ἰδαίαν νυμφᾶν σκοπιᾶς. Brodaeus Canter. rell. Ἰδαιάν ν. σκοπιάς. Sed scribendum erat Ἰδαιᾶν. Vid. Elmslei. ad Med. 1230. Hermann. ad Pind. P. 5, 8.

V. 1325. ῥίπτει pro ῥίπτει ἑαυτὴν accipit Heath., ut Cyclop. 166. ῥίψαι τ' ἐς ἅλμην λευκάδος πέτρας ἄπο.

V. 1326. δρύα Ald. Brub. Herv. 1. θρύα Herv. 2. Cant. Barn. δρία Par. E. G. Flor. 1. 2.

V. 1328. οὐ καρπίζουσα, *non foecundans,* ita ut ἄχλοα essent. Sic Bacch. 383. Πάφον θ' ἂν ἑκατόστομοι Βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ Καρπίζουσιν ἄνομβρον.

V. 1329. δέ quod addit Ald. rell. et sensui et metro nocet, sicut Elmsleii τε ad Iph. T. l. c. Tum γένναν Ald. Metro accommodatius est γενεάν, ut Seidler. scribi iussit de verss. dochm. p. 345. et sic etiam Elmsl. l. c.

V. 1330. ποίμνας Flor. 1. 2.

V. 1335. Rursus constructio e duabus mixta, πηγάς τε λευκῶν ὑδάτων ἀμπαύει et πηγάς ἀμπαύει λευκὰ ὕδατα ἐκβαλεῖν. Post hunc vs. alium addunt Par. E. G. Flor. 2. πένθει παιδὸς ἀλάστωρ, superscripto περισσόν.

V. 1337 sq. De his versibus vid. Herm. elem. d. m. p. 538.

V. 1340. Legebatur ἐννέπει. De hoc metri genere vid. Herm. elem. p. 567.

V. 1343. Ald. rell. δηίῳ. Canter. rell. Δηοῖ.

V. 1344. Ald. rell. λ. ἐξαλλάξατ' ἀλαλᾷ contra metrum. ἀλλάξαιτ' pro ἐξαλλάξατ' Musgrav.

V. 1345. Ald. rell. χορόν.

V. 1346. Rectius H. Steph. χαλκοῦ τ' αὐδάν χθ.

V. 1347. τε delendum est ob metrum. τύμπανα βυρσ. explicationem continent verborum χαλκοῦ αὐδὰν χθονίαν. βυρσοτενῆ est ex emendatione Canteri pro πυρσογενῆ, pro quo Brodaeus βυρσογενῆ.

V. 1348. Ald. rell. κάλλιστα τότε πρῶτα μ. Sed κάλλιστα non respondet voci βακχεύου-σα v. 1364. πρῶτα servatum oportuit. Versus e spondeo, choriambo et cretico constat.

V. 1349. est huius formae

⏑̆ | ⏑́⏑⏑– | ⏑̄⏑́

in quo ultima choriambi soluta est

⏑̄ | ⏑́⏑⏑⏑⏑ | ⏑–

Vid. Herm. elem. p. 555. 558.

V. 1353. MSS. Steph. Vict. ὡς οὐ θέμις. Versus hic et sequens haud dubie corrupti sunt. Canter. em. ὃν οὐ θέμις, quam emendationem recepit Barnes. *Quem neque fas neque pium erat* (Plutonem) *amoris flamma incendisti in thalamis.* Sed hoc satis iam refutavit Heath. monens etiam haec ad Proserpinam non posse dicta esse. Hermann. de metris p. 227. sic corrigebat: ὧν οὐ θέμις, ὧν οὐχ ὅσια, Ἐπηύρησας ἐν θαλάμοις, at in elem. d. m. p. 538. ὧν οὐ θεμιστ', οὐδ' ὁσία, Πύρωσας ὄμμ' ἐν θαλάμοις, nulla explicatione addita. Si ὧν verum est — et videtur verum esse, quum aliud vix ab explicante grammatico vel aberrante librario proficisci potuerit — verbum quod sub ἐπύρωσας latet geni-

ξασ' ἦεν θεὰ σατίνας. Mihi nunc cogitandum esse videtur ἐζήτει, e quo, non ex ἀνεβόα, pendeant accusativi τὰν ἁρπασθεῖσαν, huius autem verbi ἐζήτει notio inesse in ζεύξασα σατίνας, ut facilius illud omitti potuerit. Pro σατίνας Ald. rell. σατίναν, H. Steph. in vet. cod. vestigia vocis σαγήναν reperiri dicit. σατίνας est a Musgravio.

V. 1314. κοῦραι Tyrwhitt. et Heath. ut citat Hermann. elem. d. m. p. 557.

V. 1316. Deerat syllaba ad complendum versum. Itaque ἐν addidi.

V. 1317. Lobeck. ad Phryn. p. 46. coni. ἐξ οὐρανόθεν.

V. 1318. Deest syllaba. Hinc Musgrav. addi voluit παῖς *filius* i. e. Iuppiter.

V. 1321. Ald. rell. μαστεύουσα πόνους. πόρους MSS. H. Steph. Scripsi ἀπόρους - ἁρπαγάς, pro quo πόρους - ἁρπαγᾶς Scaliger. Sed deest syllaba; fortasse ἐκμαστεύουσ' ἀπόρους.

V. 1323. δ' ἐπέρα | σ' Ald. r ll. non διεπέρασ', ut ait Musgrav. διεπέρασ' H. Steph. quod receperunt Canter. et Barn. γ' ἐπέρασ' Par. G. Flor. 2. Vict. ut edidit Musgr. Elmslei. ad Med. 1317. τ' ἐπέρασ' - ῥίπτει τ' ἐν πένθει.

V. 1324. Ald. rell. ἰδαίαν νυμφᾶν σκοπιᾶς. Brodaeus Canter. rell. Ἰδαιάν ν. σκοπιάς. Sed scribendum erat Ἰδαιᾶν. Vid. Elmslei. ad Med. 1230. Hermann. ad Pind. P. 5, 8.

V. 1325. ῥίπτει pro ῥίπτει ἑαυτὴν accipit Heath., ut Cyclop. 166. ῥίψαι τ' ἐς ἅλμην λευκάδος πέτρας ἄπο.

V. 1326. δρύα Ald. Brub. Herv. 1. θρύα Herv. 2. Cant. Barn. δρία Par. E. G. Flor. 1. 2.

V. 1328. οὐ καρπίζουσα, *non foecundans*, ita ut ἄγλοα essent. Sic Bacch. 383. Πάφον θ' ἂν ἑκατόστομοι Βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ Καρπίζουσιν ἄνομβρον.

V. 1329. δέ quod addit Ald. rell. et sensui et metro nocet, sicut Elmsleii τε ad Iph. T. l. c. Tum γένναν Ald. Metro accommodatius est γενεάν, ut Seidler. scribi iussit de verss. dochm. p. 345. et sic etiam Elmsl. l. c.

V. 1330. ποίμνας Flor. 1. 2.

V. 1335. Rursus constructio e duabus mixta, πηγάς τε λευκῶν ὑδάτων ἀμπαύει et πηγὰς ἀμπαύει λευκὰ ὕδατα ἐκβαλεῖν. Post hunc vs. alium addunt Par. E. G. Flor. 2. πένθει παιδὸς ἀλάστωρ, superscripto περισσόν.

V. 1337 sq. De his versibus vid. Herm. elem. d. m. p. 538.

V. 1340. Legebatur ἐννέπει. De hoc metri genere vid. Herm. elem. p. 567.

V. 1343. Ald. rell. δηίῳ. Canter. rell. Δηοῖ.

V. 1344. Ald. rell. λ. ἐξαλλάξατ' ἀλαλᾷ contra metrum. ἀλλάξαιτ' pro ἐξαλλάξατ' Musgrav.

V. 1345. Ald. rell. χορόν.

V. 1346. Rectius H. Steph. χαλκοῦ τ' αὐδάν χθ.

V. 1347. τε delendum est ob metrum. τύμπανα βυρσ. explicationem continent verborum χαλκοῦ αὐδὰν χθονίαν. βυρσοτενῆ est ex emendatione Canteri pro πυρσογενῆ, pro quo Brodaeus βυρσογενῆ.

V. 1348. Ald. rell. κάλλιστα τότε πρῶτα μ. Sed κάλλιστα non respondet voci βακχεύου-σα v. 1364. πρῶτα servatum oportuit. Versus e spondeo, choriambo et cretico constat.

V. 1349. est huius formae

˘ | ´˘˘– | ˘´

in quo ultima choriambi soluta est

˘ | ´˘˘˘˘ | ˘–

Vid. Herm. elem. p. 555. 558.

V. 1353. MSS. Steph. Vict. ὡς οὐ θέμις. Versus hic et sequens haud dubie corrupti sunt. Canter. em. ὅν οὐ θέμις, quam emendationem recepit Barnes. *Quem neque fas neque pium erat* (Plutonem) *amoris flamma incendisti in thalamis.* Sed hoc satis iam refutavit Heath. monens etiam haec ad Proserpinam non posse dicta esse. Hermann. de metris p. 227. sic corrigebat: ὧν οὐ θέμις, ὧν οὐχ ὅσια, Ἐπηύρησας ἐν θαλάμοις, at in elem. d. m. p. 538. ὧν οὐ θεμιστ', οὐδ' ὅσια, Πύρωσας ἐμμ' ἐν θαλάμοις, nulla explicatione addita. Si ὧν verum est — et videtur verum esse, quum aliud vix ab explicante grammatico vel aberrante librario proficisci potuerit — verbum quod sub ἐπύρωσας latet geni-

tivum adsciscere debet v. c. *ἐπηύρησας ἐκείνων, ὧν οὐ θέμις ἐπαυρεῖν.* Sed eo minus sperare licet hunc locum sine libris emendatum iri, quod sententia latet.

V. 1356. *ματρός* Flor. 1. 2. *μητρός* Ald. rell.

V. 1358. Flor. 1. *μέγα τι*, quod ipsum scribi voluit Heath. ita metrum restitui posse ratus. Haud dubie cum Musgravio legendum *δύναται.* vid. Herm. ad Soph. Trach. 517.

V. 1360. *κισσῷ* Ald. rell. Emendavit Musgrav. Vid. Herm. ad Bacch. 115.

V. 1361. Ald. *ἐς.* Choriambus poscit *εἰς ἱερούς.* ut scribi iussit Heath.

V. 1362. *ῥόμβου* Heath. pro *ῥόμβῳ.*

V. 1363. *κυκλίοις* Ald. rell. *κύκλιος* Scaliger.

V. 1364. *Βρομίω* Flor. 2. Vict. pro *βρομίων.*

V. 1366. 7. Hos versus, in quibus merae tenebrae sunt, ita emend. Hermann. elem. d. m. p. 558. *εὖτέ νιν ὥρμασιν ὑ | περέβαλε σελάνα | ὀρφνᾷ μελαναυγεῖ. Νιν* refertur ad *παννυχίδες.*

V. 1374. Ald. rell. *ἀνήρπασεν ἐν τύχῃ πόσις.* Nostra lectio est a Barnesio, non probata illa Porsono apud Kidd. p. 383. (quem vide Praef. Hec. p. XXVII. coll. Hermann. elem. d. m. p. 112.) corruptelam manifestam se attingere neganti. Musgrav. *ἀνήρπασεν τύχην πόσις,* comparans cum *τύχην ἑλεῖν* Aesch. Suppl. 385.

V. 1375. *ἔμελλεν* Ald. rell. et Codd. *ἔμελλον* prima pers. Musgrav. provocans ad v. 1067. (1058.)

V. 1376. *ὅρπακι* Ald. rell. *πόρπακι* MSS. Stephani et Vict.

V. 1381. Flor. 1. 2. *εἰσβῶμεν εἰς σκάφος.*

V. 1382 sq. Legebatur *ἀμείψας ἀντὶ ν. στ. Κἀγώ νιν ἐξ.* Correxit Pierson. Veris. p. 183. De formula *λουτροῖς χρόα ἔδωκα* vid. Seidler. ad Eur. Tr. 1180.

V. 1388. *κρατεῖν τε* Ald. rell. *κρατοῦντα* MSS. Stephani. *εὔνουν* Musgrav. accipit pro *εὔνουν εἶναι*, ut *ἕτοιμος, πρόθυμος* dicatur pro *ἕτ. εἰμί, πρόθ. εἰμί.* At hoc, nisi fallor, fit tantum in primo casu, omisso *εἰμί*, non in quarto. *προςποιεῖσθαι* autem est *sibi conciliare, in*

suas partes pertrahere, de quo sensu vid. Valck. ad Herod. VI, 66. cui significationi infinitivus non idoneus est.

V. 1389. *συνσῶσαι* scribi in Pariss. testatur Markland. ad Iph. A. 407. et sic Flor. 1. 2.

V. 1391. *στερίσματα* Flor. 1. 2.

V. 1395. *δέδοικα γάρ σοι, μή* Ald. rell. *σε* Par. E. Florr. 1. 2. Vict.

V. 1399. *καινός* pro *κλεινός* praeferre videtur Elmslei. in *Classic. journ.* 15. p. 207.

V. 1403. Ald. rell. *ξυγκατθανόντι*, quod ex antiqua scriptura continua remansit. Primus tamen divisit Pierson.

V. 1407. *χρῆν ἔχειν* Ald. rell. quod vix convenit. *χρή* Flor. 1. 2. hinc *χρή σ' ἔχειν* dedi. Cf. ad 1415.

V. 1410. Barnes. *δώσειν.*

V. 1413. Ald. rell. *καὶ 'ρετμῶν.*

V. 1415. *τούςδε* Par. E. *χρή* Reisk. pro *χρῆν.* Cf. ad 1407.

V. 1421. *ἄλλως* pro *ἁπλῶς* Flor. 1. 2. Vict. quod fortasse verum est, nisi ex similitudine praecedentis vocis ortum est.

V. 1424. Musgrav. coni. *τῆς τύχης με δεῖ μόνον.* Frustra: sensus est, *fortuna tantum* — intelligit autem eventum consilii cum Menelao capti — *mihi cura est.*

V. 1433. *χρή.* Legebatur *χρῆν.*

V. 1434. *γαῖαν βοᾶσθαι* Elmslei. ad Soph. Oed. T. 1094. comparat cum *αὐλεῖται δὲ πᾶν μέλαθρον* Iph. T. 357. *θυηπολεῖται δ' ἄστυ μάντεων ὕπο* Heracl. 402. sensu passivo, *clamoribus, tibiae cantu resonare*, active pro *βοᾶν* Dobree ad Arist. Vesp. 1223. qui non debebat citare Schweigh. ad Athen. T. VII. p. 455. (ad XIV. p. 633. E.) *ὑμέναιον Ἑλένης κἀμόν* appositionem continent praecedentium, *ὅ, τὸ γαῖαν βοᾶσθαι, ὑμέναιος ἔσται.* Sic idem Elmslei. in *Class. journ.* p. 207. in censura Herc. fur. Sed potest etiam *βοᾶσθαι* pro *βοᾶν* accipi, *πᾶσαν γαῖαν χρὴ βοᾶν ὑμέναιον*, ut Iph. A. 428.

V. 1443. *πρὸς λύπας* Ald. rell. contra metrum et sensum. Egregrie Musgrav. *πρὸς λέπας.*

V. 1447. *κέκλησθέ μοι*, testor vos. *Brodaeus.*

V. 1448. Ald. rell. *καὶ λυπρά γ' ὀφείλω.* Scaliger. iam *καὶ λύπρ'. ὀφ.*

V. 1452. Ald. rell. *ῥόθοισι μήτηρ.* Canter. rell. *ῥοθίοισι.* Musgrav. in eo haeret, quod chorus remum alloquens nihil dicat, quod eo effici velit. Sed vid. Seidler. ad Eur. Electr. in. Monk. ad Alc. in. Simillimus nostro locus est Hippol. 747. Tales vero compellationes, ad quas in sqq. non amplius respicitur, frequentes sunt etiam in Pindaro.

V. 1454 sqq. Similis locus est Electr. 432 sqq. ubi vid. Seidler. Simile est, sed diversum tamen, quod Sophocles *χοραγὸν ἄστρων* vocat Antig. 1146. de quo loco praeclara exstat dissertatio Naekii.

V. 1456. Musgrav. coni. *πέλαγος εὐήνεμον.* absurdum enim esse *πέλαγος νήνεμον* dici, quum vela auris captandis pandantur. Non nimis urgenda videtur propria vocis *νήνεμος* potestas et haec nihil nisi *γαληνόν* significare, ut mare tempestate et ventis non agitatum, etsi modico vento spirante intelligatur. *αὔραις νήνεμον* autem eadem ratione dictum est, qua rebus vis in utramque partem et concitandi et sedandi tribuitur, v. c. Soph. Ai. 674. *δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισεν Στένοντα πόντον.* Trach. 653. *νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν.* Cf. Pind. Pyth. 1, 138. Isthm. 2, 59.

V. 1462. *ἰώ* om. Flor. 1.

V. 1470. Legebatur *νύχιον εἰς εὐφρόναν.* Et metri et sensus causa dedi *νυχίαν εὐφροσύναν* i. e. ὅ, n. *τὸ ξυνελθεῖν χοροῖς*, vel *χοροὺς ἱστάναι*, *νυχία εὐφροσύνα ἐστι.*

V. 1471. *ἐξαμιλλησάμενος τέρμονα*, *metam attingere contendens.* Sic e coniectura dedi pro *τέρμονι.*

V. 1473. Delendum videtur *τᾷ*, ut hic versus strophico melius respondeat: ⏑⏑⏑– – ⏑– – – et ⏑⏑⏑–⏑⏑ ⏑⏑⏑– –

V. 1474. Flor. 1. 2. *ἐβούθυτον.* *δέ* addidi ob metrum.

V. 1475. Ald. rell. et Codd. *ὁ Διός δ' εἶπε.* *δ'* delevit Musgrav. et metro et sententia iubente.

V. 1476. *λίποντ'* (i. e. *ἐλίποντο*) e coniectura Musgravii pro *λίποιτ'.* Deesse versum e stropha patet cum ante v. 1476. supplevit Barn. hoc modo *Σπάρτην δ' αὖ ἴδῃ μήτηρ*, rectius Musgrav. post hunc versum, *θάλλουσαν ἐν πατρῴοις.*

V. 1477. *πρὸς γάμων* Ald. rell. *πρὸ γάμων* est ex emendatione Canteri.

V. 1478. Sic Ald. rell. Barnes. edidit *εἴθε ποτανοί*, et sic versus antistrophicus cum hoc conciliari potest, si in eo legas *ἱππικόν.*

V. 1479. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *γενοίμεθα.* Canter. rell. *γενοίμεσθα.* Sed ad sensum deest aliquid, *γενοίμεσθα Λίβυες οἰωνοὶ νίσσονται - -* Itaque non male Musgrav. *γενοίμεσθ', ᾗ Λίβυες*, *quemadmodum Libycae aves.* Ita sibi opponerentur ⏑– – | –⏑⏑⏓ et ⏑–⏑⏑ | –⏑⏑–. *ἱέμενα* choriambus est etiam Phoen. 152.

V. 1480. Ald. rell. *στοχάδες.* Sed Parr. E. G. Flor. 1. 2. *στολάδες*, quod recte explicat Musgr. Vict. *στολάδες* (superscr. *χα*).

V. 1481. Ald. *ὄμβρον λιποῦσαι χειμ.* Metri gratia Heath. et Musgrav. *λείπουσαι*, quo quomodo hic versus cum antistrophico in concordiam redigi possit, non intelligo, nisi forte versum cum Heathio pro antispastico dimetro habeas, cuius secundus antispastus disyllabam anacrusin habeat. At omnes fere huius carminis versus glyconei sunt vel glyconeis similes. Leni transpositione sic loco succurras:

ὄμβρον χειμέριον λιποῦ-
σαι νίσσονται πρεσβυτάτᾳ

et in antistropha

λαμπρῶν οἵ τ' ἄστρων ὑπ' ἀέλ-
λαισιν ναίετ' οὐράνιοι.

ut aliquando Hermann. hos versus scribendos esse per litteras mihi significabat. Sed vide nunc Herm. elem. d. m. p. 564.

V. 1485. discrepat ab antistrophico. Fortasse legendum:

καρποφόρου τε γᾶς
πεδία τε γᾶς καρποφόρα

et in antistropha

κυανόχρωτα τε κυμάτων.

De *τε* alieno loco posita vid. ad Hec. 459.

V. 1486. Pherecrateus, cuius dactylus primam solutam habet. Vid. Hermann. elem. d. m. p. 546. *ἰακχεῖ* ob metrum scripsi pro *ἰαχεῖ*. V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 360. coni. *ἐπιπετομέναισιν ἀχεῖ.*

V. 1487. Edd. et codd. *ὁπόταν αἱ δολιχ.* e qua lectione H. Stephanus feliciter nostram eruit. Sed quum dubium sit, an basis creticum etiam recipiat, fortasse praeferenda est Canteri lectio *ὦ πταναὶ δολιχ.* ut versum citant Hermann. de metr. p. 226. Seidler. de verss. dochm. p. 354.

V. 1488. *συνν. νεφέων δρόμου.* Vid. ad Hipp. 976. Exemplis ibi allatis adde Philoct. 202. *κτύπος σύντροφος φωτὸς ὥς τειρομένου.* Antig. 451. *ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν.*

V. 1489. Ald. Brub. Herv. 1. Flor. 2. Vict. *πελειάδες.* Flor. 1. *πελιάδες.* Herv. 2. Canter. rell. *πελειάδας.* MSS. H. Steph. *Πλειάδας.* *Πελειάδες* pro *Πλειάδες* dixerunt Simonides, Pindarus, Aeschylus, teste Athenaeo XI. p. 490. E. sq. sed apud Euripidem non nisi *Πλειάδες* legitur, quum *πελειάδες* sint columbae. *βᾶτε Πλειάδας* citat Hermann. elem. d. m. p. 547.

V. 1492. Ald. Brub. Herv. *Εὐρώπαν.* Brodaeus Herv. 2. Canter. rell. *Εὐρώταν*, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 1493. Legendum videtur *Μενέλεως ὅτι Δαρδάνου.*

V. 1495. Vid. ad v. 1478. *ἱππικόν* legit V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 362. Totus versus deest in Flor. 1. in Flor. 2. circumscriptis lineis inclusus, cum annotatione *περισσόν.* In eo pro *ἅρμα* est *οἶδμα*, sed in margine *γρ. ἅρμα.*

V. 1497. *τυνδαρίδες* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. *Τυνδαρίδαι* Barnes. e Scaligeri emendatione, et sic Flor. 1. 2. (suprascr. in 2. *ες* supra *αι*) Vict.

V. 1498 sq. Vid. ad 1481.

V. 1500. Musgr. *σωτῆρε.* Nil opus. Vid. ad Hec. 467. Tum Ald. *τὰς Ἑλ.* quod iam correctum in Brub.

V. 1502. Vid. ad v. 1485.

V. 1506. *δι'* post *δύσκλειαν* e Flor. 1. 2. addidi.

V. 1507. *βάλετε* Ald. Brub. Herv. 1. Flor. 2. ut scribi iubet Herm. elem. d. m. p. 542. *βάλλετε* ex Herv. 2. fluxit. Sic tamen Flor. 1.

V. 1509 sq. MSS. Steph. *ταῖς οὐκ ἐλθούσαις.* unde Barn. coni. *τᾶς οὐκ ἐλθούσας* contra metrum. Sed sic ab aliquo scriptum arbitror, qui *τὰν ἐλθοῦσαν* ad *ἄν* relatum non concoqueret. Inde factum *ταῖς οὐκ ἐλθούσαις.* Ob metrum legendum videtur *Οὐκ ἐλθοῦσαν ἐπ' Ἰλίου Φοιβείους ποτὲ πύργους.*

V. 1512. Ald. rell. *ἄναξ, τὰ κάκιστ' ἐν δόμοις εὑρήκαμεν.* Barnes. *τὰ χείριστ' ἐν δ.* e Duporti coniectura, quamquam ipse aliud legendum suspicans. Pierson. Veris. p. 184. *ἄναξ, τὰ κάλλιστ' ἐν δόμοις σ' εὑρήκαμεν*, *opportunissime te domi invenimus.* Sed huic lectioni ille locus ipse adversatur, quem ad stabiliendam sententiam suam affert Iph. A. 1093 sq. *Λήδας γένεθλον, ἐν καλῷ σ' ἔξω δόμων Εὕρηχ'.* - - Igitur e coniectura dedi *κάκιστα τὰν δόμοις*, *res domesticas tuas*, matrimonium cum Helena ineundum.

V. 1519. *ναυκληρίαν* Flor. 1.

V. 1532. Ald. rell. *καὶ 'ρετμῶν μέτα.* in quibus *μετά* et *ἔχουσαν*, ut pro *μετέχουσαν* essent, iungebant Scaliger, Aem. Portus, Barn. quod a tragico sermone abhorret. Reisk. coni. *μέτρα* pro *μέτα* et sic Par. E. Flor. 1. 2. et edidit Musgrav.

V. 1534. *καθίσατο* Ald. rell. Flor. 1. 2. Scaliger *καθήσατο*, barbare, pro *καθείσατο*, rectius Barn. *καθίστατο.* Miror vero pleonasmum *πλάτην ταρσόν τε.* Certe quid inter utrumque intersit, non assequor. *πλάτην καθίστασθαι* interpretor *remum suo loco, recte, ponere* i. e. *aptare.*

V. 1535. Recte *εἰς ἓν ἦν* suspecta sunt Musgravio. Non enim comperi, inquit, vela, navibus in navalia deductis, distracta fuisse, postea vero tempore usus consui debuisse. Neque vero de velis contractis, dum in portu versatur navis, explicandis denique, quum in altum evehi incipit, intelligi potest: nam si dicas, malum constituebant, vela vero contracta erant, significes, vela malo, antequam constitueretur, iam aptata fuisse, quod absurdum est: dicendum enim erat: *et vela malo aptabant.* Non magis *εἴς τι εἶναι* pro *ἔν τινι* usquam,

V. 1486. Pherecrateus, cuius dactylus primam solutam habet. Vid. Hermann. elem. d. m. p. 546. ἰακχεῖ ob metrum scripsi pro ἰαχεῖ. V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 360. coni. ἐπιπετομέναισιν ἀχεῖ.

V. 1487. Edd. et codd. ὁπόταν αἱ δολιχ. e qua lectione H. Stephanus feliciter nostram eruit. Sed quum dubium sit, an basis creticum etiam recipiat, fortasse praeferenda est Canteri lectio ὦ πταναὶ δολιχ. ut versum citant Hermann. de metr. p. 226. Seidler. de verss. dochm. p. 354.

V. 1488. συνν. νεφέων δρόμου. Vid. ad Hipp. 976. Exemplis ibi allatis adde Philoct. 202. κτύπος σύντροφος φωτὸς ὥς τειρομένου. Antig. 451. ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν.

V. 1489. Ald. Brub. Herv. 1. Flor. 2. Vict. πελειάδες. Flor. 1. πελιάδες. Herv. 2. Canter. rell. πελειάδας. MSS. H. Steph. Πλειάδας. Πελειάδες pro Πλειάδες dixerunt Simonides, Pindarus, Aeschylus, teste Athenaeo XI. p. 490. E. sq. sed apud Euripidem non nisi Πλειάδες legitur, quum πελειάδες sint columbae. βᾶτε Πλειάδας citat Hermann. elem. d. m. p. 547.

V. 1492. Ald. Brub. Herv. Εὐρώπαν. Brodaeus Herv. 2. Canter. rell. Εὐρώταν, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 1493. Legendum videtur Μενέλεως ὅτι Δαρδάνου.

V. 1495. Vid. ad v. 1478. ἱππικόν legit V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 362. Totus versus deest in Flor. 1. in Flor. 2. circumscriptis lineis inclusus, cum annotatione περισσόν. In eo pro ἅρμα est οἶδμα, sed in margine γρ. ἅρμα.

V. 1497. τυνδαρίδες Ald. Brub. Herv. 1. 2. Canter. Τυνδαρίδαι Barnes. e Scaligeri emendatione, et sic Flor. 1. 2. (suprascr. in 2. ες supra αι) Vict.

V. 1498 sq. Vid. ad 1481.

V. 1500. Musgr. σωτῆρε. Nil opus. Vid. ad Hec. 467. Tum Ald. τὰς Ἑλ. quod iam correctum in Brub.

V. 1502. Vid. ad v. 1485.

V. 1506. δι' post δύςκλειαν e Flor. 1. 2. addidi.

V. 1507. βάλετε Ald. Brub. Herv. 1. Flor. 2. ut scribi iubet Herm. elem. d. m. p. 542. βάλλετε ex Herv. 2. fluxit. Sic tamen Flor. 1.

V. 1509 sq. MSS. Steph. ταῖς οὐκ ἐλθούσαις. unde Barn. coni. τὰς οὐκ ἐλθούσας contra metrum. Sed sic ab aliquo scriptum arbitror, qui τὰν ἐλθοῦσαν ad ἄν relatum non concoqueret. Inde factum ταῖς οὐκ ἐλθούσαις. Ob metrum legendum videtur Οὐκ ἐλθοῦσαν ἐπ' Ἰλίου Φοιβείους ποτὲ πύργους.

V. 1512. Ald. rell. ἄναξ, τὰ κάκιστ' ἐν δόμοις εὑρήκαμεν. Barnes. τὰ χείριστ' ἐν δ. e Duporti coniectura, quamquam ipse aliud legendum suspicans. Pierson. Veris. p. 184. ἄναξ, τὰ κάλλιστ' ἐν δόμοις σ' εὑρήκαμεν, *opportunissime te domi invenimus.* Sed huic lectioni ille locus ipse adversatur, quem ad stabiliendam sententiam suam affert Iph. A. 1093 sq. Λήδας γένεθλον, ἐν καλῷ σ' ἔξω δόμων Εὕρηχ'. - - Igitur e coniectura dedi κάκιστα τᾶν δόμοις, *res domesticas tuas*, matrimonium cum Helena ineundum.

V. 1519. ναυκληρίαν Flor. 1.

V. 1532. Ald. rell. καὶ 'ρετμῶν μέτα. in quibus μετά et ἔχουσαν, ut pro μετέχουσαν essent, iungebant Scaliger, Aem. Portus, Barn. quod a tragico sermone abhorret. Reisk. coni. μέτρα pro μέτα et sic Par. E. Flor. 1. 2. et edidit Musgrav.

V. 1534. καθίσατο Ald. rell. Flor. 1. 2. Scaliger καθήσατο, barbare, pro καθείσατο, rectius Barn. καθίστατο. Miror vero pleonasmum πλάτην ταρσόν τε. Certe quid inter utrumque intersit, non assequor. πλάτην καθίστασθαι interpretor *remum suo loco, recte, ponere* i. e. *aptare.*

V. 1535. Recte εἰς ἓν ἦν suspecta sunt Musgravio. Non enim comperi, inquit, vela, navibus in navalia deductis, distracta fuisse, postea vero tempore usus consui debuisse. Neque vero de velis contractis, dum in portu versatur navis, explicandis denique, quum in altum evehi incipit, intelligi potest: nam si dicas, malum constituebant, vela vero contracta erant, significes, vela malo, antequam constitueretur, iam aptata fuisse, quod absurdum est: dicendum enim erat: *et vela malo aptabant.* Non magis εἴς τι εἶναι pro ἔν τινι usquam,

apud Tragicos certe, legere me memini. Itaque non dubito, quin corrupta sit clausula; quid autem reponendum sit, non succurrit.

V. 1536. Brodaeus: ferrum e clavo pendens ad orbiculos accommodabatur atque inserebatur; his porro puppi affixis sustinetur, huc illucque vertitur gubernaculum. Eos autem per metaphoram *ζεύγλας* appellat. Musgrav. *ζεύγλας* accipere videtur de loris, quibus clavus alligatur: citat enim Orph. Argon. 274 sq. *ἐπὶ δ' αὐτ' οἴηκας ἔδησαν, Πρυμνόθεν ἀρτήσαντες, ἐπεσφίγξαντο δ' ἱμᾶσιν.* et Acta apostol. 27, 40. ubi nominantur *αἱ ζευκτηρίαι τῶν πηδαλίων*.

V. 1539. *ναυφόροις* Ald. rell. *ναυφθόροις*, ut ex Brodaei, Canteri et Scaligeri coniectura edidit Barnes. Flor. 1. 2. Vict. Pro *ἠσθημένοι* Porson. secundum Blomfield. gloss. Pers. 187. corrigebat *ἠσκημένοι*, e v. 1383. quod tam ineptum est, ut vix putem Porsoni esse posse: bonis enim vestibus *ἀσκεῖται* aliquis, non laceris. Vid. Etymol. M. p. 382, 52.

V. 1542. *οἰκτρόν* Flor. 1.

V. 1545. *ὀλούμενον* Ald. rell. Flor. 1. 2. *ὀλόμενον* MSS. H. Steph. unde sic edidit Canter.

V. 1546. *ἄκοντα* Ald. Brub. Herv. 1. *ἄποντα* (sic) Herv. 2. Canter. *ἀπόντα* Brodaeus MSS. Steph. Flor. 1. 2.

V. 1551. *διεσκοπῶμεν* Ald. Brub. Herv. 1. 2. unde Brub. signum lacunae post *εἴη* habet. *διεσιωπῶμεν* MSS. Steph. Flor. 1. 2. Vict. ut edidit Canter.

V. 1554. Ald. rell. Flor. 1. 2. *καὶ ταῦτα* (non *ταὐτά*) *μὲν δή*. MSS. Steph. *καὶ πάντα μὲν δή*. *καὶ τἄλλα μὲν δή* est e Canteri coniectura. Ferri potest *καὶ ταῦτα μὲν δή*; nim. *ποντίσματα* v. 1548.

V. 1555. *ἐθέμεσθα* Ald. rell. *ἐθέμεθα* Flor. 1. *κουφίζοντα*, i. e. *κοῦφα ὄντα*, ut explicat Heath. citans Hesiod. *ἔργ.* 463. *ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν*, ubi *κούφην οὖσαν* Tzetzes.

V. 1558. *παρ' ἐμβλέπων* Ald. rell. *παρεμβλέπων* Brodaeus Barnes. Musgr. et sic Vict. fortasse etiam Flor. 1. 2.

V. 1561. Ald. rell. *οὔκουν ἀναρπ.* Flor. 1. *οὐκ ἦν.* Par. E. G. Flor. 2. Vict. *οὐκ εἶ*, suprascripto in Flor. *οὔκουν*, in Vict. *οὖν* supra *εἶ*.

V. 1564. Pro *ὤσει* Musgrav. *ὠρεῖ* i. e. *φυλάττει*, perperam, ut recte iudicat Ruhnken. epist. cr. I. p. 100.

A. 1566. *φέροντες δ' εἰσέθ.* Flor. 1. 2. Vict.

V. 1570. *πλήσασα.* Vid. Porson. ad Orest. 54.

V. 1571. Flor. 1. 2. *ἑδωλίων* (*οις* suprascr.). *καθεζόμην*, *καθήμην* sine augmento dicere solere Tragicos monuit Porson Praef. Hec. p. XVII.

V. 1573. Flor. 1. 2. Ald. Brub. Herv. 1. *κλιμαντῆρας*. Herv. 2. rell. *κλιμακτῆρας*.

V. 1574. Ald. rell. *ἕζοντο, ὑφ' εἵμ.* quod correctum a Barn. in Musgraviana rediit.

V. 1575. *ὄρθρια τ' ἐξ.* Ald. Brub. Herv. 1. 2. Flor. 1. 2. *ὄρθιά τ' ἐξ.* Brodaeus, Canter. Barn. Musgr. *ῥόθιά τ' ἐξ.* Pierson. Veris. p. 186. qui etiam *κελευστοῦ* pro *κελεύθου* v. 1576.

V. 1580. *μέλουσί σοι* Elmslei. ad Iphig. T. 199. not. Recte: vid. v. 1552.

V. 1581. *ὁ δ' εἶπεν, ἅλις* Ald. rell. *ὁ δ' εἶφ' ἅ.* Barn. *ὁ δ' εἶπ'* (sic) *ἅ.* Musgr.

V. 1584. *δαίμον' ηὔχετ'* Ald. rell. Flor. 1. 2. *λαιμόν* MSS. Steph.

V. 1588. *οὔριοι* Elmslei. ad Med. 43. not.

V. 1589. *τότ'* pro *τόδ'* legendum suspicatur Elmslei. in *Classic. journ.* n. 15. p. 213.

V. 1590. *ἀξιάν* (*Ναξίαν* suprascr.) Par. G. Locus Naxia ignotus est, nisi forte, ut ait Barnes. ipsa Pharus insula per *πρόληψιν* Naxia vocatur ob pharum a Sostrato Cnidio vel Naxio exstructum. Miram Brodaei explicationem vide apud Barnes. Toup. ad Suid. T. II. p. 16. em. *πάλιν πλέωμεν ἐναντίαν*, Musgrav. primum *ἑστίαν*, tum *νεανίαν*, alii aliud.

V. 1591. *ἐκ δέ ταυρείου φόνου, statim post caedem tauri.* Vid. quos citavi Gramm. gr. §. 574. not. c. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 463.

V. 1595. *ναυάταις* Ald. rell.

V. 1597. Ald. rell. *οὔκουν ὅ μέν τις*, Par. E. Flor. 2. *οὐκ εἶτ' ὅ μέν τις*, cum v. l. *γρ. οὔ | κουν ἥ μέ τις*, quod ipsum est in Flor. 1. — *ἀρεῖται* pro *αἱρεῖται* Elmslei. ad Heracl. 323.

V. 1602. Elmslei. in *Class. journ.* n. 16. p. 431. em. *φόνῳ δὲ ναῦς ἔῤῥει· τὸ παραχ. δ' ἦν.* Vid. Iphig. T. 310. Nam *ῥέομαι* barbarum.

V. 1607. Elmslei. ad Iph. T. 110. *ὅπῃ*.

V. 1615. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. *ὁρμιατόνων*, sed Flor. 2. in marg. *γρ. ὁρμιὰν τίνων*.

V. 1628. *ἀφίστασ'*. Sic Porson. Praef. Hec. p. 43. pro *ἀφίστασθ'*.

V. 1633. *καλὴν δὲ πρ.* Flor. 1.

V. 1638. Ald. rell. *ὅσια δρᾶν τάνδ' ἐκδικῶ.* Correxit Porson. ad Hec. 1270.

V. 1640. Legebatur *ἀλλ' ἐμέ - πρὸ δεσποτῶν. Τοῖσι γενν. δ.* Nostrum est a Porsono l. c. Idem in mentem venerat Hermanno, teste Erfurdtio ad Soph. Ai. p. 629. Reisig. autem Coniect. p. 113. *ἀλλ' ἐμ', εἰ πρὸ δεσπ.* *εἰ* pro *ἐπεί* accipiens, ut Med. 88. ad quem locum quae annotavi si vera sunt, non convenit hic partic. *εἰ*. Pro *προ* Flor. 1. *πρός*.

V. 1644. *Διόσκουροι* Ald. rell. Correxit Barnes.

V. 1647. Legebatur *ἐκγόνη*. quod barbarum est. Vitium e simili terminatione sq. vocabuli ortum.

V. 1650. *εἰ μὲν γὰρ ἀεί* Ald. rell. *ἐς μὲν γὰρ ἀεί* MSS. Steph. quam venustam circuitionem vocat Porson. ad Orest. 1679. vituperans Musgravium, qui corrigere hyperbaton volebat sic: *αἰεὶ γὰρ εἰς μέν*. Flor. 1. *χρόνον νῦν*.

V. 1653. Ald. Brub. Herv. 1. *παρέσχετ' οὔνομα, οὐκέτι*. Herv. 2. Cant. Musgr. *παρέσχε τ' οὔνομα οὐκ.* Barn. *παρέσχετ' οὔνομα οὐκέτι*.

V. 1656. *σύ* Flor. 1. pro *σῆς*.

V. 1657. *πράσσειν* scribendum erat, ut Troad. 449.

V. 1658. *καὶ πρὶν ἐξεσώσ.* Ald. rell.

V. 1660. *ἥσσον' ἦμεν* Pierson. Veris. p. 66 sq. pro *ἥσσονες ἦμεν*.

V. 1663. *ἄξετ'* Ald. Brub. Herv. 1. *ἕξετ'* Herv. 2. rell.

V. 1670. Ald. rell. *οὐδ' ὥρισέν σε*. Vict. *οὗ δ' ὥρισέν σοι*. (*σοι* etiam Flor. 1. 2.) quod non dubitavi recipere. Sic iam Canter. *Ubi te Mercurius constituit.* Similiter *ὁρίζειν* et *ὁρίζεσθαι βωμοὺς* dicit Soph. Trach. 237. 754.

V. 1673. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *φρουροῦ παρ' ἀ. τεταγμένη*. Flor. 1. 2. *φρουροῦ - τεταγμένους*. MSS. Steph. *φρουρὰ - - τεταμένη*. Pro *νῆσον* Flor. 2. Vict. *μνῆσον*, sed ille in marg. *γρ. νῆσον*.

V. 1595. *ναυάταις* Ald. rell.

V. 1597. Ald. rell. *οὔκουν ὁ μέν τις*, Par. E. Flor. 2. *οὐκ εἶ' ὁ μέν τις*, cum v. l. *γρ. οὔ | κουν ἥ μέ τις*, quod ipsum est in Flor. 1. — *ἀρεῖται* pro *αἱρεῖται* Elmslei. ad Heracl. 323.

V. 1602. Elmslei. in *Class. journ.* n. 16. p. 431. em. *φόνῳ δὲ ναῦς ἔῤῥει· τὸ παρακ. δ' ἦν.* Vid. Iphig. T. 310. Nam *ῥέομαι* barbarum.

V. 1607. Elmslei. ad Iph. T. 110. *ὅπῃ.*

V. 1615. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. *ὁρμιατόνων*, sed Flor. 2. in marg. *γρ. ὁρμιὰν τίνων.*

V. 1628. *ἀφίστασ'.* Sic Porson. Praef. Hec. p. 43. pro *ἀφίστασθ'.*

V. 1633. *καλὴν δὲ πρ.* Flor. 1.

V. 1638. Ald. rell. *ὅσια δρᾶν τάνδ' ἐκδικῶ.* Correxit Porson. ad Hec. 1270.

V. 1640. Legebatur *ἀλλ' ἐμέ - πρὸ δεσποτῶν. Τοῖσι γενν. δ.* Nostrum est a Porsono l. c. Idem in mentem venerat Hermanno, teste Erfurdtio ad Soph. Ai. p. 629. Reisig. autem Coniect. p. 113. *ἀλλ' ἐμ', εἰ πρὸ δεσπ.* *εἰ* pro *ἐπεί* accipiens, ut Med. 88. ad quem locum quae annotavi si vera sunt, non convenit hic partic. *εἰ.* Pro *προ* Flor. 1. *πρός.*

V. 1644. *Διόσκουροι* Ald. rell. Correxit Barnes.

V. 1647. Legebatur *ἐκγόνη.* quod barbarum est. Vitium e simili terminatione sq. vocabuli ortum.

V. 1650. *εἰ μὲν γὰρ ἀεί* Ald. rell. *ἐς μὲν γὰρ ἀεί* MSS. Steph. quam venustam circuitionem vocat Porson. ad Orest. 1679. vituperans Musgravium, qui corrigere hyperbaton volebat sic: *αἰεὶ γὰρ εἰς μέν.* Flor. 1. *χρόνον νῦν.*

V. 1653. Ald. Brub. Herv. 1. *παρέσχετ' οὔνομα, οὐκέτι.* Herv. 2. Cant. Musgr. *παρέσχε τ' οὔνομα οὐκ.* Barn. *παρέσχετ' οὔνομα οὐκέτι.*

V. 1656. *σύ* Flor. 1. pro *σῆς.*

V. 1657. *πράσσειν* scribendum erat, ut Troad. 449.

V. 1658. *καὶ πρὶν ἐξεσώσ.* Ald. rell.

V. 1660. *ἥσσον' ἦμεν* Pierson. Veris. p. 66 sq. pro *ἥσσονες ἦμεν.*

V. 1663. *ἄξετ'* Ald. Brub. Herv. 1. *ἕξετ'* Herv. 2. rell.

V. 1670. Ald. rell. *οὐδ' ὥρισέν σε.* Vict. *οὗ δ' ὥρισέν σοι.* (*σοι* etiam Flor. 1. 2.) quod non dubitavi recipere. Sic iam Canter. *Ubi te Mercurius constituit.* Similiter *ὁρίζειν* et *ὁρίζεσθαι βωμοὺς* dicit Soph. Trach. 237. 754.

V. 1673. Ald. Brub. Herv. 1. 2. *φρουροῦ παρ' ἀ. τεταγμένη.* Flor. 1. 2. *φρουροῦ - τεταγμένους.* MSS. Steph. *φρουρὰ - - τεταμένη.* Pro *νῆσον* Flor. 2. Vict. *μνῆσον*, sed ille in marg. *γρ. νῆσον.*

NOTAE IN IONEM.

Argumentum dedi, ut a Barnesio editum est. Sed hic interpolavit verba *κατὰ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκωδοντιδῶν* v. 7. et 11. *Ἀπόλλων δὲ χρησομένῳ* et sequentia usque ad *τὸ δρᾶμα ἀποτελεῖται.*

V. 1. Hic versus quum propter numeros reprehensus esset a Porsono, Hermann. in elem. d. metr. p. 116. recte censet, consulto Euripidem onus, quod humeris sustineret Atlas, impeditiori numero depingere voluisse.

V. 2. Par. E. *παλαιῶν.*

V. 4. Ald. rell. *λάτρην*, ut Flor. 1. Vict. *λάτριν*[ην] Par. G. Flor. 2. *λάτριν* Par. E. ut primus edidit Barnes.

V. 6. Brodaeus citat Eustathium, ita, nescio quo loco, notantem: *Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐπὶ μαντείας νοεῖν τὸν ὕμνον δίδωσιν, ἔνθα τὸ ὑμνῳδεῖν ἀντὶ τοῦ θεσπίζειν τίθησι.*

V. 9. Ald. rell. *χρυσολόχου* cum duobus Florr. et Vict. puto etiam Pariss. *χρυσολόγχου* MSS. Steph. unde sic ediderunt Canter. Barnes. Musgr. ut iam coniecerat Brodaeus.

V. 11. Flor. 2. *προσβόροις*[ους] *πετραις*[ας].

V. 12. *τῆς Ἀθηναίων χθονός* quo referri possit in constructione, nescire se fatetur Musgrav. itaque *τῆς Ἀθηναίων πρύμου.* Dictum est, ut *οἶσθ᾽ οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον* Soph. Trach. 1193. *πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά* Philoct. 489. *ἥ τε Σουνίου Δίας Ἀθάνας σῶς ὑπάργυρος πέτρα* Eur. Cycl. 293. Nam quum dici posset et *ὁ Ζηνὸς πάγος, τὰ Χαλκώδοντος σταθμά, ἡ Ἀθάνας πέτρα,* et *ὁ Οἴτης πάγος, τὰ Εὐβοίας σταθμά, ἡ Σουνίου πέτρα* (vid. Gramm. graec. §. 354. 6. a.) nihil mirum, duas constructiones coniunctas esse.

V. 14. Ald. rell. etiam Musgr. *ἀγνῶς.* *ἀγνώς* primus dedit Hülsemann.

V. 15. Ald. rell. et Codd. *οἶκον.* *ὄγκον* est ex emendatione H. Steph. et Brodaei, et in Vict. notatum: *γρ. ὄγκον.*

V. 19. *ἀντίπηγος.* „De hac voce cf. Valck. ad Adoniaz. p. 334.“ *Boisson.* Nominativus *ἀντίπηξ* Grammaticorum commentum esse videtur.

V. 22. *φρουρῶ.* Sic MSS. Steph. Florr. 1. 2. pro *φρουρῷ.* Pro *φύλακας* Porson. ad Eur. Phoen. 1419. coni. *φύλακε*, recte, ut opinor. Sic etiam Lenting. p. 102.

V. 24. *ἀεί* pro *ἐκεῖ* coni. Elmslei. ad Med. p. 240. not. *ἐκεῖ* sane superfluum.

V. 32. *αὐτῷ σὺν ἄγγει.* Vid. ad Hipp. 1203.

V. 33. Elegans est Reiskii coniectura, *ἔνεγκε Δελφῶν τἀμὰ πρὸς χρ.* quam veram esse censeo.

V. 37. *κύτος* MSS. pro *σκύτος.* Sic etiam v. 39.

V. 40. Ald. rell. *ὡς ὁρᾶσθ᾽ ὁ παῖς.* Par. E. Flor. 1. 2. *ὡς ὁρᾶθ᾽ ὁ παῖς.* Recte Scaliger. *ὡς ὁρῷθ᾽ ὁ π.* Imperite vulgatam defendit Lenting. p. 102 sq.

V. 41. Codd. et edd. *ἀνιππεύοντας.* Recte Musgrav. emend. *ἅμ᾽ ἱππ.* *Ἅμα κύκλῳ ἡλίου una cum sole*, est, i. q. *ἅμ᾽ ἡλίῳ ἀνίσχοντι.*

V. 42. *βαίνουσα* pro *εἰςβαίνουσα* Flor. 1.

V. 59. Ald. rell. *Χαλκοδοντίδαις.* *Χαλκωδοντ.* recte Eustath. ad Il. *β′* p. 281, 44. loco iam a Brodaeo et Barnesio adscripto.

V. 60. Legebatur *Εὐβοΐδα.*

V. 70. Ald. rell. *τὸν αὐτοῦ παῖδα*, recte. Vid. Add. ad Iph. A. p. 368. v. 10.

V. 73. Ald. rell. *παῖς τ᾽ ἔχει.* Canter. Barn. Musgr. *παῖς τ᾽ ἔχῃ*, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 81. *νιν* addidit Scaliger. Sed Flor. 2. Vict. *ἔγωγε* (sic).

V. 83. *λάμπει* vi activa, ut Hel. 1131.

V. 84. Ald. rell. *ἄστρα δὲ φλέγει.* *φεύγει* pro *φλέγει* coni. Canter. et sic Par. G. *φεύγει* (supra scripto *φλέγει*) Flor. 2. Vict.

V. 85. Ald. *νύκθ'*, quod primus correxit Barnes. et e Par. B. Musgrav.

V. 87. Ald. rell. *καταλ. τὴν ἡμέραν.* Canter. *τὴν ἡμερίαν* Flor. 1. *τὴν πραεῖαν*, quod in margine, tanquam scholion, ab eadem manu habet Flor. 2. Hoc recepi, non quo verum esse contendere audeam, sed quod et metro satisfacit, a quo abhorret *ἡμέραν*, et ita *βροτοῖσι* habet, unde pendeat, quod non idem fit in *ἡμερίαν*.

V. 90. *πέτεται* e Musgravii coniectura pro *πέταται*.

V. 99. Scribe *ἐθέλουσιν*, ut est in Flor. 1. 2. Vict. et v. 104. *στέφεσίν θ'*. Superiore versu *ἀγαθόν* mihi quoque suspectum est.

V. 100. *μαντεύεσθε* Ald. rell. *μαντεύεσθαί* coni. Scaliger et sic Parr. E. G. *μαντεύεσθαι* (supra scripto ε) Flor. 2. Vict. Sq. v. *ἰδίας γλώσσης* dictum, quia suo ore ministri proferebant, quae Pythia divino numine instincta suggesserat.

V. 103. *πτόρθοισι* Ald. Brub. *πτόρθοις* vitio typothetarum Herv. 1. 2. Canter.

V. 107. Ald. rell. *ἅ βλάπτουσιν.* Quod coniecerat Scaliger *αἵ βλ.* est in Flor. 1. 2.

V. 115. Ald. rell. *σαίρει.* Par. E. Vict. *σαίρεις*, quod recepit Musgrav.

V. 122. Ald. rell. *ἠελίου.* *ἡλίου* dedi ob metrum. Hermann. elem. d. m. p. 546. citat *ἁλίου* et *θοῷ*. Versum e glyconeo et choriambo, primam solutam habente, constare dicit Herm. eo loco; mihi iambicus trimeter esse videtur.

V. 133. *εὐφόμους μόχθους* corrigit Porson. ap. Monk. ad Hipp. 301. sed videntur duae constructiones confusae esse, *οὐκ ἀποκάμνω εὐφήμοις πόνοις*, et *οὐκ ἀποκ. εὐφήμους πόνους μοχθεῖν.*

V. 134. Ald. rell. *οὐκ ἀποκάμψω.* E Par. E. *οὐκ ἀποκάμνω* edidit Musgrav. Nec necessario *μοχθεῖν* in *μοχθῶν* mutandum, quamquam haec usitatior est constructio: nam *οὐ κάμνω μοχθεῖν*, quamvis exemplum non suppetat, dici posse video, quia *τὸ μοχθεῖν* efficitur *τῷ οὐκ ἀποκάμνειν*, *μοχθῶ ὅτι οὐκ ἀποκάμνω.*

V. 137. *τὸ δ' ὠφέλ.* est e Musgravii coniectura. Ald. rell. *τὸν δ' ὠφ.*

V. 148. Ald. rell. *ἀρά.* H. Steph. e vett. ll. ut ait Barn. *ἄρα.* Flor. 1. 2. *ἀρεί*, quo confirmatur Elmsleii suspicio *Mus. crit.* VI. p. 304. not. *ἀεὶ* legentis.

V. 149. Flor. 1. 2. *πανσαίμην*, et sq. v. Flor. 2. *εἰ*, supra scripto *ἤ* eadem manu.

V. 159. *πρὸ θυμέλας* Ald. rell. *πρὸς θυμ.* Canter. et Florr.

V. 160. Ald. rell. *κύκλος· οὐκ, ἀλλά.* *Κύκνος* est a Victorio et Brodaeo: in Vict. adscriptum. *γρ. κύκνος.* Brodaeus et *κύκλος* et *κύκλον* explicare studet; sed videtur potius, inquit, legendum *κύκνος*. Sic primus edidit Canter. *οὐδ' ἄλλος ὄρνις*, nimirum *κύκνος.* *οὐκ ἄλλᾳ* ex emendatione Canteri edidit Barnes. et sic Flor. 1. 2. *ἄλλα* Vict.

V. 164. *πάραγε* e Scaligeri emendatione pro *παρά τε.*

V. 165. *τὰς Δηλ.* Ald. Herv. 1. 2. Brub. *τᾶς Δηλ.* Brodaeus et Canter. *τ'* post *λίμνας* deest in Ald. Herv. 1. 2. Brub. Addidit Canter.

V. 180. *οἷς δ' ἔγκειμαι μ.* pro *ὅτι τούτοις ἔγκ. μ.* *quos labores sustineo*, i. e. pro laboribus, quos sustineo. Vid. ad Orest. 1114. Iph. T. 147.

V. 184. *εἰσί* pro *ἦσαν* Barnes. marg. quod recte refutat Lenting. p. 103.

V. 185. Ald. rell. *ἀγιάτιδες θεραπεῖ'.* *ἀγυιάτιδες* e cod. Heinsio-Scaligerano dedit Barn. et sic Flor. 1. 2. *ἀγυάτιδες* Par. E. Vict. *ἀγυιάτιδες θεράπαιναι* citat Eustath. ad Il. *β'*, 12. p. 166. sed recte Hesych. *θεραπεῖαι* v. *Ἀγυιάτιδες*, ubi vid. Interpr. Cf. Bekk. anecdot. p. 340, 2.

V. 186. *γε* Herm. elem. d. m. p. 540. dubitat, an a metricis additum sit.

V. 188. Ald. rell. *καλλίφαρον.* *καλλιβλέφαρον* e Brodaei, Scaligeri, Canteri, Miltoni coniectura edidit Barnes. *καλλιβλέφαρον φῶς* nihil aliud est nisi *καλὸν φῶς*,

sed cum delectu positum, quia *δίδυμα πρόσωπα* commemorantur, i. e. duplex aedium facies, ut recte explicat Musgrav.

V. 189 sqq. In Ald. rell. haec tribuuntur Ioni cum Choro colloquenti, ita ut Ionis sint v. 189—192. verba *καὶ πέλας - αἴρει.* 193. 4. 196—202. 204. 5. 207. 8, 210—219. 220. ubi Ionis persona denuo adscripta. (In Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. Ioni tribuuntur tantum vv. 210. 11. Choro v. 212—219. in Brub. Ioni vss. 210—216. Choro 217. 18. 19.) 222. 225. 228—230. 233. 236. reliqua Chori. Ego secutus sum distinctionem Boeckhii de tragg. p. 81 sqq. nisi quod haec non inter duodecim chori personas distribui.

V. 191. Vict. *ἅρπαις.*

V. 192. Vulgo *ὅσσοισιν* contra metrum.

V. 194. *πτανὸν* Ald. rell. *πανόν* Pierson. Veris. p. 3.

V. 195. Ald. rell. *τίς ἄρ' ὅς ἐμαῖς μυθεύεται | παρὰ πήναισιν.* Metro verba accommodavit Boeckh.

V. 203. Ald. rell. *πάντα.* Musgrav. *παντᾷ.* Et iam Barn. *πάντα*] *πάντη.* Alii *παντῇ.*

V. 204. 5. Musgr. ob metrum *ἐν πτυχαῖσι λαΐναισι,* laudans *τειχέων περιπτυχαί* Phoen. 1357. *τοίχων πτυχαῖς* fragm. inc. CLVI, 2. *δόμων περιπτυχὰς* Arist. Av. 1241.

V. 206. Flor. 2. *δερκόμεσθ',* supra scripto *ω* alia manu.

V. 210. Scribendum: *τί γάρ; κερ. ἀμφίπ.* cum Elmsleio ad Med. 466. not. u. E praecedentibus v. 207. supple *λεύσσεις,* ut necesse non sit cum Elmsleio post *χερσὶν* addere *ὁρᾷς.*

V. 211. Ald. *ἐκηβόλης.* Herv. 1. 2. Brub. Canter. *ἑκηβόλης,* quod pro genitivo singulari habens Aem. Portus coni. *ἑκηβόλου,* idque recepit Barnes. *ἑκηβόλῃσι* Musgr. cuiusmodi feminina quum rarissime apud tragicos inveniantur, Elmslei. l. c. *ἑκηβόλοις χερσὶν* (et Flor. 1. *ἑκη-βόλοις* supra scripto *η*) vel potius *ἑκηβόλοιν χεροῖν* legi vult, quomodo ita scriptus hic versus antistrophico 232. respondeat, docere oblitus. Raritas autem non satis tutum argumentum est falsitatis.

V. 215. Ald. rell. *ἀπολεμίοις κισσίνοις βάκτροις.* Barnes. *ἀπολέμοις κισσίνοις β.* Musgrav. tacite edid. *ἀπολέμοισι κισσίνοισι β.* quod poscit antistrophicus.

V. 216. Ald. Herv. 1. Brub. *τέκν' ὁ βακχεύς* Herv. 2. *τέκνον βακχ.* Canter. Barn. Musgr. *τέκνον ὁ β.* et sic Par. E. G. Flor. 1. 2.

V. 219. deest spondeus, ut *ἡμᾶς.* *λευκὸν* pro epitheto simpliciter ornante pedis habeo cum Schaefero ad Orest. ed. Porson. (a. 1824.) v. 240. non de nudo pede accipio cum Musgr. et Elmsl. ad Bacch. 664.

V. 220. Ald. rell. *ὢ ξένοι.*

V. 221. Ald. Brub. *οὐδ' ἂν ἐκ σέθεν ἂν πυθοίμαν αὐδάν; αὐδάν* excidit in Herv. 1. 2. et hinc in Canter. Barn. Musgr. coni. *οὐδ' ἂν | ἐκπυθοίμαν αὐδὰν σέθεν.* Melius strophico respondet quod ego dedi, secluso *αὐδάν,* ut versus e cretico et dochmio constaret.

V. 222. Ald. rell. *τίνα δὲ θέλεις.* Musgr. coni. *τίνα τήνδε θέλεις;*

V. 225. Ald. rell. *ἐνδυτός.* Correxit Musgrav.

V. 227. Ald. rell. *εἰ μέν ἐδύσατε.* Flor. 2. Vict. *ἐδύσατε* (supra scripto *λ*). Par. E. Flor. 1. *ἐλύσατε.* MSS. Steph. et Brod. e coni. *ἐθύσατε,* quod receperunt Canter. Barn. Musgr.

V. 229 sq. *ἐπ' ἀσφάκτοις μήλοισι, nisi victimas sacrificaveritis.* Vid. Gramm. gr. §. 586. et ad Phoen. 786. Haec sunt *τὰ νομιζόμενα* Herod. VII, 140.

V. 235. *εἰσιδεῖν* Ald. rell. contra metrum: iambo in strophico *κατωι* — respondet tribrachus — *λα τάδ' ἐς* —

V. 236. *δέ* om. Flor. 1.

V. 237. Creusae hos vss. tribuunt Ald. rell. et Flor. 1. *Χόρος ἢ Κρέουσα* Flor. 2. *Χόρος* Par. E.

V. 239. Ald. *ἀμφὶ τάςδ' ἐρώτα.* Vict. *ἴσως τᾶσδ'.* Flor. 2. *τάδ'* (supra scripto *τασδ'*) Par. G. *τάδ'.* *ἐρωτᾶς* Par. E. G. Flor. 1. 2.

V. 244. *συγκλῄσασα* Ald. et MSS. sine *ι* subscr. Herv. 1. 2. Brub. *συγκλείσασα* Canter. Barn.

V. 248. Ald. rell. *ὅ πάντες ἅ.* Pierson. Veris. p. 9. *οὗ* ob sequens *ἐνταῦθα,* et sic Flor. 1. 2. *λεύσοντες* Ald. rell. ut semper.

V. 251. Ald. rell. *ἐλθών.* Par. E. Flor. 1. 2. Vict. *ἐλθεῖν.* Vulgatam Lenting. p. 103. defendit, quum *τὸ μὲν σὸν οὐκ ἀπ. ἔχεις* dictum sit pro *σὺ οὐκ ἀπ. ἔχεις*, recte inferri *ἐλθών.* Imo *τὸ σόν* est *quod tu dicis et significas.*

V. 254. Ald. rell. *ἔσχομεν.* MSS. Steph. *ἔσχον* quod receperunt Canter. Barn. Musgrav. Flor. 1. 2. *ἔχομεν*, quod recipiendum duxi. Nam si *ἔσχον* scriptum repperissent librarii, adiecto *οὖσα* retenti fuissent, quominus *ἔσχομεν* vel *ἔχομεν* scriberent. Sed sic infra 1249. *διωκόμεσθα -- κρατηθεῖσα.* Herc. f. 1178. *ἱκετεύομεν - προςπιτνῶν.* Vid. Porson. suppl. praef. Hec. p. XXXVIII. Elmslei. in Mus. crit. V. p. 20.

V. 256. Ald. rell. *ἀνήσομεν.* Musgr. coni. *ἀνοίσομεν.*

V. 257. *ὀλοίμεθα* Ald. rell. E coniectura scripsi *ὀλούμεθα.* Nam *τὸ ὄλλυσθαι τὰς γυναῖκας τῶν κρατούντων ἀδικίαις* ita pro explorato habet Creusa, ut optativo, tanquam in re dubia, locus non sit. *ὀλούμεθα* a linguae ratione postulari monet Lenting. p. 103.

V. 258. Ald. rell. *τί χρῆμ᾽ ἀνερευν.* Barn. *τί χρῆμά γ᾽ ἀνερ.* Musgr. *τί χρῆμ᾽; ἆρ᾽ ἀνερ.*

V. 259. *μεθῆκα τόξα*, i. e. *ἐξετόξευσα τὸν λόγον.* Cf. Andr. 366. Barnes. ad h. l. Bergl. ad Arist. Plut. 39. Wyttenb. ad Plut. p. 282.

V. 260. Ald. rell. *φρόντιζέ τι.* Barnes. non monito lectore *φρόντιζ᾽ ἔτι*, quod retinui cum Musgrav. sic enim Florr.

V. 265. Schaef. melet. p. 83, 28. *γενναίων θ᾽ ὕπο τραφ. Γενναίων ἀπὸ πατέρων τραφεῖσα* idem est quod *γενναίων ἀπὸ πατέρων γεγῶσα*, ut infra 694. *ἄλλων τραφεὶς ἀφ᾽ αἱμάτων.*

V. 268. Delenda nota interrogationis post *βροτοῖς.* nam hic versus cum 270. iungendus est.

V. 271. *Ἐριχθονίου γε*, sc. *ἔκγονός εἰμι* coni. Elmsl. *Edinb. rev.* n. 37. p. 70. quam coniecturam ipse retractat *Mus. crit.* VI. p. 295. dubitans tamen num corruptus sit versus.

A. 274. Wyttenbach. Bibl. crit. III. 4. p. 27. coniicit *ἐν τροφῇ*, *Dat autem scilicet eum, ut in nutritione fieri solet.* Quasi vero, quem alii nutriendum tradunt, eum *οὐχ ὁρώμενον* tradere moris sit! Ovid. Metam. II, 555 sq. *Virginibusque tribus, gemino de Cecrope natis, Hanc legem dederat, sua ne secreta viderent.* *νομίζεται, more receptum est*, nunc vel pueris notum est.

V. 277. Flor. 1. *τί γαρ.* sic.

V. 278. Ald. rell. *τί δαί; τόδ᾽ ἆρ᾽ ἀλ.* Rectius Musgrav. *τί δαὶ τόδ᾽; ἆρ᾽ ἀλ.* Elmslei. ad Bacch. 820. coni. *τί δὴ τόδ᾽; ἆρ᾽ ἀλ.* Porson. apud Kidd. p. 389. et Hermann. ad Viger. p. 848. *τί δ᾽ αὖ τόδ᾽;* quamquam etiam vulgata, inquit Herm. sed magis illa ad familiarem sermonem accedens, ferri poterit. Pro *ἢ μάτην λόγος* Elmslei. ad Heracl. 965. temere scribit *ἢ μάτην λέγεις.*

V. 279. *οὐ κάμνω σχολῇ* recte Brodaeus: *non moleste fero hoc otium.*

V. 286. Flor. 1. 2. *κεκλημένος.*

V. 288. Legendum videtur *τιμᾷ σφε Φοῖβος ἀστρ. τε Π.* De *ἀστραπαῖς Πυθίαις* vid. C. O. Mülleri hist. Hellen. II. p. 241 sq.

V. 289. Ald. rell. *τιμᾷ, τιμᾷ, ὡς μήποτ᾽ ὤφελον σ᾽ εἰςιδεῖν.* Scaliger. et Duport. *σφ᾽ ἰδεῖν* legendum viderunt pro *σ᾽ εἰςιδεῖν*, et *ἰδεῖν* pro *εἰςιδεῖν* Flor. 1. 2. Iacobs cur. sec. in Eurip. p. 189. *τιμᾷ γε, τιμᾷ· μή ποτ᾽ ὤφελον σφ᾽ ἰδεῖν.* Kidd. Porson. p. 193. *τιμᾷ τιν᾽ ὧν γε μήποτ᾽ ὤφελ᾽ εἰςιδεῖν.* Lenissimum est et ad sensum aptissimum quod coniecit V. D. in Ephemerid. Lips. 1804. n. 13. p. 205. *τιμᾷ; τί μήν; ὡς μήποτ᾽ ὤφελον σφ᾽ ἰδεῖν.* Hoc unum obstat, quod *τί μήν* (de quo vid. Koen. ad Greg. p. 109. — 236. Schaef. ad Soph. Tr. 390.) vix alibi apud Tragicos legitur.

V. 291. *οὐδέν· ξύνοιδ᾽ ἄντρ.* ex egregia Tyrwhitti emendatione pro *οὐδέν· ξέν᾽ οἶδ᾽ ἄντρ.*

V. 297. *πόλις* de regione hinc illustrat Strabo VIII. p. 356. quod monuit Brodaeus.

V. 303. Flor. 2. *εὐστρέφει*, et in marg. *ἐνστρέφεται τῷ τοῦ Τροφωνίου σηκῷ*, quae in textu habet Flor. 1. *οὐ στρέφει* Vict. *σηκοῖς δ᾽ ἐνστρέφει Τρ.* Scaliger et Duport. quod recepit Barn. ipse tamen praeferens *σηκοὺς δ᾽ ἀνστρέφει Τρ.* Accusativum *σηκούς* cum *ἐνστρέφει* iunctum firmare studui exemplis aliorum verborum

Gramm. gr. §. 425. extr. et consentit Reisig. obs. crit. in Oed. C. p. 319.

V. 311. Flor. 1. *ὤλβισαν.* *ὀλβίζειν beatum praedicare* illustravit Blomfield. gloss. Agam. 901.

V. 314. Flor. 1. *πλὴν ἑνός*, et v. sq. *ἡμεῖς γ' ἄρ'.*

V. 317. *τοῖσιδ'* hic etiam pro *τοῖςδέ γ'* legi vult Monk. ad Hipp. 1391.

V. 318. *ἅπαν* non intelligere se fassi Musgrav. coni. *ἁπανταχοῦ μοι δῶμ',* Iacobs ad Athen. p. 10. *ἀρκοῦν θεοῦ μοι δῶμ'.* *δῶμα* bis cogitandum: *ἅπαν θεοῦ δῶμα δῶμά μοί ἐστιν.* Cf. Hermann. ad Soph. Phil. 81.

V. 322. Male Musgrav. *ἥ δ' ἔθρεψέ με*, ut sermo v. 324. demum absolvatur.

V. 327. Porson. Adv. p. 269. corr. *τάλαινα σ' ἡ τεκοῦσ' ἄρ'. ἥτις ἦν ποτε.* coll. v. 566. cuius mutationis idoneam causam non video.

V. 328. Vulgo *ἀδίκημα τοῦ γυν.* *ἀδίκημα* vocat, qui ex *ἀδικίᾳ* matri illata, i. e. stupro (vid. v. 344.) conceptus est.

V. 333. Vulgo *ταῦτ'.*

V. 334. Imperativus *εἶπον* vel potius *εἰπόν* (vid. Schaef. ad Dion. p. 436.) vix apud tragicos, imo ne apud antiquiores Atticos quidem, reperitur; eo Menander demum usus esse memoratur. vid. Menandri fragm. ed. Meineke p. 273. Tum quod in Ald. rell. legitur, *εἴ μοι ξυλλάβῃ*, soloecum est. Itaque e coniectura edidi *ξυλλάβοις.* Sed melius Elmslei. ad Med. 266. not. i. *τίς, εἰπέ. κεἴ μοι ξυλλάβοι -- ξυλλάβοι* sc. *ἡ ἄλλη γυνή.* Sin leges *ξυλλάβοις* vel *ξυλλάβῃ* a *ξυνελαβόμην* ducas cum Musgravio, qui vertit *si mihi operam tuam commodaveris*, nihil adhuc dixerat Creusa, ex quo, eam adiuturam esse Ionem, colligi posset. *συλλαβεῖν* pro *συλλαβέσθαι* legitur Soph. Trach. 1019. Eur. Med. 808.

V. 336. Male Musgrav. post *γύναι* nota interrogandi distinxit. Est enim: *nam ministerio meo te adiuvabo,* vel *dic, ut te adiuvem.* In Ald. rell. comma est post *χρῄζουσ'*, post *γύναι* nota interrogandi.

V. 338. Ald. rell. *ἡμεῖς δ' ἀλλά.* Paris. G. *ἡμεῖς τἄλλα*, Flor. 2. *τ' ἀλλά.*

V. 340. Ald. rell. *οὔτ' ἄρα.* Scribe *οὔ τἄρα* i. e. *οὔ τοι ἄρα.* Pro *θεός* V. C. *αἰδώς.* *Vict.* quod etiam adscriptum in Flor. 2. Nimirum hanc deam intelligit. Verecundia autem ab agendo aliquid deterret: hinc *ἀργός* vocatur.

V. 343. Ald. rell. *λάθρᾳ πάρος.* *πατρός* pro *πάρος* MSS. Steph. Flor. 1. 2. ut coniecit Brodaeus.

V. 344. Quum alias *αἰσχύνεσθαί τινα* sit pudore hominis captum esse, ut coram eo aliquid facere vel dicere refugias — vid. v. 934. 1074. — hoc loco est *pudore rei affici, pudet eam stupri a viro allati*, ut infra 370. *αἰδούμεθα γὰρ τὰ λελεγμένα μοι* Hipp. 243. Quae sequuntur *ὅ φησιν αὐτή*, iungenda cum v. 343.

V. 352. Ald. rell. et Codd. *ἔγνως.* Emendavit H. Steph. et Brodaeus.

V. 355. Flor. 1. *καί τι.*

V. 357. *εἶχ' ἂν μέτρον.* „Solum huius elisionis exemplum, quod in veteribus tragicorum editionibus exstet. Si certum esset, Atticos eam vitasse, facile reponi posset, *Σοὶ ταὐτ' ἂν ἥβης, εἴπερ ἦν, εἶχεν μέτρα.* *Elmslei.* ad Med. 416. not. *p.*

V. 359. Post *γόνον* Ald. Herv. 1. Brub. habent signum interrogandi, quod recte sustulerunt Herv. 2. Canter. Barn. etc.

V. 361. Cogitandum *δρῶν*, *τὰ κοινὰ δρῶν μόνος χαίρων, οὐ δίκαια δρᾷ* i. e. *οὐ δίκαια δρᾷ, εἰ τὰ κοινὰ μόνος δρῶν χαίρει.*

V. 364. *ναί· μή γ' ἐπ' ο.* Sic Musgrav. pro *καὶ μή γ' ἐπ' ο.*

V. 371. Scribe *δὲ χὴ παθοῦσα* cum Blomfield. ad Aesch. S. c. Th. 212.

V. 373. In Ald. Herv. 1. huic versui praefixa est Creusae persona, quam recte omiserunt Herv. 2. Brub. Canter. rell. Victorius haec adscripsit: Videntur esse verba Ionis, et supervacanea persona Creusa. Nec e Florr. quidquam enotatum, unde eos h. l. a Musgraviana discrepare intelligas. *αὐτοῦ* Ald. rell.

V. 378. Ald. rell. *ἑκόντας.* Vict. *ἴσως ἑκόντες.* Bro-

daeus, Canter. Barnes. Musgr. *ἀκόντας. ἐς τοσοῦτον ἀμαθίας*, nimirum *ὥςτε τῷ θεῷ τἀναντία μαντεύεσθαι.*

V. 381. *ἂν γάρ* Ald. rell. *ἅν γάρ* e Stephani, Cant. Scalig. emendatione edidit Barn.

V. 382. Ald. rell. et Codd. *ἄκοντα κεκτήμ.* H. Steph. coni. *ἀνόνητα κεκτ.* quod receperunt Barnes. et Musgr. Propius ad veterem scripturam accedit, quod e coniectura dedi, *οὐκ ὄντα, bona quae nulla sunt.*

V. 384. *βροτοῖς* Stob. XCVI. p. 531. Gesn. XCVIII. p. 409. Grot. Eadem sententia est Aeschyli Suppl. 339. *Ἄναξ Πελασγῶν, αἰόλ' ἀνθρώπων κακά. Πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταὐτὸν πτερόν.*

V. 385. Stob. *μορφαῖς δὲ διαφ.* Tum Stob. Gesn. *ἐν δ' ἄνευ τύχης*, ubi Gesn. coni. *οὐδ' ἄνευ τ.* Stob. MS. A. *ἐν δ' εὐτυχίαις.* Grot. edidit *ἕνα δ' ἄνευ τύχης* — et *βίον* sq. v. ut est in Stobaeo, Par. G. Flor. 2. supra scripto *ω. βίων* Flor. 1. Ibidem Stob. Gesn. *μόλις ποτ' ἐξεύροιεν ἀνθρώπου βίον.* Grotius e MS. A. dedit, quod in Euripide legitur, nisi quod *ἀνθρώπου βίον* servavit. Vulgata sanissima est. *ἓν εὐτυχές*, s. *μίαν εὐτυχίαν*, *felicitatem unius generis*, ideoque *unam eamdemque felicitatem, quae sine varietate perdurat, continuam.* *ἄνευ τύχης* esse hominum vitam, vix quisquam dixerit. *βίων* e simili terminatione vocis *ἀνθρώπων* ortum videtur. Inde factum *βίον.* De dativo *βίῳ* vid. ad Hec. 590. Quod Musgrav. coni. *ἕνα δ' ἂν εὐτυχῆ - βίον*, non memini *εἷς* sequente particula negante pro *οὐδείς* poni.

V. 393. Ald. rell. *ἀλλ' ἐὰν χρὴ τάδ', εἰ* -- In Vict. adscriptum *λείπει.* Reisk. coni. *ἀλλ' οὖν (ἐὰν γὰρ χρὴ τάδ', εἰ* --) Musgr. *ἄλλως ἐὰν χρὴ τἄδικ', εἰ.* Ex utroque mixtum est, quod ego dedi. *ἀλλ' οὖν* formula est, qua, quod fit, fieri nos pati significamus. Nunc Reiskii ratio et simplicior et verior esse videtur, ut post *ἀλλ' οὖν* sit aposiopesis: *at quando res ita se habet, acquiescam.*

V. 394. Schol. MS. Townlei. in Iliad. *ν'*, 257. *Εὐριπίδης οἰωνικῷ λυόμεθα.* Herodian. Villois. Anecd. gr. T. II. p. 88. *παρ' Εὐριπίδῃ κεῖται Ἰωνικῶς λυόμεθα.* Lege utrobique *Ἴωνι κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν. μαθεῖν* habet Herod. et primo habuit Townl. sed mutatum in *παθεῖν.* P. P. D. apud *Kidd. miscell. tracts* p. 207. Cf. Schol. Ven. l. c.

V. 397. Flor. 1. *λιπόντας.*

V. 398. cum sqq. citat Stob. LXXII. p. 440. Gesn. LXXIV. p. 325. Grot. ubi est *ἐξελίσσομεν*, et in Gesn. *οὐχ ἧπερ αὐτὸν ἡμεῖς ἐξελ.* correctum a Grotio.

V. 404. Ald. rell. Flor. 1. 2. *πρῶτον μὲν θεός.* Articulum addidit Barnes. ut iam factum in Brubach.

V. 406. *ὀῤῥῳδία* nomin. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. *ὀῤῥωδίᾳ* Barn. Musgr. quod haud dubie melius. Nec discrepare videntur Florr.

V. 409. *συγκραθήσεται* citat Porson. ad Phoen. 16.

V. 411. Ald. rell. Flor. 1. 2. *μάντευμ'.* Brub. *μάντευμ' με. ἓν γοῦν* -- Barn. *μαντεύμαθ'.*

V. 418. *ὦ ξένε* Duport. et Barn. *τρίποδος ξένε* Ald. rell.

V. 419. *πάρος* pro *πάλος* Vict.

V. 423. Flor. 1. 2. *βούλομαι δ' ἐν ἡμ.*

V. 434. Scribe: (*αἰνίσσεται,*) *ἤτοι φιλ.* ut est in Ald. rell. non *ἦ τοι*, ut edidit Barn. *φιλοῦσα γῆς* Ald. rell. MSS. Pariss. *φυγοῦσα γῆς* MSS. Steph. unde receperunt Canter. et Barn. *An exsulans pro patria consulit oraculum?* At hoc esset *φεύγουσα.* Recte Musgrav. edidit *φιλοῦσα γ' ἧς.* i. e. *φιλοῦσα ἐκείνην ὑπὲρ ἧς μ.* in quod incidit etiam Vict. *ἴσως φιλοῦσά γ' ἧς.* Et sic habere videntur Florr. Wakefield. *ἦ τοι φιλοῦσα, τῆς ὕπερ* -- Tum *ὑπερμαντεύεται* una voce Ald. rell.

V. 437. Ald. rell. *προςήκει τ' οὖδας.* Vict. *τοὖδας.* Iustin. Mart. *π. μοναρχίας* p. 108. (ed. Colon. 1686.) citatus H. Steph. *προςῆκέ μ' οὐθέν.* Wakef. *προςῆκεν οὐδέν.* Fortasse *προςήκοντ' οὐδέν*, ut Suppl. 472.

V. 438. *πρόχοισιν* scribendum suspicabatur Porson. apud Dobraeum ad Arist. Nub. 270. et sic est apud Iustin. *χρυσέοις πρόχοισιν.*

V. 440. *τί πάσχει* Ald. rell. *τί παρέχει* Iustin. Correxit Cant.

V. 441. Ald. rell. *παῖδας τεκνούμενος λ.* MSS. Steph. *παῖδας καὶ τεκνούμενος λ.* Iustin. M. *παῖδας ἐκτεκνούμενος λ.* unde Musgr. nostram lectionem dedit.

V. 442. Ald. rell. et Iustin. *θνήσκοντας· ἀμέλει μή σύ γ'.* *θνήσκοντας ἀμελεῖ. μὴ σύ γ'* Musgr. De *ἀμελεῖν* c. accus. vid. nunc Heind. ad Phaedon. p. 184.

V. 443. Ald. rell. *ὅςτις ὢν βροτῶν κακὸς πεφύκει.* *ὅςτις ὢν βροτῶν*, *quum unus ex hominibus sit*, in hoc quidem sententiarum tenore dici non posse puto: ne *ὅςτις ὢν βροτός* quidem commodum sensum habet. Barnes. e Iustin. Mart. recepit *ὅςτις ἂν βρ. Κακὸς πεφύκῃ.* quod recepi.

V. 446. Iustin. M. *ἀδικίας* pro *ἀνομίαν.*

V. 447. Ald. rell. *τῷ λοιπῷ δὲ χρ.* MSS. Steph. *τῷ λόγῳ δὲ χρ.* Iustin. M. *εἰ δ' οὐ πάρεστε, τῷ λόγῳ κεχρήσομαι.*

V. 450. *δ'* post *τίνοντες* addunt edd. et codd. Delevit Barnes. Iustin. M. *ναὶ οἱ στένοντες ἀδ. κενώσατε.* Loci sensum optime declaravit Barnes.

V. 451. Iustin. M. *τῆς προμηθείας πέρας.*

V. 452. Iustin. M. *κακούς* pro *κακῶς.*

V. 453. Ald. rell. et Iustin. *τὰ τῶν θεῶν καλά. κακά* e MSS. Steph. recepit Canter.

V. 454. Iustin. M. *τοὺς διδάξαντας.*

V. 455 sq. Ald. rell. *σὲ τὰν ὠδίνων λοχίαν, | εἰλείθυιάν τε ἐμὰν | Ἀθ. ἱκ. ἀνειλείθυιαν* ex Eustathio, Hesychio, Suida restituerunt VV. DD. Vid. Interpr. ad Hesych. T. I. p. 359. 4. Hesychii cod. apud Schow. *Ἀνειλειθυῖ. ἀνάτοκον.* i. e. *ἀνειλείθυιαν, ἄτοκον.* Gregor. Cor. Schol. in Hermog. T. VIII. p. 891. Reisk. orat. gr. *Εἰληθυῖαι δὲ λέγονται παρὰ Δωριεῦσιν αἱ ὠδῖνες· ὅθεν καὶ ἀνειλήθυια ἡ ἄγονος γυνή.* Cf. Bekk. anecd. p. 596. 12. *λοχιᾶν* scripsit Hemsterh. ad Hesych. l. c. *τε* v. 456. in *καί* mutavit Barnes. quod delendum erat et sensu et metro iubente: nam *ἀνειλείθυια* est ipsa *Ἀθάνα.* et sic, sine *τε*, locum citat Porson. ad Orest. 613.

V. 460. Legebatur *κορυφάς. πότνα* recte Ald. Herv. 1. Brub. *πότνια* Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. *νίκα* om. Flor. 1. *ὦ μάκαιρα νίκα* Laur. a prima manu, teste Elmsleio ad Bacch. 530. De *Νίκα* cognomine Minervae vid. Buttmann. ad Phil. 134.

V. 462. *Ὀλύμπου χρυσέων θαλ.* pro *ἐξ Ὀλ. χρ. θ.* ut Soph. 324. *ὡς δόμων ὁρῶ τὴν σὴν ὅμαιμον -- ἐντάφια χεροῖν φέρουσαν*, quo loco utitur Elmsl. ad Bacch. 636. *τὸ οὐρανοῦ πέσημα* Eur. Iph. A. 1349.

V. 464. Ald. rell. *γᾶ.* Reisk. Musgr. Wakefield. *γᾶς.*

V. 466. *παρὰ χορευομένῳ* divisim Heath. pro *παραχορευομένῳ.*

V. 467. *πνεύματα* pro *μαντεύματα* Flor. 1.

V. 468. *ἃ* excidit in Canter. Barn.

V. 475. Flor. 2. *ὑπερβαλλούσης* (supra: *ας*).

V. 477. MSS. Steph. *ἀκίνητος ἀφορμά.* Oratio sic debebat procedere *εὐδαιμονίας ἀφορμὰν ἔχει τὸ τέκνων ἥβας λάμπειν*, pro *τὸ - λάμπειν* posuit *οἷς ἂν λάμπωσι*, quasi praecessisset *ἀκίνητος ἀφορμά ἐστιν ἐκείνοις, οἷς.* Sic fere Heath. Vid. ad Iph. T. 592.

V. 478. Musgr. coni. *κουροτρόφοι. Καρποτρόφοι* vocantur propter ea, quae sequuntur a v. 481.

V. 481. *διαδέκτορα πλοῦτον* non accipio cum Barnesio *τὸν ἐκ διαδοχῆς προςγιγνόμενον*, sed divitias, quae in domo reconditae alium post alium heredem excipiunt.

V. 489. ob molossum cretico respondentem memorat Hermann. elem. d. metr. p. 528.

V. 497. Ald. rell. *μυχοὶ δαισὶ μακραῖς.* MS. H. Steph. *δυσί* pro *δαισί.* Tyrwhitt. coni. *μυχώδεσι Μακραῖς*, ingeniose, sed propius ad veterem lectionem videbatur accedere quod e coniectura dedi. Hülsemanni coniectura *μυχθισμοῖσι Μακρῶν* vix digna est quae commemoretur.

V. 499. MSS. Steph. *ἄγραυλοι.* Vid. Musgr. hic et ad v. 23.

V. 502. MSS. Steph. *ὕμνον.* An fuit: -- *ἰαχᾶς, ὕμνον Ὅταν αὐλ. συρ.* Sed nil opus. *ἰαχά* est et *συρίγγων*, *sonus quem fistulae edunt*, et *ὕμνων*, *quo carmina canuntur.* Hinc utrumque iunctum.

V. 503. Ald. rell. *αὐλίοις.* Scal. Barn. *αὐλείοις.* — *συρίζεις* (supra: *η*) Flor. 1.

V. 508. Ald. *φονίαν.* Versus videtur esse dochmiacus dimeter. *οὔτ' ἐπὶ κερκίσιν*, *neque in opere textorio*,

telarum pictura, nimirum εἶδον, quod per zeugma e sq. supplendum: nam deorum filios plerumque gravibus laboribus implicatos exhibebant telae.

V. 513. Ald. rell. et Codd. ἔχοντα. MSS. Steph. ἔχουσαι.

V. 521. Ald. rell. ἀμφὶ πτυχάς. ἀμφιπτυχάς una voce Flor. 1. 2. Vict. ut scribendum monuit Valcken. ad Phoen. 1665.

V. 522. μέν in interrogatione positum illustravit Hermann. ad Elmsl. Med. p. 388. ed. Lips. Mihi vero μέν in interrogatione poni videtur, ubi quis de eo, quod dicit, dubitat, verumne sit nec ne, ut h. l. non opinari se sanae mentis esse Xuthum indicare potest Ion, sed dubitare se, num sanus sit. Sic Med. 1190. nuncius dicens φρονεῖς μὲν ὀρθὰ κοὔ μαίνει, γύναι, vereri se significat, ut satis sanae mentis sit Medea. Eodem modo ὑγιαίνεις μέν Arist. Av. 1214. Hinc factum, ut nonnunquam modestiae significationem habeat.

V. 523. Iacobs. Exerc. p. 189. corrigendum suspicatur: οὐ φρονῶ τὰ φίλταθ᾽ εὑρών, εἰ φιλεῖν ἐφίεμαι; comparans Electr. 564. *Ηλ.* πάλαι δέδοικα, μή σύ γ᾽ οὐκ ἔτ᾽ εὖ φρονῇς. *Πρ.* οὐκ εὖ φρονῶ ᾽γὼ σὸν κασίγνητον βλέπων; At ibi bis additur εὖ, sine quo φρονεῖν est *superbire*. Cf. ib. 1205. Ald. rell. εἰ φυγεῖν ἐφίεμαι. MSS.
ιλ
Steph. φιλεῖν pro φυγεῖν. Flor. 2. Vict. φυγεῖν.

V. 524. Ald. rell. ῥήξεις. Barnes. recte ῥήξῃς.

V. 526. τόξα, *sagittas*. Vid. Buttmann. ad Soph. Phil. 652.

V. 527. Ald. rell. φεύγεις ἐμὲ contra metrum; nec sententiae convenit pronomen ὀρθοτονούμενον. φεύγεις με Heath.

V. 528. οὐ φιλῶ e Scaligeri emendatione pro ὀφείλω.
οἱ
V. 530. Flor. 1. 2. ἐμοῦ.

V. 531. οὔ· τρέχων. Sic distinxit Reisk. quum in Ald. rell. nulla esset interpunctio post οὐ, sed interrogatio in fine versus.

V. 535. Flor. 1. 2. ἐσφάλαν.

V. 539. δῶρον ἄλλως *nil nisi donum*. Mox vulgo δῶρον ὄντα σ᾽ ἐξ ἐμοῦ. Quum δῶρον et ὄντα ἐκ Ξούθου inter se opposita sint, non coniuncta, necessario cum Musgravio scribendum erat, δῶρον, ὄντα δ᾽ ἐξ ἐμοῦ.

V. 542. Ald. rell. μητρὸς πέφυκα. πέφυκα μητρός iam Canter. Barn.

V. 543. Ald. rell. τερφθεὶς τούτῳ. Par. E. Flor. 1. 2. τερφθεὶς τοῦτο, et sic iam Canter. Barn.

V. 547. Pro τοῦ νέου Vict. glossam habet τῆς νεότητος, quae in Flor. 2. quoque adscripta est.

V. 549. MSS. Steph. συντρέχεις, quod probat Wakefield.

V. 551. Ald. rell. ἀπαιολεῖ. Musgr. ἀπαιολᾷ, quem vide.

V. 554. ἐθίασευσ᾽ pro ἐθίασέ σ᾽, et *Μαινάσιν* γε pro μαινάσιν τε ex emendatione Musgr.

V. 555. Ald. Herv. 1. Brub. κάτοικον. Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. κάτοινον.

V. 556. νῦν Ald. νυν Musgr. casu, ut puto: nam nihil de eo monuit. τοῦτ᾽ ἐκεῖ, *tunc ipsum*. Sic τὰ νῦν τάδε Heracl. 636. Herod. 7, 104. Vid. Gramm. gr. §. 471, 9. Elmslei. ad Med. 97. coni. τοῦτ᾽ ἐκεῖν᾽ ἵν᾽ ἐσπ. — Mox delendum videtur σ᾽, ut suppleatur ὁ πότμος ἐξεῦρε τὸ σὲ τότε σπαρῆναι.

V. 561. Ald. rell. ἦ Διός. Barn. Musgr. ἢ Διός. recte: nam cohaerent haec: καὶ τί βουλόμεσθά γ᾽ ἄλλο, ἢ Διὸς παιδὸς γενέσθαι παῖς; Mox Scaliger. ὅ pro ἧ, quod verum videtur.

V. 562. πειθόμενος Ald. rell. πιθόμενος Heath. Musgr.

V. 567. Ald. rell. οὐδὲν δυναίμεθα. Flor. 1. 2. Vict. οὐδὲν ἄρ᾽ δυν. Par. G. οὐδὲν ἂν δυν. quod recepit Musgrav. Sed de sensu laboro, num sit ἡμεῖς δ᾽ οὐδέν (pro οὐκ. vid. ad Orest. 182.) ἂν δυναίμεθα εἰσιδεῖν σε. An legendum: οὐδὲν ἆρ᾽ ὀναίμεθ᾽ ἄν? In ὀναίμεθα Scaliger incidit. Wakefield. οὐδὲν ἀντωνήμεθα, et citat Alc. 346 sq.

V. 571. Xuthi personam apposuit Herv. 2. Brub.

telarum pictura, nimirum εἶδον, quod per zeugma e sq. supplendum: nam deorum filios plerumque gravibus laboribus implicatos exhibebant telae.

V. 513. Ald. rell. et Codd. ἔχοντα. MSS. Steph. ἔχουσαι.

V. 521. Ald. rell. ἀμφὶ πτυχάς. ἀμφιπτυχάς una voce Flor. 1. 2. Vict. ut scribendum monuit Valcken. ad Phoen. 1665.

V. 522. μέν in interrogatione positum illustravit Hermann. ad Elmsl. Med. p. 388. ed. Lips. Mihi vero μέν in interrogatione poni videtur, ubi quis de eo, quod dicit, dubitat, verumne sit nec ne, ut h. l. non opinari se sanae mentis esse Xuthum indicare potest Ion, sed dubitare se, num sanus sit. Sic Med. 1190. nuncius dicens φρονεῖς μὲν ὀρθὰ κοὐ μαίνει, γύναι, vereri se significat, ut satis sanae mentis sit Medea. Eodem modo ὑγιαίνεις μέν Arist. Av. 1214. Hinc factum, ut nonnunquam modestiae significationem habeat.

V. 523. Iacobs. Exerc. p. 189. corrigendum suspicatur: οὐ φρονῶ τὰ φίλταθ᾽ εὑρών, εἰ φιλεῖν ἐφίεμαι; comparans Electr. 564. *Ηλ.* πάλαι δέδοικα, μή σύ γ᾽ οὐκ ἔτ᾽ εὖ φρονῇς. *Πρ.* οὐκ εὖ φρονῶ ᾽γὼ σὸν κασίγνητον βλέπων; At ibi bis additur εὖ, sine quo φρονεῖν est *superbire*. Cf. ib. 1205. Ald. rell. εἰ φυγεῖν ἐφίεμαι. MSS. Steph. φιλεῖν pro φυγεῖν. Flor. 2. Vict. φυγεῖν (superscr. ιλ).

V. 524. Ald. rell. ῥήξεις. Barnes. recte ῥήξῃς.

V. 526. τόξα, *sagittas*. Vid. Buttmann. ad Soph. Phil. 652.

V. 527. Ald. rell. φεύγεις ἐμὲ contra metrum; nec sententiae convenit pronomen ὀρθοτονούμενον. φεύγεις με Heath.

V. 528. οὐ φιλῶ e Scaligeri emendatione pro ὀφείλω.

V. 530. Flor. 1. 2. ἐμοῦ (superscr. οἱ).

V. 531. οὔ· τρέχων. Sic distinxit Reisk. quum in Ald. rell. nulla esset interpunctio post οὐ, sed interrogatio in fine versus.

V. 535. Flor. 1. 2. ἐσφάλαν.

V. 539. δῶρον ἄλλως *nil nisi donum*. Mox vulgo δῶρον ὄντα σ᾽ ἐξ ἐμοῦ. Quum δῶρον et ὄντα ἐκ Ξούθου inter se opposita sint, non coniuncta, necessario cum Musgravio scribendum erat, δῶρον, ὄντα δ᾽ ἐξ ἐμοῦ.

V. 542. Ald. rell. μητρὸς πέφυκα. πέφυκα μητρός iam Canter. Barn.

V. 543. Ald. rell. τερφθεὶς τούτῳ. Par. E. Flor. 1. 2. τερφθεὶς τοῦτο, et sic iam Canter. Barn.

V. 547. Pro τοῦ νέου Vict. glossam habet τῆς νεότητος, quae in Flor. 2. quoque adscripta est.

V. 549. MSS. Steph. συντρέχεις, quod probat Wakefield.

V. 551. Ald. rell. ἀπαιολεῖ. Musgr. ἀπαιολᾷ, quem vide.

V. 554. ἐθίασευσ᾽ pro ἐθίασέ σ᾽, et *Μαινάσιν* γε pro μαινάσιν τε ex emendatione Musgr.

V. 555. Ald. Herv. 1. Brub. κάτοικον. Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. κάτοινον.

V. 556. νῦν Ald. νυν Musgr. casu, ut puto: nam nihil de eo monuit. τοῦτ᾽ ἐκεῖ, *tunc ipsum*. Sic τὰ νῦν τάδε Heracl. 636. Herod. 7, 104. Vid. Gramm. gr. §. 471, 9. Elmslei. ad Med. 97. coni. τοῦτ᾽ ἐκεῖν᾽ ἵν᾽ ἐσπ. — Mox delendum videtur σ᾽, ut suppleatur ὁ πότμος ἐξεῦρε τὸ σὲ τότε σπαρῆναι.

V. 561. Ald. rell. ἢ Διός. Barn. Musgr. ἢ Διός. recte: nam cohaerent haec: καὶ τί βουλόμεσθά γ᾽ ἄλλο, ἢ Διὸς παιδὸς γενέσθαι παῖς; Mox Scaliger. ὅ pro ἥ, quod verum videtur.

V. 562. πειθόμενος Ald. rell. πιθόμενος Heath. Musgr.

V. 567. Ald. rell. οὐδὲν δυναίμεθα. Flor. 1. 2. Vict. οὐδὲν ἄρ᾽ δυν. Par. G. οὐδὲν ἂν δυν. quod recepit Musgrav. Sed de sensu laboro, num sit ἡμεῖς δ᾽ οὐδέν (pro οὐκ. vid. ad Orest. 182.) ἂν δυναίμεθα εἰσιδεῖν σε. An legendum: οὐδὲν ἆρ᾽ ὀναίμεθ᾽ ἄν? In ὀναίμεθα Scaliger incidit. Wakefield. οὐδὲν ἀντωνήμεθα, et citat Alc. 346 sq.

V. 571. Xuthi personam apposuit Herv. 2. Brub.

quum in Ald. Herv. 1. ea desideraretur. Pro ἀνεύρεσιν Flor. 1. ἀναίρεσιν.

V. 578. Pierson. Veris. p. 10. coni. θεοῦ δάπεδα λατρείαν (vel θητείαν) τε σήν. Sed ἀλητεία omnino videtur esse eius, qui sedem certam nullam habet, (vid. v. 318.) quum domo absit. Helen. 934. τὴν ἐνθάδ' ἐκλιποῦσ' ἀλητείαν πικράν. Hinc per se sequitur inopia.

V. 580. Ald. rell. ἀναμενεῖ. Recte Portus et Heath. ἀναμένει, quod recepit Musgrav.

V 587. Ald. Herv. 1. οὐ ταὖτ' ὄνειδος. Brub. οὐ ταῦτ' ὄνειδος. Herv. 2. οὐ τ' αὐτ' ὄνειδος. Hinc Cant. οὐτ' αὐτ' ὄνειδ. Flor. 1. τὸ αὐτὸ τ' ὄνειδος sine οὐ. Flor. 2. οὐ ταὖτ' ὄνειδος (supra: τὸ αὐτὸ). οὐ ταὐτὸν εἶδος e Stanleii ad Aesch. Agam. 1378. coniectura, quam eamdem Scaligero quoque et Grotio in mentem venisse dicit, recepit Barnes.

V. 595. Musgr. ἀσθ. μένων.

V. 596. Ald. rell. μηδὲν καὶ οὐδὲν ὢν κεκλήσομαι. cui in Flor. 2. et Vict. adscriptum est λείπει. E coniecturis VV. DD. quae exstant, proxime ad verum accedit Scaligeri coniectura Τὸ μηδὲν ὢν κἀξ οὐδένων κεκλήσομαι, quam ita refictam a Valck. ad Phoen. 601. ut ὁ scriberet pro τό, recipiendam duxi. Emendasse locum Ruardum in Treslingii Advers. p. 34. monet Boissonad.

V. 597. Ald. rell. πόλεως. Barn. πόλιος. Musgr. πόλεος, ut Flor. 1. 2.

V. 603. Ald. rell. φύβου πλέα. MSS. Steph. ψόφου πλ. quod receperunt Barn. et Musgr.

V. 604. An: τῶν δ' ἐν λόγῳ τε. De voce λόγιος vid. Thom. M. p. 579. et Interpr. Moerin. p. 249. sed vox illa est τῶν λογογράφων.

V. 607. Stob. XLIII. p. 302. Gesn. XLV. p. 173. Grot. οἱ τὰς πόλεις ἔχοντες ἀξίωμά τε, quod praefert Porson. Adv. p. 270.

V. 612. Flor. 1. 2. αὐτήν. Num etiam κατ'?

V. 613. πῶς δ' οὐχ Ald. rell. Flor. 1. 2. quod non

ex errore librarii ortum esse videtur. Nam solent sic Attici etiam δέ repetere, quum ad initium sententiae, in quo erat δέ, ut h. l. v. 609. reditur. Vid. Buttmann. ad Demosth. Midian. p. 152. Debebat dici: ἐλθὼν δ' ἐς οἶκον, γυναῖκά θ' ὡς ἄτεκνον -- ὑπ' αὐτῆς εἰκότως μισήσομαι, sed opposuit praecedentibus αὐτὴ καθ' αὑτὴν τὴν τύχην οἴσει πικρῶς. quasi esset: αὐτὴ μὲν καθ' αὑτὴν τὴν τύχην οἴσει πικρῶς, ἐμὲ δὲ μισήσει.

V. 618. 19. a praecedentium constructione seclusos interrogative accipiendos esse monuit Tyrwhitt. cui τε etiam post φαρμάκων debetur.

V. 623. Hunc locum cum locis Platonis, Isocratis, Ciceronis comparat Wyttenbach. Bibl. cr. III, 4. p. 40. Citat haec Stob. Tit. XLVII. Gesn. XLIX. Grot. ubi ante Grotium τῆς πάλαι θρυλλουμένης legebatur.

V. 626. Ald. rell. καὶ παραβλέπων βίον. περιβλέπων Stob. βίαν MSS. Steph.

V. 632. ψόφους Brod. et Barn. in marg. alii ψόγους.

V. 634. ζῆν e coniectura supplevit Scaliger, quo tamen addito constructio non procedit: haud dubie enim cohaerent εἴη ἐμοὶ μέτρια. quid tunc illo ζῆν facias? sin iungas εἴη μοι ζῆν, μέτρια non habet quo referatur. An duas constructiones confusas esse dicas? εἴη γ' ἐμοὶ μέτρια et εἴη γ' ἐμοὶ ζῆν μέτρια ἔχοντι? Brub. εἴη γ' ἐμοὶ μὲν μέτρια, quod probat Reisk. In idem incidit etiam Milton. Et μέν ante μέτρια facile excidere potuit. Sed melius Lenting. p. 104. εἴη δ' ἔμοιγε μέτρια μὴ λυπ. Ne tamen respondere sibi putes ἐμοὶ μὲν — ἃ δ' ἐνθάδ'. ἐμοὶ μέν absolute positum est, *mihi quidem* etsi non aliis. Vid. ad Phoen. 643.

V. 635. ἄκουσον, ὦ πάτερ V. D. in Edinburg. rev. n. 37. p. 81.

V. 640. Ald. rell. θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς, ἢ γόοισιν, ἢ βροτῶν Ὑπηρετῶν, χαίρουσιν οὐ γοωμένοις. Hugo Grotius in Excerpt. θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἦγον αἰῶν', ἢ βροτῶν, quam scripturam recepit Barnes. iunxerunt itaque βροτῶν χαίρουσιν soloece pro βροτῶν τοῖς χαίρουσιν. Musgrav. λόγοισιν coni. pro γόοισιν, quam saepe λόγοι

et *γόοι* inter se confusa sint, recordatus. Iacobs. p. 191. *θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς, ἢ χοροῖς, ἄνευ πόνων* - - Equidem *γόοισιν* e sq. *γοωμένοις* ortum suspicor, et Musgravii emendationem recipiendam duxi, sed *ἢ* secundo in *ἐν* mutato. *ἐν λόγοισι βροτῶν* est *φιλοσοφοῦσι διαλεγόμενος*, ut loquitur Heliod. Aethiop. I. p. 108. Bourdel. loco a Musgravio adscripto.

V. 641. *ὑπηρέτουν* pro *ὑπηρετῶν* est e MSS. Steph. quibuscum conspirare videntur Florr. Sic iam edidit Canter. Sed *γοώμενος* pro *γοωμένοις* (ut est in Ald. rell. Flor. 1. 2.) ex iisdem recipi non debuit: respondent enim sibi *χαίρουσιν*, *οὐ γοωμένοις*.

V. 651. Flor. 2. Vict. *φίλοις. γρ. λόγοις.*

V. 667. Elmsl. ad Heracl. 710. *ἐκλείπειν*, quamvis non nescius bene graecum esse *μέλλω λιπεῖν*, sed ubicunque levi mutatione praesens restitui possit, hoc praeferendum ratus.

V. 668. Ald. rell. Flor. 1. *δμωΐδεσι.* Flor. 2. *δμωΐδεσσι.* Barn. *δμωΐδες.*

V. 675. *ἢν τις* Ald. Herv. 1. 2. Brub. Barn. et Codd. *ἂν τις* Canter. Commel. Musgr.

V. 677. *πέπαυται* Ald. rell. Coniecturam Canteri *πέπαται* confirmant Parr. E. G. Flor. 1. 2.

V. 678 sqq. Hoc carmen tractavit Seidler. de verss. dochm. p. 222.

V. 678. Seidl. *καὶ πένθημ'* propter antistrophicum. Vocabulum legitur in Aesch. Choeph. 429. Theocr. XXVI, 26. Hermann. elem. d. metr. p. 273. vulgatam defendit, ut sit dochmius cum cretico, cui in antistropha respondeat molossus.

V. 679. Ald. rell. *στεναγμῶν.* Musgravii coniecturam *στεναγμάτων* probarunt Herm. et Seidler. Hic *ἄλλας τε στ.* quod ob *πένθημα* necessarium erat; Herm. *καὶ πενθίμους ὀλολυγάς, στεναγμάτων εἰςβ. γε* post *ἄλλας* sensu non vacat: erigit enim ad gravitatem voc. *ἄλλος*, *et alias quidem.*

V. 681. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *ἤδη.* MSS. Steph. Flor. 1. 2. *ἴδῃ.*

V. 684. *εἰς ὑμνῳδίαν.* Ald. rell. *εἰς* delendum esse monuerunt Heath. et Musgrav.

V. 687. *οὔ με σαίνει θέσφατα* eumdem sensum habent quem *δέδοικα, μὴ τὰ θέσφ. τιν' ἔχῃ δόλον.*

V. 690. iambicus ischiorrhogicus. Vid. Herm. elem. p. 250. 280.

V. 691. *ἄτοπος· ἄτοπα γάρ* Ald. Herv. 1. Brub. et Codd. *ἄτ. ἄτοπα μέν* Herv. 2. Cant. Barn. Musgr.

V. 692. aperte corruptus. Flor. 1. *τὸ δήποτε.* 2. *τὸ δί ποτ'.* Vict. *τοδέποτ'.*

V. 693. *δόλον τύχαν θ'.* pro *δόλιον τύχαν fortunam dolo et astutia*, ortum se a Xutho mentiendo, *comparatam?* Tyrwh. coni. *δόμον* pro *δόλον*, Musgr. *ὄλβον.*

V. 694. Flor. 1. *τραφεὶς ἀμφαιμάτων*, 2. *τραφεὶς ἐξ αἱμάτων*, supra scripto *ἀφ'* eadem m.

V. 695. MSS. Steph. *ξυνήσεται*, Vulgatam recte interpretatur Wakefield. et Seidler: *quisnam in his mecum non consentiet?*

V. 697 sq. *ἐς οὓς γεγωνήσομεν πόσιν* post Barnesium explicavit Erfurdt. ad Soph. 212. ed. min.

V. 700. *ὁ δ' εὐτυχεῖ* in parenthesi positum est, ut opponatur aliquid verbis *ἡ μὲν ἔῤῥει συμφοραῖς*, pro *ἐκείνη ἔῤῥει συμφοραῖς, αὐτοῦ εὐτυχοῦντος.* Hinc in sqq. ad haec non amplius respicitur. Sic rectius puto explicari locum, quam eum ad Bacch. 697. post Lobeckium explicavi

V. 702. *ἀτίετος, inhonoratus* legitur apud Aeschyl. Eum. 383. 837. Suppl. 866. *inultum* significat apud eumdem Agam. 1440. H. l. Seidler. ita explicat, ut aut active sumatur, *non honorans coniugem*, aut passive, *inultus ab amicis*. Propter v. 705 sq. fraus aliqua Xuthi Creusae illata, qua filium ex illegitimo concubitu susceptum (vid. v. 555 sqq.) pro legitimo venditare velit, significari videri possit; qua fraude cognita ipsum de fastigio, in quo nunc sit, deiectum iri et honorari ab amicis desiturum praevideat Chorus. Sed simplicius est, de fortuna, qua adhuc propter *ἀπαιδίαν* usus sit Xuthus, accipere, qua factum sit, *ut ab amicis non honoraretur*, et domus Erechthidarum pristina felicitas concideret

v. 703 sq. Sic Paedagogus infra v. 966. filium Creusae periisse credens, *οἴμοι! δόμων σῶν ὄλβος ὡς χειμάζεται!*

V. 704. Ald. rell. *ἔσωσε τύχης*. Heath. *ἔσωσεν τύχας*. *τύχας* pro accusativo habeo, *fortunam*, quam nactus est peregrinus in regni societatem adscitus, non conservavit, quum filiis, in succedendi spem natis, careret. Bothius vertit: *der einst elend aus der Fremde nahend, durch ihr Haus zu Schätzen kam, und nun so vergilt.* et coni. *οὐκ ἴσωσεν τύχας*, quae eadem Wakefieldii et Seidleri est coniectura, *fortunam et suam et uxoris non aequavit, fortunae suae coniugem non participem fecit.* Cf. v. 816 sqq.

V. 705. *ὄλοιτ' ὦ πότνιαν* Ald. rell. In vet. cod. *ὁ* legi, non *ὦ* testatur Steph. Hinc Canter. Barn. *ὄλοιθ' ὁ πότνιαν*.

V. 708. De hoc versu vid. Seidler. p. 225 sqq.

V. 710. Sine lacunae nota Ald. rell. Lacunam primus notavit Canter. Barnesius de suo supplevit, *φίλα* ante *τυραννίδος* ponens. *τυραννίδος* semel esse videtur in Florr. et Vict. Si scriptum esset *τὸ δ' ἐμὸν εἴσεται τυραννίδος φίλον*, sensus saltem appareret, *me autem regiae stirpi amicum cognoscet.* (am)

V. 712. Ab hoc versu epodum incipiunt Canter. Barn. Musgr. commode, si novi carminis initium ibi ponas, unde novus sententiarum ordo procedit, sed adversante metrorum responsione. Ald. rell. *ἦ δὴ πελάσας, δείπνων κυρεῖ.* Metri causa pro *πελάσας* cum Seidlero scripsi *πέλας*. Recte etiam Reisk. *ἤδη* scripsisse videtur, ut citat Elmsl. ad Bacch. 306.

V. 713. Ald. Herv. 1. Brub. *νέως νέων*. Herv. 2. Cant. rell. *νέος νέων*. et sic Florr. Vict.

V. 714 — 718. in stropham v. 714. 15. cum lacunae nota post *δειράδες* et sine *τε* et antistropham v. 716. 17. 18. distribuit Seidler. Ego *τε* addidi (vid. ad Phoen. 745.) ut dochmiacum dimetrum efficerem.

V. 716. *ἀμφιπόρους* Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2. Vict. *ἀμφιπύρους* Herv. 2. Brub. rell. ut coniecit Brodaeus.

V. 719. Ald. Herv. 1. 2. Cant. *μήποθ' εἰς*, quae ipsa lectio indicat, inquit Seidler. quomodo locus emendandus sit.

V. 721. *στενομένα*. Vertunt *gemens*; quo sensu rara est forma media. vid. Blomfield. ad Aesch. Pers. 62. Musgrav. interpretatur *βαρυνομένα, oppressa*, quo sensu apud Hom. est *στεινόμενος*. Wakefield: *coarctata, angustata*, quasi advenarum turba irruente, ideoque *vexata, moesta.* Hoc optime sententiae convenit, quamquam aliud vocis eo sensu a Tragicis usurpatae exemplum non habeo. Eodem redit Musgravii interpretatio.

V. 723. Ald. rell. *ἁλίσας ὁ πάρος ἀρχαγὸς ὢν Ἐρ. ἅ.* Tyrwh. *ἅλις ἃς*, quod recepit Musgr. Seidler. *ἅλις δ' ὁ πάρος*. Mihi Scaligeri coniectura potior videbatur, sed addito *ποτ'* post *πάρος*.

V. 731. Stob. Gesn. CXII. *εἰ δ' ἄρα συμβαίνοι τι δυςχερέστερον.* Grotius Tit. CXIV. posuit quod in Euripide legitur. *τυγχάνοι* sine *ὢν* Porsoni sententiae ad Hec. 782. p. 60. ed. Lips. noviss. adversatur; unde qui eam sequuntur *συμβαίνοι* praeferant. Possis etiam: *ὃ μὴ γένοιτο δ' εἴ τι δυςχερέστερον* i. e. *ὃ μὴ γένοιτο, εἴ τι δυςχερ. γένοιτο.* sed dura esset oratio. Super. v. Stob. omisso *γάρ, σὺν τοῖς φίλοισιν ἡδύ.*

V. 732. Stob. et Plutarch. II. p. 49. F. 69. A. *ἐμβλέψαι*, quod probat Valck. diatr. p. 178.

V. 737. Ald. et Codd. *τοὺς σοὺς παλαιοὺς ἐκγόνους αὐτόχθονας.* in quo *ἔκγονοι* quomodo maiores dici possint, nemo dixerit. Dedi quod conieceram in Observ. crit. p. 22. *τοὺς σούς, παλ.* etiam Wakefield. *τοὺς σοὺς παλαιοὺς εὐγενεῖς αὐτόχθονας* Reisk.

V. 739. *αἰπεινὰ δέ μοι μ.* Ald. rell. *δέ* eiecerunt Barnes. et Valck. ad Phoen. 466. qui pro *μοι* malebat *τοι.*

V. 741. *ὅπου τιθείς* Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. *τιθεῖς* Barn. et sic Flor. 1. 2. Vict. *ὅπου τιθῇς* MSS. Steph. i. e. *ὅπου ἂν τιθῇς.*

V. 742. *ἐρείδου* i. e. *ἐρειδόμενος διαπορεύου*, ut explicat Herm. ad Herc. f. 108. Idem ad v. 121. *περιφερῆ στίβον χθονός* accipere videtur de pede titubante, quod quomodo fieri possit, non intelligo. Est *semita*

v. 703 sq. Sic Paedagogus infra v. 966. filium Creusae periisse credens, *οἴμοι! δόμων σῶν ὄλβος ὡς χειμάζεται!*

V. 704. Ald. rell. *ἔσωσε τύχης.* Heath. *ἔσωσεν τύχας. τύχας* pro accusativo habeo, *fortunam*, quam nactus est peregrinus in regni societatem adscitus, non conservavit, quum filiis, in succedendi spem natis, careret. Bothius vertit: *der einst elend aus der Fremde nahend, durch ihr Haus zu Schätzen kam, und nun so vergilt.* et coni. *οὐκ ἴσωσεν τύχας*, quae eadem Wakefieldii et Seidleri est coniectura, *fortunam et suam et uxoris non aequavit, fortunae suae coniugem non participem fecit.* Cf. v. 816 sqq.

V. 705. *ὄλοιτ' ὦ πότνιαν* Ald. rell. In vet. cod. ὁ legi, non ὦ testatur Steph. Hinc Canter. Barn. *ὄλοιθ' ὁ πότνιαν.*

V. 708. De hoc versu vid. Seidler. p. 225 sqq.

V. 710. Sine lacunae nota Ald. rell. Lacunam primus notavit Canter. Barnesius de suo supplevit, *φίλα* ante *τυραννίδος* ponens. *τυραννίδος* semel esse videtur in Florr. et Vict. Si scriptum esset *τὸ δ' ἐμὸν εἴσεται τυραννίδος φίλον*, sensus saltem appareret, *me autem re-*
am
giae stirpi amicum cognoscet.

V. 712. Ab hoc versu epodum incipiunt Canter. Barn. Musgr. commode, si novi carminis initium ibi ponas, unde novus sententiarum ordo procedit, sed adversante metrorum responsione. Ald. rell. *ἦ δὴ πελάσας, δείπνων κυρεῖ.* Metri causa pro *πελάσας* cum Seidlero scripsi *πέλας.* Recte etiam Reisk. *ἤδη* scripsisse videtur, ut citat Elmsl. ad Bacch. 306.

V. 713. Ald. Herv. 1. Brub. *νέως νέων.* Herv. 2. Cant. rell. *νέος νέων.* et sic Florr. Vict.

V. 714—718. in stropham v. 714. 15. cum lacunae nota post *δειράδες* et sine *τε* et antistropham v. 716. 17. 18. distribuit Seidler. Ego *τε* addidi (vid. ad Phoen. 745.) ut dochmiacum dimetrum efficerem.

V. 716. *ἀμφιπόρους* Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2. Vict. *ἀμφιπύρους* Herv. 2. Brub. rell. ut coniecit Brodaeus.

V. 719. Ald. Herv. 1. 2. Cant. *μήποθ' εἰς*, quae ipsa lectio indicat, inquit Seidler. quomodo locus emendandus sit.

V. 721. *στενομένα.* Vertunt *gemens*; quo sensu rara est forma media. vid. Blomfield. ad Aesch. Pers. 62. Musgrav. interpretatur *βαρυνομένα, oppressa*, quo sensu apud Hom. est *στεινόμενος*. Wakefield: *coarctata, angustata*, quasi advenarum turba irruente, ideoque *vexata, moesta.* Hoc optime sententiae convenit, quamquam aliud vocis eo sensu a Tragicis usurpatae exemplum non habeo. Eodem redit Musgravii interpretatio.

V. 723. Ald. rell. *ἁλίσας ὁ πάρος ἀρχαγὸς ὢν Ἐρ. ἄ.* Tyrwh. *ἅλις ἃς*, quod recepit Musgr. Seidler. *ἅλις δ' ὁ πάρος.* Mihi Scaligeri coniectura potior videbatur, sed addito *ποτ'* post *πάρος.*

V. 731. Stob. Gesn. CXII. *εἰ δ' ἄρα συμβαίνοι τι δυσχερέστερον.* Grotius Tit. CXIV. posuit quod in Euripide legitur. *τυγχάνοι* sine *ὢν* Porsoni sententiae ad Hec. 782. p. 60. ed. Lips. noviss. adversatur; unde qui eam sequuntur *συμβαίνοι* praeferant. Possis etiam: *ὃ μὴ γένοιτο δ' εἴ τι δυσχερέστερον* i. e. *ὃ μὴ γένοιτο, εἴ τι δυσχερ. γένοιτο.* sed dura esset oratio. Super. v. Stob. omisso *γάρ, σὺν τοῖς φίλοισιν ἡδύ.*

V. 732. Stob. et Plutarch. II. p. 49. F. 69. A. *ἐμβλέψαι*, quod probat Valck. diatr. p. 178.

V. 737. Ald. et Codd. *τοὺς σοὺς παλαιοὺς ἐκγόνους αὐτόχθονας.* in quo *ἔκγονοι* quomodo maiores dici possint, nemo dixerit. Dedi quod conieceram in Observ. crit. p. 22. *τοὺς σούς, παλ.* etiam Wakefield. *τοὺς σοὺς παλαιοὺς εὐγενεῖς αὐτόχθονας* Reisk.

V. 739. *αἰπεινὰ δέ μοι μ.* Ald. rell. *δέ* eiecerunt Barnes. et Valck. ad Phoen. 466. qui pro *μοι* malebat *τοι.*

V. 741. *ὅπου τιθείς* Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. *τιθεῖς* Barn. et sic Flor. 1. 2. Vict. *ὅπου τιθῇς* MSS. Steph. i. e. *ὅπου ἂν τιθῇς.*

V. 742. *ἐρείδου* i. e. *ἐρειδόμενος διαπορεύου*, ut explicat Herm. ad Herc. f. 108. Idem ad v. 121. *περιφερῆ στίβον χθονός* accipere videtur de pede titubante, quod quomodo fieri possit, non intelligo. Est *semita*

in orbem se circumagens in ascensu. Cod. Heinsio-Scaligeranus apud Barn. παραφερῆ στίβον ποδός.

V. 743. Ald. rell. ἀλλὰ μὴ ᾽παρεσκέπω. Barn. ἀλλὰ μὴ ᾽πάρεσκέ πω, ut est in Flor. 1. 2. Vict. i. e. μὴ ἀπάρεσκε, *ne moleste feras*. At ἀπαρέσκειν est *displicere*; moleste ferre ἀπαρέσκεσθαί τινι. Tyrwh. ἀλλὰ μὴ πάρες κόπῳ. πάρες sc. σεαυτόν, ut κόπῳ παρεῖμαι Phoen. 852.

V. 748. τίνα τύχην παίδων λαβών pro πῶς παίδων τυχών.

V. 750. μηνύσατε Ald. rell. et Codd. μηνύσετε e Barnesii coniectura.

V. 752—756. omnia choro tribuuntur in Ald. rell. Verba τὸ φροίμιον μὲν — εὐτυχές Creusae tribuit Cant.

V. 755. Ald. rell. ἀλλὰ τί. Musgr. ἀλλ᾽ ἦ τι. ad quod nihil diversitatis notatum e Florr.

V. 761. Ald. rell. ἐπ᾽ ἀγκάλαις. Barn. ἐπ᾽ ἀγκάλας. Sed nec ἐπ᾽ ἀγκάλας λαβεῖν usitatum pro εἰς ἀγκάλας, ἀγκάλαις, ἐν ἀγκάλαις. Itaque legendum videtur ἐν ἀγκάλαις vel ἔτ᾽ ἀγκάλαις, nisi forte ἐπ᾽ ἀγκάλαις dictum est ut βλέπειν ἐπί τινι Soph. Ai. 345.

V. 762. Iacobs. et Wakefield. ποτε pro τάδε, quod sane frigidum et otiosum.

V. 763. In Ald. Herv. 1. Brub. verba ὦ τάλαιν᾽ ἐγώ continuantur Paedagogo. Creusae tribuit Herv. 2. Canter. ut faciendum monuit Vict. Post hunc v. in Ald. Herv. 1. Brub. iteratur v. 759. quem h. l. omittit Herv. 2.

V. 764. Sequentia Seidler. de verss. dochm. p. 229. descripsit in προῳδόν v. 764—69. stropham ά v. 770. antistr. ά v. 771. stropham β′ v. 772—777. antistr. β′ v. 778—783. stropham γ′ v. 784—790. antistr. γ′ v. 791—798. quae descriptio placet, nisi qood nonnulli versus non satis accurate sibi inter se respondent, quod in melicis fieri solet. συμφοράς Barn. e Brodaei et Scaligeri coniectura. ἄχθος malebat Musgr. Vid. ad v. sq.

V. 765. βίοτον Ald. et MSS. ἀβίωτον ex H. Steph. emendatione ediderunt Canter. Barn. Musgr. Seidler. ἀβίοτον, ut Elmslei. apud Monk. ad Hipp. 823. Vid. ad Hipp. 816. Seidler. monet, si cum Musgravio ἄχθος legatur, retineri posse βίοτον, *tanquam fortunae onus*

accepi, sustinui vitam. Musgr. ipse ἄχθος ἀβίωτον iungebat, Brodaeus ἄχος βίοτον, quod interpretatur *in hoc dolorem perpetior, quod vivam*. Mihi ἀβίωτον legendum esse videtur: alioqui enim ultima syllaba v. ἄχος vel ἄχθος produceretur, quae corripienda erat, ut ultima longa dochmii in duas breves solveretur. Fortasse leg. ἀβίωτον, φίλαι, deleto ὦ, ut Seidler. voluit, ut versus sit dochmiacus, βιω. in unam syllabam coalescentibus.

V. 768. ἔτυπεν bis Ald. Flor. 1. 2. Vict. semel Herv. 1. 2. Brub. rell. quod dochmiaco convenientius. Sed auctoritatem habet sola Aldina scriptura, qua servata sic hos versus disponit Seidler.

αἶ αἶ αἶ αἶ.
διανταῖος ἔτυπεν ἔτυπεν ὀδύνα
με πνευμόνων τῶνδ᾽ ἔσω.

Aesch. Choëph. 635. τὸ δ᾽ ἄγχι πλευμόνων ξίφος διανταίαν ὀξυπευκὲς σοῦται διὰ δίκας.

V. 772. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Musgr. ταῦτα. Recte Canter. ταὐτά. quod iam interpretando expressit Brodaeus: *eodem in statu constitutus*.

V. 775. εὐτυχῶ Flor. 1. 2. Vict.

V. 776. ἔλακες semel Ald. rell. bis Seidler.

V. 778. Ald. rell. Flor. 1. 2. Vict. πότ. διαφύναι (διαφῦναι Florr.) δή. Emendavit Scaliger.

V. 780. ἐντελῆ legendum putat Blomf. gloss. Pers. 223.

V. 783. Seidler. scripsit ἄφατον, ἄφατόν τιν᾽, verbis πῶς φής; ad hunc versum relatis.

V. 784. 5. utrumque Choro tribuit Seidler.

V. 788 sqq. Seidl. ὀττοτοοττοτοῖ. τὸ δ᾽ ἐμὸν ἄτεκνον ἄτε | κνον ἔλαβεν ἄρα βίοτον· ἐν ἐρημίᾳ δ᾽ | ὀρφάνους | δόμους οἰκήσω.

V. 789. Barnes. e Brodaei coni. ἀρά. τὸ δ᾽ ἐμόν videtur esse *mea vero sors*.

V. 791. 2. Paedagogo tribuit Seidler.

V. 792. Ald. rell. πῶς δέ που νιν εἰσίδω. Emendavit Scaliger. Flor. 1. 2. εἰσίδω.

V. 795. Ald. rell. ἄν πταίην. Wakefield. ἀμπταίην

prob. Seidler. et V. D. in *Edinburg. rev.* n. 38. p. 486. not.

V. 796. *πρόσω* Ald. rell. *πρόσσω* Seidler.

V. 797. Seidl. *ἀστ. ἑσπέρους.*

V. 802. Flor. 1. 2. *μητρὸς δ' ὁποίας ἐ.*

V. 806. Ald. rell. *παῖδα παιδί. δαῖτα* pro *παῖδα* MSS. Steph. Flor. 1. 2. Vict. Non magnam metri peritiam prodit Brodaeus corrigens *ξυνάψων πόδα*, ut v. 555. *κάτοχον* pro *κάτοικον.*

V. 807. Aut *σὺν γάρ σοι* cum Aldo, aut *σὺν σοὶ γάρ* legendum monet Elmslei. ad Oed. C. 115.

V. 822. *ἐκτετρυμμένον* Ald. rell. *ἐκτεθραμμένον* primus Barnes. et e Par. E. Musgrav.

V. 824. Ald. rell. *ὅδ' ἐψεύσατο.* E Canteri nov. lect. VI, 27. emendatione *ὅδε δ' ἐψεύσ.* edidit Barn.

V. 827. *ἑλών* ex emendatione Canteri l. c. pro *ἐλθών.* ut esset aliquid, quod verbis *ἁλοὺς μέν* responderet: neque enim *ἁλοὺς μέν, ἐλθὼν δὲ* inter se opponi possunt. Verba e foro petita sunt, *ἁλούς* proprie *si causa cecidisset* i. e. si propositum non esset assecutus, ad deum rem reiiciebat, a quo Ion Xuthi filius editus esset; sin causam vicisset i. e. si Ionem pro filio suo vindicare posset, ita ut dolus lateret. Sic in *ἑλών* etiam inest, quod Musgrav. scribi volebat, *λαθών.* Iacobs p. 193. coni. *λαβὼν* (vel *εὑρὼν*) *δὲ καιρόν, φθόνον ἀμύνασθαι θέλων*, comparans v. 661. *τὸν χρόνον ἀμύνεσθαι θέλων* esse videtur iniuriam a tempore, sibi illatam, quod diu filium dissimulare coactus fuerat, ulcisci, compensare cupiens, ut fere Reisk. Wakefield vertit: *intervallum temporis sibi auxiliari volens*, i. e. interea sperans, dum puer Delphis lateret et adolesceret, fortunati aliquid eventurum esse, Creusae puta mortem, favorem conciliatum populi, quod innuitur ad v. 858. (839.) vel aliud quoddam beneficium a Deo per filii diuturnum ministerium sibi devincto.

V. 832. *μηχανάς* Ald. rell. *μηχαναῖς* MSS. Steph.

V. 833. *ἀναλαβεῖν* Ald. rell. *ἂν λαβεῖν* MSS. Steph. unde sic ediderunt Canter. Barnes. Musgr.

V. 837. MSS. Steph. *ἄγων.*

V. 846. Ald. rell. *εἰ γὰρ ὑφήσεις, τοῦδ' ἀπ. βίου.* Musgrav. non monito lectore, *εἰ γὰρ ὑφήσεις τοῦδ', ἀπαλλ. βίου*, quod melius.

V. 849. Flor. 1. 2. *ἀγὼ* pro *ἐγώ.*

V. 850. *ἐπεισελθὼν δόμοις* Ald. rell. Flor. 1. 2. *δόμους* Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. *ὑπεισελθών* Wakefield. *clam ingressus domum.* Nunc nolim quicquam mutari. Sequentium sensus hic est: *cum dominis utramque fortunam subire.* Utraque fortuna significatur verbis *θανεῖν τε, ζῶν τε φέγγος εἰσορᾶν.*

V. 852. Musgrav. non male coni. *σῶν τε* sc. *τῶν δεσποτῶν.*

V. 860. *δ'* quod post *αἰδοῦς* est in Ald. Herv. 1. Brub. et Codd. excidit in Herv. 2. et hinc in Cant. Barn. Musgr.

V. 862. *πρὸς τὸν ἀγῶνα τιθέμ.* Ald. rell. contra metrum. Hinc Musgr. *ἀγῶνας.* Mihi aptius videbatur *ἀγῶν' αὖ.*

V. 863. *γέγονεν* Flor. 1. 2. Vict. *γέγονε* Ald. rell.

V. 869. Flor. 1. Vict. *οὐ τὸ μὰ Διός.* In Flor. 2. *μά* supra scriptum est. — Ald. Herv. 1. 2. Brub. *πυλύαστρον*, quod vitium primus Brodaeus correxit.

V. 874. Ald. rell. *ἀπονισαμένη.* Scal. coni. *ἀπονιψαμένη*, Barn. *ἀποσεισαμένη*, Valcken. diatr. p. 164. *ἀπονησαμένη*, quod ipsum est in Flor. 1. Hesych. *ἀπονησαμένη, ἀποσωρεύσασα.* Sic etiam Schneider. in lex.

V. 882. 3. inverso ordine leguntur in edd. et Codd. Transposui, ut anapaestici paroemiaci continuo ordine legerentur.

V. 884. *μορφάν* Brub. pro *μομφάν.*

V. 885. Post *αὐγάν* in Flor. 1. est *αἰθέρος*, sed circulo circumducto inclusum. Recte Lenting. p. 104. vertit: *soli* vel *luci narrabo.* Ad hunc v. in Par. G. adscriptum est *στροφή*, ad v. 896. *ἀντιστροφή*, ad v. 906. *ἐπῳδός.*

V. 890. *ἐμφύσας* corruptum: nam aorist. 1. ubique vim activam habet. An: *λευκοῖσιν δ' ἐμφὺς καρποῖς.* *ἐμφύς* etiam Wakefield.

V. 892. Ald. rell. *κραυγάν μ' ὦ μάτερ* (sic) *μ' αὐδῶσαν*. Prius *μ'* omittunt Flor. 1. 2.

V. 894. in Ald. rell. legitur post v. 895. Transposui quia 894. proceleusmaticum habet pro anapaesto, ut antistrophicus 904.

V. 896. Ald. rell. *δύστηνος*.

V. 897. Ald. rell. *μητρός* Flor. 1. 2. Vict. *ματρός*.

V. 899. *μελέαν* Ald. rell. *μέλεα* Hermann. apud Seidler. ad Iph. T. 186. Idem *μέλεος* pro *μελέοις*, quod non satis accommodatum Phoebo.

V. 903. *καί* vix locum habere potest, quum *μοι* praecedat, non *ἐμός*. Desunt autem versui, si deletur *καί*, tres syllabae, sin servatur, duae. Post hunc versum excidisse unum versiculum e stropha apparet. In Flor. 2. Vict. inter v. 904. et 905. alia manu notatum *λείπει*.

V. 912. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *νυμφέτᾳ*. Cant. rell. *νυμφεύτᾳ*.

V. 914. Mira socordia Cant. Barn. Musgr. *παῖδ' ἐς οἶκ*. Sq. versu *ἀμαθής* non necesse est interpretari *inexploratum, incognitum:* videtur enim significare *eum, qui matrem non cognovit*.

V. 917. Ald. rell. *ματέρος*.

V. 921. *λοχεύματα σεμνά* non est *partu venerando*, ut Barnes. vertit, sed est appositio ad *σε* v. 922. pertinens, ita tamen ut cum Apolline simul cogitetur Diana.

V. 920. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *φοίνια*, quem non errorem typothetarum esse ex eo apparet, quod idem habent Flor. 1. 2. Correxerunt Brodaeus et Canter.

V. 922. *δίοισι καρποῖς* vix sanum. Barn. „al. *δισσοῖσι*,“ quod arripuit Bothe, comparans v. 814. et vertens: *Wo das Paar der Himmelskinder, die Doppelfrucht, Lato gebahr.* Ita *καρπός* de eo, quod partu editur, cepit, et *ἐλοχεύσατο δισσοῖσι καρποῖς*, vel pro *δισσοὺς καρποὺς* accepit, vel *καρπός* de ipso partu. Brodaeus: *καρποῖς*, *Iovis semine*. Wakefield. *κόλποις*, provocans ad Callim. in Dian. 26. *ἀλλ' ὠμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων*. An *καρποί* intelliguntur lauri et palmae, ut sit *δισσοῖσί σε καρποῖς?*

V. 925. Ald. rell. *θύγατερ* sine *ὦ*. Solus Barn. *ὦ* addidit. — *ἐμπίπλαμαι* Ald. rell. Una Barnes. *ἐμπίμπλαμαι*, unde error ortus Lobeckii ad Phryn. p. 96.

V. 928. Flor. 1. 2. Vict. *ὕπερ* (*πο* superscr.).

V. 930. *καινάς* e coniectura Musgr. pro *κακάς*. Iunge: *οὓς τῶν παρεστώτων κακῶν* pro *περὶ τῶν παρ. κ.* ad *λόγους* relatum.

V. 932. Ald. rell. *πύλεος*.

V. 933. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *θύμβευμ'*. Correxit Canter. ut habent Par. E. Flor. 1. 2. Vict.

V. 937. spurius esse e v. 11. conflatus videtur V. D. in *Class. journ.* n. 3. p. 615.

V. 945. *τοῦτ' ἦν, ἅ*, ut Med. 544 sq. *ἃ δ' ἐς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας, ἐν τῷδε δείξω - -* Vid. ad Hec. 977.

V. 948. Sic distinxit Barn. quum vulgo sine distinctione legeretur, etiam in Musgr. *ποῦ τίς λοχεύει σ';*

V. 952. Ald. rell. *τέθνηκεν; Ἀπόλλων*. Barn. Musgr. *τέθνηκ'; Ἀπό λλ*

V. 953. Ald. rell. *αἰδοῦς δ' ἐν δόμ. Ἅιδου* ex emendatione H. Steph. et Brodaei recepit Canter.

V. 959. Elmslei. ad Med. 1103. not. i. quia *πῶς δ'* pro *ὅπως* soloecum sit, legendum censet: *ὡς οἰκτρὰ πολλὰ στ. ἐκβ. ἔπη*. Hermanno in cens. p. 388. ed. Lips. multo gravior hic esse interrogatio videtur repetens ipsum senis verbum: *quomodo vero? tu vero dicere potes „quomodo.“* Mihi *δ'* delendum esse videtur, ut *πῶς* non positum sit pro *ὅπως*, sed senis interrogatio cum vi repetatur a Creusa, quippe mirante eum sic quaerere potuisse.

V. 965. *σώσοντα* coni. Wakefield. et Lenting. p. 105. — *τόν γ' αὑτοῦ γόνον* Ald.

V. 972. Elmslei. Add. ad Med. p. 110, 6. (ad v. 162.) coni. *τὸν πρόσθεν ἀδικήσαντα*, quamquam vulgatam *πρῶτον* non improbans.

V. 990. Ald. rell. *αὐτῆς*. Flor. 1. *αὐτοῖς*.

V. 995. Ald. rell. *Ἀθάνας*, ut Flor. 1. 2. *Ἀθάναν* MSS. Steph. Vict.

V. 999. *καί τί γ' οὐ μέλλεις*, i. e. *καὶ πάνυ γε μέλλεις*. Hermann. ad Soph. Phil. 439. Flor. 1. 2. Vict. *τί γ' δ' οὐ μ.*

V. 1002. *μέλλον ἔπος*, cunctans verbum, s. tardum, pro cunctanter eloqueris. Barn. coni. *μέλλεις γάρ τι προςφέρειν ἔπος*.

V. 1004. Ald. rell. *ἰσχὺν ἔχοιτ' ἄν*. Par. G. *ἔχοιθ' ἄν*. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. *ἔχοι γ' ἄν*. MSS. Steph. *ἔχοιντ' ἄν*. E Scaligeri coniectura *ἔχοντ' ἄν* edidit Barn. i. e. *ἔχοντε*, quia sunt *δισσοὶ στ.*

V. 1009. Ald. rell. *αὐτὸ 'γὼ χερός*. At vocalis ab initio posita non eliditur praecedente brevi vocali. Ita scribendum erat: *αὔτ' ἐγώ*. Sed quae vis est in pronomine? Itaque de coniectura dedi *αὐτὸ τῆς χερός*.

V. 1010. *δέρος θεᾶς* Ald. rell. Flor. 2. Vict. *θέρος θ.* Flor. 1. *δῶρον θ.* MSS. Steph. unde sic ediderunt Canter. Barn. Musgr. Elmslei. ad Med. 5. 6. probat Reisk. coniecturam *γέρας θεᾶς*. *δέρος* e v. 995. fluxisse videtur, nec ullo modo huic loco accommodari potest. Si inde fluxit, non opus est vestigia antiquae lectionis persequi, et iis commendationem coniecturae Reiskianae quaerere. *δῶρον* contra aptissimum.

V. 1011. *φόνου* Ald. rell. Flor. 1. recte: nam supplendum *ὅςτις σταλαγμὸς φόνου ἀπέσταξε κοίλης φλεβός*. Flor. 2. Vict. *φόνῳ* (supra: ου). Musgrav. ex coniectura Canteri edidit *φόνος*.

V. 1016. Ald. rell. *εἰς ἓν δὲ κραθὲν ταυτὸν ἰχῶρ' εἰσφορεῖς*. Palmaria emendatio est Snapii (vid. Musgrav. supplem. III. p. 535. b.) *εἰς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτόν, ἢ χωρίς, φορεῖς; κραθέντ' αὐτόν* iam Canter. nov. lect. I, 9. et Barn. E Vict. afferuntur duae lectiones *κρανθὲν ταυτόν* et *κρανθέντ' αὐτόν*.

V. 1020. Victor. V. L. 29, 4. comparat Virg. Aen. I, 77. *tuus, o regina, quid optes, Explorare labor, mihi iussa capessere fas est.*

V. 1023. Ald. rell. *πῶς ἄρ' ὑπείδου*. Recte iam in Herv. interpunctum post *ἄρ'*.

V. 1026. *αὐτοῦ νυν αὐτὸν κτεῖν', ἵν' ἀρν.* Sic Barn. pro *αὐτοῦ νυν αὐτὸν κτεῖνον, ἵν' ἀρν. φ.*

V. 1028. *λαθεῖν* MSS. Steph. Flor. 1. 2. pro *λαβεῖν* Ald. Creusae ignotum manere cupit Xuthus, se filium clam sustulisse, et hoc, Ionem esse Xuthi filium scire Creusam, latebit Xuthum. *καὶ σόν γε λήσεις πόσιν εἰδυῖα υἱὸν αὐτοῦ εἶναι Ἴωνα, ἅ σε στ. λ.*

V. 1029. *χερός* Ald. rell. *χειρός* Barn. Musgr.

V. 1030. Ald. rell. *χρύσωμ' Ἀνάνας, τόδε παλ. ὀργ.* Nostra distinctio Musgravio debetur.

V. 1035. *μὴ γὰρ πᾶσι* Barnes. pro *μὴ πᾶσι*. Musgr. *μὴ σὺ πᾶσι*.

V. 1038. Flor. 1. 2. *Ἀθάνας*.

V. 1048. Hecaten intelligi, iam Barnesius vidit. Cf. Hermann. ad Soph. Antig. 1199. imprimis I. H. Vossii dissert. in Novis actis soc. lat. Ien. I. p. 365. ubi de nostro loco agit p. 379. Ea hominum, quibus favet, coepta omnia fortunat, itaque itineribus etiam, eo consilio susceptis, praeest.

V. 1049. Flor. 1. *νυκτιπόδων*, quod supra scriptum in Flor. 2.

V. 1052. *ἐφ' οἷσι* sc. *πληρώμασι κρατήρων; ad quae pocula ministranda, πέμπει*, omissa notatione eius, quem mittit, quia inceptum est clandestinum. Possis etiam sic explicare, ut *ἐφ' οἷσι* non ad *πληρώμασι* referatur, sed haec verba explicationem praecedentium habeant, *ὅδωσον ἐκεῖνα, ἐφ' οἷσι πέμπει κρατήρων πληρώματα, successum praebe iis, ad quae perficienda* etc. Utrum praeferas, repudianda certe est Barnesii interpretatio, *ducito poculorum plenitudinem ad eos, contra quos mittit* – –

V. 1062. *ὅτε* Ald. Herv. 1. Brub. *ὅ, τε* Herv. 2. Cant. rell. et sic Florr. Vict.

V. 1063. *ἅτε* Ald. Herv. 1. Brub. *ἅ, τε* Herv. 2. Cant. rell. Erfurdt. ad Soph. Ai. citans *ἄν τε νῦν φέρετ' ἐλπίς*, nihil impedire dicit, quominus hic quoque *φέρετ'* pro imperfecto habeamus. Num igitur pro *ἐφέρετο?* quomodo congruunt *νῦν* et *ἐφέρετο?* Etsi *αι* tertiae personae et infinitivi non elidi a Tragicis persuasum ha-

V. 999. *καί τί γ' οὐ μέλλεις*, i. e. *καὶ πάνυ γε μέλλεις*. Hermann. ad Soph. Phil. 439. Flor. 1. 2. Vict. *τί γ' δ' οὐ μ.*

V. 1002. *μέλλον ἔπος*, cunctans verbum, s. tardum, pro cunctanter eloqueris. Barn. coni. *μέλλεις γάρ τι προςφέρειν ἔπος.*

V. 1004. Ald. rell. *ἰσχὺν ἔχοιτ' ἄν.* Par. G. *ἔχοιθ' ἄν.* Par. E. Flor. 1. 2. Vict. *ἔχοι γ' ἄν.* MSS. Steph. *ἔχοιντ' ἄν.* E Scaligeri coniectura *ἔχοντ' ἄν* edidit Barn. i. e. *ἔχοντε*, quia sunt *δισσοὶ στ.*

V. 1009. Ald. rell. *αὐτὸ 'γὼ χερός.* At vocalis ab initio posita non eliditur praecedente brevi vocali. Ita scribendum erat: *αὔτ' ἐγώ.* Sed quae vis est in pronomine? Itaque de coniectura dedi *αὐτὸ τῆς χερός.*

V. 1010. *δέρος θεᾶς* Ald. rell. Flor. 2. Vict. *θέρος θ.* Flor. 1. *δῶρον θ.* MSS. Steph. unde sic ediderunt Canter. Barn. Musgr. Elmslei. ad Med. 5. 6. probat Reisk. coniecturam *γέρας θεᾶς. δέρος* e v. 995. fluxisse videtur, nec ullo modo huic loco accommodari potest. Si inde fluxit, non opus est vestigia antiquae lectionis persequi, et iis commendationem coniecturae Reiskianae quaerere. *δῶρον* contra aptissimum.

V. 1011. *φόνου* Ald. rell. Flor. 1. recte: nam supplendum *ὅςτις σταλαγμὸς φόνου ἀπέσταξε κοίλης φλεβός.* Flor. 2. Vict. *φόνῳ* (ου supra scriptum). Musgrav. ex coniectura Canteri edidit *φόνος.*

V. 1016. Ald. rell. *εἰς ἓν δὲ κραθὲν ταυτὸν ἰχῶρ' εἰσφορεῖς.* Palmaria emendatio est Snapii (vid. Musgrav. supplem. III. p. 535. b.) *εἰς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτόν, ἢ χωρίς, φορεῖς; κραθέντ' αὐτόν* iam Canter. nov. lect. I, 9. et Barn. E Vict. afferuntur duae lectiones *κρανθὲν ταυτόν* et *κρανθέντ' αὐτόν.*

V. 1020. Victor. V. L. 29, 4. comparat Virg. Aen. I, 77. *tuus, o regina, quid optes, Explorare labor, mihi iussa capessere fas est.*

V. 1023. Ald. rell. *πῶς ἄρ' ὑπείδου.* Recte iam in Herv. interpunctum post *ἄρ'*.

V. 1026. *αὐτοῦ νυν αὐτὸν κτεῖν', ἵν' ἀρν.* Sic Barn. pro *αὐτοῦ νυν αὐτὸν κτεῖνον, ἵν' ἀρν. φ.*

V. 1028. *λαθεῖν* MSS. Steph. Flor. 1. 2. pro *λαβεῖν* Ald. Creusae ignotum manere cupit Xuthus, se filium clam sustulisse, et hoc, Ionem esse Xuthi filium scire Creusam, latebit Xuthum. *καὶ σόν γε λήσεις πόσιν εἰδυῖα υἱὸν αὐτοῦ εἶναι Ἴωνα, ἅ σε στ. λ.*

V. 1029. *χερός* Ald. rell. *χειρός* Barn. Musgr.

V. 1030. Ald. rell. *χρύσωμ' Ἀθάνας, τόδε παλ. ὄργ.* Nostra distinctio Musgravio debetur.

V. 1035. *μὴ γὰρ πᾶσι* Barnes. pro *μὴ πᾶσι.* Musgr. *μὴ σὺ πᾶσι.*

V. 1038. Flor. 1. 2. *Ἀθάνας.*

V. 1048. Hecaten intelligi, iam Barnesius vidit. Cf. Hermann. ad Soph. Antig. 1199. imprimis I. H. Vossii dissert. in Novis actis soc. lat. Ien. I. p. 365. ubi de nostro loco agit p. 379. Ea hominum, quibus favet, coepta omnia fortunat, itaque itineribus etiam, eo consilio susceptis, praeest.

V. 1049. Flor. 1. *νυκτιπόδων*, quod supra scriptum in Flor. 2.

V. 1052. *ἐφ' οἷσι* sc. *πληρώμασι κρατήρων; ad quae pocula ministranda, πέμπει*, omissa notatione eius, quem mittit, quia inceptum est clandestinum. Possis etiam sic explicare, ut *ἐφ' οἷσι* non ad *πληρώμασι* referatur, sed haec verba explicationem praecedentium habeant, *ὅδωσον ἐκεῖνα, ἐφ' οἷσι πέμπει κρατήρων πληρώματα, successum praebe iis, ad quae perficienda* etc. Utrum praeferas, repudianda certe est Barnesii interpretatio, *ducito poculorum plenitudinem ad eos, contra quos mittit* --

V. 1062. *ὅτε* Ald. Herv. 1. Brub. *ὅ, τε* Herv. 2. Cant. rell. et sic Florr. Vict.

V. 1063. *ἅτε* Ald. Herv. 1. Brub. *ἅ, τε* Herv. 2. Cant. rell. Erfurdt. ad Soph. Ai. citans *ἄν τε νῦν φέρετ' ἐλπίς*, nihil impedire dicit, quominus hic quoque *φέρετ'* pro imperfecto habeamus. Num igitur pro *ἐφέρετο?* quomodo congruunt *νῦν* et *ἐφέρετο?* Etsi *αι* tertiae personae et infinitivi non elidi a Tragicis persuasum ha-

beo, hoc tamen de iis locis valet, ubi et dialecto attica et metro attico, i. e. iambico vel trochaico, utuntur; in lyricis Homeri eos et lyricum exemplum secutos esse multa loca probant. Sensus vero facilis est, *et si spes, quae nunc est*, fore ut Ion interficiatur, *irrita est*, ἀτελής ἐστι vel ἄπεισι.

V. 1064. Ald. rell. ἢ δαίμων ἐξάψειν. λαιμῶν legendum esse vidit Scaliger, quod recepit Barn. non Musgrav. ἐξάψει coniecit Reisk. et sic Vict. Haec de Creusa intelligenda sunt, et est zeugma, ἢ θηκτὸν ξίφος ὤσει δι᾿ ἥπατος, ἢ βρόχον ἐξάψει λαιμῶν. Per abundantiam quamdam, Euripidi familiarem, additum ἀμφὶ δειρήν, ut metrum legi poscit pro δέρην.

V. 1067. ἄλλαι βιότου μορφαί designant βίον τὸν ἐν ᾅδου.

V. 1073. Ald. rell. ἅ. Barn. ἁ. et sic Vict.

V. 1074. Sensus est: Pudet, peregrinum et alienigenam pro rege accipere, et hunc pudorem mihi incutit (vid. Musgr.) Bacchus, patriorum Atheniensibus sacrorum Eleusiniorum cum Cerere praeses.

V. 1075. Vict. παρά pro περί.

V. 1076. εἰκάδων. vid. Barnes. et Valck. ad Herod. VIII, 65. p. 647, 28. λαμπάδα θεωρὸς εἰκάδων ὄψεται ἐννύχιον coni. Musgr.

V. 1077. ἐνύχιος Ald. Herv. 1. Brub. Flor. 1. 2. Vict. ἐννύχιος Herv. 2. rell. Ad Ionem haec recte refert Musgrav. idem tamen male ἀϊδνός legendum coniiciens. ἄυπνος significat eum pervigilia illa, sicut unum ex ingenuis Atheniensibus, celebrare.

V. 1081. κοῦραι Ald. rell. Ob metrum scripsi κόραι cum Heathio.

V. 1082. αἳ Ald. rell.

V. 1083. Flor. 1. 2. ἀενάων.

V. 1085. Ald. rell. χρυσεοστέφανον. quod metri causa mutavi cum Elmsleio *Mus. crit.* n. 5. p. 33.

V. 1087. ἵν᾿ recte ad Καλλιχόροισι παγαῖς refert Musgrav. ut versus 1078—1086. in parenthesi sint.

V. 1088. ἄλλον πόνον τ᾿ εἰσπεσεῖν Ald. rell. contra

metrum. ἄλλων iam Brodaeus, εἰςπεσών Heath. Lenting. p. 105. κἄλλων πόνον εἰσπεσεῖν.

V. 1090. ὁρᾶθ᾿ Par. E. Flor. 1. 2. Vict. ὁρᾶσθ᾿ Ald. rell. δυςκελάδοισιν Ald. Herv. 1. Brub. Flor. 1. 2.

V. 1091. Locutionem κατὰ Μοῦσαν ἰέναι non habeo quo alio exemplo illustrem. Nec ulla coniecturarum, quas VV. DD. protulerunt, satisfacit: lenissima tamen Musgravii est emendatio κατὰ μοῦσαν ἱέντες, *contra nos* (καθ᾿ ἡμῶν) *carmina edentes*, non ut Musgrav. explicat. Quod Lenting. p. 105. coniecit, διὰ μουσᾶν ἰόντες coll. Med. 1070. metro adversatur. Elegans est quod Wakefield. coni. ὅπ᾿ ἄμουσον ἱέντες.

V. 1094. Ald. rell. εὐσεβείᾳ.

V. 1095. Recte Barnes. ἄδ. ἄροτον ἀνδρῶν pro inepto ἄροτρον.

V. 1096. Ald. Herv. 1. Brub. Flor. 1. 2. παλίμφαος. Herv. 2. παλίμφατος. Canter. Barn. παλίμφαμος ex em. H. Steph. et Brodaei, *quae contrariam priori famam habet.* Cf. Med. 418 sqq.

V. 1097. Ald. rell. καὶ μούσιος ἄνδρας ἴστω. Emendarunt Canterus, Scaliger, Duportus, cui, non Cantero, ἴτω debetur.

V. 1098. ἀμφὶ λέκτρων Ald. rell. περὶ λ. Heath. Musgr.

V. 1099. Ald. rell. δείκνυσι.

V. 1100. Canter. ἀγνωμοσύναν, quod probant Musgr. et Wakef. ἀμνημοσύναν recte Barnes. vertit *ingratitudinem.* ὁ Διὸς ἐκ παίδων est Xuthus.

V. 1105. Flor. 2. νόθων παιδῶν. [ου, ός supra scr.]

V. 1106. Reiskius κλεινάν, quia famulae, e quibus constat chorus, non recte κλειναί vocari possent, et eadem de causa Elmslei. ad Eur. Iph. T. 9. (*Mus. crit.* n. 6. p. 273.) φίλαι γυναῖκες. Mox Ald. Herv. 1. 2. κόριν. Brub. rell. κόρην, ut correxit Brodaeus.

V. 1107. πανταχοῦ Lenting. p. 105. Idem interest inter πανταχῇ et πανταχοῦ, quod inter πῇ et ποῦ. πανταχῇ est *in omnes partes versus.*

V. 1108. ἐξέπλησα. Vid. Porson. ad Orest. 54.

V. 1111. Ald. rell. αἵδ᾿ ἐπιχώριοι. Scaliger αἱ ᾿πι-

χώριοι. Rectius Elmslei. Praef. Oed. T. p. XI. *ἁπιχώριοι*, ut *ἅτεραι* apud Thom. M. p. 121.

V. 1116. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Flor. 1 2. *ἔφθη*. MSS. Steph. *ὤφθη*.

V. 1118. Ald. Herv. 1. Brub. *οὖ μίαν θῆναι θέλων*. Herv. 2. *οὐ μιανθῆναι θ.* e corr. Brodaei et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 1120. Ald. rell. *ὑμᾶς*. Emendavit H. Stephanus.

V. 1121. Canter. Barn. *ἤθ' ὁρᾷν φ.*

V. 1128. Ald. Herv. 1. 2. *ἀμφήρης μέν*. Brub. *ἀμφήρης ἐμόν*. *ἀμφήρεις* correxit H. Steph. *μένων* pro *μέν* Scalig. et sic Parr. E. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1131. Ald. rell. *μετῶ*. Locus Elmsleio ad Iph. T. 1480. suspiciosus est propter formam *ἕστωσαν*. Vid. ad Iph. T. 1446. et ipsum *ἕστωσαν* habet Plato Soph. p. 231. A. et permultis locis aliis.

V. 1136. Interpungebatur post *ἀκτῖνας*. Veram constructionem viderunt Reisk. et Heath.

V. 1137. Elmslei. ad Med. 1150. not. n. scribit *εἰς εὐγωνίαν*, qua auctoritate hanc vocem firmari, vel quo sensu accipi velit, non addens. De re vid. Musgrav.

V. 1138. *ἔχουσαν* recte ad *σκηνήν*, vocem repetendam e *περιβολὰς σκηνωμάτων* p. 1133. refert Musgrav.

V. 1146. *ἐνῆν* dictum esse videtur, quia sensus est *ἐνῆν δὲ τοιάδε γράμματα*. *γράμματα* illustravit Valck. ad Theocr. Adon. 81. p. 374.

V. 1150. Cf. Heindorf. ad Horat. Serm. II, 6, 100.

V. 1154. Ald. rell. *οὐραία*, contra metrum. Canter. Barn. *οὐραῖα*. Sed quid sit *οὐραῖα στρέφειν*, non habeo dicere. Wakefield. adscripsit locum Hygini Poët. Astron. III. p. 418. Munker. *utraeque Arcti — ita collocatae, ut alternis unaquaeque earum resupinata caput alterius tegere videatur, ita tamen, ut caput eius, quae superior fuerit, ad caudam inferioris contendat.* Cf. Arat. 28. Hoccine igitur *οὐραῖα στρέφεσθαι* dici potest? Tum Ald. Herv. 1. *χρυσήρη πώλῳ*, *χρυσήρη* etiam Herv. 2. Brub. Canter. sed eaedem *πόλῳ*, ut correxit Brodaeus. *χρυσήρει* Barn. ex emendatione H. Steph. *πόλῳ* Flor. 1. 2. Vict.

V. 1164. Ald. rell. Flor. 1. 2. *σπείραις*, *σπείρας* MSS. Steph. et hinc Cant. Barn.

V. 1167. *ἐγχωρίων* malebat Lobeck. ad Soph. Ai. 1135.

V. 1170. Ald. rell. *ἀνῆσαν*. Correxit Musgrav. et Brunck. ad Soph. Oed. T. 1405.

V. 1171. Deest pes primus. Aem. Portus supplebat *αἴας* vel *γαίας*, Duport. *τέως*, Barn. *σκηνῆς*, Heath. (et iam alii apud Barnes. in his Milton.) *ὁ μὲν*, Reisk. *βορᾶς* vel *δαιτός*, Musgr. *δείπνων*.

V. 1172. Ald. Herv. 1. Brub. *σὺν δείπνοις*. *συνδείπνοις* iam Herv. 2. Canter. ex emend. Brodaei et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 1175. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *σμίρνης*. Canter. *σμύρνης*, ut est in Flor. 1. 2. Vict.

V. 1177. *ἧκεν* dictum ut *ὕει*, *νίφει*, *ἔσεισε* pro *σεισμὸς ἐγένετο* Thuc. IV, 52. vid. Elmslei. ad Heracl. 830.

V. 1178. *κοινόν* ex emendatione Musgrav. pro *καινόν*. — *γέρων ἔλεξεν* Ald. rell. Flor. 1. 2. *ἔλεξε* Par. E. *ἔλεξ'* Barn.

V. 1179. *οἰνηρὰ τεύχη* ex emend. Lobeck. ad Ai. 1066. et Porsoni Adv. p. 270. pro *οἰνηρὰ σκεύη*. Locum Diogen. Laert. Anach. §. 104. sicut Platonis Leg. VII. p. 800. B. C. ad 1189. Brodaeo sublegit Barnes. Vid. Casaub. ad Diog. L.

V. 1181. Ald. Herv. 1. Brub. *μόχθους*. Herv. 2. Cant. *μόχθος*, ex emend. Brodaei, ut habent Flor. 1. 2. et pro v. l. Vict.

V. 1185. Ad hunc v. Boissonad. citat Bernard. ad Nonn. T. I. p. 137.

V. 1187. *κοὐδεὶς τάδ' ᾔδει. ἐν χερσίν ἔχοντι δέ. ᾔδειν* scribendum monuit Pierson. ad Moerid. p. 174. *ἐν χεροῖν* e Par. E. dedit Musgrav. ut iam Canter. coniecerat.

V. 1194. *σιγῇ* Vict.

V. 1195. *Βιβλίνου*. Blomfield. ad Aesch. Prom. 836. scribendum monet *Βυβλίνου*, et fere persuadet allato loco Eustath. Od. *φ'* p. 1913, 31. Sed Censor in *Class. journ.* n. 24. p. 413. contra affert Mazochium ad tab. Heracl. p. 200.

V. 1198. Quum excidisse versum nemo ante Reiskium animadvertisset, Scaliger. em. ὡς δ᾽ ἀπέσπασαν μέθυ sc. αἱ πελειαί, (at ἐπισπᾶσθαι dicitur, non ἀποσπᾶν) κεὶς αὐτὸ (Ald. αὐτά quod correxit Brodaeus), Canter. κεῖναι τὰ χείλη.

V. 1202. Ald. rell. ἦδ᾽ ἔζετ᾽. Barn. Musgr. ἦ δ᾽ ἔζ.

V. 1204. Ald. Herv. 1. Brub. κἀκβάκχευσεν. Herv. 2. Cant. Barn. Musgr. κἀβάκχευσεν, et sic Par. E. fortasse etiam Flor. 1. 2.

V. 1205. Ald. rell. etiam Canter. Barn. αἰάζουσα. θάμβησε. Correxit Heath.

V. 1207. Ald. rell. θνήσκουσα δ᾽ ἀπασπ. Canter. et Scalig. coni. θνήσκει δ᾽ ἀπασπ. quod confirmant Par. E. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1209. ἦκεν ὁ μαντ. Ald. rell. ἦχ᾽ ὁ μαντ. Barn. in marg. et Heath. γυμνὰ ἐκ πέπλων μέλη, membris e pallio, reiecto scilicet, ut in graviore et corporis et animi motu fieri solebat, exsertis. Cf. Iphig. T. 1469.

V. 1219. Vocem κοίρανος illustrat Lenting. p. 105.

V. 1227. Vulgo Φοῖβον πάρα. παρά τινα ἐλθεῖν insolita locutio. Itaque scripsi Φοίβου i. e. παρὰ Φοίβου πυθέσθαι θέλουσα περὶ παίδων, sed ambigue dictum, quia venerat etiam, ut fortunam filii e Phoebo concepti sciscitaretur.

V. 1229. ἔστιν pro ἔστι scripsi e Victor.

V. 1232. Ald. rell. θοάς. MSS. Steph. χοάς. ipse autem praeferebat θοᾶς, ut Brodaeus legendum coniecerat. Et sic Flor. 1. 2. Vict. In constructione haereo: σπονδὰς μιγνυμένας non intelligo, nisi suppleto εἶναι, σπονδὰς μίγνυσθαι s. ὅτι σπονδαὶ ἐμίγνυντο, ut haec a φανερὰ τάδ᾽ ἐστί pendeant. Sed eius constructionis exemplum aliud requiro. φόνῳ non esse videtur *ad caedem* ut vertit Barnes. quod esset ἐπὶ φόνῳ, sed vel ἐκ παραλλήλου adiectum ad σταγόσιν, vel cum Heathio legendum φόνου, ut v. 1011.

V. 1238. Debebat dici ὑπὸ χθονίους μυχοὺς πορευθῶ, sed relatum videtur ad ἀποφεύγουσα.

V. 1243. λαθεῖν e coniectura H. Stephani pro λαβεῖν.

V. 1245. Ald. rell. μέλει. MSS. Steph. μέλλει. Sed haud dubie verum est quod coniecit Aemil. Portus μένει.

V. 1250. Ald. rell. Πυθίῳ. Emendavit H. Steph.

V. 1251. Ald. rell. ἵν᾽ εὐτυχῆς. Flor. 1. 2. Vict. εὐτυχεῖς. Correxit H. Steph.

V. 1252. ἐκ γὰρ οἴκων ex emendatione Porsoni ad Med. 44. pro ἐκ γὰρ ἄκων. et sic Vict. Canter. ἐκ κακῶν γὰρ, quod H. Steph. in codicibus suis invenisse videtur; nam Flor. 1. 2. ἐκ γὰρ κακῶν.

V. 1263. Ald. Herv. 1. Brub. ἔφη. Herv. 2. Canter. rell. ἔφυ, ut emend. Brodaeus et sic Flor. 1. 2.

V. 1266. Παρνησοῦ Ald. rell.

V. 1267. Flor. 2. Vict. δισκηθήσεται (ευ written above).

V. 1274. Reisig. comm. exeg. ad Soph. Oed. C. 1328. ἀλλ᾽ οὔτι βωμός. In his Ἀπόλλωνος et ad βωμός et ad δόμος pertinet. Vid. Elmslei. ad Heracl. 131.

V. 1280. Vulgo sine interrogatione haec legebantur. Cf. Lenting. p. 106.

V. 1282. ἵν᾽ ἕσταμεν, *ad cuius dei aram stamus*, dictum videtur, quia dicere licebat ἐν θεοῦ στῆναι.

V. 1285. Ald. rell. κἄπειτ᾽ ἔκτανες. Barnes. κἄπειτ᾽ ἔκτεινας, falso primam syllabam vocis communem esse ratus. Duport. et Heath. ἔκαινες.

V. 1287. δ᾽, quod post πατρός legebatur, delendum monuit Canter. nov. lect. V, 11. Est eadem appositionis conformatio, qua Sophocles dixit Trach. 9. μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχελῷον λέγω.

V. 1289. Supra εὐσεβῆ Flor. 2. scriptum habet εὐσεβεῖς.

V. 1290. Elmslei. ad Heracl. 1003. ἔκτεινον ὄντα. Sed vid. ad Androm. 694. Malim tamen ἔκτεινά σ᾽ ὄντα.

V. 1291. Ald. rell. σὺν ὅπλοισιν. Correxit Barnes.

V. 1282. κἀπίμπρας γ᾽ Musgr. e Parr. E. G. et sic Florr. Vict. pro κἀπ. δ᾽.

V. 1293. Ald. rell. ποίοισι δαλοῖς. Quum in Par. G.

esset πτανοῖς, supra scripto δαλοῖς (sic etiam Flor. 2.) Musgrav. vocem πανοῖς in his latere suspicatus est. πτανοῖς etiam Vict. πτανόν et πανόν permutata supra 194. De voce vid. Pierson. Veris. p. 3 sqq. Blomfield. gloss. Agam. 275.

V. 1294. Flor. 2. Vict. λαχών (β supra scr.).

V. 1295. Flor. 2. πατρός τε (γε supra scr.).

V. 1299. τοῦ μέλλειν, nimirum ἐμὲ οἰκεῖν τὰ σά v. 1294. pro quo dici etiam possit τοῦ μέλλοντος φόβῳ.

V. 1300. μέλλων τύχοις i. e. μέλλοις οἰκεῖν τἀμά. Nam εἰ ἔμελλεν Ἴων τὰ τῆς Κρεούσης οἰκεῖν, ἔθανεν ἂν ἡ Κρέουσα.

V. 1303. Pro πατρικῆς Flor. 1. 2. πρι γῆς.

V. 1304. Ald. rell. ἥδέ σοι παμπ. Recte Barn. ἥδε σοι π. perverse Musgr. ἣ δέ σοι π.

V. 1305. Ald. Herv. 1. 2. Flor. 2. Vict. ἔκλιπε β. Flor. 1. ἔκλιπες. Brub. Cant. rell. ἔκλειπε. θεηλάτους ἕδρας explico *dei instinctu* vel *deo auctore aedificatas*, ut ad fabulam respiciatur, qua ipse sibi Apollo Delphos oraculi sedem delegerit et designaverit; Brodaeus *deo plenas.* Wakefield. huic loco ad amussim respondere dicit Hesychii glossam θεήλατον, ὑπὸ θεοῦ πεπηγμένον, et respici putat artificium, quod commemoratur a Callim. in Apoll. 58. θεήλατος *quod ad deos pertinet* interpretatur Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 256. quod ne illi quidem loco convenire videtur.

V. 1306. Memorabilis traiectio vocum in attractione τὴν σὴν ὅπου σοι μητέρ' ἐστι, pro τὴν σὴν μητέρα, ὅπου ἐστι, similis illi apud Soph. Trach. 98. Ἅλιον αἰτῶ τοῦτο, καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας, πόθι μοι πόθι παῖς ναίει ποτέ. Male Elmslei. ad Heracl. 946. verba ὅπου σοι ἐστὶ per ἥτις σοί ἐστι v. 566. explicat.

V. 1307. κτείνουσ' ἐμέ i. e. ὅτι ἐμὲ ἔκτεινες, ut ὤν ponitur pro ὅς ἦν. vid. ad Hec. 804. Suppl. 651. Add.

V. 1308. Flor. 2. θελεις.

V. 1309. ἐν στέμμασι. Vid. v. 225.

V. 1310. Valck. ad Hipp. 728. em. οὔ. Est pro τινά ἐκείνων, ὑφ' ὧν, ut non Phoebus tantum, sed Xuthus etiam et Ion cogitari possint.

V. 1316. Ald. rell. ἱρὰ καθ. Correxit Barn. Pro ἐχρῆν in Gramm. gr. §. 387. 9. scribendum monui ἔδει, quia insolens videbatur structura verbi χρή cum dat. Alio loco Soph. Antig. 736. Ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός defendit eam Elmslei. ad Med. 1334. not. f. Cf. Erfurdt. ad Soph. l. c. v. 732.

V. 1320. Alias dicitur ὑπερβάλλειν τι, et scribi posset θριγκούς τούσδ', ut corrigit V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 359. Sed quum ὑπερβάλλειν idem sit quod ὑπερβαίνειν, dictum est ut supra 218. γυάλων ὑπερβῆναι.

V. 1324. Elmslei. ad Heracl. 689. scribi vult: ἀλλ' οὖν λεγόμεθά γ', ἡ φάτις. quia post particulas ἀλλ' οὖν uno alterove vocabulo interposito plerumque adhibeatur γε. Et λεγόμεσθ' est in Ald. Herv. 1. 2. λεγώμεσθ' in Brub. Cant. Musgrav. ubi nihil notatum e Florr. λεγώμεθ. Barn.

V. 1329. Ald. rell. μητρυιαῖς τε. E Flor. 1. 2. μητρυιαῖς γε recepi.

V. 1332. καθαρός Porson. Adv. p. 270. Vix verisimile, librarium, qui v. sq. καθαρός legerit, hic scripsisse καθαρῶς, sed contra.

V. 1336. ἄγκος pro ἄγγος Flor. 1. 2. Quum Musgr. ad vocem χερός offendisset, et legendum coniecisset τόδ' ἄγγους πλέκος, Iacobs legendum suspicabatur ὁρᾷς τόδ' ἄγγους κύτος ὑπ' ἀγκ. ἐμ. provocans ad Cycl. 398. quam coniecturam probat Wakefield. Elmsl. ad Heracl. 42. Ὁρᾷς τόδ' ἄγγος χερὸς ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς. Vulgatam defendit Lobeck. ad Ai. 308. ita tamen, ut, quid suspicionem moverit Musgravio, minus attendisse videatur. Is enim non id aegre ferebat, quod χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς pro ἐμῆς dictum esset (sic enim etiam Pindar. Ol. 8, 55. τεαῖς χερὸς ἐργασίαις, loco a Lobeck. allato) sed quod χερὸς ἀγκάλαι dici non posse videbatur. Neque vero quidquam proficitur Elmsleii coniectura: non magis enim χερὸς ὑπαγκάλισμα usquam legitur, quam χερὸς ἀγκάλαι, et quod est ὑπαγκάλισμα χερός id haud dubie est etiam ὑπ' ἀγκάλαις χερός. Sed in multis Tragi-

esset πτανοῖς, supra scripto δαλοῖς (sic etiam Flor. 2.) Musgrav. vocem πανοῖς in his latere suspicatus est. πτανοῖς etiam Vict. πτανόν et πανόν permutata supra 194. De voce vid. Pierson. Veris. p. 3 sqq. Blomfield. gloss. Agam. 275.

V. 1294. Flor. 2. Vict. λαχών. (β supra scr.)

V. 1295. Flor. 2. πατρός τε. (γε supra scr.)

V. 1299. τοῦ μέλλειν, nimirum ἐμὲ οἰκεῖν τὰ σά v. 1294. pro quo dici etiam possit τοῦ μέλλοντος φόβῳ.

V. 1300. μέλλων τύχοις i. e. μέλλοις οἰκεῖν τἀμά. Nam εἰ ἔμελλεν Ἴων τὰ τῆς Κρεούσης οἰκεῖν, ἔθανεν ἂν ἡ Κρέουσα.

V. 1303. Pro πατρικῆς Flor. 1. 2. πρι γῆς.

V. 1304. Ald. rell. ἤδέ σοι παμπ. Recte Barn. ἥδε σοι π. perverse Musgr. ἥ δέ σοι π.

V. 1305. Ald. Herv. 1. 2. Flor. 2. Vict. ἔκλιπε β. Flor. 1. ἔκλιπες. Brub. Cant. rell. ἔκλειπε. θεηλάτους ἕδρας explico *dei instinctu* vel *deo auctore aedificatas*, ut ad fabulam respiciatur, qua ipse sibi Apollo Delphos oraculi sedem delegerit et designaverit; Brodaeus *deo plenas.* Wakefield. huic loco ad amussim respondere dicit Hesychii glossam θεήλατον, ὑπὸ θεοῦ πεπηγμένον, et respici putat artificium, quod commemoratur a Callim. in Apoll. 58. θεήλατος *quod ad deos pertinet* interpretatur Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 256. quod ne illi quidem loco convenire videtur.

V. 1306. Memorabilis traiectio vocum in attractione τὴν σὴν ὅπου σοι μητέρ' ἐστι, pro τὴν σὴν μητέρα, ὅπου ἐστι, similis illi apud Soph. Trach. 98. Ἅλιον αἰτῶ τοῦτο, καρύξαι τὸν Ἀλκμήνας, πόθι μοι πόθι παῖς ναίει ποτέ. Male Elmslei. ad Heracl. 946. verba ὅπου σοι ἐστὶ per ἥτις σοί ἐστι v. 566. explicat.

V. 1307. κτείνουσ' ἐμέ i. e. ὅτι ἐμὲ ἔκτεινες, ut ὤν ponitur pro ὃς ἦν. vid. ad Hec. 804. Suppl. 651. Add.

V. 1308. Flor. 2. θέλεις.

V. 1309. ἐν στέμμασι. Vid. v. 225.

V. 1310. Valck. ad Hipp. 728. em. οὗ. Est pro τινὰ

ἐκείνων, ὑφ' ὧν, ut non Phoebus tantum, sed Xuthus etiam et Ion cogitari possint.

V. 1316. Ald. rell. ἱρὰ καθ. Correxit Barn. Pro ἐχρῆν in Gramm. gr. §. 387. 9. scribendum monui ἔδει, quia insolens videbatur structura verbi χρή cum dat. Alio loco Soph. Antig. 736. Ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός defendit eam Elmslei. ad Med. 1334. not. f. Cf. Erfurdt. ad Soph. l. c. v. 732.

V. 1320. Alias dicitur ὑπερβάλλειν τι, et scribi posset θριγκοὺς τούσδ', ut corrigit V. D. in *Quart. rev.* 18. p. 359. Sed quum ὑπερβάλλειν idem sit quod ὑπερβαίνειν, dictum est ut supra 218. γυάλων ὑπερβῆναι.

V. 1324. Elmslei. ad Heracl. 689. scribi vult: ἀλλ' οὖν λεγόμεθά γ', ἡ φάτις. quia post particulas ἀλλ' οὖν uno alterove vocabulo interposito plerumque adhibeatur γε. Et λεγόμεσθ' est in Ald. Herv. 1. 2. λεγώμεσθ' in Brub. Cant. Musgrav. ubi nihil notatum e Florr. λεγώμεθ. Barn.

V. 1329. Ald. rell. μητρυιαῖς τε. E Flor. 1. 2. μητρυιαῖς γε recepi.

V. 1332. καθαρός Porson. Adv. p. 270. Vix verisimile, librarium, qui v. sq. καθαρός legerit, hic scripsisse καθαρῶς, sed contra.

V. 1336. ἄγκος pro ἄγγος Flor. 1. 2. Quum Musgr. ad vocem χερός offendisset, et legendum coniecisset τόδ' ἄγγους πλέκος, Iacobs legendum suspicabatur ὁρᾷς τόδ' ἄγγους κύτος ὑπ' ἀγκ. ἐμ. provocans ad Cycl. 398. quam coniecturam probat Wakefield. Elmsl. ad Heracl. 42. Ὁρᾷς τόδ' ἄγγος χερὸς ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς. Vulgatam defendit Lobeck. ad Ai. 308. ita tamen, ut, quid suspicionem moverit Musgravio, minus attendisse videatur. Is enim non id aegre ferebat, quod χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς pro ἐμῆς dictum esset (sic enim etiam Pindar. Ol. 8, 55. τεαῖς χερὸς ἐργασίαις, loco a Lobeck. allato) sed quod χερὸς ἀγκάλαι dici non posse videbatur. Neque vero quidquam proficitur Elmsleii coniectura: non magis enim χερὸς ὑπαγκάλισμα usquam legitur, quam χερὸς ἀγκάλαι, et quod est ὑπαγκάλισμα χερός id haud dubie est etiam ὑπ' ἀγκάλαις χερός. Sed in multis Tragi-

corum locis ita adduntur *χερός*, *ποδός* etc. ut salvo sensu etiam abesse possint.

V. 1337. *ἐν στέμμασιν*, *vittis redimitam*, ut Herc. f. 665. *ἐν στεφάνοισιν.*

V. 1346. *τότε* Par. G. pro *τόδε*, superscripto *τόδε.*

V. 1347. *δρᾶσαι* coni. Musgrav. ut mox *σῶσαι.* Probat Elmslei. Mus. crit. VI. p. 300. ad Iph. T. 937.

V. 1350. MSS. Steph. *κέκρυψαι*, Flor. 1. *κρύπτεται.* Tum Ald. rell. *σπαργάνοισιν· οἶσθα σύ;* Musgr. coni. *σπαργάνοισιν οἶσθ᾽ ἅ σοί;* quasi vero fasciae variorum generum fuerint. Rectius Reisk. et Porson. Adv. p. 270. *σπάργαν᾽ οἷς ἐνῆσθα σύ;*

V. 1355. Ald. rell. *Ἀσίαν*, contra metrum. Scaliger. *Ἀσιάδ᾽* quod recepit Barn. probat Musgr.

V. 1359. Ald. rell. *ὅτου δ᾽ ἐβούλεθ᾽ οὕνεκ᾽, οὐκ ἔχω λ.* *οὕνεκ᾽* delevit Milton. et omittunt Flor. 1. 2. Supplendum videtur *ὅτου δὲ κτῆμα ὄν ἐβούλετό με σῶσαι τόδε.*

V. 1363. Ald. rell. *ζητεῖσθαι χρή.* Barn. *ζητεῖν σε χρή*, non monito lectore, ex emendatione Canteri, quae lectio in Flor. 2. supra vulgatam scripta est.

V. 1367. *ὅς μέτεσχε τῆς τύχης.* Vid. v. 48.

V. 1377. Ald. rell. *τλ. δέ θ᾽ ἡ τεκ.* Correxit Schaefer. ap. Herm. ad Vig. not. 316. p. 837.

V. 1379. Ald. rell. *οἶσον θεῷ.* MSS. Steph. Vict. *οἴσω θ.* ut Brod. coni. et Canter. edidit.

V. 1380. *μηδέν* Flor. 1. 2. pro *μηθέν.*

V. 1385. *ὅς γ᾽ ἔσωσέ μοι* ex emendat. H. Steph. pro *ὅς ἔσωσέ μοι.*

V. 1387. *ὑπερβαίην* Barnes. pro *ὑπερβαίη.* Wakef. servans Aldinae scripturam *οὐδ᾽ ὑπερβαίη τις ἄν.*

V. 1389. *καὶ σὺν δέ θ᾽ οἶσι* Ald. Herv. 1. Brub. *καὶ σύνδεθ᾽ οἶσι* Herv. 2. Canter. rell. ex emend. Brodaei et Flor. 1. 2.

V. 1395. Ioni tribuendum esse, quum antea Choro adscriberetur, monuit Heath. Fortasse leg. *καὶ πάροιθ᾽, ἥδησθά μοι* propter *πάροιθε.* Cum acerba ironia tacere eam iubet Ion, quum antea multa tacuerit, nimirum

insidias ipsi structas. Aliorum coniecturas consulto relinquo.

V. 1396. Cf. Valck. ad Phoen. 1282. et nostra ib. ad 1265.

V. 1397. Barn. *ᾧ 'ξέθηκ᾽ ἐγώ ποτε.* Sed vulgata quoque explicari potest. Ionem quidem se exposuisse, dicere non potest, quum hoc ex agnita arca demum colligat; arcam potest. Itaque quum dixerit se arcam exposuisse, correctionis cuiusdam caussa, addit *te quidem, mi fili.* Lenting. p. 106. scribit *οὗ 'ξέθηκ᾽*, *ubi* i. e. in qua arca, ut Hel. 607.

V. 1403. *σφάζοντες οὐ λήγοιτ᾽ ἄν*, *non desinetis me mactare, nihil intercedo, quominus continuo me mactetis.* Barnes. ita vertit, quasi esset *μὴ λήγετε.* Sed aptius esset, si *λήγειν* significatione transitiva accipi liceret, qua apud Homerum dicitur *οὐ λῆγε μένος* etc. Ita esset (*καίπερ*) *σφάζοντες οὐ λήγοιτ᾽ ἄν ἐμὲ ἀντεχομένην.*

V. 1404. *τῶν τ᾽ ἔσω κεκρ.* e Tyrwhitti coniectura pro *τῶν τε σῶν κεκρ.*

V. 1409. *λήψομαί σ᾽ ἐγώ* Tyrwhitt. pro *λήψομαι δ᾽ ἐγώ.*

V. 1410. Ald. rell. *τοξεῦσαι.* Par. E. G. *τοξεύω.* Flor. 1. 2. Vict. *τοξεύω* (superscripto *σαι*).

V. 1420. Ald. rell. *ἠτρίων.* Musgr. *ἠτρίοις.* In Vict. *εὐήτριον ἱμάτιον*, haud dubie adscriptum a Grammatico, qui usum vocis explicare vellet. Sic enim est in Flor. 2.

V. 1422. Ald. rell. *κἀκκρασπέδωτ᾽ ὄφεσιν.* Par. E. G. *κεκκρασπέδωτ᾽ ὄφ.* Vict. *κ᾽ εκκρασπέδωτ᾽.* Flor. 1. 2. *κεκρασπέδωτ᾽ ὄφ.* Barn. *κεκρασπέδωταί τ᾽ ὄφεσιν.*

V. 1423. *ὕφασμα θέσφαθ᾽, ὡς εὑρ.* Ald. rell. In MS. E. ita scribitur *θέσφαθ᾽*, ut simul appareant ductus litterae *μ.* Hinc Musgr. coni. *δεσμά θ᾽, ὡς εὑρ.* A v. 1422. lacuna est in Flor. 1. usque ad 1583.

V. 1425. *εὐστοχεῖς* Pierson. coniecit Veris. p. 13. pro *εὐτυχεῖς*, *an hoc solum bene coniicis*, ipse *οὐκ εὐστοχῶν.* Sensus est: *an hoc solo laetaris, quasi re felici.*

V. 1426. Ald. Herv. 1. Brub. *παγχρύσῳ γένει.* Herv. 2. Cant. ex emend. Brodaei *παγχρύσῳ γένυ.* Toup. Em. in

Suid. T. II. p. 301. *πάγχρυσοι γέννν*. Wakefield. *παγχρύσω γένυ*, de *γένυ* importune provocans ad Andr. 1158. Porson. apud Kidd. p. 225. *δράκοντε μαρμαίροντε πάγχρυσον γέννν*. eleganter. Certe quomodo *ἀρχαῖόν τι* in hoc tenore verborum locum habere possit, non assequor.

V. 1427. Creusae continuandum censet Pierson. Veris. p. 13. Ionem scire, unde haec serpentum simulacra et quo consilio data acceperit Creusa, non adeo mirum post ea, quae supra dixit v. 272 sqq. Ald. Herv. 1. *ἦ τέκν'*. Herv. 2. *ἡ τέκν'*. Brub. rell. *ἥ τέκν'*. ut correxit Brod. Barnes. coni. *ἦ τέκν. ἐντρ.* Vid. v. 25.

V. 1429. Ald. rell. *χρυσώμια*. MSS. Steph. *χρυσώματα*, quod recepit Canter.

V. 1433. Ald. rell. *σκόπελον εἰςηνέγκατο*. MSS. Steph. *σκόπελος*, ut coni. Brodaeus *ἐξηνέγκατο* e coniectura Scaligeri. Sed quidni *ἥν πρῶτ' Ἀθάνα σκόπελον εἰςηνέγκατο*. quandoquidem Minerva primam oleam terra edidisse dicebatur.

V. 1434. Ald. rell. *οὔπερ*, propter *εἴπερ*. *οὔποτ'* est ex em. Barnes.

V. 1440. *ἐνέρων* iungendum cum *μετά* v. sq.

V. 1441. Blomfield. ad Aesch. Pers. 633. *χθονίων*. Haec vulgaris esset constructio.

V. 1444. Vulgo *ἀναπτυχαί*. Scripsi *ἀμπτυχαί*, ut versus esset dochmiacus dimeter.

V. 1445. Ald. rell. *ἀΰσσω*. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. *ἀΰσω*, ut iam edidit Canter.

V. 1453. *ἐπέβαλον* Ald. Herv. 1. Brub. *ἀπέβαλον* Herv. 2. Cant. rell. et Flor. 1. 2. Vict.

V. 1454. *πόθεν* bis Ald. Herv. 1. Brub. Flor. 1. 2. semel Herv. 2. Canter. rell.

V. 1455. Ald. Herv. 1. *ἀγκάλ"* i. e. *ἀγκάλων*, ut est in Herv. 2. Brub. Canter. *ἀγκαλῶν* Barn. *ἀγκάλαιν* coni. Musgrav. *ἀγκαλῶν* iungendum cum *πόθεν*, *ex quibus ulnis?* monuit Wakef. quod vix aptum est. Verum videtur *ἀγκάλαιν*.

V. 1461. Vulgo *γενειάσι* et v. sq. *ἡδονᾶς*.

V. 1465. *τάδε*. Scaliger. et Brod. *τόδε*. Sed quis ita

dixerit pro *δῶμα δὲ τόδε ἐστ. ἔχει δὲ τυρ.* Musgr. *γᾶ δ' ἔτ' ἔχει τυρ.* *τάδε* non ad solum *δώματα* refertur, sed domum cum tota urbe, ut Latin. *haec*. v. c. *qui non haec stare cupiat* apud Cicer.

V. 1466. Versus videtur esse dochmiacus hypermeter, a quo transitur ad anapaesticos numeros et inde ad dochmiacos.

V. 1468. Herm. elem. d. m. p. 276. *νύκτα δέρκεται* ut prior versus finitus verbo *νύκτα* sit anapaesticus dimeter hypercatal. alter dactylus cum dochmiaco dimetro, in quo *ἀελίου* pro *ἁλίου* scribit.

V. 1472. In Ald. rell. verba *ὦ τέκνον, τί φῄς:* Xutho, illa *οἷον οἷον ἀνελ.* Ioni, v. 1475. 1475. 6. 7. Xutho tribuuntur. Veram personarum descriptionem monstravit Tyrwhitt.

V. 1473. Ald. rell. *γέγονας γάρ*. Recte Heath. *γέγονας ἄρ'*. Idem cum Tyrwh. interrogationis notam delevit, quae erat post *ἄλλοθεν*.

V. 1478. Vict. *ποθέν*.

V. 1482. Fortasse *αἶ αἶ! λέγεις μοι δόλια κοὐ σαφῆ τάδε*, ut hic etiam versus sit iambicus trimeter, ut reliqui, quibus Ion utitur.

V. 1486. Ald. Herv. 1. *τι κεδνός*. Herv. 2. Brub. Cant. rell. *τι κεδνόν* ex emend. Brodaei. Par. G. *τι καινόν*.

V. 1488. *κρύφιόν γ' ὠδῖν'* Heath. quum deesset *γ'*.

V. 1492. Par. E. *ἀνῆψα* pro *ἐνῆψα*. — Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. *ἐμὰς πλ.* quod nisi Scaligeri ingenio, sanari non potuit. *κερκίδος πλάνους*, an quia radius telam *pererrare* videtur?

V. 1494. *χειροῖν* Heath. pro *χεροῖν*.

V. 1497. Ald. rell. *ἀΐδαν*.

V. 1501. Vid. Hermann. ad Soph. Ai. 1105. p. 138 sq.

V. 1503. Addidi *αἰ*, quod ratio grammatica poscere videbatur.

V. 1504. Ald. rell. *δειλία δὲ καὶ τάδε*. Brodaeus et Scaliger *δειλαῖα*. (Corrige vitium e Musgr. propagatum.)

V. 1505. Ald. rell. *δυστυχίαισιν*.

V. 1513. *καὖθις αὖ* Pierson. Veris. p. 13. pro *καὖθις εὖ*.

V. 1516. Ald. rell. *φαεινaῖς*. Par. E. G. Flor. 2. Vict. *φαενναῖς*. Vid. ad Phoen. 84.

V. 1521. *ἐς οὖς σοι* pro *γάρ* citat Schol. Phoen. 909. quod praefert Porson. Adv. p. 251.

V. 1522. Ald. Herv. 1. 2. Cant. *τοῖς πράγμασι*. Brub. Barn. *τοῖσι πρ.*

V. 1523. Ald. rell. *μὴ σφαλεῖσα παρθένος Ἐγγίνεται*· ad quod in Vict. notatum: *ὅρα ἤ λείπει στοῖχος*. Recepi emendationem Musgravii.

V. 1525. Ald. rell. *προςτιθείς*. Flor. 2. Vict. *προςτιθεῖς*, ut edidit Musgr. *προςτιθῇς* e MSS. Steph. ediderunt Canter. et Barn. quo admisso, scribendum etiam *φῇς* v. 1527. pro *φής*. Sed hunc aoristi sec. coniunctivum esse recte monere videtur Elmsl. auct. annot. secundariae ad Med. p. 135, 2, 14. Itaque tutius est cum Elmsl. *προςτίθης* et *φής* scribere. Vid. ad Phoen. 93.

V. 1529. Ald. rell. *Ἀθηνᾶν*.

V. 1535. *αὑτοῦ* Ald. quod nunc non mutaverim, etsi v. 1532. et 1536. ibidem *αὑτοῦ* legatur.

V. 1538. *ταράσσων* Ald. rell. *ταράσσει* Par. G. ut coni. Reisk. *ταράσσει* (sscr. *ων*) Flor. 2. Vict. Superiora accipienda pro *ὁ θεὸς, εἴτε ἀληθής ἐστι, ἢ μάτην μαντεύεται*. Vid. Dobraeus ad Plut. 598.

V. 1539. Ald. rell. *δὴ νῦν*. Tum Ald. Herv. 1. Brub. *ἅμ' ἐξεῖλθεν*.

V. 1545. Ald. rell. *ὅδ' ὠφελ.*

V. 1549. Ald. rell. Flor. 2. *θεοδότων*. *θυοδόκων* est ex em. Pierson. ad Moerid. p. 271.

V. 1550. *ἀνθήλιον*. Magis ex more Atticorum *ἀντήλιον*. Vid. Blomfield. gloss. Agam. 502. Vict. *ἀντήλιος*.

V. 1553. Elmslei. ad Markl. Iph. A. 99. (*Quart. rev.* 14. p. 456.) coni. *με λεύσσετε* pro *φεύγετε*, hoc ex initio versus repetitum censens. Recte.

V. 1558. Ald. rell. *μέμψιν*. Par. E. Flor. 2. Vict. *μέμψις*.

V. 1561. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *οὔ φασί σε*, in Brub. cum asterisco praefixo. MSS. Steph. *οὐ φύσασί σε*.

V. 1562. Ald. rell. *ἀλλ' ὡς νομίζεις*. MSS. Steph. *ἀλλ' ὡς κομίζεις*. Par. E. G. Vict. *ἀλλ' ὡς νομίζῃς*.

V. 1563. Ald. rell. *ἀνώχθη*, quod esset ab *ἀνώγω*. Scribendum erat *ἀνεῴχθη*, in quo *ε* et *ῳ* in unam syllabam coalescunt.

V. 1579. De quatuor his tribubus Atticis disputavit Boeckh. in ind. lect. univ. Berol. per semestre aestiv. a. 1812. Cf. id. Staatshaush. II. p. 28. Müller. de Orchom. p. 307. Schoemann de comit. Ath. p. 358. Pro *Τελέων* Canter. nov. l. V, 19. *Γελέων* ex Herod. ubi etiam legendum videtur *Τελέων*. In fine Ald. rell. *εἶτα δεύτερος*. Correxit Canter. et *δεύτερον* Flor. 2.

V. 1580. Ald. rell. *ὅ πάντες ἀργολῆς τ' ἐμῆς ἀπ' αἰγίδος*. Flor. 2. *ἀργαλῆς* (sscr. *ο*). Margo Brub. *οἳ* ad *ὅ*, *ἀργαδῆς* ad *ἀργολῆς* adscriptum habet. Locum ita, ut nunc legitur, constituit Canter. Musgrav. tamen dedit *Ἐργαδεῖς*. Wakefield. *Ἐργαδῆς*.

V. 1581. Ald. *αἰγικορῆς*, recte, ut *Ἀργαδῆς*.

V. 1591. Flor. 1. *πόλεις*.

V. 1592. Par. E. *τῆς* pro *γῆς*.

V. 1594. Ald. Herv. 1. *κεκλῆσθε*. Correxit Brodaeus.

V. 1603. Flor. 1. *εἴη*. 2. *εἴη* (sscr. *ς*). Optativus post coniunctivum positus esse videtur, quia hoc se non tam futurum praevidere, quam optare profitetur Pythia, pro *σύ τ' ἔχουσα ἧς — εἴθε ἔχουσ' εἴης*, quemadmodum locum Homeri Il. *χ'*, 244. explicavi Gramm. gr. §. 506. not. 2. Sed Porson. apud Wakefield. *ἴῃς*.

V. 1605. Ald. rell. *ἡμῖν*. Correxit Canter.

V. 1608. Porson. Adv. p. 283. citat: *καὶ πρὶν ποῦ τόδ' οὐκ ἄπιστον ἦν*. ex certa Musgravii emendatione, inquit, qui scribi volebat: *Λοξίου καὶ τῆςδ', ἐπεὶ πρὶν ποῦ τόδ' οὐκ ἄπ. ἦν; καὶ-δέ* in eodem sententiae membro non occurrere apud antiquiores contendit Porson. ad Or. 614. cui contradixerunt Schaef. ad Long. p. 350. Hermann. ad Vig. not. 345 b. Sed ipsa sententiae con-

formatio πρὶν ποῦ τόδ' οὐκ ἄπιστον ἦν i. e. πρὶν τόδ' ἄπιστον ἦν gravior est quam pro rei natura, imprimis si καί cum Porsono intactum relinquas: nam *antea etiam* significat nunc esse, quod iam antea fuerit.

V. 1613. Ald. rell. πύλαις. Margo Barn. πύλας. unde sic edidit Wakefield.

V. 1614. Ald. rell. μεταβαλοῦσ' ἀεί που. Pro ἀεί που Barn. αἰθρίας. Grotius post μεταβαλοῦσ' plene distinxit, et reposuit ἀεί γέ που ut haec cum sqq. cohaererent. Ego melius putavi ἀεὶ δέ που, quamvis molestum est που, statim sequente πως. Elegans est Musgr. coniectura μεταβαλοῦσ' ἀμείνονα, quam vellem codex aliquis confirmaret.

V. 1616. Ald. rell. στείχοιμεν. στείχωμεν est e Schaeferi coniectura, probata Elmsleio ad Bacch. 843. ad Oed. C. 11. — στείχεσθ' Ald. rell. Correxit Canter.

V. 1618. δ' pro γ' e Flor. 1. 2. recepi.

V. 1622. Ald. rell. εὐπράξειαν ἄν. una voce, quod ne Barnes. et Musgrav. quidem correxerunt. ὥςπερ πέφυκασ' sc. οὔποτε εὖ πράττειν.

NOTAE IN HERCULEM FUR.

V. 1. Ald. rell. οἶδε. Flor. 1. εἶδε.

V. 3. Ald. rell. ἔτικτεν ὁ Περσ. Correxit Barnes. in nota. Tum Ἡρακλέος vulgo, Ἡρακλέους Hermann. citans Porson. ad Med. 675.

V. 4. ἔσχεν, *habitavit.*

V. 5. Servavi lectionem Ald. et Codd. etsi suspectam ob υς nominis barytoni productum, quum alias non nisi oxytona ύς producant. vid. Draco p. 33, 19. Hinc Barnes. fulcrum γ' infersit, quod probatum retinuit Musgr. idem legi posse dicit στάχυς βλάστησεν: paulo melius Reisk. στάχυς ἀνέβλαστεν. Quum ύς nominum oxytonorum a Tragicis nonnunquam corripiatur, (vid. Spitzner de vers. Gr. heroico p. 67 sq.) quid mirum, υς nom. barytonorum ad similitudinem oxytonorum productum esse?

V. 7. τεκνοῦσι παίδων παισίν Codd. et edd. Hoc idem esse dicit Wakefield. ac πόλει τεκνοῦσι παίδων παίδας, inauditam enallagen commentus. Musgrav. coni. στέφουσι, *ornant, coronant*, Bothius τεχνῶσι. πυργοῦσι est ex emendatione Iacobsii Exerc. I. p. 199. Aliud quid elici fortasse possit e v. 775 sq.

V. 10. Reisk. et Tyrwhitt. ἧς, vel quod συναλαλάζειν τινά dici non posse censebant, vel duplici dativo ὑμεναίοισι λωτῷ offensi. At haec est figura ἐκ παραλλήλου. Cf. Reisig. observ. crit. in Oed. C. p. 266.

V. 14. Μεγάραν τε τήνδε Ald. Herv. 1. Brub. Flor. 1. 2. Vict. Μεγ. δὲ τήνδε Herv. 2. Canter. Barn. Musgr.

V. 15. Flor. 1. 2. Κυκλωπίαν.

V. 17. *Ἠλεκτρυῶνα* Ald. rell. *Ἠλεκτρύωνα* Barnes. et Hermann. qui citat Wesseling. ad Diod. IV, 58.

V. 19. *καθόδου* ex emendatione Reiskii et Tyrwhitt. pro *καθόλου*.

V. 20. *ἐξημερῶσαι* per appositionem additum: nam *τὸ ἐξημερῶσαι γαῖαν μισθὸς ἦν καθόδου*.

V. 21. Ald. Herv. 1. Brub. Cant. Musgr. *εἴτέ του χρ.* Herv. 2. Barn. *εἴτε του χρ.* Hermann. *εἴτε τοῦ χρ.* ut legi voluit Porson. Adv. p. 261. Cf. Monk. ad Hippol. 1251. „Semper apud nostrum articulum adsciscit. Vid. Iphig. T. 1486. Helen. 1656. fr. Temen. ap. Stob. CXXIII. p. 617, 18.“ *τοῦ χρεὼν μέτα*, ***ducente fato***, ut Suppl. 592. *δαίμονος τοὐμοῦ μέτα*, ***fortuna mea duce***. Cf. Heindorf. ad Phaedon. §. 43.

V. 23. Elmslei. ad v. 1279. in ***Class. journ.*** XV, p. 217. *τὸν λοίσθιον δέ.* Vix opus.

V. 27. *Δίρκης τις εὐν.* Paris. E. G. Flor. 1. 2. Vict. ut legendum coni. Pierson. Veris. p. 218. In Ald. rell. deest *τις*. Brub. *Δίρκης μὲν εὐν.*

V. 31. De altero hoc Lyco vid. Heyn. Observ. ad Apollod. p. 179.

V. 35. *ἀνημμένον* amicus Musgravii, probante Hermanno in Corrig.

V. 38. *ὁ κλεινὸς οὗτος* Elmsl. in ***Class. j.*** p. 206. malit *ὁ καινὸς οὗτος*, coll. v. 535. 750. ubi, ut in omnibus locis a Piersono Veris. p. 228. allatis, legi vult *καινός*. Vulgatam tueri videtur v. 535. et *κλεινός* non tantum illustrem, celebrem significare, sed eum, qui in alto dignitatis fastigio constitutus est. Cf. El. 780.

V. 39. Ald. rell. *ἐξελθεῖν.* Correxerunt Brodaeus et H. Steph.

V. 40. *δάμαρτά θ᾽ ὡς* e Canteri correctione pro *δάμαρθ᾽ ὡς.* et sic Flor. 1. 2.

V. 43. *μήτρωσιν* ***in gratiam avunculorum***, ut Asius *μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο, Αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης* Il. π', 717.

V. 45. Pro *τροφὸν* Elmslei. in ***Class. journ.*** *τροφέα*, quia *τροφός* masculino genere non usurpetur. Recte vulgatam defendit Hermann. ad Soph. Phil. 344.

V. 47. Ald. rell. *Ἡρακλέος.* Flor. 1. *Ἡράκλεον.*

V. 51. Ald. rell. *χρειοῖ.* Heath. et Musgr. *χρεῖοι. φυλάσσομεν.* Apte Wakefield. comparat Od. ε', 208. Soph. Phil. 1328. Similiter *φρουρεῖν* usurpat Aesch. Prom. 31.

V. 53. Elmslei. ad Heracl. 824. *πλευρὰν τιθ.* Vid. ad Iph. T. 288. — *ἐσφαγισμένοι* Flor. 1.

V. 55. *οὐ σαφοῖς* Ald. Herv. 1. *οὐ σαφῶς* Herv. 2. Brub. Cant. *οὐ σαφεῖς* ex emendatione Brodaei edidit Barnes. et sic MSS. Steph. Flor. 1. 2. Vict.

V. 58. 59. non cum Hermanno mutatam esse constructionem existimo, quia in mente haberet Euripides *ἥν μήποτε λάχοι* (possis etiam, quum et *τυγχάνειν τινός* et *τυγχάνειν τι* dicatur, — Gramm. gr. §. 363. not. — utramque constructionem confusam esse dicere) sed est per appositionem dictum pro *ὅ* (*τὸ δυςπραξίας τυχεῖν*) *φίλων ἔλεγχος ἀψευδέστατός ἐστι.* Vid. Gramm. gr. §. 432. 4. Sic etiam accepit Elmslei. in censura p. 207.

V. 61. Suppl. 593. *στρατηλατήσω κλεινὸς ἐν κλεινῷ δορί.*

V. 63. Barnes. non monito lectore *ἀπηλαύθην* ***haud fructum tuli patris fortunae***, quod barbarum est. Meliorem Musgraviana explicationem non habeo; sed tamen insolita est locutio *εἰς πατέρα ἀπηλάθην τύχης* pro *τῆς τοῦ πατρὸς τύχης ἀπηλάθην.* quam ita defendas, ut *ἀπηλάθην τύχης* idem esse dicas, quod *ἐδυςτύχησα*, et *δυςτυχεῖν εἴς τι* dici v. c. Soph. Oed. C. 800. Recte autem Musgrav. monet, quum dicendum esset *οὔτ᾽ εἰς πατέρα, οὔτ᾽ εἰς πόσιν*, pro hoc altero dictum esse *κἀμ᾽ ἔδωκε παιδὶ σῷ.* Victor. *ἐγὼ γὰρ οὗτος πατέρ᾽ ἀπηλ. τ.*

V. 64. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *ὡς οὕνεκ᾽ ὄλβῳ.* MSS. Steph. *ὃς οὕνεκ᾽ ὄλβου*, ut edidit Canter. et sic Flor. 1. 2. *ὡς οὐκ ἐν ὄλβῳ* Vict.

V. 65. Ald. *μαραί.* Herv. 1. iam *μακραί.* *ἧς πέρι* et *ἧς ἔρωτι* ad figuram *ἐκ παραλλήλου* pertinet.

V. 68. Flor. 1. *ἐπίδημον.*

V. 71. *ὑπο πτεροῖς* e correctione Piersoni Veris. p. 73 pro *ὑποπτέρους.*

V. 72. *ὑφειμένη*, ***submisso ad melius tegendos pullos***

V. 17. *Ἠλεκτρυῶνα* Ald. rell. *Ἠλεκτρύωνα* Barnes. et Hermann. qui citat Wesseling. ad Diod. IV, 58.

V. 19. *καθόδου* ex emendatione Reiskii et Tyrwhitt. pro *καθόλου*.

V. 20. *ἐξημερῶσαι* per appositionem additum: nam *τὸ ἐξημερῶσαι γαῖαν μισθὸς ἦν καθόδου*.

V. 21. Ald. Herv. 1. Brub. Cant. Musgr. *εἴτέ του χρ*. Herv. 2. Barn. *εἴτε του χρ*. Hermann. *εἴτε τοῦ χρ*. ut legi voluit Porson. Adv. p. 261. Cf. Monk. ad Hippol. 1251. „Semper apud nostrum articulum adsciscit. Vid. Iphig. T. 1486. Helen. 1656. fr. Temen. ap. Stob. CXXIII. p. 617, 18." *τοῦ χρεὼν μέτα*, *ducente fato*, ut Suppl. 592. *δαίμονος τοὐμοῦ μέτα*, *fortuna mea duce*. Cf. Heindorf. ad Phaedon. §. 43.

V. 23. Elmslei. ad v. 1279. in *Class. journ.* XV, p. 217. *τὸν λοίσθιον δέ*. Vix opus.

V. 27. *Δίρκης τις εὐν*. Paris. E. G. Flor. 1. 2. Vict. ut legendum coni. Pierson. Veris. p. 218. In Ald. rell. deest *τις*. Brub. *Δίρκης μὲν εὐν*.

V. 31. De altero hoc Lyco vid. Heyn. Observ. ad Apollod. p. 179.

V. 35. *ἀνημμένον* amicus Musgravii, probante Hermanno in Corrig.

V. 38. *ὁ κλεινὸς οὗτος* Elmsl. in *Class. j.* p. 206. malit *ὁ καινὸς οὗτος*, coll. v. 535. 750. ubi, ut in omnibus locis a Piersono Veris. p. 228. allatis, legi vult *καινός*. Vulgatam tueri videtur v. 535. et *κλεινός* non tantum illustrem, celebrem significare, sed eum, qui in alto dignitatis fastigio constitutus est. Cf. El. 780.

V. 39. Ald. rell. *ἐξελθεῖν*. Correxerunt Brodaeus et H. Steph.

V. 40. *δάμαρτά θ' ὡς* e Canteri correctione pro *δάμαρθ' ὡς*. et sic Flor. 1. 2.

V. 43. *μήτρωσιν in gratiam avunculorum*, ut Asius *μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο, Αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης* Il. π', 717.

V. 45. Pro *τροφὸν* Elmslei. in *Class. journ.* *τροφέα*, quia *τροφός* masculino genere non usurpetur. Recte vulgatam defendit Hermann. ad Soph. Phil. 344.

V. 47. Ald. rell. *Ἡρακλέος*. Flor. 1. *Ἡράκλεον*.

V. 51. Ald. rell. *χρειοῖ*. Heath. et Musgr. *χρεῖοι*. *φυλάσσομεν*. Apte Wakefield. comparat Od. ε', 208. Soph. Phil. 1328. Similiter *φρουρεῖν* usurpat Aesch. Prom. 31.

V. 53. Elmslei. ad Heracl. 824. *πλευρὰν τιθ*. Vid. ad Iph. T. 288. — *ἐσφαγισμένοι* Flor. 1.

V. 55. *οὐ σαφοῖς* Ald. Herv. 1. *οὐ σαφῶς* Herv. 2. Brub. Cant. *οὐ σαφεῖς* ex emendatione Brodaei edidit Barnes. et sic MSS. Steph. Flor. 1. 2. Vict.

V. 58. 59. non cum Hermanno mutatam esse constructionem existimo, quia in mente haberet Euripides *ἣν μήποτε λάχοι* (possis etiam, quum et *τυγχάνειν τινός* et *τυγχάνειν τι* dicatur, — Gramm. gr. §. 363. not. — utramque constructionem confusam esse dicere) sed est per appositionem dictum pro *ὅ* (*τὸ δυςπραξίας τυχεῖν*) *φίλων ἔλεγχος ἀψευδέστατός ἐστι*. Vid. Gramm. gr. §. 432. 4. Sic etiam accepit Elmslei. in censura p. 207.

V. 61. Suppl. 593. *στρατηλατήσω κλεινὸς ἐν κλεινῷ δορί*.

V. 63. Barnes. non monito lectore *ἀπηλαύθην* *haud fructum tuli patris fortunae*, quod barbarum est. Meliorem Musgraviana explicationem non habeo; sed tamen insolita est locutio *εἰς πατέρα ἀπηλάθην τύχης* pro *τῆς τοῦ πατρὸς τύχης ἀπηλάθην*. quam ita defendas, ut *ἀπηλάθην τύχης* idem esse dicas, quod *ἐδυςτύχησα*, et *δυςτυχεῖν εἴς τι* dici v. c. Soph. Oed. C. 800. Recte autem Musgrav. monet, quum dicendum esset *οὔτ' εἰς πατέρα, οὔτ' εἰς πόσιν*, pro hoc altero dictum esse *κἄμ' ἔδωκε παιδὶ σῷ*. Victor. *ἐγὼ γὰρ οὗτος πατέρ' ἀπηλ. τ.*

V. 64. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *ὡς οὕνεκ' ὄλβῳ*. MSS. Steph. *ὅς οὕνεκ' ὄλβου*, ut edidit Canter. et sic Flor. 1. 2. *ὡς οὐκ ἐν ὄλβῳ* Vict.

V. 65. Ald. *μαραί*. Herv. 1. iam *μακραί*. *ἧς πέρι* et *ἧς ἔρωτι* ad figuram *ἐκ παραλλήλου* pertinet.

V. 68. Flor. 1. *ἐπίδημον*.

V. 71. *ὕπο πτεροῖς* e correctione Piersoni Veris. p. 73 pro *ὑποπτέρους*.

V. 72. *ὑφειμένη*, *submisso ad melius tegendos pullos*

corpore. Apud Soph. Antig. 527. ὑφειμένη est *in insidiis subsidens.*

V. 73. Ald. Herv. 1. Brub. ἄλλης ἄλλοθεν. Herv. 2. Canter. rell. ἄλλος ἄλλ. ut est in Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 74. ποῦ πατὴρ ἄπεστι, i. e. ποῖ βεβηκὼς ἄπεστι. Minus recte Elmslei. ad Iph. T. 358. scribi iubet ποῦ πατὴρ ἄπ.

V. 80. Ald. rell. ἢ πέδον σωτηρίας. Barnesius e Canteri coniectura, probata Aem. Porto, ἔμπεδον σωτ. Melius Musgr. ἢ πόρον σωτ. quod Hermann. quoque recepit.

V. 83. κρέσσονες Ald. rell. Correxit Hermann.

V. 86 sq. μὴ θανεῖν ἕτοιμον ᾖ etc. id est, μή, τοῦ θανεῖν ἑτοίμου ὄντος, χρόνον μηκύνωμεν. Vid. Wolf. Anal. I. p. 318.

V. 89. παραινεῖν. Reisk. et Heath. περαίνειν, sine idonea causa: nam et παραίνεσιν, consilium, ab Amphitruone expetiverat Alcmena, et παραινεῖν τι non inusitatum est. φαύλως explicatur verbis ἄνευ πόνου, et σπουδάσαντ᾽ ἄνευ πόνου est ex illis oxymoris, quibus delectatur Euripides: nam σπουδάζειν dicitur etiam, qui aliquid efficere tentat, quamvis levi opera.

V. 90. προςδεῖ σ᾽ Ald. rell. προςδεὶς Musgrav. ut ἐνδεὶς, ἐνδέομεν Iph. Ai. 41. Troad. 799. Sensus esse videtur: an non satis iam doloris habes, ut eum augere etiam velis, dilata morte, an ita vitam amas, ut ne expediendae quidem salutis rationem ullam anquirere velis, quae periculum afferat?

V. 95. Ald. rell. γένοιτ᾽ ἄν, ὦ θύγατερ, οὔριος δρόμος. Barnes. μοι infersit ante θύγατερ, quod servavit Musgrav. uncinis tamen inclusum. Wakefield. γένοιτο νῷν, ὦ θύγ. Herrmann. ex Erfurdtii emendatione γένοιτό τἄν, Elmslei. in censura p. 207. γένοιτ᾽ ἂν ἔτ᾽ ἄν, ὦ θυγ. οὔριος δρ. Mihi satius videbatur e v. 97. repetere ἔτ᾽

V. 96. τῶνδ᾽ excidit in Herv. 2. Canter. Commel.

V. 97. Ald. rell. ἔλθοι τέ ποτ᾽ ἄν. Musgrav. MS. 2714. (Bibl. Paris. duas tantum Eurip. fabulas habens, Hercu-

lem et Electram) ἔλθοι τ᾽ ἔτ᾽ ἄν. Sic etiam Flor. 1. 2. ἔλθοι τ᾽ ἔτ᾽ ἂν τέκνων Vict.

V. 98. Ald. Herv. 1. τέκνον. Herv. 2. rell. et Codd. τέκνων. quo spectare etiam videtur τέκνων, quod e Vict. ad super. v. enotatum est.

V. 102. Musgrav. καὶ πνεύματ᾽ ἀνέμων· οὐδ᾽ ἀεὶ ῥώμ. ἔχει, non probante Schaefero ad Dionys. Halic. p. 114. Quod vero idem Vir egregius hunc versum pro spurio habet, qui certe orationem minus commode interpellet, non assentior. Dictum enim est pro ὥςπερ πνεύματ᾽ ἀνέμων οὐκ ἀεὶ ῥώμην ἔχει, οὕτως οἱ εὐτυχ. - - -

V. 104. ἐξίσταται Ald. rell. et Codd. μεθίσταται Stob. Tit. III. p. 461. Grot. quod nollem cum Hermanno recepissem: nam ἐξίσταται πάντ᾽ ἀπ᾽ ἀλλήλων δίχα commodam explicationem habet, ἐξίσταται ἀλλήλοις, *cedunt inter se* i. e. per vices sibi inter se succedunt, ut Soph. Ai. 672. ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν. et brevius dictum est pro ἐξίσταται ἀλλήλοις ὥςτε ἀπ᾽ ἀλλήλων δίχα κεχωρίσθαι.

V. 106. Wakefield. comparat Pind. Isthm. 8, 32. χρὴ δ᾽ ἀγαθὰν ἐλπίδ᾽ ἀνδρὶ μέλειν.

V. 107 sqq. Hoc carmen antistrophicum esse primus monuit Tyrwhitt. ap. Musgrav.

V. 107. 108. ὑπώροφα. Vid. ad Orest. 146. Quum verbum deesset, e quo penderent hi accusativi, Scaliger. eumque secutus Barnes. post γεραιά addiderunt λιπών. At repugnat metrum. Musgrav. ἐστάλην mutandum censet in ἐξῆλθον, quod per se vix verisimile pro voce poetica ἐστάλην substitutum esse vocabulum e vulgari consuetudine petitum. Pendent illi accusativi ab ἐστάλην. μέλαθρα ἐστάλην est *ad aedes* regias *accessi, venio,* ut recte cepit Bothius, et γεραιὰ δέμνια sunt lecti senum Amphitruonis et Alcmenae. Hermann. ἔρεισμα θέμενος accipit pro ἐρειδόμενος et hoc pro διαπορευόμενος, ut Ion. 741. βάκτρῳ δ᾽ ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός. In illo igitur loco περιφερῆ στίβον χθονός de solo vel via, qua ingrediendum est, accepit, nec aliter ea verba accipi posse censeo. At v. 121. Intelligitur pes titubans, inquit. Eamdem rem similiter in Ione l. c. per περιφερῆ στίβον χθονός indicavit. Num igitur περιφερὴς στίβος

corpore. Apud Soph. Antig. 527. *ὑφειμένη* est *in insidiis subsidens.*

V. 73. Ald. Herv. 1. Brub. *ἄλλης ἄλλοθεν.* Herv. 2. Canter. rell. *ἄλλος ἀλλ.* ut est in Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 74. *ποῦ πατὴρ ἄπεστι,* i. e. *ποῖ βεβηκὼς ἄπεστι.* Minus recte Elmslei. ad Iph. T. 358. scribi iubet *ποῦ πατὴρ ἄπ.*

V. 80. Ald. rell. *ἢ πέδον σωτηρίας.* Barnesius e Canteri coniectura, probata Aem. Porto, *ἔμπεδον σωτ.* Melius Musgr. *ἢ πόρον σωτ.* quod Hermann. quoque recepit.

V. 83. *κρέσσονες* Ald. rell. Correxit Hermann.

V. 86 sq. *μὴ θανεῖν ἕτοιμον ᾖ* etc. id est, *μή, τοῦ θανεῖν ἑτοίμου ὄντος, χρόνον μηκύνωμεν.* Vid. Wolf. Anal. I. p. 318.

V. 89. *παραινεῖν.* Reisk. et Heath. *περαίνειν,* sine idonea causa: nam et *παραίνεσιν,* consilium, ab Amphitruone expetiverat Alcmena, et *παραινεῖν τι* non inusitatum est. *φαύλως* explicatur verbis *ἄνευ πόνου,* et *σπουδάσαντ᾽ ἄνευ πόνου* est ex illis oxymoris, quibus delectatur Euripides: nam *σπουδάζειν* dicitur etiam, qui aliquid efficere tentat, quamvis levi opera.

V. 90. *προςδεῖ σ᾽* Ald. rell. *προςδεῖς* Musgrav. ut *ἐνδεῖς, ἐνδέομεν* Iph. Ai. 41. Troad. 799. Sensus esse videtur: an non satis iam doloris habes, ut eum augere etiam velis, dilata morte, an ita vitam amas, ut ne expediendae quidem salutis rationem ullam anquirere velis, quae periculum afferat?

V. 95. Ald. rell. *γένοιτ᾽ ἄν, ὦ θύγατερ, οὔριος δρόμος.* Barnes. *μοι* infersit ante *θύγατερ,* quod servavit Musgrav. uncinis tamen inclusum. Wakefield. *γένοιτο νῷν, ὦ θύγ.* Herrmann. ex Erfurdtii emendatione *γένοιτό τἄν,* Elmslei. in censura p. 207. *γένοιτ᾽ ἂν ἔτ᾽ ἄν, ὦ θυγ. οὔριος δρ.* Mihi satius videbatur e v. 97. repetere *ἔτ᾽*

V. 96. *τῶνδ᾽* excidit in Herv. 2. Canter. Commel.

V. 97. Ald. rell. *ἔλθοι τέ ποτ᾽ ἄν.* Musgrav. MS. 2714. (Bibl. Paris. duas tantum Eurip. fabulas habens, Herculem et Electram) *ἔλθοι τ᾽ ἔτ᾽ ἄν.* Sic etiam Flor. 1. 2. *ἔλθοι τ᾽ ἔτ᾽ ἂν τέκνων* Vict.

V. 98. Ald. Herv. 1. *τέκνον.* Herv. 2. rell. et Codd. *τέκνων.* quo spectare etiam videtur *τέκνων,* quod e Vict. ad super. v. enotatum est.

V. 102. Musgrav. *καὶ πνεύματ᾽ ἀνέμων· οὐδ᾽ ἀεὶ ῥώμ. ἔχει,* non probante Schaefero ad Dionys. Halic. p. 114. Quod vero idem Vir egregius hunc versum pro spurio habet, qui certe orationem minus commode interpellet, non assentior. Dictum enim est pro *ὥςπερ πνεύματ᾽ ἀνέμων οὐκ ἀεὶ ῥώμην ἔχει, οὕτως οἱ εὐτυχ.* - - -

V. 104. *ἐξίσταται* Ald. rell. et Codd. *μεθίσταται* Stob. Tit. III. p. 461. Grot. quod nollem cum Hermanno recepissem: nam *ἐξίσταται πάντ᾽ ἀπ᾽ ἀλλήλων δίχα* commodam explicationem habet, *ἐξίσταται ἀλλήλοις, cedunt inter se* i. e. per vices sibi inter se succedunt, ut Soph. Ai. 672. *ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν.* et brevius dictum est pro *ἐξίσταται ἀλλήλοις ὥςτε ἀπ᾽ ἀλλήλων δίχα κεχωρίσθαι.*

V. 106. Wakefield. comparat Pind. Isthm. 8, 32. *χρὴ δ᾽ ἀγαθὰν ἐλπίδ᾽ ἀνδρὶ μέλειν.*

V. 107 sqq. Hoc carmen antistrophicum esse primus monuit Tyrwhitt. ap. Musgrav.

V. 107. 108. *ὑπώροφα.* Vid. ad Orest. 146. Quum verbum deesset, e quo penderent hi accusativi, Scaliger. eumque secutus Barnes. post *γεραιά* addiderunt *λιπών.* At repugnat metrum. Musgrav. *ἐστάλην* mutandum censet in *ἐξῆλθον,* quod per se vix verisimile pro voce poetica *ἐστάλην* substitutum esse vocabulum e vulgari consuetudine petitum. Pendent illi accusativi ab *ἐστάλην. μέλαθρα ἐστάλην* est *ad aedes* regias *accessi, venio,* ut recte cepit Bothius, et *γεραιὰ δέμνια* sunt lecti senum Amphitruonis et Alcmenae. Hermann. *ἔρεισμα θέμενος* accipit pro *ἐρειδόμενος* et hoc pro *διαπορευόμενος,* ut Ion. 741. *βάκτρῳ δ᾽ ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός.* In illo igitur loco *περιφερῆ στίβον χθονός* de solo vel via, qua ingrediendum est, accepit, nec aliter ea verba accipi posse censeo. At v. 121. Intelligitur pes titubans, inquit. Eamdem rem similiter in Ione l. c. per *περιφερῆ στίβον χθονός* indicavit. Num igitur *περιφερὴς στίβος*

χθονός est *pes titubans*; etiam adiecto χθονός? Quod etiam-si sic explicari posset, concideret interpretatio ad v. 108. proposita. Quid enim est διαπορεύεσθαι πόδα σφαλερόν? Nec διαπορευόμενος μέλαθρα sensui convenit, sed διαπορευθείς i. e. λιπών, et quis tandem παλαιὰ δέμνια διαπορεύεται? Mendosum esse locum e metro apparet; sed mendum in antistropha esse probabilius est. ἔρεισμα (Flor. 1. ἔρισμα) θέμενος est ἐρειδόμενος et iungendum cum ἀμφὶ βάκτροις.

V. 110. πολιὸς ὄρνις. Cf. infra v. 680.

V. 111. ἔπεα καὶ δόκημα recto casu ad senes ipsos referri recte monuit Heath. De plurali in appositione vid. ad Hec. 262. Orest. 1046. ἔπεα senem infirmum appellat, ut infra 226. γλώσσης ψόφον. Cum δόκημα ὀνείρων comparari potest quod legitur Phoen. 1722. ὥστ' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων.

V. 113. τρομερὰ μέν ex emendatione Tyrwhitti pro τρομ. μόνον.

V. 114. Ald. rell. ἰὼ τέκεα τέκεα. Herm. ὦ τέκεα, unde sumsi ὦ, sed τέκεα duplicato.

V. 118. Musgrav. scribendum censet μὴ πόδα προκάμητε.

V. 120. ζυγηφόρον Ald. rell. Metri indicio ζυγοφόρον scripsit Hermann. Sed nec sequentia strophico versui respondent, qui est iambicus trimeter. Itaque Hermann. ante ἀνέντες syllabam deesse suspicatur, et scribendum ἐξανέντες, quod *remittendi* vi legitur in Soph. Phil. 705. De sensu vid. Hermann.

V. 121. φέρων Ald. rell. et Codd. φέρον Vict. φέρω Hermann. cum Heathio, sed ita ut sit indicativi modi; *nam onus fero*, credo; quod mihi languidum videtur. Interpunxi post ἀνέντες, ut cohaereant λαβοῦ χερῶν, ὡς φέρων. — κώλου est e MSS. Steph. pro πώλου. Sed τροχήλατον κῶλον quomodo significare possit *tremulum pedem*, ut vertit Barnes. vel *titubantem pedem*, ut Hermann. non assequor. Musgr. τροχ. βώλου, *lapidem molarem* intelligens, quem sequitur Wakefield.

V. 126. δόρατα Both. et Hermann. pro δούρατα. Vss. 125. 6. sedes inter se permutare vult Musgrav. probante Elmsleio.

V. 132. Both. ἐκ τοκέων quod δισυλλάβως pronunciandum sit, Hermann. ἐκ πατρὸς τέκνοις, οὐδ' ἀποίχ. χ. Certe λελοιπέναι ἔκ τινος pro *relinquere aliquem* quis dixerit, nescio. Equidem hunc versum διὰ μέσου positum esse censeo, et cohaerere ista, πατρὸς ὡς -- προςφερεῖς ὀμμάτων αὐγαί, οὐδ' ἀποίχεται χάρις, intermedia vero esse pro *quamvis infortunium inde a parentibus* (ἐκ τοκέων) *non deficiat*.

V. 133. χάρισ' male Musgr. — Post v. 136. incredibili socordia omissi sunt duo versus:

Ἀλλ' εἰςορῶ γὰρ τῆςδε κοίρανον χθονὸς
Λύκον περῶντα τῶνδε δωμάτων πέλας.

in quibus περῶντα pro παρόντα dedit Musgrav. e Par. E. G. et 2714. Idem habent Florr.

V. 142. ἤ libri.

V. 143. Vulgo. ὥςθ' ὑπὲρ γῆν ἀ. *itaque*. quod non debueram in ὡς mutare.

V. 146. θεόν e coniectura Erfurdtii addidit Hermann. Similiter Wakefield. ὡς σύγγ. σοι Ζεὺς τέκοι θεὸν νέον. Sed elegans est Reiskii coniectura ὡς σύγγαμός σοι Ζῆνα Ζεὺς τέκοι νέον. Milton. et ex eo Barnes. ὡς σύγγ. σοι παῖδα Ζεὺς τέκοι νέον. Valck ad Phoen. 431. p. 161. ὡς σύγγαμός σοι Ζεὺς τόκου τε ξυνεών.

V. 148. τί δὴ τὸ σεμνόν i. e. τί δὴ τὸ σεμνόν ἐστιν, ὅ κατείργασται. Vid. ad Bacch. 465. τὸ σεμνόν dixit, quo significaret ea, quae Alcmena de Hercule iactaret.

V. 150. ἐν βρόχοις ἑλεῖν leonem censet Lycus, non eum suffocasse; *quem quum revera retibus cepisset, falso iactat se brachio suffocasse*. Monui propter Wakef. qui coni. βρόγχοις ἔχων, i. e. βρόγχοις ἐνέχων, *instans et inhaerens gutturi*.

V. 153. Ἡρακλείους iam Ald. Herv. 1. 2. Brub. Ἡρακλέους ex Herv. 3. Canter. Barn.

V. 158. ὅπλων sine haesitatione scribi vult Elmsl.

V. 161. ταχεῖαν Ald. tres Pariss. duo Florr. Vict. ταχεῖας (sic) Herv. 1. hinc ταχείας Herv. 2. Brub. Canter.

V. 162. τοὐμόν. Vid. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 170. Ego verto: *id quod ego facio*.

V. 166. δεδραγμένων Ald. rell. δεδραμένων Canter.

Elmslei. ad Med. 256. iungit *τιμωροὺς δίκην τῶν δεδραμένων* i. e. *τοὺς ἐμὲ τισομένους δίκην τῶν δεδρ.* „Verbale casum verbi sui regit.“ At quis unquam *τιμωρεῖσθαι τινὰ δίκην* dixit? *τῶν δεδραμένων δίκην* in clausula trimetri bis infra legitur, v. 721. et 738. ut vix temperare tibi possis a suspicione verba ista illinc in h. l. translata esse. Fortasse tamen exciderunt aliqua in hanc fere sententiam: *οὔκουν, τραφέντων τῶνδε, τιμωροὺς ἐμοὺς χρῄζω λιπέσθαι, τοὺς θέλοντας ὕστερον Ἴσως ἀπαιτεῖν τῶν δεδραμένων δίκην.*

V. 171. Plutarch. Cat. min. p. 785. A. *πρῶτα* et *ὦ Ἡράκλεις.*

V. 174. *ἠρόμην* recte Musgrav. dictum accipit, ut *εἶπον, ἐπῄνεσα* etc. quae recte Hermann. ad Viger. p. 746. vertit: *edictum volo.* Sic h. l. *interrogatum volo Iovem.*

V. 176. *Γίγασι πλευροῖς* non cum Musgravio interpretor *lateribus giganteis*, sed potius cum Barnesio, *τοῖς Γίγασιν, ἤγουν τοῖς τῶν Γιγάντων πλευροῖς.* e consuetudine illa Graecorum, qua toti, quod commemoratum est, eundem casum, et dativum et accusativum, eius partis adiungunt, cui proprie verbum convenit. Vid. ad Med. 981. Sic Pind. Isthm. I, 86. *ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς Ἡροδότῳ ὤπασεν ἵπποις* pro *Ἡροδότου ἵπποις.* Hinc fortasse et Barnesius et Hermann. post *Γίγασι* commate interpunxerunt.

V. 177. *τὸν καλλίνικον* sc. *κῶμον* ut recte Wakefield. Cf. Lenting. p. 107.

V. 180. V. D. in Edinburg. rev. 37. p. 67. not. coni. *τίν' ἄνδρ' ἄριστον ἂν κρίνειαν ἄν.*

V. 181. Ald. rell. *ἢ οὐ παῖδα.*

V. 182. *Δίρφην τ' ἐρωτῶν* Ald. rell. *Δίρκην τ' ἐρ.* Brub. *Δίρφυν* Musgr. Herm. hic etiam *δ'* pro *τ'.* Instituta est oratio, ac si sequeretur, *οὐκ ἂν ἐπαινεθείης ὑπ' αὐτῆς*, vel *Δίρφυς δὲ, εἰ αὐτὴν ἐρωτῴης, οὐκ ἄν σ' ἐπαινέσειεν.*

V. 183. *οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου, neutiquam enim,* ut Soph. Aiac. 1069. Oed. T. 449.

V. 186. Ald. Herv. 1. *μέμφῃ κλύων. νῦν τ' ἀπ' ἐμοῦ.*

Herv. *μέμφῃ, κλύων νῦν τ' ἀπ'.* Brub. sine interpunctione. Cant. rell. *μέμφῃ. κλύων νῦν τ' ἀπ' ἐ.* Musgr. *τἀπ' ἐμοῦ.* — Tum *σοφὸς γίνου* Ald. rell. *γενοῦ* Barnes.

V. 188. *τοῖσι συνταχθεῖσι τέθνηκε* dictum videtur, ut Soph. Ai. 1128. *θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι, quod ad hunc, Aiacem, attinet, quantum in hoc fuit.*

V. 191. Ald. Herv. 1. Brub. *θάνατον, ἀμῦναι γ' ἂν ἔχων ἀλκ. μ.* et commate post *γ' ἂν* translato, Herv. 2. Cant. Barn. *ἀμῦναι, μίαν ἔχ.* eleganter Tyrwhitt. quod recepit Hermann. *ἀμῦναι, τήνδ' ἔχων ἀ. μ.* Pierson. Veris. p. 220. et Reisk. prob. Wakef. *ἀμῦναί γ' ἄν, ἓν ἔχων ἀ. μόνον* Toup. ad Suid. T. II. p. 43. *ἀμῦναί γ' ἀντέχων ἀ. μ.* Musgrav. quod probat Porson. ad Toup. Em. App. p. 466. Wakefield. recte plane otiosam dicit particulam *γε. γοῦν ἔχων ἀλκὴν μόνον* Iacobs ad Athen. p. 150.

V. 193. Ald. rell. *ὀϊστούς.*

V. 194. Comma post *ἀφείς* positum transfer post *ἄλλοις*, ut in vulg. interpungitur.

V. 200. Ald. Herv. 1. Brub. *μὴ 'κτύχης ὡρμ.* Herv. 2. Cant. *μὴ 'ντύχης ὡρμ.* Barnes. *μὴ 'κ-τύχης ὡρμ.* quod recte defendit Herm. *ὡρμισμένη* Flor. 1. Puto Graecos dixisse *ὁρμίζειν ναῦν ἐξ ἀγκύρας*, ut *πρυμνήτην κάλων ἀνάπτειν ἔκ τινος* Med. 765. Hinc ducta metaphora: *non in fortunae libidine spem repositam habentes.*

V. 204. Ald Herv. 1. *τίσοι δ' ἕδρ.* Herv. 2. Brub. Cant. Barn. *τί σοι δ' ἕδρ.* Dawes. Misc. cr. p. 343. et Reisk. *τί σ' οὐδ' ἕδρ.* ut edidit Musgrav. nec dissidere videntur Florr.

V. 207. Ald. rell. *εἵνεκα.*

V. 212. *βίᾳ — βίαν.* Sic Tyrwhitt. et Reisk. pro *βίαν — λίαν.*

V. 213. Ald. Herv. 1. *ὅταν θεοῦ σοι πν. μεταβαλὼν τύχῃ.* Hinc Herv. 2. Brub. Canter. rell. *μεταβαλόν. θεός* e Par. G. recepit Musgrav.

V. 216. *τοιαῦθ' ἀμύνετε, hoccine modo opem fertis,* ut *ταῦτα, τάδε* pro *οὕτω* ponuntur. vid. ad Iph. T. 289.

V. 217. Anapaestum in nomine proprio aliis exemplis defendit Porson. suppl. praef. Hec. p. XXXIII. Elmslei. in *Class. journ.* coni. *Μινύαις ὃς εἷς ἅπασι διὰ μ.*

μ. V. D. in *Edinburg. rev.* 37. p. 70. Μινύαισιν εἷς ὃς πᾶσι διὰ μ. μ. Anapaesti in sede pari positi exemplum est etiam Hel. 88. Ion. 21.

V. 223. Flor. 2. ἐμόχθησας, sed manus recent. em. ἐμόχθησεν.

V. 224. Vulgo τάδ' οὐ. Musgr. τά δ' οὐ, fortasse errore typothetae.

V. 225. Flor. 1. 2. φίλου.

V. 226. Flor. 1. 2. ψόφων, sed emendatum a m. rec.

V. 232. Elmslei. ad Med. 1271. not. pro ἂν legendum arbitratur νιν, ad Soph. Oed. C. 885. versum sine suspicione citat.

V. 233. Chori personam primus praefixit Canterus, nec dissentiunt Parr. G. et 2714. et Florr. 1. 2.

V. 240. βωμόν ex emendatione Brodaei et H. Steph. recepit Canter. et sic Parr. G. 2714. Flor. 1. 2. Wakefield. vulgatam defendit locis Herod. IV, 15. πέριξ αὐτῶν, 152. πέριξ αὐτοῦ. at hic de una tantum ara sermo est.

V. 242. Ald. rell. οὕνεκ' οὐ κατθ. Correxit Cant. et sic, οὕνεκ' οὐχ ὁ κατθ. superscriptum habet Par. G. in textu habere videntur Flor. 1. 2.

V. 244. πρέσβεις pro γέροντες non nisi h. l. et apud Aesch. Pers. 842. legi notat Elmslei.

V. 245. Wakefield γνώμαις ἰόντες, quod consideratione dignum esse videtur Elmsleio p. 48. στενάζετε Ald. στενάξετε coni. Heath. et Musgrav.

V. 249 sqq. Amphitruoni tribuit Ald. rell. Choro MSS. Steph. et Florr. — λοχεύμαθ', οὓς Pierson. Veris. p. 74 sqq. pro λόχευμα, τούς, quod servavit Hermann. ὁ pro ὃς poni a Tragicis ubi hiatus tollendus esset, vel brevis syllaba producenda, nunc satis constat; hic nulla causa erat, cur λόχευμα necessario scriberetur.

V. 251. Ald. Herv. 1. 2. Brub. ὁρίσματα. MSS. Steph. ἐρείσματα, quod receperunt Canter. Barn. Musgr. Herm.

V. 252. Flor. 2. αἱρεῖτε, sed in marg. ἀρεῖτε.

V. 254. Flor. 1. ἄρχη (sic). τῶν νέων, quippe qui eius dominationi favent.

V. 255. Flor. 1. 2. ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ γε δεσπ. quod verum videtur.

V. 256. Flor. 1. 2. οὐδ' ἂν πόνησα. ἁπόνησα, ut in crasi scribendum est, primus Hermann. quum antea scriberetur ἅ πόνησα, ut in Ald. Herv. vel ἅ 'πόνησα, ut in sqq.

V. 257. ἀπέῤῥων, Brodaei et Aem. Porti nota admonitus scripsit Barnes. pro ἀπ' ἔῤῥων.

V. 263. Senes πολλὰ πράσσειν seu πολυπραγμονεῖν significaverat Lycus v. 244 sqq. Male Wakefield. πράσσω τὰ κάλ' ἐγώ. sine nota interrogandi post δεῖ., quam ponendam monuit Monk. ad Hipp. 785. et posuit Hermann.

V. 264. Notam interrogationis post δεῖ posuit Hermann. Sic etiam Monk. ad Hipp. 785.

V. 265. In Vict. annotatum: ἴσως λείπει πρόσωπον.

V. 266. Ald. rell. τὸν πότμον. Plutarch. II. p. 793. C. τὸν πόθον, ut legendum monuit Pierson. Veris. p. 220. Et sic Par. E.

V. 268. ᾠκήσαμεν, *incoluissemus*, dixit eo respiciens, quod eas non amplius εὐκλεῶς οἰκοῦσι. Sic paulo ante ἔπαυσ' ἄν, non *coërcerem*, sed *iamdudum coërcuissem*. Hermann. ὠνήσαμεν, quod quam aptum sit huic loco, recte se intelligere negat Elmslei. *Class. journ.* p. 208 sq.

V. 269. Flor. 1. χαίροις.

V. 277. Elmsl. coni. πῶς γὰρ οὐ φίλα. Mox Ald. Herv. 1. 2. Cant. ἅ 'τικτον ἅ μόχθησα. Brub. ἅ 'τικτον ἅ 'μόχθησα. Coalescere hic syllabas iam Barnes. viderat.

V. 280. ἀντιτείνη Flor. 1. βροτῶν pro βροτὸν Porson. Adv. p. 271. Elmslei. in *Class. journ.* 15. p. 206. Mihi genitivo ibi tantum locus esse videtur, ubi adiectivum est subiecti loco, non ubi *praedicati*.

V. 283. Scribe οὕμοί, ut est in Ald. i. e. ὃ ἐμοί.

V. 284. ὀφείλομεν δώμασιν, i. e. *stirpi nostrae multa honesta debemus, tanquam debitum persolvere debemus.* Ita vix opus Reiskii coniectura δαίμοσιν, quam recepit Hermann.

V. 286. *θανεῖν σ᾽ ὕπο* Par. E. Flor. 1. 2. Vict. *σ᾽* deest in Ald.

V. 287. *ἀμαρτύρητος δ᾽.* i. e. *ἀμαρτύρητον δέ ἐστιν* (nullis testibus demonstratum) *ὡς οὑμὸς εὐγενὴς πόσις οὐκ ἂν θέλοι ἐκσῶσαι*, ut explicatum in Lips.

V. 288. *ὡς* Ald. Herv. 1. Brub. et Codd. *ὅς* Herv. 2. Cante. Barn.

V. 290. Ald. rell. Par. E. Flor. 1. 2. Vict. *τοῖς ἐχθροῖσι.* MSS. Steph. *τοῖς αἰσχροῖσι.* Hoc receperunt Canter. Barn. Musgr. Herm. *καμν. τοῖς αἰσχροῖς, probra aegre ferunt pro liberis propugnantis*, igitur quae in liberos congeruntur.

V. 296. Plene distinguendum esse post *ἥκιστα* monuit Heath.

V. 298. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *ῥᾶον γὰρ αἰδοῦς ὑπολαβὼν, φίλ᾽ ἂν τελοῖς.* Parr. E. G. et 2714. *τέλοις*, adscripto etiam in marg. MS. G. *τέμοις.* *τέμοις* Flor. 1. 2. Vict. sed 2 in marg. *γρ. φίλ᾽ ἂν τελοῖς.* *τύχοις* MSS. Steph. Tum Vict. *αἰδοῦς ὕπο λαβὼν φίλ᾽ ἂν τύχοις.* Brunck. ad Androm. 114. *ῥάον γὰρ αἰδοῦς, ὑποβαλὼν φίλ᾽, ἂν τύχοις.*

V. 301. *περιλαβεῖν* Brunck. l. c. male.

V. 303. *ἕν τ᾽ ἦμαρ.* Sic MSS. Steph. in Ald. deest *τ᾽*, ut in Parr. Florr. Vict. Sed haud iniuria Elmslei. ad Med. 548. not. monet non *τὰ ξένων πρόσωπα*, sed *πενήτων* aut *φευγόντων* vitare amicos. Itaque legendum censet ut in Aldina, addita distinctione: *ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν, φίλοι, ἕν ἦμαρ ἡδὺ βλέμμ᾽ ἔχειν φασὶν μόνον*, ut dativus pluralis sit *φεύγουσιν*, vocativus *φίλοι*, quo Chorum alloquatur Megara. Sed de sensu et vulgatae et Elmsleianae scripturae laboro. Brodaeus explicat, *ἕν ἦμαρ, quo transacto deinceps molesti sint hospites*, et ad *ἔχειν* supplet *τοὺς ξένους.* Imo *ἕν ἦμαρ μόνον ἡδὺ βλέμμ᾽ ἔχει, unus tantum dies iucundum aspectum habet*, s. *iucundus est*, nimirum quo primum adveniunt hospites. At quomodo unus dies iucundus esse potest iis, qui, e patria eiecti, hospitum ora fugiunt. Nam *ξένοι* non possunt esse ii, qui hospitum opem implorant, sed ii, quorum opem expetunt. Commodius esset *φεύγουσιν φίλοις*, ut constructio sit *τὰ ξένων πρόσωπα ἕν μόνον ἦμαρ (per unum tantum diem) ἡδὺ βλέμμα ἔχει τοῖς φεύγουσι φίλοις*, s. *ἡδέως βλέπειν φίλους, amicos exsules.*

V. 305. *ὦ γέρων* Ald. Herv. 1. 2. Brub. *ὦ γέρον* Canter. Barn. rell. ad quod nihil diversitatis notatum e Florr.

V. 306. 7. *ἐκμοχθεῖν* pro *ἐκμοχθεῖ* Reisk. et sq. v. *ἣ προθυμία γ᾽ ἄφρων* Musgr. pro *ἡ προθ. δ᾽ ἄφρων.* Duae autem locutiones in unam confusae sunt *ὅστις πρόθυμός ἐστιν ἐκμοχθεῖν, ἄφρων ἐστιν*, et *τοῦ ἐκμοχθεῖν ἡ προθυμία ἄφρων ἐστιν.* quae confusio similis est ei, quam ad Iphig. T. 592. illustravi.

V. 308. *μὴ χρεὼν* ex emendatione Porsoni ad Phoen. 5. pro *θεῶν.*

V. 310. Ald. rell. *ἦν τις ὑβρίζων.* Musgr. e Paris. E. edidit *ἦν τίς σ᾽ ὑβρ.* ut legendum coniecerant iam Dawes. Misc. cr. p. 343. et Reisk. Idem habere videntur Flor. 1. 2. Sed Elmsl. in *class. journ.* p. 209. malit *εἰ μὲν σθ. τῶν ἐμῶν βραχιόνων ἤντησ᾽, ὑβρίζων ῥαδίως ἐπαύσατ᾽ ἄν. si Lycus in brachia mea adhuc vigentia incidisset, facile ab insolentia deiectus esset.* *ἀντᾶν* quum significat *occurrere, obviam venire*, iungi cum genitivo, neque Musgrav. ad Troad. 211. neque Elmslei. ad h. l. demonstravit; quando est pro *τυγχάνειν*, dubio vacat. Sed possis etiam legere non mutata distinctione, *εἰ μὲν, σθ. τῶν ἐ. βραχιόνων, ἤντησ᾽* (sc. *ἐμοὶ*) *ὑβρίζων, ῥᾳδίως ἐπαύσατ᾽ ἄν*, sc. *ὑβρίζων.*

V. 317. *πάτρας ἄπο* Ald. rell. Florr. 1. 2. Vict. *πέτρας* Canter. e coniectura Brodaei, et sic Par. G.

V. 322. *ἦ προθ. εἶ* e coniectura dedi pro *εἰ προθ. εἶ.* Idem coniecit Elmslei. Nunc minus necessarium esse videtur.

V. 325. *ἡμῖν*, quod deest in Ald. rell. e Par. E. et 2714. inseruit Musgrav. et sic Flor. 1. 2. Vict. — *ὑπουργήσῃς*, ut coni. Reiske, Par. G. et 2714. Flor. 2. pro *ὑπουργήσῃ.*

V. 326. *παιδί* Ald. Herv. 1. 2. Brub. *παισί* MSS. Steph. (et inde Cant. rell.) Flor. 1. 2.

V. 327. Scribe *ἐκκεκλήσμεθα.*

V. 328. ταῦτ' ἀπολάχωσ' Ald. rell. ταῦτά γ' ἀπολ. Barn. et sic Flor. 1. 2. Vict. Ita superscriptum habet Par. E.

V. 332. Ald. rell. δύσων χθ. Canter. e coni. δώσων, et sic Parr. G. et 2714. Flor. 1. 2.

V. 337. τοι νεών Ald. rell. τὸν^{οι} νεών Parr. E. G. et 2714. Flor. 2. τον^{οι} νεόν Vict. τὸ νεὸν (sic) Flor. 1. qui etiam τε pro δέ. Scaliger. coni. κοινεὼν ἐκληζόμην, Musgrav. ποινεῶν' ἐκλ. Valcken. ad Phoen. 431. p. 161. ξυνεών, Herm. παιδὸς γονέα νῷν, *nobis* i. e. *mihi et Alcmenae*, Elmslei. ad Med. 1229. not. x. γονέ' ἐμῶν ἐκλ.

V. 346. Ald. rell. ἰαχεῖ. ἰακχεῖ scribendum esse iam Musgrav. monuit. Vid. ad Or. 814. Superiore versu Ald. rell. ἐπευτυχεῖ, quod primus in duas voces distinxit Barnes.

V. 347. Ald. rell. Parr. Florr. MS. Steph. 1. καλλίνικον, quod idem notatum in Victor. sic: γρ. καλλίνικον, 2. καλλίφθογγον, quod recepit Musgrav.

V. 352. στεφάν. μ. i. e. ὅ, τὸ ὑμνεῖν δι' εὐλογίας, στεφάνωμα μόχθων ἐστι.

V. 358. Ald. rell. πυρσῷ δ'. Vict. βυρσῷ. MSS. Steph. πυρσοῦ.

V. 361. ὀρεινόμων Ald. Herv. 1. 2. Brub. ὀρεινόμον Cant. et sic Florr.

V. 364. ἐναιρῶν Ald. Herv. 1. 2. Brub. Canter. ἐναίρων Barn.

V. 366. αἴρουραι Ald. Herv. 1. 2. ἄρουραι iam Brub. ut est in Florr. et Vict. ἄκαρποι quippe pascuis tantum idonea.

V. 367. θεράπναι. Vid. ad Troad. 213. Et Brodaeus vertit *Peliacae valles*.

V. 368. τ' Ομόλας Ald. Herv. 1. Brub. Barn. Musgr. τ' Ὁμόλας Herv. 2. Cant. Vitium primus, quod mireris, sustulit Hermann.

V. 374. Ald. Herv. 1. Brub. ἀγρώσταν. Herv. 2. Cant. rell. ἀγρωστᾶν, nec dissentire videntur MSS.

V. 375. Ald. rell. θηροφόρον θ. Cant. rell. θηροφόνον ex H. Steph. coniectura.

V. 376. Ald. rell. οἰνόα τίν'. In Flor. 2. Vict. ad τίν' adscriptum: γρ. τήν. Victorius e V. C. (vet. cod.) citat οἰνόατιν, addens: ap. Varinum οἰνώατιν Ἄρτ. τὴν ἐν Οἴνῃ τῆς Ἀργείας. Apollod. II, 5, 3. ἦν δὲ ἡ ἔλαφος ἐν Οἰνόῃ, χρυσόκερως, Ἀρτέμιδος ἱερά.

V. 378. Maltby ad Morell. thes. I. p. 488. b. malit ἐδάμασσε, ut sit versus logaoedicus, et in antistroph. ἑσπερίαν ἐς αὐλάν.

V. 380. ἐθόαζον. Vid. Brunck. ad Bacch. 215.

V. 381. καθ' αἷμα Ald. Herv. 1. 2. Brub. κάθαιμα Canter. ex emendatione Brodaei. Tum γέννυσι Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2. γένυσι iam Herv. 2.

V. 382. ἀνδροβῶσι Ald. Herv. 1. 2. Brub. Flor. 1. 2. Vict. ἀνδροβρῶσι MSS. Steph. et Parr. ut edidit Canter.

V. 384. Ald. rell. ἐξεπέρασεν ὄχθον, quo fit, ut versus non respondeat antistrophico. Hermann. ἐξεπείρασ' ὄχθαν. περᾶν, *transire*, non memini unquam cum diphthongo scribi, ne in Homero quidem. Itaque Heathii coniecturam recepi ἐκπέρασεν. Idem coni. ἀργυροῤῥύτου Ἕβρου - ὄχθον. hiatuum nimium amans. Melius Musgrav. μόχθον pro ὄχθον, nisi quod hoc cum πονῶν iungendum erat, non cum ἐξεπέρασε. Hermann. Duplicem accusativum, inquit, verbo iunxit. At e duobus accusativis, qui verbo iunguntur, alter personae, alter rei esse solet, ut διαπερᾶν ἵππους ποταμόν, vel diversas uterque res significare, ut διαπερᾶν δόρυ κνήμην. Itaque dicendum erat voci Ἕβρον additum ἐκ παραλλήλου esse ὄχθαν, quae figura ex eodem fonte fluxit, unde tot aliae, e duabus locutionibus confusis ἐξεπέρασεν Ἕβρον et ἐξεπέρ. ὄχθαν Ἕβρου. Elmslei. ad Med. 631. not. z. malit πέρα δ' ἀργυροῤῥύτα θ' Ἕβρου 'ξεπέρασεν ὀχθᾶν, et in antistrophico ἐςέβαινε. ubi, quid θ' sibi velit, non assequor. Mihi egregie placere Musgravii coniecturam μόχθον M. πονῶν τυρ. non diffiteor.

V. 385. Aldinae sive vitium sive scripturam religiose e Cod. expressam (nam in Vict. nihil diversitatis notatum) Μηκυναίῳ fideliter retinuerunt Herv. 1. 2. Brub.

V. 386. *τάν τε Πηλ. ἀκτ.* Sic Ald. Herv. 1. Brub. Barnes. *τάνδε Π.* ex Herv. 2. in Canter. et hinc in Musgravianam etiam fluxit. Pro *Πηλιάδ' ἀκτάν* Herm. *Μηλιάδ' ἀ.* citans Holsten. ad Steph. Byz. v. *Μῆλος*, quem suspicor (nam liber non est ad manus) formam *Μηλιάς* pro usitatiore *Μηλίς* exemplis firmasse. Poterat vero *Μηλίς* sive *Μηλιὰς ἀκτή* commode etiam *Πηλιάς* vocari a Pelio monte.

V. 387. *παρὰ πύλας* Ald. rell. *παρὰ πηλάς* Par. G. et 2714. *παρὰ πηγάς* Par. E. Flor. 1. 2. Vict. *πύλας* Musgrav. defendit e Philostrato.

V. 388. *Κύκνον δὲ ξ.* Ald. rell. *τε* pro *δέ* Herm. Pro *ξενοδαίκταν* Lobeck. ad Ai. v. 445. legi iubet *ξενοραιστάν*, qua de causa vulgatam falsam existimans, non video.

V. 393. Hermann. ad Viger. p. 891. et ad Soph. Phil. 1106. hoc dictum accipit pro *χρύσεον πετάλων ἄπο μηλοφόρων χρ. καρπὸν ἀμέρξων*, ut legendum coni. Wakefield. et Lenting. p. 109. Possis etiam *μηλοφόρον καρπόν* interpretari *καρπὸν μήλων*, ut in locis ad Hipp. 67. allatis, et *χρύσεα πέταλα* vel *auro*, aureis pomis, *splendentia*, vel simpliciter *splendentia*, ut Pind. Nem. 1, 27. *φύλλα ἐλαιᾶν χρύσεα* dixit.

V. 396. Ald. rell. *ἀμφ' ἑλικτόν*. Barnes. *ἀμφελικτός* e Scaligeri coniectura. *ἀμφελικτὸς ἕλικα ἄπλατον* dictum eo sensu, quo dici posset *ἀμφ. ἀπλάτως*, si in usu fuisset *ἀπλάτως*. (Vid. Gramm. gr. 415.) *immensis orbibus amplexus*, scil. arborem, cuius nominis notio in praecedentibus inest. Hermann. addidit *σφ'*, *ὅς σφ' | ἄπλατον - - -*

V. 399. *ταλανίας* Ald. rell. *γαλανείας* e coniectura Heathii et Musgravii dedit Herrmann. *θνατοῖς ἐρετμοῖς* non *mortalibus remis*, sed *mortalibus* s. hominibus, nimirum *remis* eorum, ut supra v. 176. *Γίγασι πλευροῖς*.

V. 400. *μέσαν* Ald. rell. *μέσσαν* Barn. Herm.

V. 403. *ἀστρωπούς* non iniuria suspectum est Hermanno, quum Euripides alibi *ἀστερωπός* habeat. Ut ab *ἀστήρ* fit *ἀστερωπός*, sic *ἀστρωπός* ab *ἄστρον*.

V. 407. Elmslei. in *Class. journ.* p. 209 sq. legi vult *λίμναν*, *Μαιῶτιν λίμναν*. Nam sic Aristoph. Nub. 273. *ἢ Μαιῶτιν λίμνην*. Sic dicere potuisse Eurip. nemo negaverit; *οἶδμα λίμνας* dici non potuisse, vel ad *Μαιῶτιν* necessario addi debuisse *λίμναν*, vix effeceris. Idem recte vidit, versus 408. 9. parenthesi a reliquis separandos esse.

V. 409. *ἀγοράν* male Barnes.

V. 410. Pro *πέπλων* Reisk. coni. *σκυλῶν* aut *στελῶν*, aut *πέμπων*. Musgr. *τ' ἔτλα. πέπλων* Elmslei. etiam corruptum censet ad Heracl. 217. nulla tamen emendatione proposita. *πέπλων φάρος* quidem non offendit Wakefield. qui comparat 366. *ἄρουραι πεδίων*, 652. *ζωᾶς βιοτάν*, 778. *λέκτρων εὐναί*. sed quum accedat *χρυσεόστολον*, emendat *χρυσ. φάος*, *splendidissimam vestem* intelligens, quam venustissimam dictionem vocat, nec tamen exemplis idoneis firmat. Pendent haec omnia ex *ἔβα*, *ἔβα ἐπὶ στρατόν*, *ἐπὶ φάρος*.

V. 413. *κόρης*, ut in trimetro, scripsit Hermann.

V. 414. Erfurdt. ad Soph. Ai. 190. *καὶ σώζετ'* accipit *καὶ σώζετο*, dubitans tamen an *κἀσώζετ'* potius scribendum sit. Imperfectum mihi alienum videtur, et in melicis elisionem diphthongi *αι* ferendam censeo.

V. 416. *πολύφωνον* Ald. Herv. 1. 2. Brub. Flor. 1. 2. Vict. *πολύφονον*.

V. 418. *ἀμφέβαλλε* ex Heathii et Musgr. emendatione pro *ἀμφέβαλε* recepit Hermann. Significatur res saepius repetita. *ἀμφέβαλε* et *ἀμφέβαλλε* permutata reperies etiam v. 459. *βέλεσιν ἀμφέβαλλε*, ut *ἀμφέβαλε φόνῳ* Androm. 800.

V. 422. Ald. rell. *τὸν πολυδάκρυτον*. Wakefield. *τόν τε πολυδάκρυον*, ut edidit Hermann. *πολυδάκρυος* legitur ap. Tyrtaeum el. II. (Stob. Tit. L.) v. 7. Apollon. Rh. II, 916.

V. 424. Ald. rell. *ἵν' ἐκπεράνῃ*, eodem errore, quo alibi etiam *ἵνα* pro *ut* accipiebatur. Correxit Heath.

V. 427 sqq. *τὰν ἀνόστιμον βίον*, e qua via *negant redire quemquam*, i. e. mortem.

V. 430. *δώματ' οὐ παρόντος* ex emendatione Musgravii pro *σῶμα τοῦ παρόντος* edidit Hermann.

V. 436. Ald. rell. τὰς εὐδαίμονας ἥβας. Correxit Barnes.

V. 437. φθιμένον (sic, non φθίμενον) Ald. Herv. 1. Brub. quem errorem librarii esse accentus arguit. φθιμένων Herv. 2. Canter. rell. ut coniecerunt Brodaeus et H. Stephan. Sic etiam Par. E. Flor. 1. 2. Vict.

V. 438. ἔνδυμ' ἔχ. Ald. rell. etiam Hermann. ἔνδυτ' recte correxerunt Heath. et Musgrav.

V. 442. Flor. 1. δύστηνος κἀγώ.

V. 444. γεραιᾶς malebat Hermann. ad Hec. 64. in edit. omisit. Mirum certe, quum versu abhinc quarto γεραιόν esset media syllaba correpta, idem non hoc quoque loco maluisse Euripidem.

V. 446. Ald. rell. τῆς ἐμῆς ψ. nec aliter Codd. τῆσδ' ἐμῆς ψ. Herm.

V. 447. Vulgo male interpungebatur signo interrogandi post τάδε, commate post φονεύς. Correxit Hermann. quum iam monuisset Musgr.

V. 448. ἀγόμεσθα Ald. rell. ἀγόμεθα Herm. et Flor. 1. In fine Ald. Herv. 1. νεκρόν. νεκρῶν est iam in Herv. 2. Brub. Canter. ut coniecerat Brodaeus, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 450. Flor. 1. 2. Vict. ἐμῶν τε.

V. 451. Ald. rell. τούσδ' οὓς. τῶνδ', οὓς ex emendatione H. Stephani Canter. rell. et sic E superscriptum habet. τῶνδ' οὓς etiam Vict.

V. 454. Spes gignit expectationem; et quem sua frustratur expectatio, illum non inepte dici potest spes ab illa expectatione detrudere. *Wakef.* Simpliciter est *Spes me frustrata est*, pro eo *spes* non vigens sed *ademta* (vid. Schaef. ad Soph. Ai. 674.) *deiecit me de eo, quod exspectabam.*

V. 459. Ald. rell. Flor. 1. 2. ἀμφέβαλες σῷ κ. Canter. rell. ἀμφέβαλλε σῷ κ.

V. 462. τῶν φιλαρμάτων. Vid. Musgrav. ad Soph. Antig. 857. (837. Erf.)

V. 463. Ald. rell. ὡς ἐξέπειθε, ad quod Barnes. supplet ἡ ἐλπὶς, ἢ ἡ δόξα. Scalig. coni. ὡς ἐξέπειθον. Sic etiam Reiskius vel ἐξέπεισα. Pierson. Veris. p. 221. a Barnesio inductus ὡς δόξ' ἔπειθε, assentiente Musgravio: Heath. ὡς ἐξέπειθε τὸν κατασπείραντά με. Hermann. ἐξέπειθες, quam veram scripturam esse Elmslei. etiam agnoscit, addens: The child is supposed to say, *Pray, papa, make me King of Thebes.*

V. 465. Herm. dedit: ξύλον καθίει δαίδαλον, ψευδῆ δόσιν. Nam „nec tradidit quisquam, inquit, a Daedalo Herculi datam clavam esse, neque si data fuisset, dici potuisset ψευδὴς δόσις.“ At non magis diserte tradidit quisquam, clavam illam affabre factam fuisse, et non minus singulare est, quod apud Diodor. Sic. IV, 14. legitur eam Vulcani donum fuisse. Accedit, quod, si δαιδάλεον fuit illud ξύλον, poterat eamdem ob causam Δαιδάλου donum vocari. ψευδὴς vero δόσις appellari poterat, quia spem Herculis postea frustravit. δαίδαλος pro δαιδάλεος uno tantum loco legitur apud Tragicos, Aesch. Eumen. 632. Elmslei. suspicatur lectum hic aliquid fuisse, quo indicaretur, quomodo clavae possessio et Oechaliae regnum inter se cohaererent; quod idcirco minus necessarium puto, quia nec quomodo Argorum regnum et pellis leoninae donum inter se cohaererent, indicatum est.

V. 468. ὑμᾶς monente Cantero, addidit Barnes. De numero liberorum Herculis vid. Dissen. ad Pind. p. 509.

V. 469. Elmslei. persuasum habens formam ἀνδρία Atticis certe inusitatam fuisse, et solam legitimam esse ἀνδρεία, ut βασιλεία, δουλεία, νοθεία, παρθενεία, πτωχεία, legendum monet μέγα φρονῶν εὐανδρίᾳ. Ego nec ἀνδρεία damno, quod et metrum tuetur apud Aristoph. Nub. 510. et forma Ionica ἀνδρηΐη, quippe ab adiectivo ἀνδρεῖος ductum, nec ἀνδρία reiicio, quippe vel ab ἀνήρ ἀνδρός formatum, vel eadem lege leviter detortum, qua ἀσεβία, αὐθαδία et sim. ab ἀσέβεια, αὐθάδεια etc. a poëtis efficta sunt (vid. Schaefer. melet. p. 41 sq.) Nomina vero βασιλεία, δουλεία etc. non efficiunt, ut ἀνδρεία quoque ubique scribatur; illis enim respondent vel nomina in -ης vel -εύς exeuntia vel verba in εύω, ut βασιλεύς, βασιλεύω, δουλεύω, νοθεύω, παρθενεύω, πτωχεύω, nomini ἀνδρεία neque ἀνδρὴς vel ἀνδρεύς neque ἀνδρεύω respondet.

V. 470. Elmslei. sensum hoc modo expedit: *ἐγὼ δὲ [τρισὶν οὖσιν ὑμῖν τριπτύχας] νύμφας ἠκροθ.*

V. 472. Ald. rell. *κάλως*. Correxit Heath. *κάλως* scribens.

V. 477. *μεταβαλοῦσα* non accipio *mutata fortuna*, sed iungo *ἡ τύχη μεταβαλοῦσα νύμφας ἀντέδωκε*, ut *νύμφας* et e *μεταβαλοῦσα* et ex *ἀντέδωκε* pendeat.

V. 478. Valde probabilis, et fortasse vera, est Reiskii coniectura *πικρόν* pro *πατρός*, quam recepit Hermann., silentio suo comprobavit Elmslei.

V. 485. *θνητός* pro *τεθνηκώς* legebatur etiam Suppl. 272. et ap. Simonid. Grot. CXXII. p. 495. *βιοτῆς μὲν γὰρ χρόνος ἐστι βραχύς· κρυφθεὶς δ' ὑπὸ γῆς κεῖται θνητὸς τὸν ἅπαντα χρόνον.* Elmslei. in *Class. journ.* h. l. coni. *φθιτῶν*. Sed iungere etiam licet *φθόγγον θνητῶν*, quamvis alterum aptius.

V. 487. Ald. rell. *διά σ' ἐκλ.* Rectius Hermann. *διὰ σ' ἐκλ.*

V. 489. Ald. rell. *ἱκανόν*. Barnes. Herm. *ἱκανός*. Iunge: *ἅλις ἱκανὸς (ἀρῆξαι) ἂν γένοιο σύ ἐλθών, si veneris*, vel, ut Herm. *etiamsi nihil aliud quam veneris*. in quo duae locutiones confusae *ἅλις γὰρ ἐλθὼν ἂν γένοιο σύ*, i. e. *ἅλις ἂν γένοιτο σὲ ἐλθεῖν* et *ἐλθὼν γὰρ ἱκανὸς ἂν γένοιο ἀρῆξαι*. Tyrwhittum Musgrav. narrat coniecisse, *σκιᾷ γὰρ ἐλθὼν ἱκανὸν ἂν γένοιο σύ*. quod non intelligo. Iacobs ad Athen. p. 65. tuetur, quod olim (Exerc. crit. I. p. 16.) coniecerat: *σκιὰ γὰρ ἐλθὼν ἱκανὸς ἂν γένοιο σὺ Κακοὺς ταράσσειν.*

V. 491. Flor. 1. 2. *εὐπρεπῆ*, in 2 *τ* supra *π* scripto.

V. 493. Dele comma post *τέκνοισιν*. cohaerent enim *τέκνοισι τοισίδε.*

V. 508. Ald. rell. *λεύσω*. Vict. *λεύσσω*, ut iam edidit Barn. Paulo post tamen v. 511. Ald. rell. *λεύσσομεν*, ubi Florr. unum *σ* habent, ut h. l.

V. 514. MSS. Steph. *ἐκκρέμασθε.*

V. 515. Par. G. a prima manu *μὴ μεθεῖτ'*. Vitium Ald. *μεῆθτ'* correctum in Herv. 2.

V. 522. Parr. G. et 2714. *τίνας* et in marg. *τίνος*. Flor. 1. 2. *συμφορᾶς* (sic) *τίνας*, 2 in marg. *γρ. συμφορὰς τινος*. Vict. *συμφορὰς τίνας* et in alter. marg. *γρ. συμφοοῦ* (sic) *τινος*. Verum videtur *τίνος*.

V. 523. Elmsleio in *Classic. journ.* p. 211. scribendum videtur, *Φέρ', ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον σταθείς, Τί καινὸν ἦλθε τοῖςδε δώμασιν χρέος.* Nam primum, si poëta scripsisset *γύναι* v. 524. probabile esse eum *τῆςδε* pro *τῶνδε* scripturum fuisse; deinde elegantiorem fieri orationem verbis *τί καινόν* etc. cum *ἐκπύθωμαι* coniunctis, ut Cycl. 94. Quum *τοῖςδε* excidisset, metrum aliquem sarcire voluisse addito *γύναι*. Valde haec verisimilia esse negare non possum, praesertim quum persuaserit Elmslei. vss. 525. 6. Amphitruoni non Megarae, tribuendos esse. Nam cur uxor diceret *ὦ φάος μολὼν πατρί*. Et Hercules respondens patrem, non uxorem, alloquitur.

V. 540. *τί ταρβῶν* Ald. Brub. *ταρβῶν* sine *τί* Herv. 1. 2. Canter. Hinc Barnes. *προταρβῶν.*

V. 541. *Κρέοντος* Ald. rell. et MSS. *Κρέοντι* Barnes. Musgrav. quod aliud agens retinui.

V. 542. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *κόσμος δὲ πέπλων τίς ὅδε νερτέροις πέπλων;* Flor. 1. 2. *κόσμος δὲ παίδων τίς ὅδε ν. πέπλων;* Brod. et H. Steph. *πρέπων* pro secundo *πέπλων*, quod receperunt Canter. Barn. et sic Par. E. in marg.

V. 545. *φίλων γ' ἔρημοι* Herrmann. in Corrig.

V. 551. *τῆςδε τῆς χθόνος* scribit Elmslei. ad Med. 437. Iniuria: *θεός* intelligitur *ἡ βία*, ut recte Brodaeus, Barnes. et Musgr. *verecundia abhorret a vi.* Sic *τυραννίς* vocatur *θεός* Phoen. 526. *φιλοτιμία* ib. 531. *ὁσία* Bacch. 351 etc. et omnino notiones rerum *abstractae* quas vocant, a poëtis deorum nomine celebrantur. In Vict. ad *θεοῦ* glossa adscripta est *ἑστίας.*

V. 553. *τινές;* Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. Herm. *τίνες* Barn. Musgr.

V. 556. Non debebat Musgrav. iungere *ῥίψετε κόμης* pro *ῥίψετε ἀπὸ κόμης*. Non raro enim duo genitivi ex uno substantivo pendent. Vid. ad Phoen. 934. Suppl. 49. Itaque sunt *περιβολαὶ κόμης*, *vittae*, quibus redimiebantur morti destinati; hinc eaedem sunt *περιβ. Ἅιδου*. vid. Musgr.

V. 470. Elmslei. sensum hoc modo expedit: ἐγὼ δὲ [τρισὶν οὖσιν ὑμῖν τριπτύχας] νύμφας ἤκροθ.

V. 472. Ald. rell. κάλως. Correxit Heath. κάλως scribens.

V. 477. μεταβαλοῦσα non accipio *mutata fortuna*, sed iungo ἡ τύχη μεταβαλοῦσα νύμφας ἀντέδωκε, ut νύμφας et e μεταβαλοῦσα et ex ἀντέδωκε pendeat.

V. 478. Valde probabilis, et fortasse vera, est Reiskii coniectura πικρόν pro πατρός, quam recepit Hermann., silentio suo comprobavit Elmslei.

V. 485. θνητός pro τεθνηκώς legebatur etiam Suppl. 272. et ap. Simonid. Grot. CXXII. p. 495. βιοτῆς μὲν γὰρ χρόνος ἐστὶ βραχύς· κρυφθεὶς δ' ὑπὸ γῆς κεῖται θνητὸς τὸν ἅπαντα χρόνον. Elmslei. in *Class. journ.* h. l. coni. φθιτῶν. Sed iungere etiam licet φθόγγον θνητῶν, quamvis alterum aptius.

V. 487. Ald. rell. διά σ' ἐκλ. Rectius Hermann. διὰ σ' ἐκλ.

V. 489. Ald. rell. ἱκανόν. Barnes. Herm. ἱκανός. Iunge: ἅλις ἱκανὸς (ἀρῆξαι) ἂν γένοιο σύ ἐλθών, *si veneris*, vel, ut Herm. *etiamsi nihil aliud quam veneris.* in quo duae locutiones confusae ἅλις γὰρ ἐλθὼν ἂν γένοιο σύ, i. e. ἅλις ἂν γένοιτο σὲ ἐλθεῖν et ἐλθὼν γὰρ ἱκανὸς ἂν γένοιο ἀρῆξαι. Tyrwhittum Musgrav. narrat coniecisse, σκιᾷ γὰρ ἐλθὼν ἱκανὸν ἂν γένοιο σύ. quod non intelligo. Iacobs ad Athen. p. 65. tuetur, quod olim (Exerc. crit. I. p. 16.) coniecerat: σκιὰ γὰρ ἐλθὼν ἱκανὸς ἂν γένοιο σὺ Κακοὺς ταράσσειν.

V. 491. Flor. 1. 2. εὐπρεπῆ, in 2 τ supra π scripto.

V. 493. Dele comma post τέκνοισιν. cohaerent enim τέκνοισι τοισίδε.

V. 508. Ald. rell. λεύσω. Vict. λεύσσω, ut iam edidit Barn. Paulo post tamen v. 511. Ald. rell. λεύσσομεν, ubi Florr. unum σ habent, ut h. l.

V. 514. MSS. Steph. ἐκκρέμασθε.

V. 515. Par. G. a prima manu μὴ μεθεῖτ'. Vitium Ald. μεῆθτ' correctum in Herv. 2.

V. 522. Parr. G. et 2714. τίνας et in marg. τίνος. Flor. 1. 2. συμφορᾶς (sic) τίνας, 2 in marg. γρ. συμφορᾶς τινος. Vict. συμφορὰς τίνας et in alter. marg. γρ. συμφοοῦ (sic) τινος. Verum videtur τίνος.

V. 523. Elmsleio in *Classic. journ.* p. 211. scribendum videtur, Φέρ', ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον σταθείς, Τί καινὸν ἦλθε τοῖσδε δώμασιν χρέος. Nam primum, si poëta scripsisset γύναι v. 524. probabile esse eum τῆσδε pro τῶνδε scripturum fuisse; deinde elegantiorem fieri orationem verbis τί καινόν etc. cum ἐκπύθωμαι coniunctis, ut Cycl. 94. Quum τοῖσδε excidisset, metrum aliquem sarcire voluisse addito γύναι. Valde haec verisimilia esse negare non possum, praesertim quum persuaserit Elmslei. vss. 525. 6. Amphitruoni non Megarae, tribuendos esse. Nam cur uxor diceret ὦ φάος μολὼν πατρί. Et Hercules respondens patrem, non uxorem, alloquitur.

V. 540. τί ταρβῶν Ald. Brub. ταρβῶν sine τί Herv. 1. 2. Canter. Hinc Barnes. προταρβῶν.

V. 541. Κρέοντος Ald. rell. et MSS. Κρέοντι Barnes. Musgrav. quod aliud agens retinui.

V. 542. Ald. Herv. 1. 2. Brub. κόσμος δὲ πέπλων τίς ὅδε νερτέροις πέπλων; Flor. 1. 2. κόσμος δὲ παίδων τίς ὅδε ν. πέπλων; Brod. et H. Steph. πρέπων pro secundo πέπλων, quod receperunt Canter. Barn. et sic Par. E. in marg.

V. 545. φίλων γ' ἔρημοι Herrmann. in Corrig.

V. 551. τῆσδε τῆς χθόνος scribit Elmslei. ad Med. 437. Iniuria: θεός intelligitur ἡ βία, ut recte Brodaeus, Barnes. et Musgr. *verecundia abhorret a vi.* Sic τυραννίς vocatur θεός Phoen. 526. φιλοτιμία ib. 531. ὁσία Bacch. 351 etc. et omnino notiones rerum *abstractae* quas vocant, a poëtis deorum nomine celebrantur. In Vict. ad θεοῦ glossa adscripta est ἑστίας.

V. 553. τινές; Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. Herm. τίνες Barn. Musgr.

V. 556. Non debebat Musgrav. iungere ῥίψετε κόμης pro ῥίψετε ἀπὸ κόμης. Non raro enim duo genitivi ex uno substantivo pendent. Vid. ad Phoen. 934. Suppl. 49. Itaque sunt περιβολαὶ κόμης, *vittae*, quibus redimiebantur morti destinati; hinc eaedem sunt περιβ. Ἅιδου. vid. Musgr.

V. 565. *τοξεύμασιν* est in Florr. pro *τοξεύμασι*. *διαφορῶν* non videtur esse *distrahens, dividens*, ut Bacch. 1162. *ἄρθρα διεφορήσαμεν*, quemadmodum interpretatur Musgrav. sed quum proprie dici posset *διαφορεῖν τοξεύματα εἰς ἐχθρούς*, *huc illuc coniicere sagittas*, ut *ὅπλισμα διαφέρων ἐσφενδόνα* Suppl. 717. locutionem invertit *διαφορεῖν ἐχθροὺς τοξεύμασιν*, quo factum est, ut hoc esset *hostes huc illuc fugientes sagittis petere.*

V. 575. *ἐκπονῆσαι* coni. Musgrav. sed enallage est structurae, (ut 575. 825 sq.) qua fit ut *τὸ ἐκπονεῖν* rem futuram significet, ad quam se ipse hac formula excitat. *ἐκπονεῖν θάνατον* explico in nece avertenda (quae notio est in *ἐκ*, ut *ἐκμοχθεῖν* v. 316.) labores suscipere.

V. 576. *ὡς πάροιθε* Elmslei. ad Heracl. 583. recte.

V. 577. 8. recte Choro tribuit Tyrwhitt. quum antea Herculi continuarentur.

V. 586. Ad *ὑπ' ἀργίας* in Vict. adscriptum est *σοῦ βραδύνοντος*. Male; Sensus est: res autem eorum familiaris sumptibus exhausta est, in quibus faciendis inest inertia et incuria.

V. 587. *πόλει* Flor. 1.

V. 594. *δώμασιν* Vict. ut iam edidit Barn. pro *δώμασι*.

V. 599. V. D. in *Quart. rev. μὴ συνταράξῃς*.

V. 601. Ald. Herv. 1. 2. *ἐξανηλίων* una voce *ἐξ ἀνηλίων* Brub. rell. ut est in Vict.

V. 602. *τ'* post *κόρης* addiderunt Reisk. Wakefield. et Monk. ad Alc. 868. recte, ut videtur. Ad *ἀτιμάσω προςειπεῖν* Wakefield. confert Soph. Ai. 1339. Antig. 544.

V. 605. Ald. rell. *τὸν τρικάρηνον*. Pierson. *τρίκρανον*, quod recepit Hermann.

V. 611. Legebatur *οὐκ οἶδεν· ἐλθὼν τ.* quod de optato accipiebat Musgrav. *utinam scirem.* Sed dum haec loquitur Hercules, iam sciebat rerum domesticarum statum, quod recte monuit Elmslei. Male etiam verterunt, *veni, ut scirem prius*, quomodo *se hic res haberent.* Hermann. interpretatur: *reversus rei domesticae statum prius cognoverim.* id spectans haud dubie, quod ad Aiac. monuit 904. optativum aoristi sine *ἂν* poni, ub

praeteriti significatio insit: de quo vid. ad Hipp. 468. Sed, etiamsi hoc concedatur, quod concedi non posse censeo, quis tandem optativo aoristi hac significatione sine *ἂν* positi locus est in sententia per se absoluta, non e coniunctione vel pronomine relativo pendente? Non aliter, puto, nisi ubi dicere velis: *scire cupiebam.* Cuius locutionis quae tandem alia similis reperire potest? Elmslei. coni. *ἐλθὼν τἀνθάδ' εὖ θείμην πάρος* *Classic. journ.* p. 211. et ad Med. 896. quod non magis procedit. Itaque e coniectura dedi: *οὐκ οἶδ' ἵν' ἐλθὼν* etc. Nescit Eur. i. e. non renuntiavi ei, quod idcirco facere omisi, ut rerum domesticarum statum antea cognoscerem. Ante *ἵνα, ὡς* etc. nonnunquam omittuntur, quae facile intelligi possunt, ut Ion. 950. *ὁ παῖς δὲ ποῦ 'στιν; ἵνα σὺ μηκέτ' ᾖς ἄπαις.* quod quaero, *ne tu amplius prole careas.* Cf. ib. 336.

V. 613. *ἐξ Ἅιδου* e Canteri coniectura pro *ἐν Ἅιδου*.

V. 619. Ald. Herv. 1. 2. Bruh. *ἐξανύεται*. Brodaeus correxit *ἐξανύετε*, ut ediderunt Canter. Barn. Musgrav. et sic Flor. 1. 2. Vict. Verissime post Heath. Musgrav. legendum vidit *ἐξανίετε*, quod probat Porson. ad Phoen. 463. Cf. idem ad 381.

V. 622. Ald. rell. *οὐδὲ φευξιῶ φίλους*. Aemil. Portus et Pierson. ad Moerid. p. 14. *φευξείω*, quod recepit Herm.

V. 624. Ald. rell. *οὐκ ἀφιᾶσιν, ἀλλ'*. Correxerunt Barn. et Musgrav.

V. 629 sq. Ald. rell. *χρήμασιν δὲ διάφοροι ἔχουσιν· οἳ δ' οὔ*. Interpunctionem post Barnesium correxit Musgrav. *quamvis in re familiari a se discrepent homines, alii divites sint, alii pauperes, omnium tamen communis affectus est, ut liberos ament.*

V. 631. Ald. rell. *ἁ νεότας μοι φίλον ἄχθος· τὸ δὲ γῆρας, αἰεί.* Muret. V. L. VII, 15. legit: *ἁ νεότας μοι φίλον. Τὸ δὲ γῆρας αἰεὶ Βαρ.* Quod metrum pessumdat. Melius Musgrav. *Ἁ νεότας μοι φίλον· ἄχθος τὸ δὲ γῆρας.* Haec Porson. Adv. p. 271. qui ita pergit: Sed nihil opus. Rhes. 377. *Ἀλλά νιν ἅδε γᾶ Καταφθίμενον Θρῃκὶ μόρῳ φίλτατον ἄχθος οἴσει.* quod quam diversum sit a nostro loco vix opus est pluribus demon-

V. 565. *τοξεύμασιν* est in Florr. pro *τοξεύμασι*. *διαφορῶν* non videtur esse *distrahens, dividens*, ut Bacch. 1162. *ἄρθρα διεφορήσαμεν*, quemadmodum interpretatur Musgrav. sed quum proprie dici posset *διαφορεῖν τοξεύματα εἰς ἐχθρούς, huc illuc coniicere sagittas*, ut *ὅπλισμα διαφέρων ἐσφενδόνα* Suppl. 717. locutionem invertit *διαφορεῖν ἐχθροὺς τοξεύμασιν*, quo factum est, ut hoc esset *hostes huc illuc fugientes sagittis petere*.

V. 575. *ἐκπονῖσαι* coni. Musgrav. sed enallage est structurae, (ut 575. 825 sq.) qua fit ut *τὸ ἐκπονεῖν* rem futuram significet, ad quam se ipse hac formula excitat. *ἐκπονεῖν θάνατον* explico in nece avertenda (quae notio est in *ἐκ*, ut *ἐκμοχθεῖν* v. 316.) labores suscipere.

V. 576. *ὡς πάροιθε* Elmslei. ad Heracl. 583. recte.

V. 577. 8. recte Choro tribuit Tyrwhitt. quum antea Herculi continuarentur.

V. 586. Ad *ὑπ' ὀργίας* in Vict. adscriptum est *σοῦ βραδύνοντος*. Male; Sensus est: res autem eorum familiaris sumptibus exhausta est, in quibus faciendis inest inertia et incuria.

V. 587. *πόλει* Flor. 1.

V. 594. *δώμασιν* Vict. ut iam edidit Barn. pro *δώμασι*.

V. 599. V. D. in *Quart. rev. μὴ συνταράξῃς*.

V. 601. Ald. Herv. 1. 2. *ἐξανηλίων* una voce *ἐξ ἀνηλίων* Brub. rell. ut est in Vict.

V. 602. *τ'* post *κόρης* addiderunt Reisk. Wakefield. et Monk. ad Alc. 868. recte, ut videtur. Ad *ἀτιμάσω προσειπεῖν* Wakefield. confert Soph. Ai. 1339. Antig. 544.

V. 605. Ald. rell. *τὸν τρικάρηνον*. Pierson. *τρίκρανον*, quod recepit Hermann.

V. 611. Legebatur *οὐκ οἶδεν· ἐλθὼν τ.* quod de optato accipiebat Musgrav. *utinam scirem*. Sed dum haec loquitur Hercules, iam sciebat rerum domesticarum statum, quod recte monuit Elmslei. Male etiam verterunt, *veni, ut scirem prius*, quomodo *se hic res haberent*. Hermann. interpretatur: *reversus rei domesticae statum prius cognoverim*. id spectans haud dubie, quod ad Aiac. monuit 904. optativum aoristi sine *ἂν* poni, ub

praeteriti significatio insit: de quo vid. ad Hipp. 468. Sed, etiamsi hoc concedatur, quod concedi non posse censeo, quis tandem optativo aoristi hac significatione sine *ἂν* positi locus est in sententia per se absoluta, non e coniunctione vel pronomine relativo pendente? Non aliter, puto, nisi ubi dicere velis: *scire cupiebam*. Cuius locutionis quae tandem alia similis reperire potest? Elmslei. coni. *ἐλθὼν τἀνθάδ' εὖ θείμην πάρος* *Classic. journ.* p. 211. et ad Med. 896. quod non magis procedit. Itaque e coniectura dedi: *οὐκ οἶδ' ἵν' ἐλθὼν* etc. Nescit Eur. i. e. non renuntiavi ei, quod idcirco facere omisi, ut rerum domesticarum statum antea cognoscerem. Ante *ἵνα, ὡς* etc. nonnunquam omittuntur, quae facile intelligi possunt, ut Ion. 950. *ὁ παῖς δὲ ποῦ 'στιν; ἵνα σὺ μηκέτ' ᾖς ἄπαις*. quod quaero, *ne tu amplius prole careas*. Cf. ib. 336.

V. 613. *ἐξ Ἅιδου* e Canteri coniectura pro *ἐν Ἅιδου*.

V. 619. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *ἐξανύεται*. Brodaeus correxit *ἐξανύετε*, ut ediderunt Canter. Barn. Musgrav. et sic Flor. 1. 2. Vict. Verissime post Heath. Musgrav. legendum vidit *ἐξανίετε*, quod probat Porson. ad Phoen. 463. Cf. idem ad 381.

V. 622. Ald. rell. *οὐδὲ φευξιῶ φίλους*. Aemil. Portus et Pierson. ad Moerid. p. 14. *φευξείω*, quod recepit Herm.

V. 624. Ald. rell. *οὐκ ἀφιᾶσιν, ἀλλ'*. Correxerunt Barn. et Musgrav.

V. 629 sq. Ald. rell. *χρήμασιν δὲ διάφοροι ἔχουσιν· οἵ δ' ὄυ*. Interpunctionem post Barnesium correxit Musgrav. *quamvis in re familiari a se discrepent homines, alii divites sint, alii pauperes, omnium tamen communis affectus est, ut liberos ament*.

V. 631. Ald. rell. *ἁ νεότας μοι φίλον ἄχθος· τὸ δὲ γῆρας, αἰεί*. Muret. V. L. VII, 15. legit: *ἁ νεότας μοι φίλον. Τὸ δὲ γῆρας αἰεὶ Βαρ.* Quod metrum pessumdat. Melius Musgrav. *Ἁ νεότας μοι φίλον· ἄ = χθὸς τὸ δὲ γῆρας*. Haec Porson. Adv. p. 271. qui ita pergit: Sed nihil opus. Rhes. 377. *Ἀλλά νιν ἅδε γᾶ Καταφθίμενον Θρῃκὶ μόρῳ φίλτατον ἄχθος οἴσει*. quod quam diversum sit a nostro loco vix opus est pluribus demon-

strare. Versum choriambicum tetrametrum catalecticum agnoscit etiam Hermann. doctr. metr. p. 430. Sequens est etiam choriambicus desinens in anapaesticum logaoedicum; tertius ex anapaesto logaoedico et dactylico catalectico constat.

V. 633. Ald. rell. κεῖσαι. MSS. Steph. κεῖται, ut Victor. V. C. (i. e. vet. cod.)

V. 633. φάρος Ald. et MSS. φάος e coniectura receperunt Canter. Barnes. Hermann. σκοτεινὸν φάος vix aliud esse potest quam σκότον, ut in locis a Seidlero allatis ad Troad. 566. non vultus tristis et morosus, ut interpretatur Hermann. Itaque βλεφάρων σκότον ἐπικαλύψαν esset pro βλέφαρα σκότῳ ἐπικαλ. quod de acie hebescente accipiendum esset. Paulo audaciore metaphora pro σκότος esset σκοτεινὸν φάρος, quod vix opus est mutari. Nec video, cur e φάος aliquis faceret φάρος.

V. 645. φορείσθω eadem est structurae mutatio, quam vidimus supra v. 575.

V. 646 sq. Distinguebatur: καὶ σοφία κατ᾽ ἄνδρας, quod male vertebant: *sapientia erga homines*, melius Wakefield. *secundum homines*, qualem scilicet habent homines. Sed paene ridiculum est a diis postulari sapientiam, qualis hominum sit. Itaque post σοφία interpunxi, ut κατ᾽ ἄνδρας ad sqq. pertineret.

V. 648. ἀρετᾶς Herm. pro ἀρετῆς., ut ἥβας 637. Tum μετῆν MS. Steph. quod probat Heath.

V. 649. Ald. rell. καὶ θνατοὶ ἐς τὰς αὐγάς, contra metrum. καὶ θανόντες τὰς αὐγάς, deleto ἐς Heath. καὶ θαν. εἰς αὐγάς Musgrav.

V. 653. Vulgo καὶ τῷδὶ τούς τε κακοὺς ἂν γν. Quod dedi est e correctione Porsoni ad Med. 157. in quo iniuria Hermann. ἂν non ad ἦν, sed ad γνῶναι pertinere dicit: nam infra etiam 1327. οὐδ᾽ ἂν ᾠόμην ποτε ἐς τοῦθ᾽ ἱκέσθαι, ἂν non ad ᾠόμην, sed ad ἱκέσθαι referendum est. Comparatio astrorum eo spectat, quod similiter ex astris nautae, rectumne cursum teneant, nec ne, intelligunt.

V. 659. Sensus: homines sine discrimine, et pravi et probi, divitias sibi acquirunt.

V. 660 sq. Hos versus citant Tzetz. ad Hesiod. Theog. 64. (ubi Gaisford p. 387. e MSS. dedit συγκαταμιγνύς) Stobaeus Tit. LXXXI. Plutarch. T. II. p. 243. A. Dio Chrysost. 32. p. 393. C. Cf. Wyttenbach. ep. crit. p. 14.

V. 664. Ald. rell. ἢ ζώην μετ᾽ εὐμουσίας, ut Pariss. E. G. Flor. 1. 2. εἰ ζώην MSS. Steph. ἢ ζῴην Vict. μὴ ζῴην Stob. qui idem habet ἀμουσίας (Trincav. ἀμουσίαν.)

V. 667. κελαδῶ MS. Steph. quod receperunt Canter. et Barnes.

V. 669. ἀείδω legendum coni. Elmsl. in *Class. journ.* p. 212. quia alias futurum verbi ἀείδω, ᾄδω sit ἀείσομαι, ᾄσομαι: recte.

V. 676. ὑμνοῦσ᾽ ἀμφίπολοι legendum coni. Reisk. quod recepit Hermann. citans Hom. h. in Apoll. 157. κοῦραι Δηλιάδες Ἑκατηβελέταο θεράπναι. Si verum est ἀμφὶ πύλας, intelligenda sunt portae templi, et haec respondent verbis ἐπὶ σοῖς μελάθροις v. 679.

V. 678. καλλίχοροι malebat Hermann. in litteris ad me datis. De forma glyconei vid. idem elem. doctr. m. p. 529 sq.

V. 682. τὸ γὰρ εὖ -- *faustum enim argumentum carminibus* pro fundamento *subest*, nimirum *Iovis filius.*

V. 684. εὐγενίας Herm. pro εὐγενείας.

V. 685. Recte Tyrwhitt. excidisse censet ἀρεταῖς.

V. 686. τὸν ἄκυμον βίοτον aliter intelligi non potest, nisi ut interpretatur Hermann. *hanc vitam, quam nunc degunt vacuam turbis.* Sed hoc convenire non videtur cum θῆκεν. quis enim dixerit: τὸν ἄκυμον βίοτον ἔθηκε pro τὸν βίοτον ἄκυμον ἔθηκε? Accedit, quod ἄκυμος alibi non legitur pro ἀκύμων. Neque tamen Musgravii coniectura satisfacit τόδ᾽ ἄκυμον θῆκεν βιότου --

V. 689. Ald. certe Herv. 1. praefixum habet Λύσ. i. e. Λύσσα. Λύκ. iam Herv. 2. ex emendatione Bro-

strare. Versum choriambicum tetrametrum catalecticum agnoscit etiam Hermann. doctr. metr. p. 430. Sequens est etiam choriambicus desinens in anapaesticum logaoedicum; tertius ex anapaesto logaoedico et dactylico catalectico constat.

V. 633. Ald. rell. *κεῖσαι.* MSS. Steph. *κεῖται,* ut Victor. V. C. (i. e. vet. cod.)

V. 633. *φάρος* Ald. et MSS. *φάος* e coniectura receperunt Canter. Barnes. Hermann. *σκοτεινὸν φάος* vix aliud esse potest quam *σκότον*, ut in locis a Seidlero allatis ad Troad. 566. non vultus tristis et morosus, ut interpretatur Hermann. Itaque *βλεφάρων σκότον ἐπικαλύψαν* esset pro *βλέφαρα σκότῳ ἐπικαλ.* quod de acie hebescente accipiendum esset. Paulo audaciore metaphora pro *σκότος* esset *σκοτεινὸν φάρος*, quod vix opus est mutari. Nec video, cur e *φάος* aliquis faceret *φάρος*.

V. 645. *φορείσθω* eadem est structurae mutatio, quam vidimus supra v. 575.

V. 646 sq. Distinguebatur: *καὶ σοφία κατ᾽ ἄνδρας,* quod male vertebant: *sapientia erga homines*, melius Wakefield. *secundum homines*, qualem scilicet habent homines. Sed paene ridiculum est a diis postulari sapientiam, qualis hominum sit. Itaque post *σοφία* interpunxi, ut *κατ᾽ ἄνδρας* ad sqq. pertineret.

V. 648. *ἀρετᾶς* Herm. pro *ἀρετῆς.*, ut *ἥβας* 637. Tum *μετῆν* MS. Steph. quod probat Heath.

V. 649. Ald. rell. *καὶ θνατοὶ ἐς τὰς αὐγάς*, contra metrum. *καὶ θανόντες τὰς αὐγάς*, deleto *ἐς* Heath. *καὶ θαν. εἰς αὐγάς* Musgrav.

V. 653. Vulgo *καὶ τῷδὶ τούς τε κακοὺς ἄν γν.* Quod dedi est e correctione Porsoni ad Med. 157. in quo iniuria Hermann. *ἂν* non ad *ἦν*, sed ad *γνῶναι* pertinere dicit: nam infra etiam 1327. *οὐδ᾽ ἂν ᾠόμην ποτε ἐς τοῦθ᾽ ἱκέσθαι, ἂν* non ad *ᾠόμην*, sed ad *ἱκέσθαι* referendum est. Comparatio astrorum eo spectat, quod similiter ex astris nautae, rectumne cursum teneant, nec ne, intelligunt.

V. 659. Sensus: homines sine discrimine, et pravi et probi, divitias sibi acquirunt.

V. 660 sq. Hos versus citant Tzetz. ad Hesiod. Theog. 64. (ubi Gaisford p. 387. e MSS. dedit *συγκαταμιγνύς*) Stobaeus Tit. LXXXI. Plutarch. T. II. p. 243. A. Dio Chrysost. 32. p. 393. C. Cf. Wyttenbach. ep. crit. p. 14.

V. 664. Ald. rell. *ἢ ζώην μετ᾽ εὐμουσίας*, ut Pariss. E. G. Flor. 1. 2. *εἰ ζώην* MSS. Steph. *ἢ ζῴην* Vict. *μὴ ζῴην* Stob. qui idem habet *ἀμουσίας* (Trincav. *ἀμουσίαν.*)

V. 667. *κελαδῶ* MS. Steph. quod receperunt Canter. et Barnes.

V. 669. *ἀείδω* legendum coni. Elmsl. in *Class. journ.* p. 212. quia alias futurum verbi *ἀείδω, ᾄδω* sit *ἀείσομαι, ᾄσομαι*: recte.

V. 676. *ὑμνοῦσ᾽ ἀμφίπολοι* legendum coni. Reisk. quod recepit Hermann. citans Hom. h. in Apoll. 157. *κοῦραι Δηλιάδες Ἑκατηβελέταο θεράπναι.* Si verum est *ἀμφὶ πύλας*, intelligenda sunt portae templi, et haec respondent verbis *ἐπὶ σοῖς μελάθροις* v. 679.

V. 678. *καλλίχοροι* malebat Hermann. in litteris ad me datis. De forma glyconei vid. idem elem. doctr. m. p. 529 sq.

V. 682. *τὸ γὰρ εὖ* - - *faustum enim argumentum carminibus* pro fundamento *subest*, nimirum *Iovis filius.*

V. 684. *εὐγενίας* Herm. pro *εὐγενείας.*

V. 685. Recte Tyrwhitt. excidisse censet *ἀρεταῖς.*

V. 686. *τὸν ἄκυμον βίοτον* aliter intelligi non potest, nisi ut interpretatur Hermann. *hanc vitam, quam nunc degunt vacuam turbis.* Sed hoc convenire non videtur cum *θῆκεν.* quis enim dixerit: *τὸν ἄκυμον βίοτον ἔθηκε* pro *τὸν βίοτον ἄκυμον ἔθηκε?* Accedit, quod *ἄκυμος* alibi non legitur pro *ἀκύμων.* Neque tamen Musgravii coniectura satisfacit *τόδ᾽ ἄκυμον θῆκεν βιότου* - -

V. 689. Ald. certe Herv. 1. praefixum habet *Λύσ.* i. e. *Λύσσα.* *Λύκ.* iam Herv. 2. ex emendatione Bro-

daci, et sic MSS. Steph. unde Canter. et Barn. per totum locum. *πεϱᾷς* ex emend. Heathii pro *πεϱᾷ*. Hoc tamen defendit Lenting. p. 110. eo enim Lyci fastum exprimi. Videlicet solere, si quid cui cum contemtu dicere velint, tertia persona uti. Vid. Phoen. 1676. Soph. Ai. 1393 etc. At non tertia persona sola, sed substantivo adiecto, ut Soph. Ai. 1120. *ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικϱὸν φϱονεῖν*. Eur. Phoen. 920. *ἀνὴϱ ὅδ᾽ οὐκέθ᾽ αὑτός*.

V. 694. Ald. rell. *ὑπέστητέ γ᾽ αὐτεπ.* Brub. *ὑπέστητ᾽ αὐτεπ.* ut legendum coni. Barnes.

V. 698. *πϱοστιθεὶς* Ald. rell. *πϱοςτίθης* Herm. Vid. Porson. ad Orest. 141.

V. 702. Post *τί χϱῆμα* signum interrogationis posuit Herm. quod mihi minus recte factum videtur. *τί χϱῆμα ἔχεις τεκμήϱιον* idem est quod *τί ἔχεις τεκμ.*

V. 703. Ald. rell. Pariss. Florr. Vict. *βόθϱοις*. MSS. Steph. *βάθϱοις*, ut edidit Canter.

V. 705. *ἀνακαλεῖν* Herm. Vix opus.

V. 706. Herv. 1. 2. Brub. Cant. *οὐ γὰϱ μή*. *οὐδὲ μή* Aemilius Port. e coniectura Barnes. ex Aldina restituit.

V. 708. Elmslei. Euripidem scripsisse suspicatur *κἀκκόμιζε δωμάτων*.

V. 713. Ald. rell. et Codd. *ὡς ἂν σχολὴν λύσωμεν*. Canter. coni. *λεύσσωμεν*, quod recepit Barnes. sed id frigidum esse facile largior Wakefieldio. Vulgata servanda videtur. Idem est ac si dixisset *ὡς ἂν πόνων ἡμᾶς λύσαντες σχολὴν λάβωμεν*. vel *ὡς ἂν λύσωμεν πόνους, ὥςτε σχολὴν εἶναι πόνων*, constructione similii ei, quae infra est 1044.

V. 714. *εἰ χϱεών* Ald. rell. *οἷ χϱεών* Paris. E. et 2714.

V. 717. Pro *γενήσεται* Pierson. ad Moerid. p. 124. coni. *δεδήσεται*, quod non improbat Valck. ad Herod. p. 442. ubi *λελήψεται* scribendum coniicit. Hermann. coni. *βϱόχοις δ᾽ ἐν ἀϱκύων γενήσεται*, Elmslei. in *Classic. journ.* p. 212. et ad Med. 1245. quum Porson. Phoen. 569. pro *γενήσεται* scripsisse *κεκλήσεται*, et in Suppl. 915 *γενέσθαι* et *κεκλῆσθαι* inter se permutata esse monuisset, hic quoque *κεκλήσεται* i. e. *κεκλείσεται* legendum suspicatur. Mihi Piersoni coniectura vera videtur.

V. 722 sqq. ita, ut ego feci, in strophas et antistrophas descripsit Hermann. Bothio v. 722 — 724. stropham *ά*, v. 727 — 729. antistropham *ά*, v. 733 — 735. (*βοᾷ φϱοίμιον στενάζων φόνου*) stropham *β'*, vss. 739. (*τίς θεοὺς* etc. vid. ad 740) — 741. antistropham *β'* constituere videntur. Quum vero Hermann. hos versus ita distribuisset, ***ut nullus esset quindecim senum, quin suas in eo colloquio partes haberet*** Praef. p. XV. (nam vss. 722. 3. habent *Χόϱου ὁ ά καὶ β'* vss. 724. 5. *ὁ γ' καὶ δ'*, vss. 727. 8. 29. *ὁ ς' καὶ ζ'*, vss. 733. 4. *ὁ θ' καὶ ι*, v. 735. *ὁ ιά καὶ ιβ'*. vss. 739. 40. 41. *ὁ ιγ' καὶ ιδ'*, e trimetris autem vss. 725. 6. (*σύστημα ά*) et 737. 8. (*σύστημα β'* cum v. 736.) *ὁ ε*, vss. 730. (*ἀντισύστημα ά*) et v. 743. 4. (*ἀντισύστ. β'*. cum v. 741.) *ὁ ή*, v. 741. autem *ὁ ιέ*. id ego imitandum non duxi, sed trimetros hemichorio *β'*, reliqua, ne quae inter se cohaererent, distraherentur, semichorio *ά* assignavi.

V. 724. Hermann. *ἰὼ ἰώ*. Vid. ad 735.

V. 726. Elmslei. in *Classic. journ.* et ad Bacch. 247. *ὕβϱισμ᾽ ὑβϱίζων*, sine idonea causa. Vid. ad Suppl. 495. *εἰς* deest in Ald. Herv. 1. 2. itaque Brub. Canter. Barn. *τοὺς ἀμείν. σέθεν*, ut legendum coniecit H. Steph. *εἰς ἀμείν.* Musgr. e Par. 2714. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 728. Flor. 1. 2. *ἔμολ᾽*. — Hermann. *διὰ φϱενὸς ἐπ | ήλπισεν π. γ. ἀ.* ob metrum. Alioqui *φϱενῶν* legendum esse. Ad *πάλιν* pertinent, quae Spohn in lect. Theocr. spec. I. p. 32. monuit, poni, ut *αὖθις* et *ἄψ*, quando fiat aliquid, quod antea non erat factum, per illud autem ipsum, quod fiat, aliud quid in pristinam restituatur conditionem, aut quod erat interea factum iam reddatur irritum. Vid. Il. *π'*, 54. 58. Od. *μ'*, 199. Theocr. Adoniaz. 100.

V. 730. 1. choro continuantur in editt. praeter Hermann.

V. 735. Ald. rell. *βοᾷ | βοᾷ, στενάζων φϱοίμιόν γ᾽ ἄναξ, φόνου.* in quo *γ᾽* delevit Hermann. Ego dedi, quod in Flor. 1. 2. legitur, in 2 tamen altera lectione impositis numeris a rec. m. supra scripta. Prius *βοᾷ* deest in Flor. 1. Vict. deletum est in Flor. 2.

V. 736. Elmslei. in *Class, journ.* malit *Κάδμου γῆ, διόλλυμαι*, ob chori responsum, laudans Porson. ad Suppl. 495. vid. Advers. p. 235.

V. 737. Ald. rell. *διώλλυσ'*. Correxit Musgrav. non adversantibus Florr. Certe ex iis nihil enotatum. — *ἀντάποινα* Ald. Herv 1. 2. Brub. Florr. 1. 2. Vict. *ἀντίποινα* Canter. Barn. rell. Sic etiam Cod. Ven. et Schol. in Soph. Philoct. 316. habet *ἀντάποινα*, Hermann. ad eum l. dicit se nescire an ea vox suspecta esse debeat, quo dubites utrum suspectam esse an non suspectam significare voluerit.

V. 740. *ἄφρονα λόγον οὐρανί.* — Eadem dochmii forma est infra v. 867. *γένος ἄγονον αὐτίκα.* Vid. Seidler. de verss. dochm. p. 77.

V. 742 sqq. in Ald. rell. etiam choro continuantur.

V. 750. Ante Hermann. legebatur *βέβακεν*. Tum Ald. et Codd. *ἄναξ ὁ κλεινός.* Pierson. Veris. p. 233. *ὁ καινός*, quod Hermann. minus necessarium esse dicit, provocans ad v. 722. sed interest aliquantum, utrum quis *μέγας ὁ πρόσθ' ἄναξ* dicatur, an *ὁ κλεινὸς ἄναξ*, hoc in universum valet, illud de certo tempore. Hoc loco oppositio *ὁ παλαίτερος* paene necessariam facit Piersoni correctionem. Cf. 561. *ὁ καινός* probat Elmslei. *class. journ.* p. 206 sq. nimis tamen calide ille in omnibus locis a Piersono allatis, etiam Suppl. 1059. Hel. 1399. *καινός* reponi iubens.

V. 752. Hermann. post *δοκημάτων* addidit *δ'*.

V. 753. *μέλλουσι* Ald. Herv. 1. 2. Brub. et Codd. Brodaeus: *μέλλουσιν ἐπαΐειν*, cum cunctatione tamen et mora. Canter. Barn. rell. ob metrum *μέλουσι.* Sic Soph. El. 342. *δεινόν σε τῆς τικτούσης μέλειν.* Cf. Ai. 689. Aesch. Ag. 380 sq.

V. 754. Vulgo *ἐπαΐειν.*

V. 756. *φρονεῖν* pro *μεγαλοφρονεῖν, superbire*, ut explicat Lobeck. ad Soph. Ai. p. 294. *Divitiae et fortuna secunda homines ad superbiam et fastum abripiunt.*

V. 757. *ἄδικον* delevit Hermann.

V. 758. 9. 60. Ald. rell. *χρόνον γὰρ ἔτλα* | *τοπάλιν*

εἰσορᾷν |, *νόμον παρέμενος, εὐνομίᾳ χάριν διδούς: ἔθραυσεν ὄλβου. χρόνου* Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. *χρόνου τὸ πάλιν, temporum vicissitudines*, quae fortunam praesentem in contrariam mutant. Orest. 795 sqq. *ὁ μέγας ὄλβος ἅ τ' ἀρετὰ - - πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις. οὔτις* ante *ἔτλα* inserunt Par. G. Flor. 2. sed hic lineis circumductis denuo exclusum sic |οὔτις|. Vocabula transposui, ut trimetrum efficerem, qualis esse videbatur strophicus; nunc facti poenitet. — *εἰσορῶν* Flor. 1. quod supra scriptum Par. G. et Vict. — *ἀνομίᾳ* pro *εὐνομίᾳ* Par. E. G. Flor. 1. *ἀνομία* (εὐ supra scriptum) Flor. 2. — *ἔθραυσε δ' ὄλβ.* Hermann. scripsit.

V. 761. Tyrwhitt. *Ἰσμήν' ὦ, στεφανηφόρει. Ἰσμήν, ὦ*, recepit Hermann. *στεφανοφορία* Ald. rell. Flor. 1. 2. *στεφανοφορίαν* Parr. G. 2714. Hermann. Iungo *ἀναχορεύσατε στεφανοφορίαν Ἰσμηνῷ, serta Ismeno cum chori cantu ferte.*

V. 762. Ald. rell. *ἑπτάπυλοι.* MSS. Steph. *ἑπταπύλου*, quod receperunt Canter. rell. Aldinam scripturam servavit Hermann.

V. 764. Scribebatur *καλλιρέεθρος.*

V. 765. *Ἀσωπιάδες* Hermann. pro *Ἀσωπίδες.*

V. 771. *Ἑλικωνιάδων* Barn. pro *Ἑλικωνίδων.*

V. 772. *ἥξετ'* primus Barnes. Antea erat *ἤξετ'*.

V. 773. *ἐμά τε τείχη* Ald. rell. *τε* delevit Heath.

V. 774. *ἐφάνη* Herm. pro *ἔφανε.*

V. 781. Ald. rell. *περσηίδος.* rell. *περσηΐδος.* Hermann. *Περσεΐδος*, qua forma Pindarus saepius utitur, Tragici non item. Neque tamen *Περσῆδος* satisfacit, quum molossi pro choriambo in metro glyconeo (glyconeum vero, non anapaesticum, versum esse e reliquis glyconeis colligo) positi vix aliud exemplum suppetat. Fortasse pro *καί* legendum *ὡς* cum Musgr. *Νύμφας τᾶς Περσηΐδος· ὡς.*

V. 783. *οὐκ ἐπ' ἐλπίδι* i. e. *ἀπ' ἐλπίδος, praeter spem.*

V. 790. Ald. rell. *ἡδὺς γένει ἄν.* Correxit Canter. nov. lect. V, 1.

V. 791 sqq. ἅ, nimirum τὸ αὐτὸς κρείσσων τύραννος εἶναι, νῦν ἐσορᾶν φαίνει Hercules, *quod nunc oculis agnoscendum praebet.* Debebat sequi ἁμίλλᾳ vel ἐν ἁμίλλᾳ, sed retulit ad ἐσορᾶν, quasi dixisset ἐσορῶντα εἰς ἅμιλλαν.

V. 793. Ald. rell. εἰς τὸ δίκαιον. εἰ Canter. invenit, et confirmant Par. E. Flor. 1. 2.

V. 799. Frustra Valcken. ad Phoen. 1034. legendum censet νωθές γ' ἔπαιρε κ. πεδαίρειν etsi Aeolicum, legitur etiam infra 852.

V. 801. γένοιό μοι. Elmslei. ad Iphig. T. 96. Malim γένοι' ἐμοί, si versus alioqui sanus est.

V. 805. Ald. rell. σώματα. Emendavit Scaliger.

V. 808. Ald. rell. τὸ χρῆν. Par. G. Flor. 1. 2. τὸ χρεὼν (G. in marg. γρ. χρῆν) χρεὼν nunc vereor ne e glossa ortum sit. Vid. Hec. 257.

V. 811. κοινόν Wakefield. Hermann. Recte Brod. καινόν, non tyranni aut bestiae.

V. 813. Par. A. (apud Markl. ad Iph. A. 407.) Vict. ἅτ. σὴν λαβοῦσα quod recte monet Markland. e scriptura συνλαβοῦσα ortum esse.

V. 818. Ald. rell. ὅς ἂν φονεῦσας τὸν ἀχ. π. ὡς ἂν edidit Canter. idem coni. πορεύσας, et sic Parr. E. G. Flor. 1. 2. Vict.

V. 822. Ald. Herv. 1. μηδόντος una voce, quod correctum iam in Herv. 2.

V. 825. τιμάς τ' ἔχω Ald. Herv. 1. Vict. Florr. 1. 2. τιμὰς δ' ἔχω Herv. 2. rell. Hermann. vertit: hoc munus, de quo Iris dixit, habeo, non invidendum amicis; quo sensu haud scio an infinitivus nunquam ponatur. Videtur ἀγασθῆναι h. l. eo sensu accipiendum esse, quo Il. ρ', 71. εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, i. e. ἐφθόνησε. ut sensus sit: hoc munus habeo, non ut amicis invideam, et propter invidiam in calamitates eos coniiciam.

V. 827. Lenting. p. 110. coni. πρὶν σφαλεῖσα γ' εἰςιδεῖν.

V. 829. Hermann. ἁνὴρ ὅδ. At infra 1282. servavit ἀγὼν ὅδ' quum Wakef. dedisset ἁγὼν ὅδ'.

V. 834. Ald. rell. σοί τ' οὐ παρ. Musgravii coniecturam ὥςτ οὐ παρ. recepit Herm. οὐκ οὖν Wakef.

V. 835. Ald. rell. κακὰ μηχ. Correxerunt Reisk. et Heath.

V. 836. in Ald. rell. Iridi continuabatur, ita ut v. 837. Lyssae, v. 838. Iridi, seqq. Lyssae tribuerentur. Correxit Musgrav. quo factum, ut pro ἐμβιβάζουσ' ut est in Ald. rell. scribendum esset ἐμβιβάζω σ'.

V. 840. κύνας. Ald. κύν, quod sequentes pro κύνα acceperunt. κύνας Musgr. MSS. tres; Florr. 1. 2. Quod praecedit, κυνηγέτει scriptum est in Flor. 1. 2.

V. 841. λάβρως Ald. Herv. 1. 2. Canter. rell. et, ut videtur, Codd. λάβρος Brub. Wakefield. Ordo est: οὔτε πόντος κύμασι στένων - - οὕτω λάβρος ἐστι.

V. 843. Flor. 2. σταδιαδραμοῦμαι, quo firmatur Hermanni suspicio στάδια δραμοῦμαι corrigentis, quamquam nec hoc Euripideum colorem habet. Lobeck. ad Phryn. p. 617 sq. Euripidem, ut σταδιοδραμοῦμαι diceret, verbum omni analogia destitutum, fallaci similitudine futuri δραμοῦμαι in devia abreptum esse censet. Göttling. ad Theodos. gramm. p. 217. not. legendum censet σταδιοδρομοῦμαι, ut sit praesens pro futuro. Quasi vero unquam verba a δρόμος derivata formam praesentis passivam vel mediam habeant!

V. 846. Flor. 2. ἔτικτεν αἴρων, et in marg. γρ. ἔτικτ' ἐναίρων. Vict. ἔτικτεν αἱρῶν. — ἐμᾶς λύσσας Ald. rell. ad quod ante Wakefieldium et Hermannum nemo offendit. Is, etsi facillimum sit, scribere ἐμάς, tamen nec λύσσαι numero plurali facile inveniri monet; „et ἀφιέναι rectius furorem Hercules, quam Herculem furor dici potest.“ Pluralis λύσσαι eadem ratio est, quae pluralis μανίαι, et ἀφιέναι aliquis λύσσαν dicitur, ut τόξοις ἄπο ψυχὰν λιπὼν Pind. Pyth. 3, 180. σῶμα ἀπολελοιπὸς ψυχήν Plato Leg. XII. p. 956. A. λείπειν βίον Eur. Suppl. 695. Wakefield. dedit ἐμῆς λύσσας ἀνῇ, (vid. Hipp. 867. [vel potius 895.] 284. Aristoph. Ran. 712. Thuc. 7, 43.) Dorismo altero sublato, altero relicto; Hermann. ἐμῆς λύσσης ὑφῇ, ut Herod. I, 156. Cf. Ion. 846. εἰ γὰρ ὑφήσεις τοῦδε.

V. 850. Ald. rell. *δεινός*, ut iungantur *ταῦρος ὥς ἐς ἐμβ. δεινός*. Correxit Canter.

V. 851. Par. G. *καταντλήσω*.

V. 852. Erfurdtio et Seidlero ad Troad. 219. placebat *οὐρανόν*.

V. 854. Ald. rell. *ὀτοτοτοτοτοτοί*. Hermann *ὀτοτοτοῖ*. — *ἀπόκειρέ τε* Ald. rell. *ἀποκείρετε* Flor. 1. 2. *ἀποκείρεται* est e coniectura Canteri Nov. lect. V, 1. quam confirmat Vict.

V. 855. *πόλεος* Flor. 2. Vict. ille supra scriptum habens *ις*.

V. 857. 8. Ald. rell. *ἐναύλοις* Hermann. *μανιάσιν Λύσσας χορευθέντ' ἐν αὐλοῖς*. Sed *αὐλοὺς Λύσσας* vix alibi commemoratos invenias, nec ad affectum animi, furorem, designandum usurpatos. Egregie Tyrwhitt. *ἀναύλοις*. Sic Phoen. 890. *κῶμον ἀναυλότατον* Mars dicitur *προχορεύειν*. Syllabae *ιαι* in *μανίαισιν* in unam coalescunt. Vid. ad Hipp. 581. et Hermann. elem. doctr. m. p. 253. ubi hos versus e Tyrwhitti emendatione citat.

V. 861. *ἐπιλώβα* una voce Ald. Herv. 1. 2. Brub.

V. 862. *ἑκατογκεφάλοις* est e Reiskii emendatione pro *ἑκατὸν κεφαλαῖς*.

V. 864. *μετέβαλεν* Herm. pro *μετέβαλε*.

V. 865. Ald. Herv. 1. Brub. Par. G. et 2714. Vict. *τέκν' ἐπνεύσατε*. Flor. 1. 2. *τέκν' ἐκπνεύσατε*. ut editum in Herv. 2. Canter. *ἐκπνεύσετε* Aem. Portus et Barnes. Musgr. Herm. At recte Elmslei. monuit, verbi *πνέω* futurum esse *πνεύσομαι* vel *πνευσοῦμαι*, non *πνεύσω*, et *ἐκπνεύσεται* scribi iubet, quod recepi.

V. 866. Flor. 1. 2. *ἰώ μοι μέλεος· τὸ σὸν ἰὼ Ζεῦ γένος ἄγ. αὐτ.*

V. 868. Ald. rell. *λύσσα δέ σ' ὠμόβρωτος, ἀποινόδικοι | δίκαι κακοῖσιν ἐκπετάσουσιν*. *ὠμοβρῶτες* Wakefield. Emendationem loci absolvit Hermann. scribens *λυσσάδες ὠμοβρῶτες ἀποινόδικοι δίκαι κακ. ἐκπατάσσουσιν*. in quo *ἐκπατάσσουσιν* est e MSS. Musgr. quibus concinunt Flor. 1. 2. *ἀποινόδικοι* contra H. Steph. qui e MSS. suis commendaverat *ἀπηνόδικοι*, recte tuetur Barnes.

V. 871. Ald. rell. *κατάρχεται χόρευμα, τυμπάνων ἄτερ*. MSS. Steph. *χορεύματα*, unde Hermann. nostram lectionem concinnavit.

V. 874 sq. Ald. rell. *οὐχὶ τᾶς διονυσιάδος βοτρύων ἐπὶ χεύμασι λώβας*. *τᾶς διονυσιάδος* etiam Flor. 1. 2. Vict. *τὰς διονυσιάδας* MSS. Steph. quod receperunt Canter. Musgrav. Herm. Mihi Barnesius recte locum interpretatus esse videtur, qui *λοιβᾶς* etiam dedit pro *λώβας*, Herm. *λοιβάς*. Pro *ἐπὶ χεύμασι* Musgrav. *ἐπιχεύμασι*, quod recepit Hermann. addito *σὺν* ante *βοτρύων*. *ἐπιχεύμασι* idcirco minus aptum videtur, quia in sacris Bacchi *χεῖται οἶνος*, *effunditur*, non *ἐπιχεῖται*, *affunditur*. *ἐκ* delendum est. Ceterum hi versus coniungendi esse videntur cum vss. 871 sq. ita ut verba *ἰὼ δόμοι* media interposita sint.

V. 878. *τε* post *κυναγετεῖ* delevit Hermann. qui etiam lacunae signum apposuit ante *κυναγετεῖ*, *metri indicio*, quia his respondere volebat vss. 887. cum *μελάθρῳ* v. 886.

V. 881. Herm. *αἶ αἶ, σὲ δῆτα*, ut versus antistrophico (nimirum 896.) responderet.

V. 882. *ἆ* ante *μάταν*, auctore Musgravio, addidit Hermann.

V. 886. In Ald. rell. *μελάθρῳ* cum sqq. cohaeret. Ego ad superiora referendum putavi, ne nimis tautologum esset *μελάθρῳ - εἰς δόμους πέμπεις*. quam nunc non satis gravem causam esse sentio, etsi *Δρᾶν*, *ποιεῖν τί τινι* non minus bene dicitur, quam *τινά*. Vid. Gramm. gr. §. 409. not. et Orest. 736. *ὅ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι*. Sed Flor. 1. 2. *ὦ Διός παῖ*. Ita dochmiacus dimeter exit; *τί δρᾷς, ὦ Διὸς παῖ; μελάθρῳ τάραγ - -*

V. 889 sqq. Notae personarum desunt in Ald. rell. Eas primus e MSS. Steph. addidit Canter. sed ita vss. 891 — 896. nuntio, reliqua uni choro tribuerentur. Musgrav. v. 892. 3. et versa *δάϊοι φόνοι — πεπόνθαμεν* Choro, reliqua nuntio assignavit. Hermann. verba *τεθνᾶσι παῖδες* v. 893. et versum 896. nuntio tribuit, reliqua chori personis.

V. 890. Sic Hermann. pro *ἀνακαλεῖς με τίνα βοάν;*

V. 897. Victor. pro priore *ἄταν* habet *ἄταν ὦ* (sic.)

V. 899. Hermann. *ἔσυτο*, hanc epodum e trochaeis et creticis constare dicens. Mihi non obscura esse videntur vestigia dochmiacorum, si sic versus describas:

λέγε τίνα τρόπον ἔσσυτο θέοθεν ἐπὶ μέ-
λαθρα κακὰ τάδε τλήμονάς
τε παίδων τύχας

ita ut secundum dochmiacum tres breves syllabae praecedant.

V. 905. *πέπλων* Ald. rell. Canteri emendationem *τέκνων* receperunt Barn. Musgr. etc.

V. 909. *ὡς βλάψειεν* Ald. Herv. 1. Brub. *βάψειεν* e Brodaei emendatione Herv. 2. Canter. rell. et sic Flor. 1. 2. Athen. p. 409. A. B. Eustath. p. 1401, 11. Praeterea Athen. et Eust. *γόνος* pro *τόκος*, Eustath. etiam *εἰς χερνίβος βάψ. Α. γ.*

V. 910. *χρονίζ. πάρος* Ald. rell. *πατρός* MSS. Pariss. Ad hunc locum dubito an respexerit grammaticus in Bekkeri anecd. p. 116, 14.

V. 911. Ald. rell. *ὅδ' οὐκέτ' αὐτὸς ἦν.* Correxit Valck. ad Phoen. 927. Vid. Tom. VII. Add. et Corrig. ad p. 83. v. 12.

V. 913. *αἱματῶπας* scribi iubent Porson. ad Med. 1363. Elmslei. in Edinb. rev. n. 37. p. 78. et edidit Hermann.

V. 916. Ald. rell. *τί θυμῷ.* MSS. Steph. *τί θυῶ*, unde Barnes. *τί θύω.* Sed verum vidisse videtur Elmslei. *Class. journ.* p. 213. scribens *τί θύων*, lineolam, qua designatur *ν*, (vid. Bast. comm. palaeogr. p. 747.) in ~ abisse ratus.

V. 921. Ald. rell. *ῥιπτεῖτ'* contra metrum. *ῥίπτετ'* MSS. Steph. Flor. 1. 2.

V. 922. *τίς ὅπλον χ.* Ald. rell. *τίς δ' ὅπλον χ.* Barnes.

V. 923. *λάζυσθε χρ.* Ald. Herv. 1. Brub. *λάζυσθαι* iam Herv. 2. ex emendatione Brodaei. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 924. *ὡς τὰ Κυκλ.* ex emendatione Wakefield. et Herm. pro *ὥςτε*.

V. 925. *φοίνικι κανόνι.* Schol. Od. *ε'*, 245. *στάθμην, κανόνα, ὑπομεμιλτωμένον σχοινίον, ἢ τεκτονικὸν σπάρτον.* Eustath. Il. *β'*, p. 258, 63. *στάθμην, ἥτις, φασίν, ἐστι σχοινίον λεπτὸν χριόμενον μίλτῳ ἢ μέλανι, ᾧ συνηγούμενοι ἀπορθοῦσι τὰ ξύλα.* quae loca affert Lenting. p. 110. Ald. rell. *καὶ τύχαις.* MSS. Steph. Vict. *καὶ στοίχοις.* Brodaei coniecturam *τύκοις* receperunt Barnes. Musgrav. Herm.

V. 926. Ald. rell. *συντριαινώσειν.* MSS. Steph. *συντριαινώσω.* Puto, *συντριαινώσων, πρὸς τὰς Μυκ. εἶμι, ὡς συντριαινώσων*, ut verba *λάζυσθαι — δικέλλας θ'* sint *διὰ μέσου.*

V. 929. *θενων, θενειν* non nisi aoristos esse verbi *θείνω* satis, puto, demonstravit Elmslei. ad Heracl. 272. et scribendum *θενών, θενεῖν.* Sed nec *θενών*, nec fut. *θενῶν* quod reponi volebat V. D. in *Edinb. rev.* convenit. Accedit duplex dativus *κέντρῳ χερί*, quod non potest esse *σχῆμα ἐκ παραλλήλου*, quia vocabula non sunt *ἰσοδυναμοῦντα.* Fortasse *θενων* e vicinia *τοῦ ἔθεινε* irrepsit, et verum est, quod Dio Chrysost. or. 32. p. 391. C. loco a Valcken. ad Hipp. 1194. citato habet, *κέντρον δῆθεν ὡς ἔχων χερί.* Idem *ἄντυγας* v. praec.

V. 930. *διπλῶς* MSS. Steph.

V. 931. *καί τις τότ' εἶπεν* legendum suspicatur Elmslei. et hic et Hel. 1589. collato loco Alcest. 544.

V. 933. *ὅδ' εἷρπεν ἄνω* Ald. rell. Correxit Barnes.

V. 936. Legebatur *κλινθείς*, forma ex Homeri lectione familiari grammaticis *κλιθείς* Flor. 1. 2. Vict.

V. 940. Ald. rell. *κἀξεκηρύσσετο.* Pierson. Veris. p. 61. *καὶ 'κηρύσσετο*, vel potius *κἀκηρύσσετο*, ut coni. Reisk. edidit Musgrav. Sed facilius, unde orta sit vulgata, intelligas, si cum Elmsleio scriptum fuisse statuas *κἀκκηρύσσεται.* Cf. Soph. Oed. C. 1605. Trach. 769. Eur. Alc. 184. Vid. Valck. ad Hipp. 34. Brunck. ad Hec. 21.

V. 942. *ἀκοὴν ὑπειπών*, an quum nullis (quippe quum nulli adessent. Cf. v. 940.) edixisset, ut sese audirent, *ἀκούετε, λεώς.?* De verbo *ὑπειπεῖν* vid Porson. ad Arist. Plut. 998.

V. 944. scribe *θιγών.*

V. 945. *ξενώσεως*, alienationis animi. *Brod. novitatis huius* interpretatur Barnes. *peregrinationis* Musgr. Herm. *ξένωσις*, inquit, non significat, ut volunt, novum statum, sed novationem, rerum novarum effectionem. At ubi tandem *τὰ ξένα* vocantur *res novae?* Unus verum vidisse videtur Musgrav. Cf. Steph. Thes. T. II. p. 1124. D. F.

V. 946. Ald. rell. *σ᾽ ἐκβάκχευσε.* Cant. *σ᾽ ἐβάκχευσε*, Barnes. *σ᾽ ἐβάκχευσεν*, et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 947. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. *ὅδέ νιν.*

V. 958. MSS. Steph. *πόρευμα*, quod recepit Herm. iungens *πόρευμα δεινὸν ποδὸς ἐναντίον σταθείς.* *πόρευμα σταθείς* dubito num dici possit, quum contraria plane sint *πορεύεσθαι* et *στῆναι.* Euripides Herculis circumactionem circa columnam cum rotatione circini comparasse videtur, quo sensu *κύκλου τόρνος*, *ἔντορνος κύκλος* dicuntur; hinc quum dixisset *κύκλῳ*, pro *ἕλιγμα* vel *κύκλωμα ποδός* dixit *τόρνευμα* (sic legendum videtur) *ποδός.* Quum per aliquod tempus, puerum persequens, circa columnam sese circumegisset, tandem *ἐναντίον σταθεὶς βάλλει.*

V. 960. Ald. rell. *ὀρθοστάδας.* Correxit Barn. quem vid. ad Ion. 1134. Musgr. ib. 1153.

V. 964. Elmslei. scribi vult *ἀμφιβωμίαν* vel *ἀμφιβώμιον*, ut *ἔπτηξε κρηπῖδα* dictum sit, ut Ion. 1279. *οὐ βωμὸν ἔπτηξεν θεοῦ.* Sic etiam Phoen. 1750. Ion. 52. legi vult *ἀμφιβωμίους.*

V. 965. Ald. Herv. 1. 2. *κρηπῆδ᾽.* Brub. *κρηπῖδ᾽.*

V. 968. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Canter. *μή μ᾽ ἀποκτείνεις.* Barn. *ἀποκτείνῃς*, et sic Florr. 1. 2.

V. 969. Elmslei. legendum censet: *σός εἰμι. σὸν παῖδ᾽, οὐ τὸν Εὐρυσθέως, ὀλεῖς.* coll. Soph. Ai. 635.

V. 970. Ald. Herv. 1. Musgr. Herm. *τρέφων.* Herv. 2. Brub. Canter. Barn. *στρέφων.* *τρέφων* explicant *ἔχων.* Sed hoc pro *ἔχειν* ibi tantum ponitur, ubi de re continuata sermo est.

V. 972. Herv. 2. Brub. Cant. Barn. Musgr. *μυδροκτύπων*, nec quidquam enotatum e Florr. Sed praestat lectio Ald. *μυδροκτύπον*, quocum Herm. recte comparat Rhes. 256. *τετράπουν μῖμον ἔχων* i. e. *τετράποδος, τετράπουν μιμούμενος.* Nimirum *μυδροκτύπον μίμημα* est *τὸ ὑπὲρ κάρα βαλόντα ξύλον καθιέναι.*

V. 977. *ὑπεκλαβοῦσα* verens ut *eripiendi* sensu Graecum sit, Pierson. Veris. p. 223. corrigit *ὑπεκκλέπτουσα;* quod probat Musgr. Pro *κλήει*, ut est in Ald. Herv. 1. 2. Brub. *κλείει* ediderunt Canter. et Barnes.

V. 980. Pierson. Veris. p. 145. reponit *κατέτρωσεν*, quod recte respuit Musgrav.

V. 983. *ἐπὶ λόφῳ κέαρ.* Sic Ald. rell. et MSS. Canter. nov. lect. VI, 13. em. *ἐπίλογχον χερί*, quod recepit Barnes. Wakefield. *ἐπιλόφῳ κάρᾳ.* H. Steph. e MSS. suis duas lectiones profert, *ἐπὶ λόφῳ κέρα* et *ὑπὸ λόφῳ κάρα.* Hoc postremum recepit Hermann, praecedentis versus interpunctione ita mutata, *ἀλλ᾽ ἦλθεν, εἰκὼν ὥς ὁρᾶν, ἔφαινέ τε Παλλὰς, κρ. ἔγχος, ὑπὸ λόφῳ κάρα.* Haec quidem lectio, ex meo certe sensu, eximie languet: quid enim post *ἦλθε* opus erat addere *ἔφαινέ τε κάρα*, et quidem *ὑπὸ λόφῳ*, caput, at non totum, sed sub galeae crista, sub galea, i. e. *faciem?* His additum plane diversum *κραδαίνουσ᾽ ἔγχος.* Constructio vero *ἦλθεν ὁρᾶν ὡς εἰκών* ne graeca quidem esse videtur.

V. 985. *μαργῶντά τ᾽ ἔσχε* Elmslei. in *Class. journ.* p. 214. et ad Iphig. T. 199. p. 282. Recte, ut mihi quidem videtur: cf. Phoen. 1156. Soph. Ai. 50.

V. 988. Ald. rell. *διχοῤῥαγῆς.* Barnes. *διχοῤῥαγής*, ut Flor. 1. 2. Vict. et erat in MSS. Steph. cum *διχοῤῥαγοῦς.*

V. 989. 90. In Ald. rell. hi versus isto ordine legebantur: 990. *σὺν τῷ γέροντι δεσμὰ σειρεύων βρόχῳ.* (sic) 989. *ἡμεῖς δ᾽ ἐλευθ.* Transposuit et vs. 990. emendavit Pierson. Veris. p. 149 sqq. quocum *βρόχων* scribere debebam, non *βρόχῳ.* Pro *σειρεύων* MSS. Steph. *τηρεύων.*

V. 997. *ἄπιστος* Hermann. e Reiskii et Musgr. coniectura. *ἄριστος* vocatur ille *φόνος*, quia Argivos a dominatione filiorum Aegypti liberavit.

V. 998. Ald. rell. *τῶν τοῦ Δ.* Flor. 1. 2. *τῶν τῶν Δ.* Herm. *τοῦ* delevit et dictionis poeticae causa et ob metrum.

Versus enim a dactylo in dochmium transit. Ceterum hi versus 996 — 1006. Hermanno sunt προῳδός, inter tres chori personas (*X. ὁ ά* 996 — 999. *X. ὁ β'* 1000 — 1003. *X. ὁ γ'* 1003 — 1006.) distributa.

V. 999. *τὰ δ'* Hermann. pro *τάδ' mala ab Hercule perpetrata.* Idem puncto distinxit post *κακά*, quum in Ald. rell. nulla esset interpunctio. Tyrwhitt. coniecerat: *τὰ τότε κακὰ τάλαν' ἰδιογενεῖ μόρῳ; μονοτ. Πρ.*

V. 1001. Vict. V. C. *ᾀδόμενον Μουσ.* Proprie ipse Procnae filius *ἐθύετο*. pro eo *φόνος θύεσθαι* dicitur, et quum haec immolatio postea carminibus celebraretur *θύεσθαι Μούσαις*.

V. 1002. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. *ὦ δαίς*. Brodaeus *ὦ δαΐς*, quod explicat *o filiorum carnifex Hercules.* Sic etiam Vict. Barnes. edidit *ὦ παῖ Διός*. Canter. Scaliger, Duport. *ὦ δάϊε*, quod receperunt Musgrav. et Hermann. Contra quod monet Elmslei. *ὦ δάϊε* non usurpari a Tragicis, et legendum censet *ὦ τάλας*. Non meminerat igitur Sophoclei Aiac. 784. ubi vid. Herm. ad 771.

V. 1005. *ἢ φθιτῶν αὐδάν* Ald. rell. *ἢ φθ. ᾠδάν* e Parr. G. 2714. dedit, et sic Flor. 1. 2. — Tum vulgo *ἢ τὸν Ἀΐ.* — Videntur accusativi *στεναγμὸν, γόον, ἢ φθ. ᾠδὰν ἢ τὸν Ἅιδα χορόν* a verbo *ἰαχήσω* pendere, *ἐς τίνα* autem per se esse *in quemnum*, ut vertit Hermann. *cantus lugubres sive cantus in mortuorum honorem sive Plutoni dicatos?* quod est dubitantis num satis graviter de hac calamitate conqueri possit.

V. 1007 — 1009. sunt *στροφὴ ά* apud Hermann. v. 1010 — 12. *ἀντιστρ. ά.*

V. 1008. *κλίνοντα* MSS. Steph. Vict. De metro vid. Seidler. ad Troad. 266.

V. 1011. *πρὸς πατρός* Flor. 1. *ἴδεσθε τάδε τέκνα* Ald. rell. quod ut ferri possit, inquit Hermann., correpta prima sequentis vocabuli syllaba, non puto tamen a poeta scriptum esse.

V. 1013. *ἐπῳδός* (imo *μεσῳδός*) est apud Hermannum, eumque versum *X. ὁ ς'* habet; quod mirum, quum hic versus arctissime cum praecedentibus cohaereat.

V. 1014 — 16. Ald. rell. *περὶ δέσμα δὲ, καὶ πολύβροχ' ἁμμάτων | ἐρείσμαθ' ἡράκλειον ἀμφὶ δέμας | τάδε, λαΐνοις ἀνημμένα, | ἀμφὶ κίοσιν οἰκεῖν. περὶ δὲ δεσμὸ* Par. E. In Vict. annotatum *ἴσ. περίδεσμα*, ut ediderunt Cant. et Barnes. male. *περί* h. l. adverbii vice fungitur, cui *ἐκ παραλλήλου* appositum *Ἡρ. ἀμφὶ δέμας. τὰ δέ* pro *τάδε* Musgrav. Wakefield. *τὰ μέν* omissum esse censet ante *Ἡράκλειον, τὰ μὲν ἀμφὶ δέμας Ἡράκλ. τὰ δὲ ἀνημμένα ἀμφὶ κίοσιν.* cui adstipulatur Elmslei. male: nam vincula, quibus Herculis corpus adstrictum est, non diversa sunt ab iis, quae e columnis religata sunt. Vid. 990 sqq. Male igitur Musgrav. secutus sum *τὰ δέ* scribens pro *τάδε*, et post *δέμας* interpungens. Pro *λαΐνοις* Herm. *λαΐνοισιν.* et *ἀνημμένα τ' ἀμφὶ κ.* Pro *οἰκεῖν* Vict. *οἰκεῖ, οἴκων* emendavit Brodaeus, edidit Canter. et sic Par. E. Flor. 1. 2. Post *Ἡράκλειον* lacunae signa posuit Hermann. *metri indicio*, ut scilicet hi versus pro stropha secunda esse possint, cui respondeat antistropha vss. 1047 — 50. quamquam ad sensum nihil deest, quod ipse alibi reprehendit Hermann. Vid. ad Iph. T. 863. Alterum *ἀμφί* deleri vult Elmslei. ut versus *ἀνημμένα κίοσιν οἴκων* similis sit vss. 1008. 1048. 1055. at *ἀνάπτειν τί τινι* non dicitur, si recte memini pro *ἀνάπτειν ἔκ τινος, πρός τι* vel ut h. l. *ἀμφί τινι.* dativus autem significat instrumentum quo quid religatur, v. c. *πρυμνησίοισι*, supra v. 472. 3.

V. 1019. Ald. rell. *τὴν λύσιν.* Cantero debetur *ἤλυσιν.*

V. 1021. Ald. rell. *ἐάσατε λαθέσθαι κακῶν; ἐάσετε* Barn. ut iungantur *οὐ σῖγα ἐάσετε*, et *ἐάσετε* est in Vict. Herm. cum Wakefieldio post alterum *σῖγα* signum interrogandi posuit, ut *ἐάσατε* esset imperativus. Eidem debetur *ἐκλαθέσθαι.* Elmsleius ita scribit: *Καδμ. γέροντες, οὐ (σῖγα, σῖ | γα) τὸν ὕπνῳ παρειμένον ἐάσετ' ἐκλαθ. κ.;* citans Aesch. Theb. 256. *οὐ (σῖγα) μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν;* et coniecturam suam alia coniectura sua confirmans. Ita Orest. 176. etiam interpungendum esset, *οὐχὶ (σῖγα σῖγα) φυλασσομένα - - -* In his omnibus duo orationis membra in unum contracta sunt, *οὐ σῖγα ἕξετε, οὐκ ἐάσετε* etc.

V. 1023. Ald. rell. *καὶ σὲ δακρ.* Herm. *καὶ σέ γε*

δακρ. Elmslei. κατά σε δακρ. i. e. καταστένω σε δακρ.

V. 1025. Ald. μὴ κτυπεῖτε, κτυπεῖτε. Alterum κτυπεῖτε, ut incuria in Ald. irrepserat, ita incuria ex rell. etiam Herv. 1. quae alias in vitiis etiam cum Aldina conspirare solet, excidit.

V. 1026. corruptus, quod et e metrorum insolentia et e verbo διαύω apparet. MSS. Steph. ἐνδιαύοντα, quo nihil lucramur. Reisk. coni. τὸν εὔδι' ἰαύοντα eleganter, Musgr. τὸν εὐδιάοντα i. e. ἐν εὐδίᾳ ὄντα, Hermann. vel βοᾶτε τὸν εὖ διάγονθ' ὑ | πνώδεά γ' ἐξ εὐνᾶς, ut μὴ βοᾶτε ἐξ εὐνᾶς sit μὴ βοῇ ἐξ εὐνῆς ἐγείρετε, et ita ἐγείρετε ex interpretatione ortum putetur; vel μὴ βοᾷ τι τὸν εὖ διάγονθ' ὑπνώδε' ἐγείρετέ μοι. Mihi, ut Reiskio, εὔδια latere videtur; nam mirarer, si ex εὖ διάγοντα librarii fecissent εὖ διαύοντα vel ἐνδιαύοντα. Quia versus correctio incerta est, ne hiatum quidem in διαύοντα ὑπν. sustulimus Hermann. et ego.

V. 1028 sq. Legebatur ὅδε ante Hermannum. διά μ' ὀλεῖτε est e coniectura Wakefieldii, quam secutus est Hermann. pro διαμολεῖτε. Cf. Orest. 155. Verba κεχυμένος ἐπαντέλλει Hermann. choro dedit. Ut hoc loco ἐπαντέλλει, *exsurgit*, sic Aesch. Agam. 26. εὐνῆς ἐπαντείλασαν. Flor. 1. 2. Vict. ἐπαντέλλοι.

V. 1031. Ald. rell. οὐκ ἀτρεμέα θρ. αἰάζετ'. Correxit Hermann. qui etiam ante hunc versum ἆ ἆ excidisse suspicatur.

V. 1033. Hermann. καταῤῥήξῃ. Sic 844. καὶ καταῤῥήξω μέλαθρον.

V. 1034. ἀδύνατά μοι sc. ἀτρεμαῖα θρῆνον αἰάζειν. Herm. ᾆ δυνατὰ δυνατά μοι.

V. 1036. ὕπνον bis Ald. rell. semel Stiblin. P. Steph. Barn.

V. 1037 Ald. rell. ὅς ἔκανεν ἄλ.

V. 1039. In Ald. rell. personae sic distinguebantur: Χο. στέναζε νῦν. Αμ. στενάζω τέκνων ὄλεθρον. Χο. ἰώ μοι σέθεν τε παιδός. αἶ αἶ ὦ πρέσβυ. Αμ. σίγα, σίγα — κρύψω. θάρσει. νὺξ ἔχει βλ. παιδὶ σῷ. Αμ. ὁρᾶθ' ὁρᾶτε. Rectius distinxit Hermann.

V. 1043. Hermann. ἐξανεγειρόμενος, quod verbum solum Passovii lexicon habet, haud dubie ex hoc loco. φέρε ad sq. vs. transferendum videtur: φέρ' ἀπόκρυφον δέμας ὑ-πὸ μέλαθρον κρύψω.

V. 1046. Post ὁρᾶτε Hermanno μοι vel δή excidisse videtur.

V. 1047. μέν metrum dochmiacum turbat. Itaque eiecit Hermann. Pro οὐ Ald. Herv. 1. Flor. 1. 2. ὦ. οὐ Herv. 2. rell. et MSS. Steph. Vict.

V. 1048 sqq. Deest apodosis, τοῦτο δεινότατον ἔσται.

V. 1052. An ἔμολες ἐκπράξων?

V. 1057. Herm. post τάχα addidit δέ et sq. ὅδ' ante ἀναβακχεύσει. Deest sane syllaba brevis ad explendum dochmium, sed δέ frangit vim orationis. Possis etiam τάχα φόνον ἕτερον ὅδ' ἐπὶ φόνῳ βαλὼν - - ut sequens versus sit anapaesticus.

V. 1059. Wakefield. et Blomfield. ad Aesch. Agam. 795. ὑπερκόπως, voces ὑπέρκοτος, ὑπερκότως non sine causa suspectas habentes. Cf. Heath. ad Aesch. Agam. 476. Hic et sequens versus in Ald. rell. Herculi tribuebatur, Heath. et Tyrwhitt. choro adscripserunt.

V. 1060. MSS. Steph. εἰς τόνδ' ἦγ.

V. 1063. Libri ὡς ἐν κλύδ. δ' addiderunt Reisk. et Wakefield.

V. 1069. Ald. rell. ἦ μὲν νεκρ. Wakefield. ἦ μήν, quod cum Hermanno recepi. Sed facile credo Elmsleio, ἦ μήν non esse huius loci: gravius enim illae particulae affirmant, quam rei natura patitur. vid. Devar. p. 170 sqq. Musgrav. coni. ἧμαι νεκρ. γ. θ. ἔχων, a qua coniectura progressus Elmsl. praecedentia sic corrigit: πρὸς ἡμιθραύστῳ λαΐνῳ τειχίσματι ἧμαι, ν. γ. θ. ἔχων; ἡμίθραυστος lexicis addi iubens.

V. 1070. Ald. Herv. 1. Brub. πτ. τ' ἔγχη τόξα δ' ἔσπ. π. Herv. 2. Cant. rell. πτ. τ' ἔγχη τόξα τ' ἔσπ. π. et sic Florr. 1. 2. πτ. δ' ἔγχη τόξα τ' ἔσπ. π. Hermann.

V. 1072. Elmslei. formae πλευραί, πλευράς semper infensus, hic etiam legi vult ἔσωζε πλευρά τ' ἐξ ἐμοῦ τ' ἐσ. Vid. Hermann. ad Soph. Ai. 1389.

V. 1073. Ald. rell. οὔπω κατ. MSS. Steph. Vict. ἦπου,

quod receperunt Canter. Barn. Musgr. Herm. Vid. ad Med. 690. Hermann. in Elmslei. Med. ed. Lips. p. 338. Pro *εἰς Ἅιδου* Pierson. Veris. p. 224. legendum suspicatur *ἐντολαῖς*, quod Hermann. ita probat, ut v. 1074. sic pro *εἰς Ἅιδου* legendum dicat.

V. 1075 sq. Quum negandi vis, quae inest in *οὐδέ*, ad *τε* sequens pertinere non soleat (vid. Aesch. Prom. 244. 260. Eur. Heracl. 454. cf. Elmsl. ad Med. 431. not. *r*) Wakefield. pro *οὐδέ* coni. *ἠδὲ*, Emslei. autem in *Class. journ.* p. 215. coni. *ἀλλ' οὔτι Σισύφ. εἰςορῶ π.* Num igitur post *οὔτι* negandi vim lucratur *τε*, *Πλούτωνα τε* pro *οὔτε Πλ.*? Non videtur attendisse vir egregius, ubi *τε* post *οὔτε* aiendi vim retineat, hoc suum sibi proprium vel verbum vel praedicatum habere, ut in locis ab Elmsleio allatis omnibus, v. c. *ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰςιδεῖν τάδε Ἔχρηζον, εἰςιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ.* Hoc loco verbum *εἰςορῶ* utrique accusativo, *πέτρον* et *Πλούτωνα*, commune est, quamquam *οὔτε Πλούτωνα* etiam dici poterat. Il. ά, 602. *οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, Οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων, Μουσάων θ'*, pro *οὔτε Μουσ.* Similia e latinis scriptoribus attulerunt Bentlei. ad Hor. Serm. I, 6, 68. Wyttenbach. Bibl. crit. III, 4. p. 4 sq. Huschke ad Tib. II, 4, 17. p. 346. Idcirco nec Schaeferi coniecturam, — *πέτρον, Πλούτωνος οὐδὲ σκῆπτρα* - - (vid. Lamb. Bos. p. 776 sq.) propositam ad Dionys. Hal. p. 300. necessariam puto. Pro *πέτρον* Ald. Herv. 1. 2. Brub. *πτερόν*. *πέτρον* Canter. rell. et Vict. quemadmodum correxit etiam Brodaeus.

V. 1077. Valck. ad Hipp. 934. *ποῦ ποτ' εἰμ' ἀμηχανῶ.* *ποῦ* pro *ὅπου* accipiens.

V. 1078. Male secutus sum Hermannum scribentem *τὶς ἐγγύς* pro *τίς ἐγγύς.* Vid. ad Suppl. 1187.

V. 1082. *μὴ προδῷς* Ald. rell. et Codd. *μὴ προδούς* MSS. Steph. Hoc receperunt Canter. Barn. Musgr. illud revocavit Hermann. — *τὰς ξυμφοράς.* Wakef. *μὴ προδῶσας συμφ.* Lenting. p. 111. Praestaret, credo, inquit, quoad sensum *σὰς ξυμφοράς* (non male: sed quae sequuntur, non intelligo) numeri vero e vulgata lectione suaviores sunt.

V. 1087. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. *ἀκανθεῶν*

(Herv. 2. Brub. Cant. *ἄκαν θεῶν*) *τίς εἶπαθ', οἷ* (Herv. 2. Cant. *οἵ*) *καταστένοι.* Vict. *εἰπάθ'.* Correxit Canter. nov. lect. V, 1. nec dissentiunt Florr.

V. 1088. Ald. rell. *μέγας ὁ κόμπος.* *γ'* inseruit Musgrav. e Par. 2714. quocum conspirant Flor. 1. 2. Vict.

V. 1091. Ald. rell. *εἰ μὴ καθ' ᾅδου βάκχος.* *μηκέθ'* Canter. Qui *εἰ μηκέθ' Ἅιδου βάκχος εἶ, φράσαιμεν* legi volebat Musgrav. in eodem errore versabatur, quo ego ad Hipp. 654. Vid. Schaefer ad Gnom. p. 22. — Sequentia sic transponit Iacobs ad Athen. p. 151. v. 1091. 94. 93. 92.

V. 1098. Ald. rell. *ἀρκεῖ· σιωπῇ γὰρ μαθεῖν οὐ βούλομαι.* Correxit Heath. Similis sententia Hipp. 908.

V. 1102. Ald. rell. *συμφορὰν ἕξεις τίνα; λέξεις* Brodaeus, Canter. Scal. Reisk. Musgr. *ἕξεις* defendit Herm. loco Ion. 1334. (nam cetera aliena) Schaefer. melet. p. 86, 30. loco Soph. El. 1359 sq. At si *ἔχειν* h. l. est *nuntiare*, dixisset, puto, *ἔχεις*, non *ἕξεις.* nam *ἔχειν* non tam est *nuntiare*, quam *nuntiare posse.*

V. 1105. Flor. 1. 2. *σπεύσας* pro *ἔσπευσας.*

V. 1112. *στεναγμῶν νέφος.* Wakefield. comparat Med. 127. *νέφος οἰμωγῆς.* Pind. Nem. 9, 89. *νεφέλαν φόνου.*

V. 1114. *ἦ βάκχευσ' ἐμόν;* Ald. rell. et Codd. Recepi Heathii emendationem. Hermann. coni. *ἦ γὰρ ξυνήραξ' οἶκον ἐκβάκχευμ' ἐμόν;* Vox *ἐκβάκχευμα* nulla adhuc auctoritate munita est, sed in vulgata vestigia esse censet vocabuli *ἡ βάκχευσις*, et hanc interpretationem esse voc. *ἐκβάκχευμα.*

V. 1115. *δυςτυχεῖ* Ald. Herv. 1. Brub. *δυςτυχῆ* Herv. 2. Canter. rell. et sic Flor. 1. 2. Vict.

V. 1118. Particulae *δή γε* vel interposito verbo *δὴ - γε* saepius leguntur, sed ibi ubi vis particulae *δή* gravius signanda est, non in interrogatione. Itaque h. l. non dubito, quin cum Schaefero, Elmsleio *class. journ.* p. 216. Blomfield. Mus. crit. 2. p. 182. Reisigio Coniect. p. 231. legendum sit *τί δῆτα.* Sic Aesch. Prom. 746. Soph. Oed. T. 1159. Eur. Hipp. 1057. Arist. Lys. 181. 1159. quae loca citat Elmslei.

V. 1120. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *λυσσάδος.* Canter.

rell. *λυσσάδος* e Brodaei emendatione, consentientibus Florr. 1. 2. Vict.

V. 1122. *δικαστής.* Vid. Markl. ad Suppl. 1215.

V. 1123. Ald. rell. et Codd. *τὴν ἐμὴν ἐμπρήσας.* MSS. Steph. *κατεμπρήσας*, quod recepit Canter. Contra Elmslei. in *Class. journ.* n. 16. p. 431 sq. monet vocis *κατεμπρήσας* nullam esse auctoritatem, et corrigit *ἢ σάρκα τὴν τάλαιναν ἐμπρήσας πυρί.* etiam propter regulam eam, de qua disputat Hermann. elem. d. metr. p. 117.

V. 1128. Reisk. *φιλτάτῳ*, quod probant Musgrav. et Elmslei. *Class. journ.* p. 216. At saepe Tragici pro singulari ponunt pluralem, quod de certo homine dicendum erat, ad genus (ab *hypothesi* ad *thesin*, ut loquuntur rhetores) revocantes. Vid. Valcken. ad Phoen. 978. Brunck. ad Eurip. Bacch. 543. Or. 1326. Victor. tamen *φιλτάτου.*

V. 1129. *ποῖ.* Vel cogitandum *ἐλθών*, vel hoc cum *μολών* v. sq. iungendum, deleta interpunctione post *εὕρω*, ut vult Elmslei. ad Iph. T. 358. Miror Hermannum *ποῦ* scribentem, qui alibi recte hunc usum explicaverit.

V. 1131. Ald. rell. *φέρ' ἂν κρατὶ περιβάλω σκότος. πέπλοισι* e MSS. Steph. accessit in Canter. *φέρ' ἄν τι κρατί* Florr. 1. 2. Vict. sed in 2. Vict. marg. annotatum *λείπει.* *ἂν* Heath. in *ἐν* mutavit.

V. 1133. Ald. rell. *καὶ τῷδε προστρόπαιον αἷμα προσλαβών.* Flor. 1. *καὶ τῷδε μυσαρὸν προστρόπαιον*, 2. Vict. *καὶ τῷδε πρõστρόπαιον* et in marg. ˜ *μυσαρόν. προσβαλών* est a Cantero. Praeterea *ὄμμα* pro *αἷμα* Musgrav. quod nollem recepissem.

V. 1136. Legebatur *μένουσιν ἔνοπλοι*, quod non necesse erat mutare.

V. 1145. Ald. rell. *οὔπω τι λέλ.* Barnes. *ἦ που λέλ.* quod probat Musgrav. *οὔτοι λέλ.* Herm. istud enim *τι* nihil aliud esse quam *τοι* pro correctione ad *πω* adscriptum. *οὔπω* et *ἦ που* confusa iam saepius vidimus.

V. 1146. Ald. Herv. 1. 2. Brub. *ἀφεῖμαι.* Cant. Barn. *ἀφῖγμαι* et sic MSS. Musgr. Flor. 1. 2. Vict.

V. 1150. Sequentes triginta quinque versus Hermann.

in decem strophas, totidemque antistrophas (*στρ. ά* v. 1150. *ἀντ.* 1152. *στρ. β'.* 1151. *ἀντ.* 1153. *στρ. γ'.* 1154. 5. *ἀντ.* 1183. 4. *στρ. δ'.* 1156. *ἀντ.* 1160. *στρ. έ.* 1157. *ἀντ.* 1159. *στρ. ς'.* 1161. 2. *ἀντ.* 1171. 2. 3. *στρ. ζ'.* 1163. *ἀντ.* 1167. *στρ. ή.* 1164. 5. 6. *ἀντ.* 1171. 2. 3. *στρ. ί* 1178. 9. *ἀντ.* 1181. 2.) et duas *μεσῳδούς* 1158. et 1168. 9. descripsit Seidleri dispositionem de verss. dochm. p. 358 sqq. (in qua lacunae sunt pro *στρ. ς'. ἀντ. ς'* et partis *ἀντ. δ.*) magis etiam absurdam et praeposteram Hermanni dispositione iudicat Elmslei. *Classic. journ.* p. 216.

V. 1150. *ἄναξ* in fine versus excidisse suspicatur Hermann.

V. 1154. Herm. *ἔτεκεν ἔτεκεν οὑμὸς Ἶνις τ.* Elmsl. *ἔτεκε μέν νιν οὑμός Ἶ. τ.* Seidler. vulgatam reliquit, ex qua versus e diiambo et dochmio constans respondet versui 1175, si *ἰὼ τέκνον* scribas.

V. 1155. Vulgo *ἔκτανε φοίνιον.* Malui *ἔκανε φόνιον.* Non video enim cur hac dochmiaci forma ◡◡◡––◡◡| –◡◡–◡– uti maluerit, quam illa usitatiore ◡◡◡–◡◡◡| ◡◡◡–◡– Et *φόνιον* habent Flor. 1. 2. *φον*^*οι*^*ιον* Vict.

V. 1159. Flor. 2. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Barn. *οἰχόμεσθ', οἰχόμεσθα πτ.* Canter. P. Steph. *οἰχόμεσθα, οἰχόμεσθα πτ.* Commel. Musgr. *οἰχόμεθα, οἰχόμεθα πτ.* Correxit Heath. et sic Flor. 1.

V. 1162. Inter *ἑκατογκεφάλου* et *ὕδρας* lacunae signa posuit Hermann. metri, non sensus, indicio. Seidler. *ἑκατογκεφάλοιο* quod probat Elmslei.

V. 1163. Ald. rell. *Ἥρας ὅδ' ἀγών τις δόλου νεκροῖς γέρον.* Emendavit Reisk. nisi quod *ὡγὼν* scripsit.

V. 1164. *ὅς* ante *ἐπί* addidit Canter. *θεοῖσι* pro *θεοῖς* Herm. *ἦλθεν* pro *ἦλθε* scripsi et versus ita distinxi, ut tres dochmiaci dimetri exirent.

V. 1168. *εἰδείης* positum esse videtur pro *ἴδοις.* Vid. ad Rhes. 655. Sed Elmslei. ad Med. 836. not. u. em. *οὐκ ἂν ἴδοις*, etiam ne *οὔ-γε* tolerandum esset. Vid. Hermann. ad Soph. Ai. 1318.

V. 1171. Ald. rell. *αἰδούμενος.* Herm. *αἰδόμενος.* Ver-

sum Glyconeum esse monet Seidler. „Si quis malit totam strophulam e dactylis constare, is post ὄμμα inserat τε.“ Hoc adscivit Elmslei. ad Med. l. c. sicut ὁμοφύλιον v. 1172, ut Seidler. dedit pro ὁμόφυλον. De cognatione Herculis et Thesei vid. ad Heracl. 210.

V. 1174. ἦλθεν Hermann. pro ἦλθον. Contra quod Seidler. monet, τὸ ἐλθεῖν magis convenire Theseo quam Herculi. Wakefield. ἀλλ' ὡς συναλγῶν γ' ἦλθον, Seidler. ἀλλ' εἰ συναλγῶν γ' ἦλθον, ἐκκάλυπτέ νιν, *sed quandoquidem una dolens veni, retege eum.*

V. 1175. Seidler. ἰὼ τέκνον. Versus e vulgata scriptura est dochmiacus cum cretico.

V. 1177. Hermann. βά | ρος δ' ἀντίπ. δακρύοισιν ἁμιλλᾶται. Tales dochmiacos nunquam usurpasse Tragicos monet Seidler. de vers. dochm. p. 75. συναμιλλᾶσθαι quidem, nisi fallor, hoc uno loco legitur, et ex δακρύοισιν ἁμιλλᾶται facile fieri potuit δακρύοις συναμιλλᾶται. Sensum versus sic declaravit Brodaeus: *auctoritas mea tantum apud te ponderis habere debet, quantum si cum lacrymis obsequerer.* Heath. *Senectutis meae gravitas, quae lacrymas aversatur, nunc tamen cum iis simul hoc a te contendit.* Wakefield, recte monens βάρος nusquam dignitatem vel pondus figurate sonare, et πάθος scribens: *ego, cui non minor insidet aegritudo, adversor taciturnitati tuae et cum lacrymis contra eam pugno.* Hermann. *certat cum lacrymis tuis pondus non minus grave: si dolor facit, ut nolis conspici, at amicitia in te Thesei postulat, ut retegas faciem.* Itaque Thesei in Herculem amicitia vocatur βάρος? vix crediderim. Nec lacrimae quomodo deceant Herculem vel in tanta animi desponsione in eum cadere possint, intelligo. Equidem non dubito, quin lacrimae sint Amphitruonis. cf. 1180. βάρος autem esse videtur τὸ τοῦ γήρως βάρος, ut sensus sit: *senectus mea parem ad te commovendum vim habere debet ac lacrimae meae; respice et senectutem meam et lacrimas.* Sed in hoc mihi ipse non satisfacio, quum βάρος hoc sensu tam nude dictum durum esse videatur.

V. 1180. Ald. rell. ἐμβαλών. Scaliger ἐκβαλών, et sic Par. G. Flor. 1. 2. Vict. πολιὸν δάκρυον senilem lacri-

mam recte interpretatur Hermann. ad Elmsl. Med. 876. p. 381. Lips.

V. 1182. Ald. rell. κάτασχε λέοντος ἀγρίου θυμόν γ' ὅπως βρόμον ἐπὶ φόνιον. κατάσχε nunc barbarum iudico; vid. ad Troad. 82. Porson. ad Orest. 1330. κάτισχε coni. Porson. l. c. Hermann. ordinem verborum mutavit ita: κατάσχε λέοντος ὅπως ἀγρίου θυμόν. βρόμον ἐπὶ φόν. „Illud γ' nisi metricis debetur, ex eo videtur ortum esse, quod librarius, quum scripsisset ἀγρίου θυμὸν ὅπως, appositis numeris β' γ' ά errorem corrigere voluit.“ Dubium non esse quin γ' insertum sit ad iambicum trimetrum efficiendum, Elmslei. quoque monet in *Classic. journ.* Idem optime versus emendasse videtur ad Soph. Oed. T. 663. quare eius emendationes recepi, nisi quod ἀγρίου servavi, pro quo ille ἄγριον. δρόμον pro βρόμον est ex emendatione Reiskii.

V. 1187. Ald. rell. Flor. 1. ἴδ', εἰ σκότους. Emendavit Canter. et σκότος est in Flor. 2.

V. 1190. Ald. rell. βαλεῖ. Scaliger. βάλῃ.

V. 1199. Ald. rell. τὰ τῶν θεῶν γε. Stiblin. Canter. rell. omiserunt τῶν, quod nec in Florr. legitur.

V. 1200. Ald. rell. τῶνδ' ἀγῶν'. Parr. E. 2714. Florr. 1. 2. τόνδ' ἀγῶν'.

V. 1203. Ald. rell. τί δ', οὐ μιαίνεις --; Barn. Musgrav. τί δ' οὔ; μιαίνεις. Hermann. veterem interpunctionem revocavit, sed puncto in fine versus posito pro nota interrogationis. Barnesii interpunctio maiorem vim addit sententiae.

V. 1206. MSS. Steph. εὖ δρᾶσαι. Haec vero coniectura Stephan., non scriptura MSS., esse videtur. De participio post ἀναίνομαι vid. Brunck. ad Eur. Bacch. 247.

V. 1207. 8. Hi versus inverso ordine leguntur in Ald. Herv. 1. Brub. Verum ordinem restituit Brodaeus, a quo accepit fortasse Herv. 2. et H. Steph. e MSS. nec e Florr. quidquam enotatum, e quo alio ordine in iis hos versus legi, quam in Musgrav. suspiceris.

V. 1208. Ald. rell. οἰκτρὸς πάρειμι. Pierson. Veris. p. 245. et Reisk. οἰκτρὸς γάρ εἰμι. Contrarium vitium

esse in Soph. Ai. 634. Phil. 1337, ibique legendum παρ' Ἅιδῃ et παρ' ἧμιν, monet Elmsl.

V. 1209. ἐφ' ἑτέραισι συμφοραῖς, *in mutata* i. e. adversa, *fortuna*. Vid. Hermann. et cf. Coray ad Isocr. T. II. p. 279. Wyttenbach. ad Phaedon. p. 321. quos citat Boissonad.

V. 1211. Recte Heath. sensum esse monet, Herculis infortunia tam esse magna, ut a terra ad coelum usque pertingere dici possint. Eadem similitudine in contrariam partem usus est Pind. Pyth. X, 42. ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὔποτ' ἄμβατος αὐτοῖς et is, qui apud Cicer. Tusc. disp. I, 46. *Morere, Diagora*, inquit: *non enim in coelum ascensurus es.* Vid. Boeckh. explic. ad Olymp. V. extr.

V. 1213. In Ald. rell. deest σῶν, quod supplevit Canter. inventum a Musgravio in Pariss. et nunc in Florr.

V. 1215. Ald. rell. ἴσχε τὸ στόμ'. τὸ om. Pariss. E. 2714. Florr.

V. 1216. Flor. 1. 2. γέμων. ὅπῃ τεθῇ etiam Longin. 40. ubi ed. Rob. MS. Paris. ὅποι. ὅπῃ Plutarch. II. p. 1063. D. ὅπου p. 1048. F. Ovid. de Pont. IV, 16, 51. *Porson.* Adv. p. 271. Verba κουκέτ' ἔσθ' ὅπῃ τεθῇ Hermann. ad Elmsl. Med. 328. comparat cum illis πονοῦμεν ἡμεῖς, κοὐ πόνων κεχρήμεθα, γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι etc. De reliquis vid. Herm. ad h. l.

V. 1220. Ald. rell. σύ γ' ἐκτός. Emendavit Wakefield. Cf. Elmsl. ad Soph. Oed. T. 1030.

V. 1222. i. e. οὔκουν τοσαῦτα ἔλεγον ἄν, εἰ μέτρῳ μοχθητέον ἦν, *non tot verba fecissem, si modice aerumnae perferendae essent.* Herm. edidit: οὔκουν τοσαῦτά γ' ἐν μέτρῳ μοχθητέον.

V. 1225. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. οὐκ ἂν ἀνάσχοιθ'. σ' addidit Barnes. consentientibus Florr. Elmslei. comparat Hel. 1045. ubi etiam ante Barnes. omittebatur σ'.

V. 1226. Vulgo ἄκουε δὴ νῦν. Vid. ad Hec. 816.

V. 1227. Ald. rell. πρὸς νουθεσίας σάς. Emendavit Pierson. ad Moerid. p. 270.

V. 1243. Elmslei. ad Ach. 1095. et ad h. l. p. 217. legendum censet Γηρυόνας pro Τυφῶνας, quum nulla ratio excogitari possit, cur Typhon inter monstra ab Hercule debellata commemorari, vel τρισώματος appellari potuerit. At num Γηρυόνας ultimam brevem habere potest? Itaque pro Τυφῶνας vel aliud excogitandum est, vel Euripides satis habuit monstra maxime dira commemorare, nil curans an ea quoque ab Hercule subacta sint. — τετρασκελεῖς Ald. rell. et Codd. quod equidem nullo modo defendi posse existimo. Pluralia quidem nominibus collectivis saepissime adduntur, sed participia tantum, temporis notationem habentia, vel adiectiva ea, quae extrinsecus aliquid adiungunt nomini et praedicati vice funguntur; sin adiectivum ita copulatur cum nomine, ut unam haec duo summam efficiant, v. c. ὁ μέγας στόλος, nunquam adiectivi numerus a numero substantivi discrepat, nec quisquam unquam οἱ μεγάλοι στόλος dictum inveniat. Itaque Reiskii emendationem recepi τετρασκελῆ.

V. 1246. φονεύσας dixit, quia plura facinora sua enumerare volebat, post quae adderet εἰς νεκροὺς ἀφικόμην, sed inhibet narrationem suam per aposiopesin quandam post φονεύσας, et immutata orationis forma pergit μυρίους τ' ἄλλους πόνους ἐξήνυσα, κεἰς ν. ἀφ. Ad πόνων ἀγέλας respexit Grammat. in Bekk. anecdot. p. 336, 29.

V. 1250. Ald. rell. φόνον. πόνον Reisk. de cuius emendationis veritate vix dubitari posse censet Elmslei. Id nunc dubito num recte receperim: nam πόνοι, quos commemorat, iidem erant φόνοι, praeter ultimum.

V. 1259. κληδουχούμενοι interpretor, *dum observamur* ab hominibus et *acerbis* eorum *conviciis* exagitamur. Hermann. scriptum fuisse censet κηλιδούμενοι, quae vox legitur v. 1289.

V. 1263. Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. ὧδ' αἰεὶ κακῶς ἔστ'. οὐδὲν ἄλγ. Peius etiam Herv. 2. Brub. Cant. ἄλγει. ᾧ δ' Barnes. ut est apud Stob. Tit. CII. Gesn. p. 558. CIV. Grot. p. 427.

V. 1264. συγγενῶν δύςτ. ὢν Ald. rell. συγγενῶς e Stobaeo scribendum esse iam Brodaeus monuit. „Sed

quid sibi vult illud *συγγενῶν* vel *συγγενῶς?*" Elmslei. ad Heracl. 387. Add. *συγγενῶς δύστηνος* est, *ὅς σύντροφός ἐστι τῷ δυστυχεῖν*, ut loquitur Iph. T. 1088. vel ipsa natura sua, inde a natalibus, fato quodam, infelix, ut Pindar. *τὸ συγγενὲς, τὸ συγγενὲς ἦθος, ὁ συγγενὴς πότμος* usurpat. A primo vero ortu se miseriae destinatum fuisse dixit v. 1229 sqq.

V. 1268. *ὁρματηλάτην* Ald. rell. Correxit Musgr.

V. 1273. *βίον γ᾽ ἀχρεῖον* Heath. et Reisk. pro *βίον τ᾽ ἀχρ.*

V. 1274. Recte Herm. *χορευέτω δή.*

V. 1275. haud dubie corruptus. Brodaeus pro *πόδα* malebat *πέδον*, quam coniecturam Cantero et Porto probatam recepit Barnes. Heath. autem scribendum censet *κρούουσ᾽ Ὀλύμπου σεμνὸν ἀρβύλῃ πέδον.* Sed quominus *πόδα* corruptum putemus, deterret Electr. 180. ubi item est *ἑλικτὸν κρούσω πόδ᾽ ἐμόν*, et Iphig. A. 1031. *χρυσεοσάνδαλον ἴχνος ἐν γᾷ κρούουσαι.* Musgrav. vulgatam tuetur, cuius constructionem esse dicit, *κρούουσα ἀρβύλῃ πόδα Ὀλ. Ζ.* nam Graecos pro contumeliose tractare aliquem libenter dicere *inambulare* vel *insultare* alicui, quod confirmare vult loco Plutarchi de discrim. adul. et am. p. 57. A. ubi vid. Wyttenbach. p. 466. Poterat etiam Gallorum formula uti, *je lui ai marché sur le pied.* Hermann., fortasse scribendum est, inquit, *κρούουσ᾽ Ὀλύμπῳ Ζηνὸς ἀρβύλῃ πόδα*, ut Iuno *Ζηνὸς ἀρβύλῃ* saltare, i. e. pro Iove se gerere dicatur; quod summae festivitatis est. Hoc si dicere voluit Euripides, idem sensus est in vulgata, *κρούουσα πόδα ἀρβύλῃ Ζηνὸς Ὀλυμπίου.*

V. 1282. Wakefield. *ἁγὼν ὅδε*, quod nescio cur spreverit Herm. quum supra v. 845. (829.) scripserit *ἁνὴρ ὅδ᾽* pro *ἀνὴρ ὅδ᾽*.

V. 1284. Ald. rell. etiam Barn. *παραινέσαι μ᾽ ἄν.* Commel. *παραινέσαιμ᾽ ἄν* et Vict. in quo additum *ὅρα εἰ λείπει.* Excidisse hic quaedam vidit etiam Scaliger. cui imperite obloquitur Barnes.

V. 1286. Edd. et Codd. *εἴπερ οὐ ψευδεῖς λόγοι.* quod non debebam mutare, quamvis ita scribi iubente Elmsleio *class. journ.* p. 218. et ad Med. 348. *οὐ* enim non

ad totam sententiam, sed ad unum *ψευδεῖς* spectat. Vid. Hermann. ad Elmsl. Med. 87. 348.

V. 1287. Post *οὐ λέκτρα τ᾽ ἀλλήλοισι συνῆψαν*, debebat sequi, *καὶ δεσμοῖσι πατ. ἐκηλίδ.* Vid. ad Phoen. 1313.

V. 1304. Dele *σ᾽* post *τίμιον*, quo primus pes fit creticus.

V. 1309. Inutilis est Porsoni correctio Suppl. praef. ad Hec. p. XXXIV. *οὐδ᾽ ἕν δεῖ φίλων.* Pro *δεῖ* Flor. 1. *σοί.* Eadem sententia est Orest. 656 sq.

V. 1311. *τοι* e MSS. Pariss. addidit Musgrav. omissum in Ald. rell. et Florr.

V. 1315. Flor. 1. *δεσπότου.*

V. 1316. *ὀρθῶς* pro *ὄντως* citat Clemens Alex. Strom. V. p. 691. quod praeferre videtur Wyttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 163. citans Hipp. 1159 sq. Alc. 652. Androm. 377 sq.

V. 1317. Ald. Flor. 1. Vict. *ἀοιδῶν δ᾽ οἴδε.* *δ᾽* om. Flor. 2. et Plut. II. p. 1052. E. deest etiam in Herv. 1. 2. Brub. rell. casu potius, quam consulto.

V. 1320. 1. 2. citat Stob. Tit. CVI. Gesn. CVIII. Grot. unde versum 1321. omissum in edd. recipiendum esse et scribendum *τὰς συμφοράς* pro *ταῖς συμφοραῖς* et *ἐπίσταται* pro *ὑφίσταται*, monuit Markl. ad Suppl. 189. *τὰς συμφοράς* etiam MSS. Steph. V. 1322. Stob. ed. Trincav. *οὐδ᾽ ἀνδρὸς δύναιθ᾽ ἀνθυποστᾶναι βέλος.* Gesn. etiam *ὑποστᾶναι.*

V. 1324. *μυρίαν* Wakefield. et Porson, ut narrat Monk. ad Alc. 560. Sic Alc. 562. *καί σοι μυρίαν ἕξω χάριν.* Hermannus, Wakefieldii coniectura *μυρίαν*, inquit, si cui blandiatur, monendus est, ut recte hunc locum consideret. Videtur igitur *μυρίων* retinendum censuisse, quia sequatur *μυρίων πόνων*, ut *μυρίοις δώροις* respondeant *μύριοι πονοι.* At a v. 1325. novus sententiarum ordo incipit.

V. 1336. Ald. rell. *ἐπάν.* Herm. *ἐπήν.*

V. 1341. *ἐκ μόχθων* Ald. rell. *ἐκμοχθῶν* Reisk. et Heath. Possis etiam sic accipere, ut *εὔκλειαν* ad explicandum *ἅ* (*καλά*) adiectum dicas, *ἅ καλά, ἤγουν εὔκλειαν, ἐγὼ ὑμῖν ἐκ μόχθων παρεσκεύαζον.*

V. 1342. *ἀπόλαυσιν* e Canter. emendatione pro *ἀπόλλυσιν.*

V. 1347. *πέπραγα* Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. *πέπραγμαι* in Commelin. intulit Porti oscitantia, ut ait Elmslei. ad Heracl. 876. quod inde in ed. P. Steph. et Barn. fluxit.

V. 1349. *λυγραί τε.* Recte Herm. *λυγραὶ δέ.* Vid. ad Med. 1060.

V. 1351. *προςπιτνόντα, identidem accidentia et latus pulsantia.* Vid. Hermann. et cf. ad Suppl. 693.

V. 1358. Ald. rell. *σύγκαμ᾽· ἀθλίου κυνός.* Correxit Pierson. Veris. p. 228 sq.

V. 1363. Ald. rell. *ὕπαντες*, quod Herm. recte mutavit in *ὕπαντας*, ut in mea ed. scribendum est pro *ὕπαντος*, et in nota subiecta *ἄπαντες M.*

V. 1375. *ζεῦγός γε φίλ.* Reisk. *ζεῦγος δὲ φίλ.* Ald. rell.

V. 1379. *ὥς δή τι φίλτρον* Ald. rell. *ὥς δὴ τὸ* (vel *σὺ*) *φίλτρον* Elmslei. *quasi hac gratia accepta melius tecum ageretur (as if you would be the better for this gratification.)* Hanc enim fere vim esse huius locutionis, ut Androm. 235. Probarem, si sequeretur *ἐσόμενος.* nam particulis illis hoc sensu positis additur participium; vid. Phoen. 873. Alc. 555. 1024. Hel. 1038. ubi est etiam *ὥς δή τι.* Hic locus, ut vulgo legitur, sic accipiendus est, *ῥᾴων ἔσει, ὥς δή τι φίλτρον τοῦτ᾽ ἔχων,* ubi *τι* languide redundat. Scribendum cum Musgrav. et Herm. *ὥς δὴ τί φίλτρον, quale tandem hoc officium est, quod si tibi praestitero, levatum te senties.* Vid. ad Phoen. 621. — Locutionem *ῥᾴων ἔσει* illustrat Wyttenbach. ad Plutarch. p. 718.

V. 1380. *πατρός τε στ.* pro *πατρός γε στ.* ex emendatione Musgravii recepit Hermann.

V. 1382. in Ald. rell. continuatur Herculi: Amphitruoni tribuitur in MSS. Steph. (adde Florr.) quos secuti sunt Canter. Barn. rell. Tum Ald. rell. *οὕτως.* Correxit Herm. Elmslei. malit *οὗτος*, quam increpandi formulam equidem ab h. l. alienam iudico. *ἔχοις* Vict.

V. 1384. Theseo hic versus, ut 1386. 88. 90. tribuitur in MSS. Steph. Florr. Vict. Amphitruoni in Ald. rell. — *εἰςόψεταί τις θῆλυν ὄντα, κοὐκ ἂν αἰνέσῃ.* Ald. rell. Barnesio *εἴ σ᾽ ὄψεται*, Musgravio *ὄντ᾽ οὐκ αἰνέσει* debetur.

V. 1385. Ald. Herv. 1. Brub. *ζῶσοι ταπ.* Herv. 2. Cant. *ζῶ σοι ταπ.* Sequentia sic recte emendavit Hermann. *ἀλλὰ πρόσθεν οὔ, δοκῶ.* *πρόσθε* in *προςθεῖναι* latere iam Heath. viderat, et Iacobs. addit. ad Athen. p. 90. *ζῶ δὴ ταπεινός· ἀλλὰ πρόσθεν οὐ ᾽δόκουν.*

V. 1386. Post *ἄγαν γ᾽* et *ποῦ* interpunxit Hermann. Prius recte; alterius causam non perspicio.

V. 1387. Ald. rell. *σὺ ποῖος ἦς ἄν, νερθεν ἐν κακῶν;* Correxit Hermann. quocum conspirat Lenting. p. 113.

V. 1390. Ald. rell. *πρόςβαινε.* Herm. *πρόβαινε* e Reiskii emendatione.

V. 1391. *θάπθ᾽* Ald. Herv. 1. 2. Brub. Cant. quod restitui volebat Heath. pro *θάφθ᾽* Barn. Vict. *θάφθ᾽.* V. C. *θάπτ᾽.*

V. 1393. Scribe *εἰς Ἀθήνας.*

V 1399. Vict. *στείχωμεν.*

NOTAE IN ELECTRAM.

In indice personarum Clytaemnestrae personam addendam esse monuit Aemil. Portus.

V. 1. *γῆς* additum est *πλεοναστικῶς* (id est, ita ut ad sensus integritatem nihil conferat, quamquam ad copiam poeticam non superfluum sit) ut Herc. f. 462. *ἔγκληρα πεδία τἀμὰ γῆς κεκτημένος* et saepius, eadem constructione, qua *τῆς Ἀττικῆς εἰς Μαραθῶνα* et similia dicuntur. Argos vero intelligitur non urbs, sed tota regio; hinc additur quod in ea praecipuam religionem habet *Ἰνάχου ῥοαί*, non *et Inachi fluenta*, ut vertit post Stiblinum Barnesius, sed ita ut toti subiungatur pars, ut in illis *Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον* et sim.

V. 2. *Ἄρην* ad Porsoni mentem edidit Seidler. pro *Ἄρη*.

V. 4. *ἐν Ἰδαίᾳ χθονί* scribi iubet Elmslei. in Edinburg. rev. n. 37. p. 70. Mus. crit. Cant. VI. p. 296. ut vitetur anapaestus.

V. 9. *γυναικὸς ἐκ Κλ.* legi vult Porson. Adv. p. 272. *πρός* excidit in Musgrav.

V. 14. Vulgo. *οὓς δ' ἐν δόμοις ἔλιπεν.* Elegantiores numeros ex Orest. 63. reposuit Seidler.

V. 19. Vulgo. *ἣ δ' ἐν δ. — πατρός.* Correxit Seidler.

V. 22. Vocem *Ἀργείων* sensui repugnare censens Porson. ad Med. 5. legendum coniicit *μή τῳ παῖδ' ἀριστέων τέκοι, Ἀγαμ. ποινάτορ', εἶχεν ἐν δ.* quem secuti sunt Schaefer. et Seidler. Quum antea dictum esset

μνηστῆρες ᾔτουν Ἑλλάδος πρῶτοι χθονός, exspectari poterat *μή τῳ παῖδας Ἑλλήνων τέκοι.* Sed inter hos Graecos haud dubie erant etiam Argivi; ex his alicui nupturam esse Electram magis probabile erat, et quum ab Argivo homine magis sibi timendum esse videret Aegistus, quam ab aliis Graecis, *Ἀργείων* praetulit. Itaque haec vox certe dici non potest sensui repugnare; equidem cum dilectu eam positam esse potius dixerim. Gravius est etiam *παῖδας*, quam *παῖδα*, ut 26. *τέκνα.* et cf. v. 266.

V. 23. Legebatur *Ἀγ. ποινάτορας, εἶχεν ἐν δόμοις.* Anapaestum expulit Pierson. Veris. p. 67. legens *ποινάτορας, σφ' εἶχ' ἐν δόμοις.* Porson. Schaefer. Seidl. *Ἀγ. ποινάτορ' εἶχεν ἐν δ.* Idem probat Hermann. ad Viger. p. 898. vulgatam lectionem versus 22 servans. Sed aliud est, in appositione pluralem pro singulari nomini singulari subiicere, ut *αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυρούργου τινὸς τεχνήματ' ἀνδρός*, (vid. Gramm. gr. §. 431.) aliud plurali nomen singulare, *παῖδας-ποινάτορα*, quod mihi quidem soloecum videtur.

V. 25. Vulgo *πλέον*, ut Alc. 743. At ut ab *ἀγήρως* neutrum fit *ἀγήρων* — vid. Steph. Thes. T. I. p. 837. — ab *ἀξιόχρεως ἀξιόχρεων* — vid. Bekk. anecd. p. 412. 30. — sic a *πλέως* formandum videtur *πλέων*, non *πλέον*. Sed non debebam scribere, quod suspicione aliqua quamvis probabili, non veterum auctoritate, nititur.

V. 27. Edd. *κτανεῖν σφ' ἐβουλεύσατ' ὠμόφρων· ἣ δ' ὅμως.* Pariss. *β. γ.* Florr. 1. 2. *κτανεῖν σφ' ἐβουλεύσαντ' ὠμόφρων δ' ὅμως.* Sic etiam Paris. *α.* (i. e. E. Vid. T. VI. Praef. p. IX. ubi Cod. *β.* s. 2714. et Cod. *γ.* memorare neglexi.) nisi quod *τ'* habet pro *σφ'*. Hinc Seidler. *κτανεῖν σφε βουλεύσαντος ὠμόφρων ὅμως*, deleto *δ'*. Sed concinnius est, in hoc sententiarum tenore tanquam rem primariam commemorari Aegisthi consilium, et opponi id, quo illud irritum factum est. Musgrav. coni. *κτανεῖν σφ' ἐβούλευσ' αὖτις· ὠμόφρων δ' ὅμως.* unde *ἐβούλευσ'* recepi, sed lacunae notis positis.

V. 29. *ἐς ἄνδρ' ὀλωλότα*, *quod ad mariti necem attinet.* ut Ion. 571. *ἐς σὴν ἀνεύρεσιν.* Herc. 63. *ἐς πατέρα.* et infra 37. *ἐς γένος.*

V. 30. Ad *φθονηθείη* in marg. Flor. 2. et Vict. adscriptum *μεμφθείη*.

V. 32. Flor. 1. 2. *φύλαξ* pro *φυγάς*.

V. 33. Legebatur *χρυσὸν εἶπεν ὅς ἄν κτ.* Correxit Schaefer. et *εἶφ'* commemorat etiam Barnes. Pro *ὅς ἄν κτάνῃ* dicendum erat *ὅς κτάνοι* (*ὅς ἄν κτάνοι* Musgrav. soloecum est.) Sed solent Graeci orationem obliquam cum recta coniungere, ita ut modi, qui huius proprii erant, serventur. Aegisthi verbis dicendum erat *χρυσὸν δώσω ὅς ἄν κτάνῃ.* Vid. Gramm. gr. §. 597. (nov. ed. §. 529.)

V. 38. *ἔνθεν* i. e. *ἐξ οὗ, τοῦ πένητα εἶναι.*

V. 43. Legebatur *ἀνὴρ ὅδε.* Correxit Seidler. Eodem teste — nam Iacobsius nihil annotavit — Victor. adscripsit *δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐγώ.*

V. 44. Margo Flor. 2. et Vict. *ἦσχυν' ἐν εὐνῇ.*

V. 53. *καὐτὸς αὖ τοιοῦτος ὤν.* Recte Stiblin. *ipsumque se desipere.*

V. 55. Flor. 1. *τῶδε φαιδροῦ* (sic) pro *τῶδ' ἐφεδρεῦον.*

V. 59. *ἀφίην* ed. pr. et Florr. *ἀφίημ'* corrigentem Reiskium secutus est Musgrav. iungens *μετέρχομαι ἀφίημι τε,* et versus 57. 58. parenthesi includens; quod mihi quidem non ineptum videtur. Sed facilius origo vitii perspicitur, si cum Aem. Porto et Seidlero scribas *ἀφείην.* Coniunctivo *δείξωμεν* usus est, quia hoc verbo consilium (minus latine *finem* vocant) Electrae proprie propositum in egrediendo designatur. At non idcirco egressa est, ut lamentetur; sed hoc facit, occasione illa tantum oblata, animum suum explens, ita ut *optandi* simul significatio insit: *et ut* hac opportunitate utens *querelas fundam,* quod animus iubet. Similiter optativus post coniunct. sequitur Ion. 1692 sq. *Ut querelas fundere possim* vix dicere voluit El. quum nihil esset, quod eam impediret, et hoc intus etiam facere posset. Aliam explicandi viam iniit Hermann. ad Soph. El. 57. quam recte impugnare videtur Reisig. comm. critic. in Soph. Oed. Col. p. 169. ipse tamen praeter necessitatem et paulo audacius corrigens *γόους ἀφέντες.* Heath. coni. *ἀφίω γ' αἰθ.* Schaefer. edidit *ἀφῶμεν.*

V. 62. *Αἰγίσθῳ πάρα* recte defendit Seidler.

V. 63. *πάρεργα ποιεῖται. non curat, negligit.* Vid. Brunck. ad Soph. Phil. 473.

V. 69. *μεγάλη μοῖρά ἐστιν εὑρεῖν* pro *μέγα ἐστι,* ut *αἰών, βίος* in locis ad Bacch. 960. adscriptis.

V. 80. 81. *ἀργός* explicandi causa subiectum sibi habet *ἄνευ πόνου,* fere ut in illis *ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.* Vid. Seidler ad v. 442.

V. 95. Ed. pr. Flor. 1. 2. *δυεῖν δ' ἁμίλλαιν ξυντ.* Par. *a. δυοῖν δ' ἁμίλλαις.* MS. *β. δυεῖν δ' ἁμίλλαις,* superscripto *δυοῖν.* Pierson. Veris p. 238. *δυοῖν δ' ἅμιλλαν ξυντ.* i. e. *δύο δὲ ἁμιλλώμενος, ἢ Αἴγισθον κτανεῖν, ἢ πόδ' ἐκβαλεῖν εἰς ἄλλην χθόνα.* Lobeck. ad Soph. Ai. 611. p. 311. vix dubitat quin ita scripserit poëta *δυοῖν δ' ἅμ' ἄλλοιν ξυντ.* „Significat autem Orestes sese cum Pylade et ministro (qui cum ipso in scenam prodiit, cf. v. 761 — 765. 766 — 770.) itineris et caedis consilium communicasse."

V. 96. Marg. MS. *a.* et Flor. 2. item Vict. *ἵν' ἐμβάλω.*

V. 97. Pierson. l. c. *ἄλλην ἐς αἶαν,* sine causa: vid. Seidler. Idem paulo post legendum coniicit: *-σκοπῶν· ζητῶν τ' ἀδ.* ut hae duae causae sint, cur ad fines regni adierit, altera, ut facile inde elabi posset, altera ut sororem quaereret. Quasi vero eam ad regni fines habitare rescivisset!

V. 107. Seidler. malit *πρόσπολον.* Contra, si scriptum esset *πρόςπολον,* Elmslei. mallet *προσπόλων.*

V. 113. *κατακλαίουσ'* scripsi pro *κατακλαίουσα,* ut versus esset anapaesticus dimeter.

V. 116. Ed. pr. *καί με τέκε.* Secutus sum et hic et in antistrophico Hermanni correctionem, commemoratam a Seidlero. De metro vid. Seidler. de vers. dochm. p. 348. et infra ad v. 442. Sed nunc valde mihi probabilis est Seidleri suspicio, voc. *κούρα* ab explicatore profectam esse, quum sq. v. recurrat *κόρα.* Ita cum

Hermanno elem. doctr. metr. p. 529. legendum erit: *καί μ᾽ ἔτικτε Κλυταιμνήστρα.*

V. 120. *τῶν* ante *σχετλίων*, quod deerat in ed. pr. Musgrav. addidit e Cod. *α.* quocum consentiunt duo Florr. MS. *β. τῆς σχετλίων.*

V. 121. recte ad glyconeorum genus refert Hermann. elem. d. m. p. 559. *ζοᾶς* scribens, quo vix opus, quum *in hoc genere penultima interdum longa sit, ut Hec.* 631. 639.

V. 122. De glyconeis in molossum exeuntibus vid. Seidler. ad h. l. et Hermann. elem. p. 528. ubi, si quis deleto *δή*, *Ἀΐδα* scribi malit, se non magnopere refragaturum profitetur.

V. 123. *σᾶς ἀλόχου σφαγείς*, ut Orest. 487. *πληγεὶς θυγατρός τῆς ἐμῆς*, ubi originem constructionis aperire conatus sum. Cf. Schaefer. ad not. Por[illegible] v. 491. Ex his duobus locis alter alterum tueri vi[illegible] Similiter Soph. Trach. 267. *φωνεῖ δὲ, δοῦλος ἀνδ᾽ ὃς ὡς ἐλευθέρου ῥαίοιτο*, ubi vid. Herm. Hermann. tamen de ellipsi p. 143. et Porson. adv. p. 272. coni. *σφαγαῖς*, quam scripturam si invenissent librarii, mirarer, si in reconditam illam mutassent.

V. 125. Elegans est Iacobsii coniectura Exerc. crit. I. p. 208. *ἴθι δ᾽ ἄναυλον ἔγειρε γόον*, nec tamen offensione vacua ob illud *δ᾽*, certe non necessaria. Significat Electra se in eodem cantu lugubri pergere. Hunc et sq. v. recte pro glyconeis habet Seidler. Cf. Herm. elem. p. 546.

V. 126. *πολύδακρυν ἀδονάν* i. e. *ἁδονὰν τοῦ δακρύειν*, ut Herc. f. 382. *χαρμοναὶ ἀνδροβρῶτες.*

V. 131. Vid. ad v. 116. De constructione vid. Gramm. gr. §. 381. not. 3. (§. 412. nov. ed.)

V. 133. Vict. *πατρῴαις. Ἐπὶ συμφοραῖς ἀλγίσταισιν* est id quod *συμφοραῖς ἀλγίσταις συνοῦσαν*, non *ad acerbissimam fortunam*, ut vertit Seidler.

V. 138. *αἰσχίστων* Seidler. pro *ἐχθίστων*, in nota nihil de hac scriptura monens, ut errori typothetae illa deberi videatur.

V. 142. 3. In ed. pr. comma est et post *ἐπορθοβοάσω*

et post *ἀΐδα*, punctum post *γόους* v. 144. Seidler. punctum posuit post *ἐπορθοβοάσω*, comma post *γόους.*

V. 143 sq. Hermanno elem. p. 550. non dubium videtur, ita scripsisse Euripidem: *ἰακχὰν Ἀΐδα, μέλος | Ἀΐδα, πάτερ, | σοὶ κατὰ γᾶς ἐνέπω γόους*, et in antistropha *πικρᾶς μὲν πελέκεως τομᾶς | σᾶς, πάτερ, πικρᾶς δ᾽ ἐκ Τροίας ὁδίου βουλᾶς. Ἀΐδα* pro *ἀοιδὰν* a librario potius propter viciniam eiusdem vocis scriptum esse crediderim, quam, si hoc scriptum invenisset, in *ἀοιδάν* mutatum. *ἰακχὰν ἀοιδὰν* Seidler. comparat cum *ἴακχον ᾠδάν* Cycl. 69. Sed aliud esse videtur *ἴακχος ἀοιδά*, aliud *ἰακχὰ ἀοιδά*. Mihi *ἀοιδάν* ab explicatore profectum videtur, et versus sic scribendi: *ἐπορθοβοάσω*

ἰακχὰν, μέλος ἀΐδα,
ἀΐδα, πάτερ,
σοὶ κατὰ γᾶς ἐνέπω γόους.

cui aptissime respondet antistropha, ad Herm. mentem descripta. *γόους ἐπορθοβοάσω ἰακχάν* est pro *γόους ὄρθια ἰαχήσω.* Ceterum *ἰακχάν* pro *ἰαχάν* et *ἐνέπω* pro *ἐννέπω* sunt a Seidlero (cf. Blomfield. ad Aesch. Pers. 633.) Ab eodem sumsi *κάτω* pro *κατά.*

V. 146. 148. Vid. Herm. elem. p. 530. Seidler. de verss. dochm. p. 354.

V. 148. Legebatur *κρᾶτ᾽ ἀποκούριμον.* Emendavit Barnes. Vide Seidler.

V. 153. Vid. Herm. elem. d. m. p. 568.

V. 155. *οἷα-ὡς* comparari potest cum *ὡς εἶδ᾽, ὡς ἀνέπαλτο* Il. *υ*, 424. cf. *ξ*, 294. *ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη* Theocr. 3, 42. cf. 2, 81. in quibus alterum *ὡς* pro *οὕτως* ne veteres quidem accepisse, monstrat Virgilii imitatio, *Ut vidi, ut perii.* Alius generis est locus Bacch. 1019. 1021. quem cum nostro comparant Barn. et Seidl. Hoc loco *ὡς* positum videtur, sententia, quae primaria esse debebat, *σὲ τὸν ἄθλιον πατέρ᾽ ἐγὼ κατακλαίομαι* ex altera, quae comparationem continet, nexa. Vid. Gramm. gr. min. §. 632.

V. 160. 1. Vid. ad 143.

V. 162. *οὐ μίτραισι γυνή σε* (*γυνὴ σὲ*) e Seidleri emendatione pro *οὐ μίτραις σὲ γυνή.*

V. 168. Ed. pro *ἀγροτέραν*. Plutarch. Lys. p. 441. D. *ἀγρότειραν*, quod recepit Seidler. V. 167. Flor. 1. 2. *κούρα*.

V. 169. est dochmiacus dimeter

⏑⏑́⏑́⏑́⏑⏑⏑́⏑́ | –⏑́⏑–́⏑–́

V. 170. Ed. pr. *οὐρειβάτας*. Flor. 1. 2. Vict. *ὀρειβάτας*, ut edidit Seidler.

V. 175. *ἀγλαΐας* Barnes. fortasse vitio operarum.

V. 177. Flor. 1. *ὅρμοις πεπόταμαι*. Flor. 2. Vict. *ὅρμοισι πεπόταμαι*.

V. 178. Ed. pr. *οὐδὲ στᾶσα χορούς*. MS. α et β. Flor. 2. *οὐδὲ χορούς στᾶσα*. *χοροῖς* Seidler. ob locum Iphig. T. 1111.

V. 179. *Ἀργείοις* Barnes. Musgr.

V. 180. *ἑλ. κρούσω πόλεμον* ed. pr. *εἱλικτὸν* Flor. 1. 2. *πόδ᾽ ἐμόν* est ex emendatione Canteri.

V. 181. *χεύω* hoc solo loco in Tragicis legitur; nec constructioni *δάκρυσι χεύω* aliam similem apponere habeo. Porson. Adv. p. 272. *δάκρυσι χορεύω*, quod num dici possit dubito. Seidler. infersit *δέ*, *δάκρυσι δὲ χεύω*, quod languidum est: nam in oratione affectus plena nexus cum praecedentibus non desideratur. Versus in vulgata etiam lectione choriambicus est, si primam syllabam vocis *δάκρυσι* longam, *δακρύων* brevem habeas. vid. ad Hec. 673.

V. 185. *εἰ πρέποντ᾽* egregie Reisk. pro *εἴ πέρ ποτ᾽*. Ad hunc v. in marg. Flor. 2. et Vict. notatum est manu recentiore *λείπει κῶλον*. item ad v. 188.

V. 186. Ed. pr. *κούρας, τὰ βασιλεία, | τὰ Τροία θ᾽ κούρᾳ* Reisk. *τᾷ βασιλεία* (sic) *τᾷ Τρ.* Vict. Tum *βασιλῇΐᾳ* Seidl. At terminationes Ionicae *-ήϊος* pro *-ειος* nusquam in Tragicis leguntur, nec adstrui possunt formis *πολιῆται*, *ἀδελφεάν*, *βασιληΐδα τιμάν*.

V. 187. Ed. princ. *ὤμου πατ.* Interserui *που* ad versum fulciendum.

V. 189. Flor. 1. *μεγάλος*.

V. 190. *τε* post *πολύπηνα* cum Seidlero addidi.

V. 191. Ed. pr. *χάρισαι*, quod si verum est, locus sic accipiendus erit: *χρῆσαί τε χρύσεα ἀγλαΐας προσθήματα, χάρισαι*, ita ut hoc *παρενθετικῶς* interiectum sit, pro *χρῆσαί τε χαριζομένη ἡμῖν*. Musgrav. *χάρισι*, quod in *χάρισιν* mutatum recepi, commendatum a Seidlero. Ita hic dativus e *προσθήματα* pendet, ut 421. *δαιτὶ προσφορήματα*. Pro *προσθήματ᾽* Flor. 1. 2. *προθήματ᾽*.

V. 195. *εὐχαῖσι* Seidler. pro *εὐχαῖς*. MS. α et Flor. 1. 2. *εὐχαῖς τοὺς θεούς γε σεβ.* quod recepit Musgrav. Sed *γε* nullam hic vim habet. In sqq. notandum *κλύει* primum cum accusativo, deinde cum genit. iunctum, ut *ἀκούειν* Aesch. S. c. Th. 205 sq.

V. 200. Elmslei. ad Herm. Suppl. 984. (*Class. journ.* 17. p. 59.) coni. *οἴμοι τοῦ τε καφθιμένου*. Ut largiamur Tragicos dixisse *καπφθίμενος* vel *καφθίμενος*, (vid. ad v. 130.) idcirco plena forma *καταφθίμενος* prorsus illi abstinuisse non censendi sunt.

V. 205. *γάμοις* pro *δόμοις*, et v. sq. *κλαίω* pro *ναίω* Pierson. Veris. p. 239. *ναίω* certe offendit, quum statim sequatur *ναίουσ᾽*.

V. 207. *φυγάς* recte Hermann. ad Viger. accipit pro accusativo ut *ψυχὰν τακομένα* sit *deplorans*.

V. 209. *φόνιος* ed. pr. *φονίοις* Barnes. in marg. quod vel ob metrum praeferendum erat.

V. 216 sq. *φυγῇ-ποδί*. Vid. ad Orest. 1452.

V. 220. Ed. pr. et Codd. *ἄλλους ἂν κτάνοιμι* Barnes. non monito lectore, *ἄλλους ἂν κτάνοιμ᾽ ἄν*. Satius erat delere *ἄν*, importune a librario adiectum, qui eo carere optativum non posse censeret. *Utinam alios potius occidam*, nimirum Aegisthum et Clytaemnestram, quo significat se Electram non occisurum. *κτάνοιμ᾽ ἂν* esset, si te interficerem vel interficere vellem, *alios potius interficerem:* quod sensu vacuum est.

V. 223. Ed. pr. *λυχᾶς ἐμοῖς*. Flor. 1. *λοχοῖς ἐμοῖς*. 2. *λοχᾷς* (ε) *ἐμοῖς*.

V. 224. Flor. 1. 2. *οὐ καλῶς*. Recte locum explicavit Seidler.

V. 229. *μισθόν*. i. e. *ὅ* (*τὸ εὐδαιμονεῖν* vel potius *τὸ εὔχεσθαι ἐμὲ σὲ εὐδαιμονεῖν*) *μισθός ἐστι*. Cf. Hermann.

ad Viger. p. 897. Monk. ad Alc. 7. Seidler. *μισθόν* ex *εὐδαιμονοίης* nectere videtur, quasi dicatur *εὐδαιμονεῖν μισθόν*.

V. 231. Dio Chrys. XIII. p. 220. citatus a Porsono Adv. p. 272. pro *ἔχων* habet *ἔχει*.

V. 232. Dio Chr. *τόπον* cum pro *νομόν* cum v. l. *γρ. τρόπον*. De sensu vid. Brunck. et Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 1488. et Seidler.

V. 233. *ἦ που*. MS. *α*. *οὔπω*. Flor. 1. 2. *οὔ που*. Dio *σπανίζει*.

V. 234. Dio, *ἔχει μὲν, ἀσθενῆ δ' ἅτε φ. ἀ.*

V. 235. *ἐκείνου* ed. pr. *ἐκ κείνου*, ut coni. Canter. nov. lect. IV, 29. MS. *γ*. Florr. 1. 2.

V. 236. *συμφορᾶς* ed. pr. Hervag. Stiblin. *συμφοράς* Brub. rell. et, si e silentio coniecturam facere fas est, Florr. Illud revocaverunt Reisk. Heath. Seidler. *ὅπου συμφορᾶς ἔχεις* non memini me usquam legere, *ὅπως συμφορᾶς ἔχεις* loquendi ratio est apud Tragicos non solum, sed etiam apud omnes scriptores graecos, usitatissima; et sic legi volebat Elmslei. in censura Herm. Suppl. *Classic. journ.* 17. p. 50. *ζῶσα* explicans *εἰ ζῇς*. Altera certe lectio *συμφοράς ἔχεις* vehementer friget. Fortasse tamen duo orationis membra in unum coaluerunt, *εἰ ζῇς, ὅπου τε ζῇς, καὶ ὅπως συμφορᾶς ἔχεις*.

V. 238. Ed. pr. *λύπαις τε συντέτηκας*. Heath. *γε* pro *τε*, Reisk. *συντετηκός*. Utrumque coniunxit Schaefer. Nam non novi aliquid subiicit Orestes, ut *τε* locum habere possit, sed causam addit cur *ξηρὸν δέμας* sit, *quippe quod moerore contabuerit*, quo ipso gravius quid additur. Ridicule Censor Ienens. Ephem. 1820. n. 33. p. 259. *τε weit besser, als das eingeflickte γε*.

V. 242. Flor. 1. *δέ* pro *δαί*. Vid. ad Hec. 1232. ubi vellem tamen servassem *τί δαὶ 'μέ;* Seidler. malit *τί δ' αὖ σύ*, manifestam enim esse sententiarum oppositionem. Si in oppositione *αὖ* necessarium est, in Hecubae quoque loco legendum est *τί δ' αὖ 'μέ;* non *τί δαὶ 'μέ* vel *τί δ' ἡμᾶς*. Quid vero aliud fratri tuo censes carius esse, quam te et patrem? Sed, quum hic tamdiu absit, dubitans Electra, an Oresti quidquam carius sit,

subiicit *At abest ille:* quod non faceret, si sororem et patrem amaret.

V. 245. Ed. pr. *ὦ ξένε*. Barnes. *ὦ ξεῖνε*.

V. 246. Margo Flor. 2. et Vict. *γρ. καὶ τινὶ, ἵν' ἦ ὁ νοῦς Μυκηναίων* (sic Iacobs. e Vict.) *τινί ἐγαμήθης*. Hoc recepi necessarium habens: *γαμεῖν τινά* dicitur, at semper *γαμεῖσθαι τινί*. De loco Medeae 265. vid. notam ad illum l.

V. 247. MSS. *α β*. *οὐχ ᾧ* id est *οὐχ ᾧ*, quod praefert Porson. Adv. p. 272. Hoc esse non potest, *non ei cui se me collocaturum esse pater sperabat*. Ita enim significaret, animo iam destinasse sponsum filiae Agamemnonem. Sed *ᾧ* debet esse pro *οἵῳ*, ut Suppl. 738. Plat. Gorg. p. 473. E. Euthyd. 283. D. Isocr. *π. ἀντιδ.* p. 230. C. ubi Bekkerus, Orellium secutus, glossam dedit *οἵοις* pro *οἷς*. Et *ὡς* potest e sq. v. ortum esse. Sed *ὡς* etiam convenit: *non splendide, quemadmodum se collocaturum esse filiam sperabat Ag.* ex quo ipso intelligitur, eam non nobili cuidam nuptam esse.

V. 249. Ed. pr. et Codd. *τηλορός*, quod analogiae repugnare, quum e *τῆλε* et *ὄρος* fieri debeat *τηλουρός*, Piersono Veris. p. 239. non credet is, qui *ὅμορος* meminerit, ex *ὁμοῦ* et *ὅρος* factum. Sed hôc solo loco illa forma legitur. Hinc Pierson. coni. *τῇδ' ὄρους*, *hac in parte montis*, melius Seidler. *τῆλ' ὄρος*, ut 208. *οὐρείας ναίουσ' ἐρίπνας*. Seidler. ad *τῆλε* supplet *ἄστεως*. mihi *τῆλ' ἐκείνου* iungenda videntur. Nunc tamen vereor, ne nimis ad arbitrium vocem *τηλορός* proscripserimus.

V. 250. Signum interrogandi post *δόμων* deleverunt Schaefer. et Seidler.

V. 254. Ed. pr. *ἤ σ' ἀναξιῶν*. Correxit Schaefer. cuius annotationem vid. apud Seidler.

V. 265. Edd. *τεκεῖν με βούλετ'*. Correxit Schaefer. et Porson. Adv. p. 272.

V. 266. Elmslei. ad Med. 787. not. n. Suspiciosum est *δῆθε* pro *δῆθεν*, quod si reponere quis vellet, haud male legere posset, *ὡς παῖδα δῆθεν μὴ τέκοις ποινάτορα*. Nullus hic locus ironiae, ad quam significandam

imprimis adhibetur δῆθεν. Fortasse scribendum ὥς δῆτα παῖδας, *nimirum ne pareres.*

V. 270. Flor. 1. 2. φίλαισι pro φίλαι σοι.

V. 272. Errare mihi videtur Seidler. comma post δῆτ᾽ transponens. Vid. quae monui ad Cicer. ap. pro S. Roscio §. 92. ad Hipp. 851.

V. 273. Notam interrogationis post ἀκμή cum Heathio posuit Seidler. quem vide. Elmslei. in *Edinburg. rev.* n. 37. p. 79. οὐ γάρ οὖν ἀκμή.

V. 274. δή om. Flor. 1.

V. 277. Pierson. Veris. p. 75. ταὐτῷ τε πελέκει γ᾽ ᾧ π. ἀπ. male: nam τε alienum est. De τῷ pro ᾧ vid. ad Herc. f. 249.

V. 278. Interrogationis notam in fine versus posuit Schaefer.

V. 292. Ed. pr. ἀμαθία. Musgr. e Stob. Tit. III. (p. 38. Gesn. 23. Grot.) ubi tamen Trincav. ed. ἀμαθία, dedit ἀμαθίᾳ.

V. 293. Ed. pr. σοφοῖσιν ἀνδρῶν· οὐ γάρ οὐδ᾽ ἀζ. primus e Stob. correxit Musgrav. alterum neglexit. Sed non recipiendum erat καὶ γάρ pro οὐ γάρ. Vid. Alc. 329. 344. 357. Sensus est: nimia sapientia v. c. si quis sapientis non esse putat misereri et idcirco omnem misericordiam ex animo eiicit, damno est hominibus.

V. 294. Ed. pr. γνώμην μὲν εἶναι. Stob. γν. ἐνεῖναι. Idem σοφόν pro σοφήν.

V. 296. Recte ἄστεως citat Elmslei. ad Soph. Oed. T. 762. ut Bacch. 795. Sic πόλεως disyllabum est supra v. 232.

V. 302. αὐλίζομαι. Schaefer. στολίζομαι. Sed vid. Seidler.

V. 306. tanquam parenthesin facit. Addit autem haec, quia puellam suas sibi ipsam vestes texere per se non indecorum est, sed ita demum, si alioqui nuda futura sit. ἤ est *alioqui.*

V. 308. MS. β. ἀνέροτος.

V. 309. Ed. pr. ἀναίνομαι δὲ γυν. δέ eiecit Barnes. Proprie ad se invicem referuntur αὐτὴ μὲν ἐκμοχθοῦσα,

— αὐτὴ δὲ — φορουμένη, ut haec participia e ναίω nexa sint. Sed, quum oratio interpellata sit parenthesi, simul ex αὐτὴ δὲ sqq. etiam pendent, αὐτὴ δὲ - - ἀναί-
ναῖκας
νομαι. Pro γυναῖκας Flor. 2. γυμνάς. ἀναίνομαι γυναῖκας est fugio mulierum coetum, quippe inter eas non referenda, earumque consortio indigna, ἀναίνομαι Κάστορα, fugio Castorem, quippe nec huius coniugio digna.

V. 311. ἔμ᾽ ἐμνήστευον Scalig. pro ἐμὲ μνήστευον.

V. 312. Elmslei. in *Edinburg. rev.* n. 37. p. 70. em. μ. δ᾽ ἐμὴ φρυγῶν μὲν ἐν σκυλ. μέν non sq. δέ legi etiam monens in Iph. A. 73. σκύλοις Φρυγῶν Troad. 575. Anapaestos hos defendit Porson. praef. Hec. p. XXIII.

V. 313. Hermanni praef. Hecub. p. LXIII. coniecturam πρὸς δ᾽ ἕδραισιν Ἀσίδες, probat Blomfield. ad Aesch. Pers. 275. πρὸς δ᾽ ἕδραις Scaliger. quod placet etiam Seidlero. Sed πρός cum accusativo etiam in quiete usurpatur. Soph. El. 930. τοῦ γάρ ἀνθρώπων ποτ᾽ ἦν Τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα; Xen. Hell. II, 1, 25. ἐν λιμένι καὶ πρὸς πόλιν, ubi paulo ante erat πρὸς οὐδεμιᾷ πόλει. ἕδρας στατίζουσι, prope eam *sistunt* seu *collocant* sedes suas, i. e. prope eam sedes capiunt, ut verti posse putat Seidler. dici posset, si de mulieribus ingenuis, non de captivis, sermo esset.

V. 319. ἐν οἷς non est pro σὺν οἷς, ut cepit Blomfield. ad Aesch. Prom. 432. quod ne graecum quidem esset, σὺν σκήπτροις στρατηλατεῖν τινί, sed *quod sceptrum gestans*, sicut ἐν ἀκοντίοις διαγωνίζεσθαι Xen. Mem. S. III, 9, 2.

V. 322. Ed. pr. οὐ πάποτ᾽, οὐ χοάς. Pierson. Veris. p. 340. em. οὐ πώποτε χοάς, Thiersch. apud Seidl. οὔπω χοάς ποτ᾽, quod utrum ipse invenerit, an a Porsono Adv. p. 272. ad Arist. Pac. 1018. acceperit, non habeo dicere. Hoc ob suaviores numeros recepit Seidler.

V. 333. ὁ ἐκείνου τεκών. Vid. ad Alc. 167.

V. 343. Ed. pr. μὴ μόλοις. MSS. α et β. Flor. 1. 2. μὴ μόλῃς.

V. 347. ἁνήρ Schaefer. pro ἀνήρ. ἔστι Seidler. pro ἐστι.

V. 361. δυςγενές ex emendatione Canteri pro δυςμενές recepit Seidler.

V. 362. ἁνήρ Schaef. et Seidl. pro ἀνήρ.

V. 368. Brub. χρηστὰ δ' ἐκ, quod cur praetulerit Seidler. non intelligo.

V. 369. λιμόν τ'. Vid. Add. ad Suppl. p. 300. T. VII. p. 508.

V. 371. Flor. 2. κρίνῃ.

V. 372. δ' ἄρα Musgrav. vitio, puto, operarum.

V. 374. διδάσκει γ' ἄνδρα ed. Vict. Flor. Brub. rell. διδάσκει δ' ἄνδρα tres MSS. Musgr. Flor. 1. 2. ut habere videtur ed. Vict. Rom. Tum ἄνδρα χῇ χρεία Toup. em. in Suid. T. II. p. 384. ob versum a Suida v. χρεία citatum, χρεία διδάσκει κἂν ἄμουσος ᾖ σοφὸν Καρχηδόνιον, quem ad Menandri Καρχηδόνιον referunt Toup. l. c. et Wyttenbach. bibl. crit. III, 2. p. 13. Vid. Meineke ad Menandri fr. p. 93. qui versum laudat ex Eurip. Telepho fr. XIX. Musgr. χρεία διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν. Hunc versum ante oculos habuisse videtur Menander, non nostrum.

V. 376. ἀγαθός edd. ante Seidl. qui in ed. princ. i. e. Rom. scribi dicit ὦ ἀγαθός. Cf. Suppl. 853.

V. 378. ἁνήρ Seidl. pro ἀνήρ.

V. 379. MS. β. ὀγκώμενος, unde Musgrav. legendum suspicatur ὀγκούμενος, male. vid. Seidler.

V. 381. οὐ μὴ φρονήσεθ'; si interrogative haec legas, ut volunt Elmslei. ad Eur. Med. 1120. et Hermann. ad Elmsleii Med. p. 389 sqq. ed. Lips. nihil aliud esse potest, nisi οὐκ ἄφρονες ἔσεσθε; i. e. ἄφρονες ἐστέ· μὴ φρονεῖτε. In his quis commodus sensus insit, equidem fateor me non intelligere. Aptius erit οὐ μὴ φρονήσετε, sine interrogatione, pro οὐ φρονήσετε accipere, ut explicavi ad Hipp. 212. *nequaquam sapietis.* Tum κρινεῖτε ob praegressum futurum positum est pro imperativo. Eadem leguntur apud Stob. Tit. 84. p. 492. Gesn. Tit. 86. p. 353. Grot. ubi Trincav. et Gesn. φρονήσηθ'. v. 383. Trinc. κρίνετε.

V. 385. Stob. τοιοίδε pro τοιοῦτοι.

V. 385. Stob. βροτῶν pro φρενῶν, quod correxit Gataker Opp. crit. p. 511. E. F.

V. 386. Ed. pr. δορί. Stob. δόρυ, ut coniecerat Reisk. Sq. v. μένει recte contra Tyrwhitt. qui θένει, defendit Seidler.

V. 389. ὁ παρών, nimirum ἔργῳ, ὁ οὐ παρών, λόγῳ, i. e. *sive adsit, sive absit*, ut v. 405. Plat. de Leg. VIII. p. 831. D. πᾶσαν τέχνην καὶ μηχανὴν, καλλίω τε καὶ ἀσχημονεστέραν, ἐθέλειν ὑπομένειν.

V. 393. πλουσίου intellige μὴ προθύμου.

V. 395. ἐβουλόμην δ' ἄν, εἰ dictum esse videtur pro ἐβουλόμην δ' ἄν, εἰ οἷόν τ' ἦν, κασίγνητον σόν με ἄγειν.

V. 405. ὁμῶς recte Seidler. στέρξουσ' est ex emend. Hartungi apud Stiblin. pro στέξουσ'. et sic Flor. 1. 2. Vict. — ἔν τε μικροῖς ἔν τε μή, sive tenuia sint sive non tenuia i. e. larga, quae apponuntur. vid. ad 389. Nescio quamnam hic negligentiam reperire sibi visus sit Seidler.

V. 406. Ed. pr. Brub. Cant. Musgr. ἐπεὶ νῦν. Barn. Seidl. ἐπεί νυν.

V. 407. παλαιὸν τροφόν non magis Graece dici posse quam παλαιὸν παρθένον censens Elmslei. in *Quart. rev.* 14. p. 447. coni. παλαιὸν τροφέ' ἐμοῦ. Cf. ad Herc. f. 45.

V. 407. MS. β. ἐμὸν φίλον πατρός. Flor. 1. 2. etiam ἐμόν. Ita paedagogus maiori cum emphasi, quam par erat, vocaretur, nec comparari potest v. 283. Tamen ἐμὸς φίλος πατήρ, dubito num alibi legatur pro ἐμὸς πατήρ vel φίλος πατήρ. An ἐμόν verum? πρὸς οἰκέτην ἐμὸν, τροφὸν φίλον πατρός.

V. 408. Ταναόν scribendum videtur Siebelisio ad Paus. p. 267. nescio qua de causa.

V. 410. πόλεος Musgr. pro πόλεως.

V. 411. Ed. pr. κέλευε δ' αὐτὸν τόνδ', εἰς δ. αφ. τόνδ' deleverunt Scaliger. et Barnes. nec legitur in Florr.

V. 412. ἐλθεῖν pleonastice adiectum est sq. τε, ut ap. Plat. Rep. VIII. p. 550. B. ἦλθε καὶ παρέδωκε. vel

iunge *ἀφιγμένον ἐλθεῖν* ut Soph. Oed. C. 1164. *ἐλθεῖν μολόντα*. Seidler. vertit: domum suam reversum e pascuis, quod inutiliter adiectum esset, etiam ambigue dictum.

V. 416. Flor. 1. 2. *ἀγγεῖλαι μὲν ἄν*.

V. 422. MSS. *α β γ* Flor. 1. 2. *τοσαῦτά γ' ἐν δόμοις*, nisi quod *γ τοσαῦτο*. quod non praetulerim vulgatae cum Seidlero. Etsi enim *γε* post *τοσοῦτο* accommodatissimum est, *tantum certe*, proprius tamen ei locus est vs. sq. in *ἕν γ' ἐπ' ἦμαρ*. Nec probabile est librarium, quum scriptum invenisset *τοσαῦτά γ' ἐν δ.*, id mutasse in *τοσαῦτα τἀν δ.* Lenting. p. 113. *τἀν* pro *τε ἐν* vel *τε ἄν* accepisse videtur.

V. 424. Ed. pr. *γνώμῃ πέσοι*. Schaef. *πέσῃ*. Stob. Tit. 89. p. 501. Gesn. 91. p. 367. Grot. *γνώμης πέσω*, unde Seidler. fecit *γνώμῃ πέσω*, id est *εἰς γνώμην*. Ita *γνώμη* esset *meditatio, consideratio?*

V. 426. Edd. *ξένοις τε δ.* Plutarch. T. II. p. 33. C. et Stob. *φίλοις τε δοῦναι*. At *ξένοις* haud dubie legit Dio Chrys. p. 117. B. *ἀνδρὶ δὲ πένητι μὴ φαύλῳ τὴν φύσιν ἀρκεῖ τὰ παρόντα· καὶ τὸ σῶμα μετρίως ἀσθενήσαντι, τοιούτου ποτὲ νοσήματος ξυμβάντος, οἷά περ εἴωθε γίγνεσθαι τοῖς οὐκ ἀργοῖς οὐδὲ ἑκάστοτε ἐμπιπλαμένοις ἀνακτήσασθαι, καὶ ξένοις ἐλθοῦσι δοῦναι προσφιλῆ ξένια κ. τ. λ.* Cf. p. 118. B. 114. A. B. quae loca attulit Wyttenbach. ad Plut. p. 281. Itaque *ξένοις* non debebam mutare, quod etiam ad praesentem rerum statum accommodatius.

V. 427. Plut. *δαπάναις ἰσῶσαι*, quod post Gataker. adv. misc. p. 522. C. e libris correxit Wyttenb. non probante, ut videtur, Porsono Adv. p. 272. Tum *ἐφημέρου βορᾶς* Stob.

V. 429. Stob. *καὶ πένης*, quod non multum abfuit quin praeferret Seidler. Equidem loca aliorum citantibus antiquis non tantum tribuo.

V. 433. *Νηρῄδων* Seidler. pro *Νηρηΐδων*. Cf. Hermann. elem. d. m. p. 566 sq.

V. 434. Flor. 1. 2. *κυανεμβόλοις*.

V. 437. *Ἀχιλῆ* Heath. pro *Ἀχιλλῆ*.

V. 438. Legebatur *Τροίας*. Seidl. *Τρωΐας*.

V. 440. *Εὐβοΐδας* malebat Seidler. pro *Εὐβοΐδας*, ut Heracl. 83.

V. 441. *χρυσέων ἀκμόνων μόχθους*, quasi incudes ipsae in iis armis fabricandis laboraverint. *μόχθους τευχέων*, quia eae *ἐμόχθησαν τεύχεα*. *μόχθους ἀσπιστὰς τευχέων* pro *μ. ἀσπιστῶν τευχέων* i. e. *ἀσπίδων*.

V. 445. Vix credibile, *Νυμφαίας σκοπιάς* factum esse è *Νυμφᾶν σκοπιάς*, quod Seidlero reponendum videtur. Non raro autem adiectiva a nominibus personarum ducta pro genitivis horum nominum ponuntur.

V. 446. *κόρας μάτευσ'* quid sit, nemo aperuit, nec ego declarare possum.

V. 448. *εἰνάλιον* Seidler. pro *ἐνάλιον*.

V. 451. Flor. 1. 2. *τινές* pro *τινός*.

V. 456. Porson. adv. p. 272. legendum coni. *περιδρόμῳ μὲν ἐν ἴτ. ἕδρᾳ*, quo metrum pessumdatur.

V. 457. *λαιμοτόμαν* cum Seidlero scribere non ausim, donec eius formae exemplum proferatur. *λαιμοτόμον* ultima producta defendas, si quod ab epicis fit, idem in glyconeo, qui ipse etiam ad genus dactylicorum pertinet, licuisse dicas. Vid. Hermann. ad Soph. El. 144. Monuit Censor Ienensis.

V. 467. *τροπαῖοι* Barn. pro *τροπαίοις*.

V. 468. *χρυσοτύπῳ* Seidler. pro *χρυσεοτύπῳ*. Cf. Elmslei. ad Med. 954.

V. 473. Pro *θορῶσα* Canter. *ἀροῦσα*, Heath. *θοροῦσα*, Milton. *θηρῶσα*, Both. *ὁρῶσα*. Quomodo legendum sit, latet.

V. 474. *δόρει* pro *δορί* ex Herm. emendatione apud Erfurdt. ad Soph. Ai. p. 628. edidit Seidler.

V. 478. *ἄλεχεα* edd. et Codd. quod vitiosum esse persuasum habens Seidler. scripsit — *ἔκανες ἀνδρῶν, Τυνδαρὶ, σὰ λέχεα* i. e. *σὸν πόσιν*, quia in sqq. sit allocutio. Adeone insolens est a tertia persona, crescente affectu, ad allocutionem transiri? Itaque scripsi *ἃ λέχεα*, *suum maritum*, quod idem Seidler. proposuit. *λέχη* de coniuge legitur Hel. 784. 974. Andr. 891. sicut *λέκτρα*

Andr. 910. sed ita ut simul *coniugium* cogitari possit; quod hic fieri non potest. Schaefer. apud Seidler. de verss. dochm. p. 26. et in indice Greg. Cor. v. ἰσολεχής comparat ἀλεχής cum αἰνολεχής, et ἀλεχέα scribendum censet. At adiectiva ex α privativo et nomine composita non per se *infelicem* significant, sed cum nomine eiusdem vel stirpis vel significationis iuncta, ut νύμφη ἄνυμφος, παρθένος ἀπάρθενος, non γυνὴ ἄνυμφος, θυγάτηρ ἀπάρθενος dicitur. Sic λέχη ἀλεχέα dici posse videtur, at non ἄναξ ἀλεχής. Ita facilius, quomodo legi non possit, quam quomodo legendum sit, dicas.

V. 481. Ed. pr. Brub. Cant. Musgr. ἔτι ἔτι. Alterum ἔτι delevit Barn. ἔτ' ἔτι Seidler.

V. 482. ὄψομ' ed. pr. ὄψομαι ex em. Erfurdtii ad Soph. Ai. 190. Seidler. nec tamen opus videtur. Vid. ad Herc. 414. Vox ferax fuit soloecismorum. Scalig. enim coni. ὄψοιμ', Barn. ὄψωμ'. De ἄν cum futuro vid. ad Androm. 465. Heracl. 764. *fortasse videro* vertit Erfurdt.

V. 484. Pierson. Veris. p. 242. pro ἥν legi vult ὅν ob v. 285. 502. Sed nihil impedit, quominus Electram quoque et Orestem ab eodem nutritos esse dixerit Euripides.

V. 486. ῥυσσῷ. vid. ad Suppl. 48.

V. 487. Ed. pr. ἐξελεικτέον. ἐξελκτέον est ex Hartungi apud Stiblin. p. 663. emendatione, quam secuti sunt Commelin. Barnes. rell. Vid. ad Andr. 1098. Tres MSS. Musgr. Florr. 1. 2. ἐξελεκτέον.

V. 492. Legebatur στεφάνους τε. Mirum vero, hominem serta quoque afferre quibus inter convivandum capita redimirent hospites, quasi vero haec non indidem petere possent. Quod dedi πελάνους, non memini, a me inventum, an ab alio receperim. Hoc nunc video, non magis πελάνους aptos esse, quam στεφάνους.

V. 493. παλαιόν num pro anapaesto haberi possit, recte dubitare videtur Seidler. Vid. Gramm. gr. nov. ed. §. 23. b. p. 75. Vera videtur emendatio Scaligeri πολιόν τε, pro quo Pierson. ad Moerid. p. 553. male πολιοῦ. πολιόν citat etiam Markl. ad Suppl. 110.

V. 495. Edd. σκύφον τῷδ' ἀ. Reisk. Heath. Schaef. Seidl. τοῦδ' ἀσθ.

V. 504. ἀνόνηθ' Barn. pro ἀνόνητ'. Pro γοῦν V. D. in Edinb. rev. n. 38. p. 480. quem Elmsleium esse suspicor, δ' οὖν. recte. τοῦτο, τὸ μὴ ἐλθεῖν αὐτοῦ πρὸς τάφον. Explicatur hoc τοῦτο in sequentibus, addita γάρ.

V. 509. οἶν Schaef. et Seidler. pro ὄϊν. Cf. Porson. ad Arist. Pac. 1018.

V. 515. Lenting. p. 113. malit ἀθλίου τύμβον πατρός. Vid. ad Troad. 1235.

V. 517. Ed. pr. χρώματ' αὐτῆς. Cant. χρῶμα ταὐτῆς quod ille pro τῆς αὐτῆς dici posse opinabatur, Scaliger. εἰ χρῶμα ταὐτό, quem secuti sunt Barn. Musgr. Schaef. E Florr. ad Musgravianam collatis nihil enotatum, ut hi ταὐτὸ habere videantur. Reisk. χρῶμα ταύτῃ, quod, ut facilius, recepit Seidler. Mihi hoc durius dictum videtur, εἰ χρῶμα κουρίμης τριχὸς ἔσται ταύτῃ, *huic comae tuae sit*, pro *idem sit color, qui tuae comae*. χαίτην κουρίμην Orestis eodem modo dixit Aesch. Choëph. 177. Tum Schaefer. ἐστὶν ut coniecerat Musgrav. pro ἔσται. Mihi futurum positum videtur ob comparationem nondum institutam, sed nunc demum instituendam, ut infra v. 529.

V. 522. μολεῖν ἄν, *rediturum fuisse*, non *rediturum esse*, ut vertit Seidler.

V. 524. ὁ μὲν παλαίστραις. Cf. Bacch. 428. Iungo: παλαίστραις ἀνδρὸς εὐγ. *palaestra, qualem vir nobilis exercet.*

V. 534. Nec ego εἰ cum participio iungi puto, nisi ubi oratio sit ἀνακόλουθος. Musgr. Schaef. εἰ καὶ -μόλοι, Canter. εἰ παρῆν εἰ καὶ γῆν. Vel hoc, aut simile quid, reponendum censeo — nam nec εἰ καί, *quamquam*, convenit — vel excidit versus post v. 534.

V. 539. Ed. pr. et Florr. παῖς νῦν ταῦτ' ἂν ἔχῃ φάρῃ; MS. β. ἔχοι, quod supra scriptum habet α. Voces transposuit Barnes. Sed vereor ne hac transpositione vestigia verae lectionis deleta sint: verum enim videtur, quod Elmslei proposuit ad Med. 326. not. s. p. 140. πῶς

ἄν, τότ' ὢν παῖς, ταὖτ' (sic Portus) ἀνὴρ ἔχοι φάρη; ἀνήρ ob praegressum παῖς pene necessarium est, νῦν minus necessarium. Cf. ad Med. 60. Reote etiam Elmslei. ταὖτ' ad sententiam melius esse dicit quam ταῦτ'.

V. 540. MS. γ. ξυναύξονθ'.

V. 542. Edd. ἤ τῆσδε σκοποὺς λαθὼν χθονός. At recte Elmslei. ad Bacch. 960. „Sensus hanc scripturam postulat: σκοποὺς λαθὼν ἐκείρατ', ἤ τῆσδε χθονός „(sc. τις, *civis aliquis huius terrae.* vid. Musgrav. ad Troad. 859.)" Non enim ad Agamemnonis sepulcrum, sed ad Argivorum fines vigilabant custodes, neque civium causa, sed hostium constituti erant." Quum autem MSS. α β γ, adde Florr. 1. 2. pro λαθών habeant λαβών, MS. β. etiam σκότους pro σκοπούς, egregie Seidler. haec sic emendavit: ἤ τῆσδε, σκότος λαβών, χθονός. Iph. T. 994. ὡς δὴ σκότος λαβόντες ἐκσωθεῖμεν ἄν;

V. 544. Scribe ἐρέσθαι.

V. 552. ἐξέκλεψε Pierson. Veris. p. 241. pro ἐξέθρεψε.

V. 560. Edd. τί τῶν ἀπ. ἤ τί τῶν ὄ. π. Seidler. τὶ τῶν ἀπ. ἤ τι. quia Hermann. de em. gr. p. 95. τὶ encliticum etiam ab initio poni posse contenderat. Vid. ad Suppl. 1187. Sermonem institutum interpellantes interrogare solent τίς vel τί. Commoda est Musgravii interpunctio: τί; τῶν ἀπ. sed non congruens sequentibus, ἤ τί τῶν ὄντων πέρι. Quare scripsi τί; τῶν ἀπ. ἤ τι τῶν ὄ. π.

V. 561. (εὔχου) λαβεῖν, *precare deos, ut acceperis carum thesaurum*, (ut infra 589 sq. ἴει λιτάς, κασίγνητον ἐμβατεῦσαι, *ut ingressus sit*, non, *ut ingrediatur*) i. e. ut, quod deus ostendit, quodque accepisti, pro caro thesauro sit, ut deus quod obtulit, tibi fortunet, quod idem est ac *gratias ago diis quod acceperis.* Vid. v. (768.) 758.

V. 563. Ed. pr. βλέψον νῦν. Barnes. Seidl. βλέψον νυν.

V. 566. Ed. pr. ὦ γεραιὲ, ἀνελπ.

V. 567. Ed. pr. ὁρῶν. Brubach. ὁρᾷν, et sic MS. β. Flor. 1. 2.

V. 572. Elmslei. ad Med. 1209. not. r. scribit προςπίτνειν.

V. 576. οὐδέποτε δόξασ' e Musgr. emendatione pro οὐδέποτ' ἐδόξασ'.

V. 578. ἦν ἐκσπάσ. Musgrav. pro ἦν δ' ἐκσπ. Pro ἐκσπάσωμαι Flor. 1. 2. ἀσπάσωμαι.

V. 579 sq. Oresti continuavi, auctore Musgrav. quum in ed. pr. Electrae tribuerentur.

V. 585. ἔβασε ed. pr. et Florr. 1. 2. ἔβασα MSS. Musgr. Seidler. ἔβα. σὲ θεός etc. σέ ad Orestem referens, et puncto posito post νίκαν. Ita Orestes ipse vocabitur νίκα, quod fieri posse alio exemplo vellem comprobasset Vir doctissimus.

V. 589. Flor. 1. 2. εἰς τοὺς θεούς. Punctum post θεούς delevit, et τύχᾳ pro τύχα scripsit Tyrwhitt. Ceterum geminavi λιτάς, ut hic etiam versus esset dochmiacus dimeter.

V. (605.) 595.*) τήν, quod deest in ed. pr. addidit Canter. et esse videtur in Florr.

V. (606.) 596. τι εὐμενὲς φίλων i. e. εὐμένειά τις φίλων, et hoc pro εὐμενεῖς φίλοι τινές. Tum ἄργον pro Ἄργος Flor. 1.

V. (607.) 597. ἀνεσκευάσμεθ' ab argentariis petitum videtur, quorum mensae ἀνασκευάζεσθαι, *amoveri, tolli e foro* dicuntur a Demosthene in Apatur. p. 895, 5. in Timoth. p. 1204, 26. 1205, 2. quum ipsi non sunt solvendo et decoxerunt. Quorum quum fortuna eversa sit, ἀνασκευάζεσθαι h. l. est *everti.*

V. (608.) 598. Pro τῷ συγγέν. Porson. adv. p. 272. coni. πῶς συγγ. Vix opus: *quem conveniam, et noctune an interdiu?*

V. (612.) 602. Flor. 1. 2. τὸ κοινῇ μετ.

V. (616.) 606. Infinitivo λαβεῖν explicatur praegressum πάντα, vel ἐν χερὶ τῇ σῇ πάντ' ἔχεις idem est atque

*) Numeros in edit. turbatos corrige.

ἐν χειρὶ τῇ σῇ ἔνεστι πάντα λαβεῖν. Tum λαβεῖν esse videtur pro ἀναλαβεῖν, ἀνασῶσαι.

V. (629.) 619. Scripturam ed. pr. ἐλπίδας ἐξ ἀμ. tacite sic mutavit Barnes.

V. (630.) 620. Ed pr. ἐπόρσυν' ἑορτήν. MS. β. ἐπόρσυν' ἔρωτιν. MSS. α. γ. Flor. 1. 2. ἐπόρσυν' ἔροτιν, quod recepit Musgrav. quem vide, et Seidler.

V. (635.) 625. Flor. 1. 2. οὔπου pro ἤπου.

V. (636.) 626. Ed. pr. et Codd. εἰσὶν οὓς ἐγ' οὐκ εἶδόν ποτε. Correxit Pierson. Veris. p. 244.

V. (637.) 627. δ' post ἡμῖν om. Flor. 1. 2.

V. (638.) 628. Ed. pr. λέξω γὰρ ἴδιον τοῦτο. MS. ά. ἄλλων γὰρ ἴδιον. MS. β. δίλων γὰρ ἴδιον, unde Musgr. fecit δούλων γὰρ ἴδ. quod habere videntur Flor. 1. 2. Certe ex iis nihil enotatum. Cf. ad v. (1011.) 1001. Sed Porson. apud Kidd. p. 227. δμώων γὰρ ἴδ.

V. (639.) 629. ἄν deest in ed. pr. supplevit Canter. et sic Musgrav. MSS. tres, et duo Florr.

V. (640.) 630. στείχων ὅθεν i. e. στείχων ἐκεῖθεν, ὅπου.

V. (641.) 631. ὁδὸν παρ' αὐτήν e correctione Piersoni Veris. p. 244. pro ὁδὸν γὰρ αὐτήν, qui etiam sq. v. scribendum vidit ὅθεν γ' ἰδών pro ὅθεν ἰδών.

V. (642.) 632. πικρόν γε Reisk. pro πικρόν τε, quod praeter Censorem Ienensem vix quisquam defendat.

V. (646.) 636. ἐν πόσει haud dubie corruptum. Canter. Barn. παρέσται δ' ᾧ πόσει, Schaefer. π. δέ γε πόσει, Seidler. π. δ' ἔτι πόσει, Monk. ad Alc. 755. post Reiskium π. δ' ἐν ποσὶν, absurde. Lobeck. ad Aiac. 611. p. 312. παρέσται τοὐπίσω, in quo male deest δέ. Non iniuria Censor. Ien. πόσει e sq. v. huc irrepsisse suspicatur. Quod si est, ne in litterarum quidem ductibus quidquam praesidii inest ad veram lectionem indagandam. An: πάρεσται δ' ἐν τάχει, ut coni. Reisk. vel ἐν βραχεῖ? Sed eo difficilius est invenire, quod ceteris probabilius sit, quod ad sensum nihil deest.

V. (647.) 637. ἐξωρμᾶτ' Reisk. pro ἐξορμᾶτ'. et v. 639. ξυνῆχ' · ὕπ. Barn. pro ξυνῆκ' · ὕπ.

V. (652.) 642. Flor. 1. ἐξετήσομαι pro ἐξαρτύσομαι. Flor. 2. Vict. ἐξαιτήσομαι. γρ. ἐξαρτίσομαι.

V. (654.) 644. Ed. pr. Brub. δυοῖν ὄντοιν. Inde a Canteriana scriptura δυεῖν editiones insedit. Multo commodior genitivo est dativus, in quo forma δυεῖν locum non habet. — ὅδε pro τόδε Tyrwhitt. quod necessarium est ob responsionem senis ἔσται τάδ'.

V. (656.) 646. Porson. adv. p. 272. legit: λέγω, γεραιὲ, τάδε. citans Iphig. A. 1395. Mihi versus insititius esse videtur, ex eo confictus, quod aliquis ad ἀπάγγελλε adscripserat Κλυταιμνήστρᾳ. Nam satis erat dicere ἀπάγγελλε, matri nimirum, quod e praecedente versu facile intelligitur; nec memini duos imperativos. quorum prior genus, alter partem designat, λέγε - ἀπάγγελλε, deinceps positos.

V. (659.) 646. Elmslei. ad Heracl. 602. δέχ' ἡλίους. vid. infra 1130. Vix opus.

V. (661.) 651. Ed. pr. λοχεῖ' ἐμοῦ νοσήματος. Musgrav. coniectura assecutus est, quod cum Schaefero edidi. Seidler. vulgatam νοσήματος (nam λόχι' recepit) defendere conatur hypallage s. antiptosi, de qua laudat Brunck. ad Oed. T. 833. quam nullam esse recte contendit Reisig. enarr. Oed. C. 105.

V. (662.) 652. Ed. pr. πόθεν, τί δ' αὐτῇ. Heath. πόθεν τι δ' αὐτῇ. Seidler. πόθεν; τὶ δ' αὐτῇ. Duas interrogandi voces in una sententia coniungi non adeo rarum est, pro πόθεν αὐτῇ σοῦ μέλειν δοκεῖς et τί αὐτῇ σοῦ μέλειν δοκεῖς; hinc non mirum, δέ alteri demum interrogationi subiungi. Itaque verum nunc puto πόθεν τί δ' αὐτῇ - - δοκεῖς; Quum vero haec interrogatio negandi vim habeat, pro *Nihil vero illa te curabit*, subiicere poterat Electra ναί, *imo vero curabit*.

V. (666.) 656. Ed. pr. εἰςίω, Seidler. εἰςιῶ ab εἰςίημι, *immittam eam, introducam*. Prima coniunctivi est se ipsum excitantis, et quidem ad rem, quae *statim* peragenda est, non post aliquod demum tempus; deinde prima singularis non per se ponitur, sed adiuncto s. φέρε, s. ἄγε. Hinc neque εἰςίω, nec εἰςιῶ dici potest, sed εἴςειμι, vel εἰςήσω. Unice verum est, quod Musgravius legendum coniecit εἰςίτω.

V. (667.) 657. Iacobs Exerc. cr. p. 209. *τάχ᾽ οὖν ἄπεσται σμικρὸν ἴσθ᾽ ᾄδου τόδε.* Vulgatam recte explicavit Seidler.

V. (670.) 660. Signum interrogandi post *θεοῖς* posuit Barnes. rursus delevit Seidler.

V. (671.) 661. Ed. pr. *ἔπειτα πάντων.* Emendavit Pierson. Veris. p. 246.

V. (672.) 662. Elmslei. ad Iph. T. 934. em. *ὥςτ᾽ αὐτά γ᾽ ἐκ σοῦ στ. εἰρ. δ.* fortasse vere.

V. (677.) 667. Flor. 1. 2. *οἰκτείρεθ᾽ ἡμᾶς.*

V. (678.) 668. Ed. pr. *σούς γε φύντας*, quam lectionem defendit Seidler. formulis *σὸς ὁμώνυμος, ὑμέτερος δυςμενής* et similibus, quas affert Schaef. ad Apoll. Rh. Schol. p. 168 sq. Sed his illud tantum efficitur, dici posse *οἱ σοὶ ἔκγονοι*, non *οἱ σοὶ ἔκγονοι φύντες.* Itaque Barnesii correctionem recepi *σοῦ γε.*

V. (683.) 673. incommode interponitur, quum et 672. et 674. ad solum Agamemnonem spectent. Itaque Seidler. eum ante v. 672. collocavit, ego uncinis inclusi, ut spurium. Nam etiam *καί - τε* a consuetudine Tragicorum abhorret; *χεῖρας ᾗ δίδωμ᾽ ἐμάς* Barnes. vertit, *cui tendo manus meas*, Musgrav. pro *quam manibus pulso* accepit. Neutrum alibi me legere memini.

V. (686.) 676. *ἀνάλωσαν* ed. pr. Flor. 1. 2. Brub. Canter. Seidler. *ἀνήλωσαν* Barn. Musgr. Frustra. Non recte de hoc loco iudicat Hermann. ad Soph. Ai. 1028.

V. (687. 8.) 677. 8. inverso ordine legebantur. Transposuerunt Reisk. et Tyrwhitt. V. 677. ed. pr. *χ᾽ ὥ σοι.* V. 678. *ὡς δεῖν᾽.* Corr. Reisk. et Tyrwh.

V. (689.) 679. Flor. 1. 2. *οἶδεν ἀκ.*

V. (690.) 680. Flor. 1. 2. *προςφωνῶ. πρός τάδε, propterea*, ut apud Aesch. Eumen. 542. Sept. c. Th. 314. quae loca attulit Hermann. ad Viger. p. 863. n. 425. Cf. infra 688. Sed alibi semper haec formula, sicut *πρὸς ταῦτα*, ab initio sententiae ponitur, ut de veritate lectionis dubitem, etiam quod *propterea* non satis videtur accommodatum esse. Mirum etiam, Euripidem dicere maluisse *Αἴγ. θανεῖν*, quam *Αἴγ. κτανεῖν.*

V. (691.) 681. Ed. pr. *πεσῇ. παλαισθείς* malo cum *παλαίειν φόνῳ* comparare, de quo vid. ad Iph. T. 955. quam de lucta proprie sic dicta accipere.

V. (704.) 694. Verba *ἀταλᾶς ὑπὸ ματέρος* iungenda videntur cum vv. *χρυσέαν ἄρνα πορεῦσαι*, ut *ὑπό* idem fere sit quod *ὑπέκ*, ut *ὑπὸ πτερῶν σπάσας* Andr. 442. Vid. ad Hec. 53. 654. Andr. l. c. *agnam ab uberibus matris abstractam. Ἀργείων ὀρέων κληδών, fama in montibus orta.*

V. (712.) 702. Ed. pr. *βαράθροις.* Quod Scaliger. legendum coniecerat *βάθροις*, est in tribus Musgr. MSS. Flor. 1. 2.

V. (715.) 705. *φάσματα, δείματα*, id est *δειματόεντα φάσματα*, ut recte Barnes. nam portenta animum de futuro eventu anxium reddunt.

V. (716.) 706. *χοροί*, ad placandam iram deorum, quae agno aureo portendi videbatur, instituti.

V. (717.) 707. *ἐπίτναντο* i. e. *ἐπετάννυντο*, ut Il. φ', 7. *ἠέρα δ᾽ Ἥρη πίτνα* i. e. *ἐπέτασε.* Od. λ', 392. Seidler. coni. *ἐπίπλαντο, opplebantur* sc. sacrificiis ob locum Aesch. Suppl. 681. *καὶ γεραροῖσι πρεσβυτοδόκοι γεμόντων θυμέλαι.* Euripides dixisset *ἐπίμπλαντο.* ad *ἐμπίπλαμαι* vid. Lobeck. ad Phryn. p. 95 sq.

V. (723.) 713. *ὡς* ante *ἐπίλογοι* additum e tribus MSS. Musgr. *ἐπίλογοί* suspectum, nisi explicare velis, carmina *Thyesten dominum nominantis, ἐπιλέγοντες Θυέστην.* Tunc *ὡς* cum *χρυσέας ἀρνός* iungere velim, *χρυσέας ἀρνὸς ὡς, ἐπίλ. Θ.* Seidler. edidit *ὡς ἐστὶ λόγος*, Passov. in lex. coni. *ὡς ἔτι λόγοι.* Utrumque praeter necessitatem additum, quum totam rem fama populari niti iam supra dictum sit, nec *ὡς εἰσὶ λόγοι* dici solet, sed *ὡς ἐστὶ λόγος.*

V. (727.) 717. *ἀγορᾶς* Flor. 1. 2.

V. (729.) 719. *χρυσόμαλλον* ob metrum dedi cum Musgrav. pro *χρυσεόμαλλον*, probante Elmsleio ad Med. 954. *δῶμα* pro *δώματα* Heath. Musgr. Seidl.

V. (731.) 721. Ed. pr. *μεταβάλλει ὁδούς.* Tres Musgrav. MSS. duo Florr. *μεταβάς*, unde *μετέβασ᾽* fecit Musgrav.

V. (738.) ἀπειρόδροσοι Hermann. ap. Seidl. et Both. pro ἄπειροι δρόσου.

V. (740.) 730. τὰν δέ. Porson. adv. p. 273. coni. τάδε δέ, accommodate ad metrum, ad sensum non item.

V. (742.) 732. στρέψαι ἀλλάξαντα, sc. *Δία*. Canter. et Scalig. ἀέλιον pro ἀελίου. At hoc vix a librario proficisci potuit.

V. (747.) 737. Ed. pr. μῦθοι, κέρδος δέ. δέ delevit Musgrav. auctore MS. β. omittunt etiam Flor. 1. 2. Si sensus est, qui esse debet, *ad deorum cultus*, rectius est πρὸς θεῶν θεραπείας.

V. (755.) 745. πῶς ἥκομεν i. q. πῶς ἔχομεν. Herod. I, 102. ἑωυτῶν εὖ ἥκοντες. ib. 149. ὡρέων ἥκουσαν οὐκ ὁμοίως. *qua pugnae fortuna utimur?*

V. (756.) 746. Flor. 1. 2. πλὴν ἐμφόνιον i. e. ἔμ φόνιον ex antiqua pronuntiatione. Flor. 1. etiam οἰμωγάς.

V. (764.) 754. Pro οὔτοι Valck. ad Phoen. 455. οὔτι.

V. 768.) 758. εὔχεσθαι recte post Portum Elmslei. ad Soph. Oed. C. 1025. vertit *gratias agere*. Cf. ad 561.

V. (769.) 759. πῶς μοι πιστά, i. e. πῶς τάδε πιστά ἐστιν ἃ σημαίνεις;

V. (773.) 763. Ed. pr. πατρός γ' ἐμοῦ. γ' delevit Barnes. auctore Miltono.

V. (774.) 764. Ed. pr. δίσσοι. Correxit Canter. et δίς σοι Flor. 1. 2. Tum V. D. in *Edinburg. rev.* 38. p. 480. ἅ γ' οὖν βούλει.

V. (776.) 766. τίνος Flor. 1. 2.

V. (779.) 769. Lobeck. ad Aiac. 427. legendum coni. δίκροον εἰς ἅμ. et iam Scal. δίκρουν. Vid. Barn.

V. (782.) 772. κάρᾳ Portus pro κάρα.

V. (784.) 774. πορεύεσθ' ἐστέ τ'. Sic optime Musgrav. pro πορεύεσθέ τ'.

V. (785.) 775. Ἀλφειόν ed. pr. Brub. Canter. Ἀλφεόν (ε) Barn. et sic Flor. 1. Ἀλφειόν Flor. 2.

V. (789.) 779. Ed. pr. θοίνην. pro quo recte Seidler. θοίνῃ.

V. (804.) 794. Ed. pr. σφάγι' ἐνέφερον. Scalig. σφαγεῖον ἔφερον, Schaef. σφαγεῖ' ἐνέφερον. Prius praetulit Seidler. de verbi ἐμφέρειν pro εἰςφέρειν usu dubitans.

V. (805.) 795. Ed. pr. Flor. 1. 2. πυρὰν ἧπτον. Emendavit Canter.

V. (816.) 806. Lenting. p. 114. malit δεξιά pro δεξιῶς, falsus tamen, defendi posse δεξιᾷ, ut alibi legatur ἔθηκε χειρί.

V. (819.) 809. Musgravii coniecturam ἓν τῶν καλῶν probasse videtur Porson. qui adv. p. 273. adscripsit: Phoen. 1682. (i. e. 1668. nostr. ed.) Alexis Athenaei I. p. 21. D. Suidae v. ἀναλαβέσθαι. Eustathii ad Il. σ'. p. 1164; 32=1223, 35. Timocles Athen. VI. p. 237. E. Casaub. ad VI, 17. p. 260. F.

V. (824.) 814. Flor. 1. εὐτρεπῆ πορπόματα.

V. (829.) 819. Ed. pr. Barn. Musgr. Seidl. ἱππίους. quod probat Valck. ad Phoen. 1701. Ed. Vict. Flor. Brub. Cant. ἱππείους. Musgrav. coni. ἵππιος, quod praetuli ne διαύλους duo adiectiva iuncta haberet, δρομεύς unum. ἱππίους ad similitudinem praecedentium scriptum videtur. De re cf. ad Med. 1171.

V. (833.) 823. προςβολάς, *fortunam, eventum*, ut apud Antiphontem p. 123. ed. Steph. ubi Reisk. in indice recte interpretatur *impetum infesti numinis in hominem impium incurrens, velut aries in moenia*. Sic etiam apud Aristoph. Pac. 39. accepit Bergler. supra (660.) 650. erat μητρὶ προςβάλλει φόνον *caedem infligit*.

V. (839.) 829. Flor. 1. 2. παστηρίαν, et vs. sq. Flor. 1. θοινασόμεθα. Ad πευστηρίαν e θοινασόμεσθα supple θοίνην, ut Herc. f. 177. κῶμον ex ἐκώμασεν.

V. (841.) 831. Ed. ἀποῤῥήξω. Musgrav. ἀποῤῥῆξαι, quod etsi etiam nunc elegantius videtur, quam quod vulgatur, non debebam tamen recipere.

V. (842.) 832. Flor. 1. σκόπει (sic) pro κόπτει.

V. (847.) 837. ἠλάλαζε Seidler. explicat ἐθορυβεῖτο, scil. *manus pedesque iactans*. Nam cognata esse ἀλα-

λάζω et ἀλάλημαι. hoc a Suida reddi τεθορύβημαι, hinc ἀλαλητὸς, ἀλαλή θόρυβος, ut explicantur ab Hesych. Etymol. M. aliis. τυμπάνων, αὐλοῦ ἀλαλαγμόν commemorari Cycl. 65. Hel. 1352. Hinc mirum esse, si solum verbum ἀλαλάζειν, a quo ista descendant, de nullo alio nisi de vocis strepitu dici potuerit. At primum ἀλάλημαι, ἀλαλὴ, ἀλαλητός non nisi a Grammaticis explicantur τεθορύβημαι et θόρυβος, in scriptoribus ipsis non nisi de sono, quem voce ac clamore edunt, usurpatum invenitur, quod ne ipsum quidem de ἀλάλημαι id est *vagor* valet. A vocis similitudine nil mirum ἀλαλαγμός ad sonum tibiae vel tympani translatum esse in oratione lyrica, ut ἰαχὰ συρίγγων Ion. 502. At σῶμα ἠλάλαζε *strepitum dedit*, qui cum voce humana comparare posset, vel σ. ἰάχει, ridicule dictum esset, certe comice, ut Aristoph. Ran. 19. ὁ τράχηλος τὸ γέλοιον οὐκ ἐρεῖ comice, non per negligentiam aliquam, dixit. Itaque unice verum puto, quod Valcken. apud Pierson. ad Moerin p. 356. coni. ἐσφάδαζε. De vocabulo δυςθνήσκων vid. Lobeck. ad Phryn. p. 616. δυςθνησκοῦν malebat Blomfield. ad Aesch. Agam. 1264. Add.

V. (853.) 843. φονέα δέ. Sic Porson. adv. p. 273. pro φονέα τε.

V. (854.) 844. με καίνετε V. D. in *Edinburg. rev.* n. 37. p. 79.

V. (860.) 850. Ed. pr. κάρα γ' ἐπιδείξων. Correxit Heath. et Markl. ad Suppl. 321. Iph. A. 719.

V. (861.) 851. ἀλλ' ὃν στυγεῖς Αἴγισθον pro ἀλλ' Αἰγίσθου, ὃν στυγεῖς. Vid. Schaefer. ad notam Porsoni Or. 1645. Gramm. gr. §. 474. c.

V. (866.) 856. Ed. pr. rell. στεφανοφορίαν. Correxit Musgr. Flor. 1. 2. στεφαναφορίαν. Seidl. στεφανηφοριᾶν. Vid. ad v. 857.

V. (867.) 857. κρείσσω τοῖς παρ' Α. ῥ. ed. pr. et Codd. τῆς Canter. rell. Sed hoc τῆς et iambelegum frangit, ut eiiciendum esse videatur, nec tamen ob sensum abesse potest, quum is poscat, *maiorem victoriam, quam quae Olympiae reportatur.* Itaque Seidler. edidit στεφανηφοριᾶν, ut hic ordo esset κρείσσω (ἔργα) τῶν νίκας

στεφανηφοριᾶν παρ' Ἀλφειοῦ ῥεέθροις. Num igitur dici posse putabat στεφανηφοριᾶν παρ' Α. ῥ. pro στεφανηφ. τῶν παρ' Α. ῥ. Mihi articulus nec hic deesse posse videtur. Itaque *hac lupus, hac canis.* Sed ipsa caedes Aegisthi vocari videtur *victoria Olympica,* et respici ad id, quod Orestes Aegistho dixit supra 775 sq. κρείσσω *maiorem* sc. quam quae vulgo reportatur, id est *eximiam.* — Participium nudum τελέσας non ferens Canter. v. 656. legendum censebat νικᾷ, quod probat Musgrav. Barnes. supplendum dicit ἔλαβε vel εἷλε, Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 608. ἐστι. Mihi προςέρχεται additurus fuisse videtur poëta, sed quum subito Orestem advenientem videret, sermonem imperfectum reliquisse.

V. (871.) 861. νύξ videtur vocari misera Electrae conditio, quam adhuc toleravit, sicut φῶς, φέγγος est felix rerum status.

V. (872.) 862. ἀμπτυχαί, puto, αἰθερός, quod additur Ion. 1444. *oculus meus liber est* (respicitur ad ὄμμ' ἐλεύθερον i. e. ἐλευθερίαν, ut Herc. f. 218.) *et quem ille nunc intuetur, aer et coelum,* e quo spiritum duco.

V. (877.) 867. Ed. pr. Brub. Cant. Barn. Musgrav. σὺ μὲν νῦν. Correxit Canter.

V. (879.) 869. Seidl. coni. χορεύσεται.

V. (881.) 871. Ed. pr. τυραννεύσουσιν φ. βασιλῆες. Correxit Seidler.

V. (882.) 872. Ed. pr. τούς δ' ἀδίκους. Delevi δ'.

V. (886.) 876. Ed. βοστρύχων ἀναδήματα. Seidler. cum Burneio in *Monthl. rev.* 1799. p. 97. βοστρύχων ἀγάλματα, quam vocem, bis iam paulo ante lectam v. 865. 867. de coniectura certe inferre non oportebat. Blomfield. ad Aesch. S. c. Th. 740. βοστρύχων ἀνδήματα, probante Monk ad Hipp. 81. V. D. in *Classic. journ.* 9. p. 199. ἀνάδημα δέξαι βοστρύχων κόμης τε σῆς. P. P. D. apud Kidd. *Misc. tracts* p. 190. δέξαι κόμης σῆς τόδ' ἀνάδημα βοστρύχων. Ego facillimum putavi βοστρύχῳ 'ναδήματα, quae elisio est, non crasis.

V. (887.) 877. ἔκπλεθρον Reisk. et Tyrwhitt. pro ἔκπλεθρον.

V. (898.) 888. Ed. pr. *ὡς δὲ τᾷ σάφ᾽ εἰδ. τάδε προςθῶμεν.* Correxit Barnes.

V. (906.) 896. *φθόνῳ βάλῃ,* tanquam telo me petat.

V. (907.) 897. Uterque Flor. *μέμψαιτό σε.*

V. (908.) 898. Iidem *φιλόψυχος.*

V. (916.) 906. *τῶν πρόσθε* Barn. pro *τῶν πρόσθεν.*

V. (925.) 915. *ἴστω* appositum est quasi *παρενθετικῶς,* ut alibi *ἴσθι* interponitur. Cogitatur vero *τις,* quod statim sequitur.

V. (928.) 918. *ἐκεῖ, παρὰ τῷ προτέρῳ ἀνδρί.* Cf. Phoen. 1418. ubi *ἐκεῖσε* est *πρὸς ἐκεῖνον.*

V. (929.) 919. *ᾤκεις* Musgrav. pro *οἰκεῖς.*

V. (930.) 920. *ᾔδησθα* Lobeck. de usu apostr. p.'6. pro *ᾔδεισθα.* Ad *μήτηρ* v. sq. supple *ᾔδει.*

V. (935.) 925. *ἤκουες τάδε ὁ τῆς γυναικός* i. e. *ἐκαλοῦ ὁ τῆς γυναικός.* Vid. Gramm. gr. §. 267.

V. (938.) 928. *ὅςτις.* Vid. Gramm. gr. §. 475.

V. (940.) 930. *λέχῃ λόγος ἐστι (εἰσι) τἀνδρὸς μὲν οὐδείς,* pro *τἀνδρὸς μὲν οὐδένα λόγον εἶναι ποιεῖ, τῶν θηλειῶν δέ.*

V. (944.) 934. *τὰ δ᾽ οὐδὲν, εἰ μὴ - -* Ex *οὐδέν* verbum contrariae significationis supplendum est ad *ὁμιλῆσαι,* v. c. *εἰ μὴ ἱκανὰ ὁμιλῆσαι.* de quo genere vid. Elmslei. ad Heracl. 131. et Add. et nos Gramm. gr. §. 634, 2. ed. nov. Similiter Orest. 706. *ὦ πλὴν γυναικὸς οὕνεκα στρατηλατεῖν, Τἄλλ᾽ οὐδέν.*

V. (946.) 936. Vulgo *αἴρει κακά.* quod verum esse non potest, quia *αἴρειν κακά* esse nequit *mala tollere* s. *amovere* (hic quoque ob duplicem vim vocis *tollere* erratum est) sed potius *mala attollere, maiora facere, augere.* Felicissime Tyrwhitt. *αἴρει κάρα, caput tollit,* id est, *eminet* s. *elucet:* cui non satis accommodatum esse participium *παραμένουσα* non video, quomodo videri potuerit Seidlero, nec longius petita metaphora, quam *τὰ τέκνα Ἄρεος ἐκκρεμάννυται* v. 944. Is mavult *ἀρκεῖ κακά, arcet mala.* At quomodo *ἡ φύσις* (i. e. *ἡ εὐγένεια, animus generosus*) arcere mala dici potest, quum

homines generosi animi mala quidem magno animo tolerare soleant, minime vero ab iis immunes esse?

V. (947. 8.) 937. 8. De confusione diversorum locorum a Sexto Empir. adv. Mathem. XI, 54. et Stobaeo Tit. 92. p. 509. ed. Gesn. 94. p. 381. Grot. vid. Seidler.

V. (952.) 942. Ed. pr. *κάλλει τ᾽ ἀραρών.* Correxit Scaliger. Valck. tamen ad Hipp. 1090. malebat *κάλλει τε χαίρων.*

V. (955.) 945. Ed. pr. *ἐν κοροῖς.* Cant. rell. *ἐν χοροῖς.*

V. (956.) 946. Recte Heath. haec sic explicat *οὐδὲν εἰδὼς ἐκείνων, ὧν* etc. Sed addendum erat, duo hic confusa esse: *οὐδὲν εἰδὼς ἐκείνων ὧν δίκην δώσειν ἔμελλες* (quod ad sensum eodem redit, ac *οὐδὲν εἰδὼς, ὅτι δίκην τούτων δώσειν ἔμελλες*)· *ὧν νῦν δίκην δέδωκας.* Post *δέδωκας* punctum ponendum esse certum esse dicit Seidler.

V. (963.) 953. *ἔσω* Brub. pro *εἴσω.*

V. (964.) 954. *σκότῳ τε δοῦναι* Reisk. pro *σκότῳ γε δοῦναι.*

V. (965.) 955. Ed. pr. *μ᾽ εἰςίδῃ.* Barn. *μὴ ᾽ςίδῃ* i. e. *μὴ ἐςίδῃ.* Schaefer. *μὴ εἰςίδῃ,* ut eadem haec crasis sit, quae in *μὴ εἰδέναι.* Similiter Blomfield. in Aesch. S. c. Th. 193. dedit *μὴ εἰς πρώραν φυγὼν* pro *μ᾽ ἐς* vel *μ᾽ πρ᾽* vel *μ᾽ εἰς.* Rarior tamen haec crasis, et vere monet Seidler. eam vix reperiri nisi in *μὴ εἰδέναι, ἢ εἰδέναι, χρὴ εἰδέναι.*

V. (967.) 957. Brub. rell. *ὁρῶ.* Seidler. *ὁρᾷς.*

V. (970.) 960. *ὄχοις γε* Schaef. et Seidler. pro *ὄχοις τε.* Cf. Lenting. p. 79.

V. (979.) 969. *μητροκτόνος φεύξομαι, caedis maternae accusabor.*

V. (980.) 970. *καὶ μή γ᾽ ἀμ.* Reisk. pro *καὶ μὴν γ᾽ ἀμ.*

V. (981.) 971. *μητρί* MS. *a.* pro *μητρός.*

V. (982.) 972. Edd. *τῷ δαὶ πατρῴαν διαμεθίῃς τιμωρίαν.* Barn. *διαμεθῇς,* soloece. Correxit Porsonus ad

Phoen. 1638. signo interrogandi deleto, quod servavi, *τῷ* accipiens pro *τίνι*. Sed poterat et fortasse debebat etiam *δαί* servari, ut recte monet Seidler.

V. (985.) 975. *τάδε* Flor. 1. 2. pro *τόδε*.

V. (986.) 976. Elmsleius ad Med. 1120. *οὐ μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πεσεῖ;*

V. (987.) 977. Legebatur *ἀλλ' ἤ*. Vid. ad Phoen. 1704. Flor. 1. 2. *ἀλλ' εἰς τὸν αὐτόν* - - -

V. (989.) 979. MS. *β*. *προβάματος*.

V. (992.) 982. *ἰώ* praeponunt edd. deest in Flor. 1. deletum in Flor. 2. uncinis inclusit Seidler. Sed vid. ad Med. 96.

V. (997.) 987. *σωτῆρες* coni. iam Wesseling. Obss. var. II, 17. Sed recte *σωτῆρας* defendunt et Lenting. p. 115. et Seidler ad h. l. Cf. Brunck. ad Aesch. S. c. Th. 226.

V. (1003.) 993. Flor 1. 2. *τοῦ λόγου*.

(V. (1006.) 996. Flor. 1. *ἀπώλεσεν*, 2. *ἀπώλεσα*.

V. (1011.) 1001. Flor. 1. *δέξαι* pro *δοῦλαι*. Cf. ad (638.) 628.

V. (1012.) 1002. Ed. pr. *τί δ' αἰχμαλ* - - *δόμων;* Heath, eumque secutus Seidler. *τί δ'; αἰχμ.* — *δόμων.* *τί δέ* vertens *quidni vero*, pro *τί δ' οὔ*.

V. (1013.) 1003. *ᾑρημένων δωμάτων* non est *ademtis aedibus*, ut Reisk. sed *captis*. Utrumque autem dicitur, *αἱρεῖν πόλιν* et *αἱρεῖν αἰχμάλωτον*.

V. (1015.) 1005. Flor. 1. 2. *βουλεύεται*.

V. (1018.) 1008. Hic solus Euripidis in trimetris locus est, in quo syllaba brevis ante *γλ* non producitur. Itaque non immerito Porson. ad Hec. 298. eum suspectum habet. Elmslei. ad Med. 288. legendum coni. *καίτοι δόξ' ὅταν λάβῃ κακή, Γλώσσῃ γυναικὸς* (vel *γυναικῶν*) *πικρότης ἔνεστί τις*. At sensus non hic esse videtur: in mulieris, quae mala fama laborat, oratione inest acerbitas, sed: in oratione aliorum, quae illam mulierem carpunt, sermonibus. Seidler. vertit: *orationi eius invisi quid inest*, i. e. eius orationem inviti audiunt, neque aequa lance pendunt; quod quomodo in his ver-

bis inesse possit, non assequor. Ab Aeschylo et Sophocle hoc nonnunquam fieri, nec Porson. ignorabat. In Sophoclis autem Trach. 615. scriptura *σφραγῖδι θέμενος τῇδ' ἐπ' ὄμμα γνώσεται* Brunckii temeritati debetur.

V. (1020.) 1010. Legebatur: *μαθόντα σ', ἣν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχεις*. (*ἔχῃς* Flor. 1. 2.) Correxit Seidler. probante Elmsleio ad Med. 823. not. t.

V. (1022.) 1012. Ed. pr. rell. praeter Musgrav. *ἡμᾶς δέδοικε*. Correxit Dawes. Misc. crit. p. 337. Florr. a Musgraviana, in qua est *δ' ἔδωκε*, non dissentire videntur.

V. (1023.) 1013. Legebatur *οὐδ' ἃ 'γεινάμην ἐγώ*, contra metrum: nam *ἃ* cum augmento crasin facit. Correxerunt Reisk. et Dawes. l. c.

V. (1026.) 1016. *πυρᾶς* ex emend. Tyrwhitt. pro *πύλας*.

V. (1027.) 1017. Brub. *Ἰφιγένης*, quam pro vera scriptura habet Valckenaer. ad Callim. eleg. p. 79. citans Hemsterhus. ad Hesych. T. I. p. 1418, 18. et ad Callim. fr. p. 489. *δείκελον Ἰφιγένης* e Parthenio citat Etym. M. p. 260, 30. laudatus ab Hemsterh. Seidler. comparat formas *ἠριγένεια* et *Ἠριγόνη*, quamquam nec *ἠὼς* vocatur *ἠριγόνη*, nec *Ἠριγόνη* unquam *Ἠριγένεια*.

V. (1030.) 1020. Ed. pr. rell. et MSS. *σύγγνωστά νιν*. Correxit Scaliger.

V. (1031.) 1021. Ed. pr. *οὕνεχ' Ἑλένης μ*. Correxerunt Heath. et Tyrwh. Sq. v. ed. pr. Brub. *προδότην*. Sed iam Canter. *προδότιν*. et sic Florr.

V. (1034.) 1024. Ed. pr. *ἐπὶ τοῖςδε τὸ νῦν*. Correxit Canter. ut est in Florr. *τοίνυν*.

V. (1037.) Ed. pr. Florr. 1. 2. *ἐπειςέφρηκε*. Correxit Dawes. Misc. cr. p. 338. cui etiam *δύο* pro *δύω*, et *κατεῖχ' ὁμοῦ* pro *κατείχομεν* debetur. Parum temporum rationem perspectam habuisse videtur Lenting. qui *ἐπειςέφρηκε* defendit p. 115 sq.

V. (1038.) 1028. Ed. pr. *ἐν τοῖς αὐτοῖσι*. Correxit Canter.

V. (1046.) 1036. *μ'* pro *κτανεῖν* addunt MSS. *α*. *γ*. Florr. 1. 2.

V. (1049.) 1039. Puto *κτείναντα.*

V. (1056.) 1046. *χρῆν.* Imo *χρή.* est enim sententia generalis.

V. (1058.) 1048. Ed. pr. Herv. *ἥκει.* Brub. et rell. *ἥκεις.* Mirum vero Brubachianae tantum tribuisse editores, ut, quae in ea reperissent, iis praeferrent, quae Victoriana suppeditabat: nulla enim illarum editionum, nec Brubach. nec Hervagianae, e codd. ducta est, sed quae in iis leguntur ab Aldina discrepantia, ea vel errori typothetarum debentur, vel coniecturae eorum, qui editionibus praefuerunt. *ἥκει* vero nihil habet, quod offendat: refertur enim ad *τάδε.* *Si tibi haec non videntur*, si mihi in eo non assentiris, *ea nec in meae orationis censum veniunt*, nec ego ea commemoro, sed silentio praetermitto. Punctum post *λόγων*, quod est in Brub. Herv. Cant. tunc demum poni posse dicit Seidler. si ante *μέμνησο* sumas lacunam. Quidni ita accipias: *μέμνησο τῶν λόγων, οὓς ὑστάτους μοι ἔλεξας? μέμνησο διδοῦσα* iungi non possunt, quum ita esse deberet *μέμνησο δοῦσα.*

V. (1066.) 1056. *φέρειν* coni. Porson. adv. p. 273.

V. (1067.) 1057. *δύω* Brub.

V. (1069.) 1059. *ἀπώχετο* Pierson. Veris. p. 247. pro *ἀπώλετο.*

V. (1072.) 1062. Porson. l. c. *ἴσασί σ᾽ εὖ.*

V. (1076.) 1066. *ἥτις ἐκ δόμων ἐς κάλλος ἀσκεῖ.* Brevitas duram orationem efficit, quam negligentiam vocant ii, qui veteres scriptores in oratione facienda negligentissimos (vid. Seidler. ad v. 405. 838.), in versibus pangendis diligentissimos fuisse censent. Est autem pro *ἀσκεῖ, ἑαυτήν* vel *τὸ σῶμα, ἐς κάλλος*, ad pulchritudinem sibi conciliandam, quam e *domo* proferat et foris ostentet.

V. (1078.) 1068. Porson. l. c. *θυραίοις*, ubi editores *θύραιον* legendum monent. Elmslei. ad Oed. C. 401. *θύρασι*, quod adverbium ibidem illustrat.

V. (1080.) 1070. Flor. 1. 2. *μόνη.*

V. (1081.) 1071. *εἰ μὲν πατρῷ᾽ ἦν εὐτυχῆ.* Canter. *εἰ μὲν τὰ Τρῷ᾽ ἦν εὐτυχῆ.* si litterarum ductus spectes, bene.

Sed *τὰ Τρῷα* pro *τὰ Τρωικά* vix alibi legitur, et propter sq. *εἴη* optativus requiri videtur. Itaque nunc cum Elmsleio ad Med. 1185. not. p. probo Musgravii coniecturam *εἰ μὲν τὰ Τρώων εὐτυχοῖ.*

V. (1089.) 1079. Ed. pr. *εἰς ὄψιν.* Contraxit Scalig.

V. (1092.) 1082. Ed. pr. *πῶς οὖν, πόσιν κτείνασ᾽, οὐ πατρ. δ.* in quibus *οὖν* alienum est. Correxit Canter.

V. (1097.) 1087. Flor. 1. 2. *ἀδελφοῦ* pro *ἀδελφῆς.*

V. (1101.) 1091. *ἢ 'ὐγένειαν* scribit Elmslei. ad Arist. Ach. 619. ut sit crasis.

V. (1102.) 1092. *πονηρά* Flor. 1. 2.

V. (1107.) 1097. *ἔστιν δὲ καὶ τόδ᾽· οἱ μὲν εἰσίν.* pro *ἔστιν δὲ καὶ τόδε, τὸ τοὺς μὲν ἀρσ. εἶναι* etc. Nam saepenumero demonstrativum nova *ῥήσει* explicatur. vid. Gramm. gr. min. §. 616. *εἰσὶν ἀρσένων*, ut Aesch. Eumen. 734. *κάρτα δ᾽ εἰμὶ τοῦ πατρός*, ubi vid. Abresch.

V. (1121.) 1111. Blomfield. ad Pers. 266. legendum censet *καὶ σύ γ᾽ αὐθ.* Vid. Herm. ad Vig. p. 847.

V. (1124.) 1114. Iacobs ad Athen. p. 61. corr. *εἰ γὰρ τοῖς ἐμοῖς ναίοι δόμοις*, „quod, ut res postulat, ambigue dictum.“ Sed qui optat, quod iam per se fit, ut Aegisthus in Electrae domo habitaret, is non tam ambigue loquitur, quam suspicionem consilii alicuius clandestini excitat.

V. (1125.) 1115. *ὁρᾷς* cum *ἄν* iungi non posse assentior Reisig. de part. *ἄν* p. 122. Nam quod Seidler. commemorat *οὐκ οἶδ᾽ ἄν* diversum est, et quae ipse attuli Gramm. gr. p. 882. §. 598. c. alius sunt generis. Musgrav. e coniectura edidit, *ὁρᾷς, ἃ νῦν σὺ ζ.* melius Lenting. p. 117. *ὁρᾷς ἅ γ᾽ αὖ συ ζ.*

V. (1129.) 1119. *ὑπέρ μοι* ed. princ. *ὑπέρ μου* Brub. rell. quod etiam esse videtur in Florr.

V. (1130.) 1120. Ed. pr. *δεκάτη σελήνη.* Brub. *δεκάτη σελήνη.* Musgrav. coni. *δεκάτην σελήνην.* Sed praestat cum Seidlero scribere *δεκάτη σελήνη παιδὸς ὡς νομίζεται.*

V. (1133.) 1123. *αὐτὴ 'λόχευον* Heath. pro *αὐτὴ λόχευον.*

V. (1134.) 1124. *ἀγείτων οἶκος* vulgo. *ἀγείτον᾽ οἶκον*

MSS. *β. γ.* unde Musgrav. coni. *οὕτως ἀγεῖτον' οἶκον ἵδρυσαι φ.* quod recepit Seidler. posse tamen monens etiam tertiam personam ferri, si haec Clyt. secum ipsa mirari fingatur. Ita non signum interrogandi, sed punctum vel nota admirationis ponenda erat post *φίλων.* *ἵδρυσαι* tamen aptius ob El. responsum.

V. (1146.) 1136. Brub. *ἐνεῖρκται.* MS. *α. ἀνῆκται,* sed *ἀνῆρκται* in marg.

V. (1150.) 1140. *σὺ δὲ γ' ἐμοί* tacite Barnes. pro *σὺ δ' ἐμοί.*

V. (1152.) 1142. *ἐν* ante *λουτροῖς* addidit Seidler.

V. (1154.) 1144. Ante Seidler. legebatur *ἰάχησε.*

V. (1155.) 1145. *ἐνέποντος* iam Brub.

V. (1156.) 1146. Seidler. ed. *ὦ σχέτλια,* ut *σχέτλια φονεύεις* iungerentur. At quidni *ια* per synizesin unam syllabam faciant, ut eidem Seidlero visum est de verss. dochm. p. 106. Vid. ad Phoen. 1637. Hipp. 581. 755. Quod vero idem ad hunc locum dicit, verborum etiam collocatione emendationem suam quodammodo commendari, mihi contra ipsa collocatio verborum iungi *ὦ σχετλία γύναι* iubere videtur. Pro *φονεύεις* Flor. 1. 2. *φονεύσεις.*

V. (1157.) 1147. *δεκέταισιν* ed. pr. Correxit Scalig. et sic Florr. *ἐν* ante *σποραῖσιν* delevi auctoritate Flor. 1. 2. Ita non opus est de lacuna cogitare v. 1155.

V. (1159.) 1149. *δέ* om. Flor. 1. Idem cum 2 *δίκαν.*

V. (1160.) 1150. *λέχους, μέλεον ἅ ποσιν* recte Seidler. pro *λέχους μελέαν· ἅ πόσιν.*

V. (1161.) 1151. *ἐς* Flor. 1. 2.

V. (1163.) 1153. Ed. pr. *ἔκανεν.* Omnes Musgrav. MSS. *'καν'* Flor. 1. 2. *κάν'.* Seidler. *κατέκαν'.*

V. (1166.) 1156. *ἔσχεν,* ut ed. Seidler. Florr. 1. 2. pro *ἔσχε.*

V. (1173.) 1163. Flor. 1. 2. *νέμοι δίκαν τοι θεός.*

V. (1181.) 1171 sqq. Quum his versibus usque ad (1192.) 1182. contineri stropham *α.* cui responderet antistropha v. (1193.) 1183. — (1206.) 1196. sibi persuasisset Seidlerus, ab eo, quod probatum non erat,

progressus, non solum plura mutavit ut *βροτῶν πανδερκέτα, ἴδετ' ἴδετε* v. 1182. sed etiam post v. (1185.) 1175. lacunam esse censuit, *quod indicare antistropham.* Idcirco certam lacunam vocat ad v. 1161. quae eo minus mihi certa videtur, quod ad sententiam nihil deest. De stropha et antistropha idem sentit Elmsleius ad Med. 1218. sed paulo modestior, nisi quod in. *'Ιὼ γᾶ τε καὶ πανδερκέτα* legendum censet, solem potius quam Iovem *πανδερκέταν βροτῶν* appellari existimans. An vero cum deos omnes tum Iovem *τὰ τῶν ἀνθρώπων σκοπεῖν, ἰδεῖν* dici non meminerat? Vid. Miscell. philol. Vol. II, 1. p. 9. Ille vero stropham et antistropham ita descripsit:

str. *'Ιὼ Γᾶ τε καὶ πανδερκέτα*
βροτῶν, ἴδετε τάδ' ἔργα φόνι-
α μυσαρὰ, δίγονα σώματ' ἐν
χθονὶ κείμενα πλαγᾷ
χερὸς ὑπ' ἐμᾶς, ἄποιν' ἐμῶν πημάτων.

antistr. *'Ιὼ Φοῖβ', ἀνύμνησας δίκαν,*
ἄφαντα φανερὰ δ' ἐξέπρα-
ξας ἄχεα, φόνια δ' ὤπασας
λέχε' ἀπὸ γᾶς Ἑλλανίδος.
τίνα δ' ἑτέραν μόλω πόλιν; τίς ξένος.

Post hunc antistrophae versum subito deficit responsio Versus 2. 3. 4. sunt iambici dimetri; tertius corruptus est.

V. (1185.) 1175. *ὑπ'* uncis inclusi, quia, eo deleto, futurus erat dochmiacus dimeter.

V. (1186.) 1176. *δακρύτ' ἄγαν* ed. pr. et Codd. nisi quod Florr. *γ'* inserunt post *ἄγαν.* Brub. *δακρύ τὰν ἄγαν* (sic) Canter. *δακρύτ' ἄγαν.*

V. (1187.) 1177. *ματρί* Seidler. pro *μητρί.*

V. (1189.) 1179. Haec Oresti tribuenda esse monet antistropha. *Seidl.* Legebatur *ἰὼ τύχας σᾶς, τύχας.* MSS. omnes Musgr. *τύχας τᾶς σᾶς τύχας.* Flor. 1. 2. *τύχας τὰς σὰς τύχας.* Tum Seidler. *ἰὼ τεκοῦσα μᾶτερ.* Mihi iungenda videntur *μᾶτερ τεκοῦσ' ἄλαστα* sc. *κακά,* quibus liberos designat.

V. (1190.) 1180. *μέλεα* Seidl. pro *μελέα.* Tum Seidler. *πέρα παθοῦσά γε.*

V. (1193.) 1183. ὦ Φοῖβ' Flor. 1. 2. quod recepi pro ἰὼ Φοῖβ'. Nollem factum. Post Φοῖβ' denuo lacuna esse videtur Seidlero duarum syllabarum, quam tamen quomodo expleat, ambigit, ἰὼ Φοῖβ', ὦ Φοῖβ', an ἰὼ Φοῖβ' ἄναξ. Nam quod de verss. dochm. p. 372. coniecerat, ἰὼ ἰὼ μοι Φοῖβ' vel ἰώ μοί μοι Φοῖβ', id iam minus placet.

V. (1194.) 1184. ἄφαντα Elmsl.

V. (1195.) 1185. φόνια Seidl. pro φοίνια.

V. (1196.) 1186. Edd. ἀπὸ γᾶς τᾶς Ἑλλαν. Articulum, quem deletum voluit Seidler. omittunt Flor. 1. 2.

V. (1197.) 1187. τίς δὲ ξένος pro τίς ξένος e Florr. 1. 2. recepi. Nollem factum.

V. (1200.) 1190. ἰὼ ἰώ μοι Flor. 1. 2. ut iam edidit Seidler. Tum χορόν Musgr. e MSS. β γ, quibus accedunt duo Florr.

V. (1205.) 1195. Ed. pr. τότ' οὐ φρονοῦσα. Musgrav. e MSS. β γ addidit γ' εὖ. Sic etiam Florr. 1. 2. et Barnes. e coniectura.

V. (1207.) 1197. οὐ θέλοντα Seidl. pro οὐκ ἐθέλοντα.

V. (1208.) 1198. Pro ἑῶν Porson. adv. p. 273. coni. ἄνω, Elmslei. ad Med. 1229. not. x. ἐμῶν πέπλων ἐλάβετ' pro ἑῶν π. ἔβαλεν. Certe ἑῶν languet. Tum φοναῖσιν Seidl. pro φοναῖς.

V. (1210.) 1200. Ed. pr. ἰώ μοί μοι. Seidler. ἰώ μοι, Florr. ἰώ ἰώ μοι.

V. (1211.) 1201. τακόμαν δ' ἐγώ Seidler. pro τὰν κόμαν δ' ἐγώ. Cf. Hermann. praef. Bacch. p. XXXVII sq.

V. (1215.) 1205. Flor. 1. 2. πρὸς γένυν γ' ἐμὰν.

V. (1216.) 1206. χέρας edd. χεῖρας Seidler.

V. (1217.) 1207. Ed. pr. παρηΐδων τ' ἐξ ἐμᾶν. Seidler. παρῄδων τ' ἐξ ἐμᾶν. Flor. 1. 2. παρηΐδων τέ γ' ἐξ ἐμὰν.

V. (1218.) 1208. Ed. pr. ἐκριμνᾶθ'. Correxit Barn. De seqq. vid. Lambini epist. ad Muret. Opp. Muret. T. I. p. 400. ed. Ruhnk.

V. (1222.) 1212. Seidler. ἐμαῖς. Pro κόραις Flor. 1. 2. κόμαις.

V. (1225.) 1215. Ed. pr. ἐγὼ δ' ἐπεκέλευσα. MS. γ. ἔγωγε δ' ἐπεκέλευσα, quod recepit Seidler. Sed pugnare inter se videntur ἔγωγε et δέ. Porson. ad Orest. 1233. ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσα, quod ipsum habent Flor. 1. 2.

V. (1226.) 1216. ἐφηψάμαν Seidl. pro ἐφηψάμην.

V. (1227.) 1217. Flor. 1. 2. ὦ δεινότ. π. ἔρ. Seidler. Electrae continuat, tres sequentes Oresti tribuit.

V. (1229.) 1219. καὶ καθάρμ. σφ. Seidler.

V. (1231.) 1221. Ed. pr. φίλαι bis. quod Seidler. recte mutavit in φίλαν.

V. (1232.) 1222. Ed. pr. φάρεά γ' ἀμφιβάλλομεν. Flor. 1. 2. Vict. φάρεα δέ γ' ἀμφ. ex quo Seidler fecit φάρεα δέ γ' ἀμφ.

V. (1134.) 1224. τε ante δόμοισιν inserunt Flor. 1. 2.

V. (1239.) 1229. δέ σε ed. pr. δέ σοι P. Steph. Commel. Barn. Musgr.

V. (1242.) 1232. ναυσὶν est a Barnes. pro ναός, satis levibus de causis. Recte ναός defendit Seidler.

V. (1243.) 1233. Flor. 1. 2. ὡς εἴδομεν.

V. (1245.) 1235. Ed. pr. μὲν νῦν. Barnes. μέν νυν, quod non satis convenire nunc intelligo. Post δρᾷς ante Seidler. erat punctum.

V. (1246.) 1236. Φοῖβος δέ Brub. quod in nulla recentiorum edd. vidi. Mirum est Seidleri commentum, punctum ponentis post τε, mira etiam Hermanni explicatio, *Phoebus esto Phoebus*, i. e. *Phoebum mitto, de Phoebo nolo loqui.* Recte vero Censor Ienensis in animo habuisse poëtam dicit οὐκ ἔχρησέ σοι σοφά.

V. (1248.) 1238. αἰνεῖν ταῦτα, *in his acquiescere.* Vid. Monk. ad Alc. 2.

V. (1258.) 1248. Elmslei. ad Iphig. T. 96. Legendum, inquit, aut σοῦ κρατός aut σῷ κάρᾳ, ne scilicet σου encliticum ictum habeat in sede pari.

V. (1262.) 1252. μῆνιν. Singularis est accusativi usus. Appositionem esse ad ἔκτανε pertinentem apparet; sed τὸ κτείνειν quomodo μῆνις appellari potest, etiamsi

dicas appositione nonnunquam significari quod aliqua re effectum sit (vid. Gramm. gr. §. 433. not. 2. ad Hel. 172.): ira enim non caede, sed contra caedes ira effecta est. Hermann. ad Viger. p. 883. *μῆνιν* pro *μήνιμα* dictum censet, quae vox id, quod per iram efficitur, significet. Imo vel iram ipsam vel id quod iram concitat.

V. (1264.) 1254. *ἔκ γε τοῦ θεοῖς.* Sic Schaefer. pro *ἔκ τε τοῦ θεοῖς.* Brub. *ἔκ τε τοῦ θεοῦ.*

V. (1266.) 1256. Porson. adv. p. 273. *ἐκσώσουσι.* Ut de re praeterita, sic de futura praesens non raro usurpatur. vid. Elmslei. ad Med. 888. et sic Ion. 965. *ὡς τὸν θεὸν σώζοντα* pro *σώσοντα.*

V. (1268.) 1258. Flor. 1. 2. *εἰς τ' αὐτόν.*

V. (1272.) 1262. Flor. 1. 2. *φάσμα* pro *χάσμα.*

V. (1273.) 1263. De duobus adiectivis uni substantivo iunctis non laboro. Sed *χρηστήριον* quomodo *εὐσεβές* vocari potest? non magis, puto, quam *ναὸς εὐσεβής.* Valde placet Reiskii *ἀστιβές.*

V. (1279.) 1269. *παρών, qui venit.* Itaque *παρὼν Ναυπλίαν* eodem modo dicitur, quo *ἀφικόμενος Ναυπλίαν.*

V. (1286.) 1276. *Ἀχαιΐδος* libri. Vid. ad Hec. p. 284. Lobeck. ad Phryn. p. 39. et, quem citat Schaefer. ad Porsoni in Hec. 291. notam, Osann Inscr. III. p. 110 sq. Omissum autem est *ἐκ*, ut Androm. 1037. *Ἀγαμέμνονός τιν παῖς βέβηκ' ἄγων χθονός.* Cf. ad Ion. 462. Herc. f. 349.

V. (1290.) 1280. *πρὸς οἶκον.* An *πρὸς ὄχθον?*

V. (1295.) 1285. Durum est *τοῖσδε σφαγίοις* a *μυσαροῖς* regi, ut sit *μυσαροί ἐστε σφαγίοις,* non *τάδε σφάγια μυσαρά ἐστι.* Igitur non male Lenting. p. 117. *οὐ μυσαροί* sc. *ἐστε,* quod etiam coniecit aliquis in edit. Barnesio-Beckianae T. III. Sed verius puto *οὐ μυσαρούς.* Quum enim dici posset et *θέμις ἐμοὶ πελάθειν,* et *θέμις, ἡμᾶς πελάθειν,* utramque structuram coniunxit. Sed *μυσαρούς* et ob praecedens *ἡμῖν,* et ob soni similitudinem in adiectis *τοῖσδε σφαγίοις,* et ob tenue discrimen, quod intercedit inter *οις* et *ους,* in *μυσαρούς* mutatum est. De constructione vid. Elmslei. ad Med. 727. 1207. Porson. ad Arist. Plut. 286.

V. (1296.) 1286. Electrae tribuunt Flor. 1. 2.

V. (1300.) 1290. Ed. pr. Brub. Herv. *τῆς καταφθιμένης.* Hinc in Barnes. rell. factum *καί καταφθ.* siglis ꞇ͞ς et ϗ permutatis. Elmslei. in Class. journ. n. 17. p. 59. (cf. Blomfield. ad S. c. Th. 740.) scribendum censet *τῆς καφθιμένης.* (*καπφθιμένης.*) Cf. nos ad Suppl. 986. Erfurdt. ad Soph. Ai. 1066. p. 620. not. *κἀτα φθιμ.* quod cum Seidlero recepi: sed haec coniectura ex errore illo *καὶ κατ.* pro *τῆς κατ.* orta est, et languet *εἶτα.*

V. (1301.) 1291. *ἠρκεσάτην* Elmslei. l. c. et ad Med. 1067. Vid. nos ib. 1062.

V. (1302.) 1292. Recepi emendationem Seidleri pro *μοίρας ἀνάγκης ἡγεῖτο χρέων.*

V. (1302.) 1294. Ed. pr. *τί δαί μ' Ἀπ.* Metri gratia Musgr. *τί δέ μ' Ἀπ.* debuit *τίς δ' ἔμ' Ἀπ.* ut edidit Seidler. V. sq. *μητρί* pro *μητέρι* scripsit Musgr.

V. (1312.) 1302. *αὐτῇ* Barnes. pro *αὐτός.* Inutiliter autem Lenting. p. 117 sqq. vss. 1312. 13. 14. Choro, 1315. 16. Electrae, 1317 sqq. Oresti tribuendos censet.

V. (1316.) 1306. Vulgo *ἐκλιπεῖν.* Emendavit Heath. Pro *πατρῴας* Schaef. et Blomfield. ad Aesch. Pers. 929. *πατρίας.* Vid. ad Hec. 78. Herm. ad Elmslei. Med. p. 362. ed. Lips. ad Bacch. 1362.

V. (1318.) 1308. Lenting. *ἐπ' ἀλλοτρίας.* male. vid. v. (1260.) 1250. *φόνον ὑφέξω* pro *φόνου δίκην ὑφέξω.*

V. (1320.) 1310. Monk. ad Hipp. 1362. coni. *Παλλάδος ἥξεις ὁσίαν,* ut edidit Seidler. quia rarissime in systemate legitimo anapaestum dactylo subiungant Tragici, vel, ut Seidl. dicit ob proceleusmaticum *-λαδος ὁσι-* Vid. Gaisford. ad Hephaest. p. 279. qui hunc ipsum locum sine suspicione citat. Cf. Elmslei. ad Med. 1380. Sed non minus raro posteriorem dipodiae anapaesticae sedem occupat dactylus, nisi post dactylum in priori sede, ut Elmslei. monuit ad Med. 1051. qui in Mus. crit. Vol. II. p. 43. not. legendum coniecerat, *θάρσει. ζαθέαν Παλλάδος ἥξεις.*

V. (1324.) 1314. *πατρίων* Blomfield. ad Pers. 929.

V. (1328.) 1318. cum tribus insequentibus in Flor. 1. 2. dantur Electrae.

V. (1330.) 1320. τ' om. Flor. 1.

V. (1347.) Ed. pr. *σώσ. ναῶν πρ. ἐναύλοις.* Hugo Grotius *νεῶν-ἐνάλους*, *νεῶν* etiam Barnes. MS. *β. σῶσον τέκνων.* MS. *γ. σῶσον τεν κῶν*, Florr. 1. 2. *νηῶν.* Iidem *ἐνάλους.* Certe nihil diversitatis ex iis ad ed. Musgrav. in qua est *ἐνάλους*, enotavit de Furia.

V. (1350.) 1340. Reisig. obs. crit. in Soph. Oed. C. p. 302. articulo semel posito offensus, scribi vult: *ὅςτις δ' ὅσιος, καὶ τὸ δίκαιον φίλον ἐν βιότῳ, τούτους χαλ.* eleganter. De articulo semel posito vid. Erfurdt. ad Soph. Ai. 640. Seidler. supra ad 429. Sed locum ubi neutrum adiect. pro substantivo articulo careat, sequente articulo, nec ego habeo.

V. (1353.) 1349. Scribe *μηδείς* cum Schaefero et Seidl.

V. (1358.) 1348. Flor. 1. 2. *πράσσειν.*

ADDENDA ET CORRIGENDA.

AD RHESUM.

P. 5. v. 14. adde: Itaque nec hoc plane abiiciendum videtur, quod scholia ad v. 529. huius fabulae adscripta, citata ab Elmsleio ad Soph. Oed. Col. p. 302. not. memorant: *Κράτης ἀγνοεῖν φησὶ τὸν Εὐριπίδην τὴν περὶ τὰ μετέωρα θεωρίαν, διὰ τὸ νέον ἔτι εἶναι, ὅτε τὸν Ῥῆσον ἐδίδασκε.*

— — v. 20. post: *confusa sint* adde: ut Il. χ', 244.

— 31. v. 14. post: *pro ἰδεῖν* adde: ut Herc. f. 1168.

— 38. v. 9. post: *in Suid. I. p.* 251. adde: Lenting. p. 109. coni. *ἐξεῦρ' ἄν.*

AD TROADES.

— 46. v. 12. pro *πολῶν* scr. *πυλῶν.*

— 48. v. 15. scribas: *θεοὺς ἀσεβεῖσθαι*, et Platone p. 982. A. *ἀσεβησάντων ἀγγελίας*, coniicias *εὐσεβεῖν τινά* et *εἰς τινά* dictum esse ut *ὑβρίζειν τινά* et *εἰς τινά.*

— 58. v. 13. Pro 255. scribe: 245. et post: *τιν' ἤ.* adde: Elmslei. ad Oed. C. p. 215. not. coni. *τίνα δ' ἤ Θεσσ.*

— 66. v. 13. post: *ἀλλὰ τάδ' ἐάσω.* adde: Musgrav. *ἀλλ' αὔτ' ἐάσω.*

— 71. v. 21. pro *Lactare* scribe *Laetare.*

— 82. v. 9. pro *falsus* scribe fassus.

— 83. v. 8. a fin. adde: Elmslei. ad Soph. Oed. C. 177. defendit *σώσῃ. οὐ μὴ σώσῃ* enim esse *οὐ σώσει, οὐ μὴ σώσει* autem *μὴ σωζέτω.* Mihi nondum liquet.

P. 97. v. 13. post: ubi vid. Monck. adde: Cf. ad Iphig. A. 1108.

— 103. v. 24. adde: Itaque rectius interpungi videtur cum Heathio et Musgravio post *δύστηνε*, ut *κρατὸς* cum *βόστρυχον* iungatur.

AD CYCLOPEM.

— 124. post v. 4. a fine adde:
V. 443. Lenting. Act. Trai. p. 109. *κλύοιμ᾽ ἄν*.

AD BACCHAS.

— 165. v. 21. pro: exhibentur, scribe: adhibentur.

— 184. v. 7. a fin. scribas: servari.

— 185. v. 9. a fin. post revocavit, adde: Causam ipse attulit ad Oed. Col. 177. Vid. Add. ad p. 83. v. 8.

— 194. v. ult. leg. Dobraeus.

— 195. v. 5. leg. *τί μην. an novi.*

— 200. v. 10. leg. persuasum.

AD HERACLIDAS.

— 215. v. 9. lege: *ἀνειμένον* v. 10. pro: lectionibus, lege: locutionibus.

— 231. v. 8 — 12. Diversa esse *οὐ μὴ ψεύσῃ* et *οὐ μὴ ψεύσει* Elmslei. docere conatur ad Soph. Oed. C. 177. Vid. Add. ad p. 83. v. 8. p. 185. v. 9.

AD HELENAM.

— 262. v. 5. post: ed. Lips. adde: Similis confusio est Herc. f. 1343.

— 265. v. 9. a fin. scribas: consuetudini.

— — v. 7. a fin. scrib. *τά μὲν δὶ᾽ Ἥ.*

— 267. v. 8. a fin. pro *ἂν μόνοις* scrib. *ἂν μόναις*.

— 273. v. 3. a fin. post: Herv. 2. Brub. dele: *καλῶ*.

— 275. v. 22. pro: V. 602. scribe: V. 620.

— 277. v. 1. scribe: rell. unus versus est *πρὸς ἄλλην δ᾽ ἐλαύνει θεὸς συμφορὰν τᾶσδε κρείσσω*, dipodia etc.

P. 278. v. 1. deleatur.

— 284. v. 7. scribe: *ὅν σὺ μόλις. σύ* eiecit.

— 298. v. ult. scribe: Deesse versum e stropha patet; eum.

— 299. v. 5. a fin. scribe: *καρποφόρου τε γᾶς* vel *πεδία τε γᾶς καρπόφορα.*

In IONEM.

— 308. v. 8. post Flor. 2. adde: Vid. T. V. p. 599.

— 314. v. 15. scribe: *κοὖσ᾽ ἄρ᾽, ἥτις.*

— 330. v. 13. a fin. dele comma post: a tempore.

— 335. v. 7. pro *εἶναι*, scribe: *ὄντα.*

— 336. v. 3. pro: lyricum, scribe: lyricorum.

IN HERCULEM.

— 357. v. 14. a fin. pro: iactaret, scribe: iactarat.

— 362. v. 11. scribe: *propugnantes.*

— 363. v. 2. pro: *βλέπειν*, scribe: *βλέπει.*

— 375. v. 20. scribe: intelligendae sunt portae templi.

— 378. v. 10. pro: *επαεϊιν*, scribe: *ἐπαΐειν.*

— 387. v. 23. post: videtur. adde: Contra *ὡς ὁρῶν ἐφαίνετο* dictum ut *ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο* Plat. Phaedon. p. 84. C.

— 395. v. 7. post: descripsit pone punctum.

— 399. v. 5. 6. dele verba: At num *Γηρυόνας* ultimam brevem habere potest? Itaque pro *Τυφῶνας* vel aliud excogitandum est — et v. 7. pro: vel Euripides, scribe: Sed fortasse Eurip.

— 402. v. 2. adde: Cf. Helen. 77.

IN ELECTRAM.

— 416. v. 6. a fin. post: *nequaquam sapietis*, adde: Melius Elmslei. ad Soph. Oed. C. 177. hanc constructionem explicavit, *οὐ μὴ* cum futuro esse vetantis, (ut *οὐ μὴ γράψεις* i. e. *μὴ γράφε* aut *μὴ γράψῃς*), cum subiunctivo negantis, ut *οὐ μὴ γράψῃς* i. e. *οὐ γράψεις*. Sic *οὐ μὴ φρονή-*

σετε esset *ne sapiatis* i. e. per me licet vobis desipere, quod est cum contemtu dictum, ut Hecub. 325 sqq.

P. 417. ad v. 407. Sophocles tamen dixit Oed. C. 200. *εἰς χέρα φιλίαν ἐμάν.*

— 419. ad v. 445. post: *ponuntur*, adde: Sic *Περσεῖοι οἶκοι* Hel. 1464. *Φοίβειοι πύργοι* ib. 1511.

— 421. v. 8. lege: *εἰ παρῆν* pro *εἰ καὶ γῆν.*

In numero scriptorum prosaicorum etiam Platonis opera habentur octo voluminibus evulganda. Quae quidem prodibunt et partim iam prodierunt ad codd. fidem diligentissime emendata. Cuius rei rationes ut patefaciamus lectoribus, mox emittemus maiorem illorum editionem, quae praeter textum octo voluminibus comprehensum complectetur varias lectiones ex codd. manu scriptis collectas et in ordinem digestas. Quoniam vero huius editionis exemplaria tantum quingenta excudentur, singuli eius tomi non separatim vendentur, id quod alias fieri solet.

Elegantiae studiosis eo consulere placuit, quod editionem omnium scriptorum charta splendida paravimus, duplo maiore pretio vendendam quam quae charta vulgari parata est. Partes autem eius nonnisi eae separatim veneunt, quae in catalogo notatae sunt.

Quum permulti scriptorum Graecorum versiones, quas dicunt, Latinas exoptaverint; S. et J. Luchtmanni, bibliopolae Lugdunenses, collectionis illarum eadem forma, qua nostra Bibliotheca gaudet, instituendae consilium ceperunt eiusque sex partes iam in lucem emiserunt.

Bibliothecae Graecae adhuc editae sunt partes hae:

POETAE.

	Thlr.	Gr.
Tom. I. Aeschyli Tragoediae	—	18
Idem liber charta perg.	1	12
„ II. Theocritus, Bion et Moschus	—	12
„ III. Poetae gnomici	—	12
„ IV. Callimachi hymni et epigrammata	—	6
„ V. Anacreontica cum aliis Lyricis	—	6
„ VI. Apollonii Rhodii Argonautica	—	12
„ VII. Orphica	—	12
„ VIII. Hesiodi Carmina	—	6
„ IX. Sophoclis Tragoediae	1	—
Idem liber charta perg.	2	—
„ X. XI. Aristophanis Comoediae 2 Tomi. (à 1 Thlr.)	2	—
Tom. 1. Plutus. Nubes. Ranae. Aves. Equites.		
„ 2. Pax. Lysistrata. Acharn. Vespae. Thesmophor. Eccles.		
Tom. XII—XIV. Euripidis Dramata e rec. A. Matthiae cum Argumentis editionis maioris. 3 Tomi. à 16 Gr.	2	—
Tom. 1. Hecuba. Orestes. Phoen. Medea. Hippolytus. Alcest.		
„ 2. Andromache. Supplices. Iphigenia in Aul. Iphig. in Taur. Rhesus. Troad. Cyclops.		
„ 3. Bacchae. Heraclidae. Helena. Ion.		
„ XV. XVI. Homeri Ilias. 2 Tomi. (à 12 Gr.)	1	—
Tom. 1. Rhaps. 1—12.		
„ 2. Rhaps. 13—24.		
„ XVII. XVIII. Homeri Odyssea et carmina minora. 2 Tomi. (à 12 Gr.)	1	—
Tom. 1. Rhaps. 1—15.		
„ 2. Rhaps. 16—24. et carmina min.		
„ XIX. Coluthus et Tryphiodorus. Acced. Collationes codicum Ital.	—	6

SCRIPTORES PROSAICI.

	Thlr.	Gr.
Tom. I. Aeschinis Oratoris Opera	—	12
„ II. Xenophontis Cyropaedia. Ed. 2da. ad cod. Flor. rec. E. F. Poppo	—	15
Idem liber, cum varietate lectionis	1	—
„ III. Xenophontis Oeconomicus. Convivium. Hiero. Agesilaus	—	9
„ IV—VI. Pausaniae Graeciae descriptio. 3 Tomi e nova Siebelisii recens. (Paginis edit. Kuhnianae in marg. notatis)	2	3
Idem liber charta perg.	4	6
(Singuli Tomi 17 Gr.)		
Tom. 1. Attica. Corinth. Lacon.		
„ 2. Messenica. Eliaca. Achaica.		
„ 3. Arcad. Boeot. Phoc.		
„ VII—IX. Herodoti Halic. historiarum libri IX. 3 Tomi. (à 17 Gr.)	2	3
Idem liber charta perg.	4	6
Tom. 1. Clio. Euterpe. Thalia.		
„ 2. Melpom. Terpsich. Erato.		
„ 3. Polyhym. Urania. Calliope cum vita Homeri.		

Thlr. Gr.

Tom. X. Xenophontis Expeditio Cyri . . . . . — 12
Idem liber Charta perg. . . . . 1 —
= XI. Xenophontis historia graeca (Hellenica) — 12
= XII. Xenophontis Memorabilia et apologia Socratis . . . . — 9
= XIII. Xenophontis Opuscula polit. equestr. et venat . . . . — 8
= XIV. XV. Thucydides de bello Pelop. L. VIII. 2 Tomi. (à 18 Gr.) 1 12
Tom. 1. Lib. 1 — 4.
= 2. = 5 — 8.
= XVI — XXIV. Plutarchi vitae parall E rec. G. H. Schaeferi. (In marg. nott. pagg. edit. Francofurt. formae max.) 9 Tomi. (à 12 Gr.) 4 12
Tom. 1. Theseus. Romul. Lycurg. Numa, Solon. Poplic.
= 2. Themistocl. Camill. Pericl. Fab. Max. Alcib. Coriol.
= 3. Timol. Aemil. Paul. Pelop. Marcell. Aristid. M. Cato M.
= 4. Philopoem. Flamin. Pyrrh. Marius. Lysand. Sylla.
= 5. Cimon. Lucullus. Nicias. M. Crass. Sertor. Eumen.
= 6. Agesil. Pompej. Alex. M.
= 7. Iul. Caes. Phoc. Cato Min. Agis. Cleomen.
= 8. Tib. et C. Gracch. Demosth. Cicero. Artax. Demetr. Anton.
= 9. Dion. Brutus. Aratus. Galba. Otho.
= XXV. Herodiani historia rom. . . . . — 12
= XXVI—XXXIII. Platonis Opera. Ad fidem codd. Flor. Paris. Vindob. Zittav. al. emendavit G. Stallbaum. In marg. notatae sunt paginae edit. Stephan. . . . . .
(Singuli tomi 18 Gr.)
Tom. 1. Euthyph. Appl. Socr. Crito. Phaedo. Theag. Amat. Theaet.
= 2. Sophista. Euthyd. Protag. Hipp. min. Cratyl.

Thlr. Gr.

Tom. 3. Gorgias. Phileb. Meno.
= 4. Alcib. 1. 2. Charmid. Lach. Lysis. Hipparch. Menex. Politic. Minos.
= 5. De Republica.
= 6. De Legibus et Epinom.
Tom. XXXIV — XXXVIII. Demosthenis Opera. In marg. notatae sunt paginae edit. Reiskianae. 5 Tomi 3 3
(Singuli tomi 15 Gr.)
Tom. 1. Olynth. Philipp. I. De Pace. Philipp. II. De Halon. De Cherson. Philipp. III. IV. Oratio adv. epist. Phil. Philippi Epist. De contrib. De Symmor. De Rhod. libert. De Megalopol. De foed. Alex. De Corona.
= 2. De falsa legat. Adv. Lept. Contra Mid. Adv. Androt.
= 3. Adv. Aristocr. Adv. Dimocr. Adv. Aristogit. I. II. Adv. Aphob. III. Adv. Onetor. II. Orat. in Zenot. In Apatur.
= 4. Orat. in Phorm. In Lacrid. Pro Phorm. In Pantaen. In Clausim. In Boet. de nomine. In Boet. de dote. In Spud. In Phaenipp. In Macartat. In Leochar. In Steph. 1. 2. In Everg. In Olympiad. In Timoth.
= 5. Oratio in Polycl. Or. pro corona trier. In Callipp. In Nicostr. In Conon. In Callicl. In Dionysod. In Eupuliten. In Theocrin. In Neaer. Orat. funeb. Amator. Prooemia. Epistolae.
= XXXIX. Isaei Orat. Opera. In marg. notatae sunt pagg. edit. Reisk. Acc. ej. Oratio de Meneclis hered. prim. ed. T. Tyrwhitt. et ej. Oratio de hered. Cleon. ed. ab A. Maio . . . . — 12
= XL. Lysiae Orat. Opera. Annotatae sunt pagg. edit. Reisk. . . . . — 12

SCHOLIA.

	Thlr.	Gr.
Tom. I. Procli Scholia in Plat. Cratylum ed. et adj. J. F. Boissonade	—	12

BIBLIOTHECA CLASSICA ROMANA.

Horatius	—	12
" " Charta script.	—	16
Virgilius	—	15
" " Charta script.	—	20

Lugduni Batavorum, apud S. et J. Luchtmans. Londini, apud J. Bohn. Black Young et Young. Cantabrigiae Americanorum, apud Cummings Hilliard et Soc. Mediolani, apud C. Brizzolara. Florentiis, apud G. Piatti. Romae, apud Mar. de Romanis. Parisiis, apud De Bure Fratres. Edinburgi, apud T. Clark.

VOLUME 9

M. L. Earle

EURIPIDIS
TRAGOEDIAE
ET
FRAGMENTA.

RECENSUIT
INTERPRETATIONEM LATINAM CORREXIT
SCHOLIA GRAECA E CODICIBUS MANUSCRIPTIS
PARTIM SUPPLEVIT PARTIM EMENDAVIT

AUGUSTUS MATTHIAE.

TOMUS NONUS.

LIPSIAE.
APUD IOA. AUG. GOTTLOB WEIGEL
MDCCCXXIX.

PRAEFATIO.

In fragmentis*) Euripidis congerendis illud imprimis spectavi, ut eo ordine collocarentur, ex quo, quae fabularum ipsarum descriptio atque *οἰκονομία* fuisset, perspici posset. Hoc tum ex ipsorum fragmentorum sententia, raro tamen, tum e locis scriptorum, qui fragmenta illa attulerunt, tum ex Hygini fabularum congerie in plerisque coniicere licebat, ita tamen ut nonnulla aliter etiam ab aliis ordinari possent; quod ubi vel factum erat, vel fieri poterat, rationem plerumque reddidi, cur mihi eo, quo feci, ordine ponenda viderentur. Hinc non nudos poëtae versus posui, sed etiam scriptorum, qui eos servarunt, verba addidi, e quibus saepe perspici potest, quo tragoediae loco fragmentum quodque lectum fuerit, quo nexu cum reliquis cohaeserit, a quo pronun-

*) *Fragmenta* dicere malui, quam *reliquias*, quia hae omnia antiquorum scriptorum opera significant, quae relicta sunt et servata, ut Euripidis integras etiam fabulas sic appellare liceat, *fragmenta* autem dicimus operum, quae quondam integra fuerunt, quasi navis fractae, lacera membra. Antiqui autem, ut rem non habuerunt, sic nec nomen quaesiverunt.

tiatum sit. Fragmenta ea, quae certarum tragoediarum nullam notam habebant, eo ordine collocavi, quem Musgravius instituerat, tum quod nullam certam normam habebam, ad quam ea melius digererem, tum ut in hac etiam editione facile inveniri possent, quae e Musgraviana citantur; secrevi tamen et ea, quae non ab omnibus Euripidi tribuuntur, quaeque *fragmenta incerta* appellavi, et quae tantum e coniectura Virorum doctorum ad illum auctorem referuntur, seu *fragmenta dubia*. Sed in his tamen me nonnunquam ob negligentiam errasse sero intellexi, ut in *fragm. incert. tragoed.* CCXXIX. usque ad CCXXXIII. quae inter *fragm. incerta* referenda erant; fr. etiam CCLII. suus inter *fragm. dubia* locus erat, unde iterum illud adscripsi *fr. dub.* XXV. Versus poëtae ipsi ut emendatiores legerentur, sedulo operam dedi; rarius tamen, quam vellem, hoc mihi contigit ingenii vitio, quod ad locos scriptorum coniectura sanandos parum idoneum est, et ad dubitandum propensius. Non deerunt tamen, spero, qui ea, quae adhuc vitiosa sunt, commode vel explicent vel emendent.

Altenburgi
Cal. Februar. 1829.

DE FRAGMENTIS EURIPIDIS.

Euripidis tragoedias, praeter duodeviginti eas, quae supersunt, Fabricius in biblioth. graeca enumerat centum et tres. Sed in iis nonnullae sunt, quarum tituli tantum duo diversi fuisse videntur, ut *Βάκχαι* et *Πενθεύς*, *Ἱππόλυτος* et *Φαίδρα*. Eodem modo recte Musgravius Glaucum non diversam esse a Polyido suspicatus est. Cf. Elmslei. ad Med. argum. not. k. Welcker de Aeschyli trilog. p. 340. not. Atrei nomine inscriptam Euripidis tragoediam nullam fuisse, sed hoc personae nomen esse in Cressis vel in Thyeste productae iam Bentlei. ep. ad Mill. p. 471 sq. et Barnesius monuerunt p. 458. et post eos Heath. lect. ad Eurip. p. 166. Valck. diatr. p. 12. Brunck. ad Soph. fr. p. 669. ed. min. Porson. ad Eurip. Orest. 1001. Ita *Πασιφάη* persona erat in Cressarum fabula, *Κλυμένη* in Phaethonte; Polynicen fabulam falso e loco Luciani T. III. p. 288. *ὁ Εὐριπίδου Πολυνείκης* exsculpserunt, quum locus ibi citatus sit in Phoenissis, sed a Polynice pronuntiatus, ut locus apud Stob. tit. 37. p. 226. Gesn. 39. p. 157. Grot. inter Iocasten et Polynicen divisus est. *Πολύδωρος* et *Πολυξένη* Hecubam significant. *Κερκύων* eadem est quae Alope. vid. Valck. diatr. p. 12. Qui locus tanquam ex Euripidis Capaneo citatus putabatur, est ex eiusdem Suppl. 862. Vid. Valcken. diatr. p. 17. Boeckh de tragicis gr. p. 227. Sic etiam quae fabula Alexander appellabatur, ab aliis vocabatur Alexandra. *Ἑλένης ἀπαίτησιν* confictam esse a Barnesio ostendit Pierson. ad Moerid. p. 172 sq. Heath in Eurip. p. 168. *Oileum* tragoediam Euripidis nullam fuisse docuit Harles ad Fabric. T. II. p. 252. n. 63. alio loco *ἐν Συλεῖ* legendum. Alii fabularum tituli falsis lectionibus originem debent, ut *Αἶγες* pro Aegeo, quod iam monuerunt Meursius et Barnes. P. II. p. 517. *ἐν Διδύμοις* apud Stob. pro *ἐν Λικυμνίῳ*. vid. Valck. diatr. p. 17.

Θεμιστοκλῆς pro Cresphontes, *Κλεοφόντης* pro eodem. *Εὐριπίδης ἐν Κλεισί* pro *ἐν Κρησί* apud Erotian. *Κτύμενος* apud Clementem pro *Τήμενος*. Idem nomen alibi corruptum in *Τίμαιος* abiit. Pro *Κυρίαις* apud Hesych. nunc legitur *Σκυρίαις*. *Ἀλεάδας*, *Εὐρώπην*, *Καρκίνον*, *Μενησίαν*, *Μετουσίαι*, *Νεοπτόλεμον*, *Νιόβην*, *Σκύλλαν*, *Τρῶας* e numero fabularum Euripidis exemerunt Bentleius, Valcken. alii. Vid. Valcken. diatr. c. II. Praeter istas Elmslei. ad Med. argum. p. 71. ed. Oxon. eiicit etiam *Θεριστάς* et *Λαμίαν*. Ita relinquuntur tragoediae deperditae quinquaginta septem, vel. si *Θεριστάς* numeres, 58. (*Αἰγεύς*, *Αἴολος*, *Ἀλέξανδρος*, *Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος*, *Ἀλκμ. ὁ διὰ Κορίνθου*, *Ἀλκμήνη*, *Ἀλόπη*, *Ἀνδρομέδα*, *Ἀντιγόνη*, *Ἀντιόπη*, *Ἀρχέλαος*, *Αὔγη*, *Αὐτόλυκος*, *Βελλεροφόντης*, *Βούσιρις*, *Δανάη*, *Δίκτυς*, *Ἐρεχθεύς*, *Εὐρυσθεύς*, *Θησεύς*, *Ἰνώ*, *Ἰξίων*, *Ἱππόλυτος*, *Κάδμος*, *Κρεσφόντης*, *Κρῆσσαι*, *Κρῆτες*, *Λαμία*, *Λικύμνιος*, *Μελανίππη*, *Μελέαγρος*, *Ξάντριαι*, *Οἰδίπους*, *Οἰνεύς*, *Οἰνόμαος*, *Παλαμήδης*, *Πειρίθους*, *Πελιάδες*, *Πηλεύς*, *Πλεισθένης*, *Πολύϊδος*, *Πρωτεσίλαος*, *Ῥαδάμανθος*, *Σθενέβοια*. *Σίσυφος*, *Σκίρων*, *Σκύριαι*, *Συλεύς*, *Τέννης*, *Τήλεφος*, *Τημενίδαι*, *Ὑψιπύλη*, *Φαέθων*, *Φιλοκτήτης*, *Φοῖνιξ*, *Φρίξος*, *Χρύσιππος*.) quibus si duodeviginti superstites addideris, confeceris summam tragoediarum septuaginta sex. At Suidas septuaginta quinque vel septem ei tribuit, Grammaticus ab Elmsleio editus ad calcem Baccharum septuaginta octo, quarum spurias esse tres, Tennem, Rhadamanthum, Pirithoum. In inscriptione marmoris antiqui, edita a Winckelmanno *monumenti ined.* nr. 168. Cf. *Galerie du Musée Napoléon* par Filhol T. VIII. tab. 540. triginta sex tantum Euripidis tragoediae commemorantur, *Ἄλκηστις*, *Ἀρχέλαος*, *Αἰγεύς*, *Αἴολος*, *Ἀλόπη*, *Ἀντιγόνη*, *Ἀλκμαίων*, *Ἀνδρομέδα*, *Ἀλέξανδρος*, *Αὐγή*, *Ἀνδρομάχη*, *Ἀντιγόνη* (f. *Ἀντιόπη*), *Αὐτόλυκος*, *Βάκχαι*, *Βελλεροφόντης*, *Βούσειρις*, *Δίκτυς*, *Δανάη*, *Εἰφιγένεια*, *Ἑλένη*, *Εἰνώ*, *Ἑκάβη*, *Ἐρεχθεύς*, *Εὐρυσθεύς*, *Ἐπεός*, *Κρῆτες*, *Κρῆσσα* (sic) *Κρεσφόντης*, *Κύκλωψ*, *Λικύμνιος*, *Μελάνιππος*, *Μήδεια*, *Μελέαγρος*, *Οἰνεύς*, *Οἰδίπους*, *Ὀρέστης*, in quibus novem superstites. Sed lapis ille mutilus est et post *Ἐπέος* et post *Ὀρέστης*. *Epei* tragoediae nullum aliud vestigium est, ut hic error eius esse videatur, qui titulos marmori

incidit. Praeterea vero nulla ex iis tragoedia commemoratur, quas suspectas vel confictas esse supra memoravi, ne Lamia quidem vel *Ξάντριαι*, de quarum hac Valcken. quoque dubitabat, ut is, qui hos titulos insculpendos curavit, homo satis peritus fuisse videatur. Memorabile etiam, quod una tantum Iphigenia commemoratur; ex quo colligi potest, Iphigeniam Tauricam pro genuina Euripidis tragoedia habitam esse, Aulidensem omissam esse, quia haec post eius mortem demum in scenam producta sit. Eiusmodi autem inscriptiones a serioribus demum, Romanis hominibus, sed e virorum doctorum tamen libris, compositas esse recte monere videtur Boeckh. ad Inscript. gr. T. I. p. 349 sq. De marmore illo elegans est disputatio Osanni in Wolfii Anal. T. II. p. 527 sqq.

EX AEGEO.

Argumentum fabulae optime illustravit Elmsleius ad Eurip. Med. argum. p. 66. loco Apollodori I, 9, 28. *Μήδεια δὲ ἧκεν εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖ γαμηθεῖσα Αἰγεῖ παῖδα γεννᾷ Μῆδον. ἐπιβουλεύουσα δὲ ὕστερον Θησεῖ, φυγὰς ἐξ Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ παιδὸς ἐκβάλλεται.* Cf. Diod. Sic. IV, 55 sq. qui capite 56. Medum ex Aegeo susceptum narrasse *τοὺς χαρίζεσθαι βουλομένους Ἀθηναίοις* commemorat, et *διὰ τὴν τῶν τραγῳδῶν τερατείαν ποικίλην τινὰ καὶ διάφορον ἱστορίαν περὶ Μηδείας ἐξενηνέχθαι.* Paulo aliter fabulam ex Cratete narrat Schol. Il. λ', 740. Cf. Heyn. ad Apollod. l. c. Medeae personam in Aegeo fuisse iam Valckenaer. in nota MS. e Schol. Eur. Med. 169 colligit, *τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα, μήτε ἐν τῷ Αἰγεῖ δηλώσαντος τὸν Ἄψυρτον ὀνομαστί.*

I. Schol. Aristoph. Av. 494. *ἐς δεκάτην γάρ ποτε.* *ὅτι τὴν δεκάτην εἱστίων ἐπὶ τοῖς γεννηθεῖσι καὶ ἐν αὐτῇ τὰ ὀνόματα ἐτίθεντο τοῖς παισὶ, καθάπερ Εὐριπίδης ἐν Αἰγεῖ·*

Τίς σε μᾶτερ ἐν δεκάτᾳ τόκον ὠνόμαζεν.

Cf. Suid. v. *δεκατεύειν*, qui versum sic citat (ed. Mediol. Basil.) *τίς σε μάτερ ἐν δεκάτα τοῦ τόκου ὠνόμαζεν.* Verba in unum trimetrum conclusit Scaliger ad Varron. p. 160. *Τίς σ' ὠνόμαζεν τῇ δεκάτῃ μήτηρ τόκον.* Quam emendationem vituperans propter anapaestum in quartam sedem admissum Toup. Emend. in Suid. T. I. p. 113. quia Suidas (non schol. Arist.) habeat *τοῦ τόκου*, legendum censet: *τίς ὠνόμαζέ σε δεκάτῃ μήτηρ τόκου;* *Quae tibi nomen imposuit mater decimo partus die*, quam emendationem recepit Boisson. Scribi vero etiam posse *τίς ὠνόμαζέ σε δεκάτῃ 'πὶ τῷ τόκῳ Μήτηρ;* idem enim esse *δεκάτην τόκου* et *δεκάτην ἐπὶ τῷ τόκῳ.* Porson autem in Append. p. 441. verba Euripidis metri

iambici nullam speciem habere monet, et ex melicis petita esse credit propterea quod Dorismi haud obscura in *μᾶτερ* et *δεκάτᾳ* vestigia appareant. Elmsleius in nota l. c. legendum dicit: *τίς σε μάτηρ ἐν δεκάτᾳ τόκον ὠνόμασε;* i. e. *cuius mulieris filius es?* Mihi aptior videtur interrogatio: *quo te nomine mater appellavit?* -- *Τί σε μάτηρ ἐν δεκάτᾳ Τόκον ὠνόμασεν;* anapaesticus cum dimidio ut haec verba sint chori ad Theseum advenientem, et *τί δέ* habet ed. Ald. Schol. Arist.

II. (X. Musgr.) Clem. Alex. Strom. VI. p. 742, 18. (p. 622. A. Sylb.)

Ποίαν σε φῶμεν γαῖαν ἐκλελοιπότα
πολυξενοῦσθαι; γῆ δὲ τίς πάτρας θ' ὅρος;
τίς ἐσθ' ὁ φύσας; τοῦ κεκήρυξαι πατρός;

Pro *πολυξενοῦσθαι*, „verbo minime Graeco," Valcken. ad Phoen. 34. rescribendum censet *πάλαι ξενοῦσθαι*, et correctionem contra Heathium Lection. in Tragic. T. II. p. 162. defendit ad Hippol. 1085. *πάλαι* cum *ἐκλελοιπότα* iungendum monens. Sed unde sciebat qui sic interrogabat, advenientem *πάλαι γαῖαν ἐκλελοιπέναι?* Facilior est Musgravii lectio *πόλει ξενοῦσθαι.* Ceterum hoc fragmentum cum superiore iungendum esse iam Scaliger vidit ad Varron. l. c. Mihi autem illud praeponendum videbatur, ut haec verba essent Medeae Choro supervenientis.

III. (IV.) Stob. Tit. 38. Gesn. p. 226. Grot. p. 155. et Gaisf.

Τί γὰρ πατρῴας ἀνδρὶ φίλτερον χθονός;

Nam quid paterno dulcius tandem solo? Grotius vertit. Videntur esse verba Thesei, ut et sequentia.

IV. (VI.) Stob. Tit. 45. p. 322. Gesn. 47. p. 181. Grot. Gaisf. ibid.

Ἀνδρὸς δ' ὑπ' ἐσθλοῦ καὶ τυραννεῖσθαι καλόν.

Perferre regnum rege sub iusto iuvat. Lemma e Paris. A. addidit Grotius.

V. (II.) Stob. Tit. 7. p. 86. Gesn. p. 45. Grot.

Ἔστι καὶ πταίσαντ' ἀρετὰν
ἀποδείξασθαι θανάτῳ.

Est ut morte aliquis sua Virtutem doceat cadens. His verbis Theseus animum ad quaevis pericula subeun-

da paratum et vel mortem prae gloria contemnentem declarasse videtur.

VI. (IX.) Stob. Tit. 117. p. 599. Gesn. 119. p. 487. Grot.

— — — — κατθανεῖν δ' ὀφείλεται
καὶ τῷ κατ' οἴκους ἐκτὸς ἡμένῳ πόνων.

Morti debitus Etiam laborum qui sedet liber domi. Verba κατθανεῖν ὀφείλεται illustravit Wyttenbach. ad Plutarch. p. 726.

VII. (VII.) Stob. Tit. 84. p. 493. Gesn. 86. p. 355. Grot. et Gaisf.

ἦ που κρεῖσσον τῆς εὐγενίας
τὸ καλῶς πράσσειν.

Non nobilitas tanti est, quanti Vivere recte. ἦ που pro ἤ που et εὐγενίας Valcken. ad Phoen. 1475. ἦ πολὺ Elmsleius ad Med. p. 66. not. a.

VIII. (III.) Stob. Tit. 34. p. 215. Gesn. p. 141. Grot.

Εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν, ἔστι σοι κακά.

Linguam nisi tenebis, impendent mala. καθέξῃς toleratum fuit usque ad Porson. qui correxit Advers. p. 274. ubi ἔσται pro ἔστι scribi iubet. „ἔσται praeceperat ed. Francof.“ *Gaisf.* Videntur esse verba Thesei, Medeam post patefactas insidias increpantis. Eodem pertinet

IX. (V.) Stob. Tit. 71. p. 432. Gesn. p. 73. p. 307.

Δειλῶν γυναῖκες δεσποτῶν θρασύστομοι.

Viri paventis uxor audacissima est.

X. (VIII.) Stob. ibid.

Πέφυκε γάρ πως πᾶσι πολέμιον γυνὴ
τοῖς πρόσθεν ἡ ζυγεῖσα δευτέρῳ πόσει.

Odit priores mulier affectus suos, Postquam secundo foederi implicuit fidem. Pro πᾶσι Musgr. παισί, quod res ipsa postulat. Pro πολέμιον Gaisf. e Paris. A. recepit πολέμιος, quod equidem non praetulerim vulgatae. Elmslei. ad Med. p. 66. legendum censet δευτέρα πόσει. Quod vix necessarium videtur.

In hac fabula quid non commemoratum sit, Apsyrti caedes, indicat Schol. Med. 169.

XI. Ex hac fabula in MS. Stob. Paris. A. petitus esse notatur locus apud Stob. tit. 110. p. 581. Gesn. 112. p. 463. Grot. tit. 111. Gaisf.

Πτηνὰς διώκεις, ὦ τέκνον, τὰς ἐλπίδας,
οὐχ ἡ τύχη σε. τῆς τύχης δ' οὐχ εἷς τρόπος.

Spes, nate, volucres sequeris, at non te simul Fortuna; vultus illa multiplicis dea est. Cum Phoen. 897. comparat Valck. ad loc. 904.

Huc retulerunt Barnes. in Add. et Musgr. locum Stephani Byz. v. Ἄντρον, τὸ σπήλαιον. τὸ τοπικὸν ἔδει ἀντρίτης, ὡς λίκνον λικνίτης. εὕρηται δὲ ἀντραῖος, ὡς Εὐριπίδης ἐν Αἰξὶ, καὶ ἀντραία, pro ἐν Αἰξὶ legendum suspicantes ἐν Αἰγεῖ. Valckenaer. autem ad marginem ed. Barnes. adscripsit: „forte est Eupolidis.“ — In eadem fabula illud locum habere potuit apud Stob. Tit. 76. p. 451. Gesn. 78. p. 333. cum lemmate: *Euripidis in Aegeo:* — — τὸ θρέψαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλάκις Πλείω πορίζει φίλτρα τοῦ φῦσαι τέκνα. *Saepe educasse quam dedisse exordium Plus vincit, illecebrasque maiores habet:* Haec certe neque in Medea legi, neque in ea locum habere potuisse ait Brunck. ad Med. p. 400. Sed quum in Paris. A. lemma adscriptum sit βιότου ἐκ μηδείας, Elmslei. ad Med. p. 74. scribendum esse suspicatur Διονυσίου τυράννου. Tandem locus apud Stob. tit. 43. p. 302. Gesn. 45. p. 173. Grot. ambiguum est, utrum ad Aegeum, an ad Theseum referendus sit. Vid. fr. Thes. X.

EX AEOLO.

Argumentum fabulae explicat Schol. Aristoph. Nub. 1374. (ad verba poëtae: ὁ δ᾽ εὐθὺς ἦσ᾽ ἐξ Εὐριπίδου ῥῆσιν τίν᾽, ὡς ἐκίνει Ἀδελφὸς, ὦ ᾽λεξίκακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν.) γέγραπται δὲ δρᾶμα Εὐριπίδου Αἴολος λεγόμενον, ἐν ᾧ παρήγαγε Μακαρέα, τὸν παῖδα Αἰόλου, φθείροντα (imo φθείραντα) Κανακὴν τὴν ἀδελφήν. Cf. id. ad Ran. 873. Dionys. Halic. art. rhet. c. 9. §. 11. (T. II. p. 102, 35. ed. Hudson. T. V. p. 354. ed. Reisk.) Ἀλλὰ καὶ Εὐριπίδης δι᾽ ὅλων λόγων διοικήσεως σχῆμα περαίνει. Πρότερον δὲ δείξωμεν ἐν ὅλῳ δράματι ἐν μέρει τινὶ (an: εἶτα ἐν μέρει τινί) σχῆμα διοικούμενον. ἐν τῷ Αἰόλῳ ὁ Μακαρεύς ἐστιν ὁμιλήσας τῇ ἀδελφῇ καὶ λανθάνων, καὶ συμβουλεύων τῷ πατρὶ τὰς ἀδελφὰς τοῖς ἀδελφοῖς συνοικίσαι, ἵνα τὸ οἰκεῖον διοικήσηται. καὶ οὕτως ἐσχημάτισται ὁ λόγος κοινῇ γνώμῃ καὶ συμβουλῇ. Macareum et sororem se ipsos interfecisse narrat Hyginus fab. 242. 243. At fab. 238. *Aeolus Canacen propter incestum cum fratre Macareo occidit.* Canacen, edito partu, ensi a patre misso incubuisse tradit Ovid. Heroid. 11. Hac epistola ab Ovidio Euripidis Aeolum praecipue expressum esse disputat Grauert in Mus. Rhen. II, 1. p. 50.

Partem Prologi Valcken. ad Hipp. 1303. sibi reperisse visus est in Antiphanis versibus apud Athenaeum X. p. 444. C.

Μακαρεὺς ἔρωτι τῶν ὁμοσπόρων μιᾶς
πληγεὶς τέως μὲν ἐπεκράτει τῆς συμφορᾶς.

I. (XXIII.) Verius e prologo petitos dicas versus apud Dicaearchum βίῳ Ἑλλάδος p. 22. ed. Hudson.

Ἕλλην γὰρ, ὡς ἔοικε, γίγνεται Διὸς,
Τοῦ δ᾽ Αἴολος παῖς, Αἰόλου δὲ Σίσυφος
Ἀθάμας τε Κρηθεύς θ᾽, ὅς τ᾽ ἐπ᾽ Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
θεοῦ μανεὶς ἔῤῥιψε Σαλμωνεὺς φλόγα.

quos Valcken. diatr. p. 209 sq. ad Euripidis Sisyphum referebat. Sed ex Aeolo petitos esse probabile fit loco Strabonis VIII. p. 546. B. ed. Almel. quem laudavit Musgr. Ἡ δὲ Σαλμώνη πλησίον ἐστὶ τῆς ὁμωνύμου κρήνης, ἐξ ἧς ῥεῖ ὁ Ἐνιπεύς· ἐμβάλλει δ᾽ εἰς τὸν Ἀλφειὸν, καλεῖται δὲ νῦν Βαρνίχιος. τούτου ἐρασθῆναι τὴν Τυρώ φασιν. — Ἐνταῦθα γὰρ βασιλεῦσαι τὸν πατέρα αὐτῆς Σαλμωνέα, καθάπερ καὶ Εὐριπίδης ἐν Αἰόλῳ φησίν. Sed potest etiam in ea fabulae parte locum habuisse in quo Aeolus generis nobilitatem extollit. Valckenaerio tamen assentiuntur Iacobs. animadv. in Eurip. p. 202. et Grauert in Museo Rhenano II, 1. p. 53.

II. (VI.) Stob. tit. 41. p. 240. Gesn. 43. p. 167. Grot. et Gaisf.

Δοκεῖτ᾽ ἂν οἰκεῖν γαῖαν, εἰ πένης ἅπας
λαὸς πολιτεύοιτο πλουσίων ἄτερ;
οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακά·
ἀλλ᾽ ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ᾽ ἔχειν καλῶς.
ἃ μὴ γάρ ἐστι τῷ πένηθ᾽, ὁ πλούσιος
δίδωσ᾽· ἃ δ᾽ οἱ πλουτοῦντες οὐ κεκτήμεθα,
τοῖσιν πένησι χρώμενοι τιμώμεθα.

Possetne summa stare res, locupletibus Si plebs remotis pauper habitaret solum? Seiuncta nolunt a malis poni bona, Quae temperata publicam rem promovent. Quod desit inopi, supplet hoc dives manus; Quod non habemus divites, hoc pauperum Labor ministrans nos honoratos facit. Grot. Duos priores versus ad Aristoph. Equ. 1172. (οἴει γὰρ οἰκεῖσθ᾽ ἔτι τήνδε τὴν πόλιν) adhibuit Bergler. V. 2. Heath. metri scilicet causa scripsit λαός γε πολιτεύοιτο. — Tertius et quartus laudantur etiam a Plutarch. de aud. poet. T. II. p. 25. C. D. de Isid. et Osir. ib. p. 369. B. π. εὐθυμ. ib. p. 474. A. Theophrast. Metaphys. p. 269. quem citant Meric. Casaub. ad M. Antonin. p. 408. H. ed. Gatak. Wyttenb. ad Plut. p. 245. — V. 5. a Lobeckio ad Soph. Ai. 801. p. 344. indicatus propter ι dativi sing. elisam correctus est ab Erfurdtio in Diar. Ien. 1811. n. 17. τῷ πένητι, πλούσιος. Sed mihi quidem articulus non videtur deesse posse. — V. 6. δίδωσ᾽· ἃ δ᾽ οἱ πλ. citat Bergler. ad Aristoph. Plut. 510. et sic edidit Gaisf. ut est in Trincav. et Gesn. ἃ δὲ Grot. et Barnes. — Pro

τιμώμεθα Paris. A. πειθώμεθα. B. πειθόμεθα. Bergler. ad Arist. Plut. p. 510. ad Thesm. 162. θηρώμεθα. quod sibi quoque in mentem venisse narrat Musgrav. Ceterum hanc orationem esse Aeoli, ex eo colligo, quod in fr. IV. (XIII.) is, qui contraria quaedam his opponit, patrem compellat. Fortasse ea pater filium ad matrimonium cum nobili aliqua virgine iungendum excitare voluit; quod hic recusat, non quo ad plebeios amores pronior esset, sed quia sororem amabat, amorem autem dissimulandum censebat. Hanc autem opportunitatem arripuisse videtur Euripides, ut *μελέτην* institueret, in qua aristocratiae et democratiae laudes iuxta se explicarentur.

III. (XX.) Stob. tit. 63. p. 406. Gesn. 65. p. 269. Grot. et Gaisf.

Ἴδοιμι δ᾽ αὐτῶν ἔκγον᾽ ἄῤῥεν᾽ ἀῤῥένων,
πρῶτον μὲν εἶδος ἀξίους τυραννίδος.
πλείστη γὰρ ἀρετὴ τοῦθ᾽ ὑπάρχον ἐν βίῳ,
τὴν ἀξίωσιν τῶν καλῶν τὸ σῶμ᾽ ἔχειν.

Videam meorum liberûm natos mares, Quorum ora celsum praeferant regni decus. Virtutis etenim magna commendatio est Spondens honesta corporis pulchri fides. In primo versu scribendum ἄρσεν᾽ ἀρσένων. V. 2. Athen. XIII. p. 566. B. Porphyrius in εἰσαγωγῇ s. libello περὶ τῶν ἑπτὰ φωνῶν, et ex eo Etymol. M. p. 295. 43. (Cf. Etymol. Gud. p. 163, 28.) Eustath. ad Il. γ′, p. 399, 10. Rom. = 302. 18. citant ἄξιον, sed Stobaei lectionem veriorem esse ostendit Muretus Var. lect. III, 2. Barnes. citat Loensem Epiphyll. V, 1. Seidler. Annam Comn. Alex. praef. Boisson. haec annotavit: „Verba εἶδος ἀξίους τυραννίδος illustravi in Notit. MSS. t. XI, 11. p. 108. ad haec Gregorii Nazianz. Stel. p. 117. τὸ εἶδος ἀληθῶς ἄξιον τυραννίδος. Videndus et Duportus Gnom. p. 18. ad Homerica nobilissima: βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν. Serv. ad Aen. I, 591. *Notandum autem semper reges formosos describi, ut dignitas et auctoritas magis ad sui contemplationem observantiamque alliciat.* Nepos Iphicr. *Fuit autem et animo magno et corpore imperatoriaque forma.* Maxim. Tyr. 26, 1. sic forsan legendus: Σμερδίης Θρᾷξ, ὑπὸ Ἑλλήνων ἁλοὺς, κάλλους μειράκιον βασιλικοῦ. Versum Eurip. respicit Georgius Acrop. Hist. 65. πάντες οἱ μετὰ τοῦ Περσάρχου μεγιστᾶνες τελοῦντες τὸ εἶδος αὐτοῦ (τοῦ Κομνηνοῦ Μιχαὴλ) καὶ τὸ φρόνημα τεθαυμάκασι, καὶ, ὅ φησί τις τῶν παλαιῶν, τυραννίδος ἄξιον ἔκριναν. Adde Chevraeum Misc. p. 329. P. Messiam Div. Lectt. IV, 3.“

IV. (XIII.) Stob. Tit. 89. p. 502 sq. Gesn. 91. p. 369. Grot. et Gaisf.

Τὴν δ᾽ εὐγένειαν, πρὸς θεῶν, μή μοι λέγε·
ἐν χρήμασιν τόδ᾽ ἐστί· μὴ γαυροῦ, πάτερ·
κύκλῳ γὰρ ἕρπει, τῷ μὲν ἔσθ᾽, ὁ δ᾽ οὐκ ἔχει·
κοινοῖσι δ᾽ αὐτοῖς χρώμεθ᾽· ᾧ δ᾽ ἂν ἐν δόμοις
χρόνον συνοικῇ πλεῖστον, οὗτος εὐτυχής.

Ne decora gentis, per Deos oro, pater, Mihi usque iactes; omne id in numis situm est, Quos turbo versat; hic habet, deest alteri: Promiscua est sors ista: sed cuius domo Longissime haeret, nobilem hunc omnes vocant. Nam pro εὐτυχής Grotius legendum suspicabatur εὐγενής, recte, et sic Barnes. συνοικῇ pro συνοικεῖ e Paris. A. dedit Gaisf. His autem verbis et sqq. Macareus videtur respondere ad ea, quae pater dixerat. Sic etiam Grauert p. 56.

V. (XIV.) Sextus Empir. adv. Math. I, 13. s. 271. et s. 278. Plutarch. de aud. poet. p. 34. D. Athenaeus IV. p. 159. D. Stob. Tit. 5. p. 63. Tit. 91. p. 507. Gesn. Tit. 5. p. 35. Tit. 93. p. 377. Grot.

Μὴ πλοῦτον εἴπῃς· οὐχὶ θαυμάζω θεὸν
ὃν χὠ κάκιστος ῥᾳδίως ἐκτήσατο.

Pecuniam ne fare: nil miror deam, Quae pessimorum saepe fit possessio. Grot. Tit. 5. sed 93. *Laudare Plutum parce: non veneror deum. Qui* etc. ὃν καὶ κάκιστος Stob. tit. 5. ὃν καὶ ὁ κάκιστος Plut. Sext. Empir. sed libri scripti ὃν χὠ κάκ. ut habet Stob. Tit. 93. et Barnes. Cf. Schweigh. ad Athen. Animadv. II. p. 541. In fragm. Sophoclis posuit Brunckius. De sententia vid. Wyttenb. ad Plut. p. 287. Macarei haec esse, patrem redarguentis, vidit etiam Grauert p. 57.

VI. (VII.) Stob. Tit. 43. p. 302. Gesn. 45. p. 174. Grot.

Λαμπροὶ δ᾽ ἐν αἰχμαῖς Ἄρεος ἔν τε συλλόγοις
μή μοι τὰ κομψὰ ποικίλοι γενοίατο,
ἀλλ᾽ ὧν πόλει δεῖ, μεγάλα βουλεύοντες εὖ.

Belli domique principes nolim viros In res minutas perdere ingenii decus, Sed ubi necesse est, acre consilium dare. Aristot. Polit. III, 2, 5. partem tantum citat: *Καὶ τὴν παιδείαν εὐθὺς ἑτέραν εἶναι λέγουσι τινὲς τοῦ ἄρχοντος, ὥσπερ καὶ φαίνονται οἱ τῶν βασιλέων υἱεῖς ἱππικὴν καὶ πολιτικὴν παιδευόμενοι. Καὶ Εὐριπίδης φησὶ, Μή μοι τὰ κόμψ', ἀλλ' ὧν πόλει δεῖ· ὡς οὖσάν τινα ἄρχοντος παιδείαν.* In fine Paris. A. *μέγα βουλεύοντες ἀεί.* unde Gaisf. legendum coni. *μεγάλα βουλεύοιντ' ἀεί.* Grauerto p. 55. versus primus post tertium transponendus videtur.

Huc fortasse spectant etiam sqq. versus Macarei, nisi fallor, nuptias alias, praeterquam sororis, recusantis.

VII. (X.) Stob. Tit. 61. p. 386. Gesn. 63. p. 239. Grot.

Τῇ δ' Ἀφροδίτῃ πόλλ' ἔνεστι ποικίλα·
τέρπει τε γὰρ μάλιστα καὶ λυπεῖ βροτούς·
τύχοιμι δ' αὐτῆς, ἡνίκ' ἐστὶν εὐμενής.

Exercet homines sorte diversa Venus; Est quando luctum portat, est quando iuvat: Accedat ad me quum favens est maxime. Versus nutrici Canaces tribuit Grauert. p. 54.

VIII. (XI.) Stob. tit. 69. p. 429. Gesn. 71. p. 292. Grot. et Gaisf.

Κακὸν γυναῖκα πρὸς νέαν ζεῦξαι νέον·
μακρὰ γὰρ ἰσχὺς μᾶλλον ἀρσένων μένει,
θήλεια δ' ἥβη θᾶσσον ἐκλείπει δέμας.

Puella iuveni nupta non recte datur: Nam masculis fert melius aetatem vigor, Muliebre corpus citius in senium cadit. *ἀρσένων* Musgr. et Gaisf. e Par. A. B. pro *ἀῤῥένων*. V. 3. *θηλείας δ'* Gesn. *θηλείας θ'* Paris. A. *θηλεῖα* Barnes. et Grot. *θήλεια δ' ἥβη* iam H. Stephan. schediasm. lib. V, 15. qui annotat. apud Clement. Alex. (Strom. VI. p. 740. 9.) primo versui (in quo ille *γραῖαν* pro *νέαν*) duos alios subiungi a nostris diversos:

ὁ μὲν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἱμείρει λαβεῖν,
ἡ δ' ἐνδεὴς τοῦδ' οὖσα βουλεύει κακά.

quos versus alio se referre in nota MS. ait Valcken. vid. fr. incert. CLVII. Musgr.

IX. (XIX.) Plut. T. II. p. 285. B. Stob. tit. 115. p. 592. Gesn. 117. p. 482. Grot. et Gaisf.

Ἀλλ' ἢ τὸ γῆρας τὴν Κύπριν χαίρειν ἐᾷ,
ἥ τ' Ἀφροδίτη τοῖς γέρουσιν ἄχθεται.

Aut dona Veneris abdicant ultro senes, Aut senis amores ipsa fastidit Venus. Grot. ut legisse videatur *ἥ τ' Ἀφρ.* quae coniectura est Theod. Canteri Var. lect. II, 5. quid illud *τ'* post *ἥ* sibi velit, non docentis. Pro *ἀλλ' ἢ* Heath. *ἀλλ' ἦ*, ut esset interrogatio, vix tamen illa huic loco apta. *ἀλλ' ἦ* etiam Grauert. p. 54. sed interpretans *sed profecto.* Si verum est *ἀλλ' ἤ*, *nisi*, *praeterquam* (vid. quos citavi Gramm. gr. p. 1240. not. *i*) sententia negans praecedere debuit. Versum secundum Plutarch. citat etiam T. II. p. 786. A. et 1094. F. quibus locis confirmatur *γέρουσιν*, quod Grotius e Paris. B. pro *ἐρῶσιν* dedit. Hunc etiam locum nutrici tribuit Grauert. l. c.

X. Schol. Venet. Bekk. ad Aristoph. Pac. 113. *Τὸ δέ ἦ ῥ' ἔτυμός γε εἴρηται παρὰ τὸ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου ἀρ' ἔτυμος φάτειν ἔγνων Αἴολος εὐνάζειν τε τέκνα φίλτατα.* Seidler. corr. sed dubitanter:

Ἆρ' ἔτυμον φάτιν ἔγνων,
Αἴολε, σ' εὐνάζειν τε τέκνα φίλτατα.

Vide loc. Dionys. Halic. supra laudatum.

Iam detecto incesto fratris et sororis amore sequentia locum habuisse videntur, in quibus fr. XI. XIII. XIV. XV. Macarei fuisse suspicor.

XI. (I. et Inc. XV.) Schol. Arist. Ran. 1523. [*Εὐρ. Αἴσχιστον ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις. Δι. Τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖς θεωμένοις δοκῇ*] *παρὰ τὰ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου·*

Τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;

Plutarch. de aud. poët. p. 33. C. *Ὅθεν οὐδ' αἱ παραδιορθώσεις καλῶς ἔχουσιν, αἷς καὶ Κλεάνθης ἐχρήσατο καὶ Ἀντισθένης, ὁ μὲν εὖ μάλα τοὺς Ἀθηναίους ἰδὼν θορυβήσαντας ἐν τῷ θεάτρῳ, Τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ; παραβάλλων εὐθύς, Αἰσχρὸν τό γ' αἰσχρὸν, κἂν δοκῇ, κἂν μὴ δοκῇ.* Serenus apud Stob. tit. V. p. 70. Gesn. p. 71. Gaisford. (p. 145. ed. Lips.) *Εὐριπίδης εὐδοκίμησεν ἐν θεάτρῳ εἰπών· Τί δ' αἰσχρὸν, ἂν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ. Καὶ Πλάτων ἐντυχὼν αὐτῷ, ὦ Εὐριπίδη, ἔφη, Αἰσχρὸν τό γ' αἰσχρὸν, κἂν δοκῇ κἂν μὴ δοκῇ.* Eodem versu ad irridendum Eu-

ripidem usam esse Laidem auctor est Machon apud Athen. XIII. p. 582. C. D. Cf. Porson. ad Eurip. Med. 1343. Grotius in Excerpt. p. 366. vertit: *Quid turpe, nisi quod turpe usus putat?* Haec omnia iam attulerunt Leopard. Emend. I, 7. et Gataker. Advers. misc. posth. c. 10. p. 522. Apud Athen. et in ed. Barnes. est *εἰ - δοκεῖ*. Similis sententia est ut monuit Valcken. in not. Mspta, in Anonymi dissertat. apud Galeum Opusc. mythol. phys. et eth. p. 715. apud Orell. opusc. Graec. vett. sentent. et mor. II. p. 216.

Καὶ γὰρ τὸν ἄλλον ὧδε θνητοῖσιν νόμον
ὄψει διαθρῶν, οὐδὲν ἂν πάντη καλὸν
οὐδ᾽ αἰσχρόν· ἀλλὰ ταῦτ᾽ ἐποίησεν λαβὼν
ὁ καιρὸς αἰσχρὰ καὶ διαλλάξας καλά.

quae Io. North non dubitabat ad Euripidem auctorem referre, cautior Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 268. (ut citat Orell. l. c. p. 643.) Cuius ista sint Tragici, inquit, mihi quidem non liquet. Versus autem Grauert. p. 53. tribuit nutrici Canacen, amorem suum fassam, consolanti opemque suam et consilium pollicenti non longe ab initio fabulae.

XII. (II.) Stob. tit. 4. p. 52. Gesn. p. 29. Grot.

Κακῆς ἀπ᾽ ἀρχῆς γίγνεται τέλος κακόν.

Principia finem non bonum exspectant mala.

XIII. (III.) Stob. tit. 20. p. 171. Gesn. p. 102. Grot.

Ὀργῇ γὰρ ὅστις εὐθέως χαρίζεται,
κακῶς τελευτᾷ· πλεῖστα γὰρ σφάλλει βροτούς.

Quicunque praeceps fertur, ira qua rapit, Malos habebit exitus: fallax via est. Videtur esse filii patrem monentis, ne irae indulgeat. Grauert. p. 58. putat familiaris alicuius esse componere iram regis furentis, luctumque solari conantis, ut sequens etiam fr.

XIV. (IV.) Stob. tit. 22. p. 187. Grot. p. 113.

Σιγᾶν φρονοῦντα κρεῖσσον, ἢ εἰς ὁμιλίαν
πεσόντα. Τούτῳ δ᾽ ἀνδρὶ μήτ᾽ εἴην φίλος,
μήτε ξυνείην, ὅστις αὐτάρκη φρονεῖν
πέποιθε, δούλους τοὺς φίλους ἡγούμενος.

V. 1. ἢ in aliis abesse, in marg. monet Gesn. et abest ab uno Schowii. Grotius pro *πεσόντα* e coni. dedit *φέρειν τι*, et locum sic vertit: *Tacere satius est vel in medium sua*

Afferre placita. At ille nec amicus mihi, Nec sit sodalis, qui satis per se sapit, Ducens amicos Marte captorum loco. Ubi pro *vel* verti debebat *quam*. *φρονοῦντα* quomodo acceperit, non assequor; neque enim, puto, iunxit *φρονοῦντα φέρειν τι*, *sua afferre placita*. Heath. vulgatam scripturam defendit, quam sic interpretatur: *tacere meditantem satius est, quam in colloquium incidentem.* Quasi vero *tacere* quis in *colloquium* incidens possit! Non male Musgrav. *σιγᾶν φρονοῦντα, κρείσσον᾽ εἰς ὁμιλίαν πεσόντα*, *Sapientem tacere* [oportet] *in societatem potentioris incidentem.* Ita *σιγᾶν* e proxime praecedentibus pendet. *κρείσσων ὁμιλία* pro *κρεισσόνων ὁμιλία*, ut *ὁμιλίας τὰς γεραιτέρους* Erechth. XX, 21. et *νέα φροντίς* Med. 48. Valckenaerium coniecisse *εἰς ἀτολμίαν πεσόντα*. „Sic Eurip. p. 199, 18. (XXIX, 22.)" narrat Gaisford. ad Stob.

XV. (XII.) Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 308. Grot. et Gaisf.

Γυναῖκα δ᾽ ὅστις παύσεται λέγων κακῶς,
δύστηνος ἄρα κοὐ σοφὸς κεκλήσεται.

Onerare probris faeminas qui desinit, Facit hoc miseria auctore, non sapientia. Aeolum his versibus iram in filiam effudisse probabiliter coni. Grauert. p. 55.

XVI. (XXI.) Stob. tit. 113. p. 584. Gesn. 115. p. 472. 114. Gaisf.

Οἴ μοι! τίς ἀλγεῖν οὐκ ἐπίσταται κακοῖς;
τίς ἂν κλύων τῶνδ᾽ οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ;

Eheu! dolorem quis malis tantis neget? Quis audiens tantum ista fletu temperet? Propter verba *οὐκ ἂν ἐκβ. δάκρυ* haec citat Koen. ad Gregor. p. 63. ed. Lips. Videntur esse verba Chori audita narratione de Canacae vel Macarei vel utriusque exitu ita exclamantis. Nutricis in extrema fabula lamentantis esse suspicatur Grauert p. 57.

XVII. (V.) Stob. Tit. 35. p. 216. Gesn. p. 140. Grot.

Παῖδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρός, ὅστις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς λόγους οἷός τε συντέμνειν καλῶς.

Illud viri sapientis, o pueri, est opus, Multa efficace proloqui compendio. Hi versiculi sic scripti sunt apud Suid. vv. *οἷος* et *σοῦ* ed. Basil. *σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς ὅστις ἐν βραχεῖ πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν* (*συντεμεῖν* voc.

σοῦ) *λόγους*, ex Aristophane, qui diserte nominatur v. *σοῦ*, Thesmoph. 184 sq. et sic legi iubebat Porson ad Toup. Em. in Suid. T. IV. p. 503. V. 1. Ad *ὅστις* Valcken. in marg. ed. Floril. Grotii adscripsit *εἴ τις*. sed vid. Gramm. gr. §. 632. 6. Verba videntur esse Aeoli filio respondentis; quamquam non repugnem, si quis ab iis Macareum orationem suam exorsum esse contendat. Grauert. p. 54. ordinem rerum in fabula tractatarum post fr. IX. sic exponit: Sequebantur lamentationes mulieris imminente partu extortae, curaeque nutricis: lege v. 45 sqq. (Ovid. Heroid. XI.) Dolore percitus accurrit frater idemque sponsus, plorat, desperat, consolatur, obsecrat (v. 54 sqq.). Iam, ut videtur, Canace digreditur, partuque levatur. Quorum omnium fragmenta quidem supersunt nulla; sed subsidium Suetonius praebet Neron. 21. qui Neronem testetur inter ceteras tragoedias etiam Canacen parturientem cantasse personatum. Cf. Auson. epigr. 84. Cupid. crucif. 38. At iam novus labor:

Media sedet Aeolus aula:
crimina sunt oculis surripienda patris

v. 65 sq. Rationem invenit callida nutrix, quae sacra simulans institui celat frugibus ramisque olivae et levibus vittis. Quod consilium parans his verbis amantes illa alloquitur: *Παῖδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρός*. Mihi haec ipsa verba *σοφοῦ πρὸς ἀνδρός* virum loqui, non mulierem, significare videntur.

XVIII. (XVIII.) Stob. tit. 115. p. 590. Gesn. 117. p. 477. Grot. tit. 116. Gaisf.

Φεῦ, φεῦ! παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει!
γέροντες οὐδὲν ἐσμὲν ἄλλο πλὴν ὄχλος
καὶ σχῆμ᾽, ὀνείρων δ᾽ ἕρπομεν μιμήματα;
νοῦς δ᾽ οὐκέτ᾽ ἐστὶν, οἰόμεσθα δ᾽ εὖ φρονεῖν.

O quam vetusta haec veridica sententia est: Omnes senili aetate plebs tantum sumus Umbraeque rerum somniûmque imagines; Quum nos putemus sapere mens nobis abest. Primus vers. est etiam Dictyis fr. XIV. V. 2. *ἐσμὲν οὐδὲν ἄλλο* Paris. A. et Voss. *ὄχλος* Valcken. ad Ammon. p. 15. in *λόγος* mutari volebat, sed defendit Ruhnken. ad Tim. p. 283 sq. Demosth. de fals. leg. p. 348, 23. *οἱ δ᾽ ἀντιλέγοντες ὄχλος ἄλλως καὶ βασκανία κατεφαίνετο*, cum quo loco Ruhnk. ib. p. 199. comparat Dion. Chrysost. or. LV. p. 561. C. *καὶ ὄχλον ἄλλως καὶ φλυαρίαν ἡγοῦνται.* Seidler conferri iubet Eustath. p. 713, 10. ed. Rom. Goeller ad Dionys. de comp. verb. p. 233. De sententia cf. Wesseling. in nota Erfurdtii ad Soph. Ai. 125. Ab Aeolo haec pronuntiari, post exitum liberorum, recte iudicat Grauert p. 55.

XIX. (Inc. CLXVII.) Galen. de Hippocr. et Plat. dogm. IV, 7. T. V. p. 152. Charter. T. V. p. 418. Kühn.

Εἰ μὲν τόδ᾽ ἦμαρ πρῶτον ἦν κακουμένῳ,
καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόνων ἐναυστόλουν,
εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα
πῶλον χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον·
νῦν δ᾽ ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκὼς πόνων.

Hoc fragmentum H. Steph. in thes. lingu. gr. T. III. p. 1155. B. et Barnes. ad Theseum referebant, fortasse quia paulo ante Galenus locum Thesei commemoraverat, post quem pergit, *οὕτω δὲ εἰρῆσθαί φησι καὶ τά τοιαῦτα· Εἰ μέν* etc. Sed Aeoli esse probabile fit e loco Gramm. Sangerman. in Bekkeri Anecd. p. 105, 25. *Κατηρτυκέναι ἐλέγοντο οἱ μηκέτι βόλον ἔχοντες ἵπποι. Εὐριπίδης Αἰόλῳ.* Latine vertit Cicero Tusc. III, 28. aliter Grotius in Excerptis p. 389. *Si me ista miserum prima spectaret dies, Pernavigassem multa nec pridem mala, Esset gemendi causa, iuvenes equulei Sicut recepto iam recens freno dolent: At iam subactus miseriis occallui.* Vocabulum *καταρτύειν* e schola Pythagorica petitum, ubi de ratione formandi componendique per disciplinam ingenii usurpabatur, illustravit Wyttenbach. ad Plut. de recta audiendi ratione p. 38. C. (p. 320 sqq. ed. Oxon.) Cf. Schneideri lex. graec. s. v. *Κατηρτυκὼς κακῶν*, (cui Valcken. in marg. ed. Barn. adscripsit: L. *κακοῖς*) dictum est, ut *ναυτιλίης σεσοφισμένος* et similia, de quibus vid. Gramm. gr. §. 346. not. 1. p. 655. His versibus illa subiicit Galenus: *Ἔσθ᾽ ὅτε τὰ τοιαῦτα μακρὸς Χρόνος μαλάξει· νῦν δ᾽ ἔθ᾽ ἡβάσκει κακόν.* quorum ultima ex Alcest. 1095. petita sunt, sed hic etiam ab eo, qui conquerentem consolaretur, dici potuerunt.

XX. (XVII.) Stob. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 451. Grot. et Gaisf.

Μοχθεῖν ἀνάγκη· τὰς δὲ δαιμόνων τύχας
ὅστις φέρει κάλλιστ᾽, ἀνὴρ οὗτος σοφός.

Pati necesse est; at quod immittunt dii Bene ferre quisquis didicit, is vere sapit.

XXI. (XVI.) Stob. tit. 102. p. 558. Gesn. 104. p. 429. Grot. et Gaisf.

Ἀεὶ τὸ μὲν ζῇ, τὸ δὲ μεθίσταται κακὸν,
τὸ δ᾽ οὐκ ἔφηνεν αὖθις ἐξ ἀρχῆς νέον.

Hoc viget et ardet, illud effluxit malum; At quod futura sors trahit, cerni vetat. Haec Aeoli esse Grauerto quoque videntur p. 56. Gesn. *τὸ μέν γε ζῇ.* at *γε* deest in Trincav. et Pariss. A. B. Pro *τὸ δ᾽ οὐκ ἔφηνεν* Paris. B. *τὸ δ᾽ ἐξέφηνεν.* Recte Musgr. *τὸ δ᾽ ἐκπέφηνεν.* *αὖτις* Gesn. *αὐτῆς* Paris. A. *αὖθις* Grot.

XXII. (XV.) Stob. tit. 96. p. 531. 98. p. 406. et Gaisf.

Γλυκεῖα γάρ μοι φροντὶς οὐδαμῆ βίου.

Me nulla vitae cura delectat meae. Non Aeoli, sed Macarei, mortem parantis, haec esse videntur Grauerto p. 57. Huc idem refert locum apud Stob. tit. 37. p. 226. Gesn. (nam Grotius eum omisit tit. 39. p. 155. quia in Paris. A. non legitur) Gaisf. tit. 39, 5. qui in Paris. B. ex Euripidis Aeolo sumtus esse dicitur:

ἀλλ᾽ ὅμως
οἰκτρός τις αἰὼν πατρίδος ἐκλιπεῖν ὅρους.

Mihi Macarei esse videtur, a patre in exsilium abire iussi.

XXIII. (VIII.) Stob. tit. 49. p. 352. Gesn. 50. p. 188. et Gaisf.

Τὰ πόλλ᾽ ἀνάγκη διαφέρει τολμήματα.

Audere cogit saepe nos necessitas. Grotius pro *διαφέρει* de coniectura dedit *παραφέρει.* *Διαφέρειν* videtur esse *huc illuc ferre, in diversas partes rapere.* Cf. ad Herc. fur. 565. Hoc versu, quem fr. XVII. subiicit, nutricem conatus suos excusasse suspicatur Grauert p. 54.

XXIV. (IX.) Plutarch. de fort. T. II. p. 98. E. de solert. anim. p. 959. D.

Ἦ βραχὺ σθένος ἀνέρος·
ἀλλὰ ποικιλίᾳ πραπίδων
δεινὰ μὲν φῦλα πόντου
χθονίων τ᾽ ἀερίων τε
δάμναται παιδεύματα.

Ex Aeolo haec esse docuit Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 205. Grot. et Gaisf. Probabiliter locis duobus Plutarchi inter se collatis ita ut cum Musgravio dedi constituit Valcken. diatrib. p. 146 sq. *Ἦ βραχύ,* quod e secundo loco sumsit Valck. priore etiam e cod. D. edidit Wyttenbach. *ἀνέρος* Plut. 2. *ἀνδρὸς* id. 1. Stob. *ποικιλίᾳ* Plut. 1. *ποικιλίαι* Stob. *ποικιλίαις* Plut. 2. Tum Plut. 1. *δεινὰ μὲν πόντου χθονίων τ᾽ ἀερίων τε δάμναται παιδεύματα.* at 2. *δαμᾷ φῦλα πόντου χθονίων τ᾽ ἀερίων τε παιδεύματα.* in quibus *ἀερίων* e Grotii coniectura dedit Wytt. pro *ἐανά.* Ad locutionem *χθονίων παιδεύματα* Seidlero respexisse videtur Lucian. Iove trag. T. VI. p. 224. Bip. *Ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα.* In Excerpta p. 367. retulit Grotius et vertit: *Vis exigua est, quamcunque homini Natura dedit, sed consiliis Variis artes, quae nata mari Et quae terra coeloque domant.* Si coniecturae locus est, suspicer Chorum in hoc carmine ab animi ac corporis viribus hominis eo progressum esse, ut amori tamen eum succumbere exemplo Macarei et Canaces demonstraret. Grauert fraudes nutricis a choro celebrari hoc cantico coni. p. 55.

XXV. Stob. ecl. phys. p. 143. Grot. I, 9. p. 232. ed. Heeren.

Ὁ χρόνος ἅπαντα τοῖσιν ὕστερον φράσει.
Λάλος ἐστὶν οὗτος, οὐκ ἐρωτῶσιν λέγει.

Narrare tempus visa post natis solet. Valde loquax est, nec tacet dum interroges. Codd. Vat. Aug. Escur. ap. Heeren. in marg. habent *Εὐριπίδου Αἰόλῳ.* *λάλος* est e Canteri coni. pro *ἄλλος.*

XXVI. Schol. Venet. ad Arist. Pac. 118. *καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου ἔπος·*

Δοξάσαι ἔστι, κόραι, τὸ δ᾽ ἐτήτυμον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

XXVII. (XXII.) Suidas v. *κλῆρος Ἑρμοῦ.* Photius p. 125. Herm. p. 169. Pors. *κλῆρος Ἑρμοῦ. συνήθεια ἀρχαία· ἔβαλλον οἱ κληροῦντες εἰς ὑδρίαν ἐλαίας φύλλον, ὃ προσηγόρευον Ἑρμῆν· καὶ πρῶτον ἐξῄρουν* (Suid. *ἐξῄρει*) *τοῦτο, τιμὴν τῷ θεῷ ταύτην ἀπονέμοντες· ἐλάγχανεν δὲ ὁ μετὰ τὸν θεόν. Εὐριπίδης ἐν Αἰόλῳ μνημονεύει τοῦ ἔθους τούτου.*

XXVIII. Hesych. *Ἀκρατὲς, ἀσθενές. Εὐριπίδης Αἰόλῳ.*

EX ALCMAEONE.

Fabulae argumentum exposuit Bentlei. epist. ad Mill. p. 467 sq. ed. Lips. *Alcmaeonem, quem antea contortorum anguium et ardentium taedarum verbera nunquam consistere paterentur, aliquando tandem ad sanam mentem in Psophide Arcadiae rediisse.* Apollod. III, 7. 5. *Ἀλκμαίωνα δὲ μετῆλθεν Ἐριννὺς τοῦ μητρῴου φόνου. καὶ μεμηνὼς πρῶτον μὲν εἰς Ἀρκαδίαν πρὸς Οἰκλέα παραγίνεται, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Ψωφῖδα πρὸς Φηγέα* (vid. fr. III.). *καθαρθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ Ἀρσινόην γαμεῖ τὴν τούτου θυγατέρα.* Hinc ductus fabulae titulus *Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος*, commemoratus ab Hesychio vv. *ἀργαίνειν* et *ἀτενής*. Ceteri simpliciter *Ἀλκμαίωνα* vocant. Huc igitur referenda videntur fr. I. II. III. in quibus caedes Eriphyles matris memoratur, etiam fragm. ex Ennii Alcmaeone apud Ciceronem. Vid. P. Scriverii collect. p. 9 sq. Bothii poet. Lat. scenic. V, 1. p. 31 sq. Furore correptum ea in fabula Alcmaconem in scenam prodiisse colligas etiam e locis Comicorum apud Bentl. l. c. Alia narratio est apud Apollod. l. c. de morte Alcmaeonis, et apud Pausan. VIII, 24, 4. p. 646. Kuhn. (Cf. Hygin. fab. 245.) Sed eius nullum in fragmentis indicium deprehendi. At in hoc argumento vix intelligas, quomodo locum invenire potuerint ea, quae ad Corinthum spectant, fr. VII. et XVIII. Sed his locum suum assignat narratio Apollodori III, 7, 7. a Barnesio iam memorata: *Εὐριπίδης δέ φησιν, Ἀλκμαίωνα*

κατὰ τὸν τῆς μανίας χρόνον ἐκ Μαντοῦς Τειρεσίου (*τῆς Τειρ.*) *παῖδας δύο γεννῆσαι, Ἀμφίλοχον καὶ θυγατέρα Τισιφόνην· κομίσαντα δὲ εἰς Κόρινθον τὰ βρέφη δοῦναι τρέφειν Κορινθίων βασιλεῖ Κρέοντι. καὶ τὴν μὲν Τισιφόνην διενεγκοῦσαν εὐμορφίᾳ ὑπὸ τῆς Κρέοντος γυναικὸς ἀπεμποληθῆναι δεδοικυίας, μὴ Κρέων αὐτὴν γαμετὴν ποιήσηται· τὸν δὲ Ἀλκμαίωνα ἀγοράσαντα ταύτην ἔχειν, οὐκ εἰδότα τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, θεράπαιναν· παραγενόμενον δὲ εἰς Κόρινθον ἐπὶ τὴν τῶν τέκνων ἀπαίτησιν καὶ τὸν υἱὸν κομίσασθαι.* Quod igitur iam suspicatus est Bentleius, duplex Euripidis tragoedia fuit, Alcmaeonis nomine inscripta, altera *Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος*, altera *ὁ διὰ Κορίνθου* sec. fr. XVIII. ex quo idem collegit Creuzer. meletem. I. p. 65. not. 15. Duplicem eiusdem fabulae recensionem fuisse ex eo recte colligit Boeckh. de gr. trag. principp. p. 20. 222. quod ad Alcmaeonem respexisse Aristoph. Equ. 1299. quae fabula acta est Ol. 88, 4. Schol. ad eum l. narrat, a Schol. Arist. Ran. 67. autem Alcmaeon Ol. 93, 3. post mortem Euripidis cum Iphig. Aulid. et Bacchis acta esse traditur: *οὕτω δὲ καὶ αἱ διδασκαλίαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου, τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμωνύμως ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας.* Quum autem argumenta fabularum eodem nomine inscriptarum tam diversa fuerint, mihi non duplex eiusdem fabulae recensio, sed duae diversae fabulae fuisse videntur, ut Iphig. Aulid. et Taur. Priorem autem censeo fuisse eam, quae *διὰ Ψωφῖδος* inscribebatur, utpote celebriorem et saepius ab antiquis citatam.

Ἀλκμ. ὁ διὰ Ψωφῖδος.

I. (XVI.) Aristot. Eth. III, 1, 8. *Ἔνια δ' ἴσως οὐκ ἔστιν ἀναγκασθῆναι, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποθνητέον παθόντα τὰ δεινότατα· καὶ γὰρ τὸν Εὐριπίδου Ἀλκμαίωνα γελοῖα φαίνεται τὰ ἀναγκάσαντα μητροκτονῆσαι.* ad quem locum Aspasius seu Eustratius: *τὸν Ἀμφιαράου παῖδα τοῦτον, ᾧ ὁ πατὴρ ἀνελεῖν τὴν μητέρα ἐπέσκηψεν· εἰ δὲ μή, ἔσται τὸν πατέρα λυπῶν, ὅς οὐ δι' ἀξίας αἰτίας ποιῶν τοῦτο ἱστορεῖται. Ἄλλως. παρατίθεται τὸν παρ' Εὐριπίδην Ἀλκμαίωνα, ὡς δι' εὐτελῆ τινὰ ὑπομείναντα μητροκτονῆσαι· λέγει γὰρ παρ' αὐτῷ ὁ Ἀλκμαίων·*

μάλιστα μέν μ' ἐπῆρεν ἐπισκήψας πατὴρ,
ὅθ' ἅρματ' εἰσέβαινεν εἰς Θήβας ἰών.

διὰ γὰρ τούτων ἐντολὰς πατρὸς διηγεῖται, ὡς ἐντειλαμένου αὐτοῦ κτεῖναι τὴν μητέρα καὶ καταρασομένου αὐτοῦ, εἰ μὴ ἀποκτείνῃ, ἀκαρπίαν τε γῆς καὶ ἀτεκνίαν, ὧν οὐδὲν ἦν ἄξιον τοιοῦτον κακὸν ἀναγκάσαι ποιῆσαι τινά. Grot. Exc. p. 368. *At me incitavit maxime exhortans pater Tunc quum ipse currum scanderet Thebas petens.* In graecis habet ἐπῆρεν ἐπισκ. λόγοις, Ὅταν ἅρμ.

II. (XVII.) Schol. Pind. Nem. 4, 32. *Ἀμφιτρύωνος* ἀντὶ πατρωνυμικοῦ τοῦ Ἀμφιτρυωνίδου· — — ὡς Ὅμηρος λέγει Ὑπερίονος Ἠελίοιο ἀντὶ τοῦ Ὑπεριονίδου, καὶ Εὐριπίδης·

Ὅ σοι χρυσοῦν ἀπώλεσ', Οἰδίπους δ' ἐμὲ,
χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

Valcken. diatr. p. 151. C. „Sed quo tandem modo nobis persuadebit, qui tot suae nobis dedit imperitiae documenta, Pindari Scholiastes, Euripidem filio dedisse nomen paternum Oedipodis, toties in suis fabulis commemorati? Corrige Grammatici peccatum vel Codicis quo fuit usus: nam mihi vix dubium est, quin scripserit Euripides - - ἀπώλεσ'· Ὠιδίπου δ' ἐμὲ Χρυσ. ἐν. ὅ. Χρυσός γέ τοί σ' impleret forsan minus absurde versum primum." Ὠιδίπου pro ὁ Οἰδ. (ut ὦνος ὠνοχόος pro ὁ οἶνος, ὁ οἰνοχόος) probat etiam Boeckh. ad Pind. Schol. p. 452. Sed σ' si verum esset, haec verba essent Alcmaeonis ad patrem vel matrem, quorum neutrum nec in hac fabula locum habere potuit, nec in alia, quum Alcmaeo infelix factus sit interfecta demum post mortem patris matre, ut absurdum fuisset, alterutrum ex his tanquam vivum alloquentem ea addere quae non nisi post mortem eorum facta sunt. Itaque legendum videtur ὅ τοι χρυσός σφ' ἀπώλεσ' vel ὅ τοι χρυσός νιν ὤλεσ.' σφε vel νιν, Amphiaraum. χρυσοῦν quidem e sq. versu facile huc transferri potuit. Barnes. in Add. dederat ὅ, σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Ὀ. a quo deceptus Toup. Em. in Suid. T. II. p. 11. legendum coni. οὔ σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', verba esse Eriphylae ad filium ratus. De aureo monili a Polynice Argos delato Valck. laudat Columnam ad Ennii fragm. p. 282. Ex Alcmaeone autem haec petita esse recte Barnes. suspicatus esse videtur.

III. (XI.) Suidas v. πενθερά. Photius ib. p. 300. Herm. p. 410. Pors. *Πενθερὰ τῷ νυμφίῳ ἡ τῆς κόρης μήτηρ, καὶ πενθερὸς ὁ πατήρ. Εὐριπίδης δὲ γαμβρὸν αὐτὸν παρὰ τάξιν λέγει· ὁ γοῦν Ἀλκμαίων τῷ Φηγεῖ φησί·*

Καί σ', ὦ γεραιὲ, τήν τε παῖδα μὴ δοὺς ἐμοὶ
γαμβρὸν νόμιζε καὶ πατὴρ σωτήρ τ' ἐμός.

Rectius Photius γαμβρὸς νομίζῃ, quod et e Suidae explicatione patet et e sqq. nominativis. V. 1. Photius μὴ δῷς, sed recte cod. D. παῖδα δοὺς, omisso μή. Grotius in Exc. p. 369. em. καὶ σύ γε, γεραιὲ, σήν γε παῖδ' ἣν δῷς ἐμοὶ Γαμβρὸς νομίζῃ - - *Ego te, mihi si colloces natam, senex, Socerum putabo, sospitatorem et patrem.* et sic dedit Barnes. omisso tamen γε post σύ. Toup. ad Suid. T. II. p. 46. σὺ δ', ὦ γεραιὲ, παῖδα τὴν σὴν δοὺς ἐμοὶ γαμβρὸς νομίζῃ. Heath. p. 163. σὺ δ' ὦ γερ. Valcken. ad Phoen. 431. p. 160. καὶ σύ γε, γεραιὲ, τήνδε παῖδα δοὺς ἐμοὶ γαμβρὸς νομίζου. Porson Append. Toup. Em. T. IV. p. 466. σὺ δ' ὦ γεραιὲ, τήνδε παῖδα δοὺς ἐμοί. „In altero νομίζῃ recte habet Photius MS." tandem V. D. in *Edinb. review* XXI. p. 333. σὺ δ', ὦ γερ. τήν τε π δοὺς ἐμοὶ Γ. νομίζει, καὶ πατὴρ σωτήρ τ' ἐμός. ut τε ante παῖδα positum referatur ad καὶ πατ.

IV. Hesych. *Ἀργαίνειν, λευκαίνειν. Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι διὰ Ψωφῖδος.* ubi Musur. dedit διὰ ψηφίδος, Codex autem, teste Schowio p. 133. habet: διὰ . . φίδος. Ψωφῖδος Bentl. Eustath. ad Od. β p. 1430, 62. Rom. = 75, 18. Basil. ἐκεῖθεν καὶ ἀργᾶντες ταῦροι παρὰ Πινδάρῳ, καὶ ἀργαίνειν τὸ λευκαίνειν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀλκμαίωνι.

V. (XV.) Hesych. *Ἀτενής.*

Ἥκω δ' ἀτενὴς ἀπ' οἴκων

Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι τῷ διὰ Ψωφῖδος. (sic Salmas. Cod. ψοφίδος), συντείνασα. *contento gradu*, ut recte Kuster. non, ut Musgrav. *recta ab aedibus venio.*

Ἀλκμ. ὁ διὰ Κορίνθου.

VI. Schol. Hesiod. Sc. Herc. in cod. Schellersheim. p. 61. recta apud Creuzer. meletem. p. 65. ὥσπερ ἐν Ὀρέστῃ· σίγα σίγα, λευκὸν ἴχνος ἀρβύλης· καὶ ἐν Ἀλκμαίωνι τῷ διὰ Κορίνθου·

Φίλε φίλε πρόβατε μόλε τίς· ὁ δὲ σποδαπὸς ὁ ξένος Κορίνθιος ἔμολε ἀγχίαλος.

quae sic emendavit Hermann. in litteris ad me datis, quibus primus illud fragm. mecum communicabat:

φίλαι, φίλαι,
πρόβατε, μόλετε· τίς ὅδε, ποδαπὸς ὁ ξένος
Κορινθίοις ἔμολεν ἀγχίαλος;

e quibus ultimus versus e dipodia iambica constat cum dochmio. Chori verba esse etiam e metro apparet.

VII. (VIII.) Stob. tit. 88. p. 500. Gesn. 90. p. 363. Grot. et Gaisf.

Ὦ παῖ Κρέοντος, ὡς ἀληθὲς ἦν ἄρα,
ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν ἐσθλὰ γίγνεσθαι τέκνα,
κακῶν δ' ὅμοια τῇ φύσει τῇ τοῦ πατρός.

Fili Creontis, quam vetus sententia Est vera, fortes procreari fortibus, Maloque ab ortu proseri sobolem malam. Barnes. huic fragm. subiunxerat aliud, quod ibidem legitur, sed a nostro distinctum in ed. Gesn. nam in Trincavell. deest. Musgrav. inter incerta retulit LXIII. Boissonad. Barnes. sequitur.

Sequentia ad utram fabulam spectent, non ausim definire.

VIII. (I.) Aristoph. Eq. 1299.

Οὐδὲ πυνθάνεσθε ταῦτ', ὦ παρθένοι, τἀν τῇ πόλει;

ubi Schol. *ὁ στίχος δὲ παρὰ τὰ ἐξ Ἀλκμαίωνος Εὐριπίδου.* Itaque, si vera est coniectura mea supra proposita, Alcmaeonem *τὸν διὰ Ψωφῖδος* priorem fuisse, ad hanc fabulam fragmentum referendum erit. Pausan. l. c. *Τέθαπται δὲ καὶ Ἀλκμαίων ἐν Ψωφῖδι ὁ Ἀμφιαράου, καί οἱ τὸ μνῆμά ἐστιν οἴκημα οὔτε μεγέθει οὔτε ἄλλως κεκοσμημένον. περὶ δὲ αὐτὸ κυπάρισσοι πεφύκασιν ἐς τοσοῦτον ὕψος ἀνήκουσαι, ὥστε καὶ τὸ ὄρος τὸ πρὸς τῇ Ψωφῖδι κατεσκιάζετο ὑπ' αὐτῶν. ταύτας οὐκ ἐθέλουσιν ἐκκόπτειν ἱερὰς τοῦ Ἀλκμαίωνος νομίζοντες· καλοῦνται δὲ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων παρθένοι.* Quid? si Euripides in has arbores, mutata forma, transisse virgines, quas hoc versu compellat, finxit et ita Aristophani sui irridendi ansam dedit: nam is *παρθένους* vocat triremes *τὰς μήπω πλεύσασας.*

IX. (II.) Stobaeus tit. 22. p. 188. Gesn. p. 115. Grot. et Gaisf.

*Ταπεινὰ γὰρ χρὴ τοὺς κακῶς πεπραγότας
λέγειν, ἐς ὄγκον δ' οὐκ ἄνω βλέπειν τύχης.*

Demissa fari cladibus pressos decet, Non pristinae respicere fortunae decus. Similis sententia est versiculi ap. Plutarch. de aud. poët. p. 28. C. *Μικρὸν φρονεῖν χρὴ τὸν κακῶς πεπραχότα.* (leg. *πεπραγότα.*) de quo Wyttenb. ad l. p. 259.

X. (IX.) Stob. ib. p. 187. Gesn. p. 113. Grot.

*Ὁρᾶτε τὸν τύραννον, ὡς ἄπαις γέρων
φεύγει· φρονεῖν δὲ θνητὸν ὄντ' οὐ χρὴ μέγα.*

Spectate regem, qui senex, orbus fugit. Spirare nimium magna mortalem nefas. Cic. Fin. 4, 23, 62. - - *qui aeque vir bonus* multis modis *esset, ut Ennii Alcmaeo,* Circumventus morbo, exsilio atque inopia. Haec de Alcmaeone dici potuerunt in Ennii fabula, cuius quum fragmenta plurima ad furorem Alcm. exhibendum spectent, ex Alcm. *τῷ διὰ Ψωφῖδος* ducta esse videtur; at Euripidis Alcmaeo quomodo iam tum *γέρων* appellari potuit? Nec in altera fabula haec verba locum habere potuerunt, quum nusquam memoratum legamus, Alcmaeonem regno eiectum et liberis orbum Corinthum venisse. An igitur de Creonte illa valent? etsi huius fortuna quae fuerit in ea fabula, non magis constat.

XI. (III.) Stob. tit. 47. p. 343. Gesn. 49. p. 187. Grot. et Gaisf.

Φεῦ φεῦ, τὰ μεγάλα μεγάλα καὶ πάσχει κακά.

Heu magna magnis sunt malis obnoxia. Ad *πάσχει* Valck. annotavit: alibi *τίκτει.*

XII. (Inc. XXIX.) Stob. tit. 22. p. 187. Gesn. p. 111. Grot. et Gaisf.

*Βροτοῖς τὰ μείζω τῶν μέσων τίκτει νόσους·
θεῶν δὲ θνητοὺς κόσμον οὐ πρέπει φέρειν.*

Salubre non est quidquid excessit modum, Nec divûm honores capere mortales decet. Ad Alcmaeonem refertur in Codd. Schow.

XIII. (IV.) Stob. tit. 60. p. 384. Gesn. 62. p. 235. Grot. et Gaisf.

Μέτεστι τοῖς δούλοισι δεσποτῶν νόσου.

In servum herilis magna pars recidit mali.

XIV. (V.) Stob. ibid.

Ὅστις δὲ δούλῳ φωτὶ πιστεύει βροτῶν,
πολλὴν παρ' ἡμῖν μωρίαν ὀφλισκάνει.

Quicunque servo praebet aures credulus, Supplicia magna debet imprudentiae.

XV. (VI.) Stob. tit. 67. p. 423. Gesn. 69. p. 286. Grot. et Gaisf.

Γυναῖκα καὶ ὠφέλειαν καὶ νόσον ἀνδρὶ φέρει μεγίσταν, ἐδίδαξα τοὐμῷ λόγῳ. Init. Gesn. corrigebat *γυνή*, quod receperunt Grotius et Barnes. hic etiam ed. *γυνὴ γὰρ ὠφέλ.* Tum Grotius et Barnes. *ἐκδιδάσκετ' ἐμῷ λόγῳ*, quasi *ἐκδιδάσκειν* idem esset quod *ἐκμανθάνειν*. Paris. A. *τῷ ἐμῷ*. Valcken. in diatrib. p. 149. sic versus scribit e choro petitos:

Γυναῖκα δ' ὠφέλειαν
καὶ νόσον ἀνδρὶ φέρειν μεγίσταν,
ἐδίδαξα τὠμῷ λόγῳ.

in quibus eum scribere voluisse censeo *γυναῖκα κὠφέλειαν*, ut edidit Musgrav.

XVI. (VII.) Stob. tit. 77. p. 454. Gesn. 79. p. 339. Grot. et Gaisf.

Τὰ τῶν τεκόντων ἅς μετέρχεται θεὸς
μιάσματα.

Commissa quae sunt in parentes, haec deus Persequitur ultor. Quam interpretationem damnans Valcken. ad Hippol. 826. haec monet Graecis significari, *ab ipsis parentibus commissa, quae deus ultor in liberis persequitur.* Plutarch. de sera num. vind. II. p. 556. E. *ἃ γὰρ Εὐριπίδης ἐγκαλεῖ καὶ παῤῥησιάζεται πρὸς τοὺς θεοὺς τὰ τῶν τεκόντων σφάλματα εἰς τοὺς ἐγγόνους* (scr. *ἐκγόνους*) *τρέποντας, αἰτιᾶσθαι νόμιζε καὶ τοὺς σιωπῶντας ἡμῶν.* Ibid. p. 562. F. *Ὅθεν οὐδὲ πάντα τὰ τῶν τεκόντων σφάλματα εἰς τοὺς ἐκγόνους οἱ θεοὶ τρέπουσιν.* Haec Grotius in Excerpta retulit p. 422. sic versa: *In posterorum capita mos Dis vertere Culpas parentum.* Cf. Wyttenb. ad Plut. p. 63. (p. 381. ed. Oxon.) Sed hic locus a nostro diversus esse videtur. Vid. fr. inc. trag. CXXXIII.

XVII. (XII. XIII.) Erotianus v. *σκεθροτέραν* p. 342. *Βακχεῖος ἐν ά φησὶν ἀληθεστέραν, ἀλλ' ουκ ὀρθῶς. Κεῖται καὶ ὅτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκριβοῦς λογισμοῦ τὸ σκεθρόν· ὡς καὶ Εὐρ. ἐν Ἀλκμαίωνι φησί·*

Γυναῖκες, ὁρμήθητε, μήδ' ἀθυμίαν
σχέθῃ τις ὑμῶν· ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὁρᾶν
ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.

Iam pergite ergo, feminae, nec cuipiam Delinquat animus; ista cum cura omnia Speculanda nobis artis hoc profitentibus. Grot. Exc. p. 368. Scripsit enim *μήδ' ἀθυμίᾳ Σχεθῇ τις ὑ.* V. 1. Erot. *ἀτιμίαν*. Secundo v. apud Erotian. est *σκεθρήν τις ὑμῶν. ταῦτα* (Al. *ταύτης*) *γὰρ σκεθροβόραν*. Pierson ap. Valcken. diatr. p. 149. duo haec fragmenta esse suspicabatur, quorum prius sic esset constituendum: *Γυν. ὁρμ. μήδ. ἀτιμίαν Σκεθρήν τις ὑμῶν* (*καταχεῇ* vel simile quid.) Eum secutus est Musgrav. Scalig. emend. *ἀθυμία*, eumque secutus Grotius. Elmsl. ad Eur. Heracl. 272. em. *μήδ' ἀθυμία Σχέθῃ τις ὑμᾶς.* Cf. id. ad Med. 995. Loqui videtur extispex aliquis.

XVIII. (X.) Stob. tit. 77. p. 455. Gesn. 79. p. 339. Grot. et Gaisf.

Ἢ τί πλέον εἶναι παῖδας ἀνθρώποις, πάτερ,
εἰ μὴ 'πὶ τοῖς δεινοῖσιν ὠφελήσομεν;

Nam quo parentes liberos optent sibi, Si non feramus rebus afflictis opem? Valck. diatr. p. 150. em. *τί πλεῖον εἶναι π. ἀ. π.* litteram *η* e sq. *τί* ortam dicens

XIX. (XIV.) Priscian. lib. XVIII, 25. p. 205. T. II. ed. Krehl.

Ἐπεὶ τεκόντος οὐδὲν ἐντρέπῃ πατρός.

Quando nihil verere genitorem tuum. Grot. Exc. p. 368. Sic Grot. Barn. et Krehl. ex ed. Ascens. quae habet *ἔπ' οὔτεκοντος* etc. *ἐπ'* etiam rell. libri. Ald. al. *ἐπ' οὔτ' ἐκόντος οὐδὲν ἐντρέπει* (sic etiam Iunt.) *πατρός.* Putsch. p. 1182. *Τί τοῦτ' ἐκόντος οὐδὲν ἐντρέπει πατρός.* Sed articulus vix omitti poterat. Itaque recte Musgr. *Τί; τοῦ τεκόντος οὐδὲν ἐντρέπει πατρός.* Valck. ad Phoen. 576. et diatr. p. 149. em. *Πιθοῦ· γέροντος οὐδὲν ἐντρέπει πατρός;* Videtur haec loquentem patrem inducere Alcmaeon.

EX ALCMENA.

In tanta fabularum Alcmenae varietate difficile est dicere, quae res argumentum huic tragoediae dederit. Quum tamen Sthenelus commemoretur, mihi quidem probabile est, exsilium Amphitryoni et Alcmenae post mortem Electryonis a Sthenelo impositum in ea explicatum fuisse; de quo Apollod. II, 4, 6. ὁ Ἠλεκτρύων τὸν τῶν παίδων θάνατον βουλόμενος ἐκδικῆσαι, παραδοὺς τὴν βασιλείαν Ἀμφιτρύωνι καὶ τὴν θυγατέρα Ἀλκμήνην, ἐξορκίσας ἵνα μέχρι τῆς ἐπανόδου παρθένον αὐτὴν φυλάξῃ, στρατεύειν ἐπὶ Τηλεβόας διενοεῖτο. ἀπολαμβάνοντος δὲ αὐτοῦ τὰς βόας, μιᾶς ἐκθορούσης, Ἀμφιτρύων ἐπ᾽ αὐτὴν ἀφῆκεν ὃ μετὰ χεῖρας εἶχε ῥόπαλον· τὸ δὲ ἀποκρουσθὲν ἀπὸ τῶν κεράτων εἰς τὴν Ἠλεκτρύωνος κεφαλὴν ἐλθὸν ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὅθεν λαβὼν ταύτην τὴν πρόφασιν Σθένελος παντὸς Ἄργους ἐξέβαλεν Ἀμφιτρύωνα καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος αὐτὸς κατέσχε.

I. Schol. Arist. Ran. 540. Suidas v. ταῦτα πρὸς ἄλλον. Μετακυλινδεῖν. ὅμοιον τῷ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου·

Οὐ γάρ ποτ᾽ εἴων Σθένελον εὐτυχῆ
χωροῦντα τοῖχον τῆς δίκης ἀποστερεῖν.

παροιμία δέ ἐστι πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον ῥέπειν ἐπὶ τῶν περὶ τὸ λυσιτελοῦν αὐτοῖς ἀεὶ στρεφομένων. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπιβατῶν τῆς νεὼς, ὅταν θατέρου μέρους αὐτοῖς κατακλυζομένου πρὸς τὸ ἕτερον οὗτοι μεθίστανται. Grot. Exc. p. 368. *Nunquam siissem Sthenelon ego partes sequi Feliciores et tibi esse iniurium.* Küster. ad h. l. versum 1. supplet legens οὐ γάρ ποτ᾽ εἴων τὸν Σθέν.

πρὸς εὐτυχῆ Χ. τ. rectius Grotius. οὐ γάρ ποτ᾽ εἴων Σθέν. εἰς τὸν εὐτ. ut habet Suid. quod et recepit Musgr. et sic citat Porson. ad Eurip. Or. 885. In altero versu σ᾽ ante ἀποστερεῖν inseruit Grot. Cf. Gataker. Advers. p. 523. G. Wyttenbach. ad Plut. p. 210.

II. Schol. ad Arist. Ran. 93. Suid. v. χελιδόνων μουσεῖα. Χελιδόνων μουσεῖα. παρὰ τὰ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου·

Πολὺς δ᾽ ἐνεῖρπε κισσὸς, εὐφυὴς κλάδος,
χελιδόνων μουσεῖα.

(ἀντὶ τοῦ βάρβαρα καὶ ἀσύνετα. καὶ γὰρ παροιμία ἐπὶ τῶν βαρβάρων καὶ πολυλόγων καὶ ἐπαχθῶν ἐστι ταττομένη. Haec ad Arist. locum spectant. Suid. habet ἀνεῖρπε pro ἐνεῖρπε. Cod. Ravenn. ἂν εἶρπε. idem ἐκ φυῆς. V. 2. μουσεῖον Suid. et Rav.

III. Stob. tit. 39. p. 241. Gesn. 43. p. 167. Grot. et Gaisf.

Ἀτρέκεια δ᾽ ἄριστον ἀνδρὸς
ἐν πόλει δικαίου πέλει.

Res est optima veritas Iusti in principis urbe.

IV. Stob. tit. 43. p. 302. Gesn. 45. p. 175. Grot. et Gaisf.

Ἴστω δ᾽ ἄφρων ὢν, ὅστις ἄνθρωπος γεγὼς
δῆμον κολούει, χρήμασιν γαυρούμενος.

Desipere cesset, se quoque esse hominem memor, Qui fretus opibus patriae insultat suae.

V. (XIV.) Stob. ibid.

Τὸν εὐτυχοῦντα χρὴ σοφὸν πεφυκέναι.

Hominem beatum sapere praecipue decet.

VI. (V.) Stob. tit. 60. p. 384. Gesn. 62. p. 234. Grot. et Gaisf.

Ἀεὶ δ᾽ ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι· ταῦτα γὰρ
δούλοις ἄριστα· κἀφ᾽ ὅτῳ τεταγμένος
εἴη τις, ἁνδάνοντα δεσπόταις ποιεῖν.

Domino placendum est: hoc enim servo expedit. Quic-

quid laboris imperatur, hoc suae Efficere fidei specimen atque industriae. Musgr. v. 3. τοῖς φίλοις pro δεσπόταις, quod a Grotio pro τοῖς φίλοις repositum dicit, sed falso.

VII. (VI.) Stob. tit. 81. p. 474. Gesn. 83. p. 347. Grot. et Gaisf.

Δεινόν τι τέκνων φίλτρον ἔθηκεν
θεὸς ἀνθρώποις.

Insevit homini maximos stimulos deus In prolem amoris. Sic recte versus descripsit Musgr. quum in Trinc. Gesn. unus versus fuisset; quo inductus Grotius, ut iambicos efficeret, scripsit: Δ. τι φίλτρον τέκνων ἀνθρώποις θεὸς Ἔθηκεν. spondeum quarto loco ponens.

VIII. (VII.) Stob. tit. 90. p. 505. Gesn. 92. p. 373. Grot. et Gaisf.

Ἀλλ' οὐδὲν ηὑγένεια πρὸς τὰ χρήματα·
τὸν γὰρ κάκιστον πλοῦτος εἰς πρώτους ἄγει.

Contendere opibus clara nobilitas nequit: Namque infimos ad summa divitiae vehunt.

IX. (VIII.) Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 379. Grot. et Gaisf.

σκαιόν τι χρῆμα πλοῦτος ἥ τ' ἀπειρία.

Odiosa res est imperita opulentitas. Valcken. annotavit, in MS. Stob. Leid. esse χρῆμ' ὁ πλοῦτος, in quo verus esse potest articulus, potest vero etiam a Grammatico additus tum propter locos ibidem a Stobaeo allatos, δεινόν ἐστ' ὁ πλοῦτος e Carcino, ὁ πλοῦτος ἀμαθία, Ἄδικον ὁ πλοῦτος etc. (at sine artic. Eur. Hipp. fr. X. Ino fr. IV.) tum propter sequens ἥ τ' ἀπειρία. At vid. Gramm. gr. p. 553 sq.

X. (IX.) Stob. tit. 97. p. 538. Gesn. 99. p. 417. Grotius et Gaisf.

Ἀλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα, γενναίως ἴσως
ἔπραξας, αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ
μισῶ· λογισμὸς τοὔργον οὐ νικᾷ ποτέ.

Generosa sunt tua forte, sed prudentia Carent facinora: non placet laudabilis Miseria: praestat quippe res rumoribus. V. 1. legendum videtur γενναίως δ' ἴσως. De ἀλλὰ γὰρ vide quae monui ad Phoen. 371. Pro λογισμός marg. Gesn. Paris. A. B. λογισμούς. Post hanc vocem in A. Voss. Trincav. sequitur γάρ, hinc Porsonus, teste Gaisf. λόγος γάρ. recte. *sermones hominum laudantium nunquam potiores sunt re ipsa* i. e. infelici eius, qui laudatur, conditione. λογισμός est *consideratio*, *deliberatio rei*, non *sermocinatio*, ut Heath vertit. Verba esse videntur Amphitryonis.

XI. (X.) Stob. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 451. Grot. et Gaisf.

Ἀλλ' εὖ φέρειν χρὴ συμφορὰς τὸν εὐγενῆ.

Adversa recte ferre generosum decet. εὐγενῆ Paris. A. B. Grot. Barn. pro εὐμενῆ.

XII. (XI.) Stob. tit. 110. p. 581. Gesn. 112. p. 465. Grot. 111. Gaisf.

Θάρσει· τάχ' ἂν γένοιτο· πολλὰ τοῖς θεοῖς
κἀκ τῶν ἀέλπτων εὔπορ' ἀνθρώποις πέλει.

Fortem indue animum: saepe sunt a dis bona Exorta hominibus unde non speraverant. Musgrav. legendum coni. πολλοί τοι θεὸς — τέμει vel ἐλᾷ, (τοι etiam Valcken. adscripsit supra τοῖς) Iacobs Exercit. p. 214. πολλά τοι θεὸς κἀκ τῶν ἀέλπτων εὔπορ' ἂν βροτοῖς τέκοι. Lobeck ad Soph. Ai. 716. πολλά τοι θεὸς — τελεῖ. Erfurdt, teste Herm. nihil nisi πολλὰ σὺν θεοῖς mutabat.

XIII. (XII.) Stob. tit. 113. p. 584. Gesn. 115. p. 473. Grot. et Gaisf.

Σοφώτεροι γὰρ συμφορὰς τὰς τῶν πέλας
πάντες διαιρεῖν, ἢ τύχας τὰς οἴκοθεν.

Aliena cuncti rectius multo solent Diiudicare quam sua ipsorum mala. Valck. adscripsit: an διαθρεῖν, et ad Grotii interpretationem: Terent. respiciens fortasse ad illa ex Andria II, 1, 9. *Facile omnes quum valemus, recta consilia aegrotis damus.* Qui apud Stob. sequuntur quatuor versus, quorum quartum iam separaverat Grotius, ex Eurip. Alcest. 1081. sumtum, eos e comoedia aliqua petitos esse et Grotius apud Gaisf. et Valck. in nota MS. ad h. l. monuerunt; seclusit etiam Musgr.

XIV. (inc. XVI.) Stob. tit. 8. p. 97. Gesn. p. 53. Grot. et Gaisf.

Ὁ φόβος, ὅταν τι σώματος μέλη πέρι,
λέγειν καταστὰς εἰς ἀγῶν᾽ ἐναντίον
τό τε στόμ᾽ εἰς ἔκπληξιν ἀνθρώπων ἄγει,
τόν νοῦν τ᾽ ἀπείργει μὴ λέγειν ἃ βούλεται·
τῷ μὲν γὰρ ἔνι κίνδυνος, ὁ δ᾽ ἀθῷος μένει·
ὅμως δ᾽ ἀγῶνα τόνδε δεῖ μ᾽ ὑπεκδραμεῖν·
ψυχὴν γὰρ ἆθλα τιθεμένην ἐμὴν ὁρῶ.

Quoties periclum cernitur vitae, timor Causae tuendae ductus in certamina Os hominis ipsum cogit obstupescere, Mentemque prohibet, quae loqui cuperet, loqui, Ut quae periclum non subit par corpori. Exhauriendus est mihi tamen hic labor, Cui posita merces aut mea est mors aut salus. Schow. e Codd. B. C. ad Alcmenen retulit. V. 2. pro λέγειν Valcken. diatr. p. 220. legendum coni. λόγων, ut iungerentur εἰς ἀγῶνα ἐναντίον λόγων. Vulgatum defendit Wyttenbach. ad Plut. p. 148. E. i. e. p. 924. vertens *ad dicendum consistens.* At tunc εἰς ἀγῶν᾽ ἐναντίον nimis nude positum est, ut quis ἀγὼν significetur, vix intelligas. — εἰς ἀγῶν᾽ ἐ. Grotius dedit e Scalig. emendat. pro ἐπ᾽ ἀγ. Musgr. ed. ὅταν τις σώματος μέλλει πέρι λέγειν, κατ. τὶς et μέλλει est in Paris. B. illud a m. sec. V. 5. τῷ μέν nim. τῷ νῷ, ὁ δὲ sc. φόβος quo significatur ὁ φοβούμενος, sicut νοῦς eum declarat, *qui ratione et consilio fortis est.* V. 6. legendum videtur ὑπερδραμεῖν, ut est in Paris. a m. sec. ὑποδραμεῖν a m. prima, etsi ὑπερδραμεῖν ἀγῶνα pro νικᾶν ἀγ. sola analogia tuetur: nam ὑπεκδραμεῖν ἀγ. est *vitare certamen*, quod vix aptum est sententiae. Vid. Valck. ad Phoen. 581. Schaef. ad Soph. Antig. 455. V. 7. pro τιθεμένην Valck. τεθειμένην, Lobeck. ad Soph. Ai. p. 345. κειμένην. Neutro opus esse videtur.

XV. Stob. tit. 96. p. 530. Gesn. 98. p. 405. Grot. et Gaisf.

Ἀλλ᾽ ἡμέρα τοι πολλὰ καὶ μέλαινα νὺξ
τίκτει βροτοῖς. — —

Sed plurima Dies et atra nox ferunt mortalibus. Ad Alcmenen refert Cod. Vossian. et Arsen. apud Gaisf.

XVI. (XIII.) Pollux X, 117. πανὸς καὶ φανὸς ἡ λαμπάς, ὡς ὅταν φῇ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδης·

Πόθεν δὲ πεύκης πανὸν ἐξεῦρες λαβεῖν.

Sic MS. apud Iungerm. non φανόν, ut vulgo. De voce πανός vid. Nunnes. ad Phryn. p. 59 sq. ed. Lobeck. Pierson. Veris. p. 3 sqq. Blomfield. gloss. Agam. 275.

XVII. Hesych. Ἀμολγὸν νύκτα Εὐριπίδης Ἀλκμήνῃ ζοφερὰν καὶ σκοτεινήν. Vid. Buttmann. Lexil. II. p. 43.

EX ALEXANDRO.

Alexandrum fabulam inscriptam fuisse, non Alexandram, optime demonstravit Osann. in Wolfii analectis T. II. p. 529. ex eo, quod in inscriptione marmoris a Winkelmanno editi (vid. supra p. 2.) Ἀλέξανδρος memoratur; quo accedit quod in Stobaei Cod. Paris. apud Gaisf. ubique est Εὐρ. Ἀλεξάνδρου vel Ἀλεξάνδρῳ. Aelianus etiam V. H. II, 8. Euripidem Ol. 91. vicisse ait Ἀλεξάνδρῳ, et Clem. Alex. Strom. IV, p. 483. citat Euripidem ἐν Ἀλεξάνδρῳ. IV. p. 621. ἐξ Ἀλεξάνδρου. Ἀλεξάνδρος etiam Boisson. Argumentum fabulae exponi ab Hygino fab. 91. idem acute vidit Osann. Hygini verba haec sunt: *Priamus Laomedontis filius quum complures liberos haberet ex concubitu Hecubae, Cissei sive Dymantis filiae, uxor eius praegnans in quiete vidit se facem ardentem parere, ex qua serpentes plurimos exisse. Id visum omnibus coniectoribus quum narratum esset, imperant quidquid pareret necaret, ne id patriae exitio foret. Postquam Hecuba peperit Alexandrum, datur interficiendus; quem satellites misericordia exposuerunt. Eum pastores pro suo filio repertum expositum educarunt, eumque Parim nominaverunt. Is quum ad puberem aetatem pervenisset, habuit taurum in deliciis; quo quum satellites missi a Priamo, ut taurum aliquis adduceret, venissent, qui in athlo funebri, quod ei fiebat, poneretur, coeperunt Paridis taurum abducere. Qui perse-*

cutus est eos et inquisivit, quo eum ducerent. Illi indicant se eum ad Priamum adducere, qui vicisset ludis funebribus Alexandri. Ille amore incensus tauri sui descendit in certamen et omnia vicit (πάντα ἐνίκα), *fratres quoque suos superavit. Indignans Deiphobus gladium ad eum strinxit; at ille in aram Iovis Hercei insiluit. Quod quum Cassandra vaticinaretur eum fratrem esse, Priamus eum agnovit regiaque recepit.* Cf. Apollodor. III, 12, 5. Hinc illustrantur ea, quae sunt in scholiis ad Hippol. 67. ἕπεσθ᾽ ᾄδοντες. Τοῦτο ἔνιοι τὸν Ἱππόλυτον φασὶν ᾄδειν. ἄμεινον δὲ τοὺς ἑπομένους τῷ Ἱππολύτῳ ἀπὸ τῶν κυνηγεσίων ταῦτα λέγειν. ἕτεροι δέ εἰσι τοῦ χοροῦ, καθάπερ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ (Musgr. Ἀλεξάνδρᾳ) ποιμένες. ἐνταῦθα μὲν οὖν δύναται προαποχρήσασθαι τοῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ἐκεῖ δὲ συνεστῶτος τοῦ χοροῦ ἐπεισάγει τοῦτο τὸ ἄθροισμα. Cf. Reinesii var. lect. p. 374.

I. (XX.) Stob. tit. 123. p. 616. Gesn. 125. p. 511. Grot. tit. 124. Gaisf.

Παλαιὰ καινοῖς δακρύοις οὐ χρὴ στένειν.

Mala flere vetera lacrimis noli novis. His verbis aliquis videtur consolatus esse Priamum et Hecubam, Paridis interitum in ludis eius funebribus deplorantes. Eiusdem argumenti sunt sequentia fragm.

II. (XIX.) Stob. tit. 113 p. 584. Gesn. 115. p. 473. Grot. 114. Gaisf.

A. *Οἶδ᾽· ἀλλὰ κάμπτειν τῷ χρόνῳ λύπας χρεών.*
B. *Χρή· τοῦτο δ᾽ εἰπεῖν ῥᾷον, ἢ φέρειν κακά.*

Scio; sed dolores tempore inflecti decet. Decet; at monere levius est quam perpeti. Imperite in diario class. II. p. 340. tentat nescio quis ἐν χρόνῳ. vid. Aristoph. Nub. 66.

III. (XVI.) Stob. tit. 103. p. 562. Gesn. 105. p. 439. et Gaisf.

Ὥστ᾽ οὔ τις ἀνδρῶν εἰς ἅπαντ᾽ εὐδαιμονεῖ.

Ut nemo felix undique est mortalium. quasi legeretur ὡς οὔτις. Cf. Stheneb. fr. I.

IV. (XVII.) Stob. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 451 Grot. et Gaisf.

Πάντων τὸ θανεῖν· τὸ δὲ κοινὸν ἄχος
μετρίως ἀλγεῖν σοφία μελετᾷ·

Commune mori; sed rite malum Commune pati sapientis opus.

V. Stob. tit. 38. p. 222. Gesn. p. 150. Grot. et Gaisf.

Οἴμοι! θανοῦμαι διὰ τὸ χρήσιμον φρενῶν,
ὃ τοῖσιν ἄλλοις γίγνεται σωτηρία.

Heu pereo mentis propter excellentiam, Aliis saluti quae fuit mortalibus. θανοῦμαι Trinc. Gesn. MS. apud Valcken. et MS. bibl. coll. nov. Oxon. apud Musgrav. θανοῦμεν soloece Grot. et ex eo Barnes. V. 2. ἃ τοῖσιν Gesn. Grot. secundum quod mox σωτήρια scribendum suspicabatur Valcken. ὃ τοῖσιν Trincav. MS. bibl. coll. nov. Oxon. ap. Musgr. Vid. Gramm. gr. §. 439. not. 1. c. p. 822. §. 475. c. p. 891. Barnes. ἣ τοῖσιν e Troad. 745. Verba mihi videntur esse Alexandri post victoriam reportatam ara Iovis a Deïphobi ferro se tutantis: Osann. l. c. p. 534. Cassandrae tribuit. Sed haec quomodo in mortis periculum adducta sit, non video.

VI. (VI.) Stob. tit. 60. p. 383. Gesn. 62. p. 235. Grot. et Gaisf.

Σοφὸς μὲν οὖν εἶ, Πρίαμ᾽, ὅμως δέ σοι λέγω·
δούλου φρονοῦντος μᾶλλον, ἢ φρονεῖν χρεών,
οὐκ ἔστιν ἄχθος μεῖζον, οὐδὲ δώμασιν
κτῆσις κακίων οὐδ᾽ ἀνωφελεστέρα.

Sapis tu quidem, Priame, tamen audi precor, Plus quam necesse est sapere qui servus sapit, Onus est molestum, nec domi possessio est Quae plus mali producat et frugis minus. Oratio videtur esse Deiphobi Alexandrum manibus suis elapsum, ut servum pastorem, criminantis, quod plus saperet liberis hominibus, id est in certamine ipsos vicisset. Osann. p. 533. Priamum agnito filio, his verbis servos, quod mandatum de filio necando posthabuissent, increpasse suspicabatur; quod mihi vix credibile videtur. Idem de sequentibus etiam valet.

VII. (IV.) Stob. tit. 4. p. 53. Gesn. p. 31. Grot.

Ὅθεν δὲ νικᾶν χρῆν σε, δυστυχεῖς, ἄναξ,
ὅθεν δέ σ᾽ οὐ χρῆν, εὐτυχεῖς· δούλοισι γὰρ
τοῖς σοῖσιν ἥκεις, τοῖς δ᾽ ἐλευθέροισιν οὔ.

Qua parte te, rex, vincere ex usu fuit, Non vincis, at ibi vincis ubi non est opus: Servis nihil non cedis, ingenuis nihil. V. 1. χρῆν, ut coni. Heath. prob. Valck. habet Paris. A. V. 3. Gesner. τόσοισιν ἥκεις et in marg. Lego εἴκεις. τοῖς σοῖσιν Paris. A. εἴκεις receperunt Grot. Barn. Boisson. τοῖς σοῖσι νικᾷς Musgr. quod verum videtur.

VIII. (X.) Stob. tit. 60. p. 384. Gesn. 62. p. 234. Grot. et Gaisf.

— — — — δούλους γὰρ οὐ
καλὸν πεπᾶσθαι κρείσσονας τῶν δεσποτῶν.

Servos enim Non utile est habere qui praestent heris.

IX. (VII.) Ibid.

Ὦ παγκάκιστοι καὶ τὸ δοῦλον οὐ λόγῳ
ἔχοντες, ἀλλὰ τῇ τύχῃ κεκτημένοι.

Pravi, quibus non servitus expenditur Ratione, sed fortuna res diiudicat. Si in his hariolari licet, pastores suspicor Alexandri defensionem suscepisse; quos his verbis increpat sive Deiphobus sive alius quis: *qui servi non appellamini quidem, sed* ποιμένες, *sed servili tamen conditione estis.* Cf. Schaef. melet. crit. p. 117. not. ὦ παγκάκιστοι hinc fortasse sumsit Lucian. Iov. trag. T. VI. p. 224. Bip.

X. (VIII.) Ibid.

Ἤλεγχον· οὕτω γὰρ κακὸν δοῦλον γένος·
γαστὴρ ἅπαντα, τοὐπίσω δ' οὐδὲν σκοπεῖ.

Merito reprendi; pessimum servi genus; Nil in futurum consulunt, ventres meri. De vv. γαστὴρ ἅπαντα vid. Gramm. gr. §. 437. not. 3. p. 818.

XI. (IX.) Ibid.

Δούλων ὅσοι φιλοῦσι δεσποτῶν γένος,
πρὸς τῶν ὁμοίων πόλεμον αἱροῦνται μέγαν.

Quicunque dominis exhibent servi fidem Crudele parium excitant odium sibi. Elmsl. ad Heracl. 505. pro αἱροῦνται legendum censet αἴρονται ex Aesch. Suppl. 346. 448. Sed ut πόλεμον αἴρεσθαι per se vel πρός τινά recte dicatur, ex eo non sequitur, etiam αἴρεσθαι πόλεμον πρὸς τινός dicendum esse *bellum s. inimicitias ab aliquo sibi concitare;* cui sententia emihi qu dem

aptius esse videtur αἱρεῖσθαι πόλεμον πρὸς τινός, *sponte suscipere.* Cf. ad Heracl. 504.

XII. (XI.) Stob. tit. 67. p. 424. Gesn. 69. p. 289. Grot. et Gaisf.

ἐκ τῶν ὁμοίων οἱ κακοὶ γαμοῦσ' ἀεί.

Mali malarum se applicant connubio: — Illis, quae sequuntur, Alexander contra Deiphobi criminationes et se et suos defendere videtur.

XIII. (III.) Stob. tit. 40. p. 238. Gesn. 42. p. 161. Grot. et Gaisf.

Ἄναξ, διαβολαὶ δεινὸν ἀνθρώποις κακόν·
ἀγλωσσίᾳ δὲ πολλάκις ληφθεὶς ἀνὴρ
δίκαια λέξας ἧσσον εὐγλώσσου φέρει.

Calumnia res nulla pestilentior. O rex malorum maximum calumnia est. Nam saepe qui superatur eloquentia, Utcunque iusta dixerit, causa cadit. V. 2. et 3. citat etiam Clemens Alex. Strom. I. p. 290. unde ἀγλωσσίᾳ scribendum monuit Th. Canter. var. lect. II, 5. pro εὐγλωσσίᾳ. — ληφθείς Stob. Trinc. et Gesn. et Clem. pro quo Grotius e Scaligeri coniectura scripsit εὐγλωσσίᾳ — λειφθείς. Cf. Valck. diatr. p. 147.

XIV. (XIV.) Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf.

Ἄδικον δ' ὁ πλοῦτος, πολλὰ δ' οὐκ ὀρθῶς
ποιεῖ.

Divitiae iniqua multa meditari solent.

XV. (XV.) Stob. tit. 95. p. 518. Gesn. 97. p. 389. Grot. et Gaisf. Duos priores versus citat etiam Clem. Alex. Strom. IV. p. 483.

Κακόν τι βούλευμ' ἦν ἄρ' εἰς εὐανδρίαν
ὁ πλοῦτος ἀνθρώποισιν αἵ τ' ἄγαν τρυφαί.
πενία δὲ δύστηνον μὲν, ἀλλ' ὅμως τρέφει
μοχθοῦντ' ἀμείνω τέκνα καὶ δραστήρια.

Consilia nunquam animosa suppeditant opes, Nec auctor esse luxus audendi solet. At contra egestas triste; sed prolem educat Patientiae maioris atque audaciae. Versus primus apud Clement. scribitur κακὸν μὲν ἦν τὸ παίδευμ' εἰς εὖ. unde Musgrav. scripsit: κακόν τι παίδευμ' ἦν ἄρ εἰς εὖ. quod verum videtur.

XVI. (XII.) Stob. tit. 84. p. 492. Gesn. 86. p. 351. Grot. et Gaisf.

Περισσόμυθος ὁ λόγος, εὐγένειαν εἰ
βρότειον εὐλογήσομεν.
Τὸ γὰρ πάλαι καὶ πρῶ-
τον ὅτ' ἐγενόμεθα, διὰ δ' ἔκρι-
νεν ἁ τεκοῦσα γᾶ βροτούς,
6 *ὁμοίαν χθὼν ἅπασιν ἐξεπαίδευσεν ὄψιν.*
Ἴδιον οὐδὲν ἔχομεν· μία [δὲ] γονὰ
τό τ' εὐγενὲς καὶ τὸ δυσγενές· νόμῳ
δὲ γαῦρον αὐτὸ κραίνει χρόνος.
10 *Τὸ φρόνιμον εὐγένεια, καὶ τὸ συνετὸν*
θεὸς δίδωσιν, οὐχ ὁ πλοῦ-
τος. — —

Inane nomen nobilis fulgor domus, Et stirpis excelsum decus. Cum separavit alma mortales parens, Os finxit aequalem in modum Foecunda tellus: nil habemus proprium. Sunt semen unum nobiles Ignobilesque, lege sed discrimina Reperta perfecit dies. Mens cauta vere nobiles reddit, Dei Quae dote, non censu datur. Versus descripsi ex sententia Hermanni, quem per litteras consului. V. 6. hoc metrum habet

⏑ –́ –́ – | ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – | –́ ⏑ – ⏑

V. 7. e tribus paeonibus quartis constat. V. 8. post dipodiam iambicam sequitur systema trochaicum desinens in creticum — *νει χρόνος*. A v. 10. antistropha incipit, addito in fine *ᾧ*. Varietatem scripturae enotare ex ed. Stob. Gaisf. vix tanti est. V. 6. Heath scribendum indicabat *ἴδιον οὐδὲν ἄρ' ἔχομεν· μία δὲ γ.* ut esset troch. trim. catal. et v. 8. *νόμῳ δὲ γαῦρον ὁ χρόνος αὐτὸ κραίνει*, qui esset iamb. trim. catal.

XVII. (XIII.) Stob. ib. p. 493. Gesn. p. 353. Grot.

Οὐκ ἔστιν ἐν κακοῖσιν εὐγένεια,
παρ' ἀγαθοῖσι δ' ἀνδρῶν.

Bonis adhaeret vera nobilitas; malos A se relegat.

XVIII. (II.) Clem. Alex. Strom. VI. p. 621.

Χρόνος δὲ δείξει σ', ᾧ τεκμηρίῳ μαθὼν
ἢ χρηστὸν ὄντα γνώσομαι σέ γ' ἢ κακόν.

Dies docebit; ille te ostendet mihi Veriloquus index, sisne bonus, an sis malus. Grotius in Exc. p. 368. V. 1.

σ' post *δείξει* et v. 2. *γ'* post *σέ* addidit Grotius. De sententia vid. Valcken. ad Hippol. 428. Verba esse videntur Priami, Alexandrum, defensione audita, poena liberantis. In extrema fabula agnoscitur Paris, Cassandra monente. — Hoc loco collocandum esset fragm. XXII. Musgr. apud Plutarch. *πολιτ. παραγγέλμ.* p. 821. B. C. *Ὥσπερ οὖν τῆς Κασάνδρας ἀδοξούσης ἀνόνητος ἦν ἡ μαντικὴ τοῖς πολίταις,*

Ἄκραντα γάρ με, (φησὶν) ἔθηκε θεσπίζειν θεός,
καὶ πρὸς παθόντων κἀν κακοῖσι κειμένων
σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δὲ μαίνομαι.

οὕτως κ. τ. λ. quod Toup. etiam huc retulit ad Longin. p. 316. ed. Oxon. si certum esset, Euripidis esse ex Alexandro et si a Plut. nomen fabulae additum esset. Eodem spectare videtur illud Longin. c. 15.

XIX. ap. Longin. c. 15. *Ὅμοια καὶ τὰ ἐπὶ τῆς Κασάνδρας αὐτῷ, (Εὐριπίδῃ)*

Ἀλλ' ὦ φίλιπποι Τρῶες - -

Agnito Paride, Priamus haec dicit:

XX. (XVIII.) Stob. tit. 110. p. 581. Gesn. 112. p. 465. Grot. 111. Gaisf.

Ἑκάβη, τὸ θεῖον ὡς ἄελπτον ἔρχεται
θνητοῖσιν, ἕλκει δ' οὔποτ' ἐκ ταὐτοῦ τύχας.

Spes praeter, Hecuba, res agunt hominum dii, Nunquamque eadem fata devolvunt via.

XXI. (I.) Schol. Aristoph. Ran. 100. (*αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα.*) *ἐξ Ἀλεξάνδρας Εὐριπίδου·*

Καὶ χρόνου πρόβαινε πόδα.

ubi Elmslei. ad Eurip. Bacch. 887. fuisse suspicatur: *καὶ χρόνου προὔβαινε πούς.* et *ποῦς* habet Cod. Ravenn. ap. Invern.

XXII. (XXI.) Hesych. *Ἄῤῥητος κόρη, ἡ Περσεφόνη. Εὐριπίδης Ἀλεξάνδρᾳ.*

Huc Barnes. in Add. p. 517. retulit etiam locum ex Galeni vitae scriptore, quem ipsum Renatum Charterium esse monet Porson. Advers. p. 277. ed. Angl. senarium scilicet

Δεῖ δ' οὐ ταῖς φήμαις τῶν ὀνομάτων
ἐξελέγχεσθαι τρόπους.

Locus petitus est, quod indicavit Porson. l. c. e Caio ὑπὲρ *Λουκίλλης* apud Stob. tit. 67. p. 427. Gesn. tit. 69. Gaisf. *Φυλάττομαι δέ τι πικρότερον εἰπεῖν διὰ τὸ τῆς μητρυιᾶς ὄνομα. Πολλὰ γὰρ προείληπται τῶν ὀνομάτων εἰς πίστιν ἀπεχθείας, καὶ μητρυιὰ δυσκόλοις ἀληθεύειν πιστεύεται. Δεῖ δὲ οὐ ταῖς φήμαις τῶν ὀνομάτων ἐξελέγχεσθαι τοὺς τρόπους.*

Tandem Barnesius in Add. ad hanc fabulam retulit tres locos tragici Latini non nominati apud Cicer. de Divin. I, 31. *Sed quid oculis* etc. *Adest, adest* etc. *Iamque mari magno*, tum locum commemoratum ibidem c. 50. *Eheu, videte* etc. tandem tertium ibid. II, 56. *O sancte Apollo* etc. Et tres priores quidem locos a Cassandra pronuntiari et ex sententia eorum patet, et Cicero ipse testatur; et possunt ex Ennii Alexandro petita esse. Ennius vero vel alius tragicus utrum fabulam suam ex una Euripidis Alexandro expresserit, an plures coniunxerit aut de suo aliquid addiderit, incertum est. Eodem iure ad Alexandrum referri etiam possit illud quod legitur ibid. c. 21. *Quia mater gravida* etc. quod huc retulit etiam Heath. et c. 31. *Praesagibat animus* etc. Minus etiam certum est, ad quam fabulam spectet locus commemoratus ibid. c. 50, 114. *Eheu videte* etc. et II, 56. *O sancte Apollo* etc. quem utrumque Barnesius ad Euripidis fabulam pertinere censuit. Osann. autem l. c. p. 534. versus incerti tragici a Cicerone de orat. III, 26. et 58. laudatos, *Nam sapiens* etc. *Ecquid video?* etc. *Quid petam praesidi* etc. *O pater* ad hanc fabulam refert, quorum duo posteriora fragmenta ex Andromacha Ennii petita esse rectius indicat Bentlei. ad Tuscul. disp. III, 19.

EX ALOPA.

Ἀλόπην fabulae titulum fuisse, non *Κερκυόνα*, etsi quinquies sic ab Eustathio laudetur, probare studuit Valcken. diatr. p. 12. cuius sententia egregie confirmatur marmore illo antiquo, in quo *Ἀλόπη* tantum in Euripidis fabulis commemoratur. Historiam Alopes persequitur Hygin. fab. 187. *Alope, Cercyonis filia formosissima quum esset, Neptunus eam compressit; qua ex compressione peperit infantem, quem inscio patre nutrici dedit exponendum. Qui quum expositus esset, equa venit et ei lac praestabat. Quidam pastor equam persecutus vidit infantem atque eum sustulit; qui veste regia indutum quum in casam tulisset, alter compastor rogavit, ut sibi eum infantem donaret. Ille ei donavit sine veste. Quum autem inter eos iurgium esset, quod qui puerum acceperat insignia ingenuitatis reposceret, ille autem non daret, contendentes ad regem Cercyonem venerunt et contendere coeperunt. Ille autem qui infantem donatum acceperat, repetere insignia coepit. Quae quum allata essent et agnosceret Cercyon ea esse ex veste scissa filiae suae Alopes, nutrix timens regi indicium fecit infantem eum Alopes esse; qui filiam iussit ad necem includi, infantem autem proiici. Quem iterum equa nutriebat, pastores iterum inventum infantem sustulerunt, sentientes eum deorum numine educari, atque nutrierunt, nomenque ei imposuerunt Hippothoum. Theseus quum ea iter faceret a Troezene, Cercyonem interfecit. Hippothous autem ad Theseum venit, regnaque avita rogavit. Cui Theseus libens dedit, quum sciret eum Neptuni filium esse, unde ipse genus ducebat, Alopes autem corpus in fontem mutavit, qui ex nomine Alopes est cognominatus.* Harpocr. Ἀλόπη. *Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ ἱερείας. Κερκυόνος θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἱπποθόων ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς ἐπώνυμος, ὡς Ἑλλάνικός τε ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ ὁμωνύμῳ.*

De Cercyonis nece cf. etiam Diod. Sic. IV, 59. Eum inter luctatores nobiles commemorat Plat. Leg. VII. p. 796. A.

I. (VI.) Eustath. ad Il. ζ′ p. 656, 58. ed. Rom. p. 522, 15. Basil. Od. ι′ p. 1640, 60. Rom. λ′ p. 1681, 41. *εὕρηταί που κῦμα καὶ τὸ κύημα, ὡς δηλοῖ καὶ Εὐριπίδης ἐν Κερκυόνι, οὗ τὴν θυγατέρα γέμειν ἔφη κύματος θεοσπόρου. τοῦ ἐκ Ποσειδῶνος δηλαδή. γέμουσαν* est Iliad. ζ. Od. λ.

II. (VII.) Eustath. ad Od. φ′. p. 1902. in. *Σημείωσαι δὲ ὅτι Ὁμήρου εἰπόντος τὸ Μεμνήσεσθαι ὀΐομαι ἔν περ ὀνείρῳ, λαβὼν ἐκεῖθεν Εὐριπίδης ἀνάπαλιν ἔφη ἐν Κερκυόνι ἐπὶ φίλου ἀμελοῦς (Ποσειδῶν δὲ ἦν ἐκεῖνος) τὸ*

Πλήσας δὲ νηδὺν οὐδ' ὄναρ κατ' εὐφρόνην
φίλοις ἔδειξεν αὑτόν.

Cf. ad Od. ϑ′ p. 1607. in. ubi *πλήσας δὲ νηδὺν* explicat *ἀντὶ τοῦ ἐγκύμονα ποιήσας*.

III. (I.) Etymol. M. p. 420, 16. *Εὐριπίδης Ἀλύπη* (sic).

Οὐ μὴ σύ γ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ᾐδέσω.

Tu nos parentes reveritus nil es tuos. Grot. Exc. p. 370. Recte Porson. ad Eurip. Phoen. 1638. (cf. Advers. p. 30.) em. *Οὐ μήν σύ γ'*.

IV. (II.) Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 309. et Gaisf.

Γυνὴ γυναικὶ σύμμαχος πέφυκέ πως.

Mulier mulieri ferre suppetias solet. Dictum videtur de nutrice.

V. (III.) Stob. tit. 77. p. 455. Gesn. 79. p. 341. Grot. et Gaisf.

Ἐγὼ δ', ὃ μὲν μέγιστον, ἄρξομαι λέγειν
ἐκ τοῦδε πρῶτον· πατρὶ πείθεσθαι χρεὼν
παῖδας, νομίζειν τ' αὐτὸ τοῦτ' εἶναι δίκην.

Sic locum interpunxit primum Grotius, sublato commate in fine primi versus, deinde Heath, versum 2 cum tertio continuans et pro *νομίζειν ταὐτό* scribens *νομίζειν τ' αὐτό*. Hos secuti sunt Musgr. et Gaisf. Grotius vertit: *Quod est in hac re maximum, incipiam loqui. Primum illud esto: filios patribus suis Parere ius est atque fas certissimum.*

VI. (IV.) Ammonius π. διαφ. λέξ. v. *τροχοί* p. 137. Valck. *τρόχους βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους. ἀναγινώσκωμεν γὰρ ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου·*

Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον
στείχοντα θεωρὸν ἐκ τρόχων πεπαυμένον.

Cf. Med. 45. c. n. Porsoni. Valck. Animadv. p. 216. pro *ἐν Ἀλόπῃ* legendum suspicatur *ἐν Μεναλίππῃ*.

VII. Stob. tit. 72. p. 439. Gesn. 74. p. 321. Grot. et Gaisf.

Τί δῆτα μοχθεῖν δεῖ γυναικεῖον γάμον
φρουροῦντας; αἳ γὰρ εὖ τεθραμμέναι πλέον
σφάλλουσιν οἴκους τῶν παρημελημένων.

Quo nuptiarum tanta consultatio, Bene educatae quum magis foedent domos, Leviusque peccet vita quae neglectui est? Sed Grotius adscripsit *Euripides Aerope*, dubito an casu: nam nec Euripidis Aërope ulla commemoratur pro Cressis, et in Paris. A. etiam ad Alopen refertur, teste Gaisf. Ea tamen auctoritate motus Musgr. omisit.

VIII. Photius: *Ὀδῆσαι, τὸ ὠνήσασθαι. Εὐριπίδης Ἀλόπῃ καὶ Κύκλωπι.*

Ad hanc fabulam Musgrav. nr. V. retulit etiam fr. Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. p. 127. Grot.

Οὐδεὶς ἔπαινον ἡδοναῖς ἐκτήσατο.

Clarum voluptas nemini peperit decus. Sed hoc in edd. Stob. etiam in MS. Paris. A. tribuitur Carcino; in hoc tamen supra scriptum *γρ. Εὐριπίδου.* cuiusmodi aliquid Gesnero etiam fortasse e cod. innotuit, lemma adscribenti *Euripides in Cancro.*

EX ANDROMEDA.

Eratosth. Cataster. 17. *Αὕτη κεῖται ἐν τοῖς ἄστροις, διὰ τὴν Ἀθηνᾶν, τῶν Περσέως ἄθλων ὑπόμνημα, διατεταμένη τὰς χεῖρας, ὡς καὶ προετέθη τῷ κήτει· ἀνθ᾽ ὧν σωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Περσέως οὐχ εἵλετο τῷ πατρὶ συμμένειν οὐδὲ τῇ μητρὶ, ἀλλ᾽ αὐθαίρετος εἰς τὸ Ἄργος ἀπῆλθε μετ᾽ ἐκείνου εὐγενές τι φρονήσασα. Λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης σαφῶς ἐν τῷ περὶ αὐτῆς γεγραμμένῳ δράματι.*

I. (XXVIII.) Aristoph. Thesm. 1074 sqq. (1065. Br.)

Ὦ νὺξ ἱερά,
ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις
ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύου-
σ᾽ αἰθέρος ἱερᾶς
τοῦ σεμνοτάτου δι᾽ Ὀλύμπου.

O nox, sacra nox, quam tu longos Agitas cursus super astrigerum Vecta aetherii dorsum templi Et per Olympi veneranda loca. Grot. Exc. p. 370. Schol Rav. *ὁ Μνησίλοχος ὡς Ἀνδρομέδα. τοῦ προλόγου Ἀνδρομέδας εἰσβολή.* Schol. Theocr. 2, 166. *ὅτι δὲ ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖται ἡ νὺξ, Εὐριπίδης· Ὦ νὺξ ἱερὰ κ. τ. λ.* In secundo v. post *μακρόν* Heath. inserit *γ᾽*, ne post primum versum sequatur statim paroemiacus. Seidler. post *ἵππευμα* excidisse aliquid suspicatur.

II. (om. Musgr.) Aristoph. ib. 1079. (1070.)

Τί ποτ᾽ Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν
μέρος ἐξέλαχον;

His equidem ad explendum secundum versum addiderim ea quae sequuntur: — *θανάτου τλήμων.* ad quae Schol. Rav. *λείπει μέλλουσα τυχεῖν,* quae verba in Eurip. fabula lecta fuisse suspicor. E prologo fabulae ea sumta esse iam Porson. ad Eurip. Med. 284. coniectura assecutus est, et Schol. Rav. Bekk. *καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ προλόγου.* Ad primam fabulae partem referenda etiam sunt, quae

Heath fragmentis addi voluit, apud Plutarch. de aud. poët. p. 22. E. *τῷ θοάζειν τὸ κινεῖσθαι σημαίνουσιν, ὡς Εὐριπίδης,*

Κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός.

quod apud Musgrav. est incert. CXIV. et apud eumdem Sympos. IX, 15. p. 747. D.

ὁ πετόμενος ἱερὸν ἀνὰ Διὸς αἰθέρα γοργο-
φόνος,

apud Musgr. incert. CXXXVIII. quamquam hoc in aliis etiam fabulae partibus locum habere potuit. De eo cf. Valck. diatr. p. 49. B. Denique versus a Zenobio V, 45. citatus

Οἴῳ μ᾽ ὁ δαίμων θηρίῳ συνῴκισεν.

quem cum versu Theogneti Comici apud Athen. III. p. 104. C. confert Casaubon. Animadv. p. 203, 40. „Sextus versus, *Οἴῳ μ᾽ ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνῴκισεν* parodia est Euripidei versus ex Andromeda: ubi clamabat misella ceto alligata: *οἴῳ μ᾽ ὁ δ.* - - -“ Cf. Valcken. ad Hipp. 1389.

III. Schol. Ravenn. ad Thesm. 1018. *πάλιν ἐξ Ἀνδρομέδας. πρὸς τὴν Ἠχὼ Ἀνδρομέδα λέγει· προσαιδοῦσσαι τὰς ἐν ἄντροις ἀπόπασον ἔασον ἀχοῖ με σὺν φίλαις γόου πόθον λαβεῖν.* quem locum Seidler. sic emendat:

πρὸς Αἰδοῦς σε τὰν ἐν ἄντροις,
ἀπόπαυσον, ἔασον
Ἀχοῖ με σὺν φίλαις γόου πόθον λαβεῖν.

Nam etiam apud Aristoph. Cod. Rav. *προσαιδοῦσσαι,* Cod. Brunck. *προσαιδοῦσσα,* Brub. *προσεδοῦσσαι.* De *ἀπόπαυσον* dubito; apud Aristoph. est *κατάνευσον.* sed hoc longius abit. Eodem spectat scholion. ad v. 1059. *ἐπεὶ εἰσήγαγε κακοστένακτον τὴν Ἠχὼ ὁ Εὐριπίδης ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ, εἰς τοῦτο παίζει.*

IV. Schol. Rav. ad v. 1022. *παρὰ τὰ τοῦ χοροῦ ἐν Ἀνδρομέδᾳ·*

ἄνοικτος ὅς τεκών σε τὴν
πολυπονωτάτην βροτῶν
μεθῆκεν ᾅδᾳ πατρὸς ὑπερθανεῖν.

V. Schol. Ravenn. ib. 1015. *παρὰ τὰ ἐξ Ἀνδρομέδας Εὐριπίδου·*

φίλαι παρθένοι, φίλαι μοι - - -

τὰ δὲ ἐπιφερόμενα πρὸς τὸ αὐτὸ χρήσιμον.

VI. VII. (I. III. IV.) Schol. Arist. Av. 347. *Καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν] Ἀσκληπιάδης φησὶν ἀπὸ Ἀνδρομέδας εἶναι, ὡς καὶ τὸ*

Σὰ γὰρ ταῦτα πάντα

καὶ ἐκεῖσε δεῦρο. - - Ἄλλως. παρὰ τὸ Εὐριπίδου ἐξ Ἀνδρομέδας (fr. I.), *ἐκθεῖναι κήτεϊ φορβάν, ὡς Ἀριστοφάνης, τὰ μηδὲ διδαχθείσης τῆς τραγῳδίας παρατιθέμενος. καὶ τὸ Σὰ γὰρ ταῦτα πάντα. καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε, παρὰ τὰ ἐκ τῶν μηδέπω διδαχθεισῶν Φοινισσῶν φησίν· καὶ ἐκεῖσε καὶ δεῦρο μηδόλως τίσσῃ.* Versus *ἐκθ. κήτ. φ.* est paroemiacus. Eum locum respicere videtur Aristoph. Thesm. 1042. ubi Schol. Ravenn. *καὶ τοῦτο ἐξ Ἀνδρομέδας.* ut omnino in toto illo cantico a v. 1015. Mnesilochum modo ex sua, modo ex Andromedae persona loqui recte ad v. 1022. monuit Brunck.: nam v. 1010. Mnesilochus, *Ἁνήρ*, inquit, *ἔοικεν οὐ προδώσειν, ἀλλά μοι Σημεῖον ὑπεδήλωσε Περσεὺς ἐκδραμών, Ὅτι δεῖ με γίγνεσθ' Ἀνδρομέδαν*, ubi rursus Schol. Rav. *ἀντὶ τοῦ ὡς Περσεύς. πιθανῶς, συνδίδακται γὰρ τῇ Ἑλένῃ.* Sed in iis Aristophanea cum Euripideis ita commixta sunt, ut inter se vix dignosci queant. In v. 1029. 31. Br. Valcken. in nota MS. et Kuster. ad loc. vestigia fabulae Euripideae agnoverunt; mihi etiam verba v. 1029 sqq. Br. *ὁρᾷς; οὐ χοροῖσιν οὐδ' ὑφ' ἡλίκων νεανίδων* (similia iis, quae in Phoen. 1265. leguntur) - - *ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη* imprimis v. 1050 sqq. colorem Euripideae dictionis habere videntur. Suspicionem meam confirmavit Schol. Rav. ad v. 1029. *πάλιν ἐξ Ἀνδρομέδας.* et ad 1033. *καὶ τοῦτο ἐξ Ἀνδρομέδας.* Schol. ad Av. 424. *τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσ' ἔτι] ἤγουν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. τοῦτο ἐκ τῶν μηδέπω διδαχθεισῶν Φοινισσῶν φησὶ καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο. Ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο* est in Phoen. 315. nec videtur ex Andromeda citari.

VIII. Schol. Rav. ad v. 1040. *ἀπὸ κοινοῦ λάβωμεν πέπονθα ἄνομα πάθεα. καὶ ταῦτα ἐξ Ἀνδρομέδας δεομένη*

(- νης) τοῦ βαρβάρου. προεῖπε δὲ γοᾶσθέ μ' ὦ γυναῖκες κ. τ. λ. (v. 1036.) Videntur igitur haec dicta esse, quum Perseus iam advenisset.

Proxime sequi videntur ea, quae apud Aristoph. Thesmoph. 1109 sq. Euripides loquitur, haud dubie ex parte quidem ex Andromeda et eius initio sumta. Quae omnia verum colorem tragicae orationis, et quidem Euripideae, habent, ita tamen ut e diversis poetae locis contexta esse possint. Itaque Barnes. etiam in Add. inter Andromedae fragmenta ea posuit.

IX. *Περσ. Ὦ θεοί, τίν' ἐς γῆν βάρβαρον ἀφίγμεθα*
ταχεῖ πεδίλῳ; διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος
τέμνων κέλευθον πόδα τίθημ' ὑπόπτερον
Περσεὺς πρὸς Ἄργος ναυστολῶν, τὸ Γοργόνος
κάρα κομίζων. - - - -

Ad haec Schol. Ravenn. *εἰς Περσέα ἐξ Ἀνδρομέδας τρία τὰ πρῶτα, καὶ λοιπὸν ἐπέζευξε τὰ ἑξῆς.* Num igitur versus quartus cum dimidiato quinto non est ex Andromeda?

(1116.) *Ἔα τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ καὶ παρθένον*
θεοῖς ὁμοίαν, ναῦν ὅπως ὡρμισμένην;

Pergit Aristoph. v. 1118.

Ἀνδρ. Ὦ ξένε, κατοίκτειρόν με τὴν παναθλίαν·
λῦσόν με δεσμῶν. - - - - -

Sed ipsum fragm. servatum est.

X. (XXIX.) Schol. Ravenn. ad Thesm. 1116.

Ἔα· τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ περιῤῥυτον
ἀφρῷ θαλάσσης, — — παρθένου τ' εἰκώ τινα
ἐξ αὐτομόρφων λαΐνων τειχισμάτων
σοφῆς ἄγαλμα χειρός.

Hos versus a verbis *παρθένου τ' εἰκώ* primus e Maximo in Dionys. Areop. T. II. p. 28. ed. Corder. et Pachymere ibid. p. 30. protulit Heath. et Andromedae assignavit. Sic etiam Porson. ad Eur. Phoen. 466. Verba sunt Persei Andromedam e longinquo spectantis et hanc imaginem esse ex ipso saxo, cui alligata est, sculptam sibi fingentis. Cf. Iacobs Exercit. crit. p. 214. qui comparat Ovid. Metam. IV, 671. Musgrav. coniecturam *εἰκώ* pro *εἰκόνα* pro-

batam Porsono confirmat Cod. Rav. Quae post *εἰκώ τινα* sequuntur desunt in Cod. V. 2. *αὐτομόρφου* habet Pachym. Pro *τειχισμάτων* Iacobs Exercit. crit. I. p. 215. emendat *τυκισμάτων*, quod probat Seidler, Monk. ad Eur. Alc. 358. *τεχνασμάτων*.

(1121.) *Περσ. Ὦ παρθέν', οἰκτείρω σε κρεμαμένην ὁρῶν.*

1124. [*Αὕτη γάρ ἐστιν Ἀνδρομέδα παῖς Κηφέως.*] Ultimus versus ab Aristophane adiectus esse videtur: Perseus enim apud Euripidem haec dicere non potuit, qui nunquam antea vidisset Andromedam; melius quadret, si eum cum interrogatione prolatum esse statuamus; quamquam tunc quoque Perseo nunc primum advenienti, nec Andromedam nec Cepheum notum fuisse verisimile est. Post versum vero 1121. Aristoph. Barnesius hunc tanquam ab Andromeda apud Euripidem prolatum addidit 1067.

Σὺ δ' εἶ τίς, ἥτις τοὐμὸν ᾤκτειρας πάθος;

de quo tamen Heath. p. 164. dubitari dicit Aristophanisne sit an Euripidis; mihi huic optime convenire videtur.

Apud Aristoph. v. 1127. sequuntur haec, etiam, ut videtur, ex Andromeda sumpta, quae ad hanc fabulam iam retulit Barnes. in Add.

— — — — — ἀνθρώποισι γὰρ νοσήματα
ἅπασιν ἐστίν· ἐμὲ δὲ καὐτὸν τῆς κόρης
ταύτης ἔρως εἴληφεν:

tum v. 1133. [*τί δ' οὐκ ἐᾷς λύσαντά μ' αὐτήν, ὦ Σκύθα,*]

πεσεῖν ἐς εὐνὴν καὶ γαμήλιον λέχος.

qui Porsono etiam ad Hec. 1018. ex Andromeda desumtus videbatur. Sed hic versus in sequentibus quoque sedem suam habere potuit, ubi Cepheus et Agenor, cui desponsa fuerat Andromeda (vid. Hygin. fab. 64.) eam a Perseo abstrahere conantur, ad quem locum refero Aristophanea v. 1139.

XI. (VII.) Athen. XIII. p. 561. B. C. *Ἕτερος δέ τις προσέθηκε τῶν Εὐριπίδου τάδε·*

Σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων, Ἔρως,
ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλά,

ἢ τοῖς ἐρῶσιν, ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ,
μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπόνει.
καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τίμιος θεοῖς ἔσῃ,
μὴ δρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεσθαι φιλεῖν
ἀφαιρεθήσῃ χάριτας, αἷς τιμῶσί σε.

Ex Euripidis Andromeda haec sumta esse et a Perseo pronuntiata, docet Lucian. de conscr. histor. 1. *ἅπαντες ἐς τραγῳδίαν παρεκινοῦντο καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξῄεσαν, καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λεπτῶν τῶν ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν,*

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων Ἔρως καὶ τἄλλα.

Grotius in Excerptis p. 421. vertit: *O inter homines et deos dominans Amor, Aut ne videri coge quae mala sunt bona, Aut certe amantum, causa tu quorum malis, Iuva labores usque ad optatum exitum. Curabis hoc si facere, dî te ipsi colent; Sin hoc ob ipsum suasor ad amandum quod es, Rapietur a te nunc honorum quod capis.* Aliter priora citat Stobaeus tit. 62. p. 399. Gesn. 64. p. 261. Grot. et Gaisf.

Σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κἀνθρώπων
ἢ μὴ δίδασκε τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλά,
ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο.

in quorum primo versu Grotius dedit quod coniecerat Scaliger: *σὺ δ', ὦ κάκ. παῖ θεῶν τε καὶ βροτῶν. At o deorum pessime atque hominum puer, Rerum bonarum non dares speciem malis, Aut facilis esses ac favens amantibus;* Gaisford. autem expuncto *πάντων* addidit *Ἔρως*. Mihi versus ab alio poëta, fortasse Comico, ex Euripideis leviter detorti esse videntur. — V. 2. Barnes. in Add. et e membranis explevit Schweighaeuser, quum in edd. Athen. ultima *φαίνεσθαι καλά* deessent. — V. 5. Dobree ad Aristoph. Vesp. 396. „*τίμιος θεοῖς ἔσῃ.* Imo *θνητοῖς*. Sed lenius *θεῶν*." ut sensus sit *τιμιώτατος θεῶν*. Musgrav. coniecerat *τιμ. νέοις ἔσῃ* qui etiam *δεδίσκεσθαι* pro *διδάσκεσθαι* legendum censebat, verbo Homerico in scenam Atticam illato.

XII. (VI.) Diog. L. IV, 29. *Ἀρκεσιλάου Κράντωρ ἐρωτικῶς διατεθεὶς ἐπύθετο τὰ ἐξ Ἀνδρομέδης Εὐριπίδου προσενεγκάμενος·*

Ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσῃ μοι χάριν;
καὶ ὅς τὰ ἐχόμενα·

Ἄγου με, ὦ ξένε, εἴτε δμωΐδ' ἐθέλεις εἴτ' ἄλοχον.

Prior est etiam apud Suid. v. *εἴσῃ* sed corrupte: *εἴσῃ, γνώσῃ, λογίσῃ. Εὐριπίδης· εἰ σώσαιμί σε ἐξ Ἀνδρομέδας· ὦ παρθένε, εἴσῃ μοι χάριν.* corruptius etiam Schol. Med. 473. *παρθενεύσης ἕξει μοι χάριν* ex Eubulo comico. Barnes. dedit *εἴη μοι χάρις* nescio unde. Alterum idem Suidas citat v. *ἄλοχος.* ex quo *δμωΐδ'* scripsi pro *δμῶτ'* apud Laert. Hoc sic emendasse sibi visus est Toup. Em. in Suid. T. III. p. 25. *ἄγε μ', ὦ ξέν', εἴτε δμωΐδ' εἴτ' ἄλοχον θέλεις.* Sed recte Porson App. ad Toup. Em. T. IV. p. 496 sq. praefert scripturam Herodiani apud Villoison anecd. gr. II. p. 94. *παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ παρεισάγεται ἡ Ἀνδρομάχη (-- μέδη) λέγουσα τῷ Περσεῖ·*

Ἄγου δέ με, ὦ ξεῖνε, εἴτε πρόσπολον θέλεις,
εἴτ' ἄλοχον, εἴτε δμωΐδα — —

Leg. *Ἄγου δέ μ', ὦ ξέν'* - - Valcken. in nota MS. comparat Catull. epithal. P. et Th. 161. *Quae tibi iucundo famularer serva labore.* Cf. Virgil. Cir. 443 sqq. Propius etiam accedit, quod Helena Veneri dicit Iliad. γ', 408. *ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε καί ἑ φύλασσε, εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην.*

XIII. (Inc. LXXIV.) Stob. tit. 110. p. 581. Gesn. 112. p. 463. Grot. 111. Gaisf.

Μή μοι προτείνων ἐλπίδ' ἐξάγου δάκρυ·
γένοιτο δ' ἂν πόλλ' ὧν δόκησις οὐκ ἔνι

Ne spes inanes fletui opponas meo. At multa nec sperata proveniunt tamen. Ad Andromedam hi versus in Paris. A. referuntur. *ἐξάγου* iam Valcken. in marg. ed. Barnes. scribendum iudicavit p. 509. v. 184. pro *ἐξ ᾅδου*, et sic edidit Musgr. tum *γένοιτο δ' ἂν πόλλ', ὧν δόκ.* Grotius; Musgr. scripsit *γένοιτό τ' ἄν,* quod pro *τἂν* i. e. *τοι ἄν* accipit Gaisf. Mihi prior versus Andromedae, alter Persei esse videtur.

XIV. (XII.) Stob. tit. 61. p. 388. Gesn. 63. p. 245. Grot. et Gaisf.

Ὅσοι γὰρ εἰς ἔρωτα πίπτουσιν βροτῶν,
ἐσθλῶν ὅταν τύχωσι τῶν ἐρωμένων,
οὐκ ἔστι ποίας λείπεται τόδ' ἡδονῆς.

Amore quisquis captus est mortalium, Si forte amores commodos invenerit, Desiderabit gaudii nullum genus.

XV. (XIII.) Stob. tit. 69. p. 399. Gesn. 71. p. 261. Grot. et Gaisf.

Ἔρωτα δεινὸν ἔχομεν, ἐκ δὲ τῶν λόγων
ἑλοῦ τὰ βέλτισθ'· ὥστ' ἄπιστόν ἐστ' ἔρως,
κἂν τῷ κακίστῳ τῶν φρενῶν οἰκεῖν θέλει.

Grotius haec inter duas personas distribuit: A. *Heu durum amorem patimur.* B. *E dictis tibi Quod optimum sumatur; infidum est amor, Animique partem pessimam habitandam eligit.* At respondenti non satis aptum est *δέ, ἐκ δὲ τῶν λόγων.* Locum intelligerem, si praecederet *μὴ λέγε, Ἔρ. δεινὸν ἔχομεν* etc. *noli gravem amorem, quo correptum te esse dicis, factis tuis praetexere, sed* etc. V. 2. pro *ὥστ' ἄπιστον* Pierson. apud Valcken. diatr. p. 159. coni. *ὡς κάκιστον.* recte *ὡς.* nam *ὥστε* pro *quoniam* vel *nam* non usurpatur. vid. Herm. et Reisig ad Soph. Oed. C. 45. V. 3. Paris. A. *ναρκεῖν* pro *οἰκεῖν.*

Haec fragm. XIV. et XV. in ea tragoediae parte sedem suam habuerunt, in qua Cepheus Perseo Andromedam in matrimonium petenti negat, fortasse iam desponsatam eam esse Agenori, ut est apud Hyginum, dicens. Quae coniectura si vera est, praeterea suspicor, verba Euripidis apud Aristoph. Thesm. 1139 sqq. ex Andromeda vel sumpta vel expressa esse.

αἶ αἶ! τί δράσω; πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους;
ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο βάρβαρος φύσις.
σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ
μάτην ἀναλίσκοις ἄν. ἀλλ' ἄλλην τινὰ
τούτῳ πρέπουσαν μηχανὴν προσοιστέον.

e quibus versus tertius est etiam Medeae 302.

XVI. (VIII.) Stob. ecl. phys. et eth. p. 131. Grot. T. II. p. 166. Heer.

Τὸ δαιμόνιον οὐχ ὁρᾷς
ὅπῃ μοίρας διεξέρχεται,
στρέφει δ' ἄλλους
ἄλλως εἰς ἁμέραν.

Nam quae fata paret Deus, Nunc huc nunc alium cito Versans turbine, non valet Humani vigor ingeni Ullis viribus assequi. Ex Euripidis Andromeda locum hunc desumtum esse, annotant Codd. V. A. E. apud Heeren. — V. 21. Canter. *μοῖραι*, V. A. E. *μοῖρα*, Grotius *μοίρας*. Musgr. coni. *ὅπη μοιρίδι' ἐξέγρεται*, *ut mortalia expergefaciat*, infeliciter. *διεξέρχεσθαι* est *persequi, non interrupto ordine progredi.* Itaque verto: *non vides, quousque numen divinum in rebus fato constitutis* (ut *ποῦ γῆς* et sim.) *progrediatur, quomodo institutum suum persequatur.* Sed nec *μοῖρα* alienum est: *Vides numen divinum*, nimirum *quo fatum progrediatur*, ut *τὸ δαιμόνιον* et *μοῖρα* vocabula sint *ἰσοδυναμοῦντα*. — V. 3. *στρέφει* pro *στρέφεις* scripsit Barnes. et sic scribendum esse, Valcken. etiam in exemplo suo Stob. Grot. indicavit, littera ς transverso calamo deleta. Pro *εἰς ἁμέραν* Musgr. coni. *ὁσαμεραί*· *εἰς ἁμέραν* recte *quotidie* interpretatur Heeren, citans Bacch. 1006.

XVII. (IX.) Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. p. 127. Grot.

εὔκλειαν ἔλαβον οὐκ ἄνευ πολλῶν πόνων.

Non sine labore multo peperi gloriam. Verba esse Persei Valcken. in margine ed. Barnes. annotavit.

XVIII. (X.) Stob. tit. 29. p. 200. Gesn. p. 131. Grot.

Οὐκ αἰσχρὸν οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς,
ἀλλ' ἡδύ τοι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων.

Nil quod necesse est ferre, mortali probro est. Dulcem relinquit memoriam exactus dolor. Lemma Andromedam habet Gesn. Andromacham Grot. quod correxit Gatak. in Advers. p. 515. A. Sed prior versus in Paris. B. nihil habet nisi *Εὐριπίδου*, omissus in Paris. A. Unde non iniuria Gaisford. alterum ab altero separavit, 56. *Εὐριπίδου. Οὐκ αἰσχρὸν κ. τ. λ.* 57. *Τοῦ αὐτοῦ Ἀνδρομέδᾳ. Ἀλλ' ἡδύ τοι.* priorem omisit Boissonad. Alter versus citatur etiam ab Aristot. Rhet. I, 11, 8. sine nomine auctoris, et a Plutarch. Symp. II, 1. p. 630. E. *ὁ δ' Εὐριπίδης τοὐναντίον ὡς Ἡδύ τι* (sic) *τὸν σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων.* ubi *ὡς* est citantis philosophi ut ap. Macrob. Saturn. VII, 2.

Versum latine vertit Cicero de fin. 2, 32. *nec male Euripides (concludam, si potero, Latine; Graecum enim hunc versum nostis omnes)*

Suavis laborum est praeteritorum memoria.

ubi vid. Davis. Ex hoc loco et altero Archippi colorem duxisse Epictetum apud Schweigh. T. III. p. 104. *ὡς ἡδὺ τὴν θάλασσαν ἀπὸ γῆς ὁρᾶν, οὕτως ἡδὺ τῷ σωθέντι μεμνῆσθαι τῶν πόνων* monuit Meineke ad Menandr. p. 86.

XIX. (XI.) Stob. tit. 50. p. 357. Gesn. 52. p. 201. Grot. et Gaisf. Lucian. Necyomant. §. 2.

Νεότης μ' ἐπῆρε καὶ σθένος τοῦ νοῦ πλέον.

Suasit iuventa, vi potens, mente impotens. Lucian. pro *σθένος* citat *θράσος*.

XX. (XIV.) Stob. tit. 65. p. 411. Gesn. 67. p. 275. Grot. et Gaisf.

Τῶν γὰρ πλούτων ὅδ' ἄριστος
γενναῖον λέχος εὑρεῖν·

Pars maxima divitiarum Generosa uxore potiri. Apud Grot. lemma est *Incertus:* sed Gesn. et Paris. A. ex Euripidis Andromeda locum petitum indicant.

XXI. (XV.) Stob. tit. 79. p. 469. Gesn. 81. p. 343. Grot. et Gaisf.

Ὦ τλῆμον, ὥς σοι τὰς τύχας μὲν ἀσθενεῖς
ἔδωχ' ὁ δαίμων, μέγα φρονοῦσι δ' οἱ λόγοι.

Ah quam premente numine afflictae tibi Res sunt, at alti spiritus oratio! Perseum his verbis alloqui videtur Cepheus.

XXII. (XXI.) Stob. tit. 111. p. 582. Gesn. 113. p. 467. tit. 112. Gaisf. Ammon. π. διαφ. λέξ. υ. *ἀῤῥωδεῖν*

Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων
οὐ πώποθ' ὕβρισ', αὐτὸς ὀῤῥωδῶν παθεῖν.

Aliena numquam nam mala irrisi, timens Nequid mihi olim eveniat ipsi humanitus. In Gesn. et Grot. lemma est *Euripides Andromacha;* sed e verbis Ammonii, *Εὐριπίδης τὸν Περσέα λέγοντα εἰσάγει· Τὰς συμφορὰς* Valcken. ad Ammon. p. 37. haec ex Andromeda petita esse intellexit, (cf. id. ad Phoen. 1549.) quo iam Barnes. sola coniectanti sagacitate ductus re-

tulerat; et ex Andromeda petita esse, lemma in Paris. A. apud Gaisf. indicat. Iidem versus sunt apud Stob. tit. 5. p. 63. Gesn. p. 37. ubi Grot. vertit: *Suas nec exprobravit infelicibus Clades, et ipse tale quid metuens pati.* Ceterum pro *πεπραγότων* Ammon. male *πεπραχότων*. Obiurgare Perseus videtur eum (Cepheum) qui sibi calamitatem exprobraverat.

XXIII. (XVI.) Stob. tit. 89. p. 502. Gesn. 91. p. 369. Grot. et Gaisf.

Χρυσὸν μάλιστα βούλομαι δόμοις ἔχειν.
καὶ δοῦλος ὢν γὰρ τίμιος πλουτῶν ἀνήρ·
ἐλεύθερος δὲ χρεῖος ὢν οὐδὲν σθένει.
χρυσοῦ νόμιζε σαυτὸν οὕνεκ᾽ εὐτυχεῖν.

Ante omnia aurum laribus exoptem meis. Fortuna dives addit et servis decus; At libero inopi nulla vis aut gratia est. Hoc te beatum crede, quod rem possides. *βούλομαι* Gesn. sed in marg. *βούλομ᾽ ἐν*, quod receperunt Grotius, Barnes. Musgrav. recte improbatum Erfurdtio ad Soph. Ai. p. 516.

XXIV. (XVII.) Stob. tit. 96. p. 531. Gesn. 98. p. 407. Grot. et Gaisf.

— — — — — — — *χρήμασιν γὰρ εὐτυχῶ,*
ταῖς συμφοραῖσι δ᾽, ὡς ὁρᾷς, οὐκ εὐτυχῶ.

Sum felix opum: Sed, ut vides, sors saeva me miserum facit. Videntur esse Cephei verba.

XXV. (XVIII.) Stob. tit. 97. p. 538. Gesn. 99. p. 417. Grot. et Gaisf.

Ἦ που τὸ μέλλον ἐκφοβεῖ καθ᾽ ἡμέραν·
ὡς τοὖγε πάσχειν τοὐπιὸν μεῖζον κακόν.

Malum futurum nulla non metuit dies, Graviusque torquet ille venturus dolor. Memorabilis confusio locutionum pro *τοὐπιὸν κακὸν δεδιέναι μεῖζον κακόν ἐστι τοῦ πάσχειν.*

XXVI. (XIX.) Stob. tit. 93. p. 561. Gesn. 95. p. 435. Grot. et Gaisf.

Ὁ μὲν ὄλβιος ἦν, τὸν δ᾽ ἀπέκρυψεν
θεός· ἐκ κείνων τῶν ποτὲ λαμπρῶν
νεύει βίοτος, νεύει δὲ τύχα
κατὰ πνεῦμ᾽ ἀνέμων.

Fuit hic felix, sed vertit opes Deus, et clari nominis olim Fortuna labat, vitaque venti Diffluit instar. V 1. legebatur *τόδ᾽ ἀπέκρυψεν*. Heath scribi iussit *τὸ δ᾽ ἀπ.* rectius Valck. in marg. ed. Barnes. *τὸν δ᾽* etiam ob metrum, ne secunda syllaba brevis verbi *ἀπέκρυψεν* contra morem produceretur. *ἀποκρύπτειν τινα* est *splendorem alicuius e secunda fortuna ortam obscurare*, cui respondeat *οἱ ποτὲ λαμπροί*. Sic apud Pind. Ol. 7, 170. *μὴ κρύπτε σπέρμα*. V. 2. legebatur *θεός· ἐκείνων*. Grotius in notis p. 555. *ἐκ κείνων*, Valck. in marg. ed. Barn. *ὁ θεός· κείνων*, quod est contra metrum. Pro *ποτέ* Musgr. *τότε* operarum errore: nam ipse vertit *quondam*.

XXVII. (XX.) Stob. tit. 103. p. 562. Gesn. 105. p. 439. Grot. et Gaisf.

Οὐκ ἔστιν ὅστις εὐτυχὴς ἔφυ βροτῶν,
ὃν μὴ τὸ θεῖον ὡς τὰ πολλὰ συνθέλει.

Gesn. *σὺν τέλει*. Grot. e coni. *ὃν μὴ τὸ θεῖον ὡς τὸ τέλος ἀπολλύει* et vertit: *Adeo usque felix nullus est mortalium, Divina quem non proruat tandem manus.* Itaque *ὡς τὸ τέλος* dici posse credidit pro *πρὸς τῷ τέλει*. Heath. coni. *οὗ μὴ τὸ θεῖον ὡς τὰ πολλὰ συντελεῖ*, *ubi vel cuius ad plurima non confert numen*, sententia vix apta. Porson. advers. p. 274. *ᾧ μή*, explicatione non addita. Gaisf. e Pariss. A. B. dedit *συνθέλει*, i. e. *ὃν μὴ τὸ θ. ὡς τὰ πολλὰ εὐτυχῆ εἶναι συνθέλει.* quod, etsi vix verum, tamen, si non commodum, at aliquem sensum habet, et Codd. auctoritate nititur. Seidler citat Heyn. ad Eratosth. Catast. p. XXIII sq.

XXVIII. (XXII.) Stob. tit. 112. p. 183. Gesn. 114. p. 469. Grot. tit. 113. Gaisf.

Συνάλγησον· ὡς ὁ κάμνων
δακρύων μεταδοὺς
ἔχει κουφότητα μόχθων.

Iunge dolorem: nam qui pariter Lachrymant, miseros ex parte levant. Post *ἔχει* Grotius e Paris. A. addidit *τινά*. idem est in B. et receptum a Gaisf. Mihi *τινά* additum vim frangere sententiae videtur, et sine eo versus ad amussim respondet primo; nam uterque constat e dochmio et bacchio.

XXIX. (XXIII.) Stob. tit. 122. p. 613. Gesn. 124. p. 505. Grot. tit. 123. Gaisf.

A. *Τὸ ζῆν ἀφέντες τὸ κατὰ γῆν τιμῶσί σου.*
B. *Κενόν γ'· ὅταν γὰρ ζῇ τις, εὐτυχεῖ, Κρέων.*

Exanime terra quod tui positum colunt. Res vana: nam qui vivit, est felix, Creon. Inter duas personas versus distribuit Musgrav. V. 1. Grot. et Boisson. ἀφέντος. Quis Creon fuerit, quem alius h. l. alloquitur, vix dicas. Ad Alcmaeonem hoc fragmentum retulisse videtur Valcken. nam in marg. ed. Barnes. adscripsit: *Alcmaeon v. 24. (recte ibi inter personas est Creon)* qui versus in nostra editione est fr. VII. apud Musgr. VIII. V. 2. Musgrav. *κενοί γ'*. Tum Paris. A. ὅτου *γὰρ* pro quo Gaisf. leg. coni. ὅπου *γάρ*. Hoc recepit Boisson. At verum non est, ubi quis vivat, ibi eum felicem *esse*, non *tantum esse posse.* At quum τὸ *κατὰ γῆς εἶναι κενὸν* dicatur, consentaneum erat addi: *vita sola felicitatis capax est.* Musgr. pro εὐτυχεῖ, *Κρέων* edidit *εὐτυχεῖν χρεών*, quod vertit *praestat laeta experiri,* sententiam incommodam callida interpretatione velans: nam ubi *χρεών* unquam est *praestat?*

XXX. (XXIV.) Stob. tit. 75. p. 453. Gesn. 77. p. 333. Grot. et Gaisf.

Ἐγὼ δὲ παῖδας οὐκ ἐῶ νόθους λαβεῖν·
τῶν γνησίων γὰρ οὐδὲν ὄντες ἐνδεεῖς
νόμῳ νοσοῦσιν· ὅ σε φυλάξασθαι χρεών.

Me non piget parare progeniem notham. Quae parte nulla sobole legitima minor, sed lege premitur; quod cavendum existimo. Sed *οὐκ ἐῶ*, *veto*, verti potest *me piget*, non *me non piget.* Hinc autem fortasse fluxit, quod Valck. in ed. Barn. ad *λαβεῖν* adscripsit: f. *λαθεῖν.* Verba esse videntur alicuius (Agenoris apud Hyg.?) qui Cepheum a filia cum Perseo matrimonio iungenda deterrere cupiebat.

XXXI. (XXV.) Stob. tit. 34. p. 215. Gesn. Gaisf. ibid. Omisit Grotius.

Σιγᾷς; σιωπὴ δ' ἄπορος ἑρμηνεὺς λόγων.

A Perseo versum dictum esse coniicit Valcken. ad Hippol. 911. Idem in marg. ed. Barn. citat Musgrav. Exercitat. p. 126.

XXXII. (XXVI.) Stob. ecl. eth. p. 123. Grot. T. I. p. 118. Heer.

Τήν τοι Δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι Διὸς,
ἐγγύς τε ναίειν τῆς βροτῶν τιμωρίας.

Iustitia proles esse perhibetur Iovis, Quam proxime hominum poena comitari solet. In codd. et edd. ex Eurip. Andromacha petitum esse dicitur; probabiliter Musgr. ad Andromedam retulit. Idem dedit *τῶν βροτῶν, et poenas in vicinia hominum habitare.*

XXXIII. (XXVII.) Athenaeus XI. p. 477. A. Eustath. ad Od. ι', p. 1632, 9. Macrob. Saturn. V, 21.

——————— πᾶς δὲ ποιμένων ἔῤῥει λεὼς,
ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος
πόνων ἀναψυκτῆρ', ὁ δ' ἀμπέλων γάνος.

Apud Eustathium vitiose legitur: *ἔῤῥοι λαός — — πίνων ἀνὰ ψυκτ. — — ἀμπελέων.* Recte Casaub. ad Athen. p. 796, 63. cum Macrobio et Dalechampio post *ἀναψυκτῆρ'* distinguendum esse monuit, „ut *πόν. ἀναψ.* ad vinum referamus, non ad lac. Varro de vino: *Hoc aegritudinem ad medendam invenerunt.*" De poculo hederaceo cf. Victor. V. L. 16, 23. Describi videtur conventus pastorum in nuptiis Persei et Andromedae.

XXXIV. Tiberius rh. §. 47. ed. Boissonade

Ὁρῶ δὲ πρὸς τῆς παρθένου θοινάματα.

XXXV. Ad Andromedam referendum etiam videtur, quod est ap. Schol. Aristoph. Ran. 105. ad verba poetae: *Μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκιάν.] Καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ἐν Ἀνδρομάχῃ* (*Εὐριπίδου* addit Suid. v. *μὴ τὸν ἐμόν*)

Μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἐγὼ γὰρ ἀρκέσω.

Non multum abhorret, quod est Bacch. 312. *οἴκει μεθ' ἡμῶν, μὴ θύραζε τῶν νόμων.*

XXXVI. (II.) Schol. Arist. Lysistr. 962. *Ποιά ψυχή] Παρὰ τὸ ἐξ Ἀνδρομέδας·*

Ποία λιβὰς, σειρήν.

pro quibus Schol. Ravenn. habet: *πῶς δύνῃ αὐτὸν ἐπισχεῖν οὐκ ἠρεθισμένος. παρὰ τὸ ἐξ Ἀνδρομέδας·*

ποῖαν αἰλιβάδ', ποῖος εἰρήν.

An: *ποῖαι λιβάδες, ποία σειρήν?*

XXXVII. Schol. Platon. p. 43. Ruhnk. p. 383. Bekk. *ἐκιρνῶντο ἐν αὐταῖς (ταῖς συνουσίαις) κρατῆρες τρεῖς. καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον,*

τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον σωτῆρος, ὡς ἐνταῦθά τε καὶ δὴ καὶ ἐν πολιτείᾳ. ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ τέλειον, ὡς Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ καὶ Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς.

XXXVIII. Bekk. anecd. I. p. 339, 5. *Ἄγορος καὶ ἄγοροι. Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ· οἱ κατ' οἶκον ἀμφὶ δαῖτα καὶ τράπεζαν. Αἰθίοπας σημαίνει.* Ex Euripide nihil, nisi una vox, *ὄγοροι*, petita videtur, qua ille Aethiopes designaverit, in convivio nuptiali mensae assidentes: nam verba *οἱ κατ' οἶκον — τράπεζαν* etsi e meris trochaeis constant, humiliora sunt, quam ut pro verbis poetae habere possim.

XXXIX. Bekk. ibid. p. 78, 21. *Αἰσχροκερδής: Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ.*

XL. Hesych. *Ἀμείβεται, παραιτεῖται. Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ.* Corrigunt *περαιοῦται.*

EX ANTIGONA.

De argumento haec monet Schol. Soph. Antig. extr. (ἰστέον) ὅτι διαφέρει τῆς Εὐριπίδου Ἀντιγόνης αὕτη, ὅτι φωραθεῖσα ἐκείνη, διὰ τὸν Αἵμονος ἔρωτα ἐξεδόθη πρὸς γάμον· ἐνταῦθα δὲ τοὐναντίον Aristoph. Gramm. argum. Antig. Soph. *Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιΐα καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀντιγόνῃ· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα μετὰ τοῦ Αἵμονος δίδοται πρὸς γάμου κοινωνίαν καὶ τίκτει τὸν Μαίμονα.* Quae verba largam dubitandi materiam praebent. Haemoni quidem quin in matrimonium data sit, dubitari vix licet; sed invita an sponte? Sponte, ut videtur: quid enim aliud sibi volunt verba *διὰ τὸν Αἵμ. ἔρωτα ἐξεδόθη πρὸς γάμον* et *φωραθεῖσα μετὰ τοῦ Αἵμονος δίδοται πρὸς γάμου κοινωνίαν.* Sed qualis haec est poena? nam *φωραθεῖσα* aliter accipere non possum, nisi *in sepeliendo fratre Polynice deprehensa.* Invitam collocatam esse Haemoni, coniicere licet e Phoen. 1672 sqq. sed si fratris cadaver contra edictum Creontis sepelivit, eo minus etiam Haemoni eam uxorem tradi conveniebat, ut eodem loco significat Creon. Itaque argumentum quomodo explicem, non habeo. Secundum Hygin. fab. 72. Haemoni, cuius sponsa fuerat, interficienda tradita est, sed ab eodem propter amorem servata. Postea demum, quum, agnito filio, peccati veniam impetrare non potuissent a patre, *Haemon se et Antigonam coniugem interfecit.*

I. Arist. Ran. 1212 sq. post verba Bacchi *ἀλλ' ἀκουστέα τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν·* Euripides incipit:

Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐτυχὴς ἀνήρ.

ubi Schol. *Ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. ἔστι δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος.* Pro *εὐτυχής* Ms. apud Valck. ad Phoen. 1591. *εὐδαίμων.* Versum citant etiam Dio Chrysost. p. 593. C. et Schol. Aeschyl. S. c. Th. 781. (760. Schütz.) Cohaerere cum eo videtur v. 1218. quem idem recitat Euripides

εἶτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν.

Utrumque coniunxit Grot. Exc. p. 371. *Felix initiis Oedipus, felix fuit, Qui postea hominum factus est miserrimus.*

II. Aristoph. Ran. 1438. *Οὐκ ἔστι πειθοῦς*, ubi Schol. *ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου.* Cum secundo etiam versu laudat Tzetz. ad Hesiod. *ἔργ. κ. ἡ.* 135. quod indicavit Porson. adv. p. 274.

Οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος,
καὶ βωμὸς αὐτῆς ἔστ' ἐν ἀνθρώπου φύσει.

Sermo est, nec aliud, Suada quo templo utitur, Et eius ara est ipsa mens mortalium. Grot. Exc. p. 372. Prior versus affertur ab Heracl. alleg. Hom. p. 483. ed. Gale in Opusc. mythol. phys. et eth. Barnes. post Grotium dedit: *Καὶ βωμὸς αὐτῆς ἐστιν ἀνθρώπου φύσις.* Porson. comp. Helen. 1002. *ἔνεστι δ' ἱερὸν τῆς δίκης ἐμοὶ μέγα ἐν τῇ φύσει.*

III. Stob. tit. 46. p. 325. Gesn. 48. p. 183. Grot. et Gaisf.

Δεῖ τοῖσι πολλοῖς τὸν τύραννον ἁνδάνειν.

Regi placere plurimis tutissimum.

IV. Stob. tit. 41. p. 241. Gesn. 43. p. 167. Grot. et Gaisf.

Οἰκεῖος ἀνθρώποισι γίγνεσθαι φιλεῖ
πόλεμος ἐν ἀστοῖς, ἂν διχοστατῇ πόλις.

Domestica odia civibus nasci solent, Quum factiones civitatem distrahunt. Leg. ἢν διχοστ. prout edidit Gaisf.

V. Stob. tit. 47. p. 343. Gesn. 49. p. 185. Grot. et Gaisf.

Οὔτ' εἰκὸς ἄρχειν, οὔτ' ἐχρῆν εἶναι νόμον·
τύραννον εἶναι μωριά δὲ καὶ θέλειν,
ὃς τῶν ὁμοίων βούλεται κρατεῖν μόνος.

Utinam nec ulla imperia nec leges forent. Regnare velle maxima imprudentia est: Nam cur habebit unus imperium in pares? Secundus versus nullam interpunctionem habet apud Gesn. cett. post *εἶναι* interpunxit Musgrav. Iacobs. et Eichstaedt legendum coniecerunt (vid. Iacobs. lection. Stob. Praef. p. XVI.) *τύραννον εἶναι μωρία· δίκη θ' ἑλεῖ. Ὃς τῶν ὁμ. Iustitia comprehendet eum, qui solus imperium in homines ipsi pares vult exercere.* In quo miror VV. DD. non offensioni fuisse futurum ἑλεῖ, cuius perexigua est auctoritas. vid. Herm. ad Soph. Oed. C. 1454. Videtur vocabulum semel positum bis sumendum esse; *Τύραννον εἶναι μωρία· μωρία δὲ καὶ θέλειν,* ut infr. fr. Belleroph. Musgr. XVII. *ἐπίσταμαι μὲν οὔ, φέρειν δ' ἀνάγκη* pro *ἐπίσταμαι μὲν οὐ φέρειν, φέρειν δ' ἀν.* de qua consuetudine vid. Wyttenbach. ad ecl. hist. p. 400. et quae ipse monui in Gramm. gr. §. 634. 1.

VI. Stobaeus tit. 61. p. 386. Gesn. 63. p. 239. Grot. et Gaisf.

Ἀνδρὸς δ' ἐρῶντος εἰς Κύπριν νεανίου
ἀφύλακτος ἡ τήρησις· ἄν γὰρ φαῦλος ᾖ
τἄλλ', εἰς ἔρωτα πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος·
ἢν δ' ἄν προσῆται Κύπρις, ἥδιστον λαβεῖν.

Iuvenem calentem Veneris indomita face Arcere vigiles non valent custodiae; Amor ipse quamvis rudibus ingenium facit. Dulce et salubre quae modum novit Venus. Pro ἐρῶντος Musgrav. Exercit. p. 100. ὁρῶντος, quod probatum Valcken. diatr. p. 198. 242. idem recepit. Ita ὁρᾶν ἐς *Κύπριν* dictum est ut Antiop. fr. X. *ἐς ἀργίαν βλέπειν, Veneri, ignaviae se dedere.* Neque enim ἐρᾶν εἰς *Κύπριν* dici posse videtur, nec *εἰς Κύπριν* cum ἀφύλ. ἡ τήρησις coniungi, quia interiectum est *νεανίου*. V. 2. ἄν pro *κἄν* ob metrum dedit Grot. Scrib. ἤν. V. 3. τἄλλ' „τὰ δ' ἀλλ' Voss. τὰ δ' ἄλλα A. m. pr. Trinc. τά γε A. m.

sec. τά γ' εἰς ἔρωτα B. ἔρωτας A." *Gaisf.* V. 4. pro ἢν δ' ἄν Gesn. in marg. lego αὖ, quod recepit Grot. At Valck. ἢν δ' οὐ προσῆται, Κύπριν ἥδ. λ. *quod si non admiserit* vel *admittere recusaverit*, nolentis *flore frui iucundissimum*, in quo soloecum est ἢν οὐ pro ἢν μή, nec sententia iis, quae praecesserunt, accommodata. Peius etiam Heath. vertit *Quod si commoda adsit Venus*, quasi προσῆται sic a προσεῖναι. Musgr. edidit: ἥν δ' ἄν προσῆται K. *quamcunque autem appetiverit Venus.* προσίεσθαι est *admittere, asciscere, probare. Κύπρις προσίεται* eum, cui in amore favet eumque adiuvat. Itaque sensus esse videtur: *etiamsi quis in ceteris rebus contemnendus sit, in amore tamen satis callidus est* et ad artificia ac dolos, quibus amore potiatur, sollers, *sin vero placida ei afflat Venus*, ut artificiis illis non indigeat, *iucundissimum est.* Legendum igitur: ἢν δ' αὖ προσῆται *Κύπρις*. Boisson. ἢν δ' αὖ προσῆται, Κύπριν ἥδ. λ.

VII. Stob. tit. 62. p. 398. Gesn. 64. p. 261. Grot. et Gaisf. Plutarch. apud Stob. ib. p. 503. Gesn. seu ed. Wyttenb. T. V. p. 854.

ἤρων· τὸ μαίνεσθαι δ' ἄρ' ἦν ἔρως βροτοῖς·

Amabam; hominibus maximus furor est amor. Falsum est, quod in ed. Beck. adscriptum est, apud Barn. hoc fragm. esse in Incertis. Est enim et inter fr. Antig. p. 452. v. 18. et inter incerta p. 515. v. 419.

VIII. Stobaeus tit. 65. p. 411. Gesn. 67. p. 277. Grot. et Gaisf.

Ζευχθεὶς γάμοισιν οὐκέτ' ἔστ' ἐλεύθερος,
ἀλλ' ἕν γ' ἔχει τι χρηστόν· ἐν κήδει γὰρ ὢν
ἐσθλῷ δέδοικε μηδὲν ἐξαμαρτάνειν.

Haud liber ultra est, nuptiae quem vinciunt. Sed adest bonum istud, a malis quod actibus Affinitatis abstrahit reverentia. Primus versus tribuitur Hippothoo apud Stob. tit. 66. p. 421. Gesn. 68. p. 283. Grot.

IX. Clem. Alex. Strom. VI. p. 741. Stob. tit. 75. p. 452. Gesn. 77. p. 333. Grot. et Gaisf.

Ὀνόματι μεμπτὸν τὸ νόθον, ἡ φύσις δ' ἴση.

Natura par est, nomen invisum notho. Cf. Androm. fr. XXXII. Pro δ' ἴση Clem. Al. δοίη.

X. Stob. tit. 85. p. 496. Gesn. 87. p. 355. Grot. et Gaisf.

Ἡ γὰρ δόκησις πατράσι παῖδας εἰκέναι
τὰ πολλὰ ταύτῃ γίγνεται τέκνων πέρι.

Prolem parentum quod ferunt mores sequi Falsum revincit saepe natorum indoles. *πατράσι* e coniectura Gesn. dedit Grot. pro *ἅπασι*. *εἰκέναι* em. Pierson. ad Moer. p. 148. pro *ἐοικέναι*, et sic Paris. A. apud Gaisf. V. 2. pro *τά* Gesn. coni. *οὐ*, non *σύ*, ut est in exemplo Lips. ed. Gaisf. *φαύλῃ* e coni. scripsit Grotius pro *ταύτῃ*, quod cur mutaverit, non satis causae videt Heath.

XI. Stob. tit. 88. p. 500. Gesn. 90. p. 363. Grot. et Gaisf.

Τὸ μωρὸν αὐτῷ τοῦ πατρὸς νόσημ᾽ ἔνι·
φιλεῖ γὰρ οὕτως ἐκ κακῶν εἶναι κακούς.

Paternus illi morbus insipientia est: Quippe ex malis plerumque generantur mali. *αὐτῷ*, ut pro *αὐτὸ* Valck. in margine et Stobaei Grot. et Eurip. Barnes. legendum monuit, e Paris. A. B. recepit Gaisf. Sed constructionem *φιλεῖ εἶναι κακούς* pro *φιλοῦσιν εἶναι κακοὶ* vix alibi reperias. Poëta dicere voluisse videtur *φιλεῖ γὰρ οὕτω γίγνεσθαι ὥστε ἐκ κακῶν εἶναι κακούς*. Videntur esse verba Creontis de Antigona, ad quae respondet alter fr. X.

XII. Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf.

Ἀνδρὸς φίλου δὲ χρυσὸς ἀμαθίας μέτα
ἄχρηστος, εἰ μὴ κἀρετὴν ἔχων τύχοι.

Opulens amicus, cui deest sapientia, Virtus nisi adsit, usui nulli est bono. *τύχοι* pro *τύχῃ* habet Paris. A.

XIII. Stob. tit. 102. p. 558. Gesn. 104. p. 429. Grot. et Gaisf.

- - - ἐπ᾽ ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν.

Redacti sumus ad ipsas incitas. Sic Paris. A. B. Trinc. pro *ἐπ᾽ ἄκρων ἥκ. κακῶν γραμμήν* Gesn.

XIV. Stob. tit. 106. p. 567. Gesn. 108. p. 447. Grot. et Gaisf.

Μὴ οὖν θέλε λυπεῖν σαυτὸν, εἰδὼς πολλάκις
ὅτι τὸ λυποῦν ὕστερον χαρὰν ἄγει,
καὶ τὸ κακὸν ἀγαθοῦ γίγνεται παραίτιον.

Versus corrupti, in quibus emendandis Grotius, Valcken. diatr. p. 155 sqq. Hermann. ad Soph. El. v. 355. extr. elaborarunt. Grotius versum satis immodulatum effinxit:

Μὴ οὖν ἔθελε λυπεῖν σαυτὸν, εἰδὼς πολλάκις

μὴ οὖν in unam syllabam coalescere dicens. Rectius Valck. *μή νυν θέλε*, quod in fine versus posuit. „*Μὴ οὐ* Tragicis et Comicis Atticis in unam semper syllabam contrahuntur, nusquam, si bene memini, *μὴ οὖν*.“ Sequentia ita corrigere voluit Valcken.

Μή νυν θέλε
λυπεῖν σεαυτὸν, Αἷμον, εἰδὼς, πολλάκις
ὅτι καὶ τὸ λυποῦν ὕστερον χαρὰν ἄγει.

in quibus *ὅτι καί*, a Grotio acceptum, a Tragicorum more abhorret, qui anapaestum in prima sede ponere non solent, nisi una voce conclusum. Eleganter, ut solet, Hermann.

λυπεῖν σεαυτὸν, τοῦτό γ᾽ ἐξειδὼς, ὅτι
πολλοῖς τὸ λυποῦν — — —

Hoc eo confirmatur, quod Paris. A. Trinc. habent *εἰδὼς ὅτι πολλάκις*, B. autem *εἰδὼς τοῦθ᾽ ὅτι πολλάκις*. Similiter Gaisf. coni. *λυπ. σεαυτὸν, τοῦτό γ᾽ εὖ εἰδὼς ὅτι Πολλάκι τὸ λ. ὕ. χ. ἄ.* turpi hiatu in *εὖ εἰδὼς* et voce epica *πολλάκι* non deterritus. Recepit tamen Boissonad. Ultimum versum omisit Musgravius. Ceterum locum sic vertit Grotius: *Laxare habenas parce tristitiae, memor Saepe ex dolore gaudium mortalibus Et ex malorum segete progigni bona.*

XV. Stob. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 449. Grot. et Gaisf.

Ὅστις δὲ πρὸς τὸ πίπτον εὐλόγως φέρει
τὸν δαίμον᾽, οὗτος ἧσσον ἐστ᾽ ἀνόλβιος.

Quicunque casus atque fortunae vices Ratione tolerat, hic multo minus est miser. *εὐλόφως* pro *εὐλόγως* legendum censebat Brunck. ad Soph. Phil. 872. *ἧσσόν ἐστ᾽ ἀνόλ.* e Scalig. coni. edidit Grotius pro *ἧσσόν ἐστιν ὄλβιος*. De sententia vid. Wyttenbach. ad Plut. p. 77+.

XVI. Stob. append. e Cod. Flor. apud Gaisf. T. IV. p. 396. ed. Lips.

Ἄκουσον· οὐ γὰρ οἱ κακῶς πεπραγότες
σὺν ταῖς τύχαισι τοὺς λόγους ἀπώλεσαν.

XVII. (XVI.) Stob. tit. 124. p. 619. Gesn. 126. p. 513. Grot. 125. Gaisf.

Θάνατος γὰρ ἀνθρώποισι νεικέων τέλος
ἔχει· τί γὰρ τοῦδ᾽ ἐστὶ μεῖζον ἐν βροτοῖς;
τίς γὰρ πετραῖον σκόπελον οὐτάζων δορὶ
ὀδύναισι δώσει; τίς δ᾽ ἀτιμάζων νέκυς,
εἰ μηδὲν αἰσθάνοιντο τῶν παθημάτων;

Mors iurgiorum finis est mortalibus; Nam maius aliud quid potest leto dari? Molem quis autem saxeam hasta verberans Cieat dolorem, mortuumve iniuriis Frustra lacessens nulla sensurum mala? Valcken. in marg. Eurip. Barnes. haec adscripsit: aliter legitur p. 602. (haud dubie ed. Stob. Gesner.) in margine MS. Grotii: *Θάνατος γὰρ ἀνθρώποισι νεικείας τέλος Ἔχει· μαθεῖν δὲ πᾶσίν ἐστιν εὐμαρές.* et v. 5. ad *εἰ:* an *οἵ.*

XVIII. (XVII.) Schol. Pind. Pyth. 3, 176. *Θυώνη τῇ Σεμέλῃ φησί· διωνυμίᾳ γὰρ ἐκέχρητο. εἰσὶ δὲ οἵ καὶ τὴν αὐτὴν Διώνην λέγουσιν, ὥσπερ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιγόνῃ·*

Ὦ παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεὸς,
Διόνυσε, θνητοῖς τ᾽ οὐδαμῶς ὑπόστατος.

Nate o Diones, magnus o quam tu deus, Lyaee, quem nec ferre mortales queant. Grot. Exc. p. 370. ὑπόστατος ex em. Andr. Schotti scripsit Grot. pro ὑποστάτης. Dionen pro Thyone Semelen dictam esse, vel Bacchum pro Veneris filio habitum non credentes Scholiastae Valckenaerius, Ruhnkenius, Piersonus pro *Διόνυσε* scribendum iudicaverunt vel *Μόνος τε,* vel *Δεινός τε* vel *θεοῖσι* ap. Valcken. diatrib. p. 156. Sed res nimis obscura est. Itaque Boeckh. ad Schol. non audet disertam scholiastae narrationem istiusmodi argumentis refutare, praesertim quum Dione non unius deae nomen fuerit, de quo vide Buttmannum ad Demosth. Midian. ed. Spalding. p. 128 sqq. Accedit locus Hesychii a Valcken. laudatus: *Βάκχου Διώνης, οἱ μὲν βακχευτηρίας Σεμέλης, οἱ δὲ Βάκχου τοῦ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης, παρόσον διωνυμία περὶ τὰς θεάς. Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία Ἀφροδίτης παῖδα τὸν θεὸν ἱστορεῖ.* qui locus etsi obscurus, significat tamen, praeter Praxillam fuisse, qui Bacchum Diones vel Veneris filium facerent. Bacchus autem, inquit Boeckh., ab Antigona ut patrius Thebarum deus invocari potuit; addo

Bacchum Veneris filium e religione Thebanorum propria credi potuisse.

XIX. Schol. Eurip. Phoen. 1130. *ἐν τῇ Ἀντιγόνῃ·*

ἐπὶ χρυσεόνωτον ἀ-
σπίδα τὰν Καπανέως.

Cf. Eustath. p. 707, 60. coll. 678, 23. Praeterea Heath huc refert versum qui ap. Stob. praecessit, *οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομεῖν ἐπ᾽ ἀνδράσι,* in errorem inductus, quod in ed. Grot. lemma *Euripides Antigona* ad hunc versum appictum est. Eum tanquam Archilochi, cuius eum esse ed. Gesner. indicat, cum fr. XVII. comparavit Barnes.

XX. Stob. Append. Flor. p. 20 = 389. ap. Gaisf. T. IV.

Νέοι νέοισι συννοσοῦσι τἀφανῆ.

ANTIOPA.

Antiopes fabulam multi explicarunt, quos commemorat Heynius ad Apollod. V, 5, 5. ex Euripide Hygin. fab. 8. *Nyctei regis in Boeotia fuit filia Antiopa. Eius formae bonitate Iupiter adductus gravidam fecit. Quam pater quum punire vellet propter stuprum minitans, periculum Antiopa effugit. Casu in eodem loco, quo illa pervenerat, Epaphus* (aliis est Ἐπωπεύς) *Sicyonius stabat. Is mulierem advectam domo matrimonio suo iunxit. Id Nycteus aegre ferens quum moneretur, Lyco fratri suo per obtestationem mandat, cui tum regnum relinquebat, ne impune Antiopa ferret. Huius post mortem Lycus Sicyonem venit. Interfecto Epapho Antiopam vinctam abduxit in Cithaeronem; parit geminos et relinquit. Quos pastor educavit, Zetum et Amphionem nominavit, Antiopa Dircae uxori Lyci data erat in cruciatum. Ea, occasionem nacta, fugae se mandavit; devenit ad filios suos. Ex quibus Zetus existimans fugitivam non recepit. In eundem*

locum Dirce per bacchationem Liberi illuc delata est. Ibi Antiopam repertam ad mortem extrahebat. Sed ab educatore pastore adolescentes certiores facti, eam esse matrem suam, celeriter consecuti matrem eripuerunt; Dircen ad taurum crinibus religatam necant. Lycum cum occidere vellent, vetuit eos Mercurius et simul iussit Lycum concedere regnum Amphioni. Simillima tradit Apollod. l. c. Idem argumentum accurate persecutus est Valcken. diatr. c. 7. p. 58 sqq.

I. Etymol. M. p. 411, 11. *Ζῆθος - - εἴρηται - - ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐζήτει εὐμαρῶς τεκεῖν αὐτὸν, ὥς φησιν Εὐριπίδης·*

Τὸν μὲν κικλήσκει Ζῆθον· ἐζήτησε γὰρ
Τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν.

Etymol. Gud. p. 230, 57. *Εὐριπίδης σαφῶς ἐτυμολογεῖ ἐν Ἀντιόπῃ. ζητῆσαι γὰρ τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσα γυνή.* In Etymol. est *κίκλησκε.* E prologo haec petita esse vix negari potest; eum vero agere non potuisse Antiopen apparet, nec pastorem eum, qui pueros educavit, si vera lectio est *κικλήσκει.* Nihil igitur relinquitur, nisi ut a deo aliquo, fortasse Mercurio, qui etiam exitum fabulae expedivit sec. Hygin. prologum actum esse statuamus. Eodem haud dubie pertinet

II. Etymol. M. p. 92, 4. *λέγει Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολόγος* (leg. *ἐτυμολογῶν* cum Valcken. diatr. p. 62.) *τὸ Ἀμφίων, ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη παρὰ τὴν ἄμφοδον, ἤγουν παρὰ τὸ παρὰ* (sic MS. apud Valck.) *τὴν ὁδὸν γεννηθῆναι.* quam etymologiam irrisit Aristoph. apud Polluc. IX, 36. Utraque notatio est apud Hygin. fab. 7. *quos pastores pro suis educarunt et appellarunt Zeton ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον, alterum autem Amphionem, ὅτι ἐν διόδῳ ἢ ὅτι ἀμφὶ ὁδὸν αὐτὸν ἔτεκεν.* Nam pro *Ζῆθος* scriptum etiam reperitur *Ζῆτος.* In prologo memoratae etiam videntur Hysiae, de quibus est apud

III. Stephan. Byz. v. *Ὑρία. χώρα πλησίον Αὐλίδος, - Ἡσίοδος δὲ ἐν Ὑρίᾳ τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι, Εὐριπίδης δ' ἐν Ὑσίᾳ,* ubi ne cum Valcken. p. 62. corrigas *Ὑσιαῖς,* prohibet locus qui sequitur *Ὑσία, πόλις Βοιωτίας, καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς.* Harpocration. *Ὑσίαι, - - τῆς Βοιωτίας πόλις, ἧς μνημονεύει καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ.* Sed potuit etiam haec urbs ibi commemorari,

ubi Antiope fortunam suam filiis et pastori explicat, quo ipso efficitur *ἀναγνώρισις.*

De agnitione ipsa Aristoteles *π. ποιητ.* c. 14, 19. ex emendatione Valcken. diatr. p. 58 sq. *καὶ ἐν τῇ Ἀντιόπῃ ὁ υἱὸς τὴν μητέρα ἐκδιδόναι μέλλων ἀνεγνώρισε.* Vid. Hygin. l. c. cuius tamen narratio non satis cum eo, quod est apud Aristot. consentit: nam secundum Aristot. Zethus matrem *ἐκδιδόναι μέλλει,* sec. Hygin. traditam iam consecuti filii eripuerunt. An igitur Ennius descriptionem Euripidis paululum immutavit? Hoc tamen loco, nisi fallor, dicta sunt illa ab Antiopa:

IV. (XXXVII.) apud Eustath. ad Odyss. π. p. 1799, 54 = 601. *δῆλον δ' ὅτι κύειν καὶ τὸ ἔγκυον εἶναι δηλοῖ, ὃ διαφέρει τοῦ τίκτειν καθότι αὐτὸ ἀπαλλάττει τοῦ κύειν. καὶ φέρεται εἰς τοῦτο χρῆσις ἐξ Ἀντιόπης τὸ*

Κύουσα τίκτον

ἤγουν κατὰ γαστρὸς φέρουσα εἶτα ἔτεκον. Ammonius v. *Κύειν* p. 86. ed. Valck. *Κύειν μὲν τὸ ἔγκυον εἶναι, τίκτειν δὲ τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύειν. Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ·* (sic Valcken. diatr. p. 60. pro *ἐναντίον ἢ*) *κύουσα τίκτω, εἶπεν, ἡνίκ' ἠγόμην πάλιν.* unde Valcken. l. c. hunc versum effinxit:

Κύουσα, τίκτω θ' ἡνίκ' ἠγόμην πάλιν.

Ipse hunc versum tantum poni potuisse in prologo existimat; mihi a prologo alienus esse videtur propter fr. I.

Ante hoc fragm. narrari etiam debuit illud

V. apud Cedrenum p. 22. E. quod laudavit Valck. p. 63. *ὁ μὲν Εὐριπίδης τὸν Δία φησὶν εἰς σάτυρον μεταβληθέντα τὴν Ἀντιόπην φθεῖραι.* Plura dabit Valck.

Ad verba Antiopae respondisse videtur Amphion, quae sunt

VI. (XXX.) apud Clement. Alex. Strom. V. p. 602. B. ed. Sylb. (p. 716, 1. ed. Heins.) *οὔκουν ἔτι κατὰ τὴν τῶν πολλῶν δόξαν περὶ τοῦ θεοῦ ὑποληπτέον·*

— — — — οὐδὲ γὰρ λάθρα δοκῶ
φωτὸς κακούργου σχήματ' ἐκμιμούμενον
σοὶ τήνδ' ἐς εὐνὴν, ὥσπερ ἄνθρωπον, μολεῖν.

Ἀμφίων λέγει τῇ Ἀντιόπῃ. Hinc sumsit Euseb. Praep. ev. p. 679. D. ed. Viger. (Colon. 1688.) in quibus pro

τήνδ᾽ scribendum esse *Ζῆν᾽* recte monuit Valck. p. 63. — Ad Antiopae orationem Valcken. p. 65. refert illa

VII. (XXIV.) ap. Stob. tit. 97. p. 538. Gesn. 99. p. 417. Grot. et Gaisf.

Φρονῶ δ᾽ ἃ πάσχω· καὶ τόδ᾽ οὐ σμικρὸν κακόν·
τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ
νοσοῦντα· κέρδος δ᾽ ἐν κακοῖς ἀγνωσία.

Intelligo quae patior; haud levis is dolor; Aliqua est voluptas abstrahi a sensu mali, Interque damna quaestui ignorantia est. Primus versus est etiam apud Erotianum v. *κατεφρόνει* p. 210. ed. Franz. ubi legitur *μικρόν.* et eum solum in Exc. recepit Grot. p. 373. Propter *φρονεῖν*, *sentire* significans, locum ad Eurip. Hipp. 247. citat Valcken.

Amphiona non dedecent, iudice Valcken. l. c. quae habet ex Antiopa

VIII. (XX.) Stob. tit. 72. p. 439. extr. Gesn. 74. p. 321. Grot. et Gaisf.

Οὐ σωφρονίζειν ἔμαθον, αἰδεῖσθαι δὲ χρή,
γύναι, τὸ λίαν, καὶ φυλάσσεσθαι φθόνον.

Ego censor haud sum, mulier; at rectum interim est Vitare nimia, nec dare invidiae locum. V. 2. Valck. inseri iubebat *τε*, *τό τε λίαν*, quod et in metrum peccat (vid. Porson praef. Hec. p. XVI.) et sententiae minus aptum pro *αἰδεῖσθαί τε καὶ φυλάσσεσθαι*. Haec si Amphion Antiopae dicebat, videtur hic fragmentorum ordo esse V. IV. VII. VIII. VI. Sed eadem Dircae etiam dici potuerunt.

IX. Schol. Ven. ad Il. λ', 774. *χόρτοι δὲ οἱ τριγχοὶ* (s. *τροχαλοί*) *ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ·*

— — — — — — — — — — — — Οἰνόῃ
σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς τ᾽ Ἐλευθεραῖς.

καὶ ἐν Ἀνδρομάχῃ (v. 17.) *ὁμοίως.* Eumdem versum citat Strabo VIII. p. 577. A. praemissa voce *Οἰνώνης*, pro quo Casaub. in marg. *Οἰνόῃ:* tum Strabo *ταῖς τ᾽ Ἐλευθεραῖς.* Porson. advers. p. 274. *Οἰνόης ξυγχ. ν. π. ταῖς ἐλευθέραις*, quae quam sententiam habeant, non intelligo. Haec vix ab alio quam a pastore pronuntiari

potuerunt; nam hic prope Eleutheras habitare debuit, et Antiope filios peperit *ὡς ἐς Θήβας ἤγετο τὴν ἐπ᾽ Ἐλευθερῶν* apud Pausan. II, 6, 2. et Apollod. l. c. et fortasse de hoc ipso pastore Dio Chrysost. or. XV. p. 237. B. ed. Morell. *ὁ γὰρ ἐκείνου νομεὺς ὁ ἐν ταῖς Ἐλευθεραῖς καὶ ἡ γυνὴ ἡ τοῦ νομέως οὐ μόνον οὐκ ἐξετίθεσαν αὐτοὶ γεννήσαντες, ἀλλὰ καὶ ἀλλότρια εὑρόντες ἐν τῇ ὁδῷ παιδία, οὐκ εἰδότες, ὅτου ποτὲ ἦσαν, ἀνελόμενοι ἔτρεφον ὡς αὐτῶν, καὶ οὐδὲ ὕστερον ἑκόντες οὐδέ ποτε ὡμολόγησαν, ὅτι ἀλλότριοι ἦσαν. σὺ δὲ ἴσως καὶ τὸν Ζῆτον καὶ τὸν Ἀμφίονα ἐλοιδόρεις ἄν, πρὶν φανεροὺς γενέσθαι κ. τ. λ.*

Huc etiam fortasse referenda sunt, quae de servili conditione agunt: nam et pastor servus erat et Amphion ac Zethus pro servis educati.

X. (XIV.) Stob. tit. 60. p. 383. Gesn. 62. p. 233. Grot. et Gaisf.

Οὐ χρή ποτ᾽ ἄνδρα δοῦλον ὄντ᾽ ἐλευθέρας
γνώμας διώκειν, οὐδ᾽ ἐς ἀργίαν βλέπειν.

Tractare servum studia liberalia Minime decorum est otiove insuescere. Sed hoc in Paris. A. ex Antigone citatur.

XI. (XV.) Ibid. p. 235. Grot.

— — τὸ δοῦλον οὐχ ὁρᾷς ὅσον κακόν;

Cernis servitus quid sit mali?

XII. (XVI.) Ibid. p. 384. extr. Gesn. p. 239. Grot. et Gaisf.

Φεῦ φεῦ, τὸ δοῦλον ὡς ἁπανταχῇ γένος
πρὸς τὴν ἐλάσσω μοῖραν ὥρισεν θεός.

Eheu, ut omne ubique servorum genus In sequiora cuncta transscripsit deus! Ad eumdem locum, in quo Zethus et Amphion erant, Dirce etiam venit *per bacchationem Liberi*, ut ait Hygin. Illo loco haud scio an collocandum fit fragm.

XIII. (XXXII.) apud Clem. Alex. Strom. I. p. 348. Sylb. (p. 418. Heins.) *Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ φησίν·*

— — — — ἔνδον δὲ θαλάμοις βουκόλον
κομῶντα κισσῷ, στύλον Εὐΐου θεοῦ.

Toup. ad Longin. Sect. XL. p. 364. ed. Oxon. em. *ἔνδον δὲ θαλάμοις βουκόλου κομῶντα κισσῷ στῦλον E. θ.* vel *βουκόλον-κοσμοῦντα κισσῷ.* Sed prius haud dubie praestat.

Ad exitum totius fabulae spectant haec:

XIV. (XXXI.) Longin. s. XL. *Ἐπὶ δὲ τῆς συρομένης ὑπὸ τοῦ ταύρου Δίρκης (Εὐριπίδης)*

— — — — — — εἰ δέ που
τύχοι πέριξ ἑλίξας, εἷλχ' ὁμοῦ λαβὼν
γυναῖκα, πέτραν, δρῦν, μεταλλάσσων ἀεί.

Valcken. diatr. p. 66. *τύχοι* ad primum versum retulit, et in secundo post *ἑλίξας* inseruit *ταῦρος*, ut metro satisfieret:

εἰ δέ που τύχοι
πέριξ ἑλίξας ταῦρος, εἷλχ' - - - -

Locutionem *πέριξ ἑλίξαι* illustrat Valcken. ad Phoen. 717. extr.

„Chori verba quaedam, inquit Valck. p. 66. Dircen a scelerum vindice tarde quidem, punitam tamen, canentis illa suspicor esse quae sunt ex Antiopa“

XV. (II.) Stob ecl. phys. p. 9. Cant. p. 123. Grot. T. I. p. 118. Heer.

Δίκα τοι δίκα χρόνιος· ἀλλ' ὅμως
ὑποπεσοῦσ' ἔλαθεν, ὅταν ἔχῃ
τίν' ἀσεβῆ βροτῶν.

Ius sero veniat licet, Ius est; attamen impio Poenas, quas decet, irrogans Tanquam ex insidiis latet. Versus sunt dochmiaci, quorum secundus e dochmio et cretico constat. Aliter distribuit Seidler de vers. dochm. p. 62.

Eamdem sententiam habent versus

XVI. (III.) ap. Stob. ecl. phys. apud Grot. ibid. T. I. p. 122. Heer.

Τήν τοι Δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι Χρόνου,
*δείκνυσι δ' ἡμῶν ὅστις ἐστὶ * κακός.*

Iustitia proles nuncupatur Temporis, Quae delitentes monstrat in nobis malos. Versum 2. explere voluit Grot. inserendo *ἂν* ante *κακός*, at refragante, ut recte monet Heath. Graeci sermonis indole. Ipse coni. *ὅστις-*

οὖν ἐστιν κακός, Codd. V. A. E. apud Heer. *ὅστις ἐστὶ μὴ κακός.* unde feliciter Porson. ad Aristoph. Plut. 886. *ὅστις ἔστ' ἢ μὴ κακός.* Simillimus locus est Andromed. fr. XXXIV.

Accommodatissimi etiam huic loco sunt versus

XVII. (XVIII.) Stob. tit. 68. p. 426. Gesn. 70. p. 292. Grot. et Gaisf.

— — — — πᾶσι δ' ἀγγέλλω βροτοῖς,
ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν εὐγενῆ σπείρειν τέκνα·
[οὐ γάρ ποτ' ἂν πράξειαν ἐς τέλος κακῶς.]

Moneo nunc omnes semel, Ut ex honesto genere progeniem serant. Non illa quippe semper infelix erit; minus recte, si *illa* ad *progeniem* retulit; *πράξειαν* intell. *οἱ βροτοί, οἷς ταῦτα παραγγέλλει.* Verba videntur esse Antiopae, sese filiorum ope servituti ereptam gratulantis. Tertius versus est ex Androm. 1259. monente Porsono advers. p. 274.

In eadem sede fortasse legebantur duo sequentia

XVIII. (XVII.) Stob. ibid. p. 425. Gesn. p. 291. Grot. et Gaisf.

Κῆδος καθ' αὑτὸν τὸν σοφὸν κτᾶσθαι χρεών.
Affinitates qui sapit quaeret pares.

XIX. Stob. tit. 70. p. 430. Gesn. 72. p. 297. Grot. et Gaisf.

Εἰ νοῦς ἔνεστιν· εἰ δὲ μή, τί δεῖ καλῆς
γυναικός, εἰ μὴ τὰς φρένας χρηστὰς ἔχοι;

Si bene animata est, perplacet; sin, quo mihi Formosa vultum, pectore intestabili? Recte est post *εἰ νοῦς ἔνεστι* supplet etiam Valck. in nota MS. mihi versus omissus esse videtur, ad quem hic referretur.

Distuli adhuc, quae de musica et bellicis artibus inter se disputantes Zethus et Amphion inducebantur, non quod ea ab Euripide post explicatum exitum fabulae, quam *καταστροφὴν* vocat, inepte tanquam per saturam adiecta esse existimarem, sed quod dubitabam, utrum ea ad illam scenam, ubi primum prodibant iuvenes, referrem, an ad eam, in qua matrem agnoscebant, an denique ad eam, ubi matre agnita, Dircen persequi instituebant. Mihi primum verisimillimum vi-

detur quod magis etiam appareret, si ex Antiopa sumti essent versus ap. Stob. fr. XL. Musgr.; sed nimis haec omnia incerta sunt, etiam quo ordine haec fragmenta ponere conveniat. Valcken. cap. VIII. p. 74. deinceps posuit XXI. (1-3.) XX. (4-7.) XXIX. (8-10.) XXX. (11-14.) XXXII. (15-18.) XXXI. (19-22.) XLIII. (23-27.) XXXIII. (28 sq.) XXXIV. (30 sq.) XXVIII. (32 sq.) XXIV. (34 sq.) XXIII. (36-41.) XXII. (42-45.) XXV. (46-51.) Videtur autem Eurip. sub Zethi persona durum aliquem, antiquae morum severitati et simplicitati assuetum civem Atticum, unum e *Μαραθωνομάχαις* illis induxisse, sub Amphionis autem persona hominem elegantiore novitiorum magistrorum ac sophistarum disciplina usum, et hanc disciplinam, quam multi tanquam mollem et effeminatam agitarent ut Aristophanes in Nubibus, iudice Sueverno, ipse hoc exemplo defendendam suscepisse.

XX. (XXXIV.) Plato Gorg. p. 484. E. *Συμβαίνει γὰρ τὸ τοῦ Εὐριπίδου, λαμπρός τ᾽ ἐστιν ἕκαστος ἐν τούτῳ*

κἀπὶ τοῦτ᾽ ἐπείγεται,
νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος,
ἵν᾽ αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνῃ βέλτιστος ὤν.

Vid. Valcken. p. 76 sq. cui praeivit Gatak. adv. misc. p. 130 sq. E Zethi oratione haec esse, non ex Amphionis, ut suspicatur Valcken. p. 77. indicant scholia p. 114. ed. Ruhnk. *Τὰ ἰαμβεῖα ταῦτ᾽ ἐστιν ἐξ Ἀντιόπης τοῦ δράματος Εὐριπίδου ἐκ τῆς Ζήθου ῥήσεως πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἀμφίονα.* Initium sic supplere conatus est Valck. - - *ἐν τούτῳ γέ τοι Λαμπρός θ᾽ ἕκαστος κἀπί* etc. V. ult. cur *τυγχάνει* scribendum existimaverint Steph. Gatak. Valck. Heindorf. etiam Bekkerus, non assequor. Libri *τυγχάνῃ*, ipse Bekkero teste: coniunctivum autem sine particula *ἄν* post relativa a poëtis poni, Heindorf. ostendit ad Phaedon. §. 16. Cf. ad Hecub. 250. *τυγχάνῃ* etiam Plutarch. de garrul. II. p. 514. A. qui *τυγχάνει* habet ib. Sympos. II, 1. p. 630. B. Utroque loco Plutarchus et Plat. Alcib. II. p. 146. A. *κράτιστος* pro *βέλτιστος*. Cf. Wyttenb. ad Plut. p. 369.

XXI. XXII. (XXXV. XLII.) Plat. ibid. p. 485. E. *Κινδυνεύω οὖν πεπονθέναι, ὅπερ ὁ Ζῆθος πρὸς τὸν Ἀμφίονα ὁ Εὐριπίδου, οὗπερ ἐμνήσθην. Καὶ γάρ ἐμοὶ τοιαῦτ᾽ ἄττα ἐπέρχεται πρὸς σὲ λέγειν, οἷά περ ἐκεῖνος πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ὅτι ἀμελεῖς, ὦ Σώκρατες, ὧν δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι, καὶ φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι, καὶ οὔτ᾽ ἂν δίκης βουλαῖσι προθεῖο ἂν ὀρθῶς λόγον, οὔτ᾽ εἰκὸς καὶ πιθανὸν ἂν λάβοις, οὔθ᾽ ὑπὲρ ἄλλων νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιο.* Ad hunc locum Olympiodorus MS. apud Valcken. p. 74. *ὁρᾷς πῶς, Εὐριπίδου γυναικώδει εἰρηκότος, αὐτὸς μειρακιώδει εἶπε.* Philostr. autem vit. Apollon. IV, 21. p. 160. *οἵ (ἔφηβοι) - - νῦν ἴσως ὀμοῦνται - - κόρυν μὲν οὐδεμίαν φέρειν, γυναικομίμῳ δὲ μορφώματι κατὰ τὸν Εὐριπίδην.* Hinc Grotius feliciter versum hunc eruit:

γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι

vel *διατρέπεις*, ut ipse edidit in Excerpt. p. 373. *διαστρέφεις* legendum videbatur Valcken. et Heindorf. Similis versus est Sophoclis in fragm. inc. Brunck. XLVIII. p. 681. *γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν.* Superiora ita ad numeros redigere sibi visus est Valcken.

Ἀμφίον, ἀμελεῖς, ὧν ἐπιμελεῖσθαί σε δεῖ,
αἰσχρῶς τε ψυχῆς ὧδε γενναία φύσις
γυν.

τε ante *ψυχῆς* necessario produci non considerans. Grotius haec dederat: *ψυχῆς ὧδε γενναίαν φύσιν γυναικομίμῳ διατρέπεις μορφώματι; Animi sicne generosam indolem In morem et habitum feminarum emasculas?* Ad seqq. annotavit Olympiod. *ὁ Εὐριπίδης εἶπεν· καὶ οὐκ ἂν ἀσπίδος κύτει προσομιλήσῃς. οὗτος δὲ φησὶ, δίκαις σχολάζει, ὦ Σώκρατες.* Hinc Grotius hos versus procudit p. 373. *οὔτ᾽ ἐν ἀσπίδος Κύτει ὁμιλήσας ἂν ὀρθώσῃς* (Gat. - *σαις*) *στρατόν· Οὐ τεῖχος ἂν λάβοις σὺ,* (*δή, οὔτ᾽* Gat.) *οὔτ᾽ ἄλλων ὕπερ Νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό τι. Non tu forte scutum habili manu Tractans labantem rem iuves exercitus; Non alta capias moenia, aut pro innoxii Salute calida capere consilia audeas.* Cf. et Gatak. adv. misc. p. 510. Valck. hos versus effinxit

οὔτ᾽ ἐν δίκης βουλαῖσιν ὀρθῶς ἂν λόγον
προθεῖο πιθανὸν, οὔτ᾽ ἂν ἀσπίδος ποτὲ
κυτει γ᾽ ὁμιλήσειας, οὔτ᾽ ἄλλων ὕπερ
νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό τι.

e quibus priora *οὔτ᾽ ἐν δ. β. ὀρθὸν ἂν ποτε λόγον προθεῖ᾽ ἢ πιθανόν,* iam add. Gatak. qui versus nihil impe-

dit, quominus, si non Euripidei esse, ad Euripideos tamen proxime accedere videantur. Ipse haec Zetho tributa v. 42 sqq. posuit, quum superiora illa v. 1—3. fuissent. Mihi Euripidis mori magis convenire videtur, haec ab Amphione et Zetho continua oratione explicari. — Sed antequam ea quae apud Platonem sequuntur, persequar, comparandus videtur simillimus locus Euripidis

XXIII. (XXIX.) ap. Stob. tit. 30. p. 209. Gesn. ib. p. 133. Grot.

Ἀνὴρ γὰρ ὅστις, εὖ βίον κεκτημένος,
τὰ μὲν κατ᾽ οἴκους ἀμελίᾳ παρεὶς ἐᾷ,
μολπαῖσι δ᾽ ἡσθεὶς τοῦτ᾽ ἀεὶ θηρεύεται,
ἀργὸς μὲν οἴκοις καὶ πόλει γενήσεται,
φίλοισι δ᾽ οὐδείς· ἡ φύσις γὰρ οἴχεται,
ὅταν γλυκείας ἡδονῆς ἥσσων τις ᾖ.

Quicunque magna copia florens opum Domus regendae deserit custodiam Soloque cantu gaudet et fidium sono, Non civitati, non domo prodest suae, non ille amicis; ipsa natura excidit, Ubi quis subactus dat voluptati manus. Ex Antiopa locum sumptum esse, propter argumenti similitudinem sagaciter suspicatus est Gataker. Adv. misc. p. 510. C. idemque obversatus esse videtur Plat. Gorg. p. 484. D. *καὶ γὰρ τῶν νόμων ἄπειροι γίγνονται τῶν κατὰ τὴν πόλιν (ἀργὸς πόλει) καὶ τῶν λόγων, οἷς δεῖ χρώμενον ὁμιλεῖν ἐν τοῖς συμβολαίοις τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ (ἀργὸς οἴκοις).* Similiter Eurip. Heracl. 4. *πόλει τ᾽ ἄχρηστος καὶ ξυναλλάσσειν βαρύς* i. e. *ἐν τοῖς ἰδίοις ξυμβολαίοις.* V. 2. *ἀμελίᾳ* est a Grotio pro *ἀμελείᾳ*, *παρεὶς ἐᾷ* a Valcken. p. 71. pro *παρειάσει.* Quatuor ultimi versus sunt etiam apud Sextum Empir. adv. Mathem. VI. §. 35. p. 363. sed ita ut versus quintus sic scriptus sit: *φίλοισί τ᾽ οὐθείς, ἀλλ᾽ ἄφαντος οἴχεται*, hemistichio huc fortasse relato ex Orest. 1552. Ex his *οὐθείς* cur praetulerit Valcken. non assequor; nunc satis constat, *οὐθείς* seriorum esse. Quid interesset inter *οὐδείς ἐστι* et *οὐδέν ἐστι*, docuit Elmsl. ad Eurip. Heracl. 168. Cf. Gramm. gr. §. 437. not. 1. p. 817. V. 4. pro *οἴκοις* Elmslei. ad Heracl. 4. coniicit *ἀστοῖς*, quod pugnat cum eo, quod paulo ante monuerat, solere plerumque tragicos in huiusmodi sententiis publica et privata officia distinguere. Sic infra fr. XXX. *πόλεις* et *οἶκος* inter se opponuntur. Barnes. hoc fr. alteri XXV. continuavit.

XXIV. (XXXVI.) Pergit. Plat. p. 486. B. *καίτοι πῶς σοφὸν τοῦτ᾽ ἐστιν, ὦ Σώκρατες, εἴ τις εὐφυᾶ λαβοῦσα τέχνη φῶτα ἔθηκε χείρονα, μήτε αὐτὸν αὑτῷ δυνάμενον βοηθεῖν μήδ᾽ ἐκσῶσαι κ. τ. λ.* Inde hos senarios eruit Grotius in Excerptis p. 373. (vid. Valck. p. 83.)

Καὶ πῶς σοφὸν τοῦτ᾽ ἔστιν, εἴ τις εὐφυῆ
λαβοῦσα τέχνη φῶτ᾽ ἔθηκε χείρονα;

Sapientiae quid in arte, quae recta accipit Ingenia, sed peiora discendo facit? In eorum priore Valcken. cum Luzacio scripsit *εἴ τιν᾽ εὐφ.* Possis etiam: *καίτοι σοφὸν πῶς ἐστιν.* Tum hunc etiam ibidem latere vidit Valcken.

μήτ᾽ αὐτὸν αὑτῷ δυνάμενόν γ᾽ ἐπαρκέσαι.

Malim *δυνάμενον προσαρκέσαι.*

XXV. (XXXIII.) Plat. ibid. C. *ἀλλ᾽ ὠγαθὲ, ἐμοὶ πείθου, παῦσαι δ᾽ ἐλέγχων, πραγμάτων δ᾽ εὐμουσίαν ἄσκει, καὶ ἄσκει ὁπόθεν δόξεις φρονεῖν, ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ᾽ ἀφεὶς εἴτε ληρήματα χρὴ φάναι εἶναι εἴτε φλυαρίας,*

ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις.

His interserit Stob. tit. 54. p. 369. Gesn. 56. p. 217. Grot. et Gaisf.

τοιαῦτ᾽ ἄειδε, καὶ δόξεις φρονεῖν
σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίων ἐπιστατῶν,
ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ᾽ ἀφεὶς σοφίσματα.

Olympiod. ad l. *ἐκεῖνος εἶπε τῷ Ἀμφίονι, ὅτι πολέμων δὲ εὐμουσίαν ἄσκει, οὗτος δέ φησι πραγμάτων.* Hinc hos versus sic concinnavit Grotius Exc. p. 373. *Ἀλλ᾽ ἐμοὶ πιθοῦ, Παῦσαι δ᾽ ἀοιδῶν, Ἄρεος δ᾽ εὐμουσίαν Ἄσκει.* Tum novo fr. inchoato: *Τοιαῦτ᾽ ἄειδε, καί ποτ᾽ ἂν δόξεις φρονεῖν* et quae mox secundum Valck. dabo. *Audi me igitur: hoc cantus leves Omitte, teque ad Martis exerce sonum.* Totum autem locum sic constituerunt Gataker. adv. misc. p. 510. F. et Valcken. p. 84 sq.

— — — — — ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ·
παῦσαι δ' ἀοιδῶν, πολεμίων δ' εὐμουσίαν
ἄσκει. τοιαῦτ' ἄειδε, καὶ δόξεις φρονεῖν
σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίοις ἐπιστατῶν,
ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς σοφίσματα,
ἐξ ὧν κ. τ. λ.

Ut iudiceris sapere, quae dico cane: Fodias aresque, pecora fac pascas tua; Oblectet alios iste nugarum labor, Per quas inani tibi sit habitandum domo. ποιμνίοις Valck. scripsit ad vitandum ὁμοιοτέλευτον. Pro πολεμίων Gatak. πραγμάτων.

XXVI. (XXVI.) His praefigere cupiebat Valck. ea, quae ab Olympiod. et in scholiis ad h. l. p. 115. afferuntur: ὁ Ζῆθος φησὶ τῷ Ἀμφίονι, μουσικῷ ὄντι· Ῥίψον τὴν λύραν, κέχρησο δὲ ὅπλοις (Olymp. καὶ κέχρησο ὅ.) quae ita conformare tentabat p. 86.

Ῥίψον λύραν, Ἀμφίον, ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ,
κέχρησ' ὅπλοισι, πολεμίων δ' εὐμουσίαν
ἄσκει - -

in quibus non video, quam accomodatum sit ἀλλά, ubi nihil opponitur. Quidni:

Πιθοῦ· κέχρησ' ὅπλοισι καὶ ῥίψον λύραν,
παῦσαι δ' ἀ.

Boiss. edidit ῥίψον σὺ τὴν λύραν· κέχρησο τοῖς ὅπλοις.

XXVII. Dio Chrysost. or. 73. p. 635. C. ὡς ἐκεῖνος (Zethus) ἐνουθέτει τὸν ἀδελφὸν, οὐκ ἀξιῶν φιλοσοφεῖν αὐτὸν οὐδὲ περὶ μουσικὴν διατρίβειν, ἐάσαντα τὴν τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν· ἔφη δὲ αὐτὸν ἄτοπόν τινα καὶ ἀσύμφορον μοῦσαν εἰσάγειν. ὥσπερ ἂν τυχὸν εἴποι τις, καὶ σὲ τοιαύτην προειρῆσθαι πρᾶξιν, οὐκ ἀργὸν, οὐδὲ φίλοινον οὐδαμῶς, χρημάτων μέντοι τῶν αὐτοῦ ἀτημελῆ ἴσως. καὶ νὴ Δία λέγοι ἂν καὶ τόδε τὸ ἔπος·

Ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις.

Sextus Empir. adv. Math. VI, 27. p. 362. λέγομεν τοὐναντίον αὐτὴν ἀσύμφορον εἶναι καὶ ἀργὴν, φίλοινον, χρημάτων ἀτημελῆ. Inde Porson. ad Eurip. Med. 139. VII. hos versus formavit:

Μοῦσάν τιν' ἄτοπον εἰσάγεις, ἀσύμφορον,
ἀργὸν, φίλοινον, χρημάτων ἀτημελῆ.

Prioris locum fortasse tenebat versus citatus a Porsono ex Athenaeo XIV. p. 616. C. Plutarch. Symp. II, 1, 13. p. 634. F.

Κακῶν κατάρχεις τήνδε Μοῦσαν εἰσάγων

apud illos irrisionis causa ita deflexus τήνδ' ἐμοῦσαν εἰσάγων.

XXVIII. Stob. append. e Cod. Flor. apud Gaisford. T. IV. p. 382.

Ὃς δ' εὐγλωσσίᾳ
νικᾷ, σοφὸς μὲν, ἀλλὰ γὰρ τὰ πράγματα
κρεῖσσον νομίζω τῶν λόγων ἀεί ποτε.

Leg. κρείσσω. nec ἀλλὰ γάρ verum videtur.

XXIX. (XXVIII.) Stob. tit. 80. p. 472. Gesn. 82. p. 345. Grot. et Gaisf.

Ἐκ παντὸς ἄν τις πράγματος δισσῶν λόγων
ἀγῶνα θεῖτ' ἄν, εἰ λέγειν εἴη σοφός.

Fandi peritus si qua se causa offerat, Pro parte utravis facile dissertaverit. Valcken. haec inter orationem Amphionis et Zethi posita Choro tribuit. Solet quidem Euripides, ubi duo de re aliqua in utramque partem disputarunt, iudicium chori interponere, sed ita tantum, ut ad ea, quae proxime dicta sunt, respiciat, non, his contraria opponi posse dicat et respondentem alterum quasi eliciat. Vid. v. c. Hec. 1159. Or. 531. Phoen. 497. Med. 517. Hippol. 978. Itaque, si Chori haec ῥῆσις est, aptius post utramque orationem ponetur. Sed possunt etiam Amphionis verba esse, fere ut Eteocles fratri responsurus orationem inchoat Phoen. 499. V. 1. δισσοῖν λόγοιν e Scaligeri coniectura dederunt Grot. et Valck. p. 82.

XXX. (V.) Stob. tit. 3. p. 36. Gesn. ib. p. 17. Grot.

Τὸ δ' ἀσθενές μου καὶ τὸ θῆλυ σώματος
κακῶς ἐμέμφθης· καὶ γὰρ εἰ φρονεῖν ἔχω,
κρεῖσσον τόδ' ἐστὶ καρτεροῦ βραχίονος.

Tu corpus in me molle et infirmum secus Non iure culpas; si mihi sapientia Concessa, plus hoc quam lacertorum tori. Vid. Valcken. p. 78. qui haec Amphionis esse

ad ea quae frater dixerat fr. XXI. respondentis, recte vidit, et *infirmum secus* Grotii improbat.

XXXI. (XII.) Stob. tit. 52. p. 359. Gesn. 54. p. 205. Grot. et Gaisf.

Γνώμῃ γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις,
εὖ δ' οἶκος, εἴς τ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα,
σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας
νικᾷ· σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία μεῖζον κακόν.

Sapiente cura civitas feliciter Domusque regitur; eadem et ad bellum valet. Sententia una vincit innumeras manus; Multi imperiti plena res discriminis. Vid. Valck. p. 78 sq. V. 1. Boissonad. *γνώμαις γάρ.* V. 3. *ἓν βούλευμα* pro *εὐβούλευμα* e Paris. A. se recepisse dicit Grotius, in quo est, teste Gaisf. *εὐβούλευμα* supra scr. *γρ. ἕν.* B. autem *ἓν βούλ.* et sic laudant Sext. Empir. adv. Math. I, 279. p. 277. Galen. Protrept. T. I. p. 35. ed. Kühn. Plutarch. T. II. p. 790. A. Eustath. ad Il. *β.* p. 182, 42. = 240, 42. Schol. Ven. Il. *β'*, 372. et vetus inscriptio commemorata Villoison. anecd. gr. T. II. p. 144. V. ult. pro *πλέον* Sext. Empir. l. c. et Schol. Ven. habent *πλεῖστον*, quod recte probat Valcken. Galen. l. c. *σὺν ὅπλοις δ' ἀμαθία χεῖρον ἢ κακόν*, Boisson. dedit *σὺν ὅπλῳ δ' ἀμ.* Ultima interpretor: *Vulgo seu imperitae multitudini adest inscitia, maximum malum.*

XXXII. (VIII.) Stob. tit. 16. p. 153. Gesn. ib. p. 91. Grot.

Εἰ δ' εὐτυχῶν τις καὶ βίον κεκτημένος
μηδὲν δόμοισι τῶν καλῶν πειράσεται,
ἐγὼ μὲν οὔποτ' αὐτὸν ὄλβιον καλῶ,
φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.

Quicunque largis opibus et gaza affluens Monumenta sortis nulla molitur suae, Non hic beatus iure nuncupabitur, Custos sed auri fortuito munere. V. 2. Codd. B. C. G. apud Schow. *μήδ' ἐν δόμ.* quod verum videtur. Boisson. edidit *μηδὲν δ' ὅμως τι.* ex Heathii coniectura, in quo quid *δέ* sibi velit, non assequor. V. 4. Vauvilliers. ad Soph. Phil. 1489. legi volebat *ἢ 'υδαίμονα.* Sed *εὐδαίμων*, ut *εὐτυχής*, est *felix e vulgi opinione*, cui opponitur *ὄλβιος vere felix* Med. 1218 sqq. Herod. I, 32, 12. Fortasse autem respicit A. ad ea quae Z. dixerat fr. XXIII.

XXXIII. (VII.) Stob. tit. 6. p. 79. Gesn. ibid. p. 43. Grot.

Καὶ μὴν ὅσοι μὲν σαρκὸς ἐς εὐεξίαν
ἀσκοῦσι βίοτον, ἢν σφαλῶσι χρημάτων,
κακοὶ πολῖται· δεῖ γὰρ ἄνδρ' εἰθισμένον
ἀκόλαστον ἦθος γαστρὸς ἐν ταὐτῷ μένειν.

Hi qui saginae manciparunt corpora, Periculosum civitatibus genus, Pecunia fugiente: ventri obnoxios Manendum iisdem rebus optandum foret. Vid. Valcken. p. 79. qui Grotii interpretationem ultimorum vss. recte vituperans eos sic vertendos esse monet: *adsuetus enim intemperantiae semper ventrem expleat necesse est.* Qui tamen *ἦθος γαστρὸς* diceret nondum inveni: nec *ἐθίζεσθαι* cum accusativo nominis substantivi iunctum me legere memini: diversum enim est illud Autolyc. fr. III. v. 8. *ἔθη οὐκ ἐθισθέντες καλά.* — *γαστρὸς ἐν ταὐτῷ* est a Valcken. pro *ἐν αὐτῷ*, confirmatum libris B. E. F. G. W. ap. Schow.

XXXIV. (VI.) Stob. tit. III. p. 38. Gesn. ibid. p. 23. Grot.

Ἐγὼ μὲν οὖν ᾄδοιμι καὶ λέγοιμί τι
σοφόν, ταράσσων μηδὲν ὧν πόλις νοσεῖ·

Cantare promtum, dicere est promtum mihi, Quod iuvet et urbis neutiquam incendat mala. Vid. Valck. p. 81. Ex Antiopa petitum fr. etiam Paris. A. testatur, de quo immerito dubitat Seidler. ad Eurip. El. 292.

XXXV. (XIII.) Stob. tit. 56. p. 374. Gesn. 58. p. 221. Grot. et Gaisf.

Ὅστις δὲ πράσσει πολλά, μὴ πράσσειν παρόν,
μωρός, παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα.

Vitam otiosam qui potest traducere, Negotium si quaerit, haud recte sapit. Vid. Valcken. p. 82.

XXXVI. (XI.) Stob. tit. 46. p. 325. Gesn. 48. p. 183. Grot. et Gaisf.

Ὁ δ' ἥσυχος φίλοισί τ' ἀσφαλὴς φίλος
πόλει τ' ἄριστος. Μὴ τὰ κινδυνεύματα
αἰνεῖτ'· ἐγὼ γὰρ οὔτε ναυτίλον φιλῶ
τολμῶντα λίαν, οὔτε προστάτην χθονός.

Amans quietis animus et amicis bonus Et civitati: qui volet, famam sibi Quaerat periclis; ego nec audaces nimis Nautas, nec urbis praesides laudaverim. At αἰνεῖτ᾽ esse αἰνεῖτε, monuit Erfurdt. in diario Ien. 1811. n. 17. ad Soph. Ai. 190. p. 518. Ad sententiam cf. Suppl. p. 508 sqq.

Ad hanc concertationem dubito an illud etiam referendum sit

XXXVII. (XXXVIII.) Philostr. Vit. Soph. II, 27, 4. p. 618. *μελέτης δὲ ὁ Ἱππόδρομος οὔτε ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος ἠμέλει οὔτε ὁδοιπορῶν, οὔτε ἐν Θετταλίᾳ, ἀλλὰ καὶ κρεῖττον ὄλβου κτῆμα ἐκάλει αὐτὴν ἐκ τῶν Εὐριπίδου τε ὕμνων καὶ Ἀμφίονος.* Numeri enim videntur esse iambici. Valcken. p. 66. „Feceritne etiam Euripides, inquit, in Antiopa laetum Amphiona hymnum s. paeana canentem, non temere dixerim; et hoc tamen aliquis suspicaretur et ista Philostrati etc. Musgrav. dedit *ὦ κρεῖττον ὄλβου κτῆμα. κρεῖσσον* dixisset Euripides. Seidler. citat Eustath. p. 1192, 48. ed. Rom.

Sequentia quo pertineant, non dixerim, quamquam nonnullis sedes satis commoda assignari potest, non tamen ita, ut non alio quoque commode referas.

XXXVIII. (IV.) Stob. tit. 1. p. 1. Gesn. p. 5. Grot.

Τρεῖς εἰσὶν ἀρεταί, τὰς ἐχρῆν σ᾽ ἀσκεῖν, τέκνον,
θεούς τε τιμᾶν, τούς τε φύσαντας γονεῖς,
νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος. καὶ ταῦτα δρῶν
κάλλιστον ἕξεις στέφανον εὐκλείας ἀεί.

Tria iusta, fili, te peraequum est discere, Deos vereri, deinde genitores tuos, Tum sancta Graiis iura. Quod si feceris, Stat pulchra tibi corona rumoris boni. Videntur esse verba Antiopes ad Zethum: nam Amphioni hoc praecipi vix opus erat. V. 1. legebatur: *ἀρεταί, ἅς χρή σ᾽ ἀσκεῖν, ὦ τέκνον.* Paris. *τὰς χρή σ᾽ ἀσκεῖν τέκνον,* omisso ὦ, quod deest etiam in Trincav. Hinc Grotius edidit, — *ἀρεταί, τὰς δὲ χρή σ᾽ ἀσκεῖν, τέκνον,* Seidler. ad Eurip. El. 292. - - *ἀρεταί, ἅς ἐχρῆν σ᾽ ἀ. τ. ἐχρῆν* si verum est, significat, eum, quem his verbis alloquitur, debuisse quidem hoc facere, sed non fecisse. Vid. ad

Hecub. 262 etc. Sed ne hoc quidem in Zethum convenit, qui matrem colere non potuit, priusquam agnoverat. Ceterum parodiam horum versuum esse in verbis Alexidis ap. Plutarch. II. p. 21. D. sibi persuasit Wyttenb. ad Plut. p. 218.

XXXIX. (IX.) Stob. tit. 30. p. 210. Gesn. ib. p. 135. Grot.

Πολλοὶ δὲ θνητῶν τοῦτο πάσχουσιν κακόν·
γνώμῃ φρονοῦντες οὐ θέλουσ᾽ ὑπηρετεῖν
ψυχῇ, τὰ πολλὰ πρὸς φίλων νικώμενοι.

Commune multis hoc malum mortalibus, Ut mente sapiant, obsequantur nec tamen Animo, cupitis gaudiis obnoxii. Videtur *φίλων* retulisse ad *τὰ φίλα*, ut fecit Luzac. Exercitat. acad. p. 32 sq. qui, *τὰ φίλα* sunt, inquit, *voluptates animo gratae, illecebrae, quae dulcedine sua mentem trahunt, gaudia praesertim Veneris;* qua vi unquamne quisquam usurpaverit *τὰ φίλα*, nescio, et, si hic usus, ne perspicuitatis quidem causa quemquam ita *ὑπὸ φίλων* dicturum fuisse opinor. Sed, quae recte senserint, saepe non facere, amicorum monitis a recta ratione abductos, imprimis homines in summo dignitatis fastigio collocatos, hodie quoque queruntur.

XL. (X.) Stob. tit. 36. p. 217. Gesn. ibid. p. 143. Grot.

Κόσμος δὲ σιγῆς στέφανος ἀνδρὸς οὐ κακοῦ·
τὸ δ᾽ ἐκλαλοῦν οὔθ᾽ ἡδονῆς μὲν ἅπτεται,
κακὸν δ᾽ ὁμίλημ᾽, ἀσθενὲς δὲ καὶ πόλει.

Silentium corona cordati viri est: Caret cupito gaudio loquacitas, Suspecta amicis, civitatibus gravis. V. 2. Elmsl. ad Eur. Heracl. 4. Add. citat *τὸ δ᾽ ἐκλαλοῦν τοὔθ᾽ ἡδ.* recte: nam *οὔτε — μέν* vix usquam vel legitur vel dici potest. Ita *τὸ ἐκλαλοῦν* erit pro *ἡ ἐκλάλησις*, ut *τὸ νοσοῦν* apud Soph. Phil. 675. pro *ἡ νόσος*, *τὸ ποθοῦν* Trach. 196. pro *τὸν πόθον*, *τὸ δρῶν* Oed. C. 1604. pro *ἡ δρᾶσις*. De sententia vid. Wyttenb. ad Plutarch. p. 328. Possunt esse verba pastoris excusantis se quod originem fratrum non prius indicasset.

XLI. (XXI.) Stob. tit. 96. p. 531. Gesn. 98. p. 407. Grot. et Gaisf.

Φεῦ φεῦ, βρότειαι πημάτων ὅσαι τύχαι,
ὅσαι τε μορφαί! τέρμα δ' οὐκ εἴποι τις ἄν.

Eheu malorum quot vices mortalibus Formaeque! nemo nuncuparit terminum. Inepte Wakefield. ad Alc. 807. em. ὅσαι πτύχαι. Clem. Alex. Strom. III. p. 435. C. citat βροτείων. Paris. B. βρότειοι.

XLII. (XXII.) Ibid.

Πόλλ' ἐστὶν ἀνθρώποισιν, ὦ ξένοι, κακά.

Permulta hominibus, hospites, veniunt mala.

XLIII. (XXIII.) Ibid. p. 409. Grot.

Ἔχει λόγον καὶ τοῦτο τῶν πολλῶν βροτῶν·
δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς.

Vera illa vulgi dictio: illum prospere Agere necesse est, rursus hunc improspere. Boisson. Heathii interpunctionem secutus est: ἔχει λόγον καὶ τοῦτο· τῶν πολλῶν βροτῶν Δεῖ τοὺς μὲν εἶν. κ. τ. λ. Sed tunc dici oportuit τῶν βροτῶν δεῖ τοὺς μέν - - - non τῶν πολλῶν βροτῶν. nam non *plurimorum* hominum alii infelices sunt, alii felices, sed *omnium* omnino hominum.

XLIV. (XXV.) Stob. tit. 103. p. 560. Gesn. 105. p. 433. Grot. et Gaisf.

Τοιόσδε θνητῶν τῶν ταλαιπώρων βίος·
οὐδ' εὐτυχεῖ τὸ πάμπαν οὔτε δυστυχεῖ,
εὐδαιμονεῖ τε καὖθις οὐκ εὐδαιμονεῖ.
Τί δῆτ' ἐν ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες
οὐ ζῶμεν ὡς ἥδιστα, μὴ λυπούμενοι;

Plena est laborum vita data mortalibus: Non semper est infesta, non semper favens Fortuna; nunc res laeta, nunc improspera. Quando ergo nostra tam vaga est felicitas, Quin absque curis discimus vita frui? Τοιόσδε recte Gaisf. pro Τοῖος δέ. V. 2. leg. οὔτ' εὐτ. V. 4. Clem. Alex. Strom. VI. p. 623. ed. Sylb. citat Τί δή ποτ' ὄλβῳ. Valck. diatr. p. 80. posuit ante fr. XXXIII. quod cum ultimis huius fr. versibus apte cohaerere videbatur, et Amphioni tribuit. Mihi sub finem fabulae ab Antiope pronuntiati videntur versus summam eorum, quae facta erant, complectentes: nam Antiope ex infelici conditione in felicem, contra Dirce transierat. Possunt vero etiam Lyci esse: nam Hyginus *Lycum cum occidere vellent,* inquit *vetuit*

eos Mercurius, et simul iussit Lycum concedere regnum Amphioni.

XLV. (XXVII.) Stob. tit. 61. p. 386. Gesn. 63. p. 239. Grot. et Gaisf.

Κόρος δὲ πάντων· καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων
λέκτροις ἐν αἰσχροῖς εἶδον ἐκπεπληγμένους·
δαιτὸς δὲ πληρωθείς τις ἄσμενος πάλιν
φαύλῃ διαίτῃ προσβαλὼν ἥσθη στόμα.

Rerum satietas omnium est. Turpes toros vidi sequentem, pulchra cui coniux domi: Et plenus epulis aliquis e vili cibo, Novitate commendante, cepit gaudia. V. ult. citat etiam Athen. X. p. 421. F. ubi est ἥσθην. Vid. Valcken. p. 64. cui haec Antiopes verba esse videntur ad ea, quae Amphion dixerat fr. VI. respondentis. Mihi vero mirum videretur, ullam unquam mulierem tam sui dissimilem fuisse, ut deum vel hominem e potentioribus aliquem suos amplexus expetiisse, satietate aliarum mulierum, etiam pulchriorum, captum diceret. In ed. Barn. autem haec adscripsit: *ad Antiopen opinor; iunge Add. ex Clem.* i. e. fr. VI. Rectius illa pro verbis pastoris habeantur, Amphionis dubitationem hoc modo coërcentis; possunt vero eiusdem etiam Lyci esse.

XLVI. (XLI.) Photius p. 31. Herm. p. 34. Porson. *Εὔκρας, εὔκρατος, Εὐριπίδης*

Βροτοῖσιν εὔκρας οὐ γένοιτ' ἂν ἡδέως.

ἐν Ἀντιόπῃ. Sic locum restituit Bentlei. in epist. ad Mill. p. 466. ed. Lips. Schol. Plat. p. 211. ed. Ruhnk. *Εὐκρὰς, εὔκρατος, ἢ εὐκέφαλος, ὡς Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ. Εὐκραὴς* legebatur etiam, ut apud Suid. s. v. ita apud Plat. Critia p. 112. D. Vid. ad Hesych. v. εὔκραξ. Fortasse hic etiam versus cum fr. XLIV. coniunctus erat.

XLVII. Hesych. *Εὐθυδήμονα, ἁπλοῦν δημότην. Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ.*

XLVIII. Lex. Sangerman. in Bekk. anecd. p. 109, 17. et Photius: *νόσον ἔχειν ἀντὶ τοῦ φαῦλον ἔθος ἔχειν. Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ.* Cf. Bast. ad Gregor. Cor. p. 296. not. * *

EX ARCHELAO.

Fabulam exposuit Hygin. f. 219. *Archelaus Temeni filius exsul a fratribus eiectus in Macedoniam ad regem Cisseum venit. Qui quum a finitimis oppugnaretur, Archelao regnum et filiam in coniugium dare pollicetur, si se ab hoste tutatus esset. Archelaus, quia ab Hercule esset oriundus — nam Temenus Herculis filius fuit — hostes uno proelio fugavit, et ab rege pollicita petit. Ille ab amicis dissuasus, fidem fraudavit eumque per dolum interficere voluit. Itaque foveam iussit fieri et multos carbones eo ingeri et incendi et super virgulta tenuia poni. Quo quum Archelaus venisset, ut decideret, hoc regis servus Archelao patefecit. Qui re cognita dicit, se cum rege colloqui velle secreto, arbitris semotis. Archelaus regem arreptum in foveam coniecit atque ita eum perdidit; inde profugit ex responso Apollinis, capra duce, oppidumque ex nomine caprae Aegas constituit. Ab hoc Alexander magnus oriundus esse dicitur.*

I. Arist. Ran. 1237.

Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
σὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
Ἄργος κατασχών.

ubi Schol. *Ἀρχελάου αὕτη ἐστὶν ἡ ἀρχή.* Quae in eo scholio sequuntur, non intelligo.

II. Anonym. de Nili increm. p. 788. post Herodot. Wessel. Cf. Athenaeum Schweigh. T. I. p. 279 sq. Strabo V. p. 339. A. VIII. p. 570. C.

Δαναὸς, ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατὴρ,
Νείλου λιπὼν κάλλιστον ἐκ γαίας ὕδωρ,
ὃς ἐκ μελαμβρότοιο πληροῦται ῥοὰς
Αἰθιοπίδος γῆς, ἡνίκ᾽ ἂν τακῇ χιών,
τεθριππ᾽ ὀχοῦντος ἡλίου κατὰ χθόνα,
ἐλθὼν εἰς Ἄργος ᾤκισ᾽ Ἰνάχου πόλιν,

Πελασγιώτας δ᾽ ὠνομασμένους τὸ πρὶν
Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκ᾽ ἀν᾽ Ἑλλάδα.

Quinque ille decies virginum Danaus pater, Nili relinquens optimam in terris aquam, Qui discolore de solo Aethiopum sua Auget fluenta, quum liquefecit nives Titan quadrigis aethera incendens citis, Ut venit Argos, condit Inachias domos; Et queis Pelasgum nomen hucusque haeserat, Danaos vocari Graeciae morem facit. Grot. Exc. p. 374. Ex Anonym. sunt v. 1—5. e Strabone 6. 7. 8. Primus versus bis est apud Plutarch. T. II. p. 497. B. et p. 837. E. ubi inter *τρεῖς ἀρχὰς δραμάτων* Eurip. affertur. V. 2. 3. 4. citat Diod. Sic. I, 38. V. 2. pro *ἐκ γαίας* Valcken. diatr. p. 30. ex em. Luzacii scribit *ἐν γύαις*. Hoc pro *ἐν γῇ*, *pulcherrimam in terris aquam*, dicine possit, dubito. Mihi *ἐκ γαίας* cum *λιπών* coniungendum, et hoc dictum esse videtur ut *ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν εἰς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας* pro *ἐκλιπόντας τὴν πόλιν ἀπιέναι εἰς* - - Sic h. l. *λιπὼν Νείλου ὕδωρ καὶ ἀπελθὼν ἐκ γαίας*. Tiberius rh. de figur. p. 70. habet *εὐκταίης ὕδωρ* quod ad veram lectionem ducere posse videtur Boissonadio: „nam *ἐκ γαίης* (sic) prorsus friget: vide Burgesii tentamen ad Suppl. p. 59.“ — V. 3. Valcken. ibid. *ῥοαῖς*, cuius mutationis causam non video. Pro *ῥοάς* Diod. Sic. Anon. habent *θέρει*. — V. 4. citat Stephan. Byz. v. *Αἰθίοψ*. qui habet *ἡνίκα τακῇ χ.* V. 5. *τεθρίππου ὄντος* Anonym. edit. *τεθριππεύοντος* in MS. Cod. epit. Athen. quod, etsi metro repugnans, tuetur tamen Schweigh. Anim. T. I. p. 481. et ipse Porson. adv. p. 274=242. *τέθριππ᾽ ὀχοῦντος* Grotius in Exc. p. 375. quod recepit Barnes. et probat Valck. l. c. *τέθριππ᾽ ἐλῶντος* Iacobs. ut narrat Boissonad. qui recepit. *δι᾽ αἰθέρα* est e coni. H. Stephani. Codex teste Schweigh. *κατὰ χθόνα* — Eustath. ad Il. *β′* p. 319 sq. non ad hunc locum, sed ad Orest. 921. respexit.

III. (XXXIII.) Dionys. Hal. de compos. verb. 25. p. 394. ed. Schaef. *Τὸ δὲ ἐπὶ τούτῳ λαμβανόμενον κῶλον ἐξ ἀναπαίστων σύγκειται ῥυθμῶν, καὶ προάγει μέχρι ποδῶν ὀκτώ, τὸ αὐτὸ σχῆμα διασῶζον - - ὅμοιον τῷ παρ᾽ Εὐριπίδῃ·*

Ὦ βασιλεῦ χώρας τῆς πολυβώλου, Κισσεῦ,
πεδίον πυρὶ μαρμαίρει.

Non dubitavi hoc fragmentum cum Musgravio ad Archelaum referre propter mentionem Cissei. πολυβώλου dedit Schaef. e Cod. Colbertino, quum legeretur πολυβότου vel πολυβόλου. Valck. diatr. p. 248. coni. πολυόλβου. et locum in duos anapaesticos dimetros digessit:

Βασιλεῦ χώρας τῆς πολυόλβου,
Κισσεῦ, πεδίον πυρὶ μαρμαίρει.

Fortasse ad eamdem scenam referendus est locus

IV. (XXIV.) Stob. tit. 94. p. 517. Gesn. 96. p. 385. Grot. et Gaisf.

Οὐ γὰρ ὑπερθεῖν κύματος ἄκραν
δυνάμεσθ'· ἔτι γὰρ θάλλει πενία,
κακὸν ἔχθιστον, φεύγει δ' ὄλβος.

Nondum nobis vada vasta datur Superare; manet fera paupertas, Immite malum; sors laeta fugit.

V. (XVIII. XIX.) Stob. tit. 86. p. 497. Gesn. 88. p. 359. Grot. et Gaisf.

Ἡμῶν τί δῆτα τυγχάνεις χρείαν ἔχων;
πατέρων γὰρ ἐσθλῶν ἐλπίδας δίδως γεγώς.
— — πένης γὰρ οὐκ ἐκεῖν' ἀπώλεσεν,
τὸ τοῦ πατρὸς γενναῖον — —

Effare nostri si quid auxilii indiges: Nam signa praebes genere prognati bono. Nec illi spiritus celsos patris Rapuit calamitas. Haec omnia ab initio tit. continua legi in libello Plut. pro nobilitate a Wolfio ed. p. 243. (T. V. p. 965. ed. Wytt.) usque ad ἀξίοις adscripsit Valcken. ad marg. Stob. Grot. Apud Gesn. et Gaisf. hi versus continui leguntur; in duo fragm. distinxit Grotius, recte, ut opinor, siquidem sequitur ἀπώλεσεν, non ἀπώλεσας. Videntur esse verba Cissei ad Archelaum.

VI. (XX.) Stob. ibid. p. 498. Gesn.

Ἐν τοῖς τέκνοις γὰρ ἡ ἀρετὴ τῶν εὐγενῶν
ἔν ἔλαβε, κρείσσων τ' ἐστὶ πλουσίου γάμου.

Virtus parentum sequitur heredes suos: Plus dote magna nobilis coniunx valet. V. 1. scr. ὑρετή. V. 2. ἐνέλαβε Grot. edidit, sed in notis p. 547. ἐνέβαλε. „Sic emendavimus pro ἔν ἔλαβε.“ Eleganter Valcken. diatr. p. 162. ἐνέλαμψε. Pro κρείσσων Par. A. B. κρεῖσσον.

VII. (V.) Stob. tit. 8. p. 97. Gesn. ib. p. 53. Grot.

Ὁ δ' ἡδὺς αἰὼν ἡ κακή τ' ἀνανδρία
οὔτ' οἶκον οὔτε πόλιν ἀνορθώσειεν ἄν.

At vita mollis et pavens ignavia Non civitatem, non domum recte regunt. Sec. v. legebatur πόλιν ὀρθώσειεν ἄν. Ad sarciendum metrum Grotius ed. ἄν ὀρθώσειεν εὖ. qui idem in MS. teste Gaisf. annotavit f. πόλεμον pro πόλιν. βίοτον pro πόλιν coniecerat Io. Pierson. ut notavit Valck. in margine ed. Barnes. Cf. Luzac exercit. acad. p. 16. Valcken. in annot. MS. ἀνορθώσειεν suasisse testatur Gaisf. in quod inciderunt etiam Porson. advers. p. 275. Blomfield. ad Aesch. Prom. 795. Erfurdt in schedis. Et hic locus et sequentes ex ea scena sumti esse videntur, in qua de belli gerendi cura Archelao committenda agebatur. Sed eosdem versus Stobaeus alio loco ex Erechtheo citat. Vid. fr. Erechth. IX.

VIII. (VII.) Stob. tit. 49. p. 354. Gesn. 51. p. 193. Grot. et Gaisf.

Νεανίαν γὰρ ἄνδρα χρὴ τολμᾶν ἀεί·
οὐδεὶς γὰρ ὢν ῥάθυμος εὐκλεὴς ἀνήρ,
ἀλλ' οἱ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐδοξίαν.

Audere semper fortiter iuvenes decet: Nam gloriae exsors semper est ignavia; Celebritatem sanguis et sudor ferunt. Secundus et tertius versus sunt etiam apud Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. ibid. p. 127. Grot. ubi Grotius sic vertit: *Nemo otiando peperit gloriam sibi: Generosus ardor pascitur laboribus.* Ibi pro εὐκλεής Paris. B. a m. sec. εὐγενής, quod supra scriptum est in A. et v. 3. εὐανδρίαν pro εὐδοξίαν etiam in edd. Videntur esse Archelai animum ad belli pericula suscipienda paratum ostendentis.

IX. (XII.) Stob. tit. 49. p. 355. Gesn. 51, p. 195. Grot. et Gaisf.

Ἐμὲ δ' ἄρ' οὐ
μοχθεῖν δίκαιον; τίς δ' ἀμόχθητος εὐκλεής;
τίς τῶν μεγίστων δειλὸς ὢν ὠρέξατο;

Me laborem sumere An est iniquum? quem pigrum fama accipit? Quis concupivit magna inerti pectore? Metri causa Grot. et Gaisf. τίς δ' ἄμοχθος εὐκλ.

X. (XXX.) Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. ibid. p. 127. Grot.

Οὐκ ἔστιν, ὅστις ἡδέως ζητῶν βιοῦν
εὔκλειαν εἰσεκτήσατ', ἀλλὰ χρὴ πονεῖν.

Nemo otiosam molliter vitam trahens Famam paravit, quae datur sudoribus.

XI. Ibid. p. 198. Gesn. p. 125. Grot. hoc etiam in ed. Gesn. et cod. Paris. B. ad Archelaum refertur: quod incerto auctori tribuit Grot. — nam locus deest in Paris. A. — et omisit Musgr.

Σοὶ δ' εἶπον, ὦ παῖ, τὰς τύχας ἐκ τῶν πόνων
θηρᾶν· ὁρᾷς γὰρ σὸν πατέρα τιμώμενον.

Hoc es monendus, nate, fortunam labor Venatur; hinc est, quod coli patrem vides. Qui versus si ex Archelao decerpti sunt, ad orationem Cissei Archelaum ad suscipiendum bellum exemplo patris Temeni cohortantis pertinere videntur.

XII. Stob. tit. 29. p. 200. Gesn. p. 129. Grot.

Σὺν μυρίοισι τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις.

Labores inter multa pulchra se exserunt. Ad Archelaum refertur in Voss. et Paris. apud Brunck. ad Aristoph. Eccl. 70. quo confirmatur etiam coniectura Heathii corrigentis *μυρίοισι* pro *μυρίοις*. Sed sic iam Trincav. habere notavit Porson. apud Dobraeum ad Eccl. 70.

XIII. (X.) Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 205. Grot. et Gaisf.

- - - - - ὀλίγον ἄλκιμον δόρυ
κρεῖσσον στρατηγοῦ μυρίου στρατεύματος.

Modica sed fortis manus Multo imperanti melior immenso agmine. Nam Grotius dedit *στρατηγῷ*. Sed deest aliquid ad sententiam explendam: nam non omni immenso agmine melior est parva sed fortis manus, sed immenso exercitu *imbelli*. quod dici poterat *κρεῖσσον κακάνδρου μυρίου στρατεύματος*.

XIV. (XIII.) Stob. tit. 49. p. 355. Gesn. 51. p. 195. Grot. et Gaisf.

Ὀλίγοι γὰρ ἐσθλοὶ κρείσσονες πολλῶν κακῶν.

Imbelle vulgus anteeunt pauci et boni.

XV. (XI.) Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 205. Grot. et Gaisf. et tit. 86. p. 497. Gesn. 88. p. 359. Grot. et Gaisf.

Ἔχει δὲ καὶ τοῦτ' οὐχὶ μικρὸν, εὐγενὴς
ἀνὴρ στρατηγῶν εὐκλεᾶ τ' ἔχων φάτιν.

Pars magna belli est inclitis maioribus Satus imperator, fama quem celebrat bona. Minus recte priore loco vertit Grot. Pro *ἔχει - - οὐχί* tit. 88. *φέρει - - οὐ*.

XVI. (III.) Schol. Eurip. Phoen. 1159.

Ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κρᾶτ' ἀναστέψαι θέλω.

haud dubie propter victoriam de hostibus reportatam.

XVII. (XXI.) Stob. tit. 89. p. 502. Gesn. 91. p. 369. Grot. et Gaisf.

Τί δ' οὐκ ἂν εἴη χρηστὸς ὄλβιος γεγώς;

Quis non bonum se praestet in re prospera? Grot. Dedit enim *τίς* pro *τί*. Verte: *ad quam enim rem bonus et idoneus non sit qui fortunatus ac dives est?*

XVIII. (XXII.) Stob. ibid.

Μὴ πλούσιον θῇς· ἐνδεέστερος γὰρ ὢν
ταπεινὸς ἔσται. κεῖνο δ' ἰσχύει μέγα,
πλοῦτος, λαβών τε τοῦτον εὐγενὴς ἀνήρ.

Reddas caveto divitem: morem gerit Melius egestas; spiritus faciunt opes, Quas qui est adeptus nobilem se existimat. Videntur esse verba unius ex amicis Cissei, qui huic dissuadebant secundum Hyginum, ne regnum Archelao et filiam uxorem daret. Contra versum fr. V. a Cisseo pronuntiatum suspicor, Archelao opes tribuendas esse hac ratione defendente.

XIX. (XXV.) Stob. ibid.

Οὐκ ἔστι πενίας ἱερὸν, αἰσχίστης θεοῦ.
Μισῶ γὰρ ὄντως, οἵτινες φρονοῦσι μὲν,
Φρονοῦσι δ' οὐδενός γε χρημάτων ὕπερ.

Inopia templum non habet, turpis dea; Nam valde ego illos sperno, qui sapiunt quidem, Sed sola sapiunt ad lucra, ulterius nihil. V. 3. *γε* e Paris. A. recepit Gaisf. ut in margine coni. Gesn. Grotius edidit *οὐδενὸς ἢ γε χρ.* anapaesto in tertiam sedem illato atque inter duo vocabulo diviso. Herm. ad Eurip. Hec. 1192. coni. *φρονοῦσι δ' οὐδὲν πλήν γε χρημάτων ὕπερ*, in quo *φρονεῖν ὑπέρ τινος* pro *περί* mihi non e consuetu-

dine Graecorum dictum esse videtur. Verte: *qui superbi quidem sunt, sed nihil curant prae divitiis s. nihil quod divitiis praeferant.* ita ut in duplici vi v. φρονεῖν luserit poëta. Sed verum puto vidisse Musgravium, qui duo hic fragmenta coaluisse sibi videri dicit; primus enim versus cum secundo et tertio quomodo cohaereant, non assequor. Ita primus versus eidem tribui possit, cui fr. XVIII. assignavimus, Cisseum confirmanti et Archelaum, etsi de promisso violato iratum, nusquam auxilium petere posse ad ius suum persequendum, significanti; secundus autem et tertius ipsius esse Archelai, qui non tam opes sibi curae esse dicat, quam ut praemium virtuti suae debitum consequatur.

XX. (XIV.) Stob. tit. 50. p. 357. Gesn. 52. p. 201. Grot. et Gaisf.

Νεανίας τε καὶ πένης σοφός θ' ἅμα·
ταῦτ' εἰς ἓν ἐλθόντ' ἄξι' ἐνθυμήσεως.

Aetate iuvenis qui sit, in re paupere, Si sapiat animo, maximum miraculum est. imo haec tria consideratione digna sunt. Possunt esse verba Cissei Archelaum iuvenem, in quo hae virtutes inessent, magni faciendum et praemio condecorandum esse dicentis, vel post victoriam partam pronuntiata, vel tum, quum ille pugnam cum hostibus ineundam susceperat; possunt vero etiam esse eius, qui dissuadebat, ne iuvenem tantum extolleret Cisseus, qui verendum esset ne ipsum regem aliquando perderet.

XXI. (XV.) Stob. tit. 60. p. 387. Gesn. 62. p. 235. Grot. et Gaisf.

Κρεῖσσον γὰρ οὔτε δοῦλον οὔτ' ἐλεύθερον
τρέφειν ἐν οἴκοις ἀσφαλὲς τοῖς σώφροσι.

Non alere servum, sed nec ingenuum, domi, Homini modesto praestat et tutissimum est. Grot. qui v. 2. κ' ἀσφαλές edidit, quem tamen κ' in MS. delevisse narrat Gaisf. in meo exemplo delevit Valck. κρείσσονα em. Th. Canter. nov. lect. II, 5. quod recepit Musgrav. κρέσσονα coniecisse Grotium Gaisf. scribit. Haec vero aperte sunt verba amici dissuadentis.

XXII. (VI.) Stob. tit. 20. p. 171. Gesn. ibid. p. 103. Grot.

Ὀργῇ δὲ φαύλῃ πόλλ' ἔνεστ' ἀσχήμονα.
ἔξω γὰρ ὀργῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος.
πόλλ' ἔστιν ὀργῆς ἐξ ἀπαιδεύτου κακά.

Flagitia secum multa fert ira impotens. Plus quisque semper positus extra iram sapit. Ira imperita mater est magnis malis. In tria fragm. recte distinxit Grot. medium versum cum lemmate. *Idem Hypsipyle.* nam repetitus ex Hypsip. ib. p. 172. Gesn. apud Gaisf. n. 31. Videntur autem hi versus ad altercationem inter Cisseum et Archelaum ortam spectare.

XXIII. (Inc. XXIV.) Stob. tit. 20. p. 172. Gesn. p. 105. Grot.

Τῷ γὰρ βιαίῳ κἀγρίῳ τὸ μαλθακὸν
εἰς ταὐτὸν ἐλθὸν τοῦ λίαν παρείλετο.

Violentiae si iuncta mollities fere Accedat, aufert id quod excedit modum. Ex Archelao petitum indicarunt Codd. Schow. V. 2. εἰς ταὐτόν Codd. B. C. E. apud Schow. et sic Grot.

XXIV. (XXXI.) Plutarch. de aud. poet. II. p. 20. D.

A. Πόλλ', ὦ τέκνον, σφάλλουσιν ἀνθρώπους
θεοί.
B. Τὸ ῥᾷστον εἶπας, αἰτιάσασθαι θεούς.

Persaepe fili, dî solent nos fallere. Facile est, quod urges, nempe causari deos. Grot. Excerpt. p. 375. „Priorem versum citat ex Euripidis Archelao Iustin. Mart. de monarch. p. 108. C. alterum simpliciter Euripidis nomine memorat Plutarch. de Stoicorum repugn. p. 1049. E." Wyttenb. p. 211.

XXV. (XXXII.) Stob. ecl. phys. p. 125. Grot. p. 124. T. I. Heeren.

Τὰ γὰρ οὐκ ὀρθῶς πρασσόμεν' ὀρθῶς
τοῖς πράσσουσιν κακὸν ἦλθεν.

Male si quidquam facimus, poenae Merito facientibus adsunt. Recte hi versus e fabulae fine desumti esse videntur Musgravio. Eodem refero, sed ita ut priora fuerint,

XXVI. (XXVI.) Stob. tit. 103. p. 562. Gesn. 105. p. 437. Grot. et Gaisf.

Πάλαι σκοποῦμαι τὰς τύχας τὰς τῶν βροτῶν,
ὡς εὖ μεταλλάσσουσιν· ὃς γὰρ ἂν σφαλῇ,
εἰς ὀρθὸν ἔστη, χὡ πρὶν εὐτυχῶν πιτνεῖ.

Pridem ipse mecum specto res mortalium Quam sit caduca et fluxa; prostratus solo Surgit, beatus alter eversus cadit.

XXVII. (XXVII.) Stob. tit. 121. p. 613. Gesn. 123. p. 503. Grot. tit. 122. Gaisf.

Ἔστιν καὶ παρὰ δάκρυσι κείμενον
ἡδὺ βροτοῖς, ὅταν
ἄνδρα φίλον στενάχῃ τις ἐν οἴκτῳ.

Est et lachrymis iuncta voluptas Cum quis amici casus animo Miserante gemit.

Restant ea, quibus certum locum ne coniectando quidem assignare possum.

XXVIII. (IV.) Stob. tit. 7. p. 86. Gesn. ibid. p. 47.

Ἓν δέ σοι μόνον προφωνῶ, μὴ 'πὶ δουλείαν ποτε
ζῶν ἑκὼν ἔλθῃς, παρόν σοι κατθανεῖν ἐλευθέρως.

Una res est quam monebo, servitutem ne tibi Vivus accersas, perire dum licebit libero. δουλείας Grot. δειλίαν Paris. A. quod si verum est, locus ex ea scena sumtus videri poterit, ex qua sunt fr. VII—XII.

XXIX. (VIII.) Stob. tit. 34. p. 215. Gesn. ib. p. 141. Grot.

Ἁπλοῦς ὁ μῦθος, μὴ λέγ' εὖ· τὸ γὰρ λέγειν
εὖ δεινόν ἐστιν, εἰ φέροι τινα βλάβην.

Legebatur μὴ λέγε. Grot. μὴ λάλει. et vertit: *Breviter moneri vis? tace; grande est malum, Sua nocere sibimet eloquentia;* minus recte: malum eloquentiae in eo positum est, quod quis *aliis* nocet, non *sibi*. λέγ' εὖ coni. Valcken. diatr. p. 256 sq. ubi formulam illustrat. Cf. ad 290. Porson. adv. p. 274. μὴ λέγῃς. ignorans adhuc praeceptum, quod ipse dedit ad Hec. 1174. δεινόν ἐστιν legitur etiam in Trincav. et Gesn. ἐστι δεινόν male Barnes.

XXX. (IX.) Stob. tit. 45. p. 322. Gesn. 47. p. 181. Grot. et Gaisf.

Τυραννὶς εἶναι θεῶν βίος νομίζεται·
τὸ μὴ θανεῖν γὰρ οὐκ ἔχει, τὰ δ' ἄλλ' ἔχει.

Regnum tenenti desit ad vitam deûm Immunitate mortis excepta nihil. At Paris. A. τυραννίδα ἡ θεῶν β. Hinc Gaisf. ed. τυραννίδ', ἣ θεῶν δευτέρα νομίζεται, citans annotationem suam ad Hesiod. Theog. 126. ubi equidem nihil, quod ad h. l. pertineret, inveni. Commodam vero sententiam e lect. Gaisf. eruere non possum. Gaisford. secutus est Boisson. τὰ δ' ἄλλ' ἔχει est a Grot. pro τἄλλα δ' ἔχει.

XXXI. (XVI.) Stob. tit. 60. p. 383. Gesn. 62. p. 235. Grot. et Gaisf.

Ἔσωσα δούλην οὖσαν· οἱ γὰρ ἥσσονες
τοῖς κρείσσοσιν φιλοῦσι δουλεύειν βροτῶν.

Vitam dedi ut famula esset; aequum scilicet Ut sequiora serviant potioribus. Priora quomodo sic vertere potuerit, non assequor.

XXXII. (XVII.) Stob. tit. 77. p. 455. Gesn. 79. p. 339. Grot. et Gaisf.

Πατρὸς δ' ἀνάγκη παισὶ πείθεσθαι λόγῳ.

Natos necesse est patris imperium sequi.

XXXIII. (XXIII.) Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf.

Πλουτεῖς; ὁ πλοῦτος δ' ἀμαθία δειλόν θ' ἅμα.

Es dives; at iners res et ignava est opes. Aristoph. Plut. 203. δειλότατόν ἐσθ' ὁ πλοῦτος. ubi Bergler. hunc locum et Phoen. 597. comparat.

XXXIV. (XXVIII.) Schol. Pind. Pyth. 55. πειρατὰς τοὺς κατὰ πέλαγος λῃστὰς λέγομεν, κυρίως δὲ τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας, παρ' ὃ δὴ καὶ ὁδουροὺς αὐτοὺς λέγουσιν. *Εὐριπίδης ἐν Ἀρχελάῳ·*

Ἔπαυσ' ὁδουροὺς λυμεῶνας.

XXXV. (XXIX.) Stob. tit. 29. p. 198. Gesn. ibid. p. 125. Grot.

Τὸ συνεχὲς ἔργου παντὸς εὑρίσκει τέλος.

Ubique finem reperit assiduus labor.

XXXVI. Stob. tit. 20. p. 171. Gesn. p. 103. Grot. et Gaisf.

Πολλοὺς δ' ὁ θυμὸς ὁ μέγας ὤλεσεν βροτῶν
ἥ τ' ἀξυνεσία, δύο κακὼ τῷ χρωμένῳ.

Multorum opes evertit imperitia Et ira, gemina pestis obsequentibus. Tanquam ex Archelao proferuntur hi versus in Cod. Vossiano et Paris. B. *ἥ τ' ἀξυνεσία* Grot. pro *ἥ τ' ἀσυνεσία.* Miror Boisson. qui edidit *ἡ τἀσυνεσία*, quasi *τε* et *α* per crasin coalescere possint.

Versus quos citat Plutarch. *de Ei Delphico* in. (II. p. 384. D.) *Οὐ βούλομαι πλουτοῦντι δωρεῖσθαι πένης, Μή μ' ἄφρονα κρίνῃς, ἢ διδοὺς αἰτεῖν δοκῶ*, non videntur ex hac fabula petiti esse, sed ab Euripide Archelao regi, aequali suo, dicti: nam Plut. *ἅ Δικαίαρχος Εὐριπίδην οἴεται πρὸς Ἀρχέλαον εἰπεῖν.* Ex iis expressos esse versus Menandri apud auct. compar. Men. et Phil. p. 358. monuit Meineke fr. Menandri p. 239.

EX AUGE.

Fabulam exposuit Hygin. f. 99. 100. *Auge Alei filia ab Hercule compressa, quum partus adesset, in monte Parthenio peperit et ibi eum exposuit. Eodem tempore Atalante, Iasi filia, filium exposuit ex Meleagro natum. Herculis autem filium cerva nutriebat. Hos pastores inventos sustulerunt, atque nutrierunt, quibus nomina imposuerunt, Herculis filio Telephum, quoniam cerva nutrierat, Atalantes autem Parthenopaeum, quoniam virginem simulans in monte Parthenio eum exposuerat. Ipsa autem Auge patrem suum timens profugit in Mysiam ad regem Teuthrantem, qui quum esset orbus liberis, hanc pro filia habuit.* Apollodorus II, 7, 4. III, 9, 1. puerum recens natum primum in templo Minervae a matre sacerdote deae, deinde inventum ab Aleo in Parthenio monte expositum esse narrat. Rem in tragoedia etiam ita gestam

propositam fuisse colligo e fr. I. et e schol. Aristoph. Ran. 1112. qui quum Aeschylus de Eurip. dixisset, *οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος, καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς*, annotat: *ἔγραψε γὰρ τὴν Αὔγην ὠδίνουσαν ἐν τῷ ἱερῷ.* Strabo XIII. p. 915. B. *Εὐριπίδης δ' ὑπὸ Ἀλέου φησὶ τοῦ τῆς Αὔγης πατρὸς εἰς λάρνακα τὴν Αὔγην κατατεθεῖσαν ἅμα τῷ παιδὶ Τηλέφῳ καταποντωθῆναι, Ἀθηνᾶς δὲ προνοίᾳ τὴν λάρνακα περαιωθεῖσαν ἐκπεσεῖν εἰς τὸ στόμα τοῦ Καΐκου· τὸν δὲ Τεύθραντα ἀναλαβόντα τὰ σώματα, τῇ μὲν ὡς γαμετῇ χρήσασθαι, τῷ δὲ ὡς ἑαυτοῦ παιδί.* Haec omnia in una fabula exhiberi non potuerunt: nullus enim tragicorum graecorum rem, quam in scena ob oculos ponit, ex alio in alium locum traiicit, ita ut prior pars Tegeae, altera in Mysia ageretur. Itaque in hac tragoedia nihil amplius exhibitum fuisse suspicor, nisi ea quae Augae Tegeae acciderunt, donec Nauplio tradita et in mare cum filio coniecta est: quo facto Minerva in conspectum prodiisse et quomodo ipsa fortunam matris et filii moderatura esset, praedixisse videtur. Cetera, quae habent Strabo et alii, a Telepho in cognominis tragoediae prologo narrata puto. Cf. Paus. VIII, 4, 5. p. 606. 48, 5. p. 698. Diod. Sic. IV, 33. Alcidam. rh. p. 185, 24. ed. H. Steph. T. VIII, p. 70 sq. ed. Reiske.

I. (VIII.) Stob. tit. 18. p. 164. Gesn. ib. p. 99. Grot.

Νῦν δ' οἶνος ἐξέστησέ μ'· ὁμολογῶ δέ σε
ἀδικεῖν· τὸ δ' ἀδίκημ' ἐγένετ' οὐχ ἑκούσιον.

Vino coactus nempe feci iniuriam; Fateor; sed illud crimen haud spontis meae est. Haec locutus videtur Hercules: nam Alcid. l. c. v. 29. *ἰδὼν δὲ ὁ Ἡρακλῆς τὴν παῖδα (Αὔγην) ἐν τῷ νεῷ ὑπὸ μέθης συνεγένετο.* At num Herculem statim post concubitum cum Auge confabulantem et hanc in eadem fabula parientem ab Euripide inductam esse credamus? Absurdum vero hoc esset. An Herculem in alia quadam fabulae scena prodiisse et haec Augae dixisse dicamus? Obstat vero *νῦν.* Itaque nihil relinquitur, nisi ut Augen in prologo rem narrantem ipsius Herculis verbis usam esse iudicemus, ut Mercurius in prologo Ionis 29 ipsa fratris verba oratione recta quam vocant affert. V. 1. Barn. *ὁμολογῶ δέ σοι* ut esset *ὁμολογῶ δέ σοι ἀδικεῖν με.* Quasi

vero non ita dicendum fuisset *ὁμολογῶ δὲ ἀδικεῖν σε, fateor me tibi iniuriam fecisse*, ubi *με* addere non solent Graeci. V. 2. Gesn. *τὸ ἀδίκημ'*. Grotius e Paris. A. inseruit *δ'* quod idem est in Trincav. Ibid. Musgrav. ed. *οὐκ ἀκούσιον*, hac annotatione subiecta: Pro *οὐκ ἀκούσιον* sensus postulare videtur *οὐχ ἑκούσιον*. At hoc ipsum iam exstabat in Trincav. Gesner. Grot. et apud Barnes. Ruhnk. epist. crit. p. 175. comparat haec cum Callimachi epigr. 44. v. 3. et 6. Quod vero ibid. narrat Piersono hoc versus ob solutiores numeros Comici cuiusdam visos esse, non minus soluti sunt versus plerique Orestis.

II. (IX.) Clem. Alex. Strom. VII. p. 712. ed. Sylb. *εὖ δὲ καὶ ἡ αὐτὴ* (leg. *ἡ Αὔγη*. v. Valck. diatr. p. 164.) *δικαιολογουμένη πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ἐπὶ τῷ χαλεπαίνειν αὐτῇ τετοκυίᾳ ἐν τῷ ἱερῷ λέγει·*

— — — — — — *σκῦλα μὲν βροτοφθόρα*
χαίρεις ὁρῶσ' ἀπὸ νεκρῶν ἐρείπια,
κοὐ μιαρά σοι ταῦτ' ἐστιν· εἰ δ' ἐγὼ 'τεκον,
δεινὸν τόδ' ἡγῇ.

Lacera mortuorum corpora, Spolia et cruenta dulce spectare est tibi. Nullum hic piaclum est; at ego si peperi, nefas Tibi videtur. Grotius in Excerpt. p. 375. qui metri causa scripsit *ὁρῶσα κἀπὸ νεκρῶν*, quod receptum a Barnes. pro lectione edita habens Heath. em. *καὶ νεκρ.* quod probat Lobeck ad Soph. Ai. 306. Valck. diatr. l. c. *χαίρεις ὁρῶσα, τῶν νεκρῶν ἐρείπια*, Iacobs Exerc. in scr. vet. I. p. 216. *ὁρῶσ' ἀπὸ νεκύων ἐρείπια.* Boissonad. *ὁρῶσα χαίρεις ἀπὸ ν. ε.* recte; vel *χαίρεις ὁρῶσ' ἀπὸ νεκύων ἐρ.* *ἀπό* quidem adduci non possum errore librarii ortum esse, nec *καί* convenit, quum *νεκρῶν ἐρείπια* non diversa sint a *σκύλοις*. V. 3. Grot. *μικρά* pro *μιαρά*. — Huc Valcken. l. c. refert etiam glossam Hesych. *ἀπενήσω, ἀπέβαλες. Εὐριπίδης Αὔγῃ.*

III. (III.) Stob. tit. 61. p. 387. Gesn. 63. p. 243. Grot. et Gaisf.

Ἔρωτα δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν,
καὶ τῶν ἁπάντων δαιμόνων ὑπέρτατον,
ἢ σκαιός ἐστιν, ἢ καλῶν ἄπειρος ὢν
οὐκ οἶδε τὸν μέγιστον ἀνθρώποις θεόν.

Qui non amoris numen admirabile Supraque cunctos coelites positum putat, Aut stupidus ille aut orbus experientia Ignorat homini maximus quis sit deus. Versus 1. 3. 4. laudat etiam Athenaeus XIII. p. 600. D. sed ita *Ὅστις Ἔρωτα μὴ μόνον κρίνει θεόν.* Hinc expressos esse versus Caecilii apud Cicer. Tusc. IV, 32. notavit Victorius Var. lect. XIII, 4.

IV. (IV.) Stob. tit. 71. p. 433. Gesn. 73. p. 310. Grot. et Gaisf.

Γυναῖκες ἐσμέν· τὰ μὲν ὄκνῳ νικώμεθα,
τὰ δ' οὐκ ἂν ἡμῶν θράσος ὑπερβάλλοιτό τις.

Sumus mulieres; saepe nos vincit pavor; Est quando superet nemo nos audacia. Haec de se ipsa dicere videtur Auge, quae prae timore patris puerum exposuerit, sed eo audaciae progressa sit, ut in Minervae templo eum exponeret. *ὑπερβάλλοιτο* Barnes. et sic Paris. A. B. pro *ὑποβάλλοιτο*. Gesn. *ὑπλβάλλοιτο* (sic). Eodem referendum videtur fragm.

V. (Inc. XXVIII.) Stob. tit. 22. p. 187. Gesn. p. 111.

Ποῖ; πῶς δὲ λήσει; τίς δὲ νῷν πιστὸς φίλος;
ζητῶμεν· ἡ δόκησις ἀνθρώποις κακὸν,
καὶ τοὐπιχειρεῖν ἐξαμαρτάνειν φιλεῖ.

Ubi? qui latebis? certa quae nobis fides? Quaeramus: homini saepe credulitas nocet, Falluntque conantem exitus contrarii. Ad Augen retuli auctoritate Codd. Schow. qui etiam v. 2. 3. respondentis esse vult; probabiliter. Quaerit autem s. Auge, s. nutrix, ubi filium recens natum exponat. *λήσῃ* dedit Grot.

VI. (V.) Stob. tit. 76. p. 453. Gesn. 78. p. 333. Grot. et Gaisf.

Τίς δ' οὐχὶ χαίρει νηπίοις ἀθύρμασιν;

Quem non tuentem lusus infantum iuvat? Valcken. supra *νηπίοις* in Barnes. scripsit: an *ων*? At vid. ad Erechth. fr. II, 21.

VII. (I.) Stob. tit. 37. p. 220. Gesn. ib. p. 147. Grot.

Τὸ γὰρ ἐπιεικὲς ὠφελεῖ τὰς συμφοράς.

Lenit miserias aequitas mentis probae. *Τὸ γὰρ ἐπ.* est a Grot. pro *τὸ δ' ἐπ.*

VIII. (II.) Stob. tit. 44. p. 307. Gesn. 46. p. 179. Grot. et Gaisf.

Οὐ τῶν κακούργων οἶκτος, ἀλλὰ τῆς δίκης.

Miserari oportet iura, non homines malos. Ibid. paulo ante p. 177. Grot. idem versus positus est, tanquam e Sophocl. Tyro petitus apud Grotium, apud Gesn. sine lemmate. Singulos versus suis auctoribus tribuere Cod. Vindobon. scribit Brunck. ad fr. Tyr. X. Videtur esse Alei filiam increpantis.

IX. (VI.) Stob. tit. 93. p. 561. Gesn. 105. p. 433. Grot. et Gaisf.

Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν, οὐχ ἡμῖν μόνον,
ἢ καὶ παραυτίκ', ἢ χρόνῳ δαίμων βίον
ἔσφηλε, κοὐδεὶς διὰ τέλους εὐδαιμονεῖ.

Fortuna nobis non negat solis fidem; Omnis levis fefellit aut sero aut cito; Felicitatem nemo perpetuam tulit. V. 1. Paris. B. apud Gaisf. ἡμῖν μόνοις.

X. (VII.) Stob. tit. 47. p. 343. Gesn. 49. p. 185. Philo Iud. p. 607.

Κακῶς δ' ὄλοιντο πάντες, οἳ τυραννίδι
χαίρουσιν ὀλίγῃ τ' ἐν πόλει μοναρχίᾳ·
τοὐλεύθερον γὰρ ὄνομα παντὸς ἄξιον,
κἂν σμίκρ' ἔχῃ τις, μεγάλ' ἔχειν νομίζεται.

Pereat profecto, quisquis aut regnum appetit, Aut civitatem tradit in paucas manus. At dulce nomen alma libertas mihi: Nam quisque minimum quod habet, magni facit. V. 2. ὀλίγων Grot. vulgatam scripturam sensu carere dicens. Duo postremi versus citantur etiam a Philone Iud. p. 886. C. ed. Hoeschel. V. 4. recte Gesn. Phil. ἔχῃ, non ἔχει, ut Grot. Phil. etiam σμίκρ' pro μίκρ'.

XI. Apollonius Dysc. in Bekk. anecd. p. 514, 10. καὶ ἐν Αὔγῃ·

καὶ βουθυτεῖν γὰρ ἠξίους ἐμὴν χάριν.

Cf. ad Gregor. p. 32. ed. Schaef. Videntur esse Minervae suo finem fabulae auxilium Augae pollicentis.

XII. Hesych. *Διέφθειρε, διῆγεν. Εὐριπίδης Αὔγῃ.* Legendum esse διέφερεν monuit Kuster.

XIII. Idem *Κέρας ὄρθιον. ἢ νευρά. Εὐριπίδης ἐν Αὔγῃ.*

XIV. Gramm. Sangerm. in Bekk. anecd. p. 116, 2. *Φιλοτροφής, ὃν ἡ συνήθεια φιλότροφον λέγει. Εὐριπίδης Αὔγῃ.*

Quem versum ex Euripidis Auge citat Diogen. Laert. II, 33. *Εὐριπίδου ἐν τῇ Αὔγῃ εἰπόντος περὶ ἀρετῆς·*

Κράτιστον εἰκῇ ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα

quem Grotius Exc. p. 375. et Barnes. in fr. fabulae posuerunt v. 1. is est Electrae v. 377. Eumdem respicit Longin. de sublim. extr. ubi vid. Ruhnk. p. 267. Toup. p. 388.

EX AUTOLYCO,

DRAMATE SATYRICO.

Fabulam Autolyci enarrat Hygin. f. 201. *Mercurius Autolyco, ex Chione quem procreaverat, muneri dedit, ut furacissimus esset nec deprehenderetur in furto, ut, quidquid surripuisset, in quamcunque effigiem vellet transmutaretur, ex albo in nigrum vel ex nigro in album, in cornutum ex mutilo, in mutilum ex cornuto. Is quum Sisyphi pecus assidue involaret nec ab eo posset deprehendi, sensit eum furtum sibi facere, quod illius numerus augebatur et suus minuebatur. Qui ut eum deprehenderet, in pecorum ungulis notam imposuit. Qui cum solito more involasset, et Sisyphus ad eum venisset, et pecora sua ex ungulis deprehendit, quae ille involaverat, et abduxit. Qui quum ibi moraretur, Sisyphus Anticliam Autolyci filiam compressit, quae postea Laertae data est in coniugium, ex qua natus est Ulysses. Ideo nonnulli auctores dicunt Ypsipylon* (Σισύφου υἱόν) *Ob hoc Ulysses versutus fuit.* Autolyci ingenium et mores, prout in hac fabula ab Euripide repraesentantur, se expressisse profitetur Tzetzes Chiliad. VIII, 442 sqq. Duae eius dramatis fuisse editiones ex

Athen. X. p. 413. C. colligitur. Vid. Boeckh. de trag. p. 20. Fortasse e secunda tantum editione drama satyricum erat: nam fr. I. mihi quidem colorem satyricum habere non videtur.

I. (III.) Athen. X. p. 413. C. (Galen. προτρεπτ. λ. Tom. II. p. 10. Chart. I. p. 23. Kühn.) *Εὐριπίδης ἐν τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ λέγει·*

Κακῶν γὰρ ὄντων μυρίων καθ' Ἑλλάδα,
οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένους·
οἳ πρῶτα μὲν ζῆν οὔτε μανθάνουσιν εὖ,
οὔτ' ἂν δύναιντο· πῶς γάρ, ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
γνάθου τε δοῦλος νηδύος θ' ἡσσημένος,
κτήσαιτ' ἂν ὄλβον εἰς ὑπερβολὴν πατρός;
οὐδ' αὖ πένεσθαι κἀξυπηρετεῖν τύχαις
οἷοί τ'· ἔθη γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλά,
σκληρῶς μεταλλάσσουσιν εἰς τἀμήχανα.
λαμπροὶ δ' ἐν ἥβῃ καὶ πόλεως ἀγάλματα
φοιτῶσ'· ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρόν,
τρίβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας.
ἐμεμψάμην δὲ καὶ τὸν Ἑλλήνων νόμον,
οἳ τῶνδ' ἕκατι σύλλογον ποιούμενοι
τιμῶσ' ἀχρείους ἡδονὰς δαιτὸς χάριν.
τίς γὰρ παλαίσας εὖ, τίς ὠκύπους ἀνήρ,
ἢ δίσκον ἄρας, ἢ γνάθον παίσας καλῶς,
πόλει πατρῴᾳ στέφανον ἤρκεσεν λαβών;
πότερα μαχοῦνται πολεμίοισιν ἐν χεροῖν
δίσκους ἔχοντες, ἢ δι' ἀσπίδων ποσὶ
θένοντες ἐκβαλοῦσι πολεμίους πάτρας;
οὐδεὶς σιδήρου ταῦτα μωραίνει πέλας
στάς. ἄνδρας οὖν ἐχρῆν σοφούς τε κἀγαθοὺς
φύλλοις στέφεσθαι, χὤστις ἡγεῖται πόλει
κάλλιστα, σώφρων καὶ δίκαιος ὢν ἀνήρ,
ὅστις γε μύθοις ἔργ' ἀπαλλάσσει κακά,
μάχας τ' ἀφαιρῶν καὶ στάσεις· τοιαῦτα γὰρ
πόλει τε πάσῃ πᾶσί θ' Ἕλλησιν καλά.

Cum multa mala sint Graeciae, nulla est tamen Gens peior his, qui ludicras pugnas cient. Primum quod est, vitam agere nec discunt bene, Nec utique possunt: quomodo vir serviens Malis et ipse ventris appendix sui, Opes lucretur, unde sit patriae utilis? Nec pauper aevum ferre, nec se casibus Aptare norunt; moribus

sueti malis Sed res in inopes cum gravi sensu cadunt. Pulchri, iuventa dum viret, spectaculum Sunt urbis; at cum venerit senii dies Restant velut lacerna cui villus perît. Ad hoc nec illum Graeciae morem probo, Coetus in horum quod celebrant gratiam, Quorum usus haud est ullus, illecti dape. Qui namque lucta pollet aut celeri pede, Discumve recte tollit aut os verberat, Quid patriam, ob hanc rem si coronetur, iuvat? An forte, cum res praelii est, discum manu Tenebit, aut per scuta cursantes pede Infesta pellet fine de patrio agmina? Nemo ista inepta cogitat, ferrum prope Cum stat. Sed alios fronde sapientes probos Ornare decuit, publicum si quis bonum Curat modestus, iuris ac recti tenax, Male facta verbis si quis avertens suis Dissidia pugnasque arcet: haec etenim urbibus Claros honores Graeciaeque omni ferunt. Grotius in Exc. p. 377. E Xenophanis elegiis haec expressa esse testatur Athenaeus; Euripides autem, ut in Antiope, sic in hac etiam fabula illa ad antiquam Atheniensium disciplinam irridendam, sophistarum autem, seu philosophorum ac rhetorum, scholas commendandas adhibuisse videtur.

V. 1. *κακῶν γε* Athen. *κ. γάρ* Galen. Utrumque versum citat etiam Eustath. ad Il. *ψ'*. p. 1299, 20. = 1411, 41.

V. 3. 4. *οὐδὲ — οὐδ' ἂν* Galen.

V. 5. *ἡττημένος* Gal.

V. 6. *εἰς ὑπεκτροφὴν πατρός* Galen. quod nimis sibi placere dicit Casaubon. Anim. p. 705. *πατρός* in *πάτρας* mutato, *ad alendam necessario tempore patriam.* Schweigh. etiam eo commendat, quod apud Xenophanem est, *οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως.* Sic etiam Grot. et Barn. Sed quis unquam *τρέφειν* vel adeo *ὑπεκτρέφειν*, *πατρίδα* dixit? *εἰς ὑπερβολὴν πατρός* est *plus patre, ita ut patrem pecuniae parandae solertia vincat*, ut Hippol. 936. Melanipp. fr. VII, 7. quos locos affert Musgrav.

V. 7. *καὶ ξυνηρετεῖν* Athen. *κἀξυπηρετεῖν* Galen. quod receperunt Grot. et Musgr. Sic Soph. Oed. T. 217. *τῇ νόσῳ ὑπηρετεῖν*, *ea facere, quae morbi natura et ratio exigit*, ut explicat Musgr. Valcken. vero diatr. p. 80. ex Athenaei scriptura elicuit *καὶ ξυνηρετμεῖν*, quod ver-

bum hoc sensu legitur apud Soph. Ai. 1329. et hoc ipsum perspicue hoc loco scriptum exhibere cod. suum epitomae dicit Schweighaeus. Mihi ὑπηρετεῖν communi consuetudini accommodatius ideoque Euripidis dictioni convenientius esse videbatur.

V. 8. Athen. διαλλάσσουσιν, Galen. μεταλλ. Illud praefert Casaub. vertens *rebus dubiis aegre sibi possunt consulere.* At hoc esset διαλλάσσονται τοῖς ἀμηχανοῖς. Tum Galen. εἰς τἀμήχανον.

V. 10—15. om. Galen. haec se praeteriisse significans his verbis, ὅτι δὲ καὶ τῶν ἐπιτηδευομένων αὐτοῖς ἕκαστον ἄχρηστόν ἐστιν, ἄκουε πάλιν, εἴπερ θέλεις, ἅ φησι· Τίς γὰρ παλαίσας εὖ κ. τ. λ. V. 10. citatur a Diogene Laert. I, 56. ita: τρίβωνας ἐκλείποντες, quod receperunt Grot. Barn. Musgr. Ferrem, si esset ἐκλιπόντες, nec ἐκλείπειν κρόκας esse potest *tramam reliquam facere.* ἐκβαλόντες citat etiam Porson. ad Aristoph. Plut. 314. ubi hanc consuetudinem particulas comparationis omittendi illustrat.

V. 13. 14. τὸν Ἑλλ. νόμον et τῶνδ' ἕκατι pro τῶν Ἑλλ. ν. et τόνδ' ἕκατι a Casaubono propositum confirmarunt ambo MSS. Schweigh.

V. 15. Quod e verbis δαιτὸς χάριν collegerat Casaub. ludorum sacrorum agonistas parta victoria solitos excipere spectatores, id Schweigh. locis Athenaei I, p. 3. D. E. F. IV, p. 168. F. confirmavit. Musgravius locum e coniectura futili mutare, quam illam explicationem sequi maluit. Coniecit autem τιμῶσ' ἀχρεῖον ἡδονῆς κάρτος χεροῖν, *oblectamenti causa robur inutile honorant.*

V. 16. Athen. τί γάρ et τί δ' ὠκυπ. ἀr. Nostrum Galenus habet.

V. 17. πλήξας pro παίσας Galen.

V. 20. ποσί in fine praebuit Galen. pro χεροῖν. χεροῖν, et quod ex eo natum in duobus codd. Schweigh. χερί facile e praecedente versu irrepere potuit; ποσί quomodo inferri potuerit, vix dicas. Quod vero Schweigh. Galenum etiam in fine libri i. e. p. 33. χεροῖν habere dicit, habet hoc in fine versus 19. Celeritatem *pedum* in proelio nulli usui esse demonstraturus Eurip. neque enim *pedibus,* inquit, vel per scuta discurrunt vel scuta per-

rumpunt. Lobeck. ad Soph. Ai. 611. coni. ἢ δίχ' ἀσπίδων, *sine clypeo.*

V. 21. θείνοντες Athen. θέοντες Galen. θένοντες Musgr. utraque lectione coniuncta. θενεῖν aoristum esse verbi θείνειν nunc satis notum. Mihi θέοντες placet; quamquam hoc facilius e θείνοντες oriri potuit, quam contra θείνοντες e θέοντες.

V. 22. laudatur etiam a Plutarch. T. II. p. 581. F. 803. B.

V. 23 sqq. omisit Galenus.

II. (I.) Pollux X, 111. *Εὐριπίδης μὲν εἴρηκεν ἐν Αὐτολύκῳ Σατυρικῷ· Τοὺς ὄνους τοὺς λαρκαγωγοὺς οἴσειν ἐξ ὄρους ξύλα.* Ad metrum accommodavit Musgr.

Τοὺς ὄνους
τοὺς λαρκαγωγοὺς ἐξ ὄρους οἴσειν ξύλα.

Possis etiam uno versu trochaico tetrametro comprehendere.

III. (II.) Id. ib. 178. - - *καὶ Εὐριπίδου ἐν Αὐτολύκῳ εἰπόντος· Σχοινίνας γὰρ ἵπποισι φλοΐνας ἡνίας πλέκει.* Mirum ex his versum trochaicum effinxit Toup. Em. in Suid. T. IV. p. 399.

σχοινίνας γὰρ ἵπποισιν καὶ φλοΐνας ἡνίας πλέκει.

vel senarium etiam turpiorem

σχοινίνας γὰρ
ἵπποισι καὶ τὰς φλοΐνας ἡνίας πλέκει.

Ultimam syllabam v. φλοΐνας corripi posse credidisse videtur Barnesio. Musgr. ed. uno versu σχοινίνας ἵπποισι γὰρ φλοΐνας ἡνίας πλέκει.

E BELLEROPHONTE.

Propter hanc fabulam saepius Aristophanes irridet Euripidem, quippe qui heroem suum claudum, fortasse etiam caecum, et pannis tectum induxerat: Acharn. 425. *ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα, Ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὑτοσί;* ubi Schol. *εἰσήγαγε γὰρ καὶ τοῦτον καταβληθέντα ἐκ Πηγάσου καὶ ἐῤῥυπωμένα ἱμάτια ἔχοντα.* et ad Pac. 146. *ἀποτείνει* (*ἀποτείνεται* Ven.) *δὲ πρὸς Εὐριπίδην, ὃς ἐν δράματι χωλὸν εἰσάγει τὸν Βελλεροφόντην* (Ven. *ἐπειδὴ ἐκεῖνος δρᾶμα ἐποίησε τὸν Βελλεροφόντην, ἐν ᾧ χωλὸν εἰσήγαγεν αὐτὸν*) *διὰ τὸ πεπτωκέναι ἀπὸ τοῦ Πηγάσου.* (*βουλόμενον εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν* add. Ven.) Cf. ad Ran. 870. Fabulam iam attigit Pind. Isthm. 7, 64 sqq. cf. Ol. 13, 130. ubi Schol. Rec. ap. Boeckh. *φασὶ γὰρ ὡς βουληθεὶς πρὸς οὐρανὸν ἀναπτῆναι σὺν τῷ Πηγάσῳ, ἐξοιστρωθέντος τοῦ ἵππου παρὰ τοῦ Διὸς, πίπτει καὶ χωλοῦται, κατὰ δέ τινας καὶ τυφλοῦται καὶ ἐκπλανᾶται κατὰ τὸ Ἀλήϊον χωλός.* An itaque superbum hominem et altiora semper appetentem eum depinxerat Euripides? Cf. p. 108. avarum etiam significat Seneca epist. 115. qui, allatis versibus Dan. fr. XIII. (Beller. XV.) *Cum hi novissimi versus*, inquit, *in tragoedia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad eiiciendum et actorem et carmen consurrexit uno impetu, donec Euripides in medium ipse prosiluit, petens, ut exspectarent viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in sua quisque dat.* Huius tamen vitii se nullum in mythologis vestigium invenire recte monet Musgr. et vide quae de hoc loco monui ad fr. XIII. Dan. Ad argumentum spectat etiam, quod Schol. ad Arist. Pac. 135. annotavit: *Τραγικώτερος*] (*πρακτικώτερος ἢ* add. Cod. Ven. Bekk.) *ἀξιοπιστότερος. αἰνίττεται δὲ εἰς τὸν Πήγασον καὶ τὸν Βελλεροφόντην* (*Εὐριπίδου* add. Cod. Ven.) At quae ex illa fabula commemorantur, tam pauca

sunt, ut vix duabus vel tribus scenis sufficere videantur, iustum autem tragoediae ambitum nullo modo explere. Itaque alia etiam in ea fabula tractata fuisse verisimile, quae hodie ignoramus. Welckerus in libro de Aeschyli trilogiis scripto p. 340. not. 594. Bellerophontem et Stheneboeam non nisi duos titulos eiusdem fabulae videri scribit; quod quibus argumentis probare velit, non facile est dicere. Quae enim ad Stheneboeam pertinent, ea Tirynthe gesta traduntur; quae ad Bellerophontem, in Lycia.

E prologo suspicor petitum esse versum

I. (XXVI.) apud Plutarch. *π. δυσωπίας* p. 529. E. *οὐδὲ δεῖ τοῖς ἐπαίνοις κηλούμενον ἥδεσθαι -- μήδ' ὥσπερ ὁ Εὐριπίδου Πήγασος*

Ἔπτησσ' ὑπείκων μᾶλλον ἢ θέλοι

τῷ Βελλεροφόντῃ, τοῖς δεομένοις ἑαυτὸν ἐκδιδόναι καὶ συνεκταπεινοῦν. Idem in praec. polit. p. 807. E. *Ἀγησίλαος περὶ τὰς τῶν φίλων σπουδὰς αὐτὸς αὑτοῦ γινόμενος ἀσθενέστατος καὶ ταπεινότατος, ὥσπερ ὁ Εὐριπίδου Πήγασος*

Ἔπτηξ' ὑπείκων μᾶλλον ἢ μᾶλλον θέλοι.

καὶ ταῖς ἀτυχίαις προθυμότερον βοηθῶν τοῦ δέοντος ἐδόκει συνεξοιμοιοῦσθαι ταῖς ἀδικίαις. Grot. Exc. p. 381. *ἢ αὐτὸς θέλοι.* Boissonad. „Frustra offendere VV. DD. ad duplex *μᾶλλον*. Forsan tamen *θέλων*.“ Vellem explicasset duplex illud *μᾶλλον*. Patet versum de Pegaso domando valuisse Prologi haud scio an fuerit etiam versus

II. (XXVII.) apud Schol. Eurip. Orest. (872.) 859-861. *χῶμα, οὗ συμβαίνει τοὺς Ἀργείους δικάζειν. τάχα δ' ἂν τούτου καὶ ἐν Βελλεροφόντῃ μνημονεύοι εἰπών·*

καὶ ξεστὸν ὄχθον Δαναϊδῶν ἑδρασμάτων.

ἑδράσματα legi vult Hermann. de Danaid. p. III sq. (Opusc. II. p. 322.)

III. (IX.) Stob. tit. 10. p. 127. Gesn. ibid. 69. Grot.

Ὡς ἔμφυτος μὲν πᾶσιν ἀνθρώποις κάκη·
ὅστις δὲ πλεῖστον μισθὸν εἰς χεῖρας λαβὼν
κακὸς γένηται, τῷδε συγγνώμη μὲν οὔ,
πλείω δὲ μισθὸν μείζονος τόλμης ἔχων
τὸν τῶν λεγόντων ῥᾷον ἂν φέροι ψόγον.

Innata quaedam pravitas mortalibus; At prava si quis emtus ingenti patrat Mercede, frustra speret indulgentiam, Pretium sed ingens sceleris ingentis ferens Convitiantum verba non magni facit. V. 2. Heathio sententia requirere videbatur παῦρον aut σμικρὸν potius quam πλεῖστον. At haec sic cohaerent; ut quisque maximam facinoris mercedem tulit, ita aliorum vituperationem facillime fert, etsi ei venia danda non est.

IV. (VIII.) Stob. tit. 8. p. 96. Gesn. ibid. p. 51. Grot.

Δόλοι δὲ καὶ σκοτεινὰ μηχανήματα
χρείας ἀνάνδρου φάρμαχ' εὕρηται βροτοῖς.

Astus latentes atque fallentes doli Solertioris sunt reperta ignaviae.

V. (X.) Stob. tit. 38. p. 222. Gesn. ib. p. 151. Grot.

Φθονοῦσιν αὐτοὶ χείρονες πεφυκότες·
εἰς τἀπίσημα δ' ὁ φθόνος πηδᾶν φιλεῖ.

Quod se minores iudicant ideo invident; Illustriora livor infestus petit. Valcken. in nota Mpta coni. αὐτῷ, addens Io. Piersonum legisse ἀστοί. Neutro opus est: *aliis invident, quum ipsi inferiores sint.* Ita invidentes apponuntur iis, quibus invident. Male vero Grotius *quod se minores iudicant:* tales enim non solent invidere aliis, sed ii, qui, etsi inferiores natura, praestare tamen se aliis opinantur.

VI. (XXIX.) Stob. tit. 38. p. 222. Gesn. ibid. p. 151.

Ἤδη γὰρ εἶδον καὶ δίκης παραστάτας
ἐσθλοὺς πονηρῷ τῷ φθόνῳ νικωμένους.

Iam saepe vidi vindices iuris bonos Vinci veneno tristis invidentiae. Ad Bellerophontem refertur in Cod. Vossiano Leid. apud Valcken. diatr. p. 199. et Gaisford.

VII. (XXIII.) Stob. tit. 104. p. 565. Gesn. 106. p. 441. Grot. et Gaisf.

A. Τιμή σ' ἐπαίρει τῶν πέλας μᾶλλον φρονεῖν.
B. Θνήσκοιμ' ἄν· οὐ γὰρ ἄξιον λεύσσειν φάος
κακοὺς ὁρῶντας ἐκδίκως τιμωμένους.

Fidens honore spiritus tumidos geris. Ah moriar; almum cernere haud tanti est iubar, Ut honore plenos tuear indigno malos. Inter duas personas locum distribui, quia versus 1. cum sqq. alioqui non cohaerere videbatur. Pro θνήσκοιμ' ἂν fortasse rectius fuerit θνήσκοιμεν, *utinam moriar.* sed de hoc tunc demum iudicari posset, si integer locus exstaret. V. 3. durum est ὁρῶντας ad alios relatum, quam κακοὺς τιμωμένους; est enim pro ἐκείνους οἳ κακοὺς τιμωμένους ὁρῶσι. Itaque Heath. coni. ὁρῶντά γ' ἐκδ. τιμ. Valck. autem diatrib. p. 166. οὐ γὰρ ἀξιῶ λεύσσειν φάος Κακοὺς ὁρῶν πᾶσ' ἐκδ. τιμ. in quo πᾶσ' pro πᾶσι miror excidere potuisse tanto viro. οὐκ ἄξιον (ἐστι) *non operae pretium est* recte vertit Musgrav. post quod et dativus et accusat. cum infinit. sequitur. Musgr. coni. κακοὺς ὁρῶντ' ἴσ' ἐνδίκοις τιμ. Si quid mutandum, praeferam Heathii coniecturam, in qua γε non inane est, *quippe qui videant.* Sed negligentius locutus videtur Euripides, cuius generis alia etiam, si recte memini, apud eum exempla sunt.

VIII. Stob. Append. in MS. Florent. apud Gaisford. T. IV. p. 389. ed. Lips.

Ἀνὴρ δὲ χρηστὸς χρηστὸν οὐ μισεῖ ποτε,
κακῷ κακός τε συντέτηκεν ἡδοναῖς·
φιλεῖ δὲ θοὐμόφυλον ἀνθρώπους ἄγειν.

IX. (XII.) Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 207. Grot. et Gaisf.

Νίκη γὰρ ἀνδρῶν φόνια καὶ μάχας χερῶν
δόλοισι κλέπτει· τῆς δ' ἀληθείας ὁδὸς
φαύλη τίς ἐστι, ψεύδεσιν δ' Ἄρης φίλος.

Cruenta gaudet vulnera obvolvi dolis Victoria, almum numen; exspes atque iners Via veritatis; Mars amat mendacia. An igitur φόνια (sic Grot. pro φωνία Gesn.) *cruenta vulnera* significare credidit? Et quomodo νίκη κλέπτει μάχας? Imo νίκη κλέπτεται δόλοις. Heath. qui recte τὸ φόνια hoc in loco vocem plane esse nihili et sensu prorsus carere dicit, coni. Νίκην γὰρ ἀνδρῶν φροντὶς - - κλέπτει. *Hominum enim prudentia victoriam — dolis anticipat,* bona certe sententia. Νείκη edidit Musgrav. eumque secutus Gaisf. hic etiam κλέπτειν e Trincav. et Paris. A.

X. (XI.) Stob. ib. p. 205. Grot.

Ἀεὶ γὰρ ἄνδρα σκαιὸν ἰσχυρὸν φύσει
ἧσσον δέδοικα τἀσθενοῦς τε καὶ σοφοῦ.

Magis timendus qui tener magnum sapit, Quam roboris qui plenus ingenio vacat. σοφόν dicere videtur astutum, ad insidias faciendas solertem.

In unum locum collegi ea, in quibus de invidia et dolis sermo est, ut, summa quasi eorum aliqua facta et sub uno conspectu posita, aliquantum ad totius fabulae argumentum et descriptionem perspiciendam profici posset. Illis affine est argumentum fr. IX. Inductus itaque videtur aliquis, qui invidia, dolo, fraude aliorum petitus erat, fortasse ipse Bellerophontes, ut colligi inde possit, etiam insidias Bellerophonti ab Iobate structas, ab illo superatas, (vid. Il. ζ, 187.) in fabula expositas fuisse. Mihi autem probabilius videtur, Bellerophontem *μελαγχολῶντα* et vitae inter homines fraudis et insidiarum plenae pertaesum (vid. Il. ζ, 200 sqq.) in coelum adscendere voluisse, ut securus inter deos ageret aevum, et hac occasione irridendi Euripidis arrepta Aristophanem in Pace fabula Trygaeum scarabaeo in coelum tendentem fecisse, ita ut illa Comici fabula pro parodia Euripideae haberi possit. Eodem spectare suspicor ea, quae proxime apposui.

XI. (XIV.) Stob. tit. 88. p. 501. Gesn. 90. p. 365. et Gaisf.

Οὐκ ἂν γένοιτο τραύματ', ἣν τις ἐγξύσῃ
θάμνοις ἐλείοις, οὐδ' ἂν ἐκ μητρὸς κακῆς
ἐσθλοὶ γένοιντο παῖδες εἰς ἀλκὴν δορός.

Nec vulnus ullum verberans inflixeris Iunco palustri, nec malae matris genus Librabit hastae pondus intrepida manu. τραύματ', ἣν e coniectura scripsi pro τραῦμα εἰ quod Grotium in notis Msptis coniecisse testatur Gaisf. Barn. τραῦμά γ', εἰ. Tum pro ἐγξύσῃ (Gesn. et Gaisf. ἐνξύσῃ) Heath. scribit ἐγξέσῃ, quia ἐγξύσῃ penultimam producat, *θάμνους ἐλείους* Salmas. ad Solin. p. 323. probantibus Grotio et Heath. Non probo, si est *cutem alicui radere.*

XII. (XIII.) Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 309. Grot. et Gaisf.

Ὦ παγκακίστη καὶ γυνή· τί γὰρ λέγων
μεῖζόν σε τοῦδ' ὄνειδος ἐξείποι τις ἄν;

O foeminarum pessima; hoc in nomine Nam continetur quidquid est opprobrii. An igitur dicamus, foeminam aliquam insidiatores, et in his filios suos, Bellerophonti submisisse? – De Stheneboea cogitare vix licet propter ea, quae supra de argumento fabulae monui.

XIII. (XXII.) Stob. tit. 114. p. 585. Gesn. 116. p. 475. Grot. 115. Gaisf.

Ὦ παῖ, νέων τι δρᾶν μὲν ἔντονοι χέρες,
γνῶμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων·
ὁ γὰρ χρόνος δίδαγμα ποικιλώτατον.

Nate, efficaces hinc quidem iuvenum manus, Sed plus senes prudente consilio valent; Rerum magistra quippe multarum dies. Hunc locum respexit Cornutus s. Phurnutus de N. D. p. 222. ed. Gale. *ὡς γὰρ νέων τι δρᾶν εὐτονώτεραι αἱ χεῖρες, οὕτω ψυχαὶ ἀμείνους τῶν γεραιτέρων πολύ.* unde Valck. ad Eur. Phoen. 531. Hipp. 117. sic hos versus legi vult:

Ὦ παῖ, νέων δρᾶν εὐτονώτεραι χέρες,
γνῶμαι δ' ἀμείνους τῶν γεραιτέρων πολύ.

His versibus senior aliquis Bellerophontem a conatu in coelum ascendendi avocare voluisse videtur; cui illum respondisse suspicor eo, quod est

XIV. (VII.) apud Stob. tit. 7. p. 86. Gesn. ibid. p. 45. Grot.

Θάρσος δὲ πρὸς τὰς συμφορὰς μέγα σθένει.

Adversa contra magna vis constantiae est. Fortasse in ea scena positus erat etiam versus

XV. ap. Stob. ecl. eth. p. 127. Grot. T. I. p. 154. Heeren.

Πρὸς τὴν Ἀνάγκην πάντα τἄλλ' ἐστ' ἀσθενῆ.

Infirma cuncta, si ingruat Necessitas. In Cod. Vatic. certe, teste Heer. adscriptum est lemma *Εὐριπίδου Βελλεροφόντος.* —

XVI. (I.) Schol. Arist. Vesp. 754. ad verba poëtae: *Πάρες, ὦ σκιερά. Παρὰ τὰ ἐκ Βελλεροφόντου παίζει ταῦτα·*

Πάρες, ὦ σκιερὰ φυλλάς· ὑπερβῶ
κρηναῖα νάπη· τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς
αἰθέρ' ἰδέσθαι σπεύδω, τίν' ἔχει
στάσιν ἐνοδίας.

Pro ἐνοδίας ut in schol. editum est, Flor. Christian. scribi volebat εὐοδίας, quod recepit Barnes. idem reponendum edicit Toup. Em. in Suid. T. III. p. 165. et explicat Schaef. appar. Demosth. T. V. p. 397. Sed recte Heath. *Εἰνοδία* i. e. *Luna.* Vid. Valcken. diatr. p. 166 sq.

XVII. (III.) Schol. Aristoph. Pac. 75. ad verba poëtae: *Ὦ Πηγάσιόν μοι, φησὶ, γενναῖον πτερόν, παρὰ τὸ ἐκ Βελλεροφόντου. ἐκεῖνος γὰρ διὰ τοῦ Πηγάσου τοῦ πτερωτοῦ ἐπεθύμει καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν·*

Ἄγ' ὦ φίλον μοι Πηγάσου πτερόν·

Eadem habet Suidas v. ἑώρημα, ubi pro πτερὸν habet ταχύπτερον, ut edidit Barnes. p. 519. Videtur hoc ad versum explendum excogitatum esse: debebat saltem duobus vocabulis scribi ταχὺ πτερόν. *Πηγάσου πτερόν* Aristoph. habet etiam ibid. 134. Fortasse versus etiam 76. apud Aristoph. ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών, ex parte saltem Euripideus est. Porsono versus quoque 139. τί δ' ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος; ex Euripidis Bellerophonte desumtus esse videbatur.

XVIII. Schol. Ven. Bekk. ad Arist. Pac. 115. *καὶ τάδε ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου·*

Ἴθι χρυσοχάλιν' αἴρων πτέρυγας

τὸν κάνθαρον τῷ Πηγάσῳ ἐπεικάζων. Cod. χρυσοχάλιτε, quod corr. Seidler.

XIX. (II.) Arist. Equ. 1246.

Κυλίνδετ' εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα,

ubi Schol. *ταῦτα δὲ ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου. τὸ δὲ κυλίνδετ' ἀντὶ τοῦ κομίζετε.* Infelix ille est Bellerophontes fracto femore claudus. Hoc vero casu meliora edoctus Bell. fit philosophus.

XX. (XVI.) Stob. tit. 95. p. 519 sq. Gesn. 97. p. 393. Grot. et Gaisf.

Ἐγὼ τὸ μὲν δὴ πανταχοῦ θρυλλούμενον
κράτιστον εἶναί φημι, μὴ φῦναι βροτῷ·
τρισσῶν δὲ μοιρῶν ἐγκρινῶ νικᾶν μίαν,
πλούτου τε, χὤτῳ σπέρμα γενναῖον προσῇ,
πενίας τ'· ἀριθμὸν γὰρ τοσόνδε προὐθέμην.
ὁ μὲν ζάπλουτος, εἰς γένος δ' οὐκ εὐτυχὴς,
ἀλγεῖ μὲν, ἀλγεῖ, παγκάλως δ' ἀλγύνεται,
ὄλβου διοίγων θάλαμον ἥδιστον χερί.
ἔξω δὲ βαίνων τοῦδε, τὸν πάρος χρόνον
πλουτῶν, ὑπ' ἄτης ζεύγλαν ἀσχάλλει πεσών.
ὅστις δὲ γαῦρον σπέρμα γενναῖόν τ' ἔχων
βίου σπανίζει, τῷ γένει μὲν εὐτυχεῖ,
πενίᾳ δ' ἐλάσσων ἐστὶν, ἐν δ' ἀλγύνεται,
φρενῶν δ' ὑπ' αἰδοῦς ἔργ' ἀπωθεῖται χεροῖν.
ὁ δ' οὐδὲν οὐδεὶς, διὰ τέλους δὲ δυστυχῶν,
τοσῷδε νικᾷ· τοῦ γὰρ εὖ τητώμενος
οὐκ οἶδεν, αἰεὶ δυστυχῶν κακῶς τ' ἔχων.
οὕτως ἄριστον μὴ πεπειρᾶσθαι καλῶν.
ἐκεῖνο γὰρ μεμνήμεθ'· οἷος ἦν ποτὲ
κἀγὼ, μετ' ἀνδρῶν ἡνίκ' εὐτύχουν ποτέ!

Ego ex vetusta nobili sententia Mortalibus primum esse non nasci puto. At fortium cui de tribus victoriam Addico? nam sunt divites, sunt pauperes, Sunt genere clari; triplicem hic classem vides. Vir dives, ortu sequiori prosatus Dolet profecto, dolet, sed pulchre dolet, Opum recludens dulce conditorium. Verum inde provolutus irato deo Tanto ruina tristiore affligitur. At quisquis ortum stirpe generosa trahens Re vivit arcta, quo satu est felicior, Hoc gravius illum dura paupertas premit, Victum parare dum manu prohibet pudor. At ultimae qui sortis assidue est miser, Hoc vincit alios, se quod orbatum bonis Non sentit, usque assuetus infortunio. Meliora nunquam scisse tanto est tutius. Nam semper illud haeret; ah! qualis fui, Quantusque fatis usus olim prosperis! Duo priores versus leguntur etiam Stob. tit. 96. p. 531. Gesn. 98. p. 409. Grot. Utroque loco e Bellerophonte petiti dicuntur versus in Gesn. et Grot. apud Gaisf. etiam tit. 98. nam tit. 97. in Trinc. et Paris. A. nihil nisi *Εὐριπίδου* legitur. Ad priores versus respexisse Plutarch. T. II. p. 115. C. non nisi e vocabulo θρυλλούμενον coniicias. V. 3. Gesn. βροτῶν, sed in marg. μοιρῶν, et sic Paris. A. B. Tum ἓν κρίνω Trinc.

Paris. A. *νίκαν* Gesn. *νικᾶν* B. Hinc Grot. *τρισσῶν δὲ μοιρῶν τίνι κρίνω νίκην μιᾷ;* Debebat saltem *κρινῶ*, ob metrum, quod Heath monuit. Io. Pierson. ut Valck. in marg. annotavit, em. *τρισσῶν δὲ μοιρῶν ἐγκρίνω (ἐγκρινῶ) νικᾶν μίαν.* Similiter Gaisf. „An: *ἐγκρινῶ νίκην μιᾷ?*" Musgr. *τρισσῶν δὲ βιότων ἑνὶ κρίνω νίκην μίαν*, quod unde sumserit an ipse excogitaverit, ignoro. Ita explicari potest, quomodo *βροτῶν* scribi potuerit. Sed etiam *β* et *μ* saepe inter se confunduntur. Vid. Bast. comm. palaeogr. p. 708. — V. 4. *χὤτῳ* pro *καὶ ὅτῳ* Barn. — V. 5. *πενίαν γ᾽* scripsisse Pierson. annotavit Valcken. — V. 8. laudat Plutarch. T. II. p. 1069. A. sed *πλούτου* habet pro *ὄλβου*. — V. 10. Trinc. Gesn. *ζεύς τ᾽ ἀνασχάλλει* Gesn. forte *ἂν ἀσχάλλει*, Grotius et Barn. *εὐθὺς ἀσχάλλει.* Salmas. *ζεύγλαν ἀσχάλλει*, ut *μελανόζυγ᾽ ἄταν* Aesch. Suppl. 538. idem coni. Musgrav., conferri iubens Iphig. A. 444. (433.) Gaisf. ed. *ζεῦγμ᾽ ἂν ἀσχάλλῃ.* nam Paris. A. *ζεύς τ᾽ ἂν ἀσχάλλη.* At hoc soloecum est. Melius Boisson. *ζεῦγμ᾽ ἂν ἀσχάλλοι.* Paris. B. *ζῶν* (m. s.) *τ᾽ ἂν ἀσχάλλοι.* — V. 11—14. sunt etiam apud Stob. tit. 94. p. 517. = 96. p. 385. Pro *γαῦρον* Valck. in marg. coni. *γαῦρος.* — V. 13. *ἐν δ᾽ ἀλγ.* Gesn. Grot. Gaisf. *ἓν δ᾽ ἀλγ.* Barn. Musgr. V. 16. *ἡττωμένος* pro *τητώμενος* Gesn. legendum coni. in marg. et sic Paris. A. teste Gaisf. Recte vero distinctionem post *τητώμενος* sublatam post *οἶδεν* transtulit Heath: *nescit se bona fortuna carere, quum semper infelix sit.* — V. 18. *ἄμεινον* pro *ἄριστον* Gesn. in marg. et sic Paris. A.

XXI. (XXV.) Iustin. Martyr. de monarch. p. 108. C. ed. Colon. 1686.

Φησίν τις εἶναι δῆτ᾽ ἐν οὐρανῷ θεούς;
οὐκ εἰσὶν, οὐκ εἰσ᾽. εἴ τις ἀνθρώπων λέγει,
μὴ τῷ παλαιῷ μωρὸς ὢν χρήσθω λόγῳ.
σκέψασθε δ᾽ αὐτὰ, μὴ ᾽πὶ τοῖς ἐμοῖς λόγοις
γνώμην ἔχοντες. φήμ᾽ ἐγὼ, τυραννίδα
κτείνειν τε πλείστους κτημάτων τ᾽ ἀποστερεῖν,
ὅρκους τε παραβαίνοντας ἐκπορθεῖν πόλεις.
καὶ ταῦτα δρῶντες μᾶλλον εἰσ᾽ εὐδαίμονες
τῶν εὐσεβούντων ἡσυχῇ καθ᾽ ἡμέραν·
πόλεις τε μικρὰς οἶδα τιμώσας θεοὺς,
αἳ μειζόνων κλύουσι δυσσεβεστέρων,

λόγχης ἀριθμῷ πλείονος κρατούμεναι.
οἶμαι δ᾽ ἂν, ὑμᾶς, εἴ τις ἀργὸς ὢν θεοῖς
εὔχοιτο, καὶ μὴ χειρὶ συλλέγοι βίον,
τὰ θεῖα πυργοῦσ᾽, αἵ κακαί τε συμφοραί.

Vertit Grotius in Excerptis p. 379. *Et aliquis esse credit in coelo deos? Non sunt profecto: si quis esse existimat Ne se vetustae fabulae obtentu tegat Stolidus, negantem credulus nec me audiat, Res spectet ipsas. Nonne vis regum insolens Evertit illos opibus, hos tradit neci Et peierata diruit portas fide? Quaeque ista faciunt, multo agunt felicius Quam qui deos pacemque perpetuo colunt. Urbes minores video, sint quamvis piae, Maioribus parere, compulsas iugum Tolerare valido Marte numerosi agminis. Vestrum quoque aliquis si deos pertenderet Orare, victum nec sibi pareret manu, Documentum ab ipsis rebus acciperet brevi, Coelestis an vis calamitates arceat.*

V. 6. Grot. Barn. *πολλούς* pro *πλείστους*.

V. 7. *παραβαίνοντες* ed. Musgr. Oxon. operarum puto vitio. *παραβαίνοντας* dictum, quasi praecessisset *τυράννους*.

V. 11. Iustin. *δυσσεβεστέρῳ*. Corr. Grot.

V. 14. Post hunc versum Grotius inseruit illum: *βραχεῖ παρ᾽ αὐτῶν πραγμάτων πεῖραν λαβεῖν*, et sq. versum ita scripsit: *τὰ θεῖ᾽ ἀπείργουσ᾽ εἰ κακὰς τὰς συμφοράς.* Utrumque recepit Barnes. Deesse aliqua post v. 14. manifestum est, et eam horum sententiam fuisse, quam Grotius expressit, probabile. Sed haud dubie aliud quid etiam excidit, ut *αἱ ἔνδειαι τὰ θεῖα πυργοῦσ᾽ αἵ κακαί τε συμφοραί.* Nam hoc dicit, opinor; deorum opinionem procreavit inopia et calamitates, quum, qui inopia premuntur vel in calamitate sunt, hoc se erigant, quod divinum numen sibi auxilio fore putant. Quod argumentum est e genere *τῶν ἀντιστρεφόντων.* nam eodem fundamento nisi alii nullos deos esse collegerunt.

XXII. (XVIII.) Stob. tit. 98. p. 539. Gesn. 100. p. 419. Grot. et Gaisf.

Πρὸς τὴν νόσον τοι καὶ τὸν ἰατρὸν χρεὼν
ἰδόντ' ἀκεῖσθαι, μὴ 'πιτακτὰ φάρμακα
διδόντ', ἐὰν μὴ ταῦτα τῇ νόσῳ πρέπῃ.

Mali necesse est noscat ingenium, malo Qui vult mederi, more nec medicamina Adhibenda, sed quae tempus et res exigunt. Hic sine nota fabulae habet Paris. A. sed repetit paulo post cum lemmate θελλέροφοσ. V. 2. A. ἰῦσθαι.

XXIII. (XIX.) Stob. ibid.

Νόσοι δὲ θνητῶν αἱ μέν εἰσ' αὐθαίρετοι,
αἱ δ' ἐκ θεῶν πάρεισιν, ἀλλὰ τῷ νόμῳ
ἰώμεθ' αὐτάς. ἀλλά σοι λέξαι θέλω,
εἰ θεοί τι δρῶσιν αἰσχρὸν, οὐκ εἰσὶν θεοί.

Sunt plurima homines sponte quae accersunt sua; Sunt alia rursus missa de coelo mala, Queis ars medetur. Caeterum hoc dictum volo, Faciunt dei si prava, iam non sunt dei. V. ult. citat etiam Plutarch. T. II. p. 21. A. et p. 1049. E. sed priore loco pro αἰσχρὸν habet φαῦλον, ut Iustin. M. p. 108.

XXIV. (V.) Plutarch. π. εὐθυμ. T. II. p. 475. C. *Πρὸς δὲ τὰ φύσει δοκοῦντα λυπεῖν, οἷα νόσοι καὶ πόνοι καὶ θάνατοι φίλων καὶ τέκνων, ἐκεῖνο τὸ Εὐριπίδειον·*

Οἴμοι! τί δ' οἴμοι; θνητά τοι πεπόνθαμεν.

Heu! sed quid heu? quod patimur, humanum est malum. Grot. Exc. p. 378. Versum ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου petitum esse indicat Diogen. Laert. IV, 26. (et hinc Hesych. Miles. p. 23. ed. Meurs.) ubi Crantor hunc versum crebro usurpasse narratur, et Suidas v. οἴμοι. Hic Euripidis versui statim subiungit versus Soph. Trach. 1230. quo inductus Grotius (eumque secutus Barn.) in Exc. p. 379. hos etiam ut Euripideos posuit, quod notatum Gatak. adv. misc. p. 506. F.

XXV. (XXI.) Stob. tit. 110. p. 581. Gesn. 112. p. 465. Grot. 111. Gaisf.

Ὁρῶς δ' ἀέλπτων μυρίων ἀναστροφάς.
πολλοὶ μὲν οἶδμα διέφυγον θαλάσσιον,
πολλοὶ δὲ λόγχαις πολεμίων ἀμείνονες
ἥσσους γεγῶτες κρείσσον' ἦλθον εἰς τύχην.

Spem praeter omnem mille sunt rerum vices; Multos remisit sospites mare naufragum; Multi minores hostico in certamine In res secundas rursus enisos vides. V. 3. pro ἀμείνονες Grot. ἀμεινόνων.

XXVI. (VI.) Stob. tit. 2. p. 30. Gesn. ib. p. 11. Grot. Theoph. ad Autolyc. p. 115. ed. Paris.

Οὐδέποτ' εὐτυχίαν κακοῦ ἀνδρὸς ὑπέρφρονά τ' ὄλβον
βέβαιον εἰκάσαι χρεὼν,
οὐδ' ἀδίκων γενεάν· ὁ γὰρ οὐδενὸς ἐκφὺς
χρόνος δικαίους ἐπάγων κανόνας
δείκνυσιν ἀνθρώπων κακότητας ἐμοί.

Utcunque malis commodat auras Fortuna suas, utcunque ferox Partas subito quum spectat opes Raptor, spreto iure superbit, Nihil hic stabile est tutumque nihil: Negat heredem res rapta sequi. Tempus nullo genitore satum Aequat normis omnia rectis, Tandemque malas detegit artes. V. 1. ὑπέρφρονά τ' ὄ, Gesn. marg. et Schow. ex C. W. pro ὑπ. δ' ὄ. ἐμοί in fine male assutum censens Valck. abiecit, Iacobs addit. animadv. in Athen. p. 46. in ἀεί mutavit, Reisig autem Coniect. in Arist. I. p. 220. scribi iussit κακότητ' ἄσημον.

XXVII. (XX.) Stob. tit. 103. p. 560. Gesn. 105. p. 433. Grot. et Gaisf.

Ποῦ δὴ τὸ σαφὲς θνατοῖσι βιοτᾶς;
θοαῖσι μὲν ναυσὶ πόρον πνοαὶ κατὰ
βένθος ἅλιον ἰθύνουσι· τύχας δὲ θνητῶν
τὸ μὲν μέγ' εἰς οὐδὲν ὁ πολὺς χρόνος
μεθίστησι, τὸ δὲ μεῖον αὔξων.

Quid in humana certum vita est? Cursum ratibus venti celeres Per maris alti vada vasta regunt; At fortunas sublime sitas Hominum in praeceps agit ipsa dies Pressasque levat. V. 1. Musgr. θνητοῖσι βροτοῖς. V. 3. βένθους Gesn. Correxit Grot. et βένθος Arsen. s. Mosqu. Pro ἅλιον Paris. A. B. ἅλιαι. V. ult. Musgr. αὔξει. At vid. Gramm. gr. §. 631. 4. p. 1300.

XXVIII. (XXIV.) Stob. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 451. et Gaisf. Plutarch. π. εὐθυμ. T. II. p. 467. A. de vita Hom. p. 1194. ed. Wyttenb. Arrian. dissert. Epictet. II, 5.

Τοῖς πράγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών·
μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδέν· ἀλλ' οὑντυγχάνων,
τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἢν τιθῇ, πράσσει καλῶς.

Nam neutiquam hominem rebus irasci decet: Nil quippe curant; vertere at in usus suos Quod casus offert, optimum ac tutissimum est. Iidem versus leguntur apud Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 207. Grot. sed subiuncti duobus aliis, tanquam ex Erechtheo, ut lemma indicat, petiti. Hinc omnes quinque versus in fragm. Belleroph. posuit Musgrav. Mihi vero illi non inter se cohaerere videntur; nam primus et secundus de prudentia imperatoris agunt, isti de vitae ratione ad res externas accommodanda. Itaque secutus sum Barnes. qui v. 1. 2. inter fragm. Erechthei retulit. V. 2. Stob. 52. ap. Gesn. μέλλει οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς οὐδέν. sed 106 ut edidimus. tum ἀλλ' οὖν τυγχάνων utroque loco Gesn. Plutarch. bis ἀλλ' ὁ τυγχάνων, quod recepit Grot. tit. 108. sed tit. 54. μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδὲν ἄλλ' ἐπὶ τυγχάνον. Paris. A. tit. 54. ἄλλου τυγχ. Hinc Valcken. ad Phoen. 221. ἀλλ' οὑντυγχάνων - -

XXIX. (XXVIII.) Aelian. hist. anim. V, 34. Τοιοῦτόν τινα καὶ τὸν Βελλεροφόντην ἡρωϊκῶς καὶ μεγαλοψύχως εἰς θάνατον παρεσκευασμένον ὑμνεῖ ὁ Εὐριπίδης· πεποίηκε γοῦν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν λέγοντα αὐτόν·

Ἦσθ' εἰς θεοὺς μὲν εὐσεβής, ὅτ' ἦσθ', ἀεί,
ξένοις τ' ἐπήρκεις, οὐδ' ἔκαμνες εἰς φίλους.

καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις. *Eras, tibi esse dum datum, in superos pius, Et hospitalis proque amicis impiger.* Grotius in Excerpt. p. 379.

XXX. (IV.) Aristoph. Pac. 721.

Ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ·

ubi Schol. Ὁ στίχος ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου. Loquitur haud dubie deus aliquis, ut in Hippolyti et Helenae exitu.

Quos versus Grot. Exc. p. 379. tanquam e Belleroph. petitos habet Πῶς μητέρ' ὄντα τὴν ἐμὴν, βραχὺς ὁ λόγος, Ἑκὼν ἑκοῦσαν, ἢ θέλουσαν οὐχ ἑκών. (Barn. v. 24 sq.) sumtos ex Aristot. Ethic. Nicom. V, 19. ii ad Belleroph. vix accommodati sunt. Vid. fr. inc. fab. XC.

Sed huc referendus esse videtur locus apud Schol. Venet. Bekk. ad Aristoph. Pac. 96. καὶ Εὐριπίδης ἔρχεσθαι ὀλολύζετ' ὦ γυναῖκες ὡς ἐλέχθη θεὰ ἡ χρυσὸν ἔχουσα γοργόνα ἐπίκουρος πόλει. quae Seidler. sic emendavit: Ὀλολύζειν ἀντὶ τοῦ εὔχεσθαι. Καὶ Εὐριπίδης·

ὀλολύζετ', ὦ γυναῖκες, ὡς ἔλθῃ θεὰ
χρυσῆν ἔχουσα Γοργόν' ἐπίκουρος πόλει.

Nam quae paulo ante ex Euripide commemorata sunt, ea e Bellerophonte sumta esse annotatur.

BUSIRIS.

Fabulae argumentum habet Hygin. fab. 56. *In Aegypto apud Busiridem, Neptuni filium quum esset sterilitas et Aegyptus annis novem siccitate exaruisset, ex Graecia augures convocavit. Thrasius, Pygmalionis fratris filius, Busiridi monstravit, immolato hospite, venturos imbres, promissisque fidem ipse immolatus exhibuit.* Cf. Apollod. 2, 5, 11. Drama satyricum suisse Osann in Wolf. Anal. II. p. 536 sq. colligit e loco Diomedis Gramm. p. 488. Putsch. *Latina Atellana a Graeca satyrica differt, quod in satyrica fere satyrorum personae inducuntur, aut si quae sunt ridiculae similes satyris, Autolycus, Burris.* ubi e Codd. Paris. leg. *Busiris.*

I. Stob. tit. 60. p. 384. Gesn. 62. p. 235. Grot. et Gaisf.

Δούλῳ γὰρ οὐχ οἷόντε τἀληθῆ λέγειν,
εἰ δεσπόταισι μὴ πρέποντα τυγχάνοι.

Servo profari quamlibet verum nefas, Usus heriles ferre si verum negant. Blomfield. ad Aesch. Choeph. 71. πρέποντα explicat δοκοῦντα, *quae placita sunt,* quod vereor, ut cuiquam probet. Idem pro τυγχάνοι legi vult τυγχάνει. Sed vid. Gramm. gr. §. 524. not. 2. 3. p. 1017.

II. Hesych. *Ἁγνίσαι, ἀποθῦσαι, Βουσίριδι*, ubi VV. DD. *Εὐριπίδης* excidisse censent.

III. Idem. *Ἀτρεκήσασα, ἀκριβωσαμένη. Εὐριπίδης Βουσίριδι.*

CADMUS

tragoedia non nisi Probi ad Virg. Ecl. VI, 31. auctoritate nititur qui, Accipere debemus *aera*, inquit, quem Euripides in Cadmo *χάος* appellavit, sic: *Οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς καινῶς φοιτῶν ἕδος δαιμόνιον, τὸ δ' ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος.* Locum tractatum iam a Scaligero Coni. in Varr. p. 81. sic scribi posse coni. Valcken. diatr. p. 12.

οὐρανός θ' ἡμᾶς ὕπερ·
καὶ Γῆ, βροτῶν κοινόν τε δαιμόνων θ' ἕδος·
τὸ δ' ἐν μέσῳ τοῦ τ' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς
χάος μὲν ὀνομάζουσιν.

Luzacius autem Exercit. acad. p. 97. aerem ab Euripide dictum esse *χάος* non credens Probo emendat: *οὐρανός θ' ἡμᾶς ὕπερ δίναισι φοιτῶν ἐστι δαιμόνων ἕδος*, et pro *χάος* scribit *φάος*. Priora probo; *χάος* vero ab Aristophane etiam Av. 191. et Ibyco sec. Suidam dictum esse aerem, ostendit Huschke anal. crit. in anthol. gr. p. 108.

Ad hanc tragoediam Valcken. refert etiam, quae velut Euripidea nobis servavit Hermogenes p. 226. 227. (fr. inc. CLXVI. ap. Musgr.)

Οἴ μοι! δράκων μου γίγνεται τό γ' ἥμισυ,
τέκνον, περιπλάκηθι τῷ λοιπῷ πατρί.

collato Ovid. Metam. IV, 584. *me tange, manumque Accipe, dum manus est, dum non totum occupat anguis.*

CHRYSIPPUS.

Apollod. III, 5, 5. *Λάϊον δὲ ἐξέβαλον* Amphion et Zethus. *ὁ δὲ ἐν Πελοποννήσῳ διατελῶν ἐπιξενοῦται Πέλοπι, καὶ τούτου παῖδα Χρύσιππον ἁρματοδρομεῖν διδάξας.* Eum *ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς* Pelopi natum dicit Schol. Il. *β'*, 105. *ἔκ τινος Ἀξιόχης νόθον* Schol. Eurip. Or. 5. *ἐξ Ἀξιόχης νύμφης* Schol. Pind. Ol. 1, 144. Cf. Hygin. fab. 85. qui etiam propter formae dignitatem eum Nemeae ludis raptum scribit. Athenaeus XIII. p. 602. F. *ἄλλοι δέ φασι τῶν τοιούτων ἐρώτων (τοῦ παιδεραστεῖν) κατάρξασθαι Λάϊον ξενωθέντα παρὰ Πέλοπι καὶ ἐρασθέντα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Χρυσίππου, ὅν καὶ ἁρπάσαντα καὶ ἀναθέμενον εἰς ἅρμα εἰς Θήβας φυγεῖν.* quod ex Euripide narrat Aelian. hist. anim. VI, 15. cf. argum. Aeschyl. S. c. Th. Schol. Eurip. Phoen. 1760. Pelopem bello eum recuperasse solus narrat Hyginus, qui ita pergit: *hunc Atreus et Thyestes matris Hippodamiae impulsu interfecerunt, Pelops quum Hippodamiam argueret, ipsa se interfecit.* Cf. Schol. Il. *β'*, 105. Schol. Eurip. Or. 5. Pausan. VI, 20, 4. p. 502. *τὴν δὲ Ἱπποδάμειάν φασιν ἐς Μιδέαν τὴν ἐν τῇ Ἀργολίδι ἀποχωρῆσαι, ἅτε τοῦ Πέλοπος ἐπὶ τῷ Χρυσίππου θανάτῳ ἐς ἐκείνην ἔχοντος τὴν ὀργήν.* Contra Schol. Eurip. Phoen. 1760. *ὁ δὲ Χρύσιππος ὑπὸ αἰσχύνης ἑαυτὸν διεχρήσατο τῷ ξίφει*, e Pisandro, ut videtur. Hoc secutum esse Euripidem in cognomine fabula suspicatur Valcken. diatr. p. 23 sq. De reliqua oeconomia fabulae nec Valcken. quidquam monuit, neque ob paucitatem fragmentorum doceri potest. In Agathonis gratiam tragoediam scriptam esse narrat Aelian. V. H. II, 21.

I. Clem. Alex. Strom. II. p. 388. B. ed. Sylb. (462, 17. ed. Heins.) *ὁ μὲν Λάϊος ἐκεῖνος κατὰ τὴν τραγῳδίαν φησιν·*

Λέληθεν οὐδὲν τῶνδέ μ' ὧν σὺ νουθετεῖς,
γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται.

quod Grotius in Stobaei Floril. tit. 5. p. 173. intulit. *Ego esse vera et recta quae memoras scio, Sed improbata cogit ingenium sequi.* Cf. Excerpta p. 467. Ad Chrysippum referendum docuit Valckenaer. quem vide p. 21 sq.

II. Plutarch. T. II. p. 446. A. *αἱ δὲ τῆς ἀκρασίας (φωναί) γνώμην ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται, καὶ*

Αἴ αἴ τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακὸν,
ὅταν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, χρῆται δὲ μή.

Idem est apud Stob. tit. 5. p. 63. Gesn. p. 35. Grot. ubi *τόδ' ἤδη θεῖον* legitur pro *τὸ δὴ θεῖον* ut est etiam apud Plut. T. II. p. 33. E. Utrumque locum ex Euripidis Chrysippo esse probabile fit loco Alcinoi Isag. in Plat. c. 24. p. 52. ed. Oxon. citatus a Valcken. p. 22. Utroque autem loco loquitur Laius. Grotius vertit: *Eheu! malum illud evenit divinitus, Quum quis videt meliora, nec sequitur tamen.*

III. Stob. tit. 64. p. 409. Gesn. 66. p. 271. Grot. et Gaisf.

Γνώμη σοφός μοι, καὶ χέρ' ἀνδρείαν ἔχοι·
δύσμορφος εἴην μᾶλλον ἢ καλὸς κακός.

Qui mente pollet, valeat et promta manu. Turpem esse praestat ore, quam pulchrum et malum. Valck. p. 20. legendum censet v. 2. δυσμ. εἴη μ. ut Pelopis sit votum vel alterius de filio loquentis. Sed ut καλὸς κακός dictum est, id est, ἢ καλὸς εἴη, κακὸς ὤν, sic etiam δύσμορφος aliud quid adiunctum habere debuit, δύσμορφος εἴη, σοφὸς καὶ ἀνδρεῖος ὤν. An igitur legendum: γνώμη σοφός μοι (ὤν) καὶ χέρ' ἀνδρείαν ἔχων δυσμ. εἴη μᾶλλον - - Pro ἔχοι Paris. A. ἔχειν.

IV. Stob. tit. 103. p. 560. Gesn. 105. p. 433. Grot. et Gaisf.

Ὦ δέσποτ', οὐδεὶς οἶδεν ἄνθρωπος γεγὼς
οὔτ' εὐτυχοῦς ἀριθμὸν οὔτε δυστυχοῦς.

Here, nemo novit sorte mortali satus, Mensura quae sit prosperi atque improsperi. Duriusculum sane est εὐτυχοῦς et δυστυχοῦς pro τοῦ εὐτ. τοῦ δυστ. i. e. τῆς

εὐτυχίας, τῆς δυστ. Vid. Valck. p. 20. C. Sensus, puto, est: *nemo scit, quot felices casus, quot contra infelices sibi obventuri sint.*

V. (VI.) Plutarch. Amator. T. II. p. 750. A. B. τί οὐκ ἄν τις προσδοκήσειεν, εἰ καὶ Πρωτογένης ἔρωτι πολεμήσων πάρεστιν, ᾧ καὶ παιδιὰ πᾶσα καὶ σπουδὴ περὶ ἔρωτα καὶ δι' ἔρωτος

λήθη μὲν λόγων, λήθη δὲ πάτρας

οὐχ ὡς τῷ *Λαΐῳ* πέντε μόνον ἡμερῶν ἀπέχοντι τῆς πάτρας. Hunc locum Musgravius ad Chrysippum retulit, sic in numeros redactum:

— — — — — *λήθη λόγων*
λήθη δὲ πάτρας — — — — —

VI. (VII.) Sextus Empir. adv. Mathem. VI, 17. p. 360. ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ παρὰ τοῖς τραγικοῖς μέλη τὰ στάσιμα, φυσικόν τινα ἐπέχοντα λόγον, ὁποῖά ἐστι τὰ οὕτω λεγόμενα·

Γαῖα μεγίστη καὶ Διὸς αἰθὴρ,
ὁ μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ,
ἡ δ' ὑγροβόλους σταγόνας νοτίους
παραδεξαμένη τίκτει θνατοὺς,
τίκτει δὲ βορὰν, φῦλά τε θηρῶν,
ὅθεν οὐκ ἀδίκως
μήτηρ πάντων νενόμισται.

His Grotius in Excerpt. p. 417. proxime adiunxit ea quae sunt apud Philon. Iud. π. ἀφθαρσίας κόσμου p. 948. C. D. ed. Hoesch.

Χωρεῖ δ' ὀπίσω τὰ μὲν ἐκ γαίας
φύντ' εἰς γαῖαν, τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου
βλαστόντα γονῆς εἰς οὐράνιον
πόλον ἦλθε πάλιν· θνήσκει δ' οὐδὲν
τῶν γιγνομένων, διακρινόμενον δ'
ἄλλο πρὸς ἄλλου
μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξε.

Totum sic vertit Grotius: *Maxima Tellus et Iovis Aether, Hic idem hominum divumque sator. Pluvios latices illa receptans Pariter generant genus humanum hominumque dapes brutumque pecus. - - - Retroque meant, quae terra dedit, Iterum in terram;*

quod ab aetherio Venerat ortu, coeleste poli Repetit templum; quae sunt horum Nihil emoritur, sed secretum Illud ab isto Propria sub imagine paret. Omisit enim vss. 6. 7. pro verbis Sexti habens, quos Euripidis esse iam Fabricius ad loc. docuit. Verba *τὰ μὲν ἐκ γαίας* v. 8. — *πάλιν* perturbato ordine affert M. Antonin. VII, 50. *χωρεῖ δ'* usque ad *βλαστόντα γονῆς* Heraclid. alleg. Hom. p. 440. ed. Gale. V. 10. *βλαστάνοντα γῆς* Philo, et v. 13. *ἄλλο πρὸς ἄλλο* tribus locis. V. 11. a verbis *θνήσκει δ' οὐδέν*, usque ad finem citat idem Philo p. 939. D. et 963. E. Plutarch. de plac. philos. V, 19. p. 908. D. Clem. Alex. Strom. VI. p. 626. qui e Chrysippo petitos esse dicit.

V. 3. Toup. ad Theocr. T. II. p. 395. *ἡ δ' ὑγροβόλος*, ut *γαῖα ὑγροβόλος* dicta sit, sicut *ὄρος νιφοβόλον*. Cum his Valcken. p. 51. comparat Lucret. II. p. 99? sq.

V. 10. *γένη* pro *γονῆς* M. Anton. et *εἰς αἰθέριον πάλιν ἦλθε πόλον*. Ad sententiam cf. Eur. Suppl. 532 sqq. et annot. Vid. Valck. p. 35. 54. Wyttenb. ad Plut. p. 734.

V. 12. *τῶν γενομένων* Musgr. *τῶν γινομένων* Clem. — Tum Plut. *μεταμειβόμενα* pro *διακρινόμενον* quod in *μεταμειβόμενον* mutatum praefert Valck. ad Phoen. 838.

V. 13. *ἄλλο πρὸς ἄλλου* Valck. et Heath. pro *ἄλλο πρὸς ἄλλο*.

V. 14. *ἑτέραν* pro *ἰδίαν* Philo p. 963. et Clem. quod probat Gatak. ad M. Anton. Valck. ad Phoen. hic tamen, ab Heathio admonitus, sententiam mutat diatr. p. 19. Tum Clem. *ἐπέδειξεν*. Plut. *μορφὰς ἔδειξεν*.

VII. (V.) Hesych. *Εἰάζων, εἶα ἐπικελεύων. Εὐριπίδης Χρυσίππῳ.*

CRESPHONTES.

Fabulam enarrat Hygin. f. 137. 184. *Polyphontes Messeniae rex Cresphontem Aristomachi filium quum interfecisset, eius imperium et Meropen uxorem possedit. Cum qua Polyphontes, occiso Cresphonte, regnum occupavit. Filium autem eius infantem Merope mater, quem ex Cresphonte habebat, absconse ad hospitem in Aetoliam mandavit. Hunc Polyphontes maxima cum industria quaerebat, aurumque pollicebatur, si quis eum necasset. Qui postquam ad puberem aetatem venit, capit consilium, ut exsequatur patris et fratrum mortem. Itaque venit ad regem Polyphontem aurum petitum, dicens se Cresphontis interfecisse filium et Meropes Telephontem. Interim rex eum iussit in hospitio manere, ut amplius de eo perquireret. Qui quum per lassitudinem obdormisset, senex, qui inter matrem et filium internuntius erat, flens ad Meropen venit, negans eum apud hospitem esse nec comparere. Merope credens eum esse filii sui interfectorem, qui dormiebat, in Chalcidicum cum securi venit, inscia ut filium suum interficeret; quem senex cognovit et matrem ab scelere retraxit.* (vid. fr. XVII.) *Merope postquam vidit, occasionem sibi datam esse ab inimico se ulciscendi, redit cum Polyphonte in gratiam. Rex laetus quum rem divinam faceret, hospes falso simulavit se hostiam percussisse, eumque interfecit patriumque regnum adeptus est.* Cf. Pausan. IV, 3. p. 286. Apollodor. II, 8, 4. Meropes filio, qui ab aliis Aepytus vocatur, apud Euripidem nomen fuisse Cresphontis, ex Eustratio s. Aspasio ad Aristot. Ethic. III, 1. docuit Musgrav. *καὶ ἔστι παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ Κρεσφόντῃ ἐπιβουλεύουσα Κρεσφόντῃ τῷ υἱῷ, ὡς πολεμίῳ, δι' ἄγνοιαν.* Cf. fr. XV.

I—VII. (XII—XVIII.) Strabo VIII. p. 563. ed. Almelov. p. 191. Tauchn. *Περὶ δὲ τῆς φύσεως τῶν τό-*

πων καὶ τούτων καὶ τῶν Μεσσηνιακῶν ταῦτα μὲν ἀποδεκτέον λέγοντος Εὐριπίδου· τὴν γὰρ Λακωνικὴν φησιν ἔχειν

Πολλὴν μὲν ἄροτον, ἐκπονεῖν δ᾽ οὐ ῥάδιον·
κοίλη γὰρ, ὄρεσι περίδρομος, τραχεῖά τε,
δυσείσβολός τε πολεμίοις·

τὴν δὲ Μεσσηνιακὴν *καλλίκαρπον*

κατάῤῥυτόν τε μυρίοισι νάμασι
καὶ βουσὶ καὶ ποίμναισιν εὐβοτωτάτην,
οὔτ᾽ ἐν πνοαῖσι χείματος δυσχείμερον,
οὔτ᾽ αὖ τεθρίπποις ἡλίου θερμὴν ἄγαν.

καὶ ὑποβὰς τῶν πάλων φησιν, ὧν οἱ Ἡρακλεῖδαι περὶ τῆς χώρας ἐποιήσαντο, τὸν μὲν πρότερον γενέσθαι

γαίης Λακαίνης κύριον, φαύλου χθονός,

τὸν δὲ δεύτερον Μεσσήνης

ἀρετὴν ἐχούσης μείζον᾽, ἢ λόγῳ φράσαι.

Τὴν δὲ Λακωνικὴν καὶ τὴν Μεσσηνίαν ὁρίζειν αὐτοῦ φήσαντος

Πάμισον εἰς θάλασσαν ἐξορμώμενον

οὐ συγχωρητέον - - Οὐκ εὖ δὲ οὐδ᾽ ὅτι τῆς Μεσσηνίας ὁμοίως ἐπιθαλαττίας οὔσης τῇ Λακωνικῇ, φησὶν αὐτὴν

πρόσω ναυτίλοισιν

εἶναι. Ἀλλ᾽ οὐδὲ τὴν Ἦλιν εὖ διορίζει,

Πρόσω δὲ βάντι ποταμὸν Ἦλις ἡ Διὸς
γείτων κάθηται - -

In fragm. primo leg. ἐκπ. δ᾽ οὐ ῥᾳδίαν. V. 3. δυσείσβολος τε πολεμίοις pro δύσβολός τε πολέμοις coniectura assecutus est Casaub. Idem in *secundo* νάμασι pro ἅρμασι. Ibidem ποίμναισιν est a Valck. ad Eur. Phoen. 248. pro ποιμέσιν, εὐβοτωτάτην a Casaub. pro εὐβοτάτην. *Quintum* fragm. detexit Valck. diatr. p. 5. Ceterum recte Musgrav. monet haec nulli fere dramati Euripideo, praeterquam Cresphonti convenire, nec ulli fere Cresphontis parti, praeterquam prologo. Cur igitur extrema ea posuit?

VIII. (V.) Stob. tit. 92. p. 511. Gesn. 94. p. 381. Grot. et Gaisf.

Κέρδη τοιαῦτα χρή τινα κτᾶσθαι βροτῶν,
ἐφ᾽ οἷσι μέλλει μή ποθ᾽ ὕστερον στένειν.

Ea semper homines lucra sectari decet, Nullos dolores pone quae secum trahant. Quae sequuntur apud Stob. nullo lemmate ab isto distincta, ad Dictyem retulit Musgrav. e qua fabula citantur ibid. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf. Vid. Dict. fr. XI.

IX. (VI.) Schol. ad Eurip. Med. 85. τῇ δὲ διανοίᾳ ταύτῃ καὶ ἐν Κρεσφόντῃ κέχρηται οὕτως·

Ἐκεῖνο γὰρ πέπονθ᾽, ὅπερ ἅπαντες βροτοί,
φιλῶν μάλιστ᾽ ἐμαυτὸν οὐκ αἰσχύνομαι.

Mihi hoc quod aliis evenit mortalibus, Minimum inter omnes quos amo noceo mihi. Grot. Exc. p. 390. V. 1. Musgr. ἐκεῖνο δὴ πέπ. φιλῶν pro φίλων scribendum vidit Gataker. ad M. Antonin. XII, 4. qui cum aliis etiam poëtarum dictis comparavit. Verba esse Polyphontis viduae fratris scelus suum excusantis monuit Valcken. diatr. p. 183. Hanc sententiam Plato de Leg. p. 606. C. secutus esse videbatur Wyttenbach. ad Plut. p. 417.

X. (VII.) Plutarch. T. II. p. 110. D. Ἡ δὲ Μερόπη λόγους ἀνδρώδεις προφερομένη κινεῖ τὰ θέατρα λέγουσα τοιαῦτα·

Τεθνᾶσι παῖδες οὐκ ἐμοὶ μόνῃ βροτῶν,
οὐδ᾽ ἀνδρὸς ἐστερήμεθ᾽· ἀλλὰ μυρίαι
τὸν αὐτὸν ἐξήντλησαν ὡς ἐγὼ βίον.

Orbata natis mortuis, spolior viro Non sola ego hominum; mille sunt aliae, quibus Toleranda fuit haec vita, quae nunc est mihi. Grotius in Exc. p. 391. qui v. 2. ἄλλαι scripsit pro ἀλλά, sequacemque habuit Barnes. De sententia vid. Gatak. ad M. Anton. VII, 58. Davis. ad Tusc. III, 33. Valcken. ad Hippol. 834. diatr. p. 179. Brunck. ad Soph. El. 153.

XI. (II.) Schol. Eurip. Phoen. 159. περὶ δὲ τοῦ πλήθους τῶν Νιοβιδῶν αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν Κρεσφόντῃ λέγει

- - - - - - καὶ δὶς ἕπτ᾽ αὐτῆς τέκνα
Νιόβης θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν.

Haec ex eadem oratione Meropes desumta esse, e qua fragm. X. monuit Valcken. ad Eur. Schol. p. 626 sq.

XII. (X.) Plutarch. de cap. ex host. utilitate T. II. p. 90. A. ἡ Μερόπη φησίν·

- - - - - αἱ τύχαι δέ με
μισθὸν λαβοῦσαι τῶν ἐμῶν τὰ φίλτατα
σοφὴν ἔθηκαν.

Fortunae mihi Pretium auferentes res mihi carissimas, Sapientiam indidere. Grot. Exc. p. 390. Vid. Wyttenb. ad Plut. l. c. p. 628. ed. Oxon.

XIII. (I.) Sextus Empir. Pyrrh. hypot. III, 24, 230. p. 186. Clem. Alex. Strom. III. p. 432. Sylb. Stob. tit. 119. p. 603. Gesn. 121. p. 495. Grot. 120. Gaisf.

Ἐχρῆν γὰρ ἡμᾶς σύλλογον ποιουμένους
τὸν φύντα θρηνεῖν, εἰς ὅσ᾽ ἔρχεται κακά,
τὸν δ᾽ αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον
χαίροντας εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων.

Nam nos decebat celebre cum coetu modo Lugere genitum, tanta qui intraret mala, At qui labores morte finisset graves, Hunc laude amicos atque laetitia exsequi. Tres posteriores versus afferunt etiam Strabo XI. p. 790. A. Almel. Plutarch. de aud. poët. II. p. 36. E. Dio Chrysost. 23. p. 276. ex parte saltem, primum et secundum Aristid. T. II. p. 199. unum secundum Aeschin. Axiocho §. 10. ed. Fisch. Vide Gatak. adv. p. 530. F. Fabric. ad Sext. Empir. Ex Euripidis Cresphonte petitos esse versus docet Cicero Tusc. disp. I, 48. qui etiam vertit.

V. 1. Clem. Arist. ἔδει γάρ. Stob. ἐχρῆν μέν. γάρ expressit Cicero.

V. 2. Stob. τὸν ζῶντα. De accentu in φύντα vid. Schaef. ad Gregor. p. 284. not.

V. 3. Sext. καὶ κακῶν πεπ.

XIV. (VIII.) Gellius VII, 3. *Recte hoc vitio dat Lucilius poëtae Euripidae, quod, quum Polyphontes rex propterea se interfecisse fratrem diceret, quod ipse ante consilium de nece eius cepisset, Merope fratris uxor hisce eum verbis eluserit:*

Εἰ γάρ σ᾽ ἔμελλεν, ὡς σὺ φῄς, κτείνειν πόσις,
χρῆ καὶ σὲ μέλλειν, ὡς χρόνος δῆθεν παρῆν.

Si te, ut ais, interficere vir voluit tuus (imo *meus*) *Sat erat tibi quoque velle quum tempus foret.* Grot. Exc. p. 390. Valck. diatrib. p. 183. em. χρῆν pro χρή, et sic iam Casaubonum scribi voluisse annotavit Abr. Gronov. Idem voluerat Barnes. sed dedit χρῆ hoc pro χρῆν dici posse opinatus. Pro ὡς Valck. ἕως, una syllaba pronuntiandum. At ἕως nunquam monosyllabum est apud Tragicos. vid. Brunck. ad Phoen. 89. Nec χρόνος pro καιρός, *occasio*, recte accipere videtur Heath. Ironice haec dicta esse, particula δῆθεν indicat; *quippe tempus scilicet cunctandi aderat*, satis temporis erat, ut cunctari et rem differre facile posses.

XV. (IV.) Stob. tit. 53. p. 367. Gesn. 55. p. 209. Grot. et Gaisf. Polyb. XII. T. III. p. 434. ed. Schweigh.

Εἰρήνη βαθύπλουτε καὶ
καλλίστα μακάρων θεῶν,
ζῆλός μοι σέθεν, ὡς χρονίζεις
δέδοικα δὲ μὴ πρὶν πόνοις
ὑπερβάλῃ με γῆρας,
πρὶν σὰν χαρίεσσαν προσιδεῖν ὥραν
καὶ καλλιχόρους ἀοιδὰς
φιλοστεφάνους τε κώμους.
ἴθι μοι, πότνια, πόλιν
τάνδ᾽· ἐχθρὰν στάσιν εἶργ᾽ ἀπ᾽ οἴκων
τὰν μαινομέναν τ᾽ ἔριν,
θηκτῷ τερπομέναν σιδάρῳ.

Pulcherrima diva dearum, Pax, circumfusa beato Sequitur quam copia cornu, Nimium nimiumque morantem Te te, dea, cernere flagro, Metuens ne plena laborum Senio mea vita fatiscat, Tua nectare plena priusquam Detur semel ora tueri Et carmina iuncta choreis Epulasque et florea serta. Ades huic venerabilis urbi, Longeque penatibus arce Dirae mala seditionis; Fugiat discordia, ferro Quae ludere gaudet acuto. Videtur haec Chorus senum pronuntiasse ab initio fabulae, fortasse post colloquium Meropes cum Polyphonte habitum, vigentibus adhuc discordiis civilibus inter optimatium factionem, quae per Polyphontem Cresphontem regem interfecerat, et populares viros, (vid. Paus. IV. p. 286.) quae timet chorus ne in bellum intestinum exardescant.

V. 1. Polyb. *εἰρήνα* et om. *καὶ*.

V. 4. *πόνοις* om. Polyb.

V. 6. Stob. Gesn. *πρὶν γὰρ χαρ. πρόειδε ὥραν.* Polyb. *πρὶν ἄν.* E coni. Gesn. *πρὶν σάν* dedit Grot. *πρίν περ* Gaisf. e Paris. A. B. Tum *προϊδεῖν* Paris. A. B. Grot. *προσιδεῖν* Polyb. quod, ut sententiae accommodatius, auctoribus Heath. et Musgr. recepi.

V. 7. Stob. Gesn. *καλλιχρόνους*. Gesn. coni. *καλλιχόρους*, et sic A. Arsen. Polyb. *καλλιχώρους* Voss.

V. 9. 10. *πόλιν τάνδ'*. Sic recte interpunxit Boisson. pro *πόλιν, τάνδ' ἐχθρ.* vel *τὰν δ' ἔ.*

XVI. (IX.) Plutarch. consol. ad Apollon. T. II. p. 110. B. *Ὁ Κρεσφόντης δέ που ὁ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ περὶ τοῦ Ἡρακλέους λέγων,*

Εἰ μὲν γὰρ οἰκεῖ, φησὶ, νερτέρας ὑπὸ χθονὸς,
ἐν τοῖσιν οὐκέτ' οὖσιν, οὐδὲν ἂν σθένοι.

Si namque inhabitat mersa sub terram loca, Ut mortui, esse desiit nec quid potest. Grotius in Exc. p. 390.

XVII. (XI.) Plutarch. de esu carn. T. II. p. 998. E. *Σκόπει δὲ καὶ τὴν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ Μερόπην ἐπὶ τὸν υἱὸν αὐτὸν (αὐτῆς) ὡς φονέα τοῦ υἱοῦ πέλεκυν ἀραμένην καὶ λέγουσαν,*

Ὁσιωτέραν δὴ τήνδ' ἐγὼ δίδωμί σοι
πληγήν,

ὅσον ἐν τῷ θεάτρῳ κίνημα ποιεῖ, συνεξορθιάζουσα φόβῳ, καὶ δέος, μὴ φθάσῃ τὸν ἐπιλαμβανόμενον γέροντα, καὶ τρώσῃ τὸ μειράκιον. *Ὁσιωτέραν* pro *'ωνητέραν* Valck. diatr. p. 181. e MSS. Wyttenb. ne verbum quidem addidit.

XVIII. Plutarch. de discr. adul. et am. T. II. p. 63. A. *Ὅθεν ἡ μὲν τραγικὴ Μερόπη παραινεῖ·*

Φίλους δὲ τοὺς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγοις
κέκτησο, τοὺς δὲ πρὸς χάριν σὺν ἡδονῇ
τῇ σῇ πονηροὺς κλεῖθρον εἰργέτω στέγης.

Praecepta vitae regendae esse videntur, a matre filio, quum iam post peractam caedem regnum suscepisset, data, sicut sequens etiam. Sed Stob. tit. 3. p. 36. Gesn. p. 17. Grot. et tit. 14. p. 148. Gesn. p. 83. Grot. ex

Erechtheo petita habet; quod verius videtur Wyttenb. p. 489.

XIX. (III.) Stob. tit. 31. p. 212. Gesn. ibid. p. 137. Grot.

Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖσι γίγνεται, τέκνον.

O nate, in oculis nascitur castus pudor.

CRESSAE.

Fabula a Cressarum mulierum, quae Aëropen Catrei Cretensis filiam Argos comitatae erant, choro nominata. In ea Atrei et uxoris Aeropes (vid. Helen. 391. Orest. 18.) historiam exhibitam esse apparet e Schol. Aristoph. fr. I. et ostendit Bentlei. epist. ad Mill. p. 471 sqq. ed. Lips. Etiam schol. Arist. Ran. 873. *Ἀπολλώνιος δὲ ὅτι δύναται καὶ εἰς τὴν Ἀντιόπην* (leg. *Ἀερόπην*) *τὴν ἐν ταῖς Κρήσσαις* (sic Bentl. pro *Κρήταις*) *εἰρῆσθαι, ἣν εἰσήγαγε πορνεύουσαν.* Thyestae etiam in ea partes fuisse colligo e Schol. Aristoph. 432. ad verba *τῶν Θυεστείων ῥακῶν. ἤτοι τὰ τῶν Κρησσῶν, ἢ αὐτοῦ τοῦ Θυέστου.* Inducebatur igitur, puto, Thyestes ab Atreo post adulterium cum Aërope factum in exsilium eiectus, Hygin. f. 86. Reverso Thyestae fortasse convivium illud apparatum fuit, de quo fr. XII. XIII. Si vero etiam Cressae pannis obsitae prodibant, quod significare videtur illud scholion, plus iusto pannorum amans fuit Euripides. Quod vero Schol. Soph. Ai. 1297. narrat ad verba *ἐφῆκεν ἔλλοῖς ἰχθύσιν: Ἡ ἱστορία ἐν ταῖς Κρήσσαις Εὐριπίδου, ὅτι διαφθαρεῖσαν αὐτὴν (Ἀερόπην) λάθρα ὑπὸ θεράποντος ὁ πατὴρ Ναυπλίῳ παρέδωκεν ἐντειλάμενος ἀποποντῶσαι· ὁ δὲ οὐκ ἐποίησεν ἀλλ' ἐνεγγύησε Πλεισθένει,* id fortunam Aeropes vel in prologo eius fabulae vel ab Atreo opprobriis uxorem vexante expositum esse censeo. Ad hanc fabulam autem retuli etiam ea, quae ex Atreo vel Thyeste citantur, cuius nominis fabulas Euripideas nullas fuisse ostendit Valcken. diatr. p. 12.

I. Aristoph. Vesp. 759 sq.

τοῦτο δὲ
Ἅιδης διακρινεῖ πρότερον, ἢ 'γὼ πείσομαι

ubi Schol. *ἐν Κρήσσαις Εὐριπίδου ὁ Ἀτρεὺς πρὸς τὴν Ἀερόπην κρινεῖ ταῦτα.* ubi recte Toup. em. in Suid. T. III. p. 178. corrigit *ὁ Ἀτρεὺς πρὸς τὴν Ἀερόπην φησίν, Ἅιδης διακρινεῖ ταῦτα.* Haec sola verba, an totus versus cum parte praecedentis ex Euripide sumptus sit, non liquet.

II. (XI.) Stob. tit. 72. p. 437. Gesn. 74. p. 316. Grot. et Gaisf.

Οὐ γάρ ποτ' ἄνδρα τὸν σοφὸν γυναικὶ χρὴ
δοῦναι χαλινούς, οὐδ' ἀφέντ' ἐᾶν κρατεῖν·
πιστὸν γὰρ οὐδέν ἐστιν· εἰ δέ τις κυρεῖ
γυναικὸς ἐσθλῆς, εὐτυχεῖ κακὸν λαβών.

Non est viri prudentis, uxori nimis Laxare fraena et imperi vim cedere. Nil in muliere stabile; quod si cui bona Contigerit uxor, prosperum infortunium est. E Cressis haec petita esse, indicat lemma in Paris. A. et Voss.

III. (IV.) Stob. tit. 70. p. 430. Gesn. 72. p. 297. Grot. et Gaisf.

Γαμεῖτε νῦν, γαμεῖτε, κᾆτα θνήσκετε
ἢ φαρμάκοισιν ἐκ γυναικός, ἢ δόλοις.

Iam ducite, inquam, ducite uxores domum, Nempe ut veneno liceat aut fraude emori. Quae sequuntur apud Stob. et inde apud Barnes. et Musgrav. ea ex Eurip. Electr. (1101) 1091 sqq. petita esse iam Heath monuit.

IV. (VI.) Stob. tit. 107. p. 579. Gesn. 110. p. 459. Grot. 109. Gaisf.

Λύπη μὲν ἄτη περιπεσεῖν αἰσχρᾷ τινί·
εἰ δ' οὖν γένοιτο, χρὴ περιστεῖλαι καλῶς
κρύπτοντα, καὶ μὴ πᾶσι κηρύσσειν τάδε·
γέλως γὰρ ἐχθροῖς γίγνεται τὰ τοιάδε.

Grave est miseriis atque dedecore opprimi; At ferre si sors iubeat obducto mala Clependa velo, fama ne in vulgum exeat Turbaeque pariat hosticae ludibrium. Valcken. in marg. Stob. Grot. „A MS. *λυπῶν μὲν αὕτη.*“ *αὕτη* e Paris. A. commemorat etiam Gaisf. *λυπεῖ* scribendum coni. Valck. ad Eurip. Hipp. 247. quo vix opus. Cum

loco Eurip. Hipp. 464. Barn. hunc comparat Valck. ad l. I. II. III. IV. videntur esse Atrei de uxoris cum fratre adulterio conquerentis.

V. (II.) Etymol. M. p. 796, 10. *Εὐριπίδης παράγωγον ῥῆμα ἀπὸ τούτου ποιήσας φησὶν ἐν Κρήσσαις·*

- - πρὶν ἂν ἐκφλῆναί με καὶ μαθεῖν λόγον.

πρὶν γάρ Sylburg. et Heath. ob metrum. *ἂν* etiam idcirco vitiosum, quod *πρίν* cum infinitivo praeteriti temporis iunctum *ἄν* non solet asciscere. Si *γάρ* probes, deest apodosis. Haec autem perierit, an protasis, ignoramus. Ceterum recte Heath. vertit *priusquam ineptias exuerim et rationem didicerim.* Musgr. pro *με* malebat *σε*, quasi vero totius contextum loci nosset. Boisson. *πρὶν ἂν μὲν ἐκφλ.* scilicet ne syllaba deesset versui.

VI. (III.) Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. ib. 127. Grot.

Οὐκ ἂν δύναιο μὴ καμὼν εὐδαιμονεῖν,
αἰσχρόν τε μοχθεῖν μὴ θέλειν νεανίαν.

Beatus esse non laborando nequis. Negotiorum turpis est iuveni fuga.

VII. (Thyest. II.) Stob. tit. 96. p. 530. Gesn. 98. p. 405. Grot. et Gaisf.

εἰ δ' ἄτερ πόνων
δοκεῖς ἔσεσθαι, μῶρος εἶ, θνητὸς γεγώς.

Desipis, quum sis homo, Si sine labore te usque victurum putas.

VIII. (V.) Stob. tit. 89. p. 502. Gesn. 91. p. 367. Grot. et Gaisf.

Ἐπίσταμαι δὲ καὶ πεπείραμαι λίαν,
ὡς τῶν ἐχόντων πάντες ἄνθρωποι φίλοι.

Experior equidem quam sit hoc verum nimis, Omnes amicos esse nunc locupletibus. Secundus versus est etiam apud Stob. tit. 90. p. 505. Gesn. 92. p. 375. et Gaisf ubi tres versus subiiciuntur ex Heracl. 740. 1. 2. a Barnes. inter fragmenta relati. Loquitur Thyestes, ut videtur.

IX. (Thyest. I.) Stob. tit. 90. p. 505. Gesn. 92. p. 373.

Πλούτου δ' ἀποῤῥυέντος, ἀσθενεῖς γάμοι·
τὴν μὲν γὰρ εὐγένειαν αἰνοῦσιν βροτοί,
μᾶλλον δὲ κηδεύουσι τοῖς εὐδαίμοσιν.

Haud facile pauper nuptias invenerit. Nam celsa gentis decora qui laudant, tamen Opulentiores potius affines legunt. Duos postremos versus citat etiam Aristoteles π. εὐγενείας apud Stob. tit. 84. p. 495. Gesn. 86. nr. 25. Gaisf. ubi ex codd. A. B. scribendum: οὐκ ὀρθῶς ἐπιτιμῶσιν ὁ Θεόγνις οὐδὲ ὁ ποιητὴς ὁ ποιήσας, ὅτι Ὡς τὴν μὲν εὐγ. αἰν. βρ. μᾶλλον δὲ κηδ. τοῖσι πλουσίοις.

X. (VII.) Athen. III. p. 97. A.

-- νόμος δὲ λείψαν' ἐκβάλλειν κυσίν

ἐν Κρήσσαις ὁ Εὐριπίδης ἔφη. *Reliquias mos habet canibus dari.* Grot. Exc. p. 391.

XI. (XII.) Apollon. Dysc. π. συνδεσμ. in Anecd. Bekk. p. 514, 5. Ἔτι μέντοι φησὶν ὁ Τρύφων, ὡς παρὰ [Εὐριπίδῃ] καὶ ἔτι ἄλλοις ποιηταῖς ὀνοματικῆς συντάξεως ἔτυχεν. ἐν μὲν γὰρ Κρήσσαις

Ἐγὼ χάριν σὴν παῖδας οὐ κατακτενῶ.

Bastius haec citans ad Gregor. Cor. p. 32. sic scripta habet: ἐγὼ χάριν σὴν παῖδά σου κατακτενῶ.

XII. (VIII.) Athen. XI. p. 504. B. *Εὐριπίδης ἐν Κρήσσαις·*

Τὰ δ' ἄλλα χαῖρε, κύλικος ἑρπούσης κύκλῳ.

Io. Pierson. teste Valcken. nota mspta ad Eur. Barn. coni. τὰ δ' ἄλλ' ἔχαιρε. Mitscherl. ad Horat. carm. I, 9, 9. locum sic scriptum laudat τὰ δ' ἄλλα χαίροι. Si recte coniecit Pierson. sermo esse de dapibus Thyesteis videri potest.

XIII. (IX.) Athen. XIV. p. 640. A. B. πολλάκις οὖν, ὡς ἔφην, τῶν τοιούτων ἡμῖν παρατιθεμένων ἐπιδορπισμάτων, ἔφη τις τῶν παρόντων·

Αἱ δεύτεραι πως φροντίδες σοφώτεραι.
τί γὰρ ποθεῖ τράπεζα; τῷ δ' οὐ βρίθεται;
πλήρης μὲν ὄψων ποντίων· πάρεισι δὲ
μόσχων τέρειναι σάρκες χηνεία τε δαὶς
καὶ πεπτὰ καὶ κροτητά, τῆς ξουθοπτέρου
πελάνῳ μελίσσης ἀφθόνως δεδευμένα.

φησὶν ὁ Εὐριπίδης ἐν Κρήσσαις. Primus versus dubito, an ab eo qui haec apud Athenaeum recitat, ex Hippol. 435. adiectus sit; quamquam Euripides non raro eosdem versus in diversis tragoediis posuit, ut monet Valcken. ad Hippol. l. c. Boeckh de trag. princ. p. 249. Si genuinus est hoc loco, videtur aliquis, qui e convivio abire voluerat, hoc versu moneri, ut mentem mutet: apparatissimas enim esse epulas. V. 4. vitiosus ob spondeum in quarta sede; itaque Heath legendum suspicabatur ἡ χηνεία δαίς, quasi de certo aliquo ferculo, vel de cibo fama hominum celebrato et aliunde noto sermo esset, Pierson. teste Valcken. nota mpsta ἡδεῖά τε δαίς, Musgr. σάρκε, χην. in quo τέρειναι σάρκε a Graecorum consuetudine abhorret, qui nec simpliciter sic duali pro plurali utuntur. Sq. v. πεπτά Schweigh. ad Athen. Animadv. T. VII. p. 499. interpretatur πέμματα. κροτητά haud dixerim cum eodem ea quae dum franguntur aut manducantur crepitent, nec κροτητὰ ἅρματα apud Soph. El. 714. esse videntur *currus crepitantes*, sed vel *inter se collisi*, vel *affabre facti* a ferro quo coniuncti sunt bene cuso, ut εὐκρότητος πρόχους Antig. 430. Quae sint autem κροτητά, equidem non sum rei culinariae ita peritus, ut diiudicare audeam, nisi forte sunt, ex eo genere, quod mulieres nostrae vocant *geschlagenen Kuchen; intrita* vertit Musgr. Versus duo postremi leguntur etiam apud Plutarch. T. II. p. 1097. D.

XIV. (X.) Achilles Tatius περὶ σφαίρας in Petavii Uranolog. p. 122. 140.

Δείξας γὰρ ἄστρων τὴν ἐναντίαν ὁδὸν
δήμους τ' ἔσωσα καὶ τύραννος ἱζόμην.

Cf. Strab. I. p. 43. A. ed. Almelov.

Ad Thyestem tragoediam Musgrav. retulit etiam versus apud Aristot. Rhet. II, 23.

Ἀλλ' εἴπερ ἐστὶν ἐν βροτοῖς ψευδηγορεῖν
πιθανόν, νομίζειν χρή γε καὶ τοὐναντίον,
ἄπιστ' ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνειν βροτοῖς.

Nam scholiastes Aristot. (Paris. 1539. fol.*) fol. 43.

*) Liber est in bibl. regia Berolinensi, unde transcriptum locum benevole mecum communicavit Buttmannus.

vers. 27. ad hos versus. *Εὐριπίδου ταῦτα φησὶ πρὸς τὸν Θυέστην· ὅς ταῦτά φησι πρὸς τὸν Ἀτρέα, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.* Haec alieno loco, ut ait Musgr. id est post explicationem verborum *χρὴ σκοπεῖν* in versibus Theodectis §. 3. sequuntur. Sed suo loco ista: *εἰ ἐστὶν ἐν βρ. ψευδηγορεῖν πιθανά* (sic) *ἤτοι ψεύδεσθαι καὶ δοκεῖν πιθανὰ τοῖς πολλοῖς καὶ ἀληθῆ λέγειν, οὐ μέντοι γε δὲ ψευδῆ. Χρὴ νομίζειν καὶ τὸ ἐναντίον. ἤτοι ὅτι συμβαίνει πολλάκις ἀληθῆ μὲν λέγειν τινὰ, ἄπιστα δὲ καὶ ψευδῆ νομίζεσθαι τοῖς ἀκροαταῖς.* Sed sintne haec Thyestae verba, fratrem Atreum alloquentis, an Atrei Thyestem, e loco corrupto mihi quidem non liquet. Sententia eadem est, quae versuum Agathonis apud Aristot. rhet. II, 24. *τάχ᾽ ἄν τις εἰκὸς αὐτὸ τοῦτ᾽ εἶναι λέγοι, βροτοῖσι πολλὰ τυγχάνειν οὐκ εἰκότα.* quo philosophus respicit etiam poët. 18, 20. 26, 29.

Quod vero apud Dion. Cass. 58, 24. de Mamerco Aemilio Scauro narratur, eiusque tragoedia Atrei nomine inscripta: *παρῄνει δὲ τῶν ἀρχομένων τινὶ ὑπ᾽ αὐτοῦ κατὰ τὸν Εὐριπίδην, ἵνα τὴν τοῦ κρατοῦντος ἀβουλίαν φέρῃ,* in eo haud dubie, ut monuit Heath, respexit ad Phoen. 393. *τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών.*

CRETENSES.

Huius fabulae argumentum optime explicavit Bentlei. epist. ad Mill. p. 470 sqq. ed. Lips. Schol. Aristoph. Ran. 873. ad verba: *ὦ Κρητικὰς μὲν συλλέγων μονῳδίας. ἐν γὰρ τοῖς Κρησὶν Ἴκαρον μονῳδοῦντα ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν εἰς τὴν Ἰκάρου μονῳδίαν ἐν τοῖς Κρησί· θρασύτερον γὰρ δοκεῖ εἶναι τὸ πρόσωπον· Ἀπολλώνιος δὲ ὅτι δύναται καὶ εἰς τὴν Ἀντιόπην τὴν ἐν τοῖς Κρήταις εἰρῆσθαι - - Τιμαχίδας δὲ διὰ τὴν ἐν τοῖς Κρησὶ μίξιν Πασιφάης πρὸς τὸν ταῦρον.* Icari, Daedali filii, quae partes fuerint in fabula, portentosum Pasiphaes amorem tractante, si quaeris, vix aliud occurrit nisi hunc cum Daedalo patre ob vaccam ligneam fabricatam, in qua inclusa Pasiphae tauro copiam

sui faceret, in Labyrinthum carcerem coniectum inde aufugisse. Scena erat in Creta insula, chorus e mystis constabat. vid. fr. II. Tale argumentum in scena exhiberi potuisse minus fortasse miraberis, si idem in tabula propositum apud Philostr. Imag. I, 16. legeris. Nec illud absurdum fuerit suspicari, Euripidem, Anaxagorae discipulum, rationes physicas in hac fabula secutum esse; quo etiam mystarum chorus spectat. Aliud autem est e physicis rationibus fabulam interpretari, aliud tales rationes et symbolicam aliquam vim vetustissimae iam fabulae subiectam fuisse, eique originem dedisse.

I. Schol. ad Aristoph. Ran. 1398. ad verba *Ἀλλ᾽ ὦ Κρῆτες, Ἴδης τέκνα, Τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε* haec annotat: *ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐκ Κρητῶν Εὐριπίδου.*

II. Porphyrius de abstinentia IV, 19. p. 172 sq. *Μικροῦ με παρῆλθε καὶ τὸ Εὐριπίδειον παραθέσθαι, ὅς τοὺς ἐν Κρήτῃ τοῦ Διὸς προφήτας ἀπέχεσθαί φησι διὰ τούτων. λέγουσι δὲ οἱ κατὰ τὸν χορὸν πρὸς Μίνω·*

Φοινικογενοῦς παῖ τῆς Τυρίας
τέκνον Εὐρώπας καὶ τοῦ μεγάλου
Ζανὸς, ἀνάσσων
Κρήτης ἑκατομπτολιέθρου,
ἥκω ζαθέους ναοὺς προλιπὼν,
οἷς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δοκοὺς
στεγανοὺς παρέχει Χαλύβῳ πελέκει,
καὶ ταυρόδετός γ᾽
ἀτρεκεῖς ἁρμοὺς κυπάρισσος.
ἁγνὸν δὲ βίον τείνομεν, ἐξ οὗ
Διὸς Ἰδαίου μύστης γενόμην,
καὶ νυκτιπόλου Ζαγρέως βιοτὰς
τάς τ᾽ ὠμοφάγους δαῖτας τελέσας,
μητρί τ᾽ ὀρείᾳ δᾷδας ἀνασχὼν,
καὶ Κουρήτων
Βάκχος ἐκλήθην ὁσιωθείς.
πάλλευκα δ᾽ ἔχων εἵματα, φεύγω
γένεσίν τε βροτῶν καὶ νεκροθήκης
οὐ χριμπτόμενος, τήν τ᾽ ἐμψύχων
βρῶσιν ἐδεστῶν πεφύλαγμαι.

Tyriae magno Phoenice satae Genus Europae summique Iovis, O qui Cretae Centena per oppida regnas,

Sacra advenio templa relinquens, Quas prisca domos dedit indigena Quercus chalyba secta bipenni, Taurique sibi glutine iungens De vera tigna cupressu, Puram vitam ducimus, ex quo Factus magni sum mysta Iovis, Et noctivagi vitam Zagreos Et crudivoras claudens epulas, Iacto Mater tibi magna mater faces Et Curetum dici incipio Sacratus rite sacerdos, Niveosque gerens habitus fugio Partus hominum, quaeque sepultos Monumenta tenent, nullaque utor Dape quae venit ex animante. Grot. Exc. p. 392.

V. 1. 2. V. D. in Diario class. Angl. 9. p. 197. coni. *Φανικογενής* et *κὰκ τοῦ μεγ. Ζ.*

V. 5—9. citat Erotianus v. *ἀτρεκεῖς* p. 36. ed. Franz. sed corruptissime, *Εὐριπίδης ἐν κλεισί* pro *ἐν Κρησί* etc. nam vix operae pretium est omnia menda enotare.

V. 6. *δοκούς* Erotian. *δορός* vet. ed. Porph. *δρῦς* edd. Porph.

V. 7. *στεγανούς* Cod. Monac. pro *στεγανάς*.

V. 8. Porph. *ταυροδέτῳ κρηθεῖσ'*. Erot. *τορολέτῳ κολληθείς*. Grotius in Exc. p. 391. *ταυροδέτρῳ κραθεῖσ'* quod recte explodit Bentl. „Quin et *ταυρόδετος*, inquit, non alibi reperio; neque vero intelligo, qui commode dici potuerit. Ut *ἀλυσίδετος* est *ἀλύσει δεθείς*, *κηρόδετος κηρῷ* et si qua sunt alia, sic et *ταυρόδετος* fuerit *ταύρῳ δεδεμένος*, *tauro compactus*, non *glutine taurino*. Nam quis obsecro *ταῦρον* usurpavit *ἀντὶ τῆς ταυροκόλλας?*" Nihilominus tamen Toup. Em. in Suid. T. II. p. 549. „Dicitur *ταυρόδετος taurino glutine compactus*, ut *ἐλεφαντόδετος dente elephantino vinctus*. Sed haec non omnibus sapiunt." Sibi sapiat Vir egregius, sed immodicus sui aestimator, contemtor aliorum. *ἐλέφας* non tantum belluam significat, sed etiam dentem elephanti et ebur; at *ταῦρος* non item gluten taurinum. Ipse scribi iubet *καὶ ταυρόδετος δέ*, *Atque adeo.*" Quod Graecae elegantiae est." Ad hoc Porson. in App. T. IV. p. 490. Quantocyus *Graecam* istam *elegantiam* dele et corrige *καὶ ταυροδέτους*, ipse tamen de vi vocis *ταυρόδετος* securus. Bentl. etsi miratus, unde illa vox in Porphyrii et Erotiani codices irrepserit, id non temere factum existimans, et fassus se hoc prompte expedire non posse, ne tamen *ἀσύμβολος* veniat, donec melius aliquid occurrat, *ταυροδέτῳ* de medio tollendum censet, totumque locum sic legendum indicat.

ἥκω ζαθέους ναοὺς προλιπών,
οἷς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δοκοὺς
στεγανὰς παρέχει Χαλύβων πελέκει
καὶ κολληθεῖσ'
ἀτρεκεῖς ἁρμὰς κυπάρισσος.

Scaliger, ut annotatum est in Fabric. Bibl. gr. T. VI. p. 237. not. s. hos versus in cod. suo manu sua hunc in modum emendaverat: *ἥ. ζ ν. πρ. Οὓς αὐθ. τμηθ. δοκὸς Στεγ. παρ. χαλύβῳ πελέκει Καὶ ταυροδέτῳ κρηθεῖσ' ἀτρεκεῖς Ἁρμοὺς κυπαρίσσῳ.* Cod. Monac. *ταυροδέτῳ κρηθεῖσ' ἀτρεκεῖς ἁρμοὺς κυπαρίσσου.* Tandem Hermann. apud Lobeck. de morte Bacchi (Viteb. 1810.) p. 11 sq. locum ita constituit:

ἥκω ζαθέους ναοὺς προλιπών,
οὓς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δοκοὺς
στεγανοὺς παρέχει Χαλύβῳ πελέκει
καὶ ταυροδέτῳ κόλλῃ κραθεῖσ'
ἀτρεκεῖς ἁρμοὺς κυπάρισσος.

quae verba ita ordinanda esse monet: *οὓς στεγανοὺς παρέχει αὐθιγενὴς κυπάρισσος, τμηθεῖσα δοκοὺς* (in tignos fissa) *χαλύβῳ πελέκει καὶ ταυροδέτῳ κόλλῃ κραθεῖσ' ἀτρεκεῖς ἁρμούς* (securium acie et glutine firmiter compacta). Pro *δοκούς* ut apud Erotianum legitur vet. ed. Porphyrii, et, teste Herm. Cod. Monac. *δορός*. Haec verba apud Lobeck. errore scribentis excidisse postea me monuit Hermann. *χαλύβῳ* idem firmat exemplo Aesch. S. ad Th. 734.

V. 12. Pro *βιοτάς* Herm. praefert lectionem cod. Monac. *βροντάς*, „dummodo dorica forma aboleatur, quam librarii crebro induxerunt. *Βροντὴ Ζαγρέως* quemadmodum dicatur, apparet ex Nonno Dionys. VI, 165. X, 294. XXXI, 35. XXXVIII, 209. XXXIX, 71." Equidem vereor, ne *βροντὴ Ζαγρέως* allegoricis seu

mysticis seriorum commentis accommodatius sit, quam Euripidi. Lobeck quoque aliud quid requirebat, et minime sibi displicere ait *σπονδάς*. Maltby etiam ad Morell. Thes. prosod. p. 413. mendum inesse suspicatur in voc. *βιοτάς* aut aliquid omissum.

V. 13. *τελέσας* Musgr. vertit *valedicens*, quod an recte fieri non possit, iure dubitat Maltby l. c. Hermann. monuit his versibus „vitae communis cultum et consuetudinem indicari, quam paulisper, dum sacris operam dabant, intermittebant.“ quod Lobeck. confirmat exemplo Pythagoreorum, qui hostias adrodere sibi religioni non duxerunt. Miror tamen inter ea, quae mystis propria erant, quaeque ad designandum *ἁγνὸν* illum *βίον* valere debent, ea etiam commemorari, quibus a reliquorum hominum victu et cultu non abhorrebant. Maltby l. c. coni. *τάς τ᾽ ὠμοφάγου δαιτὸς τελετάς*.

D A N A E.

Prologum huius fabulae primus e vetustis biblioth. Palatinae membranis edidit Hieron. Commelinus in editionis tragoediarum Euripidis parte altera. Sed illum Euripide prorsus indignum et hominis non antiquissimi foetum esse, ita demonstravit Iacobsius in Wolfii anal. p. IV. p. 392. ut mihi quidem omnem dubitationem exemerit. Assentitur etiam Wolfius l. c. Idem sibi quoque videri significaverat P. Elmslei. diar. class. n. 16. p. 432. (vid. Suppl. Markl. ed. Lips. p. 240.) in censura Edinburg. 37. p. 77. (Iphig. Markl. ed. Lips. p. 259.) et ad Heracl. 634. Itaque vitia et metri et dictionis, quae plurima in eo insunt, qui corrigere velit, videat ne non tam describentis librarii errores, quam insulsi versificatoris inscitiam corrigat. Equidem illud fragm. ita exhibui, ut in Commeliniana legitur.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ε Ρ Μ Η Σ.
Δ Α Ν Α Η.
Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.
Α Κ Ρ Ι Σ Ι Ο Σ.
Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ.
Χ Ο Ρ Ο Σ.
Α Θ Η Ν Α.

Ε Ρ Μ Η Σ.

Δόμοι μὲν οἵδ᾽ εὔπυργά τ᾽ ἐρύματα χθονὸς
οὐκ ἐν πολυχρύσοισιν ἤσκηται χλιδαῖς·
ἀρχὴν δὲ τῶνδε καὶ θεῶν ἱδρύματα
Ἀκρίσιος εἴληχεν, τύραννος τῆσδε γῆς·
Ἕλλησι δ᾽ Ἄργος ἡ πόλις κικλήσκεται.
οὗτος δ᾽, ἔρωτι παιδὸς ἄρσενος σχεθεὶς,
Πυθῶδ᾽ ἀφῖκτο, καὶ λέγει Φοίβῳ τάδε·
πῶς ἂν γένοιτο σπέρμα παιδὸς ἐν δόμοις,
τίνος θεῶν βροτῶν τε πρευμενοῦς τυχών.
κεῖνος δὲ δυσξύμβλητον ἐξήνεγκ᾽ ὄπα·
ἔσται μὲν, ἔσται παιδὸς ἄρσενος τόκος
οὐκ ἐξ ἐκείνου· πρῶτα γὰρ θῆλυν σπορὰν
φῦσαι δεήσει. κἄτά πως κείνη ποτὲ
εὐνὴν κρυφαίαν γνοῦσα καὶ μὴ γνοῦσα δὴ
ὑπόπτερον λέοντα τέξεται πατρὶ,
ὅς τῆσδέ γ᾽ ἄρξει χἀτέρας πολλῆς χθονός.
τοιαῦτ᾽ ἀκούσας Λοξίου μαντεύματα
γάμων ἀπείχεθ᾽· ὁ μὲν δέ γε τίκτει λαθὼν,
πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικώμενος.
Δανάην δ᾽ ἐπωνόμαζε τήνδ᾽, ὅθ᾽ οὕνεκα
πολὺς παρῆλθεν εἰς γονὴν παίδων χρόνος.
ἐν παρθενῶσι δ᾽ εὐθὺς, οἷς ἐδείματο,
δίδωσιν Ἀργείαισιν εὔφρουρον κόραις,
εἰς ἀνδρὸς ὄψιν εὐλαβούμενος μολεῖν.
εἶθ᾽ ὡς ὁ μακρὸς ηὔξανεν ταύτην χρόνος,
καὶ κάλλος εἶχεν ἔξοχον καθ᾽ Ἑλλάδα,

φίλτροις ἀφύκτοις Ζεὺς κατασχεθεὶς πατὴρ,
εὐνῇ συνελθεῖν λάθρα πως ἠβούλετο.
σαφῶς δὲ πείθειν οὐκ ἔχων εἰς μηχανὴν
τοιάνδ᾽ ἐχώρησ᾽, ὡς ἄπυρος χρυσὸς γεγὼς,
ποθεινὸν εἰδὼς τοῦτο κτῆμα τοῖς βροτοῖς,
διὰ στέγους ῥεύσειεν ἐν χερσὶν κόρης.
ἡ δ᾽ οὖν μὴ γνοῦσα τὸν κεκρυμμένον δόλον
κόλποισι τὸν θεὸν εἰσρέοντ᾽ ἐδέξατο.
χρόνῳ δ᾽ ἑαυτὴν ὡς κατεῖδ᾽ ἐγκύμονα,
εἰς θαῦμ᾽ ἐσῄει, κἀξεπέπληκτο σαφῶς,
ὡς εἰς τόδ᾽ ἦλθε, μέμψιν εὐλαβουμένη.
φυγῇ δὲ λάθρα τῆσδε γῆς ὡρμωμένην
μαθὼν πατήρ νιν, ἐγκατάκλειστον δόμοις
ὀργῇ χολωθεὶς καὶ σκότῳ κρύψας ἔχει,
τἀληθὲς ὄψει προσκοπούμενος μαθεῖν,
κἂν ταῦτ᾽ ἀληθῆ καὶ σαφῶς ἔχοντ᾽ ἴδῃ,
ἔγνωκεν ἄμφω ποντίους ἀφιέναι,
τὴν παῖδα καὶ τὸ τεχθέν. ὧν δέ γ᾽ ἐστάλην,
μύθους Δανάῃ τούσδ᾽ εὐπροσηγόρους ἄγων,
ἐκ Διὸς, ἀφίξομαι τάχιστα σημανῶν.
ὑπηρέτην γὰρ ὄντα τἀπεσταλμένα
πράσσειν προθύμως, ὅστις ἂν γ᾽ ᾖ νουνεχής.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς ὁ καινοτρόπος οὗτος μῦθος
κατ᾽ ἐμὰν ἦκεν ἀκουάν;
ἔνθ᾽ ἀσπερχὲς μενεαίνουσα
τοῖσδε δώμασι κοιράνου
ἀμφίδοξος πελάζω.
τίς δεσπότιν ἐμὴν Δανάην
βάξις ἔχει κατὰ πτόλιν;
ἣν μή ποτ᾽ ὤφελ᾽ εἰς ὦτα φέρειν
ὁ πρῶτος τάδε φράσαι τολμήσας,
ὡς ἐγκύμων εἴληπται
χρανθεῖσα λέκτροις
ἀνδρός. πατὴρ δέ μιν κλήσας
ἐν παρθενῶσι σφραγῖσι
δέμας φυλάσσει.
ταῦτ᾽ ἐτήτυμα μαθεῖν θέλω.
ἀλλ᾽ εἰσορῶ γὰρ τύραννον χθονὸς τῆσδ᾽
Ἀργείας Ἀκρίσιον πρὸ δόμων στείχοντα·
φυγῇ βαρὺς, ὡς δόξαι, κέαρ.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ.

σὺ δ᾽, εἰ κατ᾽ οἴκους εὐνοῶν ἐτύγχανες,
οὐκ ἄν ποτ᾽ ἦλθες εἰς τόδε θράσους.
* * * * * * * *

V. 1 — 4. recte ut ineptos notat Iacobs. p. 398. cuius verba transcribere nolo, quum in omnium manibus sint Wolfii analecta. Idem operam perdidisse iudicat Musgravium, qui ita hos versus concinnari posse dixit: *δ. μὲν οἶδε καὶ θεῶν ἱδρύματα Λύκει᾽, ἃ πολυχρ. ἴσχ. χλ. Ἀρχὴν δὲ τῶνδ᾽ εὔπυργά τ᾽ ἐρύματα χθονὸς Ἀκρίσιος εἴληχ᾽ ὢν τύραννος τῆσδε γῆς.*

V. 6. Elmslei. ad Heracl. 634. „Aoristum passivum *ἐσχέθην* in genuinis tragicorum scriptis vel non reperi vel repertum enotare neglexi. Bis occurrit in Commeliniano Danaës fragmento, quod spurium esse alibi monui, v. 6. 27. In eodem fragmento v. 44. legitur passivum *τεχθέν* Tragicis prorsus ignotum.“ *ἔρωτι παιδός* ex Ione 67 sumtum videri monuit Iacobs. p. 400.

V. 7. *ἀφῖκτο* pro *ἀφίκετο* (vid. Buttmanni gramm. gr. uber. T. II, 1. p. 9 sqq.) Homericum est, a quo Tragici, praeterquam in melicis, prorsus abstinuerunt; sin plusquamperf. est pro aoristo, ne hic quidem usus a Tragicis receptus est. vid. Gramm. meam T. II. p. 959 sq.

V. 8. 9. Vid. Iacobs. p. 400 sq.

V. 10. Vid. id. p. 401. not. 9.

V. 11 — 15. Vid. id. ibid. Quis sanus ita loquatur: *tum illa* nescio quomodo, *clandestinum concubitum experta* — — — Pro *καὶ μὴ γνοῦσα* debuerat dici *κοὐ γνοῦσα*. Vides hominem ne graece quidem scientem. Ineptus etiam est lusus verborum *εὐνὴν γνοῦσα καὶ μὴ γνοῦσα*. concubitum quidem illa *ἔγνω*, nec potuit *μὴ γνῶναι* (modo *γνῶναι εὐνήν* dici possit) sed non cognovit, quis esset, quocum concumberet.

V. 15. *ὑπόπτερον* est ex emendatione Bentl. ep. ad Mill. p. 465.

V. 18. Nota elegantem particularum concursum *ὁ μὲν δέ γε*. pro quo Barn. *ὁ δέ γε μέν*. Boisson. *ὁ δέ γε*

φίλτροις ἀφύκτοις Ζεὺς κατασχεθεὶς πατήρ,
εὐνῇ συνελθεῖν λάθρα πως ἠβούλετο.
σαφῶς δὲ πείθειν οὐκ ἔχων εἰς μηχανὴν
τοιάνδ᾽ ἐχώρησ᾽, ὡς ἄπυρος χρυσὸς γεγώς,
ποθεινὸν εἰδὼς τοῦτο κτῆμα τοῖς βροτοῖς,
διὰ στέγους ῥεύσειεν ἐν χερσὶν κόρης.
ἡ δ᾽ οὖν μὴ γνοῦσα τὸν κεκρυμμένον δόλον
κόλποισι τὸν θεὸν εἰσρέοντ᾽ ἐδέξατο.
χρόνῳ δ᾽ ἑαυτὴν ὡς κατεῖδ᾽ ἐγκύμονα,
εἰς θαῦμ᾽ ἐσήει, κἀξεπέπληκτο σαφῶς,
ὡς εἰς τόδ᾽ ἦλθε, μέμψιν εὐλαβουμένη.
φυγῇ δὲ λάθρα τῆσδε γῆς ὡρμωμένην
μαθὼν πατήρ νιν, ἐγκατάκλειστον δόμοις
ὀργῇ χολωθεὶς καὶ σκότῳ κρύψας ἔχει,
τἀληθὲς ὄψει προσκοπούμενος μαθεῖν,
κἂν ταῦτ᾽ ἀληθῆ καὶ σαφῶς ἔχοντ᾽ ἴδῃ,
ἔγνωκεν ἄμφω ποντίους ἀφιέναι,
τὴν παῖδα καὶ τὸ τεχθέν. ὧν δέ γ᾽ ἐστάλην,
μύθους Δανάῃ τούσδ᾽ εὐπροσηγόρους ἄγων,
ἐκ Διός, ἀφίξομαι τάχιστα σημανῶν.
ὑπηρέτην γὰρ ὄντα τἀπεσταλμένα
πράσσειν προθύμως, ὅστις ἂν γ᾽ ᾖ νουνεχής.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς ὁ καινοτρόπος οὗτος μῦθος
κατ᾽ ἐμὰν ἦκεν ἀκουάν;
ἔνθ᾽ ἀσπερχὲς μενεαίνουσα
τοῖσδε δώμασι κοιράνου
ἀμφίδοξος πελάζω.
τίς δεσπότιν ἐμὴν Δανάην
βάξις ἔχει κατὰ πτόλιν;
ἣν μή ποτ᾽ ὤφελ᾽ εἰς ὦτα φέρειν
ὁ πρῶτος τάδε φράσαι τολμήσας,
ὡς ἐγκύμων εἴληπται
χρανθεῖσα λέκτροις
ἀνδρός. πατὴρ δέ μιν κλήσας
ἐν παρθενῶσι σφραγῖσι
δέμας φυλάσσει.
ταῦτ᾽ ἐτήτυμα μαθεῖν θέλω.
ἀλλ᾽ εἰσορῶ γὰρ τύραννον χθονὸς τῆσδ᾽
Ἀργείας Ἀκρίσιον πρὸ δόμων στείχοντα·
φυγῇ βαρύς, ὡς δόξαι, κέαρ.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ.

σὺ δ᾽, εἰ κατ᾽ οἴκους εὐνοῶν ἐτύγχανες,
οὐκ ἄν ποτ᾽ ἦλθες εἰς τόδε θράσους.
* * * * * * * *

V. 1—4. recte ut ineptos notat Iacobs. p. 398. cuius verba transcribere nolo, quum in omnium manibus sint Wolfii analecta. Idem operam perdidisse iudicat Musgravium, qui ita hos versus concinnari posse dixit: *δ. μὲν οἶδε καὶ θεῶν ἱδρύματα Λύκει᾽, ἃ πολυχρ. ἴσχ. χλ. Ἀρχὴν δὲ τῶνδ᾽ εὔπυργά τ᾽ ἐρύματα χθονὸς Ἀκρίσιος εἴληχ᾽ ὢν τύραννος τῆσδε γῆς.*

V. 6. Elmslei. ad Heracl. 634. „Aoristum passivum *ἐσχέθην* in genuinis tragicorum scriptis vel non reperi vel repertum enotare neglexi. Bis occurrit in Commeliniano Danaës fragmento, quod spurium esse alibi monui, v. 6. 27. In eodem fragmento v. 44. legitur passivum *τεχθέν* Tragicis prorsus ignotum.“ *ἔρωτι παιδός* ex Ione 67 sumtum videri monuit Iacobs. p. 400.

V. 7. *ἀφῖκτο* pro *ἀφίκετο* (vid. Buttmanni gramm. gr. uber. T. II, 1. p. 9 sqq.) Homericum est, a quo Tragici, praeterquam in melicis, prorsus abstinuerunt; sin plusquamperf. est pro aoristo, ne hic quidem usus a Tragicis receptus est. vid. Gramm. meam T. II. p. 959 sq.

V. 8. 9. Vid. Iacobs. p. 400 sq.

V. 10. Vid. id. p. 401. not. 9.

V. 11—15. Vid. id. ibid. Quis sanus ita loquatur: *tum illa* nescio quomodo, *clandestinum concubitum experta* — — — Pro *καὶ μὴ γνοῦσα* debuerat dici *κοὐ γνοῦσα*. Vides hominem ne graece quidem scientem. Ineptus etiam est lusus verborum *εὐνὴν γνοῦσα καὶ μὴ γνοῦσα*. concubitum quidem illa *ἔγνω*, nec potuit *μὴ γνῶναι* (modo *γνῶναι εὐνήν* dici possit) sed non cognovit, quis esset, quocum concumberet.

V. 15. *ὑπόπτερον* est ex emendatione Bentl. ep. ad Mill. p. 465.

V. 18. Nota elegantem particularum concursum *ὁ μὲν δέ γε*. pro quo Barn. *ὁ δέ γε μέν*. Boisson. *ὁ δέ γε*

μήν. De *ὅ* ad idem, quod praecesserat, subiectum relatum vid. Gramm. gr. T. II. p. 582. not. 9. De *τίκτει λαθών, inscius gignit,* vid. Iacobs. p. 403.

V. 19. Sophocli apud Stob. tit. 28. p. 194, 19. sublectum esse monuit Iacobs. p. 402. not. 2.

V. 20. Monstrum vocis *πρωνόμασε* (pro *προωνόμασε*) portentosius etiam reddidit Barnes. *πρωνόμασσε.* Musgr. leni mutatione scribit *Δανάην δ' ἐπωνόμαζε.* Boisson. *Δ. δὲ παῖδ' ὠνόμασε τήνδ' - - τήνδε* ridet Iacobs p. 403. De *ὅθ' οὕνεκα* vid. T. VII. p. 507. et Gramm. gr. 1270. Not. ubi locus scholiastae Sophocl. not. *t.* laudatus satis indicat, veteres etiam Grammaticos in his vocibus de elisione cogitasse. De etymologia vid. Iacobs. l. c.

V. 23. Pro *εὔφρουρον* Porson. Adv. p. 273=242. corr. *εὖ φρουρεῖν.*

V. 27. Commel. *ἀφέκτοις.* Correxit Barnes. De *κατασχεθείς* vid. ad v. 6.

V. 28. *λάθρα πως* contra metrum. Heath coni. *λαθραίως*, secunda correpta, ut in *γεραιός, δείλαιος.* De sententia horum versuum et sqq. vid. Iacobs. p. 404 sq.

V. 29. *σαφῶς πείθειν* quid sit, nescio.

V. 30. *ὡς ἄπυρος* anapaestus in quarta sede, qui facile tolli possit scribendo *ἄπυρος ὡς* cum Heathio; sed potest ipsius auctoris vitium esse. Porson. Adv. p. 274=242. *ἵν' ἄπυρος χρυσός - -*

V. 31. denuo anapaestus est in quarta sede, cui medeare scribens *κτῆμα τοῦτο.*

V. 32. *ῥεύσειεν* aoristus non solum Tragicis, sed omnino Graecis, antiquioribus certe, ignotus. Nec *ἐν χερσίν* pro *εἰς χεῖρας* incorruptam antiquorum temporum integritatem sapit. vid. Gramm. gr. p. 1141 sq. Mirum etiam, quod quum aurum in manus virginis defluxisset, illa *κόλποισι τοῦτ' ἐδέξατο.*

V. 33. Ut metrum restitueretur, Pierson. Veris. p. 137. emend. *ἡ δ' οὖν δόλον μὴ γνοῦσα*, ubi iterum *μή* pro *οὐ* positum est. Heath. *ἡ δ' ἀγνοοῦσα τὸν κεκρ. δ.*

V. 35. *χρόνῳ δ' ἑαυτήν* dedit Barn. pro *χρ. δὲ αὐτήν.* Sed quorsum *ἑαυτήν*, quasi vis esset in pronomine, *se ipsam, non aliam?* et quis unquam dixit *ὁρῶ ἐμαυτὸν ἡμαρτηκότα* pro *ὁρῶ ἡμαρτηκώς?* Elegans est, quod Iacobs. p. 406. scribi potuisse dicit a peritiore homine, *χρόνῳ δὲ νηδὺν ὡς κατεῖδ' ἐγκύμονα.*

V. 36. De locutione ne graeca quidem *εἰς θαῦμα εἰσιέναι* vid. Iacobs. p. 406. *κἀξεπέπληκτο* contra metrum, et contra consuetudinem Atticorum, de qua vide ad v. 7. Barnes. edidit *κἀξεπιπέπληκται*, quo versus fit uno pede longior, nec temporum ratio constat. *ἐκπλήττεσθαι, καταπλήττεσθαι, consternari,* novimus, item *ἐπιπλήττειν, obiurgare;* at *ἐξεπιπλήττεσθαι* quid valet? idem quod simplex *ἐκπλήττεσθαι*, an *consternatum se ipsum obiurgare?* Pierson. l. c. servat *κἀξεπέπληκτο* sed ne quid metrum detrimenti capiat, pro *σαφῶς* legit *σφοδρῶς.* Et revera *σαφῶς* quo referendum sit, non liquet, iungendane *ἐκπλήττεσθαι σαφῶς*, quod nihili est, an *ὡς σαφῶς εἰς τόδ' ἦλθε*, quae Heathii ratio est, non contorta illa solum, sed ne graeca quidem, si quidem vertit *quasi scienter hoc probrum admisisset.* Tandem Musgrav. *κἀξεπλήχθη τὠσαφές et rei obscuritate obstupuit.* Non intelligebat scilicet Danae, quomodo aurum eam vim habere posset, ut, quae illud accepisset puella, eam gravidam faceret.

V. 37. 38. 39. transponit Musgr. hoc ordine 38. 37. 39. nec tamen effecit, ut concinnior esset locus. Pannum Euripideum, *εἰς τόδ' ἐλθεῖν*, sed non ea, qua hic legitur, constructione usurpatum, illustravit Pierson. l. c. Quo enim spectat *τόδε? ὥστε ἐκπλαγῆναι*, an *ὥστε ἐγκύμονα ἑαυτὴν κατιδεῖν?* Neutrum ineptae tautologiae crimine vacat.

V. 38. Commel. *ὁρμωμένη.* Barn. *ὁρμωμένην.* quod structurae certe ratio postulat. Nota *τῆσδε γῆς ὁρμωμένην* pro *ἐκ τῆσδε γῆς.* E sqq. intelligimus non idcirco iratum fuisse patrem quod gravida esset D. sed quod aufugerat; quod vero domi eam inclusit, nihil aliud fecit quam quod iam antea fecerat. Cf. Iacobs. p. 407.

V. 40. Balbutientis haec est oratio *ὀργῇ χολωθεὶς καὶ σκότῳ*, quasi etiam *ὀργισθεὶς σκότῳ* iungenda sint, ac non *δόμοις καὶ σκότῳ κρύψας ἔχει.*

V. 42. *κἄν* Musgrav. pro *καί.*

V. 44. vid. ad v. 6. Porson. *ὧν δ' ἐγὼ 'στάλην· στέλλεσθαι τινός* pro *ἕνεκα τινός*, vix Graecum. Genitivus enim ille causam indicans non nisi cum verbis animi affectum significantibus iungi solet.

V. 45. *μύθους τούσδε*, quosnam? quos iamdudum garrire non desiit, an epistolam aliquam monstrans haec dicit? Et quis unquam nominavit *μύθους εὐπροσηγόρους* et *ἄγειν μύθους?*

V. 46. *ἀφίξομαι*. Igitur nondum ad regiam Acrisii accessit, sed in medio inter coelum et terram intervallo pendet.

V. 48. Ad *πράσσειν* deest *δεῖ*, cuius ellipsis aliud exemplum non novi.

V. 50. De *ἀκουάν* vid. Iacobs. p. 409. Notanda locutio *κατά τινος ἀκουάν ἥκειν*, quae expressa esse videtur ex illo Phoen. 1480.

V. 51. *ἀσπερχὲς μενεαίνειν* Homericum sed in aliam sententiam detortum. vid. Iacobs. p. 409. Pro *μενεαίνουσα* consuetudo Tragicorum postulat *μενεαίνων*. vid. Gramm. gr. §. 436. 4. 6.

V. 52 sq. in duos divisit Heath. Mira haec est metrorum compositio, qua post versum anapaesticum sequitur glyconeus, tum duo cretici cum syllaba. Cuius generis metro scripti sint vss. 54. 58. 61. 64. 65. non dixerim. *ἀμφίδοξος* non proprie dictum: neque enim est in duas propensus ut dubitet utram praeferat, sed dubitans, haesitans, quum unum tantum commemoretur, de quo dubitat chorus.

V. 61. ineleganter iuncti duo dativi, quorum prior ad *κλῄσας* alter ad *φυλάσσει* referendus est.

V. 68. Eleganter Porson. App. ad Toup. emendat. p. 476. *οὐκ ἄν ποτ' ἦλθες εἰς τόδ', εἰς ὃ νῦν, θράσους*, qui versus, si recte memini, apud Sophoclem alicubi legitur.

Transeamus iam ad genuinae fabulae fragmenta, quae qui legat, eum recte Iacobs. monet longe diversam ab illo prologo et dictionem et vim poeticam, eamdemque aliis etiam Euripidis fabulis communem agniturum esse; quod idem accidisse memini nonnullis qui a lectione carminum Anacreonticorum, quae vulgo feruntur, ad eiusdem poëtae fragmenta transierunt. Argumentum fabulae quod fuerit et quae partium descriptio, difficile est dicere; nam qui loci ex ea laudantur, ii fere sententias ad universum genus pertinentes continent, ut ii in aliis etiam fabulis locum invenire potuerint. Unum fragmentum est I. e quo de temporum ratione ac personarum conditione ac fortuna aliquid suspicari possis: in eo quippe loquitur mulier, liberis adhuc carens, ut videtur, de voluptate e puero in sinu ludente percipienda, sermone ad patrem converso. Haec si Danae fuit, dicere illa non potuit Argis quum a Iove compressa, partus tempore instante, patris iram timeret. Nihil igitur restat, nisi ut Danaen Seriphi, Polydecti nuptam, e quo nondum pepererat, haec patri dixisse, qui Danaen et Perseum repetitum in Seriphum venerat, ut est apud Hygin. f. 63., statuamus. Similis sententia est fr. II. III. Cetera, quae ab Hygino narrantur, ab Euripide etiam in illa fabula exposita fuisse, quibus argumentis sibi persuaserit Welcker. in libro *de trilogia Aesch.* p. 389. non assequor. Quodsi vera sunt quae supra disputavimus, hoc etiam argumento colligi potest, prologum Commelin. qui scenam Argis esse indicat, non posse ad fabulam pertinere, cuius scena in Seripho, certe non Argis fuit. De choro Danaae valere videntur, quae Pollux habet IV, 16, 111. *Τῶν δὲ χορικῶν ᾀσμάτων τῶν κωμικῶν ἕν τι καὶ ἡ παράβασις, ὅταν ἃ ὁ ποιητὴς πρὸς τὸ θέατρον βούλεται λέγειν, ὁ χορὸς παρελθὼν λέγει ταῦτα. ἐπιεικῶς δὲ αὐτὸ ποιοῦσιν οἱ κωμῳδοποιηταί. τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν, ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. ἐν μέν γε Δαναΐδι* (sic MSS.) *τὸν χορὸν τὰς γυναῖκας ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας παρειπεῖν, ἐκλαθόμενος ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας. Δανάῃ* legendum esse, non *Δαναΐδι*, vix dubitari posse videtur. In ea igitur fabula *παράβασιν* fuisse apparet; at quomodo mulieres virorum sermone et genere dicendi usae fuerint, non intelligo: neque enim eum, qui haec scripserit, tragicae dictionis tam imperitum fuisse credere possum, ut nesciret mulieres chori quum de se loquentes plurali numero utantur, masculino genere uti.

I. (XI.) Stob. tit. 76. p. 453. Gesn. 78. p. 335. Grot. et Gaisf.

Τάχ' ἂν πρὸς ἀγκάλαισι καὶ στέρνοις ἐμοῖς
πηδῶν ἀθύροι καὶ φιλημάτων ὄχλῳ
ψυχὴν ἐμὴν κτήσαιτο· ταῦτα γὰρ βροτοῖς
φίλτρον μέγιστον, αἱ ξυνουσίαι, πάτερ.

Forte aut lacertis pectori aut ludens meo Assiliet atque innocua libans oscula Mulcebit animum; namque blanditiae has, pater, In nostra magnam cor habent pelluciam. V. 3. ad κτήσαιτο Valck. in marg. ed. Barn. adscripsit: f. κνήσαιτο.

II. (VI.) Stob. tit. 69. p. 429. Gesn. 71. p. 293. Grot. et Gaisf.

Καὶ νῦν παραινῶ πᾶσι τοῖς νεωτέροις
μὴ πρὸς τὸ γῆρας τοὺς γάμους ποιουμένους
σχολῇ τεκνοῦσθαι παῖδας· — οὐ γὰρ ἡδονὴ,
γυναικί τ' ἐχθρὸν χρῆμα πρεσβύτης ἀνὴρ —
ἀλλ' ὡς τάχιστα· καὶ γὰρ ἐκτροφαὶ καλαὶ,
καὶ συννεάζων ἡδὺ παῖς νέῳ πατρί.

Audite, iuvenes; omnibus dictum volo, Differre thalamos ad senectae terminum Nolite: prolem serite, dum tempus sinit. Res est molesta feminae coniunx senex; Properate; iuvat hoc educandis liberis, Pulchrumque iuveni natus alludens patri. V. 4. ad Aristoph. Thesm. 420. apposuit Bergler. collato etiam Phoenic. fr. II.

III. (X.) Stob. tit. 73. p. 448. Gesn. 75. p. 327. Grot. et Gaisf.

Γύναι, φίλον μὲν φέγγος ἡλίου τόδε,
καλὸν δὲ πόντου χεῦμ' ἰδεῖν εὐήνεμον,
γῆ τ' ἠρινὸν θάλλουσα πλούσιόν θ' ὕδωρ,
πολλῶν τ' ἔπαινον ἐστί μοι λέξαι καλῶν·
ἀλλ' οὐδὲν οὕτω λαμπρὸν οὐδ' ἰδεῖν καλὸν,
ὡς τοῖς ἄπαισι καὶ πόθῳ δεδηγμένοις
παίδων νεογνῶν ἐν δόμοις ἰδεῖν φάος.

Mulier, amicum solis hoc magni iubar, Dulce est tueri maria quum venti silent, Dulce est et amnis largus et vernans humus. Sunt alia pulchra multa, quae possum addere. Sed, crede, nullum gratius spectaculum est, Quam post querelas orbitatis tetricae Conspicere florem liberum orientem domi. V. 3. Musgrav. vertit, quasi esset πλούσιόν θ' ἕλωρ, *praeda dives,* infelici coniectura.

IV. (I.) Stob. eclog. phys. p. 16. Canter. p. 139 sq. Grot. T. I. p. 216. Heeren.

Ἐς ταυτὸν ἥκειν φημὶ τὰς βροτῶν τύχας
τόνδ' ὃν καλοῦσιν αἰθέρ', ᾧ τάδ' ἐστι δή.
Οὗτος θέρους τε λαμπρὸν ἐκλάμπει σέλας,
χειμῶνά τ' αὔξει συντιθεὶς πυκνὸν νέφος,
θάλλειν τε καὶ μὴ, ζῆν τε καὶ φθίνειν ποιεῖ.
Οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα· τῶν μὲν εὐτυχεῖ
λαμπρὰ γαλήνη, τῶν δὲ συννεφεῖ πάλιν·
ζῶσίν τε σὺν κακοῖσιν, οἱ δ' ὄλβου μέτα
φθίνουσ' ἐτείοις προσφερεῖς μεταλλαγαῖς.

Ego esse valde paria fortunam arbitror Et quem vocamus, quisquis est tandem, aethera. Aether serenae aestatis accendit iubar, Hiememque denso nubium stipat globo; Florere dat negatque; dat vitam et mori. Humana sic gens saepe blandientibus Fovetur auris, saepe inhorret nubilo. Hi difficilius, illi agunt felicius; Sed hos et illos exedunt ipsae vices.

V. 2. Grot. e coni. ed. τόν θ' ὃν κ. αἰ. ὅς τ' ἂν ἐστι δή. Hoc quidem plane soloecum est, ne dicam barbarum; elegantissimam coniecturam vocat Heeren. Nec τὸν δ' ὃν καλοῦσιν αἰθέρα Tragicorum consuetudini accommodatum est, qui sine articulo dicerent ὅν τε καλοῦσιν αἰθέρα. Equidem v. 1. cum Musgravio scribendum puto ταῖς βροτῶν τύχαις, τόνδε αἰθέρα εἰς ταυτὸν ἥκειν φημὶ ταῖς βροτῶν τύχαις, *hunc aetherem congruere dico cum fortuna hominum.* Mox pro ᾧ τάδ' ἐστι δή, Iacobs. in specim. p. 12. coni. ᾧ τάδ' ἐστ' ἔθη, melius Blomfield gloss. Aesch. Agam. 155. ὅστις ἐστὶ δή, accommodate ad Grotii interpretationem. — V. 7. λαμπρᾷ γαλήνῃ Barnes. Valcken. diatr. p. 5. et Heeren. Quod quominus reciperem, illud me impediit, quod Tragicos in comparando rem generatim proponere solere οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα, tum per partes explicare animadverteram. Proprie autem dicendum erat τῶν μὲν βίοτος εὐτυχεῖ, ὥσπερ λαμπρὰ γαλήνη quae duo deinde in unum contrahuntur, ut in illo *Rusticus exspectat dum defluat amnis.* Vid. ad Rhes. 56. Dobree ad Arist. Plut. 314. Nec in γαλήνη συννεφεῖ haerendum; sicut enim δεινῶν ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε πόντον, nimirum quum cessavit, sic γαλήνη συννεφεῖ, *coelum* antea *serenum nubibus obducitur.* — V. 8. ζῶσίν τε

id est *καὶ οἱ μὲν ζῶσι.* Miror Musgrav. *ζῶσιν* vertentem *divites sunt.* V. 9. *ἐτείοις προσφερεῖς* ex egregia emendatione Valcken. diatr. p. 6. pro *αἰτίοις προσφόροις.* Sed Musgrav. *πρόσφοροι*, ut Phoen. 132. ne nimis abundet littera sibilans. Utrum praeferam dubius haereo; nam paria sunt in utramque partem rationum momenta. Grotius edidit *φθίνουσι δ' αὐτοὺς πρόσφοροι μεταλλαγαί*, quod recepit Barnes. Heath autem *φθίνουσι δ' αὖ τοὺς πρ.* legendum coniecit.

V. (II.) Stob. tit. 7. p. 86. Gesn. p. 47. Grot.

Φεῦ τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἁπανταχοῦ
πρέπει χαρακτὴρ χρηστὸς εἰς εὐψυχίαν.

Ah quam bonorum sanguinem semper decent Impressa celsi spiritus vestigia! V. 2. Grot. ed. *τρέπει*, hanc vulgatam lectionem esse existimans, deceptus edit. Stob. Gesner. a. 1559. et Genev. Hoc etiam in Schow. libris esse videtur, qui ad *τρέπει* nihil annotaverit. Inde Heath. fecit *ῥέπει*, Iacobs. Specim. p. 110. *βλέπει.* Paris. A. ed. Trincav. Gesn. a. 1549. *πρέπει.* quod praefert etiam Wyttenb. ad Plut. p. 603. Cf. Brunck. ad Arist. Eccles. 427. Similis Euripidis sententia est apud Plutarch. T. II. p. 85. A. Vid. fr. inc. CXIX.

VI. (III.) Stob. tit. 10. p. 127. Gesn. p. 69. Grot.

Κρείσσων γὰρ οὔτις χρημάτων πέφυκ' ἀνήρ,
πλὴν εἴ τις· ὅστις δ' οὗτός ἐστιν, οὐχ ὁρῶ.

Pecuniam qui spernat, haud quisquam est homo, Aut si quis est, hunc qui sit ignoro tamen. In Trincav. Sophocli tribuitur, in Paris. A. Euripidi in Danae; et iam Gesn. lemma habet: *Sophoclis al. Euripidis in Danae*, fortasse e Cod. Mendozae. V. 2. Porson. Adv. 274. (242. Lips.) scribit *πλὴν εἷς τις*, collato loco Soph. Oed. T. 118 qui diversissimus est: ibi enim de certo homine sermo est, *ὅς φόβῳ φυγὼν οὐδὲν εἶχε φράσαι*, hic dubitanter loquitur. *εἴ τις* sanissimum est, vid. Herm. ad Soph. Ai. 179. et quae monui Gramm. gr. p. 1250 sq. f.

VII. (IV.) Stob. tit. 16. p. 153. Gesn. p. 91. Grot.

Ὅστις δόμους μὲν ἥδεται πληρουμένους,
γαστρὸς δ' ἀφαιρῶν σῶμα δύστηνος κακοῖ,
τοῦτον νομίζω καὶ θεῶν συλᾶν βρέτη,
τοῖς φιλτάτοις τε πολέμιον πεφυκέναι.

Quicunque plenam laetus adspectat domum, Et corpori ipse subtrahit succum suo, Hic mihi videtur sacra rapturus deûm, Natusque amicos impio ut bello petat. Gesn. *δόμοις πληρουμένοις.* Grotius edidit *δόμους — πληρούμενος* et v. 2. *δύστηνον*, quod pro librorum lectione habens Luzac. Exercit. p. 9. Valcken. narrat emendasse *δόμοις — πληρουμένοις* et *δύστηνος.* Paris. A. B. Trincav. *δόμους — πληρουμένους*, in quod incidit etiam Schaefer ad Lamb. Bos. p. 26. *δύστηνον* etiam Paris A. B. sed m. sec. et Schow. codd. sex.

VIII. (V.) Stob. tit. 62. p. 398 sq. Gesn. 64. p. 261. Grot. et Gaisf.

Ἔρως γὰρ ἀργὸν κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ·
φιλεῖ κάτοπτρα καὶ κόμης ξανθίσματα,
φεύγει δὲ μόχθους. ἓν δέ μοι τεκμήριον·
οὐδεὶς προσαιτῶν βίοτον ἠράσθη βροτῶν,
ἐν τοῖς δ' ἔχουσιν ἡβητὴς πέφυχ' ὅδε.

Res otiosa et operis est fugiens amor, Cui specula curae tinctaque in flavum coma. Odit labores; hoc tibi signum cape, Quod nemo amavit quaeritans victum stipe. Regnum ille molles inter opulentos tenet. V. 1. legebatur *κἀπὶ τοῖς ἔργοις.* Plutarch. Amat. II. p. 757. A. citat *κἀπὶ τοιούτοις ἔφυ.* Hoc Valcken. diatr. p. 7. reponendum censebat, ad vocem *τοιούτοις* adscriptum esse *ἀργοῖς*, et hinc ortam lectionem Stobaei; Pierson. contra Verisim. p. 134. *κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ* reponebat. Eodem respicit Plut. p. 760. D. V. 5. in metrum peccat. Itaque Grotius edidit *ἡδυπαθὴς πέφυχ' ὅδε*, anapaesto in quartam sedem illato, Scaliger *νηπύτης πέφ. ὅδε* quod recte dubitat Pierson. l. c. an graecum non sit, Piers. *ἔχουσι δ' ἐμπέφυκεν ἡβητὴς ὅδε*, in quo non magis graecum est *ἔχοντες* pro *οἱ ἔχοντες.* Valck. l. c. *ἐν τοῖς δ' ἔχουσ' ἔφηβος ἐμπέφυχ' ὅδε*, quasi *ἔφηβος* unquam sit *vigens*; Heath. *ηγέτης πέφ. ὅ.* Musgrav. infelicissima coniectura *ἀμβάτης*, *insessor*, quia *ἐπιβαίνειν* a Plutarcho et Libanio de iis usurpetur, qui impotentem dominationem exercent, et vertit: *at ille contra divitibus inequitare solet.* Poterat etiam Ciceronis loco uti Verr. 4, 20, 43. *iactabit se et in his equitabit equuleis.* Gaisford. *ἐν τοῖς δ' ἔχουσι χρήματ' ἐμπέφυχ' ὅδε*; tandem Iacobs. lect. Stob. p. 11. *ἐν τοῖς δ' ἔχουσι θὴρ ἴτης πέφυχ' ὅδε*, *in opulentiorum rebus haec*

bestia habitat et inhaeret, locutionem ibid. docte illustrans. Ne hoc quidem placet, nec tamen, quid scribendum sit, invenio. Boissonad. scripturam ἐν τοῖς δ' ἔχουσι πέφυκεν ἡβητὴς ὅδε lubens praetermitto.

IX. (VII.) Stob. tit. 75. p. 452. Gesn. 77. p. 331. Grot. et Gaisf.

Γυνὴ γὰρ ἐξελθοῦσα πατρῴων δόμων
οὐ τῶν τεκόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τοῦ λέχους·
τὸ δ' ἄρσεν ἕστηκ' ἐν δόμοις ἀεὶ γένος
θεῶν πατρῴων καὶ τάφων τιμάορον.

Mulier paternis exiens penatibus Non iam parentum est propria, cum ducta est viro. At stirps virilis in domo semper manet, Et ius sepulchrûm servat et avitos deos. Duo priores versus Stob. affert etiam tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 308. Grot. ubi γυνὴ μέν habet, altero loco γυνὴ γάρ. V. 4. legebatur τιμᾷ ὅρον, quod post Vales. ad Harpocr. p. 33. emendavit Stanlei. ad Aesch. Choeph. 141. Vocem illustrat Valcken. diatr. p. 7 sq. Legitimos familiarum ritus et deorum manium iura perpetua natorum successione servari solita hinc etiam ostendit Lobeck. diss. I. de Tritopatribus in Seebodii Misc. crit. I. p. 522.

X. (VIII.) Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 309. Grot. et Gaisf.

Ἦν γάρ τις αἶνος, ὡς γυναιξὶ μὲν τέχναι
μέλουσι, λόγχῃ δ' ἄνδρες εὐστοχώτεροι.
εἰ γὰρ δόλοισιν ἦν τὸ νικητήριον,
ἡμεῖς ἂν ἀνδρῶν εἴχομεν τυραννίδα.

Ita fama perhibet, foeminas astu magis Pollere, ferri laude potiore viros. Nam si daretur fraudibus victoria, Virile nostras iret in leges genus. V. 2. μέλουσι Heath. pro μέλλουσι, et sic Paris. B.

XI. (IX.) Stob. ibid.

Συμμαρτυρῶ σοι· πανταχοῦ λελείμμεθα
πᾶσαι γυναῖκες ἀρσένων ἀεὶ δίχα.

Tecum fatebor: nil nisi spolium sumus Miserae mulieres, ni virûm virtus iuvet.

XII. (XII.) Stob. tit. 95. p. 519. Gesn. 97. p. 391. Grot. et Gaisf.

Φιλοῦσι γάρ τοι τῶν μὲν ὀλβίων βροτοὶ
σοφοὺς τίθεσθαι τοὺς λόγους, ὅταν δέ τις
λεπτῶν ἀπ' οἴκων εὖ λέγῃ πένης ἀνὴρ,
γελᾶν. ἐγὼ δὲ πολλάκις σοφωτέρους
πένητας ἄνδρας εἰσορῶ τῶν πλουσίων,
καὶ θεοῖσι μικρὰ χειρὶ θύοντας τέλη
τῶν βουθυτούντων ὄντας εὐσεβεστέρους.

Plerique plenum iudicant sapientia Quidquid profantur divites; si quid loqui Vir pauper audet gente proletaria, Rident: ego autem pauperes locupletibus Plerumque sapere rectius re comperi, Illisque salsa qui deos placant mola Minus pios hos esse qui mactant bovem. V. 2. legebatur σοφ. ἡγεῖσθαι. Grotius edidit καλῆσαι, quod ne graecum quidem est pro καλέσαι. Valcken. diatr. p. 8. τίθεσθαι, *putare, reputare.* V. 6. 7. Athenaeus citat II. p. 40. C. τέλη explicans θυσίας, unde θεοῖσι scripserunt Theod. Canter. V. L. II, 5. et Grot. pro θεοῖς, μικρά Grotius pro μικρᾷ, et sic Paris. A. Verba θεοῖσι μικρὰ χειρὶ θύοντας τέλη ex Athen. repetit Eustath. ad Il. μ'. p. 892, 39.

Praeterea hos versus ex Euripidis Danae affert Stob. tit. 74. p. 321. Grot. — nam in Trincav. et Gesner. deest locus — qui tit. 71. p. 433. Gesn. 73. p. 311. Grot. Alexidi tribuuntur

Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος οὔτε χρήματα,
οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνή.

quod est fragm. XIII. apud Musgrav.

XIII. (Belleroph. XV.) Athen. IV. p. 159. B. C. Stob. tit. 89. p. 501. Gesn. 91. p. 367. Grot. et Gaisf. Maxim. (in Gesn. ed. Stob. ap. Wechel. 1581.) p. 759.

Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς,
ὡς οὔτε μήτηρ ἡδονὰς τοιάσδ' ἔχει,
οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατὴρ,
οἵας σὺ χοἰ σὲ δώμασιν κεκτημένοι.
εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

Primum versum citat etiam Sext. Empir. adv. Gramm. XI, 122. p. 713. Lucian. Gall. T. I. p. 153. (T. VI. p. 311. Bip.) quatuor priores Sext. Emp. ib. I, 279. p. 277. Athenag. apol. p. 117. = 33. ed. Colon. - - E Bellerophonte

bestia habitat et inhaeret, locutionem ibid. docte illustrans. Ne hoc quidem placet, nec tamen, quid scribendum sit, invenio. Boissonad. scripturam *ἐν τοῖς δ' ἔχουσι πέφυκεν ἡβητὴς ὅδε* lubens praetermitto.

IX. (VII.) Stob. tit. 75. p. 452. Gesn. 77. p. 331. Grot. et Gaisf.

Γυνὴ γὰρ ἐξελθοῦσα πατρῴων δόμων
οὐ τῶν τεκόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τοῦ λέχους·
τὸ δ' ἄρσεν ἕστηκ' ἐν δόμοις ἀεὶ γένος
θεῶν πατρῴων καὶ τάφων τιμάορον.

Mulier paternis exiens penatibus Non iam parentum est propria, cum ducta est viro. At stirps virilis in domo semper manet, Et ius sepulchrûm servat et avitos deos. Duo priores versus Stob. affert etiam tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 308. Grot. ubi *γυνὴ μέν* habet, altero loco *γυνὴ γάρ*. V. 4. legebatur *τιμᾷ ὅρον*, quod post Vales. ad Harpocr. p. 33. emendavit Stanlei. ad Aesch. Choeph. 141. Vocem illustrat Valcken. diatr. p. 7 sq. Legitimos familiarum ritus et deorum manium iura perpetua natorum successione servari solita hinc etiam ostendit Lobeck. diss. I. de Tritopatribus in Seebodii Misc. crit. I. p. 522.

X. (VIII.) Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 309. Grot. et Gaisf.

Ἦν γάρ τις αἶνος, ὡς γυναιξὶ μὲν τέχναι
μέλουσι, λόγχῃ δ' ἄνδρες εὐστοχώτεροι.
εἰ γὰρ δόλοισιν ἦν τὸ νικητήριον,
ἡμεῖς ἂν ἀνδρῶν εἴχομεν τυραννίδα.

Ita fama perhibet, foeminas astu magis Pollere, ferri laude potiore viros. Nam si daretur fraudibus victoria, Virile nostras iret in leges genus. V. 2. *μέλουσι* Heath. pro *μέλλουσι*, et sic Paris. B.

XI. (IX.) Stob. ibid.

Συμμαρτυρῶ σοι· πανταχοῦ λελείμμεθα
πᾶσαι γυναῖκες ἀρσένων ἀεὶ δίχα.

Tecum fatebor: nil nisi spolium sumus Miserae mulieres, ni virûm virtus iuvet.

XII. (XII.) Stob. tit. 95. p. 519. Gesn. 97. p. 391. Grot. et Gaisf.

Φιλοῦσι γάρ τοι τῶν μὲν ὀλβίων βροτοὶ
σοφοὺς τίθεσθαι τοὺς λόγους, ὅταν δέ τις
λεπτῶν ἀπ' οἴκων εὖ λέγῃ πένης ἀνὴρ,
γελᾶν. ἐγὼ δὲ πολλάκις σοφωτέρους
πένητας ἄνδρας εἰσορῶ τῶν πλουσίων,
καὶ θεοῖσι μικρὰ χειρὶ θύοντας τέλη
τῶν βουθυτούντων ὄντας εὐσεβεστέρους.

Plerique plenum iudicant sapientia Quidquid profantur divites; si quid loqui Vir pauper audet gente proletaria, Rident: ego autem pauperes locupletibus Plerumque sapere rectius re comperi, Illisque salsa qui deos placant mola Minus pios hos esse qui mactant bovem. V. 2. legebatur *σοφ. ἡγεῖσθαι.* Grotius edidit *καλῆσαι*, quod ne graecum quidem est pro *καλέσαι.* Valcken. diatr. p. 8. *τίθεσθαι, putare, reputare.* V. 6. 7. Athenaeus citat II. p. 40. C. *τέλη* explicans *θυσίας*, unde *θεοῖσι* scripserunt Theod. Canter. V. L. II, 5. et Grot. pro *θεοῖς*, *μικρά* Grotius pro *μικρᾷ*, et sic Paris. A. Verba *θεοῖσι μικρὰ χειρὶ θύοντας τέλη* ex Athen. repetit Eustath. ad Il. *μ'*. p. 892, 39.

Praeterea hos versus ex Euripidis Danae affert Stob. tit. 74. p. 321. Grot. — nam in Trincav. et Gesner. deest locus — qui tit. 71. p. 433. Gesn. 73. p. 311. Grot. Alexidi tribuuntur

Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος οὔτε χρήματα,
οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνή.

quod est fragm. XIII. apud Musgrav.

XIII. (Belleroph. XV.) Athen. IV. p. 159. B. C. Stob. tit. 89. p. 501. Gesn. 91. p. 367. Grot. et Gaisf. Maxim. (in Gesn. ed. Stob. ap. Wechel. 1581.) p. 759.

Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς,
ὡς οὔτε μήτηρ ἡδονὰς τοιάσδ' ἔχει,
οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατὴρ,
οἵας σὺ χοἰ σὲ δώμασιν κεκτημένοι.
εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

Primum versum citat etiam Sext. Empir. adv. Gramm. XI, 122. p. 713. Lucian. Gall. T. I. p. 153. (T. VI. p. 311. Bip.) quatuor priores Sext. Emp. ib. I, 279. p. 277. Athenag. apol. p. 117. = 33. ed. Colon. - - E Bellerophonte

petitos esse Seneca indicavit ep. 115. loco supra p. 104. adscripto, qui ita vertit:

Pecunia ingens generis humani bonum,
Cui non voluptas matris aut blandae potest
Par esse prolis, non sacer meritis parens.
Tum dulce si quid Veneris in vultu micat,
Merito illa amores coelitum atque hominum movet.

Vid. Valck. diatr. p. 165. C. Hinc Grotius lemma addidit *Euripides Bellerophonte.* nam in Trinc. et Gesn. deest lemma. At apud Maximum e Danae petiti dicuntur, et sic etiam Cod. MS. Stob. quem Valcken. commemorat in nota Mpta, Vossianus, puto, *Εὐριπίδης Δανάῃ*, et Cod. Paris. A. apud Gaisf. De Seneca dubitari potest: nam nec quisquam antiquorum praeter illum de Bell. avaritia quidquam commemoravit, et quod ille in Bellerophonte docenda factum scribit, id Plutarch. T. II. p. 17. E. in Ixione locum habuisse narrat. Fieri autem poterat, ut et quod de Ixione lectum vel auditum meminerat, id errore abreptus ad Bellerophontem transferret, sicut Consol. ad Helv. 13. Aristidem pro Phocione posuit, de benef. III, 6. Macedonas pro Persis, et locum Danaes tanquam e Bellerophonte sumtum laudaret. Itaque rectius hic locus ad Danaen referatur. V. 1. Athenag. *ὦ χρυσὲ, ἀξίωμα* et pro *βροτοῖς* Lucian. *κτέρας*. V. 2. Stob. *οὐδέ* et *τοίας*, sed ibi etiam Codd. A. B. *τοιάσδ'*. V. 3. *ἐν δόμοισιν* pro *ἀνθρώποισιν* Athen. V. 4. legitur apud Athen. et Sextum Emp. deest apud Stob. et Senec. unde eum subdititium habebat Grotius, defendit Heath. V. 6. Athen. *ἔχειν* pro *τρέφειν*. Propter *τρέφειν* P. Leopard. Emend. III, 2. pro *movet* apud Senecam mavult *fovet.*

XIV. (falso cit. V. p. 593. ed. Oxon. p. 479. ed. Lips.) Stob. Grot. tit. 91. p. 371. 92. p. 375. Gaisf. tit. 92. 6. (Apud Gesn. tit. 90. p. 505. primus tantum versus legitur, additis *καὶ τὰ λοιπά.*)

Ἄρ' οἶσθ', ὅθ' οὕνεχ' οἱ μὲν εὐγενεῖς βροτῶν
πένητες ὄντες οὐδὲν ἐμφαίνουσ' ἔτι,
οἳ δ' οὐδὲν ἦσαν πρόσθεν, ὄλβιοι δὲ νῦν,
δόξαν φέρονται τοῦ νομίσματος χάριν,
καὶ συμπλέκοντες σπέρμα καὶ γάμους τέκνων;
δοῦναι δὲ μᾶλλον πλουσίῳ πᾶς τις κακῷ

πρόθυμός ἐστιν, ἢ πένητι κἀγαθῷ,
κακὸς δ' ὁ μὴ 'χων, οἱ δ' ἔχοντες ὄλβιοι.

At nonne cernis inclita stirpe editos, Si pauperescunt, claritatem amittere, At ante viles, rebus augescentibus, Opulentitate comparare gloriam Per liberûm coniugia et innexas domos? Deinde cuncti non probis, sed ditibus Donare malunt, quam probis et egentibus. Dites beati, pauperum infelix genus. In Grot. ed. lemma est: *Eurip. Hecuba:* sed p. 374. Valcken. iam sua manu correxit: *Danae MS. A.* Cf. Brunck. ad Eur. Hec. p. 308. Gaisf. ad Stob. tit. 92. 6. — V. 2. Codex utroque loco exhibet *ἐμφαίνουσ'*. *Brunck.* At Gaisford. qui totum loco e Paris. A. se dedisse profitetur, edidit *ἀναφαίνουσ'* Musgr. legit *ἐκφανεῖς ἔτι*, nescio qua de causa. — V. 5. Paris. priori loco *συμπλέκοντες*, sed postremae syllabae emendatio ab eadem manu superscripta *αι*. *συμπλέκοντες* tamen arripuit Musgrav. V. 8. *ὁ μὴ 'χων* scripsit iam Valcken. ad Eur. Phoen. 408.

DICTYS.

Apollodorus II, 4, 3. Perseus *παραγενόμενος εἰς Σέριφον καὶ καταλαβὼν προσπεφευγυῖαν τοῖς βωμοῖς μετὰ τοῦ Δίκτυος τὴν μητέρα διὰ τὴν Πολυδέκτου βίαν* (is enim *Δανάης ἐρασθεὶς καὶ, ἠνδρωμένου Περσέως, οὐ δυνάμενος αὐτῇ συνελθεῖν - - Περσεῖ ἐπέταξε τῆς Γοργόνος κομίζειν τὴν κεφαλήν* ibid. 2.) *εἰσελθὼν εἰς τὸν βασιλέα, συγκαλέσαντος τοῦ Πολυδέκτου τοὺς φίλους, ἀπεστραμμένος τὴν κεφαλὴν Γοργόνος ἔδειξε· τῶν δὲ ἰδόντων ὁποῖον ἕκαστος ἔτυχε σχῆμα ἔχων ἀπελιθώθη. Καταστήσας δὲ τῆς Σερίφου Δίκτυν βασιλέα κ. τ. λ.* Hoc fabulae Euripideae argumentum fuisse suspicor ob fragm. I. in eo enim Dictys, teste Plutarcho, Danaen filii Persei mortem deflentem exemplo aliorum, qui non minus graves molestias perpessi sint, consolatur, Itaque nuntiata haud dubie erat, vel credebatur certe, mors Persei, haud dubie Polydecto

auctore, qui ita se Danae potiturum esse sperabat, ut in Hercule furente Lycus Herculem mortuum esse vel simulans vel credens vim parat. Hinc sententiae complures de vi amoris fr. VI. quae Polydectis, amore Danaes capti, personae congruunt; cui alius, Dictys, opinor, honestum amorem hominum proborum opponit. Insunt tamen nonnulla, quae ab aliis non narrantur, quaeque, quomodo ab Euripide administrata sint, incertum est, ut quod fr. IX. significatur, aliquem liberos habentem novum tamen coniugium, e quo novi liberi gignerentur, quaesivisse; obscurum est etiam fr. V. Cur vero Polydecten vim Danaae afferentem et culpam sibi contrahentem facere non licuerit Euripidi, quia tragoediarum eius vis ac natura genus vindictae respueret, quod Perseus in lapides conversis Polydecte eiusque amicis exegerit, de quo Welckerus disputat de trilog. Aesch. p. 389. mihi quidem non liquet.

I. (XIV.) Plutarch. consol. ad Apollon. Opp. T. II. p. 106. *Ὁ δὲ παραμυθούμενος τὴν Δανάην δυσπενθοῦσαν Δίκτυς φησί·*

Δοκεῖς τὸν ᾅδην σῶν τι φροντίζειν γόων
καὶ παῖδ᾽ ἀνήσειν τὸν σὸν, εἰ θέλοις στένειν;
παῦσαι· βλέπουσα δ᾽ εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ
ῥᾴων γένοι᾽ ἂν, εἰ λογίζεσθαι θέλοις,
ὅσοι τε δεσμοῖς ἐκμεμόχθηνται βροτῶν,
ὅσοι τε γηράσκουσιν ὀρφανοὶ τέκνων,
τούς τ᾽ ἐκ μεγίστης ὀλβίας τυραννίδος
τὸ μηδὲν ὄντας· ταῦτά σε σκοπεῖν χρεών.

κελεύει γὰρ αὐτὴν ἐνθυμεῖσθαι τὰ τῶν ἴσα καὶ μείζω δυστυχούντων, ὡς ἐσομένην ἐλαφροτέραν. Grotius in Excerptis p. 381. ad Danaen retulit et vertit: *Orcumne credis fletibus flecti tuis Et redditurum, si gemas, natum tibi? Iam parce, quaeso; quod tuum est, melius feres Aliena spectans ad mala et tecum putans, Quot sint acerba quos coërcent vincula, Qui consenescunt liberûm exsorti domo, Qui devoluti regio de culmine Nil sunt; iuvabit ista te animadvertere.* V. 2. Musgrav. θέλεις. V. 4. Grotius ῥᾷον φέροις ἄν. male. vid. Bentlei. ep. ad Mill. p. 464. Wyttenb. ad Plutarch. p. 718. V. 5. Grotius scripsit ἐμμεμόχθηνται, quod recepit Barnes. reiiciens Bentlei. l. c. scriptum oportuisse dicit ἐμμεμόχλευνται vel ὅσοι τε δεσμοῖσι μεμόχλευνται βρ. Recte vulgatam defendit Wyttenb. l. c. et Philomath. II. p. 20. vertens *in vinculis defatigati, confecti, consumti contabuerunt.* V. 7. Valcken. in marg. ed. Barnes. adscripsit: f. ὀλβίους. Elmslei. ad Heracl. 168. τούς τ᾽ ἐκ μέγιστον ὀλβίας τυραννίδος. Me quidem duplex adiectivum uni substantivo iunctum non offendit.

Eiusdem Dictyis ad Danaen verba esse videntur illa:

II. (II.) Stob. tit. 13. p. 145. Gesn. p. 83. Grot.

Θάρσει· τό τοι δίκαιον ἰσχύει μέγα.

Confide; robur grande iustitia obtinet.

III. (XV.) Schol. Soph. Ai. 787. *Τί μ᾽ αὖ τάλαιναν. πρὸς τὸ Εὐριπίδου ἐν Δίκτυϊ·*

τί μ᾽ ἄρτι πημάτων λελησμένην
ὀρθοῖς;

IV. (VIII.) Stob. tit. 81. p. 474. Gesn. 83. p. 347. Grot. et Gaisf.

Εἷς γάρ τις ἐστὶ κοινὸς ἀνθρώποις νόμος,
καὶ θεοῖσι τοῦτο δόξαν, ὡς σαφῶς λέγω,
θηρσίν τε πᾶσι, τέκνα τίκτουσιν φιλεῖν·
τὰ δ᾽ ἄλλα χωρὶς χρώμεθ᾽ ἀλλήλων νόμοις.

Communis haec lex stirpis est mortalium, Trahens et ipsos in sui assensum deos Ferasque, amare quidquid est ex se satum; In rebus aliis iure non uno utimur. Iungenda sunt: κοινός ἐστιν ἀνθρώποις νόμος θηρσίν τε πᾶσι, ita ut verba καὶ θεοῖσι — λέγω parenthesin constituant, *quum etiam diis idem videatur.* τίκτουσιν dictum est, non τίκτοντας, quia hoc refertur ad ἀνθρώποις θηρσίν τε. Videntur esse Danaes verba. V. 2. ὡς σαφῶς λέγω est e Grotii emendatione pro ὃ σαφῶς λ.

V. (XVI.) Stob. tit. 50. p. 357. Gesn. 52. p. 201. Grot. et Gaisf.

Νεός, πόνοις δέ γ᾽ οὐκ ἀγύμναστος φρένας.

Juvenis, sed animo ad laborem exercito. In Trincav. et Gesn. deest lemma, sed ad Dictyem refertur in Paris. A. quem secutus est Grotius. Sermo esse videtur de Perseo. Pro πόνοις δέ γ᾽ Musgrav. ed. πόνοισι δ᾽ quod

Valcken. etiam margini Stobaei Grot. allevit. Nihil opus: vid. Porson. ad Eurip. Or. 1234. Med. 814. Neque tamen *δέ γε* ibi tantum locum habet, ubi secunda persona loqui incipit, sed omnibus locis, quibus, quae praecedunt, augentur.

VI. (VI.) Stob. tit. 62. p. 399. Gesn. 64. p. 261. Grot. et Gaisf.

Κύπρις γὰρ οὐδὲ νουθετουμένη χαλᾷ,
ἄν τ' αὖ βιάζῃ, μᾶλλον ἐντείνειν φιλεῖ,
κἄπειτα τίκτει πόλεμον· εἰς δ' ἀνάστασιν
δόμων περαίνει πολλάκις τὰ τοιάδε.

Nihil remittit, multa si moneas, Venus; Quod si pares vim, tendit hoc contra magis, Deinde bellum parit, in excidia urbium Et vastitates haec solent prorumpere. Duos priores versus citat etiam Galen. de Hippocr. et Plat. dogm. IV. p. 282, 45. ed. Foesii (Vol. V. p. 411. ed. Kühn.) ubi pro *οὐδέ* scriptum est *οὐδέν*, duplicata littera *ν*, quae statim sequitur et v. 2. *ἄν γάρ βιάζῃ*. Loqui videtur Polydectes, vehementiam sui erga Danaen amoris testificans, et fratris admonitiones (hinc *νουθετουμένη* v. 1.) repellens. De sententia vid. Gatak. advers. misc. p. 524. Valcken. ad Hippol. 444.

VII. (VII.) Stob. tit. 81. p. 474. Gesn. 83. p. 347. Grot. et Gaisf.

Πατέρα τε παισὶν ἡδέως συνεκφέρειν
φίλους ἔρωτας ἐκβαλόντ' αὐθαδίαν,
παῖδάς τε πατρί· καὶ γὰρ οὐκ αὐθαίρετοι
βροτοῖς ἔρωτες, οὐδ' ἑκουσία νόσος.
σκαιόν τι δὴ τὸ χρῆμα γίγνεσθαι φιλεῖ,
θεῶν ἀνάγκας ὅστις ἰᾶσθαι θέλει.

Morem remota gerere contumacia Amore capto filio debet pater, Natus parenti: non enim est hominum in manu Amor, nec illud spontis est nostrae malum. Audacia est insana, velle avertere Necessitates numine immissas deûm. Eadem sententia est in Hippol. 464. ubi vid. Valcken. Videntur haec etiam esse Polydectis verba.

VIII. (I.) Stob. eclog. phys. c. 12. p. 149. 151. Grot. T. I. p. 272. Heer.

Φίλος γὰρ ἦν μοι· καί μ' ἔρως ἕλοι ποτὲ
οὐκ εἰς τὸ μωρόν, οὐδέ μ' εἰς Κύπριν τρέπων.
ἀλλ' ἔστι δή τις ἄλλος ἐν βροτοῖς ἔρως,
ψυχῆς δικαίας σώφρονός τε κἀγαθῆς.
καὶ χρῆν δὲ τοῖς βροτοῖσι τόνδ' εἶναι νόμον,
τῶν εὐσεβούντων οἵτινες γε σώφρονες
ἐρᾶν, Κύπριν δὲ τὴν Διὸς χαίρειν ἐᾶν.

Amasse ego illum fateor; ille autem fuit Non stulta suadens, veneris aut illex amor. Nam datus et alius est amor mortalibus Iusti piique sobriique pectoris. Utinamque lex haec gentis humanae foret, ut amare sanctis moribus spectabiles Fas esset, omnis sed fugaretur Venus. V. 3. 4. laudat etiam Plutarch. T. II. p. 11. E. et ex Euripidis Theseo Stob. tit. 5. p. 63. Gesn. p. 37. Grot. ubi locus deest in Paris. A. V. 2. pro *τρέπων* malit *τρέποι*. Videntur esse verba Dictyis, Polydectem coërcere cupientis.

IX. (IX.) Stob. ibid. p. 349. Grot.

Ὄντων δὲ παίδων καὶ πεφυκότος γένους,
καινοὺς φυτεῦσαι παῖδας ἐν δόμοις θέλεις,
ἔχθραν μεγίστην σοῖσι συμβάλλων τέκνοις.

Quum sit tibi stirps, quum genus vivat tuum, Nova paras augere progenie domum; Hostilitatem mutuam proli seris. Supra voc. *πεφυκότος* Valck. in ed. Barn. adscripsit: an *πεπηγότος*. Num hac Polydecti a Dictye dicta sint, dubito, quum illum liberos iam habuisse aliunde non constet.

X. Stob. ibid. p. 347. Grot.

Ἐγὼ νομίζω πατρὶ φίλτατον τέκνον,
παισίν τε τοὺς τεκόντας, οὐδὲ συμμάχους
ἄλλους γενέσθαι φήμ' ἂν ἐνδικωτέρους.

Carissimum esse liberos patri puto, Natis parentem; nec societas firmior Datur inveniri, nec fides antiquior. In Paris. A. lemma est *ἐν τῷ αὐτῷ* i. e. *ἐν τῷ Δίκτυϊ*, ut ad fr. IX.

XI. (X.) Stob. tit. 84. p. 492. Gesn. 86. p. 351. Grot. et Gaisf.

Εἰς δ' εὐγένειαν ὀλίγ' ἔχω φράσαι καλά·
ὁ μὲν γὰρ ἐσθλὸς εὐγενὴς ἔμοιγ' ἀνήρ,
ὁ δ' οὐ δίκαιος, κἂν ἀμείνονος πατρὸς
Ζηνὸς πεφύκῃ, δυσγενὴς εἶναι δοκεῖ·

Praeconia a me haud magna nobilitas feret; Nam bonus et aequus nobilis me iudice est; Contemtor aequi, quamlibet claro satu Ipsum Tonantem superet, est ignobilis.

XII. (XII.) Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf.

Μή μοί ποτ' εἴη χρημάτων νικωμένῳ
κακῷ γενέσθαι, μήδ' ὁμιλοίην κακοῖς.

Nunquam malus sim victus a pecunia; Sed nec malorum me illigem commercio. Hi versus apud Stob. tit. 92. p. 511. Gesn. 94. p. 381. Grot. iuncti sunt cum fr. Cresph. VIII. Sed sententiam quatuor versus non satis aptam inter se habent, ut verisimilius sit eos e diversis dramatis excerptos esse, altero autem loco lemma per incuriam omissum, quod nonnumquam factum in Stob. edd.

XIII. (IV.) Stob. tit. 37. p. 226. Gesn. 39. p. 155. Grot. et Gaisf.

Εἰ δ' ἦσθα μὴ κάκιστος, οὔποτ' ἂν πόλιν
τὴν σὴν ἀτίζων τήνδ' ἂν εὐλόγεις πάτραν.

Ni pravus esses, patriae nunquam tuae Contemtor haec externa laudares sola. Boissonadio πάτραν et πόλιν transponenda videntur.

XIV. (IV.) Stob. ibid.

Ὡς ἔν γέ μοι κρίνοιτ' ἂν οὐ καλῶς φρονεῖν,
ὅστις πατρῴας γῆς ἀτιμάζων ὅρους
ἄλλην ἐπαινεῖ καὶ τρόποισιν ἥδεται.

Nam me quidem censore non recte sapit Qui patriam collaudat alienam suae Contemtor, inque non suos mores abit. In exemplaribus Stobaei hi duo sunt diversi loci ex eadem fabula petiti; Musgrav. utrumque in unum coniunxit, ut iam antea Barnes. *ἔν γέ μοι* est *me iudice:* vid. Valck. ad Eur. Hipp. 324. Brunck. ib.

1330. quae non recordatus Heath. scribi iussit ὥς εὖ γέ μοι. Sed scribendum: ἔν γ' ἐμοί.

XV. (XI.) Stob. tit. 88. p. 500. Gesn. 90. p. 363. Grot. et Gaisf.

Φεῦ φεῦ παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει·
οὐκ ἂν γένοιτο χρηστὸς ἐκ κακοῦ πατρός.

Quam vera vetus est, proh dolor, sententia, Malo parente non seri sobolem bonam. Haec omnia inde a fr. VII. Dictyis personae bene convenire videntur; sed in Polydecten quoque omnia cadere, quae obiiciuntur, ita ut ad eum oratio converti videri potuerit, non dixerim, ut fr. VIII. XI. XII.

XVI. (XIII.) Stob. tit. 104. p. 565. Gesn. 106. p. 441 sq. Grot. et Gaisf.

Πολλοῖς παρέστην κἀφθόνησα δὴ βροτῶν
ὅστις κακοῖσιν ἐσθλὸς ὢν ὅμοιος ᾖ,
λόγων ματαίων εἰς ἅμιλλαν ἐξιών.
τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐκ ἀκουστὸν οὐδ' ἀνασχετόν,
σιγᾶν κλύοντα δεινὰ πρὸς κακιόνων.

Iam saepe vidi, saepe et indigne tuli Bonos sequentes moris exemplum mali, Sermone cum certamen irato strepit. At illud ingens visu et auditu nefas, Aliquem tacentem probra peiorum pati. φθονεῖν est idem quod νεμεσᾶν, *indigne ferre eum, qui modum egreditur*, ut Teleph. fr. XI. Musgr. Heath. duos posteriores versus non eidem personae, cui priores, tribuendos existimant. Sed opponuntur inter se qui v. 1. 2. commemorantur, et qui v. 3. 4. 5. Videntur autem haec a Polydecte pronuntiata esse.

XVII. (III.) Stob. tit. 36. p. 217. Gesn. p. 145. Grot.

Τυραννικόν τι πόλλ' ἐπίστασθαι λέγειν.

Semper loqui discupere nimis est regium. Grotius enim ἐφίεσθαι dederat pro ἐπίστασθαι, quia hoc sensum huic titulo περὶ ἀδολεσχίας minus convenientem habere videbatur. At quidni homo garrulus etiam, ὁ ἀδολέσχης, dici possit πόλλ' ἐπίστασθαι λέγειν, sicut Thersites ἔπεα φρεσὶν ᾖσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη Il. β', 213. Ver-

sus autem ille in Paris. A. ut e Dictye desumtus notatur, quique hunc sequuntur duo *Ἀνὴρ γὰρ ὅστις ἥδεται λέγων ἀεὶ, λέληθεν αὐτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρύς* e Sophoclis Alete. At in Gesneriana noster versus est Aeschyli, duo sequentes Euripidis e Dictye, et hinc Musgravius hos versus fr. XVII. posuit, quod eo magis mirum, quod alias Grotianam sequi solet, in qua tamen lemmata sunt e Paris. A. In Gesneriana confusa esse videntur lemmata, Aeschyli nomine, quod ad v. 32. adscriptum oportuerat, sumtum e Prometheo v. 329. ad v. 29. *Τυραννικόν τι* - - translato, Euripidis autem a v. 29. ad 30. 31. et omisso nomine Sophoclis.

XVIII. (V.) Stob. tit. 42. p. 276. Gesn. 44. p. 171. Grot. et Gaisf.

Μὴ νεῖκος, ὦ γεραιὲ, κοιράνοις τίθου,
σέβειν δὲ τοὺς κρατοῦντας ἀρχαῖος νόμος.

Noli tyrannis, o senex, contendere. Antiqua lex est ista, rectores cole. „Male Grotius secundum versum dat Menandro et Clericus.“ *Valck.* in nota Msta ad Eurip. Barn. Cf. Heath. V. 1. legebatur *τυράννοις*. Grotius *κοιράνοις* e Salmasii emendatione. Cf. Porson. adv. p. 153. (134. Lips.) Blomfield. ad Aesch. Prom. 994. Verba esse videntur chori Dictyn a iurgio cum Polydecte persequendo avocans. *κοιράνοις* quum dicit pro *κοιράνῳ* id est *Πολυδέκτῃ*, ut in illo *τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο* Phoen. 40. ad totum genus transfert, quod de uno rege dicere volebat. Pro *τοὺς κρατοῦντας* Boisson. *τοὺς ἄρχοντας*, nescio unde.

ERECHTHEUS.

De Erechthei historia locus classicus est Lycurgi adv. Leocrat. p. 160, 9. ed. H. Steph. (apud Reisk. T. IV, 2. p. 201. ed. Bekk. Oxon. T. III. p. 261.) *Φασὶν Εὔμολπον τὸν Ποσειδῶνος καὶ Χιόνης μετὰ Θρακῶν ἐλθεῖν τῆς χώρας ταύτης ἀμφισβητοῦντα, τυχεῖν δὲ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βασιλεύοντα Ἐρεχθέα, γυναῖκα ἔχοντα Πραξιθέαν τὴν Κηφισοῦ θυγατέρα, μεγάλου δὲ στρατοπέδου μέλλοντος αὐτοῖς εἰσβάλλειν εἰς τὴν χώραν, εἰς Δελφοὺς ἰὼν ἠρώτα τὸν θεὸν, τί ποιῶν ἂν νίκην λάβοι παρὰ τῶν πολεμίων. χρήσαντος δ' αὐτῷ τοῦ θεοῦ, τὴν θυγατέρα εἰ θύσειε πρὸ τοῦ συμβαλεῖν τὼ στρατοπέδω, κρατήσειν τῶν πολεμίων, ὁ δὲ τῷ θεῷ πειθόμενος τοῦτ' ἔπραξε καὶ τοὺς ἐπιστρατευομένους ἐκ τῆς χώρας ἐξέβαλε. διὸ καὶ δικαίως ἄν τις Εὐριπίδην ἐπαινέσειεν, ὅτι τά τε ἄλλ' ὢν ἀγαθὸς ποιητὴς καὶ τοῦτον τὸν μῦθον προείλετο ποιῆσαι, ἡγούμενος κάλλιστον ἂν γενέσθαι τοῖς πολίταις παράδειγμα τὰς ἐκείνων πράξεις, πρὸς ἃς ἀποβλέποντας καὶ θεωροῦντας συνεθίζεσθαι ταῖς ψυχαῖς τὸ τὴν πατρίδα φιλεῖν.* Cf. Heyne ad Apollod. III, 15, 4. Plutarch. parall. T. II p. 310 D. *Ἐρεχθεὺς πρὸς Εὔμολπον πολεμῶν ἔμαθε νικῆσαι, ἐὰν τὴν θυγατέρα προθύσῃ· καὶ συγκοινωνήσας τῇ γυναικὶ Πραξιθέᾳ προέθυσε τὴν παῖδα. Μέμνηται Εὐριπίδης ἐν Ἐρεχθεῖ.*

I. (XIII.) Clem. Alex. Strom. VI. p. 619. D.

- - - εὕδουσ' ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ,
πηγαῖσι δ' οὐχ ὑδραίνουσιν πόδας.

De Sellis, oraculi Dodonaei sacerdotibus, qui *ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι* vocantur Il. π', 234. haec dicta esse monuit Valcken. diatr. p. 170 sq. qui se non exputare fatetur, qua occasione in Erechtheo memorari potuerint et Selli et quae habet sequ. fr. Mihi oraculum de filia immolanda Erechtheo redditum esse Dodonae finxisse videtur Euripides et locus e prologo sumtus esse. V. 2.

Heath. scribebat *πόδας δὲ πηγαῖς οὐχ ὑδραίνουσιν* - - Valcken. *πηγαῖσι Σελλοὶ δ' οὐχ ὑγρ. π.* Musgrav. *ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ, εὕδουσι πηγαῖς δ' οὐχ ὑδρ. π.* et *πηγαῖς* habet Eustath. ad Il. π', p. 1058, 4. = 1074, 41. Erfurdt. *πηγαῖσι δ' ὕδατος οὐχ ὑγρ. π.* — Ad eumdem locum de oraculo Dodonaeo pertinere arbitror sequens fr.

II. (XVIII.) Append. Vatic. II, 67. p. 292. *Μίασμα δρυός. παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ αἰνιττόμενον τὸ Θηβαῖον παρανόμημα εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον* - - *ἠσέβησαν γὰρ εἰς τὴν ἱέρειαν εἰσβαλόντες αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Δωδώνῃ λέβητα ζέοντα ἐρωτικῶς διατεθεῖσαν εἰς ἕνα τῶν θεωρῶν.*

III. (XV.) Hesych. *Ζεῦγος τριπάρθενον. Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ.* Tres Erechthei filiae designari censeo, quamquam quatuor commemorat Lycurgus, sex Suidas v. *παρθένοι* e Phanodemo. Sed Theon schol. in Arat. 169. ubi Hyadas tres commemorari ab Euripide dixerat, paulo post *Εὐριπίδης μὲν οὖν ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας Ὑάδας φησὶ γενέσθαι τρεῖς οὔσας.*

IV. (IV.) Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 205. Grot. et Gaisf.

Οὐδεὶς στρατεύσας ἄδικα σῶς ἦλθεν πάλιν.

Sine iure bellans non redit sospes domum. Musgrav. hoc fr. cum fr. VI. coniunctum exhibuit, quippe sensu cum eo cohaerens.

V. (III.) Stob. tit. 49. p. 355. Gesn. tit. 51. p. 197. Grot. et Gaisf.

Ὀλίγους ἐπαινῶ μᾶλλον, ἢ πολλοὺς κακούς.

Imbellium agmen sperno pro paucis bonis. *Ὀλίγους* nim. *ἀγαθούς*, omisso vocabulo, quod in opposito latet.

VI. (V.) Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 205. Grot. et Gaisf.

Ὡς σὺν θεοῖσι τοὺς σοφοὺς κινεῖν δόρυ
στρατηλάτας χρή, τῶν θεῶν δὲ μὴ βίᾳ.

Volentibus dis arma sapientem decet Movere, non coeleste si imperium vetet.

VII. Stob. tit. 57. p. 378. Gesn. 59. p. 227. Grot et Gaisf.

Ναῦς ἡ μεγίστη κρεῖσσον, ἢ μικρὸν σκάφος.

Quaerenda navis magna prae tenui scapha. Omisit Musgr. sed apud Barnes. est v. 61. In ed. Gesn. et Grot. tanquam e Sophoclis Erechtheo affertur; at Trincav. *Εὐριπίδου*, Paris. A. *Εὐριπίδου Ἐρεχθέως.* Cf. Brunck. fr. Soph. p. 669. ed. min. f. 8.

VIII. Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 207. Grot.

Μισῶ δ' ὅταν τις καὶ χθονὸς στρατηλάτης
μὴ πᾶσι πάντων προσφέρῃ μειλίγματα.

Odi creatum patriae et bello ducem, Qui ferre nescit casibus solatia. Vid. ad fr. Belleroph. XXVI.

IX. (X.) Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. p. 127. Grot.

Ἐκ τῶν πόνων τοι τἀγάθ' αὔξεται βροτοῖς·
ὁ δ' ἡδὺς αἰὼν ἡ κακή τ' ἀτολμία
οὔτ' οἶκον οὔτε βίοτον οὐδὲν ὠφελεῖ.

Crescunt labore cuncta bona mortalium; At vita mollis atque iners ignavia Vitam nec hominum nec domos quidquam iuvant. Apud eumdem tit. 8. p. 97 = 53. ad Archelaum referuntur. Vid. Archel. fr. VII. ubi est *ἡ κακή τ' ἀνανδρία.* Potuerunt in utraque fabula poni, in Erechtheo inter admonitiones, quibus filii vitam regi vult moriens pater.

X. (IX.) Stob. tit. 92. p. 512. Gesn. 94. p. 383. et Gaisf.

Τὰς οὐσίας γὰρ μᾶλλον, ἢ τὰς ἁρπαγὰς,
τιμᾶν δίκαιον· οὔτε γὰρ πλοῦτος ποτὲ
βέβαιος ἄδικος — — — —

Decora res est, arte quae laudabili, Non vi, paratur; non habent solidam diu Male parta sedem.

XI. (XI.) Stob. tit. 120. p. 609. Gesn. 122. p. 499. Grot. 121. Gaisf.

ἐγὼ δὲ τοὺς καλῶς τεθνηκότας
ζῆν φημὶ μᾶλλον τοῦ βλέπειν τοὺς μὴ καλῶς.

Trincav. Gesn. *τοῦ βλάπτειν*, pro quo Gesn. in marg. Malim *βλέπειν*, quod *ἀντὶ τοῦ ζῆν* accipitur: et *βλέπειν τοὺς* MS. Colleg. Nov. apud Musgr. Paris. A. N. Voss. Arsen. *βλέποντος μὴ κ.* coni. Salmas. et rec. Grotius. At *βλέπειν* etsi saepe pro *ζῆν* ponitur, tamen num

βλέπειν καλῶς hoc sensu dici possit dubito. Nam illud eam tantum vitam significat, quae sensuum et totius corporis integritate continetur; *honeste* autem *vivere* non corporis est, sed animi. Neque tamen altera scriptura aptiorem sententiam praebet; quid enim hoc sibi vult: *qui honestam mortem oppetiverunt, eos vivere censeo potius quam vivere eos, qui non honeste vitam agunt?* Quidni simpliciter dixit ζῆν φημὶ μᾶλλον τῶν μὴ καλῶς ζώντων? An argutias captavit Euripides τοὺς ζῶντας, eos qui vere i. e. e ratione vivunt, opponens τοῖς βλέπουσιν seu iis, qui nihil nisi spiritum ducunt, edunt, bibunt, dormiunt, bestiarum, quam hominum, similiores?

XII. (XII.) Clem. Alex. Strom. VI. p. 741. ed. Paris. (621. B. Sylb.)

Αἰδοῦς δὲ καὐτὸς δυσκρίτως ἔχω πέρι·
καὶ δεῖ γὰρ αὐτῆς, κἄστιν οὖ κακὸν μέγα.

Difficile de pudore iudicium mihi est; Saepe eius opus est, est et ubi magnum malum. Sic H. Stephan. locum emendavit sched. V, 2. quum ederetur αἰδοῦς καὶ αὐτός quod ipsum retinuit Boissonad. vel αἰδοῦς δὲ αὐτός et ἔστιν οὐ. Bergl. ad Aristoph. Ran. 1481. citat αἰδοῦς γὰρ αὐτός. Cf. Valcken. ad Hippol. 385.

XIII. (VI.) Stob. tit. 53. p. 367. Gesn. 55. p. 211. Grot. et Gaisf.

Κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν
ἀράχναις, μετὰ δ' ἡσυχίας πολιῷ
γήρᾳ συνοικοίην·
ἀείδοιμι δὲ στεφάνοις κάρα
πολιὸν στεφανώσας,
Θρῄκιον πέλταν πρὸς Ἀθηνᾶς
περὶ κίοσιν ἀγκρεμάσας θαλάμοις,
δέλτων τ' ἀναπτύσσοιμι γῆρυν,
ἃν σοφοὶ κλέονται.

In Stob. Gesn. primus versus scribitur: Ἀρκείτω μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχνα. Paris. A. Arsen. ἀρκείσθω δόρυ μοι μ.
σθω
Voss. ἀρκείτω δόρυ. δόρυ addit etiam Paris. B. E Voss. et Plutarch. Nicia p. 529. A. (c. 9.) versum emendavit Valck diatr. p. 168. Pacem, sed non nisi parta de hostibus vi-

ctoria, exoptat chorus haud dubie senum, in qua armorum et telorum nullus usus est, eaque aranearum telae opplent, ut in loco Bacchylidis apud Stobaeum ibid. ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξι αἰθᾶν ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται. Plut. l. c. ἐπόθουν τὸν ἀμίαντον καὶ ἀπόλεμον βίον, ἡδέως μὲν ᾀδόντων τὰ τοιαῦτα χορῶν ἀκούοντες· Κείσθω - - V. 4. πέλταν pro πεάταν e coni. Salmasii edidit Grot. et sic Paris. B. Arsen. Vult a tecti περιστύλοις pendere scuta Thracica, spolia hostium superatorum, ut recte Heath. — V. ult. legebatur κλέωνται. κλέονται coniectura assecutus est Gaisf. De voce cf. ad Alcest. 460.

XIV. (XIX.) Etymol. M. p. 153, 31. Ἀσιάτις. Ἀσιάδος κρούματα, τῆς κιθάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης εἶπε, παρῳδῶν τὸ ἐξ Ἐρεχθέως Εὐριπίδου. ἡ τρίχορδος κιθάρα οὕτω καλεῖται. Vid. Aristoph. Thesm. 126.

XV. (XVI.) Suidas, Ἀνάστατοι, πλακούντων εἶδος. — Αἱ δὲ σελῆναι πέμματά εἰσι πλατέα κυκλοτερῆ· πέλανοι δὲ τὰ εἰς θεοὺς πέμματα. — Καὶ ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς σελήνας πελάνους εἴρηκεν Εὐριπίδης·

Καί μοι — πολὺν γὰρ πέλανον ἐκπέμπεις δόμων —
φράσον σελήνας τάσδε πυρίμου χλόης.

Eadem leguntur s. v. σελῆναι. ἐκπέμπεις h. l. est iam in edit. Basil. 1544. sed sub v. σελῆναι est ἐκπέμπει. Pro πυρίμου Toup. Em. in Suid. I. p. 53. πυρίνου, *placentas ex tritico factas*. Idem, Rogat scilicet virgo, inquit, fati sui nescia; quo iste tantus apparatus? *Dic mihi,* inquit ad patrem, *quo has placentas es missurus? Nam video te plurimas mittere.* Tum plura de σελήναις. Frustra cur haec moliri Toupium, quamquam ingeniose, dicat Musgravius, non video: quamquam potuit etiam alia persona haec interrogare.

XVI. (XVII.) Suid. v. βοῦς ἕβδομος. πέμματα κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφαοῦς σελήνης. ἐκάλουν δὲ αὐτὸν βοῦν προστιθέντες καὶ τὸ ἕβδομον, ἐπεὶ ἐπὶ ἓξ ταῖς σελήναις ἐπεθύετο οὗτος ἕβδομος. ὁμοίως δὲ αἱ σελῆναι πέμματα πλατέα κυκλοτερῆ, ἃ καὶ οὕτως ἐκάλουν. ἔστι δὲ παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ καὶ παρ' Ἀχαιῷ ἐν Ἴωνι. ut dubites, utrum τὰς σελήνας an βοῦν ἕβδομον

commemoratum esse ab Euripide dicere voluerit Suidas; alterum tamen probabilius, quia sequitur *τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀναισθήτων.*

XVII. (I.) Lycurg. l. c. *ἄξιον δὲ καὶ τῶν ἰαμβείων ἀκοῦσαι, ἃ πεποίηκε λέγουσαν τὴν μητέρα τῆς παιδός· ὄψεσθε γὰρ ἐν αὐτοῖς μεγαλοψυχίαν καὶ γενναιότητα ἀξίαν καὶ τῆς πόλεως καὶ τοῦ γενέσθαι Κηφισοῦ θυγατέρα.*

Τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται,
ἥδιστον ἐν βροτοῖσιν· οἳ δὲ δρῶσι μὲν,
*χρόνῳ δὲ δρῶσι, δυσγενέστεροι * *.*
ἐγὼ δὲ δώσω τὴν ἐμὴν παῖδα κτανεῖν·
λογίζομαι δὲ πολλά· πρῶτα μὲν πόλιν
οὐκ ἄν τιν' ἄλλην τῆσδε βελτίω λαβεῖν,
ἧ πρῶτα μὲν λεὼς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν,
αὐτόχθονες δ' ἔφυμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις,
πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι,
ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι.
ὅστις δ' ἀπ' ἄλλης πόλεος οἰκίζει πόλιν,
ἁρμὸς πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγεὶς,
λόγῳ πολίτης ἐστὶ, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
ἔπειτα τέκνα τοῦδ' ἕκατι τίκτομεν,
ὡς θεῶν τε βωμοὺς πατρίδα τε ῥυώμεθα.
πόλεως δ' ἁπάσης τοὔνομ' ἕν, πολλοὶ δέ νιν
ναίουσι· τούτους πῶς διαφθεῖραί με δεῖ,
ἐξὸν πρὸ πάντων μίαν ὕπερ δοῦναι θανεῖν;
εἴπερ γὰρ ἀριθμὸν οἶδα καὶ τοὐλάσσονος
τὸ μεῖζον, οὑμὸς οἶκος οὐ πλεῖον σθένει
πταίσας ἁπάσης πόλεος, οὐδ' ἴσον φέρει.
εἰ δ' ἦν ἐν οἴκοις ἀντὶ θηλέων στάχυς
ἄρσην, πόλιν δὲ πολεμία κατεῖχε φλὸξ,
οὐκ ἄν νιν ἐξέπεμπον εἰς μάχην δορὸς
θάνατον προταρβοῦσ'; ἀλλ' ἐμοί γ' εἴη τέκνα,
ἃ καὶ μάχοιτο καὶ μετ' ἀνδράσιν πρέποι,
μὴ σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα.
τὰ μητέρων δὲ δάκρυ' ὅταν πέμπῃ τέκνα,
πολλοὺς ἐθήλυν' εἰς μάχην ὁρμωμένους.
μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ
ζῆν παῖδας εἵλοντο καὶ παρήνεσαν κακά.
καὶ μὴν θανόντες γ' ἐν μάχῃ πολλῶν μέτα
τύμβον τε κοινὸν ἔλαχον εὔκλειάν τ' ἴσην.
τἠμῇ δὲ παιδὶ στέφανος εἷς μιᾷ μόνῃ

πόλεως θανούσῃ τῆσδ' ὕπερ δοθήσεται,
καὶ τὴν τεκοῦσαν καί σε δύο θ' ὁμοσπόρω
σώσει· τί τούτων οὐχὶ δέξασθαι καλόν;
*τὴν οὐκ ἐμὴν *, πλὴν φύσει, δώσω κόρην*
θῦσαι πρὸ γαίας· εἰ γὰρ αἱρεθήσεται
πόλις, τί παίδων τῶν ἐμῶν μέτεστί μοι;
οὐκοῦν ἅπαντα γοῦν ἐμοὶ σωθήσεται·
ἄρξουσιν ἄλλοι· τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν.
ἐκεῖνο δ', οὗ τὸ πλεῖστον ἐν κοινῷ μέρος,
οὐκ ἔσθ', ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἄτερ
προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ.
οὐδ' ἀντ' ἐλάας χρυσέας τε Γοργόνος
τρίαιναν ὀρθὴν στᾶσαν ἐν πόλεως βάθροις
Εὔμολπος οὐδὲ Θρᾷξ ἀναστέψει λεὼς
*στεφάνοισι, * * Παλλὰς δ' οὐδαμοῦ τιμήσεται.*
χρῆσθ', ὦ πολῖται, τοῖς ἐμοῖς λοχεύμασιν,
σώζεσθε, νικᾶτ'· ἀντὶ γὰρ ψυχῆς μιᾶς
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν.
ὦ πατρὶς, εἴθε πάντες οἳ ναίουσί σε
οὕτω φιλοῖεν, ὡς ἐγώ· καὶ ῥᾳδίως
οἰκοῖμεν ἄν σε, κοὐδὲν ἂν πάσχοις κακόν.

V. 2. *ἥδιστον.* Osann et Bekk. *ἥδιον*, e Codd. ut ait Osann. De constructione vid. Schaef. ad not. Porson. in Eur. Phoen. 519. Gramm. gr. §. 632. 6. p. 1302 sq.

V. 3. Ad explendum versum Scaliger scribebat - - *δρῶσι, πολλὰ δυσγενέστεροι*, Grotius, in Exc. p. 363. et hunc Barnes. *χρόνῳ δὲ πολλῷ δρῶσι, δυσγενέστεροι.* Taylor. Reisk. ed. *δρῶσι, πολλῷ δυσγενέστεροι*, Heinrich *δρῶσι δυσγενέστερον.* Herm. in not. Mspt. *δυσγενέστεροι φύσιν.* Possis etiam coniicere *δυσγενέστεροι μακρῷ* vel *δυσγενέστερον πέλει. δυσγενέστεροι* videtur esse e correctione H. Steph. vel Taylori; *δυσγενέστερον* revocavit Bekk. Codd. auctoritate; quod tamen vereor ne e praec. *ἥδιστον* ortum sit.

V. 7. *ἧ* est ex emend. Grotii, quam firmat Vratisl. apud Osann. Plutarch. etiam de exsil. p. 604. D. *ἧ*, non *οἱ*, ut narrat Taylor. *οἱ* tamen Scalig. et Heinr. Vulgo *ἥ*.

V. 9. Plutarch. l. c. *πεσσῶν ὁμοίως διαφορηθεῖσαι βολαῖς*, quae lectio verior videri possit, altera Lycurgi

ab explicatore orta, qui adscripserit *ἐκτισμέναι ὁμοίως πεσσοῖς*. Plutarchi lectio magis genuina etiam videbatur Valcken. ad Herod. VII, 161. (p. 580, 78.) Sed recte iam Musgravius monuit calculos seu *πεσσοὺς* non iaci, quod proprium est *τῶν κύβων*, sed promoveri, *κινεῖσθαι*; tum vix intelligas, quomodo urbs e variarum hominum undique confluentium colluvie orta *διαφορεῖσθαι* dici possit, quod potius de urbe dissipata, incolis in varia loca alia translatis, dici posse videtur. Itaque Plutarchi lectio vitiosa esse videtur, et ita a recta ratione aliena, ut ne secundae quidem recensioni adscribi possit. Quae vero ad secundas librorum editiones probandas e varietate lectionis argumenta petuntur, ea mihi quidem infirmissima esse videntur. vid. ad Med. T. VI. p. 423. Si autem Lycurgi lectio vera est, ita iungenda sunt verba: *ἐκτισμέναι διαφοραῖς ὁμοίαις πεσσῶν διαφοραῖς*. at quid est *διαφοραῖς κτίζεσθαι*? Lenior fit structura, si e Plutarcho legamus *ὁμοίως*, ut edid. Taylor Reisk. Musgr. Heinr.

V. 10. *εἰσαγώγιμοι* Vratisl. apud Osann. et Bekk. Idem supra scriptum habet Burnei. pro *εἰσαγώγιμαι*. Plutarch. *ἐξαγώγιμοι*. Cives talium urbium comparantur cum mercibus aliunde importatis.

V. 11. *πόλεος* Grot. pro *πόλεως*. *οἰκίζῃ* ed. Musgrav. sine idonea causa.

V. 13. Pro *πολίτης* Reisk. *πολίστης*, quod novum et factum vocabulum videbatur, donec idem legi in Angl. A. B. ab Osanno edocti sumus. At quidni is, qui ex alia urbe profectus urbem condit, non re ipsa eius *conditor* appellari possit, ut *κτίσται* vocantur, qui coloniam aliquo deduxerunt? *πολίτου* nomine is minus dignus est, quippe non in eadem urbe natus. Accentus etiam indicare videtur *πολίστης* vitiose scriptum esse pro *πολιστής*: ut enim *οἰκιστής*, sic *πολιστής* scribi debuit. Similiter qui Lysiae p. 872. ed. Reisk. vocantur *φύσει μὲν πολῖται, γνώμῃ δὲ χρώμενοι, ὡς πᾶσα γῆ πατρὶς αὐτοῖς ἐστιν* vocari etiam possint *λόγῳ μὲν πολῖται, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ*. Vss. 11. 12. 13. om. Plutarch. et pro iis quinque alios habet, qui apud Lycurg. non leguntur. Eos Musgrav. post v. 13. inseruit; ego infra exhibui. Eos ab hoc loco alienos esse indicat allocutio *γύναι*.

V. 14. Legebatur *ἔχητι*. Sed. vid. Porson. ad Eurip. Or. 26.

V. 16. Legebatur *πολ. δ' ἀπ. τοὔνομ', ἐν πολλοῖς δέ μιν νόμοισι*. Scalig. et Grot. *τοὔνομ' ἕν, πολλοῖς δ' ἐνὶ νόμοισι*. Musgr. *τοὔνομ' ἕν, πολλοὶ δέ μιν νέμουσι*. Osann e Codd. Heinr. et Bekk. *πολλοὶ δέ νιν ναίουσι*. In fine versus Boisson. *πῶς διαφθεῖραί με χρῆ* (sic).

V. 20. Legebatur *ἑνὸς οἶκος*, pro quo Taylor. *εἷς μὲν οἶκος*, quod rec. Boissonad. Reisk. *ἐμὸς οἶκος*, Bekk. coni. *ὁ ὑμός*. Vratisl. *ἑνὸς μὲν οἶκ.* anapaesto in secundum sedem illato.

V. 22. *ἀντὶ θηλέων*. Sunt *τὰ θήλεα*. Reisk. coni. *θηλειῶν* vel saltem *θηλέως* sc. *σταχύος*, aut *γόνου*, vel *σπόρου*. Hoc recepit Musgrav. *θηλέος* tamen scribendum esse monens; illud probat Hermann. in nota mspta.

V. 24. legebatur *μιν*.

V. 25. Notam interrogationis post *προταρβοῦσ'* posuit Grot. Pro *εἴη* Bekk. *ἔστι*, haud dubie e cod. mspto. unde Herm. scribendum coni. *ἔστω*. Mihi hoc optare reginam aptius videtur, quam iubere.

V. 27. *μὴ σχήματ' ἄλλως* recte Scaliger, Grotius, Taylor pro *μὴ σχήματα δ' ἄλλως*

V. 28. *ὅταν πέμπῃ*, *quum comitantur, prosequuntur*. vid. Buttmann. ad Soph. Phil. 495.

V. 31. *ζῆν παῖδας εἵλοντο, καὶ παρ.* Scalig. et Grot. *εἷλον*. Reisk. *ζ. παῖδας ἑλόμεναι παρήν*. et sic Boissonad. Heinr. om. *ζῆν, εἵλοντο παῖδας καὶ παρήν*. Schaef. ad Lamb. Bos. p. 739. - - *εἵλοντ' ἠδὲ κακὰ παρήν*. Herm. de ell. et pleon. p. 144. *ζ. π. εἵλονθ' ὅτι παρήν*. in not. mspta. *ζ. π. εἵλονθ', αἵ παρήν*. Mihi in mentem venit, *εἵλοντ', ἢ παρ.*

V. 34. Sic eleganter Tyrwhitt. (apud Schaef. melet. cr. p. 19.) quod recepit etiam Heinrich. pro *στέφ. ἡ μία μόνη Π. θανοῦσα τῆσδ' ὕ. δ.* in qua scriptura altera vocis *μία* syllaba contra morem producitur. Ex Tyrwh. em. et *τύμβος κοινός* ac *στέφανος εἷς* aptius sibi in oppositione respondent, nec *θανοῦσα δοθήσεται* contra leges linguae accipiendum erit pro *θανουμένη δοθήσεται*.

V. 36. *δύο θ᾽ ὁμοσπόρω* Bekk. e scriptura codd. A. B. *δύο θ᾽ ὁμοσπόρων*. Valck. ad Phoen. 1022. (cf. ad 585. Brunck. ad Aristoph. Ran. 1405.) *δύο θ᾽ ὁμοσπόρους*, probante Heath.

V. 37. *σώσει* Grot. pro *ὡς εἰ*. — *τί τούτων οὐχὶ δέξ. κ.* Eurip. Suppl. 527. *τί τούτων ἐστὶν οὐ καλῶς ἔχον;* ubi hunc locum apposuit Markl.

V. 38. *τὴν οὐκ ἐμὴν γάρ* vel *γοῦν* leg. coni. Herm. recte; in libris *γέ* deest.

V. 41. Sex codd. apud Bekk. *οὐκοῦν ἅπαντας γοῦν τ᾽ ἐμὸν σωθήσεται*. Reisk. coni. *τοὐν ἐμοί quantum in me (penes me) est*. Musgr. *Οὔκουν ἀπαντᾷ νῦν· ἐμοὶ σωθήσεται. Illud ergo in mentem mihi nunc non venit; servabitur urbs.* Heinrich. et Herm. Boissonad. Reiskii coniecturam probant, nisi quod hic etiam *οὐκ οὖν* scribit.

V. 42. *ἄρξουσιν ἄλλοι*. Sic duo codd. Bekk. pro *ἄρξουσι δ᾽ ἄλλοι*, *τήνδ᾽* tres pro *τὴν δ᾽*. Musgr. coni. *ἄρξουσί τ᾽ ἄλλοι τῇδέ γ᾽, εἰ σώσω, πόλει.* Herm. commate post *σωθήσεται* interpungit, et haec superioribus continuat sic: *ἄρξουσί τ᾽ ἄλλ᾽ οἷς τήνδ᾽ ἐγὼ σώσω πόλιν;*

V. 43. Herm. coni. *κείνων δέ γ᾽ οὔ μοι πλεῖστον ἐν κοινῷ μέρος;* Reisk. haec verba per epexegesin explicari censet illis, *προγόνων παλαιὰ θέσμια*, quo mihi quidem nihil melius in mentem venit.

V. 44 sq. Pro *ἄτερ* Valck. l. c. *ἄνευ*, quod probatum Musgr. et Dobraeo ad Aristoph. Plut. 586. recepit Heinr. Herm. citat Soph. Antig. 4. ut eum *ἐκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς* et *τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἄτερ* posita esse *ἐκ παραλλήλου*, vel, si mavis, duas constructiones coniunctas censere suspicer, et *ἄτερ ἐμῆς ψυχῆς* repetita negatione dictum esse pro *μετ᾽ ἐμῆς ψυχῆς*, *me volente*.

V. 45. Libri *θέσμιά τις ἐκβάλλει*. Scalig. et Grot. *θέσμι᾽ οὔτις ἐκβαλεῖ*. Reisk. *θέσμι᾽ ὅστις ἐκβαλεῖ*.

V. 46. *οὐδ᾽ ἀντ᾽ ἐλάας* e praeclara Dobraei l. c. coniectura pro *οὐδ᾽ ἂν τελείας* recepit Bekker, probatum etiam Hermanno et Schaefero appar. Demosth. II. p. 343. Gorgonem cum Pallade nonnunquam commutari, ut a nostro Helen. 1316. monuit Müller Prolegom. p. 310. De

ἐλάᾳ et *τριαίνῃ* in Acropoli Dobraeus consuli iubet eos quos citet Meurs. Cecrop. XVIII—XXII. in quibus est Hegesias apud Strabon. IX. p. 396. (607. Almel.) *ἔπεισι δὲ ὅ φησιν Ἡγησίας, ὁρῶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριαίνης ἔχει τι σημεῖον*, citatus a Müllero in libro de Orchomeno p. 384. not. 2.

V. 48. *ἀναστέψει* Musgrav. pro *ἀναστρέψει*. Receperunt Heinr. et Bekk.

V. 49. Legebatur *στεφάνοισιν οὐδαμοῦ τιμήσεται. Παλλὰς δ᾽* e cod. A. recepit Osann. et e cod. Crippsio - Burneiano addendum monuit Dobraeus, addidit Bekk. etiam e Laurentiano. Sententiam his verbis declaravit Dobraeus: *Nunquam committam, ut Eumolpus Athenarum tutelam Palladi Poliadi ademtam patri suo Neptuno tribuat.* Boisson. edidit *Οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως ὑμῖν ἐγὼ οὐ σώσω πόλιν.*

V. 54. Olim *ὡς ἐγώ· καί γε ῥᾳδίως*. Taylor *ὡς ἐγὼ· καὶ ῥᾳδίως*. Reisk. *ὡς ἔγωγε· ῥᾳδίως*.

Restat ut Hug. Grotii Exc. p. 382. interpretationem latinam addam. *Quum quid fit aliis corde generoso bene, Dulcissimum hoc hominibus: at qui differunt Procrastinantque merita, generosi minus. En ego meam ipsa filiam in mortem dabo Animo revolvens multa: primum urbem mea Reperire quae sit melior haud usquam licet; Cui non coactus populus alieno ex solo, Indigena sed gens; ceterae, scrupi velut, Urbes loco mutantur, ut iactus tulit, Aliaeque ab aliis sede pelluntur sua. At quisquis alio migrat et patriam fugit, Tanquam quod operi iungitur tignum malum, Verbo quidem ille est civis, at re non item. Deinde in hanc rem parere nos prolem iuvat, Ut protegamus patriam atque aras deûm. Tum civitatis nomen unum, in legibus Res posita multis: perdere has an fas mihi, Quum possit una vita pro multis dari? Si namque numeros, quidque sit plus aut minus, Percipimus animo, non malo unius domus Commune vinci, sed nec aequari potest. Quod si mihi pro stirpe foeminea mares Essent, et urbem Martis impeteret furor, Cunctarer illos mittere in pugnam, metu Abstenta mortis? talis at stirps sit mihi, Quae cernat armis, quae inter emineat viros, Non qui*

se inane praebeant spectaculum. Lamenta matrum prosequentum liberos Effeminarunt saepe pugnacem impetum. Odi sed illas, ante quae pulchro ferunt Vitam suorum, quae male hortantur suos. Quos pugna rapuit, hos solent communia Monumenta multis lausque ut ex cumulo sequi; Mea nata vero proprium accipiet decus, Quod se una tota pro urbe lustralem dabit, Matremque pariter atque germanas duas Servabit. Hic quid ergo non optabile? Dabo immolandam filiam non iam meam, Solo nisi ortu: namque si patriam capit Hostis, quid ad me pertinet proles mea? Nunc nostra habebunt se bene; hanc urbem regant Alii, salutem dum suam mihi debeat. Res, unde tantum publice orietur bonum, Animo nisi volente non fiet meo. Sic vetera nemo iura maiorum eruat, Sacram tridentem Gorgonis nec aureae, Stat urbis ipsa quae super fundamina, Eumolpus et Threïcia disiiciet manus, Attollet hostis nec coronatum caput. Cives, fruimini vos puerperio meo Et vincite et supereste; populum quominus Hunc anima redimat una, non possum pati. O patria, si te quotquot hoc habitant solum Pariter amarent ut ego, nos feliciter Ageremus et tu nulla patereris mala.

His subiungendus est locus apud Plutarch. II. p. 604. D. E. *Τίς γὰρ εἴρηκε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἐγκώμιον τοιοῦτον οἷον Εὐριπίδης;*

Ἧι πρῶτα μὲν λεὼς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν,
αὐτόχθονες δ' ἔφυμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις
πεσσῶν ὁμοίως διαφορηθεῖσαι βολαῖς
ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγώγιμοι.
Εἰ δὲ πάρεργον χρή τι κομπάσαι, γύναι,
οὐρανὸν ὑπὲρ γῆς ἔχομεν εὖ συγκεκραμένον,
ἵν' οὔτ' ἄγαν πῦρ, οὔτε χεῖμα συμπιτνεῖ.
Ἃ δ' Ἑλλὰς Ἀσία τε τρέφει κάλλιστα
τῆς γε δέλεαρ ἔχοντες συνθηρεύομεν.

Horum versuum 5-9 non potuerunt non post Lycurgi tempus demum addi, ideoque non ab ipso auctore fabulae, sed ex interpolatione histrionum, cuius generis multa exempla collegit Boeckh. in libro de Tragicis graecis, verius quam e secunda editione petiti esse videantur. V. 5. Musgr. scribendum censebat *εἰ δ' ἐς πάρεργον χρή τι κομπάσαι, φίλαι*, quod ex parte amplectitur Hermann. pro *γυναῖκες* tamen non *γύναι* legens cum Osanno sed *λόγου*. Boisson. edidit *εἰ δὴ πάρεργον*. — V. 6. Musgr. *εὖ κεκραμένον*. V. 8. 9. Valck. ad Herod. I, 142. (p. 70, 80.) em. *Ἃ δ' Ἑλλὸς Ἀσία τε κάλλιστα τρέφει, Γῆς τῆσδε δέλεαρ ἔχοντες οὐ θηρεύομεν.* qui versus revera sunt horribiles. Musgr. *ἃ δ' Ἑλλὰς Ἀσίς τ' ἐκτρέφει κάλλιστ', ἀεὶ Τῆς γῆς δέλεαρ ἔχοντες, οὐ θηρεύομεν*, Hermann. autem ad Soph. Ai. p. 629. ed. Erf. mai. *ἃ δ' Ἑλλὰς Ἀσία τ' ἐντρέφει κάλλιστα γῇ, δέλεαρ ἔχοντες οὐδὲν, οὐ θηρ.* at in not. Mpta. *πάντα συνθηρεύομεν.* Boisson. *Ἃ δ' Ἑλλὰς Ἀσία τ' ἐκτρέφει κάλλιστ' ἀεὶ, Τῆς γῆς δέλεαρ ἔχοντες, οὐ θηρεύομεν.*

XVIII. (VII.) Stob. tit. 74. p. 451. Gesn. 76. p. 331. Grot. et Gaisf.

Θετῶν δὲ παίδων ποῦ κράτος; τὰ φύντα γὰρ
κρείσσω νομίζειν τῶν δοκημάτων χρεών.

Stirpi insitivae nulla vis; praestantius Satu datum quam lege mentitum genus. *δοκήματα* sunt *οἱ δοκοῦντες*, ut *παιδεύματα οἱ παιδευθέντες*.

XIX. (VIII.) Stob. tit. 77. p. 454. Gesn. 79. p. 337. Grot. et Gaisf.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μητρὸς ἥδιον τέκνοις.
ἐρᾶτε μητρὸς παῖδες· ὡς οὐκ ἔστ' ἔρως
τοιοῦτος ἄλλος, οἷος ἡδίων ἐρᾶν.

Grotius v. ult. *οἰκείων* pro *ἡδίων*. recte; et hoc rec. Boiss. *Nil est parente carius natis sua. Amate matrem, liberi: nam dulcior Nullus suorum quam suos erga est amor.* Barnesius hoc cum fr. XX. coniunxit, et sunt haec item, ut illa, patris ad liberos verba.

XX. (II.) Stob. tit. 3. p. 36. Gesn. p. 17. Grot.

Ὀρθῶς μ' ἐπήρου, βούλομαι δέ σοι, τέκνον, —
φρονεῖς γὰρ ἤδη κἀποσῶσαι' ἂν πατρὸς
γνώμας φράσαντος, ἢν θάνω, — παραινέσαι
κειμήλι' ἐσθλὰ καὶ νέοισι χρήσιμα,
βραχεῖ δὲ μύθῳ πολλὰ συλλαβὼν ἐρῶ.
πρῶτον φρένας μὲν ἠπίους ἔχειν χρεών·
τῷ πλουσίῳ τε μὴ διδοὺς μεῖζον μέρος
ἴσον σεαυτὸν εὐσεβεῖν πᾶσιν δίδου.
δυοῖν παρόντοιν πραγμάτοιν πρὸς θάτερον
γνώμην προσάπτων τὴν ἐναντίαν μίσει.

ἀδίκως δὲ μὴ κτῶ κτήματ᾽, ἢν βούλῃ πολὺν
χρόνον μελάθροις ἐμμένειν· τὰ γὰρ κακῶς
οἴκους ἐσελθόντ᾽ οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
ἔχειν δὲ πειρῶ· τοῦτο γάρ τό τ᾽ εὐγενὲς
καὶ τοὺς γάμους δίδωσι τοὺς πρώτους ἔχειν.
ἐν τῷ πένεσθαι δ᾽ ἐστὶν ἥ τ᾽ ἀδοξία,
κἂν ᾖ σοφός τις, ἥ τ᾽ ἀτιμία βίου.
φίλους δὲ τοὺς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγοις
κέκτησο, τοὺς δὲ πρὸς χάριν σὺν ἡδονῇ
τῇ σῇ πονηροὺς κλεῖθρον εἰργέτω στέγης.
ὁμιλίας τε τὰς γεραιτέρας φίλει,
ἀκόλαστα δ᾽ ἤθη, λαμπρὰ συγγελᾶν μόνον,
μίσει· βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς κακῆς.
ἐξουσίᾳ δὲ μήποτ᾽ ἐντυχὼν, τέκνον,
αἰσχροὺς ἔρωτας δημοτῶν διωκάθειν,
ὃ καὶ σίδηρον ἀγχόνας τ᾽ ἐφέλκεται,
χρηστῶν πενήτων ἤν τις αἰσχύνῃ τέκνα.
καὶ τοὺς πονηροὺς μή ποτ᾽ αὔξειν ἐν πόλει·
κακοὶ γὰρ ἐμπλησθέντες ἢ νομίσματος,
ἢ πόλεος ἐμπεσόντες εἰς ἀρχήν τινα,
σκιρτῶσιν, ἀδόκητ᾽ εὐτυχησάντων δόμων.
ἀλλ᾽, ὦ τέκνον μοι δὸς χέρ᾽, ὡς θίγῃ πατὴρ,
καὶ χαῖρ᾽· ὑπ᾽ αἰδοῦς δ᾽ οὐ λίαν ἀσπάζομαι·
γυναικόφρων γὰρ θυμὸς ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.

Quum iusta poscas, nate, quod poscis dabo. Nam tibi dat aetas sapere, nec me mortuo Sententiarum vis paternarum excidet. Dabo igitur gemmas, quae iuventutem iuvent, Sermone quamvis multa complectens brevi. Benignus esto semper et tractabilis; Nec diviti largire plus quam pauperi, Da te fruendum pariter ex aequo omnibus. Negotiorum de duobus quae imminent, Statim alteri animum adverte, ne procrastina. Fundare si vis solia mansurae domus, Opes iniquas sperne: nam quae per nefas Trans limen intrant stare non possunt diu. Fac aliquid habeas; inde nobilitas venit Et nuptiarum copia optimatium. At pauper adsit quamlibet sapientia, Expers honoris nomen habet inglorium. Tales amicos quaere, qui verum loqui Constanter ausint; obde ferratas fores His, qui infideles gratiae se mancipant. Adsuesce senibus; utile est commercium. Brevis voluptas saepe tristitiam parit. Ad dignitatis alta vectus culmina Ne civium corporibus illudas, cave. In sese et enses acuit et laqueum vocat Quicunque honesti pauperis spurcat domum. Mandare noli non probis rempublicam: Namque impiorum natio gazam sibi Vel imperi vim nacta desultat ferox, Crevisse cernens spem supra subito lares. Et iam manum da, nate, tangendam patri, Valeque; nam te prohibet amplecti pudor: Cor quippe non muliebre sapientem decet.

Huius fragmenti versus 11. 12. 13. leguntur etiam apud Stob. tit. 92. p. 511. Gesn. = 94. p. 389. vv. 14—17. ib. tit. 89. p. 503. = 91. p. 371. v. 18. 19. 20. ib. tit. 14. p. 148. = p. 83. et apud Plut. T. II. p. 63. A. vv. 21. 22. 23. ib. tit. 114. p. 585. = 116. p. 475. vv. 24. 25. 26. 27. ib. tit. 17. p. 156. = p. 95. vv. 28. 29. 30. 31. ibid. tit. 42. p. 276. = 44. p. 171. ubique ex Euripidis Erechtheo; quod lemma toti praeponit etiam Paris. A. Verba videntur esse Erechthei e vulnere in pugna accepta morientis (vid. Paus. I, 38, 4.) ad Cecropem filium.

V. 2. *κἀποσώσαι᾽ ἂν* Porson. praef. Eur. Hec. p. XXXIII. ed. Lond. tum quia *ἂν* verbo suo statim subiungi solet et quidem cum elisione, tum quia *meminisse* multo saepius est *σώζεσθαι*, quam *σώζειν*.

V. 3. *ἢν* scripsi pro *ἂν*, e consuetudine Tragicorum.

V. 7. Sic Gesn. Grot. *μεῖζον* om. Trinc. Voss. Paris. B. quorum ille *τῷ τε μὴ διδοὺς μέρος*, hic *ποτε μὴ διδοὺς μέρος*. Musgr. e MS. Coll. Nov. Oxon. scripsit *τῷ πλουσίῳ δὲ τῷ τε μὴ διδοὺς μέρος*. Hoc si sequamur, iungenda erunt *διδοὺς μέρος ἴσον*, tum denuo *ἴσον σεαυτὸν δίδου*. quae intricata est et contorta oratio. Nostram lectionem habere videntur etiam Paris. A. et Codd. Schowii.

V. 8. *εὖ σέβειν* Scalig. quo nihil proficitur. *εὖ σέβων* Salmas. quod recepit Grotius. Valcken. in marg. ed. Barn. „an *εὐσεβῆ ᾽ν*?“ et *εὐσεβῆ* habet Paris. B. a m. sec. Si *εὐσεβεῖν* verum est, iungenda *ἴσον εὐσεβεῖν*, *parem in pietate praestanda*, quod haud scio an consuetudo Graecorum non patiatur: nam *εὐσεβεῖν σεαυτὸν δίδου* esset *venerandum te praebe*. Itaque cum Musgr. verum puto *εὐσεβῶν*. Boissonad. *κεὐσεβῆ*.

V. 10. *μίσει* in metrum peccat. Itaque Salmasius coni. *τὴν ἐναντίαν μέθες*. Grotius autem edidit *γρ. προσάπτειν*,

(e MS. recentiore, et sic Voss.) *μήδ' ἐς αὔριον μένειν.* Musgr. coni. *γν. προσάπτειν τὴν ἐναντίαν μεθείς.* Boisson. *προσάπτειν τὴν ἐν. στύγει.*

V. 11. *ἄν* pro *ἦν* Stob. tit. 92.

V. 12. *τὰ γὰρ κακῶς.* Sic Stob. tit. 92. pro eo quod hic habet Gesn. et Codd. *τὰ δ' ἀδίκως*, pro quo Grot. dedit *τὰ γὰρ ἀδίκως.* Sed *ἀδίκως* haud dubie scriptum ab eo, qui, quod antea commemoratum erat, hic etiam legi debere censeret.

V. 15. e Stob. tit. 89=91. inseruit Grot. propter *τε* praecedens. Pro *τό τ'* Cod. C. apud Schow. *ποτ'*

V. 17. Stob. tit. 3. *ἀνανδρία τε ἤ τ' ἀτιμ. β.* Nostrum e tit. cit. dedit Grot.

V. 18. 19. 20. Plutarch. haec tanquam a Merope dicta laudat. Vid. fr. Cresph. XVIII. Sunt autem eiusmodi, ut in multis etiam aliis Euripidis tragoediis locum habere potuerint. In libro de util. ex inimicis cap. non leguntur, quod Grot. falso annotavit. V. 18. Stob. tit. 14. *φίλους.* V. 18. Boisson. *φίλων δὲ τοὺς μὲν μὴ χ.*

V. 19. *σὺν ἡδονῇ τῇ σῇ*, supple *λέγοντας*, quod in *λόγοις* latet. Durius tamen hoc, et vellem liber aliquis praeberet *τῇ σῇ λαλοῦντας.* Hoc illud est quod Demaratus dicit apud Herod. 7, 101. extr. *Βασιλεῦ, πότερα ἀληθηΐῃ πρὸς σὲ χρήσομαι, ἢ ἡδονῇ;*

V. 21. 22. 23. sic leguntur tit. 116. Nam tit. 3. illa tantum ponuntur: *ὁμιλίας τε τὰς γεραιτέρους θέλε. βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς τίκτει λύπην.* Ex illo titulo locum supplevit Barnes. non praeeunte Grotio, qui *βρ. τέρψις ἡδ. λύπην τεκεῖ.* Io. Pierson. ut annotavit Valck. *τίκτει βλαβήν.* Tit. 3. scribitur etiam *τὰς γεραιτέρους*, quod defendi potest. vid. Gramm. gr. §. 117. 11. not.

V. 24. *ἐξουσίᾳ δὲ μήποτ' ἐντυχών* Stob. tit. 17. unde recepit Grotius pro *ἐξουσίαν δὲ μήποτ' εὐτυχῶν*, quod hic legebatur, et servavit Boissonad.

V. 25. *αἰσχρῶν ἔρ.* Trinc.

V. 26. *ὅ*, nimirum *τὸ αἰσχροὺς ἔρωτας δημοτῶν διωκάθειν*, sed per abundantiam aliquam explicatur verbis

χρηστῶν πενήτων ἤν τις αἰσχύνῃ τέκνα. Vid. Gramm. gr. §. 476. p. 892. Schaef. app. Demosth. IV. ad p. 779. v. 13. in quo tamen se errasse confitetur senex candidissimus Tom. V. ad p. 1277. v. 10. Mihi altero loco errasse videtur; nam Isocratei *ὃ δὲ πάντων σχετλιώτατον, ὅτι* diversa est ratio, de qua vid. Gramm. gr. p. 806.

V. 28. *αὔξειν ἐν πόλει* scribitur tit. 42. *αὐξάνειν πόλει* tit. 3. Illud recte praetulit Grotius vulgari formae.

V. 31. *ἀδόκητ'* tit. 44. et apud Plutarch. *ἀδίκως* tit. 3.

V. 33. *δ'* om. Grot. *σ'* post *λίαν* inserendum censet Heath. recte.

XXI. (XIV.) Steph. Byz. v. *Αἰθίοψ.*

Αἰθιοπίαν νιν ἐξέσωσας ἐπὶ χθόνα.

Leg. *εἰς χθόνα.* Sermo esse videtur de eo, quod Apollodorus narrat III, 15, 4. *Χιόνη δὲ Ποσειδῶνι μίγνυται. ἡ δὲ κρύφα τοῦ πατρὸς Εὔμολπον τεκοῦσα, ἵνα μὴ γένηται καταφανὴς, εἰς τὸν βυθὸν ῥίπτει τὸ παιδίον. Ποσειδῶν δὲ ἀνελόμενος εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει.* Hoc si verum est, Neptunus hic compellari putandus est, a quo, non assequor.

Ad Erechtheum Porson. advers. p. 256. (226.) refert etiam locum apud Plutarch. II. p. 809. D.

Φιλῶ τέκν', ἀλλὰ πατρίδ' ἐμὴν μᾶλλον φιλῶ.

Verba videntur esse Praxitheae.

EURYSTHEUS,

DRAMA SATYRICUM.

De argumento nihil explorati habeo. Herculis ad inferos descensum in eo tractatum esse, satis probabiliter e fr. VIII. (IX.) colligit Musgrav. Eodem pertinere videtur fr. III. Hoc si verum est, concidit Piersoni coniectura memorata ad fr. II. Fortasse in hac fabula posuit Euripides, quod narrat Apollodor. II, 5, 1. de Eurystheo: *φασὶ δὲ ὅτι δείσας καὶ πίθον αὐτῷ χαλκοῦν εἰσκρυβῆναι ὑπὸ γῆς κατεσκεύασε, καὶ πέμπων κήρυκα Κοπρέα Πέλοπος τοῦ Ἠλείου ἐπέταττε τοὺς ἄθλους.* quod Apollod. cum Tzetze Chiliad. II, 232 sqq. post leonem Nemeaeum occisum, Diodor. Sic. IV, 12. post captum aprum Erymanthium factum scribunt.

I. Pollux X, 108. *Σκεῦος δὲ μαγειρικὸν καὶ ἠθμός, Εὐριπίδου ἐν Εὐρυσθεῖ Σατυρικῷ εἰπόντος·*

— — — ἢ κυάθον, ἢ χαλκήλατον
ἠθμὸν προσίσχων τοῖσδε τοῖς ὑπωπίοις.

II. Id ib. 145. *Ὅτι δὲ καὶ τὴν σπάθην ἐπὶ τοῦ ξίφους εἰρήκασιν, εὕροις ἂν ἐν Εὐριπίδου Εὐρυσθεῖ Σατυρικῷ· Πᾶς δὲ φασγάνῳ ἐξηθέριζεν ὥστε πύρινον σπάθῃ κολούων φασγάνου μελανδέτου.* ἐξηθέριζε vox est nihili; pro qua recte e Seberi MS. Pierson. Verisim. p. 256. scripsit *ἐξεθέρισεν*, deleta voce *φασγάνῳ* quae e glossemate ad sq. *σπάθῃ φασγάνου* adscripto orta est. Priorem versum addita voce *στάχυν* explerunt Pierson. et Heath. Minus bene Toup. Emend. in Suid. T. IV. p. 391. supplebat *στρατόν*. Sic igitur legendi hi versus:

Πῶς δ' ἐξεθέρισεν, ὥστε πύρινον στάχυν
σπάθῃ κολούων φασγάνου μελανδέτου.

πῶς suspectum est; hinc Pierson. tentabat etiam: A. *Πῶς δ' ἐξεθ.* B. *ὥστε πύρ. στ.* „Roganti alicui, fortasse

Eurystheo; quomodo Hercules capita hydrae excidisset, respondet nuntius: *veluti spicam triticeam gladio nigrum manubrium habente demetens.*“ contra quod Musgrav. monet, *ἐξεθέρισεν*, vocem graphice rem depingentem interroganti atque adeo, quomodo res acta sit, ignoranti non convenire. Quidni conveniat, si nuntius antea eadem voce usus fuerat? Musgrav. edidit: *πάντας δ' ἐξεθέρισεν, ὡς στάχυν Πύρινον· σπάθῃ κολούων φασγάνου μελανδέτου.* Sed haec omnia nimis incerta sunt; potuit enim de alia etiam pugna sermo esse.

III. Erotianus v. *τέρθρον* p. 366. *Τέρθρον ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔσχατον καὶ ἐπὶ τέλει· ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ ποιεῖ τὸν Ἡρακλέα λέγοντα οὕτως·*

Πέμψεις δ' ἐς ᾅδου ζῶντα κοὐ τεθνηκότα,
καί μοι τὸ τέρθρον δῆλον εἰσπορεύομαι.

V. 2. Heath. scribit *ὡς πορεύομαι*, postulante scilicet constructione; Musgrav. autem, nisi gravius mendum latet, legendum *εἰς ὃ πορεύομαι* (voluit *ἐς ὃ πορ.* in quod incidit etiam Boissonad.) Erfurdt *δῆλον οἷ πορεύομαι*. Hi de usitatissima Graecorum ratione non cogitaverunt, qua membra ea, quae a relativo incipiunt, cum primaria sententiae parte coalescunt Vide quae monui ad Bacch. 465. Gramm. gr. §. 472. 4. c. not. Idem est ac si dixisset: *καὶ τὸ τέρθρον, ὃ εἰσπορεύομαι, δῆλόν μοί ἐστι.*

IV. Stob. tit. 60. p. 384. Gesn. 62. p. 235. Grot. et Gaisf.

Πιστὸν μὲν οὖν εἶναι χρὴ τὸν διάκονον
τοιοῦτον εἶναι, καὶ στέγειν τὰ δεσποτῶν.

Fidum qui ministerium exhibet Res ille heriles celet et praestet fidem. Prior versus in metrum peccat. Itaque Grotius edidit: - - - *πιστὸν οὖν χρὴ διάκονον*, quasi *διάκονος* secundam brevem habeat; Heath: *πιστὸν χρὴ μὲν οὖν διάκονον.* Musgr. coni. *πιστὸν μὲν οὖν αἰνῶ γε τὸν διάκονον Τοιαῦτά τ' εἶναι καὶ στ.* Mihi *εἶναι* e secundo vs. huc retractum et in fine aliquid excidisse videtur: *πιστὸν μὲν οὖν χρὴ τὸν διάκονον* * Quod Beck. dicit *τόν* omitti in edd. prioribus, falsum est de Gesneriana; Trincavellianam non inspexi. V. 2. Gesn. *τοι-*

οὖτόν τ' εἶναι. τε delevit Grot. et deest in Paris. A. Gesn. στέργειν sed in marg. στέγειν, quod edidit Grotius et habent Paris. A. B. et MSS. Coll. Nov. apud Musgrav.

V. Stob. tit. 75. p. 452. extr. Gesn. 77. p. 333. Grot. et Gaisf.

Μάτην δὲ θνητοὶ τοὺς νόθους φεύγουσ' ἄρα
παῖδας φυτεύειν· ὃς γὰρ ἂν χρηστὸς φυῇ,
οὐ τοὔνομ' αὐτοῦ τὴν φύσιν διαφθερεῖ.

Vanum est quod adeo serere progeniem notham Plerique metuunt: si quis est recta indole, Non mutat huius vocis ingenium sonus. διαφθερεῖ est ex emendatione Heathii et Valcken. ad Ammon. p. 88.

VI. Stob. tit. 90. p. 505. Gesn. 92. p. 375. Grot. et Gaisf.

Νῦν δ' ἢν τις οἴκων πλουσίαν ἔχῃ φάτνην,
πρῶτος γέγραπται τῶν κακιόνων κράτει,
τὰ δ' ἔργ' ἐλάσσω χρημάτων νομίζομεν.

Nunc qui domum habitat divite instructam penu, Summis adaequat hunc malorum factio. Habemus omnes facta post pecunias. Pro οἴκων Grotius scripsit οἶκοι, quo vix opus. τῶν κακιόνων κράτει i. e. τῇ τῶν κακιόνων γνώμῃ κρατούσῃ, paulo insolentius dictum. Nec tamen cum Musgrav. ἀμεινόνων pro κακιόνων vel cum Erfurdtio ἀρειόνων legendum censeo, nec πρῶτος pro πρότερος accipiendum. Est primus honore ac dignitate inter plures.

VII. Stob. tit. 96. p. 531. Gesn. 98. p. 409. Grot. et Gaisf.

Οὐκ οἶδ' ὅτῳ χρὴ κανόνι τὰς βροτῶν τύχας
ὀρθῶς ἀθρήσαντ' εἰδέναι τὸ δραστέον.

Non video qua sint lance res mortalium Examinandae, ut quid sit e re appareat. Pro ἀθρήσαντ' Pierson. apud Valcken. diatr. p. 172. legendum censebat σταθμήσαντ'. At ἀθρεῖν cum sit *contemplari* (vid. ad Cycl. 378.) inest etiam *iudicandi* notio.

VIII. (IX.) Schol. Eurip. 821. *Τὸν Δαίδαλον φασὶ ποιεῖν εἴδωλα, καὶ μετὰ τὸ πληροῦν (ἀποπληροῦν) αὐτὰ ποιεῖν ταῦτα κινεῖσθαι καὶ φθέγγεσθαι. ὅτι δὲ ἐκινεῖτο καὶ προΐει φωνήν, αὐτός τε Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ λέγει·*

Οὐκ ἔστιν, ὦ γεραιὲ, μὴ δείσῃς τάδε·
τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ
βλέπει τ' ἀγάλμαθ'· ὧδ' ἀνὴρ κεῖνος σοφός.

καὶ Κρατῖνος κ. τ. λ. Tzetz. Chiliad. I, 518. secundum et tertium versum affert, Platoni comico eos tribuens. V. 2. 3. Valcken. diatr. p. 171. corr. κινεῖσθαι δόκει Βλέπειν τ' ἀγάλμαθ': et βλέπειν iam Barnes. in Add. p. 520. V. 3. ὧδ' legitur apud Tzetz. ὅδ' Schol. Sensus esse videtur; *Ut Daedali simulacra speciem tantum viventium habent, non revera vivunt, sic hic vir specie tantum sapiens est, non revera.* Minus recte vertit Grot. in Exc. p. 386. *Quae Daedaleum fecit ingenium, senex, Miratus opera, haec ire et obtutu frui Ne crede: non ars eius in tantum valet.* His Musgrav. ab Eurystheo irrideri censet senem, qui Herculem ex inferis redeuntem a se visum esse nuntiasset. Non repugno.

IX. (VIII.) Athenaeus XI. p. 498. E. *Εὐριπίδης δ' Εὐρυσθεῖ ἀρσενικῶς ἔφη*

Σκύφος τε μακρός — — —

Hinc Eustath. ad Od. υ', 1775, 19. = 566.

X. Steph. Byz. v. *Τάρταρος. — — Ὁ οἰκήτωρ Ταρτάριος, καὶ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ Σατυρικῷ.*

HIPPOLYTUS PRIOR.

Fuit haec prior editio fabulae, quam postea correctam et expolitam Olymp. 87, 4. sub titulo *Ἱππολύτου στεφανηφόρου* in scenam protulit. vid. argum. Hippol. ad finem. *Καλυπτόμενον* priorem appellant Pollux IX, 50. et Schol. ad Theocr. II, 10. in libris Vaticanis. Bentlei. epist. ad Mill. p. 478. ed. Lips. sibi persuasissimum esse dicit, fabulam sic inscriptam esse ob v. 1448. (1458. Barn.) superstitis fabulae. Contra quem Valck. praef. Hipp. p. XIX. recte monet primum, eo versu tangi morem usitatissimum cadavera veste iniecta tegendi et faciem imprimis velandi, ut causa nulla fuerit, cur ob memoratum talem morem fabula ita nominaretur; deinde quum illos versus etiam in priore legi necesse fuerit, quippe a quibus illa titulum duxerit, nullam causam esse, cur duae editiones, in quarum utraque iidem versus legerentur, diversis tamen nominibus insignirentur. Ipse fabulam idcirco a Polluce ita appellari censet, quod posteriore editione prior obscurata sit. At ubi tandem fabula *καλύπτεσθαι* dicitur a posteriore recensione emendata? Musgravio verisimillimum videtur, Hippolytum, postquam raptu equorum laceratus esset, non vivum postea in scenam delatum esse, ut in superstite tragoedia, sed mortuum et *καλυπτόμενον*. At ita inscribi debebat *Ἱππ. καλυφθείς* vel potius *κεκαλυμμένος*. *καλυπτόμενος* enim significaret, eo ipso tempore, quum agebatur fabula, in scena coram spectatoribus eum operiri. Toup. cur. sec. in Theocr. ad II, 10. Hippolytum pudore suffusum, ideoque caput obvolventem exhibitum esse censet, et simili titulo insignitam Archippi Comici fabulam apud Athen. IX. p. 403. commemorat. Valck. quod fabulae haec inscriptio ab uno Polluce commemoretur, eam non a poeta ipso, sed a Grammatico ei inditam suspicatur, quum verum nomen

fuerit *Ἱππ. πρότερος*. Neque vero in singulis vocibus mutandis Euripidis substitit diligentia, sed utriusque fabulae, etsi idem argumentum fuit, descriptio tamen partium et *οἰκονομία* diversa. In priore Phaedram ipsam, non per interpretem, collocutam esse cum Hippolyto, eique amorem suum significasse colligi licet e fragm. VI. et sic post irritas nutricis adhortationes Phaedra ipsa Hippolyto amorem suum aperit apud Senecam v. 589 sqq. In eadem Lunam invocatam esse a Phaedra narrat Schol. Theocr. l. c. *Ταῖς ἔρωτι κατεχομέναις τὴν σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνηθες, ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν πράττουσαν ἐν τῷ κατακαλυπτομένῳ* (vulg. *καλουμένῳ*) *Ἱππολύτῳ*. In priore etiam Theseum non ab oraculo reversum, sed ex inferis reducem in scenam prodiisse recte e fr. VII. colligere videtur Valcken. praef. p. XVIII. et ad v. 792. ut Seneca etiam rem tractavit. Sed longe aliter exitum in priore explicavit Eurip. siquidem Plutarch. de aud. poet. T. II. p. 28. A. *Καὶ ὁ σύσκηνος αὐτοῦ* (*Σοφοκλέους*) *πάλιν ὁρᾷς ὅτι τήν γε Φαίδραν καὶ προσεγκαλοῦσαν τῷ Θησεῖ πεποίηκεν, ὡς διὰ τὰς ἐκείνου παρανομίας ἐρασθεῖσαν τοῦ Ἱππολύτου*. Itaque in priore fabulae editione amorem suum confiteri debuit Phaedra, non accusare privignum, nisi forte se rem cum eo habuisse mentita est.

Prima pono ea, quae a Phaedra pronuntiata esse suspicor.

I. (II.) Stob. tit. 12. p. 140. Gesn. p. 78. Grot.

Ἔγωγε φημὶ καὶ νόμον γε μὴ σέβειν
ἐν τοῖσι δεινοῖς τῶν ἀναγκαίων πλέον.

Quoties periclum est, ex mea sententia Necessitati debet et lex cedere. Schow. lemma habet *Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ τῷ καλυπτομένῳ*, e Codd. an e suo ingenio non habeo dicere. Brunck. in collectione fragm. ad calcem notarum in Hippol. p. 386. legendum coniicit: *καὶ νόμον μὴ δεῖν σέβειν*, sine idonea causa, quum *δεῖν* post *φημί* etc. centies omittatur, quippe in ipso verbo latens. vid. Lamb. Bos. p. 596. Gramm. gr. §. 531. p. 1036. Quod Valcken. ad Hipp. 474. dicit, haec in oratione *nutricis* posita fuisse, festinanti excidit: pugnat enim cum iis, quae in praef. p. XVIII. ipse monuerat.

II. (IV.) Stob. tit. 49. p. 355. Gesn. 51. p. 195. Grot. et Gaisf.

Οὐ γὰρ κατ' εὐσέβειαν αἱ θνητῶν τύχαι,
τολμήμασιν δὲ καὶ χερῶν ὑπερβολαῖς
ἁλίσκεταί τε πάντα καὶ θηρεύεται.

Mortalium fortuna fas nescit sequi, Sed vi manuque cernimus quaeri et rapi, Quodcunque rerum est, occupandum audaciae.

III. (VI.) Stob. tit. 61. p. 388. Gesn. 63. p. 245. Grot. et Gaisf.

Ἔχω δὲ τόλμης καὶ θράσους διδάσκαλον
ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον,
Ἔρωτα, πάντων δυσμαχώτατον θεῶν.

Mihi nil timentis auctor est audaciae Qui solus arcti invenit rebus viam, Amor, potestas omnium invictissima. Iterum nutricis haec verba esse dicit Valcken. ad Hippol. 522. Rectius ipsi Phaedrae tribuit Brunck. Nutrix certe dicere non poterat, se Amorem habere magistrum.

Respondet ad haec Hippolytus:

IV. (III.) Stob. tit. 31. p. 211. Gesn. p. 137. Grot.

Ὦ πότνι' Αἰδὼς, εἴθε τοῖς πᾶσιν βροτοῖς
ξυνοῦσα τἀναίσχυντον ἐξῄρου φρενῶν.

Utinam teneres, sancte, tu mentes, Pudor, Ut impudicum quidquid est, evelleres.

V. (I.) Aristoph. Vesp. 748.

Μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ

ubi Schol. *Ἐξ Ἱππολύτου Εὐριπίδου.* Sed haec Valcken. ad Hipp. 230. adscribi oportuisse iudicat ad v. 749. *κείνων ἔραμαι, κεῖθε γενοίμαν.* Haec enim in priore Hippolyto pro versu 229. editae Hippolyti lecta esse suspicatur. Mihi locum Aristoph. e versibus Hippol. et Alcestidis 884 sq. conflatum videri monui ad Hippol. 229.

Huc referendus etiam esset versus a Zenobio p. 18. Diogeniano p. 181. Suida et Apostolio in proverbiorum numero recitatus, quem Musgrav. inter fragm. XVII. posuit

Ἄκαιρος εὔνοι' οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει.

vel, ut Schol. Hipp. 592. affert *παροιμίαν, εὔνοια ἄκαιρος οὐδὲν διαλλάσσει ἔχθρας*, si eum Euripidis esse constaret: nusquam enim ut Euripideus citatur. vid. Porson. praef. Hecub. p. XIX.

VI. (V.) Plutarch. II. p. 778. B. Stob. tit. 61. p. 386. Gesn. 63. p. 239. Grot. et Gaisf.

Οἱ γὰρ Κύπριν φεύγοντες ἀνθρώπων ἄγαν
νοσοῦσ' ὁμοίως τοῖς ἄγαν θηρωμένοις.

Qui dona Veneris spernit animi contumax, Nimium sequente non magis culpa vacat. vel, ut Muretus vertit *Namque Venerem quicunque refugiunt nimis, Peraeque aegrotant, atque qui appetunt nimis.* Sec. v. Stob. Trinc. Gesn. *τοῖς διώκουσιν ἄγαν*, Plutarch. *τοῖς ἀγαθὰ ᾐρημένοις.* Emendarunt Muret. V. L. IX, 18. Salmasius, Grotius ita ut in marg. G. Mez. scriptum invenit Wyttenbach. Senis haec verba esse vel alius, quicum colloquebatur Hippolytus, suspicari se scribit Valcken. ad Hipp. 113.

VII. (VII.) Clem. Alex. Strom. VI. p. 622. B. (p. 742. Paris.) Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 309. Grot. et Gaisf.

Ἀντὶ πυρὸς δὲ γὰρ ἄλλο πῦρ μεῖζον καὶ δυσμαχώτερον βλάστον γυναῖκες

Sic apud Clem. legitur; at apud Stob. *ἀντὶ πυρὸς γὰρ ἄλλο πῦρ μεῖζον ἐκβλαστοῦμεν γυναῖκες πολὺ δυσμαχώτερον.* Haec feliciter sic in numeros redegit Grotius:

- - - - - Ἀντὶ γὰρ πυρὸς
πῦρ ἄλλο μεῖζον ἠδὲ δυσμαχώτερον
ἔβλαστον αἱ γυναῖκες.

Proque igni novus Successit ignis atque inexpugnabile malum mulieres. Verba videntur esse Hippolyti unius ob noxam Phaedrae totum genus mulierum exsecrantis, quibus similia leguntur in Hippol. coron. 611 sqq.

VIII. (XIV.) Stob. tit. 118. p. 601. Gesn. 120. p. 489 sq. Grot. 119. Gaisf.

Ὦ λαμπρὸς αἰθὴρ ἡμέρας θ' ἁγνὸν φάος,
ὡς ἡδὺ λεύσσειν τοῖς τε πράσσουσιν καλῶς
καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν, ὧν πέφυκ' ἐγώ.

O lucide aether, Solis o purum iubar O quam beatos vester adspectus iuvat Hominesque miseros pariter, inter quos ego. V. 2. Grotius male τοῖς γε πράσσ. Sequor Valcken. ad Hippol. 792. haec esse Thesei ab inferis, non Delphis, redeuntis.

IX. (X.) Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf. Apostol. XIX, 82.

Ὕβριν τε τίκτει πλοῦτος, ἢ φειδὼ βίου.

Aut parcitas aut fastus est opibus comes. Haec et sequens fr. dicta esse videntur a Theseo in Hippolytum, quem noverca accusaverat, quod libidinose et proterve se tentasset.

X. (XI.) Stob. tit. 103. p. 562. Gesn. 105. p. 439. Grot.

Ὁρῶ δὲ τοῖς πολλοῖσιν ἀνθρώποις ἐγὼ
τίκτουσαν ὕβριν τὴν πάρος εὐπραξίαν.

Iam saepe vidi praeviam mortalium Felicitatem dedecus magnum sequi. Similiter apud Senecam Hippol. 204 sq. nutrix Phaedram castigans, *Quisquis*, inquit, *secundis rebus exsultat nimis Fluitque luxu, semper insolita appetit. Tunc illa magnae dira fortunae comes Subit libido* etc. ut in Euripidis etiam fabula haec nutricis ad Phaedram verba esse suspicari possis, vel Hippolyti.

XI. (VIII.) Stob. tit. 71. p. 434. Gesn. 73. p. 311. Grot. et Gaisf.

Θησεῦ, παραινῶ καὶ τὸ λώϊστον φρονεῖν.
γυναικὶ πείθου μηδὲ τἀληθῆ κλύων.

Ut sapere pergas moneo, Theseu: foeminae, Quamvis loquenti vera, nil credas velim. V. 1. Pierson. ad Moerid. p. 300. em. καὶ τὸ λῷστον νῦν φρονεῖν. Brunck. dedit π. καὶ τὸ λῷστόν σοι φρονεῖν, per errorem, se praeeunte Piersono ita scripsisse, dicens. Maxime mihi placet, quod Gaisford. coniecit et recepit Boissonad.: Θ. π. σοι τὸ λῷστον εἰ φρονεῖς. φρονεῖς quidem est in

Paris. A. B. V. 2. Blomfield. ad Aesch. Prom. 282. legi vult ex Elmsleii praecepto πιθοῦ γυναικί. At Atticus diceret μὴ πεισθῇς vel μὴ πίθῃ, non μὴ πιθοῦ. Haud dubie haec sunt Chori verba eo loco in priore editione posita, ubi nunc leguntur v. 864 sqq. iudice Valcken. ad Hipp. 901. ut ego arbitror, in ea scena, in qua Theseus filium graviter obiurgaverat, isque se defendit.

XII. (IX.) Stob. tit. 80. p. 472. Gesn. 82. p. 345. Grot. et Gaisf.

Φεῦ φεῦ! τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν
φωνήν, ἵν' ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν.
νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι τἀληθέστατα
κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν, ἃ χρὴ δοκεῖν.

Eheu quod ipsis non datum est rebus loqui, Ut nil valeret erudita oratio: Nam nunc diserti callide verum clepunt Et sequiori mancipant causae fidem. Duo priores versus citantur etiam a Plutarcho T. II. p. 802. A. unde v. 2. ἦσαν et οἱ δεινοὶ λέγειν pro ὦσι et οἱ δεινοὶ λόγοι scribendum docuit Valck. diatrib. p. 148. V. 3. et 4. habet etiam Clemens Alex. Strom. I. p. 290. Sylb. sed subiectos duobus versibus ex Alexandro fr. XIII. petitis, quibuscum nostros non cohaerere monuit Valcken. ibid. In iis εὐρόοισι στόμασι est e Clem. pro εὐρύθμοισι πιστώμασι apud Stob. probatum etiam a Valcken. l. c. prae coniectura εὐρύθμοισι στόμασι. Nec persuasit tamen Brunckio, qui non obstare sibi anapaestum in quarta sede dicit, quin credat Euripidis veram lectionem a Stobaeo servatam esse. At Porson. apud Monk. ad Hippol. 643. et Advers. p. 275. (243.) εὐτρόχοισι στόμασι, conferri iubens Eurip. Bacch. 268. Plut. vit. Pericl. T. I. p. 155. C. Nec hoc contentus Burgesius in censura ed. Monkianae (*Classic. journ.* 11. p. 81.) Verum haec Porsoni coniectura, inquit, cedat necesse est nostrae ab Hesychio haustae, εὐθρόοισιν, εὐήχοις. — Hos versus Valcken. diatrib. p. 256. lectos esse suspicatur loco versuum 486 et sqq. margini autem ed. Barnes. alleverat: vid. Hipp. v. 1022 etc. vel 1074. vel 486. Mihi ex oratione Hippolyti Phaedrae criminationes refutantis sumti esse videntur.

XIII. (XIII.) Erotian. *διεβλήθησαν, παρελογίσθησαν, ὥς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ φησίν·*

Τί δ' ἢν λυθεὶς με διαβάλῃς, παθεῖν σε δεῖ.

Legebatur *λυθῇς με διαβαλεῖς*. Correxit Musgr. et *λυθεὶς* est iam in ed. Charterii. Heath. citat: *τί δ' ἢν ψευδῆ με διαβαλεῖς, π. σε δεῖ. λυθείς* potest esse *dimissus*, ut Musgr. vertit, ut in Soph. Phil. 979. 1003. 1016. 1054. *συλλαβεῖν, συνδεῖν, ἀφιέναι* non *vinculis constringere, vinctum dimittere* significat, sed *manibus* tantum *tenere, comprehensum dimittere*. Vid. Buttmann. ad v. 1016. Herm. ad 993. Ita verba haec essent Thesei ad Hippolytum, cui ille manus iniicere iusserat ministros.

XIV. (XVI.) Iustin. Mart. de monarch. p. 107. = 69. ed. Hutch.

Ἀλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα κραίνουσιν θεοί.

XV. Stob. ecl. phys. p. 143. Grot. T. I. p. 235. Heeren.

Χρόνος διέρπων πάντ' ἀληθεύειν φιλεῖ.

Labentia ferunt veritatem tempora. Ad Hippol. refertur in Codd. V. A. E. et hoc lemma in Canter. et Grot. ad locum proxime praecedentem adscriptum est. Verba videntur esse Hippolyti.

XVI. (XII.) Pollux IX, 50. *Καὶ στάσις ἵππων, ἃς Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ καλυπτομένῳ·*

- - πρὸς ἵππων εὐθὺς ὁρμήσας στάσιν.

De Hippolyto sermo est, vel Phaedrae amplexus fugiente, ut est apud Senecam 728. vel a patre abire iusso, quae Valcken. est sententia ad Hipp. 1183.

XVII. (XVIII.) Stob. tit. 5. p. 63. Gesn. p. 37. Grot.

Ὦ μάκαρ, οἵας ἔλαχες τιμάς,
Ἱππόλυθ' ἥρως, διὰ σωφροσύνην·
οὔποτε θνητοῖς ἀρετῆς ἄλλη
δύναμις μείζων· ἦλθε γὰρ ἢ πρόσθ'
ἢ μετόπισθεν
τῆς εὐσεβίας χάρις ἐσθλή.

Quos tu et quantos, Hippolyte heros, nactus honores Casto vitae tramite! namque haec Virtus homines

prima coronat: Cito vel sero sequitur semper Pietatem debita merces. Lemma apud Schow. est *Τοῦ αὐτοῦ ἐν Ἱππολύτῳ ά.* Idem e Codd. C. W. recepit *τιμάς*, ut pro *τιμῶς* ediderat Brunck, et nuper Gaisf. dedit. Musgrav. *τιμῆς*, ut scribendus erat Genitivus, quum sequantur illa *σωφροσύνην, θνητοῖς, ἀρετῆς*. Similiter apud Soph. Phil. 1115. pro *ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας* alii legebant *ἐμᾶς*. V. ult. Gesn. *εὐσεβείας*, Grot. *εὐσεβίης*. Recte Valcken. ad Hipp. 1369. Brunck. Schow. Gaisf. *εὐσεβίας*. Cf. Monk. ad Hipp. 1365. Post *εὐσεβείας* addebatur *ἡ*, quod delendum monuit Valcken. in not. Mspta et deleverunt Musgr. Brunck. Schow. Gaisf.

XVIII. (XV.) Erotianus p. 118. ed. Franz. *Διόπῳ, τῷ τῆς νηὸς ἐπιμελητῇ παρὰ τὸ διοπτεύειν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις κειμένη καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σισύφῳ καὶ Εὐριπίδῃ ἐν Ἱππολύτῳ.*

Ad hanc fabulam referendi etiam essent versus quinque, quorum tres priores Clemens Alex. Strom. VI. p. 623. Sylb. pro Euripideis citat, omnes ex Euripidis Phaedra (i. e. Hippolyto. vid. Valcken. Praef. p. XVI. diatr. p. 16.) petitos significat lemma cod. Vossiani Stob. tit. 61. p. 388. = 63. p. 245. in edd. Gesneri autem et Grot. e Sophoclis Phaedra esse notatur. Hinc Musgravius post Barnes. eos ad Euripidis Phaedram T. III. p. 579. Brunck. inter Phaedrae Sophocleae fragmenta p. 664. retulit. Sunt autem hi:

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται,
οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
ψυχὰς ταράσσει κἀπὶ πόντον ἔρχεται.
Καὶ τόνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει
Ζεύς, ἀλλ' ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται.

Non in virorum sola Amor se pectora Et feminarum insinuat; ipsas quin deûm Sollicitat animas et ferum ponti gregem. Nec ipse contra tendere omnipotens deûm Rex audet; ultro flexus imperium subit. Valckenaerio ad Hipp. 447. omnino non Sophoclei coloris esse hi versus videntur, et in nomine Tragici errasse Clemens. Huic ut cum dubitatione aliqua assentior, ita Musgravii miror iudicium, cui duo ultimi Sophocleum characterem referre videntur, reliqui Euripideum. V. 3.

Stob. *χαράσσει*. Clem. *ταράσσει*, quod praetulerunt Valck. l. c. Musgr. Brunck.

Quod fragmentum Heath. addi iubet e Schol. Aristoph. Vesp. 312. id e Theseo esse infra docebitur.

Ex Hippolyto priore sumtos etiam esse suspicatur Monk. ad Hippol. 1249. versus a Stobaeo tit. 86. p. 498. Gesn. 88. p. 361. servatos:

Τὸν σὸν δὲ παῖδα σωφρονοῦντ᾽ ἐπίσταμαι
χρηστοῖς θ᾽ ὁμιλοῦντ᾽ εὐσεβεῖν τ᾽ ἠσκηκότα.
Πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦδε σώματος κακὸς
γένοιτ᾽ ἄν; οὐδεὶς τοῦτο μ᾽ ἂν πίθοι ποτέ.

Primum versum sic emendavit Pierson. Veris. p. 138. quum legeretur *τόσον δὲ παῖδας σωφρονοῦν ἐπ.* *παῖδα* habet Paris. A. *σωφρονοῦντ᾽* A. B. Grotius e coni. dedit *Τούτου δὲ πατέρα σωφρονοῦντ᾽ ἐπίσταμαι*, et vertit: *Novi parentem qui optimarum partium Pietate prisca, moribus sanctis fuit. Qui possit isto filius nasci malus Genitore? nemo est qui mihi hoc persuaserit.* Apud Musgrav. est in incertis LXII.

In hac etiam priore fabulae editione tabulam eam, qua Phaedra privignum accusarit, *πεύκην* appellatam esse, non *δέλτον*, ut in superstite fabula, Valcken. ad Hipp. 1253. colligit e loco Eustathii ad Il. ζ', p. 633. 21. = 489, 53. cui accedit Osann. ad Philem. gramm. p. 36. Ego non assentior, quia eius tabulae nullam mentionem factam esse in Hippol. priore, et longe aliam fabulae descriptionem fuisse existimo, de quo vide, quae ad initium Hippolyti prioris monui.

HYPSIPYLE.

Argumentum exposuit Apollod. III, 6, 4. Septem duces Thebas proficiscentes *παραγενόμενοι εἰς Νεμέαν, ἧς ἐβασίλευε Λυκοῦργος, ἐζήτουν ὕδωρ· καὶ αὐτοῖς ἡγήσατο τῆς ἐπὶ κρήνην ὁδοῦ Ὑψιπύλη, ἥτις νήπιον παῖδα ὄντα Ὀφέλτην ἀπολιποῦσα, ὃν ἔτρεφεν, Εὐρυδίκης ὄντα καὶ Λυκούργου — αἰσθόμεναι γὰρ αἱ Λήμνιαι ὕστερον Θόαντα σεσωσμένον, ἐκεῖνον μὲν ἔκτειναν, τὴν δὲ Ὑψιπύλην ἀπημπόλησαν· διὸ πραθεῖσα ἐλάτρευε παρὰ Λυκούργῳ. δεικνυούσης δὲ τὴν κρήνην, ὁ παῖς ἀπολειφθεὶς ὑπὸ δράκοντος διαφθείρεται. τὸν μὲν οὖν δράκοντα ἐπιφανέντες οἱ μετὰ Ἀδράστου κτείνουσι, τὸν δὲ παῖδα θάπτουσιν. Ἀμφιάραος δὲ εἶπεν ἐκείνοις τὸ σημεῖον τὰ μέλλοντα προμαντεύεσθαι. τὸν δὲ παῖδα Ἀρχέμορον ἐκάλεσαν. οἱ δὲ ἔθεσαν ἐπ᾽ αὐτῷ τὸν τῶν Νεμέων ἀγῶνα κ. τ. λ.* Cf. Hygin. fab. 74. coll. f. 15. Groddeck in *Bibl. d. alt. Litt. u. Kunst.* 2. p. 109. not. e.

I. Aristoph. Ran. 1242. Macrob. Saturn. I, 18.

Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα
πηδᾷ χορεύων παρθένοις σὺν Δελφίσιν.

ubi Schol. *Ὑψιπύλης ἡ ἀρχή.* et ad v. 1244. *τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου παρθένοις σὺν Δελφίσιν.* Haec enim omisit Aristoph. sicut Macrobius etiam. Eosdem versus ad Aristoph. Nub. 604. ad verba: *Παρνασίαν θ᾽ ὃς κατέχων πέτραν σὺν πεύκαις σελαγεῖ Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων Κωμαστὴς Διόνυσος*, citat Schol. *παρὰ τὸ Εὐριπίδειον· Διόνυσος, ὃς πεύκαισι καὶ νεβρῶν δοραῖς καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Π. κάτα πηδᾷ χορεύων σὺν παρθένοις.* Bacchum memorari, quia is Hypsipylen in servando patre Thoante, filio suo adiuverit, e Statii Theb. V, 265. monuit Musgr. Verba *νεβρῶν δοραῖς καθαπτὸς* illustrat Wesseling. ad Diod. Sic. T. I. p. 15. (I, 11, 34.) Cf. P. Leop. Emend. V, 12. Verba *καθαπτὸς ἐν πεύκησι*

Παρνασοῦ ex Euripide citat Etymol. M. p. 1, 38. qui locus cum Hesych. v. *καθαπτός* indicatus est a Valck. in marg. Barn.

II. III. Schol. Arist. Ran. 1355. (Verba Aristophanis sunt *Οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου*) παρὰ τὰ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου·

Οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν.

καὶ τὸ

Περίβαλ' ὦ τέκνον

ἐξ Ὑψιπύλης. Apud Aristoph. ad verba *περίβαλ' ὦ τέκνον* additur *ὠλένας*. Videntur esse verba Hypsipylae ad Ophelten, quem ulnis fovens inducebatur.

IV. (X.) Macrob. Saturn. V, 18. *Licet abunde ista sufficiant ad probationem moris antiqui, quo ita loquendi usus fuit, ut Achelous commune omnis aquae nomen haberetur, tamen his quoque Euripidis nobilissimi tragoediarum scriptoris additur auctoritas, quam idem Didymus grammaticus in his libris, quos* τραγῳδουμένης λέξεως *scripsit, posuit his verbis:* Ἀχελῷον πᾶν ὕδωρ Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ὑψιπύλῃ. λέγων γὰρ περὶ ὕδατος ὄντος σφόδρα πόῤῥω τῆς Ἀκαρνανίας (ἐν ᾗ ἐστὶ ποταμὸς Ἀχελῷος) φησί·

Δείξω μὲν ἀργεννοῖσιν Ἀχελώου ῥόον.'

Pro *ἀργεννοῖσιν* Barnes. scripsit *Ἀργείοισιν*, at Valcken. in marg. Leg. *ἀργεννοῖσιν* A. *ῥόοις*. Elmsl. ad Eur. Bacch. 625. pro *ῥόον* legi vult vel *δρόσον* vel *ῥοάς*.

V. (V.) Plutarch. π. πολυφιλίας II. p. 93. D. et Sympos. IV, 1. p. 664. F. - - ὥσπερ ὁ τῆς Ὑψιπύλης τρόφιμος

εἰς τὸν λειμῶνα καθίσας
ἔδρεπεν ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ αἱρόμενος
ἄγρευμ' ἀνθέων ἡδομένᾳ ψυχᾷ,
τὸ νήπιον ἄπληστον ἔχων.

Vertit Grotius in Exc. p. 463. *In prato residens puer Nunc hunc, nunc alium cupit Florem carpere; gaudio Mens perfunditur; innocens Expleri studium nequit* Euripidis versus esse ex eo collegit Valck. diatr. p. 212. quod Hypsipyles drama, qui sibi innotuerit, nemo scripserit praeter Euripidem. Ibidem comparat venustum

Statii locum Theb. V, 786. Versus distinxi ex parte cum Seidlero de vers. dochm. p. 69. V. 4. Plut. Symp. *ἄπληστον*, priore loco *ἄχρηστον*.

VI. (IV.) Plutarch. consol. ad Apoll. T. II. p. 110 sq. Clem. Alex. Strom. IV. p. 495=588. Stob. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 449. et Gaisf. Plutarchi haec sunt verba: *Οὐ φαύλως γὰρ ἂν δόξειεν ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ Ἀμφιάρεως παραμυθεῖσθαι, τὴν Ἀρχεμόρου μητέρα δυσχεραίνουσαν ὅτι νήπιος ὢν ὁ παῖς καὶ ἄγαν ἄωρος ἐτελεύτησε· φησὶ γὰρ οὕτως·*

Ἔφυ μὲν οὐδεὶς ὅστις οὐ πονεῖ βροτῶν·
θάπτει τε τέκνα χἄτερ' αὖ κτᾶται νέα,
αὐτός τε θνήσκει. καὶ τάδ' ἄχθονται βροτοὶ
εἰς γῆν φέροντες γῆν· ἀναγκαίως δ' ἔχει
βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν,
καὶ τὸν μὲν εἶναι, τὸν δὲ μή. τί ταῦτα δεῖ
στένειν, ἅπερ δεῖ κατὰ φύσιν διεκπερᾶν;
δεινὸν γὰρ οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς.

His solus Clemens illum praeponit:

Ἄγ' οὖν παραινῶ, ταῦτά μου δέξαι, γύναι.

quem Grotius Stobaeanis inseruit. In eo Porson. ad Eur. Hec. 539. legi iubet *ταῦτά μοι δέξαι*. V. 1. Stob. *ὅστις οὐκ ἀεὶ πονεῖ*. Nostrae lectioni favet Cicero, qui sic vertit Tusc. III, 25. *Mortalis nemo est, quem non attingat dolor Morbusque*. V. 2. Stob. *θάπτειν τε τέκνα χἄτερα* (Grot. *χἄτερ' αὖ*) *κτᾶσθαι πάλιν, Αὐτοὺς δὲ* (Grot. *αὐτός τε*) *θνήσκειν*. Clem. *σπείρει* pro *κτᾶται*. Cicero: *multi sunt humandi liberi, Rursum creandi*. unde colligas hunc etiam legisse *σπείρει*. V. 3. pro *καὶ τάδ'* Stob. *κατὰ δ'*. quod Grotius emendavit scribens *κᾆτα δ'*. »*κᾆτα* est indignantis.« Recte; at tunc non solet addi *δέ*. Musgr. *κάρτα δ' ἄ.* quod frigere videtur. *τάδε* explicatur sequentibus, *εἰς γῆν φέροντες γῆν*, *et ob haec indignantur*, nimirum *quod* etc. *καί* etiam videtur indignationi significandae inservire. V. 4. Plut. *φέροντες· τὴν δ' ἀν. ἔχει*. Stob. *τὴν ἀν. ἔ.* Grotius correxit e Cicerone, *Reddenda est terrae terra*. V. 7. Clem. *στέγειν*, tum *δεῖ δ' ἐκπερᾶν*. V. ult. sic citat Plutarch. p. 117. D. *Οὐθὲν γὰρ δεινὸν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς*. Clem. *οὐ δεινὸν οὐδὲν τῶν ἀν βρ.* Cf. Gatak. ad

M. Anton. VII, 40. Valck. diatr. p. 213. Wyttenb. ad Plut. p. 736 sq.

VII. (VI.) Stob. tit. 10. p. 127. Gesn. p. 71. Grot.

Κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον.

Apud malos utilia plus iustis valent.

VIII. (VII.) Stob. tit. 20. p. 171, 50. et 172, 41. Gesn. p. 103. Grot.

Ἔξω γὰρ ὀργῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος.

Plus quisque semper positus extra iram sapit. Priore loco in Stob. Gesn. est *σοφώτατος*.

IX. (VIII.) Stob. tit. 109. p. 580. Gesn. 111. p. 463. Grot. 110. Gaisf.

Ἄελπτον οὐδὲν, πάντα δ' ἐλπίζειν χρεών.

Nil est supra spem; cuncta sperari data.

X. (IX.) Schol. Arist. Ran. 1363. (*ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης μελοποιῶν*) *Κυρήνη ἑταίρα τις ἐπίσημος, δωδεκαμήχανος ἐπικαλουμένη διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου·*

Ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄντρον.

Eadem sunt apud Suidam v. *δωδεκαμήχανος*, qui pro *ἄντρον* habet *ἄστρον*. Neutrum intelligere se fatetur Musgr. Nec ego plus video.

XI. (XI.) Galen. T. V. p. 615. ed. Basil. XII. p. 376. Chart. de voc. *ἀέτωμα οἴκου* s. *ἀετός· καὶ Εὐριπίδης ἐν Ὑψιπύλῃ φησίν·*

Ἰδοὺ πρὸς αἰθέρ' ἐξαμιλλῆσαι κόραι
*γραπτοὺς * * * οἷσι προσβλέπειν τύπους.*

Egregie Valcken. diatr. p. 214. emend. *ἐξαμιλλῶνται* et lacunam ita explevit: *γρ. ἐν αἰετοῖσι προσβλ. τ.* Ego vero nolim *κόραι* interpretari *puellae*, sed *oculi*. *ἐξαμιλλᾶσθαι* enim per se vix valet *intueri aliquid conniti.* Fortasse tamen legendum hoc sensu *κόραις*.

XII. (XII.) Eustath. ad Il. *ν′* p. 959, 42 = 940, 46. Philem. gramm. p. 147. ed. Osann.

Εὔσημα καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα.

εὔσημα est e correctione Valcken. diatr. p. 214. pro *εὔφημα*. De *σᾶ* pro *σῶα* vid. Gramm. graec. §. 124. p. 247. Buttm. I. p. 250.

XIII. Harpocrat. *Ἀρκτεῦσαι. Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Φρυνίχου θυγατρὸς, εἰ γνήσιος, τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Μουνυχίᾳ ἢ τῇ Βραυρωνίᾳ, τὰ δὲ συντείνοντα εἰς τὸ προκείμενον εἴρηται παρά τε ἄλλοις καὶ Κρατίνῳ ἐν τοῖς ψηφίσμασιν. ὅτι δὲ ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται, Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ.*

XIV. Hesych. *Ἀναδρομαὶ, αὐξήσεις, βλαστήσεις. Εὐριπίδης Ἱκέτισιν, Ὑψιπύλῃ.*

XV. Lexicon Sangerm. s. Bekker. anecd. p. 93, 26. *Ἐκδημία, οὐ μόνον ἀποδημία. Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ.*

XVI. Id. ibid. p. 109, 15. *Νεαρὸς, ἀντὶ τοῦ νέος. Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ.*

I N O.

Fabulam Inonis secundum Euripidem exponit Hygin. fab. 4. *Athamas in Thessalia rex quum Inonem uxorem, ex qua duos filios [susceperat] perisse putaret, duxit Nymphae filiam Themistonem uxorem; ex ea geminos liberos procreavit. Postea resciit Inonem in Parnaso esse, quam bacchationis causa eo pervenisse. Misit qui eam adducerent; adductam celavit. Resciit Themisto eam inventam esse; sed quae esset nesciebat. Coepit velle filios eius necare. Rei consciam, quam captivam esse credebat, ipsam Inonem sumpsit et ei dixit, ut filios suos candidis vestimentis operiret, Inonis filios nigris. Ino suos candidis, Themistonis pullis operuit. Tunc Themisto decepta suos filios occidit. Id ubi resciit ipsa se necavit. Athamas autem in venatione per insaniam Learchum maiorem filium interfecit; at Ino cum minore filio Melicerte in mare se deiecit et dea est facta.* Videmus igitur hanc fabulam ex eo genere fuisse, in quo artibus, insidiis, fraudibus omnia geruntur. (*ein In-*

triguenstück) Pannos, quibus haud dubie induta fuit, ridet Aristoph. Ach. 434. ὦ παῖ (loquitur Euripides) δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα· *Κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν Μεταξὺ τῶν 'Ινοῦς.* Schol. ad Arist. Vesp. 1404. (*γυναικὶ — ἐοικὼς θαψίνῃ, 'Ινοῖ κρεμαμένῃ πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου*) θαψίνη, ὠχρᾷ. τοιαύτη γὰρ ἡ θάψος. - - - *Παρὰ δ' Εὐριπίδῃ γέγραπται ἡ 'Ινὼ κρεμαμένη καὶ ὠχρὰ ὑπὸ τῆς κακοπαθείας.* (Cod. Venet. Bekk. εἰσήγαγε δὲ Εὐρ. τὴν 'Ινὼ ὠχρὰν ὑπὸ τῆς κακοπαθείας et ad 1405. ἀντὶ τοῦ ὑπ' Εὐρ. ἐκ τῶν ποδῶν ἡ 'Ινὼ κρέμαται.) Videtur igitur Euripides κρεμάμενος sensu translato posuisse, quo Latini *suspensum animo* dicunt, et hoc risisse Aristophanes. *Sit flebilis Ino* Horat. A. P. 123. Quae extrema commemorat Hygin. idem schol. habet: *'Ινὼ κατὰ χόλον 'Ηρας μανεῖσα, ἔῤῥιψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ.* unde patet recte Valcken. in diatr. p. 180. haec secundum Euripidis fabulam narrata esse censuisse, frustra contradicente Elmsleio ad Med. 1251. Praeterea de hac fabula cf. Welcker de tril. Aesch. p. 340 sq. et de re ipsa Müller. de Orchom. p. 171.

I. Schol. Pind. Isthm. 41, 39. ad verba poetae: *ἀλλ' ἀνεγειρομένα χρῶτα λάμπει· τῷ αὐτῷ τρόπῳ καὶ Εὐριπίδης κέχρηται·*

'Ιδοῦσα δ' 'Ινοῦς συμφορὰν πολὺν χρόνον
νῦν ὄμμ' ἐγείρει.

Sic Pierson. apud Valcken. diatr. p. 173. locum restituit pro eo, quod legebatur: ἰδοῦσ' ἀδινοῦς συμφ. Idem hoc de Venere dictum suspicabatur, de qua Ovid. Metam. IV, 530. *At Venus immeritae neptis miserata labores.* At Musgr. edidit εὕδουσα δ' 'Ινοῦς συμφορὰ π. χ. νῦν ὄ. ἐ. hanc veram lectionem esse e contextu patere dicens. *Inus calamitas, postquam diu obdormiit, nunc oculum attollit* nihil aliud esse potest, nisi *calamitas nunc redintegratur, denuo saevit,* quod de Inone in insaniam coniecta dici potuit. At Musgr. hoc e prologo desumtum videtur, quasi esset *Ino ex calamitate denuo excitatur.* Debebat etiam esse εὑδήσασα, postquam obdormiit, non εὕδουσα, *dum dormit.* Si sermo est de Venere, commode illa dici potuit vultum Inonis, antea ob calamitatem et tristitiam deiectum, denuo erigere.

II. (VI.) Stob. tit. 39. p. 237. Gesn. 41. p. 159. Grot. et Gaisf. Plut. T. II. p. 507. B. Schol. Pind. Pyth. 3, 66.

"Ιστω δὲ μηδεὶς ταῦθ', ἃ σιγᾶσθαι χρεών·
μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος 'Ιδαῖον λέπας
πρήσειεν ἄν τις, καὶ πρὸς ἄνδρ' εἰπὼν ἕνα
πύθοιντ' ἂν ἀστοὶ πάντες, ὧν κρύπτειν
χρεών.

Tacenda quae sunt nemo per te intelligat. Fax parva facile montis Idaei nemus Totum cremarit; dixeris uni, cito Rumor per urbem fiet arcanum tuum. Plut. versus 2. et 3. habet cum parte quarti, Schol. Pind. secundum et partem tertii. Pro λαμπτῆρος Scal. apud Valck. diatr. p. 174. legendum coniiciebat σπινθῆρος. Pro '*Ιδ. λέπας* schol. Pind. '*Ιδ. σέλας.* V. 3. Stob. κἂν πρὸς ἓν εἴποις ποτε. E Plutarcho correxit Valcken. l. c. V. 4. ὧν est ex emendatione Erfurdti ad Soph. Ai. p. 633. pro ἅ. Possis etiam scribere ἅν. Verba sunt Themistonis, Inoni, quam pro serva habebat, consilium suum de necandis Inonis filiis significantis.

III. (XIV.) Stob. tit. 87. p. 500. Gesn. 89. p. 363. Grot. et Gaisf.

'Επίσταμαι δὲ πάνθ', ὅσ' εὐγενῆ χρεών,
σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν ἵν' ἀσφαλές,
ὁρᾶν θ' ἃ δεῖ με, κοὐχ ὁρᾶν ἃ μὴ χρεών,
γαστρὸς κρατεῖν δέ· καὶ γὰρ ἐν κακοῖσιν ὢν
ἐλευθέροισιν ἐμπεπαίδευμαι τρόποις.

Quae scire par est nobilem, didici omnia, Quum res iubet, tacere, quum tutum est, loqui, Quae fas, videre, nec videre, quae nefas, Ventri imperare; quamlibet pressum malis Cor disciplinas liberales imbibit. Apud Gesner. locus petitus esse dicitur e Sophoclis Ino, sed Paris. A. *Εὐριπίδου 'Ινοῖ*, quod confirmant Plutarch. T. II. p. 506. C. 606. A. Gellius N. Att. 13, 18. qui secundum versum citant. Inonis haec verba esse intelligimus e Plut. p. 506. *ἡ δ' Εὐριπίδειος 'Ινὼ παῤῥησίαν ἄγουσα περὶ αὑτῆς, εἰδέναι φησι Σιγᾶν κ. τ. λ.* iisque Ino ad versus fr. II. respondisse videtur Valcken. diatr. p. 174. V. 2. θ' post σιγᾶν habent Plut. utroque loco et Gellius et Stob. cod. Paris. B. Pro ὅπου Plut. p. 506. ὅπῃ. Versum expressum esse ex Aeschyleo ἐν τῷ πυρ-

φόρῳ *Προμηθεῖ* (cf. S. c. Th. 625. Choeph. 580. Eumenid. 277. vid. Valck. Gatak. adv. misc. p. 508. A.) *σιγῶν θ᾽ ὅπου δεῖ καὶ λέγων τὰ καίρια* monet Gellius. V. 4. *κρατεῖν τε* Valcken. Ibid. iam Valcken. offendit *ὤν* de muliere. Is quidem tueri lectionem conatur loco Eurip. Ion. 973. (ubi Aemil. Portus, Commelin. et Barnes. *θνητὸς ὤν* pro *θνητὸς οὖσ᾽*, ut est in Ald. rell.) et Soph. Antig. 461. ubi tamen *θνητὸν ὄντα* non ad Antigonen referendum est, plerisque tamen placituram opinatur elegantem Luzacii coniecturam legentis *κἂν γὰρ ἐν κακοῖσιν ὦ.* Cf. Luzac. Exercit. p. 22 sq. Mihi etiam illud *γαστρὸς κρατεῖν τε* ab Inonis persona alienum videtur, ut non multum absit, quin duos ultimos versus a prioribus segregandos et ab alio quodam pronunciatos esse suspicer. V. 5. *ἐμπεπαίδ.* marg. Gesn. et Paris. B. pro *ἐκπεπ.*

IV. (X.) Stob. tit. 83. p. 483. Gesn. 85. p. 349. Grot. et Gaisf.

Τοιάνδε χρὴ γυναικὶ πρόσπολον ἐᾶν,
ἥτις τὸ μὲν δίκαιον οὐ σιγήσεται,
τὰ δ᾽ αἰσχρὰ μισεῖ καὶ κατ᾽ ὀφθαλμοὺς ἔχει.

Talis profecto famula matronam decet, Quae ius et aequum non tegat silentio, Quodcunque foedum est lumine infesto intuens. V. 1. Grot. *μ᾽ ἐᾶν*, Heath. *γ᾽ ἐᾶν*, Valcken. *σ᾽ ἐᾶν*, vel *περᾶν* ex Hippol. 640. Boissonad. *προσπόλων ἐᾶν*, quod non intelligo. Mihi Valck. ratio optima esse videtur. V. 3. Heath. *κεὶ κατ᾽ ὀφθ. ἔχει*, quod probat Valcken.

V. (XII.) Stob. tit. 86. p. 498. Gesn. 88. p. 361. Grot. et Gaisf.

Τό τ᾽ εὐγενὲς
πολλὴν δίδωσιν ἐλπίδ᾽, ὡς ἄρξουσι γῆς.

Spem fore ut regni sola Olim capessant alta nobilitas facit. Haeccine Themistonem de Inonis filiis dixisse credamus? Idem de sequenti fragm. dictum volo.

VI. (XIII.) Stob. ib.

Τὴν εὐγένειαν, κἂν ἄμορφος ᾖ γάμος,
τιμῶσι πολλοὶ πρὸς τέκνων χάριν λαβεῖν,
τό τ᾽ ἀξίωμα μᾶλλον ἢ τὰ χρήματα.

Proli creandae coniuges multi parant Forma invenusta, nobili propagine, Clarosque honores ante divitias habent. *χάριν λαβεῖν* non puto dictum esse pro *ἵνα χάριν λάβωσι* vel *ὥστε λαβεῖν*, sed iis verbis explicatio continetur *τῆς εὐγενείας*, quasi dictum esset *τὴν εὐγένειαν τιμῶντες πρὸς τέκνων χάριν λαβεῖν ζητοῦσι.*

VII. (XV.) Stob. tit. 9. p. 99. Gesn. p. 55. Grot. et tit. 92. p. 511. Gesn. 94. p. 381. Grot. et Gaisf.

Κέκτησο δ᾽ ὀρθῶς ἂν ἔχῃς ἄνευ ψόγου,
καὶ μικρὰ σῶζου τῇ δίκῃ ξυνοῦσ᾽ ἀεί.
μήδ᾽ ὡς κακὸς ναύκληρος εὖ πράξας ποτὲ
ζητῶν τὸ πλεῖον᾽ εἶτα πάντ᾽ ἀπώλεσιν.

Totum legitur altero Stobaei loco; tit. 9. duo tantum priores versus, sed non in Paris. A. Ii tit. 9. laudantur in Gesn. et Grot. tanquam Euripidis, sed nomine fabulae non addito; *Εὐρ. ἐν Ἰνοῖ* ibi etiam est in A. B. C. apud Schow. V. 1. verba *ἂν ἔχῃς* desunt tit. 9. suppleta a Valck. diatr. p. 177. quum Grotius dedisset *ὅσα κέκτησ᾽*. V. 2. tit. 94. est *καὶ μ. σώζου τοὔνεχ᾽ ὅν σέβειν πρέπει.* apud Grot. *οὕνεκ᾽ εὐσεβεῖ πρέπει* (*quoniam id iustos decet*) minus graece, iudice Valck. l. c. qui *ξυνών* scripsit. Idem in fine dedit *μηδὲ πάντα γ᾽ ἀπολέσῃς*, infeliciter. De vi particulae *εἶτα* Gaisf. citat Dawes. Misc. cr. p. 284. Porson. adv. p. 275. (243. Lips.) Instituta oratio postulabat: *μηδὲ τὰ πλείονα ζητοῦσα — ἀπολέσῃς*, sed haec relata ad *ναύκληρος*, ut in locis iis, quos attuli Gramm. gr. §. 631. 2. p. 1297 sq. Vid. Porson. ad Or. 1035. Grotius vertit (tit. 9. *Intacta labis posside quod possides, Modicamque rem tuere iustitiam sequens*) *Sine labe parta fac probe custodias Parceque rem tuteris: id iustos decet. At nauta cupidus, antea felix satis, Dum plura quaerit, quod tenebat, perdidit.* Verba esse suspicor Inonis Themistonem a suscepto filios trucidandi consilio dehortari cupientis.

VIII. (VIII.) Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 309. Grot. et Gaisf.

Φεῦ!
ὅσῳ τὸ θῆλυ δυστυχέστερον γένος
πέφυκεν ἀνδρῶν· ἔν τε τοῖσι γὰρ καλοῖς
πολλῷ λέλειπται κἀπὶ τοῖς αἰσχροῖς πλέον.

Quanto virili sexus infelicior Est feminarum! quippe quantum linquimur Virtute, tantum scelere superamus viros. V. 2. Grot. ἔν τε τοῖσι καὶ καλ., minus recte, iudice Valcken. diatr. p. 176. Verba esse videntur Inonis vel post communicatum secum Themistonis impium consilium, vel in fine fabulae pronunciata. Illud verius videtur: nam interfecto Learcho ab Athamante patre dici non poterat mulieres ἐν τοῖς αἰσχροῖς πλέον λείπεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Eodem spectare videntur duo fr.

IX. (IX.) Stob. ibid.

Ὦ θνητὰ πράγματ᾽, ὦ γυναικεῖαι φρένες,
ὅσον νόσημα τὴν Κύπριν κεκτήμεθα!

O misera vita! pectora o muliebria! Truculenta quam nos pestis exercet Venus!

X. (V.) Stob. tit. 38. p. 222. Gesn. p. 149. Grot.

Τίς ἆρα μήτηρ ἢ πατὴρ κακὸν μέγα
βροτοῖς ἔφυσε τὸν δυσώνυμον φθόνον;
ποῦ καί ποτ᾽ οἰκεῖ σώματος λαχὼν μέρος;
ἐν χερσὶν, ἢ σπλάγχνοισιν, ἢ παρ᾽ ὄμματα
ἔσθ᾽ ἡμῖν; ὡς ἦν μόχθος ἰατροῖς μέγας
τομαῖς ἀφαιρεῖν ἢ ποτοῖς ἢ φαρμάκοις
πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων.

Quae mater, aut quis genitor infelix malum Inauspicatam sevit invidentiam? Ubi, quas adepta corporis partes sedet? Tenetne media viscera, an geminas manus, An luminum orbes? quanta laus medicis foret Ferro vel herba vel salubri poculo Auferre generi pessimam humano luem! Versum 2. respicit, monente Valcken. diatr. p. 176. Aelian. hist. anim. III, 17. λέγει μὲν οὖν Εὐριπίδης δυσώνυμον ὄντα τὸν φθόνον. Ibid. φύειν de matre illustrat Porson ad Phoen. 34. V. 3. Valck. scribi malebat: ποῦ δή ποτ᾽ οἰκεῖ. Vix opus: duae coniunctae sunt interrogandi formulae, ποῦ καὶ οἰκεῖ, et ποῦ ποτ᾽ οἰκεῖ. V. 5. Heath. Grammaticas rationes, inquit, postulare puto ut rescribatur: ὡς ἦν μόχθος ἂν ἰατροῖς μέγας. Renituntur rationes metricae, nec grammatica se violari queratur. vid. Gramm. gr. §. 508. not. 2. p. 968. V. 6. ante Wyttenbach. ad Plut. p. 702. ἢ ποτοῖσι φαρμάκοις scribendum esse monuit Valcken. ad Hipp. 516. et sic iam Barnes. Haec pronuntiasse mihi videtur Ino, cognita

Themistonis invidia, qua agitata Inonis filios interficere tentabat.

XI. (III.) Stob. tit. 4. p. 52. Gesn. p. 27. Grot.

Πολλοί γε θνητῶν τῷ θράσει τὰς συμφορὰς
ζητοῦσ᾽ ἀμαυροῦν κἀποκρύπτεσθαι κακά.

Multi feroces spiritu indomabili Sua obtenebrant damna vel clades tegunt. Ex Inone petitum notatum in Paris. A. et Schow. Codd. B. C. Ad θράσει Valcken. annotavit: Sic MS. N. in A. πάθει. V. 2. κἀποκρύπτ. pro κἀπικρύπτ. Gesn. marg. Paris. A. Schow. codd. B. C. W. Potuit haec Ino pronuntiare.

XII. (IV.) Stob. tit. 10. p. 127. Gesn. p. 71. Grot. et tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf.

Βίᾳ νῦν ἕλκετ᾽, ὦ κακοὶ, τιμὰς, βροτοὶ,
καὶ κτᾶσθε πλοῦτον, πάντοθεν θηρώμενοι
σύμμικτα, μὴ δίκαια καὶ δίκαι᾽ ὁμοῦ·
ἔπειτ᾽ ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρος.

Ite improbi; tenete vi partum decus, Et undecunque trahite congestas opes Per fas nefas, profana miscentes sacris; Manet metenda magna damnorum seges. sed tit. 93. *Nunc ite; honorum decora captate improbi, Venaticoque more rem conquirite, Fas aestimantes et nefas promiscue, Ut vos metenda cladium exspectet seges.* Tit. 93. legitur Καὶ νῦν ἐφέλκετ᾽, ὦ - - - Reliquam varietatem consulto omitto. V. 4. Porson *Tracts* p. 211. coni. ἐπεὶ τόδ᾽ ἐξαμᾶσθε δύστηνον θέρος. Haec etiam ab Inone pronuntiata esse verisimile mihi est, sed utro loco, a Themistonis colloquio digressa, an post καταστροφήν, non ausim decernere; illud tamen probabilius videtur.

XIII. (VII.) Stob. tit. 66. p. 420. Gesn. 68. p. 281. Grot. et Gaisf.

Νόμοι γυναικῶν οὐ καλῶς κεῖνται πέρι·
χρῆν γὰρ τὸν εὐτυχοῦνθ᾽ ὅτι πλείστας ἔχειν
γυναῖκας, εἴπερ ἂν τροφὴ δόμοις παρῆν,
ὡς τὴν κακὴν μὲν ἐξέβαλλε δωμάτων,
τὴν δ᾽ οὖσαν ἐσθλὴν ἡδέως ἐσώζετο.
νῦν δ᾽ εἰς μίαν βλέπουσι, κίνδυνον μέγαν
ῥίπτοντες· οὐ γὰρ τῶν τρόπων πειρώμενοι
νύμφας ἐς οἴκους ἑρματίζονται βροτοί.

Haud scripta recte iura sunt connubiis. Decuit beatum pluribus se uxoribus Sociare, quantas alere sufficeret domus, Ut inaudientem pelleret penatibus, Bonam volenti corde servaret sibi. Nunc una sola accipitur immenso nimis Vitae periclo: nam priusquam intrat domum Nova nupta, nulla moris exploratio est. Versu 2. necessario cum Grotio scribendum fuit χρῆν, non χρή. sermo est enim de re, quae non fit, quum fieri debeat: vid. Gramm. gr. §. 505. not. p. 958 sq. Pro ὅτι πλείστας Erfurdt ad Soph. Ai. p. 630. scribit ὅπως πλείστας, ne ι contra morem Atticorum ante πλ producatur. V. 3. ἄν post εἴπερ vitiosum mihi esse videtur: neque enim unquam post εἴπερ et cum imperfecto positum memini, neque, quomodo addi possit, video. Pro eo Paris. B. δή. V. 4. Heath. ἐξέβαλλ' ἄν δωμάτων. soloece. vid. Valcken. diatr. p. 176. ad Hipp. 928. v. 18—25. Brunck. ad Aristoph. Ran. 919. Gramm. gr. §. 519. Male etiam Musgr. post παρῆν plene interpunxit, et ὡς vertit *sic*. At recte ἑρματίζονται vertit *velut saburram recipiunt.* minus recte Heath, *quasi fulcrum accersent* (sic.) Themistonis haec verba esse videbantur Welckero de tril. Aesch. p. 341. Ego vero vehementer dubito an nulli umquam feminae tale quid vel sentire vel dicere in mentem venire potuerit. At simulate loquitur. Quid opus erat, quum eam, quacum colloquebatur, Inonem esse nesciret? et quid hac simulatione se assecuturam esse sperabat, quum facinora, quae eo ipso tempore parabat, cum hac oratione pugnarent? Itaque ea a viro potius aliquo, fortasse Athamante, pronuntiata esse suspicor.

XIV. (XX.) Stob. tit. 111. p. 582. Gesn. 113. p. 467. Grot. 112. Gaisf.

> Μὴ σκυθρωπὸς ἴσθ' ἄγαν
> πρὸς τοὺς κακῶς πράσσοντας ἄνθρωπος γεγώς.

Infelicibus Ne durus esto, te quoque esse hominem memor. His Athamantem compellari puto.

XV. (Antiop. XL.) Stob. tit. 16. p. 153. Gesn. p. 91. Grot.

> Ἀμουσία τοι μήδ' ἐπ' οἰκτροῖσιν δάκρυ
> στάζειν· κακὸν δὲ, χρημάτων ὄντων ἅλις,
> φειδοῖ πονηρᾷ μηδέν' εὖ ποιεῖν βροτῶν.

Sicco miserias ore despicere est ferum; Sed turpe et illud, opibus et magnis mala tenacitate demereri neminem. In Trincav. et Gesn. deest lemma, in hac tamen a fragm. Antiopes separatum. *Εὐριπ. Ἰνοῖ* Schow. et Gaisf. hic e Paris. B. Verba ἀμουσία — στάζειν repetuntur apud Stob. tit. 112. p. 583. ex Oeneo apud Gesn. 114. p. 469. ex Inone apud Grot. et sic e Paris. A. apud Gaisf. tit. 113.

XVI. (XXII.) Pollux VII, 178. *Εὐριπίδης ἐν Ἰνοῖ·*

> Κοίλοις ἐν ἄντροις ἄλυχνος, ὥστε θὴρ μόνος.

De Athamante hoc dictum esse suspicatur Valcken. diatr. p. 180. Cf. Müller de Orchom. p. 174. ὥστε e MS. reponendum esse monuit Porson praef. Hec. p. XXXII. ed. Lond.

XVII. (II.) Plutarch. T. II. p. 556. A. τῆς Ἰνοῦς ἐν τοῖς θεάτροις λεγούσης ἀκούομεν ἐφ' οἷς ἔδρασε μεταμελομένης,

> Φίλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους
> Ἀθάμαντος οἰκήσαιμι, τῶν πεπραγμένων
> δράσασα μηδέν!

Ἰνοῦς in omnibus libris legi, non *Οἰνοῦς*, ut edidit Steph. testatur Wyttenbach. *Πῶς ἄν*, *utinam* explicavit Valck. diatr. p. 173. Quum μηδέν dicat, non οὐδέν, significat haec etiam de cogitatione accipienda esse, *utinam nihil eorum fecissem, et denuo habitare possem.*

XVIII. (XVII.) Stob. tit. 103. p. 561. Gesn. 105. p. 435. Grot.

> Ἄνασσα, πολλοῖς ἐστιν ἀνθρώπων κακά,
> τοῖς δ' ἄρτι λήγει, τοῖς δὲ κίνδυνος μολεῖν.
> κύκλος γὰρ αὑτὸς καρπίμοις τε γῆς φυτοῖς
> θνητῶν τε γενεᾷ· τοῖς μὲν αὔξεται βίος,
> τῶν δὲ φθίνει τε καὶ θερίζεται πάλιν.

In Gesn. ex Eur. Oeneo citatur. Sed Paris. A. *Εὐριπ. Ἰνοῖ*, ut Grotius edidit. Tres postremi versus leguntur etiam apud Plut. T. II. p. 104. B. unde Gataker ad M. Anton. VII, 40. et Musgr. scripsit κύκλος γὰρ αὐτός, quum apud Stob. esset κύκλῳ γὰρ ἕρπει, Valcken. diatr. p. 6. κ. γὰρ ὡὑτός. V. 4. Stob. Gesn. et Grot. γενεά. Plut. γενεᾷ. Valck. γέννᾳ, et τῶν μὲν αὔξ. β. V. 5. Musgr. κἀκθερίζεται. Ea-

dem sententia est versuum Epicharmi apud Diogen. Laert. III, 10. ubi vid. Casaub. Grotius vertit: *Regina, multos opprimunt hominum mala: Ab his recedunt, rursus illis imminent. Eunt in orbem, terra quas fruges parit Hominumque soboles; quippe pars surgens viret, Pars iam metenda exspectat exitii diem.* Verba videntur esse consolantis Inonem vel Themistonem.

XIX. (XVIII.) Stob. tit. 109. p. 580. Gesn. 111. p. 461. Grot. 110. Gaisf.

Ἐν ἐλπίσιν χρὴ τοὺς σοφοὺς ἔχειν βίον.

Spe semper aliqua, qui sapit, vitam fovet.

XX. (XIX.) Stob. ibid.

Μήτ᾽ εὐτυχοῦσα πᾶσαν ἡνίαν χάλα,
κακῶς τε πράσσουσ᾽ ἐλπίδος κεδνῆς ἔχου.

Nec tibi remittat frena Fortunae favor, Adversa nec spem pectori excutiant tuo.

XXI. (XXI.) Stob. tit. 123. p. 615. Gesn. 125. p. 507. Grot. 114. Gaisf.

Γίγνωσκε τἀνθρώπεια, μηδ᾽ ὑπερμέτρως
ἄλγει· κακοῖς γὰρ οὐ σὺ πρόσκεισαι μόνη.

Quae sors sit hominum, disce, nec nimium dole. Mihi crede, non tu sola conflictas malis.

XXII. (XVI.) Stob. tit. 103. p. 559 sq. Gesn. 105. p. 431. Grot. 104. Gaisf.

Ὁρᾷς, τυράννους διὰ μακρῶν ηὐξημένους
ὡς μικρὰ τὰ σφάλλοντα, καὶ μί᾽ ἡμέρα
τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ᾽ ἦρ᾽ ἄνω.
ὑπόπτερος δ᾽ ὁ πλοῦτος· οἷς γὰρ ἦν ποτε,
ἐξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὁρῶ.

Vides tyrannos longa quos fovit dies Ut saepe res exigua momento brevi Deturbet, alios rursus in celsum levet. Pennata res fortuna; iam multos ego Vidi supinos spe procul volvi sua. Ex Inone petitos esse versus (nam apud Stob. Euripidi tribuuntur sine fabulae nomine) vidit Gataker. adv. misc. p. 534 sq. citans Philostr. vit. Apoll. VII, 4. *Ὁ ὑποκριτὴς ἤδη ἐπέραινε τὰ ἰαμβεῖα (ἐπὶ τῇ Ἰνοῖ τῷ δράματι), ἐν οἷς ὁ Εὐριπίδης διὰ μακρῶν ηὐξηθέντας τοὺς τυράννους ἁλίσκεσθαί φησιν ὑπὸ μικρῶν.* Ex hoc loco idem *ηὐξημένους* legendum vidit pro *ἠσκημένους*, ut apud Stob. legitur. Idem vidit Grotius in notis MSS. apud Gaisf. V. 2. 3. laudat Plutarch. T. II. p. 104. A. sed ita scriptum v. 2. *μικρότατα τὰ σφάλλοντα.* — V. 3. Stob. Gesn. *ὑψωθέντα δῆρ᾽ ἄνω*, quod emendavit Grotius et Theod. Canter. V. L. I, 21. e Plutarcho, qui *τὰ μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὰ δ᾽ ἦρ᾽ ἄνω*, quam scripturam non multum abest quin veram putem. Sed Philo etiam p. 588. C. B. laudatus Gatakero, *ἡ μία γάρ, ὥς ἔφη τις, ἡμέρα τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ᾽ ἦρ᾽ ἄνω.* item Io. Lydus de mensibus p. 61. ed. Schow. citatus Valcken. diatr. p. 177. Ante v. 4. eum ponendum esse, qui legitur in Phoen. 561. allatus eodem loco Plutarcho, censebat Valck. ad Phoen. l. nimiam tautologiam obtrudens Euripidi; nec persuasit Porsono ibid. 567.

XXIII. (XI.) Stob. tit. 84. p. 493. Gesn. 86. p. 353. Grot. et Gaisf.

Φειδώμεθ᾽ ἀνδρῶν εὐγενῶν, φειδώμεθα,
κακοὺς δ᾽ ἀποπτύωμεν, ὥσπερ ἄξιοι.

Parcamus artis inclita ex propagine, Et exsecremur, ut merentur, improbos. His verbis Inonem persuadere voluisse Themistoni, ne ipsius filios interficeret, idcirco vix crediderim, quod hi *παῖδες* esse videntur, non *ἄνδρες*, nec convenit, quod sequitur *κακοὺς δ᾽ ἀποπτ.*

Ex Inone fabula sumti etiam sunt versus, quos ex Athenagorae leg. pro Christ. c. 26. (p. 33. ed. Colon. ad calc. Iustin. M.) adscripsit Valcken. diatr. p. 180. *καὶ Ἰνὼ μετὰ τὴν μανίαν - - - θεὸν δοξάζουσι γεγονέναι*

Πόντου πλάνητες Λευκοθέαν ἐπώνυμον,

καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς

Σεμνὸς Παλαίμων ναυτίλοις κεκλήσεται.

Sed Sophoclis, an Euripidis versus essent, dubitabat etiam Valcken.

Ad Euripidis Inonem a Schowio refertur etiam locus apud Stob. tit. 13. p. 145. Gesn. p. 83. Grot. quem Musgr. inter incerta XXI. retulit, sed cuius codicis MS. auctoritate illud lemma addiderit, non indicavit Schow.

I X I O N.

Ixionis fabulam narrat. Apoll. Rh. schol. II, 62. e Pherecyde. *φησὶ δὲ, ὡς γαμήσας Δίαν τὴν Ἠιονέως θυγατέρα πολλὰ ὑπέσχετο δώσειν δῶρα. Ἐλθόντος δὲ ἐπὶ ταῦτα τοῦ Ἠϊονέως, βέρεθρον ποιήσας καὶ πυρακτώσας σκεπάζει αὐτὸ λεπτοῖς ξύλοις καὶ κόνει λεπτῇ· ἐμπεσὼν δὲ ὁ Ἠιονεὺς ἀπόλλυται. Λύσσα δὲ τῷ Ἰξίονι ἐνέπεσε διὰ τοῦτο, καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἤθελεν ἁγνίσαι οὔτε θεῶν οὔτε ἀνθρώπων· πρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινεν. Ἐλεήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἁγνίζει, καὶ ἁγνισθεὶς ἠράσθη τῆς Ἥρας. Ὁ δὲ Ζεὺς νεφέλην ὁμοιώσας Ἥρᾳ παρακοιμίζει αὐτῷ, καὶ ὕστερον ποιήσας τετράκνημον τροχὸν καὶ δεσμεύσας αὐτὸν τιμωρεῖται.* Ad hanc fabulam haud dubie spectat, quod Plutarch. narrat T. II. p. 19. E. *ὁ Εὐριπίδης εἰπεῖν λέγεται πρὸς τοὺς τὸν Ἰξίονα λοιδοροῦντας ὡς ἀσεβῆ καὶ μιαρὸν, Οὐ μέντοι πρότερον αὐτὸν ἐκ τῆς σκηνῆς ἐξήγαγον, ἢ τῷ τροχῷ προσηλῶσαι.* Videtur igitur sub finem fabulae deorum aliquis prodiisse, qui hoc narraret, non spectatoribus, sed iis, qui Ixionem oppugnaverant.

I. Plutarch. T. II. p. 18. E. Stob. tit. 2. p. 30. Gesn. p. 11. Grot.

Τοῦ μὲν δικαίου τὴν δόκησιν ἄρνυσο,
τὰ δ' ἔργα τοῦ πᾶν δρῶντος ἔνθα κερδανεῖς.

Iusti capesse nomen, at facta occupa Quidvis agentis; parta sic tibi res erit. Loquitur Ixion.

II. (III.) Stob. tit. 49. p. 355. Gesn. 51. p. 197. Grot. et Gaisf.

Τά τοι μέγιστα πάντ' ἀπεργάζεται βροτοῖς
τόλμ' ὥστε νικᾶν· οὔτε γὰρ τυραννίδες
χωρὶς πόνου γένοιντ' ἄν, οὔτ' οἶκος μέγας.

Consilia cuncta ducit ad victoriam Intrepida virtus; sine laborum impendio Nec regna fiunt magna, nec crescunt domus. V. 1. Grot. *ἀπειργάσθη*, rectius Heath. et Musgr. *ἀπείργασται*, (Boisson. *ἐργάζεται.*) sed minus recte idem v. sq. *τόλμαις τὸ νικᾶν.* Androm. 693. *εἰ* *τόλμα* (ὑ) *προσγένοιτο.* Haec etiam Ixionis verba esse videntur, modo ne *τόλμαν* cum Grotio vertas *intrepidam virtutem.*

III. (IV.) Schol. Apoll. III, 62. *Φλεγύου δὲ παῖς καὶ Ἰξίων ὡς καὶ Εὐριπίδης·*

Φλεγύαντος υἱὲ, δέσποτ' Ἰξίων * *

Sic Cod. Paris. pro *Φλεγύου.* Vid. Schaef. ad loc. p. 224. qui trimetrum explet addito *ἄναξ.*

IV. (II.) Stob. tit. 10. p. 126. Gesn. p. 67. Grot.

Ὅστις γὰρ ἐπὶ τὸ πλέον ἔχειν πέφυκ' ἀνὴρ,
οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον, οὐδὲ βούλεται,
φίλοις τ' ἄμικτός ἐστι καὶ πάσῃ πόλει.

Habere quisquis parte plus quaerit sua, Nil ille iusti cogitat, nil expetit, Urbi atque amicis pariter insociabilis. Versum 1. et 3. habet Stob. tit. 22. p. 187. Gesn. p. 111. Grot. sed primum melius scriptum *ὅστις γὰρ ἀστῶν πλέον ἔ. π. ἀ.*

V. Diogen. L. IX, 55. *φησὶ δὲ Φιλόχορος, πλέοντος αὐτοῦ (Πρωταγόρου) ἐς Σικελίαν τὴν ναῦν καταποντισθῆναι, καὶ τοῦτο αἰνίττεσθαι Εὐριπίδην ἐν Ἰξίονι.*

Ex Ixione Pollux IX, 27. profert etiam versum *Εὔβοια Ἀθήναις ἐστί τις γείτων πόλις.* Sed pro *Ἰξίωνι* (sic Codd.) leg. *ἐν Ἴωνι.* Versus enim est Ion. 297.

L A M I A

non commemoratur nisi a scholiaste Platonis p. 61. Ruhnk. Δευτέρα δὲ (Σίβυλλα) Λίβυσσα, ἧς μνήμην ἐποίησατο ἐν τῷ τῆς Λαμίας προλόγῳ Εὐριπίδης, et Lactantius Instit. div. I, 6. qui ex eodem fonte hausit: *secundam* (Sibyllam) *Libyssam, cuius meminit Euripides in Lamiae prologo.* Cf. Valck. ad Adoniaz. p. 346. Haec causa fuit cur Elmsleio ad Eurip. Med. p. 71. not. k. Lamia e numero Euripidis fabularum eximenda videretur. Ad hanc autem fabulam referunt, quod Diodor. Sic. ex Euripide citat XX, 41. Ὅτι δὲ κατὰ τὴν Λιβύην γέγονεν αὕτη (ἡ Λαμία) καὶ τὸν Εὐριπίδην δεῖξαι τις ἂν μαρτυροῦντα. λέγει γάρ·

Τίς τοὔνομα τὸ ἐπονείδιστον βροτοῖς
οὐκ οἶδε Λαμίας τῆς Λιβυστικῆς γένος;

Priorem versum magis etiam corrupit Barnes. scribens: τίς τοὔνομα πᾶσι τουπον. βρ. Scalig. et Is. Vossius scribendum coniiciebant: τίς τοὔνομ' αἰσχρὸν κἀπονείδιστον βρ. soloece. Musgrav. τίς τοὔνομ' ἀκοῇ τοὐπονείδιστον βροτοῖς. Possis etiam τίς τοὔνομ' ὑμῶν τοὐπ. Ceterum de prologo Lamiae Fabric. bibl. gr. T. II. p. 251. citat Photium quaest. 160. ad Amphilochum.

L I C Y M N I U S.

Licymnius Electryonis e Midea filius, frater Alcmenae, iam senex a Tlepolemo invito occisus est post mortem Herculis et Eurysthei. Apollod. II, 8, 2. Sed quod argumentum fabulae Euripideae fuerit, ignoratur. Schol. Aristoph. Av. 1242. ad verba poëtae Λικυμνίαις βολαῖς haec annotat: ὁ μὲν Καλλίμαχος γράφων οὕτως· Λικυμνίοις βολαῖς, φησὶ, ταύτης τῆς διδασκαλίας οὐ μέμνηται. ἐν δὲ ἐνίοις τῶν σχολικῶν ὑπομνήματα ταυτὶ γέ-

γραπται· ἴσως ὁ Λικύμνιος ἐνεπύρισε τινῶν οἰκίας. ἐν τοῖς ἐπιγεγραμμένοις Ἀπολλωνίου ταῦτα γέγραπται, ὅτι ἡμίφλεκτόν τινα εἰσάγει εἰς τοιοῦτό τι κεκεραυνωμένον ἀπὸ τῆς περιστάσεως ἐκείνης. εἴη δ' ἂν τοῦ Εὐριπίδου μεμνημένος ἀγγέλου τοῦ ἐν τῷ Λικυμνίῳ. λέγει γὰρ ἐπὶ τελευτῆς ἐκεῖνος. ἐν Λικυμνίοις (Cod. Rav. Λικυμνίῳ) δὲ, δράματι Εὐριπίδου, εἰσήχθη τις κεραυνοβολούμενος. Hesych. v. Λικυμνίοις βολαῖς. τῶν (sic MS.) ἐν τᾷ Εὐριπίδου Λικυμνίῳ μνημονεύοι ἂν ἴσως. κεραυνοῦται γὰρ ἡ ναῦς κατὰ τὸν ἐκεῖ λόγον, οὐχ ὡς αὐτοῦ τοῦ Λικυμνίου τῆς Φωκίδος κατεσκεμμένο . . (-νου.) Sed neutro loco multum lucramur, nisi quod sive hominem sive navem fulmine tactam fuisse intelligimus, et hoc nuntium aliquem in scena pronunciasse.

I. Diogen. L. III, 63. ὁ γοῦν φαῦλος λέγεται παρ' αὐτῷ (Πλάτωνι) καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ, ὡς καὶ παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν Λικυμνίῳ φέρεται ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους οὑτωσί·

Φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν,
πᾶσαν ἐν ἔργῳ παραταμνόμενον
σοφίαν, λέσχης ἀτρίβωνα.

Fuci vacuum magnasque bonum Ad res, cui non garrula solis Constat sapientia factis. Grot. Exc. p. 392. Primum versum citat etiam Eustath. ad Il. ω', 1492, 28. Etymol. M. p. 789, 34. ubi φαῦλον explicat ἁπλοῦν καὶ ἀπονήρευτον, Suidas v. φαῦλον, Photius p. 469. Herm. Schol. Plat. p. 84. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπαίνου Εὐριπίδης φαῦλον, ἄκ. τὰ μέγ. ἀγ. Bachmann. anecd. gr. I. p. 412, 7. ubi est Εὐρ. ἐν Ἡρακλεῖ. Plutarch. Marc. p. 310. C. (Μάρκελλον δὲ ᾐτιῶντο, ὅτι τὸν δῆμον εἰθισμένον πολεμεῖν ἢ γεωργεῖν, τρυφῆς δὲ καὶ ῥαθυμίας ἄπειρον ὄντα καὶ κατὰ τὸν Εὐριπίδειον Ἡρακλέα, Φαῦλον, ἄκομψον [ὄν], τὰ μέγιστά τε ἀγαθόν σχολῆς ἐνέπλησε κ. τ. λ.) Cim. p. 480. E. ubi versus non aliter scriptus legitur quam apud Diogen. — De voce ἀτρίβων pro ἀτριβής *imperitus* vid. Schaef. ad Dionys. Hal. p. 415.

II. Stob. tit. 29. p. 198. Gesn. p. 125. Grot.

Πόνος γάρ, ὡς λέγουσιν, εὐκλείας πατήρ.

Ut fama perhibet, gloriae pater est labor. Cf. Apostol. XVI, 29. Sed Sophocli versum tribuit Schol. Her-

mogen. p. 377. apud Ruhnk. ad Xenoph. Mem. II, 1, 20.

III. Stephan. Byz. v. *Τευθρανία. Λέγεται καὶ Τευθράντιος. Εὐριπίδης Λικυμνίᾳ* (leg. - *μνίῳ.*)

Τευθράντιον δὲ σχῆμα Μυσίας χθονός.

IV. Macrob. Saturn. I, 18. *Et ne quis opinetur diversis diis Parnassum montem dicatum, idem Euripides in Licymnio Apollinem Liberumque unum eumdemque deum esse significans scribit:*

Δεσπότα φιλόδαφνε Βάκχε, Παιὰν Ἄπολλον εὔλυρε.

V. Stob. ecl. phys. p. 129. Grot. T. I. p. 156. Heeren.

Τὸ τῆς ἀνάγκης οὐ λέγειν ὅσον ζυγόν.

Necessitatis onus inenarrabile. Lemma in ed. Canter. p. 10. est *Εὐριπ. ἐν Διδύμοις*, et sic etiam Codd. V. A. E. apud Heer. pro quo Valcken. diatrib. p. 17. legendum monuit *ἐν Λικυμνίῳ.* Apud Musgrav. unum hoc fragmentum est Didymorum fabulae.

VI. (V.) Hesych. *Θριάζειν, φυλλολογεῖν, ἐνθουσιᾶν, ἐνθουσιάζειν. Εὐριπίδης Λικυμνίῳ καὶ Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ.*

Quos versus Stob. ecl. phys. p. 129. Cant. T. I. p. 1006. Heer. servatos Valcken. diatr. p. 17. ex Euripidis Licymnio petitos censebat, eos rectius ad Licymnium poetam lyricum Chium retulit Heeren l. c.

MELANIPPE.

Quae Eratosth. cataster. c. 18. et Hygin. Poet. Astron. II, 18. (vid. fr. IV.) narrant, ea non argumentum fabulae, sed ea tantum, quae in eius loco aliquo, fortasse in prologo, memorata erant, continent. Vid. fr. III. IV. Partem argumenti habet Dionys. Halicarn. *τέχν. ῥητορ* c. 9. §. 11. (T. V. p. 354 sq. Reisk.) qui ex eadem fabula narrat: *ἡ Μελανίππη ἡ σοφή, τὸ δρᾶμα Εὐριπίδου, ἐπιγέγραπται μὲν σοφή, ὅτι φιλοσοφεῖ καὶ διὰ τοῦτο τοιαύτης* (i. e. *σοφῆς*) *μητρός ἐστιν, ἵνα μὴ ἀπίθανος ᾖ ἡ φιλοσοφία.* Sequitur fr. VI. Tum pergit: *ἡ δὲ Μελανίππη ἐπαιδεύθη* (*ἐπλήσθη* Valck. diatr. p. 184.) *μὲν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, γέγονε δὲ ταύτῃ παιδία, ἐξέθηκε δ' αὐτὰ εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια. ὁ δὲ πατὴρ ἡγεῖται ἐκ βοὸς εἶναι καὶ ὡς τέρας βούλεται κατακαῦσαι. βοηθοῦσα αὕτη ἡ Μελανίππη ἀποφαίνεσθαι πειρᾶται, ὅτι τέρας οὐδέν ἐστιν κ. τ. λ.* Cf. id. ib. 8, 10. p. 300 sq. Ab his multum discrepant, quae sunt apud Hygin. fab. 186. *Melanippen, Desmontis filiam, sive Aeoli, ut alii poëtae dicunt, formosissimam Neptunus compressit, ex qua procreavit filios duos. Quod quum Desmontes rescisset, et Melanippen excaecavit et in munimento conclusit; cui cibum atque potum exiguum praestari iussit, infantes autem feris proiici. Qui quum proiecti essent, vacca lactans veniebat ad infantes et ubera praestabat Quod quum armentarii vidissent, tollunt eos ut educarent. Interim Metapontus rex Icariae a coniuge Theano petebat, ut sibi liberos procrearet, aut regno cederet. Illa timens mittit ad pastores, ut infantem aliquem explicarent, quem regi subderet. Qui miserunt duos inventos, ea regi Metaponto pro suis supposuit. Postea autem Theano ex Metaponto peperit duos. Quum autem Metapontus priores valde amaret, quod formosissimi essent, Theano quaerebat, ut eos tolleret et filiis suis*

regnum servaret. Dies advenerat, ut Metapontus exiret ad Dianam Metapontinam ad sacrum faciendum. Theano occasione nacta indicat filiis suis eos priores suppositios esse. Itaque quum in venationem exirent, eos cultris interficite. Illi autem matris monitu quum in montem exissent, praelium inter se commiserunt. Neptuno autem adiuvante, Neptuni filii vicerunt et eos interfecerunt. Quorum corpora quum in regiam allata essent, Theano cultro venatorio se interfecit. Ultores autem Boeotus et Aeolus ad pastores, ubi educati erant, confugerunt. Ibi Neptunus eis indicat ex se esse natos et matrem in custodia teneri. Qui ad Desmontem pervenerunt eumque interfecerunt et matrem custodia liberarunt, cui Neptunus lumen restituit. Eam filii perduxerunt in Icariam ad Metapontum regem et indicant ei perfidiam Theanus. Post quae Metapontus duxit coniugio Melanippen, eosque sibi filios adoptavit, qui in Propontide ex suo nomine condiderunt Boeotus Boeotiam, Aeolus Aeoliam. De Metaponto eadem ex Euripide, ut e verbis *Μελ. τὴν δεσμῶτιν* colligo narrat Strabo VI. p. 406. C. ed. Almel. *Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Μετάποντον μυθεύουσι καὶ τὴν Μελανίππην τὴν δεσμῶτιν καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς Βοιωτόν, δοκεῖ δ' Ἀντίοχος τὴν Μελανίππην οὐ πρὸς τοῦτον, ἀλλὰ πρὸς Δῖον κομισθῆναι· ἐλέγχειν ἡρῷον τοῦ Μετάβου καὶ Ἄσιον τὸν ποιητὴν φήσαντα, ὅτι τὸν Βοιωτὸν, Δίου ἐνὶ μεγάροις τέκεν εὐειδὴς Μελανίππη, ὡς πρὸς ἐκεῖνον ἀχθεῖσαν τὴν Μελανίππην, οὐ πρὸς τὸν Μέταβον.* Eodem spectare videtur locus Athenaei XII. p. 523. E. *Ὠνομάσθη δ' ἡ Σῖρις, ὡς μὲν Τίμαιός φησι καὶ Εὐριπίδης ἐν Δεσμώτιδι ἢ Μελανίππῃ ἀπὸ γυναικός τινος Σίριδος.* Hinc verisimile est, Hygini narrationem ex parte saltem exsequi ea quae in Euripidis tragoedia exposita erant. Neque vero omnia quae Hygin. narrat, in una fabula locum habere potuerunt: illa enim spatium sedecim minimum annorum implent, et plures personas habent quam una fabula capere poterat. Itaque duas Euripidis fabulas fuisse suspicor, alteram *Μελανίππης τῆς σοφῆς* nomine inscriptam, alteram *Μελαν. τῆς δεσμώτιδος*; in priore exposita fuisse ea, quae gesta esse narrantur usque ad illud tempus, quo Melan. in carcere inclusa est, in altera exhibitam esse primum

Melanippen in custodia vinctam eo tempore, quum eius filii, interfectis Theanûs filiis, Neptuni ope matrem liberarunt, et cum ea ad Metapontum in Icariam abierunt. Melan. *τὴν σοφήν* et *δεσμώτιδα* distinguit etiam Fabric. Bibl. gr. T. II. p. 251. ed. Harles. Desmontis autem patris Melanippes nomen vereor ne e titulo fabulae *ἡ δεσμῶτις* per errorem Hygini ortum sit.

Ἐκ Μελανίππης τῆς σοφῆς.

I. (I. II.) Plutarch. T. II. p. 756. B. C. *Ἀκούεις δὲ δήπου τὸν Εὐριπίδην ὡς ἐθορυβήθη ποιησάμενος ἀρχὴν τῆς Μελανίππης, Ζεὺς γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ - - ἤλλαξε τὸν στίχον, ὡς νῦν γέγραπται,*

Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο.

Priorem versum citat etiam Lucian. Iov. trag. 41 Tom. V. p. 274. ed. Bip.

Ζεὺς, ὅστις [ἐστὶν] ὁ Ζεύς· οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ
κλύων - -

tum Athenag. p. 23. Iustin. M. p. 41. E. Versum restituit, eiecto *ἐστιν,* Porson. ad Eurip. Or. 412. cui frustra obloquitur Blomfield. gloss. Agam. 155. Grotius vertit Exc. p. 392. *Quicunque tandem est Iuppiter: nam nil scio Nisi fama quod narravit.* Versu correcto utitur Aristoph. Ran. 1275. ubi Schol. *Μελανίππης τῆς σοφῆς ἡ ἀρχή.* Pleniorem locum habet Gregor. Cor. comm. in Hermog. in Reisk. Orat. gr. T. VIII. p. 949. *ἐν δὲ τῇ Μελανίππῃ παρεισάγει ταύτην προοιμιαζομένην·*

Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο,
Ἕλλην' ἔτικτε - -

Idem versus est in Pirithoo fr. V. apud Musgr. quod iam monuit Gregorius p. 948.

II. (XXVIII.) Steph. Byz. v. *Βοιωτία.* de Boeoto; *Νικοκράτης δέ φησιν, ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἄρνης ἦν παῖς. Εὐφορίων· — — καὶ Εὐριπίδης·*

Τὸν δ' ἀμφὶ βοῦν ῥιφέντα Βοιωτὸν καλεῖν.

Probabiliter ad Melanippam retulit Musgrav. Barnes. inter incerta posuit v. 433. *καλεῖ* scripserunt Barn. et

Musgr. Si ex Melanippa est versiculus, nulla ei accommodatior sedes est quam in prologo. In altero versu videtur fuisse *ἔθηκα, ἔθηκα αὐτὸν καλεῖν.*

III. (XXVII.) Clem. Alex. Strom. I. p. 306. B. ed. Sylb. = p. 361, 8. ed. Heinsii (Cyrill. c. Iulian. IV. p. 134. B.) *Ἱππὼ δὲ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Κενταύρου* (Chironis), *συνοικήσασα Αἰόλῳ ἐδιδάξατο αὐτὸν τὴν φυσικὴν θεωρίαν, τὴν πάτριον ἐπιστήμην. μαρτυρεῖ δὲ Εὐριπίδης περὶ τῆς Ἱπποῦς ὧδέ πως·*

Ἣ πρῶτα μὲν τὰ θεῖα προὐμαντεύσατο
χρησμοῖσι σαφέσιν ἀστέρων ἐπ' ἀντολαῖς.

Versus apud Cyrill. melius scriptos illo modo emendavit Valcken. ad Phoen. 506. Quam Clem. hic et p. 333. D. *Ἱππώ* dicit, *Ἵππην* vocant et Cyrill. et Hygin. loco ad fr. IV. adscripto.

IV. Eratosthenes Cataster. c. 18. *Εὐριπίδης δέ φησι Μελανίππην εἶναι* (leg. cum Valck. ad Phoen. 506. *φησὶν ἐν Μελανίππῃ, Ἵππην εἶναι*) *τὴν τοῦ Χείρωνος θυγατέρα, ὑπ' Αἰόλου δὲ ἀπατηθεῖσαν φθαρῆναι καὶ διὰ τὸν ὄγκον τῆς γαστρὸς φυγεῖν εἰς τὰ ὄρη· κακεῖ ὠδινούσης αὐτῆς τὸν πατέρα ἐλθεῖν κατὰ ζήτησιν, τὴν δ' εὔξασθαι καταλαμβανομένην πρὸς τὸ μὴ γνωσθῆναι μεταμορφωθῆναι καὶ γενέσθαι ἵππον. Διὰ γοῦν τὴν εὐσέβειαν αὐτῆς τε καὶ τοῦ πατρὸς ὑπ' Ἀρτέμιδος εἰς τὰ ἄστρα τεθῆναι, ὅθεν τῷ Κενταύρῳ οὐχ ὁρατή ἐστιν.* Eadem habet Hygin. Poet. Astron. II, 18. *Euripides in Melanippa Hippen Chironis Centauri filiam Thean* (l. *Thetin*) *antea appellatam dicit; quae quum aleretur in monte Pelio et studium in venando maximum haberet, quodam tempore ab Aeolo Hellenis filio Iovis nepote persuasam concepisse, quumque iam partus appropinquaret, profugisse in silvam, ne patri, quum virginem speraret, nepotem procreasse videretur. Itaque quum parens eam persequeretur, dicitur illa petisse a deorum potestate, ne pariens a parente conspiceretur. Quae deorum voluntate postquam peperit, in equam conversa inter astra est consituta.*

V. (XXI. XXIII.) Dionys. Halic. *τέχν. ῥητ.* p. 301. ed. Reisk. *ὁ δὲ τῆς Μελανίππης* (*σχηματισμός*), *Τίς τὰ παιδία ἐξέθηκεν εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια;* et p. 356. Melanippae *γέγονε παιδία· ἐξέθηκε δ' αὐτὰ εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια. ὁ δὲ πατὴρ ἡγεῖται ἐκ βοὸς εἶναι καὶ ὡς τέρας βούλεται κατακαῦσαι. βοηθοῦσα αὕτη ἡ Μελανίππη ἀποφαίνεσθαι πειρᾶται, ὅτι τέρας οὐδέν ἐστιν — — —. περιερχομένη γὰρ πάσας αἰτίας τοῦ σῶσαι τὰ παιδία, λέγει· εἰ δὲ παρθένος φθαρεῖσα ἐξέθηκε τὰ παιδία, καὶ φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ φόνον δράσεις;* Hos duos locos comparanti vix dubium esse potest, quin utroque iidem Euripidis versus respiciantur. Sed priore loco duplex articulus non satis sapit dictionem tragicam, nec *παιδίον* alibi apud Sophoclem vel Euripidem legitur. Priori incommodo medetur Musgrav. his in unum versum trochaicum conclusis n. XXI.

Τίς τὰ παιδί' ἐξέθηκεν εἰς πατρὸς βουφόρβια; Sed quum secundo loco eadem fere verba tanquam rhetoris recurrant, priora etiam Dionysii potius quam Euripidis esse videntur, poetae vero tribuenda, quae p. 356. leguntur, sic emendata a Valcken. p. 183.

εἰ δὲ παρθένος
φθαρεῖσά γ' ἐξέθηκεν εἰς βουφόρβια,
φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ δράσεις φόνον;

quae sic vertit Grotius Exc. p. 394. *Si qua ergo sua Corrupta virgo pignora exposuit, patrem Reverita, tunc caede maculabis manum.*

VI. (XXII.) Dionys. Halic. T. V. p. 355. (Diod. Sic. T. I. p. 11. (c. 7. extr.) Euseb. praep. evang. I. p. 20. D.) *Ἀναξαγόρᾳ προσεφοίτησεν Εὐριπίδης. Ἀναξαγόρου δὲ λόγος ἐστὶν, ὅτι πάντα ἐν πᾶσιν, εἶτα ὕστερον διεκρίθη.* (vid. Schaubach. fr. Anaxag. p. 64.) *μετὰ ταῦτα ὡμίλησε καὶ Σωκράτει, καὶ ἐπὶ τὸ ἀπορώτερον ἤγαγε τὸν λόγον. ὁμολογεῖ οὖν τὴν διδασκαλίαν τὴν ἀρχαίαν διὰ τῆς Μελανίππης·*

Κοὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα·
ὡς οὐρανός τε γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία·
ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα,
τίκτουσι πάντα κἀνέδωκαν εἰς φάος
δένδρη, πετεινὰ, θῆρας, οὕς θ' ἅλμη τρέφει,
γένος τε θνητῶν.

Primum versum solus habet Dionys. sed adiuncto secundo, ut dubium non sit, quin recte illum toti fragmento praeposuerint Barnes. et Musgrav. Cf. Theod. Cant. var. lect. II, 15. Eum qui imitando expresserunt, commemorat Valcken. ad Hippol. 352. Heusde spec. in Plat. p. 11 sq. V. 5. *δένδρη, πετεινὰ* Diod. Sic. *δένδρα πτηνά* Euseb. Hanc Melanippes *ῥῆσιν*, tanquam *παράδειγμα τοῦ ἀπρεποῦς καὶ μὴ ἁρμόττοντος* vituperat Aristot. poet. c. 15, 8. Dubito autem an hoc fragm. ante tertium ponendum sit ob locum Dionys. p. 356. Totum locum sic vertit Grotius Exc. p. 395. *Non hic meus, sed matris est sermo meae, Figura ut una fuerit et coeli et soli; Secreta quae mox ut receperunt statum, Cuncta ediderunt haec in oras luminis, Feras, volucres, arbores, ponti gregem, Homines quoque ipsos.*

VII. Schol. Arist. Ran. 100. ad verba poëtae *αἰθέρα Διὸς δωμάτιον* haec habet: *ἐκ Μελανίππης Σοφοκλέους·*

Ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.

qui versus legitur apud Aristoph. Thesm. 279. Pro *Σοφοκλέους* legendum esse *σοφῆς* vel *τῆς σοφῆς* ad locum Thesm. monuit Bergler. Cf. Valck. diatr. p. 49. cuius verba quomodo Beckius in ed. Eurip. Lips. ita accipere potuerit, ut eum hunc versum Euripidi abiudicare diceret, non assequor. Et cod. Ravennas: *αἰθέρα Διός. Εὐριπίδου ἐκ Μελανίππης· ὄμνυμι κ. τ. λ.* Scholia illa Aristoph. compilavit Suid. v. *παρακεκινδυνευμένον.*

Ἐκ τῆς δεσμώτιδος Μελαννίππης.

VIII. (XIX.) Stob. tit. 123. p. 616. Gesn. 125. p. 509. Grot. 124. Gaisf.

Τί τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς τεθνηκέναι
καὶ τἀκχυθέντα συλλέγεις ἀλγήματα;

Quid interemtos interemtos non sinis? Quid tibi repetitur iam sat effusus dolor? τί τ' ἐκχαθέντα Gesn. sed in marg. al. *ἐκχυθέντα. ἐκχυθέντα* Grot. e Paris. A. sed male scripsit *τ' ἐκχυθ.* Musgr. *τὰ 'κχυθέντα.* Paris. B. recte *τἀκχυθέντα,* ut dedit Gaisf. Verba esse videntur ad consolandam Melanippen interemtos esse filios arbitrantem adhibita.

IX. (XII.) Stob. tit. 74. p. 451. Gesn. 76. p. 331. Grot. et Gaisf.

Ἴστω δ' ἄφρων ὤν, ὅστις ἄτεκνος ὢν τὸ πρίν,
παῖδας θυραίους εἰς δόμους ἐκτήσατο,
τὴν μοῖραν εἰς τὸ μὴ χρεὼν παραστρέφων.
ᾧ γὰρ θεὸς δίδωσι μὴ φῦναι τέκνα,
οὐ χρὴ 'γκαλεῖσθαι πρὸς τὸ θεῖον, ἀλλ' ἐᾶν.

Amens et excors, prole qui propria carens Aliena domui pignora asciscit suae, Arbitria fati more pervertens malo. Cui stirps negata numine est coelestium, Tolerare debet, non deos incessere. V. 4. Gesn. Grot. Barn. Gaisf. Musgr. *ᾧ γὰρ θεοὶ δίδωσι,* ad quod mirari satis non possum neminem editorum offendisse; unus Valck. adscripsit: leg. *θεός.* Potest etiam scribi: *θεοὶ διδῶσι* pro *διδῶσιν ἄν.* Pro *φῦναι* libenter legerim *φῦσαι.* — Fortasse haec pronuntiabat Melanippe nuntio accepto de filiis a Metaponto adoptatis.

X. (VI.) Stob. tit. 60. p. 384. Gesn. 62. p. 237. Grot. et Gaisf.

Δοῦλον γὰρ ἐσθλὸν τοὔνομ' οὐ διαφθερεῖ,
πολλοὶ δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν ἐλευθέρων.

Obstare servo nomen haud aequum est probo. Est quando virtus famula superat liberos. διαφθερεῖ Grot. pro *διαφθείρει.*

XI. (XIV.) Stob. tit. 84. p. 493. Gesn. 86. p. 353. Grot. et Gaisf.

Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως δὴ σκοπεῖν χρεὼν
τὴν εὐγένειαν· τοὺς γὰρ ἀνδρείους φύσιν
καὶ τοὺς δικαίους τῶν κενῶν δοξασμάτων,
κἂν ὦσι δούλων, εὐγενεστέρους λέγω.

Habenda quo sit alta nobilitas loco Nequeo videre: nam quibus mens est pia Animusque fortis, sint licet servis sati, Vincunt tumentes nominis vani sono. V. 1. correxit Grot. *ἐγὼ μὲν οὐδὲν οἶδ' ὅπως σκοπ. χρ.* in quo *οὐδέν* pro *οὐκ* positum offendit. Musgrav. *ἐγὼ μὲν οὐδὲν οἶδα, πῶς σκ. χρ.* Herm. coni. *Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ οἶδ' ὅπως με δεῖ σκοπεῖν.* Mihi in mentem venit scribere: *ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ' ὡς τόδε σκοπεῖν χρεὼν, τὴν εὐγέν.* vel *Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ οἶδ' ὅπως σκ. χρ.* V. 3. *κενῶν,*

quod iam Gesn. in marg. coniecerat, pro *τέκνων* suppeditavit Paris. B. apud Gaisf. *τὰ κενὰ δοξάσματα* sunt *οἱ κενοῖς δοξάσμασιν ἐπαιρόμενοι*, *abstractum pro concreto* quod vocant.

XII. (III.) Stob. eclog. phys. p. 121. Grot. T. I. p. 108 sq. Heer.

A. *Δοκεῖτε πηδᾶν τἀδικήματ᾽ εἰς θεοὺς*
πτεροῖσι, κἄπειτ᾽ ἐν Διὸς δέλτου πτυχαῖς
γράφειν τίν᾽ αὐτά, Ζῆνα δ᾽ εἰσορῶντά νιν
θνητοῖς δικάζειν; οὐδ᾽ ὁ πᾶς ἂν οὐρανὸς
Διὸς γράφοντος τὰς βροτῶν ἁμαρτίας
ἐξαρκέσειεν, οὐδ᾽ ἐκεῖνος ἂν σκοπῶν
πέμπειν ἑκάστῳ ζημίαν· ἀλλ᾽ ἡ Δίκη
ἐνταῦθά που ᾽στιν ἐγγὺς, εἰ βούλεσθ᾽ ὁρᾶν.

B. *Ταύτας μὲν ἀνθρώποισιν, ὦ γύναι, θεοὶ*
τίσεις διδοῦσιν, οὓς ἂν ἐχθαίρωσ᾽, ἐπεὶ
οὔ σφιν πονηρόν ἐστιν - - -

Volare pennis scelera ad aetherias domos Putatis, illic in Iovis tabularia Scripto referri, tum Iovem lectis super Sententiam proferre? sed mortalium Facinora coeli quantaquanta est regia Nequeat tenere, nec legendis Iuppiter Et puniendis par sit. Est tamen ultio; Sed si intuemur, illa nos habitat prope. In Canter. et Codd. continuo tenore hic locus scriptus est; Grotius versus 9. 10. 11. separavit, ut pro fragmento incerti poëtae essent. Recte Heeren. eos praecedentibus denuo continuavit, his responderi ad priora videns. Locum illustravit Valcken. diatr. p. 184 sq. Verba sunt Melanippae. V. 4. interrogationis nota post *δικάζειν* interpunxit Valck. Ibidem Cant. *ὁπωσοῦν*, pro quo idem in marg. coni. *ὁ πᾶς οὖν*, quod confirmant codd. V. E. A. Sed recte Grot. et Valck. *ὁ πᾶς ἂν — ἐξαρκ.* Musgr. *οὐδ᾽ ἅπας ἂν οὐρ.* V. 7. Porson. adv. p. 275 = 243. coni. *πέμψει᾽*, vulgatam sine syntaxi esse dicens. Recte vero Boisson. repetendum esse monet *ἐξαρκέσειεν*. V. 8. legebatur *ἐνταῦθα ποῦ ᾽στιν.* Tum amicus Valcken. legendum coni. *εἰ κοὐκ ἔσθ᾽ ὁρᾶν*, soloece pro *εἰ καὶ μὴ ἔστιν*. V. 10. *τίσεις* dedit Grot. pro *τοῖσι*.

XIII. (XXV.) Stob. Ecl. phys. p. 143. Grot. T. I. p. 232. Heer.

Οὐκ ἔστι πράττοντάς τι μοχθηρὸν λαθεῖν·
ὀξὺ βλέπει γὰρ ὁ χρόνος, ὃς τὰ πάνθ᾽ ὁρᾷ.

Securitatem sceleribus non est dare; Dies acutum cernit et nil non videt. Apud Cant. et Grot. lemma est: *Euripides Penelope*; sed quum Euripides Penelopem nullam scripserit, teste Aristoph. Thesm. 554. Musgr. ad Melanippen retulit, Boisson. inter incerta ξέ.

XIV. (VII.) Stob. tit. 67. p. 423. Gesn. 69. p. 287. Grot. et Gaisf.

Τῆς μὲν κακῆς κάκιον οὐδὲν γίγνεται
γυναικὸς, ἐσθλῆς δ᾽ οὐδὲν εἰς ὑπερβολὴν
πέφυκ᾽ ἄμεινον, διαφέρουσι δ᾽ αἱ φύσεις.

Nil invenitur femina peius mala; Bona nihil reperitur excellentius. Tam varia sexus unus ingenia obtinet. Eosdem versus affert Eusebius Praep. evang. X. p. 466. e Porphyrio et comparat Simonidis versus (in Gaisf. poet. gr. min. III. p. 208. CCXXIV. ed. Lips.) ductos e loco Hesiodi ἔ. κ. ἥμ. Tacit. v. Agric. 6. *in bona uxore tanto maior laus, quanto in mala plus culpae est.*

XV. (VIII.) Stob. tit. 68. p. 425. Gesn. 70. p. 291. Grot. et Gaisf.

Γάμους δ᾽ ὅσοι σπεύδουσι μὴ πεπρωμένους,
μάτην πονοῦσιν· ἡ δὲ τῷ χρεὼν πόσει
μένουσα κἀσπούδαστος ἦλθεν εἰς δόμους.

Non destinatum sorte si quaeris torum, Frustra laboras; quae manet fato virum, Sponte in penates veniet et sine ambitu. V. 2. *τῷ χρ.* Voss. Arsen. Gesn. marg. quod et ob metrum et ob sensum praeferendum est. *τῷ χρεὼν* dici licuit, ut *τοῦ χρεὼν* Eur. Herc. f. 21. Hipp. 1270. Confirmat Paris. A. qui habet *τώ*. Praeterea pro *πόσει* leg. *πόσιν*, ut iam Heath. monuit. Herm. in not. Mpta. *ἡ δὲ τῷ χρεὼν πόσει μένουσα*, *quae vero ei, quem oportet, marito manet* (i. e. *semet servat*) *etiam non quaerens domum deducitur.* Boisson. *μένουσα τὸ χρεὼν πόσει* vertit *exspectans fatum viro habendo, ut virum habeat.* quod non intelligo.

XVI. (IX.) Stob. ibid.

Ὅσοι γαμοῦσι δ᾽ ἢ γένει κρείσσους γάμους,
ἢ πολλὰ χρήματ᾽, οὐκ ἐπίστανται γαμεῖν.

τὰ τῆς γυναικὸς γὰρ κρατοῦντ᾽ ἐν δώμασιν
δουλοῖ τὸν ἄνδρα, κοὐκέτ᾽ ἔστ᾽ ἐλεύθερος.
πλοῦτος δ᾽ ἐπακτὸς ἐκ γυναικείων γάμων
ἀνόνητος· αἱ γὰρ διαλύσεις οὐ ῥᾴδιαι.

Sublimiori genere qui natas petunt, Opibusve opimas coniuges, optant male. Ubi namque potior res domi est uxoria, Vir mancipatus iura non retinet sui. Dotalis iste census infelix viro est, Qui difficilius efficit divortium. V. 6. οὐ ante ῥᾴδιαι addidit Grot. auctore Scaligero.

XVII. (X.) Stob. tit. 72. p. 431. Gesn. 72. p. 307. Grot. et Gaisf.

Μετρίων λέκτρων, μετρίων δὲ γάμων
μετὰ σωφροσύνης
κύρσαι θνητοῖσιν ἄριστον.

Sors coniugii Media, et parvo contenta domus Mortalibus optima res est.

XVIII. (XXVI.) Stob. tit. 67. p. 424. Gesn. 69. p. 289. Grot. et Gaisf.

Ἄλγιστόν ἐστι θῆλυ μισηθὲν γένος·
αἱ γὰρ σφαλεῖσαι ταῖσιν οὐκ ἐσφαλμέναις
αἶσχος γυναιξί, καὶ κεκοίνωνται ψόγον
ταῖς οὐ κακαῖσιν αἱ κακαί· τὰ δ᾽ εἰς γάμους
οὐδὲν δοκοῦσιν ὑγιὲς ἀνδράσιν φρονεῖν.

Odio esse postquam coepit, heu miserum genus Muliebre, culpa sontium insontes gravat, Malaeque castas in probri partem trahunt, Et ad ista, quae sors exigit connubii, Cunctas mariti sapere nos credunt nihil. Vertit Grot. quasi mulier loqueretur; et fortasse haec etiam sunt Melanippes verba. V. 3. supplendum αἶσχος γυναιξίν εἰσί. Hinc comma servavi post γυναιξί, quod expunxit Musgrav. sic verba, puto, iungens: αἱ γὰρ σφαλ. ταῖσιν οὐκ ἐσφαλμ. κεκοίνωνται αἶσχος καὶ ψόγον, nimirum αἱ κακαὶ ταῖς οὐ κακαῖσιν. Imperite Lenting. ad Eurip. Med. 809. se unum hunc locum nosse dicit, ubi forma verbi passivi hoc significatu *communicandi* legatur; quasi non omnia verba media ut κοινώσασθαι perfecto formae passivae utantur. Idem corrigit ταῖς οὐ καλαῖσιν αἱ καλαί, quamvis hic non de forma, sed de ingenio et moribus sermo sit.

XIX. (XI.) Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 309. Grot. et Gaisf.

Πλὴν τῆς τεκούσης θῆλυ πᾶν μισῶ γένος.

Genitrice demta mulierum omne odi genus. Potuit hoc a Boeoto pronuntiari, ut superius a Melanippa, quum Theanûs insidiae patefactae essent.

XX. Stob. tit. 72. p. 437. Gesn. 74. p. 317. Grot. et Gaisf.

Τίσασθε τήνδε. καὶ γὰρ ἐνταυθοῖ νοσεῖ
τὰ τῶν γυναικῶν· οἱ μὲν ἢ παίδων πέρι
ἢ συγγενείας οὕνεκ᾽ οὐκ ἀπώλεσαν
κακὴν λαβόντες· εἶτα δ᾽ οὕτω τἄδικον
πολλαῖς ὑπερῤῥύηκε καὶ χωρεῖ πρόσω,
ὥς ἐξίτηλος ἀρετὴ καθίσταται.

Afficite poena hanc: inde enim labem trahunt Mores mulierum, quod malis parcunt viri Aut proximorum aut pignorum reverentia. Contagiosa sceleris est impunitas, Lateque serpit omne securum nefas: Ita alma virtus fracta atque afflicta occidit. In edd. Gesn. et Grot. Antiphani tribuitur. Tragici locum esse vidit Porson. advers. p. 304 = 269. et Euripidi Melanippe tribuitur in Paris. A. et a Gaisf. ad quem referendum censebat Elmslei. ad Iphig. T. 1010. (vid. Eurip. Iphig. ed. Markl. Lips. p. 228 sq.) V. 1. Elmsl. l. c. quia ἐνταυθοῖ Attice non dicatur, scripsit ἐντεῦθεν. V. 4. Gesn. ἔστι δ᾽ οὐ τότ᾽ ἄδικον. et in marg.: lego οὗ. Grot. εἶτα δ᾽ οὕτω ἄδ. melius in notis οὕτω τἄδικον. Porson. l. c. εἶτα τοῦτο τἄδικον. Elmsl. εἶτα δ᾽ ὧδε τἄδικον. V. ult. recte Elmsl. ὥστ᾽ ἐξ. ἀρετή.

XXI. (IV.) Stob. tit. 30. p. 210. Gesn. p. 135. Grot.

Ἀργὸς πολίτης κεῖνος ὡς κακός γ᾽ ἀνήρ.

Vir otiosus civis est idem malus. Trinc. et Gaisf. nihil nisi Εὐριπίδου. Gesn. *Eur. Melanippe*, Grot. *Euripides Menesippa.* Qui hunc versum apud Gesn. et Grot. continuo sequuntur duo versus, sunt ex Electr. 80.

XXII. (V.) Stob. tit. 50. p. 357. Gesn. 52. p. 200. Grot. et Gaisf.

Παπαί! νέος καὶ σκαιὸς οἷός ἐστ' ἀνήρ!

Quam dira res est iuvenis eximie malus!

XXIII. (XVII.) Stob. tit. 114. p. 585. Gesn. 116. p. 475. Grot. 115. Gaisf.

Παλαιὸς αἶνος· ἔργα μὲν νεωτέρων,
βουλαὶ δ' ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος.

Antiqua fatur dictio, iuvenum quidem Plus opera, sed consilia plus pollent senum.

XXIV. (XIII.) Stob. tit. 81. p. 473. Gesn. 83. p. 345. et Gaisf.

Ὅστις δ' ἀμείλικτον πατέρ' ἔχει νεανίας
στυγνόντ', ἐν οἴκοις μεγάλα κέκτηται κακά.

Cuicunque pater est durus, inclemens domi, Gravi atque grandi premitur adolescens malo. Vocis *νεανίας* duarum priorum syllabarum in unam coalescentium exemplum aliud non habeo, nisi in versibus glyconeis Phoen. 147. Hel. 666. Hinc Heath. et Porson. App. ad Toup. in Suid. T. IV. p. 460. pro *ἀμείλικτον* legunt *ἄμικτον*.

XXV. (XV.) Stob. tit. 92. p. 511. Gesn. 94. p. 381. Grot. et Gaisf.

Ὦ τέκνον, ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος
ὁ μικρὸς εὔκρας ἐγένεθ', οἷς δ' ὄγκος κακόν.

O nate, multis convenit mortalibus Moderata rerum copia; at moles nocet. Legebatur *ὁ μ. εὔκρατος· ἐγένετο δ' ὄγκος κακόν.* *εὔκρας* legendum monuisse Valcken. annotavit Gaisford. sic certe Porson. ad Eur. Med. 1363. qui etiam sqq. correxit. Valcken. in marg. ed. Barnes. testatur, Piersonum legendum coniecisse: *εὔκρατος ἐγένεθ', ὁ δ' ὄ. κ.* de constructione citantem Viger. de idiot. p. 195. et not.

XXVI. (XVI.) Plutarch. T. II. p. 116. F. sq. Stob. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 451. Grot. et Gaisf.

Τὰ τυγχάνοντα δ' ὅστις εὖ φέρει βροτῶν,
σοφὸν νομίζω, σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖ.

Quicunque didicit dura mortalis pati, Hic iure sapiens et gravis censebitur. Apud Plut. pro *τυγχάνοντα* est *προσπεσόντα*, quod, ut magis Euripideum, praefert Wyttenbach. ad loc. Plut. p. 774. tum *τέ μοι.* Versus, ut a Plutarcho citantur, inter fragm. incerta CXXI. posuit Musgrav.

XXVII. (XVIII.) Stob. tit. 115. p. 590. Gesn. 117. p. 479. Grot. 116. Gaisf.

Τί δ' ἄλλο, φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνήρ.

Vox est senex et umbra, praeterea nihil. Quod *φωνήν* vocat senem, videtur ad Tithonum respexisse. Sed Toup. apud Gaisf. legit *τί δ' ἄλλο, πλὴν ὄνου σκιά.*

XXVIII. (XXIV.) Erotianus v. *ἀλάστορες* p. 62. *Βακχεῖος μὲν ἐν πρώτῳ φονεῖς φησὶν ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μελανίππης·*

Ἴσως ἀλάστορας οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν.

Lege *ἀλάστορ'* cum Elmsleio ad Med. 1338.

XXIX. (XX.) Athen. XIV. p. 614. D. *καὶ Εὐριπίδης δὲ ἐν τῇ δεσμώτιδι Μελανίππῃ ἔφη·*

Ἀνδρῶν δὲ πολλοὶ τοῦ γέλωτος οὕνεκα
ἀσκοῦσι χάριτας κερτόμους· ἐγὼ δέ πως
μισῶ γελοίους, οἵτινες μὲν ἐπὶ σοφῶν
ἀχάλιν' ἔχουσι στόματα, κεἰς ἀνδρῶν μὲν οὐ
τελοῦσ' ἀριθμὸν, ἐν γέλωτι δ' εὐπρεπεῖς.
θἰκοῦσι δ' οἴκους καὶ τὰ ναυστολούμενα
ἔσω δόμων σώζουσι. - -

Grotius in Exc. p. 393. *Est excitandis risibus natum genus Conviciosa venere; sed tales ego Lepidos perodi; quippe sapientes solent Ore impudenti laedere, in rebus virûm Nullius usus, gratiosi in risibus; Bene interim habitant, atque corrasas opes Intra coercent limen.* Verba *οἳ γέλ. εἵνεκα* (sic) *ἀσκοῦσι χάριτας κερτόμους εὐπρεπεῖς ὄντες ἐν γέλωτι.* citat etiam Eustath. in Od. σ' p. 1837. in = 655, 31. V. 3. Codd. *οἵ τινες τι εἴ τι σοφῶν.* Boissonad. *οἵτινες σοφῶν ἔπι.* V. 4. *ἀχάλινα στόματα* illustrat Bergler. ad Arist. Ran. 862. V. 5. *εὐπρεπεῖς* scil. *εἰσί.* Vid. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 1105. ed. min. Gramm. gr. §. 306. p. 608. V. 6. *οἰκοῦσι δ'*

οἴκους Toup. Em. in Suid. T. I. p. 447. not. recte vertit *domos administrant*, nisi quod ille *divitum* addidit. Significantur ii, qui de republica securi, sua tantum curant.

XXX. Schol. Plat. p. 68. ed. Ruhnk. *Ἀδώνιδος κήπους*] *Ἀδώνιδος κῆποι ἐπὶ τῶν ἀώρων καὶ ὀλιγοχρονίων καὶ μὴ ἐῤῥιζωμένων. Ἐμνήσθη δὲ αὐτῆς (αὐτῶν) καὶ Εὐριπίδης Μελανίππῃ καὶ ἐνταῦθα Πλάτων.*

MELEAGER.

De Meleagro nota omnia. Vid. Il. ι', 529 sqq. Diod. Sic. IV, 34. Ovid. Metam. VIII. a v. 270. Apollod. I, 8. Hygin. fab. 174. Usque ad mortem Meleagri num fabulam perduxerit Euripides, affirmare non audeo, quamquam eius rei vestigium esse videtur in fr. XV. Titionem, quo salvo vita Meleagri continebatur, commemoravit etiam Attius in fabula ex Euripidea expressa apud Nonium p. 15.

I. Pseudo - Plutarch. Parall. T. II. p. 312. A. *Ἄρης Ἀλθαίᾳ συνῆλθε καὶ Μελέαγρον ποιήσας, ὡς Εὐριπίδης ἐν Μελεάγρῳ.* An: — *συνῆλθε καὶ Μελέαγρον ἐγέννησε* (vel *ἐτέκνωσε*) *ὡς Εὐρ. ἐν Μελ. ἐποίησεν?* Sed non multum fidei habendum est falsario isti, quippe qui et historiolas finxerit et auctorum nomina ementitus sit, iudice Wyttenbachio ad tit. T. II. p. 252.

II. (I.)

Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίας χθονὸς
ἐν ἀντιπόρθμοις πεδί' ἔχουσ' εὐδαίμονα.
Οἰνεὺς δ' ἀνάσσει τῆσδε γῆς Αἰτωλίας,
Πορθάονος παῖς, ὅς ποτ' Ἀλθαίαν γαμεῖ,
Λήδας ὅμαιμον, Θεστίου δὲ παρθένον.

Duo priores versus sunt apud Demetr. Phaler. de eloc. 58. Lucian. conviv. 25. T. IX. p. 67. Bip. primus etiam apud Aristot. Rhetor. III, 9, 4. et Schol. Arist. Ran. 1269.

Tres posteriores e commentatore Aristot. Rhet. l. c. addidit Heath. His Valcken. diatr. p. 137. et Musgrav. subiunxerunt versus ex Aristoph. Ran. 1269. petitos:

Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,
θύων ἀπαρχὰς

ubi Schol. *Ἔστι μὲν ἐκ Μελεάγρου μετὰ ἱκανὰ τῆς ἀρχῆς· ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος, Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα Πελοπίας χθονός. Τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ στίχου· οὐκ ἔθυσεν Ἀρτέμιδι.* Quum trimeter iambicus tribracho claudi non possit, Heath. legendum coniecit *οὐκ ἔθυσεν Ἐνοδίᾳ*, Pierson. ap. Valcken. diatr. p. 138. *οὐκ ἔθυσε παρθένῳ Ἀρτέμιδι*, Valcken. ipse *οὐκ ἔθ. Διὸς κόρῃ Ἀρτέμιδι*, Musgrav. *οὐκ ἔθυσεν ἐν μέρει Ἀρτέμιδι*, Toup. autem Emend. in Suid. T. II. p. 512. not. quod longe lepidissimum *οὐκ ἔθυσεν Ἀρτμίδι.* Pro *Οἰνεύς*, ut versus cum praecedentibus continuari possint, Valck. et Musgrav. scripserunt *Οὗτος*. Verba *θύων ἀπαρχάς* hinc citat Eustath. ad Il. ι', p. 770, 21.

III. (VI.) Macrob. Saturn. V, 18. *In Euripidis tragoedia, quae Meleager inscribitur, nuntius inducitur describens, quo quisque habitu fuerit ex ducibus, qui ad aprum capiendum convenerant; in eo hi versus sunt:*

Τελαμὼν δὲ χρυσοῦν αἰετὸν πέλτης ἔπι
πρόβλημα θηρός, βότρυσι δ' ἔστεψεν κάρα,
Σαλαμῖνα κοσμῶν πατρίδα τὴν εὐδαίμονα.
Κύπριδος δὲ μίσημ' Ἀρκὰς Ἀταλάντη κύνας
καὶ τόξ' ἔχουσα· πελέκεως δὲ δίστομον
γένυν, πέπλ' ἀλλακάταιος· οἱ δὲ Θεστίου
κόροι τὸ λαιὸν ἴχνος ἀνάρβυλοι ποδός,
τὸν δ' ἐν πεδίλοις, ὡς ἐλαφρίζον γόνυ
ἔχοιεν, ὃς δὴ πᾶσιν Αἰτωλοῖς νόμος.

V. 4. *Κύπριδος δὲ μίσημ'* e cod. MS. restituit Th. Canter. nov. lect. I, 21. pro *καὶ πρὸς δὲ μίσημ'*. V. 6. Schrader. Observ. I. p. 15. egregie emendavit: *γένυν ἀνέπαλλ' Ἀγκαῖος*, cui non praeferam coniecturam Valcken. diatr. p. 145. *γένυν γ'* (vel *γενῦδ'*) *ἔπαλλ'* A. V. 7. *κόροι* Aristot. libr. II. de poët. apud Macrob. l. c.

pro *παῖδες*. De more Aetolorum vss. 7. 8. 9. commemorato vid. Valcken. ad Eur. Phoen. schol. p. 624.

IV. (IV.) Aristoph. Ran. 1449.

Σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.

ubi Schol. τὸ δὲ σιδηροβριθές ἐκ Μελεάγρου. τ' omisit Musgrav.

V. (II.) Etymol. M. p. 576, 30. *Μελέαγρος· ἐτυμολογεῖ Εὐριπίδης·*

Μελέαγρε, μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν.

Eodem respicit Grammat. in Bekk. anecd. p. 1163. ad p. 740, 3. τέταρτον δεῖ καὶ αὐτὸν οἰκείως τοῖς πράγμασι ποιεῖν τὰς ἀναπτύξεις τῶν ὀνομάτων, ἵνα μὴ τὸν Μελέαγρον, ὥσπερ Εὐριπίδης, κακῶς ἐτυμολογήσῃ διὰ τὴν μελέαν ἄγραν· οὐ γὰρ εἰκὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ ἀπαίσιον ὄνομα θέσθαι τῷ παιδί· ἄμεινον οὖν ᾧ μέλει τὰ τῆς ἄγρας. Valck. diatrib. p. 138. scribit ἀγρεύσεις, versum in prologo locum habuisse existimans.

VI. (VII.) Stob. tit. 8. p. 96. Gesn. p. 51. Grot.

Δειλοὶ γὰρ ἄνδρες οὐκ ἔχουσιν ἐν μάχῃ
ἀριθμὸν, ἀλλ' ἄπεισι κἂν παρῶσ' ὅμως.

Numerare timidos parce, quum pugna imminet, Sed hos, ut adsint, maxime absentes puta.

VII. (IX.) Stob. tit. 68. p. 425. Gesn. 70. p. 291. Grot. et Gaisf.

Εἰ δ' εἰς γάμους ἔλθοιμ', ὃ μὴ τύχοι ποτὲ,
τῶν ἐν πόνοισιν ἡμερευουσῶν ἀεὶ
βελτίον' ἂν τέκοιμι δώμασιν τέκνα.
Ἐκ γὰρ πατρὸς καὶ μητρὸς ὅστις ἐκπονεῖ
σκληρὰς διαίτας οἱ γόνοι βελτίονες.

Mihi si, quod omen magnus avertat deus, Ducenda coniunx, sit meae proli parens, Quam durus habuit usque labor exercitam. Stirps illa quippe egregia, cui geminus parens Vixere legis sub severa regula. Melius vertit Musgr. *Quod si in coniugium veniam — praestantiores corpore liberos pariam, quam eae, quae semper in aedibus vitam agunt.* Nam v. 2. idem probabiliter coni. ἐν δόμοισιν ἡμ. Iacobs lect. Stob. p. 112 sq. τῶν ἐν ἀπόνοισιν ἡμ. tum Valck. diatr. p. 143. τινί pro ἀεί nescio qua de causa. V. 3. βελτίον' ἂν Heath. et Valcken. ibid. pro βέλτιον ἄν. Ibid. Gesn. Grot. δώματι. δώμασιν Valcken. l. c. σώμασιν coni. Musgrav. V. 4. 5. citantur etiam a Clem. Alex. Strom. VI. p. 620. qui habet ἐκπονουμένων pro ὅστις ἐκπονεῖ, (hoc habet etiam cod. Flor. apud Gaisford. T. IV. p. 402. ed. Lips.) et comparantur cum loco Critiae. Lectio Clem. potior videtur. Pro οἱ γόνοι Flor. οἱ πόνοι. Atalantam loqui monuerunt Valck. et Musgrav.

VIII. (X.) Stob. tit. 70. p. 431. Gesn. 72. p. 307. Grot. et Gaisf.

Ἡγησάμην οὖν, εἰ παραζεύξειέ τις
χρηστῷ πονηρὸν λέκτρον, οὐκ ἂν εὐτεκνεῖν,
ἐσθλοῖν δ' ἀπ' ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἂν φῦναι γόνον.

Si sequiori iunxeris fortem toro, Sperare non sit inclitam propaginem. Bono ex utroque semine et proles bona est. V. 3. edebatur: ἐσθλὸν δέ τ' ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἀμφοῖν ἔκγονον. Valck. diatr. p. 142. correxit: ἐσθλοῖν δέ γ' ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἂν φῦναι γόνον. At Paris. A. ἐ. δ' ἀπ' ἀμφοῖν unde Gaisf. fecit quod edidi. Haec quoque Atalantae verba esse videntur.

IX. (XII.) Stob. tit. 72. p. 439. Gesn. 74. p. 321. Grot. et Gaisf.

Ἔνδον μένουσαν τὴν γυναῖκ' εἶναι χρεὼν
ἐσθλὴν, θύρασι δ' ἀξίαν τοῦ μηδενός.

Lare contineri feminae officium probae est; Foris vagantes nullius pretii puta. V. 2. Valck. diatr. p. 143. legendum coniiciebat vel θύραθεν δ' ἀξίαν, vel, quod praetulit, θυραῖσι δ' ἄξιαι τοῦ μ. Forma adverbii θύρασι non amplius offendet post ea, quae et Elmslei. ad Soph. Oed. C. 401. et Schaefer app. crit. Demosth. T. III. p. 434 sq. monuerunt. At dura est constructio pro τὴν δὲ θύρασι (οὖσαν, στρωφωμένην) sed defendi potest locis Soph. Oed. T. 1043. et Eurip. Hec. 891. quos adscripsi in Gramm. gr. §. 272. a. not.

X. (XI.) Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 309. et Gaisf.

Εἰ κερκίδων μὲν ἀνδράσιν μέλοι πόνος,
γυναιξὶ δ᾽ ὅπλων ἐμπέσοιεν ἡδοναί.
ἐκ τῆς ἐπιστήμης γὰρ ἐκπεπτωκότες
κεῖνοί τ᾽ ἂν οὐδὲν εἶεν, οὔδ᾽ ἡμεῖς ἔτι.

Telae laborem si viri sumant sibi, Contra capessat arma femineus furor, Nobis et illis arte deiectis sua Non usus esset, non honos ullus super. Valcken. l. c. hos versus cum proximis superioribus cohaerere existimans, v. 1. scripsit *γάρ* pro *μέν*. Tum ne apodosi destituerentur priores versus, Grot. dedit v. 3. *ἐκ τῆς ἐπ. μὲν ἐκπεπτ.* in quo *μέν* nihil habet, quo referatur, Valcken. autem *ἐκ τῆς ἐπ. παρεμπεπτωκότες*. sed sive vertas *intercidere, iuxta excidere ex arte sua*, sive *clanculum excidere*, neutrum sententiae convenit. V. 4. Gesn. *εἰσιν*, sed in marg. *εἶεν*, et sic Paris. A. B. Voss. Tum *οὐδ᾽ ἡμεῖς* Trinc. Gesn. Grot. *οὔϑ᾽ ἡ.* e Paris. B. et Voss. dedit Gaisf. pro *οὐδ᾽ ἡμ.* quomodo locum laudat Elmslei. ad Soph. Oed. C. 367. Denique Valcken. scripsit *κεῖναι*, quia haec sive ab Ancaeo et Cepheo, sive a Thestiadis pronuntiata esse suspicabatur. Sed Althaeae etiam partes in hac tragoedia fuisse e fragm. X. apparet. Haec Meleagrum filium propter amorem Atalantae obiurgasse et his verbis et fr. VIII. videtur.

XI. (XIII.) Stob. tit. 73. p. 448. Gesn. 75. p. 327. Grot. et Gaisf.

Καὶ κτῆμα δ᾽, ὦ τεκοῦσα, κάλλιστον τόδε,
πλούτου δὲ κρεῖσσον· τοῦ μὲν ὠκεῖα πτέρυξ,
παῖδες δὲ χρηστοὶ, κἂν ϑάνωσι, δώμασι
καλὸν τὸ ϑησαύρισμα, τοῖς τεκοῦσί τε
ἀνάϑημα βιότου, κοὔποτ᾽ ἐκλείπει δόμους.

O mater, ingens hoc et eximium est bonum, Aequare nullis quod sit auri copiis, Habere pulchra prole fundatam domum. Thesaurus ille insignis et clarum decus Vitae parentum, flosque perpetuus laris. V. 3. *ϑάνωσι* nequaquam stare posse, quum sententiae et poetae menti prorsus repugnet, censens Heath. legendum coniicit vel *κἂν στένοισι δ.* vel *κἂν πένησι δ.* V. 4. Paris. A. B. *καλόν τε ϑησ.* quod recepit Gaisf. Mihi facilius *τε* e sequenti *τε* oriri, quam, si *τέ* ab initio scriptum fuisset, hoc in *τό* mutari potuisse videtur.

τὸ ϑησαύρ. recte Grotius vertit *Thesaurus ille insignis, quem tu tantopere praedicas.* V. 5. *ἀνάϑημα* illustravit Iacobs. ad anthol. Palat. p. 104. nr. 227. Mox Trinc. *οὔποτ᾽ ἂν ἐκλείπει* Paris. A. *οὔποτ᾽ ἐκλίποι.* in quo duae lectiones confusae videntur *οὔποτ᾽ ἐκλείπει* et *οὐκ ἂν ἐκλίποι.*

XII. (XIV.) Stob. tit. 85. p. 497. Gesn. 87. p. 357. Grot.

Μόνον δ᾽ ἂν αὐτὰ χρημάτων οὐκ ἂν λάβοις,
γενναιότητα κἀρετήν· καλὸς δέ τις
κἂν ἐκ πονηρῶν σωμάτων γένοιτο παῖς.

Duo sunt parari merce quae nulla queunt, Probitas et animus fortis; ignavo quoque Ex semine oritur saepe generosus puer. Iacobs. lect. Stob. p. 130. tentat: *μόνον δ᾽ ἂν ἀντὶ χρημάτων* vel *μόνον γὰρ ἀντὶ χρημ.* Neutrum necessarium puto. Od. α', 159. *τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίϑαρις καὶ ἀοιδή.* Vid. Gramm. gr. §. 880. e. V. 3. Musgrav. *κἀκ τῶν πονηρ. σ.* pessime. His verbis Meleager suum Atalantae amorem defendisse mihi videtur.

XIII. (XVII.) Stob. tit. 120. p. 491. Grot. (in Trinc. et Gesn. deest) 119. Gaisf.

Τερπνὸν τὸ φῶς μοι· τὸ δ᾽ ὑπὸ γῆν ᾄδου σκότος
οὐδ᾽ εἰς ὄνειρον οὐδεὶς ἀνϑρώπους μολεῖν.
Ἐγὼ μὲν οὖν γεγῶσα τηλικήδ᾽ ὅμως
ἀπέπτυσ᾽ αὐτὸ, κοὔποτ᾽ εὔχομαι ϑανεῖν,

In MS. erat *ἄτερπνον* et *ὑπὸ γῆν δι᾽ ᾄδου.* Correxit Grot. ita ut dedi. Sed Gaisf. *Τερπνὸν τὸ φῶς μοι τόδ᾽· ὑπὸ γῆν δ᾽ ᾄδου σκότος*, in quo desidero articulum. De *ὑπὸ γῆν* pro *ὑπὸ γῆς* vid. ad Hec. 144. Gramm. gr. §. 593. c. p. 1188. Versum 2. quamvis mendosum reliqui ut in Cod. scriptus erat. Sed Grotius ed. *οὐδεὶς ἂν εἶδεν αὖ ἐς ἀνϑρώπους μολών, cui nemo semel inclusus in lucem redit.* Hiatum Barnes. sustulit scribendo *ἄψ* pro *αὖ*, quod adverbium *in scena Attica inauditum*, inquit Valck. Osann. anal. cr. p. 99. *αὖτ᾽ ἐς*, quod non magis Atticum est. Valck. duos versus sic scribendos existimabat p. 140. *Ἡδύ γε τὸ φῶς μοι· τὸ δ᾽ ὑπὸ γῆν ᾄδου σκότος Ἄτερπνον οὐδεὶς εἶλετ᾽ ἀνϑρώπων*

ἰδεῖν, audacter quidem, sed ita ut eius mutationis idonea ratio reddi possit, si *ἄτερπνον* a parum cauto librario e secundo in primum versum translatum veram vocem expulisse dicas. Sed in fine scribi poterat *ἄνθρωπος μολεῖν*. Musgr. sic corrigere tentabat: *οὐδ' εἰς ὄνειρον ἀδεὲς ἀνθρώποις* (Boissonad. *ἀνθρώπους*) *μολεῖν*, *etiam in somnio homini visa formidolosa est*, quasi vero *εἰς ὄνειρον* idem esse possit, quod *ἐν ὀνείρῳ*, et *ἀδεές*, *formidolosum*. Hermann. ad Hecub. p. 81. sic corrigebat: - - *τὸ δ' ὑπὸ γῆν ᾅδου σκότος οὐδείς, ὀνείρων οὖδας, ἂν θρασὺς μόλοι*, quam leniorem medicinam vocat Valckenaeriana, *ὀνείρων* autem *οὖδας*, quod in locis inferis *δῆμον ὀνείρων* ponat Homerus, et *ὄνειροι Νυκτὸς παῖδες* appellentur ab Euripide, Aristophane, aliis. Gaisford. ed. *οὐδ' εἰς ὄνειρον οὐδ' εἰς ἀνθρώπους μολεῖν*. Ego iudicium aliis relinquere, quam proferre, quod ne mihi ipsi quidem satisfaciat, malo. V. 3. *τηλικήδ' ὅμως* e Valcken. coniectura scripsi pro *τηλίκη δόμου*. Osann. l. c. *τηλικήδ', ὁμοῦ*, quod non intelligo, Gaisf. *τηλίκη δόμοις*. Verba esse videntur Althaeae.

XIV. (V.) Etymol. M. p. 803, 46. *Φῷ ἀντὶ τοῦ φωτὶ σὺν τῷ ι. Εὐριπίδης Μελεάγρῳ·*

Τὸ μὲν . . ἐν φῷ, τὸ δὲ κατὰ σκότος κακόν.

γάρ post *μέν* excidisse vidit iam Sylburg. ad l. Etym. Pro *κατὰ* recte Valcken. diatr. p. 140. *κάτω*. Hunc versum cum superiore coniunxit Valck., ante eum inserto eo, qui apud Musgr. est inter fragm. incerta LXXIX. *Ψυχῆς γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον*, sed suo loco legitur Alcest. 313.

XV. (XVIII.) Schol. Pind. Nem. 10, 12. *Τυδεὺς — ἀπεγεύσατο τῶν Μελανιππείων κρεῶν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ Μελεάγρῳ φησίν.*

Εἰς ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται
κάρηνα Τυδεὺς γέννυσι Μελανίππου σπάσας.

Legebatur *ἀνδροβώτους* et *Περσεύς* pro *Τυδεύς*. Utrumque correxit Grotius in Exc. p. 395. Sic *χαρμοναὶ ἀνδροβρῶτες* Herc. f. 381 sq. Pro *Περσεύς* Scaliger ad aram Dosiadae p. 157. et Heath. coni. *πυρσαῖς γέν*. Hoc apte componitur cum *ἐξανδρούμενος* Phoen. 32. cum *σπάσας* non item. V. 2. Grot. et Barn. *πάσας* pro *σπάσας*, quod iure reiicit Valcken. diatr. p. 141 sq. Grotius vertit: *Tydea voluptas effera humanae dapis Tentabit, ut edat ore Melanippi caput.* Videntur hi versus esse ex oratione dei vel deae alicuius, fortasse Dianae, fata futura Oenidarum praedicentis, quod non nisi in fine carminis fieri potuit.

XVI. (XIX.) Suid. v. *νῦν δή* et Photius p. 223.

Ὁρᾷς σὺ νῦν δή μ' ὡς ἐπράϋνας, τύχη.

Legebatur *τύχην. νῦν δή γ' - τύχην* coni. Valck. diatr. p. 142. Sed MS. Suid. Leid. *τύχη*, quod recepit Musgr. Grot. l. c. vertit: *Ut mitigaris iam meos casus, vides.*

XVII. (III.) Aristoph. Ran. 1349 sqq. *εἰλίσσεται δακτύλοις φάλαγγες ἱστότονα πηνίσματα καὶ*
κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας.
ubi Schol. *τὸ δὲ κερκίδος ἐκ Μελεάγρου Εὐριπίδου.*

XVIII. (VIII.) Stob. tit. 60. p. 383. Gesn. 62. p. 233. Grot. et Gaisf.

Ὡς ἡδὺ δούλοις δεσπότας χρηστοὺς λαβεῖν,
καὶ δεσπόταισι δοῦλον εὐμενῆ δόμοις.

Quam dulce servo facilis ac clemens herus, Heroque servus qui praestat domo fidem!

XIX. (XV.) Stob. tit. 96. p. 527. et 120. p. 609. Gesn. 98. p. 397. et 122. p. 501. Grot. 98. et 121. Gaisf.

Τοὺς ζῶντας εὖ δρᾶν· κατθανὼν δὲ πᾶς ἀνὴρ
γῆ καὶ σκιά· τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει.

Viventibus te impende: nam qui est mortuus, Humus est et umbra; nil quod erat in nil abit. Sic hi vss. leguntur altero loco; in priore - - *εὖ δρᾷ κατθανὼν οὐδεὶς ἀνὴρ γῆ καὶ σκιά, τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν βλέπει.* Hinc Boisson. - *δρᾶν. Κατθ. οὐδεὶς ἀνήρ. Γῆ καὶ σκιὰ, τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν βλέπει.* Sed ibi quoque Paris. A. *δρᾶν*, cuius interpretamentum est *δρᾶ* Imperat. E priore *βλέπει* praetulit Valcken. diatr. p. 144. quod mihi vix commodum sensum habere videtur. Fortasse his respondebatur ad ea, quae Meleager dixerat, se manes Thestiadarum occisorum expiaturum esse.

XX. (XVI.) Stob. tit. 103. p. 563. Gesn. 105. p. 439. Grot.

Φεῦ! τὰ τῶν εὐδαιμονούντων ὡς τάχα στρέφει θεός.

Divitum res heu secundas quam cito evertit Deus! τάχα Grotius scripsit pro τάχιστα.

XXI. (XXII.) Stob. tit. 62. p. 399. Gesn. 64. p. 261. Grot. et Gaisf.

Ἡ γὰρ Κύπρις πέφυκε τῷ σκότῳ φίλη,
τὸ φῶς δ' ἀνάγκην προστίθησι σωφρονεῖν.

Amica tenebris est Venus; namque ipsa lux Necessitatem castimoniae facit.

XXII. (XXI.) Hesych. *Ἀντήλιοι θεοί, οἱ πρὸ τῶν πυλῶν ἱδρυμένοι. Εὐριπίδης Μελεάγρῳ.*

XXIII. (XX.) Id. *Καθωσίωσε, κατέθυσε.* Sic locum emendavit Bentlei. ep. ad Mill. p. 480. ed. Lips. pro κατέλυσε.

Ad Meleagrum Valck. diatr. p. 145. referebat etiam locum, qui est apud Hermogenem p. 564. Schol. Aristot. Rhet. III, 9. Aristid. in cap. περὶ συνθέσεως, etiam, sed sine nomine auctoris, apud Eustath. in Iliad. p. 753, 12.

Ὦ Ζεῦ, γένοιτο καταβαλεῖν τὴν σὺν ἐμέ.

qui versus verbo tenus fere convenit cum Ovidiano Metamorph. VIII, 351. - - *Phoebe, ait, Ampycides, Da mihi, quod petitur, certo contingere telo.*

Denique e Meleagro in Cod. Vossiano notatur petitos esse versus apud Stob. tit. 71. p. 434. Gesn. 73. p. 310. Grot. et Gaisf.

Μισῶ γυναῖκας, ἐκ πασῶν δὲ σὲ πλέον,
ἥτις πονηρὰ τἄργ' ἔχουσ' εἶτ' εὖ λέγεις.

Omnes mulieres exsecror, te maxime, Quae prava facta voce blandiloqua tegis. πλέον suspectum est, quia et syllaba brevis ante πλ. producitur contra morem Atticorum, et vox deest in Paris. A. B. et Voss. Fortasse fuit:

Μισῶ δ' ἐγὼ γυναῖκας, ἐκ πασῶν δὲ σέ.

V. 2. ἔχουσ' εἶτ' εὖ λ. est ex emendatione Dobraei ad Aristoph. Plut. 278. pro ἔχουσα εὖ λ. quum Valcken. ad Hippol. 664. hiatum inserto γ' suo vitare studuisset.

OEDIPUS.

Haec quoque fabula notior est, quam ut eam pluribus verbis exponere opus sit. De Euripidei autem dramatis dispositione hoc unum scimus, quod ad fr. II. e Scholiaste notatum est.

I. (XVI.) Aelian. hist. anim. XII, 7. Erotian. p. 378. de Sphinge:

Οὐρὰν δ' ὑπίλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν
καθέζετ'.

Priore versu utitur etiam Athen. XV. p. 701. B. Apud Aelian. erat ὑπήλλασα, pro quo Gesn. et Schneid. ὑπειλοῦσα, apud Erotian. ὑπείλλει, apud Athen. ὑπήλασ'. Valck. ad Phoen. Schol. p. 790. ὑπίλλουσ', diatr. p. 193. ὑπίλασ'. De voce vid. Hemsterhus. in Ruhnk. nota ad Timaeum p. 71. Lobeck. ad Phryn. p. 29 sq. Pro καθέζετ' Valcken. ἐκαθέζετ' contra usum Tragicorum. vid. Porson. praef. Hec. p. XIX. ed. Lips. Locus esse videtur e prologo.

II. (III.) Schol. Eurip. Phoen. 61. *ἐν δὲ τῷ Οἰδίποδι οἱ Λαΐου θεράποντες ἐτύφλωσαν αὐτόν.*

Ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ
ἐξομματοῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας.

Grotium, qui in Exc. p. 395. sequentia Scholiastae verba in senarios redegerat, recte exagitavit Valcken. ad Phoen. Schol. p. 612.

III. (XV.) Stob. Ecl. Phys. p. 149. Grot. I. p. 270. Heeren.

Ἑνὸς δ' ἔρωτος ὄντος οὐ μί' ἡδονή·
οἱ μὲν κακῶν ἐρῶσιν, οἱ δὲ τῶν καλῶν.
ὁ δ' εἰς τὸ σῶφρον ἐπ' ἀρετήν τ' ἄγων ἔρως
ζηλωτὸς ἀνθρώποισιν· ὧν εἴην ἐγώ.

Amore ab uno multiplex est gaudium: Nam pars cupiscit pulchra, pars deformia. Sed amor modestas qui docet recti vias Facit beatos; inter hos poni velim. δ' post ἑνός add. Grotius, non Heeren. Male etiam Heer. οὐ μί' ἡδονή, *non eadem semper est voluptas* i. e. mox dolorem mox voluptatem affert. Verum vidit Grotius. Duos postremos versus laudat etiam Aeschin. c. Tim. p. 21. ed. H. Steph. (p. 154. Reisk. p. 355. Bekk.) et Hermogenes.

IV. (I.) Stob. tit. 67. p. 424. Gesn. 69. p. 289. Grot. et Gaisf.

Πᾶσα γὰρ δούλη πέφυκεν ἀνδρὸς ἡ σώφρων γυνή,
ἡ δὲ μὴ σώφρων ἀνοίᾳ τὸν ξυνόνθ' ὑπερφρονεῖ.

Casta se matrona totam mancipat servam viro; Quae mala est, spernit feroce coniugem vecordia. Sententiam harum versuum habet etiam Clem. Alex. Strom. IV. p. 499. ed. Sylb. πᾶσα γὰρ δούλη ἐστιν ἀνδρὸς ἡ σώφρων γυνή· ἡ δὲ μὴ σώφρων ἀνοίᾳ ξυνόντα ὑπερφέρει. Prior versus est etiam apud Stob. tit. 65. p. 411. Gesn. 67. p. 275. Grot.

V. (II.) Clem. Alex. Strom. IV. p. 499. Stob. tit. 71. p. 432. Gesn. 73. p. 309.

Πᾶσα γὰρ ἀνδρὸς κακίων ἄλοχος,
κἂν ὁ κάκιστος
γήμῃ τὴν εὐδοκιμοῦσαν.

Minor est uxor vili, quamvis Clarissima, nupta marito. Ad κακίων media brevi offendens Valcken. in marg. ed. Barn. coni. πᾶσα κακίων ἀνδρός γ' ἄλοχος Gaisf. ad Markl. Suppl. p. 209. (p. 189. ed. Lips.) probat lectionem a viro quodam docto propositam χείρων pro κακίων, quam recepit Boisson. Sed anapaesti, affines dactylis, servare posse videntur prosodiam Ionicam.

VI. (VIII.) Stob. tit. 64. p. 409. Gesn. 66. p. 271. Grot. et Gaisf.

Νοῦν χρὴ θεάσασθαι· [οὐδὲν] τί τῆς εὐμορφίας
ὄφελος, ὅταν τις μὴ φρένας καλὰς ἔχῃ.

Spectanda mens est; nil decus formae iuvat, Si pulcher absit animus et recta indoles. Pro θεάσασθαι Grot.

θεᾶσθ', et sic B. At Attici non solent αι finalem elidere. vid. Gramm. gr. p. 109 sq. Hinc Erfurdt. ad Soph. Aiac. 150. p. 518. legi volebat τὸν νοῦν θεᾶσθ' i. e. θεᾶσθε. in quo articulus non nisi ad fulciendum versum additus est. Elmslei. ad Med. 635. νοῦν χρὴ θεᾶσθαι, νοῦν· τί τῆς εὐμορφίας ὄφ. ad observationem Porsoni Hec. 296. provocans, qui *Saepe interrogativam*, inquit, - *expulit negativa.* Sed melius, ut mihi quidem videtur, Gaisf. ab eadem observatione profectus, οὐδέν uncis inclusit. V. 2. Trinc. Paris. A. τὰς φρένας καλὰς ἔχῃ. ut Antiop. fr. XIX. Hinc Pierson. apud Valcken. nota MS. expunxit τις, ὄφ. ὅταν μὴ τὰς φρένας καλὰς ἔχῃ, scil. ἡ εὐμορφία.

VII. (IX.) Stob. tit. 65. p. 411. Gesn. 67. p. 275. Grot. et Gaisf.

Μεγάλη τυραννὶς ἀνδρὶ τέκνα καὶ γυνή·
ἴσην γὰρ ἀνδρὶ συμφορὰν εἶναι λέγω
τέκνων θ' ἁμαρτεῖν καὶ πάτρας καὶ χρημάτων
ἀλόχου τε κεδνῆς· ὡς μόνων τῶν χρημάτων
ἢ κρεῖσσόν ἐστι τἀνδρὶ, σώφρον' ἂν λάβῃ.

Viro sua uxor et domus regni sat est: Nam par calamitas, iudico si quid bene, Amissa proles, patria et patrimonium, Et casta coniunx: nam viro pretiosior Opibus opimis uxor est industria. V. ult. ἣ Gesn. Grot. Gaisf. ἢ Musgr. Neutrum accommodatum videtur. Heath καὶ κρεῖσσόν ἐστιν Musgr. κράτιστόν ἐστι. Sed nec superiora offensione carent. Quid enim? solisne opibus praestantior est casta uxor, non item reliquis bonis, quae commemorata sunt? Suspicor penultimi versus exitum et initium ultimi mutilum fuisse, et expletum ab eo, qui sententiam parum curaret.

VIII. (X.) Stob. tit. 71. p. 431. Gesn. 73. p. 308. Grot. et Gaisf.

Ἄλλως δὲ πάντων δυσμαχώτατον γυνή.

ἄλλως Gaisf. e Trinc. Paris. A. Voss. Arsen. pro ἄλλων. Grotius: *Res inter omnes mulier insuperabile est.*

IX. (V.) Stob. tit. 1.

Οὔτοι νόμισμα λευκὸς ἄργυρος μόνον
καὶ χρυσός ἐστιν· ἀλλὰ κἀρετὴ βροτοῖς
νόμισμα κεῖται πᾶσιν, ᾗ χρῆσθαι χρεών.

Non solus ille est quem dat argenti nitor Aurique nummus, sed genus potissimum Nummi ipsa virtus usuique aptissimum. V. 3. Heath. χἠρετή, quod recepit Gaisford. Sed nihil opus est articulo, etsi eum habet Clem. Alex. Strom. IV. p. 484. A. ed. Sylb. *Οὔκουν μόνον τοῦτο νόμισμα λευκὸς ἄργυρος ἢ χρυσός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρετὴ βροτοῖς, ὥς φησιν ὁ Σοφοκλῆς.* De voce *νόμισμα* vid. Erf. et Herm. ad Soph. Antig. 296.

X. (VII.) Stob. tit. 38. p. 222. Gesn. p. 149. Grot.

Φθόνος δ' ὁ πολλῶν φρένα διαφθείρων βροτῶν
ἀπώλεσ' αὐτὸν κἀμὲ συνδιώλεσεν.

Pestifera multis mentibus mortalium Invidia pariter meque et illum perdidit.

XI. (VI.) Stob. tit. 7. p. 86. Gesn. p. 47. Grot.

Πότερα γενέσθαι δῆτα χρησιμώτερον
συνετὸν ἄτολμον, ἢ θρασύν τε κἀμαθῆ.
τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν σκαιὸν, ἀλλ' ἀμύνεται,
τὸ δ' ἡσυχαῖον ἀργόν· ἐν δ' ἀμφοῖν νόσος.

Uter vir utri praestat? an prudens simul Timidusque, an audax et carens prudentia? Haec est ferina vita sed vindex mali, Placidior illa; neutra sed vitio caret. In Gesn. et Schow. lemma est *Eur. in Hercule Εὐρ. ἐν Ἡρακλεῖ.* rectius Grotio suppeditavit Paris. A. V. 2. *τ'* post *ἄτολμον*, *ἄτολμόν τ'*, addit Porson. ad Arist. Av. 705. Tum Gesn. *κ' ἐμμανῆ.* at ex *και ε* per crasin fit non *κε* sed *κα*, nec *καί* elisionem patitur. Recepit tamen Boisson. *κἀμαθῆ* Grot. e Paris. A. ut ipse ait, sed falso, teste Gaisf. Hoc tamen verum et necessarium adeo videtur: nam ut *θρασύς* opponitur *τῷ ἀτόλμῳ*, sic *συνετός* contrarium flagitat, quale est *ἀμαθής.* V. 3. Scalig. et Grot. *αὐτοῖν.* V. 4. *ἀργόν* scripsi e verissima Musgr. coniectura, probata etiam Iacobsio lect. Stob. p. 56 sq.

XII. (XI.) Stob. tit. 103. p. 562 sq. Gesn. 105. p. 439. Grot et Gaisf.

Πολλάς γ' ὁ δαίμων τοῦ βίου μεταστάσεις
ἔδωκεν ἡμῖν μεταβολάς τε τῆς τύχης.

Mutavit aevum saepe iam nobis deus, Variasque tribuit sortis alternae vices.

XIII. (XII.) Stob. ibid.

Ἀλλ' ἡμέρα τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.

Mutationes una fert multas dies. Similis versus est Chaeremonis apud Stob. eclog. phys. I. p. 212. Heer. *Τὸ τῆς τύχης τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.* Cf. Erfurdt. ad Soph. Ai. 131.

XIV. (XIII.) Stob. tit. 108. p. 579. Gesn. 110. p. 459. Grot. 109. Gaisf.

Ἐκμαρτυρεῖν γὰρ ἄνδρα τὰς αὑτοῦ τύχας
εἰς πάντας ἀμαθὲς, τὸ δ' ἐπικρύπτεσθαι σοφόν.

Vulgare casus asperos vecordiae, At quod ferendum est, ferre clam sapientiae est.

XV. (XIV.) Stob. tit. 110. p. 581. Gesn. 112. p. 465. Grot. 111. Gaisf.

Ἐκ τῶν ἀέλπτων ἡ χάρις μείζων βροτοῖς
φανεῖσα, μᾶλλον ἢ τὸ προσδοκώμενον.

Plerumque nec sperata delectant magis Quam quae sibi antecepit exspectatio. *τέρπει* addidit Musgrav. et hoc Grotius etiam in animo habuisse videtur. Sed cogitari etiam potest *μείζων ἐστι.* e quo ad *τὸ προσδοκώμενον* repetendum *χαρίεν ἐστι.* Post *φανεῖσα* recte interpunxit Musgrav. ne *μείζων μᾶλλον* iungerentur.

XVI. Stob. eclog. phys. tit. 7. p. 119. Grot. tit. 4. p. 104. T. I. Heer.

Ὁρῶ γὰρ ἐν χρόνῳ
δίκην ἅπαντ' ἄγουσαν εἰς φάος βροτοῖς.

Ius sed, ut video, dei In lucis oras cuncta fert mortalium. Ex Euripidis Oedipode hi versus citantur in Stob. codd. V. A. ita tamen ut incertum sit, utrum hoc nomen ad hunc an proximum locum (*φθείρει γὰρ ἡ πρόνοια τὴν ἀβουλίαν*) pertineat, ut monet Heeren.

XVII. Hesych. *Ἄναρθρος, ἄτονος, ἀσθενής. Εὐριπίδης Οἰδίποδι.* Vid. Valcken. ad Phoen. 1538.

Huc pertinere videbatur Hermanno versus apud Sueton. Neron. 46. *Observatum etiam fuerat, novissimam*

fabulam cantasse eum publice Oedipodem exulem, atque in hoc desisse versu:

Θανεῖν μ᾽ ἄνωγε σύγγαμος, μήτηρ, πάτηρ.

Obstat, quod ex Oedipode *exule* hic versus citatur. Oedipodem autem docuerunt etiam Achaeus, Carcinus, Diogenes, Philocles, Theodectes, Xenocles.

Ad hanc fabulam duo praeterea fragmenta retulit, alterum IV. e Stobaei ecl. phys. tit. 7. etc. alterum XVII. e Stobaeo, Athenaeo, Plutarcho, aliis, sed neutrum certo aliquo auctore: itaque illud inter dubia posui hoc inter fr. incert. fab. III, 6.

O E N E U S.

Argumentum fabulae exponit Scholiastes ad Aristoph. Acharn. 417. *Γέγραπται τῷ Εὐριπίδῃ δρᾶμα Οἰνεύς. μετὰ δὲ τὸν θάνατον Τυδέως καὶ ἐπιστράτευσιν Διομήδους κατὰ Θηβαίων ἀφῃρέθη τὴν βασιλείαν Οἰνεὺς ὑπὸ τῶν Ἀγρίου παίδων, καὶ περιῄει ταπεινὸς, ἄχρις οὗ ἐπανελθὼν Διομήδης Ἄγριον μὲν ἀνεῖλε, τὴν βασιλείαν δὲ Οἰνεῖ παρέδωκε.* Versus ipsius poëtae haec sunt: *Τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδὶ, Ὁ δύσποτμος γηραιὸς ἠγωνίζετο;* Cf. Apollod. I, 8, 4. et Heyne *ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει* addit Schol. Il. ξ', 120.

I. Scholiastes Aristot. Rhet. III, 16.

Ὦ γῆς πατρῴας χαῖρε φίλτατον πέδον
Καλυδῶνος, ἔνθεν αἷμα συγγενὲς φυγὼν
Τυδεὺς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ᾽ ἐμὸς
ᾤκησεν Ἄργος, παῖδα δ᾽ Ἀδράστου λαβὼν
συνῆψε γέννας.

O patria salve terra, pergratum solum Calydonis, unde sanguinem amicum luens, Tydeus, meus qui genitor, Oeneo satus Habitavit Argos, filiam Adrasti toro lungens. *Τυδεὺς αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός* Suppl. 147. Ad *γέννας* Valcken. in marg. ed. Barn. adscripsit: f. *κῆδος*. Verba sunt Diomedis, prologum agentis. Is in Aetoliam venisse videtur, eorum, quae avo acciderant ignarus, et haec e servis demum Oenei rescivisse.

II. (IX.) Stob. tit. 104. p. 565. Gesn. 106. p. 443. Grot. et Gaisf.

Ὅταν κακοὶ πράξωσιν, ὦ ξένοι, καλῶς
ἄγαν κρατοῦντες κοὐ νομίζοντες δίκην
δώσειν, ἔδρασαν πάντ᾽ ἐφέντες ἡδονῇ.

Fortuna, amici, quum malos nimium fovet, Illi insolentes; liberi poenae metu, Quidquid lubido dictat audacter patrant. Diomedem cum socio itineris (*Διομ. ἐξ Ἄργους παραγενόμενος μετ᾽ ἄλλου κρύφα* Apollod.) alloquitur Oeneus, ut Valcken. visum, ut Musgr. famulus Oenei.

III. (II.) Schol. Arist. Ran. 72. *Οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ᾽*] *Εὐριπίδου ἐξ Οἰνέως·*

Σὺ δ᾽ ὧδ᾽ ἔρημος ξυμμάχων ἀπόλλυσαι;
Οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ᾽ εἰσὶν, οἱ δ᾽ ὄντες κακοί.

Adeone sociis orba res periit tua? Oen. Partim fuerunt, quique superant, sunt mali. Grot. Exc. p 396. Secundum versum Oeneo dandum esse, vidit Grotius priorem Diomedi, Valcken. et Musgrav.

IV. (III.) Erotianus p. 362. *Τιμωρέουσα, βοηθοῦσα, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Οἴνῃ* (sic) *φησίν·*

Ἐγὼ δὲ πατρὸς αἷμ᾽ ἐτιμωρησάμην
σὺν τοῖς ἐφηβήσασι τῶν ὀλωλότων.

Ultus mei sum patris animose necem Cum mortuorum filiis, qui adoleverant. Grot. ibid. *καί* post *ἐφηβήσασι* addit Erot.

V. (V.) Suid. v. *Ἡρακλεία λίθον τινὲς τὴν Μαγνησίαν ἀπέδοσαν διὰ τὸ τὴν Ἡρακλείαν τῆς Μαγνησίας εἶναι. οἱ δὲ ὅτι ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡρακλειῶτις, ἡ δὲ Μαγνῆτις ἀργύρῳ ὁμοία ἐστὶν, ὡς Εὐριπίδης ἐν Οἰνεῖ·*

τὰς βροτῶν
γνώμας σκοπῶν, * ὥστε Μαγνῆτις λίθος
τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν.

οὐ λέγει νῦν ὑπὸ τῆς Μαγνήτιδος λίθου τὸν σίδηρον, ἀλλὰ τὴν τῶν θεωμένων δόκησιν ἕλκεσθαι πλαιωμένων ὡς ἐπὶ ἀργύρῳ.

Sententias Speculatus hominum, sic trahit mentem ut lapis Herculeus, et mox rursus aliorsum rapit. Grot. ib.

Ad hunc locum respexit Plato Ione p. 533. D. *ἔστι γὰρ τοῦτο τέχνη μὲν οὐκ ὂν παρὰ σοὶ περὶ Ὁμήρου εὖ λέγειν, ὃ νυν δὴ ἔλεγον, θεία δὲ δύναμις ἥ σε κινεῖ, ὥσπερ ἐν τῇ λίθῳ, ἣν Εὐριπίδης μὲν Μαγνῆτιν ὠνόμασεν, οἱ δὲ πολλοὶ Ἡράκλειαν. καὶ γὰρ αὕτη ἡ λίθος οὐ μόνον αὐτοὺς τοὺς δακτυλίους ἄγει τοὺς σιδηροῦς, ἀλλὰ καί κ. τ. λ.* Quo ex loco perspicuum est Platonem *Μαγνῆτιν λίθον* apud Euripidem de eo lapide accepisse, quem nos cum Latinis *magnetem* vocamus, contra quam Grammatici volunt, ut Suidas l. c. Hesych. v. *Μαγνῆτις λίθος* et *Ἡρακλεία λίθος*. Hos secuti Salmasius Exerc. Plin. 776. et Buttmann. in *Museum der Alterthumsw.* II. p. 12 sqq. *Μαγνῆτιν λίθον* etiam apud Eurip. de eo lapide intelligi volunt, qui propter argenti similitudinem oculos decipiat, hic etiam addit de magnete cogitari non posse, quia ei tribui non possit *τὸ μεθιστάναι πάλιν*. Verum; ad Graeci saepe tribuunt rei vel personae quae non nisi cessante illarum efficacitate locum habere possunt, ut *δεινῶν ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε πόντον*, non quum flat, sed quum flare desiit (vid. Gramm. gr. §. 634. p. 1308.) Sic igitur h. l. magnes *τὴν δόξαν μεθίστησι*, quum vis eius defecit. Non magis *Μαγνῆτις λίθος* qui proprie dicitur s. *talcum* *τὴν δόξαν μεθιστάναι* dici potest, nisi quum falsa opinio, lapide illo commota, accuratiore contemplatione, non lapide ipso, expulsa est. Ego vero persuadere mihi non possum, lapidem illum, quod *talcum* vocant, vel aliam quamcunque rem, quae falsa specie oculos capit, dici posse *ἕλκειν τὴν δόξαν*. Itaque in Platonis sententia acquiescendum puto, et locum intelligendum esse de eloquente, qui sensus hominum speculans et observans mentes eorum quo vult rapit. Boisson. „Psellus de Magnete (cf. not. ad Herodian. Epimer. p. 52.) *ὁ μέν τις ἐπισπᾶται τὸν σίδηρον, ὁ δὲ ἀποπτύει*. Hinc lux Euripideae metaphorae.“ Sed in illis versibus deest aliquid ad metri integritatem. Itaque Grotius pro *σκοπῶν* scripsit *σκοπήσας*, quod verbum equidem nusquam legere me memini, Heath. post *σκοπῶν* inseri voluit *γάρ*, Musgrav. edidit *σκοτίζων*, in quo metaphoram non servatam esse recte monet Buttmann. l. c. p. 14. not. Buttmann. denique legendum coni.

κλοπεύων, quae vox minime est tragici coloris. Quid? si Suidas ea tantum attulit quae ad propositum suum spectarent, omissis alienis, et verba poëtae haec sunt:

- - *τὰς βροτῶν τύχας σκοπῶν,*
- - - - *ὥστε Μαγνῆτις λίθος*
τὴν δόξαν ἕλκει κ. τ. λ.

VI. (VII.) Stob. tit. 112. p. 583. Gesn. 114. p. 469. Grot. 113. Gaisf.

Σχολὴ μὲν οὐχί· τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως
τερπνὸν τὸ λέξαι κἀποκλαύσασθαι πάλιν.

Non tempus usque est; attamen miseros iuvat Iterare luctus saepe narrando suos. Apud Galen. de Hipp. et Plat. dogm. IV. p. 153. T. V. Chart. p. 423. T. V. Kühn. legitur: *τοῖς δὲ δυστυχοῦσί πως τερπνὸν τὸ κλαῦσαι κἀποδυράσθαι τύχας*. Galeni lectionem praetulerunt Musgrav. et Porson. advers. p. 152 sq. = 134. sed recte monere videtur Huschke anal. crit. in anthol. p. 57. a Galeno duos diversorum scriptorum locos confusos esse, unum Euripidis, alterum Aeschyli Prom. 642. (658. Blomf.) cui adstipulatur V. D. in *Classical journ.* nr. XVI. p. 285.

VII. (VI.) Stob. tit. 73. p. 448. Gesn. 75. p. 327. Grot. et Gaisf.

Ὡς οὐδὲν ἀνδρὶ πιστὸν ἄλλο, πλὴν τέκνων·
κέρδους δ' ἕκατι καὶ τὸ συγγενὲς νοσεῖ.

Ut nulla certa est liberos extra fides! Cognationem studia corrumpunt sua. qua interpretatione graeca magis perspicua sunt. Utrumque fragmentum ex oratione Oenei sumtum videtur.

VIII. (IV.) Clem. Alex. Strom. VI. p. 619 sq. ed. Sylb. *Εὐριπίδης δ' ἐν Οἰνεῖ φησίν·*

Ἀλλ' ἄλλος ἄλλοις μᾶλλον ἥδεται τρόποις.

Sed alius aliis moribus capitur magis. Grot. Exc. p. 396. Cf. Gatak. adv. misc. p. 487. F.

IX. (VIII.) Athen. XV. p. 666. C. *κότταβος δ' ἐκαλεῖτο (καὶ) τὸ τιθέμενον ἆθλον τοῖς νικῶσιν ἐν*

τῷ πότῳ, ὡς *Εὐριπίδης* παρίστησιν ἐν *Οἰνεῖ* λέγων οὕτως·

Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασιν
κάρα γέροντος, τὸν βάλλοντα δὲ στέφειν
ἐγὼ 'τετάγμην ἆθλα κότταβον διδούς.

κότταβον recte Casaubon. et Schweigh. pro κοττάβων, quod tuetur Musgrav. κόσσαβον scribi iubet Valcken. citans Eustath. ad Il. τ' p. 1232, 43. et sic scribitur in fr. Plisthenis apud Athen. XV. p. 668. B. *Κάρα γέροντος* est, Manes, ut recte Schweigh. De cottabo elegans et erudita est disputatio Fr. Iacobsii in Wielandi *Museo Attico.* De filiis Agrii haec narrari monuit Valcken. fortasse a famulorum aliquo.

X. (X.) Philostr. Heroic. p. 663. Olear. p. 12. Boisson. *Νυνὶ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπέ. οἰκεῖα γεωργεῖς ταῦτα, ἢ δεσπότης μὲν αὐτῶν ἕτερος,* σὺ δὲ τρέφοντα τοῦτον τρέφεις, *ὥσπερ τὸν τοῦ Εὐριπίδου Οἰνέα;* ubi Schol. apud Boissonad. *τίς τρέφει τὸν Οἰνέα τρέφοντα αὐτόν.* *Ὁ τρέφων* igitur est Oeneus, herus. Versus efficiatur, si scribas:

σὺ δὴ τρέφοντά νιν τρέφεις - -

XI. Hesych. *Ἀκρίζων, ἄκροις ποσὶν ἐπιπορευόμενος. Εὐριπίδης Οἰνεῖ.* Quos ad eum l. citat Alberti, nihil ad Euripidem conferunt.

Apud Aristoph. Ach. 471. καὶ γάρ εἰμ' ἄγαν Ὀχληρὸς οὖν δοκῶν γε κοιράνους στυγεῖν. ubi Schol. *Τοῦτο πεπαρῴδηται ἀσήμως ἐξ Οἰνέως Εὐριπίδου. Ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ἐκ Τηλέφου φησὶν αὐτό.*

OENOMAUS.

Fabula notissima est. Argumentum autem quomodo descripserit Euripides, e fragmentis, quae servata sunt, exsculpere non potui.

I. Stob. tit. 56. p. 374. Gesn. 58. p. 220. Grot. et Gaisf.

Ὁ πλεῖστα πράσσων πλεῖσθ' ἁμαρτάνει βροτῶν.

Peccare quisque plus solet, quo plus agit. In πλεῖστα πράσσειν cogitandum de πολυπραγμοσύνη

II. Stob. tit. 74. p. 451. Gesn. 76. p. 329. et Gaisf.

Ἀμηχανῶ δ' ἔγωγε κοὐκ ἔχω μαθεῖν,
εἴτ' οὖν ἄμεινόν ἐστι γίγνεσθαι τέκνα
θνητοῖσιν, εἴτ' ἄπαιδα καρποῦσθαι βίον.
ὁρῶ γάρ, οἷς μὲν οὐκ ἔφυσαν, ἀθλίους,
ὅσοισι δ' εἰσίν, οὐδὲν εὐτυχεστέρους.
Καὶ γάρ κακοὶ γεγῶτες ἐχθίστη νόσος,
κἂν αὖ γένωνται σώφρονες, κακὸν μέγα·
λυποῦσι τὸν φύσαντα, μὴ πάθωσί τι.

Ambiguus animi cernere haud valeo satis, An sit propago liberûm mortalibus, An sterilis aevi vita fortunatior. Conspicio miseros nulla queis proles domi est. Sed nec parentum maior est felicitas: Nam dira pestis moribus proles malis; Quod si bonos sors dederit, hoc certe malum est, Quod his parentes ne quid eveniat timent. V. ult. Musgr. legi vult λυποῦσι γὰρ φύσ. quod mihi necessarium non videtur. Vid. Herm. ad Soph. Phil. 928. quamquam rarior est particulae omissio, ubi non praecedit τόδε vel τοῦτο. Ad sententiam cf. fr. inc. trag. CXLVIII.

III. Stob. tit. 97. p. 538. Gesn. 99. p. 415. Grot. et Gaisf.

Ἓν ἐστι πάντων πρῶτον εἰδέναι τόδε,
φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως.
χοὗτός γ᾽ ἀνὴρ ἄριστος, αἵ τε συμφοραὶ
ἧσσον δάκνουσιν. ἀλλὰ ταῦτα γὰρ λέγειν
ἐπιστάμεσθα, δρᾶν δ᾽ ἀμηχάνως ἔχει.

Ego illud ante cuncta discendum puto; Ferre haud gravate si quid evenit mali. Hoc qui scit ipse est melior, et mordent minus Eum dolores; nos sed isthaec dicere Callemus omnes, facere positum in arduo est. Trinc. Gesn. *ἔνεστι πάντων πρῶτον εἰδέναι τουτί*, quae verba Grotius sic transposuit: *ἔνεστι πάντων τουτὶ πρῶτον εἰδέναι*, non cogitans *τουτί* utramque syllabam producere et Comicorum esse, non Tragicorum. In promtu erat corrigere *τόδε*, quod iam coniec. Pierson. apud Valcken. et habet Paris. B. *ἓν ἐστι* scribendum viderunt Erfurdt. et Wunder. teste Hermanno in sched., et Gaisf. ad Stob. V. 3. legebatur *καὶ οὗτος ἀνήρ*. Heath. *κ᾽ οὗτός* (sic) *γ᾽ ἀνὴρ* minus apte hic inseri particulam *δέ* iudicans. *καὶ οὗτός γε* Trincav. Paris. A. *οὗτος γε* sine *καί* Par. B. *καὶ οὗτος ἀνὴρ*, nimirum *ὅς ἂν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως φέρῃ*. Pro *αἵ τε συμφ.* Pierson. apud Valcken. corrigebat *ὅν γε συμφ.* V. 4. *ἧσσον* Voss. pro *ἧττον*. Musgravii coniecturas satius est silentio praeterire.

IV. Stob. tit. 115. p. 590. Gesn. 117. p. 477 sq. Grot. 116. Gaisf.

Ὅστις δὲ θνητῶν βούλεται δυσώνυμον
εἰς γῆρας ἐλθεῖν, οὐ λογίζεται καλῶς·
μακρὸς γὰρ αἰὼν μυρίους τίκτει πόνους.

Inominatam qui senectutem assequi Mortalis optat, non sibi bene consulit: Nam longa vita mille moestitias parit. V. 3. marg. Gesn. Voss. *νόσους* pro *πόνους*. male. vid. Polyid. fr. XIII. *μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.*

V. Stob. tit. 121. p. 613. Gesn. 123. p. 503. Grot. 122. Gaisf.

Ἀλλ᾽ ἔστι γάρ δὴ κἀν κακοῖσιν ἡδονὴ
θνητοῖς, ὀδυρμοὶ δακρύων τ᾽ ἐπιῤῥοαί.

ἀλγηδόνας δὲ ταῦτα κουφίζει φρενῶν
καὶ καρδίας ἔλυσε τοὺς ἄγαν πόνους.

Etiam voluptas rebus afflictis sua est, Genae madentes atque lamentatio. Namque ista minuunt cordis anxietudines Aestuque nimis pectus obsessum levant. Burges. ad Troad. 617. (610.) qui locus nostro simillimus est, citat *θρήνων τ᾽ ὀδυρμοί*.

VI. Clem. Alex. Strom. VI. p. 625. A. ed. Sylburg.

Τεκμαιρόμεσθα τοῖς παροῦσι τἀφανῆ.

Quae non patent, colligimus ex his quae patent. Grot. Exc. p. 396. Cf. Phoenic. fr. I. Musgr.

PALAMEDES.

Res Palamedis exponunt Schol. Eur. Or. 422. Tzetz. ad Lycophr. p. 46. ed. Potter. Hygin. fab. 105. et verbosior ceteris Philostr. Heroic. p. 708. Olear. Fabulam actam esse Ol. 91, 1. docuit Valck. diatr. p. 190. duodecim annis ante Socratis mortem.

I. (III.) Stob. tit. 89. p. 503. Gesn. 91. p. 371. Grot. et Gaisf.

Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισι πᾶσιν αἱ τύχαι
μορφὴν ἔχουσι· συντρέχει δ᾽ εἰς χρήματα.
τούτων δὲ πάντες, οἵ τε μουσικῆς φίλοι,
ὅσοι τε χωρὶς ζῶσι, χρημάτων ὕπερ
μοχθοῦσιν· ὃς δ᾽ ἂν πλεῖστ᾽ ἔχῃ, σοφώτατος.

V. 1. Gesn. marg. et Paris. A. *χρήματα* pro *αἱ τύχαι*, et v. 2. iidem *συντρέχει δ᾽ εἰς ἓν τόδε*. Grot. ed. *παντοῖαι τύχαι μομφὴν ἔχ.* et hinc Barnes. ut locum laudat Valck. ad Phoen. 1331. *μορφὴν ἔχειν* non addito adiectivo, non video quid sibi velit; et *πᾶσιν* ad *ἀνθρώποισι* otiose adiectum. An *παντοίαν τύχαι μορφὴν ἔχ.?* ut *πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων κ. τ. λ.* quibus verbis clauditur Alcestis, Andromache, Bacchae, Helena. Ion. 384. *πολλαί γε πολλοῖς εἰσι συμφοραὶ βροτῶν, μορφαὶ δὲ διαφέρουσιν.* Cf. fr. Antiop. XLI. V. 3. *ταύτου δὲ πάντες* Gesn. *τούτων*

Gesn. marg. Pariss. A. B. sed vereor ne liberior consecutio verborum propter sequens *χρημάτων* mutata sit a grammatico, quum Euripides scripsisset *τούτου*, sc. *τοῦ χρήματα ἔχειν*, ad quod explicandum deinde post interiecta nonnulla additum sit *χρημάτων ὕπερ*. V. ult. soloecismus *ὥς δ' ἂν πλ. ἔχει* a Gaisfordo demum expulsus est, nec nisi auctoritate Paris. A. Verba haec esse Ulyssis, fortasse, ut coni. Musgr. Palamedem criminantis, suspicatur Valcken. ad Phoen. 1331. Grotius, quae interpolavit, sic vertit: *Quodcunque fortunae aliud, Agamemnon, datur, Habet querelam; sed in opes solas coit Genus omne laudum; tum quibus Musae placent, Tum cura quibus est alia, nummo omnes student. Quo plus habet quis hoc, habetur doctior.*

II. (II.) Stob. tit. 79. p. 469. Gesn. 81. p. 343. Grot. et Gaisf.

Τὰ τῆς γε λήθης φάρμακ' ὀρθώσας μόνος
ἄφωνα καὶ φωνοῦντα, συλλαβάς τε θεὶς
ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι,
ὥστ' οὐ παρόντα ποντίας ὑπὲρ πλακὸς
τἀκεῖ κατ' οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς,
παισίν τ' ἀποθνήσκοντα χρημάτων μέτρον
γράψαντας εἰπεῖν, τὸν λαβόντα δ' εἰδέναι.
Ἃ δ' εἰς ἔριν πίπτουσιν ἀνθρώποις κακά,
δέλτος διαιρεῖ, κοὐκ ἐᾷ ψευδῆ λέγειν.

V. 1. Hemsterh. ad Lucian. iud. vocal. 5. T. I. p. 305. ed. Bip. em. *ἁρμόσας μόνος*, tametsi, si quis illud tueri velit, pro *in commodum rectumque ordinem digerere*, quomodo fere Iphig. A. 24. *τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα* id est *ὀρθῶς διοικηθέντα, διατεθέντα*, non valde se repugnaturum dicens. *μόνος* pro *μόνον* iam Grot. et sic Paris. B. V. 2. pro *φωνοῦντα* Hemsterh. corrigebat *φωνῆντα*, quod epicorum esse recte monet Schaef. ad Dionys. H. p. 155. *φωνοῦντα* comparans cum *φωνὴν ἔχοντα* apud Aristot. poët. c. XII. (20.) *συλλαβάς τε θείς* Heath. et Hemsterh. pro *συλλ. τιθείς*. In Paris. A. oculi librarii ab hoc *εἰδέναι* ad alterum v. 7. aberrantes intermedia *ὥστ' — εἰδέναι* omiserunt. V. 4. 5. Vales. ad Harpocr. p. 108. „Illa *ποντίας ὑπὲρ πλ.* eo spectant, quod Pal. fingitur a tragicis per tabulas scriptas et in mare proiectas Nauplio significasse omnia, quae vellet, quum secundus ventus tabulas ad

Nauplium deferret, ut memorat Schol. Aristoph. et Suidas." Huc spectat Aristoph. Thesm. 768. Br. *φέρε, τίν' ἄν, τίν' ἄγγελον Πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον Ἐκ τοῦ Παλαμήδους. ὡς ἐκεῖνος, τὰς πλάτας Ῥίψω γράφων.* ubi Schol. Ravenn. *ὁ γὰρ Εὐριπίδης ἐν τῷ Παλαμήδει ἐποίησε τὸν Οἴακα τὸν ἀδελφὸν Παλαμήδους ἐπιγράψαι εἰς τὰς ναῦς τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἵνα φερόμεναι ἑαυταῖς ἔλθωσιν εἰς Ναύπλιον τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ ἀπαγγείλωσι τὸν θάνατον αὐτοῦ.* (*Ἄλλως*) *Ὥσπερ Οἴαξ τῷ Ναυπλίῳ γράφει ἐν τῷ Παλαμήδει Εὐριπίδου. ὁ γὰρ Οἴαξ ἐγχαράττει πολλαῖς πλάταις τὰ περὶ τὸν Παλαμήδη, καὶ ἀφίησιν εἰς θάλασσαν, ὥστε μιᾷ γε τινι τὸν Ναύπλιον περιπεσεῖν*, et ad v. 773. *πίνακες γὰρ ἦσαν ἐν τῷ ἱερῷ καὶ ἀπὸ τούτων λαβὼν γράφει καὶ ῥίπτει αὐτὰς λέγων ἀπέλθετε, σημάνατε Εὐριπ.* Cf. Suidas v. *Παλαμήδης*, unde sua exscripsit Bourdin. ad Thesm. V. 6. 7. *χρημάτων μέτρον γράψαντα λείπειν* Grotius e Scaligeri emendatione, eleganter et fortasse vere. V. 8. Hemsterh. *σάφα* pro *κακά*, „quod utcunque cesserit emendatio, corruptum profecto est." Iungo *ἀνθρώποις πίπτουσιν εἰς ἔριν, ἃ δὲ κακά ἐστιν ἀνθρώποις π. εἰς ἔριν.* Haec ex Palamedis sese defendentis oratione sumta esse videntur. Grotius sic vertit: *Ego ille mutas coniugans vocalibus Monstravi hominibus litterarum foedera, Oblivionis tenebricosae remedium, ut qui vagatur alta trans ponti vada Conspiciat inde quod suae geritur domi; Ut morte functus liberis dictet pater Hereditatis dividendae regulas; Sed et nocentis litium discordias Sequestra dirimit tabula, mentiri vetans.*

Euripidis etiam esse et e Palamede petitos censet Hermannus versus apud Stob. Ecl. phys. I, c. 2. p. 4. ed. Heer. qui ibidem Aeschyli versibus e Prometheo 454. subiecti leguntur:

Ἔπειτα πάσης Ἑλλάδος καὶ ξυμμάχων
βιόν διῴκησ' ὄντα πρὶν πεφυρμένον
θηρσίν θ' ὅμοιον. πρῶτα μὲν τὸν πάνσοφον
ἀριθμὸν εὕρηκ' ἔξοχον σοφισμάτων.

Dictio certe est Euripideae, quam Aeschyleae similior: *βίος πεφυρμένος καὶ θηριώδης* commemoratur etiam Suppl. 200 sq. Iidem versus cum praecedentibus Aeschyli le-

guntur etiam in Observ. misc. VII. p. 182. e cod. Augustano descripti.

Fortasse huc spectant etiam quae Plato habet de rep. VII. p. 522. D. *Παγγέλοιον γοῦν, ἔφην, στρατηγὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ταῖς τραγῳδίαις Παλαμήδης ἑκάστοτε ἀποφαίνει. ἢ οὐκ ἐννενόηκας ὅτι φησὶν ἀριθμὸν εὑρὼν τάς τε τάξεις τῷ στρατοπέδῳ καταστῆσαι ἐν Ἰλίῳ καὶ ἐξαριθμῆσαι ναῦς τε καὶ τἄλλα πάντα;* Sed fuit etiam Aeschyli et Sophoclis Palamedes; et Aeschyli fragmentum 168. apud Schütz. p. 114. cum argumento loci Platonici consentit.

III. (I.) Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 205. Grot. et Gaisf.

Σρατηλάται τἄν μυρίοι γενοίμεθα,
σοφὸς δ' ἄν εἷς τις ἢ δύ' ἐν μακρῷ χρόνῳ.

Duces reperias mille; at unum atque alterum Qui corde sapiat longa vix dederit dies. Agamemnon loqui videtur Musgravio, nec iniuria; simile quid enim Agamemnon optat Il. *β'*, 371. V. 1. *τἄν* e Voss. recepit Gaisf. pro *δ' ἄν*.

IV. (VIII.) Eustath. Il. *β'*. p. 179 = 236, 29. *σολοικοφανῆ, οἷον τοῦ Εὐριπίδου τὸ*

- - πάλαι δέ σ' ἐξερωτῆσαι θέλων,
σχολή μ' ἀπεῖργε.

E Palamede haec petita esse indicat scholion ad Il. *β'*, 353. e Leidensi cod. primum editum a Valck. ad Phoen. 292. *ἀστράπτων. ὅτι ἀκαταλλήλως εἴρηται (ἔδει γὰρ ἀστράπτοντα καὶ φαίνοντα) ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Παλαμήδει·*

Λάϊε, πάλαι δή σ' ἐξερωτῆσαι θέλων
σχολή μ' ἀπεῖργε.

Pro *Λάϊε* Valcken. l. c. legendum coniicit *Αἶαν* vel *Αἴας*. *σχολῇ* e MS. Leid. citat Valck. sed *σχολή* Venet. B. et Lips. apud Bekk. Figuram illam *σολοικοφανῆ* illustravi Gramm. gr. §. 562. 1. p. 1108. *σχολή μ' ἀπεῖργε*, *otii absentia.* vid. ad Oenei fr. V.

V. (IX.) Stob. tit. 9. p. 101. Gesn. p. 59. Grot.

Εἷς τοι δίκαιος μυρίων οὐκ ἐνδίκων
κρατεῖ, τὸ θεῖον τὴν δίκην τε συλλαβών.

Vir iustus unus millia immensa improbûm Superat favente fretus et iure et deo. E Palamede versus petitos esse indicat Vossian. apud Valcken. diatr. p. 198. Codd. A. B. apud Schow. Valckenaerio Palamedis persona dignissimi videntur.

VI. Stob. append. Flor. p. 11 = 382. Gaisf.

Ὅστις λέγει μὲν εὖ, τὰ δ' ἔργ' ἐφ' οἷς λέγει
αἴσχρ' ἐστὶν αὐτοῦ, τοῦτον οὐκ αἰνῶ ποτέ.

VII. (V.) Strabo X. p. 720. C. Almelov. (*Τὴν κοινωνίαν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ἀποδειχθέντων ἱερῶν νομίμων παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ τῶν παρὰ τοῖς Φρυξὶ περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν συνοικειῶν ἀλλήλοις Εὐριπίδης τε ἐν ταῖς Βάκχαις τὰ παραπλήσια ποιεῖ - - -) καὶ ἐν Παλαμήδῃ φησὶν ὁ χορός·*

Οὐ σὺν Διονύσῳ κωμῶν
ὃς ἀν' Ἴδαν τέρπεται σὺν ματρὶ φίλᾳ
τυμπάνων ἰάκχοις.

ἀν' Ἴδαν scripsit Heath. pro *ἂν Ἴ. ἰαχαῖς* Barn. puto *ἰακχαῖς*. Vid. ad Or. 814.

VIII. (VII.) Philostr. Heroic. p. 718. Olear. p. 168. ed. Boisson. *Ὅθεν καὶ τὸν θρῆνον τὸν παρ' Εὐριπίδῃ ἐπαινεῖ, ὅποτε Εὐριπίδης ἐν Παλαμήδους μέλεσιν,*

Ἐκάνετε (φησὶν) ἐκάνετε τὰν πάνσοφον, ὦ Δαναοὶ,
τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσαν ἀηδόνα Μουσᾶν.

καὶ τὰ ἐφεξῆς μᾶλλον, ἐν οἷς φησὶ καὶ ὅτι πεισθέντες ἀνθρώπῳ δεινῷ καὶ ἀναιδεῖ λόγῳ ταῦτα δράσειαν. Iidem versus citantur a Tzetze ad Lycophr. 384. exeg. in Iliad. p. 44. ed. Herm. Diog. L. II, 44. Auctor argum. Isocr. Busir. haec habet: *ἐκάνετε, ἐκάνετε τῶν Ἑλλήνων τὸν ἄριστον.* quae Valcken. ad Phoen. 321. vel his versibus subiungi vel statim post *ἐκάνετ', ἐκάνετε* poni volebat. Idem l. c. et versus digessit (paulo aliter tamen diatr. p. 190.) et *οὐδέν'* scribi iussit; quo vix opus. Grotium, qui in Exc. p. 397. in iambos descripserat, (*ἐκτάνετε, Δαναοὶ, ἐκτάνετε τὰν πάνσοφον Μουσῶν καὶ οὐδέν' ἀλγύνουσαν ἀηδόνα*) recte deseruit Barnes. Quod addunt Diogenes et auctor argum. Busir. *ὅτι τὸ θεάτρον ἅπαν ἐδάκρυσε, διότι περὶ Σωκράτους ᾐνίττετο*, refutavit Valck. diatr. p. 190.

Boeckh autem *de princip. tragic.* p. 185. hos versus ab interpolatore additos esse censet, quum fabula post Socratis mortem repeteretur.

IX. (IV.) Pollux X, 145. *Καὶ Εὐριπίδης μὲν ἐν Παλαμήδει λέγει κώπην χρυσόκολλον.*

X. (VI.) Harpocrat. *Διεκωδώνισε Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ παραπρεσβείας ἀντὶ τοῦ διεπείρασε καὶ ἐξήτασεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἤτοι ἀπὸ τῶν περιπολούντων σὺν κώδωσι νυκτὸς τὰς φυλακὰς, Εὐριπίδης Παλαμήδει, ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τὰς μαχίμους ὄρτυγας τῷ ἤχῳ τοῦ κώδωνος, ὡς Ἀρίσταρχος*, quae mihi non significare videntur voce *διεκωδώνισεν* usum esse Euripidem, sed mentionem tintinnabulorum in Palamede fecisse. Barnes fr. VIII. et IX. in unum coniunxit *κώπην χρυσόκολλον διεκωδώνισε, auro nitentem vaginam* (imo manubrium) *exploraverat.*

XI. Hesych. *Ἔμβολα. Εὐριπίδης Παλαμήδῃ καὶ Σκίρωνι.*

Valcken. ad Phoen. 1331. ad Euripidis Palamedem refert etiam hos versus, quos commemorat Plutarch. T. II. p. 20. D.

- - - τί δῆτα δεῖ σε κάμνειν; κατθανεῖν
ἄμεινον· οὐδεὶς κάματος εὐσεβεῖν θεούς

quos sic scriptos exhibet Grotius in ed. libri Plutarchei Stobaeo praemissa p. 20. 23. et in Excerpt. p. 429. et 467.

A. *Τί δεῖ θεοὺς σέβειν σε κατθανούμενον;*
B. *Ἄμεινον· οὐδεὶς κάματος εὖ σέβειν θεούς.*

V. Wyttenb. Animadv. p. 212. Valcken. autem priorem Agamemnoni, alterum Palamedi tribuit, et secundum sic legit: *Ἀγάμεμνον, οὐδεὶς κάματος εὖ σέβειν θεούς.*

P E L E U S.

In hac fabula Peleum exsulem exhibitum esse Musgrav. colligit ex Horatio a. poet. 96. *Telephus et Peleus, quum pauper et exsul uterque Proiicit ampullas* etc. probabiliter: nam Telephus Euripidis fuit tragoedia et is personas miserabili conditione affectos exhibendo praeter modum indulgebat: Sophoclis autem Peleus senex est et Phthiae rex. In exsilium autem pulsus erat ab Aeaco patre ob caedem Phoci fratris. vid. Apollod. III, 12, 6. 7. De Sophoclis an Euripidis Peleo capiendum sit dubito quod Aristot. habet de poet. c. 18. (*Τραγῳδία*) *ἡ μὲν πεπλεγμένη - - ἡ δὲ παθητική - - ἡ δὲ ἠθικὴ, οἷον αἱ Φθιώτιδες καὶ ὁ Πηλεύς.* nam Phthiotides fabula fuisse Sophoclis videtur Casaubono ad Athenaeum VII, 4. et fortasse Sophoclis Peleus utroque nomine appellabatur.

I. Aristoph. Nub. 1153. *Βοάσομ᾽ ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν.* ubi Schol. *παρὰ τὰ ἐκ Πηλέως Εὐριπίδου. ἐπιφέρει γὰρ*

Ἰὼ πύλαισιν ἥτις ἐν δόμοις.

Heath. corr. *Ἰὼ, ἰὼ, πύλαισιν εἴ τις ἐν δ.* Blomfield ad Aesch. Choeph. 642. *Ἰὼ, ἰὼ, πύλαισιν· ἦ τις ἐν δόμοις;* Sed quid illud *πύλαισιν* sibi velit, non assequor. Fortasse fuit: *ἰώ* (vel *ὠή*) *τίς ἐν πύλαισιν, ἤ τίς ἐν δόμοις;* Sic Phoen. 1067. *ὠή, τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ;* Praeter hunc versum alia etiam ex Eur. Peleo sumta esse ab Aristoph. e scholiasta colligo.

II. Stob. ecl. phys. p. 133. Grot. T. I. p. 170.

Κλῦτ᾽ ὦ Μοῖραι, Διὸς αἵτε παρὰ
θρόνον ἀγχόταται θεῶν ἑζόμεναι.

Audite, Parcae, quae solio Iovis Magni sedetis proxima numina. Sic versus disposuit Seidler. de vers.

dochm. p. 21. not. nisi quod hic κλῦετ' ὦ M. habet, quum in Stob. et Codd. et editt. esset κλῦτε Μοῖραι. Post Διός interpunxit Seidler; mihi aptius videbatur παρὰ θρόνον Διός iungere, tum ἀγχόταται θεῶν. Versus autem non solum in codd. V. A. E. sed iam a Grotio ad Peleum referuntur.

III. Stob. tit. 88. p. 500 sq. Gesn. 90. p. 365. Grot. et Gaisf.

Οὐκ ἔστιν ἀνθρώποισι τοιοῦτο σκότος,
οὐ δῶμα γαίας κλειστὸν, ἔνθα τὴν φύσιν
*ὁ δυσγενὴς κρύψας ἂν * εἴη σοφός.*

Nulla inter homines tanta vis caliginis Specuumve nigror, quo suum ingenium clepat Vir pravus ortu, sapiat immensum licet. Grot. ed. ὁ δυσγενὴς κρύψειε κἂν εἴη σοφός. Sed recte Heath monet non abesse posse ἄν. Itaque scribi iubet: κρύψει' ἂν εἰ κ' εἴη σοφός. bene; modo usitata esset crasis κεἴη pro καὶ εἴη, etsi κἄτα, κεἰ, κεἰς pervulgata sunt. Gaisfordio in ἂν εἴη latere videtur νομισθείη. quod, receptum a Boissonad. in eamdem Heathii reprehensionem incurrit.

IV. Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf.

Τὸν ὄλβον οὐδὲν οὐδαμοῦ κρίνω βροτοῖς,
ὅν γ' ἐξαλείφει ῥᾷον, ἢ γράφει, θεός.

Opulentitatem nullius pretii puto, Quam facile fingit, facilius delet deus.

V. Stob. tit. 114. p. 585. Gesn. 116. p. 475. Grot. et Gaisf.

Τὸ γῆρας, ὦ παῖ, τῶν νεωτέρων φρενῶν
σοφώτερον πέφυκε κἀσφαλέστερον,
ἐμπειρία τε τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.

Plus, nate, senium corde iuvenili valet Maturitate mentis et vi consili, Inscitiamque vincit experientia. Tertius versus legitur etiam in Stob. Gesn. tit. 3. p. 37. inter γνώμας μονοστίχους a Gesnero insertas, et inter Menandri sententias singulares p. 319. v. 169. ed. Meinek. In eo Porson. apud Blomf. ad Aesch. S. c. Th. 556. legi volebat ἡ 'μπειρία. Articulum quidem non necessarium esse ex iis patet, quae congessi Gramm. gr. §. 268. not. 1. p. 553 sq. sed hic causa nulla excogitari potest, cur Euripides maluerit ἐμπειρία ponere, quum sequatur τῆς ἀπειρίας. et cf. Phoen. 529.

VI. Ioh. Lydus de magistrat. III, 25. p. 192.

- - τὰ δ' ἔνθεν οὐκέτ' ἂν φράσαι λόγῳ
δακρύων δυναίμην χωρίς - - -

κατὰ τὸν Εὐριπίδου Πηλέα. Legebatur φράσας, quod correxit Boissonad.

P E L I A D E S.

Fabulam exposuerunt Paus. VIII, 11. Apollod. I, 9, 27. Tzetz. ad Lycophr. 175. Ovid. Metam. 7, 297 sqq. Hygin. f. 24.

I. II. Eurip. Med. 688.

Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.

ubi Schol. σεσημείωται ὁ στίχος, ὅτι καὶ ἐν Πελιάσιν ἐστὶν, ὧν ἡ ἀρχή·

Μήδεια, πρὸς μὲν δώμασιν τυραννικοῖς.

III. Stob. ecl. eth. p. 174. Grot. T. II. p. 336. Heer.

Οὐκ ἔστι τὰ [τῶν] θεῶν ἄδικ', ἐν ἀνθρώποισι δὲ
κακοῖς νοσοῦντα σύγχυσιν πολλὴν ἔχει.

Iniusta non sunt quae placent superis; sua Aegros sed homines dant mala in vertiginem. τῶν delendum esse, ne anapaestus esset pes secundus, recte monuit Porson. adv. 275 = 243. et sic iam Io. Pierson. apud Valck. not. MS. in marg. Barn. cum interpretatione: i. e. οἱ θεοὶ οὐκ εἰσὶν ἄδικοι. Barnes. etiam τῶν deleverat. Erfurdt. in sched. Hunc versum, inquit, maiori, quam par erat, molimine correxit Iacobs in Stobaeo Heer. P. II. T. 2. p. 238. scribens: Τὰ τῶν θεῶν δίκαι' ἐν ἀ. δ. Lego: Οὐκ ἔστι τὰ θεῶν ἄδικ' κ. τ. λ.

IV. Stob. tit. 3. p. 37. Gesn. p. 18. Grot. Schol. Pind. Pyth. 2, 173. ed. Boeckh.

Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε τοῖς κρατοῦσί σου.

Stimulis potentum ne recalcitres cave.

V. Stob. tit. 47. p. 343. Gesn. 49. p. 187. Grot. et Gaisf.

Τὸ δ' ἔσχατον δὴ τοῦτο θαυμαστὸν βροτοῖς,
τυραννίς· οὐχ εὕροις ἂν ἀθλιώτερον.
φίλους τε πορθεῖν καὶ κατακτανεῖν χρεών·
πλεῖστος φόβος πρόσεστι, μὴ δράσωσί τι.

Exlex potestas ista, quam vulgo stupent, Nil aliud est quam splendida infelicitas. Nam qui suorum est ipse praedo et carnifex, Molitiones semper aliorum timet. Sententia eadem est in Hieronis Xenophontei loco, quem ibidem attulit Stob. Sed v. 3. 4. male cohaerent. V. 2. Herm. in sched. coni. *οὐχ εὕροις ἂν ἄθλιον τόδ', εἰ φίλους τε π.* et v. 4. *ἐπεὶ φόβος πρόσεστι.*

VI. Stob. tit. 72. p. 440. Gesn. 74. p. 323. Grot. et Gaisf.

Αἰνῶ· διδάξαι δ', ὦ τέκνον, σὲ βούλομαι,
ὅταν μὲν ᾖς παῖς, μὴ πλέον παιδὸς φρονεῖν,
ἐν παρθένοις δὲ παρθένου τρόπους ἔχειν,
ὅταν δ' ὑπ' ἀνδρὸς χλαῖναν εὐγενοῦς πέσῃς,

* * *

τὰ δ' ἀλλ' ἀφεῖναι μηχανήματ' ἀνδράσιν.

Laudo; sed hoc te, filia, admonitam volo: Donec puella es, quod puellarum est sape, Et virginum una virginis mores tene. Quod si subieris coniugis clari togam, Contenta curae parte mandata tibi, Permitte rerum quidquid est ultra viris. Inter v. 4. et 5. haud dubie versiculus excidit, quod sensisse videtur Grotius, qui ad sententiam explendam versum de suo inseruit, *Contenta* etc. Boisson. v. ult. scripsit *τάδ' ἄλλ' ἀφ.* Idem de locutione *ὑπὸ χλαῖναν πεσεῖν* citat notam suam ad Nicet. Eugen. p. 120.

VII. Stob. tit. 90. p. 505. Gesn. 92. p. 375. Grot. et Gaisf.

Ὁρῶσι δ' οἱ διδόντες εἰς τὰ χρήματα.

Donare nemo iam solet nisi diviti. In Paris. A. lemma est *Εὐριπ. Πελοπίσι*, quod recepit Grot. quum in Gesn. sine indice auctoris et fabulae legeretur.

VIII. Aelian. hist. animal. 7, 47. *τῶν ὑστρίχων — τὰ ἔκγονα ὄβρια καλεῖται· καὶ μέμνηται Εὐριπίδης ἐν Πελιάσι τοῦ ὀνόματος, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ Δικτυουλκοῖς.* „Ad indicium Aeschyli scribi facile potuerat *ὀβρίκαλα καλεῖται. Αἰσχύλος ὀβρίκαλα καλεῖ τοὺς λεοντιδεῖς* Eustath. in Il. γ'. p. 288, 36.“ Valcken. diatr. p. 200.

IX. Stob. app. Flor. p. 12. = 382. *Εὐριπίδου Πελιάσι· Φθείρου· τὸ γὰρ δρᾶν οὐκ ἔχων λόγους ἔχεις.*

X. Ibid. p. 20 = 389. et p. 33 = 400.

Ὁ γὰρ ξυνὼν, κακὸς μὲν ἦν τύχῃ γεγὼς,
τοιούσδε τοὺς ξυνόντας ἐκπαιδεύεται,
χρηστοὺς δ' ὁ χρηστός· ἀλλὰ τὰς ὁμιλίας
ἐσθλὰς διώκειν, ὦ νέοι, σπουδάζετε.

Altero loco v. 1. est *γένος* pro *γεγώς*. v. 2. priore l. minus bene *τοιούτους δὲ τοὺς ξυν. ἐκπορίζεται.* v. 3. *χρηστοὺς δὲ χρηστός.*

XI. Ibid. p. 31 = 398.

Ἐν τοῖσι μὲν δεινοῖσιν ὡς φίλοι φίλων!
ὅταν δὲ πράξωσ' εὖ, διωθοῦνται χάριν,
αὐτοὶ δι' αὑτοὺς εὐτυχεῖν ἡγούμενοι.

XII. Hesych. *Ἀρταμεῖν, κατακόπτειν. Εὐριπίδης Πολιάσιν.* ubi corrigunt *Πελιάσιν.* Idem *Ἀντεμμάσσασθαι, ἀνταποδοῦναι, ἐπιπλῆξαι. Εὐριπίδης Πολιάσιν.* Duas voces commiscuisse Hesychius videtur Alberto. Mihi *ἐμμάσσασθαι* eiusdem stirpis esse videtur, cuius est *ἐμμάσαι, ἐνερεῖσαι* apud Hesych. *ἐπιμάσασθαι, εἰσμάσασθαι* apud Homerum, quod verbum etsi a scena Attica alienum est, in carmine lyrico locum habere potuit.

XIII. Lexicon Sangerman. in Bekk. anecd. p. 95, 23. *Εὐστόχως: Εὐριπίδης Πελιάσιν.*

XIV. Ibid. p. 106, 27. *Λύσιμον θηλυκῶς λέγει Εὐριπίδης Πελιάσιν.*

XV. Schol. Plat. p. 137. Ruhnk. *Κατηβολὴ, τὸ ἐπιβάλλον. Εὐριπίδης Τημένῳ καὶ Πελιάσι.* Eadem glossa

est apud Hesych. v. *Καταβολή* p. 200. ubi *κατηβολή* legendum esse litterarum series monstrat, et MS. habet apud Schow. p. 423.

Praeterea Elmslei. ad Eur. Med. 1019, 20. hnc referendam etiam censet glossam Hesychii: *Κάκη. πελία. ἢ κακία, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. κακουχίας.* quam sic corrigit: *Κάκη. κακία. Πελιάσιν. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. κακουχίας.* Nec obstare, quod idem hemistichium etiam in Medea 1040. legitur, patet e fr. I. II.

PHAETHON.

Nec de huius fabulae argumento dicere quidquam attinet; notum est enim omnibus vel ex Ovidii Metamorph. l. 1. exeunte et initio l. 2. Sed insigne incrementum ceperunt eius fabulae fragmenta, detectis in Parisino codice duobus foliis, in quibus Phaethontis reliquiae aliquot scriptae erant, sed superinducta alia scriptura rursus deletae. Is est codex Claremontanus epistolarum S. Pauli, olim notatus num. 2245, nunc 107. apud Griesbachium littera D. signatus, litteris maiusculis in membrana tenuissima et levigata nitidissime scriptus. Post folium 161. deficiente, ut videtur, charta pergamena librarius duo folia alius codicis arripuit et, antiqua scriptura, lixivio fortasse, deleta, epistolam *ΠΡΟC ΚΟΡΝΘ $\overline{Δ}$* inscripsit. De eo disseruerunt Wetstenius in Prolegom. in N. T. vol. II. p. 6. (p. 544. ed. Seml.) Michaelis *Einleitung in die Schriften des N. B.* vol. I. p. 594 sqq. Griesbach. in Symbol. crit. Vol. II. p. 51. et inde Hug Einleit. in das N. T. I. p. 241. Versus nonnullos ex iis fragmentis edidit Wetstein, sed parum diligenter, emendando etiam restituere et ipse conatus est et post eum Semlerus, sed audacius uterque, quam peritius. Primus folia rescripta accuratius examinavit Vir doctissimus, Henr. Hase, nunc Dresdae asservandis antiquis statuis praefectus, tum quum anno 1818. et sq. Parisiis versabatur, et omnes reliquias accuratissime, ut oculorum aciem et natura acrem et delineando exercitatam habebat,

descripsit, adiutus etiam ab affine Hasio V. Cl. qui Bibliothecae regiae Parisiensi praefectus est. Eorum, quae repererat, specimen dedit in Gailii libro, qui inscriptus est *le Philologue* Vol. IV. postea autem totum apographum, codice denuo recognito, ad me misit, ut illud Wolfio Analectis litterariis inserendum transmitterem. Sed Wolfius, quae ipse ederet, aliorum censurae ex nova lege submittere, quum ipse olim aliorum scriptorum censuram egisset, nolens, totum consilium Analectorum edendorum abiecerat, neque tamen apographum cum Hasii dissertatione remisit, etsi omnibus precibus, obiurgationibus, minis etiam a me lacessitus. Interea Imm. Bekkerus, quum ex Gallia et Britannia Berolinum rediens Lipsiam venisset, fragmenta illa a se descripta cum Hermanno communicavit; qui, certior factus, apographum alterum apud Wolfium servari, alterum penes Hasium, et prius a Wolfio recuperavit, et hoc ab Hasio accepit. His subsidiis usus fragmenta illa, summa sagacitate restituta, edidit in libello academico, qui deinde repetitus est in Seebodii *Miscell. crit.* Vol. I. p. 1. Eo autem ordine ponenda esse fragmenta, quo Hermann. posuit, ex argumento eorum apparet; nam fragmentum primum, in quo Phaethon a matre Clymene excitatus consilium adeundi patris aperit, et nuptias instare dicit, necessario praecedere debuit tertium, in quo eiusdem corpus in regiam affertur fulmine percussum et fumans. Itaque, etsi Hasius scribit folia antiqui codicis inversa esse, ita ut summa pars antiquae scripturae ima facta sit et contra, non tamen persuadere mihi possum, eam, quae prima pagina fuerit antiquae scripturae, nunc esse quartam, et post p. 161. statim sequi debere, quod nunc est folium 163. versum, deinde idem rectum, tum fol. 162. versum et rectum, et primum fragmentum esse, quod apud Hermann. est secundum *ΠΥΡΟCΘΕΡΙΝΤC* p. 13. quod autem apud hunc primum est in codice fol. 162. verso, i. e. pagina tertia antiqui codicis post prius demum sequi. Deinde fr. III. cum IV. ita apte cohaeret, numeris etiam continuatis, ut altera folii prioris columna, quam vocant, periisse existimanda sit. Nec inter I. et II. fragm. tot versus intercidisse probabile est, quot explendae tali columnae necessariae fuerint.

Ita iudicari etiam licet de ingeniosissimo lusu magni poëtae Goethii, qui in libello *Kunst und Alterthum* inscripto IV, 2. p. 26. VI, 1. p. 749. ex his fragmentis tragoediam ipsam restituere conatus est. De codicis antiqui scriptura ita Hasius:

„Litterae hinc illinc tantopere evanuerunt, ut omne prioris atramenti vestigium absit, nonnunquam quoque membrana liquoris acritudine sit consumta. Maior igitur versuum pars non aliter legi potest, nisi quum folium soli adverso obtenditur. Ita fol. Cod. hodierni 163. *rectum*, et fol. 163. *versum* se habent. Utriusque folii pagina altera litteris paulo fulvioribus inducta est, quae tamen, quia charta a scriba posteriore levigata est, non nisi summae oculorum contentioni apparent. — Forma litterarum tam atroci manu exstinctarum crassiuscula, simillima illi videtur, quae in epp. D. Pauli invenitur, nisi quod magis rotundam dixerim. Correctiones, quas serior manus, casui tamen his pagellis fatali anterior, necessarias addidit, litteris minoribus iisque magis inclinatis distinguuntur. Iam Griesbachio enim hunc codicem sagacissime examinanti indicia haud pauca probaverunt, eum ab homine latino litterarum graecarum parum gnaro esse exaratum. Habent hae pagellae rescriptae similia quaedam, eodem scriptore digna. Errores ab eo commissos litterator quidam correxit, accentus quoque et apostrophos imprimis addens. Sic, ut pauca memorem, in paginae tertiae versu tertio a fine scripserat librarius *ΑΓΕΙ* quod a litteratore seriore in *ΑΧΕΙ* est mutatum; in eadem pagina loco ceterum perturbatissimo *Ξ* per *KC* expresserat. Pag. 4. *ΕΔΩΚΕΙ*, postea *ΤΥΠΔΟΥΝ* legebatur. Serior hic calligraphus nomina personarum margini apponens de fragmento hocce optime meruit. Sunt illae personae *ΦΑΕΘ. ΜΕΡΟΨ*, *ΘΕΡΑΠ.* χ° et *ΤΡΟ.* Accuratissime hae correctiones et personae a litteratore additae rubro liquore sunt notatae. Sed nonnunquam notae illae nihil ad textum explicandum, mutilum illum, uti nunc est, faciunt, quandoquidem tenebras reddunt obscuriores, ut in fragmenti linea extrema. Ii versus, qui rubro colore celantur, cui scriba in folio 163. *verso* minime pepercit, nobis prorsus interierunt; pars sub nigris litteris latet, et ii, qui in purioribus

foliorum partibus scripti supersunt, oculatissimos paene homines effugiunt. Litteras quam diligentissime poteram describere antiquissimum habui; litteras dubias asteriscis notavi."

Haec ille. Equidem in his fragmentis ita versandum mihi duxi, ut primum Hasianum apographum quam accuratissime fieri posset arte lithographica descriptum darem, tum quae Bekkerus in codice legerat, e schedis eius ab Hermanno humanissime mihi concessis adderem. In quibus ab initio nonnunquam dubius haesi, utrum, quae revera in codice scripta legisset, dederit Vir in legendis manu scriptis codicibus exercitatissimus et perspicacissimus, an ingeniosa coniectura ductus ea, quae legi non poterant, ex ingenio emendaverit: tantopere nonnunquam Bekkeriana ab apographo illo dissident. Sed mox vanam esse illam suspicionem intellexi. Tandem versus adscripsi, quales ab Hermanno editi sunt. Sed ordinem sequamur, et prima ponamus ea fragmenta, quae ante Parisina locum habuisse apparet.

I. Strab. I. p. 33. ed. Casaub. p. 58 sq. Almel. *Ὁ Εὐριπίδης ἐπὶ τῷ Φαέθοντι τὴν Κλυμένην φησὶ*

δοθῆναι Μέροπι τῆσδ᾽ ἄνακτι γῆς,
ἣν ἐκ τεθρίππων ἁρμάτων πρώτην χθόνα
Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέᾳ βάλλει φλογί.
Καλοῦσι δ᾽ αὐτὴν γείτονες μελάμβροτοι
Ἕω φαεννὰν Ἡλίου θ᾽ ἱπποστάσεις.

Νῦν μὲν δὴ κοινὰς ποιεῖται τὰς ἱπποστάσεις τῇ τε Ἠοῖ καὶ τῷ Ἡλίῳ· ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς πλησίον αὐτάς φησιν εἶναι τῇ οἰκήσει τοῦ Μέροπος. Καὶ ὅλῃ γε τῇ δραματουργίᾳ τοῦτο παραπέπλεκται, οὐ δήπου τῆς κατ᾽ Αἴγυπτον Αἰθιοπίας ἴδιον ὄν, μᾶλλον δὲ τῆς παρ᾽ ὅλον τὸ μεσημβρινὸν κλίμα διηκούσης παραλίας. Versus quatuor posteriores ita vertit Grotius Exc. p. 410. *Quae prima tellus, quadriiugos cum Sol agit Currus renascens, auream sentit facem: Haec a propinquis regio nigricoloribus Oriens vocari Solis et statio solet.* Locus quin sit e prologo, dubitari non licet. Diogen. L. II, 10. de Anaxagora: *φασὶ δ᾽ αὐτὸν προειπεῖν τὴν περὶ Αἰγὸς ποταμὸν γενομένην τοῦ λίθου πτῶσιν, ὃν εἶπεν ἐκ τοῦ ἡλίου πεσεῖσθαι· ὅθεν καὶ Εὐριπίδην μαθητὴν ὄντα αὐ-*

τοῦ χρυσέαν βῶλον εἰπεῖν τὸν ἥλιον ἐν τῷ Φαέθοντι. unde Valcken. diatr. p. 31. suspicabatur Diogenem v. 3. legisse *χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει.* quod idem Barnesio in mentem venisse videtur, qui addiderit: al. *χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει.* Mirum vero Diogenem e Phaethonte citare, quod etiam in Oreste v. 974. legitur nec quam commode Sol dicatur *χρυσέᾳ βώλῳ φλέγειν*, intelligo. Itaque memoriter citans Diogenes Phaethontem pro Oreste nominasse mihi videtur. Ante hunc locum vero sedem fuisse fr. XVIII. videri, infra ad eum locum indicavi.

II. Fragm. 1. Paris. fol. 162. verso. vid. Tab. I.

V. 1—4. Bekker.

Μνησθεὶς ὅ μοί ποτ᾽ εἶφ᾽, ὅτ᾽ εὐνάσθη, θεός,
αἰτοῦ τί χρήζεις ἕν· πέρα γὰρ οὐ θέμις
λαβεῖν σε. κἂν μὲν τυγχάνῃς ε . . . . .
θεοῦ πέφυκας· εἰ δὲ μή, ψευδὴς ἐγώ.

Sic etiam Herm. V. 3. ad litteram ε... Bekker in marg. appinxit: (*ἐτητύμως?*) Hermanno in vestigiis apographi latere potius videbatur *σάφ᾽ ἴσθ᾽ ὅτι*, idque reposuit. In secundo versu non concoquo verba *αἰτοῦ τί χρήζεις ἕν.* Neque enim hoc pro *αἰτοῦ ὅ τι χρήζεις* accipere patitur linguae ratio. An scribendum: *αἰτοῦ· τί χρήζεις ἕν;* *quid hoc unum est quod petis?* Ibid. pro *οὐ θέμις* e vestigiis apographi conieceram *οὐ καλόν.* Quod restat, Hermann. recte monet, scenam, cuius hoc fragmentum sit, non longe a principio fabulae fuisse videri; unde carmen chori, quod sequitur, parodum fuisse verisimile esse. Haec vero verba sunt Clymenes.

V. 5—8. Bekker.

Φαεθ. *πῶς οὖν πρόσειμι δῶμα θερμὸν Ἡλίου;*
— *κείνῳ μελήσει σῶμα μὴ βλάπτειν τὸ σόν.*
— *ἐπεὶ πατὴρ πέφυκεν. οὐ καλῶς λέγεις.*
σάφ᾽ ἴσθι· πεύσῃ δ᾽ αὐτὸ τῷ χρόνῳ σαφῶς.

Supra *ἐπεί* v. 7. scripsit: corr. *εἴπερ*, quod recepit Hermannus, qui eodem v. scripsit *κοὐκ ἄλλως λέγεις.* V. 6. 7. 8. vices personarum lineola tantum indicatae sunt, quam in v. 8. neglexisse videtur Bekker. Igitur hunc etiam versum Herm. Clymenae tribuit.

V. 9—18. Bekk.

ἀρκεῖ. πέποιθα γάρ σε μὴ ψευδῆ λέγειν.
ἀλλ᾽ ἕρπ᾽ ἐς οἴκους· καὶ γὰρ αἵδ᾽ ἔξω δόμων
δμωαὶ περῶσιν, αἵ πατρὸς .. τας γάμους
σαίρουσι δῶμα, καὶ δόμων κειμήλια
καθ᾽ ἡμέραν φοιβῶσι, κἀπιχωρίοις
ὀσμαῖσι θυμιῶσιν εἰσόδους δόμων,
ὅταν δ᾽ ὕπνου γεραιὸς ἐκλιπὼν πατὴρ
πύλας ἀμείψῃ, καὶ λόγους γάμων πέρι
λέξῃ πρὸς ἡμᾶς, ἡλίου μολὼν δόμους
τοὺς σοὺς ἐλέγξω, μῆτερ, εἰ ψευδεῖς λόγοι.

V. 11. ita explet Herm. *αἵ πατρὸς κοιμωμένου*, in reliquis Bekkerum sequens. V. 15. *ἐκλιπὼν ὕπνου* dictum est ut *ἐκφυγεῖν νόσου* et similia, de quibus vid. Gramm. gr. §. 353. V. 18. pro *τοὺς σοὺς ἐλέγξω — λόγους.* Similiter Eur. Herc. f. 842. *γνῷ μὲν τὸν Ἥρας οἷος ἔστ᾽ αὐτῷ χόλος.* Vid. Porson ad Eur. Hec. 1030. Post hunc versum Bekkerus ita:

versus vacuus
κατα γαν a manu corr.
— *α* ab eadem
versus vacuus.

V. 19—32. Bekker.

μέλπει δὲ δένδρεσι λεπτὰν
ἀηδὼν ἁρμονίαν
ὀρθρευομένα γόοις
Ἴτυν Ἴτυν πολύθρηνον.
σύριγγας δ᾽ οὐριβᾶται (sic)
κινοῦσιν ποίμνας ἐλαταί.
ἔγρονται δ᾽ εἰς βοτάναν
ξανθᾶν πώλων συνζυγίαι.
ἤδη δ᾽ εἰς ἔργα κυναγοὶ
στείχουσιν θηροφόνοι,
πηγαῖς τ᾽ ἐπ᾽ Ὠκεανοῦ
μελιβόας κύκνος ἀχεῖ.
ἄκοντοι δ᾽ ἀνάγονται ὑπ᾽ εἰρεσίας,
ἀνέμων τ᾽ εὐαέσιν ῥοθίοις,
ἀνὰ δ᾽ ἱστι - - - - - -

Hermann. priores versus usque ad 23. stropham esse, v. 23—30. antistropham animadvertit, tum a v. 31. incipit στρ. β′. cui respondeat in fragm. quod sequitur, antistropha v. 2. Hinc v. 21. ordine verborum mutato scripsit *γόοις ὀρϑρευομένα.* V. 31. apertum est legendum esse *ἄκατοι.*

Cum isto, paucis deperditis cohaeret fr. III.

III. Fragm. Paris. II. vid. Tab. II.

V. 1—17. Bekker.

σινδὼν δὲ πρόγονον ἐπὶ μέσον πελάσει.
τὰ μὲν οὖν ἑτέροισι μέριμνα πέλει
κοσμεῖν· ὑμεναίῳ δὲ δεσποσύνων
ἐμὲ καὶ τὸ δίκαιον ἐάγει καὶ ἔρως
κτ
ὑμνεῖν· δμωσὶν γὰρ ἀνάσσων
εὐάμεροι προσιοῦσαι
μολπαὶ ϑράσους αιου
σ᾽ ἐπιχαρματα εἰ δὲ τύχα τι τέκοι
βαρὺν βαρεῖα φόβον ἔπεμψεν οἴκοις.
ὁρίζεται δὲ τὸ φάος γαμων τελος
τὸ δή ποτ᾽ εὐχαῖς ἐγώ
λισσομένα προσεβην
ὑμένιιον ἀεῖσαι
φίλον φίλων δεσποτᾶν.
ϑεος ελω κεχχρονος εκρατε
λέχος ἐμοῖσιν ἀρχέταις.
ἴτω τελεία γάμων ἀοιδά.

V. 1. Herm. *πρότονον* et *πελάσσει.* A v. 2. incipit antistropha β′ respondens strophae β vv. 31. fragm. I. In strophico tamen 32. deest syllaba ad explendum anapaestum tertium: ∪ ∪ –́ – –́ ∪ –́ ∪ ∪ – quam in antistrophico sit – –́ ∪ ∪ –́ – –́ ∪ ∪ –́ V. 3. Herm. *κῶμον δ᾽* pro *κοσμεῖν,* deleto *δέ* ante *δεσποσύνων.* V. 4. *ἄγει* pro *εαγει.* V. 7. 8. idem egregie *ϑράσος αὔξουσ᾽ ἐπὶ χάρματ᾽· εἰ δὲ τ. τι τ.* — V. 10 sqq. epodum efficiunt apud Herm. qui *τόδε φάος* dedit. V. 12. 13. idem in unum versum coniunxit *λισσομένα προσέβαν ὑμέναιον ἀεῖσαι.* V. 15. *ϑεὸς ἔδωκε, χρόνος ἔκρανε,* ut est in apographo.

V. 18—24. Bekker.

ἀλλ᾽ ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς πρὸ δόμων
κῆρύξ ϑ᾽ ἱερὸς καὶ παῖς Φαέϑων
δι corr.
βαίνουσι τριπλοῦν ζεῦγος· ἔχειν χρὴ
στόμ᾽ ἐν ἡσυχίᾳ.
περὶ γὰρ μεγάλων γνώμας δείξει,
ϑ λ
παῖδ᾽ ὑμεναίοις, ὥς φησι, λέγων
ζεῦξαι νύμφης τε λεπάδνοις.

Sic etiam Hermann. v. 20. *τριπλοῦν.* 23. *ϑέλων.*

V. 25—34. Bekker.

ὠκεανοῦ πεδίων οἰκήτορες
εὐφαμεῖτ — ὦ,
ε
ἐκτόπιοί τε δόμων ἀπαείρατε
ωτε λαοι
κηρύσσω δ᾽ ὁσίαν βασιληιον
αυτωδαυδαν
εὐτεκνίαν τε γάμοις ὧν ἔξοδος
ἥδ᾽ ἕνεχ᾽ ἥκει
παιδὸς πατρός τε τῆδ᾽ ἐν ἡμέρᾳ λέχη
σῖγ
κρᾶναι ϑελόντων. ἀλλὰ τηδ᾽ ἔστω λεώς.
μεροψ - - - - - - - - - - -
- - - - - εἰ γὰρ εὖ λέγω

Pauca in his corrigenda erant, quae occupavit Herm. v. 28. *ὦ ἴτε λαοί.* v. 30. *αἰτῶ δ᾽ αἶσαν.* V. 29. 30. vertit: *Indico reverentiam regis, precorque felicitatem et bonam prolem connubio, cuius caussa adveniunt.* Ego vero nec *ὁσίαν* usquam de *reverentia* vel *pietate* usurpatum legere me memini, nec *αἶσαν* per se *felicitatem* significare puto, nec ionicam terminationem *-ήϊος* unquam apud Tragicos ne in choricis quidem observavi. Tum quid est *ἔξοδος ἥκει?* Itaque hunc locum ampliandum censeo.

Post hoc fragmentum in scena haud dubie spectanda proponebantur sacra nuptialia ipsa; inter quae Phaethon abit patrem inquisiturus, clam tamen Merope,

quem nihil de hoc filii consilio rescivisse atque adeo ne suspicatum quidem esse sequens fr. indicat. Interea Phaethon currum a Sole patre in unum diem impetrat, sed quum equos regere nesciret, fulmine de coelo deiectus et iam mortuus in regiam defertur eo ipso tempore, quo chorus hymenaeum canens exit.

IV. Fragm. Paris. III. fol. 163. verso. Vid. tab. III.

V. 1. 2. Bekk. sic scripta exhibet:

πυρος Θερινυς ἐν νεκροῖς θερηνυαι
ζωσα ηδ ἀνίησι ἀτμὸν ἐμφανη

unde Hermannus fecit:

Πυροῦσσ᾽ Ἐριννὺς ἐν νεκροῖς θερήϊον
ζῶσ᾽ ἠδ᾽ ἀνίησ᾽ ὀτμὸν ἐμφανῆ - - -

Καπνοῦ ex coniectura adiici posse monet Hermann. qui „Locus hic, inquit, ad emendandum difficillimus est, ut et corruptus et mutilus, et perditis, quae praecesserunt. *Θερήϊον* pro *θέρειον* neque defendam neque damnem, siquidem fieri potuit, ut haec forma ex aliqua epicorum auctoritate usurparetur de eo, quod ureret vel ignem redoleret. Aliter in promtu est *θερηγενῆ* scribere. — — Si nihil praecessit, quod ad *ἐν νεκροῖς* referretur, veluti *γυίοις*, universe dictum sit *ἐν νεκροῖς* necesse cum admiratione, etsi de solo Phaethonte intelligendum. *Ἐριννὺς* autem non ad ignem in mortui corpore aestuantem spectat, sed ad culpam Clymenae eiusque culpae poenam trahendum: *ignea Furia in mortuis vivens manifestum excitat igneum spiritum fumi.*“ Idem orationem Clymenae esse monet, quae e mortui Phaethontis corpore fumi odorem spargi animadvertens, metuit, ne palam fiat marito ex se illum esse prognatum. Ego tamen in nonnullis adhuc haereo: primum enim non assequor, quae Furiae in his partes esse potuerint, et quam culpam admiserit sive Clymene sive Phaethon, quam Furia persequatur; neque enim omnia scelera et facinora ulciscuntur Furiae, sed ea tantum, quae ex caede cognati alicuius concepta sunt. *Πυροῦσσ᾽ Ἐριννὺς* haud scio an nusquam appelletur, nec magis *Ἐριννὺς ζῶσα ἐν νεκροῖς*.

V. 3—5. Bekker.

ἀπωλόμην. οὐκ οἴσετ᾽ εἰς δόμους νεκυν;
ποσις ποσις μολπαισιον γαμηλίους
μολπαις ἀϋτεῖ παρθένοις ἡγούμενος.

Primum v. id est tertium eodem modo scripsit Hermann. sed duos reliquos sic:

ἴθ᾽, ὡς πόσις μοι πλησίον γαμηλίους
μολπὰς ἀϋτεῖ, παρθένοις ἡγούμενος.

Notabile autem patrem ipsum vel qui patris certe vices gerit, hymenaeum canere, *μολπὰς γαμηλίους ἀϋτεῖν*, et chorum puellarum ducere.

V. 6—11. quos apographum non habet, ita scripta habet Bekker.

οιθασσεουσουμολγον ἐξομόρξετε
εἴ πού τις ἐστιν αἵματος χαμαὶ πεσών.
ΕΠΕΙΙΕΤΕΑΙΑΛΜΩΔες κρύψω δέ νιν
ξειστοῖσι θαλάμοις, ἔνθ᾽ ἐμῷ κεῖται πόσει
χρυσός, μόνη δὲ κλῇθρα ἐγὼ σφραγίζομαι.

Hinc Hermann.

οὐ θᾶσσον; οὐκ ἄμολγον ἐξομόρξετε,
εἴ που κ. τ. λ.
ἐπείγετ᾽, εἶα, δμωΐδες. κρύψω δέ νιν
ξεστοῖσι κ. τ. λ.

Ἄμολγος, quidquid turbidum est, significat, inquit Hermann. de quo mihi non constat. Vid. Buttmann. Lexilog. II. p. 43 sqq. V. 8. non dubito, quin optime sanaverit Hermann.

V. 12. 13. 14. Bekker.

ὦ καλλιφεγγὲς ἥλιε, ὥς μ᾽ ἀπώλεσας
καὶ τόνδε. ἀπόλλων δ᾽ ἐν βροτοῖς ὀρθὸς καλῇ,
ὅστις τὰ σιγῶντ᾽ ὀνόματ᾽ οἶδε δαιμόνων.

Versus 12. 13. afferunt etiam Macrob. Saturn. I, 17. (*Alii cognominatum Apollinem putant* ὡς ἀπολλύντα τὰ ζῶα. *exanimat enim et perimit animantes, cum pestem intemperie caloris immittit, ut Euripides in Phaethonte.* Ὦ χρυσοφεγγὲς Ἥλι᾽, ὥς μ᾽ ἀπώλ. Ὅθεν σ᾽ Ἀπόλλων ἐμφανῶς κλῄζει βροτός) et Schol. Eurip. Orest. 1373. qui sic scriptos affert Ὦ καλλιφεγγὲς Ἥλιον, ὥς μ᾽ ἀπώλεσας, Καὶ τοῦδ᾽ Ἀπόλλων οὕτως εἰ κλῄζει

βροτοῖς. Porson. ad Orest. 584. *ἐκ τοῦδ' Ἀπόλλων ἐμφανῶς κλήζει βροτοῖς.* Hermann.

καὶ τόνδ'· Ἀπόλλω δ' ἐν βροτοῖς σ' ὀρθῶς καλεῖ
ὅστις τὰ σ. κ. τ. λ.

Apollinis cum Sole confusi hoc antiquissimum exemplum est, atque adeo, nisi fallor, apud antiquos scriptores, id est eos qui ante Alexandri M. tempora vixerunt, unicum. *τὰ σιγῶντα ὀνόματα* sunt, puto, reconditiora, quorum vim et significationem non capit vulgus, non ea, quae vulgo non usurpantur. Sed illa vis quomodo inesse possit in voce *σιγῶν*, non perspicio.

V. 15—32. Pervenimus iam ad locum, qui facilius et legi et emendari potest. Cum apographo Bekkeri scriptura plerumque conspirat, nisi quod v. 17. habet *ταν ερωτων ποτνιαν ταν παρθενο . .* v. 18. *ἀφροδίταν.* v. 19. *πότνια σοὶ τάδ' ἐγὼ νυμφιας . .* v. 20. *κύπρι θεῶν καλλίστα.* v. 32. *πωλω τὸν ἐν αἰθέρι κρύπτει* i? V. 24. *ἀγὸν μέγαν* pro *ΔΙΟΝΥΣΟΝ* v. 25. *τῆσδε πόλεως βασιλῆ' νυμφεύεται.* v. 26. *ἀστερωτοῖσι δόμοισι χρυσέων* v. 28. *ω μακαρων βασιλευς μειζωνστολβος*, sed litteris *ωνσ* et ultima v. *ὄλβος* linea subducta notatis. v. 29. *τηλευσεις·* v. 30. *καὶ μόνος ἀθανάτων.* v. 32. *ὑμνήσεται.* Hinc Hermannus hos versus confecit:

Ὑμήν, Ὑμήν,
τὰν Διὸς οὐρανίαν ἀείδομεν,
τὰν ἐρώτων πότνιαν, τὰν παρθένοις
γαμήλιον Ἀφροδίταν.
πότνια, σοὶ τάδ' ἐγὼ νυμφεῖ' ὀφείλω,
Κύπρι, θεῶν καλλίστα,
τῷ τε μονόζυγι σῷ
πώλῳ, τὸν ἐν αἰθέρι κρύπτεις
σῶν γάμων γένναν·
ἃ τὸν μέγαν
τᾶσδε πόλεως βασιλῆ νυμφεύετε,
ἀστερωποῖσιν δόμοισι χρυσέοις
ἀρχὸν, φίλον Ἀφροδίτᾳ.
ὦ μάκαρ, ὦ βασιλέως μείζων ἔτ' ὄλβον,
ὃς θεὰν κηδεύσεις,
καὶ μόνος ἀθανάτοις
γαμβρὸς δι' ἀπείρονα γαῖαν
θνατὸς ὑμνήσῃ.

Pleraque ex his verissime restituta videntur; haereo tamen v. 16. 17. in verbis *τὰν παρθένοις γαμήλιον, quae virginibus nuptias conciliat,* qua potestate alibi *γαμήλιος* usurpatum non inveni. Videtur aliud quid latere, quod tamen expiscari nondum potui. *γαμήλιον φάος ἀνίσχειν* Venus dici poterat. Tum vero quomodo Amorem *ἐν αἰθέρι κρύπτειν* Venus dici potest? quod in Baccho Iovem fecisse Euripides narrat Bacch. 271 sqq. Ita in loco obscuro ne *νεόζυγι* quidem mutare audeo, quo vocabulo quum Amor declarari non possit, Herm. non dubitavit *μονόζυγι* scribere. V. 23. *ἃ* ad *νυμφεῖα* refert Hermann. At num *νυμφεῖα dona pro sponsa oblata, sacrificia sponsalia* dici possunt *νυμφεύειν τινά.*

V. 33—37. Secundum Bekker. ita leguntur:

Μεροψ. Χώρει σὺ καὶ τάσδ' εἰς δόμους ἄγων κόρας
γυναῖκ' ἄνωχθι πᾶσι τοῖς κατὰ στόμα
θεοῖς χορεῦσαι καvκυμωσασθαι ' μοι
σεμναῖσιν ὑμεναίοισιν, ἑστίας θ' ἕδος,
ἀφ' ἧς τι σώφρων πασαν . αρχετ.
εὐχὰς π. . . . .

quae Hermann. sic emendavit, ut v. 35. scriberet *καὶ κυκλώσασθαι δόμους* et v. 37. *ἀφ' ἧς τὸ σῶφρον πᾶς ἂν ἄρχεσθαι θέλοι Εὐχὰς π[οιεῖσθαι].* Offendunt me in his *οἱ κατὰ στόμα θεοί*, quae verba nihil aliud significare posse videntur nisi *deos adversos s. faciem saltantibus obvertentes*, ut Rhes. 406. *Θρῃκῶν ἀρίστοις ἐμπεσὼν κατὰ στόμα.* 487. *τάξον μ' Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα.* et v. 506 sq. *λάθρα* et *κατὰ στόμα* inter se opponuntur. At per se patet *aversis* diis nec preces fieri nec saltari. Boissonad. „E vestigiis qui *κατὰ στόμα* fecerunt, non explicabunt id facile: *κατ' ἀστέρας* est probabilius. In Cyclope 353. *Σύ τ', ὦ φαεννῶν ἀστέρων οἰκῶν ἕδρας, Ζεῦ.*"

Post v. 38. non tantum quatuor versus, quod monet Hermann. sed ex observatione Hasii, quam supra memoravi, tota altera paginae columna quam vocant, deest.

V. Fragm. Paris. IV. fol. 163. recto. Vid. Tab. IV.

V. 1—10. Bekker.

θεᾶς προσελθιν τέμενος ἐξ ἐμῶν δόμων

δέσποτα
Θεραπ. ὦ πάτερ, ἔστρεφα ἐκ δόμων ταχὺν πόδα.
συγαρ συζωσης εμναθηραυσμιτα
χρυσοῦ δι᾽ ἁρμῶν ἐξαμείβεται πύλης
καταινουμελαιναν ως ἔνδοθεν στέγης.
προσθεὶς πρόσωπον φλόγα μὲν οὐχ ὁρῶ πυρός,
γέμοντα δ᾽ οἶκον μέλανος ἔνδοθεν καπνοῦ.
ἀλλ᾽ ἔσιθ᾽ ἐς οἶκον, μή τιν᾽ ἥφαιστος χόλον
δόμοις ἐπεισφρεὶς μέλαθρα συμφλέξῃ πυρί
ἐν τοῖσιν ἡδίστοισιν Φαέθοντος γάμοις.

quorum versuum correctio egregie cessit Hermanno, qui v. 3. scripsit: οὐ γὰρ σὺ σώζῃ σεμνὰ θησαυρίσματα, et v. 5. καπνοῦ μέλαινα λιγνὺς ἔνδ. στ. Nam v. 1. in promtu erat scribere προσέλθῃ. v. 2. ὦ δέσποτ᾽, ἔστρεψ᾽ ἐκ δ.

V. 11—19. Bekkerus:

Μεροψ. πῶς φῄς; ὕρα μὴ θυμάτων πυρουμένων
κατ᾽ οἶκον ἀτμὸν κεῖσε ἀποσταλέντ᾽ ἴδῃς.
Θερ. ὕπαντα ταῦτ᾽ ἤθρησε καυπωτουσεχει,
Μερ. οἶδεν δ᾽ ἐμὴ ἢ οὐκ ἐπίσταται δάμαρ;
Θερ. θυηπολοῦσα θεοῖς ἐκεῖσ᾽ ἔχει φρένας.
Μερ. ἀλλ᾽ εἶμι, ἐπεί τοι καὶ φιλεῖ τὰ τοιάδε
ληφθέντα φαύλως ἐς μέγα χειμῶνα δι.
σὺ δ᾽, ὦ πυρὸς δέσποινα, δήμητρὸς κόρη,
ἥφαιστέ τ᾽ εἴητ᾽ εὐμενεῖς δόμοις ἐμοῖς.

V. 13. Herm. ἅπαντα ταῦτ᾽ αἴθρη τ᾽ ἀκαπνωτοί θ᾽ ὁδοί. Boisson. ed. - ἤθρησα· καπνὸς ἔτ᾽ ὅσσ᾽ ἔχει. quae ipsi explicanda relinquo. Idem v. 17. - - ἐς μέγαν χειμῶν᾽ ἄγειν. Reliqua ut Bekk. Proserpina hoc uno loco, quod sciam, πυρὸς δέσποινα vocatur.

V. 20—33. Tandem aliquando ad versus pervenimus, nec ad legendum nec ad emendandum difficiles, quique et in apographo et apud Bekker. paucis exceptis conspirant. Itaque eos adscribam, prout ab Hermanno emendati sunt:

Χορ. Τάλαιν᾽ ἐγὼ, τάλαινα, ποῖ πόδα
πτερόεντα καταστάσω;
τίν᾽ αἰθέρ᾽, ἢ γᾶς ὑπὸ κεῦθος ἄφαν-
τον ἐξαμαυρωθῶ;
ἰώ μοί μοι, καταφανήσεται
βασίλεια τάλαινα, παῖς τ᾽ ἔσω

κρυφαῖος νέκυς.
ὀτοτοτοῖ, κεραύνιοί τ᾽ ἐκ Διὸς
πυρίβολοι πλαγαὶ λέχεά θ᾽ Ἁλίου.
ὦ δυστάλαινα τῶν ἀμετρήτων κακῶν
Ὠκεανοῦ κόρα,
πατρὸς, ἴθι, πρόσπεσε
γόνυ λιταῖς, σφαγάς,
σφαγὰς οἰκτρά τ᾽ ἀρκίσαι σᾶς δειρᾶς.

V. 23. servare malim ἐξαμαυρώσω, ut hoc etiam ad πόδα referatur. Et vix puto eum qui se abscondat ἐξαμαυρωθῆναι dici posse. V. 33. legendum coniicio σφαγὰς οἰκτρὰς ἀρκέσαι, ut edidit Boissonad.

V. 34 etc. Hanc particulam duobus dimidiatis versiculis auctam habet Bekker. v. 37. καλεῖ τὸν οὐ κλύοντα δυστυχῆ γόνον - - - - - ὀμμάτων ὁρῶν σαφῆ. V. 35. Bekker. ἤκουσ᾽ ἀπ᾽ ἀρχῆς δ. στεν. sed recte Hermann. scripturam Codicis servavit, interrogationis nota in fine posita: ἠκούσατ᾽ ἀρχὰς δεσπότου στεναγμάτων;

VI. (IX.) Plut. Sympos. IV, 2. p. 665. C. Πολλοὶ γὰρ οὔτε καίουσιν οὔτε κατορύττουσιν, ἀλλ᾽ ἐῶσι περιφρύξαντες, ὥστε ὁρᾶσθαι τοὺς νεκροὺς ἀσήπτους ἀεί, τὴν Εὐριπίδου Κλυμένην ἐλέγχοντας ἐπὶ τοῦ Φαέθοντος εἰποῦσαν·

φίλος δέ μοι
ἀλλ᾽ οὗτος ἐν φάραγξι σήπεται νέκυς.

Eleganter Musgrav. legendum coni. ἄλουτος pro ἀλλ᾽ οὗτος. Verisimile vero est Phaethontis corpus in gaza regia a matre conditum Meropis iussu inde protractum et in voraginem aliquam proiectum esse, alioqui hoc fragm. cum fr. IV, 3. 4. V, 1—10. pugnat. Hoc autem fr. cum sq. ante reliqua posui, quia Euripidis consuetudo ferre videbatur, ut primum calamitates personarum depingeret, et tum demum rem, prout gesta sit, exponentem aliquem induceret, cuius narratione miseria levaretur. Fortasse huc etiam referendus locus apud Plutarch. ibid. p. 666. C. Καὶ μυρίους ἤδη τεθνηκότας ἰδεῖν ἐστιν ὑπὸ βροντῆς, οὐδὲν οὔτε πληγῆς ἴχνος οὔτε καύσεως ἔχοντας, ἀλλ᾽ ὑπὸ φόβου τῆς ψυχῆς, ὡς ἔοικεν, ὄρνιθος δίκην ἀποπταμένης τοῦ σώματος.

Πολλοὺς γὰρ, ὡς ὁ Εὐριπίδης φησὶν, βροντῆς
πνεῦμ᾽ ἄναιμον ὤλεσεν.

quod apud Musgrav. est fragm. inc. 137. In eo Theo Smyrnaeus de musica c. 2. p. 75., citatus a Boeckhio de trag. gr. legit *τραῦμ᾽ ἄναιμον*, quod non praeferam cum Boeckh.

VII. (XI.) Plutarch. consol. ad uxor. p. 608. D. E. *Ἀλλὰ δέδια πάλιν μὴ συνεκβάλωμεν τῷ λυποῦντι τὴν μνήμην, ὥσπερ ἡ Κλυμένη λέγουσα,*

Μισῶ δ᾽ εὐάγκαλον
*τόξον κρανείας, γυμνάσια δ᾽ οἴχοιτο **

Heath ad explendum metrum scribi iubet *Μισῶ δὲ τοὐδ᾽ εὐάγκαλον Τόξ.* et in fine sec. v. *μοι*. Equidem de suis exercitationibus loqui putabam Clymenen, quas nunc moerore ob filium interemtum afflicta omissuram se dicat, non de Phaethontis arcu. Musgrav. - - *τόξον. Κρανεῖαι γυμνάσια τ᾽ οἴχοιτο*, nescio qua de causa. Boissonad. ed. *Στυγῶ δ᾽ εὐάγκαλον Τόξον κρανείας· γυμνάσια δ᾽ οἴχοιτό μοι.*

VIII. (VI.) Clem. Alex. Paedag. III, 2. p. 222. Sylb. non memorato auctore neque fabula:

Μὴ θίγης ἡνιῶν, παιδίον, ἄπειρος ὤν
μηδὲ ἀναβῇς τὸν δίφρον ἐλαύνειν μὴ μαθών.

quos versus Grotius in Exc. p. 411. sic constituit:

Τῶν ἡνιῶν, παῖ, μὴ θίγης, ἄπειρος ὤν,
μηδὲ ἀναβῇς τὸ δίφρον, ἐλαύνειν μὴ μαθών.

sic versos: *Ah parce habenas tangere ignara manu, Currusque, fili, scandere agitandi rudis.* Alterum versum se emendasse, si *γ᾽* inseruisset, *μηδέ γ᾽ ἀναβ.* putabat Heath. Musgrav. rectius sic:

- - - - - Μὴ θίγης οὖν ἡνιῶν,
ἄπειρος ὤν, ὦ παιδίον, μήδ᾽ ἐς δίφρον
ἀναβῇς, ἐλαύνειν μὴ μαθών - -

IX. X. (VII. VIII.) Longin. de sublim. 15. *Τῷ γοῦν Φαέθοντι παραδιδοὺς τὰς ἡνίας ὁ Ἥλιος,*

Ἔλα δὲ μήτε Λιβυκὸν αἰθέρ᾽ ἐμβαλών·
κρᾶσιν γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχων ἁψῖδα σὴν
κάτω διήσει — — —

φησίν· εἶθ᾽ ἑξῆς·

Ἵει δ᾽ ἐφ᾽ ἑπτὰ Πλειάδων ἔχων δρόμον.
Τοσαῦτ᾽ ἀκούσας εἶτ᾽ ἔμαρψεν ἡνίας,
κρούσας δὲ πλευρὰ πτεροφόρων ὀχημάτων
μεθῆκεν· αἱ δ᾽ ἔπταντ᾽ ἐπ᾽ αἰθέρος πτύχας.
πάτηρ δ᾽ ὄπισθε νῶτα σειραίου βεβὼς
ἵππευε, παῖδα νουθετῶν· ἐκεῖσ᾽ ἔλα,
τῇ ῥα στρέφ᾽ ἅρμα, τῇ δέ - - -

Ἆρ᾽ οὐκ ἂν εἴποις, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ γράφοντος συνεπιβαίνει τοῦ ἅρματος καὶ συγκινδυνεύουσα τοῖς ἵπποις συνεπτέρωται; οὐ γὰρ ἄν, εἰ μὴ τοῖς οὐρανίοις ἐκείνοις ἔργοις ἰσοδρομοῦσα ἐφέρετο, τοιαῦτ᾽ ἄν ποτε ἐφαντάσθη. Grotius in Excerpt. p. 410. *Agitare parce Libyca qua coeli plaga est: Expers madoris quippe destituet rotas, Infraque mittet. - - - Septem per astra Pleiadum cursum tene. Haec cum audisset frena transsumsit puer, Et latera fodiens illico alipedes equos Dimisit. illi spatia per coeli volant. Funalis at equi terga Sol genitor premens Adest, monetque filium; heus isthac age, Huc flecte currum.* In secundo versu male Grotius et cum eo Barnes. *παῖς* pro *εἶτ᾽*, peius etiam Toup. *χέρσ᾽ ἔμ. ἡ.* Vid. Monk. ad Eur. Hipp. 1183. *εἶτα* est *tamen*. Vid. quos citavi Gramm. gr. §. 566. 3. p. 1116. not. *u*. §. 603. p. 1211. not. *a*. et Porson. advers. p. 243. Lips. — V. 3. *πλευρά* pro *πλευρὰν* MS. Paris. quod probat Toup. Vid. Porson. ad Eur. Or. 217. ad Hec. 214. *πτεροφόρων ὀχημάτων*, *equorum*. Vid. Heath. qui commode laudat Rhes. 617. 793 sq. V. 4. *πτυχαῖς* male Barn. quum apud Grot. esset *πτύχας*. V. 5. *σειραίου* Rutgers. V. L. I, 10. p. 47. recte pro *σειρίου*, et ita Grot. Heath. Musgr. *Σειρίου* cum Salmasio exercit. Plin. p. 630. b. defendit Toup. *Pater autem pone, dorso canis sideris invectus, equitabat;* singulis enim sideribus suos equos fuisse. Quasi vero Sirius comitetur Solis currum, ut hic pater filium! nam apud Quint. Cal. VIII, 20. nihil eiusmodi legitur. Vid. etiam Heath. qui in eo tamen fallitur, quod *ὄπισθε νῶτα* iungit, *pone tergum*, pro quo esse

debebat ὄπισθε νώτων, et ἱππεύειν vertens *properare.* Solem post currum pedibus incedere fingit. νῶτα σειραίου βεβὼς dictum est ut ἕζεσθαι· νῶτα pro ἐν νώτοις. vid. Gramm. gr. §. 409. 4. b. p. 748. In fine pessime Grot. ἐλᾷ (sic) ἐκεῖ, στρέφ' ἅρμα τῇδε. Barn. ἔλα γ' ἐκεῖ. Salmas. ultimum versum sic explet: Τῇ ῥα στρέφ' ἅρμα, τῇδ' ἄρ' οὔ, soloece. ῥα merito suspectum est Boissonadio.

Ad hanc scenam referendum etiam videtur

XI. (XIII. XIV.) Stob. ecl. phys. p. 157. Grot. T. I. p. 540. Heer. et Vitruv. IX, 4. (IX, 1, 13. ed. Schneid.)

Θερμὴ δ' ἄνακτος φλὸξ ὑπερτέλλουσα γῆς
καίει τὰ πόῤῥω, τἀγγύθεν δ' εὔκρατ' ἔχει.

Binos versus coniungendos esse, quorum alter apud unum Vitruv. legitur, vidit iam Barnes. et post eum Valcken. diatrib. p. 32. In edd. Vitruvii legebatur καίει τὰ πόῤῥω, τὰ δ' ἐγγὺς εὔκρατ' ἔχει. Infelices Schotti Obs. V, 25. Grotii et Heathii emendationes praetereo; nostra lectio eidem Valckenaerio debetur. Grotius vertit priorem in ed. Stob. alterum in Excerpt. p. 411. *Flammata scandens fax dei terram super Remota adurit, posita quae propius sinit Bene temperata,* Locus Vitruvii hic est: *Si radii* (Solis) *per omnem mundum fusi circinationibus vagarentur, neque extentionibus porrecti ad trigoni formam linearentur, propiora flagrarent. Id autem etiam Euripides animadvertisse videtur; ait enim quae longius a sole essent, haec vehementius ardere, propiora vero eum temperata habere. Itaque scripsit in fabula Phaethonte sic: Καίει κ. τ. λ.*

XII. (XVI.) Theon. schol. in Arati Phaenom. 169. *Οὐκ ἀνωνύμως, φησὶ, φέρονται αἱ Ὑάδες ἐν τῷ μετώπῳ τοῦ ταύρου. Θαλῆς μὲν οὖν δύο αὐτὰς εἶπεν εἶναι, τὴν μὲν βόρειον, τὴν δὲ νότιον· Εὐριπίδης δ' ἐν τῷ Φαέθοντι τρεῖς.*

Subiiciam ea, quibus certum locum assignare non potui.

XIII. (XII.) Athenaeus XI. p. 503. D. *Εὐριπίδης Φαέθοντι·*

ψυκτήρια
δένδρεα φίλαισιν ὠλέναισι δέξεται.

Ita versus descripsit Heath. δένδρη pro δένδρεα scribit Valcken. ad Hippol. 199. Verbane esse dicamus Meropis locum, ubi sepeliatur Phaethon, sic demonstrantis?

XIV. (II.) Stob. tit. 38. p. 230. Gesn. 40. p. 159. Grot. et Gaisf.

Ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ.

Ubicunque recte vixeris, patriam puta.

XV. (III.) Stob. tit. 41. p. 239. Gesn. 43. p. 163. Grot. et Gaisf.

Ἐν τοῖσι μωροῖς τοῦτ' ἐγὼ κρίνω, βροτῶν
ὅστις πατὴρ ὢν παισὶ μὴ φρονοῦσιν εὖ
ἢ καὶ πολίταις παραδίδωσ' ἐξουσίαν.

Animi ille vecors est mea sententia, Quicunque natis mente non pollentibus Popularibusve frena tradit imperi. V. 1. Gesn. τοῦτον ἐγώ, sed in marg. τοῦτ' et sic Trincav. Paris. A. B. Barnes. et Toup., laudatus a Gaisf. τόνδ' ἐγώ. Musgr. τοῦτον ἐγκρίνω. Nostra lectio eadem est, quam ad Erechth. fr. I. illustravi, modo βροτῶν ad sequens ὅστις referas. V. 2. est ex emendatione Grotii pro ὅστις τῶν πατέρων.

XVI. (IV.) Stob. ibid. Apostolius XIII, 56.

Ναῦν τοι μί' ἄγκυρ' οὐδαμῶς σώζειν φιλεῖ,
ὡς τρεῖς ἀφέντι, προστάτης θ' ἁπλοῦς πόλει
σφαλερὸς, ὑπὼν δὲ κἄλλος οὐ κακὸν πόλει.

Haud tuta navis una quam tenet anchora, Ut quae tribus se credit; haud recte regat Vir unus urbem, satius adiungi alterum. Euripidis Phaethonti assignat Apostolius et ed. Gesn. Ex ea fabula si desumti sunt versus. in initio locum habere debuerunt, ubi fortasse de eo agebatur, utrum recte faceret Merops necne, Phaethontem socium regni assumens. Pro ἀφέντι Heath. ἀφεῖνται *ad tres usque numero proiici solent.* V. 4. Barn. marg. al. πέλει.

XVII. (V.) Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf.

Δεινόν γε· τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον,
σκαιοῖσιν εἶναι. τί ποτε τούτου τἄιτιον;
ἆρ' ὄλβος αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς συνηρεφεῖ,
τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τῆς τύχης.

Res misera, verum propria divitibus tamen, Bona carere mente; quid causae rear? An caeca quoniam diva largitrix opum Caecas alumnis efficit mentes suis? V. 2. τούτου αἴτιον Gesn. τούτῳ τ' αἴτιον Grot. Paris. A. Voss. τοῦτο ταἴτιον. B. τούτου ταἴτιον B. τοῦδε ταἴτιον Gaisf. ob canonem Porsonianum. Seidlero ad Electr. 369. scribendum videtur: δειλόν γε τοῖς πλουτοῦσι, τοῦτο δ' ἔμφυτον, σκαιοῖσιν εἶναι. τί ποτε τοῦδ' οὖν αἴτιον; ob locos Archel. fr. XXXII. Phoen. 597. Durior tamen constructio δειλὸν τοῖς πλουτοῦσι pro δειλὸν ὁ πλοῦτος. Dicere voluerat δεινόν γε τὸ τοὺς πλουτοῦντας σκαιοὺς εἶναι, sed ultima ex interposita sententia nexuit. Fortasse tamen scribendum τοῦτό γ' ἐμφ. De constructione vid. Gramm. gr. p. 805. V. ult. Heath. coni. vel τὴν τύχην vel τὰς τύχας. „Ita τὸ καί eamdem hic significationem habet ac ὥσπερ." Boissonad. ed. τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τὴν ψυχήν. spondeo versum iambicum claudens. Musgrav. haec verba ad sequentia pertinere videbantur.

XVIII. (XV.) Eustath. ad Od. ν' p. 502, 32. = 1731, 54. ἡ δὲ τοιαύτη προὶξ ὅτι καὶ φερνὴ λέγεται, δηλοῖ, φασίν, ἐν Φαέθοντι Εὐριπίδης εἰπών·

Ἐλεύθερος δ' ὢν δοῦλος ἐστι τοῦ λέχους,
πεπραμένον τὸ σῶμα τῆς φερνῆς ἔχων.

Cum liber esset, factus est servus thori, Pretioque dotis ipse sese vendidit. Grot. in Exc. p. 411. Eodem respicit Plutarch. εἰ αὐτάρκης ἡ κακία in. T. II. p. 498. B. Vid. Valcken. diatr. 274. Fortasse verba sunt Phaethontis, conditionem a patre propositam in colloquio cum matre recusantis; cui ut se subtraheret, ad Solem patrem profectus esse videtur.

Ad hanc fabulam referendum etiam esse, quod ex Euripide commemorat Plin. hist. natur. 37, 2. probabiliter suspicabatur Ruhnken. apud Luzac. Exerc. acad. p. 52. *Phaethontis fulmine icti sorores fletu mutatas in arbores populos, lacrymis electrum omnibus annis fundere iuxta Eridanum amnem, quem Padum vocamus, et*

electrum appellatum, quoniam Sol vocitatus sit ἠλέκτωρ, plurimi poëtae dixere, primique, ut arbitror, Aeschylus, Philoxenus, Nicander, Euripides, Satyrus, et paulo post: *Nam quod Aeschylus in Iberia, hoc est in Hispania, Eridanum esse dixit eundemque appellari Rhodanum, Euripides rursus et Apollonius in Adriatico littore confluere Rhodanum et Padum, faciliorem veniam facit ignorati succini in tanta orbis ignorantia.* Nam in his locum Eurip. Hippol. 730 sqq. respici, quae Luzacii est sententia l. c. vix credibile, quum ibi nec de nomine electri, ab ἠλέκτωρ derivandi, nec de Rhodano et Eridano confluentibus quidquam dicatur.

Ad Phaethontem Barnesius retulit etiam locum incerti auctoris apud Plut. de exsilio p. 600. F. Stob. tit. 38. p. 230. Gesn. 40. p. 159. Grot. Ὅθεν ὁ μὲν (εὖ μὲν Stob.) Ἡρακλῆς εἶπεν (ἐρωτηθείς add. Stob.)

Ἀργεῖος, ἢ Θηβαῖος· οὐ γὰρ εὔχομαι
μιᾶς· ἅπας μοι πύργος Ἑλλήνων πατρίς.

Male: quod e verbis praefixis patet.

PHILOCTETES.

Huius fabulae descriptionem magna ex parte exposuit Dio Chrysost. or. 52. p. 550. extr. et sqq. ed. Morell. (p. 549. A. ἥ τε γὰρ τοῦ Αἰσχύλου μεγαλοφροσύνη - - -) ἥ τε τοῦ Εὐριπίδου (1)*) σύνεσις καὶ περὶ πάντα ἐπιμέλεια, ὥστε μήτε ἀπίθανόν τι καὶ παρημελημένον ἐᾶσαι, μήτε ἁπλῶς τοῖς πράγμασι χρῆσθαι, ἀλλὰ μετὰ πάσης ἐν τῷ εἰπεῖν (5) δυνάμεως, ὥσπερ ἀντίστροφός ἐστι τῇ τοῦ Αἰσχύλου, πολιτικωτάτη καὶ ῥητορικωτάτη οὖσα καὶ τοῖς ἐντυγχάνουσι πλείστην ὠφέλειαν παρασχεῖν δυναμένη. εὐθὺς γοῦν πεποίηται προλογίζων αὐτῷ ὁ Ὀδυσσεὺς (10) καὶ ἄλλα τινὰ ἐνθυμήματα πολιτικὰ στρέφων ἐν ἑαυτῷ· καὶ πρῶτόν γε διαπορῶν ὑπὲρ αὐτοῦ, μὴ ἄρα δοκῇ μὲν τοῖς πολλοῖς σοφός τις εἶναι καὶ διαφέρων την σύνεσιν, ᾖ δὲ τοὐναντίον·

---

*) Numeri indicant versus edit. Morell. quos apposui, ut quae postea monenda duxero, facilius quo referri debeant, reperiri possit.

ἐξὸν γὰρ αὐτῷ ἀλύπως καὶ ἀπραγμόνως ζῆν, ὁ δὲ ἑκὼν ἀεὶ ἐν πράγμασι καὶ κινδύνοις γίνεται. τούτου δέ φασιν αἴτιον εἶναι τὴν τῶν εὐφυῶν καὶ γενναίων ἀνδρῶν φιλοτιμίαν· δόξης γὰρ ἀγαθῆς ἐφιέμενοι καὶ τοῦ εὐκλεεῖς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εἶναι μεγίστους καὶ χαλεπωτάτους ἑκόντες πόνους ὑφίστανται· οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον, ὡς ἀνὴρ ἔφυ (sic Heath. pro εὐφυής). ἔπειτα σαφῶς καὶ ἀκριβῶς δηλοῖ τὴν τοῦ δράματος ὑπόθεσιν καὶ οὗ ἕνεκεν ἐλήλυθεν εἰς τὴν Λῆμνον, φησίν τε ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἠλλοιῶσθαι, ὥστε ἐντυγχάνοντα τῷ Φιλοκτήτῃ μὴ γνωσθῆναι ὑπ᾽ αὐτοῦ, μιμησάμενος κατὰ τοῦτο Ὅμηρον· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τοῖς τε ἄλλοις καὶ τῷ Εὐμαίῳ καὶ τῇ Πηνελόπῃ πεποίηκεν ἐντυγχάνοντα τὸν Ὀδυσσέα ἠλλοιωμένον ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. φησί τε πρεσβείαν μέλλειν παρὰ τῶν Τρώων ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὸν Φιλοκτήτην δεησομένην αὐτόν τε καὶ τὰ ὅπλα ἐκείνοις παρασχεῖν ἐπὶ τῇ τῆς Τροίας βασιλείᾳ, ποικιλώτερον τὸ δρᾶμα παρασκευάζων καὶ ἀνευρίσκων λόγων ἀφορμάς, καθ᾽ ἃς εἰς τὰ ἐναντία ἐπιχειρῶν εὐπορώτατος καὶ παρ᾽ ὅντιν᾽ ἱκανώτατος φαίνεται. οὐ μόνον δὲ πεποίηκε τὸν Ὀδυσσέα παραγινόμενον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Διομήδους, Ὁμηρικῶς καὶ τοῦτο. καὶ τὸ ὅλον, ὡς ἔφην, δι᾽ ὅλου τοῦ δράματος πλείστην μὲν ἐν τοῖς πράγμασι σύνεσιν καὶ πιθανότητα ἐπιδείκνυται, ἀμήχανον δὲ καὶ θαυμαστὴν ἐν τοῖς λόγοις δύναμιν, καὶ τά τε ἰαμβεῖα σαφῶς καὶ κατὰ φύσιν καὶ πολιτικῶς ἔχοντα, καὶ τὰ μέλη οὐ μόνον ἡδονήν, ἀλλὰ καὶ πολλὴν πρὸς ἀρετὴν παράκλησιν.

Mutatam fuisse Ulyssis formam, ne a Philoctete agnosceretur, idem Dio dicit p. 549. B. ubi Aeschylum hac formae mutatione opus non habuisse monet. De choro Dio p. 549. D. καὶ μὴν ὁ χορὸς αὐτῷ (Αἰσχύλῳ) παραιτήσεως, ὥσπερ ὁ τοῦ Εὐριπίδου, οὐδὲν ἐδεήθη· ἄμφω γὰρ ἐκ τῶν Λημνίων ἐποίησαν τον χορόν, ἀλλ᾽ ὁ μὲν Εὐριπίδης εὐθὺς ἀπολογουμένους πεποίηκε περὶ τῆς πρότερον ἀμελείας, ὅτε δὴ τοσούτων ἐτῶν οὔτε προσέλθοιεν πρὸς τὸν Φιλοκτήτην, οὔτε βοηθήσαιεν οὐδὲν αὐτῷ. Tum pergit: ὁ δ᾽ Αἰσχύλος ἁπλῶς εἰσήγαγε τὸν χορὸν αὐτῷ πάνυ (an πολὺ) τραγικώτερον καὶ ἁπλούστερον, τὸ δ᾽ ἕτερον πολιτικώτερον καὶ ἀκριβέστερον. (Ultima haud dubie de Euripideo choro valent ob locum supra v. 6. 10. ut pro τὸ δ᾽ ἕτερον legendum videatur ὁ δ᾽ ἕτερος vel ὁ δὲ τὸν ἕτερον.) Καὶ γὰρ εἰ μὲν ἐδύναντο πάσας διαφεύγειν τὰς ἀλογίας ἐν ταῖς τραγῳδίαις, ἴσως ἂν εἶχε λόγον μηδὲ τοῦτο παραπέμψαι. νῦν δὲ

πολλάκις ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ παραγιγνομένους ποιοῦσι τοὺς κήρυκας πλειόνων ἡμερῶν ὁδόν. ἔπειτα οὐδὲ ἐξ ἅπαντος ἦν μηδὲ προσελθεῖν αὐτῷ μηδένα μηδὲ ἐπιμεληθῆναι μηδέν. δοκεῖ γάρ μοι, οὐδ᾽ ἂν διεγένετο τὰ δέκα ἔτη μηδεμιᾶς τυγχάνων βοηθείας, ἀλλ᾽ εἰκὸς αὐτὸν τυγχάνειν μέν, σπανίως δὲ καὶ οὐδενὸς μεγάλου. καὶ μηδένα αἱρεῖσθαι οἰκίᾳ ὑποδέξασθαι καὶ νοσηλεύειν διὰ τὴν δυσχέρειαν τῆς νόσου. αὐτὸς γοῦν ὁ Εὐριπίδης τὸν Ἕκτορα εἰσάγει ἕνα Λημνίων, ὡς γνώριμον τῷ Φιλοκτήτῃ προσιόντα καὶ πολλάκις συμβεβληκότα. Quae sequuntur, ad Aeschyli fabulam spectare videntur.

Prologum fabulae, id est μέρος ὅλον τραγῳδίας τὸ πρὸ χοροῦ παρόδου, ut loquitur Aristotel. poet. 12, 4. pedestri oratione seu paraphrasi exposuit idem Dio or. 59. p. 574. D. Eam paraphrasin Valckenaer. inseruit diatribae p. 117. adiectis versibus Euripidis, qui ab aliis servati sunt. Eius exemplum sequi optimum factu videbatur. De illo autem prologo Schol. Soph. Phil. v. 1. Καὶ παρὰ τούτῳ προλογίζει ὁ Ὀδυσσεύς, καθὰ καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ· ἐκεῖνο μέντοι διαφέρει, παρ᾽ ὅσον ὁ μὲν Εὐριπίδης πάντα τῷ Ὀδυσσεῖ περιτίθησιν, οὗτος δὲ τὸν Νεοπτόλεμον παρεισάγων διὰ τούτου οἰκονομεῖ. Hic igitur prologum vocat eam tantum partem, quae dialogum antecedit, et quum Sophocles dialogo etiam ea exsequatur, quae ad praeparandos animos auditorum pertinent, Euripides, ut in reliquis fabulis, sic in hac quoque per unam personam statum causae proposuisse significatur. Haec vero est Dionis paraphrasis.

Φοβοῦμαι, μή ποτε μάτην κατ᾽ ἐμοῦ φανῶσιν αὐτὴν οἱ σύμμαχοι τὴν δόξαν εἰληφότες, ὡς ἀρίστου δὴ καὶ σοφωτάτου τῶν Ἑλλήνων. καίτοι ποιά τις ἡ τοιαύτη σοφία καὶ φρόνησις, δι᾽ ἥν τις ἀναγκάζεται πλείω τῶν ἄλλων (sic Valck. pro Ἑλλήνων) πονεῖν ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας καὶ νίκης, ἐξὸν ἕνα δοκοῦντα τοῦ πλήθους μηδενὸς ἔλαττον ἐν τούτοις ἔχειν τῶν ἀρίστων. ἀλλὰ γὰρ ἴσως χαλεπὸν εὑρεῖν οὕτω μεγαλόφρον ἅμα καὶ φιλότιμον ὁτιοῦν, ὡς ἀνὴρ πέφυκεν. (Sic Heath. e Wolfii anecd. T. I. p. 280.)· τοὺς γὰρ φανεροὺς καὶ πλεόνων ἅπτεσθαι τολμῶντας σχεδὸν τούτους ἅπαντες (sic Gatak. et Valck.) θαυμάζομεν καὶ τῷ ὄντι ἄνδρας ἡγούμεθα.

Huc spectant haud dubie versus sex, quorum priores tres affert Aristot. Ethic. Nicom. VI, 8. Eudem. V, 8. Plutarch. T. II. p. 544. C. quartum schol. Aristoph. Ran. 284.

Quintus et sextus sunt apud Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. p. 127. Grot. ut incerti poëtae, sed eos Theod. Canter. V. L. I. c. 2. et Gataker. ad M. Anton. IV, 3. p. 97. F. ex Euripidis Philoctete sumtos viderunt, quod confirmat Paris. B. apud Gaisf. Quinque, omisso quarto, coniunxit Grotius in Excerpt. p. 413.

I. *Πῶς δ' ἂν φρονοίην, ᾧ παρῆν ἀπραγμόνως*
ἐν τοῖσι πολλοῖς ἠριθμημένῳ στρατοῦ
ἴσον μετασχεῖν τῷ σοφωτάτῳ τύχης;
οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον, ὡς ἀνὴρ, ἔφυ·
τοὺς γαρ περισσοὺς καί τι πράσσοντας πλέον
τιμῶμεν, ἄνδρας τ' ἐν πόλει νομίζομεν.

Quid? egone sapiam, cui procul laboribus Licuit, ut uni plebe de tanta, assequi Cum quamlibet sapiente fortunam parem? (*Nil tam superbum quam viri ferocia.* alio loco ib.) *Sed inquietos quique plus aliis agunt, Miramur; hi sunt quos viros populus putat.* V. 2. ἠριθμημένον habet Aristot. Ethic. Nicom. l. c. sed vide Zell. p. 223 sq. V. 3. V. D. in Diario classico (*Classical journal*) 2. p. 345. legi vult: ὅς ἴσα μετασχὼν τῷ σοφωτάτῳ τύχῃ, nescio qua constructione haec cum praecedentibus coniungens: παρῆν enim v. 1. infinitivum requirit, et post ὅς ἴσα μετασχὼν sequi debet verbum finitum. V. 4. Valck. scripsit Ἀλλ' οὐδὲν οὕτω γαῦρον, ὡς ἀ. ἔ. cui refragatur et locus Plut. T. II. p. 779. D. ubi idem versus citatur, et Aristophanis imitatio Ran. 284. οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ἐσθ', ὡς Ἡρακλῆς. et locus Dionis or. 52. v. 22. γάρ positum est, quia in praecedentibus latet sententia: ἀλλ' οὐχ ᾕρημαι ζῆν ἀπραγμόνως, quam optime expressit Dio l. c. v. 16—21. Versum illum a studioso lectore in margine positum in orationem Dionis irrepsisse vereor ut Valcken. cuiquam persuadeat. V. 6. Maltby ad Morell. thes. pros. T. II. p. 638. leg. coni. ἄνδρας τ' ἐν τέλει σεβίζομεν, V. D. in Diar. cl. l. c. ἀνδρός τ' ἐν τέλει νομ. Neutrum necessarium videtur. Quo verbo Dio Euripideum περισσοὺς exposuit, id idem V. D. in Diar. cl. mutari vult in ὑπερηφάνους.

Pergit Dio: ὑφ' ἧς φιλοτιμίας κἀγὼ προάγομαι πλεῖστα πράγματα ἔχειν καὶ ζῆν ἐπιπόνως παρ' ὁντινοῦν, ἀεί τινα προσδεχόμενος καινὸν κίνδυνον, ὀκνῶν διαφθεῖραι τὴν ἐπὶ

τοῖς πρόσθε γεγονόσιν εὔκλειαν. Haec est sententia fragmenti

II. Plut. T. II. p. 544. C.

Ὀκνῶ δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν,
καὶ τοὺς παρόντας οὐκ ἀπωθοῦμαι πόνους.

Ne gratia abeat antefactorum timens Subeo labores, quotquot occurrunt, novos. Grot. Exc. p. 413. V. 1. est etiam apud Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. p. 127. Grot. In eo Heath. legi volebat ὀκνῶν propter paraphrasin, contra Valcken. apud Dionem legendum censebat ὀκνῶν. Neutro opus videtur. ἐκχέας Stob. Gesn. et Grot. quod in ἐκχέαι mutandum iam Th. Canterus monuit L. II, 5. et sic Paris. B. V. 2. τοὺς παρόντας Wyttenbach. dedit ex D. et ex ed. Xyl. Legebatur πίπτοντας, quod Heath. et Valck. mutabant in πιτνοῦντας.

Νῦν οὖν κατὰ πρᾶξιν πάνυ ἐπισφαλῆ καὶ χαλεπὴν δεῦρ' ἐλήλυθα εἰς Λῆμνον, ὅπως Φιλοκτήτην καὶ τὰ Ἡρακλέους τόξα κομίζοιμι τοῖς συμμάχοις. ὁ γὰρ μαντικώτατος Φρυγῶν Ἕλενος ὁ Πριάμου κατεμήνυσεν, ὅς ἔτυχεν αἰχμάλωτος ληφθεὶς, ἄνευ τούτων μήποτ' ἂν ἁλῶναι τὴν πόλιν.

Haec quoque Valcken. in trimetros redegit, in iis quae litteris diductis scripta sunt, vestigia senariorum deprehendens, reliqua sic constituens:

- - - - τὸν Φιλοκτήτην ὅπως
Ἡρακλέους τε τόξα τοῖσι ξυμμάχοις
φέροιμ'· ὁ γὰρ δὴ μαντικώτατος Φρυγῶν
Ἕλενος ὁ Πριάμου δουρίληπτος ἐμήνυσεν
ἄνευ γε τούτων μήποτ' ἂν πέρσαι πόλιν.

in quibus ἐμήνυσεν in metrum peccat. Ion. 750. σημήνατ'· εἰ γὰρ ἀγαθά μοι μηνύσετε. Mitto anapaestum in quinta sede. Ἕλενος ἐμήνυσε μήποτ' ἂν πέρσαι esset Helenus praedixit *se* nunquam eversurum esse. Quomodo haec tragico sermone efferantur, monstrabit Soph. Phil. 604 sqq.

Πρὸς μὲν δὴ τοὺς βασιλέας οὐχ ὡμολόγησα τὴν πρᾶξιν ἐπιστάμενος τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἔχθραν, ᾧ γε αὐτὸς αἴτιος ἐγενόμην καταλειφθῆναι, ὅτε δηχθεὶς ἔτυχεν ὑπὸ χαλεπῆς καὶ ἀνιάτου ἐχίδνης. οὐκ ἂν οὖν ᾤμην οὐδὲ πειθὼ τοιαύτην ἐξευρεῖν, ὑφ' ἧς ἄν ποτε ἐκεῖνος ἐμοὶ πρᾴως ἔχοι, ἀλλ' εὐθὺς ἀπο-

θανεῖσθαι ᾤμην ὑπ᾽ αὐτοῦ· ὕστερον δὲ, τῆς Ἀθηνᾶς μοι παρακελευσαμένης καθ᾽ ὕπνους, ὥσπερ εἴωθε, θαῤῥοῦντα ἐπὶ τὸν ἄνδρα ἰέναι — αὐτὴ γὰρ ἀλλάξειν μου τὸ εἶδος καὶ τὴν φωνήν, ὥστε λαθεῖν αὐτῷ ξυγγενόμενον — οὕτως δὴ ἀφῖγμαι θαῤῥήσας. πυνθάνομαι δὲ καὶ παρὰ τῶν Φρυγῶν πρέσβεις ἀπεστάλθαι κρύφα, ἐάν πως δύνωνται τὸν Φιλοκτήτην πείσαντες δώροις, ἅμα καὶ διὰ τὴν ἔχθραν τὴν πρὸς ἡμᾶς, ἀναλαβεῖν εἰς τὴν πόλιν αὐτόν τε καὶ τὰ τόξα. *Τούτου* οὖν προκειμένου ἄθλου (sic Heath. e Wolf. anecd.) πῶς οὐ πάντα γίγνεσθαι χρὴ ἄνδρα πρόθυμον, ὡς διαμαρτάνοντι τῆς πράξεως ταύτης πάντα τὰ πρότερον εἰργασμένα μάτην πεπονῆσθαι ἔοικε. *Παπαί!* πρόσεισιν ὁ ἀνὴρ αὐτὸς ὅδε, ὁ *Ποίαντος* παῖς, οὐκ ἄδηλος τῆς ξυμφορᾶς, μόλις καὶ χαλεπῶς προβαίνων. ὦ τοῦ χαλεποῦ καὶ δεινοῦ ὁράματος! οὕτως τό τε γὰρ εἶδος ὑπὸ τῆς νόσου φοβερὸν, ἥ τε στολὴ ἀήθης, δοραὶ θηρίων καλύπτουσιν αὐτόν.

Valcken. hos iterum senarios effinxit:

Παπαί· πρόσεισιν· αὐτός ἐστ᾽ ἀνὴρ ὅδε
ὁ τοῦ *Ποίαντος* παῖς . . . .
μόγις προβαίνων. ὦ θεάματός γε δὴ
δεινοῦ.

Sed haec in posterum satius erit silentio transmittere. Speciem et habitum, quo in scenam prodit Philoctetes Euripideus, ridet Aristoph. Acharn. 423. *Ἀλλ᾽ ἢ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;* ubi Schol. *εἰσήγαγε γὰρ τὸν Φιλοκτήτην ἐν τῇ Λήμνῳ πενόμενον.*

Ἀλλὰ σὺ ἄμυνον, ὦ δέσποιν᾽ Ἀθηνᾶ, καὶ μὴ μάτην φανῇς ἡμῖν ὑποσχομένη τὴν σωτηρίαν.

Φιλοκτ. Τί δὴ βουλόμενος, ὅστις εἶ ποτὲ σὺ, ἢ τίνα τόλμαν λαβὼν, πότερον ἁρπαγῆς χάριν ἥκεις ἐπὶ τήνδε τὴν ἄπορον στέγην, ἢ κατάσκοπος τῆς ἡμετέρας δυστυχίας;

Οδυσσ. Οὔτοι γε ὁρᾷς ἄνδρα ὑβριστήν.

Φιλ. Οὐ μὴν εἰωθώς γε πρότερον δεῦρο ἥκεις.

Οδ. Οὐ γάρ᾽ εἰωθώς. εἴη δὲ καὶ νῦν ἐν καιρῷ ἀφῖχθαι.

Φιλ. Πολλὴν ἔοικας φράζειν ἀλογίαν τῆς δεῦρ᾽ ὁδοῦ.

Οδ. Ἕν τοίνυν ἴσθ᾽, οὐ χωρὶς αἰτίας με [νῦν] ἥκοντα, καὶ σοί γε οὐκ ἀλλότριον φανησόμενον.

Φιλ. Πόθεν δή; τοῦτο γὰρ πρῶτον εἰκός με εἰδέναι.

Οδ. Ἀλλ᾽ εἰμὶ Ἀργεῖος τῶν ἐπὶ Τροίαν πλευσάντων.

Φιλ. Πόθεν; εἰπὲ πάλιν, ὡς εἰδῶ σαφέστερον.

E postremis feliciter hos senarios eruit Valcken.

Πόθεν δέ; τοῦτο πρῶτα μ᾽ εἰκὸς εἰδέναι.
Ἀργεῖος εἰμὶ τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.
Πόθεν; λέγ᾽ αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.

Οδ. Οὐκοῦν ἔτι δεύτερον ἀκούεις, τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων Ἀχαιῶν εἶναί φημι.

Φιλ. Καλῶς δῆτα ἔφης ἐμὸς εἶναι φίλος, ὁπότε γε τῶν ἐμοὶ πολεμιωτάτων Ἀργείων πέφηνας. τούτων δὴ τῆς ἀδικίας αὐτίκα μάλιστα (imo μάλα) ὑφέξεις δίκην.

Οδ. Ἀλλ᾽ ὦ πρὸς θεῶν, ἐπίσχες ἀφεῖναι τὸ βέλος.

Φιλ. Οὐ δυνατὸν, εἴπερ Ἕλλην ὢν τυγχάνεις, τὸ μὴ ἀπολωλέναι σε ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ.

Valck. *ἐπίσχες ὦ πρὸς θεῶν, ἀφιέναι βέλος.*
οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐ κατθανῇ τῇδ᾽ ἡμέρᾳ.

quae possis continuare: *ἐπείπερ Ἕλλην τυγχάνεις* - - - De aliis autem Graecis nunc cogitare non potest Philoct. quam de iis, qui nunc Troiam oppugnant.

Οδ. Ἀλλὰ πέπονθα γε ὑπ᾽ αὐτῶν τοιαῦτα, ἐξ ὧν δικαίως σοὶ μὲν ἂν φίλος εἴην, ἐκείνων δ᾽ ἐχθρός (ἐξ ὧν δικαίως σοὶ μὲν ἂν γ᾽ εἴην φίλος, Ἐχθρὸς δ᾽ ἐκείνοις).

Φιλ. Καί τί δὴ τοῦτό ἐστιν ὃ πέπονθας οὕτω χαλεπόν;

Οδ. Φυγάδα με ἤλασεν ἐκ τοῦ στρατοῦ Ὀδυσσεύς.

Φιλ. Τί δὲ ἔδρας, ἐφ᾽ ὅτῳ ταύτης τῆς τύχης ἔτυχες;

Οδ. Οἶμαί σε εἰδέναι τοῦ Ναυπλίου παῖδα Παλαμήδην.

Valck. *Τί δὴ πέπονθας ὧδε δεινὸν, ὦ ξένε;*
Φυγάδα μ᾽ Ὀδυσσεὺς τοῦ στρατοῦ γ᾽ ἀπήλασεν.
Τί δρῶν γε τῆσδε τῆς τύχης ἐτύγχανες;
Οἶμαι Παλαμήδην σ᾽ εἰδέναι τὸν Ναυπλίου.

Φιλ. *Οὐ γὰρ δὴ τῶν ἐπιτυχόντων, οὐδὲ ὀλίγου ἄξιος συνέπλει οὔτε τῷ στρατῷ οὔτε τοῖς ἡγεμόσι.*

Οδ. *Τὸν δὴ τοιοῦτον ἄνδρα ὁ κοινὸς τῶν Ἑλλήνων λυμεὼν διέφθειρεν.* (*ὁ κοινὸς ἡμῶν λυμεὼν ἔφθειρ᾽ ἑλών.*)

Φιλ. *Πότερον ἐκ τοῦ φανεροῦ μάχῃ κρατήσας, ἢ μετὰ δόλου τινός;*

Pierson. ad Moerid. p. 407.

Μάχῃ κρατήσας ἢ δόλου τινὸς μετά;

Possis etiam praecedentem versum ita conformare

Πότερον κατ᾽ ὄμματ᾽ ἐμφανῶς κατασταθεὶς
μάχῃ κ. τ. λ.

Οδ. *Προδοσίαν ἐπενεγκὼν τοῦ στρατοῦ τοῖς Πριαμίδαις.*

Φιλ. *Ἦν δὲ κατ᾽ ἀλήθειαν οὕτως ἔχον, ἢ ἐπεπόνθει κατεψευσμένος;*

Οδ. *Πῶς δ᾽ ἂν δικαίως γένοιτο τῶν ὑπ᾽ ἐκείνου γιγνομένων ὁτιοῦν τοῦ μηδενὸς ἀποσχομένου τῶν χαλεπωτάτων;*

Φιλ. *Ὦ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ πανουργότατε ἀνθρώπων Ὀδυσσεῦ, οἷον αὖ τοῦτον τὸν ἄνδρα ἀνῄρηκας; ὃς οὐδενὸς ἧττον ὠφέλιμος ἦν τοῖς ξυμμάχοις, ἧπερ, οἶμαι, τὰ κάλλιστα καὶ σοφώτατα ἀνευρίσκων καὶ συντιθείς, ὥσπερ ἀμέλει κἀμὲ ἐξέθηκας. ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας καὶ νίκης περιπεσόντα τῇδε τῇ ξυμφορᾷ,* (*δεικνύντα τὸν Χρύσης βωμὸν,*) *οὗ θύσαντες κρατήσειν ἔμελλον τῶν πολεμίων, εἰ δὲ μή, μάτην ἐγίγνετο ἡ στρατεία. Ἀλλὰ τί δή σοι προσῆκον τῆς Παλαμήδου τύχης;*

Valck. *Ἀτὰρ τί σοι προσῆκε Παλαμήδους τύχης;*

Οδ. *Εὖ ἴσθι, ὅτι ἐπὶ πάντας τοὺς ἐκείνου φίλους ἦλθε τὸ κακόν, καὶ πάντες ἀπολώλασιν ὅστις μὴ φυγεῖν ἠδυνήθη. οὕτως δὲ κἀγὼ τῆς παροιχομένης νυκτὸς διαπλεύσας μόνος δεῦρο ἐσώθην.*

Valck. *Οὕτω δὲ κἀγὼ τῆς πάροιθεν εὐφρόνης Δεῦρ᾽ ἐξεσώθην ὧδε διαπλεύσας μόνος.* In praecedentibus etiam *ἦλθε τὸ κακὸν* poëtici sermonis vestigia agnoscere mihi videor.

Σχεδὸν μὲν οὖν ἔγωγε, ἐν ὅσῃ χρείᾳ καθέστηκας αὐτὸς (*οἶδα* addit Wyttenb. Bibl. cr. III, 1. p. 53. ad Iulian.) *ἢν δ᾽ οὖν ἔχων τινὰ μηχανὴν ξυμπροθυμηθῇς ἡμῖν περὶ τὸν οἴκαδε ἀπόπλουν, ἡμᾶς τε εὖ πεποιηκὼς ἔσῃ, καὶ ἅμα ἄγγελον ἀποπέμψεις πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ οἴκαδε τῶν σοὶ παρόντων κακῶν* (Valck. *τῶν σοὶ παρόντων ἄγγελον πέμψεις κακῶν*).

Φιλ. *Ἀλλ᾽, ὦ δύστηνε, πρὸς τοιοῦτον ἕτερον ἥκεις ξύμμαχον, αὐτόν τε ἄπορον καὶ ἔρημον φίλων ἐπὶ τῆσδε τῆς ἀκτῆς ἐῤῥιμμένον* (*Φίλων ἔρημον κἀπὶ τῆσδ᾽ ἐῤῥιμμένον Ἀκτῆς* Valck.) *γλίσχρως καὶ μόλις ἀπὸ τῶνδε τῶν τόξων πορίζοντα καὶ τροφὴν καὶ ἐσθῆτα, ὡς ὁρᾷς. ἣ γὰρ ἡμῖν ἦν ἐσθὴς πρότερον, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἠνάλωται. εἰ δὲ δὴ τοῦδ᾽ ἐθελήσεις κοινωνεῖν τοῦ βίου μεθ᾽ ἡμῶν ἐνθάδε, ἕως ἂν ἑτέρα σοι παραπέσῃ σωτηρία ποθὲν, οὐκ ἂν φθονοῖμεν· δυσχερῆ γε μὴν τἄνδον ὁράματα,*

E postremis hos versiculos fecit Valck. *Εἰ δ᾽ οὖν θελήσεις τοῦδε κοινωνεῖν βίου. „Ἔστ᾽ ἂν ποθέν σοι παραπέσῃ σωτηρία, Οὐκ ἂν φθονοῖμεν· δυσχερῆ δὲ θεάματα Τἄνδον, ξέν᾽, εἰσίν.“* de quibus Porson. ad Eur. Med. 139. 140. V. p. 30. ed. nov. Lips. Quanto melius erat, inquit, pro tot versibus, quos non scripsit Euripides, unum, quem scripsit, posuisse! Is est apud

III. Plutarch. T. II. p. 521. A.

Δύσμορφα μέντοι τἄνδον εἰσιδεῖν, ξένε.

quem versum fabulae isti adscribendum vidit Gataker ad M. Anton. IV, 3. p. 92.

τελαμῶνές τε ἀνάπλεοι καὶ ἄλλα σημεῖα τῆς νόσου, αὐτός τε οὐχ ἡδὺς ξυγγενέσθαι, ὅταν ἡ ὀδύνη προσπέσῃ. καίτοι λελώφηκε τῷ χρόνῳ τὸ πολὺ τῆς νόσου,

IV. (III.)

κατ᾽ ἀρχὰς δ᾽ οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν.

Verba *τελαμῶνες ἀνάπλεοι* respondent Sophocleis Phil. 39. *ῥάκη βαρείας του νοσηλείας πλέα.* Quae ante fr. IV. addit Gatak. adv. p. 505. praetermittere satius est. Boissonad. dedit:

Χρόνῳ λελώφηκεν νόσου Τὸ πολύ· κατ᾽ ἀρχ.

V. Stob. tit. 119. p. 602. Gesn. 121. p. 493. Grot. 120. Gaisf.

*Ἅλις, ὦ βιοτά· πέραινε, πρίν τινα συντυχίαν
ἢ κτέατεσσιν ἐμοῖς, ἢ σώματι τῷδε γενέσθαι.*

Satis est; iam desine vita Ante meas nova quam Sors populetur opes, aut morbo membra fatiscant. Verba sunt chori Philocteten miserantis.

VI. (VII.) Iustin. M. π. μοναρχ. p. 109. B. ed. Colon.

*Ὁρᾶτε δ' ὡς κἂν θεοῖσι κερδαίνειν καλόν,
θαυμάζεται δ' ὁ πλεῖστον ἐν ναοῖς ἔχων
χρυσόν· τί δῆτα καὶ σὲ κωλύει λαβεῖν
κέρδος παρόν γε, κἀξομοιοῦσθαι θεοῖς.*

Videte ut ipsis sunt opes pulchrum diis. Suspicitur is qui plurimum templis habet Auri; quid ergo te quoque oblatum vetat Accipere lucrum, similis ut fias diis? Grot. Exc. p. 413. Ab initio Valck. diatr. p. 115. ὁρᾷς γ' ὅπως. Musgr. ὅρα τ' ἔθ' ὡς κἂν θ. pessime. V. 3. λαβεῖν addidit Grotius. Oratores illos Troianos, quos commemorat Dio or. 52. v. 31., ista non dedecent, iudice Valcken. l. c.

VII. (VI.) Stob. ecl. eth. p. 171. Grot. T. II. p. 4. Heeren.

*Τί δῆτα θώκοις ἀρχικοῖς ἐνήμενοι
σαφῶς διόμνυσθ' εἰδέναι τὰ δαιμόνων
οἱ τῶνδε χειρώνακτες ἄνθρωποι λόγων;
Ὅστις γὰρ αὐχεῖ θεῶν ἐπίστασθαι πέρι,
οὐδέν τι μᾶλλον οἶδεν, ἢ πείθει λέγων.*

Quid vos, sedentes otiosis sedibus Iactatis omnes nosse res coelestium, Temerarii rumoris audaces fabri? Divina qui se scire profitetur, nihil Scit ille plus quam credulis persuaserit. Legebatur ἀργικοῖς, vox ne graeca quidem, etsi Barnes. crediderat, ἀργικός esse vel pro Ἀργεῖος, ut Πελασγικός, vel pro ἀργός, et Grot. vertit *otiosis.* Emendavit Valcken. diatr. p. 116. V. 3. χειρώνακτας λόγων Boissonad. comparat cum Senecae *oratione manu facta* epist. 115. Quod v. 3. Valcken. ad Ammon. legendum coniecerat θνητῶν δὲ χειρ. propter Heathii monita ipse retractavit in diatr. Ultimorum sententiam recte declaravit Heath: *Nihil amplius neque ipse scit, neque aliis oratione persuaserit.* Ad vaticinationem Heleni quin

respiciatur, vix videtur dubitandum esse. Quod si haec verba sunt legati Troum, quae Musgravii est coniectura, is responsum illud, ab Ulysse et Diomede prolatum, infirmare voluisse videtur. Sed possunt etiam a Philoctete pronuntiata esse, ea quae a Graecorum legatis demonstrata erant, quibus ei persuaderent ut secum Troiam abiret, irridente. Quis locum e prologo sumtum esse dixerit, quod narrat Heeren. non inveni.

VIII. (IV.) Aristotel. poet. 22, 13. οἷον, τὸ αὐτὸ ποιήσαντος ἰαμβεῖον Αἰσχύλου καὶ Εὐριπίδου, ἓν δὲ μόνον ὄνομα μετατιθέντος, ἀντὶ κυρίου εἰωθότος γλῶτταν, τὸ μὲν φαίνεται καλὸν, τὸ δ' εὐτελές. Αἰσχύλος μὲν γὰρ ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ἐποίησε

φαγέδαινα, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός,

ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐσθίει τὸ θοινᾶται μετέθηκε. Itaque Euripidis hic versus fuit

Φαγέδαινα ἥ μου σάρκα θοινᾶται ποδός.

Hiatum ita tollebat Barnes. sit φαγέδαινά γ' ἥ scriberet, versum post eum ponens, in quo desinit Dionis paraphrasis κατ' ἀρχὰς οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν Φαγέδαινά γ', ἥ - - - Hermann. apud Aristot. scripsit φαγέδαιναν, ἥ - - apud Aeschylum tamen δέ aut tale quid secutum esse monens; Boeckh. de trag. gr. p. 245. Φαγέδαινα δή μου σάρκα θ. π. Boisson. Φαγέδαιν' ἀεὶ μου σάρκας θοινᾶται π. in quo quarta sedes spondeum habet pro iambo. Quid desit in versu qui nunc omni nexu solutus affertur, vix invenias. Versum in dramate sedem diversam ab ea, quam ei assignavit Barnes. tenuisse suspicatur Valcken. diatr. p. 126. fortasse in ea oratione, qua se Troianos ad Troiam secuturum negabat.

IX. (IX.) Plutarch. adv. Colot. II. p. 1108. B. Diog. Laert. V,3. Cicer. de orat. III, 35. Quintil. Instit. III, 1, 14.

*Ὑπέρ γε μέντοι παντὸς Ἑλλήνων στρατοῦ
αἰσχρὸν σιωπᾶν, βαρβάρους δ' ἐᾶν λέγειν.*

Alterum versum habent Diogen. Cic. Quint. sed pro βαρβάρους δ' ille Ξενοκράτη δ', Quintil. καὶ Ἰσοκράτην vel Ἰσοκράτη δ', sed in Euripidis versu fuisse βαρβάρους δ' apparet e Ciceronis verbis: *Aristoteles, quum florere Isocratem nobilitate discipulorum videret, — — ver-*

sum quendam de Philocteta paulo secus dixit. Ille enim turpe sibi ait tacere, quum barbaros, hic autem quum Isocratem pateretur dicere. Ex *Euripidis* Philoctete esse non patet quidem e Cicerone, ut ait Gataker. opusc. posth. p. 525. sed verisimile tamen est, potius quam ex Aeschyli Philoctete, quae est Gesneri ad Quint. locum dubitatio. Priorem versum solus praeponit Plutarchus: *Ἀλλ' ἴσως ἂν ἐπὶ τούτοις καὶ γελάσειέ τις ἐννοήσας τὴν Σωκράτους πρᾳότητα καὶ χάριν.*

Ὑπέρ γε μέντοι παντὸς Ἑλλήνων στρατοῦ

τῶν ἄλλων φιλοσόφων — — οὐ μόνον

αἰσχρὸν σιωπᾶν

ἀλλ' οὐδὲ ὅσιον ἐνδοῦναί τι. - - - - Versus a Philoctete pronunciatos esse e Ciceronis loco colligo, puto, quibus legatorum Troianorum orationem refutaret. Quod vero Cicero (cf. Tusc. III, 4.) et Quint. narrant, contra Isocratem hoc versu usum esse Aristotelem, id temporum rationibus repugnat, ut iam monuit Aldobrand ad Diog. L. locum, si quidem Isocrates vita excessit Ol. 110, 3. Aristoteles autem Ol. 111, 2. demum Athenis scholam aperuit. Sed fortasse illud de Aristotele, non Stagirita, sed Siculo valet, quem Diog. L. V, 35. scribit *πρὸς τὸν Ἰσοκράτους Πανηγυρικὸν ἀντιγεγραφέναι*, vel de iis quae Aristotelem Stagiritam ipsum contra Isocratem iam mortuum scripsisse, *ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλόμενον*, narrat Dionys. Halic. iud. de Isocr. 18. T. V. p. 577. ed. Reisk. ubi etiam apologiam Isocratis, a Cephisodoro scriptam *ἐν ταῖς πρὸς Ἀριστοτέλη ἀντιγραφαῖς* commemorat.

X. (X.) Stob. tit. 20. p. 172. Gesn. p. 105. Grot.

Ὥσπερ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σῶμ' ἡμῶν ἔφυ,
οὕτω προσήκει μηδὲ τὴν ὀργὴν ἔχειν
ἀθάνατον, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.

Mortale quando corpus est homini datum, Nec odia gerere debet immortalia Quisquis magistra sapere natura valet. Locum respexit auctor epp. Phalarid. 24. *θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν, ὥς φασί τινες, οὐ προσήκει*, quae ipsa poëtae verba esse credebat Porson. ad Eurip. Med. 139. 140. p. 28. ed. nov. *Θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν Οὔτοι προσήκει* - - Dissentit Erfurdt. sed mirum tamen, locum imitando expressum

integrum trimetrum efficere, ut hunc etiam Phalaridis locum poëtae alicuius esse, sed ex Euripideo ductum existimem; quamquam quid impedit, quominus Euripidem eandem sententiam bis protulisse, sed commutatis verbis, credamus? Illis autem verbis Ulysses persuadere studebat Philocteti, ut cum Graecis in gratiam rediret.

XI. (XIII.) Aristot. rhetor. ad Alex. c. 18. (al. 19.) ubi de *προκαταλήψεσιν* loquitur: *κέχρηται δὲ καὶ Εὐριπίδης ἐν Φιλοκτήτῃ τεχνικῶς τούτῳ τῷ εἴδει διὰ τοῦδε·*

Λέξω δ' ἐγώ, κἄν μου διαφθείρας δοκῇ
λόγους ὑποστὰς αὐτὸς ἠδικηκέναι·
ἀλλ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ τἀμὰ μαθήσῃ κλύων·
ὁ δ' αὐτὰς αὐτὸν ἐμφανίζει σοι λέγων.

Dicam, ille quamquam fuerit in me iniurius, Destruere dum sic verba praeproperat mea. Verum ego te ut a me res meas discas rogo; Ipse inde quis sit fatibus prodat suis. Grot. in Exc. p. 412. qui in Graecis v. 1. dedit *δοκεῖ*, in quarto *ἐμφανίζῃ*, utrumque soloece. V. 2. Casaub. scribendum coniec. *ὑπεκστὰς*, quod Buhle recepit *purgans se ipsum ab iniuria.* Sed *ὑπεκστὰς ἠδικηκέναι* pro *ὑπ. τοῦ ἠδ.* an dici possit, dubito; nam diversi generis sunt loci Gramm. gr. §. 542. b. γ p. 1064 sq. *δοκεῖν* requirit infinitivum; itaque iungenda sunt *κἂν δοκῇ αὐτὸς ἠδικηκέναι; quamquam ipse iniuriam mihi fecisse videtur in eo, quod orationem meam evertere conatus est.* Qui enim videtur ipse iniuriam alteri fecisse, is suos ipse mores et ingenium suum prodit, et inde refutatione vix dignus est Grotius *οὗτος* pro *αὐτὸς*, quod miro modo vertit Heath. *quamquam meos evertisse sermones iste sibi visus sit,* (iunxit igitur *δοκῇ διαφθείρας*) *cum se probaturum promiserit, me eum iniuria affecisse.* Itaque *ὑποστὰς ἠδικηκέναι* dictum accepit pro *ἐμὲ ἠδικ.* quod fieri non potest. V. 3. *μαθήσῃ* in metrum peccat; itaque Grotius et Boisson. ediderunt *σὺ μαθήσῃ*. Musgr. coni. *φρασθήσῃ*. Buhle ed. *τἀμὰ μαθήσεαι*, imperitissime, etsi Sylburgium se secutum esse profitetur. Equidem legi posse opinabar *τἀμ' ἀκούσεται* vel *τἀμὰ γνώσεται.* nam secunda etiam persona incommoda est. V. 4. Heath. *ἐμφανίζει* pro *ἐμφανιεῖ*. Musgr. *ἐμφανῆ στήσει λ.* Boisson. *ἐμφανῆ θήσει.*

XII. (VIII.) Stob. tit. 57. p. 377. Gesn. 59. p. 227 sq. Grot. et Gaisf.

Μακάριος, ὅστις εὐτυχῶν οἴκοι μένει.
ἐν γῇ δ' ὁ φόρτος καὶ πάλιν ναυτίλλεται.

Beatus ille, qui domi felix manet, Solidoque merces locat et a ponto abstinet. Prior versus est etiam apud Clem. Alex. Strom. VI. p. 620. ed. Sylb. et apud Stob. tit. 37. p. 226. Gesn. 39. p. 157. Grot. et Gaisf. V. 2. pro *καί* Gesn. in marg. coni. *κοῦ*, quod receperunt Grot. et Musgr. At Boissonad. „Verba sunt nautae pavidi, „inquit,“ *μακάριος - μένει* otium et oppidi rura sui laudantis: mox, expositis praeter spem in littore mercibus, reficit quassas rates, rursus navigaturus.“ Quod commode ad Philoctetem accommodare poterat, qui perfidiam Graecorum iam satis expertus, tamen ad eos denuo se abstrahi patitur.

XIII. (XII.) Stob. tit. 38. p. 230. Gesn. 40. p. 159. Grot. et Gaisf.

Πατρὶς καλῶς πράσσουσα τὸν εὐτυχοῦντ' ἀεὶ
μείζω τίθησι, δυστυχοῦντα δ' ἀσθενῆ.

Fortuna laeta patriae levat altius Stantes, iacentes durius contra premit. Anapaestus in quarta sede, isque in tres voces discerptus, ferri non potest. Valcken. in marg. Stob. Grot. annot. *πράσσουσά γ' εὐτ.* Vid. Gramm. gr. §. 271. not. sed *γε* alienum. Fortasse leg. *τὸν τυχόντ' ἀεί*, quod mutatum propter sequens *δυστυχοῦντα*. Boisson. coni. *τὸν ἀτυχοῦντ' ἀεί.* Pro hoc Paris. B. apud Gaisf. *δυστυχοῦσα δ' ἀ.* quod rectius videtur.

XIV. Hesych. *Αἵρειν νοεῖς, δοξάζειν ἡγῇ. Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ.* ubi Toup. Em. in Suid. T. III. p. 300. legendum coni. *αἱρεῖς, νοεῖς, δοξάζεις, ἡγῇ* etc. paene ut Schrevel. et sic lex. Sangerm. apud Bekk. anecd. p. 359, 22. *αἱρεῖς, δοξάζεις, ἡγῇ.* at T. IV. p. 89. *Αἵρειν νόον, νοεῖν, δοξάζειν.* p. 280. autem: Scribo *Αἱρεῖν* (sic).

XV. Idem v. *αἰών. Εὐριπίδης δὲ Φιλοκτήτῃ αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει· ἀπέπνευσεν αἰῶνα.*

XVI. Idem. *Ἀκριβές, ἄκρον, Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ.*

Musgrav. inter fragmenta Philoctetae retulit etiam locum citatum a Plutarch. T. II. p. 789. A. *Ὥσπερ γὰρ ὁ*

γαμεῖν παρασκευαζόμενον γέροντα ἐστεφανωμένον καὶ μυριζόμενον ἀποτρέπων καὶ λέγων τὰ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην·

Τίς δ' ἄν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα
δέξαιτ' ἄν; εὖ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας,

οὐκ ἄτοπός ἐστι κ. τ. λ. Partem alterius versus idem citat in vit. Solon. p. 89. E. *ἀλλὰ γέροντι νέαν ἀγομένῳ φαίη τις ἂν ἐμμελὴς ἄρχων ἢ νομοθέτης τὸ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην· - - εὖ γ' οὖν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας.* Hinc Musgr. hoc l. correxit scripturam *εὖ γ' ὡς.* Sed neutro loco auctor fabulae commemoratur; quare Aeschyli editores hos versus inter huius quoque poëtae fragmenta retulerunt. In tragoedia quomodo Philoctetes senex induci potuerit, puellam ducere volens, non video; fortasse locus est Strattidis comici, cuius Philoctetes ab Athenaeo, Polluce et Suida commemoratur.

PHOENIX.

Fabulae argumentum his verbis exponit Valcken. diatr. p. 269. Pellex Amyntoris, a Phoenice iuvene secundum Euripidem passa repulsam, credulum senem falsis facile criminibus impulit ut castum iuvenem coecaret. Cf. Apollod. III, 13, 8. Mutavit igitur fabulam Homeri Il. *ι'*, 447 sqq. ut heroem suum *ἄπταιστον*, ut ait Eustath. vel, ut Schol. Ven. ad Il. *ι'*, 453., *ἀναμάρτητον* servaret, Pherecydem fortasse secutus, quae Valcken. est coniectura. Fabulam egit Molo histrio sec. Demosth. *π. παραπρ.* p. 418, 5. Sed legendum est totum diatribae caput XXIV. Hinc Aristoph. Ach. 417. 420. *Τὰ ποῖα τρύχη; - - τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος.*

I. (IV.) Stob. tit. 69. p. 429. Gesn. 71. p. 292. Grot.

Μοχθηρόν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ τέκνα
δίδωσιν ὅστις. οὐκέθ' ὡραῖος γαμεῖ·
δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

Primi versus sententiam, si separetur a reliquis in universum sumtam, falsam esse recte iudicat Valcken. diatr.

p. 273. »τέκνα δίδωσιν ὅστις absurdum est.« Boisson. ded. *M.* ἐστιν, ἀ. πρ. τέκνα *Δἱδ.* ὅστις οὐκ ἔθ' ὡραίῳ γαμεῖν. Heath. primum versum a reliquis disiunctum legi oportere putans, v. 2. leg. coni. δείλαιος ὅστις etc. Disiungendum esse primum censet etiam Valck. diatr. p. 273. et in eo scribendum *Μοχθ.* ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ νέα, omissa voce γυνή, in alterius versus initio posita. In sqq. quae eidem alibi in Phoenice poni potuisse videntur, v. 2. corr. δμώς ἐστιν, ὅστις - - - Porson. in Kiddii *misc. tracts* p. 227. corr. *Μοχθ.* ἐστιν ἀ. πρ. τέκνα κἂν δμωσὶν ὅστις οὐκέθ' ὡρ. γαμεῖ. cuius scripturae non video quam accommodata sit sententia. Grotius vertit: *Res senibus importuna matrimonium. Et triste natos tollere aetate in mala: Seni marito quippe matrona imperat.*

II. (V.) Stob. ibid. Grot. p. 295.

Πικρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

Senex maritus feminae ingratissimus. Cf. fr. Danaae II. Similem versum, una voce πικρόν in αἰσχρόν mutata ex Aristophane profert Clem. Alex. Str. VI. p. 623. D. Vid. Valck. diatr. p. 272 sq. Potuit Euripidis versus a pellice iuvencula pronuntiari, ut coniecisse videtur Valck.

III. (VIII.) Stob. tit. 115. p. 592. Gesn. 117. p. 483. Grot. 116. Gaisf.

Ὦ γῆρας, οἷον τοῖς ἔχουσιν εἶ κακόν!

Quantum es mali, senecta, te gestantibus! τοῖς σ' ἔχουσιν em. Markland. ad Eurip. Suppl. 1108. probante Valcken. diatr. p. 271. In senem amatorem et suspicacem Amyntora haec dicta videntur Valcken. p. 271.

IV. (IX.) Aeschin. in Timarch. p. 21. Tayl. 154. Reisk. et in Stob. Append. Vat. p. 12 (383.) ed. Gaisf. *Πάλιν τοίνυν ὁ αὐτὸς ποιητὴς (ὁ οὐδενὸς ἧττον σοφὸς τῶν ποιητῶν Εὐριπίδης) ἐν τῷ Φοίνικι ἀποφαίνεται ὑπὲρ τῆς γεγενημένης αὐτῷ πρὸς τὸν πατέρα διαβολῆς ἀπολογούμενος καὶ ἀπεθίζων τοὺς ἀνθρώπους μὴ ἐξ ὑποψίας, μηδὲ ἐκ διαβολῆς, ἀλλ' ἐκ τοῦ βίου τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι·*

Ἤδη δὲ πολλῶν ᾑρέθην λόγων κριτής,
καὶ πόλλ' ἁμιλληθέντα μαρτύρων ὕπο
τἀναντί' ἔγνων συμφορᾶς μιᾶς πέρι.
Κἀγὼ μὲν οὕτω χὤστις ἔστ' ἀνὴρ σοφὸς

λογίζομαι τἀληθὲς εἰς ἀνδρὸς φύσιν
σκοπῶν δίαιταν ἥνπερ ἐμπορεύεται.
Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἥδεται κακοῖς ἀνήρ,
οὐ πώποτ' ἠρώτησα, γιγνώσκων, ὅτι
τοιοῦτός ἐστιν, οἷσπερ ἥδεται ξυνών.

Ego saepe iudex lectus ad causas fui; Et saepe dictis testium contraria Arbitria feci, teste mihi vita rei. Ego namque certis scire dum quaero notis, Probus an sit aliquis, speculor ingenium viri, Et quod sequatur usque vivendi genus. Si quis malorum pascitur consortio, Inquirere ultro parco, compertum hoc habens, Talem esse quemque quali amicitia utitur. Grotius in Exc. p. 414. Haec ab amico Phoenicis pronuntiata esse coni. Valcken. diatr. p. 270. V. 3. πάρα Grot. scripsit pro πέρι, ut ipse profitetur. Idem dedit Reisk. Valcken. diatr. p. 270. scribit Ἐναντί' ἔγνων σ. μ. ὕπερ. V. 2. 3. male vertit Grot. rectius Musgrav. *et multa contraria de eodem casu a testibus ultro citroque dicta novi.* V. 6. Stob. App. Flor. βλέπων pro σκοπῶν et ἱμερεύεται pro ἐμπορεύεται »F. ἡμερεύεται.« Gaisf. Boisson. δίαιτάν θ'. In eadem desunt vv. 7. 8. 9. quos citat etiam Diod. Sic. XII, 14. Eosdem in Aeschinem retorquet notante Valcken. l. c. Demosthen. π. παραπρ. p. 417, 17. ed. Reisk. V. 9. ἐστιν οἷσπερ revocavit Bekker. a Wolfio, Tayloro, Reisk. Valck. mutatum in ἔσθ' οἵοισπερ. Pronominis ὅς pro οἷος usurpati exempla dedi in Gramm. gr. §. 480. not. 4. p. 900. Apud Demosth. in nonnullis libris et Plin. epist. IV, 27, 6. legitur τοιοῦτός ἐσθ' (vel ἐστιν) ἕκαστος οἷσπερ ἥ. ξ. His illa annexa habet Stob. App. Florent.

καὶ τῷδε δηλώσαιμ' ἄν, εἰ βούλοιο σύ,
τἀληθές, ὡς ἔγωγε καὐτὸς ἄχθομαι,
ὅστις λέγειν μὲν εὐπρεπῶς ἐπίσταται,
τὰ δ' ἔργα χείρω τῶν λόγων παρέσχετο.

Sed hi versus seiungendi videntur Boissonadio.

V. (I.) Clem. Alex. Strom. VI. p. 625. A. *Εὐριπίδου δὲ ἐν μὲν τῷ Οἰνομάῳ γράφοντος* (v. Oenom. fr. VI.) — *ἐν δὲ τῷ Φοίνικι,*

Τἀφανῆ τεκμηρίοισιν εἰκότως ἁλίσκεται.

Ὑπερίδης λέγει· ἃ δ' ἐστιν ἀφανῆ ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ τοῖς εἰκόσι ζητεῖν. Grotius in Exc. p. 415.

et Musgr. iambicum metrum praetulerunt: τἀφανῆ Τεκμηρ. Ille vertit: *Inaspicuum quod est Per signa credibilia venari decet.* A Clemente sumsit Theodoret. Therap. VI. p. 102, 12.

VI. (II.) Stob. tit. 38. p. 222. Gesn. p. 151. Grot.

Φθόνον οὐ σέβω, φθονεῖ-
σθαι δ᾽ ἐθέλοιμ᾽ ἂν ἐπ᾽ ἐσθλοῖς.

Invidiam haud probo: Sed invideri res bonas propter velim. In cod. Leid. teste Valcken. diatr. p. 270. est Εὐρ. Φοινίσσαις.

VII. Stob. append. Flor. p. 11. (382.)

Οἱ πεῖραν οὐ δεδωκότες
μᾶλλον δοκοῦντες ἢ πεφυκότες σοφοί.

VIII. (X.) Erotianus p. 132. *Διηπέτης, ἀντὶ τοῦ διαυγὴς καὶ καθαρός. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Φοίνικι λέγων·*

Δμωσὶ δ᾽ ἐμοῖσιν εἶπον, ὡς ταυτηρίαις πυρίδες καὶ
διηπέτη κτεῖναι.

Quae sic emendavit Valck. diatr. p. 274.

Δμωσὶν δ᾽ ἐμοῖσιν εἶπον, ὡς καυτήρια
ἐς πῦρ ἔδει καὶ [ταῦτα] δὴ διϊπετῆ
θεῖναι.

Voluitne, inquit Valcken. ferro candente oculos exurere filio saevus ille senex furiis amoris accensus?

IX. (X.) (fr. inc. LXXXI.) Stob. tit. 120. p. 608. Gesn. 122. p. 499. Grot. 121. Gaisf.

Καί τοι ποτ᾽ εἴ τιν᾽ εἰσίδοιμ᾽ ἀνὰ πτόλιν
τυφλὸν προηγητῆρος ἐξηρτημένον,
εὐδαιμονῶν ταῖς συμφοραῖς ἐλοιδόρουν,
ὡς δειλὸς εἴη θάνατον ἐκποδὼν ἔχων.
καὶ νῦν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ἐναντίως
πέπτωχ᾽ ὁ τλήμων. ὦ φιλόζωοι βροτοί,
οἳ τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν
ποθεῖτ᾽ ἔχοντες μυρίον ἄχθος κακῶν.
οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου.
τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν· τοῦ θανεῖν δ᾽ ἀπειρίᾳ
πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ᾽ ἡλίου.

Ego si quis antehac captus oculorum orbibus Pedes per urbem regeret aliena manu, Non desinebam arguere socordem metum, Quod abstineret morte tantam miseriam. Nunc quo volutus in meas sententias En ipse pecco. Misera gens mortalium Quam cupida vitae: posteram semper lubet Lucem tueri, mille quae vectat mala. Tantos amores vita hominibus suscitat. Nam vita quid sit scimus; at mortis rudes Ideo timemus linquere hoc solis iubar. Ad tres posteriores versus in Paris. A. adscriptum est Εὐριπίδου Φοινίσσαις, ut notavit idem Valck. qui apertus error est pro Φοίνικι. Hinc Boissonad. omnes ad hanc fabulam retulit. Et sane optime ei conveniunt, quum homo loquatur oculis privatus. V. 2. προηγητῆρος est a Grotio pro προηγήτορος. V. 3. Gesn. ἁ δαιμόνων. Grot. κακοδαίμονος. Valck. ad Phoen. 841. et diatr. p. 231. εὐδαιμονῶν, quod mihi languidum videtur, non item, si αὐτὸς εὐδαιμονῶν legeretur. Salmas. coni. ἀδημονῶν, Wyttenbach ad Plut. de sera num. vind. p. 138. ἀδημονοῦντα συμφοραῖς, quod recepit Musgr. Et hoc mihi quoque verum videtur. V. 8. legebatur πόθον, pro quo Grotius ποθοῦσ᾽, ἔχ. Debebat scribere ποθεῖτ᾽, ut ed. Musgrav. nisi forte Homericum illud secutus est Il. ρ΄, 248. ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, οἵτε παρ᾽ Ἀτρείδῃς - - δήμια πίνουσιν καὶ σημαίνουσιν ἕκαστοι λαοῖς. Sed vid. Huschk. ad Tib. I, 6, 39. V. 10. Paris. A. τοῦ βίου δ᾽ ἐμπειρίᾳ, si recte notavit Valck. in marg. Stob. Grot.

X. (III.) Stob. tit. 39. p. 226. Gesn. p. 155 sq. Grot.

Σὺ δ᾽, ὦ πατρῴα χθὼν ἐμῶν γεννητόρων,
χαῖρ᾽· ἀνδρὶ γάρ τοι, κἂν ὑπερβάλλῃ κα-
κοῖς,
οὐκ ἔστι τοῦ θρέψαντος ἥδιον πέδον.

Salve meorum terra maiorum parens. Eheu, ut homini quamlibet presso malis Altrice nulla dulcior tellus humo. ἐμῶν pro ἐμή Paris. A. apud Valck. diatr. p. 271.

XI. (VI.) Stob. tit. 71. p. 434. Gesn. 73. p. 312. Grot. et Gaisf.

Γυνή τε πάντων ἀγριώτατον κακόν.

Mulier malorum est omnium immanissimum. πάντων Grot. Paris. A. B. pro πάντως Gesn. quod tamen probare

videtur Valcken. diatr. p. 271. „Occasione pessimae pellicis, cuius fraudulenta libidine Phoenix a patre fuit oculorum lumine privatus, potuit osor mulierum Euripides ingenio suo morem gerere, atque in ista oratione hunc versum collocare.“ Valcken. ib.

XII. (VII.) Stob. tit. 88. p. 500. Gesn. 90. p. 363 sq. Grot. et Gaisf.

Μέγιστον ἆρ᾿ ἦν ἡ φύσις· τὸ γὰρ κακὸν
οὐδεὶς τρέφων εὖ χρηστὸν ἂν θείη ποτέ.

Invicta res natura, nec quisquam malum Bene educando vertet in mores bonos.

XIII. Hesych. *Ἀμνήστευτος γυνή, ἡ παλλακή. Εὐριπίδης Φοίνικι.*

Quod in schol. Ven. Il. γ', 354. ed. Villoison. legitur *Εὐριπίδης Φοίνικι· λιθόβολον εἶμα κατειργάσω,* id apud Bekker. recte scribitur *Εὐρ. ἐν Φοινίσσαις.* v. 1062.

PHRIXUS.

Phrixi fabula satis nota. Sed quomodo Euripides eam tractaverit, e paucis, quae supersunt, fragmentis confici vix poterit. Quae Scholiastes Apollonii Rhod. habet ad II, 382. *Ὅτι δὲ ἡ νῆσος αὕτη ὄρνιθας ἔχει τοξευούσας τοῖς πτεροῖς ὡς βέλεσιν, ἱστορεῖ καὶ Εὐριπίδης ἐν Φρίξῳ,* ea narrari ab aliquo, fortasse ab ipso Phrixo, potuerunt. Bis editam esse fabulam auctor est Schol. Aristoph. fr. l.

I. Aristoph. Ran. 1256.

Σιδώνιόν ποτ᾿ ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν
Ἀγήνορος παῖς - -

ubi Schol. *ἔστι δὲ τοῦ β' Φρύξου Εὐριπίδου ἡ ἀρχή· τὸ λοιπὸν δὲ τοῦ στίχου*

ἵκετ᾿ ἐς Θήβης πέδον.

Priorem versum ab Isocrate, accepto nuntio de clade Chaeronensi pronuntiatum memorant etiam Lucian. Macrob. 23. T. VIII. p. 128. ed. Bip. Plut. dec. rhet. vit. p. 837. E. Hesych. *Γλυκερῷ Σιδωνίῳ. δρᾶμα δέ ἐστιν, ἐν ᾧ τῆς θυμέλης ἄρχεται οὕτως·*

Σιδώνιόν ποτ᾿ ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν
Ἀγήνορος παῖς - -

Διεβεβόητο δὲ τὸ μέρος τοῦτο. Locum haec et sqq. habuerunt in prologo, quia Ino, Phrixi noverca, filia erat Cadmi.

II. Schol. Eurip. Phoen. 6. *ἐν γοῦν τῷ Φρίξῳ φησίν· ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος παῖδες,*

Κίλιξ, ἀφ᾿ οὗ καὶ Κιλικία κικλήσκεται,
Φοίνιξ, ὅθενπερ τοὔνομ᾿ ἡ χώρα φέρει
καὶ Θάσος - -

Barnes. tanquam primum hunc versum dedit turpissimum: *Ἦσαν γὰρ οἱ μὲν παῖδες οἱ Ἀγήνορος.* Valcken. ad Phoen. p. 596. verba videbantur Scholiastae *ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος παῖδες,* Euripidea autem *Ἀγήνορος κόροι.* Musgr. *Ἦσαν γάρ, ὡς λέγουσ᾿, Ἀγήνορος κόροι.* quod praeter verba *ὡς λέγουσ᾿.* recepit Boissonad. recte: nam omnia illa scholiastae verba esse, quum praecesserit *ἐν γοῦν τῷ Φρίξῳ φησίν,* vix verisimile est. — Ad hunc prologum Valcken. l. c. refert etiam versum, qui sine nomine auctoris legitur apud Plutarch. T. II. p. 607. B. *καὶ ὁ τοῦ Διονύσου πάππος, ὃς ἐξεπέμφθη τὴν Εὐρώπην ἀνευρεῖν, οὐδὲ αὐτὸς ἐπανῆλθε,*

Φοίνιξ πεφυκώς, ἐκ δ᾿ ὁρίζεται γένος

εἰς τὰς Θήβας παραγενόμενος. In eo pro *γένος* Valcken. legendum coni. *χθονός.*

III. Eratosth. Cataster. 14. *Ταῦρος. Οὗτος λέγεται ἐν τοῖς ἄστροις τεθῆναι, διὰ τὸ Εὐρώπην ἀγαγεῖν ἐκ Φοινίκης εἰς Κρήτην διὰ τοῦ πελάγους, ὡς Εὐριπίδης φησὶν ἐν τῷ Φρίξῳ.* Idem narrant schol. Germanic. Eudocia p. 392. et Hygin. poët. astron. 21. Cf. Malalae chron. 35. Vid. Bentl. epist. ad Mill. p. 488. ed. Lips.

IV. Etymol. M. p. 714, 17. *Σιροί, τὸ ἐπιτήδειον ὄγγεῖον εἰς ἀπόθεσιν πυρῶν καὶ τῶν ἄλλων ὀσπρίων. Ἀμμώ-*

νιος δὲ ἱστορεῖ, ὡς οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνοντες τὸ ὄνομα τὸ ι βραχύνουσι, καὶ ἡ τριβὴ τῆς ἀναγνώσεως ἐκτείνεται. εὑρίσκεται δὲ καὶ βραχὺ, ὡς παρ᾽ Εὐριπίδῃ Φρίξῳ·

- - ἀνοῖξαι μὲν σιρούς οὐκ ἠξίου.

Cf. Draco de metr. p. 82. Versum explet Cod. MS. Leidensis apud Valck. diatrib. p. 217. *Καὶ μῶν ἄν*. Legendum cum Valck.

Καὶ νῷν ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίου.

Et nobis quidem granaria aperire recusabat. At illud *νῷν* utrum pro *ἡμῖν* positum dicamus, cuius usus auctoritatem desidero; an de duobus, ut alibi, valere, de Phrixo et Helle?

V. (XII.) Stob. tit. 71. p. 433. Gesn. 72. p. 310. Grot. et Gaisf.

Ὡς οὐδὲν ὑγιές φασι μητρυιὰς φρονεῖν
νόθοισι παισίν· ὧν φυλάξομαι ψόγον.

Male velle semper ante genitis liberis Fama est novercas; hoc ego effugio probrum. *μητρυιάς* Musgrav. ridicule vertit *materteras;* sed notabile, quod liberi e legitimo quidem matrimonio, sed e priore uxore suscepti, ut Phrixus et Helle, *νόθοι* vocantur. Nam novercam Phrixi et Helles omnes vocant Ino.

VI. (XI.) Stob. tit. 65. p. 411. Gesn. 67. p. 277. Grot. et Gaisf.

Γυνὴ γὰρ ἐν κακοῖσι καὶ νόσοις πόσει
ἥδιστόν ἐστι, δώματ᾽ ἢν οἰκῇ καλῶς,
ὀργήν τε πραΰνουσα καὶ δυσθυμίας
ψυχὴν μεθιστᾶσ᾽· ἡδὺ κἀπάται φίλων.

Quoties maritus in malo aut morbo iacet, Dulcissimum, uxor si domum recte regat. Iram illa lenit; illa mentem liberat Moerore; dulcis ipsa fraus amantium. Eosdem versus affert Antipater apud Stob. ibid. p. 417. Gesn. ubi v. 1. est *ἐν νόσοισι καὶ κακοῖς*. *κἀπάται* vs. 4. Paris. B. pro *καὶ ἀπάται*, ut iam ediderat Barnes.

VII. (XIII.) Stob. tit. 72. p. 441. Gesn. 74. p. 325. Grot. et Gaisf.

Δίκαι᾽ ἔλεξε· χρὴ γὰρ εὐναίῳ πόσει
γυναῖκα κοινῇ τὰς τύχας φέρειν ἀεί.

Recte locuta est; namque id uxorem decet, Socialiter tolerare fortunam viri.

VIII. (V.) Sextus Empir. adv. Math. I, 13, 274. et 287. οἷόν ἐστι καὶ τὸ παρὰ Εὐριπίδῃ λεχθὲν ἐν Φρίξῳ·

ὅστις δὲ θνητῶν οἴεται καθ᾽ ἡμέραν
κακόν τι πράσσων τοὺς θεοὺς λεληθέναι,
δοκεῖ πονηρὰ καὶ δοκῶν ἁλίσκεται,
ὅταν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ Δίκη.

Iidem versus leguntur apud Clement. Alex. Strom. V. p. 606. C. D. Euseb. Praep. evang. XIII, 13. p. 684. sed tanquam Diphili, Iustin. Mart. de monarch. p. 38 sq. = 106. B. ed. Colon. 1686. Stob. ecl. phys. p. 121. Grot. T. I. p. 110. Heer. Apud Iustin. hic versus praemittitur immodulatus:

ἄφθονον βίου μῆκος δίδωσι πρὸς κρίσιν.

apud Clem. autem hic

ὃς τοῖς ἁμαρτάνουσι πρὸς μῆκος βίου
δίδωσιν· εἴ τις δ᾽ οἴεται κ. τ. λ.

V. 1. *καθ᾽ ἡμέραν* Sext. Empir. 274. at 287. *τοὐφήμερον*. *τοὐφ᾽ ἡμέραν* Clem. Stob. Quintum versum addit Stob. *τιμωρίαν ἔτισεν ὧν ἦρξεν κακῶν.* Eum Musgrav. ab hoc loco alienum putat, quia nulla copula cum praecedentibus cohaereat; addi tamen eum posse fatetur sic scriptum: *τιμωριάν τ᾽ ἔτισεν*, vel quod edidit *τιμωρίᾳ τ᾽ ἔτισεν*, quia *τιμωρίαν τίνειν* dubitat an nemo dixerit. *τιμωρίαν τινὸς τίνειν* analogia certe defendi potest dictum pro *τίνειν τι*. In asyndeto non haerendum; est enim eadem ratio, quam illustravi ad Hecub. 777. p. 88. Gramm. gr. §. 630. e. p. 1292. modo sic interpungas: *ἁλίσκεται·*

ὅταν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ Δίκη,
τιμωρίαν ἔτισεν ὧν ἦρξεν κακῶν.

qui duo versus explicationem continent eius quod praecessit, *ἁλίσκεται*. Quem sententiarum nexum quum non perspicerent ii, qui hos versus laudarunt, vel alterum

versum a proposito suo alienum viderent, omiserunt. Boissonad. v. 3. post 4. posuit.

Post hos versus quinque alios subiiciunt Iustin. M. et Clemens:

Ὁρᾶθ', ὅσοι νομίζετ' οὐκ εἶναι θεὸν
δὶς ἐξαμαρτάνοντες οὐκ εὐγνωμόνως.
ἔστιν γὰρ, ἔστιν· εἰ δέ τις πράσσει κακῶς
κακὸς πεφυκὼς, τὸν χρόνον κερδαινέτω·
χρόνῳ γὰρ οὗτος ὕστερον δώσει δίκην.

Sed hos versus a Iudaeo aliquo vel Christiano homine subditos esse recte contendit Valcken. diatr. de Aristobulo cap. I. et II. Cf. Luzac. Exercit. p. 143 sqq. Boeckh. de trag. gr. p. 158. Nam etsi in nonnullis erravit Valcken. v. c. quod θεόν sing. non ab antiquis usurpatum esse censet pro plurali (vid. Huschk. in Wolfii anal. T. I. p. 180 sq.) totus tamen sonus et color orationis ab Euripideo atque adeo ab antiquorum dictione abhorret, nec eorum sententia valde diversa est a quinque prioribus versibus. Recte etiam Valck. offendit ad δὶς ἐξαμ. v. 2. „Cur, obsecro, dicuntur δίς, *bis, stulte peccantes gravissime?*" V. 1. Clem. ὁρᾶθ' ὅσοι δοκεῖτε οὐκ turpi hiatu: nam quod Valcken. negat usquam in Euripideis meminisse se legere δοκῶ οὐκ εἶναι θεούς recte refutavit Huschk. l. c. — V. 3. πράσσει κακῶς esset *miser est*, non *male agit*, quod esset κακῶς ποιεῖ vel κακὰ πράσσει. Itaque Barnes. Musgr. ediderunt πράσσει καλῶς, quod vix probabile videtur Valck. credo quod, ita emendato loco, hoc argumentum ad locum convincendum sibi eripi videbat. Sed κακῶς facile scribi potuit propter κακός, quod sequitur. — V. 4. τὸν χρόνον κερδανάτω. Decem continuos versus sic vertit Grotius in Exc. p. 414. *Mortalium nunc si quis admittit scelus Latere posse credit ultores deos, Sperat profana, speque captatur sua, Ubi coeperit vacare divina ultio Supplicia pendens iusta factorum male. Advertite, esse qui deum non creditis, pravaque mente duplicatis crimina. Est, est, profecto; qui mala admittit malus, Hic temporis sibi ducat usuram lucro: Nam post futura aetate supplicium dabit.*

IX. (VI.) Iustin. de monarch. p. 41. D. (= 109.)

Εἰ δ' εὐσεβὴς ὢν τοῖσι δυσσεβεστάτοις
εἰς ταὔτ' ἔπρασσον, πῶς τάδ' ἂν καλῶς ἔχοι,
εἰ Ζεὺς ὁ λῷστος μηδὲν ἔνδικον φρονεῖ.

Si ius sequentem cum profano atque impio Sors aequa sequitur, quomodo bene res eant, Si nulla iuris optimo cura est Iovi? Grot. in Exc. p. 414. Pro ἔπρασσον vel ἔπραττον, ut est apud Iustin. Grot. et Barn. ἔπραττεν.

X. (XVI.) Stob. tit. 121. p. 613. Gesn. 123. p. 503. Grot. 122. Gaisf.

Καὶ γὰρ πέφυκε τοῦτ' ἐν ἀνθρώπου φύσει·
ἢν καὶ δίκῃ θνήσκῃ τις, οὐχ ἧσσον ποθεῖ
πᾶς τις δακρύειν τοὺς προσήκοντας φίλους.

Cor hominibus natura tam tenerum dedit, Ut iure quis sit caesus, haud minus hoc suos Sibi quisque ademptos prosequi lacrymis amat. V. 2. ἢν καί edd. quod in ἢν γάρ mutavit Musgr. eodem errore ductus, quem notavi ad fr. VIII.

XI. (XIV.) Stob. tit. 92. p. 511. Gesn. 94. p. 381. Grot. et Gaisf.

Κρείσσων δὲ βαιὸς ὄλβος ἀβλαβὴς βροτοῖς,
ἢ δῶμα πλούτῳ δυσσεβῶς ὠγκωμένον.

Res modica melior, testis innocentiae, Quam culmen altum per nefas auctae domus. βαιός ex emendatione Scaligeri dedit Grot. pro βίος.

XII. (IX.) Stob. tit. 41. p. 239. Gesn. 43. p. 163. Grot. et Gaisf.

Αἱ γὰρ πόλεις εἴσ' ἄνδρες, οὐκ ἐρημία.

Non solitudo, sed viri sunt civitas. Hinc πεπαρῳδημένον esse senarium proverbialem in Schotti adagiis p. 604. v. 454. Ἄνδρες γάρ εἰσιν αἱ πόλεις, οὐκ οἰκίαι, censet Blomfield. gloss. in Pers. 355. ubi similes aliorum sententias profert. Cf. Valcken. diatr. p. 216 sq. et quae monui ad Alcaei fr. p. 20 sq.

XIII. (VIII.) Stob. tit. 8. p. 97. Gesn. p. 51 sq. Grot.

Ἀνὴρ δ᾽ ὅς εἶναι φής, ἀνέρος οὐκ ἄξιον
δειλὸν κεκλῆσθαι καὶ νοσεῖν αἰσχρὰν νόσον.

Vir vis vocari; sed virum minime decet Trepidantis animi mollis aegrimonia. Nexus hic esse videtur: *Qui te virum esse dicis, scito non decere virum ignavum vocari*, ut haec sit conversio structurae pro ἀνὴρ δ᾽ ὅς εἶναι φῂς ἐνθυμήθητι οὐκ ἄξιον ὄν α. At Valcken. diatr. p. 216. corrigit: ἀνέρα δέ σ᾽ εἶναι φής; ἀν. Sed usitatius φημὶ εἶναι ἀνήρ, quam φημί με εἶναι ἄνδρα. Notanda autem forma ἀνέρος, quae alibi apud Tragicos non legitur pro ἀνδρός, quod ipsum h. l. habent Paris. A. Trincav.

XIV. (XV.) Stob. tit. 119. p. 602. Gesn. 121. p. 495. Grot. 120. Gaisf.

Τίς δ᾽ οἶδεν, εἰ ζῆν τοῦθ᾽, ὃ κέκληται θανεῖν,
τὸ ζῆν δὲ θνήσκειν ἐστί· πλὴν ὅμως βροτῶν
νοσοῦσιν οἱ βλέποντες, οἱ δ᾽ ὀλωλότες
οὐδὲν νοσοῦσιν, οὐδὲ κέκτηνται κακά.

Quis scit morine vivere atque hoc vivere Quod nos vocamus sit mori? hoc certe liquet: Morbis laborat vita; qui summum diem Obiit, miseriis pariter et morbo vacat. Cum alio fragmento e Polyido hoc confuderunt Schol. Aristoph. Ran. 1114. 1525. Schol. Plat. p. 119. ut Polyidi fragm. cum loco Hippolyti v. 190 sqq. Schol. Aristoph. ib. 1525. Vel in Polyido vel in Phrixo haec a muliere pronuntiata esse videntur, quia Aristoph. 1114. ex Euripide memorat τὰς φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν. Ad eum locum Schol. Ὅτι παρὰ τὰ ἐκ Φρύξου Εὐριπίδου· Τίς δ᾽ οἶδεν εἰ τὸ ζῆν - - - Ἀλλ᾽ ὁ λέγων (sic Ald. et sic iam citavit Bergler. ad loc. Aristoph. Cf. Porson. adv. p. 41. ed. Oxon.) ἐστι Φρίξος. οὗτος δὲ ὡς παρὰ γυναικὸς αὐτὸ λέγει εἰρημένον. ἰδεῖν οὖν χρὴ μήποτε τὸν αὐτὸν νοῦν παρ᾽ Εὐριπίδῃ γυνὴ λέγῃ, καὶ μήποτε τὸ ὑπὸ τῆς τροφοῦ ἐν Ἱππολύτῳ εἰρημένον· Ἀλλ᾽ ὅ τι τούτου κ. τ. λ. Quum is Phrixum pro Polyido commemoraverit, videndum, ne

ὁ λέγων ἐστι Φρίξος dixerit pro ὁ λέγων ἐστι Πολύϊδος. De sententia cf. Gatak. Adv. Misc. p. 522 sq.

XV. (III.) Etym. M. p. 410, 43. τὸ προστακτικὸν ζῆ, ὡς παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν Ἰφιγενείᾳ (Iph. T. 682.) καὶ ἐν Φρίξῳ,

Δι᾽ ἐλπίδος ζῆ καὶ δι᾽ ἐλπίδος τρέφου.

Spei per auram vive, eadem pascere. Grot. in Exc. p. 414.

XVI. (VII.) Athen. VI. p. 264. C. καὶ Εὐριπίδης δὲ ἐν Φρίξῳ λάτριας αὐτοὺς ὀνομάζει διὰ τούτων

Λάτρις πενέστης ἁμὸς ἀρχαίων δόμων.

Hinc Eustath. in Il. π′ p. 1120, 22. = 1090, 50.

XVII. (X.) Stob. tit. 60. p. 384. Gesn. 62. p. 237. Grot. et Gaisf.

Πολλοῖσι δούλοις τοὔνομ᾽ αἰσχρὸν, ἡ δὲ φρὴν
τῶν οὐχὶ δούλων ἐστ᾽ ἐλευθερωτέρα.

Infame servis nomen est, mens interim Quum liberis sit saepe liberalior. τῶν οὐχὶ δούλων dictum esse videtur pro τῆς τῶν οὐχὶ δούλων φρενός. Vid. Gramm. gr. §. 453. cum not. 1.

XVIII. Photius: Πώγωνα πυρός, τὴν ἀναφορὰν τοῦ πυρός. Εὐριπίδης Φρίξῳ. Huc respexisse Pollucem II, 88. monuit Valcken. ad Phoen. 1261. extr.

PIRITHOUS.

Pirithoi et Thesei ad inferos descensum huius fabulae argumentum fuisse liquet ex iis, quae ad fr. V. adscripsi. Itaque loca infera spectanda proponebantur, quod singulare est et a reliquorum Tragicorum more abhorret. Fabulam ita exponit Hygin. f. 79. *Theseus, Aegei et Aethrae, Pitthei filiae, filius, cum Pirithoo, Ixionis filio, Helenam, Tyndarei et Ledae filiam virginem, de fano Dianae sacrificantem rapuerunt et detulerunt Athenas in pagum Atticae regionis. Quod Iovis eos quum vidisset tantam audaciam habere, ut se ipsi ad periculum offerrent, in quiete eis imperavit, ut peterent ambo a Plutone Pirithoo Proserpinam in coniugium. Qui quum per insulam Taenariam ad inferos descendissent, et, de qua re venissent, indicarent Plutoni, a Furiis strati diuque lacerati sunt. Quo Hercules ad canem tricipitem ducendum quum venisset, illi fidem eius implorarunt. Qui a Plutone impetravit, eosque incolumes eduxit.* Cf. Diod. Sic. IV, 26. Alii Pirithoum apud inferos relictum esse narrabant. vid. Meziriac. ad Ovid. Heroid. T. I. p. 147 sq. Heyn. ad Virg. Aen. VI, 618. ad Apollod. II, 5, 12. Dubitatum esse, utrum Euripidis, an Critiae fabula esset, ostendit Athenaeus XI. p. 496. B. vid. fr. I. nec iniuria: nam eiusmodi et argumentum et scenam deligere maioris est audaciae, quam Euripidis, et dictio fragmentorum nervosior et adstrictior mihi quidem esse videtur, quam pro nostri poetae mollitie. Grammaticus etiam ab Elmsleio ad calcem ed. Baccharum editus Pirithoum inter *τὰ νοθευόμενα* refert.

I. Athenaeus XI. p. 496. B. *Μνημονεύει δὲ αὐτῶν (τῶν πλημοχοῶν) καὶ ὁ τὸν Πειρίθουν γράψας, εἴτε Κριτίας ἐστιν ὁ τύραννος, ἢ Εὐριπίδης, λέγων οὕτως·*

Ἵνα πλημοχοὰς τάσδ' εἰς χθόνιον
χάσμ' εὐφήμως προχέωμεν.

Sacra ad placandos manes ab Hercule facta indicari videntur.

II. Clem. Alex. Str. V. p. 603. C. *ἐν δὲ τῷ Πειρίθῳ δράματι ὁ αὐτὸς καὶ τάδε τραγῳδεῖ·*

Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ',
ὃν περὶ μὲν φῶς, περὶ δ' ὀρφναία
νὺξ αἰολόχρως ἄκριτός τ' ἄστρων
ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

Te voco, te non aliunde satum, Qui naturam turbine versas Totam aetherio, quem lux circum Noxque atricolor semper et ingens Circumsultat chorus astrorum. Grot. Exc. p. 398. Eosdem versus e Clemente sumsit Eusebius Praep. evang. XIII. p. 681. B. Duos priores versus citat Schol. Eurip. Or. 970 — 976. et mendose Schol. Apollon. Rh. IV, 144. Cf. Porson. ad Eurip. Phoen. 5. verba *αἰθερίῳ ῥύμβῳ* Eustath. in Dionys. Perieg. 1134. et Hesych. v. *Αἰθέρος ῥύμβος*. De toto loco vid. Valcken. diatr. p. 38 — 41.

III. Clem. Alex. Strom. V. p. 563. D. *περὶ τούτων, οἶμαι, καὶ ἡ τραγῳδία φυσιολογοῦσα φησίν·*

Ἀκάμας τε χρόνος περί γ' ἀενάῳ
ῥεύματι πλήρη φοιτᾷ, τίκτων
αὐτὸς ἑαυτόν, δίδυμοί τ' ἄρκτοι
ταῖς ὠκυπλάνοις πτερύγων ῥιπαῖς
τὸν Ἀτλάντειον τηροῦσι πόλον.

E Pirithoo haec petita esse intelligitur e Schol. Aristoph. Av. 179. et Suida v. *πόλος*, qui ultimum versum ex ea tragoedia laudant sic scriptum: *καὶ τὸν Ἀτλάντιον φρουρῶν πόλον.*

IV. Plutarch. π. πολυφιλ. p. 96. C. *Ὡς τὸν Κρέοντα τῆς θυγατρὸς οὐδὲν ὁ χρυσὸς οὐδὲ ὁ πλοῦτος ὠφελεῖ, τὸ δὲ πῦρ ἀναφθὲν αἰφνιδίως προσδραμόντα καὶ περιπτύξαντα κατέκαυσε καὶ συναπώλεσεν, οὕτως ἔνιοι τῶν φίλων οὐδὲν ἀπολαύσαντες εὐτυχούντων συναπόλλυνται δυστυχοῦσιν. Καὶ*

τοῦτο μάλιστα πάσχουσιν οἱ φιλόσοφοι καὶ χαρίεντες, ὡς Θησεὺς τῷ Πειρίθῳ κολαζομένῳ καὶ δεδεμένῳ·

Πέδαις ἀχαλκεύτοισιν ἔζευκται πόδας.

Ad hunc versum respexit etiam Plutarch. p. 763. F. κοινωνίας, οὐχ οἵαν Εὐριπίδης φησὶν ἀχαλκεύτοισιν ἐζεῦχθαι πέδαις, tum p. 482. A. et 533. A. ubi pro πέδαις habet αἰδοῦς, mutato propter disputationis argumentum vocabulo, ut monuit Gataker. adv. posth. p. 520 sq. Αἰδοῦς expressit Grotius in Excerpt. p. 429. vertens: *Non aere vinctus, sed pudoris vinculo.*

V. Gregor. Cor. in Hermogen. p. 948. in Reisk. orat. gr. T. VIII. ἐν μὲν τῷ Πειρίθῳ παρεισάγεται Ἡρακλῆς ἐν ᾅδου κατελθὼν κατὰ κέλευσιν Εὐρυσθέως, καὶ ὑπὸ τοῦ Αἰακοῦ ἐρωτώμενος, ὅστις ἐστι, καὶ ἀποκρινόμενος·

Ἐμοὶ πατρὶς μὲν Ἄργος, ὄνομα δ' Ἡρακλῆς·
θεῶν δὲ πάντων πατρὸς ἐξέφυν Διός.
Ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ κεδνῇ πρὸς λέχος
Ζεύς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο.
ἥκω δὲ δεῦρο πρὸς βίαν Εὐρυσθέως.

V. 3. expendi mereri monet Porson. praef. Hec. p. XXXIX. (XLII. Lips. nov.) quia in canonem eius peccat. Hinc V. D. in Censura Edinburg. n. 37. p. 75. corr. μητρὶ πρὸς κεδνὸν λέχος. κεδνὸν λέχος est etiam Hipp. 829. Cf. Diar. class. n. 7. p. 155. Sic etiam Herm. elem. doctr. metr. p. 116.

VI. Stob. Ecl. eth. 7. p. 175. Grot. T. II. p. 336. Heeren.

Ὁ πρῶτος εἰπὼν οὐκ ἀγυμνάστῳ φρενὶ
ἔῤῥιψεν ὅστις τόνδ' ἐκαίνισεν λόγον,
ὡς τοῖσιν εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη.

Pectus subactum gessit experientia, Qui primus istam protulit sententiam: Sociam dat et Fortuna se prudentibus.

VII. Stob. tit. 37. p. 220. Gesn. p. 147. Grot. et Gaisf.

Τρόπος ἐστι χρηστὸς ἀσφαλέστερος νόμου.
τὸν μὲν γὰρ οὐδεὶς ἂν διαστρέψαι ποτὲ
ῥήτωρ δύναιτο, τὸν δ' ἄνω τε καὶ κάτω
λόγοις ταράσσων πολλάκις λυμαίνεται.

Securiores lege sunt mores boni: His namque fraudem nullus orator facit, Illam repertis saepe qui coloribus Sursum deorsum vertit atque adulterat. In edd. lemma est Πειρίθου, *Pirithi, Pirithous.* Paris. A. πειρζ. (θι) Ex Euripidis Pirithoo versus esse ostendit Valck. diatr. p. 197 sqq. V. 1. scriptum fuisse puto Τρόπος δὲ χρ. ne anapaestus in duo vocabula distrahatur. Sed vid. Herm. elem. d. metr. p. 119 sq. V. 4. recte Valcken. l. c. p. 200. λόγῳ σπαράσσων, nisi quod λόγοις non opus erat mutare.

VIII. Stob. tit. 120. p. 608. Gesn. 122. p. 501. Grot. 121. Gaisf.

Οὐκοῦν τὸ μὴ ζῆν κρεῖττον ἐστ', ἢ ζῆν κακῶς.

Indecore vita satius est non vivere. E Pirithoo versum esse e Par. A. didicerat Grotius. Gaisf. edidit: Οὐκ οὖν — κακῶς; Boisson. Οὔκουν — κακῶς; ἢ ζῆν pro ἢ τὸ ζῆν, ut apud Soph. El. 264. ἐκ τῶνδ' ἐμοὶ λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει.

PLISTHENES.

Variae fuerunt narrationes de Plisthene, Pelopis filio; sed quae earum argumentum huic fabulae suppeditaverit, ignoratur. Barnesius nihil nisi Plisthenem patrem fuisse Agamemnonis et Menelai ex Aerope, quos moriens Atreo fratri educandos commiserit. Vid. Apollod. III, 2, 2. Schol. Eurip. Or. 5. Musgrav. pro argumento habet, quod Hyginus narrat fab. 86. *Thyestes — Atrei filium Plisthenem, quem pro suo educaverat, ad Atreum interficiendum misit, quem Atreus credens fratris filium esse, imprudens filium suum occidit.* Et ad hoc argumentum referri potest fr. I. Sed fr. II. esse videtur potius ex oratione patris filio regnum tradentis.

I. Schol. Ven. Il. δ', 319.

Οὐ τὸν σὸν ἔκταν πατέρα πολέμιόν γε μήν.

II. (I.) Stob. tit. 46. p. 325. Gesn. 48. p. 181. Grot. et Gaisf.

Δήμῳ δὲ μήτε πᾶν ἀναρτήσῃς κράτος,
μήτ᾽ αὖ κακώσῃς, πλοῦτον ἔντιμον τιθείς·
μήδ᾽ ἄνδρα δήμῳ πιστὸν ἐκβάλῃς ποτὲ,
μήδ᾽ αὔξε καιροῦ μεῖζον· οὐ γὰρ ἀσφαλὲς,
μή σοι τύραννος λαμπρὸς ἐξ αὐτοῦ φανῇ.
κώλυε δ᾽ ἄνδρα παρὰ δίκην τιμώμενον·
πόλει γὰρ εὐτυχοῦντες οἱ κακοὶ νόσος.

Nec tota vulgo fraena committe imperi, Tribuens nec opibus plus satis, plebem preme. Plebis tuentem iura nec pelle exsulem, Nec honore nimium tolle, ne popularibus Suffultus auris vindicet regnum sibi. Hunc, qui secures raptat indignus, cave: Gravissima urbi noxa felices mali. V. 5. Pierson. Veris. p. 38. coni. *ἐξ ἀστοῦ.* et v. 6. *κόλουε* pro *κώλυε*, quam coniecturam Wakefield. tribuit Gaisf.

III. (VI.) Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 379. Grot. et Gaisf.

Ὦ πλοῦθ᾽, ὕσῳ μὲν ῥᾷστον εἶ βάρος φέρειν.
πόνοι δὲ κἀν σοὶ καὶ φθοραὶ πολλαὶ βίου
ἔνεισ᾽· ὁ γὰρ πᾶς ἀσθενὴς αἰὼν βροτοῖς.

O copia auri, facile onus gestantibus; Sed cura te comitatur et durus labor. Adeo a dolore nulla pars vitae vacat. Primus versus tit. 89. p. 502. Gesn. 91. p. 369. Grot. et Gaisf. ex Euripidis Phoenice citatur. Ed. Gesn. utroque loco ad Phoenicem refert. V. 3. ed. Gesn. *δίων*, errore, puto, operarum: versum enim est *aetas.*

Ad hanc fabulam Musgrav. nr. II. retulit etiam versum, qui apud Stob. ibid. p. 507. Gesn. 379. Grot. legitur.

Πολλῶν τὰ χρήματ᾽ αἴτι᾽ ἀνθρώποις κακῶν.

Mala multa hominibus parere divitiae solent. Sed is in una ed. Gesn. ad Plisthenem refertur; nec Valcken. diatr. p. 228. quem Gaisf. etiam citat, ad Plisthenem eum retulit, sed in iis versibus posuit, quos Barnes. p. 508. post v. 164. omiserit.

IV. (III.) Ammon. v. *βωμός. Παρὰ Εὐριπίδῃ ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει·*

Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐπ᾽ ἐσχάραις.

Eustath. ad Il. ζ' p. 1564, 30. *λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης μηλοσφαγεῖ τε δαιμόνων ἐπ᾽ ἐσχάραις.* Utrum rectius sit, tunc demum iudicare poterit, si narrantisne haec oratio sit, an imperantis quod faciendum sit, constabit.

V. (V.) Steph. Byz. v. *Ἄργος. λέγεται καὶ Ἀργόλας. - - Εὐριπίδης ἐν Πλεισθένει·*

— Ἐγὼ δὲ Σαρδιανὸς, οὐ γὰρ οὐκέτ᾽ Ἀργόλας.

Barnes. in Add. p. 522. dedit *Σαρδιανὸς, οὐκέτ᾽ Ἀργόλας,* ut versus pro trochaico, una syllaba truncato, esset iambicus. Valck. in nota MS. pro *Σαρδιανός* vocem disyllabam requiri censet. Potest autem scribi: *ἐγὼ δὲ Λυδὸς, οὐ γὰρ οὐκέτ᾽ Ἀργόλας.*

VI. (IV.) Athenaeus XV. p. 668. B. *τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο, ἀφιέντες ἐπ᾽ αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοσσάβους. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ Ἀφροδισίαν εἴρηκε τὴν λάταγα - - καὶ Εὐριπίδης ἐν Πλεισθένει·*

Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς
Κύπριδος προσῳδὸν
ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοισιν.

Haec Barnes. in duos iambicos descripsit, quorum prior satis immodulatus:

Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς Κύπριδος
ἠχεῖ προσῳδὸν ἐν δόμοισι σοῖς μέλος

unde progressus Piersonus teste Valcken. in not. MS. secundo versu scribebat *προσῳδὸν ἐν δόμοισιν ἀνταχεῖ μέλος.* Recte Toup. epist. crit. in Suid. p. 57. (Em. in Suid. Oxon. 1790. Vol. II. p. 471.) e choro petitum dicit fragm. qui ibi de hoc more etiam disputat. Huc respexit Hesych. *Κίτταβος, λάταξ, Εὐριπίδης Πλεισθένει.* Eustath. ad Il. τ', p. 1170, 53. *κότταβον, ὃν ὁ φιλοσίγματος Εὐριπίδης ἐν δυσὶ σσ γράφει.* et ad υ', 57. *χρῆσις δὲ κοσσάβου ἐν τῷ Πολὺς κοσσάβων ἀραγμός.*

VII. Lex. Sangerman. in Bekk. anecd. p. 107, 10. *Μέμφον τὴν μέμψιν. Εὐριπίδης Πλεισθένει.*

POLYIDUS SEU GLAUCUS.

Fabulam exposuerunt Apollod. III, 3, 1. et ex eo Schol. Lycophr. 811. Hygin. f. 136. Hic, ut alibi, sic hoc loco tragoediae alicuius argumentum exponere videtur his verbis: *Glaucus, Minois et Pasiphaae filius, dum ludit pila* (Apollod. *μῦν* vel *μυῖαν διώκων*) *cecidit in dolium melle plenum. Quem quum parentes quaererent, Apollinem sciscitati sunt de puero. Quibus Apollo* (*Κούρητες* Apoll.) *respondit: monstrum vobis natum est, quod si quis solverit* (*τὸν δὲ τὴν ταύτης τῆς βοὸς θέαν ἄριστα εἰκάσαι δυνηθέντα καὶ ζῶντα τὸν παῖδα ἀποδώσειν* Apoll.), *puerum vobis restituet. Minos sorte audita coepit monstrum a suis quaerere; cui dixerunt natum esse vitulum, qui ter in die colorem mutaret per quaternas horas, primum album, secundum rubeum, deinde nigrum. Minos autem ad monstrum solvendum augures convocavit. Qui quum non invenirent, Polyidus Coerani filius monstrum demonstravit, eum arbori moro similem esse; nam primum album est, deinde rubrum, quum permaturuit, nigrum. Tunc Minos ait ei: ex Apollinis responso filium mihi oportet restituas. Quod Polyidus dum auguratur, vidit noctuam super cellam vinariam sedentem atque apes fugantem. Augurio accepto, puerum exanimem de dolio eduxit. Cui Minos ait: corpore invento, nunc spiritum restitue. Quod Polyidus quum negaret posse fieri, Minos iubet eum cum puero in monumento includi et gladium poni. Qui quum inclusi essent, draco repente ad corpus pueri processit. Quod Polyidus aestimans eum velle consumere, gladio repente percussit et occidit. Altera serpens parem quaerens vidit eam interfectam et progressa herbam attulit, atque eius tactu serpenti spiritum restituit; idemque Polyidus fecit. Qui quum intus vociferarentur, quidam praeteriens Minoi nuntiavit; qui monumentum iussit aperiri et filium incolumem recuperavit, Polyidum cum multis muneribus in patriam remisit.* Quae de noctua narrat, ea ex Euripide sumta esse ostendit Aelian. de nat. anim. V, 2. *Ἔοικεν ὁ Εὐριπίδης ἀβασανίστως πεποιηκέναι τὸν Πολυΐδον ὁρῶντα (γλαῦκα) καὶ ἐξ αὐτῆς τεκμηράμενον ὅτι εὑρήσει καὶ τὸν Γλαῦκον τὸν τεθνεῶτα τοῦ Μίνω τὸν υἱόν.* Nimirum negaverat in Creta noctuas reperiri. Etiam de bove tricolore Schol. Aristid. T. II. p. 307. ed. Iebb. *Τραγικῆς βοός. Δρᾶμα πεποίηται Εὐριπίδου, ἐν ᾧ βοῦν τρίχρωμον ποιεῖ εὑρῆσθαί τισι.* Utrumque locum indicavit Valcken. diatrib. p. 201. Idem p. 200. nomen vatis usitato more ab Euripide scriptum esse *Πολύειδον*, producta paenultima suspicatur, quia de Sophocle notatum a Grammaticis, nomen ipsi scriptum paenultima correpta, *Πολύϊδον*.

I. Schol. in Hermog. p. 416. ed. Laurent. II. p. 254. ed. Sturm. ad ista rhetoris verba: *Τὸ Εὐριπίδου ἐν Πολυΐδῳ. Οὕτως ἔχουσι τὰ τοῦ Πολυΐδου ῥήματα·*

Ἔα ἔα.
Ὁρῶ γ' ἐπ' ἀκταῖς νομάδα κυματοφθόρον
ἁλιαίετον· τὸν παῖδα χερσεύει μόρος.
εἰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν ἵπτατο
ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις, ἡρμήνευσεν ἂν
τὸν παῖδ' ἐν ὑγροῖς κύμασιν τεθνηκέναι·
νῦν δ' ἐκλιπὼν ἤθη τε καὶ νόμον βίου
δεῦρ' ἔπτατ'· οὔκουν ἔσθ' ὁ παῖς ἐν οἴδμασιν.

Vid. Valck. diatr. p. 201 sq. Grotius ex Schol. tum edito habet tantum vss. 3. 4. 5. in Exc. p. 401. quos sic vertit: *Nam si volasset a solo salsa ad vada Maris habitatrix ales, indicium daret, Natum inter undas humida exstinctum nece.* V. 1. pro *κυματοφθόρον* Ruhnk. apud Valcken. em. *κυματότροφον*, probante Valcken. V. 2. insolens dictio *τὸν παῖδα χερσεύει μόρος*, *mors puerum in terra retinet.* V. 3. legendum *ἔπτατο* pro *ἵπτατο* Vid. Porson. ad Eurip. Med. 1. Cf. Eustath. p. 900, 33.

II. (IX.) Eratosth. ep. de cubi duplicatione apud Eutocium comm. in Archim. de sphaera et cyl. p. 20.

Τῶν ἀρχαίων τινὰ τραγῳδοποιῶν φασὶν εἰσαγαγεῖν τὸν Μίνω τῷ Γλαύκῳ κατασκευάζοντα τάφον· πυθόμενον δὲ, ὅτι πανταχοῦ ἑκατόμπεδος εἴη, εἰπεῖν·

Μικρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου.
διπλάσιος ἔστω· τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῇς.

Sic hos versus emendavit Valcken. diatr. p. 203. quum legeretur *βασιλεικοῦ, διπλάσιον, τοῦ δὲ τοῦ κύβου.* Idem ad Polyidum eos referendos esse suspicatus est.

III. (VII.) Stob. tit. 3. p. 36. Gesn. p. 19. Grot.

Ὅστις νέμει κάλλιστα τὴν αὑτοῦ φύσιν,
οὗτος σοφὸς πέφυκεν εἰς τὸ συμφέρον.

Quisquis suae ipse fraena naturae tenet, Consulere recte commodis novit suis. Haec „Polyido neganti fieri posse, quod mortui filioli pater desiderabat, dicere potuit Minos" inquit Valcken. p. 202. *τὴν αὑτοῦ φύσιν* Gesn. marg. et Paris. A. pro *τοῖς αὑτοῦ φίλοις.* Scribendum videtur *τὴν αὑτοῦ φύσιν.* Vid. quae notavi ad Iphig. A. p. 368. v. 10. T. VII. p. 508. V. 2. *πρὸς τὸ συμφέρον* Paris. A. quod praetulit Gaisf.

IV. (VIII.) Schol. Ven. Il. κ', 56. de voc. *τέλος. ποτὲ δὲ τὸ δαπάνημα, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πολυείδῳ*

Μάτην γὰρ οἴκῳ σὸν τόδ' ἐκβαίη τέλος.

Primus hoc fr. protulit Valck. e schol. Leidens. diatr. p. 202. ubi *ἐκκαίει* scriptum est pro *ἐκβαίη.* Omisso dramatis nomine eumdem versum citat Eustath. in Il. κ'. p. 702, 47. = 789, 14. ubi scribitur *μάτην δ' εἰκοστὸν τόδ' ἐκβ. τ.* ut habet schol. cod. Lips. et Philemon gr. p. 161. ed. Osann. *οἴκῳ σῷ* est e corr. Valck. Blomf. gloss. Aesch. S. ad Th. 246. nescio cur *ἐκκαίεις* legat pro *ἐκκαίει* vel *ἐκβαίη.* Sed deest *ἄν*, quare legerim: *μάτην γ' ἂν οἴκῳ - - -*

V. (VI.) Stob. tit. 122. p. 613. Gesn. 124. p. 505. Grot. 123. Gaisf.

— — — — *ἀνθρώπων δὲ μαίνονται φρένες,*
δαπάνας ὅταν θανοῦσι πέμπωσιν κενάς.

Stulta mens mortalium Non sentientes sumtibus Manes colit.

VI. (X.) Plutarch. de vita iuc. sec. Epic. p. 1104. D. *Ἐκ δὲ τούτου παρατροπῆς γενομένης καὶ ὅπλα καὶ σκεύη καὶ ἱμάτια συνήθη τοῖς τεθνηκόσι, καὶ ὡς ὁ Μίνως τῷ Γλαύκῳ*

Κρητικοὺς
αὐλοὺς, θανούσης κῶλα ποικίλης νεβροῦ

συνθάπτοντες ἥδιον ἔχουσιν. Hinc tragicum colorem Cleobulinae dicto apud Plut. Symp. VII. sap. p. 150. E. *Νεβρογόνος κνήμη κερασφόρον οὖας ἤξε θαυμάζειν ἕκατι κρούσεως,* Plutarchum addidisse videri monet Wyttenbach. ad locum Plut. T. I. p. 594. Tragicus color quis ibi sit, ac non lyricus, non intelligo; nec, cur non uterque per se de tibia dicere potuerit, quod verum erat.

VII. (II.) Sext. Empir. Pyrrhon. hypotyp. III, 229. p. 185. Diog. Laert. IX, 73. Schol. Plat. p. 119. Ruhnk.

Τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται.

κάτω νομίζεται etiam schol. Plat. Pro eo Diog. L. habet *νομίζεται βροτοῖς.* Reliqui, ut Plato Gorg. p. 492. E. Clem. Alex. Strom. p. 432. D. Origenes in Celsum VII. p. 366. Schol. Eur. Hipp. 191. Schol. Arist. Ran. 1114. (vid. fr. Phrix. XIV.) priorem et alterum usque ad *ζῆν* tantummodo citant. Schol. Ran. 1526. post *ζῆν* addit *ὕπνουν δὲ τὸ κατθανεῖν.* simile illud Shakspeariano *To die, perhaps to sleep.* Hinc valde vereor ne varia ista supplementa non ab Euripide profecta sint, sed ab aliquo qui secundum versum mutilum esse aegre ferret. Quod vero Schol. Arist. addit, verba, quae attulit Comici alicuius esse vel metrum ostendit. E Polyido totum esse ostendunt Schol. Hippol. et Plat. Cf. Bentl. epist. ad Mill. p. 478. ed. Lips. De sententia vid. Gatak. adv. posth. p. 523 sq. Davis. ad Cic. Tusc. I, 31.

VIII. (III.) Stob. tit. 59. p. 382. Gesn. 61. p. 231. Grot. et Gaisf.

Οἱ τὰς τέχνας δ' ἔχοντες ἀθλιώτεροι
τῆς φαυλότητος. τοιγὰρ ἐν κοινῷ ψέγειν
ἅπασι κεῖσθαι δυστυχὲς, οὐκ εὐτυχές.

Vitam hominis artes praegravant, non sublevant. Nam sustinere crimen imperitiae Censore quovis sortis est durae nimis. Grotius, eumque, ut semper, secutus Barnes. *ἀθλιώτατοι*, ita esse in Paris. A. dicens; quod contra Gaisf. in eo satis perspicue scriptum esse *ἀθλιώτεροι* monet. *Τῆς φαυλότητος* i. e. *τῶν φαύλων, τῶν τὰς τέχνας οὐκ ἐχόντων.* Pro *τοιγάρ*, quod est a Grotio pro *τε γάρ*, recte Musgrav. legendum coniicit *καὶ γάρ*. Boisson. plena interpunctione post *ἀθλιώτεροι* posita iungit *Τῆς φαυλότητός τοι γὰρ ἐν μ. κ. ψ.* V. 3. pro *οὐκ εὐτ.* Grot. dedit *κοὐκ εὐτ.* ut Musgrav. etiam legendum putat; male: nam contraria subiunguntur etiam sine copula. Vid. Gramm. gr. §. 608. p. 1224.

IX. (IV.) Stob. tit. 89. p. 502. Gesn. 91. p. 367. Grot. et Gaisf.

Οὐ γὰρ παρὰ κρατῆρα καὶ θοίνην μόνον
τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν ἡδονὰς ἔχει,
ἀλλ' ἐν κακοῖσι δύναμιν οὐ μικρὰν φέρει.

Non tantum opum vis ad voluptatem valet Dulcesque ad epulas Liberique ad pocula, sed calamitati grande subsidium ferunt. *παρὰ κρατῆρα* non magis mirum, quam *παρὰ θρόνον* Eur. Heracl. 756. vid Elmsl. ad v. 753. Seidler. ad Eurip. El. 1053.

X. (V.) Stob. tit. 93. p. 514. Gesn. 95. p. 383. Grot. et Gaisf.

Πλουτεῖς· τὰ δ' ἄλλα μὴ δοκεῖς ξυνιέναι·
ἐν τῷ γὰρ ὄλβῳ φαυλότης ἔνεστί τις,
πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχές.

Es dives; at scis praeter hoc unum nihil. Id adesse vitium quippe divitiis solet; Magis malo coacta paupertas sapit. Versus tertius in proverbium abiit. vid. Clem. Alex. Strom. IV. p. 483 sq. Zenob. V, 72. In eo Clem. *διὰ τὸ συγγενές* pro *διὰ τὸ δυστυχές*. De numeris vid. Porson. ad Orest. 485. Similis sententia est Theocriti *ἁ πενία - μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει.* Cf. Themist. p. 164. B. Bergler ad Arist. Plut. 511. Exstare Theodori Prodromi *ἀνατροπὴν τοῦ πενίη σοφίην ἔλαχε* a Fed. Morello gr. et lat. editam Paris. 1608. monuit Beck. in ed. Lips. Hic titulus eo fere ducere videtur

Boissonadio, ut credatur e poëta gnomico et heroico Euripidem esse mutuatum.

XI. (Glauc. I.) Stob. tit. 22. p. 187. Gesn. p. 111.

Βαρὺ τὸ φόρημ' οἴησις ἀνθρώπου κακοῦ·
ὅστις γὰρ ἀστῶν πλέον ἔχειν πέφυκ' ἀνὴρ,
φίλοις τ' ἄμικτός ἐστι καὶ πάσῃ πόλει.

Fastus mali hominis res est intolerabilis. [Nam] *Habere quisquis parte plus quaerit sua, Nil ille iusti cogitat, nil expetit.* V. 1. in Gesn. adscriptum est lemma: *Euripidis;* v. 2. et 3. *Eiusdem in Glauco.* In Paris. A. et Schow. Codd. A. C. tres versus coniuncti sunt, et omnibus praefixum lemma *Εὐριπίδης Γλαύκῳ.* Grotius autem primum versum Glauco assignavit, reliquos duos Ixioni, credo quod ex Ixione a Stob. tit. 10. citantur tres versus eamdem sententiam continentes, quorum tertius idem est, qui hic tertius legitur. vid. Ixion. fr. IV. At eosdem versus saepius poni ab Euripide notum est. Vid. Boeckh. de trag. p. 247 sqq. V. 1. *φόρημ'* e coniectura Salmasii scripsit Grotius. De vi voc. *οἴησις*, *arrogantia*, vid. Wyttenbach. ad Plut. p. 39. D.

XII. (Glauc. II.) Stob. tit. 43. p. 302. Gesn. 45. p. 173. Grot. et Gaisf.

Ὅταν κακός τις ἐν πόλει πράσσῃ καλῶς,
νοσεῖν τίθησι τῶν ἀμεινόνων φρένας,
παράδειγμ' ἔχοντας τῶν κακῶν ἐξουσίαν.

Quoties secundis rebus exsultat nocens, Victae bonorum languidae mentes iacent, Specimen tuentes improbae licentiae.

XIII. (Glauc. III. IV.) Stob. tit. 115. p. 590. Gesn. 117. p. 477. Grot. 116. Gaisf.

Φεῦ φεῦ! τὸ γῆρας ὡς ἔχει πολλὰς νόσους!
γέροντι δ' οὐχ οἷόν τε μηκύνειν χρόνον·
μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.

Heu quam senectus multa fert secum mala, Nec est ut aevi spatia producat senex. Nam longa multis vita proiecta est malis. Versum tertium a superioribus seiunxit Grotius, tanquam qui novam sententiam in-

ciperet. Idem versus paulum immutatus legitur etiam inter fr. Oenom. IV.

XIV. Erotian. v. *διεβλήθησαν* p. 120. post ea quae ad Hipp. fr. XIII. adscripsi, addit: *Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ ἐν Πολυείδῳ καὶ ἐν Ὀρέστῃ.*

XV. Gregor. Cor. p. 17 sq. *ἀλλὰ καὶ Εὐριπίδης ἐν Πολυΐδῳ τῷ δράματι·*

Οἶσθ᾽ οὖν ὃ δρᾶσον

ἀντὶ τοῦ δράσεις ἐξήνεγκε: Ibi in aliis libris legitur *ἐν Πολυδώρου δράματι*, Meerm. *ἐν Πολυξένῃ τῷ δράματι.* De vera scriptura dissentiunt cum Koenio ad eum l. Bastius et Schaefer. Mihi vix probabile videtur, si genuina scriptura esset *ἐν Πολυδώρου* vel *ἐν Πολυξένῃ δράματι*, quae satis nota sunt, si non fabularum, at personarum nomina, alium substituisse titulum minus notae fabulae *ἐν Πολυΐδῳ.* Hoc itaque verum puto quamquam idem hemistichium est Hec. 222. Et sic Schol. Ravenn. Bekk. ad Arist. Thesmoph. 870. *σύνηθες τὸ σχῆμα. Μένανδρος οἶσθ᾽ ὃ ποίησον. Σοφοκλῆς Πηλεῖ μὴ ψεῦσον ὦ Ζεῦ, μή μ᾽ ἕλῃς ἄνευ δόρος. οἶσθ᾽ οὖν ὃ δρᾶσον Εὐριπίδης Πολυΐδῳ.*

PROTESILAUS.

Hygin. f. 103. *Achivis fuit responsum, qui primus littora Troianorum attigisset, periturum. Quum Achivi classes applicuissent, ceteris cunctantibus, Iolaus, Iphicli et Deidamiae filius, primus e navi prosilivit, qui ab Hectore confestim est interfectus; quem cuncti appellarunt Protesilaum, quoniam primus ex omnibus perierat. Quod uxor Laodamia Acasti filia quum audisset eum periisse, flens petit a diis, ut sibi cum eo tres horas colloqui liceret: quo impetrato a Mercurio reductus, * tres horas cum eo collocuta est. Quod iterum quum obisset Protesilaus, dolorem pati non potuit Laodamia.* Schol. Aristid. T. II. p. 228. ed. Iebb. *Ὁ Πρωτεσίλαος δρᾶμα γέγραπται τῷ Εὐριπίδῃ. λέγεται δὲ ὅτι γαμήσας καὶ μίαν ἡμέραν μόνον συγγενόμενος τῇ γυναικὶ ἠναγκάσθη μετὰ τῶν Ἑλλήνων κατὰ Τροίας ἀπελθεῖν, καὶ πρῶτος ἐπιβὰς τῆς Τροίας ἐτελεύτησε. καὶ φασὶν ὅτι τοὺς κάτω δαίμονας ᾐτήσατο καὶ ἀφείθη μίαν ἡμέραν καὶ συνεγένετο τῇ ἑαυτοῦ γυναικί.* Cf. Tzetz. Chil. II, 760 sqq.

I. Schol. Soph. Oed. C. 10. *Βέβηλος τόπος ἐστὶν ὁ ἀκάθαρτος καὶ βατὸς πᾶσι. Καὶ βέβηλος ἀνὴρ, ὁ μιαρός. Εὐριπίδης Πρωτεσιλάῳ·*

Οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἅπτεσθαι δόμων.

Nefas profano limen est attingere. Grot. Exc. p. 400. Hinc Suidas v. *βέβηλος.*

II. Plutarch. T. II. p. 10. A. (Stob. tit. 5. p. 63. et 19. p. 168. Gesn. p. 37. et 101. Grot.) *Οὐ τὸ νικᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡττᾶσθαι ἐπίστασθαι καλὸν, ἐν οἷς τὸ νικᾶν βλαβερόν· ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ νίκη Καδμεία. Ἔχω δὲ μάρτυρα τούτων καὶ Εὐριπίδην τὸν σοφὸν ἐπαγαγέσθαι, λέγοντα·*

Δυοῖν λεγόντοιν, θατέρου θυμουμένου,
ὁ μὴ ᾽ντιτείνων τοῖς λόγοις σοφώτερος.

Certantibus (loquentibus) duobus, irato altero, Certare qui desistit, est sapientior. Locum esse e Protesilao, indicat Stob. tit. 19. Articulum v. 2. non tantum e Plutarcho, sed ex ipso Stobaeo tit. 19. addere poterat Toup. Em. in Suid. T. III. p. 147. et Porson. ib. T. IV. p. 504. nec a Grotio demum additus est, sed legitur iam in Trincav. et Gesn.

III. Stob. tit. 67. p. 423. Gesn. 69. p. 287. Grot. et Gaisf.

Ὅστις δὲ πάσας συντιθεὶς ψέγει λόγῳ
γυναῖκας ἑξῆς, σκαιός ἐστι κοὐ σοφός.
πολλῶν γὰρ οὐσῶν τὴν μὲν εὑρήσεις κακὴν,
τὴν δ᾽, ὥσπερ αὕτη, λῆμ᾽ ἔχουσαν εὐγενές.

Quicunque passim feminas uno ordine Vituperat omnes, errat et pravum sapit. In classe tanta nempe reperire est malas; Sunt rursus aliae, ut ista, generosa indole. Similiter Hec. 1159 sq. *μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς τὸ θῆλυ συνθεὶς ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος.* et quae sequuntur.

IV. Stob. tit. 96. p. 532. Gesn. 98. p. 409. Grot. et Gaisf.

Οὐ θαῦμ᾽ ἔλεξας, θνητὸν ὄντα δυστυχεῖν.

Miserum esse narras qui sit homo; res non nova est.

V. Stob. tit. 123. p. 615. Gesn. 125. p. 507. Grot. 124. Gaisf.

Πέπονθεν, οἷα καὶ σὲ καὶ πάντας μένει.

Tulit ille, quod te pariter atque omnes manet.

VI. Stob. tit. 110. p. 581. Gesn. 112. p. 465. Grot. et Gaisf.

Πόλλ᾽ ἐλπίδες ψεύδουσιν αἱ ἄλογοι βροτούς.

Spes vana multis saepe, quos lactat, nocet. Trincav. Paris. A. καὶ ἄλογοι, unde Musgrav. fecit κἄλογοι. Scribendum videtur ἅλογοι i. e. αἱ ἄλογοι ut ἅτεραι pro αἱ ἕτεραι, vel αἱ ᾿λογοι. In Boissonad. est φρένες pro βροτούς, errore, puto, operarum.

VII. Dio Chrys. or. 37. p. 467. B. φασὶ Περσῶν τοὺς ὁμοτίμους λαμβάνειν πληγὰς ἀντὶ τοῦ σώματος τὸν κάνδυν. Πέρσαι μὲν οὖν ἐπὶ τοσοῦτο δυσφοροῦσιν, Ἕλλην δ᾽ ἀνὴρ παρεῖχε τύπτειν τὸ σῶμα, ὡς κάνδυν, ὡς ἱμάτιον. ἡμεῖς δ᾽ οὐ παρέχομεν τὸν ἀνδριάντα χορεύειν, ἂν αἰσθάνηται; νῦν δ᾽ ὁ μὲν κρείσσων αἰσθήσεως, ἐγὼ δὲ καὶ (leg. cum Gatak. κατὰ) τὴν Εὐριπίδου Λαοδάμειαν

οὐκ ἂν προδοίην καίπερ ἄψυχον φίλον.

Gatak. adv. posth. p. 518 sq. comparat Hec. 308. Iph. T. 700. Herc. f. 263.

VII. Suidas v. πενθερά, Photius p. 300. Herm. p. 410. Pors. Πενθερά, τῷ νυμφίῳ ἡ τῆς κόρης μήτηρ, καὶ πενθερὸς ὁ πατήρ. Εὐριπίδης δὲ γαμβρὸν αὐτὸν παρὰ τάξιν λέγει. ὁ γοῦν Ἀλκμαίων (fr. Alcm. III.) - - - καὶ ὁ Πρωτεσίλαος τῷ Ἀλκάθῳ φησίν·

- - - - - ἄξιος δ᾽ ἐμὸς
γαμβρὸς κέκλησαι, παῖδά μοι ξυνοικίσας.

Valcken. ad Eur. Phoen. 431. corr. ἄξιος — κεκλῆσθαι. Musgrav. dedit ἀξίως — κέκλησαι, ut scripsit Heath. quod probat Hermann. ad Soph. Antig. 634.

VIII. Clem. Alex. Strom. VI. p. 628. A. Πλάτωνος ἐν πολιτείᾳ εἰπόντος κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας, Εὐριπίδης ἐν Πρωτεσιλάῳ γράφει·

Κοινὸν γὰρ εἶν᾽ ἄρα καὶ γυναικεῖον λέχος.

Musgr. coni. κοινὸν γὰρ εἶν᾽ ἀρκεῖ γυναικεῖον λ. in quo εἶν᾽ pro εἶναι barbarum. Boisson. κοινὸν γὰρ ἦν ἄρα καὶ γυν. λ. anapaesto in tertiam sedem illato. Recte Sylburg. eumque secutus Barnes. εἶναι καὶ γυν. λ. vel κοινόν γ᾽ ἄρ᾽ εἶναι καὶ γ. λ.

IX. Stob. tit. 73. p. 448. Gesn. 75. p. 325. Grot. et Gaisf.

Ὦ παῖδες, οἷον φίλτρον ἀνθρώποις φρενός!

O nati, quanti animo estis humano illices!

RHADAMANTHUS.

De argumento nihil novimus, nisi quod scenam fabulae in Boeotia fuisse e fr. II. colligere licet. Eo autem Rhadamanthus e Creta exsul se contulerat et post Amphitryonis mortem Alcmenam duxerat. vid. Apollod. II, 4, 11. ubi vid. Heyn. III, 1, 2. Sed fabulam istam νοθεύεσθαι dicit Grammat. apud Elmsl. ad calcem ed. Bacch.

I. (II.) Stob. ecl. p. 177. Grot. T. II. p. 342. Heer. Floril. tit. 62. p. 401. Gesn. 64. p. 269. Grot. et Gaisf.

Ἔρωτες ἡμῖν εἰσὶ παντοῖοι βίου.
ὁ μὲν γὰρ εὐγένειαν ἱμείρει λαβεῖν·
τῷ δ᾽ οὐχὶ τούτου φροντὶς, ἀλλὰ χρημάτων
πολλῶν κεκλῆσθαι βούλεται πατὴρ δόμοις·
ἄλλῳ δ᾽ ἀρέσκει μηδὲν ὑγιὲς ἐκ φρενῶν
λέγοντι πείθειν τοὺς πέλας τόλμῃ κακῇ·

οἱ δ' αἰσχρὰ κέρδη πρόσθε τοῦ καλοῦ βροτῶν
ζητοῦσιν. οὕτω βίοτος ἀνθρώπων πλάνη.
Ἐγὼ δὲ τούτων οὐδενὸς χρήζω τυχεῖν,
δόξαν δὲ βουλοίμην ἂν εὐκλείας ἔχειν.

Vitam hanc amores alius aliorsum trahunt. Est qui vocari nobilis magnum putat; Hoc spernit alius, et pater dici domus Florentis emtum quamlibet magno velit. Sunt queis libido est, prava quum dicant, tamen Trahere audientes pestilente audacia. Multos honesto cernimus praevertere Lucrum: omnis ita vita plena erroribus. Me nulla tentat id genus cupidinum, Sed nomen optem ferre rumoris boni. Flor. Paris. A. *Εὐρ. Ῥαδάμανθος*, Trincav. simpl. *Ῥαδαμάνθυος.* In Gesn. deest lemma, et in Ecl. tantum est *Euripidis.* Duo ultimi versus omissi sunt in Floril. quo factum, ut Barnes. quoque eos omitteret. In ult. coniecturam Musgrav. *δὲ βουλοίμην ἂν* pro *δ' ἐβουλόμην ἂν* confirmant Codd. V. A. apud Heer. Sermo enim est de re praesente. Vid. Gramm. gr. §. 509. a. p. 969 sq. Schaefer. tamen melet. cr. p. 124. cur. Musgr. ita legere maluerit, se non intelligere fatetur.

II. (I.) Strabo VIII. p. 546. A. *Εὐριπίδης ἐν Ῥαδαμάνθυι [καλεῖ πόλιν τὴν χώραν]*

Οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα πρόσχωρον πόλιν.

III. Grammat. Sangerman. ap. Valck. diatr. p. 203. Bekker. anecd. p. 93 sq. *Ἐξαίρειν, ἀντὶ τοῦ ἀπαίρειν. Εὐριπίδης δὲ Ῥαδαμάνθυι·*

Οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς . . . . ἐξαιρήσεται

αὐτόν post *ἡμᾶς* supplevit Pierson.

SCIRON,

DRAMA SATYRICUM.

Fabulam Scironis exponunt Plutarch. Thes. c. 10. Pausan. I, 44, 12. p. 108. Ovid. Metam. VII, 443. Hygin. fab. 38. Schol. Hippol. 976.

I. Pollux X, 35. *Τῶν ἀδοξοτέρων ἡ χαμεύνη καὶ τὸ χαμεύνιον. ἐν γοῦν τῷ Σατυρικῷ Σκίρωνι Εὐριπίδης φησί·*

Σχεδὸν χαμεύνη σύμμετρος Κορινθίας
παιδός, κναφάλλου δ' οὐχ ὑπερτείνεις πόδα.

ad quem locum Hemsterh. *χαμεύνη*, inquit, est capienda de lectulo meretricio, quem alter ad alterum tanquam opportunum et iustae longitudinis collaudat, siquidem suo pede non superaret inferiorem spondam. Memineris hic *χαμαιτυπείων* et *χαμαιτύπης*. Hermann. in sched. laudat *Böttiger* Vasengemälde I, 2. p. 147 sq.

II. (V.) Pollux IX, 75. *τάχα δ' ἂν εἴη κόρη, ὡς Εὐριπίδης ὠνόμασε παρθένον ἐν Σκίρωνι, λέγων περὶ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρουσῶν·*

Καὶ τὰς μὲν ἄξῃ πῶλον ἂν διδῷς ἕνα,
τὰς δὲ ξυνωρίδ', αἱ δὲ κἀπὶ τεσσάρων
φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν· φιλοῦσι δὲ
τὰς ἐξ Ἀθηνῶν παρθένους, ὅταν φέρῃς
πολλάς - - -

Τὰς μὲν οὖν παρθένους λέγοι ἂν τὰς κόρας, αἷς ἐνεκεχάρακτο Ἀθηνᾶς πρόσωπον (§. 74. κόρη νόμισμα παρ' Ἀθηναίοις ἦν)· ὅθεν τὸ νόμισμα τοῦτ' Εὔβουλος ἐν Ἀγχίσῃ καλεῖ Παλλάδας· πῶλον δὲ τὸ νόμισμα τὸ Κορίνθιον, ὅτι Πήγασον εἶχεν ἐντετυπωμένον. Sensus igitur

est, quem optime Salmasius in nota Iungermanni explicavit: meretrices aliae copiam sui facient, si unum numum Corinthiacum dederis, aliae si duos; aliae quatuor numis conductae (*φοιτᾶν* vocabulum est de meretricibus proprium) aliae multis numis Atticis. Cf. Valcken. diatr. p. 247.

III. (II.) Athen. III. p. 76. C. *Μνημονεύει δὲ τῶν ἐρινῶν σύκων Εὐριπίδης ἐν Σκίρωνι·*

ἢ προσπηγνῦναι
κράδαις ἐριναῖς - - -

ἐριναῖς Schweigh. recte pro *ἐρίναις*, iudice Dobraeo ad Aristoph. Plut. 586. p. 129. ed. Lips.

IV. (III.) Athen. IX. p. 368. D. *Καὶ Εὐριπίδης ἐν Σκείρωνι·*

- - - - οὐδὲ κωλῆνες νεβρῶν

νεβρῶν pro *νεκρῶν* e coniectura Casauboni edidit Schweigh. Barnes. tamen *κωλῆνας νεκρῶν* Euripidi dictas esse putat eas corporum partes, quas Sciron hospitibus detruncasset.

V. (IV.) Stob. tit. 44. p. 307. Gesn. 46. p. 179. Grot. et Gaisf.

— — — — ἔστι τοι καλὸν
[τοὺς] κακοὺς κολάζειν.

Res pulcherrima est Punire sontes. *τούς*, ut versui adversans, expunxit Grotius. Boisson. ed.

Ἔστι τοι καλὸν κολάζειν τοὺς κακούς - - -

VI. Vid. fragm. Palam. VII.

SCYRIAE.

Hic fabulae titulus a solo Stobaeo memoratur; videtur autem chorum e puellis Scyriis constantem significare. Iam quum Sextus Empir. Lycomedem regem Scyri, eiusque filiam Deidamiam, quam Achilles sub puellari habitu latens compressit et ex ea Neoptolemum procreavit, in aliqua Euripidis fabula exhibitum esse commemoret, recte Gatak. p. 520. B. hoc fabulae argumentum fuisse coniecit.

I. Sextus Empir. adv. Mathem. I. §. 308. *ἢ τὸ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐπὶ τῇ Λυκομήδους θυγατρὶ Δηϊδαμείᾳ λεγόμενον·*

A. *Ἡ παῖς νοσεῖ σου κἀπικινδύνως ἔχει.*
B. *Πρὸς τοῦ; τίς αὐτὴν πημονὴ δαμάζεται;*
Μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῆς;

πυνθάνεται γάρ, μή τι πλευριτικὴ γέγονε διὰ τὸ τοὺς πλευριτικοὺς βήσσοντας ὑπόχολον ἀνάγειν. tussientes pituitam biliosam excreare, interprete Valcken. diatr. p. 34. Grotius in Exc. p. 431. dedit *νοσεῖ τε κἀπικ. ἔ. πρὸς τοῦδε; τίς μιν πημ. δαμ.* primum versum Lycomedi tribuens, quem secutus Barn. secundum et tertium medico assignavit. *Lyc. Non sine periclo filia aegrotat mea.* B. *Quae causa? An latera vexat frigus e bile excitum?* Cf. Gatak. adv. p. 520. V. 3. Valck. l. c. scripsit *χολῇ*, pro *γυμνάζει* Ruhnk. ibid. *χειμάζει*. His versibus quartum addidit Barnes. e Cicer. epist. famil. XVI, 8.

Ψύχος δὲ λεπτῷ χρωτὶ πολεμιώτατον

inquit Euripides; non absurde, iudice Valcken. l. c. Eo loco Graevius e MS. Palat. malebat *λεπτόχρωτι*. Apud Musgrav. fr. est XCV. inter incerta.

II. Stob. tit. 103. p. 561. Gesn. 105. p. 435. Grot. et Gaisf.

Φεῦ! τᾶν βροτείων ὡς ἀνώμαλοι τύχαι!
οἱ μὲν γὰρ εὖ πράσσουσι, τοῖς δὲ συμφοραὶ
σκληραὶ πάρεισιν εὐσεβοῦσιν εἰς θεούς,
καὶ πάντ᾽ ἀκριβῶς κἀπὶ φροντίδων βίον
σὺν τῷ δικαίῳ ζῶσιν αἰσχύνης ἄτερ.

Quam sors iniqua contigit mortalibus! His ridet, illos cladibus diris premit Fortuna, quamvis rite venerentur deos, Castumque ab omni pectus arcentes probro Sectentur aequi itinera sollicito pede. Gesn. e Scyreo citat. Paris. A. *Σκύριοι*. Gatak. autem Adv. posth. p. 534. ad Syleum refert. Tres priores versus leguntur etiam in Anthol. Palat. T. II. p. 311. eosdem affert Ioh. Lydus de mens. p. 60. et 108. qui priore loco illum etiam vs. praeponit: *Θεοῦ γὰρ ἐκτὸς οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτῶν* (al. *βροτός*). Sed hic vix accommodatus ante exclamationem *φεῦ!* V. 3. Ioh. Lyd. et Anthol. *εὐσ. πρὸς θεούς*. V. 5. *σὺν τῷ δικαίῳ* est e coniectura Gesn. pro *οὐ τῷ δικαίῳ*. Sic vel *οὕτω δικαίως* legendum monet Valck. in not. MS. Hoc recepit Boissonad.

III. Stob. tit. 108. p. 579. Gesn. 110. p. 459. Grot. 109. Gaisf.

Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας.

Meminere damna tegere, qui sapiunt, sua. Apud Gesn. e Scirone esse annotatur. At Paris. A. *Εὐρ. Σκυρίοις*.

IV. Hesych. *Ζεύγλας, ζυγοί, ἢ μέρη τοῦ ζυγοῦ. καὶ ζευκτῆρες ἱμαντόδεσμοι. καὶ τροπωτῆρες μεταφορικῶς. Εὐριπίδης Σκυρίαις.*

SISYPHUS.

Sisyphum ab Euripide in scenam productam esse Ol. 91, 1. testatur Aelianus V. H. II, 8. sed drama satyricum. Qui vero a Sexto Empirico ex ea fabula laudantur versus, minime habent colorem dictioni fabularum satyricarum proprium. Et illud Sextus ipse Critiae tyranno tribuit, is qui nomen Plutarchi mentitus est Euripidi; nec iniuria Valcken. diatr. p. 209. ad Phoen. 527. p. 192. 711. p. 267.. Euripidi illos abiudicat. Cf. Porson. ad Med. 284. extr. Fortasse e satyrico dramate petita sunt, quae affert Etymol. M. et Hesych. Neutrius fabulae argumentum et *οἰκονομία* cognita est.

I. Sextus Empir. adv. Mathem. IX, 54. p. 562. *καὶ Κριτίας δὲ, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τυραννησάντων, δοκεῖ ἐκ τοῦ τάγματος τῶν ἀθέων ὑπάρχειν, φάμενος ὅτι οἱ παλαιοὶ νομοθέται ἐπίσκοπόν τινα τῶν ἀνθρωπίνων κατορθωμάτων καὶ ἁμαρτημάτων ἔπλασαν τὸν θεὸν ὑπὲρ τοῦ μηδένα λάθρα τὸν πλησίον ἀδικεῖν, εὐλαβούμενον τὴν ὑπὸ τῶν θεῶν τιμωρίαν. ἔχει δὲ παρ᾽ αὐτῷ τὸ ῥητὸν οὕτως·*

Ἦν χρόνος, ὅτ᾽ ἦν ἄτακτος ἀνθρώπων βίος
καὶ θηριώδης ἰσχύος θ᾽ ὑπηρέτης,
ὅτ᾽ οὐδὲν ἆθλον οὔτε τοῖς ἐσθλοῖσιν ἦν,
οὔτ᾽ αὖ κόλασμα τοῖς κακοῖς ἐγίγνετο.
κἄπειτά μοι δοκοῦσιν ἄνθρωποι νόμους
θέσθαι κολαστάς, ἵνα δίκη τύραννος ᾖ
[γένους βροτείου,] τήν θ᾽ ὕβριν δούλην ἔχῃ·
ἐζημιοῦτο δ᾽, εἴ τις ἐξαμαρτάνοι.
ἔπειτ᾽, ἐπειδὴ τἀμφανῆ μὲν οἱ νόμοι
ἀπῆγον αὐτοὺς ἔργα μὴ πράσσειν βίᾳ,
λάθρα δ᾽ ἔπρασσον, τηνικαῦτά μοι δοκεῖ
πυκνός τις [ἄλλος] καὶ σοφὸς γνώμην ἀνὴρ

γνῶναι * * θνητοῖσιν ἐξευρὼν ὅπως
εἴη τι δεῖμα τοῖς κακοῖσι, κἂν λάθρα
πράσσωσιν ἢ λέγωσιν ἢ φρονῶσί τι.
ἐντεῦθεν οὖν τὸ θεῖον εἰσηγήσατο,
ὡς ἔστι δαίμων, ἀφθίτῳ θάλλων βίῳ,
νόῳ τ' ἀκούων καὶ βλέπων φρονῶν τε καὶ
προσέχων τε ταῦτα καὶ φύσιν θείαν φορῶν
πᾶν μὲν τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούσεται,
ἐς δρώμενον δὲ πᾶν ἰδεῖν δυνήσεται.
ἐὰν δὲ σὺν σιγῇ τι βουλεύῃς κακὸν,
τοῦτ' οὐχὶ λήσει τοὺς θεούς· τὸ γὰρ φρονοῦν
ἔνεστι· * * τούσδε τοὺς λόγους λέγων
διδαγμάτων ἥδιστον εἰσηγήσατο,
ψευδεῖ καλύψας τὴν ἀλήθειαν λόγῳ·
ναίειν δ' ἔφασκε τοὺς θεοὺς ἐνταῦθ', ἵνα
μάλιστ' ἂν ἐξέπληξεν ἀνθρώπους ἄγων,
ὅθεν περ ἔγνω τοὺς φόβους εἶναι βροτοῖς
καὶ τὰς ὀνήσεις τῷ ταλαιπώρῳ βίῳ,
ἐκ τῆς ὕπερθε περιφορᾶς, ἵν' ἀστραπῆς
κατεῖδ' ἐναύσεις, δεινὰ δὲ κτυπήματα
βροντῆς τό τ' ἀστερωπὸν οὐρανοῦ δέμας,
χρόνου καλὸν ποίκιλμα, τέκτονος σοφοῦ,
ὅθεν τε λαμπρὸς ἀστέρος στείχει μύδρος,
ὅ θ' ὑγρὸς εἰς γῆν ὄμβρος ἐκπορεύεται.
τοιούσδε περιέστησεν ἀνθρώποις φόβους,
δι' οὓς καλῶς τε τῷ λόγῳ κατῴκισε
τὸν δαίμον' * * κἀν πρέποντι χωρίῳ,
τὴν ἀνομίαν τε τοῖς νόμοις κατέσβεσε.

καὶ ὀλίγα δὲ προσδιελθὼν ἐπιφέρει·

II. *Οὕτω δὲ πρῶτον οἴομαι πεῖσαι τινὰ*
θνητοὺς νομίζειν δαιμόνων εἶναι γένος.

Fuit illud olim tempus, exlex quum fuit Ferinaque hominum vita, vim dominam ferens; Honor nec ullus tunc habebatur bonis, Supplicia nec tunc ulla terrebant malos. Post mihi videtur condita a mortalibus Censura legum, nempe regina ut foret Iustitia, famulam comprimens iniuriam. Ex hinc secuta est poena delictûm comes. At posteaquam quae palam per vim meram Fieri vetabat valida legum auctoritas, Ea clam patrabant, tunc videtur quis mihi Vir exstitisse

doctus idem et callidus, Incutere qui quum quaereret mortalibus Pravis pavorem, siquid auderent mali Agere, profari, clam vel animo volvere, Induxit ideo numinis reverentiam; Florere vita nempe perpetua deum, Natura cui sit potior, et cui mens vigil Quaecunque fiunt curet atque intelligat, Hominum profata qui repente exaudiat Actusque cernat, nescius falli arbiter, Silentio, aiens, si quod inceptes scelus, Aut non latebit hoc deos, mens est quibus Omnitua: tales saepe sermones serens Gratissimae auctor exstitit sententiae, Verum sub umbra contegens mendacii. Magisque ut animos credulos percelleret, Habitare in illa sede memoravit deos, Hominibus unde norat enasci metum Aevique miseri semper aerumnas novas, Motu ex superno, fulminum unde ignes ruunt Gravesque sonitus horridorum tonitruum, Conspersus astris fulget ubi coeli globus, Quod tempus arte effinxit, egregius faber; Unde et micantes saepius stellae cadunt, Pluviusque terrae fertur in gremium liquor. Tantos hominibus ille terrores dedit, Quos propter etiam talia adscripsit loca Dis, quae decerent, parque rationi ut fuit.

III. *Hoc aliquis astu, sic reor, mortalibus Persuasit, esse ut crederent primum deos.* Grot. in Exc. p. 402 sq. V. 1. 2. tum 17. 18. citat Pseudo Plutarchus, et eorum quae interiecta sunt, sententiam exprimit de placit. phil. p. 880. E. F. *Καὶ Εὐριπίδης ὁ τραγῳδοποιὸς ἀποκαλύψασθαι μὲν οὐκ ἠθέλησε, δεδοικὼς τὸν Ἄρειον πάγον, ἐνέφηνε δὲ τοῦτον τὸν τρόπον· τὸν γὰρ Σίσυφον εἰσήγαγε προστάτην ταύτης τῆς δόξης, καὶ συνηγόρευσεν αὐτοῦ ταύτῃ τῇ γνώμῃ· Ἦν χρόνος — ὑπηρέτης. Ἔπειτα φησι τὴν ἀνομίαν λυθῆναι νόμων εἰσαγωγῇ· ἐπεὶ γὰρ ὁ νόμος τὰ (μὲν) φανερὰ τῶν ἀδικημάτων εἴργειν ἐδύνατο, κρύφα τε (δέ) ἠδίκουν πολλοὶ, τότε τις σοφὸς ἀνὴρ ἐπέστησεν, ὡς δεῖ ἀεὶ ψευδεῖ λόγῳ τυφλῶσαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ πεῖσαι τοὺς ἀνθρώπους, Ὡς ἔστι δαίμων κ. τ. λ.*

V. 3. legebatur *ἄεθλον*. *ἆθλον* dedit iam Barnes.

V. 7. *γένους βροτείου* addidit Grotius supplendo versui. Petit. observ. misc. I, 1. ita scribit: *θέσθαι*

κολ. τοῖς κακοῖς, ἵν' ἡ δίκη κρατῇ τύραννος τήν θ. ὕ. δ. ἔ.

V. 10. ἀπῆγον αὐτοῖς Grot. Barn. ἀπεῖργον αὐτοὺς coni. Normann. ad Aristid. p. 484. quia apud Plut. est εἴργειν. Probant Heath. et Musgr. nec ego improbo, nisi eadem sententia est v. ἀπάγειν.

V. 12. ἄλλος addidit Grot. ὄντως Norm. Petiti soloecismos refugio.

V. 13. Codd. γνῶναι δὲ ὅς. Grotius γεγονέναι ὅς turpi hiatu; quem sequitur Barnes. Petit. γνῶναι δέος, quod recte ob sequens δεῖμα repudiavit Heath. ipse scribendum coniiciens: γνῶναι τόδ', ὅς. Musgr. γνῶναι δ' ἔπος θν. ἐξ. in quo nescio quid sibi velit δέ. Mihi Heathii ratio placet.

V. 15. τι post φρονῶσι addidit Grot.

V. 16. Grot. ἐξηγήσατο, male.

V. 18. 19. Grot. φρονῶν τ' ἀεὶ προσέχων τὰ πάντα. Ita saltem tollitur importunum illud τέ post προσέχων. At προσέχειν τι pro τινί vix usquam, nisi apud Aristidem, quem laudat Fabric., de dictione civili lib. I. p. 226. legitur; nec satis grave verbum est προσέχειν ad designandum id, quod sententiae accommodatum est, et vertendo expressit Grot. *cui mens quaecunque sunt curet.* Potest etiam legi: συνέχων ἅπαντα. Non minus turbatum est in sqq. deest enim ὅς, ad quod referatur verbum ἀκούσεται, ὡς ἔστι δαίμων, ὅς-ἀκούσεται. Apud Sextum editur: ὑφ' οὗ πᾶν μὲν τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούεται, ὅς δρώμενον δὲ πᾶν ἰδ. δυν. ubi Fabric. verba ὑφ' οὗ Sexti esse monet, qui versus quosdam videatur hoc loco omisisse, atque per illa hos, quos subiungit, connectere. Sed adversatur sequenti versu ἰδεῖν δυνήσεται, ex quo recte Normann. ἀκούσεται legendum esse vidit. Grot. ἀφ' οὗ τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούεται Πᾶν· δρώμενον δὲ πᾶν ἰδεῖν δυνήσεται. Salmas. ὅς πᾶν τὸ λεχθὲν ἐν βρ. ἀκούεται, ἐς δρώμενον τε πᾶν. At aliud est ἰδεῖν s. βλέπειν εἴς τι, aliud ἰδεῖν τι. vid. Gramm. gr. §. 412. 8. Hic ἐς non suo loco esse videtur. Boisson. edidit φρονῶν τ' ἄγαν, Προσέχων τε ταῦτα.

V. 22. Grot. Barn. ἐάν τε. σὺν deest in Sexti MS. Savil. Hinc Heath. ἐάν περ οὖν σιγῇ.

V. 24. Grot. ἔνεστι· τούσδε τοὺς λόγους αὐτοῖς λέγων. Normann. θεοῖς ἔνεστι· τούσδε τοὺς λόγους λέγων. Heath. αὐτοῖς ἔνεστι· τούσδε τοὺς λ. λ. Musgrav. ἕν ἐστι θείων.

V. 26. E Plutarcho pro καλύψας Fabric. et Porson. adv. p. 275 = 243. legere malint τυφλώσας, frustra.

V. 27. εἶναι δ' ἔφασκε est a Grotio pro αἰεὶ δ' ἐφ. Quidni scripsit ναίειν δ' ἔφ. Sic etiam Boissonad.

V. 28. Grot. μάλιστα ἐκπλήξειεν ἀνθρ. λέγων. Fabric. in Sexto ed. μάλιστα γ' ἐκπλήξειεν ἀνθρ. λέγων. Cf. Toup. Emend. in Suid. T. I. p. 227.

V. 32. Legendum puto δεινά τε κτυπ. cum Normanno et Barnesio. Grot. δεινά τ' ἐκτυπώματα, quum apud Sextum ederetur δεινὰ δ' ἐκτυπήματα. Musgrav. δεινὰ δ' αὖ κτυπήματα, fortasse quod δέ ante κτ corripi putabat.

V. 30. Boisson. καὶ τὰς πονήσεις. quod vocabulum nondum apud quemquam legi.

V. 31 sq. Boisson. ed. ἵν' ἀστραπὰς κατεῖδεν οὔσας.

V. 33. Pseudo Plutarch. de placit. philos. I, 6. p. 879. F. citat:

τόν ἀστερωπὸν οὐρανοῦ σέλας
χρόνον, καλὸν ποίκ. τέκτ. σοφοῦ

V. 35. ἀστέρος MS. Ciz. et Cod. H. Steph. et sic Grot. Barnes. Normann. Musgrav. ἀστέρας σπέρχει μύδρος, *globus candens stellas fugat*, qua vi σπέρχειν nondum mihi occurrit. Sed, etsi ἄστρον sol nonnunquam dicitur, ἀστὴρ tamen de eodem nondum legere me memini, nec ἀστέρος μύδρος commode dici posse videtur. Barnes. leg. coni. ἀστέρων στείχει χορός. Boisson. ed. αἰθέρος στείχει μ. Quod vero idem scribit hunc locum aperte Euripidem auctorem fateri, hoc tunc demum verum esset, si nullum alium, praeter Euripidem, hanc Anaxagorae sententiam probasse constaret.

V. 36. Grot. Barn. εἰσπορεύεται. Musgrav. ἐκπορίζεται.

V. 37. τοιούσδε Grot. et Norm. pro τοιούτους. E περίεστησεν, quum Aeschylo, Sophocli, Euripidi inusitata sint

verba ex *περί* sequente vocali composita, Porsonus colligit rectius hoc fragmentum Critiae tribui ad Med. 284. extr.

V. 38. Musgrav. hoc et superiore versu scripsit, *φόβου στοίχους κυλῶς τε*, in hoc fragmento se inusitatam sibi licentiam sumsisse fassus. *κατῴκισε* MS. Ciz. et H. Steph. pro *κατῴκικε*, quod per se spernendum non erat, sed propter sequens *κατέσβεσε*.

V. 39. mutilus. Grot. *τοὺς δαίμονας καὶ ἐν πρέποντι χωρίῳ*. Scalig. *τὸ δαιμόνιον καὶ ἐν πρ. χ.* Musgr. *τὸν δαίμον' ὄγκῶν ἐν πρέποντι χωρ.* Ego nil nisi *κἂν* pro *καὶ ἐν* scripsi.

V. 40. neglexit Musgrav. Eum apud Barnesium subiungi notatur in ed. Lips. quasi apud Sextum Emp. non exstet. Omisso eo *τε* v. 38. non habet, quo referatur.

III. Suidas. *Χαίρω δοτικῇ τὸ εὐφραίνομαι, καὶ χαίρω σε ἐληλυθότα. Ὠρωπικοὶ οὕτω λέγουσιν. Εὐριπίδης Σισύφῳ·*

Χαίρω τέ γέ σ' ὦ βέλτιστε Ἀλκμήνης τέκος
- - - - - τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα.

Priora *Χαίρω σὲ ἐλ.* — *Σισύφῳ* habet etiam Etymol. M. p. 808, 4. Valcken. ad Phoen. 711. ita versus emendavit et supplevit:

Χαίρω μὲν, ὦ βέλτιστον Ἀλκμήνης τέκος
σ' ἐλθόντα τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα.

in diatr. p. 209. *χαίρω σέ γ', ὦ βέλτ. Ἀλκμ. τ. Ἐλθόντα* - - - - ut coniecerat Heath. Porson. adv. p. 275 = 243. *Ἐληλυθότα χαίρω σέ γ', Ἀλκμήνης τόκος Βέλτιστε.* Toupii coniecturas Emend. Suid. T. II. p. 371. *χαίρω τε σ', ὦ βέλτιστέ γ' Ἀλκμ. τ. Ἐληλυθότα τόν τε μ. ἐξ.* vel ib. p. 372. not. *χαίρω δέ σ', ὦ βέλτιστε, τ' Ἀλκμ. τ. Ἐληλ.* vix attinet commemorare. Welcker. in libro de trilog. Aeschyl. graviter castigat Musgr. quod *ἐξολωλότα* verterit *penitus exstinctum:* eamdem enim eius verbi hoc loco vim esse, quae sit Herc. f. 1364. *πάντες ἐξολώλαμεν, Ἥρας μιᾷ πληγέντες ἀθλίῳ τύχῃ.* Dubito.

IV. Hesych. *Ἑλίσσων, πλέκων, ψευδόμενος, οὐκ ἐπὶ εὐθείας λέγων ἢ κινῶν. Εὐριπίδης Σισύφῳ.* Suspicor non *ἑλίσσων* per se solum, sed adiuncto vocabulo *λόγους* hac vi usurpatum esse ab Euripide.

STHENEBOEA.

De amore, quo Stheneboea, Proeti uxor, Bellerophontem deperibat, locus classicus est Hom. Il. ζ, 160. apud quem mulier vocatur *Ἄντεια*. Cf. ibi Eustath. et Schol. Apollod. II, 3. Hygin. f. 57. De Stheneboeae exitu Hygin. *Stheneboea, re audita* (rebus a Belleroph. in Lycia fortiter gestis et in matrimonium ducta Iobatis filia) *ipsa se interfecit.* et Schol. Arist. Ran. 1075. *ἐλθόντος οὖν ἐκεῖσε Βελλεροφόντου καὶ καθαροῦ φανέντος, μὴ φέρουσα τὴν αἰσχύνην ἡ Σθενέβοια κωνείῳ ἐχρήσατο.* Contra scholion Venet. ad Arist. Pac. 140. quod descripsit Bekker. *Τοὺς τραγικοὺς παίζει διὰ τὰ περὶ Ἰκάρου λεγόμενα. ἢ ἐπεὶ δοκεῖ ὁ Βελλεροφόντης τὴν τοῦ Προίτου γυναῖκα μετὰ τὴν τῆς Χιμαίρας ἀναίρεσιν ἐπανελθὼν εἰς Κόρινθον ἀπατῆσαι καὶ ἔξον (ὡς ἔξων Bekk.) καὶ ἐπιβιβάσας τοῦ Πηγάσου εἰς μέσην ῥῖψαι τὴν θάλασσαν.* Utram narrationem secutus sit Euripides, incertum est; mihi tamen priorem ille probasse videtur, propterea quod schol. Ven. Aristoph. Pac. 140. Euripidem ob Aristophanis irrisionem praecipue respexisse videtur, et Euripidem apud eumdem his verbis v. 1082. castigat Aeschylus: *ὅτι γενναίους καὶ γενναίας ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέπεισας κώνεια πίνειν, αἰσχυνθείσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλεροφόντας.* Scena fuisse videtur Tirynthe, ubi regia erat Proeti; argumentum simile Hippolyto, amorem, quo Stheneboea in Bellerophontem, suis iam criminationibus expulsum, aestuabat, et mortem mulieris, falso de interitu Bell. nuntio allato, describens.

I. (I.) Aristoph. Ran. 1250 sqq. (1217 sqq. Br.)

Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
ἢ δυσγενὴς ὢν - -

ubi schol. *τὸ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου*

πλουσίαν ἀροῖ πλάκα.

Ἐκ Σθενεβοίας δὲ ἡ ἀρχή. *Felix ab omni parte nusquam est homo: Aut gente clarus vivit in re paupere, Aut vilis ortu divites campos arat.* Grotius Exc. p. 402. Primo versu usus est Nicostratus Comicus apud Stob tit. 103. p. 563. Gesn. 105. p. 439. Grot. Philippides ib. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 449. Grot. Plutarch consol. p. 103. B. ad quem locum vid. Wyttenb. p. 708.

II. (II.) Schol. Arist. Vesp. 111. (ad verba poëtae *Τοιαῦτ' ἀλύει, νουθετούμενος δ' ἀεὶ μᾶλλον δικάζει*) *παρὰ τὰ Εὐριπίδου ἐκ Σθενεβοίας·*

Τοιαῦτ' ἀλύει νουθετούμενος ἔρως.

Sententiam explet Plutarch. de discern. adul. et am. II. p. 71. A. *οὐ γὰρ ἁπλῶς νουθετούμενος ἔρως μᾶλλον πιέζει κατ' Εὐριπίδην κ. τ. λ.* et Galen. de dogm. Hippocr. et Plat. IV, 7. p. 282, 45. Basil. T. V. p. 411. ed. Kuhn. *νουθετούμενος δ' ἔρως μᾶλλον πιέζει.* Hinc Gataker adv. p. 524. C. D. hos versus composuit:

Τοιαῦτ' ἀλύει, νουθετούμενος δ' ἔρως
μᾶλλον πιέζει.

Nam Grotius in Exc. p. 401. priorem tantum versum posuerat inserto *γ'* ante *ἔρως*, et vertit: *Tanto aestuat furore, si reprimas, amor.*

III. (VIII.) Plutarch. Symp. T. II. p. 622. C. *Πῶς εἴρηται τό*

Μουσικὴν δ' ἄρα
Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.

Euripidis locum esse idem monstrat T. II. p. 405. F. *Ὁ δ' Εὐριπίδης εἰπών, ὡς Ἔρως ποιητὴν διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν, ἐνενόησεν ὅτι ποιητικὴν καὶ μουσικὴν ἔρως δύναμιν οὐκ ἐντίθησιν, ἐνυπάρχουσαν δὲ κινεῖ καὶ ἀναθερμαίνει λανθάνουσαν καὶ ἀργοῦσαν.* et p. 762. B. *καίπερ ὢν ἐρωτικὸς ὁ Εὐριπίδης τὸ σμικρότατον ἀπεθαύμασεν, εἰπὼν Ποιητὴν ἄρα Ἔρως διδάσκει κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.* Cf. Aristid. T. I. p. 30. ed. Iebb. (p. 55.) et p. 198. (345.) E Stheneboea petitos esse versus docet schol. Aristoph. Vesp. 1069. qui fallitur, quum totum Aristophanis versum, *ῥᾳδίως διδάξω, κἂν ἄμ. ᾖ τὸ πρίν* ex ea fabula sumtum, et *τὸ ᾖ ἀντὶ τοῦ ἦν* positum dicit. Errorem notavit Bentlei. epist. ad Mill. p. 469 sq. ed. Lips. ubi *Μουσικόν*

legendum esse docet pro *μουσικήν*, quae correctio firmatur duobus aliis Plut. locis, ubi est *ποιητήν*. Valcken. autem diatr. p. 206. *ποιητήν* pro *μουσικήν* legi mavult. Eumdem locum respicit Plato Sympos. p. 196. E. (p. 62. ed. Wolf.) *πᾶς γοῦν ποιητὴς γίγνεται, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν, οὗ ἂν Ἔρως ἅψηται.* Cf. Valcken. diatr. l. c. Grotius sic vertit in Exc. p. 400. *Artem carminum Docet Cupido carminum ignaros prius*, verba tamen, quibus Plutarchus p. 762. poëtae dictum in aliam sententiam deflectit, pro poëtae verbis habens addidit *συνετόν τε ποιεῖ κἂν ῥᾴθυμος ᾖ τὸ πρίν*, nec minus Barnesius.

IV. (III.) Athenaeus X. p. 421 sq. *Ἐν Σθενεβοίᾳ δ' ὁ Εὐριπίδης περὶ εὐτελείας λέγων·*

βίος δὲ πορφυροῦς θαλάσσιος
οὐκ εὐτράπεζος, ἀλλ' ἐπάκτιοι φάτναι·
ὑγρὰ δὲ μήτηρ, οὐ πεδοστιβὴς τροφός,
θάλασσα. τήνδ' ἀροῦμεν, ἐκ ταύτης βίος
βρόχοισι καὶ πέδαισιν οἴκαδ' ἔρχεται.

Grotius in Exc. p. 401. ed. *περίφορος* pro *πορφυροῦς*. quod probat Musgrav. „ut sit locutio ducta a ferculis, quae in coenis lautioribus *περιφέρεσθαι* moris erat.“ Praeterea Musgr. coni. *θαλασσίοις*, *Maris incolis non circumfertur victus;* quasi *περιφέρεσθαι* et *περίφορος* satis sit ad lautam coenam designandam; quidni enim apud tenuiores etiam homines, quum *plures* una coenant, cibi circumferantur? *βίος θαλάσσιος* vocari videtur *πορφυροῦς*, quia ipsum mare est *πορφύρεον*. V. 3. Grot. et ex eo Barnes. *τρίβος* pro *τροφός*, Musgr. coni. *οὐ πεδοστιβὴς Τροφὰς τελοῦσα.* Recte Casaubon. vertit: *Nostra est nutrix mater humida, non illa quae calcatur pedibus, mare, inquam.* nisi quod graecis magis consentaneum videtur *Mater vero nobis est humida, non nutrix, in qua ingredimur* - - V. ult. Grot. et Barn. *βροχαῖσι.* *Non mensis nitet Vaga vita pelagi, hospitia littoreae casae. At mater humens, pedibus haud praebens iter Salacia; hanc aramus, hinc altricia Laqueo atque vinclis spolia pertrahimus domum.* Suspicor haec verba esse piscatorum, nuntium de Bellerophontis exitu afferentium.

V. (IV.) Athen. X. p. 427. E. *Τοῖς δὲ τετελευτηκόσι τῶν φίλων ἀπένεμον τὰ πίπτοντα τῆς τροφῆς ἀπὸ τῶν τρα-*

πεζῶν. διὸ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς Σθενεβοίας φησὶν, ἐπειδὴ νομίζειν (Casaub. ad Athen. p. 722. νομίζοι vel νομίσειε, ad Diog. L. VIII, 34. not. 165. νομίζει, ut e MS. Epit. ed. Schweigh.) τὸν Βελλεροφόντην τεθνάναι·

Πεσὼν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χερὸς,
ἀλλ' εὐθὺς αὐδᾷ, τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.

Locum ridet Aristoph. Thesm. 403 sq. ἀνὴρ ἐρωτᾷ, Τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα; οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ. ubi Schol. Ravenn. ἐκ Σθενεβοίας Εὐριπίδου. διαβάλλει δὲ ὡς μοιχοὺς τοὺς Κορινθίους. Cf. Hesych. v. Κορίνθιος ξένος, quem locum emendat Pierson. ad Moerid. p. 253 sq.

VI. (VI.) Stob. tit. 83. p. 483. Gesn. 85. p. 351. Grot. et Gaisf.

Κομίζετ' εἴσω τήνδε· πιστεύειν δὲ χρὴ
γυναικὶ μηδὲν, ὅστις εὖ φρονεῖ βροτῶν.

Abripite famuli hanc; quisquis est mortalium, Cui sapere cordi est, feminae credat nihil. In fine dramatis haec posita fuisse Valckenaerio quoque in nota MS. videbantur. Verba suspicor fuisse Proeti, uxorem, hausto iam veneno moribundam, postquam falsas Bellerophontis criminationes marito confessa est, intus abduci iubentis.

VII. (IX.) Photius lex. Ξεναπάτας. ἰδίως ἐπὶ τῶν (lacunae signa apposuit Bentl. epist. ad Mill. p. 469.) ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέωσιν ἄνεμοι ἐν τοῖς πελάγεσιν, ὁποῖοι ἐν τοῖς λιμέσιν. Εὐριπίδης Σθενεβοίᾳ·

Τίς ἄνδρα τιμᾷ ξεναπάτην.

Pollux III, 58. εἴρηται δὲ ξεναπάτη (—της corr. Bentl. l. c.) παρ' Εὐριπίδῃ. Bentl. et hinc Musgr. citant τίς ἄ. τινὰ ξεναπ. De voce ξεναπ. cf. Elmslei. ad Eur. Med. 1359. Haeccine verba esse dicamus Proeti, ob deceptum et proditum hospitem, Bellerophontem, se ipsum culpantis?

VIII. (VII.) Stob. tit. 66. p. 420. Gesn. 68. p. 281. Grot. et Gaisf.

Πολλοὺς δὲ πλούτῳ καὶ γένει γαυρουμένους
γυνὴ κατῄσχυν' ἐν δόμοισι νηπία.

Multos superbos opibus, ortu nobiles Dedecore vecors femina affecit domi. Barnesius inter fragm. et Bellerophontis v. 57 sq. et Stheneboeae v. 17 sq. retulit.

IX. (V.) Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. ib. p. 129. Grot.

Ἄνευ τύχης γὰρ, ὥσπερ ἡ παροιμία,
πόνος μονωθεὶς οὐκέτ' ἀλγύνει βροτούς.

Desertus a favente fortuna labor Non defatigat, ut vetus fert dictio. Barnes. laudat Apostolium cent. 3. §. 42. Pro ἀλγύνει Musgr. coni. ἀλδαίνει.

X. Schol. Venet. Arist. Pac. 123. ὁ λόγος ἔκαθεν ἐ βοίας (leg. ἐκ Σθενεβοίας) Εὐριπίδου, τινὲς δὲ οἴονται ἐκ Βελλεροφόντου παρῳδῆσαι. ἔστι δὲ ἐν τῇ Σθενεβοίᾳ παρὰ Τραγικῷ οὕτως. πέλας δὲ ταύτης δεινὸς ἵδρυται κράτ ἔνθηρος ἢ λῄστης φρουρεῖται κλύδωνι δεινῷ βροτοστόνῳ βρέμει πτηνὸς πυρεύγει (Cod. 475. πορεύει.) Locus Euripidis miserandum in modum laceratus videtur. Primus versus videtur esse iambicus trimeter

πέλας δὲ ταύτης δεινὸς ἵδρυται κράτος

tum iambicorum reliquiae lacerae

ἔνθηρος ἢ λῄστης ⏑ φρουρεῖται ⏑ –
κλύδωνι δεινῷ — βροτοστόνῳ βρέμει
πτηνὸς πορεύει.

Designari locum monstris et periculis plenum in aperto est, et fortasse his verbis aliquis Stheneboeam amore percitam a consilio Bellerophontem in Lyciam sequendi deterrere conatus est.

SYLEUS.

Sylei, ab Hercule occisi, fabulam exponit Apollod. II, 6, 3. *Ἡρακλῆς δὲ Ὀμφάλῃ δουλεύων τοὺς μὲν παρὰ τὴν Ἔφεσον Κέρκωπας συλλαβὼν ἔδησε, Συλέα δὲ — τοὺς παριόντας ξένους σκάπτειν ἀναγκάζοντα σὺν ταῖς ῥίζαις τὰς ἀμπέλους σκάψας μετὰ τῆς θυγατρὸς Ξενοδίκης ἀπέκτεινε.* Cf. Diod. Sic. IV, 31. Tzetz. chil. II, 432. Quod apud Apollod. legitur *ἐν Αὐλίδι* post *Συλέα δὲ* mihi ex *ἐν Λυδίᾳ* depravatum videtur. Quantillum enim distant *ΕΝΑΥΛΙΔΙ* et *ΕΝΛΥΔΙΑΙ*? et Tzetz. *Συλέα τὸν Λύδιον.* Drama satyricum videbatur Valcken. diatr. p. 204. 209. et Elmsleio ad Heracl. 418. Add. quod probabile tum propter ipsum argumentum, tum ob fragm. VI. VII.

I. (II.) Philo Iud. p. 98. ed. Hoesch. p. 537. D. E. 869. A. 880. B. Eusebius praep. evang. VI. p. 242. Artemid. IV, 59.

Πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα·
πίμπρη, κάταιθε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου
πίνων κελαινὸν αἷμα· πρόσθε γὰρ κάτω
γῆς εἶσιν ἄστρα, γῆ δ' ἄνεισ' εἰς αἰθέρα,
πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον.

(*Ad haec vel ensem mi, vel ignes admove.*) *Ure haec cremaque membra, et impletor mei Potans rubentem sanguinem; in terram prius Descendet aether, terra se in coelum feret, Quam blanda de me veniat ad te oratio.* Grot. Exc. p. 429. qui primum versum omisit, ego e Gatakeri interpretatione advers. p. 520. ad M. Anton. VIII, 41. adieci. Philo p. 537. tantum eum habet; p. 880. haec praefatur *οἷα παρ' Εὐριπίδῃ φησὶν ὁ Ἡρακλῆς.* Idem legitur Phoen. 521. V. 1. Euseb. *φάσγανον,* omissis vv. *πρὸς ταῦτ'.* V. 2. *πίμπρη* scripsi pro *πίμπρα* ex emend. Piersoni ad Moerid. p. 209. Pro eo Euseb.

habet *τέμνε,* Artemidor. *ὄπτα,* quod notatum a Porson. adv. p. 216 = 189. V. 4. Euseb. *γαίης ἴασιν,* ita ut in *γαίης* praecedens vs. desinat, et secundus versus in *πίνων.*

II. (III.) Philo Iud. p. 880. C. ed. Hoesch. *πάλιν τὸν αὐτὸν σπουδαῖον οὐχ ὁρᾷς, ὅτι οὐδὲ πολούμενος θεράπων εἶναι δοκεῖ, καταπλήττων τοὺς ὁρῶντας, ὡς οὐ μόνον ἐλεύθερος ὤν, ἀλλὰ καὶ δεσπότης ἐπόμενος τοῦ πριαμένου; ὁ γοῦν Ἑρμῆς πυνθανομένοις ἡμῖν ὡς φαῦλός ἐστιν, ἀποκρίνεται·*

Ἥκιστα φαῦλος, ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον,
πρόσχημα σεμνὸς κοὐ ταπεινὸς, οὐδ' ἄγαν
εὔογκος, ὡς ἂν δοῦλος, ἀλλὰ καὶ στολὴν
ἰδόντι λαμπρὸς καὶ ξύλῳ δραστήριος.

Nihil est in illo vile, sed vultus gravis Habitusque pariter, sordidum, ut servis, nihil, aut mole tardum; splendida aspectu nitet Ubique vestis, corpus ad agendum veget. Grot. in Exc. p. 406. V. 4. legebatur *ζήλῳ.* *ξύλῳ* Barnes. ante Mangeyum.

III. (IV.) Pergit Philo Iud.

Οὐδεὶς δ' ἐς οἴκους δεσπότας ἀμείνονας
αὑτοῦ πρίασθαι βούλεται· σὲ δ' εἰσορῶν
πᾶς τις δέδοικεν· ὄμμα γὰρ πυρὸς γέμεις,
ταῦρος λέοντος ὡς βλέπων πρὸς ἐμβολήν,

εἶτ' ἐπιλέγει

*τὸ ἦθος αὐτοῦ * * οὖ κατηγορεῖ*
σιγῶντος, ὡς εἴης ἂν οὐχ ὑπήκοος,
τάσσειν δὲ μᾶλλον ἢ 'πιτάσσεσθαι θέλοις.

In duas partes dissecuit Grot. in Exc. p. 407. quarum altera incipit a verbis *σοῦ κατηγορῶ,* omissis *τό τ' ἦθος αὐτοῦ.* Secutus est Barn. interiecto etiam inter duas partes fr. IV. *Nemo profecto est qui sibi pretio suo Dominos parare cupiat; at te qui videt Pavet omnis: oculos namque flammantes geris, Taurus leonis ut se ad incursum parans. — Culpo quod ita praefracte siles, Quasi non herilem sub potestatem datus Ipse imperare, non regi imperio velis.* V. 1. Musgrav. malebat *δεσπότης.* v. 5. Grot. *τό τ' ἦθος.* Musgrav. coni. *τό τ' ἦθος αὐτόθεν*

τι σοῦ κατηγορεῖ, Elmslei. ad Heracl. 418. *τό τ' εἶδος αὔτ' αὐθαδίαν κατηγορεῖ* Σ. sed in addendis *Τό τ' ἦθος αὔθαδές τι σου κατηγορεῖ*, in quo nescias *τὸ ἦθος αὔθαδές τι* utrum nominativo an accusativo casu accipi voluerit; si nominativo, quomodo *τὸ ἦθος* *ingenium et mores*, prodere vel indicare aliquid dici potest, quum de moribus ipsis ex habitu externo coniectura fiat; sin accusativo, quid est illud, quo prodi aliquid dicitur i. e. subiectum verbi *κατηγορεῖ*. Equidem legerim: *τό τ' ἦθος αὐτὸ τοῦτό σου κατηγορεῖ σιγ.* *hoc ipsum*, quod *ὄμμα πυρὸς γέμεις*, *ingenium tuum prodit*, nimirum *ὡς εἴης ἂν οὐχ ὑπήκοος*. haec enim declarando vocabulo *ἦθος* inserviunt. Nam quod Elmslei. dicit verum sibi videri, * * *τό γ' εἶδος αὐτὸ σοῦ κατηγορεῖ*, ita ut pes primus desit hoc est eludere difficultatem, non tollere. Sylei haec verba esse suspicabatur Barnes. Ego vero mirarer, si homo ferox, qualis Syleus describitur, ita de se loqueretur. Itaque Mercurii potius verba esse putem, Herculem, ut vultum ad modestiam componat, quo facilius emtorem inveniat, monentis. Et sic Philo, apud quem *ἐπιλέγει* ad *Ἑρμῆς*, quod praecedit, refertur.

IV. (V.) Philo Iud. ibid. E. ubi ita pergit: *ἐπεὶ δὲ καὶ πριαμένου Συλέως εἰς ἀγρὸν ἐπέμφθη, διέδειξεν ἔργοις τὸ τῆς φύσεως ἀδούλωτον· τὸν μὲν γὰρ ἄριστον τῶν ἐκεῖ ταύρων καταθύσας Διῒ πρόφασιν εὐωχεῖτο, πολὺν δ' οἶνον ἐμφορήσας ἄθρουν εὖ μάλα κατακλιθεὶς ἠκρατίζετο. Συλεῖ δὲ ἀφικομένῳ καὶ δυσανασχετοῦντι ἐπί τε τῇ βλάβῃ καὶ τῇ τοῦ θεράποντος ῥαθυμίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ περιττῇ καταφρονήσει, μηδὲν μήτε τῆς χρόας, μήτε ὧν ἔπραττε καταβαλὼν εὐτολμότατα φησί·*

Κλίθητι καὶ πίωμεν· ἐν τούτῳ δέ μου
τὴν πεῖραν εὐθὺ λάμβαν', εἰ κρείττων ἔσῃ.

Accumbe; compotemus; extemplo mei Hinc fac periclum sisne me praestantior. V. 2. leg. *εὐθὺς λάμβαν'*.

V. (I.) Stob. tit. 44. p. 306. Gesn. 46. p. 177. et Gaisf.

Τοῖς μὲν δικαίοις ἔνδικος, τοῖς δ' αὖ κακοῖς
πάντων μέγιστος πολέμιος κατὰ χθόνα.

Iustis amicus et bonis, contra malis, Ubique quot sunt, hostis infestissimus. Haec de se ipso dicere videtur Hercules. E Syleo citatur iam a Gesnero, quod confirmat Par. B. At Grot. *Oileo*, quem errorem ipse correxit in notis.

VI. (VI.) Lex. Sangerman. ap. Valck. diatr. p. 204. Bekk. anecd. p. 85, 10. *Βαυβᾶν ἀντὶ τοῦ καθεύδειν. Εὐριπίδης Συλεῖ·*

Βαυβῶμεν εἰσελθόντες· ἀπόμορξαι σέθεν
τὰ δάκρυα.

Haec Hercules Xenodicae dicere videtur; certe neque Syleum neque Herculem decebant *τὰ δάκρυα*.

VII. (VII.) Eustath. in Il. *α'* p. 107, 45 = 80. extr. Etymol. M. p. 294, 45. Apollon. *π. ἀντων.* p. 353. C.

Εἶα δὴ, φίλον ξύλον
ἔγειρέ μοι σεαυτὸ, καὶ γίγνου θρασύ.

E Syleo esse locum, ex Eustath. discimus. Is ante *ξύλον* addit *φίλον*, quod apud reliquos deest. *Ἔγειρε* est apud Apollon. ut scribi voluit Porson. advers. p. 275. extr. = 243. pro *ἄγειρε*, quod habet Etymol. et probat Blomf. gloss. Agam. 1640. Apud Eustath. est *ἔκτεινέ μοι σεαυτό.* Explicavit locum Valck. diatr. p. 204. *nervum viri* intelligi monens.

VIII. Alium locum tanquam e Syleo afferunt Grot. Exc. p. 407. Barnes. v. 21. e Philone, puto, depromtum:

Ἐγὼ δ' ἐμαυτοῦ καὶ κλύειν ἐπίσταμαι,
ἄρχειν θ' ὁμοίως, τῇ 'ρετῇ σταθμώμενος
τὰ πάντα - - -

Ego, ut tulit res, et mihi didici obsequi, Et imperare, cuncta virtutis modo Dimensus - -

TELEPHUS.

Hygin. f. 101. *Telephus, Herculis et Auges filius, ab Achille in pugna Chironis hasta percussus dicitur.* (Cf. Pind. Ol. 9, 107 sqq. Isthm. 5, 52. 8, 107.) *Ex quo vulnere quum indies tetro cruciatu angeretur, petit sortem ab Apolline, quod esset remedium. Responsum est, ei neminem mederi posse, nisi eandem hastam, qua vulneratus erat. Hoc Telephus ubi audivit, ad regem Agamemnonem venit, et monitu Clytaemnestrae Orestem infantem de cunabulis rapuit, minitans se eum occisurum, nisi sibi Achivi mederentur. Achivis autem quod responsum erat, sine Telephi ductu Troiam capi non posse, facile cum eo in gratiam redierunt, et ab Achille petierunt, ut eum sanaret. Quibus Achilles respondit, se artem medicam non nosse. Tunc Ulysses ait: Non te dicit Apollo, sed auctorem vulneris hastam nominat. Quam quum rasissent, remediatus est. A quo quum peterent, ut secum ad Troiam expugnandam iret, non impetrarunt, quod is Laodicen Priami filiam uxorem haberet, sed ob beneficium, quod eum sanarunt, eos deduxit, locos autem et itinera demonstravit; inde in Mysiam est profectus.* Scenam dramatis Argis fuisse multa indicare dicit Musgrav. Ego nullum eius modi indicium deprehendere potui, nisi forte locus apud Dionys. Hal. T. II. p. 59. huc pertinere iudicandus est, qui sine titulo citatur. Sed Argis rem geri e Libanii narratione sibi persuaserat Musgrav. Rectius Heath. scenam in castris Graecorum ad Troiam poni docet. Nullam autem fabulam gravius ista sibi exagitandam sumsit Aristophanes, imprimis in Acharnensibus. Nam quod heroem minime decebat, claudus et mendicans (χωλὸς, προσαιτῶν Acharn. 428. πτωχός Nub. 921.) in scenam prodibat, pannis obsitus, (Ach. 437.) idem tamen disertus, στωμύλος, δεινὸς λέγειν. *Πιλίδιον* habebat, ut in itinere so-

lebant, Acharn. 437. *Κᾆτα μοι δὸς τἀκόλουθα τῶν ῥακῶν, Τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον.* Telephum inductum esse oculis in terram deiectis ex Amphidis et Alexidis locis monstravit Victor. V. L. XVII, 23.

I. (VIII.) Aristoph. Ach. 439 sq.

Δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον,
εἶναι μὲν, ὅσπερ εἰμὶ, φαίνεσθαι δὲ μή.

Schol. *Οἱ δύο στίχοι οὗτοι ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.* *Hodie necesse est quippe mendicus puter, Et sim quidem qui sum ipse, non credar tamen.* Grot. Exc. p. 406. ὅσπερ iam Grotius dederat ante Brunckium, et sic locum affert Suidas v. εἶναι et φαινόμενα. ubi addit τούτεστι μὴ ἀλλάξαι τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν μορφήν.

II. Alium locum e Diogen. Epist. 5. in Notit. MSS. T. 10, 2. p. 241. inter fr. Telephi retulit Boisson.

Πτώχ' ἀμφίβλητα σώματος λαβὼν ῥάκη
ἀρκτήρια τύχης.

III. (IV.) Eustath. ad Il. π', p. 1084, 2.

Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.

ἤγουν δύω μονάδας καὶ τέτταρα. ὃν στίχον Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ θεὶς, ὅπου κυβεύοντας ἥρωας εἰσήγαγε, καὶ μαθὼν ἐπ' αὐτῷ χλευασθῆναι ὡς εὐτελεῖ, καθὰ σκώπτει καὶ ὁ κωμικὸς, αἰδεσθεὶς περιεῖλεν ὅλον τὸ ἐπεισόδιον. Eadem fere habet ad Odyss. α' p. 1397, 20. Cf. Zenob. cent. 2, 85. App. Vat. 1, 29. Suidas et Photius v. τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι. Versu utitur Aristoph. Ran. 1447. Kust. 1400. Br. ubi schol. Ἀρίσταρχος φησιν ἀδεσπότως τοῦτο προφέρεσθαι. ὡς Εὐριπίδου πεποιηκότος κυβεύοντας ἐν τῷ Τηλέφῳ, οὓς καὶ περιεῖλε. μή ποτε οὖν ἐκεῖθεν ἦν, μᾶλλον δὲ ἐσχεδιακὼς ἂν εἴη Ἀριστοφάνης. οὐδὲ γὰρ τὸν Εὐριπίδην τοῦτο προφερόμενον, ἀλλὰ τὸν Διόνυσον χλευάζοντα. τινὲς δὲ ὅτι ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ἦν ὁ τόπος, οἱ δὲ ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. Similiter Zenob. et app. Vatic. Τοῦτο Εὐριπίδου ἐστί. καὶ Ἀριστόξενος δὲ φησὶν, ὅτι Εὐριπίδης διορθῶν τὸν Τήλεφον, ἐξεῖλε τὴν πεττείαν. Suid. et Phot. de hoc loco δύο μὲν κενοὺς αὐτόν φησι βαλεῖν, ἕνα δὲ τὸν τέταρτον, i. e. tertium, qui latus quatuor punctis notatum habebat. Cf. Blomfield. gloss. Agamemn. 32. Hoc ἐπεισόδιον in initio dramatis, quum Telephus primum in Graecorum castra

intrabat, positum fuisse coniicio, non dissimile illud lepidissimo Schilleri dramati, quod *Wallensteins Lager* inscribitur, nisi quod hoc proluditur tantum fabulae.

IV. (XV.) Aristoph. Lys. 707.

Ἄνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλεύματος,
τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;

Schol. *ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου*. Clytaemnestram alloqui videtur Telephus, si fides habenda est Hygino, de quo dubito, quum nullus alius Clytaemnestram virum ad Troiam secutum esse narraverit. Fortasse ex eadem scena est versus Aristoph. ib. 714. *Ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν, τὸ δὲ σιωπῆσαι βαρύ*, ubi schol. *ἐξ Εὐριπίδου* et v. 717. *Ἰὼ Ζεῦ! Τί Ζῆν' ἀΰτεῖς;*

V. (XVI.) Stob. tit. 13. p. 145. Gesn. p. 83. Grot.

Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ πέλεκυν ἐν χεροῖν ἔχων
μέλλοι τις εἰς τράχηλον ἐμβαλεῖν ἐμὸν,
σιγήσομαι, δίκαιά γ' ἀντειπεῖν ἔχων.

Non, si minante iam securigera manu Cervix sub ictu staret, Agamemnon, mea, Munitus aequo liberam vocem premam. Hinc *τὸ ἐπιξήνιον* sumsisse videtur Aristophanes in Acharn. cui adstans causam dicit Dicaeopolis. De sententia cf. Gataker ad M. Antonin. III, 7.

VI. Aristoph. Ach. 470 sq. *καὶ γάρ εἴμ' ἄγαν Ὀχληρὸς οὐν δοκῶν γε κοιράνους στυγεῖν.* Schol. *Τοῦτο πεπαρῴδηται ἀσήμως ἐξ Οἰνέως Εὐριπίδου. ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ἐκ Τηλέφου φησιν αὐτό.* Elmsl. ad Aristoph. locum: Telephus, *πτωχικὴν στολὴν* indutus, celatoque nomine, Graecorum duces in concione obiurgavit; cuius verba *παρῳδεῖ* noster inferius v. 497—556. Hinc postea ad Chorum, ut coniicere licet, questus est: *molestus sum, quum principes viros odio habere videar.*

VII. (XI.) Schol. Aristoph. Ach. 496. *Ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου·*

Μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι,
εἰ πτωχὸς ὢν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν.

Ne, Graeciae flos, vertite hoc vitio mihi Quod optimatum in classe mendicus loquor. Grot. Exc. p. 406. Hoc versu Alexidem etiam uti apud Athen. XV. p. 691. F.

ante Elmslei. monuit iam Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 414. Totam illam Acharnensium scenam e Telepho ludicra imitatione expressam esse dicit argumenti scriptor: *Δικαιόπολις - ἐλθὼν ὡς Εὐριπίδην πτωχικὴν στολὴν αἰτεῖ, καὶ στολισθεὶς τοῖς Τηλέφου ῥακώμασιν παρῳδεῖ τὸν ἐκείνου λόγον.*

VIII. (XII.) Arist. Ach. 539.

Ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν· ἀλλὰ τί χρῆν; εἴπατε.

Schol. *καὶ τοῦτο ἀπὸ Τηλέφου Εὐριπίδου.* Pro *τί χρῆν* Erfurdt. ad Soph. Ai. p. 630. corrigi volebat *πῶς χρῆν*, ne *τί* ante *χρ.* produceretur, sed recte aliud eius productionis exemplum ex Eurip. Iph. A. 1345. protulit Dindorf. ad l. Arist. *δηλαδὴ ξανθῆς ἐθείρης. ἐμὲ δὲ τί χρὴ δρᾶν τότε;* Cf. Gramm. gr. §. 25. In loco Telephi supplendum videtur: *ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν* sc. *στρατὸν συλλέγειν*, *et Graecos appellendo prohibere*, ut apud Aristoph. scholia recte addunt *οὐκ ἐχρῆν πόλεμον κινῆσαι τοὺς Λακεδαιμονίους.* Nam, ut illa apud Aristoph. Dicaeopolis, sic haec Telephus apud Euripidem locutus esse videtur, quod e sqq. magis etiam apparebit.

IX. (XIII.) Arist. Ach. 542.

Καθῆσθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἦ πολλοῦ γε δεῖ.

Schol. *ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὅλως. καὶ τοῦτο ἐκ Τηλέφου.* nimirum non sola verba *ἦ πολλοῦ γε δεῖ.* sed totus versus, quod vidit Heath.

Ad hanc Telephi orationem Elmslei. ad Ach. 1091. refert etiam v. 1078. *Ἰὼ στρατηγοὶ πλέονες, ἢ βελτίονες,* licet nihil de eo monuerit Schol.

X. (XIX.) Stob. tit. 29. p. 200. Gesn. p. 130. Grot.

Οὔ τἄρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἱμύλος μόνος·
χρειὰ διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν.

Solius haud Ulyssis eloquentia est; Hebetes disertos efficit necessitas. Chori haec sententia esse videtur post Telephi orationem auditam pronunciata. *Οὔ τἄρ'* est e Porsoni emendatione pro *οὐ γάρ τ' Ὀδ.* ubi *τ'* omittit Cod. Leid. apud Valcken. diatr. p. 206. et Paris. A. Trincav. Hic legi volebat *Οὐκ ἆρ' Ὀδ.*

XI. Aristoph. Thesm. 517. Br. 524. Kust. *Ταῦτ' οὐ ποιοῦμεν τὰ κακά; νὴ τὴν Ἄρτεμιν, Ἡμεῖς γε. κᾆτ' Εὐριπίδῃ θυμούμεθα, οὐδὲν παθοῦσαι μεῖζον, ἢ δεδράκαμεν;* Schol. Ravenn. *παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.*

εἰ δὴ θυμούμεθα
παθόντες οὐδὲν μᾶλλον ἢ δεδρακότες.

F. *εἶτα δὴ θυμούμεθα.* Videntur esse verba unius e Graecorum ducibus Telepho patrocinantis.

XII. (XIV.) Aristoph. Ach. 554.

Ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἐδρᾶτε. τὸν δὲ Τήλεφον
οὐκ οἰόμεσθα; νοῦς ἄρ' ὑμῖν οὐκ ἔνι.

Schol. *Τὸν δὲ Τήλ.*] *καὶ ταῦτα ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.* Priora non esse ex Euripide, monstrat hiatus *ὅτι ἄν*, Heath. et Boisson. *ὅτι γ' ἄν.* Verba om. Musgr. Nec verba *νοῦς ἄρ' ὑμῖν οὐκ ἔνι* tragicum colorem habent. Apte Valcken. diatr. p. 211. comparavit Aristid. T. II. p. 16. ed. Iebb. *ἡμῖν τ' αὖ ἀποδεικτέον αὖ τοὐναντίον, φησίν, ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ τῇ μεγίστῃ παρὰ θεῶν ἡ τοιαύτη μανία δίδοται. τὸν δὲ Τήλεφον οὐκ οἴει τὰ αὐτὰ ταῦτα;* ubi Schol. *Τίς τῶν ποιητῶν εἰσάγει τὸν Τήλεφον ἐλέγχοντα τὸν Ὀδυσσέα ἐκ τῶν αὐτοῦ λόγων, οὓς πρὸς τὸν Τήλεφον εἶπε.* Itaque haec non desumta sunt ex oratione, quam Telephus, sub amictu mendici latens, in Graecorum consessu habuit, quod illam etiam ob causam non verisimile est, quod tum Telephus et genus et nomen dissimulabat.

XIII. (VII.) Schol. Arist. Ach. 8. *Ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι*] *Τοῦτο παρῳδία καλεῖται, ὅταν ἐκ τραγῳδίας μετενεχθῇ. ἔστι δὲ τὸ ἡμιστίχιον ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου, ἔχον οὕτω·*

Κακῶς ὄλοιτ' ἄν· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.

Elmslei. ad loc. Ach. em. *κακῶς ὀλοίτην*, recte, ut mihi quidem videtur.

XIV. (V.) Schol. Aristoph. Equ. 806. Br. 810. Kust. *Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει*] - -

Ὦ πόλις Ἄργους

ἀπὸ Τηλέφου Εὐριπίδου· τὸ δὲ Κλύεθ' οἷα λέγει ἀπὸ Μηδείας (v. 170). Hoc non recte dictum videtur Elmsleio ad Med. 165. sed omnia illa verba *Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει*, ex Euripidis Telepho sumta esse; Me-

nelai autem verba esse. Suspicio Elmsleii confirmatur scholio ad Plut. 601. ubi totum versum repetit Aristoph. *Ταῦτα, φασίν, ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου τραγικεύεται. μετείληπται δὲ ὁ στίχος ἐκ Φοινισσῶν Εὐριπίδου, Πολυνείκους λέγοντος.* quamquam ultima vel mutilata, vel depravata sunt. vid. Dobree ad locum.

XV. (X.) Aristoph. Ach. 453. *Τί δ' ὦ τάλας γε τοῦδ' ἔχεις πλέκους χρέος;* Schol. *καὶ τοῦτο δὲ παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου·*

Τί δ', ὦ τάλας, σὺ τῷδε πείθεσθαι θέλεις;

θέλεις scribi iussit Valcken. diatr. p. 210. pro *μέλλεις*. Boisson. edidit *σοὶ τῷδε πείθεσθαι μέλει;*

XVI. (IX.) Aristoph. Ach. 445. *Εὐδαιμονοίης, Τηλέφῳ δ' ἁγὼ φρονῶ.* Schol. *παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.*

Καλῶς ἔχοιμι, Τηλέφῳ δ' ἁγὼ φρονῶ.

Athen. V. p. 186. C. D. habet *Εὖ σοι γένοιτο, Τηλέφῳ δ' ἁγὼ νοῶ.* quem tanquam sincerum Euripidis versum recepit Brunck. recte hoc nomine reprehensus ab Elmsleio. Ortus ille videtur ex eo quod aliquis ad *Τηλέφῳ* adscripserat *γένοιτο.*

XVII. (XXIII.) Clem. Alex. Strom. VI. p. 624. C. ed. Sylb. *Καὶ μὲν ἐν Τηλέφῳ Εὐριπίδου εἰπόντος·*

Ἕλληνες ὄντες βαρβάροις δουλεύσομεν;

Θρασύμαχος ἐν τῷ ὑπὲρ Λαρισσαίων λέγει· Ἀρχελάῳ δουλεύσομεν, Ἕλληνες ὄντες βαρβάρῳ; Ergone Graeci serviemus barbaris. Grot. Exc. p. 408.

XVIII. (XXIV.) Ammonius π. διαφ. λεξ. v. *Πρόξενος. Πρόξενος πόλεως καὶ ἔθνους, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ, ξένος δὲ ὁ εἷς ἑνός· ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ἰδιόξενος. οὐκ ὀρθῶς οὖν Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ πρόξενον εἴρηκε τὸν ἰδιόξενον·*

Κακός τις ἐστι προξένῳ σοι χρώμενος.

Sit malus oportet, quod ministro te utitur vertit Grotius Exc. p. 408. ad mentem Ammonii minus recte, inquit Valcken. ad Amm. p. 119. Hoc fragm. et quod praecedit e Menelai oratione desumtum videtur.

XIX. Schol. Venet. ad Pac 527. *ἐσχημάτισται δὲ (τὸ πλέκος) ὡς ἀπὸ τοῦ βλέπω βλεπτὶς καὶ Ἀττικῶς βλέπος, καὶ*

ὡς ἀπὸ τοῦ ῥέω ῥέος. ἔστι δὲ *Εὐριπίδου ἐκ Τηλέφου ἢ Τληπολέμου τὸ*

Ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον τέκος.

XX. (II.) Aristot. Rhetor. III, 2, 10. τὸ δὲ, ὡς ὁ *Τήλεφος Εὐριπίδου φησὶ, κώπας ἀνάσσειν καὶ ἀποβὰς εἰς Μυσίαν*, ἀπρεπὲς, ὅτι μεῖζον τὸ ἀνάσσειν, ἢ κατ' ἀξίαν. Reliqua supplet Scholiastes

Κώπης ἀνάσσει κἀποβὰς εἰς Μυσίαν
ἐτραυματίσθη πολεμίῳ βραχίονι.

De quo haec dicantur, vix expedias. De Telepho valere non possunt, quippe qui non *εἰς Μυσίαν ἀποβῆναι* potuerit. De nauclero quodam, ut ait Musgrav.? At quaenam huius narrationis vis esse potuit in tragoedia. Puto esse ex iis, quae Menelaus ad impugnandum Telephum protulit.

XXI. (VI.) Aristoph. Equ. 1237. Kust.

Ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Λύκιε, τί ποτέ μ' ἐργάσει;

Schol. *Ὁ στίχος ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.* Videtur Telepho tribuendus esse.

XXII. (III.) Schol. Aristoph. Nub. 888. *Ἴθ'* ὅποι χρήζεις] *Τοῦτο ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου·*

Ἴθ' ὅποι χρήζεις· οὐκ ἀπολοῦμαι
τῆς Ἑλένης οὕνεκα - -

Verba esse Agamemnonis ad Menelaum videntur Elmsleio ad Iph. T. 118. *Quo libet ito: non mihi tanti est Helena, ut peream.* Grot. Exc. p. 407. qui *Ἑλένης* ἕνεκα dedit. Fortasse τῆς delendum.

XXIII. (XX.) Stob. tit. 37. p. 226. Gesn. 39. p. 157. Grot. et Gaisf.

Σπάρτην ἔλαχες· κείνην κόσμει,
τὰς δὲ Μυκήνας ἡμεῖς ἰδίᾳ.

Spartam, tibi quae contigit, orna, Nobis fuerint cura Mycenae. Haec quoque Agamemnonis verba esse cum Elmsleio puto. Priorem versum sine nomine auctoris citat etiam Plutarch. de exsil. T. II. p. 602. B. qui scribit *Σπάρταν*, et *ταύτην κόσμει*, Diogen. prov. cent. 8, 18. *Σπάρταν* et *κείναν*, ibid. 46. *ἣν ἔλαχες Σπάρταν κόσμει.*

XXIV. (XVII.) Stob. tit. 20. p. 173. Gesn. p. 107. Grot.

Ὥρα σε θυμοῦ κρείσσονα γνώμην ἔχειν.

Consilia ut irae praeferas tempus iubet. Schow. hunc versum cum duobus sequentibus ita coniunxit, ut ad primum alter ex interlocutoribus duobus proximis responderet. At hi sunt e Medea 1068 sq. quod iam vidit Grotius. Hinc Bergler. versum Acharn. 392. ductum putat: *Ὥρα 'στὶν ἤδη καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν.*

XXV. (inc. XXX.) Stob. tit. 22. p. 189. Gesn. p. 117. Grot.

Σὺ δ' εἴκ' ἀνάγκῃ, καὶ θεοῖσι μὴ μάχου.
τόλμα δὲ προσβλέπειν με, καὶ φρονήματος
χάλα. τά τοι μέγιστα πολλάκις θεὸς
ταπείν' ἔθηκε καὶ συνέστειλεν πάλιν.

Necessitati cede; ne pugna diis. Iam respice ad me, deque magno spiritu Aliquid remitte; saepe res magnas deus Minuit repente, celsaque in planum tulit. Lemma *Τηλέφῳ* e suis Schow. e Paris. B. addidit Gaisf. Haec quoque ad Menelaum mitigandum ab Agamemnone dicta esse videntur, quum Menelaus obniteretur, ne Telepho concederent Graeci, Agamemnon autem Ulyssis in Sophoclis Aiace partes ageret.

XXVI. (XXV.) Plutarch. de audit. T. II. p. 46. F. *Οὐ γὰρ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα*

πριστοῖσι λόγχης θέλγεται ῥινήμασιν,

ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται. Cf. Wyttenb. animadv. p. 400.

XXVII. (XVIII.) Stob. tit. 29. p. 198. Gesn. p. 125. Grot.

Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.

Opus est laboret, esse qui felix cupit.

XXVIII. (XXII) Sext. Empir. adv. Eth. p. 702. ed. Fabric. Stob. tit. 91. p. 507. et 95. p. 519. Gesn. 93. p. 379. et 97. p. 391. Grot. et Gaisf.

Τί γάρ με πλοῦτος ὠφελεῖ νοσοῦντά γε;
σμίκρ᾽ ἂν θέλοιμι καὶ καθ᾽ ἡμέραν ἔχων
ἄλυπον οἰκεῖν βίοτον, ἢ πλουτῶν νοσεῖν.

(*Quid non valentem maximae iuvant opes*) *Tenui paratu vivere equidem mavelim, Quam possidere divitem aegrimoniam.* E Telepho hos versus esse annotatum in Stob. Apud eum deest primus versus utroque loco. V. 2. praetuli scripturam Sexti, nisi quod pro *μικρὰ* e tit. 93. scripsi *σμικρά*. *μίκρ᾽ ἂν θέλοιμι* etiam Stob. tit. 95. Gesn. sed 91. Gesn. *σμικρὰν θέλοιμ᾽ ἂν καὶ κ. ἡ. ἔχων Τροφὴν ἐνοικεῖν μᾶλλον*, pro quo 95. apud Gesn. est — *ἔχων ἄλυπος οἰκεῖν μᾶλλον*. Grotius etiam secundo loco prioris scripturam adscivit. Mihi Stobaei lectio tum ex eo orta esse videtur, quod aliquis inter versus post *οἰκεῖν* adscripserat *μᾶλλον*, id supplendum esse significans, tum ex insolentiore locutione *οἰκεῖν βίοτον*, quam tamen satis tuetur locus Eurip. Iph. A. 1482 sq. *ἕτερον αἰῶνα καὶ μοῖραν οἰκήσομεν*. *ἄλυπος* autem necessarium est, quia requiritur quod opponatur voci *νοσεῖν*.

XXIX. (XXI.) Stob. tit. 49. p. 355. Gesn. 51. p. 195. Gesn.

Τόλμ᾽ ἀεὶ κἄν τι τρηχὺ νέμωσι θεοί.

Aude aliquid, quamvis dent tibi dura dei. Versus elegiacus, quales in Andromache sunt vv. 103 sqq. in carmine lugubri, unde etiam ionica forma remansit *τρηχύ*. Alioqui pro quatuor creticis habere possis, modo *νέμωσιν* scribas.

XXX. Schol. Plat. p. 50. *Ψυκτήρ, σκεῦος, ἔνθα διανίζουσι τὰ ποτήρια, ἢ ποτηρίου εἶδος, ὡς Εὐριπίδης Τηλέφῳ.*

TEMENUS VEL TEMENIDAE.

Utroque nomine citatur haec tragoedia. Verum autem nomen esse *Τημενίδαι*, contendit Musgrav. ob Dioscoridae epigr. Brunck. anal. T. II. p. 497. XX. Anthol. Palat. T. II. p. 377. n. 195.

Γάλλον Ἀρισταγόρης ὠρχήσατο· τοὺς δὲ φιλόπλους
Τημενίδας ὁ καμὼν πολλὰ διῆλθον ἐγώ.
χὠ μὲν τιμηθεὶς ἀπεπέμπετο, τὴν δὲ τάλαιναν
Ὑρνηθὼ κροτάλων εἷς ψόφος ἐξέβαλεν.

Titulus *Τημενίδαι* bis tantum commemoratur, ab Aeliano fr. XVIII. Musgr. et Polluce fr. XVI. Apud Stobaeum constanter scribitur *Τημενίσιν*. In hoc ut *Τημενίδες* et *Τημενίδαι* confusa esse concedamus, mirum tamen est bis apud Stob. post locum e *Τημενίσιν* allatum statim adscribi alios e *Τημένῳ* fr. VII. IX. X. coll. XI. Sic etiam ap. Clem. Alex. fr. III. Stob. fr. IV. et quatuor locis apud Hesych. XIX-XXII. Accedit, quod, quae e Temeno citantur, eorum pleraque admonitiones ad fortitudinem et scientiam belli gerendi spectantes continent, ut fr. III. VII. VIII. IX. X. quae vix dicas quomodo in Temenidis locum invenire potuerint. Itaque de Musgravii sententia dubitandum puto, et duas fuisse fabulas suspicor, quarum altera *Temenus* inscripta fuerit, et ad rem aliquam ex iis, quae in expeditione ab Heraclidis in Peloponnesum suscepta gestae sunt, quo etiam pertinent fr. XX. XXII. spectaverit; altera *Τημενίδαι*. Quod vero epigr. Dioscor. *Τημενίδας* tantum commemorat, ex eo, fuisse fabulam hoc nomine inscriptam effici potest, nullam fuisse fabulam Euripidis *Τήμενον* non sequitur. Itaque *Τημένου* fragm. a fragm. *Τημενιδῶν* distinguenda puto. Quoniam vero restant nonnulla etiam ad bellum gerendum spectan-

tia, sed quae diserte e *Τημενίσιν* commemorantur, malui Musgravii ordinem servare. Temenidarum argumentum fuisse Musgrav. suspicatur esse quod narrat Pausan. II, 19. in. *Τήμενος ἐκ μὲν τοῦ φανεροῦ Δηϊφόντῃ τῷ Ἀντιμάχου τοῦ Θρασυάνορος τοῦ Κτησίππου τοῦ Ἡρακλέους στρατηγῷ πρὸς τὰς μάχας ἐχρήσατο ἀντὶ τῶν υἱῶν, καὶ σύμβουλον εἰς πάντα εἶχεν, ἅτε αὐτόν τε ἐκεῖνον πεποιημένος πρότερον ἔτι γαμβρὸν καὶ τῶν παίδων ἀρεσκόμενος τῇ Ὑρνηθοῖ μάλιστα* - - - et c. 28. p. 175 sq. *Κεῖσος καὶ οἱ λοιποὶ Τημένου παῖδες μάλιστα ᾔδεσαν Δηϊφόντην λυπήσοντες, εἰ διαλῦσαί πως ἀπ' αὐτοῦ τὴν Ὑρνηθὼ δυνηθεῖεν. ἀφίκοντο οὖν ἐς Ἐπίδαυρον Κερύνης καὶ Φάλκης· οὗτοι δὲ στήσαντες τὸ ἅρμα ὑπὸ τὸ τεῖχος κήρυκα ἀποστέλλουσι παρὰ τὴν ἀδελφήν, ἐλθεῖν δῆθεν ἐς λόγους αὐτῇ βουλόμενοι. ὡς δὲ ὑπήκουσε καλοῦσιν, ἐνταῦθα οἱ νεανίσκοι πολλὰ μὲν Δηϊφόντου κατηγόρουν, πολλὰ δὲ αὐτοὶ ἱκέτευον ἐκείνην, ἐπανήκειν εἰς Ἄργος, ἄλλα τε ἐπαγγελλόμενοι καὶ ἀνδρὶ δώσειν αὐτὴν Δηϊφόντου τὰ πάντα ἀμείνονι καὶ ἀνθρώπων πλειόνων καὶ γῆς ἄρχοντι εὐδαιμονεστέρας. Ὑρνηθὼ δὲ τοῖσι λεχθεῖσιν ἀλγήσασα ἀπεδίδου σφίσι τὴν ἴσην, Δηϊφόντην μὲν αὐτῇ τε ἄνδρα ἀρεστὸν εἶναι φήσασα καὶ Τημένῳ γενέσθαι γαμβρὸν οὐ μεμπτόν, ἐκείνοις δὲ Τημένου προσήκειν σφαγεῦσιν ὀνομάζεσθαι μᾶλλον ἢ παισί. Καὶ τὴν μὲν οὐδὲν ἔτι ἀποκρινάμενοι συλλαμβάνουσιν, ἀναθέντες δὲ ἐς τὸ ἅρμα ἀπήλαυνον· Δηϊφόντῃ δὲ ἀγγέλλει τις τῶν Ἐπιδαυρίων, ὡς Κερύνης καὶ Φάλκης οἴχοιντο ἄγοντες ἄκουσαν Ὑρνηθώ. ὁ δὲ αὐτός τε ὡς τάχους εἶχεν ἤμυνε, καὶ οἱ Ἐπιδαύριοι πυνθανόμενοι προσεβοήθουν. Δηϊφόντης δὲ Κερύνην μὲν ὡς κατελάμβανεν ἀναιρεῖ βαλών, Φάλκην δὲ ἐχόμενον Ὑρνηθοῦς βαλεῖν μὲν ἔδεισε, μὴ ἁμαρτὼν γένοιτο αὐτῆς* (leg. *αὐτὸς*) *ἐκείνης φονεύς, συμπλακεὶς δὲ ἐπειρᾶτο ἀφαιρεῖσθαι. Φάλκης δὲ ἀντεχόμενος καὶ ἕλκων βιαιότερον ἀπέκτεινεν ἔχουσαν ἐν γαστρί. καὶ ὁ μὲν συνείς, οἷα ἐς τὴν ἀδελφὴν ἐξειργασμένος ἔργα ἦν, ἤλαυνε τὸ ἅρμα ἀφειδέστερον, προλαβεῖν τῆς ὁδοῦ σπεύδων, πρὶν ἅπαντας ἐπ' αὐτὸν συλλεχθῆναι τοὺς Ἐπιδαυρίους· Δηϊφόντης δὲ σὺν τοῖς παισὶν (ἐγεγόνεσαν γὰρ καὶ παῖδες αὐτῷ πρότερον ἔτι* - - -) *τότε δὲ ἀναλαβόντες τὸν νεκρὸν τῆς Ὑρνηθοῦς κομίζουσιν ἐς τοῦτο τὸ χωρίον, τὸ ἀνὰ χρόνον Ὑρνήθιον κληθέν.*

I. Stob. tit. 1. *Temenisin* Grot. *Τημενίδων* Gaisf.

Ἀρετὴ δὲ κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται,
ζῇ δ' οὐκέτ' ὄντος σώματος· κακοῖσι δὲ
ἅπαντα φροῦδα συνθανόνθ' ὑπὸ χθονός.

Virtus, ubi quis interit, non interit, Sed vivit et post corpus; at si quis malis Intereat, eius cuncta sub terram cadunt. Primus apud Stob. locum edidit Gesner. e codice, puto, Mendozae: nam in Trincav. et MSS. non legitur, omissus etiam a Schowio. Primum versum citat etiam Sext. Empir. adv. Gramm. 271. sine nomine auctoris. Cf. Gatak. adv. misc. p. 513. D. ad M. Anton. II, 17. p. 59. A. Porson. in append. ad Toup. emend. T. IV. p. 448.

II. Stob. tit. 13. p. 145. Gesn. p. 83. Grot.

Καλόν γ' ἀληθὴς κἀτενὴς παῤῥησία.

Egregia res est vera constanter loqui. Apud Gesner. lemma est *Eur. in Menesia.* Paris. A. Grot. Schow. Gaisf. *Τημενίσιν.*

III. Clem. Alex. Strom. VI. p. 621. C. *πάλιν Εὐριπίδου μὲν ἐν Κτιμένῳ·* (leg. *Τημένῳ.*) *Τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει.* quod fragm. uno versu auctum exhibet Schol. Ven. ad Il. δ', 249.

αὐτός τι νῦν δρᾶ, χοὔτω δαίμονας κάλει·
τῷ γὰρ πονοῦντι χὠ θεὸς συλλαμβάνει.

Prior versus citatur etiam a Suida v. *Αὐτός τι* et *Σὺν Ἀθήνῃ* sic scriptus: *Αὐτός τι νῦν δρῶν εἶτα δαίμονας κάλει.* quam scripturam probat Porson. praef. Hec. p. XXXVIII. Alter versus affertur etiam a Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. p. 127. Grot. sed ex Euripidis Hippolyto, quo eum retulerunt etiam Barnes. et Boissonad. Quod in schol. legitur *χὠ θεός*, id minus necessarium esse dicit Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 25. Verum; at nec articulus improbandus. Aesch. Pers. 748. *ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτός, χὠ θεὸς ξυνάπτεται.* ubi Blomfield. citat Arist. Equ. 230. *χὠ θεὸς ξυλλήψεται.* Afferri dicitur versus etiam ab Apostol. XIX, 75.

IV. Stob. tit. 31. p. 211. *Eurip. in Timaeo.* Gesn. p. 137. Grot. qui nil nisi *Euripides* adscripsit, sed in annotat. MSS. *Temenisin* scribendum dicit.

Αἰδὼς γὰρ ὀργῆς πλεῖον ὠφελεῖ βροτούς.
Plus semper ira mos verecundus iuvat.

V. Stob. tit. 37. p. 226. Gesn. p. 155. Grot.

Εἰκὸς δὲ παντὶ καὶ λόγῳ καὶ μηχανῇ
πατρίδος ἐρῶντας ἐκπονεῖν σωτηρίαν.

Omnes amantes patriae pro publica Salute verbis reque conniti decet. *Εὐριπ.* *Τημενίσι* MS. Voss. apud Valck. diatr. p. 199. et Paris. B.

VI. Stob. tit. 48. p. 351. Gesn. 50. p. 189. Grot. et Gaisf.

- - - φιλεῖ τοι πόλεμος οὐ πάντ' εὐτυχεῖν·
ἐσθλῶν δὲ χαίρει πτώμασιν νεανιῶν,
κακοὺς δὲ μισεῖ. Τῇ πόλει μὲν οὖν νόσος
τόδ' ἐστί, τοῖς δὲ κατθανοῦσιν εὐκλεές.

Mutat favorem saepe bellorum alea; Florem iuventae Mars superbus pignerat, Oditque segnes: civitati nascitur Hinc luctus ingens, mortuis ingens decus. Primo versui *καὶ γάρ* praefigit Valcken. diatr. p. 226.

VII. Stob. tit. 49. p. 354. Gesn. 51. p. 193. Grot. et Gaisf.

Οὐκ ἔστι κρεῖττον ἄλλο πλὴν κρατεῖν δορί.

Pulcherrimum est certamen armis vincere. Lemma est *Εὐρ. Τημενίδων*, at sequentis *Εὐρ. Τημένῳ* iam apud Gesner.

VIII. Stob. ib.

Τολμᾶν δὲ χρεών· ὁ γὰρ ἐν καιρῷ
μόχθος πολλὴν εὐδαιμονίαν
τίκτει θνητοῖσι τελευτῶν.

Audere decet; tempestivi Namque labores hominum generi Finem peperere beatum.

IX. Stob. tit. 52. p. 360. Gesn. 54. p. 207. Grot. et Gaisf.

Τὸ δὲ στρατηγεῖν τοῦτ' ἐγὼ κρίνω, καλῶς
γνῶναι τὸν ἐχθρόν, ᾗ μάλισθ' ἁλώσιμος.

Ars imperantis prima nosse hostem suum, Et scire qua sit parte concessus capi. Apud Gesn. est *in Timeno*, in Paris. A. *Τιμένῳ*.

X. Ibid. *ἐν τῷ αὐτῷ.*

Ἄρξεις ἄρ' οὕτω· χρὴ δὲ τὸν στρατηλάτην
ὁμῶς δίκαιον ὄντα ποιμαίνειν στρατόν.

Sic imperabis ergo. Dux autem bonus Aequo necesse est iure regat exercitum. Pro *ὁμῶς* Valck. ad marg. Barnes. f. *νόμῳ*. recte: nam *ὁμῶς* non usurpatur a tragicis, *ὅμως* autem, ut edidit Barn. sententiae non convenit.

XI. Ibid. *Timenisi* Gesn. Temenisi Grot. *Τημενίσι* Paris. A.

Ῥώμη δέ τ' ἀμαθὴς πολλάκις τίκτει βλάβην.
Saepe imperiti robur in damnum patet. Leg. *δέ γ' ἀμ.*

XII. Stob. tit. 54. p. 369. *βουτημένῳ* Gesn. 56. p. 217. *Butemeno* Grot. et Gaisf. *Βουτημένῳ* Paris. A.

Ἄλλη πρὸς ἄλλο γαῖα χρησιμωτέρα.
Alios ad usus alia tellus aptior.

XIII. Stob. tit. 86. p. 497. Gesn. 88. p. 359. Grot. et Gaisf. *Τημενίσι.*

Φεῦ φεῦ! τὸ φῦναι πατρὸς εὐγενοῦς ἄπο
ὅσην ἔχει φρόνησιν ἀξίωμά τε.
κἂν γὰρ πένης ὢν τυγχάνῃ χρηστὸς γεγώς,
τιμὴν ἔχει τίν', ἀναμετρούμενος δέ πως
τὸ τοῦ πατρὸς γενναῖον ὠφελεῖ τρόπῳ.

Proh! quanta res est, quam valens ad gratiam, Claro parente ducere excelsum genus. Nam qui bonis est natus, in re paupere Retinet honorem, et decoris antiqui memor Sese ipse contra tela fortunae erigit. Hinc sumsit compilator libelli *περὶ εὐγενείας*, qui inter Plutarcheos est Tom. V. ed. Wytt. p. 965. V. 3. Valcken. in marg. Barnes. coni. *χρηστοῦ*, quod verum videtur. Ultima vereor ut recte verterit Grotius; rectius Musgr. *et animo versans genitoris laudes in maius promovet moribus.* *ἀναμετρεῖσθαι* eadem vi legitur Ion. 1270. *ἐν συμμάχοις γὰρ ἀνεμετρησάμην φρένας τὰς σάς, ὅσον μοι πῆμα δυσμενής τ' ἔφυς.*

XIV. Stob. tit. 104. p. 565. Gesn. 106. p. 443. Grot. et Gaisf. *Τημενίσι.*

Πολλοὶ γεγῶτες ἄνδρες οὐκ ἔχουσ' ὅπως
δείξωσιν αὐτούς, τῶν κακῶν ἐξουσίᾳ.

Egregia saepe sese exserere indoles Duro malorum pressa dominatu nequit. V. 2. scribendum puto δείξουσιν. nam etsi non sum nescius Dawesianum canonem non usquequaque verum esse — vid. Gramm. gr. p. 999 sq. — ita tamen solennis est ille futuri usus post ὅπως, ut, ubi nihil nisi ω et ου permutanda sunt, futurum restituendum censeam, imprimis quum librarii saepissime coniunctivos pro futuris scripserint, λήσῃ pro λήσει, καταλείψωσι pro καταλείψουσι. Etiam αὑτούς pro αὐτούς recte mihi scripsisse videtur Musgrav. τῶν κακῶν ἐξουσία hac significatione est etiam Polyid. fr. XII. Cf. Erechth. fr. II, 24. Phaeth. fr. XV.

XV. Stob. tit. 123. p. 617. Gesn. 125. p. 513. Grot. 124. Gaisf. *Τημενίσι.*

Τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποισι κατθανεῖν μένει.
κοινὸν δ' ἔχοντες αὐτὸ κοινὰ πάσχομεν
πάντες· τὸ γὰρ χρεὼν μεῖζον, ἢ τὸ μὴ χρεών.

Quos nutrit homines terra, mors omnes manet: Communis est natura; patiendum quod est Commune: fato quod caret, fato est minus. Pro μένει Valck. in marg. Barnes. coni. μέλει, quod minus accommodatum videtur: neque enim commode dici potest *omnibus hominibus curae esse ut moriantur*; nec magis aptum, si ex Homerico usu μέλει esse dicas *in mente versari*, ut Il. ω', 152. μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος. non magis enim de *omnibus* hominibus dici licet, eos mortem animo propositam habere, seu de ea cogitare. An μένει hoc loco cum dativo iunctum dicamus, quia idem sit, quod πέπρωται, εἵμαρται? Ultima rectius Grotio vertit Musgrav. *Quod enim fatale est, plus valet, quam quod non fatale.*

XVI. Stob. tit. 4. p. 52. *in Metusiis.* Gesn. (*Μετουσίαις* Schow.) p. 26 sq. Grot. *Τημενίσιν* Paris. A. Grot.

Ἀσύνετος, ὅστις ἐν φόβῳ μὲν ἀσθενής,
λαβὼν δὲ μικρὸν τῆς τύχης φρονεῖ μέγα.

Vecordiae res plena, deiectum metu, Fortuna si quid afflet, animos tollere. V. 2. τύχης pro ψυχῆς marg. Gesn. et codd. Schow. B. C. W.

XVII. Pollux IX, 27. τοῖς γὰρ ποιηταῖς καὶ τὰς κώμας λέγουσι πόλεις οὐ προσεκτέον, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ — ἐν Τημενίδαις·

Ἅπασα Πελοπόννησος εὐτυχεῖ πόλις.

XVIII. Aelian. hist. anim. VII, 39. ἐν δὲ τοῖς Τημενίδαις τὸ Ἡράκλειον ἆθλον ἔλαφον κέρατα ἔχειν ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησὶ τὸν τρόπον τόνδε ᾄδων·

Ἦλθε δ' ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον μεγάλων
ἄθλων ἵνα (marg. Gesn. *χρῆμα*) *δεινὸν ὑποστὰς*
κατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους ἐπί τε λειμῶ-
νας ποιμενιά τε ἄλση.

Versus anapaesticos esse in aperto est. Itaque v. 1. legendum videtur ἦλθεν δ' ἐπὶ χρ. ne altera voc. ἐπὶ syllaba contra morem ante χρ producatur. Tum pro ἵνα Valcken. diatr. p. 168. τινά, quod vehementer languet, et ὑπο - στάς inter duos versus divisum legi anapaestorum repugnat; Heath. μεγάλων ἄθλων δεινὸν ὑποστάς omisso ἵνα. at quid est δεινὸν μεγάλων ἄθλων? num ἄθλους μεγάλους καὶ δεινούς? Equidem suspicor μεγάλων ἄθλων δεῖμαθ' ὑποστάς. Iacobs ad Brunck. Anal. I. p. 498. XX. (Animadv. Vol. I, 2. p. 387.) coni. μεγάλων ἄθλων κίνδυνον ὑποστάς. Mox τέ post ἐπὶ deleverunt Heath. et Valcken. uno versu conclusis illis κατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους ἐπὶ. In fine Gesn. in marg. ποιμενικά τ' ἄλση, Heath. ποιμνήϊα τ' ἄ. Valcken. ποίμνιά τ' ἄλση, Ποίμνιος adiectivum nondum usquam legi ut nec ποιμένιος. ποιμνήϊος forma ionica apud Atticos non reperitur, nisi Phaeth. fr. IV, 1. et requiri videtur paroemiacus. Fortasse fuit

ἦλθεν δ' ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον,
μεγάλων ἄθλων δεῖματ' ὑποστάς,
βὰς κατ' ἐναύλους ἀβάτους ἐπί τε
κλιτῦς, ποιμνήϊά τ' ἄλση.

XIX. (XV.) Hesych. *Αἰσίως*, καλῶς, δεξιῶς, *Εὐριπίδης Τημένῳ.*

XX. (XXI.) Hesych. Ἀνανομὴν, ἀναδασμόν. ἀνανέμειν γὰρ τὸ μερίζειν. Εὐριπίδης Τημένῳ.

XXI. (XIX.) Idem Ἄπυργος, ἀτείχιστος. Εὐριπίδης Τημένῳ.

XXII. Idem T. II. p. 200. Κατηβολή (sic MS. apud Schow. p. 423.) τὸ ἐπιβάλλον. Εὐριπίδης Τημένῳ καὶ Πελιάσιν (fr. XV.) Eadem leguntur in scholiis Platon. p. 137. unde Hesychii locus corrigendus.

T E N N E S.

Hoc titulo fabulam scripseritne Euripides, dubitat Valcken. diatr. p. 15. semel enim tantum ea commemoratur, a Stobaeo, ubi *Τημένῳ* legendum coniicit; et *ἐν Τημένῳ* apud Stob. scriptum in codd. B. et C. invenit Schow. At scriptor vitae Euripidis, quam e codice Mediolanensi edidit Elmslei. ad calcem Baccharum, de numero fabularum Euripidis loquens, σώζεται δὲ σ̄η̄, inquit. τούτων νοθεύεται τρία, Τέννης, Ῥαδάμανθυς, Πειρίθους. Et Boissonad. ad haec fr. Euripidi, inquit, fuisse tragoediam *Τέννης* tributam evincit locus grammatici a me editi t. 1. p. 11. Cf. Gaisford ad Stob. [tit. 2. n. 17.] Larcher. Acad. Inscr. t. 48. p. 291. Historiam Tennis persequuntur Diod. Sic. V, 83. Pausan. X, 14. p. 831. Kuhn. Tzetz. ad Lycophr. 234. Schol. Il. α', 38. Conon. narrat. 29. Cf. Plutarch. II. p. 297. D. E. F.

Stob. tit. 2. p. 30. *in Tenne* Gesn. p. 13. *in Tenye* Grot. *Τενῦ* Paris. A. sed abscissa in fine nominis fabulae litterula. *ἐν Τημένῳ* Schow. codd. B. C.

Φεῦ!
Οὐδὲν δίκαιόν ἐστιν ἐν τῷ νῦν γένει.
Aetate in ista quam nihil recti est super.

T H E S E U S.

De argumento vid. fr. III. IV.

I. Schol. Arist. Ran. 476. Ὁ τόπος οὗτος παρὰ τὰ ἐν Θησεῖ Εὐριπίδου·

Κάρα τε γάρ σου συγχέω κόμαις ὁμοῦ·
ῥανεῖ τε δ' ἐγκέφαλον· ὀμμάτων δ' ἄπο
αἱμοσταγεῖς πρηστῆρες ῥεύσονται κάτω.

Emendare conatus est Casaubonus ad Athen. p. 136. sed parum feliciter. V. 2. Barnes. ed. ῥανεῖ τε γῆν ἐγκέφαλον (imo ἐγκέφαλος) quod e Grotii emendatione ductum dicit Musgrav. verisimiliter. Musgrav. ῥανεῖ τε πέδον. Hermann. ad Soph. Trach. 778. κάρα τε γάρ σου συγχέων κόμαις ὁμοῦ, ῥάνας τε πεδόσ' ἐγκέφαλον· ὀμμάτων δ' ἄπο αἱμοσταγεῖς πρηστῆρες ὕσονται κάτω. in quo participia συγχέων — ῥάνας τε non expedio. Si aliqua est Choerobosci auctoritas in Bekkeri anecd. gr. p. 1290. legas συγχεῶ — ῥανῶ τε πεδόσ' ἐγκ. Tum πρηστῆρε ῥεύσονται ed. Barnes. At ῥεύσομαι hoc uno loco legitur.

II. Schol. Arist. Ran. 478. *Ταρτησία μύραινα*] Μύραινα δαίμων φοβερὰ, παρὰ τὸ μύρεσθαι. παρὰ τὰ ἐν Θησεῖ Εὐριπίδου. et paulo post. ἔστι δὲ τὰ ἐν Θησεῖ πεποιημένα Εὐριπίδῃ. ἐκεῖ γὰρ τοιοῦτος ἐστιν Εὐριπίδης, οἷος ἐνταῦθα παίζων. Ex hisne concludere licet, versus illos Aristophanis ex Euripide desumtos esse? v. 470 sqq. Br.

Τοία Στυγός σε μελανοκάρδιος πέτρα,
Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγὴς
φρουροῦσι Κωκυτοῦ τε περίδρομοι κύνες,
Ἔχιδνά τ' ἑκατογκέφαλος, ἣ τὰ σπλάγχνά σου
διασπαράξει πλευμόνων τ' ἀνθάψεται
Ταρτησία μύραινα· τὼ νεφρὼ δέ σου

αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ἡματωμένω
διασπάσονται Γοργόνες Τιθρασίαι
ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα.

Pleraque certe dictionem habent cum tragico sermone satis congruentem, si *Γοργόνας Τιθρασίας* excipias.

III. IV. (II. III.) Schol. Arist. Vesp. 312. *Πράγματα βόσκειν.*] Ὁ λόγος ἐκ Θησέως Εὐριπίδου. ἐκεῖ γὰρ ταῦτα λέγουσιν οἱ ταττόμενοι παῖδες εἰς βορὰν τῷ Μινωκενταύρῳ. τὸ δὲ ἑξῆς τὸ Ἀνόνητον ἄρα, Ἱππόλυτός ἐστιν ὁ λέγων ἐκεῖ

Ἀνόνητον ἄγαλμα, πάτερ,
οἴκοισι τεκών.

Ad haec scholion cod. Venet. *καὶ τοῦτο παρὰ τὰ ἐκ Θησέως. ἔστι δὲ Ἱππόλυτος ὁ λέγων ταῦτα ἐκεῖ.* Quod primo loco cum Theseo comparatur, videtur pertinere ad versum 311.

Τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες,

quo refert etiam Valcken. ad Hippol. 1144.

V. (IV.) Plutarch. consol. ad Apoll. p. 112. D. Galen. de Hipp. et Plat. dogm. IV, 7. p. 283. Basil. T. V. p. 418. ed. Kühn. *Καλῶς γὰρ ὁ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ Θησεὺς παρεσκευάσθαι φαίνεται πρὸς τὰ τοιαῦτα· ἐκεῖνος γάρ φησιν·* (Galen. *τοῦτο λαβὼν ὁ Εὐριπίδης τὸ νόημα τὸν Θησέα πεποίηκε λέγοντα·*)

Ἐγὼ δὲ τοῦτο παρὰ σοφοῦ τινὸς μαθὼν
εἰς φροντίδας νοῦν συμφορὰς τ' ἐβαλλόμην,
φυγάς τ' ἐμαυτῷ προστιθεὶς πάτρας ἐμῆς,
θανάτους τ' ἀώρους καὶ κακῶν ἄλλας ὁδούς,
ἵν', εἴ τι πάσχοιμ' ὧν ἐδόξαζον φρενί,
μή μοι νεαρὸν προσπεσὸν μᾶλλον δάκοι.

V. 1. Galen. om. *τοῦτο.* V. 2. Wyttenb. animadv. p. 745. *εἰς φροντίδας συμφοράς τε* accipit per *ἓν διὰ δυοῖν* pro *εἰς συμφορὰς φροντίδων*, *in cogitationem malorum animum conieci*, e dissensione autem codd. coniicit veram et sanam scripturam esse *εἰς φροντίδ' ἀεὶ συμφορὰς ἐβαλλόμην*, ad similitudinem Homerici *σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι.* At vulgatam scripturam ipse tuetur Plutarchus, huc haud dubie respiciens p. 114. D. *τῶν ἀτρύτων ἕνεκα τούτου φροντίδων τε καὶ συμφορῶν.* V. 3

Galen. *πάτρας ἐμῆς.* Plut. *πάτρας ἐμᾶς.* vid. Valck. ad Phoen. 610. ad Hipp. 1043. V. 4. Galen. *καὶ κακὰς ἄλλας ὁδ.* tum *ὥστ'* pro *ἵνα.* V. 5. Galen. *ἐδόξαζόν ποτέ.* v. 6. *νεαραῖς* et *δάκοι*, quod etiam Plutarchi cod. N. habet pro *δάκῃ.* *νεαρός* mediam producere credebat Brunck. ad Eur. Hipp. 1353. meliora proferens ad Soph. Oed. C. 475. vid. Monk. ad Hipp. 1339. Grot. in Exc. scripsit *νεοχμόν*, sed hoc nisi fallor, mediam ubique corripit. Musgrav. e scriptura Galeni legendum coni. *νεωρές*, quod probat Elmslei. ad Oed. C. 475. not. edidit tamen *νεαρτόν*, quod legitur apud Soph. Oed. C. 1576 = 1507. Br. Locum vertit Cicero Tusc. disp. III, 14. aliter Grotius in Exc. *Ego mente retinens monita sapientis viri Animo futuras cogitabam miserias, Mortes acerbas, tristis exsilii fugam, Et alia quae sunt ipse mihi fingens mala, Ut, si quid evenisset ex illis, recens Ne me imparatum cura cruciaret magis.*

VI. (VII.) Plutarch. Thes. p. 6. D. ed. Wechel. (c. 15.) *τοὺς δὲ παῖδας εἰς Κρήτην κομιζομένους ὁ μὲν τραγικώτατος μῦθος ἀποφαίνει τὸν Μινώταυρον ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ διαφθείρειν, ἢ πλανωμένους αὐτοὺς καὶ τυχεῖν ἐξόδου μὴ δυναμένους ἐκεῖ καταθνήσκειν, τὸν δὲ Μινώταυρον, ὥσπερ Εὐριπίδης φησί,*

Σύμμικτον εἶδος κἀποφώλιον βρέφος

γεγονέναι, καὶ

Ταύρου μεμίχθαι καὶ βροτοῦ διπλῇ φύσει.

Priorem versum sic citat Plut. T. II. p. 520. C. *Σύμμικτον εἶδος καὶ ἀποφώλιον* (*κἀποφ.*) *τέρας.* ubi *τέρας* verum esse videtur. Hoc praetulit etiam Grotius in Exc. p. 423. Contra Gataker adv. misc. p. 518. A. *βρέφος* genuinum habet. Grotius pro *μεμίχθαι* edidit *μέμικται*, quod inde in Barnesianam et Musgravianam fluxit. *Natura mixta, monstrum abominabile, Species biformis mixta de tauro et viro.* Nam duos versus inter se non cohaerentes posuit, quos Barnesius in unam *ῥῆσιν* coniunxit, ut monstraverat Gatak. adv. l. c.

VII. (V.) Athen. X. p. 454. B. *Εὐριπίδης δὲ τὴν ἐν τῷ Θησεῖ τὴν ἐγγράμματον ἔοικε ποιῆσαι ῥῆσιν. βοτὴρ*

δ᾽ ἐστιν ἀγράμματος αὐτόθι δηλῶν τοὔνομα τὸ Θησέως ἐπιγεγραμμένον οὕτως·

Ἐγὼ πέφυκα γραμμάτων μὲν οὐκ ἴδρις,
μορφὰς δὲ λέξω καὶ σαφῆ τεκμήρια.
Κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος·
οὗτος δ᾽ ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές.
Τὸ δεύτερον δὲ πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο·
ταύτας διείργει δ᾽ ἐν μέσαις ἄλλη μία.
Τρίτον δὲ βόστρυχός τις ὡς εἱλιγμένος.
Τὸ δ᾽ αὖ τέταρτον ἦν μὲν εἰς ὀρθὴν μία,
λοξαὶ δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῆς τρεῖς κατεστηριγμέναι
εἰσίν. Τὸ πέμπτον δ᾽ οὐκ ἐν εὐμαρεῖ φράσαι·
γραμμαὶ γάρ εἰσιν ἐκ διεστώτων δύο,
αὗται δὲ συντρέχουσιν εἰς μίαν βάσιν.
Τὸ λοίσθιον δὲ τῷ τρίτῳ προσεμφερές.

Mihi litterarum nulla notitia obtigit, Certis figuras sed notis edisseram. Velut arte torni ductus aequali ambitu In parte media circulus signum gerit. Loco secundo lineae apparent duae, Quas limite una media dispescit suo. Crispi capilli tertium effigiem gerit. At quarta regio lineam rectam tenet, Quae tres ab una parte transversas habet. At quinta non est facilis explicitu nota: Quae namque superam lineae findunt duae Coëunt, ut una restet in parte infera. Quod claudit agmen, tertio distat nihil. Grot. Exc. p. 386.

V. 3. *τόρνοισιν.* vid. Schneid. lex. gr. v. *τορεύω.* V. 6. notanda constructio *ταύτας διείργει ἐν μέσαις* pro *ταύτας μέσας διείργει.* V. 7. Sic etiam Theodectes loco hinc expresso apud Athen. l. c. σ describit: *Τρίτον δ᾽ ἑλικτῷ βοστρύχῳ προσεμφερές.* Respicitur autem forma litterae Ʃ vel ʅ S quarum utraque in inscriptionibus antiquis saepe reperitur v. c. apud Boeckh. n. 160. n. 10. Cf. Montfaucon palaeogr. gr. p. 336 sq. Arcus autem, quocum comparat Agathon apud Athen. l. c. similitudinem habet Ɛ apud Boeckh. n. 8. a. V. 10. „Hic etiam non male legeretur praeteritum ἦσαν, Vide tamen, an etiam minori mutatione res expediri possit legendo *τρεῖς κατεστηριγμέναι Εἰς ἕν.* Quamquam hoc libentius admitterem, si Euripidis aetate littera *E* talem

formam (*K*) habuisset.“ Elmslei. ad Heracl. 387. Add.

VIII. (VI.) Steph. Byz. v. *Εὐρώπη.* *λέγεται δὲ καὶ — διὰ τοῦ ι Εὐρωπία. — Εὐριπίδης ἐν Θησεῖ·*

σχεδὸν παρ᾽ αὐτοῖς κρασπέδοις Εὐρωπίας.

Aristid. T. II. p. 336. de Alexandria: *καίτοι κράσπεδον Εὐριπίδου φωνῇ μάλιστ᾽ ἄν τις αὐτὴν Αἰγύπτου προσείποι.*

IX. (VIII.) Stob. tit. 9. p. 100. Gesn. p. 55. Grot.

Κρεῖσσον δὲ πλούτου καὶ πολυχρύσου χλιδῆς
ἀνδρῶν δικαίων κἀγαθῶν παρουσίαι.

Praestantis auri copia praestantior Ducenda consuetudo iustorum virûm. *παρουσία* legendum censebat Valcken. ut edidit Gaisf.

X. (IX.) Stob. tit. 43. p. 302. Gesn. 45. p. 173. Grot.

Ἀνὴρ γὰρ ὅστις χρημάτων μὲν ἐνδεής,
δρᾶσαι δὲ χειρὶ δυνατός, οὐκ ἀνέξεται,
τὰ τῶν δ᾽ ἐχόντων χρήμαθ᾽ ἁρπάζειν φιλεῖ.

Quicunque pauper aere, violenta manu Nimium videt se posse, non se continet, Quin impotenter raptet alienas opes. V. 3. Valck. deleri volebat δ᾽. Ita iungenda essent *ἀνὴρ τὰ τῶν ἐχ. χρήμαθ᾽ ἁρπάζειν φιλεῖ* et *ὅστις οὐκ ἀνέξεται* sc. *δρᾶσαι.* Mihi ista sic cohaerere videntur *ἀνὴρ γὰρ ὅστις - - ἐνδεής, δυνατὸς δέ ἐστιν, οὐκ ἀνέξεται πένης ὤν.* Lemma est apud Gesn. *Eur. Theseo vel Aegeo,* Paris. A. *Εὐρ. Θησεῖ Αἰγεῖ.* Praeterea a Stobaeo tit. 5. p. 63. Gesn. p. 37. Grot. e Theseo citantur etiam duo versus, qui ab eodem in eclog. phys. cum quinque aliis ad Dictyn referuntur. Vid. Dict. fr. VIII, 3. 4.

XANTRIAE.

Schol. Arist. Ran. 1385. *Νύμφαι ὀρεσίγονοι*] *Ἐκ τῶν Ξαντριῶν Εὐριπίδου, φησὶν Ἀσκληπιάδης. εὗρε δὲ Ἀθήνησιν ἔν τινι τῶν διαθέντων*

Νύμφαι ὀρεσιγόνιαι, θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου
Ἀργείου, ὑπὸ ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις

ἔοικε δὲ τὸ ὅλον ἐπιτηδεύειν ἀνυπότακτα. Ἄλλως, οὐδὲ παρ' Αἰσχύλου ταῦτα ἥρμοζε λαμβάνεσθαι. Valcken. diatr. p. 11. haec sic emendavit:

Νύμφαισιν ὀρεσσιγόνοισι θεαῖς
ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου
ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις.

hiatu in secundo versu non deterritus; nec anapaesticus est versus, ut reliqui. Eum secutus Musgrav. edidit tamen *Ἴν' ἀγείρω γ' Ἰνάχου, Ἀργείου,* duobus paroemiacis deinceps positis. Ruhnken. ad Timaei lexic. p. 10. legi iubet, deleto *ὑπὸ*, quod ex prima syllaba vocis *ποταμοῦ* [et ex littera ultima v. *Ἀργείου*] natum sit: *Νύμφαι ὀρεσίγονοι, θεαῖσιν ὀγείρω, Ἰνάχου, Ἀργείου ποταμοῦ, παισὶ βιοδώροις*, Diogen. epist. 5. edit. a Boissonadio in *Notices et Extraits des MSS. de la bibl. du roi*, T. V, 2. p. 241. *οἵτινες* (poëtae tragici) *Ἥραν τε τὴν Διὸς παράκοιτιν ἔφασαν τὴν ἱέρειαν* (fort. *εἰς ἱέρειαν. Boiss.*) *μεταμορφωθεῖσαν τοιοῦτον βίου σχῆμα ἀναλαβεῖν, νύμφαις κρήναισιν κυδραῖς θεαῖς ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείαις ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις.* Pro *κρήναισιν* Boiss. legendum coni. *κρηναίαισιν*, et in sylloge fragm. Euripid. edidit

Νύμφαις κρηναίαισιν ὀρεσσιγόνοισι κυδραῖσι θεαῖσιν ἀγείρω
Ἰνάχου Ἀργείαις ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις.

Locum respici a Platone de rep. II. p. 381. D. *μηδὲ Πρωτέως καὶ Θέτιδος καταψευδέσθω μηδείς· μήδ' ἐν τρα-*

γῳδίαις μήδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν εἰσαγέτω Ἥραν ἠλλοιωμένην ὡς ἱέρειαν, ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις, monuit Valcken. l. c. Idem dubitabat, an ad Aeschyli Xantrias referendi essent versus; quod fieri non posse, quum Aeschyli Xantriae Pentheum a Bacchis laniatum (*ξαίνουσι τὸν Πενθέα* Philostr.) exhibuerint, contendit Welcker. de trilog. Aeschyl. p. 331. not. Aliud agebat Ruhnken. ad Tim. l. c. quum hoc Sophoclis esse fragmentum contendebat, etiam sine poëtae nomine illud afferri a schol. Aristoph. dicens. Nec de Euripide auctore fabulae omnes consensisse, colligo e verbis schol. Aristoph. *Ἀσκληπιάδης εὗρεν Ἀθήνησιν ἔν τινι τῶν διαθέντων*, ubi *οἱ διαθέντες* non tam esse videntur *ii, qui recitarunt.* (v. Hemsterh. ad Lucian. Nigrin. I. p. 262. ed. Bip. Wesseling. ad Diod. Sic. XV, 7. Schaefer. melet. p. 29.) nec *ii qui venum exposuerunt* (vid. Toup. ad Suid. T. II. p. 325 sq. Thom. p. 221.) sed *οἱ διασκευάσαντες*, *qui carmina* emendando et ordinando *recensuerunt,* quo sensu Herod. VII, 6. Onomacritum vocat *διαθέτην χρησμῶν τῶν Μουσαίου.* Haec interpretatio si vera est, Asclepiades illam fabulam in libro a critico aliquo recensito Euripidi tributam invenit. Quomodo vero verba *ἔοικε δὲ τὸ ὅλον ἐπιτηδεύειν ἀνυπότακτα* vertere potuerit Welck. l. c. *videtur Ascl. perplexum quid nec satis explicitum monere (es scheine Ascl. eine verworrene, unverstandne Bemerkung zu machen,)* ipse viderit. Is Euripidi etiam hanc fabulam abiudicat, quippe quae non nisi semel commemoretur. Fuisse tamen illam tragoediam nobilis alicuius poëtae ex eo sequi videtur, quod Plato eorumdem versuum partem dignam habuit, quam commemoraret. *δρᾶμα σατυρικόν* fuisse suspiceris ex eo, quod *ξάντριαι* sunt lanificae mulieres, e quibus chorum constare censebat Musgrav. Sed rectius Xantrias Aeschyli Boeckh. de trag. gr. p. 29. fuisse censet Minyeidas, quae solae Thebis Bacchica *intempestiva turbantes festa Minerva Aut ducunt lanas aut stamina pollice versant, aut haerent telae, famulasque laboribus urgent* Ovid. Met. IV, 33. unde eversio Minyeiae domus insecuta est.

FRAGMENTA INCERTARUM TRAG.

I. Stob. eclog. p. 115. Grot. T. I. p. 26. Heeren. Lucian. Iup. trag. 41. T. VI. p. 274. ed. Bip. Clem. Alex. Strom. p. 603. C. (unde Euseb. praep. evang. XIII. p. 681.) Athenag. leg. p. 5.

Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα
καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις.
τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

Sublime fusum cernis immensum aethera, Cuius tenetur uvidis amplexibus Terra; hoc putato numen, hunc perhibe Iovem. Duos priores versus citat etiam Plutarch. T. II. p. 601. A. p. 780. D. p. 919. B. Clem. Alex. admon. p. 15. D. Tertio utitur Lucian. Philop. T. IX. p. 248. Locum e Cressis petitum censebat Valcken. diatr. p. 47. non improbabiliter, quum Ennii versus hinc expressus apud Cicer. de nat. d. II, 1. ex eius Thyeste sumtus sit. V. 2. pro καὶ a sensu postulari τόν monet Musgrav. cuius mutationis nullam caussam esse recte iudicat Schaefer. melet. p. 39.

II. Plutarch. de sera num. vind. T. II. p. 549. A. (p. 6. ed. Wytt.) Stob. ecl. phys. p. 121 sq. Grot. T. I. p. 114, 21. Heer.

Οὔτοι προσελθοῦσ' ἡ Δίκη σε — μὴ τρέσῃς —
παίσει πρὸς ἧπαρ, οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν
τὸν ἄδικον, ἀλλὰ σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ
στείχουσα μάρψει τοὺς κακούς, ὅταν τύχῃ.

Scelus ob patratum non tibi, non alteri Iustitia supera pectus adversum petet; Sed lenta gressu neutiquam observabili Tergis nocentum semper adfiget pedem. V. 1. apud Stob. est ἡ δίκη σε πώποτε. V. 4. apud Stob. erat στείχουσ' ἁμάρτει, quod Canter. mutari volebat in ὁμαρτεῖ, quo recepto legendum etiam erat

τοῖς κακοῖς. Apud Plut. στείχ. μάρψῃ, pro quo Wyttenb. e Codd. μάρψει. Grot. et Barn. μάρπτει. Tum Stob. τοὺς κακοὺς ἀεὶ βροτῶν, quod fortasse e v. 2. fluxit. Hanc, an Plutarchi lectionem praeferret, dubitabat Valcken. ad Phoen. 87. ita tamen ut Plutarchum sequi mallet, in diatr. p. 186. scripsit τοὺς κακοὺς ἀεὶ βροτῶν. Idem addi volebat versum, ὅταν σχ. ἄγ. τυγχ. Δίκη qui e Phrixo citatur. Vid. fr. VIII.

III. a. Stob. ecl. p. 125. Grot. T. I. p. 126, 40. Heeren.

Συγγνώμονάς τοι τοὺς θεοὺς εἶναι δοκεῖς,
ὅταν τις ὅρκῳ θάνατον ἐκφυγεῖν θέλῃ,
ἢ δεσμὸν ἢ βίαια πολεμίων κακά,
ἢ παισὶν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων.
ἤ τἄρα θνητῶν εἰσὶν ἀσυνετώτεροι,
εἰ τἀπιεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

Tres priores versus sunt etiam apud Stob. floril. tit. 28. p. 196. Gesn. p. 123. Grot. Tractarunt hoc fragm. Valcken. diatr. p. 187. et Luzac. exercit. acad. p. 154. V. 1. δοκεῖ Ecl. δοκεῖς Floril. Paris. A. ut scripsit etiam Valcken. qui per interrogationem haec efferri censet, *huiccine tu deos esse putas ad condonandum faciles?* Possitne tamen τοι in interrogatione poni, dubito. τε codd. V. A. E. quod si probaveris, omissa esse quae praecederent dicendum erit. Musgrav. δόκει, quod Luzac. etiam probare videtur p. 157. *Tu deos censeto* etc. quae sententia pugnat cum vss. 5. 6. V. 2. ἐκφυγεῖν Floril. ἐκφεύγειν Ecl. quod praefert Valck. Hoc ego quoque praeferrem, si de consuetudine accipi posset hominis mortem saepius vel ex more periurio effugere tentantis; ἐκφυγεῖν significat eum semel vel certo aliquo tempore, quum opportunum esset, hoc remedium adhibere. V. 4. Valcken. ἢ τοῖσιν αὐθέντ. acriter repugnante Luzacio, qui, etsi nefas putaretur, eadem cum scelesto tecta subire, ignosci tamen a numine divino monet homini, qui filios scelere pollutos domo receperit. Verum hoc est; at quis non miretur, tam universe et de toto genere haec pronuntiari? Fortasse tamen hi versus sumti sunt e tragoedia, in qua pater filios parricidio inquinatos, vel filium etiam domo receperat, ut in Cressis hoc fieri potuit. Musgr. πᾶσιν

αὐθ. cum omnibus homicidis vel *vilissimo cuique homicidae,* ut vertit Heeren. hanc vim vocis a Lexicographis notatam dicens, quod equidem ignorare me fateor. V. 5. *ἦτ' ἄρα* scribendum esse, et v. 6. *εἰ* pro *ἢ* monuit Valck. *Ἐπιείκειαν aequitatem,* quae peccantibus nonnunquam, causa cognita, ignoscit, opponi stricto iuri, *τῇ δίκῃ,* recte monet Luzac. l. c.

III. b. Stob. ecl. phys. p. 149. Grot. I, 10. p. 268. Heer. Athen. XIII. p. 599. F. sq.

Τὴν Ἀφροδίτην οὐχ ὁρᾷς ὅση θεός;
ἣν οὐδ' ἂν εἴποις οὐδὲ μετρήσειας ἂν
ὅση πέφυκε κἀφ' ὅσον διέρχεται.
αὕτη τρέφει σὲ κἀμὲ καὶ πάντας βροτούς.
τεκμήριον δὲ μὴ λόγῳ μόνον μάθῃς,
ἔργῳ δὲ δείξω τὸ σθένος τὸ τοῦ θεοῦ·
ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖ', ὅταν ξηρὸν πέδον
ἄκαρπον αὐχμῷ νοτίδος ἐνδεῶς ἔχῃ·
ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς οὐρανὸς πληρούμενος
ὄμβρου πεσεῖν εἰς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο.
ὅταν δὲ συμμιχθῆτον εἰς ταὐτὸν δύο,
τίκτουσιν ἡμῖν πάντα κἀκτρέφουσ' ἅμα
ὅθεν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει γένος.

Quam magna vis sit Veneris, an nondum vides? Haud lingua fari valeat, haud mens assequi, Quanta illa, quoque numen extendat suum. Alit illa teque meque et omne hominum genus. Nec habere nudis te volo verbis fidem. Orationis ipsa res sponsor meae est. Cerne ut amet imbrem terra, quum sterili solum Squallore lugens poscit humectas opes. Rursum amat et aether ipse, Venerisque impetu Foetos madoris explet in terram sinus; Quae foederata mutuis amplexibus Quod ubique rerum est proserunt ac nutriunt. Hinc vita visque saeculis mortalibus. Euripidis locum esse testantur Athen. Aristot. Eth. Nicom. VIII, 1, 6. p. 133. A. ed. Duval. Magn. Moral. II, 11. p. 247. C. et 250. B. Ex Oedipode sumtum esse Fulv. Ursinus in Virgil. collat. cum Graecis p. 156. nullo alio argumento sibi persuasisse videtur, nisi quod locus huic apud Stob. subiectus ex Oedipode affertur. Ad hanc tamen fabulam retulit eum Musgrav. fr. XVII. Rectius ad Hippolytum eum referas: nam et in fabula superstite v. 443. locus est si-

millimi argumenti, et Plutarch. Amat. T. II. p. 756. E. primo versui fragm. statim subiicit versus 449 sq. V. 2. Grot. ed. *Ἀλλ' οὐδ' ἂν εἴποις.* V. 3. est etiam apud Plut. de virt. mor. T. II. p. 442. C. non animadversus Wyttenbachio, quem ideo notavit Porson. ad Eurip. Med. 139. 140. XIII. p. 36. ed. Lips. nov. V. 7 sqq. afferuntur etiam ab Aristot. Eth. Nic. l. c. *Εὐριπίδης μὲν φάσκων, ἐρᾶν μὲν ὄμβρου γαῖαν ξηρανθεῖσαν, ἐρᾶν δὲ σεμνὸν οὐρανὸν πληρούμενον ὄμβρου πεσεῖν εἰς γαῖαν.* Magn. Moral. II. cc. *ὅταν* utroque loco, in altero *ὅταν ξηρὸν ᾖ πέδον.* Eudem. VII, 1. p. 358. B. nihil nisi verba *ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖα.* Septem deinceps versus affert ex Athenaeo Eustath. ad Il. ξ, p. 967, 6. = 978, 23. Plutarch. Amat. p. 770. A. *Οὕτω γὰρ ἐρᾶν ὄμβρου γαῖαν οἱ ποιηταὶ λέγουσι καὶ γῆς οὐρανόν.* M. Antonin. X, 21. *ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖα, ἐρᾷ δὲ σεμνὸς αἰθήρ.* E Menandro citat Schol. Hes. Theog. 138. Vid. de hoc loco Valcken. diatr. p. 51 sq.

IV. Stob. tit. 1. p. 1. Gesn. p. 5. Grot.

Οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτῆμα τιμιώτερον·
οὐ γὰρ πέφυκε δοῦλον οὔτε χρημάτων,
οὔτ' ἀσφαλείας, οὔτε θωπείας ὄχλου.

et aliud

Ἀρετὴ δ', ὅσῳπερ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς,
τοσῷδε μᾶλλον αὔξεται τελειουμένη.

Virtute nulla carior possessio est, Quae nescit auro sola se servam dare, Vitaeve amori vel Quiritum plausibus. Virtute quo quis utitur magis ac magis, Hoc illa crescens se fit excellentior. Sine lemmate est in Gesn. (et Gaisf.) ne in margine quidem, certe non edit. anni 1549. Grotius apposuit *Incertus,* quo Valcken. deleto in ex. suo scripsit *imo idem.* i. e. Euripides, e quo sunt quatuor loci huic praemissi. In diatribe tamen p. 165. Sophoclis esse versus coniicit. Schow. *Τοῦ αὐτοῦ,* qui etiam duos ultimos versus a superioribus separavit. V. ult. Musgrav. *αὔθεται λειουμένη. λειουμένη* ut suum inventum sibi vindicat Schow. „Origo vitii *αὔξετε* [ται] *αυξετε* [ται] *λειουμένη.* Sic etiam Valcken. in annotatt. MSS. apud Gaisford. Horatius de auro *splendet usu.*

V. Stob. ibid.

Ἀρετὴ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις καλόν.

Humana virtus omnia antistat bona.

VI. Stob. tit. 4. p. 52. Gesn. p. 27. Grot.

Τὸ μὴ εἰδέναι σε μηδὲν ὧν ἁμαρτάνεις
ἔκκαυμα τόλμης ἱκανόν ἐστι καὶ θράσους.

Nec nosse nec videre quae peccaveris Est incitamen grande confidentiae. Trincav. τὸ μήδ' εἰδέναι μηδέν. Paris. A. τὸ δὲ μήδ' εἰδέναι μηδέν. Gesn. *Τόδ' εἰδέναι σε μηδέν.* Nostra lectio est a Grotio, recepta etiam a Musgrav.

VII. Vid. fr. incert. I.

VIII. Stob. ib. p. 53. Gesn. p. 29. Grot.

Τὸ δ' ὠκὺ τοῦτο καὶ τὸ λαιψηρὸν φρενῶν
εἰς συμφορὰν ἵστησι πολλὴν δὴ βροτούς.

Vis illa subita et ingeni praeceps vigor Immensa saepe damna dant mortalibus. Trincav. Euripidi tribuit, ut Codd. Schow. Gesn. *Euripidis al. eiusdem.* i. e. Sophoclis. Valcken. in marg. Floril. Grot. adscripsit: *videtur Sophoclis*, quo indicio motus, non assequor. Trinc. et quinque Codd. apud Schow. καθίστησι pro ἵστησι, unus B. εἰς ἡδονὰς καθῆκε πολλὰ δὴ βρ. unde ipse edidit εἰς συμφορὰν καθῆκε πολλὰ δὴ βροτούς, recte, opinor. πολλά etiam Dobraeus Add. in Aristoph. Plut. Pors. p. 136.

IX. Iocus est e Sophocl. Electra 1047.

X. XI. Athen. XV. p. 665. A. Plutarch. de garrul. T. II. p. 502. C. Stob. tit. 4. p. 53, 40. Gesn. p. 31. Grot.

Εἴ μοι τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλος
Ἀντήνορός τε τοῦ Φρυγὸς δοίη θεός,
οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι
σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους·

Duo priores versus servati sunt ab Athenaeo, unde sumsit Eustath. ad Il. ψ' p. 1301, 37. = 1415, 12. duo sequentes a Plutarcho et Stobaeo. Utrumque locum coniunxit Musgr. auctore fortasse usus Athenaeo, qui post allatos illos versus addit - - δοίη θεός, κατὰ τὸν πάνσοφον Εὐριπίδην, οὐκ ἂν δυναίμην ἀπομνημονεύειν etc. ubi verba οὐκ ἂν δυναίμην recte pro verbis poëtae accepit Schweigh. V. 1. pro μέλος Barnes. μέλι ob locum Homeri τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. At aliud est facundiam cum melle comparare, aliud ipsam facundiam mel appellare, et quidem disertum, εὔγλωσσον. Duos posteriores versus sic vertit Grot. *Utcunque verba docta non docto ingeram, Implere nunquam potero pectus perfluum.*

XII. Stob. ib. p. 53. Gesn. p. 31. Grot.

Εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, κεἴ σ' ἐλάνθανεν πάρος,
τὸ σκαιὸν εἶναι πρῶτ' ἀμουσίαν ἔχει.

Hoc disce, si non ante didicisti tamen, Pravum esse magna portio imperitiae est. Trincav. Gesn. κἂν εἴ σ' ἐλ. Grot. κἄν σ' ἐλ. soloece; Valcken. apud Gaisford. κεἴ σ' ἐλ. — V. 2. ἀμουσίαν Trinc. Gesn. sed in marg. ed. 1559. ἀμουσίας, quod recepit Grot. Sed consuetudo postulabat τὰ πρῶτ' ἀμουσίας ἔ. Vid. ad Hecub. 777.

XIII. Plutarch. de aud. poët. T. II. p. 36. C. Stob. tit. 5. p. 63. Gesn. p. 35. Grot.

Ἐγὼ δ' οὐδὲν πρεσβύτερον
νομίζω τᾶς σωφροσύνας,
ἐπεὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ ξύνεστι.

Nil antiquius arbitror Fraenatrice modestia, Quae semper comes est bonis. Menandro tribuitur locus in ed. Trincav. et Gesner. Euripidi a Plutarcho, cui etiam ob numeros assignandus erat.

XIV. Athenaeus IV. p. 158. E. Gellius VII, 16. Ἐπεὶ τί δεῖ βροτοῖσι κατὰ τὸν σὸν Εὐριπίδην, γραμματικώτατε, πλὴν δυοῖν μόνον,

Δήμητρος ἀκτῆς πώματός θ' ὑδρηχόου,
ἅπερ πάρεστι καὶ πέφυχ' ἡμᾶς τρέφειν;
ὧν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονή· τρυφῇ γέ τοι
ἄλλων ἐδεστῶν μηχανὰς θηρεύομεν.

Duos priores versus affert etiam Plutarch. de aud. T. II. p. 36. F. de Stoicorum repugn. ib. p. 1043. E. p. 1044. B. qui tertium etiam addit ibid. F. Stob. tit. 5. p. 63. Gesn. p. 35. Grot. tres priores Sextus Emp. adv. Gramm. I.

§. 271. p. 274. Musonius apud Stob. tit. 38. p. 235. Gesn. 40, 9. Gaisf. Eustath. ad Il. λ', p. 868, 33. = 815, 9. Verba τρυφῇ γέ τοι cum v. quinto habet etiam Teles apud Stob. tit. 106. p. 575. Gesn. 108, 82. Gaisf. V. 1. Sext. Emp. τί γὰρ δέοι βροτοῖσι, Eustath. καί τοι τί δεῖ om. βροτοῖσι et in fine μόνων Eust. Stob. μόνοιν marg. Stob. Gesn. Paris. B. a quo non nisi pronuntiatione differt Trincav. μόνην. μόνοιν ed. etiam Grot. V. 2. πόματος retinuit Wyttenb. ap. Plut. ut etiam ante Fabricium apud Sext. Emp. edebatur. V. 3. ἅτινα πάρ. Gell. ἃ δὴ πάρ. Sext. V. 4. Teles apud Stob. et Gell. τρυφῇ δέ τοι. Totum locum in Stobaeo suo exhibuit Grot. sic versum: *Homini quid est necesse praeterquam duo, Cereale germen atque limpharum latex, Quae sunt parata semper et vitae satis? Sed non sat illud sat placet; quippe inciti Luxu ciborum inventa sectamur nova.*

XV. Vid. fr. Aeol. XI.

XVI. Vid. fr. Alcmen. XIV.

XVII. Stob. tit. 9. p. 101. Gesn. p. 59. Grot.

Φεῦ φεῦ τὸ νικᾶν τὰ δίκαι' ὡς καλὸν γέρας,
τὰ μὴ δίκαια δ' ὡς ἁπανταχοῦ κακόν!
καὶ γλῶσσα φλαύρα καὶ φθόνος τοῦ μὴ φθονεῖν
ὅσῳ κάκιον μὴ καλῶς ὠγκωμένοις.

Ius praevalere semper immensum est bonum, Iniuria ut quis superet, immensum malum. Quis cor protervum et pectus invidia aestuans Optet, nisi corruptus inflata indole? In marg. Gesn. est *Ei.* (Philonidae) *al. Euripidis.* Grotius incerto adscripsit. Euripidi tribuitur in Paris. A. apud Gaisf. et Schow. Codd. ut videtur. V. 1. Musgr. pro τὰ δίκαι' dedit τἄνδιχ'. Pro γέρας margo Gesn. Voss. Codd. D. F. apud Schow. μέγα. Pro γλ. φλαύρα marg. Gesn. et C. W. apud Schow. γαύρα. Voss. γλαύρα, utraque scriptura confusa. γαύρα scripsit Grot. γλ. φλαύρα, *lingua maledica,* ut recte vertit Musgr. ἡ φλαῦρα λέγουσα περὶ ἑτέρου, ut loquitur Plat. Soph. loco a Ruhnken. ad Timaei lexicon allato. οἱ μὴ καλῶς ὠγκωμένοι non sunt, ut interpretatur Grot. *corrupti inflata indole* (qui *nisi* suum unde habeat nescio, nisi forte κάκιον pro tribracho habens legendum putavit ὅσῳ κάκιον εἰ μὴ κ. ὠγκ.) sed

qui non honeste, sed malis artibus, ad altum dignitatis vel potentiae gradum evecti sunt.

XVIII. Stob. tit. 12. p. 140. Gesn. p. 79. Grot.

Δύστηνος, ὅστις καὶ τὰ καλὰ ψευδῆ λέγων
οὐ τοῖσδε χρῆται τοῖς καλοῖς ἀληθέσιν.

Miser ille, qui falsa ornare quum didicerit, Non vera potius optat ornate eloqui. V. 1. τὰ delendum cum Erfurdt. not. Mpt. Schow. p. 305. e quatuor Codd. ed. Ἦ που χαλεπόν ἐστι τὸ ψευδῆ λέγειν, secundo v. omisso. V. 2. καλοῖς est a Grotio pro κακοῖς. Porson. adv. p. 276 = 244. corr. ὅστις τὰ καλὰ καὶ ψευδῆ λ. — τοῖς καλοῖς κἀληθέσιν. e quibus priora recepit Boisson. ultima τοῖς καλοῖς ἀλ. servavit.

XIX. Vid. fr. inc. II.

XX. Stob. tit. 13. p. 145. Gesn. p. 81. Grot.

Πότερα θέλεις σοι μαλθακὰ ψευδῆ λέγω,
ἢ σκλῆρ' ἀληθῆ; φράζε· σὴ γὰρ ἡ κρίσις.

Rigidine veri, mollis an mendacii Malis loquelas, ede: nam datur optio.

XXI. Stob. tit. 13. p. 145. Gesn. p. 83. Grot. Plutarch. T. II. p. 63. A.

Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχός, εἰ δὲ βούλεται,
πτωχοῦ κακίων, ὅστις ὢν εὔνους ἐμοὶ
φόβον παρελθὼν τἀπὸ καρδίας ἐρεῖ.

Detur mihi, sit ille mendicus licet, Aut si quid infra est, qui mihi recte volens Quod dictat animus promat amoto metu. Pro ἐμοὶ γὰρ εἴη Stob. ἐμοὶ γένοιτο. illud Valcken. etiam praeferre videtur diatr. p. 221. Ex Inone sumtum locum designat Schow. vid. fr. Inon. p. 205.

XXII. Stob. ibid.

Ἀτὰρ σιωπᾶν τάγε δίκαι' οὐ χρή ποτε.

Quae iusta sunt reticere nequaquam decet.

XXIII. Stob. tit. 20. primus versus:

Οὐδεὶς μετ' ὀργῆς οὐδὲν οὐ βουλεύεται

in MS. Paris. tributur Epicharmo, duo sequentes ad Archelaum fabulam relati sunt supra XXXVI.

XXIV. Vid. fr. Archel. XXIII.

XXV. Vid. fr. inc. III.

XXVI. Vid. fr. inc. IV.

XXVII. (v. 85.) Stob. tit. 22. p. 187. Gesn. p. 111. Grot.

Κρίνει τίς αὑτὸν πώποτ' ἄνθρωπον μέγαν,
ὃν ἐξαλείφει πρόφασις ἡ τυχοῦσ' ὅλον;

Hominumne sese quispiam magnum putet, Occasio quem minima facile everterit? V. 1. recte Valcken. diatr. p. 223. scribi iubet *κρινεῖ τίς αὑτόν* (*αὑτὸν* iam Barn.) tum *ἀνθρώπων*. mihi *ἄνθρωπος* rectius videtur. Quod vero postea *οὐ τυχοῦσ'* scribi vult, non probo. *ἡ τυχοῦσα πρόφασις* est quaelibet, vel minima, occ. *die erste beste Veranlassung.*

XXVIII. Vid. fr. Auges V.

XXIX. Vid. fr. Alcmen. XII.

XXX. Vid. fr. Teleph. XXV.

XXXI. Vid. fr. inc. V.

XXXII. Vid. fr. inc. VI.

XXXIII. Vid. fr. inc. VII.

XXXIV. Vid. fr. Archel. XII.

XXXV. Vid. fr. Antiopae XXIII.

XXXVI. Vid. fr. inc. VIII.

XXXVII. Stob. tit. 38. p. 234. Gesn. 40, 9. Gaisf. in loco Musonii. et Apostol. IV, 8.

Ἅπας μὲν ἀὴρ ἀετῷ περάσιμος,
ἅπασα δὲ χθὼν ἀνδρὶ γενναίῳ πατρίς.

Locum Ovid. Fast. I, 493. *Omne solum forti patria est, ut piscibus aequor, Ut volucri vacuo quidquid in orbe patet*, comparavit iam Barnes.

XXXVIII. Stob. tit. 41. p. 240. Gesn. 43. p. 165.

Δεινὴ πόλις νοσοῦσ' ἀνευρίσκειν κακά.

Status urbis aeger ad mala ingenio valet.

XXXIX. Stob. ibid.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον·
χρὴ γὰρ τύχας μὲν τὰς μάτην πλανωμένας
μηδὲν δύνασθαι, τἀμφανῆ δ' ὑψήλ' ἄγειν.
Ὅστις κατ' ἰσχὺν πρῶτος ὠνομάζετο
ἢ τόξα πάλλων ἢ μάχῃ δορὸς σθένων,
τοῦτον τυραννεῖν τῶν κακιόνων ἐχρῆν.

Nil geritur aequi rebus in mortalium. Oportuit nil esse Fortunae vagae Arbitria, sed conspicua florere omnia, Ut qui vigore roboris primus foret, Seu tendere arcum, seu vibrare hastam manu, Suo imperaret iure deterioribus. Nomen Euripidis huic fr. non adscriptum est in Trincav. quum versus proxime praecedens ad hunc auctorem relatus esset. Totus locus deest in Paris. A. Equidem in duo fragm. eum puto dividendum esse, quum v. 4. nulla copula cum iis, quae praecedunt, cohaereat. V. 1. est etiam Hecub. 788. V. 2. legendum censeo *χρῆν*. sermo est enim de eo, quod non fit, quum fieri debeat, ut Grotius recte scripsit *Oportuit.* V. 5. Wyttenbach. bibl. crit. III, 4. p. 83. nescio quomodo, inquit, *πάλλων*, *vibrans, quatiens*, a re alienum et in *βάλλων* mutandum videtur, ut sit *sagittas emittens;* si quidem *τὰ τόξα* non solum arcum, sed et sagittas significat, teste Eustathio ad Homer. p. 1248. probante H. Stephano Thes. L. Gr. T. III. p. 1588.

XL. Stob. ibid.

Ἀλλ' οὔποτ', αὐτὸς ἀμπλακών, ἄλλον βροτὸν
παραινέσαιμ' ἂν παισὶ προσθεῖναι κράτη,
πρὶν ἂν κατ' ὄσσων τυγχάνῃ μέλας σκότος,
εἰ χρὴ διελθεῖν πρὸς τέκνων νικώμενον.

Quod ipse deliqui, alteri non suaserim, Ut solia regni liberis tradat suis, Oculos priusquam sentiat tenebris premi, Ne sobolis ipse debeat legem pati. V. 1. 2. iunge: *ἄλλον βροτὸν προσθεῖναι*, ut *παραινεῖν* absolute positum accipiatur. V. 3. *τυγχάνῃ* sc. *ὤν*. Vid. Gramm. gr. §. 553. *δ.* not. 1. Sed melius convenit, quod Monk. coni. ad Hippol. 1442. *πρὶν ἂν κατ' ὄσσων κιγχάνῃ μ. σκ.* nam *αὐτόν* facile suppleri potest. Hipp. 1434. *κατ' ὄσσων κιγχάνει μ' ἤδη σκότος*, ubi Flor. A. 10. *τυγχάνει — μέλας σκότος* est a Grotio pro *με καί*

Gesn. in marg. malebat *τινὰ σκότος.* V. 4. pro εἰ Gesn. in marg. coni. ἢ quod recepit Musgrav. vertens *Alioqui sub liberorum dominatu vitam agere oportebit.* quod mihi minus accommodatum videtur. *διελθεῖν νικώμενον* i. e. *διατελεῖν νικ.*

XLI. Stob. tit. 42. p. 276. Gesn. 44. p. 171. Grot.

Ἄρχεσθαι χρεὼν
κακοὺς ὑπ᾽ ἐσθλῶν καὶ κλύειν τῶν κρεισσόνων.

Aequum est malos Melioribus parere et imperium pati. Euripidi tribuit Trincav. Gesn. Grot. Deesse lemma in Paris. monuit Gaisf. At Valcken. in marg. Stob. Grot. *Incerti A MS.*

XLII. Stob. tit. 44. p. 307. Gesn. 46. p. 177. Grot. Apostol. X, 94.

Ἐγὼ γὰρ ὅστις μὴ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
βωμὸν προσίζει, τὸν νόμον χαίρειν ἐῶν
πρὸς τὴν δίκην ἄγοιμ᾽ ἄν, οὐ τρέσας θεούς·
κακὸν γὰρ ἄνδρα χρὴ κακῶς πράσσειν ἀεί.

Hunc qui facinorum conscius, nec legibus Fidens ad aras volvitur supplex Deûm, Trahere ad tribunal nulla relligio mihi; Mala semper aequum ferre, qui fecit male.

XLIII. Stob. tit. 46. p. 325. Gesn. 48. p. 183. Grot.

Ἀλλ᾽ οὐ πρέπει τύραννον, ὡς ἐγὼ φρονῶ,
οὐδ᾽ ἄνδρα χρηστὸν νεῖκος αἵρεσθαι κακοῖς·
τιμὴ γὰρ αὕτη τοῖσιν ἀσθενεστέροις.

Virum potentem non decet, me iudice, Minimeque regem, vilibus contendere: Namque hoc minores gloriae ducunt sibi.

XLIV. Vid. fr. inc. IX.

XLV. Vid, fr. inc. X.

XLVI. Stob. tit. 49. p. 355. Gesn. 51. p. 195. Grot. et Gaisf.

Σὺν τοῖσι δεινοῖς αὔξεται κλέος βροτοῖς.

Adolescit hominum rebus ex duris decus.

XLVII. Menandro tribuitur in Paris. A. et fragmentis Menandri insertum est a Clerico p. 224. et a Meinekio p. 245. nr. 174.

XLVIII. Stob. tit. 65. p. 411. Gesn. 67. p. 275. Grot. et Gaisf.

Οἰκοφθόρον γὰρ ἄνδρα κωλύει γυνὴ
ἐσθλὴ παραζευχθεῖσα, καὶ σώζει δόμους.

Nam fida coniux, ne vir evertat larem, Sociata prohibet, sospitatrix familiae.

XLIX. Stob. tit. 67. p. 422. Gesn. 69. p. 285. Grot. et Gaisf.

Οὐ πάντες οὔτε δυστυχοῦσιν ἐν γάμοις,
οὔτ᾽ εὐτυχοῦσιν· συμφορὰ δ᾽ ὃς ἂν τύχῃ
κακῆς γυναικός, εὐτυχεῖ δ᾽ ἐσθλῆς τυχών.

Nec vita coniugalis infausta omnibus, Nec fausta rursus: nam mala uxor maxima est Miseria; felix ille, qui reperit bonam.

L. Stob. ib. p. 423. Gesn. p. 287. Grot.

Μακάριος, ὅστις εὐτυχεῖ γάμον λαβὼν
ἐσθλῆς γυναικός, εὐτυχεῖ δ᾽ ὁ μὴ λαβών.

Felix profecto, cui bona uxor contigit; Felix et ille, vita cui coelebs placet. Lobeck. ad Phryn. p. 277. corrigit: ὅστις ἂν τύχῃ et δυστυχεῖ δ᾽ ὁ μὴ λαβών.

LI. Stob. tit. 49. p. 355. Gesn. 51. p. 197. Grot. et Gaisf.

Νεανίας γὰρ ὅστις ὢν Ἄρη στυγεῖ,
κόμη μόνον καὶ σάρκες, ἔργα δ᾽ οὐδαμοῦ.
Ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον, ὡς ἡδὺς βίος,
ὅ τ᾽ ὄλβος ἔξωθέν τίς ἐστι πραγμάτων.
ἀλλ᾽ οὐκ ἔνεστι στέφανος, οὐδ᾽ εὐανδρία,

εἰ μή τι καὶ τολμῶσι κινδύνου μέτα.
οἱ γὰρ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐανδρίαν,
ἡ δ᾽ εὐλάβεια σκότον ἔχει καθ᾽ Ἑλλάδα,
τὸ διαβιῶναι μόνον ἀεὶ θηρωμένη.

Florens iuventa proelium quisquis fugit, Sine re coma est caroque, praeterea nihil. Iucunda quam sit vita mensarum vides, Circumstrepentis quale fortunae iubar; Sed abest superbae clara laus adoreae, Nisi periclum provocans adsit vigor. Duri labores Martium pariunt decus; Graium per orbem foeda res ignavia est, Nil expetiscens praeter unum vivere. V. 1. στυγῆ i. e. στυγῇ Voss. Trincav. quod fortasse verum. Vid. Gramm. §. 527. not. 2. p. 1025. V. 3. citat etiam Athen. VII. p. 641. C. Ab eo vero novum fragm. incipere mihi videtur, cognati quidem argumenti, at cum iis, quae praecedunt, nullo vinculo connexum. De figura dicendi pro ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον βίον, ὡς ἡδύς ἐστι, vel ὁρᾷς, ὡς ἡδύς ἐστιν ὁ εὐτράπεζος βίος vid. Porson. ad Eurip. Hec. 1038. et cf. Phaeth. fr. II, 18. V. 4. Valcken. diatr. p. 227. legi volebat ὅ τ᾽ ὄλβος ἔξωθ᾽ εἴ τις ἐστι πραγμάτων, infeliciter: nam ἔξωθε, ἔσωθε nusquam apud Tragicos leguntur; Heath. sensu carere versum existimans, legendum coni. ὅ τ᾽ ὄλβος ὡς ἔξω μέν ἐστι πραγμάτων, *opesque quantum molestia* (e) *omni* (s) *expertes*, quasi ἔξω εἶναι πραγμάτων sic usurpetur. Sensu quidem non caret versus: ὡς facile e superiore versu repeti potest, ὥς τε ὁ ὄλβος πραγμάτων τις ἔξωθέν ἐστι *et quam opulentia rerum extrinsecus adsit.* ὁ ὄλβος *tantopere celebrata et expetita opulentia.* Haec non universa adest, sed quodammodo: hinc τὶς. Sed legi etiam potest ὥς τ᾽ ὄγκος ἔξωθέν τίς ἐστι πρ. Boisson. coni. ᾧ τ᾽ ὄλβος. — V. 5. legendum videtur οὐδ᾽ εὐδοξία cum Iacobs. ad Anal. Br. VIII. p. 331. — V. 8. καθ᾽ Ἑλλάδα ut coni. Gesner. in marg. habent Paris. A. Voss. Arsen. pro ἀν᾽ Ἑλλ.

LII. Stob. tit. 69. p. 429. Gesn. 71. p. 293. Grot. et Gaisf.

A. Ἐγὼ παρέξω λέκτρα σοι καλῶς ἔχειν.

B. Δίκαιόν ἐστιν, οἷσι συγγηράσομαι.

Sic Valcken. locum emendavit diatr. p. 228. qui ita scribebatur: ἐγὼ γὰρ ἔξω λέκτρα αὐτοῖς καλῶς ἔχειν, δίκαιόν ἐστιν, οἷσι συγγ. Grot. ἐγὼ γὰρ ἅ ἔχω (ἅχω) λέκτρα, τάδε καλῶς ἔχειν, δίκ. ἐστ. et vertit: *Nam quod iugale contigit foedus mihi, Hoc me tenere fas ad aetatem ultimam.*

LIII. Stob. tit. 71. p. 431. Gesn. 73. p. 307. Grot. et Gaisf.

Δεινὴ μὲν ἀλκὴ κυμάτων θαλασσίων,
δειναὶ δὲ ποταμοῦ καὶ πυρὸς θερμαὶ πνοαί,
δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ᾽ ἄλλα μυρία·
ἀλλ᾽ οὐδὲν οὕτω δεινὸν, ὡς γυνὴ, κακόν,
οὐδ᾽ ἂν γένοιτο γράμμα τοιοῦτ᾽ ἐν γραφῇ,
οὐδ᾽ ἂν λόγος δείξειεν. εἰ δέ του θεῶν
τόδ᾽ ἐστι πλάσμα, δημιουργὸς ὢν κακῶν
μέγιστος ἴστω καὶ βροτοῖσι δυσμενής.

Vis saeva fluctuum, ira quos ponti ciet; Saeva est et ignis anima et amnis vortices; Res saeva egestas; saeva sunt mille altera. Tamen muliere saevius nullum est malum. Non ullus istam pingat aerumnam color, Non ulla signent verba. Quod si quis deus Hanc reperit, idem quisquis est summi mali Se sciat opificem hominibus infestissimum. V. 1, 2. Planudes vit. Aesopi p. 12. (28.) citat Πολλαὶ μὲν ὀργαὶ κυμάτων θαλαττίων, πολλαὶ δὲ ποταμῶν καὶ πυρὸς θερμοῦ πνοαί. unde δειναὶ ὀργαί et ποταμῶν recepit Musgrav. θερμοῦ, quod Gesn. in marg. habet tanquam var. lect. est etiam in Paris. A. V. 6. λέξειεν pro δείξειεν Gesn. marg. Par. B. Voss. Arsen. sed vid. Porson. ad Eurip. Phoen. 539.

LIV. Vid. fr. Meleagr. XXIII.

LV. Stob. tit. 71. p. 439. Gesn. 74. p. 321. Grot. et Gaisf.

Μοχθοῦμεν ἄλλως θῆλυ φρουροῦντες γένος·
ἥτις γὰρ αὐτὴ μὴ πέφυκεν ἔνδικος,
τί δεῖ φυλάσσειν κἀξαμαρτάνειν πλέον;

Vana atque inanis foeminae custodia est. Servare namque velle, servandae sibi Quae non sit ipsa, de-

cipi est operosius. V. 2. legebatur ἔνοδος. Gesn. in marg: *malim* ἔνδικος et sic Paris. B. ἔνδον Paris. A. unde Gaisf. suspicatur legendum πέφυκ᾽ ἔνδον μένειν. Hoc recepit Boisson.

LVI. Stob. ibid.

Γυναικὶ δ᾽ ὄλβος, ἢν πόσιν στέργοντ᾽ ἔχῃ.

Magnae mulieri sunt opes coniux amans.

LVII. Vid. fr. inc. XI.

LVIII. Stob. tit. 77. p. 455. Gesn. 79. p. 339. Grot. et Gaisf.

Ἀλλ᾽ ἴστ᾽, ἐμοὶ μὲν οὗτος οὐκ ἔσται νόμος,
τὸ μὴ οὔ σε, μῆτερ, προσφιλῆ νέμειν ἀεὶ
καὶ τοῦ δικαίου καὶ τόκων τῶν σῶν χάριν.
στέργω δὲ τὸν φύσαντα τῶν πάντων βροτῶν
μάλισθ᾽· ὁρίζω τοῦτο, καὶ σὺ μὴ φθόνει·
κείνου γὰρ ἐξέβλαστον, οὐδ᾽ ἂν εἷς ἀνὴρ
γυναικὸς αὐδήσειεν, ἀλλὰ τοῦ πατρός.

Lex, crede, quaeso, mater, intercedere Nunquam ulla poterit, quominus studeam tibi. Id quippe ius exposcit et partus tui. Verum ante cuncta si meum crevi patrem Amare, non est id quod irate feras. Me sevit ille, et quidquid usquam est gentium Nomen patris decusque, non matris, ferunt. V. ult. egregie Coray ad Nicol. Damasc. p. 375. correxit αὐχήσειεν.

LIX. Stob. tit. 79. p. 468. Gesn. 81. p. 343. Grot. et Gaisf.

Καὶ τῶν παλαιῶν πόλλ᾽ ἔπη καλῶς ἔχει·
λόγος γὰρ ἐσθλὸς φάρμακον φόβου βροτοῖς.

Permulta veterum dicta vim veri exprimunt: Alloquia hominibus blanda medicamen metus. Grotius Latina, non item graeca, in duos versus distinxit, quorum priorem Euripidi, alterum incerto auctori tribuit.

LX. Vid. fr. inc. XII.

LXI. Stob. tit. 86. p. 497. Gesn. 88. p. 359. Grot. et Gaisf.

Εἰ τοῖς ἐν οἴκῳ χρήμασιν λελείμμεθα,
ἡ δ᾽ εὐγένεια καὶ τὸ γενναῖον μένει.

Avita quamvis nos reliquerunt bona, At celsus animus et decus gentis manent. Hinc sumsit auctor libelli inter Plutarcheos ὑπὲρ εὐγενείας p. 243. ed. Wolf. T. V. p. 964. Wyttenb.

LXII. Vid. fr. Hippol. p. 190.

LXIII. Stob. tit. 88. p. 500. Gesn. 90. p. 363. Grot. et Gaisf.

Οὐ γάρ τις οὕτω παῖδας εὖ παιδεύσεται,
ὥστ᾽ ἐκ πονηρῶν μὴ οὐ κακοὺς πεφυκέναι.

Nunquam id valebit educandi industria, Ut qui malis est genitus, evadat bonus. Barnes. ad fr. Alcmaeonis retulit, ut et Boissonad. qui error inde ortus videtur, quod locus apud Stob. proxime praecedens ex Alcmaeone desumtus est. Vid. Alcm. fr. VII.

LXIV. Plutarch. de aud. p. T. II. p. 20. D. Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf.

A. *Χρυσοῦ σὲ πλήθει, τούσδε δ᾽ οὐ χαίρειν χρεών;*
B. *Σκαιὸν τὸ πλουτεῖν κἄλλο μηδὲν εἰδέναι.*

A. *Non haec, sed auri trahere vis te debuit.* B. *Turpe esse ditem, scire praeterea nihil.* Utrumque versum suppeditavit Plutarch. posteriorem cum lemmate Εὐριπίδου Stobaeus. Ex eodem fonte, quo in praecedenti fr. fluxit error Barnesii, ad Dictyem hos versus referentis. Priori notam interrogationis addidit Valck. diatr. p. 228. qui et τούσδε scripsit pro τοῖσδε.

LXV. Stob. tit. 97. p. 598. Gesn. 99. p. 415. Grot. et Gaisf.

Ὅστις δὲ λύπας φησὶ πημαίνειν βροτούς,
δεῖν δ᾽ ἀγχονῶν τε καὶ πετρῶν ῥίπτειν ἄπο,
οὐκ ἐν σοφοῖσιν ἐστὶν, εὐχέσθω δ᾽ ὅμως
ἄπειρος εἶναι τῆς νόσου ταύτης ἀεί.

cipi est operosius. V. 2. legebatur ἔνοδος. Gesn. in marg: *malim* ἔνδικος et sic Paris. B. ἔνδον Paris. A. unde Gaisf. suspicatur legendum πέφυκ' ἔνδον μένειν. Hoc recepit Boisson.

LVI. Stob. ibid.

Γυναικὶ δ' ὄλβος, ἢν πόσιν στέργοντ' ἔχῃ.

Magnae mulieri sunt opes coniux amans.

LVII. Vid. fr. inc. XI.

LVIII. Stob. tit. 77. p. 455. Gesn. 79. p. 339. Grot. et Gaisf.

Ἀλλ' ἴστ', ἐμοὶ μὲν οὗτος οὐκ ἔσται νόμος,
τὸ μὴ οὔ σε, μῆτερ, προσφιλῆ νέμειν ἀεὶ
καὶ τοῦ δικαίου καὶ τόκων τῶν σῶν χάριν.
στέργω δὲ τὸν φύσαντα τῶν πάντων βροτῶν
μάλισθ'· ὁρίζω τοῦτο, καὶ σὺ μὴ φθόνει·
κείνου γὰρ ἐξέβλαστον, οὐδ' ἂν εἷς ἀνὴρ
γυναικὸς αὐδήσειεν, ἀλλὰ τοῦ πατρός.

Lex, crede, quaeso, mater, intercedere Nunquam ulla poterit, quominus studeam tibi. Id quippe ius exposcit et partus tui. Verum ante cuncta si meum crevi patrem Amare, non est id quod irate feras. Me sevit ille, et quidquid usquam est gentium Nomen patris decusque, non matris, ferunt. V. ult. egregie Coray ad Nicol. Damasc. p. 375. correxit αὐχήσειεν.

LIX. Stob. tit. 79. p. 468. Gesn. 81. p. 343. Grot. et Gaisf.

Καὶ τῶν παλαιῶν πόλλ' ἔπη καλῶς ἔχει·
λόγος γὰρ ἐσθλὸς φάρμακον φόβου βροτοῖς.

Permulta veterum dicta vim veri exprimunt: Alloquia hominibus blanda medicamen metus. Grotius Latina, non item graeca, in duos versus distinxit, quorum priorem Euripidi, alterum incerto auctori tribuit.

LX. Vid. fr. inc. XII.

LXI. Stob. tit. 86. p. 497. Gesn. 88. p. 359. Grot. et Gaisf.

Εἰ τοῖς ἐν οἴκῳ χρήμασιν λελείμμεθα,
ἡ δ' εὐγένεια καὶ τὸ γενναῖον μένει.

Avita quamvis nos reliquerunt bona, At celsus animus et decus gentis manent. Hinc sumsit auctor libelli inter Plutarcheos ὑπὲρ εὐγενείας p. 243. ed. Wolf. T. V. p. 964. Wyttenb.

LXII. Vid. fr. Hippol. p. 190.

LXIII. Stob. tit. 88. p. 500. Gesn. 90. p. 363. Grot. et Gaisf.

Οὐ γάρ τις οὕτω παῖδας εὖ παιδεύσεται,
ὥστ' ἐκ πονηρῶν μὴ οὐ κακοὺς πεφυκέναι.

Nunquam id valebit educandi industria, Ut qui malis est genitus, evadat bonus. Barnes. ad fr. Alcmaeonis retulit, ut et Boissonad. qui error inde ortus videtur, quod locus apud Stob. proxime praecedens ex Alcmaeone desumtus est. Vid. Alcm. fr. VII.

LXIV. Plutarch. de aud. p. T. II. p. 20. D. Stob. tit. 91. p. 507. Gesn. 93. p. 377. Grot. et Gaisf.

A. *Χρυσοῦ σὲ πλήθει, τούσδε δ' οὐ χαίρειν χρεών;*

B. *Σκαιὸν τὸ πλουτεῖν κἄλλο μηδὲν εἰδέναι.*

A. *Non haec, sed auri trahere vis te debuit.* B. *Turpe esse ditem, scire praeterea nihil.* Utrumque versum suppeditavit Plutarch. posteriorem cum lemmate Εὐριπίδου Stobaeus. Ex eodem fonte, quo in praecedenti fr. fluxit error Barnesii, ad Dictyem hos versus referentis. Priori notam interrogationis addidit Valck. diatr. p. 228. qui et τούσδε scripsit pro τοῖσδε.

LXV. Stob. tit. 97. p. 598. Gesn. 99. p. 415. Grot. et Gaisf.

Ὅστις δὲ λύπας φησὶ πημαίνειν βροτούς,
δεῖν δ' ἀγχονῶν τε καὶ πετρῶν ῥίπτειν ἄπο,
οὐκ ἐν σοφοῖσιν ἐστὶν, εὐχέσθω δ' ὅμως
ἄπειρος εἶναι τῆς νόσου ταύτης ἀεί.

Quicunque luctum tam gravem pestem autumat, Ut debeat de montis (ex emend. δεῖν δ' αὐτὸν ὀρέων) *aut saxi iugo Se iacere quisquam, non sapit; merito tamen Tanto vacare semper exoptes malo.* V. 2. legebatur δεῖν δ' ἂν χρόνων τε. Grot. δεῖν δ' αὐτὸν ὀρέων. Pierson. Verisim. p. 140. assecutus est quod post Musgrav. recepi, quam suam etiam emendationem esse significat Valcken. ad Phoen. 335. p. 119. Coniunctae autem sunt duae locutiones δεῖν αὐτῷ ἀγχονῶν et δεῖν αὐτὸν ῥίπτ. ἀπὸ π.

LXVI. Stob. ibid.

Λῦπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσιν νόσους.

Tristitia morbos parturit mortalibus.

LXVII. Stob. tit. 100. p. 551. Gesn. 102. p. 423. Grot.

Μέλλων τ' ἰατρὸς, τῇ νόσῳ διδοὺς χρόνον
ἰάσατ' ἤδη μᾶλλον, ἢ τεμὼν χρόα.

Periculoso qui malo ducit diem Melius iuvabit saepe quam qui artus secat. Legebatur μέλλοντ' ἰατρὸς etc. Valck. diatr. p. 230. corr. μέλλων γ' ἰατρός. Musgrav. recte μέλλων τ' ἰ. nam interciderunt, quibus haec iuncta erant. Quomodo vero idem Valcken. dicere potuerit, posse etiam μέλλοντ' defendi, equidem non intelligo.

LXVIII. Stob. tit. 103. p. 560. Gesn. 105. p. 433. Grot. et Gaisf.

Οὐ χρή ποτ' ὀρθαῖς ἐν τύχαις βεβηκότα
ἕξειν τὸν αὐτὸν δαίμον' εἰσαεὶ δοκεῖν.
ὁ γὰρ θεός πως, εἰ θεόν σφε χρὴ καλεῖν,
κάμνει ξυνὼν τὰ πολλὰ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.
θνητῶν δὲ θνητὸς ὄλβος· οἱ δ' ὑπέρφρονες
καὶ τῷ παρόντι τοὐπιὸν πιστούμενοι
ἔλεγχον ἔλαβον τὴν τύχην ἐν τῷ παθεῖν.

Non debet usus prosperis successibus Spondere sortem semper addictam sibi. Dea illa, dici si tamen fas est deam, Fastidiosa est, nec fovet quemquam diu. Mortalium res fluxa; qui spe turgidi Futura metiuntur e praesentibus, Documenta veri cladibus capient suis.

LXIX. Stob. ibid. p. 562. Gesn. p. 439. Grot.

Βέβαια δ' οὐδεὶς θνητὸς εὐτυχεῖ γεγώς.

Firma et perennis nemini est felicitas.

LXX. Stob. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 451. Grot. et Gaisf.

Θνητὸς γὰρ ὢν καὶ θνητὰ πείσεσθαι δόκει.
θεοῦ βίον ζῆν ἀξιοῖς ἄνθρωπος ὤν;

Mortalis id fer omne quod mortalium est. Homo ne poscas coelitum vitam tibi. Grotius hos versus ad Antigonam retulit.

LXXI. Stob. ibid.

Πέπονθας, οἷα χἄτεροι πολλοὶ βροτῶν·
τὰς γὰρ παρούσας οὐχὶ σώζοντες τύχας
ὤλοντ' ἐρῶντες μειζόνων ἀβουλίᾳ.

Evenit illud, quod solet multis, tibi: Qui plus cupiscunt, parta non custodiunt, Sua hos aviditas saepe in exitium trahit. Barnesius ad Melanippam retulit, quia hi versus subiecti sunt loco e Melan. sumto.

LXXII. Vid. fr. inc. XIII.

LXXIII. Vid. fr. Aegei XI.

LXXIV. Vid. fr. Andromed. XIII.

LXXV. Stob. tit. 112. p. 583. Gesn. 114. p. 469. Grot. 113. Gaisf.

Οὐκ ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον βροτοῖς,
ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ φίλου παραίνεσις.
Ὅστις δὲ ταύτῃ τῇ νόσῳ ξυνὼν ἀνὴρ
μέθῃ ταράσσει καὶ γαληνίζει φρένα,
πάραυτα δ' ἡσθεὶς ὕστερον στένει διπλᾶ.

Medicina nulla luctibus saevis datur Praeter boni et faventis alloquium viri. At quisquis illo solus aegro-

Quicunque luctum tam gravem pestem autumat, Ut debeat de montis (ex emend. δεῖν δ᾽ αὐτὸν ὀρέων) *aut saxi iugo Se iacere quisquam, non sapit; merito tamen Tanto vacare semper exoptes malo.* V. 2. legebatur δεῖν δ᾽ ἂν χρόνων τε. Grot. δεῖν δ᾽ αὐτὸν ὀρέων. Pierson. Verisim. p. 140. assecutus est quod post Musgrav. recepi, quam suam etiam emendationem esse significat Valcken. ad Phoen. 335. p. 119. Coniunctae autem sunt duae locutiones δεῖν αὐτῷ ἀγχονῶν et δεῖν αὐτὸν ῥίπτ. ἀπὸ π.

LXVI. Stob. ibid.

Λῦπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσιν νόσους.

Tristitia morbos parturit mortalibus.

LXVII. Stob. tit. 100. p. 551. Gesn. 102. p. 423. Grot.

Μέλλων τ᾽ ἰατρὸς, τῇ νόσῳ διδοὺς χρόνον
ἰάσατ᾽ ἤδη μᾶλλον, ἢ τεμὼν χρόα.

Periculoso qui malo ducit diem Melius iuvabit saepe quam qui artus secat. Legebatur μέλλοντ᾽ ἰατρὸς etc. Valck. diatr. p. 230. corr. μέλλων γ᾽ ἰατρός. Musgrav. recte μέλλων τ᾽ ἰ. nam interciderunt, quibus haec iuncta erant. Quomodo vero idem Valcken. dicere potuerit, posse etiam μέλλοντ᾽ defendi, equidem non intelligo.

LXVIII. Stob. tit. 103. p. 560. Gesn. 105. p. 433. Grot. et Gaisf.

Οὐ χρή ποτ᾽ ὀρθαῖς ἐν τύχαις βεβηκότα
ἕξειν τὸν αὐτὸν δαίμον᾽ εἰσαεὶ δοκεῖν.
ὁ γὰρ θεός πως, εἰ θεόν σφε χρὴ καλεῖν,
κάμνει ξυνὼν τὰ πολλὰ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.
θνητῶν δὲ θνητὸς ὄλβος· οἱ δ᾽ ὑπέρφρονες
καὶ τῷ παρόντι τοὐπιὸν πιστούμενοι
ἔλεγχον ἔλαβον τὴν τύχην ἐν τῷ παθεῖν.

Non debet usus prosperis successibus Spondere sortem semper addictam sibi. Dea illa, dici si tamen fas

est deam, Fastidiosa est, nec fovet quemquam diu. Mortalium res fluxa; qui spe turgidi Futura metiuntur e praesentibus, Documenta veri cladibus capient suis.

LXIX. Stob. ibid. p. 562. Gesn. p. 439. Grot.

Βέβαια δ᾽ οὐδεὶς θνητὸς εὐτυχεῖ γεγώς.

Firma et perennis nemini est felicitas.

LXX. Stob. tit. 106. p. 568. Gesn. 108. p. 451. Grot. et Gaisf.

Θνητὸς γὰρ ὢν καὶ θνητὰ πείσεσθαι δόκει.
θεοῦ βίον ζῆν ἀξιοῖς ἄνθρωπος ὤν;

Mortalis id fer omne quod mortalium est. Homo ne poscas coelitum vitam tibi. Grotius hos versus ad Antigonam retulit.

LXXI. Stob. ibid.

Πέπονθας, οἷα χἄτεροι πολλοὶ βροτῶν·
τὰς γὰρ παρούσας οὐχὶ σώζοντες τύχας
ὤλοντ᾽ ἐρῶντες μειζόνων ἀβουλίᾳ.

Evenit illud, quod solet multis, tibi: Qui plus cupiscunt, parta non custodiunt, Sua hos aviditas saepe in exitium trahit. Barnesius ad Melanippam retulit, quia hi versus subiecti sunt loco e Melan. sumto.

LXXII. Vid. fr. inc. XIII.

LXXIII. Vid. fr. Aegei XI.

LXXIV. Vid. fr. Andromed. XIII.

LXXV. Stob. tit. 112. p. 583. Gesn. 114. p. 469. Grot. 113. Gaisf.

Οὐκ ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον βροτοῖς,
ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ φίλου παραίνεσις.
Ὅστις δὲ ταύτῃ τῇ νόσῳ ξυνὼν ἀνὴρ
μέθῃ ταράσσει καὶ γαληνίζει φρένα,
πάραυτα δ᾽ ἡσθεὶς ὕστερον στένει διπλᾶ.

Medicina nulla luctibus saevis datur Praeter boni et faventis alloquium viri. At quisquis illo solus aegro-

tans malo Cor ipse concit atque demulcet suum, Si nunc levatur onere, cras duplum gemit. V. 4. edd. et codd. μεθ' ἧς, pro quo Gesn. in marg. legendum coni. μόνος. hoc recepit et vertit Grotius. Valcken. diatr. p. 178 sq. μέθη ταρ. Wakefield delect. trag. T. II. p. 275. μέθη μαλάσσει, quod verum videtur. Tum v. 5. παραυτίχ' ἥσθεὶς Gesn. et Valck. πάραυτα enim apud seriores demum scriptores legi. Hoc quidem negat Schaef. appar. Demosth. T. IV. p. 121. At hic δέ in apodosi locum non habet. Wakef. l. c. γ' pro δ'. Hinc expressus est locus Menandri apud Meinek. fragm. incert. fab. XXIII. p. 205. Λύπης ἰατρός ἐστιν ἀνθρώποις λόγος, et sententia ad iram traducta ibid. LXXXIV. p. 224.

LXXVI. Vid. fragm. inc. XV.

LXXVII. Vid. fr. Polyid. XIII.

LXXVIII. Stob. tit. 115. p. 590. Gesn. 117. p. 479. Grot. 116. Gaisf.

Ὦ γῆρας, οἵαν ἐλπίδ' ἡδονῆς ἔχεις;
καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βούλετ' ἀνθρώπων μολεῖν·
λαβὼν δὲ πεῖραν μεταμέλειαν λαμβάνει·
ὡς οὐδέν ἐστι χεῖρον ἐν θνητῷ γένει.

Quanta, senectus, spe boni homines allicis? Ad te venire nemo non avide cupit, Sed vota damnat sua, perictum qui facit. Quam nil deterius exstat aetate gravi. V. 2. Erfurdt ad Soph. Ai. p. 516. ed. mai. legi iubet εἰς σ' ἐβούλετ' ἀνθρ. μ. Elmslei. ad Eurip. Med. 548. εἰς σ' ἕτοιμος ἀ. μ. Imperfectum mihi quidem non videtur aptum esse. Elisio diphthongi fortasse causa fuit, cur Gaisf. hoc fragm. scriptori alicui novae comoediae tribuendum censeret. Barnes. locum ad Oenomaum retulit, quippe subiectum a Stob. loco Oenomai.

LXXIX. est versus Alcestidis 313.

LXXX. Vid. fr. inc. trag. CXLVIII.

LXXXI. Vid. Phoenic. fr. IX.

LXXXII. Apollodoro in Adelphis tribuit Paris. A.

LXXXIII. versus sunt Eurip. Hecub. 374 sq.

LXXXIV. Stob. tit. 125. p. 620. Gesn. 127. p. 515. Grot. 126. Gaisf.

Τύμβῳ γὰρ οὐδεὶς πιστὸς ἀνθρώπων φίλος.

Praestat sepulchris nemo amicitiae fidem.

LXXXV. Stob. ibid. p. 621. Gesn. p. 517. Grot.

Ὡς σκαιὸς ἅνὴρ καὶ ξένοισιν ἄξενος
καὶ μνημονεύων οὐδὲν ὧν ἐχρῆν φίλον.

Quam durus hic est moribusque inhospitis, Queisque usus ante est nunc amicorum immemor. Scribebatur ἀνήρ.

LXXXVI. Stob. ibid.

Σπάνιον δ' ἄρ' ἦν θανοῦσιν ἀσφαλεῖς φίλοι,
κἂν ὁμόθεν ὦσι· τὸ γὰρ ἔχειν πλεόν κρατεῖ
τῆς εὐσεβείας· ἡ δ' ἐν ὀφθαλμοῖς χάρις
ἀπόλωλ' ὅταν τις ἐκ δόμων ἔλθῃ * *

σπάνιον est ex emend. Gesn. in marg. pro δάνειον. Grot. Barn. Musgr. etiam δ' omiserunt. V. 2. κἂν ὁμόθεν ὦσι, *tametsi sint* vel *iisdem parentibus* vel *eodem genere prognati:* nam *fratrum quoque gratia rara est.* Sic recte Valcken. diatr. p. 237. quum Grotius edidisset κἂν μὴ θάνωσι. V. ult. Scalig. supplevit θανών, quod probant Grot. Heath. Valcken. νέκυς Musgrav. κάτω Boissonad. Grotius sic vertit: *Rara in sepultos, rara et in superstites Fides amica: namque plus pollent opes Pietate, et illa quondam in oculis gratia Simul interit quum funus effertur domo.*

LXXXVII. A. Melissa I, 72. Maxim. T. II. p. 615. Combef. (C. 140. p. 791. ed. Stob. Wechel. 1581.)

Οὐκ ἔστιν εὑρεῖν βίον ἄλυπον [ἐν] οὐδενί.

ἐν delendum monuit Porson. adv. p. 276 = 244.

LXXXVIII. Anton. Mel. II, 71. Maxim. T. II. p. 634.

Θράσει μὲν οὐδεὶς οὐδέπω, πόνῳ δὲ καὶ
γενναιότητι κἀπιεικείᾳ * * *
ἀρετὴν ἐπεκτήσατο.

Heath. versus sic supplebat; - - *κὐπιεικείᾳ 'ρετὴν 'Εκτήσατ'*. quam coniecturam recepit Boissonad. Musgr. *κἀπιεικείᾳ τρόπων Ἀρ. ἐπεκτήσαντο μυρίοι βροτῶν.*

LXXXIX. Plat. epist. I. p. 309. D. *καί μοι τὸ τοῦ Εὐριπίδου κατὰ καιρόν ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι σοι πραγμάτων ἄλλων ποτὲ ξυμπεσόντων*

Εὔξῃ τοιοῦτον ἄνδρα σοι παρεστάναι.

Grotius Exc. p. 433. *Καὶ ξυμπεσόντων πραγμάτων ἄλλων ποτὲ Εὔξῃ.* Sic et Musgrav. sed omisso *καί*. *Novique casus subito quum tibi se ingerent, Talem virum tibi adesse magno emtum voles.*

XC. Aristot. Ethic. Nicom. V. 9. *Ἀπορήσειε δ' ἄν τις, εἰ ἱκανῶς διώρισται περὶ τοῦ ἀδικεῖσθαι καὶ τοῦ ἀδικεῖν· πρῶτον μὲν εἰ ἔστιν ὥσπερ Εὐριπίδης εἴρηκε, λέγων ἀτόπως·*

Μητέρα κατέκτα τὴν ἐμήν· βραχὺς λόγος·
ἑκὼν ἑκοῦσαν, ἢ θέλουσαν οὐχ ἑκών.

Matrem interemi, nempe, brevis oratio; Volens volentem vel volentem non volens. Grot. Exc. p. 378. qui Graeca sic dedit: *Πῶς μητέρ' ἔκτα τὴν ἐ. βραχὺς ὁ λόγος* - - Idem dubitat an v. 2. non (sic) legendum sit *ἢ οὐ θέλουσαν*, nota coalitione vocalium. Michael. Ephesium et Scholiastam Paris. hos versus e Bellerophonte esse, didici e Zellii comment. p. 191. Eodem retulit Grotius et Barnes. Equidem non video, quomodo in Belleroph. locum habere potuerint. Iidem afferuntur ab Aristot. Ethic. Eudem. IV, 7. Boisson. dedit *κατέκταν*.

XCI. Aristot. Polit. V, 7, 22. ed. Schneid. *Ζῇ ἐν ταῖς τοιαύταις δημοκρατίαις ἕκαστος ὡς βούλεται, καὶ εἰς ὃ χρῄζων, ὥς φησιν Εὐριπίδης.* Göttling. ad loc. scribendum videbatur *εἰς „τὸ χρῇζον“* ut Iph. Aul. 1017. (1006.) *εἰ γὰρ τὸ χρῇζον ἐπίθετο* - - Sed hic ipse locus dubius est. vid. not. Inepte Musgr. edidit *'Εὖς ὁ χρῄζων*, *Bonus est cui bono esse libet.*

XCII. Plutarch. de am. frat. T. II. p. 480. D.

Χαλεποὶ πόλεμοι γὰρ ἀδελφῶν,

ὡς Εὐριπίδης εἴρηκεν. Idem paroemiacus legitur sed sine nomine auctoris apud Aristot. Polit. VII, 6. s. ed. Duvall. p. 195, 8. Ordinem post Grot. Exc. p. 467. Gataker Adv. p. 513. et Valcken. ad Phoen. 377. restituit Goettl. pro *χαλ. γὰρ πόλεμοι ἀδ.* Barnes. inter fragm. Philoct. v. 9. eum retulit.

XCIII. Aristoth. Ethic. Eudem. VIII, 11.

Λόγον δίκαιον μισθὸν ἂν λόγου φέροις,
ἔργων δ' ἐκεῖνος ἔργ' ἃ [καὶ] παρέσχετο.

Sic Musgrav. pro *λόγου εἰσφέρῃς* et *ἐκείνοις*.

XCIV. Strab. VIII. p. 379 = 582. *Τοῦ δ' οὖν Εὐριπίδου φήσαντος οὕτως·*

Ἥκω περίκλυστον προλιποῦσ'
ἄκρον Κόρινθον
ἱερὸν ὄχθον πόλιν Ἀφροδίτας,

τὸ περίκλυστον ἤτοι κατὰ βάθους λεκτέον, ἐπεὶ καὶ φρεάτα καὶ ὑπόνομοι λιβάδες διήκουσι δι' αὐτῆς, ἢ τὸ παλαιὸν ὑποληπτέον τὴν Πειρήνην ἐπιπολάζειν καὶ κατάῤῥυτον ποιεῖν τὸ ὄρος. Eumdem haud dubie locum respexit Plutarch. Amat. T. II. p. 767. F. *ἐπεὶ δὲ Ἔρως ἔθιγεν αὐτῆς Ἱππολόχου τοῦ Θεσσαλοῦ*

ὕδατι χλωρῷ κατακλυζόμενον προλιποῦσ'
Ἀκροκόρινθον

καὶ ἀποδράσασα ᾤχετο κοσμίως - - Hinc Musgrav. hos versus concinnavit:

Ἥκω δ' ὕδατι χλωρῷ περίκλυ-
ζόμενον προλιποῦσ' Ἀκροκόρινθον ἱ-
ερὸν ὄχθον, πόλιν Ἀφροδίτας

duos scilicet anapaesticos cum paroemiaco. Barn. inter fragm. Bellerophont. retulit.

XCV. Vid. Scyr. fr. I.

XCVI. Cic. ad Att. VIII, 8. Clem. Alex. Strom. VI. p. 670. B. Suid. v. *παλαμᾶσθαι.*

Πρὸς ταῦθ' ὅ τι χρὴ καὶ παλαμάσθω,
καὶ πᾶν ἐπ' ἐμὸν τεκταινέσθω·

τὸ γὰρ εὖ μετ᾽ ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον
σύμμαχον ἔσται,
κοὐ μή ποθ᾽ ἁλῶ κακὰ πράσσων.

Totum locum citat Suid. v. παλαμᾶσθαι et Clem. Alex. sed sine nomine auctoris. Nec Cicero, qui haec usque ad vv. τὸ γὰρ εὖ μετ᾽ ἐμοῦ affert, nominat auctorem, quem Euripidem esse ex uno Suida v. ἁλωτόν colligitur, καὶ Εὐριπίδης· οὐ μή ποθ᾽ ἁλῶ κακὰ πράσσων. Eum paulum mutatum in Acharnenses fabulam transsumsit Aristoph. 659 sq. Πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλ. et in fine κοὐ μή ποθ᾽ ἁλῶ περὶ τὴν πόλιν ὢν - - V. 1. 2. Cic. παλαμάσθων et τεκταινέσθων ad propositum suum accommodate. V. 2. om. Clem. In eo Cic. πάντ᾽ ἐπ᾽ ἐμοί. Musgrav. male ἐπί μοι. V. 3. τὸ γὰρ εὖ μετ᾽ ἐμοῦ Cic. affert etiam ad Att. VI, 1.

XCVII. Dionys. Halic. de compos. v. p. 54. ed. Schaef. καλῶς ἂν ἔχοι τὰ Εὐριπίδεια ταῦτα ἐπενεγκεῖν·

Μή μοι
λεπτῶν θίγγανε μύθων, ψυχή.
τί περισσὰ φρονεῖς; εἰ μὴ μέλλεις
σεμνύνεσθαι παρ᾽ ὁμοίοις.

Ne subtiles Tange loquelas animi; ut quid enim Vana labores, nisi forte inter Vis te iactare sodales? Grot. Exc. p. 427. In duos anapaesticos cum paroemiaco digessit Grotius. In duos anapaesticos dimetros, unum monometrum et paroemiacum descripserunt Valck. diatr. p. 248. μή μοι λέπτ. θίγγ. μύθων, Ψυχὴ [γε φίλη] et Elmslei. ad Eurip. Med. 1049. μή μοι repetens ante Ψυχή.

XCVIII. (Teleph. I.) Dionys. Hal. ib. p. 426. Ἐκ δὲ τῆς ποίησεως τῆς ἰαμβικῆς τὰ Εὐριπίδου ταυτί·

Ὦ γαῖα πατρὶς, ἣν Πέλοψ ὁρίζεται,
χαῖρ᾽ —

τὸ πρῶτον ἄχρι τούτου κῶλον.

ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων δυσχειμέρων
ἐμβατεύεις —

τὸ δεύτερον μέχρι τοῦδε.

ἔνθεν εὔχομαι γένος.

τοῦτο τρίτον. Τὰ μὲν πρότερα μείζονα στίχου, τοῦτο δὲ ἔλαττον.

Αὔγη γὰρ Ἀλέου παῖς με τῷ Τιρυνθίῳ
τίκτει λαθραίως Ἡρακλεῖ —

μετὰ τοῦτο·

ξύνοιδ᾽ ὄρος
Παρθένιον —

Οὐδέτερον αὐτῶν στίχῳ συμμετρούμενον. εἶτ᾽ αὖθις ἕτερον στίχου τε ἔλαττον καὶ στίχου μεῖζον·

ἔνθα μητέρ᾽ ὠδίνων ἐμὴν
ἔλυσεν Εἰλείθυια —

καὶ τὰ ἑξῆς τούτων παραπλήσια. Telephum hic loqui manifestum est. Itaque Barnes. et Musgrav. hos versus ad Telephum tragoediam retulerunt; quod fieri non posse et Heath. demonstravit p. 177. et ego supra monui. Ad Augen referendi esse videbantur Heathio, cui ita assentitur Valck. in nota MS. ut tamen eos rectius inter fr. incerta referri censeat. V. 3. recte Musgrav. addidit: Πὰν ἐμβατεύεις.

XCIX. Polyb. V, 106. Οὐ γὰρ οἶδ᾽ ὅπως ἀεί ποτε Πελοποννήσιοι - - κατὰ τὸν Εὐριπίδην ἦσαν αἰεὶ

τλησίμοχθοί τινες κοὔποθ᾽ ἥσυχοι δορί.

Duri ad labores, hasta quibus est inquies. Grot. Exc. p. 423. Οἱ τλησίμ. Grot. et Barn. quum vulgo legeretur πλησίμοχθοι. In cod. Bavar. supra π litteram scripta erat τ. Sed codd. πρυσίμοχθοι, προσίμοχθοι, πρασίμοχθοι. Hoc adscivit Schweighaeus. *belli aerumnas accendentes,* vel *belli aerumnas laboresque spirantes* a πρήθω, *accendo* et *spiro.* Miror. Deest syllaba initio, et τινες est Polybii.

C. Strab. IV. p. 183 = 279. - - τοσοῦτον ἀπειργάσατο φθόρον Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων· ὅπερ Εὐριπίδης ἀνήνεγκεν εἰς τὸν Δία·

Ζεὺς γὰρ κακὸν μὲν Τρωσὶ, πῆμα δ᾽ Ἑλλάδι
θέλων γενέσθαι ταῦτ᾽ ἐβούλευσεν πατήρ.

Cf. ad Helen. 40.

CI. Strab. XIII. p. 616 = 916. Ὁ δὲ Καΐκὸς οὐκ ἀπὸ τῆς Ἴδης ῥεῖ, καθάπερ εἴρηκε Βακχυλίδης, οὐθ' ὡς Εὐριπίδης τὸν Μαρσύαν φησι

τὰς διωνομασμένας
Ναίειν Κελαινὰς ἐσχάτοις Ἴδης τόποις·

πολὺ γὰρ τῆς Ἴδης ἄπωθεν εἰσιν αἱ Κελαιναί. Pro τὰς διωνομασμένας Valcken. ad Hipp. 277. coni. τὰς μὲν ὠνομασμένας.

CII. CIII. CIV. Theophil. ad Autolyc. II. p. 115. ed. Colon. 1686. p. 252. ed. Wolf. Ὡσαύτως καὶ Εὐριπίδης·

Ἀνάσχου πάσχων· δρῶν γὰρ ἔχαιρες.
Νόμος τὸν ἐχθρὸν δρᾶν, ὅπου λάβῃς, κακῶς.

καὶ πάλιν ὁ αὐτός·

Ἐχθρὸν κακῶς δρᾶν ἀνδρὸς ἡγοῦμαι μέρος.

Mala fer, quondam laetus agendo. Ubicunque prensum iura laedi hostem sinunt. Hosti nocere iudico officium viri. Grot. Exc. p. 429. In primo versu Grot. verba transposuit πάσχων ἀνάσχου, quo facto, nec iambicus versus est nec anapaesticus. syllaba superest anapaestico. Rectius Heath. p. 187. ad v. 162. πάσχων ἀνέχου. imo ἀνέχου πάσχων. V. 2. νόμος et λάβῃς recte Grotius.

CIV. b. Theophil. p. 87. Ὁμοίως καὶ Εὐριπίδης·

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν χωρὶς ἀνθρώποις θεοῦ.

CV. Ibid. καὶ πάλιν Εὐριπίδης·

Σῶσαι γὰρ ὁπόταν τῷ θεῷ δοκῇ * *
πολλὰς προφάσεις δίδωσιν εἰς σωτηρίαν.

Servare quum quem vult deus, multas solet Occasiones tum salutiferas dare. Grot. Exc. p. 429. qui v. 1. addidit τινά, et v. 2. scripsit πολλὴν δίδωσι πρόφασιν εἰς σωτ. utrumque recte.

CVI. Ibid. Ὅθεν Εὐριπίδης ὁμολογεῖ λέγων·

Σπουδάζομεν δὲ πόλλ' ὑπ' ἐλπίδων μάτην
πόνους ἔχοντες, οὐδὲν εἰδότες.

In multa dum spes studia nos homines trahit Frustra laborem ferimus, ignari omnium. Grot. ib. βροτοί, quod Grot. post πολλά infersit, μάτην in alterum versum reiecto Heath. p. 185. ad v. 247. in fine secundi versus ponendum monuit. οὐδὲν εἰδότες omis. Musgr.

CVII. Aristot. Magn. Moral. II, 11. p. 249. E. ed. Duval. καὶ γὰρ οἱ φαῦλοι, ὥς φησιν Εὐριπίδης, αὐτοὶ ἑαυτοῖς ἡδεῖς εἰσί·

Κακὸς κακῷ γὰρ συντέτηκεν ἡδονῇ.

Malos voluptas aliqua conciliat malis. Grot. Exc. p. 431. ἡδονῇ additur Ethic. Eudem. VII, 2. p. 364. D. ubi idem versus sine nomine auctoris citatur. Eamdem sententiam suis antea verbis expresserat Aristot. Magn. Mor. et Eudem. ἐνδέχεται δὲ καὶ ἡδεῖς ἀλλήλοις εἶναι τοὺς φαύλους. Unde apparet male Musgr. distinxisse: κακός· κακῷ γὰρ συντ. ἡδ. *Malus est; malo enim* etc.

CVIII. Aristot. Phys. II, 2.

Ἔχει τελευτὴν ἧσπερ οὕνεκ' ἐγένετο.

Res cuius ergo exstiterat haec, finem hunc habet. Grot. Exc. p. 433.

CIX. Plutarch. Solon. p. 90. D. (c. 22.) Τῷ μὲν γὰρ Λυκούργῳ καὶ πόλιν οἰκοῦντι καθαρὰν ὄχλου ξενικοῦ καὶ χώραν κεκτημένῳ πολλοῖς πολλὴν, δὶς τοσοῖσδε πλείονα, κατ' Εὐριπίδην, - - καλῶς εἶχεν - συνέχειν. Musgr. recte dedit πολλοῖσι πολλὴν, δὶς τοσ. πλ. Ultima in mentem revocant facete illud dictum Angli cuiusdam, qui, quum histrio in scena magna voce pronunciasset versum, *My wound is great, because it is so small,* e cavea statim respondit: *It would be greater, were it not at all.*

CX. Plutarch. de aud. poët. T. II. p. 24. D.

Εἰ δὲ θανεῖν θέμις, ὧδε θανεῖν καλὸν
εἰς ἀρετὴν καταλυσαμένους βίον.

Euripidis versus esse intelligitur ex eiusd. compar. Pelop. et Marc. 3. p. 317. E. ἄριστον μὲν γὰρ νικῶντα σώζεσθαι τὸν στρατηγὸν καὶ ἀποθανεῖν εἰς ἀρετὴν καταλύσαντα βίον, ὥς Εὐριπίδης φησίν. unde simul liquet, pro καταδυσαμένους apud Plut. legendum esse καταλυσαμένους, ut Barn. coni. et Musgr. edidit. Quae praecedunt pro verbis Eurip. habens Grot. Exc. p. 431. dedit σώζεσθαι νικῶντας ἄριστον, quem sequitur Barnes. v. 380 sqq. sed v. 442 sq. in duos trochaicos, quinquies saltem contra leges metricas peccantes, ut ait Heath. p. 188. B. digessit. Grotius

l. c. vertit: *Vincere vivereque optima res est. Si moriendum est, ita dulce mori Vitam ut virtus sorbeat in se.*

CXI. Plutarch. v. Alex. (c. 53.) p. 695. C. et T. II. p. 1128. A. Cicero epist. famil. XIII, 15. (*confero me ad vera praecepta Εὐριπίδου·*)

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ᾽ αὑτῷ σοφός.

Cic. epp. fam. VII, 6. *quoniam Medeam agere coepi, illud semper memento: Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit.* quem versum idem Ennio tribuit Offic. III, 15, 62. Hinc ex Ennii Medea eum sumtum esse coniecerunt VV. DD. quae quia e graeca Euripidis versa erat, in huius quoque secunda editione eum lectum esse; vid. ad Med. p. 426. Mihi vero *Medeam agere* nihil aliud esse videtur, nisi tragicis verbis uti locos ex Ennii Medea, qui antea allati erant, declamitando; sed, quoniam ea, quae Medea apud Ennium dicit, pronuntiavi, pergam in instituto, et sententiam, etiam e tragoedia aliqua (eademne, an alia, non dicitur) desumtam, adiiciam. *οὐδ᾽ αὑτῷ* Plut. in Alex.

CXII. Plutarch. comp. Demetr. et Anton. 2. p. 956. E. *οὐδὲ γεγανωμένος καὶ ἀνθηρὸς ἐπὶ τὰς μάχας ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος προήει, κοιμίζων δὲ τοὺς θιάσους καὶ τὰ βακχεῖα καταπαύων,*

ἀμφίπολος Ἄρεος ἀνιέρου

κατὰ τὸν Εὐριπίδην ἐγίνετο. - - Reisk. dedit *ἀνιαροῦ.*

CXIII. Plutarch. Fab. Maxim. 17. p. 184. B. *Οὐ μόνον δ᾽ ἦν ἄρα τὸ φίλων πεῖραν λαβεῖν, ὡς Εὐριπίδης φησὶν, οὐ σμικρὸν κακὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ φρονίμων στρατηγῶν.* Hinc iambicum versum effecit Boissonad.

Φίλων λαβεῖν γὰρ πεῖραν οὐ σμικρὸν κακόν.

CXIV. Vid. Androm. fr. II. p. 45.

CXV. Plutarch. de aud. poët. T. II. p. 20. extr. Stob. tit. 3.

Πολλαῖσι μορφαῖς οἱ θεοὶ σοφισμάτων
σφάλλουσιν ἡμᾶς κρείσσονες πεφυκότες.

Praestigiarum mille nos fallunt modis Superi, ut quibus mens visque sit praestantior. Grot. Exc. p. 429. Aliter vertit in Stob. p. 14. sed comico sermoni propius, quod Menandri locus ferebatur in ed. Gesner. et apud Apostol. II, 4. Nam Trincav. lemmate caret. Euripidi tribuit etiam Plutarch. de def. orac. p. 431. A. *πολλαῖς γὰρ οἱ θεοὶ μορφαῖς, οὐ σοφισμάτων, ὡς Εὐριπίδης φησὶν, ἀλλὰ πραγμάτων σφάλλουσιν ἡμᾶς.* Cf. Meineke quaest. Menandr. I. p. 16. et fr. Archel. XXIV.

CXVI. Plutarch. de aud. poet. T. II. p. 34. B. consol. p. 106. D. Clem. Alex. Strom. IV. p. 494. B. Philo Iud. p. 808. Cic. ad Att. IX, 2.

Τίς δ᾽ ἐστι δοῦλος τοῦ θανεῖν ἄφροντις ὤν;

An servus is sit, qui nihil metuit mori? Grot. Exc. p. 426. Cf. Wyttenbach. ad Plut. p. 286. qui fallitur versum a Clemente Heraclito tribui dicens. Euripidi ascribit Plut. l. priore.

CXVII. Plutarch. de aud. poët. T. II. p. 36. C.

Τιμᾶν τ᾽ ἀντέτασθε, πλούτῳ δ᾽ ἀρετὰν κατεργάσασθαι δοκεῖτ᾽, ἐν ἐσθλοῖς δὲ καθήσεσθ᾽ ἄνολβοι.

Apud Plut. legitur *Τιμᾶν τὰν τέτασθε.* Salmas. apud Grot. ad Plutarch. librum p. 79. emend. *Τιμάν τε πεπᾶσθαι, πλ. δ᾽ ἀρ. κατεργάσασθαι δοκεῖτ᾽.* Musgrav. ed. *Τιμάν τ᾽ ἀντέτασθε, Honorem amplum geritis.* qua significatione non memini me legere *ἀνατείνεσθαι.* Musgr. lectionem probat Wyttenb. sed *ἀντέτασθε* vertit, *minamini, iactatis, honorem iactatis. Minari* quidem est *ἀνατείνεσθαι*, ductum a locutione *ἀνατείνεσθαι τὴν βακτηρίαν, baculum intentare alicui, insurgere baculo.* Vid. Casaubon. ad Athen. IV, 14. p. 284. Wessel. ad Diod. Sic. XIV, 3. p. 641. T. I. at *iactare* nusquam significant. Mihi *ἀνατείνεσθαι*, si lectio sana, esse videtur erigere se, brachia et manus extendere ad al. apprehendendum; hinc adiuncto genitivo, concupiscere al. *κατεργάσασθαι* et *ἄνολβοι* e Codd. dedit Wyttenb. *κατεργάσ. ἀρ.* Musgr. vertit *virtutem oppressisse*, rectius Wyttenb. *virtutem vobis comparavisse.* De metro mihi non liquet. Versus sic vertit Grot. apud Plut. et in Exc. p. 422. *Ut-*

cunque honorum lumine fulgidi Speratis auri subdere copia Vos posse virtutem, bonorum Iudicium miseros vocabit.

CXVIII. Plutarch. consol. T. II. p. 102. B. *Κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν Εὐριπίδην*

> ἀλλ' ἐπ' ἄλλῃ φάρμακον κεῖται νόσῳ·
> λυπουμένῳ μὲν μῦθος εὐμενὴς φίλων,
> ἄγαν δὲ μωραίνοντι νουθετήματα.

Aliisque praesens alia medicina est malis; Moestis amica benevolentium oratio, At verba castigantia oblitis modi. Grot. Exc. p. 426. Primum versum optime explevit Gatak. misc. adv. p. 487. E. *ἀλλ' ἄλλ' ἐπ' ἄλλῃ φ.* citans Oenei fr. VIII. et Archilochi versiculum, *Ἀλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίαν ἰαίνεται.* Secundus et tertius versus laudantur etiam a Plutarcho p. 69. D. ubi *γάρ* est pro *μέν.*

CXIX. Plutarch. T. II. p. 84. F. *ἡμεῖς μήτε φυγὴν Ἀριστείδου, μήτε εἱργμὸν Ἀναξαγόρου, μήτε πενίαν Σωκράτους ἢ καταδίκην Φωκίωνος ὑποδειμαίνωμεν. ἀλλὰ καὶ μετὰ τούτων ἀξιέραστον ἡγούμενοι τὴν ἀρετὴν ὁμόσε χωρῶμεν αὐτῇ, τὸ Εὐριπίδειον ἐφ' ἑκάστῳ φθεγγόμενοι·*

> Φεῦ τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἅπαν καλόν!

Eumdem versum, sed sine auctoris nomine, habet Plutarch. Pomp. c. 73. p. 658. D. Cf. Dan. fr. V.

CXX. Plutarch. T. II. p. 116. F. Epictet. enchir. extr.

> Ὅστις δ' ἀνάγκῃ συγκεχώρηκεν βροτῶν,
> σοφὸς παρ' ἡμῖν, καὶ τὰ θεῖ' ἐπίσταται.

Necessitate qui minorem se gerit, Sapit ille nobis, ac sciens coelestium est. Grot. Exc. p. 426. qui *συγκεχώρηται* habet. Cf. fr. Teleph. XXV.

CXXI. Vid. Melanipp. fr. XXVI.

CXXII. Plutarch. T. II. p. 120. in.

> Ὁ βίος γάρ, φησὶν Εὐριπίδης, ὄνομ' ἔχει, πόνος ἐγώ σ'

Grotius in Exc. p. 433. hinc fecit, *πόνος δ' ἔργῳ πέλει. Vita haec vocatur vita, revera est labor.* Vid. Wyttenb. ad Plut. p. 791 sq.

CXXIII. Plutarch. T. II. p. 132. B. *Πρὸς δὲ τὸν οἶνον, ἅπερ Εὐριπίδης πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, διαλεκτέον·*

> Εἴης μοι μέτριον δέ πως εἴης, μήδ' ἀπολείποις.

Heath. p. 189. citat *μέτριος*, Valcken. diatr. p. 242. corr. *εἴης μοι μετρία θεὸς αἰεί.* Musgr. *εἴης μοι μετρία Κύπρις, εἴης, μήδ' ἀπολ.* Sic etiam Boeckh. de trag. gr. p. 292. nisi quod *Κύπρι* scripsit. Boissonad. coni. *εἴης μέτριος, ἤπιος εἴης.* H. Steph. pro *δέ πως* invexit *δέπας* quod idem Venet. habere videtur, ut ait Wyttenb. Mihi, ut Valckenaerio, Plutarchus accommodate ad propositum suum scripsisse videtur *εἴης μοι μέτριον δέπας*, quum Euripides scripsisset *εἴης μοι μετρία θεός* vel simile quid. *μέτριον δέ πως* nimium languet.

CXXIV. Plutarch. apophth. T. II. p. 177. A. B. *Τοῦ δὲ Εὐριπίδου τὸν καλὸν Ἀγάθωνα περιλαμβάνοντος ἐν τῷ συμποσίῳ καὶ καταφιλοῦντος ἤδη γενειῶντα, πρὸς τοὺς φίλους εἶπε, Μὴ θαυμάσητε· τῶν γὰρ καλῶν καὶ τὸ μετόπωρον καλόν ἐστιν.* Idem narrat Amator. p. 770. C. Ut trimetrum efficerent, Musgr. dedit - - *τῶν καλῶν τοι καὶ τὸ μετοπ. κ.* Ego vero mirarer, si Euripides in familiari sermone trimetro usus esset, et, si ultima versu includi voluerunt, (quod non adeo difficile, quia *τὸ ἰαμβικὸν τὸ λεκτικώτατον τῶν μέτρων ἐστι*) cur priora extra versum ponere maluerunt. Itaque vereor, ne operam perdiderint, qui in versu procudendo elaborarunt.

CXXV. Plutarch. T. II. p. 390. C. de def. orac. p. 431. A. *ἀλλ' ἀνοιστέος ὁ λόγος* - - (*ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπόθεσιν* additur altero loco) Musgrav. hoc desumtum suspicatur ex Iphig. A. 870. i. e. 854. *ὁ λόγος ἐς μέλλοντ' ἀνοίσει χρόνον.* Accommodatior erat locus Herc. f. 1192. *ἐκεῖσ' ἀνοιστέον.* Sed Plutarch. non versum Euripidis apposuisse, sed vocem ab eo saepe usurpatam respexisse videtur. Grotius etiam inter incerta retulit p. 421. versum: *Sed hunc inhibere sermonem est opus.* quasi *ἀναφέρειν λόγον* esse possit *inhibere sermonem.*

CXXVI. Plutarch. de Isid. T. II. p. 379. D. *Ἕλληνες μὲν ἔν γε τούτοις λέγουσιν ὀρθῶς καὶ νομίζουσιν ἱερὸν Ἀφροδίτης ζῶον εἶναι τὴν περιστεράν, καὶ τὸν δράκοντα τῆς*

Ἀθηνᾶς καὶ τὸν κόρακα τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Εὐριπίδης,

Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσῃ.

Euripidem, inquit Porson. ad Eur. Hec. 1255. ridet Aristophanes ap. Eustath. ad Od. *γ'*, p. 1467, 36. = 127, 17. *καὶ κύων ἀκράχολος Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι.*

CXXVII. Plutarch. de def. or. T. II. p. 416. D. E. *Ἡ δὲ φύσις αἰσθητὰς εἰκόνας ἐξέθηκε καὶ ὁμοιότητας ὁρωμένας, θεῶν μὲν ἥλιον καὶ ἄστρα, θνητῶν δὲ σέλα καὶ κομήτας καὶ διᾴττοντας, ὡς Εὐριπίδης εἴκασεν ἐν οἷς εἶπεν,*

Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σῶμα, διοπετὴς ὅπως
ἀστὴρ ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς ἐς αἰθέρα.

Quae sequuntur apud Plutarch. pro tertio versu adiecta erant, ante Wyttenb. sic concinnata a Grotio Exc. p. 423. *νεκρὸν* (Plut. *μικρὸν* in ed. H. Steph. *μικτόν* Wyttenb.) *δὲ σῶμα κἂν* (Plut. *καί*) *μίμημα δαιμόνων* (Plut. *δαιμόνιον.*) Plutarchi haec verba esse, non Euripidis, exceptis illis *μικρὸν δὲ σῶμα*, pro quo *μιαρὸν* legendum coni. monuit Valcken. diatr. p. 56 sq. Versus Euripidis usque ad *ἀπέσβη* leguntur etiam apud Plut. T. II. p. 1090. C. ubi *σαρκί* est pro *σῶμα*. *Ille ante florens artubus, coelo cadens Ut stella, periit; spiritus rediit solo, Corpus, deûm licet instar, exanimum iacet.*

CXXVIII. Plut. ib. p. 432. C. *Οὐ γάρ, ὡς Εὐριπίδης φησί,*

μάντις ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς,

ἀλλ' etc. Imitatus est Menander p. 78. ed. Meineke. In proverbium abiisse videtur hic versus: nam Cicero de divin. II, 5. *Est quidam Graecus vulgaris in hanc sententiam versus:*

Bene qui coniiciet, vatem hunc perhibeto optimum.

Cf. Blomfield. gloss. Pers. 229.

CXXIX. Plutarch. de coh. ira T. II. p. 464. A. praec. pol. ib. 811. D. *ὁ τοῦ κόσμου βασιλεύς,*

— — — — *τῶν ἄγαν γὰρ ἅπτεται*
θεός, τὰ μικρὰ δ' εἰς τύχην ἀφεὶς ἐᾷ.

Res enim summas deus Tractat, minores ire, qua Fors fert, sinit. Grot. Exc. p. 429. Priore loco est *ἀφείς*, altero *ἀνείς*: hoc recepit Grot. improbante Valcken. diatr. p. 72. Cf. Davis. ad Cicer. de nat. deor. II, 66. ad verba: *Magna dii curant, parva negligunt.* Altero loco 464. Plut. diserte ad Euripidem auctorem refert.

CXXX. Plutarch. *π. φιλοπλ.* T. II. p. 526. C. *Οὐ γὰρ μόνον κατὰ τὸν Εὐριπίδην*

ἀκόλαστα πάντῃ γίγνεται δούλων τέκνα,

ἀλλὰ καὶ μικρολόγων. Versum *παρῳδεῖ*, ut monuit Wyttenb. ad Plut. p. 288. Arcesilas apud Diogen. L. IV, 35. *ἀκόλασθ' ὁμιλεῖν γίγνεται δούλων τέκνα*, quem, ut Euripideum, recepit Grot. Exc. p. 421. *Petulans et insociale de servis sati.*

CXXXI. Plutarch. *π. δυσωπ.* T. II. p. 532. F. *Τὴν γὰρ σιωπὴν ὁ μὲν Εὐριπίδης φησὶ τοῖς σοφοῖς ἀπόκρισιν εἶναι.* In metrum redegit Grot. Exc. p. 429.

σιωπὴ τοῖς σοφοῖς ἀπόκρισις.

Sapiens saepe respondet tacens. Heath. p. 187. *Ἡ γὰρ σιωπὴ τοῖς φίλοις ἀπόκρισις.* Erfurdt. tamen ad Soph. Oed. T. 635. dubitat, num haec ab ipso Euripide sic scripta fuerint; etsi enim syllabae natura brevis in verbo composito, ubi praepositio verbo iungitur, ante mutam cum liquida productae indubitata aliquot exempla profert, dubitationis tamen aliquid in eius animo residebat.

CXXXII. Plutarch. T. II. p. 539. B. *Ὁ γοῦν Εὐριπίδης εἰπών,*

Εἰ δ' ἦσαν ἀνθρώποισιν ὠνητοὶ λόγοι,
οὐδεὶς ἂν αὑτὸν εὖ λέγειν ἐβούλετο·
νῦν δ' — ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος
λαβεῖν ἀμισθὶ — πᾶς τις ἥδεται λέγων
τά τ' ὄντα καὶ μή· ζημίαν γὰρ οὐκ ἔχει·

φορτικωτάτῃ κέχρηται μεγαλαυχίᾳ συγκαταπλέκων τοῖς τραγῳδουμένοις πάθεσι καὶ πράγμασι μηδὲν προσήκοντα τὸν περὶ αὑτοῦ λόγον. *Emenda fandi si esset homini copia, Laudes amaret prosequi nemo suas; Nunc, ex profundo quia facultas aethere est Accipere gratis, gestiunt omnes loqui Vera atque falsa; res enim damno*

caret. Grot. Exc. p. 422. Heath. p. 186. vertit: *Si pretio autem compararentur hominibus verba, nemo se esse bene dicentem* i. e. oratoria facultate praestantem, *vellet.* Ita dicendum erat, *οὐδεὶς ἂν εὖ λέγειν ἐβούλ.* vel certe *αὐτὸς εὖ λέγειν.* V. 3. Pierson. ad Moerid. p. 2. coni. *ἀέρος* pro *αἰθέρος*, nescio qua de causa. V. 4. Grot. et Barn. *λέγειν* pro *λέγων*, male.

CXXXIII. Plutarch. de sera num. vind. T. II. p. 556. E. quem locum adscripsi ad fr. Alcmaeon. XVI.

τὰ τῶν τεκόντων σφάλματ' εἰς τοὺς ἐκγόνους
οἱ θεοὶ τρέπουσιν.

Wyttenbach. ad Plut. I. p. 63 = 381. ed. Oxon. versum ex Alcmaeone fr. XVI. a Plutarcho respici existimat.

CXXXIV. Vid. Archel. fr. extr.

CXXXV. Plutarch. Sympos. VII, 1. p. 699. A. *Εὐριπίδης δὲ σαφῶς δήπου λέγων,*

Οἶνος περάσας πλευμόνων διαῤῥοάς

δῆλός ἐστιν Ἐρασιστράτου βλέπων τι ὀξύτερον. Eundem versum citat Macrob. Saturn. VII, 15. *πνευμόνων* apud Plut. legi falso narrat Blomfield. ad Aesch. S. c. Th. 61.

CXXXVI. Plutarch. ib. p. 713. D. *Οὐ γὰρ μόνον ὅσοι τὴν σωτηρίαν οἴκοι καὶ παρ' αὑτῶν ἔχοντες*

ἄλλην θέλουσιν εἰσαγώγιμον λαβεῖν,

ὥς Εὐριπίδης εἶπεν, ἀβέλτεροί εἰσιν, ἀλλὰ καὶ κ. τ. λ. Musgrav. priora etiam numeris adstringere laborans vereor ne Plutarchi verba pro Euripideis habuerit.

CXXXVII. Vid. Phaeth. fr. VI. p. 270.

CXXXVIII. Vid. Andromed. fr. II. p. 45.

CXXXIX. Plutarch. Amat. T. II. p. 755. B. *τὸν Ζεύξιππον ὁ πατὴρ ἔφη γελάσαι καὶ εἰπεῖν, ἅτε δὴ καὶ φιλευριπίδην ὄντα*

Πλούτῳ χλιδῶσα θνητὰ δή, γύναι, φρονεῖς.

Opibus superbis, femina; hoc homines solent. Grot. Exc. p. 421. male. *θνητὰ δὴ* e Xylandri coni. dederunt Grot. et Wyttenb. qui tamen legendum suspicatur *θνητά γ', ὦ γύναι*, quum B E habeant *ὦ*.

CXL. Plut. praec. pol. T. II. p. 802. A.

Εἴθ' ἦν ἄφωνον σπέρμα δυστήνων βροτῶν.

δύστηνον edidit Musgrav.

CXLI. Plutarch. ibid. p. 812. E.

Τέκτων γὰρ ὢν ἔπραττες οὐ ξυλουργικά.

Res non fabriles quippe tractasti faber. Grot. Exc. p. 426. *ἔπρασσες* scripserat Euripides.

CXLII. Plutarch. de solert. anim. T. II. p. 965. E. *Γέγονεν (ὁμολογία περὶ τάξεως) πολλὴν παρασχοῦσα φιλονεικίαν· εἶτα κατ' Εὐριπίδην*

Ὁ τῆς Τύχης παῖς κλῆρος ἐπὶ τούτῳ ταγείς

τὰ χερσαῖα προεισάγει δίκαια τῶν ἐνάλων. Eodem respicit Plutarch. T. II. p. 644. D.

CXLIII. Plutarch. *π. τῆς ἐν Τιμ. ψυχογον.* T. II. p. 1028. F. *Εἰ δὲ ὀρθῶς ὁ Εὐριπίδης διορίζεται, θέρους τέσσαρας μῆνας καὶ χειμῶνος ἴσους,*

Φίλης τ' ὀπώρας διπτύχους, ἦρός τ' ἴσους

ἐν τῷ διὰ πασῶν αἱ ὧραι μεταβάλλουσιν. E prioribus Plutarchi verbis versum ex ingenio suo fabricasse Musgrav. notat Porson. praef. Hec. p. XXXIX. *Θέρους τε χειμῶνός τε μῆνας τέσσαρας.* Sed hunc versum iam Grot. Exc. p. 425. procuderat: *Aestati et hyemi quattuor menses dedit, Veri duos attribuit, autumno duos.*

CXLIV. Plutarch. de repugn. Stoic. T. II. p. 1040. B. *Οὕτω δὲ διασύρας τὰ τοῦ Πλάτωνος ἐπαινεῖ πάλιν ἐν ἄλλοις καὶ προφέρεται τὰ τοῦ Εὐριπίδου ταυτὶ πολλάκις·*

ἀλλ' ἔστιν, εἴ τις ἐγγελᾷ λόγῳ,
Ζεὺς καὶ θεοὶ βρότεια λεύσσοντες πάθη.

Priorem versum probabiliter sic restituit Grot. Exc. p. 429. *Ἀλλ' ἔστιν, ἔστι, κἂν τις ἐγγ. λ.* *Est, sint licet qui rideant, est Iuppiter Superique, casus qui vident mortalium.* Falso Heath. apud Plut. scribi narrat *Ἔστιν γάρ, ἔστι.*

CXLV. est Sophoclis. Vid. Brunck. fr. Soph. inc. XXIII.*).

CXLVI. Vid. fragm. inc.

CXLVII. Clem. Alex. protrept. p. 50. ed. Sylb. *Τότε δ' ἐμμανῆ εἰσάγων Ἡρακλέα (Εὐριπίδης) καὶ μεθύοντα ἀλλαχόθι καὶ ἄπληστον· πῶς γὰρ οὐχὶ; ὃς ἑστιώμενος τοῖς κρέασι*

- - - - χλωρὰ σῦκ' ἐπήσθιεν,
ἄμουσ' ὑλακτῶν, ὥστε βαρβάρῳ μαθεῖν.

Athen. VII. p. 276. F. *οἷος ἦν Ἡρακλῆς, ὃς τοῖς βοείοις κρέασιν ἐπήσθιε σῦκα χλωρά.* Hinc primum versum ita supplevit Musgrav.

Κρέασι βοείοις χλωρὰ σῦκ' ἐπήσθιεν.

Monkio ad Alcest. 776. haec e satyrico dramate desumpta esse videbantur. Fortasse est e Syleo; quamquam in Alcestide etiam Hercules a v. 764. ita inducitur, ut tota scena illa satyrico dramati vel comoediae aptior esse videatur, quam tragoediae. Maltby ad Morell. thes. v. *ἄμουσος* Comici cuiusdam parodiam Alcest. 764. esse suspicabatur. Verba *ἄμουσ' ὑλακτῶν* sunt etiam Alcest. 777.

CXLVIII. Clem. Alex. Strom. III. p. 435. *λέγει γὰρ ἡ τραγῳδία·*

Τὸ μὴ γενέσθαι κρεῖσσον, ἢ φῦναι, βροτούς.
Ἔπειτα παῖδας σὺν πικραῖς ἀλγηδόσι
τίκτω· τεκοῦσα δ', ἢν μὲν ἄφρονας τέκω,
στένω ματαίως, εἰσορῶσα μὲν κακούς,
χρηστοὺς δ' ἀπολέσασ'· ἢν δὲ καὶ σεσωσμένους,
τήκω τάλαιναν καρδίαν ὀῤῥωδίᾳ.
Τί τοῦτο δὴ τὸ χρηστόν; οὐκ ἀρκεῖ μίαν
ψυχὴν ἀπολύειν, κἀπὶ τοῦδ' ἔχειν πόνους;

Barnes. primum vs. a sqq. separavit, illum v. 331. ponens, reliquos v. 334 sqq. Et Musgrav. vidit non bene cohaerere secundum versum cum praecedenti. Grotius omnes coniunctos posuit Exc. p. 427. V. 1. Grot. Barn.

---

*) Quod fragm. ex Plut. de nobilitate 16 affert Boisson. n. ρκβ', id e Stob. tit. 86. p. 498. Gesn. 88. p. 361. Grot. sumtum, ibidem ad Sophoclis *Ἀλήτην* refertur.

βροτοῖς. V. 4. 5. *βραχυλογίαν* inesse video, sed non ita expediendam, ut Valcken. voluit diatr. p. 246 sq. Hoc dicere voluit poëta: *ἢν μὲν ἄφρονας τέκω, στένω ματαίως* (*frustra ita ut nihil proficiam*) *ἢν δὲ χρηστοὺς τέκω, ἀπολέσασ' αὐτοὺς στένω· ἢν δὲ καὶ σεσωσμένους ὁρῶ κ. τ. λ.* Cf. Oenom. fr. II. v. 6. V. 5. Musgr. legendum putat *σεσωσμένοι*, subaudito *ὦσιν*, quod nunc nemo facile probaverit. V. 8. Grot. *ψ. πολεύειν*, quod probat Valck. l. c. advocans Hesych. *Πολεύειν, τρέφειν — περιέχειν, θεραπεύειν.* Probat etiam Musgrav. sed ita ut hoc valeat *ποιμαίνειν.* Hesych. *Πολεῖν, νέμειν, βόσκειν.* Boissonad. dedit *ἀπολέσαι* pro *ἀπολύειν*, audacius, ut ait ipse. Sed eadem sententia postulari videtur, quae est Hipp. 257 sqq. Alc. 903. Quod deinde apud Clem. legitur, *κἄπειτ' οὐδ' ἔχ. π.* correxit Grot. *κἀπὶ τῇδ' ἔ. π.* Sed potest etiam dici *πόνους ἔχειν ἐπὶ τινός*, ut *σπουδάζεσθαι* Iphig. A. 891. Grotius vertit: *Hominibus ipsis melius haud nasci fuit. Ego deinde acerbis liberos cruciatibus Pario; sinistra partubus si mens meis, Frustra angor animi, quum super video malos, Bonos perire. fac tamen vivant boni, Edent perennes corda sollicitudines. Quid hic sit ergo dulce? non unam satis Curare vitam, proque ea aerumnas pati?*

CXLIX. Pergit Clem. l. c. *καὶ ἔθ' ὁμοίως·*

- - - ἐμοί γε νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
παῖδας φυτεύειν οὔποτ' ἀνθρώπους ἐχρῆν,
πόνους ὁρῶντας εἰς ὅσους φυτεύομεν.

Mea ista pridem est et manet sententia, Proserere prolem liberûm non debuit Quisquam videns in quanta nascantur mala. Grot. l. c. qui dedit: *Ἀλλ' ὡς ἐμοί τε νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ*, quum apud Clem. legeretur. *Ἐμοὶ γένοιτο καὶ πάλαι δοκεῖν.*

CL. Sequuntur haec apud Clem. *ἐν δὲ τοῖς αὖθις λεγομένοις καὶ τὴν αἰτίαν τῶν κακῶν ἐναργῶς ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἐπανάγει, λέγων ὧδε·*

Ὦ δυστυχεῖν φὺς καὶ κακῶς πεπραγέναι,
ἄνθρωπος ἐγένου, καὶ τὸ δυστυχὲς βίου
ἐκεῖθεν ἔλαβες, ὅθεν ἅπασιν ἤρξατο
τρέφειν ὅδ' αἰθὴρ, ἐνδιδοὺς θνητοῖς πνοάς.
μή νυν τὰ θνητὰ θνητὸς ὢν ἀγνωμόνει.

Primum versum omisit Grotius l. c. et cum eo Barnes. v. 344. Reliquos sic vertit Grot. *Homo nempe natus inde duxisti tuae Vitae miserias, unde nos cunctos alit Aether, qui inhalat spiritum viventibus. Mortalis aegre ne feras mortalia.* V. 1. Clem. ὅ et πεπραχέναι. Correxit Musgr. V. 3. Grot. et Barn. ἅπαντας ἦρξ. Valck. diatr. p. 248. ἅπαντ' ἐνήρξατο, quid inde lucraturus, non video. V. ult. Clem. *Μὴ οὖν τὰ θνητά* Grot. Barn. *μή τοι τὰ θν.* Musgr. *μὴ νῦν τὰ θν.* Haec tria fragmenta etsi sine nomine auctoris affert, Euripidis tamen esse ex eo patet, quod idem his subiicit: *Πάλιν δ' αὖ τὰ ὅμοια τούτοις ὧδε ἀποδίδωσι· Θνητῶν δ' ὄλβιος*, et quae sequuntur Iphig. A. 159. 160. 161. deinde Antiop. fr. XLI, 2. denique Suppl. 268 sq.

CLI. CLII. Clem. Alex. Strom. IV. p. 524. *Φίλανδρον μετὰ σεμνότητος ὑπογράφει γυναῖκα Εὐριπίδης παραινῶν·*

> εὐλογεῖν δ', ὅταν τι λέξῃ, χρὴ δοκεῖν, κἂν μὴ λέγῃ,
> κἀκπονεῖν ἃν τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μέλλῃ λέγειν.

καὶ αὖθις που τούτοις τὰ ὅμοια·

> ἡδὺ δ', ἤν κακόν τι πράξῃ, συσκυθρωπάζειν πόσει
> ἄλοχον, ἐν κοινῷ τε λύπης ἡδονῆς τ' ἔχειν μέρος.

τό τε πρᾶον καὶ φιλόστοργον ὧδέ πως ὑποδεικνύων, κἂν ταῖς συμφοραῖς ἐπιφέρει·

> Σοὶ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι,
> καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοίσω κοὐδὲν ἐστί μοι πικρόν.

μετὰ γὰρ τῶν φίλων εὐτυχεῖν τι χρή· - - - - τί γὰρ δὴ τὸ φίλον ἄλλο, πλὴν τόδε; Sequitur post paulo: χρὴ δὲ τὸν εὐδαίμονα γάμον οὔτε πλούτῳ ποτὲ, οὔτε κάλλει κρίνεσθαι, ἀλλ' ἀρετῇ.

> Οὐδεμίαν, φησὶν ἡ τραγῳδία, ὤνησε κάλλος εἰς πόσιν ξυνάορον,

> ἀρετὴ δ' ὤνησε πολλάς· πᾶσα γὰρ ἀγαθὴ γυνὴ,
> ἥτις ἀνδρὶ συντέτηκε, σωφρονεῖν ἐπίσταται.

εἶτα οἷον παραινέσεις διδοῦσα φησί·

> Πρῶτα μέν γε τοῦθ' ὑπάρχει· κἂν ἄμορφος ᾖ πόσις,
> χρὴ δοκεῖν εὔμορφον εἶναι τῇ γε νοῦν κεκτημένῃ·
> οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ κρίνειν ἐστὶν, ἀλλὰ νοῦς. - -

Duodecim hos versus Grotius in Exc. p. 425 sq. ita inter se distinxit, ut primos poneret versus 3. 4. 5. 6. et duos, quos e verbis Clementis effecit, tum p. 426. vss. 7. 8. 9. 10. 11. 1. 2. Versum 12 in notis p. 960. adiiciendum monuit. Eum secutus est Barnes. v. 296-301. 318-25. non neglecto v. 12. Musgrav. primos posuit vv. 7—12. tum 1 sqq.

V. 1. pro *εὐλογεῖν* Grot. et Barn. *εὖ λέγειν*, pro *ὅταν τι λέξῃ* scripserunt *ὅτ' ἀντιλέξῃ*, soloece. Veterem scripturam revocavit iam Valcken. ad Phoen. 1642. diatr. p. 243. — V. 2. ἃν i. e. ἃ ἂν est e coniectura Valcken. l. c. pro ἂν, ubi etiam *κἀκπονεῖν* defendit contra id, quod Grot. scripserat *κἀπορεῖν*. — V. 4. Clem. *ἐν κοινῷ λύπης τε ἡδ. τ' ἐχ. μ.* Grot. *ἐν κοινῷ δὲ λ.* Musgr. *ἐν κοινῷ τε. ἐν κοινῷ λύπης ἔχειν μέρος* est *κοινῶς λύπης μετέχειν*. Cf. Herm. ad Soph. Phil. 496. — V. 6. Grot. et Barn. *ἀνοίσω* pro *συνοίσω*, quod improbat etiam Heath. *συμφέρειν* i. e. *ὁμοῦ φέρειν* sequitur constructionem verborum *μετέχειν, κοινωνεῖν*. Tum Grot. et Barn. *καὶ γὰρ οὐδὲν ἐστί μοι Πικρὸν οὗπερ σοῦ φορήσω.* (sed in notis p. 960. scripsit ὅ περὶ σοῦ φορήσω. Barn. *Π. ὃ παρὰ σοῦ φορήσω*) *δυστυχεῖν μετὰ τῶν φίλων Εὐτυχεῖν τε χρή· τί γὰρ δὴ τὸ φίλον ἄλλο πλὴν τόδε;* verbis Clementis, quibus Euripidis sententiam tantum expressisse videtur, metro adstrictis. Musgrav. dedit: *κοὐδὲν ἔσται μοι πικρόν. Μετὰ γὰρ [ἐσθλῶν] τῶν φίλων [γε δυστυχεῖν ἅπαντ' ἀεὶ] Εὐτυχεῖν τε χρή· τί γὰρ δὴ τὸ φίλον ἄλλο πλὴν τόδε;* in quibus recte scripsit *ἔσται*. Valcken. diatr. p. 244. hos versus concinnavit: *καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοίσειν οὐδὲν ἐστί μοι πικρόν. Κἂν* [τε]

Primum versum omisit Grotius l. c. et cum eo Barnes. v. 344. Reliquos sic vertit Grot. *Homo nempe natus inde duxisti tuae Vitae miserias, unde nos cunctos alit Aether, qui inhalat spiritum viventibus. Mortalis aegre ne feras mortalia.* V. 1. Clem. ὃ et πεπραχέναι. Correxit Musgr. V. 3. Grot. et Barn. ἅπαντας ἦρξ. Valck. diatr. p. 248. ἅπαντ' ἐνήρξατο, quid inde lucraturus, non video. V. ult. Clem. Μὴ οὖν τὰ θνητά Grot. Barn. μή τοι τὰ θν. Musgr. μὴ νῦν τὰ θν. Haec tria fragmenta etsi sine nomine auctoris affert, Euripidis tamen esse ex eo patet, quod idem his subiicit: Πάλιν δ' αὖ τὰ ὅμοια τούτοις ὧδε ἀποδίδωσι· Θνητῶν δ' ὄλβιος, et quae sequuntur Iphig. A. 159. 160. 161. deinde Antiop. fr. XLI, 2. denique Suppl. 268 sq.

CLI. CLII. Clem. Alex. Strom. IV. p. 524. Φίλανδρον μετὰ σεμνότητος ὑπογράφει γυναῖκα Εὐριπίδης παραινῶν·

> εὐλογεῖν δ', ὅταν τι λέξῃ, χρὴ δοκεῖν, κἂν μὴ λέγῃ,
> κἀκπονεῖν ἃν τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μέλλῃ λέγειν.

καὶ αὖθις που τούτοις τὰ ὅμοια·

> ἡδὺ δ', ἢν κακόν τι πράξῃ, συσκυθρωπάζειν πόσει
> ἄλοχον, ἐν κοινῷ τε λύπης ἡδονῆς τ' ἔχειν μέρος.

τό τε πρᾶον καὶ φιλόστοργον ὧδε πως ὑποδεικνύων, κἂν ταῖς συμφοραῖς ἐπιφέρει·

> Σοὶ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι,
> καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοίσω κοὐδὲν ἐστί μοι πικρόν.

μετὰ γὰρ τῶν φίλων εὐτυχεῖν τι χρή· - - - - τί γὰρ δὴ τὸ φίλον ἄλλο, πλὴν τόδε; Sequitur post paulo: χρὴ δὲ τὸν εὐδαίμονα γάμον οὔτε πλούτῳ ποτὲ, οὔτε κάλλει κρίνεσθαι, ἀλλ' ἀρετῇ.

> Οὐδεμίαν, φησὶν ἡ τραγῳδία, ὤνησε κάλλος εἰς πόσιν ξυνάορον,

> ἀρετὴ δ' ὤνησε πολλὰς· πᾶσα γὰρ ἀγαθὴ γυνὴ,
> ἥτις ἀνδρὶ συντέτηκε, σωφρονεῖν ἐπίσταται.

εἶτα οἷον παραινέσεις διδοῦσα φησί·

> Πρῶτα μέν γε τοῦθ' ὑπάρχει· κἂν ἄμορφος ᾖ πόσις,
> χρὴ δοκεῖν εὔμορφον εἶναι τῇ γε νοῦν κεκτημένῃ·
> οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ κρίνειν ἐστιν, ἀλλὰ νοῦς. - -

Duodecim hos versus Grotius in Exc. p. 425 sq. ita inter se distinxit, ut primos poneret versus 3. 4. 5. 6. et duos, quos e verbis Clementis effecit, tum p. 426. vss. 7. 8. 9. 10. 11. 1. 2. Versum 12 in notis p. 960. adiiciendum monuit. Eum secutus est Barnes. v. 296-301. 318-25. non neglecto v. 12. Musgrav. primos posuit vv. 7—12. tum 1 sqq.

V. 1. pro εὐλογεῖν Grot. et Barn. εὖ λέγειν, pro ὅταν τι λέξῃ scripserunt ὅτ' ἀντιλέξῃ, soloece. Veterem scripturam revocavit iam Valcken. ad Phoen. 1642. diatr. p. 243. — V. 2. ἃν i. e. ἃ ἂν est e coniectura Valcken. l. c. pro ἂν, ubi etiam κἀκπονεῖν defendit contra id, quod Grot. scripserat κἀπορεῖν. — V. 4. Clem. ἐν κοινῷ λύπης τε ἡδ. τ' ἐχ. μ. Grot. ἐν κοινῷ δὲ λ. Musgr. ἐν κοινῷ τε. ἐν κοινῷ λύπης ἔχειν μέρος est κοινῶς λύπης μετέχειν. Cf. Herm. ad Soph. Phil. 496. — V. 6. Grot. et Barn. ἀνοίσω pro συνοίσω, quod improbat etiam Heath. συμφέρειν i. e. ὁμοῦ φέρειν sequitur constructionem verborum μετέχειν, κοινωνεῖν. Tum Grot. et Barn. καὶ γὰρ οὐδὲν ἐστί μοι Πικρὸν οὗπερ σοῦ φορήσω. (sed in notis p. 960. scripsit ὅ περὶ σοῦ φορήσω. Barn. Π. ὅ παρὰ σοῦ φορήσω) δυστυχεῖν μετὰ τῶν φίλων Εὐτυχεῖν τε χρή· τί γὰρ δὴ τὸ φίλον ἄλλο πλὴν τόδε; verbis Clementis, quibus Euripidis sententiam tantum expressisse videtur, metro adstrictis. Musgrav. dedit: κοὐδὲν ἔσται μοι πικρόν. Μετὰ γὰρ [ἐσθλῶν] τῶν φίλων [γε δυστυχεῖν ἅπαντ' ἀεὶ] Εὐτυχεῖν τε χρή· τί γὰρ δὴ τὸ φίλον ἄλλο πλὴν τόδε; in quibus recte scripsit ἔσται. Valcken. diatr. p. 244. hos versus concinnavit: καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοίσειν οὐδὲν ἐστί μοι πικρόν. Κἂν [τε]

ταῖσι συμφοραῖσι [δυστυχεῖν] μετὰ τῶν φίλων, Εὐτυχεῖν τε χρή· τί γὰρ δὴ κ. τ. λ. quid *τε* post *κἄν* sibi velit, docere oblitus; nec dici potuisse puto *οὐδέν ἐστί μοι πικρὸν συνοίσειν* pro *συμφέρειν*; sed verba *κἂν ταῖς συμφοραῖς* mihi quoque Euripidis esse videntur, in fine trochaici posita. Dobree ad Arist. Plut. 147. verba *μετὰ τῶν φίλων εὐτυχεῖν τι χρή* exemerim, inquit, et leviter emendata, *εὐτυχεῖν δυστυχεῖν τε* bono presbytero reliquerim. Scripserit eadem aliis verbis tragicus, sed utrum eodem an alio loco non definiverim. Hos autem versus sic vertit Grotius: *Dulce, quum fortuna saevit, condolere coniugem Coniugi, partemque ferre de bonis et tristibus. Ego tuas simul aegra tecum patiar aegrimonias, Pariter aerumnas subibo; nil erit pro te grave, Nil acerbum; sors amici simul habenda est utraque, Laeta, moesta: nam quid aliud est amare mutuo?* et v. 1. 2. *Dixerit quidvis maritus, bene putandus dicere est. Ipsa sit sollicita, si quid dicit, ut placeat viro.*

V. 7. „In istis Euripideis materfamilias locuta, mulier certe, consilia novae nuptae dedisse videtur, qualia dat in epistola Dorica Melissa Clearetae." *Valck.* l. c. anapaestus in secunda sede est etiam Orest. 785. Iphig. A. 901. Apud Clem. h. l. est *ὄνησε*. V. 8. Clem. *ἀρετή*. Grot. *ἡ ῥετή*. Pro *ἀγαθή* v. 2. Musgr. *καλή*, sensu, ut ei quidem videbatur, postulante, et v. sq. post *σωφρονεῖν* addidit *τ'*, ut iam Heath. iusserat. *Omnis enim mulier pulchra est, quaecunque viro animum conglutinatum habet, et castitatem colit.* Imo: *omnis enim proba mulier, quae an. cum viro congl. habet, casta esse scit.* Dobree ad Arist. Pl. l. c. haec coaluisse putat, *Οὐδεμίαν ὤν. — ξυνάορον· ἀνδρὶ συντέτηκεν, ἥτις σωφρονεῖν ἐπίσταται.* Locum cum Eurip. Androm. 207 sqq. comparat Valcken. l. c. — V. 10. Grot. Barn. *πρῶτα μὲν γὰρ τοῦθ' ὑπάρχει.* Musgrav. *πρῶτα μέν γε ταῦθ' ὑπάρχει*, tum Grot. Barn. *κἂν ἄμορφος ἦν π.* quamquam iam apud Clem. erat *ᾖ*, quo vitatur soloecismus. — V. 11. Grot. in notis p. 960. *Οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ μορφὴν κρῖνόν ἐστιν, ἀλλ' ὁ νοῦς.* et sic Barn. Valcken. ad Phoen. 557. et diatr. l. c. *οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ κρῖνόν ἐστιν, ἀλλὰ νοῦς, γύναι.* Musgr. et Boiss. *οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ ταῦτα κρῖνόν ἐστιν, ἀλλὰ νοῦς.* Grot. vertit: *Feminarum apud maritos forma nulli profuit, Plurimis virtus: bona omnis namque,*

quae iuncta est viro, Femina intra disciplinam se tenet modestiae. Prima pars haec est: maritus sit licet deformior, Debet is pulcher videri mentem habenti coniugi.

CLIII. Clem. Alex. Strom. IV. p. 536. D.

Ὄλβιος ὅστις τῆς ἱστορίας
ἔσχε μάθησιν, μήτε πολιτῶν
ἐπὶ πημοσύνη, μήτ' εἰς ἀδίκους
πράξεις ὁρμῶν,
ἀλλ' ἀθανάτου καθορῶν φύσεως
κόσμον ἀγήρω, πῇ τε συνέστη,
καὶ ὅπῃ καὶ ὅπως.
τοῖς δὲ τοιούτοις οὐδέποτ' αἰσχρῶν
ἔργων μελέτημα προσίζει.

Felix animo quisquis doctas Imbibit artes; non ille malum Quaerit populo, sed nec ad actus Fertur iniquos. senii ignarum, Natura, tuum speculatur opus, Ubi constiterit, qui quoque modo. Factu quidquid turpe est, animis Id nunquam talibus haeret. Grot. Exc. p. 432. Euripidis haec esse, e Themistii or. 24. p. 307. D. ed. Hard. apparet, qui v. 2 usque ad 6. *μήτε πολιτῶν — κόσμον ἀγήρω* citat, praemissis his, *ὥς Εὐριπίδης ὁ σοφὸς οὔτε πολιτῶν, φησὶν κ. τ. λ.* et Polluc. II, 14. qui *κόσμον ἀγήρω* hinc affert. Locum tractavit Valcken. diatr. p. 26. qui pro *τῆς ἱστορίας* scripsit *γῆς ἱστορίας*. „In schola quidem Pythagorae per excellentiam Geometria dici potuit *ἱστορία*. v. Iambl. V. P. §. 89. sed alibi quamcunque quis disciplinam scripto mandaret, illius tradere dicebatur *ἱστορίαν*, Musices ex. gr. Arithmetices, Geometriae etc. Eudemi *Γεωμετρικὴν ἱστορίαν* citat Eutocius Praef. Comm. in Archimed. de dimens. circuli p. 49." Recte: nam *ἱστορία* antiqua notione est indagatio rerum, quae fiunt et factae sunt, ut loquitur Wyttenb. ad Sel. hist. p. 339. sed hic non de geographia — haec enim esset *γῆς ἱστορία* — sermonem esse, sed de totius mundi cognitione, quae est *κόσμου* vel *φύσεως ἱστορία* e sqq. patet. In sqq. quod Themistius habet *οὔτε πολ. — οὔτ' εἰς ἀδ. πρ. ὁρμᾶν, ἀλλ' ἀ. φ. καθορᾶν* non est diversae lectionis indicium, sed Themist. ut recte Valck. monet, Euripidis verba ad sententiam suam accommodavit, quum

praecessisset ἅς *Εὐρ.* ὁ σοφὸς φησίν. V. 3. ἐπὶ πημοσύνῃ Clem. πημοσύνας coniic. Scaliger apud Grot. Exc. p. 461. fortasse e Themistio, πημοσύνην Pierson. Veris. p. 128. Mutationis causam nullam video: ἐπὶ πημοσύνῃ dictum est, ut ἐπὶ δηλήσει, ἐφ᾽ ἁρπαγαῖσι et similia, quae congessi Gramm. gr. §. 585. β. p. 1165 sq. V. 7. eiecit Valcken. adscriptum enim esse videri ad πῆ interrogantis, hic paulo insolentius positum. Insolens haud dubie πῆ τε καὶ ὅπῃ, quorum significatio vix quidquam differt, nisi prius cum Grotio vertere velis *ubi*, quod tamen vix commodam sententiam habet. Eiectis autem illis verbis, τε post πῆ nihil habet, quo referatur. V. 8. Grot. τοῖς γε τοιούτοις.

CLIV. Clem. Alex. Strom. IV. p. 543. B. ὁ μὲν οὖν Εὐριπίδης

Χρύσεαι δή μοι πτέρυγες περὶ νώτῳ, φησὶ,
καὶ τὰ Σειρήνων ἐρόεντα πέδιλα
ἁρμόζεται·
βάσομαί τ᾽ ἐς αἰθέρα πολὺν
ἀερθεὶς, Ζηνὶ προσμίξων.

Aurea me dorsi compagine Penna vehet, pedibusque volucria Sirenum nectam talaria. Sic altum penetrabo per aethera, Colloquioque fruar magni Iovis. Grot. Exc. p. 430. τὰς Εὐριπίδου χρυσᾶς πτέρυγας hinc commemorat Plutarch. T. II. p. 786. D.

CLV. Clem. Alex. Strom. V. p. 581. E. Πάνυ θαυμαστῶς ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλόσοφος Εὐριπίδης τοῖς προειρημένοις ἡμῖν συνῳδὸς διὰ τούτων εὑρίσκεται, πατέρα καὶ υἱὸν ἅμα οὐκ οἶδ᾽ ὅπως αἰνισσόμενος·

Σοὶ, τῷ πάντων μεδέοντι, χοὴν
πέλανόν τε φέρω, Ζεὺς εἴτ᾽ Ἀΐδης
ὀνομαζόμενος στέργεις· σὺ δέ μοι
θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας
δέξαι πλήρη προχυθεῖσαν.

ὁλοκάρπωμα γὰρ ὑπὲρ ἡμῶν ἄπορον (l. ἄπυρον) θῦμα ὁ Χριστός. καὶ ὅτι τὸν σωτῆρα αὐτὸς οὐκ εἰδὼς λέγει, σαφὲς ποιήσει ἐπάγων·

Σὺ γὰρ ἔν τε θεοῖς τοῖς οὐρανίδαις

σκῆπτρον τὸ Διὸς μεταχειρίζων
χθονίων θ᾽ Ἀΐδῃ μετέχεις ἀρχῆς.

ἔπειτα ἄντικρυς λέγει·

Πέμψον μὲν φῶς ψυχαῖς ἀνέρων
τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν,
πόθεν ἔβλαστον, τίς ῥίζα κακῶν,
τίνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένους
εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν.

Tibi cunctorum domine vinum Salsamque molam fero, seu Ditis Tu sive Iovis nomine gaudes. Cunctis larga defusa manu De frugibus accipe dona. Tu namque deos superos inter Sceptrum tractas sublime Iovis, Idem regnum terrestre tenes. Tu lucem animis infunde virûm, Qui scire volunt, quo sata mentis Lucta sit ortu, quae causa mali, Cui coelicolûm rite litando Requiem sit habere laborum. Grot. Exc. p. 430. V. 1. Grot. Barn. τῶν πάντων. χοὴν πέλανον τε cur Grotius *vinum molamque salsam* reddiderit, recte miratur Valck. diatr. p. 43. V. 2. φέρω dedit Grot. pro φέρων. V. 4. ἄπυρον est ex emendatione Abreschii, Heathii, Toupii, Valcken. pro ἄπορον, παγκαρπείας pro παγκαρπίας a Grotio. V. 5. Legebatur - - πλήρη, προχυτίαν. Grot. πλ. προχύτην τε. Valcken. προχυθεῖσαν. V. 9. Clem. ψυχάς. Grot. ψυχαῖς ἀν. ταῖς βουλομέναις. Valck. ψυχᾶς. V. 10. ἄθλοι sunt, quae postea vocantur κακά. V. 12. ἐκθυσαμένοις pro ἐκθησαμένοις Lowth. apud Valcken. sed rectius ἐκθυσαμένους Valck. ad Herodot. VI, 91. p. 480. Cf. Bernard. ad Thom. M. p. 58. Schaef. melet. p. 69. Suidas Ἐκθύσασθαι, ἐξιλεώσασθαι καὶ ἐκμειλίξασθαι. Fragmentum e Pirithoo desumtum suspicatur Musgrav. fortasse nulla alia de causa, nisi quod ex ea quoque fabula preces citantur ad deum fusae. Probabilior est Valcken. suspicio, qui margini Barnes. adscripsit: *an e Cretensibus?*

CLVI. Clem. Alex. Strom. V. p. 584. B. Παγκάλως τοίνυν καὶ ὁ Εὐριπίδης συνᾴδει τούτοις γράφων·

Ποῖος δ᾽ ἂν οἶκος, τεκτόνων πλασθεὶς ὕπο,
δέμας τὸ θεῖον περιβάλοι τοίχων πτυχαῖς;

Qui posset aedes structa fabrili manu Tenere vim parietibus inclusam dei? Grot. Exc. p. 424.

CLVII. Clem. Alex. Strom. VI. p. 620. B. *Ἐπιχάρμου τε εἰπόντος, — ὁ μὲν γὰρ ἄλλην δῆτα λαμβάνει Νεατίδ᾽, ἄλλον δ᾽ ἄλλη μαστεύει τινά, Εὐριπίδης γράφει·*

Κακὸν γυναῖκα πρὸς νέον ζεῦξαι γραίαν·
ὁ μὲν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἱμείρει λαβεῖν,
ἡ δ᾽ ἐνδεὴς τοῦδ᾽ οὖσα βουλεύει κακά.

Grotius Exc. p. 423. et cum eo Barnes. transposuerunt *κακόν* et *γραίαν*, *Γραίαν γυναῖκα πρὸς νέον ζεῦξαι κακόν.* contra quod Musgrav. monet, diphthongum in voce *γραίαν*, sequente vocali, non sine exemplo corripi. Equidem *αι* in *γραῖα* correptae exemplum nondum reperi. *Male iuniori feminam iungas viro: Namque ille lecti gaudia alterius petit, Laesa illa sese ad prava consilia applicat.* ubi *γραῖαν*, quod caput sententiae est, omisit.

CLVIII. Clem. Alex. Strom. V. p. 613. D. *Ὁ τοίνυν μὴ πειθόμενος τῇ ἀληθείᾳ, διδασκαλίᾳ δ᾽ ἀνθρωπίνῃ τετυφωμένος δυσδαίμων ἄθλιός τε, καὶ κατὰ τὸν Εὐριπίδην·*

Ὃς τάδε λεύσσων θεὸν οὐχὶ νοεῖ,
μετεωρολόγων δ᾽ ἑκὰς ἔῤῥιψεν
σκολιὰς ἀπάτας, ὧν ἀτηρὰ
γλῶσσ᾽ εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν,
οὐδὲν γνώμης μετέχουσα.

Grotius Exc. p. 433. his praeposuit *Ἀ δυσδαίμων* e quibus hoc apud Clementem praecedit, Valcken. diatr. p. 27. nihil nisi *δυσδαίμων*, ut unus versus esset *Δυσδαίμων, ὅς τάδε λεύσσων*, quo recepto systema anapaesticum a paroemiaco inciperet. Post *νοεῖ* excidisse quaedam suspicabatur Valcken. et revera de uno eodemque homine dici non poterat *θεὸν οὐχὶ νοεῖ καὶ τὰ τῶν μετεωροσοφιστῶν ἑκὰς ἔῤῥιψε.* Sententia esse debet *δυσδαίμων, ὅς θεὸν οὐχὶ νοεῖ.* ille contra beatus, qui haec divina providentia administrari censet, contra quam *οἱ μετεωροσοφισταί, μετεωρολόγων δ᾽ ἑκὰς ἔῤῥ.* Musgrav. autem legendum coni. *μετεωρολόγων οὐδ᾽ ἑκὰς ἔῤῥιψ᾽ Ἀπάτας σκολίας*, in quo ictus male cadit in *ἔῤῥ.* V. 2. Grot. *μετεωρολογῶν δὲ καταῤῥίπτει σκ. ἀπ. οἷον ἀτειρὴς γλ.* quae recte vituperat Valcken. *ὧν ἀτειρά* legitur

apud Clem. *ἀτηρά* scribendum vidit Potterus. Grotius locum a se interpolatum ita vertit: *Miser ille, potest Haec qui spectans nescire deum, Sed celsa loquens velut implicitos Diiicit astus, qualia inanis Lingua effutit, cum certa habeat Nil despectare negatis.*

CLIX. Clem. Alex. Strom. VI. p. 622. B. *Ὁμήρου λέγοντος, Γαστέρα δ᾽ οὔπως ἔστι ἀποπλῆσαι μεμαυῖαν, Οὐλομένην, ἣ πολλὰ κάκ᾽ ἀνθρώποισι δίδωσιν, Εὐριπίδης ποιεῖ·*

Νικᾷ δὲ χρεία μ᾽ ἡ κακῶς τ᾽ ὀλουμένη
γαστήρ, ἀφ᾽ ἧς δὴ πάντα γίγνεται κακά.

Me dira egestas subigit et miserabilis Venter, malorum causa quae ferme omnium. Grot. Exc. p. 424. Apud Clem. legitur *νικᾷ δὲ χρεία μὲν κακ.* Correxit Casaub. ad Athen. p. 716. e loco Diphili ab Athenaeo allato X, 5. p. 422. B. *Εὖ γ᾽ ὁ κατάχρυσος εἶπε πόλλ᾽ Εὐριπίδης· Νικᾷ δὲ χρεία μ᾽ ἡ ταλαίπωρός τε μου Γαστήρ* - - Grot. dederat *Νικᾷ μὲ χρεία καὶ κ. ὀλ.*

CLX. Clem. Alex. Strom. VI. p. 623. A. B. *αὖθις Εὐριπίδου εἰπόντος·*

Ὦ πολύμοχθος βιοτὰ θνητοῖς,
ὡς ἐπὶ παντὶ σφαλερὰ κεῖσαι,
καὶ τὰ μὲν αὔξεις, τὰ δ᾽ ἀποφθινύθεις,
κοὐκ ἔστιν ὅρος κείμενος οὐδείς,
εἰς ὅντινα χρὴ τελέσαι θνητοῖς,
πλὴν ὅταν ἔλθῃ κρυερὰ Διόθεν
θανάτου πεμφθεῖσα τελευτή.

O vita hominum plena laboris, Quam stas dubio male fulta gradu, Et modo crescis, modo decrescis, (imo *alia attollis, alia pessumdas*, ut apud Hesiod. ἔ. κ. ἡ. in. *ῥεῖα δ᾽ ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει*) *Nullamque datur cernere metam, In qua cursum requiescat homo, Nisi quum leti frigida venit Superis mittentibus hora.* Grot. Exc. p. 424. V. 5. Grot. et Barn. *θνητούς*, quod ipse quoque praeferam.

CLXI. Clem. Alex. Strom. VI. p. 627. A. *Τοῦ ἰατροῦ Ἱπποκράτους, Ἐπιβλέπειν οὖν καὶ ὥρην καὶ χώρην καὶ ἡλικίην καὶ νούσους, γράφοντος, Εὐριπίδης ἐν ἑξα-*

μέτρῳ χρήσει (sic Hemsterh. ad Arist. Plut. Schol. 681. p. 227. pro *ἐν ἐξ. τηρήσει*) *φησίν·*

— — — — ὅσοι δ' ἰατρεύειν καλῶς,
πρὸς τὰς διαίτας τῶν ἐνοικούντων πόλιν
τὴν γῆν τ' ἰδόντας, τὰς νόσους σκοπεῖν
χρεών.

Grotius Exc. p. 425. *ὅσοι θέλουσ' ἰατρεύειν καλῶς.* Valckenaerio diatr. p. 245. *ἰατρεύειν* ab omissis pendere videbatur. V. ult. Clem. *τὴν γῆν ἰδ.* Grot. *καὶ γῆν ἰδ.* Valck. Musgr. *τὴν γῆν τ' ἰδ.* *Quotquot rite medicari volunt, Spectare debent ipsa terrarum sola, Populique victum, ferre sic morbis opem.* E Bellerophonte petitum fragmentum putabat Gatak. adv. misc. p. 519. quod similis sententia est fr. XX. huius fab. et Barnes. bis posuit, primum in inc. trag. v. 315. p. 512. deinde in Add. ad Belleroph. p. 519.

CLXII. Cornutus s. Phurnutus de nat. d. 20. p. 184. ed. Gale.

*Κορυφὴ δὲ θεῶν, κατ' Εὐριπίδην, ὁ περὶ χθόν'
ἔχων
φαεινὸς αἰθήρ. — —*

Cf. Valcken. diatr. p. 48. qui scribit *φαεννός*, de qua forma vid. Valcken. ad Phoen. 84. De tmesi *περὶ ἔχων* vid. Porson. ad Eur. Med. 284.

CLXIII. Athen. IV. p. 158. F. *κἀν ἄλλοις δέ φησιν ὁ σκηνικὸς οὗτος φιλόσοφος·*

*Ἀρκεῖ μετρία βιοτά μοι σώφρονος τραπέ-
ζης,
τὸ δ' ἄκαιρον ἅπαν τόδ' ὑπερβάλλον τε
μὴ προσείμαν.*

De hoc versuum asynartetorum genere vid. Gaisford. ad Hephaest. p. 341. qui monitu Porsoni *τόδ'* post *ἅπαν* inseruit: cuius emendationis firmandae causa Pors. ap. Dobree ad Arist. Vesp. 1522. afferebat locum Bacch. 1221. *τὸ δὲ πτοηθὲν τόδ' ἔτι σῇ ψυχῇ πάρα;* Asynartetos Archilochios esse vidit iam Heath. qui p. 186. b. scripsit *ἅπαν χὐπερβ.* Grotius Exc. p. 425. in quatuor versus distinxerat, ita versos: *Mihi temperata vita*

Satis et modeste mensa; Nimium quod est modoque Caret, ipse non cupiscam.

CLXIV. Athen. VI. p. 270. C. *Ἐν κενῇ γὰρ γαστρὶ τῶν καλῶν ἔρως Οὐκ ἔστι· πεινῶσιν γὰρ ἡ Κύπρις πικρά, Ἀχαιός φησιν ἐν Αἴθωνι σατυρικῷ. παρ' οὗ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης λαβὼν ἔφη·*

*Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι
δ' οὔ.*

In saturitate, non in esurie est Venus. Grot. Exc. p. 424. qui dedit *πεινῶσι*, ut habet Schol. Soph. Antig. 781. Ex Athenaeo sumsit Eustathius ad Od. *θ'* p. 1596, 45. = 309, 4. qui omittit *ἐν* ante *πεινῶντι*. Versum laudat etiam Libanius Vol. II. p. 509. A. s. T. III. p. 389, 25. ed. Reisk. Themist. p. 164, 6. quem citat Valck. not. Mpta, Schol. Soph. l. c. qui *παροιμίαν* vocat versum. Huc respexit etiam Antiphanes ap. Athen. I. p. 28. F. *ἐν πλησμονῇ γὰρ Κύπρις, ἐν δὲ τοῖς κακῶς Πράσσουσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς.* (Vid. Porson. adv. p. 276 = 244.) Contrariam sententiam probat Plutarch. T. II. p. 126. C. *οὐ γὰρ ἐν πλησμοναῖς Κύπρις, ἀλλὰ μᾶλλον ἐν εὐδίᾳ σαρκὸς καὶ γαλήνῃ.*

CLXV. Athen. XIII. p. 561. A. *ἐν οἷς τινὲς καὶ ἐμνημόνευσαν τοῦ σκηνικοῦ φιλοσόφου Εὐριπίδου ᾀσμάτων, ὧν ἦν καὶ τάδε·*

*Παίδευμα δ' Ἔρως σοφίας ἀρετῆς
πλεῖστον ὑπάρχει, καὶ προσομιλεῖν
οὗτος ὁ δαίμων
πάντων ἥδιστος ἔφυ θνητοῖς.
καὶ γὰρ ἄλυπον τέρψιν τιν' ἔχων
εἰς ἐλπίδ' ἄγει.
τοῖς δ' ἀτελέστοις τῶν τοῦδε πόνων
μήτε συνείην, χωρίς τ' ἀγρίων
ναίοιμι τρόπων.
τὸ δ' ἐρᾶν προλέγω τοῖσι νέοισιν
μή ποτε φεύγειν,
χρῆσθαι δ' ὀρθῶς, ὅταν ἔλθῃ.*

Ad virtutem sapere egregius Dat doctor Amor; generi humano Ad convictum Non est divûm suavior alter;

Nam sine luctu gaudia praebens Excitat ad spem, procul a me sint Haec qui fugiunt sacra profani. Fera vita meos nil ad mores. Iuvenes moneo, ne istas studeant Vitare faces, Recte sed amoribus uti. Grot. Exc. p. 420. qui v. 1. scribit κἀρετᾶς. minus recte: σοφίας pendet a παίδευμα, *sapientiae alumnus* i. e. amor prudens et moderatus, ἀρετῆς a πλεῖστον, πλεῖστον ἀρ. ὑπάρχει, *maxima pars est virtutis*, maximam partem virtutis efficit. Cf. Valcken. diatr. p. 241 sq.

CLXVI. Vid. fr. Cadmi p. 118.

CLXVII. Vid. fr. Aeoli XIX.

CLXVIII. Galen. Protrept. p. 3. ed. Basil. T. I. p. 16. ed. Kühn. εἶτα καὶ τῷ γήρᾳ λοιδοροῦνται, δέον ἑαυτοῖς, καὶ τὸν Εὐριπίδην ἐπαινοῦσι λέγοντα

οὐ γάρ ἐστιν ἀσφαλὲς
περαιτέρω τὸ κάλλος ἢ μέσως λαβεῖν.

Sic Valcken. diatr. p. 240. ut editum est a Kühnio, nisi quod hic ἢ μέσῳ servat. In Basil. erat: οὐ γὰρ ἀφελὲς εἶναι περαιτ. Charterianam inspicere non contigit. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς Grot. Exc. p. 431. sine ἐστιν, sed portentosum addidit iambicum οἶμαι περάτερον κάλλος ἢ 'ν μέσῳ λαβεῖν. *Eximia, ut reor, Ultraque mediam forma non tuta est satis.*

CLXIX. Athen. XI. p. 465. B. διόπερ καὶ Εὐριπίδης ἕνα τῶν τοῦ Ἡλίου ἵππων φησὶν εἶναι

Βακχίου φιλανθέος
Αἴθοπα, πεπαίνοντ' ὀρχάτους ὀπωρινούς·
ἐξ οὗ βροτοὶ καλοῦσιν οἶνον αἴθοπα.

Locum emendavit Casaubon. Animadv. p. 780. Hinc Eustath. ad Il. λ' p. 836, 15. Potest locus esse e Phaethonte.

CLXX. Aelian. Var. Hist. XII, 15. Ἔπαιζε δὲ ἄρα ὁ Διὸς καὶ Ἀλκμήνης μετὰ παιδίων πάνυ σφόδρα. Τοῦτό τοι καὶ ὁ Εὐριπίδης ἡμῖν ὑπαινίττεται, ποιήσας τὸν αὐτὸν τοῦτον θεὸν λέγοντα·

Παίζω· μεταβολὰς γὰρ πόνων ἀεὶ φιλῶ.

CLXXI. Aelian. hist. anim. IV, 54. Ὅμηρος μὲν οὖν ἔδωκεν ἵππῳ φωνήν, ἀσπίδι δὲ ἡ φύσις,

\- - - - - - ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει,

φησὶν Εὐριπίδης. Hinc monstruosissimum versum effinxit Grotius Exc. p. 423. Ἀσπῖδι δὲ φύσις, ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει. *Ut iura nil moretur, ingenium aspidi est.* Alio verba deflexit Anaxandrides Comicus apud Aristot. Eth. Nicom. VII, 10. p. 125. D. Duvall. ἡ πόλις ἐβούλεθ', ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει. Hinc probabiliter hunc Euripidis versum eruit Barnes. v. 295.

Ἡ φύσις ἐβούλεθ', ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει.

et sic locum Musgrav. etiam exhibuit.

CLXXII. Aelian. hist. anim. XIV, 6. de lynce: Ἔοικε δὲ ἄρα τῷ θηρίῳ τούτῳ μαρτυρεῖν καὶ Εὐριπίδης τὸ ἀπρόσωπον οὖν, ὅταν που λέγῃ·

Ἥκει δ' ἐπ' ὤμοις ἢ συὸς φέρων βάρος,
ἢ τὴν ἄμορφον λύγγα, δύστοκον δάκος.

ὑπὲρ ὅτου δὲ λέγει δύστοκον, τοὺς κριτικοὺς ἐρέσθαι λῷον.

CLXXIII. Vid. fr. inc. XV.

CLXXIV. Sext. Empir. adv. Math. X, 5, 315. p. 685. Fabric. ἐκ γῆς δὲ καὶ αἰθέρος (εἶναι τὴν γένεσιν) Εὐριπίδης, ὡς πάρεστιν ἐκδέξασθαι ἐκ τοῦ λέγειν αὐτόν·

Αἰθέρα καὶ Γαῖαν πάντων γενέτειραν ἀείδω.

Ex Euripidis hymnis, quorum Philostratus mentionem faciat lib. II. de vit. Soph. in Hippodromo (p. 618. ed. Olear. Vid. Antiop. fr. XXXVII.) et ex quibus duos versus hexametros in Apollinem proferat Macrob. Saturn. I, 17. (vid. fr. CLXXVII.) versum petitum esse censebat Fabric. ad Sext. Emp. e Chrysippo Musgrav. Valcken. in nota MS. ad Barnes. p. 516. dubitat, versus ne sit Euripidis; videtur versus Physici, inquit.

CLXXV. CLXXVI. Dio Chrysost. or. 64. p. 594. C. Εὐριπίδης τὸν ναύτην μέμφεται, ἀωρὶ πόντου κύ-

μετ' εὐρέως περῶντα, καὶ διὰ τῶν ἑξῆς ἐπετίμα λέγων·

Σμικραῖς ἐπιτρέπουσιν αὑτοὺς ἐλπίσιν.

Ὦ παῖ Μνησαρχίδου, ποιητὴς μόνον ἦσθα, σοφὸς δὲ οὐδαμῶς· οὐδὲ γὰρ πίττῃ τὴν ψυχὴν, οὔτε σχοινίοις ἐπιτρέπουσιν, οὔτε τριδάκτυλον αὐτοὺς σώζει ξύλον πεύκινον, ἀλλ' ἐπέτρεψαν βεβαίῳ καὶ μεγάλῳ πράγματι, τῇ τύχῃ. Primum versum Gatak. adv. misc. p. 505. B. sic metro restituere tentabat: *Πόντου περῶντες ἀωρὶ κύματ' εὐρέως*, cum anapaesto in tertia sede, Valcken. autem diatr. p. 238. sic:

[ἀλλὰ] μέμφομαι
τὸν ναυβάτην, ἀωρὶ κύματ' εὐρέος
πόντου περῶντα.

Dionis etiam verba *τὸν ναύτην μέμφεται* cur ex Euripide sumta existimemus, nulla causa est; sequentia, si statuamus, Dionem *περῶντα* scribere debuisse ut tenorem orationis suae servaret, ita facile in iambicum concludi possint

ἀωρὶ πόντου κύματ' εὐρέος περᾷ

ὁ ναύτης. Quod hoc modo a singulari ad pluralem transitur, neminem offendet. vid. Gramm. gr. p. 587.— Secundum versum in Exc. p. 421. posuit Grotius, interserto *δέ. σμικραῖς δ' ἐπιτρ. αὑτοὺς ἐλπίσι*, *Creduntque sese quam levi mirum spei.* *αὑτοὺς* etiam Porson. Praef. Hec. p. XXXIX. Lond. ubi ob secundam productam ante *τρ* versum sic legi voluisse videtur: *σμικραῖς ἑαυτοὺς ἐπιτρέπουσιν ἐλπ.* Sed vid. Erfurdt. ad Soph. Oed. T. 635. ed. mai. Tertium versum e Dionis verbis *τριδάκτυλον αὐτοὺς σώζει ξύλον πεύκινον*, sic eruit Valck. p. 239.

[ἀλλά νιν μόνον]
τριδάκτυλον σώζει τὸ πεύκινον ξύλον

vel *τὸ πεύκινον σώζει τριδάκτυλον ξύλον.* Reliquias versus ego quoque in *τριδάκτυλον πεύκινον ξύλον* agnosco; sed alienus videtur articulus. Equidem versum ita conformaverim:

τριδάκτυλον σώζει σφε πεύκινον ξύλον.

CLXXVII. Macrob. Saturn. I, 17. *Est et alia ratio draconis peremti: nam solis meatus, licet ab ecliptica linea nunquam recedat, sursum tamen ac deorsum ventorum vices certa deflexione variando, iter suum velut flexum draconis involvit; unde Euripides*

Πυριγενὴς δὲ δράκων ὁδὸν ἡγεῖται
ταῖς τετραμόρφοις ὥραις, ζευγνὺς
ἁρμονίᾳ πολύκαρπον ὄχημα.

Sub hac ergo appellatione coelestis itineris sol quum confecisset suum cursum, draconem confecisse dicebatur. Barnesius ad hymnos retulit, et, deleto *ταῖς* v. 2. in duos hexametros digessit; idem *ὅλον* pro *ὁδόν*. Pro *πυριγενής* aliud quid hic lectum videtur, ut *πυρόεις*, ne primus anapaesticus a paeone incipiat. Fortasse hoc fragm. e Phaethonte sumtum est, ut fr. CLXIX. E Pirithoo desumtum putat Musgr.

CLXXVIII. Macrob. Saturn. I, 23.

Καὶ Γαῖα μῆτερ· Ἑστίαν δέ σ' οἱ σοφοὶ
βροτῶν καλοῦσιν, ἡμένην ἐν αἰθέρι.

Tellusque mater, quae situ medio aetheris Librata Vestae nomen a doctis habes. Grot. Exc. p. 426.

CLXXIX. Lucian. Necyom. T. I. p. 456. T. III. p. 2. ed. Bip. *Φιλ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· κᾆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;*

Μεν. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν Ἀΐδης μ' ἐδέξατο.

Propter *Ἀΐδης* trisyllabum, quod alibi in Tragicorum senariis non reperitur, Erfurdt. ad Soph. Ant. 1226. versum sic restituendum esse suspicatur: *οὐκ, ἀλλ' ἔθ' Ἅιδης ἔμπνοόν μ' ἐδέξατο.* At num *ἔμπνοος* magis in Tragicorum iambis reperitur, quam *Ἀΐδης?* Boisson. edidit: *Οὐκ ἀλλ' ἔτι ζῶον Ἀΐδης μ' ἐδέξατο.* Euripidis autem versum esse probabile tantum est ex eo, quod, quum Menippus primum initium Hecubae recitasset, deinde hunc versum, tum Androm. fr. XIX. denique versus duos Homericos Od. λ', 163. sic pergit: *νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται.*

CLXXX. CLXXXI. Lucian. Revivisc. T. I. p. 573. T. III. p. 119. ed. Bip. *Λουκ.* *Οἴμοι τῶν κακῶν! ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δή μοι καταφευκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.*

Μὴ κτεῖνε τὸν ἱκέτην· οὐ γὰρ θέμις κτανεῖν.

κτεῖναι scribitur in Luc. sed *κτεῖνε* ut corr. Heath. unus Parisin. apud Belin du Ballu, et duo Vaticc. ap. Schaef. ad Greg. p. 16. Musgrav. *Μὴ κτεῖνε· τὸν ἱκέτην γὰρ οὐ θέμις κτανεῖν*, Boisson. *Μὴ κτεῖνε τὸν ἱκέτην· κτανεῖν γὰρ οὐ θέμις.* *Πλάτ.* *Τί δέ; οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου ἐστίν;*

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους.

Λουκ.

Νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων κτενεῖτέ με;

κτενεῖτε scribendum vidit Guyetus pro *κτείνετε*.

CLXXXII. Aristid. T. I. p. 247 sq. ed. Iebb. *Πέλαγος δὲ οὐδείς πω διὰ τέλους ᾖσεν, οὔτε ποιητὴς οὔτε λογόγραφος, ἀλλ' Ὅμηρος λέγει ἰοειδέα πόντον καὶ οἴνοπα πόντον, καὶ Εὐριπίδης*

ἅλα πορφυρέην.

CLXXXIII. Porphyr. de abstin. III, 25. p. 135. *συγγενὲς ἡμῖν τὸ τῶν λοιπῶν ζώων γένος· καὶ γὰρ τροφαὶ πᾶσαι αἱ αὐταὶ πᾶσιν αὐταῖς, καὶ πνεύματα, ὡς Εὐριπίδης, καὶ*

φοινίους ἔχει ῥοὰς
τὰ ζῶα πάντα·

καὶ κοινοὺς ἁπάντων δείκνυσι γονεῖς, Οὐρανὸν καὶ Γῆν. Musgrav. haec tantum ut verba poëtae dedit *Πνεύματα καὶ φοινίας ἔχει ῥοάς.* Vid. Valck. diatr. p. 50. Boisson. vero quatuor versus hinc exsculpsit:

Καὶ πνεύματά τε καὶ φοινίους ἔχει ῥοὰς
τὰ ζῶα πάντα, καὶ γονεῖς ἐνδείκνυσι
κοινοὺς ἁπάντων Οὐρανὸν πέλειν μέγαν
καὶ Γῆν

in quibus memorabile imprimis est *ἐνδείκνυσι.* correpta penultima. Eodem negotio ea etiam, quae praecedunt, in metrum redigere possis:

τροφαὶ γὰρ αὑταὶ πᾶσι πᾶσαι συγγενεῖς.

CLXXXIV. Vid. fragm. dubia II.

CLXXXV. Alexand. rh. p. 28. ed. Normann.

Ἀλλ' ἥδε μ' ἐξέσωσεν· ἥδε μοι τροφὸς,
μήτηρ, ἀδελφὴ, δμωῒς, ἄγκυρα, στέγη.

Sic Musgr. pro *ἐξέσωσεν ἔνι δέ — στέγης*, pro quo *στέγη* Valckenaerio deberi dicit. Locum cum verss. Eurip. Hec. 280. comparat Porson. ad l.

CLXXXVI. CLXXXVII. Athenag. p. 28. (ed. Colon. 1686.)

Πολλάκι μοι πραπίδων διῆλθε φροντὶς
*εἴτε τύχα * εἴτε δαίμων*
τὰ βρότεια κραίνει.
** παρά τ' ἐλπίδα καὶ παρὰ δίκαν*
τοὺς μὲν ἀπ' οἴκων ἀναπίπτοντας
ἄτερ βίου, τοὺς δ' εὐτυχοῦντας ἄγει.

Τὸ παρ' ἐλπίδα καὶ δίκην εὖ πράττειν ἢ κακῶς ἐν ἀφασίᾳ τὸν Εὐριπίδην ἐποίησε, τίνος ἡ τοιαύτη τῶν περιγείων διοίκησις, ἐν ᾗ εἴποι τις ἄν,

Πῶς οὖν τάδ' εἰσορῶντες ἢ θεῶν γένος
εἶναι λέγωμεν, ἢ νόμοισι χρώμεθα;

Perplexa mentem sors agitat meam, Fortuna nostras res regat, an deus Spem saepe praeter, praeter aequum Hos evolutos de paternis Egere cogens triste penatibus, Felicia illis tempora dividens. Grot. Exc. p. 428. 30. *Haec conspicantes quomodo ultra legibus Utamur, aut cur esse credamus deos?* ibid. p. 420. Lyricos versus e Sisypho petitos esse suspicatur Valck. in not. MS. ad Barnes. V. 2. tollatur hiatus, si post *τύχα* excidisse statuas *τὶς*. Sic versus erit dactylicus logaoedicus, ut is qui praecedit. V. 3. legebatur *τὰ βιότια*, v. 5. *οἴκων δ' ἐναπίπτοντας*, v. 6. *ἀτὰρ θεοῦ.* Corr. Grotius. V. 4 sqq. cum prioribus non cohaeret. Itaque addendum suspicor *εἰ, κραίνει, εἰ π. τ' ἐ.* Versus desinit in paeonem, cuius aliud exemplum non habeo. Quod maxime dubitationem poëtae moverat, *τὸ παρ'*

ἐλπ. καὶ παρὰ δίκαν εὖ πράττειν, tanquam Athenagorae verba, a praecedentibus separavit Valck. ad Hipp. 1102. ubi et Claudiani locum et alios comparat.

CLXXXVIII. Schol. Pind. Nem. VI, 7. *θεὸς γάρ τις ἐν ἡμῖν κατὰ τὸν Εὐριπίδην.* Cic. Tusc. I, 26. *Ergo animus, ut ego dico, divinus est, ut Euripides audet dicere, deus.* Similis sententia e Menandro affertur a Plutarcho T. II. p. 999. E. *ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ὁ θεός*, quem habet etiam Iamblich. Protr. 8. p. 53. vel, ut a Iustin. M. scribitur de mon. p. 109. (ed. Colon. 1686.) *θεὸς ἔτι τοῖς χρηστοῖς ἀεὶ ὁ νοῦς*, de quo loco vid. Meineke fr. Men. p. 5. Alios locos congesserunt Gataker. ad M. Antonin. XII, 26. Valck. diatr. p. 238. Davis. ad Cicer. l. c. Wyttenb. bibl. crit. III, 1. p. 18. ad locum Plut. Sed fortasse haec sententia fluxit e loco Eurip. Troad. 879. *Ζεὺς, εἴτ' ἀνάγκη φύσεος, εἴτε νοῦς βροτῶν*, ut ad hunc locum et Schol. Pind. et Cicero respexisse videantur. Grotius hunc versum effinxit in Exc. p. 421. *Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεός. Mortalium cuique sua mens est deus.*

CLXXXIX. Vid. fr. inc. XVI.

CXC. Priscian. XVII. c. 17. p. 63. ed. Krehl. *In una autem eademque persona possessor simul et possessio intransitive intelligi non potest, nisi figurate dicat aliquis*, meus ego sum et servus et dominus, *et similia. Persius:* Vindicta postquam meus a praetore recessi: *et Euripides:*

Ἐγὼ δ' ἐμὸς εἰμί.

CXCI. Priscian. XVIII, 20. p. 179. *Latini* despero illam rem. Lucanus in V. Desperare viam. *Εὐριπίδης·*

Οὐχ ἑσπέρας φάσ', ἀλλὰ καὶ μεσημβρίας —
τούτους ἀφεστήκασιν ἡμέραν τρίτην.

ubi locum propter *ἡμέραν τρίτην* laudari, pro quo dici etiam potuisse Prisc. censet *ἡμέρᾳ τρίτῃ*, apparet ex eo, quod statim sequitur: *Et nos*, absum tertium diem. Commode citant Eurip. Hec. 32. *τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος.* Idem ib. c. 24. p. 196. hoc loco citato, subiungit: *Huic simile est illud Virgilianum in* VIII. Parte alia Marti currumque rotasque volucres instabant. *Idem*

etiam dativo adiunxit in I. *Aeneidos:* Instans operi regnisque futuris. Itaque *ἀφεστηκέναι* active positum erat, *τούτους ἀφεστήκασιν*, *hos seiunctos tenent. Non vespere, ut dicitur, sed etiam meridie hos tertium iam diem remotos tenent.*

CXCII. Achill. Tat. in Arat. Phoen. 19. (p. 91. ed. Vict.) de anno:

Ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸς πάντα συλλαβὼν ἔχει.

Sic correxit Heath. p. 188. b. quum legeretur *ὅθ' οὕνεχ' ἐν αὐτῷ.*

CXCIII. Nicephor. Gregor. histor. VIII. p. 190. F.

— — — *πολλὰ γὰρ κραίνει θεός.*

Sine nomine auctoris citat Niceph. subiectis illis *καὶ τὸ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη, τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός*, quae leguntur in fine Medeae et al. ut mihi quidem verisimile sit etiam illa *πολλὰ γὰρ κραίνει θεός* falso citata esse pro *πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.*

CXCIV. Schol. Arist. Plut. 521. Suid. v. *ἀνδραποδίζω.* Schol. Eurip. Phoen. 1408. (*Ἀεὶ γὰρ τὰ Θετταλῶν ἄπιστα, ἡ παροιμία φησίν*) *Εὐριπίδης·*

Πολλοὶ παρῆσαν, ἀλλ' ἄπιστοι Θεσσαλοί.

Sic Schol. Arist. et Suid. sed schol. Eurip. *Πολλοὶ γάρ εἰσιν, ἀλλ' ἄπιστα Θεσσαλοῖς*, ubi cod. Aug. *ἀλλ' ἄπιστοι Θεσσαλεῖς.* *ἄπιστα Θεσσαλῶν*, ut legi volebat Hemsterh. ad Arist. Plut. ad numeros aptius est.

CXCV. Schol. Arist. Nub. 30. *Εὐριπίδης·*

Τί χρέος ἔβα δῶμα;

Similiter Herc. f. 524. *τί καινὸν ἦλθε δώμασιν χρέος;*

CXCVI. Schol. Arist. Nub. 138. (*τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν*] *λέγεται γὰρ αὐτὸ παρὰ τὸ Εὐριπίδειον,*

Τηλοῦ γὰρ οἴκων βίοτον ἐξιδρυσάμην.

Sic pro *βιοτήν* Musgr. *τηλοῦ οἴκων* esse videtur *Hinc longe in aedibus*, ut in loco Arist. *ἀγρῶν* pro *ἐν τοῖς ἀγροῖς* accipit schol.

CXCVII. Schol. Arist. Ran. 64. *ἢ ἕτερα φράσω;*] *ἔστι δὲ ἡμιστίχιον ἐξ Εὐριπίδου.*

CXCVIII. Schol. Arist. Equ. 753. Hephaest. p. 55. ed. Pauw. = p. 94. ed. Gaisf. de vers. asynartetis: *Ἄλλο τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, οἷον παρὰ μὲν αὐτῷ Εὐριπίδῃ·*

Ἑῷος ἡνίχ᾽ ἱππότας ἐξέλαμψεν ἀστήρ.

CXCIX. Schol. Arist. Ran. 864. *Ἄληθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;] εἴρηται δὲ ὁ στίχος παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ·*

Ἄληθες, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ;

Sermo spectat ad Achillem. Itaque e Telepho sumtum esse versum putabat Musgr. in qua Achillis persona erat, Boeckh. de trag. gr. p. 235. ex Iphigeniae Aulid. altera recensione.

CXCIX. b. Schol. Ravenn. ad Aristoph. Thesm. 600. Br. (607.) *κρυπτός] ἀντὶ τοῦ κεκρυμμένος. καλοῦνται μὲν γὰρ καὶ κρυπταὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ, καὶ ἐν ταῖς τῶν Λακεδαιμονίων πολιτείαις, καὶ ἐν Θάσῳ ὀρχή τις κρύπτεται.* (leg. *κρυπταί. Seidl.*)

CC. Arist. Lysistr. 714.

Ἀλλ᾽ αἰσχρὸν εἰπεῖν καὶ σιωπῆσαι βαρύ.

ubi Schol. *Ἐξ Εὐριπίδου*

CCI. Schol. Aesch. Eumen. 272. *Οἱ ἐναγεῖς οὔτε ἐν τῷ ἱερῷ προσήεσαν, οὔτε προσέβλεπον, οὐδὲ διελέγοντό τινι. καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ·*

- - τί σιγᾷς; μῶν φόνον τίν᾽ εἰργάσω;

CCII. Schol. Soph. Aiac. 833. *καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ·*

Ὁ δ᾽ ἐσφάδαζεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγάς.

CCIII. Schol. Pind. Pyth. IV, 71. *ἐπειδὴ οἱ οἰκέται τῶν δεσποτῶν τοὺς πόνους διαλύουσι τῇ θεραπείᾳ, λυσιπόνους αὐτοὺς ἐκάλεσεν, ὡς Εὐριπίδης·*

Δούλοισι γάρ τε ζῶμεν οἵ γ᾽ ἐλεύθεροι.

Est liberorum vita servorum labor. Grot. Exc. p. 420. *γ᾽* interseruit Barnes. Heath. etiam *τοι ζῶμ.* Sed *τε* potuit ad sequentia referri, quae interciderunt.

CCIV. Schol. Pind. Nem. I, 13. *καὶ Εὐριπίδης·*

Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.

Quicunque felix sapere eundem credimus. Grot. ibid. Heracl. 741 sq. comparat Musgr.

[CCV. Schol. Pind. Isthm. VII, 13. *ἤ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν] τῶν κατὰ τὰς Θήβας ἀναδοθέντων ἐκ τῶν δρακοντείων ὀδόντων, ὧν καὶ Εὐριπίδης μέμνηται· ἢ Σπαρτῶν φησι τῶν ἄγαν πολεμικῶν.* Falso hunc locum inter fragm. Euripidis retulit Musgr. Est enim explicatio verborum Pindari, *ἀκαμαντολογχᾶν, τῶν ἄγαν πολεμικῶν.* Locum Euripidis designavit Boeckh. Phoen. 802. i. e. 795. nostrae ed. Sed Sparti alibi quoque ab Euripide commemorantur.]

CCVI. Pollux VII, 31. *κλωστήρ. οὕτω δὲ καὶ τὴν περιστροφὴν τοῦ λίνου Εὐριπίδης ὠνόμασεν·*

— — λίνου κλωστῆρα περιφέρει λαβών.

Iungerm. *πηνίον* etiam, quod sequitur, initio sequ. v. ponendum censet. *λίνου κλωστῆρα* commemorat etiam Aeschyl. Choeph. 504. ubi vid. Blomf. v. 500.

CCVII. Pollux X, 27. *τῷ δὲ κλεῖσαι ἴσον καὶ τὸ πακτοῦν καὶ τὸ ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας ἐστιν, ὥσπερ τῷ ἀνοίγειν ταυτὸν τὸ λύειν, ὡς ἔφη Εὐριπίδης·*

— — — λῦε πακτὰ δωμάτων.

Simile est et fortasse hinc expressum hemistichium Aristophanis Acharn. 479. *κλεῖε πακτὰ δωμάτων.* Cf. Valck. ad Eurip. Hipp. 808.

CCVIII. Phrynich. *σοφ. προπαρασκ.* in Bekk. anecd. p. 6, 1. *Ἀκύμων θάλασσα. Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ μὴ γεννᾶν τέθεικεν, ὡσανεὶ ἀγόνου. ὡσαύτως καὶ Ἀριστοφάνης. λέγεται δὲ καὶ ἀκύματος.*

ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γελᾷ.

Cf. Valcken. ad Phoen. 216. p. 81. Versum Euripidis esse an ex hoc loco confici possit, mihi quidem dubium est. Apud Euripidem *ἀκύμων* pro *ἄγονος* legitur Androm. 158. et fortasse *ἀκύμων θάλασσα* est Euripideum. At in versu citato *ἀκύματος* est *fluctibus non agitatus.*

CCIX. Schol. Apoll. Rh. I, 1280. *Εὐριπίδης δὲ ἐπὶ τῆς σελήνης ἐχρήσατο* (*τῷ γλαυκῶπις*) *εἰπών·* addit Cod. Paris.

Γλαυκῶπίς τε στρέφεται μήνη.

CCX. Schol. Apoll. Rh. IV, 71. *ἤπειρος λέγεται πᾶσα γῆ καταχρηστικῶς· κυρίως δὲ ἡ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλουσα, ὡς φανερὸν Εὐριπίδης πεποίηκεν·*

Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβάλλων χθόνα.

Idem scholion apud Suidam legitur v. *ἤπειρος*, Photium p. 58. Bachmann. anecd. gr. T. I. p. 251, 23. et, paucis mutatis, apud Zonaram p. 1001. *εἰς* habet cod. Paris. Suid. et Phot. pro *ὡς*. Pro *ἐκβ. χθ.* Phot. et Bachm. *ἐκβάλλων* (Cod. D. *ἐμβάλλων*. Cod. Paris. Apoll. Rh. *ἐσβάλλω*) *πόδα*. Ex Oeneo sumtum esse versum putabat Erfurdt. Idem fortasse versus est, iudice Bastio ad Gregor. Cor. p. 280. ed. Schaef. in Etymol. Gudiano p. 247, 5. *καὶ Εὐριπίδης φησίν·*

Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐξεπλεύσαμεν.

CCXI. Suidas: *Εὐριπίδειον ἔπος, τοῦ Εὐριπίδου· καὶ Εὐριπίδειος λόγος ὁμοίως. ἔφη Εὐριπίδης·*

Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσιν βρύων.

Ulceribus ipse, medicus aliorum, scates. Grot. Exc. p. 420. Versum aliquoties, sed sine auctoris nomine, citat Plutarchus, ut II. p. 71. F. p. 88. D. p. 481. A. p. 1110. E. Cf. Eustath. p. 887, 5. Vid. Wyttenb. ad Plut. p. 537. *ἰατρὸς ἄλλων* legendum censet Blomfield. gloss. Agam. 163. Male: nam vocis *ἰατρός* prima anceps est; vid. Suppl. 251. fr. inc. trag. LXVII, 1. Idem *ἕλκεσιν* scripsit pro *ἕλκεσι*.

CCXII. Etymol. M. p. 112, 26. 487, 35.

Κρήμνη σεαυτὴν ἐκ μέσης ἀντηρίδος.

Sic versus scribitur altero Etym. loco; in priore *κρημνίσαι αὐτὴν ἐκ μ. ἀ.* vid. Valck. diatr. p. 4. Cf. Eustath. p. 903, 51. 1003, 24.

CCXIII. Etymol. M. p. 271 sq. Zonar. p. 536. *Διαψαίρουσι — Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ καθαίρειν, οἷον* (*κέχρηται τῇ λέξει* addit Zonar.)

Γλώσσῃ διαψαίρουσα μυκτήρων τόπους.

Valcken. ad Phoen. 1399. pro *τόπους* legendum coni. *πόρους*. Longe aliud, quam Musgrav. narrat, est in Cod. Leid. apud Valck.

CCXIV. Etymol. M. p. 693, 52. *Τρέφοιν, ὡς Εὐριπίδης,*

Ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

γίνεται οὕτως· ἔστι τρέφοιμι, τρέφοι, πλεονασμῷ τοῦ η Ἀττικῶς, τρεφοίης, τρεφοίην, καὶ συγκοπῇ τοῦ η. Haec etsi ita dicta, ut de scriptura, quam auctor Etymol. in codice suo invenerit, dubitari non possit, Valck. tamen diatr. p. 153. vitiosum esse pronuntiat *τρέφοιν*, et legendum esse *ἄφρων ἂν εἴην ἐκτρέφων τὰ τῶν πέλας*. Porson. adv. p. 277 = 245. scribit: *ἄ. ἂν εἴην εἰ 'τρέφον τὰ τ. π.* Vulgatam defendit Dobree ad Aristoph. Eccles. 607. Buttmann. Gramm. gr. uber. I. p. 362 sq. Rationem figurae explicavi Gramm. gr. p. 357, 2.

CCXV. Zenob. prov. cent. V, 93. *Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. παροιμία ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν, τίθεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ γυναικῶν καὶ μάλιστα ὀφειλουσῶν ἐργάζεσθαι. ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ ἐργάνη. — μέμνηται ταύτης τῆς παροιμίας Εὐριπίδης.* Euripidis num verba ipsa hoc loco afferantur, dubito. Videtur Zenobius respicere sententiam fragm. CCXVIII. propositam.

CCXVI. Append. Vatic. II, 57. Photius p. 163. *Λίθων χοαί, ἄργυρος καὶ χρυσός. καὶ γὰρ Εὐριπίδης·*

Λευκοὺς λίθους ἔχοντες αὐχοῦσιν μέγα.

Albi lapilli spiritus tollunt suis. Grot. p. 420.

CCXVII. Apostol. X, 6.

ἢ φρονεῖν ἐλάσσονα,
ἢ δύνασθαι δεῖ σε μείζον'.

Sic Porson. adv. p. 277 = 245. Barnes. v. 398. *ἢ φρονεῖν ἔλασσον, ἢ δύνασθαι μεῖζον* pro *ἔλασσον* et *μεῖζον*. Musgr. *ἢ φρονεῖν ἔλασσον* [*οὖν*] *Ἢ δύνασθαι δεῖ σε μεῖζον.*

CCXVIII. Idem XIX, 98.

Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός.

CCXIX. Eustath. ad Il. ε', p. 429, 50. *Φέρεται δ' ἐν τοῖς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους καὶ περὶ οἰκετῶν λόγος, ὅτι οὐ μόνον οἱ κατ' ἀγροὺς ὑπουργοὶ οὕτως ἐλέγοντο, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν οἰκίαις ἐλεύθεροι, ὡς ἂν εἴποι τις, οἰκῆται, μεταλήψει τοῦ η. παράγει δὲ αὐτὸς καὶ παροιμίαν ἐξ Εὐριπίδου λέγουσαν·*

Ἔνδον γυναικῶν καὶ παρ' οἰκέτας λόγος.

ἤγουν ἐν τοῖς κατ' οἰκίαν λαλητέον ἂν εἴη τὰς γυναῖκας, ἔξω δὲ οὐκ ἐξιτέον, οὐδὲ ἀλλοτρίων παρόντων λυτέον τὴν λαλιάν. In versu Euripidis *παρ' οἰκέταις* legi iubet Valck. ad Hipp. 647. diatr. p. 4. Vix opus. vid. Gramm. gr. p. 1173.

CCXX. Schol. Venet. ad Il. ζ, 239. *παρὰ γοῦν Αἰσχύλῳ οὕτως εὕρομεν, „οὔτε δῆμος οὔτ' ἔτης ἀνήρ" καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ*

Πόλει μὲν ἄρχων, φωτὶ δ' οὐκ ἔτῃ πρέπων.

Vid. etiam Eustath. ad Il. ρ', p. 641, 59.

CCXXI. Schol. Eur. Or. 883. *ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ.] καὶ ἐν ἄλλοις κατὰ τῶν κηρύκων λέγει, ὅτι*

*ἀεί ποτε * σπέρμα κηρύκων λάλον.*

Recte Musgr. *ἀεί ποτ' ἔστι σπ. κηρ. λ.*

CCXXII. Theopompus apud Athen. IV. p. 165. B. *καὶ Θεόμπομπος δ' ἐν Ὀδυσσεῖ ἔφη· Εὐριπίδου τἄριστον οὐ κακῶς ἔχον,*

τἀλλότρια δειπνεῖν τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

Schweighaeus. ad Athen. p. 574. etiam verba *οὐ καλῶς ἔχον* pro Euripideis habet. Grotius Exc. p. 553. *Εὐριπίδου τ' ἄρεσκον οὐ κακῶς ἔχον Ταλλ. δ. τὸν κ. εὐδ.* *Scitum comperior illud placitum Euripidis: Vere beatus quisquis est, coenat foris.* Porson. adv. p. 72 = 63. em. *Εὐριπίδου τἀρχαῖον οὐ κακῶς ἔχον, Τἀλλ. δ.* ob locum Eriphi apud Athen. IV. p. 134. C. *Λόγος γάρ ἐστ' ἀρχαῖος οὐ κακῶς ἔχων.* In vulgata absurdum est *τὸ ἄριστον* (*optimum*, non *prandium*: nam *ἄριστον*, *prandium*, primam producit, articulus autem cum *α* brevi tantum crasin facit, quod monuit Porson. ad Phoen. 1277.) *οὐ κακῶς ἔχον.* Itaque vel cum Schweigh. verba *οὐ κακῶς ἔχον* cum sqq. iungenda sunt, vel cum Porsono leg. *τἀρχαῖον.*

CCXXIII. est versus Eurip. Phoen. 889. quem laudat Eustath. in Il. p. 117. in. Basil.

CCXXIV. vid. fr. inc. XVIII.

CCXXV. Antiphanes apud Athen. X. p. 446. A. *παραδίδου δ' ἑξῆς ἐμοὶ οἶνον ἀρκεσίγυιον,*

ὥς ἔφασκ' Εὐριπίδης.

Hinc Eustath. ad Od. φ', p. 761, 30. *ὅτε καιρὸν ἡ πόσις ἔχει τοῦ οἴνου, τότε κατὰ τὴν Εὐριπίδειον μοῦσαν ἀρκεσίγυός ἐστιν.*

CCXXVI. est versus Eurip. Phoen. 501. laudatus ab Eustath. in Il. ε'. p. 432 = 569.

Haec sunt fragmenta a Musgravio post Barnesium collecta; quae sequuntur, ipse addidi, partim occupata iam a Barnesio et Boissonadio. Sed his eximenda sunt nonnulla falso citata.

Quod enim Heath. p. 181. a. e Triclinii Schol. in Soph. Ant. 181. (174.) et Trach. 602. (593.) affert, legitur in Eurip. Heracl. 407. aliud p. 190. a. allatum ex Apostol. XIII, 1. in Heracl. 388. aliud e Schol. Soph. Trach. 28. productum in Hippol. 222. *Μὴ τελεσφόρους εὐχὰς θεοὶ κραίνωσι* a Tzetz. ad Hesiod. p. 48. ed. Heins. petitum est e Phoen. 69 sq. ut ea, quae Athenag. laudat c. 6. e Phoen. 86. et quod Suidas v. *Λογισμός* ponit tanquam Euripideum, est Sophocl. El. 466. Ex incerta Eurip. tragoedia Valckenaerio diatr. p. 229. petita videbantur, quae habet Stob. tit. 102. p. 558. Gesn. 104. p. 427. Grot. sed ea leguntur Herc. f. 1262. Proclus ad Hesiod. ἔ. *καὶ ἡμ.* 189. ex Euripide citat *ἔριν Θυέστῃ πόλεμον* pro *ἐριστικὸν πόλεμον* scilicet, quod legitur Or. 13. Inter Barnesiana etiam apud Beck. nr. 52. quem locum Valcken. etiam diatr. p. 228. inter incerta Eurip. fr. referri volebat, est ex Herc. f. 577. nr. 53. ex Hecub. 285 sq. n. 54. e Phoen. 32. n. 55. e Phoen. 958 sq. Alia etiam falso citantur a Grammaticis. De locis Aelian. hist. anim. VII, 39. Hesych. v. *ἄθραυστα*, Schol. Arist. Ran. 1344. vid. ad Iphig. Aul. p. 320. 323. Quae Stobaeus tit. 96. p. 531. Gesn. 98. p. 409. Grot. ex Euripidis Iphigenia citat, et ipsi Valckenaerio diatr. p. 229. imposuit, leguntur Ion. 384. quaeque Schol. Plat. p. 166.

Euripidi tribuit, petita sunt e Soph. Phil. 386. Denique Eustath. ad Il. ί, p. 789, 13. ex Euripide citat *τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι*, qui versus est Soph. Ant. 67.

CCXXVII. Aeschin. in Timarch. p. 18, 15. ed. H. Steph. p. 141. Reisk. (*εὑρήσετε - - τὸν Εὐριπίδην ἀποφαινόμενον τὴν θεὸν ταύτην οὐ μόνον τοὺς ζῶντας ἐμφανίζειν δυναμένην, ὁποῖοί τινες ἂν τυγχάνωσιν ὄντες, ἀλλὰ καὶ τοὺς τετελευτηκότας, ὅταν λέγῃ·*

Φήμη τὸν ἐσθλὸν κἂν μυχῷ δείκνυσι γῆς.

Boni viri index fama vel sub humum siti. Grot. p. 420. Barn. v. 269. Eumdem versum afferens Suid. v. *φήμη* habet *ἐν μυχοῖς*: rectius. vid. Valcken. ad Phoen. 1456. p. 491.

CCXXVIII. Antonius Meliss. ed. Wechel. p. 807. et S. Maxim. T. II. p. 684. ed. Combefis.

Βέβαιον οὐδέν ἐστιν ἐν θνητῶν γένει·
βιοῖ γὰρ οὐδεὶς ὅν προαιρεῖται τρόπον.

Locum indicavit Heath. p. 188. b. neque vero apud Combefis. tantum, sed etiam in Wechel. alter versus priori subiungitur. Sed *βιοῖ* pro *ζῇ* alias apud Eurip. me legere non memini.

CCXXIX. Stob. tit. 20. p. 172. Gesn. p. 105. Grot.

Ὀργαὶ γὰρ ἀνθρώποισι συμφορᾶς ὕπο
δειναί, πλάνος τε καρδίᾳ προσίσταται.

Saepe ex miseriis ira concitur gravis, Et pectus error nubilo circumsidet. Euripidi tribuitur in Gesner. Schow. et Paris. B. In Trincav. lemma deest, in Paris. A. totus locus.

CCXXX. Stob. ib. p. 171. Gesn. p. 103. Grot.

Πόλλ' ἔστιν ὀργῆς τῆς ἀπαιδεύτου κακά.

Ira imperita mater est magnis malis. In edd. cum fr. Archel. cohaeret.

CCXXXI. Stob. ib. p. 173. Gesn. p. 109. Grot.

Ἐν τοῖς κακοῖσι συγγένει' ὅταν παρῇ
τραχεῖα κὠξύθυμος, ἀμαθίαν ἔχει.

Miserum alloquendo si suis exasperat Cognata dictis turba, facit improvide. Sine lemmate Trincav. Gesn. Schow. sed in Gesn. et Schow. loco Euripidis proxime subiectum, ut huius etiam esse videatur.

CCXXXII. Stob. tit. 37. p. 226. Gesn. 39. p. 155. Grot.

Μὴ κάμνε πατρίδα σὴν λαβεῖν πειρώμενος.

Patriam ut recuperes ne labor tibi sit gravis. Euripidis locum esse ex eo suspicor, quod Euripidis alii loco sine lemmate subiectus est. Grotius incerto poëtae tribuit.

CCXXXIII. Stob. tit. 77. p. 454. Gesn. 79. p. 337. inter duos locos Euripideos, alterum ex Heraclidis, alterum ex Erechtheo desumtum.

καὶ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν.

A praecedentibus separavit Grot. et scripsit *Χρὴ τοῖς τ.* quod, vel *δεῖ*, probat Valcken. diatr. p. 228.

CCXXXIV. Liban. epist. 487. nr. 10. *ἐπαινῶν Εὐριπίδην λέγοντα νοῦν ἔχοντος εἶναι*

φίλον πρίασθαι χρημάτων πολλῶν σαφῆ.

Hinc Porson. adv. p. 276 = 244. etiam hanc prioris versus partem elicuit

νοῦν ἔχοντος ἦν ἄρα
φίλ.

CCXXXV. Plutarch. consol. ad Apoll. p. 102. F. *Τῶν μὲν γὰρ καλῶς λεγομένων ἐστὶν ἐν ὑποθήκης μέρει καὶ τοῦτο·*

Μήδ' εὐτύχημα μηδὲν ὧδ' ἔστω μέγα,
ὅ σ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον, ἢ χρεών, φρονεῖν,
μήδ', ἄν τι συμβῇ δυσχερές, δουλοῦ πάλιν,
ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ μίμνε, τὴν σαυτοῦ φύσιν
σώζων βεβαίως, ὥστε χρυσὸς ἐν πυρί.

Non ulla tanti sit tibi felicitas, Ut plus, quam oportet, spiritus tollat tuos, Nec triste si quid accidit, te deiice, Sed praesta eundem semper; ingeni tui Serva tenorem velut in igne aurum solet. Grot. Exc. p. 464. Euripidis esse, inquit Wyttenb. ad l. Plut. et color arguit, et iudicavit Valcken. ad Phoen. 393. 927. Quod iudicium confirmatur loco Libanii epist.

471. allatus a Porsono adv. p. 276 = 244. *τοῦτον οὔτε εὐτυχία πώποτε ἐπῆρεν, ἐν δυστυχίᾳ τε οὐκ ἔπτηξεν, Εὐριπίδου μεμνημένος.* V. 2. Nondum occurrit locus, ubi ὅς post ὧδε sim. pro ὥστε positum coniunctivum assumeret. Itaque legerim ἐξεπαρεῖ. Vid. ad Med. 844. Buttm. Gramm. II. p. 66 sq. V. 4. ἁὑτός pro αὐτός scripsit Porson. post Valcken. qui ὡὑτός ad Phoen. 927. V. 3. leg. μήδ' ἤν τι.

CCXXXVI.

Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.

Versus legitur Phoen. 558. Eum vero Euripideum quidem esse, sed ex alia tragoedia (ex Inone fr. XXII.) adscriptum recte monuit Valck. ad Ph. 561. Cf. Porson. ad v. 567. Wyttenb. ad Plut. p. 712.

CCXXXVII. Excerpta e Diodori Sic. l. VII—X. c. XX. p. 18. (in Ang. Maji Script. vett. collect. T. II. Romae 1827. 4.) p. 20. ed. Dind. *Τὸ δὲ ἐγγύα παρὰ δ' ἄτα τινὲς ὑπέλαβον γάμον ἀπαγορεύειν· τὴν γὰρ τοῦ γάμου σύνθεσιν παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν Ἑλλήνων ἐγγύην ὀνομάζεσθαι. καὶ βεβαιωτὴς ὁ κοινὸς βίος, ἐν ᾧ πλεῖσται καὶ μέγισται γίνονται συμφοραὶ διὰ τὰς γυναῖκας. ἔνιοι δέ φασιν ἀνάξιον εἶναι Χίλωνα διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀναιρουμένου τοῦ γάμου διαμένειν τὸν βίον. τὴν δὲ ἄτην ἀποφαίνονται ἐγγύαις ταῖς ἐπὶ τῶν συμβολαίων καὶ τοῖς ὑπὲρ τῶν ἄλλων διομολογήσεσι περὶ χρημάτων. καὶ Εὐριπίδης·*

Οὐκ ἐγγυῶμαι, ζημία· φιλέγγυον
σκοπεῖν τὰ Πυθοῖδ' οὐκ ἐᾷ τὰ γράμματα.

quem locum Hermannus in litteris ad me datis sic scribit

Οὐκ ἐγγυῶμαι, ζημία φιλέγγυον.
σκοπεῖν τὰ Πυθοῖ δ' οὐκ ἐᾷ τὰ γράμματα.

Pro *τὰ Πυθοῖ — τὰ γράμματα* malim *τὰ Πυθοῖ δ' οὐκ ἐᾷ με γράμματα.*

CCXXXVIII. Stob. tit. 7. apud Grotium p. 47. et Gaisford. Plutarch. T. II. p. 447. E.

Τὸ μὲν σφαγῆναι δεινόν, εὔκλειαν δ' ἔχει,
τὸ μὴ θανεῖν δὲ δειλόν, ἡδονὴ δ' ἔνι.

Locum Grotius e Paris. A. addidit. Omisit eum Schow. Lemma est *Εὐριπίδου Ἡρακλεῖ.* Hinc Musgr. eum inter falso citata retulit nr. I. Apud Stob. scribitur *τὸ μὴ θ. δ' οὐ δεινόν.* Alterum habet Plutarch. Vid. Porson. adv. p. 276 = 244. Pro *ἡδονή* Musgr. legendum putat *αἰσχύνη*, pessime, inquit Porson. Locutionem *εὔκλειαν ἔχειν* explicat Luzac. Exerc. acad. p. 93.

CCXXXIX. Stob. tit. 47. p. 343. Gesn. 49. p. 185. Grot. et Gaisf.

Ἡ γὰρ τυραννὶς πανταχόθεν τοξεύεται
δεινοῖς ἔρωσιν, ἧς φυλακτέον πέρι.

Multos amantes et petitores sui Habet potestas; quo tenenda est acrius. V. 2. Grot. e Paris. A. edidit οἷς. Neutrum graecum arbitratur Valcken. ad Herod. III, 53. p. 223. et diatr. p. 226. legendumque: *δεινῶς ἐρῶσιν, οὓς φυλακτέον, πάτερ.* Exemplum quidem aliud huius formulae, *φυλάσσεσθαι περὶ τινός* non habeo; sed ratio non repugnat. Citatur autem locus a Stob. ex Electra; unde in fr. falso cit. II. posuit Musgr.

CCXL. Schol. ad Aristid. vol. II. p. 39, 18. ed. Iebb. p. 402, 25. ed. Dindorf. ad verba: *διὰ τοῦτο Ζεὺς ἐν θεοῖσι μάντις ἀψευδέστατος. Εὐριπίδης ἐν ἀπράκτοις* (al. Cod. *ἀπταίστοις*) *πράγμασι φησὶ τὸ*

Ζεὺς μάντις ἐν θεοῖσιν ἀψευδέστατος.

εἶτα μετ' ὀλίγον

καὶ τέλος αὐτὸς ἔχει.

καὶ διὰ τοῦτο οὖν ἀψευδὴς μάντις, ὅτι καὶ τῆς ἐκβάσεώς ἐστι κύριος, ὥστε ὁ τὸ τέλος ἐν αὑτῷ μὴ ἔχων οὐκ ἀψευδὴς μάντις, ἀλλ' εἰκαστὴς ἂν ἦν. Sub *ἐν ἀπράκτοις* vel *ἐν ἀπταίστοις* quid lateat, non queo dicere: nam quo nomine Phoenix nonnunquam vocatur, *ἄπταιστος*, id pro nomine fabulae habuisse Grammaticum, parum verisimile. In priore v. alius cod. ap. Dindorf. habet *ἐν θεοῖσι μάντις ἀψ.* Si alter versiculus recte scriptus est metro dactylico, fortasse in chori cantico locum habuit.

CCXLI. Stob. tit. 77. p. 454. Gesn. 79. p. 335. Grot. et Gaisf. *Εὐριπίδου Ἡρακλειδῶν.*

Ὅστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν βίῳ σέβει,
ὅδ' ἔστι καὶ ζῶν καὶ θανὼν θεοῖς φίλος.

Quisquis parentes mente veneratur pia, Hic vivus atque mortuus superis placet. Musgr. falso cit. IV.

CCXLII. Philem. gr. p. 260 sq. ed. Osann. *ἀπαλλάττειν καὶ τὸ διατρίβειν. Εὐριπίδης ἀνάγκη πεινῆν διὰ βίου καὶ ἀθλιώτερον ἀπαλλάττειν, ἤτοι διατρίβειν.* Haec esse videntur duorum trimetrorum reliquiae

πεινῆν ἀνάγκη διὰ βίου - - - -
- - ἀπαλλάττειν ἔτ' ἀθλιώτερον.

CCXLIII. Liban. Progymn. T. IV. p. 861. Reisk. *δεῖ δὲ μὴ Εὐριπίδην παραλιπεῖν· πάντως δὲ οὐκ ἀμφισβητήσιμος ἡ σοφία τοῦ ποιητοῦ. τί οὖν ἐκεῖνος φησί; μηδὲν εἶναι προτιμότερον φίλου σαφοῦς, ὃ δὴ πᾶν ἐφεξῆς ἄριστον. εἶτ' ἐπειδὴ τοὺς ἀνθρώπους ἑώρα πλοῦτον καὶ τυραννίδα θαυμάζοντας, διαῤῥήδην φησίν·*

οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννὶς τοῦδε βέλτιον.

Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. p. 322. numeris trochaicis haec adstrinxit: *οὔτε πλοῦτος, οὐ τυραννὶς τοῦδε βέλτιον* ∪ – Similis sententia est Herc. f. extr.

CCXLIV. Schol. Arist. Ach. 119. ad vv. *ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε*] *παρῳδίᾳ χρῆται. ἔστι γὰρ ἐν τῇ Μηδείᾳ Εὐριπίδου,*

ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον.

„Memoria lapsus videtur grammaticus.“ Elmslei. ad Eurip. Med. p. 74.

CCXLV. Stob. tit. 82. p. 476. Gesn. 84. p. 349. Grot. et Gaisf.

Τὸν τῇ φύσει
οἰκεῖον οὐδεὶς καιρὸς ἀλλότριον ποιεῖ.

Quem conglutinat Natura, nullum tempus alienum facit. Euripidi tribuit Trincav. et Gesner. incerto Grotius, qua de causa, nescio: nam in Paris. A. locus deest.

CCXLVI. Bekk. anecd. p. 340, 24. Bachmann. I. p. 26. *Ἄγχιμος, ἀντὶ τοῦ πλησία. Εὐριπίδης·*

ἀλλ' ἄγχιμος γὰρ ἥδε φοιβία γυνή.

Imo *Φοιβεία.*

CCXLVII. Ibid. p. 343 sq. Bachm. I. p. 30, 14. *Ἀδίαυλος τόπος, ὅθεν μὴ ἔστιν ἐπανελθεῖν. οὕτως Εὐριπίδης·*

θεοὶ χθόνιοι,
ζοφερὰν ἀδίαυλον ἔχοντες ἕδραν
τὴν φθειρομένων, Ἀχερόντειαν
λίμνην.

Cf. Blomfield. gloss. Pers. 694.

CCXLVIII. Ibid. p. 362, 7. Bachm. I. p. 51, 10. *Αἱματωπόν. Εὐριπίδης·*

δράκοντος αἱματωπὸν αἷμα.

Recte Boisson. ad fr. *σὰ* em. *ὄμμα*, citatque Orest. 245.

CCXLIX. Ibid. 9. Bachm. ib. *Αἱματοσταγῆ. Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης·*

αἱματοσταγῆ
κηλῖδα τέγγῃ.

Euripidis sint verba, an Aristophanis, non liquet, colorem tamen habent tragicum.

CCL. Ibid. p. 383 sq. Bachm. I. p. 74, 20. Suidas in v. *Ἀλάστορα προσβαλεῖν, οἷον μύσος καὶ ἀνοσιουργίαν. Εὐριπίδης·*

οὔ σοι παραινῶ μηχανωμένη κακὰ
ἐχθροῖσι σαυτῇ προσβαλεῖν ἀλάστορα.

CCLI. Ibid. p. 1187. *ἔστι γὰρ ὁ ζελᾶς τοῦ ζελά τῷ ζελά (οὕτω δὲ λέγεται κατὰ Θρᾷκας ὁ οἶνος) καὶ τούτου ἡ δοτικὴ εὑρίσκεται παρ' Εὐριπίδῃ χωρὶς τοῦ ῑ. συστεῖλαι γὰρ βουλόμενος τὸ ᾱ οὐ προσέγραψε τὸ ῑ, οἷον*

ταυτὸν ποιεῖ τό τ' ἀττικὸν τῷ ζελά· σὺν
γὰρ κεραννοῖς.

Ὅστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν βίῳ σέβει,
ὅδ' ἔστι καὶ ζῶν καὶ θανὼν θεοῖς φίλος.

Quisquis parentes mente veneratur pia, Hic vivus atque mortuus superis placet. Musgr. falso cit. IV.

CCXLII. Philem. gr. p. 260 sq. ed. Osann. *ἀπαλλάττειν καὶ τὸ διατρίβειν. Εὐριπίδης ἀνάγκη πεινῆν διὰ βίου καὶ ἀθλιώτερον ἀπαλλάττειν, ἤτοι διατρίβειν.* Haec esse videntur duorum trimetrorum reliquiae

πεινῆν ἀνάγκη διὰ βίου - - - -
- - ἀπαλλάττειν ἔτ' ἀθλιώτερον.

CCXLIII. Liban. Progymn. T. IV. p. 861. Reisk. *δεῖ δὲ μὴ Εὐριπίδην παραλιπεῖν· πάντως δὲ οὐκ ἀμφισβητήσιμος ἡ σοφία τοῦ ποιητοῦ. τί οὖν ἐκεῖνος φησί; μηδὲν εἶναι προτιμότερον φίλου σαφοῦς, ὃ δὴ πᾶν ἐφεξῆς ἄριστον. εἶτ' ἐπειδὴ τοὺς ἀνθρώπους ἑώρα πλοῦτον καὶ τυραννίδα θαυμάζοντας, διαῤῥήδην φησίν·*

οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννὶς τοῦδε βέλτιον.

Reisig. comm. crit. in Soph. Oed. C. p. 322. numeris trochaicis haec adstrinxit: *οὔτε πλοῦτος, οὐ τυραννὶς τοῦδε βέλτιον* ⏑ – Similis sententia est Herc. f. extr.

CCXLIV. Schol. Arist. Ach. 119. ad vv. *ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε] παρῳδίᾳ χρῆται. ἔστι γὰρ ἐν τῇ Μηδείᾳ Εὐριπίδου,*

ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον.

„Memoria lapsus videtur grammaticus.“ Elmslei. ad Eurip. Med. p. 74.

CCXLV. Stob. tit. 82. p. 476. Gesn. 84. p. 349. Grot. et Gaisf.

Τὸν τῇ φύσει
οἰκεῖον οὐδεὶς καιρὸς ἀλλότριον ποιεῖ.

Quem conglutinat Natura, nullum tempus alienum facit. Euripidi tribuit Trincav. et Gesner. incerto Grotius, qua de causa, nescio: nam in Paris. A. locus deest.

CCXLVI. Bekk. anecd. p. 340, 24. Bachmann. I. p. 26. *Ἄγχιμος, ἀντὶ τοῦ πλησία. Εὐριπίδης·*

ἀλλ' ἄγχιμος γὰρ ἥδε φοιβία γυνή.

Imo *Φοιβεία*.

CCXLVII. Ibid. p. 343 sq. Bachm. I. p. 30, 14. *Ἀδίαυλος τόπος, ὅθεν μὴ ἔστιν ἐπανελθεῖν. οὕτως Εὐριπίδης·*

θεοὶ χθόνιοι,
ζοφερὸν ἀδίαυλον ἔχοντες ἕδραν
τὴν φθειρομένων, Ἀχερόντειαν
λίμνην.

Cf. Blomfield. gloss. Pers. 694.

CCXLVIII. Ibid. p. 362, 7. Bachm. I. p. 51, 10. *Αἱματωπόν. Εὐριπίδης·*

δράκοντος αἱματωπὸν αἷμα.

Recte Boisson. ad fr. *σά* em. *ὄμμα*, citatque Orest. 245.

CCXLIX. Ibid. 9. Bachm. ib. *Αἱματοσταγῆ. Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης·*

αἱματοσταγῆ
κηλῖδα τέγγῃ.

Euripidis sint verba, an Aristophanis, non liquet, colorem tamen habent tragicum.

CCL. Ibid. p. 383 sq. Bachm. I. p. 74, 20. Suidas in v. *Ἀλάστορα προσβαλεῖν, οἷον μύσος καὶ ἀνοσιουργίαν. Εὐριπίδης·*

οὔ σοι παραινῶ μηχανωμένῃ κακὰ
ἐχθροῖσι σαυτῇ προσβαλεῖν ἀλάστορα.

CCLI. Ibid. p. 1187. *ἔστι γὰρ ὁ ζελᾶς τοῦ ζελά τῷ ζελά (οὕτω δὲ λέγεται κατὰ Θρᾷκας ὁ οἶνος) καὶ τούτου ἡ δοτικὴ εὑρίσκεται παρ' Εὐριπίδῃ χωρὶς τοῦ ι. συστεῖλαι γὰρ βουλόμενος τὸ α οὐ προσέγραψε τὸ ι, οἷον*

ταυτὸν ποιεῖ τό τ' ἀττικὸν τῷ ζελά· σὺν
γὰρ κεραννοῖς.

Si locus est Euripidis, haud dubie e dramate satyrico desumtus est.

CCLII. Eustath. ad Il. α', p. 97, 35 = 129, 12. κεφαλῆς δὲ οὐ τῆς ὅλης ἥπτοντο, ἀλλὰ τοῦ ἀνθερεῶνος καὶ τοῦ γενείου, ὡς καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ λέγων· (Hec. 339 sq.) ὁρῶ σε δεξιὰν κρύπτοντα — γενειάδος. τούτου δὲ δηλωτικὸν καὶ τὸ

μή, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα.

καὶ τὸ (Hec. 283.) ἀλλ' ὦ φίλον γένειον - -

CCLIII. Eratosth. Cataster. 13. de Erichthonio: *Λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς γενέσεως αὐτοῦ τὸν τρόπον τοῦτον· Ἥφαιστον ἐρασθέντα Ἀθηνᾶς βούλεσθαι αὐτῇ μιγῆναι· τῆς δὲ ἀποστρεφομένης καὶ τὴν παρθενίαν μᾶλλον αἱρουμένης ἔν τινι τόπῳ τῆς Ἀττικῆς κρύπτεσθαι, ὅν λέγουσι καὶ ἀπ' ἐκείνου προσαγορευθῆναι Ἡφαιστεῖον· ὅς δόξας αὐτῆς κρατήσειν καὶ ἐπιθέμενος, πληγεὶς ὑπ' αὐτῆς τῷ δόρατι ἀφῆκε τὴν ἐπιθυμίαν, φερομένης εἰς τὴν γῆν τῆς σπορᾶς κ. τ. λ.* Fortasse res narrata erat in Erechtheo.

CCLIV. Cod. c. Greg. Cor. apud Schaef. ad Greg. p. 226. - - *προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς, μουσᾶν λέγοντες ἀντὶ τοῦ μουσῶν, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι Ἁλιαδᾶν, καὶ Εὐριπίδης κακᾶν βίων διαγωγὴν ἀντὶ τοῦ ἁλιαδῶν καὶ κακῶν βίων.* In corrupta ista scriptura quid lateat, nequeo divinare.

CCLV. Hesych. *Ἀπαιώνιστον, δύσφημον. Εὐριπίδης ἀλλαχοῦ καὶ ἐν Μηδείᾳ Κόρινθον ἀπαιώσιον, δύσφημον.* Sic edit. at Cod. Venet. apud Schow. *ἀπ. δύσφ. Εὐριπίδης ἀλλὰ καὶ διὰ ἀκορίν.* (θ) *Ἀπαιώσιον, δύσφημον.* unde Elmsl. ad Med. p. 74. sic legendum suspicatur: *Εὐριπίδης· ἀλλὰ καὶ Διὸς κόρῃ παιᾶν' ἀπαιώνιστον,* sc. *ἀντηχήσατε.* „Cf. Alc. 425. Iph. A. 1468.“ Possis etiam *Εὐρ. Ἀλκμαίωνι τῷ διὰ Κορίνθου.*

CCLVI. Bekker. anecd. gr. p. 323, 18. Bachmann. anecd. I. p. 6, 6. *ἄβιοι οἱ νομάδες παρ' Ὁμήρῳ, οἷον οἱ τὸν πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν οὐκ ἔχοντες βίον. ὁ μέντοι Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρήσατο τῇ λέξει.*

CCLVII. Ibid. p. 338, 14. Bachm. I. p. 23, 26. *Ἄγλαι, ὄμμα. Εὐριπίδης.* An: *αἴγλαι?*

CCLVIII. Ibid. p. 339, 10. Bachm. I. p. 24, 29. *Ἀγοραῖος νοῦς, ὁ πάνυ εὐτελὴς καὶ συρφετώδης οὐδὲ πεφροντισμένος· οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι ἀμαθεῖς καὶ ἀπαίδευτοι. οὕτως Εὐριπίδης.*

CCLIX. Ibid. p. 346, 9. Bachm. I. p. 33, 24. *Ἄδωρος χάρις, ἡ ἐπὶ τέλους ἐλθοῦσα δωρεά. οὕτως Εὐριπίδης.* Leg. *ἡ μὴ ἐπὶ τέλ.* ut editum est ap. Bekk. ibid. p. 26, 11.

CCLX. Ibid. p. 363, 2. Bachm. I. p. 52, 11. *Εὐριπίδης δὲ καὶ αἱμύλη εἶπε θηλυκῶς.*

CCLXI. Ibid. p. 369, 18. Bachm. I. p. 59, 13. *Ἀκόμπαστος λόγος Εὐριπίδης φησί καὶ ἀκόμπαστος φάτις.*

CCLXII. Ibid. p. 378, 13. Bachm. I. p. 69, 12. *Ἀλλήλων ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὕτως Εὐριπίδης.*

CCLXIII. Ibid. p. 383, 8. Bachm. I. p. 74, 28. *Ἀλίαστον, τὸ μάταιον. Εὐριπίδης, ἔστι δὲ τὸ ἀνέγκλητον, ὅ οὐκ ἔστι φυλάξασθαι, κατὰ ἀπόφασιν.*

CCLXIV. Ibid. p. 414, 15. Bachm. I. p. 109, 16. *Ἀπάγου, ἀντὶ τοῦ πρὸς σαυτὸν ἄπαγε. Εὐριπίδης.*

CCLXV. Ibid. p. 440, 32. Bachm. I. p. 139, 5. *Ἀπρόσειλος, ᾧ οὐδεὶς προσειλεῖται. Εὐριπίδης.*

CCLXVI. Ibid. p. 444, 32. Bachm. I. p. 143, 25. *αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται, ὡς Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης.*

CCLXVII. Bachmann. anecd. gr. I. p. 191, 27. *τὸ δὲ δεῦρ' ἀεί που καὶ Εὐριπίδης·*

εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται.

CCLXVIII. Ib. p. 418, 24. *Χνοῦν τὸ λεπτὸν τοῦ ἀχύρου. Ἀριστοφάνης. Εὐριπίδης δὲ θηλυκῶς τὴν χνοῦν.*

CCLXIX. Eustath. ad Od. ξ', p. 1761, 39. = 546. *ἐπὶ δὲ πᾶσι λέγει ὁ αὐτὸς γραμματικὸς (Ἀριστοφάνης) καὶ μομφὸν παρ' Εὐριπίδῃ τὴν μέμψιν λεχθῆναι.*

CCLXX. Ioh. Lydus de mensib. p. 88. *Εὐριπίδης δὲ Ἀφροδίτην αὐτὴν ἀξιοῖ ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ ἄφρονας τοὺς ἐρῶντας ἀποτελεῖν.* Vix putem respici locum Troad. 982.

CCLXXI. Ibid. p. 109. *οὐδὲν γὰρ ἀσφαλὲς οὐδὲ κεκριμένον ἐστὶν ἐπὶ τῆς τύχης, ὡς Εὐριπίδης φησί.*

CCLXXII. Etymol. M. p. 52, 46. *καὶ Εὐριπίδης·*

Μόσχον ὑπερήκριζον.

CCLXXIII. Photius p. 19. *Ἔῤῥιον, εἰς φθοράν. Εὐριπίδης.* Legendum videtur cum V. D. in *Edinb.* rev. *ἔῤῥ᾽ αἰθέριον* ex Androm. 814.

CCLXXIV. Photius p. 45. *Ζύγαστρον, κιβωτός. κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορὸς παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι. οὕτως Εὐριπίδης.*

CCLXXV. Photius p. 309. *Περισο, περιφέρειν. Εὐριπίδης.* An *περισοβεῖν*?

CCLXXVI. Photius p. 356. *Ῥαχίζειν, τὸ διαιρεῖν τὰ μέρη τῆς ῥάχεως, ἤτοι διακόπτειν, ὥς φησι παρ᾽ Εὐριπίδῃ* (cod. D. *ὥς φησιν Εὐριπίδης*). Eodem leguntur apud Bachmann. I. p. 357, 25.

FRAGMENTA INCERTA

ID EST, QUAE AB ALIIS EURIPIDI, AB ALIIS POETIS ALIIS TRIBUUNTUR.

I. (Barn. v. 48. Musgr. VII.) Stob. tit. 4. p. 53. Gesn. p. 29. Grot.

ἡ δὲ μωρία
μάλιστ᾽ ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ.

Insipientiae Iure optimo vocatur improbitas soror. Gesn. in marg. *Sophoclés al. Euripidis.* Grot. *Sophocles* et sic Paris. A. Euripidi tribuit MS. Coll. Nov. ap. Musgr.

II. (v. 29. XIX.) Stob. tit. 13. p. 145. Gesn. p. 83. Grot. Apostol. X, 12.

Θάρσει· λέγων τἀληθὲς οὐ σφαλεῖ ποτε.

Confide promens vera, non erraveris; sine interpunctione post *θάρσει* Gesn. et Grot. Apud Gesn. in marg. *Eurip. alias Sophoclis in Tereo.* Grot. *Incertus.* Ad Soph. Tereum referebat etiam Valcken. diatr. p. 15. et sic Paris. A. apud Gaisf. unde Brunck. versum inter Soph. fr. posuit: Euripidi in omnibus membranis tribui, notat Schow. *σφάλλῃ* Gesn. Grot. *σφαλῇ* Codd. A. B. C. G. W. apud Schow. Paris. B. apud Gaisf. ut legendum vidit Valcken. l. c.

III. (v. 82. XXV.) Stob. tit. 20. p. 173. Gesn. p. 109. Grot. Apost. XIV, 7.

Ὁ θυμὸς ἀλγῶν ἀσφάλειαν οὐκ ἔχει.

Periculorum messis iracundia est. Sine lemmate est in Trincav. et Gesn. incerto tribuit Grot. *Τοῦ αὐτοῦ* i. e. *Εὐριπίδου* Schow. Deest locus in Paris. A.

IV. (XXVI.) Stob. tit. 22. p. 187. Gesn. p. 111. Grot.

Ὅταν ἴδῃς πρὸς ὕψος ἠρμένον τινά,
λαμπρῷ τε πλούτῳ καὶ γένει γαυρούμενον,
ὀφρῦν τε μείζω τῆς τύχης ἐπηρκότα,
τούτου ταχεῖαν νέμεσιν εὐθὺς προσδόκα·
ἐπαίρεται γὰρ μεῖζον, ἵνα μεῖζον πέσῃ.

Sublime si quem ferri conspicias malum, Superbe qui divitiis utatur suis, Superciliumque supra fortunam erigat, Exspecta quam mox illi poena impendeat: Namque altius levatur, ut gravius ruat. Euripidi tribuitur in Paris. A. Trincav. Gesn. et apud Schow. Menandro tribuit Grotius, *Cod. auctoritate Paris. motus,* inquit Valcken. falso; Philistioni Antonius Melissa p. 141. et auctor compar. Menandri et Philem. apud Rutgers. Var. lect. IV, 12. p. 360. Menandro locum tribuebat etiam Valcken. diatr. p. 223. quod recte miratur Meineke ad Men. fr. p. 305. IV. idem tamen in Stob. Grot. lemmate *Menander* deleto adscripsit: *imo Euripides.* V. 1. post ὅταν recte δ' addidit Meineke. V. 2. idem et Gaisf. pro λαμπρῶς τε dederunt λαμπρῷ τε e marg. Gesn. Codd. A. B. C. E. G. W. Schow. Paris. A. B. m. sec. Voss. Ars. V. 5. solus habet Anton. In eo qui praeter hunc poetam dixerit, μέγα, μεῖζον πεσεῖν, non reperio. Reliquam lectionis varietatem annotare vix operae pretium est.

V. (XXXI.) Stob. tit. 23. p. 190. Gesn. p. 117. Grot.

Δεινὸν δ', ὅταν τις μὴ φρονῶν δοκῇ φρονεῖν.

Res dura quum se sapere non sapiens putat. Gesn. *Euripidis. al. Critiae.* Grotius *Critias.* Et Critiae tribuunt Paris. A. Voss. Ars. apud Gaisf. Codd. A. B. C. Schowii, ceteri Euripidi. δοκῇ pro δοκεῖ Paris. A. Schow. Codd. A. B. E.

VI. (XXXII.) Stob. ibid.

Ὁ βούλεται γὰρ μόνον ὁρῶν καὶ προσδοκῶν
ἀλόγιστός ἐστι τῆς ἀληθείας κριτής.

Quisquis quod optat, nilque praeterea, videt, Nimis est ineptus veritatis arbiter. Rectius Meineke fr. Menandri p. 30. quum articulus desit, βούλεται referendum esse ad certum hominem antea commemoratum monet et vertendum: *etenim quum nihil ille spectet, nisi quod ipse vult* etc. In Gesn. lemma est: *Euripidis. al. Menandri in Aspide.* Grotius et Codd. omnes Menandro tribuunt locum, unde recte eum in huius fr. posuit Meineke l. c. De sententia vid. Wyttenbach. ad Plutarch. p. 420.

VII. (v. 96. XXXIII.) Stob. ibid.

Ἅπαντες ἐσμὲν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί,
αὐτοὶ δ' ὅταν σφάλωμεν, οὐ γιγνώσκομεν.

Alios quidem culpare sapientes sumus: At nostra nos delicta non agnoscimus. Stobaei codd. hos versus Euripidi tribuunt; iidem, tanquam Menandrei, leguntur etiam in γνώμαις μονοστίχοις apud Meinek. p. 313. v. 46 sq. ubi secundus versus sic scribitur αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες οὐ γινώσκομεν. Apud Antonium Mel. I, 49. (p. 349. ed. Gesn. Stob. Francof. 1581.) sic scribuntur: Ἀγαθοὶ δὲ τὸ κακὸν ἐσμὲν ἐφ' ἑτέρων ἰδεῖν, Αὐτοὶ δ' ὅταν ποιῶμεν οὐ γινώσκομεν. qui ut Sosicratis versus afferuntur a Stobaeo l. c. Hinc in locum Euripidis fluxisse videtur ποιῶμεν in Paris. A. Gesn. marg. quod tunc tantum locum habet, quum τὸ κακόν praecessit, ὅταν ποιῶμεν κακόν. E loco Euripidis expressi esse videntur et Sosicratis versus et Menandri. Cf. Terent. Andr. II, 1, 9.

VIII. (v. 106. XXXVI.) Stob. tit. 34. p. 215. Gesn. p. 141. Grot.

Ἢ λέγε τι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχε.

Silentio ni melius quid portas, tace. Gesn. marg. *Euripidis. al. Dionysii.* Grot. *incertus.* Euripidi tribuit etiam Trincav. Ita scr. κρεῖσσον.

IX. (XLIV.) Plat. Theag. p. 125. D. de rep. VIII. p. 568. A. Aristid. T. II. p. 288. ed. Iebb. Themist. or. XVI. Stob. tit. 46. p. 325. Gesn. 48. p. 183. Grot. et Gaisf. Gellius XIII, 18.

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ.

Dat sapere regi turba sapientum comes. Euripidi tribuit Plat. utroque loco et Stob. Contra Sophoclis ex

Aiace Locro esse contendit Aristid. οὐδέ γε Εὐριπίδου φήσομεν οἶμαι τὸ ἰαμβεῖον εἶναι τὸ Σοφοὶ τύρ --- οὐδ' εἴ τις οὕτω τῶν σοφῶν εἴρηκεν· ἔστι γὰρ ἐξ Αἴαντος Σοφοκλέους, Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. In Sophoclis tragoedia versum legi testatur etiam Gellius, sed fieri potuisse, ut Euripides eum in suam tragoediam transferret. Them. rem incertam relinquit: *Εὐριπίδης*, ἢ ὅστις δήποτε ἐστιν ὁ ποιήσας Σοφοὶ τυρ. --- οὐκ ἦν, οἶμαι, πυκνῆς διανοίας, quibus verbis notat Platonem, qui de rep. dixerat ὅτι καὶ τοῦτο πυκνῆς διανοίας ἐχόμενον ἐφθέγξατο, ὡς ἄρα Σοφοὶ κ. τ. λ. Schol. Ravenn. ad Aristoph. Thesm. 21. διὰ τούτου ὑπονοεῖ Εὐριπίδου εἶναι ἐκεῖνο σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ. ἔστι δὲ Σοφοκλέους ἐξ Αἴαντος Λοκροῦ. ἢ οὖν ἐπίτηδες, ἵνα καὶ τοὺς ἄλλους ἐξαπατήσῃ, ἢ συνέμπτωσις Σοφοκλεῖ καὶ Εὐριπίδῃ ἐγένετο. et paulo inferius. καὶ διὰ τούτου φαίνεται ὑπονοῶν Εὐριπίδου εἶναι τὸ σοφοὶ τύρ. τῶν σοφ. συν. ἔστι δὲ Σοφοκλέους ἐξ Αἴαντος Λοκροῦ. ἐνταῦθα μέντοι ὑπονοεῖ μόνον, ἐν δὲ τοῖς Ἥρωσιν ἄντικρυς ἀποφαίνεται. καὶ Ἀντισθένης καὶ Πλάτων Εὐριπίδου αὐτὸ ἡγοῦνται, οὐκ ἔχω εἰπεῖν ὅτι παρόντες (ὅ τι παθόντες. Seidl.) ἔοικε δὲ ἤτοι πεπλανημένος ἢ συνεξαπατῆσαι τοὺς ἄλλους ὥσπερ ὑπονοοῦσι τινὲς συμπτώσεις τῷ τε Σοφοκλεῖ καὶ τῷ Εὐριπίδῃ ὥσπερ καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν. τὸ μέντοι δρᾶμα, ἐν ᾧ Εὐριπίδης ταῦτα εἶπεν, οὐ σώζεται. Cf. Boeckh. de trag. gr. p. 247.

X. (XLV.) Stob. tit. 47. p. 343. Gesn. 49. p. 187. Grot. et Gaisf. Prov. app. Vatic. II, 6. p. 280.

Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ.

Dominatio omnis mater est iniuriae. Gesn. *Dionysii tyranni, al. Euripidis.* Grot. *Dionysii.* et sic Par. A. et Dionysio seniori diserte tribuit Plutarch. de fort. Alex. T. II. p. 338. C. ut monet Porson. ad Eurip. Ph. 559. Euripidi tribuit N. apud Gaisf.

XI. (v. 145 sq. LVII.) Stob. tit. 74. p. 451. Gesn. 76. p. 329. Gesn. Eustath. ad Od. α', p. 1412, 14. Rom. = 49. Bas. Schol. ad Od. α', 215.

Ἔστιν δὲ μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός·
ἡ μὲν γὰρ αὑτῆς οἶδεν ὄνθ', ὁ δ' οἴεται.

Mater tenerius liberos adamat patre, Quia mater esse scit suos, pater autumat. Stob. Menandro tribuit, — vid. Menandr. fr. p. 230. CXII. — Eustath. Euripidi cuius haec sunt verba: ὅτι δὲ τῇ μητρὶ ἀνάκειται ἡ περὶ τῶν παίδων ἀκριβὴς εἴδησις, δηλοῖ καὶ Εὐριπίδης λέγων· μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός· ἡ μὲν γὰρ αὑτῆς οἶδεν ὄντα, ὁ δ' οἴεται. καὶ Μένανδρος· αὐτὸν γὰρ οὐδεὶς οἶδε τοῦ ποτ' ἐγένετο, Ἀλλ' ὑπονοοῦμεν πάντες ἢ πιστεύομεν. (p. 92 sq. ed. Mein.) quare facile fieri potuit, ut ob similitudinem sententiae Menandro tribueret Stobaeus, quod Euripidis esset. V. 2. Stob. οἶδεν υἱόν.

XII. Stob. tit. 76. p. 453. Gesn. 78. p. 333. Grot. et Gaisf.

τὸ θρέψαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλάκις
πλείω πορίζει φίλτρα τοῦ φῦσαι τέκνα.

Saepe educasse quam dedisse exordium Plus vincit, illecebrasque maiores habet. Eosdem versus sine nomine auctoris citat Clem. Alex. Paedag. I. p. 106. B. In Stob. editt. dicitur esse ex Euripidis Medea; sed Paris. A. βιότου ἐκ Μηδείας, quod Elmslei. ad Med. p. 74. e διο. τυ. i. e. Διονυσίου τυράννου ortum suspicatur. Idem tamen ibidem monet, optime haec verba Medeae personae in Aegeo convenire, callidae scilicet novercae amare simulanti quos odio habeat. Musgrav. inter falso citata habet nr. III.

XIII. (LX.) Stob. tit. 85. p. 497. Gesn. 87. p. 357. Grot. et Gaisf.

Ἡ φύσις ἑκάστῳ τοῦ γένους ἐστὶν πατρίς.

Sua est hominibus indoles pro patria. Hoc dicere videtur, in amicis deligendis non id spectandum esse, quam quis patriam inde a maioribus habeat (ἡ τοῦ γένους πατρίς) sed qua indole et quibus moribus sit.

XIV. (v. 180. LXXII.) Stob. tit. 106. p. 570. Gesn. 108. p. 455. Grot. et Gaisf.

Ἀνδρῶν τάδ' ἐστὶν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν,
κἂν τοῖσι δεινοῖς μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.

Sapientium hoc est atque cordatûm virûm Nunquam malis in rebus irasci diis. Hi versus a Plutarcho T. II. p. 116. F. tribuuntur Aeschylo, cuius gravitate digni videbantur Valcken. diatr. p. 230. V. 1. apud Plutarch.

Aiace Locro esse contendit Aristid. οὐδέ γε Εὐριπίδου φήσομεν οἶμαι τὸ ἰαμβεῖον εἶναι τὸ Σοφοὶ τύρ - - - οὐδ᾽ εἴ τις οὕτω τῶν σοφῶν εἴρηκεν· ἔστι γὰρ ἐξ Αἴαντος Σοφοκλέους, Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. In Sophoclis tragoedia versum legi testatur etiam Gellius, sed fieri potuisse, ut Euripides eum in suam tragoediam transferret. Them. rem incertam reliuquit: Εὐριπίδης, ἢ ὅστις δήποτε ἐστιν ὁ ποιήσας Σοφοὶ τυρ. - - - οὐκ ἦν, οἶμαι, πυκνῆς διανοίας, quibus verbis notat Platonem, qui de rep. dixerat ὅτι καὶ τοῦτο πυκνῆς διανοίας ἐχόμενον ἐφθέγξατο, ὡς ἄρα Σοφοὶ κ. τ. λ. Schol. Ravenn. ad Aristoph. Thesm. 21. διὰ τούτου ὑπονοεῖ Εὐριπίδου εἶναι ἐκεῖνο σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ. ἔστι δὲ Σοφοκλέους ἐξ Αἴαντος Λοκροῦ. ἢ οὖν ἐπίτηδες, ἵνα καὶ τοὺς ἄλλους ἐξαπατήσῃ, ἢ συνέμπτωσις Σοφοκλεῖ καὶ Εὐριπίδῃ ἐγένετο. et paulo inferius. καὶ διὰ τούτου φαίνεται ὑπονοῶν Εὐριπίδου εἶναι τὸ σοφοὶ τύρ. τῶν σοφ. συν. ἔστι δὲ Σοφοκλέους ἐξ Αἴαντος Λοκροῦ. ἐνταῦθα μέντοι ὑπονοεῖ μόνον, ἐν δὲ τοῖς Ἥρωσιν ἄντικρυς ἀποφαίνεται. καὶ Ἀντισθένης καὶ Πλάτων Εὐριπίδου αὐτὸ ἡγοῦνται, οὐκ ἔχω εἰπεῖν ὅτι παρόντες (ὅ τι παθόντες. Seidl.) ἔοικε δὲ ἤτοι πεπλανημένος ἢ συνεξαπατῆσαι τοὺς ἄλλους ὥσπερ ὑπονοοῦσι τινὲς συμπτώσεις τῷ τε Σοφοκλεῖ καὶ τῷ Εὐριπίδῃ ὥσπερ καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν. τὸ μέντοι δρᾶμα, ἐν ᾧ Εὐριπίδης ταῦτα εἶπεν, οὐ σώζεται. Cf. Boeckh. de trag. gr. p. 247.

X. (XLV.) Stob. tit. 47. p. 343. Gesn. 49. p. 187. Grot. et Gaisf. Prov. app. Vatic. II, 6. p. 280.

Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ.

Dominatio omnis mater est iniuriae. Gesn. *Dionysii tyranni, al. Euripidis.* Grot. *Dionysii.* et sic Par. A. et Dionysio seniori diserte tribuit Plutarch. de fort. Alex. T. II. p. 338. C. ut monet Porson. ad Eurip. Ph. 559. Euripidi tribuit N. apud Gaisf.

XI. (v. 145 sq. LVII.) Stob. tit. 74. p. 451. Gesn. 76. p. 329. Gesn. Eustath. ad Od. α', p. 1412, 14. Rom. = 49. Bas. Schol. ad Od. α', 215.

Ἔστιν δὲ μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός·
ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδεν ὄνθ᾽, ὁ δ᾽ οἴεται.

Mater tenerius liberos adamat patre, Quia mater esse scit suos, pater autumat. Stob. Menandro tribuit, — vid. Menandr. fr. p. 230. CXII. — Eustath. Euripidi cuius haec sunt verba: ὅτι δὲ τῇ μητρὶ ἀνάκειται ἡ περὶ τῶν παίδων ἀκριβὴς εἴδησις, δηλοῖ καὶ Εὐριπίδης λέγων· μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός· ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδεν ὄντα, ὁ δ᾽ οἴεται. καὶ Μένανδρος· αὑτὸν γὰρ οὐδεὶς οἶδε τοῦ ποτ᾽ ἐγένετο, Ἀλλ᾽ ὑπονοοῦμεν πάντες ἢ πιστεύομεν. (p. 92 sq. ed. Mein.) quare facile fieri potuit, ut ob similitudinem sententiae Menandro tribueret Stobaeus, quod Euripidis esset. V. 2. Stob. οἶδεν υἱόν.

XII. Stob. tit. 76. p. 453. Gesn. 78. p. 333. Grot. et Gaisf.

τὸ θρέψαι δ᾽ ἐν βροτοῖσι πολλάκις
πλείω πορίζει φίλτρα τοῦ φῦσαι τέκνα.

Saepe educasse quam dedisse exordium Plus vincit, illecebrasque maiores habet. Eosdem versus sine nomine auctoris citat Clem. Alex. Paedag. I. p. 106. B. In Stob. editt. dicitur esse ex Euripidis Medea; sed Paris. A. βιότου ἐκ Μηδείας, quod Elmslei. ad Med. p. 74. e διο. τυ. i. e. Διονυσίου τυράννου ortum suspicatur. Idem tamen ibidem monet, optime haec verba Medeae personae in Aegeo convenire, callidae scilicet novercae amare simulanti quos odio habeat. Musgrav. inter falso citata habet nr. III.

XIII. (LX.) Stob. tit. 85. p. 497. Gesn. 87. p. 357. Grot. et Gaisf.

Ἡ φύσις ἑκάστῳ τοῦ γένους ἐστὶν πατρίς.

Sua est hominibus indoles pro patria. Hoc dicere videtur, in amicis deligendis non id spectandum esse, quam quis patriam inde a maioribus habeat (ἡ τοῦ γένους πατρίς) sed qua indole et quibus moribus sit.

XIV. (v. 180. LXXII.) Stob. tit. 106. p. 570. Gesn. 108. p. 455. Grot. et Gaisf.

Ἀνδρῶν τάδ᾽ ἐστὶν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν,
κἂν τοῖσι δεινοῖς μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.

Sapientium hoc est atque cordatûm virûm Nunquam malis in rebus irasci diis. Hi versus a Plutarcho T. II. p. 116. F. tribuuntur Aeschylo, cuius gravitate digni videbantur Valcken. diatr. p. 230. V. 1. apud Plutarch.

ante H. Stephanum legebatur *ἐναρέτων* pro *ἐνδίκων*. vid. Wyttenbach. p. 773. Valck. malebat *ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἑ.* Musgr. edidit *ἀ. τόδ' ἐστιν.* Neutrius mutationis idoneam causam video. V. 2. *κἂν τοῖσι δεινοῖς* est a Grotio pro *κἂν τοῖς δεινοῖσι.*

XV. (v. 186 sq. LXXVI.) Stob. tit. 114. p. 585. Gesn. 116. p. 477. Grot. 115. Gaisf.

Τηρεῖν μὲν ἑτέρους οἱ γέροντες δυνάμεθα,
ἡμεῖς δ' ἀπολαβεῖν ὧν ἔχουσιν οἱ νέοι.

Curare iuvenum possumus vitam senes, Et ea vicissim accipere quae iuvenes habent. Versus esse cuiusdam comici contendit Porson. Praef. Hec. p. XIX. ed. Angl. quod e numeris apparet. Hinc defenditur anapaestus *ἀπολαύειν*, ut e coniectura Salmasii et Scaligeri edidit Grotius. Sed offendit *ἡμεῖς*, quod non aliam personam designat, quam quae praecessit. Fort. *ὑμεῖς*, ut compellentur viri constantis aetatis.

XVI. (CLXXIII.) Sext. Empir. adv. Math. I. §. 279. p. 277. Fabr.

Κάλλιστα Μουσῶν φθέγγεται πλουτῶν ἀνήρ.

Euripidis esse versum, ex eo intelligitur, quod eiusdem poetae sunt tres loci, qui paulo ante afferuntur.

XVII. (CLXXXIX.) Clem. Alex. Paedag. p. 299. D. Socrat. hist. eccl. III, 16. Paul. ep. ad Corinth. I, 15, 33.

Φθείρουσιν ἤθη χρήσθ' ὁμιλίαι κακαί.

Colloquia mores prava corrumpunt bonos. Grot. Exc. p. 723. Versum sine auctoris nomine laudat Clem. Al. Euripidi tribuit Socr. Menandro Hieronym. in Tit. I. et in Galat. IV. ut monuit Clericus ad Menandr. rel. p. 79. Cf. Meineke fr. Men. p. 75.

XVIII. (CXC.) Prisc. XVII, 22. p. 90. ed. Krehl. *Et* iuste *pro* vere. - - *Euripides*

Αἴαντος δίκαιος γόνος

pro ἀληθής. At XVIII. p. 202. Sophocles *Αἴαντι· δίκαιος γόνος pro vero.* Hinc Herm. apud Krehl. p. 90. Sophoclis locum esse contendit, memoriter citatum ex Aiac. 547. et legendum *Αἴαντι*, non *Αἴαντος*.

XIX. (CCXXIV.) Eustath. in Il. ο', p. 1013, 11. ed. Rom. p. 801. Bas. Schol. Venet. ad Il. ο', 297.

Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος.

Musgravio et Schützio versus videtur Aeschyli esse propter Choëph. 769. (761. Blomf.)

XX. Stob. tit. 4. p. 53. Gesn. p. 31. Grot.

Ἐπὰν ἐν ἀγαθοῖς εὐνοούμενός τις ὢν
ζητῇ τι κρεῖττον ὧν ἔχει, ζητεῖ κακά.

Pecunia qui floret et fautoribus, Si maius aliud quaerit, pol quaerit malum. In edd. Menandro tribuitur — vid. Meineke p. 245. — sed Gesn. in marg. habet: *Al. hic adscribitur Eurip.* et in Codd. B. C. Schow. et hi versus et ii, qui proxime praecedunt, adscriptum habent: *Εὐριπίδου· Εὐηθία μ.* Si sunt Euripidis, scribendum *ἐπήν* et *κρεῖσσον*.

XXI. Stob. tit. 29. p. 199. Gesn. p. 127. Grot.

Οὐδεὶς ἔπαινον ἡδοναῖς ἐκτήσατο.

Vid. supr. p. 43.

XXII. Stob. tit. 22. p. 189. Gesn. p. 117. Grot.

Εὐδαιμονί' εἴωθεν ὑπερηφανίας ποιεῖν.

Superbiam utero nimia fert felicitas. Euripidi tribuitur in Trincav. et Paris. B. m. pr. sed *Εὐριπίδου* expunctum a m. sec. Sed lemma deest in codd. Schow. et, ut videtur, in Paris. A. nam Grotius incerto tribuit. Non esse Euripidis, numeri ostendunt. Sciens praetermitto locum Stob. app. Flor. p. 36 = 403. ubi est *Εὐριπίδου Κωμικοῦ*, sed recte Gaisf. Fortasse leg. *Σοφοκλέους Καμικίων*.

Praeterea Barnes. inter fr. inc. v. 417. (22. apud Beck. p. 496.) retulit versum ab Arriano in Epictet. servatum I, 2.

Οὐ κατθανεῖν γὰρ δεινὸν ἀλλ' αἰσχρῶς θανεῖν.

sed nullus ibi auctor nominatur.

FRAGMENTA DUBIA

QUAE A NULLO ANTIQUO AUCTORE, SED CONIECTURA PROBABILI VV. DD. EURIPIDI TRIBUUNTUR.

I. Plutarch. vit. Aristid. p. 320. D. Aristides τοὺς πρὸ αὐτοῦ γενομένους ἄρχοντας πολλὰ νενοσφισμένους·

σοφὸς γὰρ ἁνὴρ, τῆς δὲ χειρὸς οὐ κρατῶν.

Euripidis senarium hic latere vidit Valck. diatr. p. 220. not.

II. Plutarch. de aud. poët. II. p. 20. D. Vid. supra p. 250.

III. Ibid. p. 23. D.

Ὦ Ζεῦ, τίς εἶναί φησι σοῦ σοφώτερος;

Euripidis esse censet Wyttenb. ad l. p. 239. conferens Helen. 578. σκέψαι· τὸ δ' οὐδείς ἐστί σου σοφώτερος.

IV. Plutarch. de aud. poët. p. 23. E. Stob. ecl. phys. p. 119. Grot. T. I. p. 106, 8. Heer. et serm. tit. 5. p. 63. Gesn. p. 35. Grot. Apostol. II, 4.

Εἱμαρμένον δὲ τῶν κακῶν βουλευμάτων
κακὰς ἀμοιβάς ἐστι καρποῦσθαι βροτούς.

Nusquam poetae nomen additum legitur. Ut incerti versus designaverat Grot. in ecl. et in serm. at in Exc. p. 394. ad Euripidis Oedipodem retulit, eumque secuti et Barn. et Musgrav. IV. Clericus in Menandreis posuit p. 206. Pro βροτούς Plut. βροτοῖς. Grotius in Eclog. vertit: *Lex ista fato dicta, mortales malis E cogitatis ut malos fructus ferant.* in Florileg. autem: *Male cogitatis adsidet merces mala; Hoc talionis iure lex fati iubet.*

V. Plutarch. T. II. p. 24. C.

Ζεὺς γὰρ τὰ μὲν τοιαῦτα φροντίζει βροτῶν,
τὰ μικρὰ δ' ἄλλοις δαίμοσιν παρεὶς ἐᾷ.

Nam id genus res Iuppiter mortalium Curat, minora ceteris linquit deis. Grot. Exc. p. 466. Euripidi post Gataker. ad Antonin. VII, 31. tribuit Valcken. diatr. p. 72.

VI. Ibid. p. 33. E. Τί δὴ κωλύει καὶ ἡμᾶς ταῖς τοιαύταις ὑποφωνήσεσι τοὺς νέους ἀποκαλεῖν πρὸς τὸ βέλτιον, οὕτω πως χρωμένους τοῖς λεγομένοις,

Τόδ' ἐστι τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις, ὅτῳ
τόξον μερίμνης εἰς ὃ βούλεται πέσῃ.

οὐκ, ἀλλ'

ὅτῳ
τόξον μερίμνης εἰς ὃ συμφέρει πέσῃ.

Dictum Euripidis esse videtur Wyttenbachio ad Plut. I. p. 282.

VII. Ibid. p. 34. E.

Τῆς δειλίας γὰρ αἰσχρὰ γίγνεται τέκνα.

Euripidis esse coniicit Wyttenb. ad l. p. 288. ob similem locum fr. incert. trag. CXXX.

VIII. (Barn. v. 370. = 34. ap. Beck.) Plutarch. T. II. p. 36. F.

Ἰὼ τυραννὶ, βαρβάρων ἀνδρῶν φίλη.

Euripidis esse videtur etiam Grot. Exc. p. 429. et Wyttenb. ad Plut. p. 297. nec iniuria: nam qui ante hunc citantur loci, omnes Euripidis sunt. *O res amica barbaris dominatio.*

IX. (Barn. v. 407. = 38. ap. Beck.) ibid. p. 37. A.

ἡ βροτῶν τ' εὐπραξία
τῶν τἀλάχιστα γίγνεται λυπουμένων.

Nam felicitas Mortalium illis propria qui minimum dolent. Grot. Exc. ex Euripide ibid. et Wyttenb. l. c.

X. Ibid. p. 51. E.

Γέρων γέροντι γλῶσσαν ἡδίστην ἔχει,
παῖς παιδὶ καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνή,
νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντι, καὶ δυσπραξίᾳ
ληφθεὶς ἐπῳδός ἐστι τῷ πειρωμένῳ.

Primus versus legitur etiam apud Sext. Empir. adv. Math. I, 298. p. 282. ubi Fabricius locum esse Menandri suspicatur; coniectura magis probabili, inquit Wyttenb. ad l. p. 435. Euripidi tribuit Valck. diatr. p. 148. Cf. Meinek. ad Menandri fr. p. 301.

XI. Plut. T. II. p. 94. C. *σκεπτέον δὴ πρῶτον, εἰ ἀδύνατόν ἐστιν ἐν βραχεῖ χρόνῳ δοκιμάσαι χορευτὰς συγχορευσομένους — μήτιγε φίλους πολλοὺς εἰς ἀγῶνα πάσης τύχης συναποδυσομένους, ὧν ἕκαστος αὐτός τε*

Αὑτόν τε πράττων εὖ τίθησιν εἰς μέσον,
τοῦ δυστυχοῦς τε λαγχάνων οὐκ ἄχθεται.

Euripidei esse videntur Wyttenb. p. 647. Possunt etiam Sophoclei esse, ut ii, qui proxime sequuntur. De versu apud Plut. ib. p. 64. C. vid. ad Iphig. Aul. 397.

XII. Id. ib. p. 98. D.

Ἀλλ' ἓν διδοῦσα πάντα μαλθάσσει τάδε.

Euripideus, iudice Wyttenb. p. 673.

XIII. Ibid. p. 103. E.

Τό τοι χρεὼν οὐκ ἔστι μὴ χρεὼν ποιεῖν.

Quod oportet, id ne tale sit, nequit effici. Grot. Exc. p. 462. Forma Euripidem prodit, ut ait Wyttenb. ad Plut. p. 709. Huiusmodi antithesis est etiam in Bacch. 515=488. *ὅ τι γὰρ μὴ χρεών, οὔτοι χρεὼν παθεῖν.*

XIV. Plutarch. consol. ad Apoll. p. 110. D.

Ποῦ γὰρ τὰ σεμνὰ κεῖνα, ποῦ δὲ Λυδίας
μέγας δυνάστης Κροῖσος, ἢ Ξέρξης βαρὺν
ζεύξας θαλάσσης αὐχέν' Ἑλλησποντίας;

ἅπαντες Ἀΐδαν ἦλθον καὶ Λάθας δόμους, τῶν χρημάτων ἅμα τοῖς σώμασι διαφθαρέντων. Versus esse Euripidis, quum diu suspicatus esset, nunc paene certum reddi ait Meineke Add. ad Men. ad p. 334. p. 578. loco Olympiod. in Plat. Alcib. I, 2. p. 46. *καὶ ὥς φησιν Εὐριπίδης, ὅτι θάλασσαν μὲν ἐπέζευξεν.* Ego vero non assequor, quae tragoediae persona Croesum et Xerxem commemorare potuerit.

XV. Plutarch. de superst. p. 166. E.

Δεινή τις ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμφορὰ
δούλους γενέσθαι, δεσπότας τε δυστυχεῖς
λαβεῖν.

Viroque feminaeque summa est calamitas In servitutem cadere sub miseris heris. Grot. Exc. p. 464. Euripidi procul dubio tribuendum esse ait Valcken. ad Phoen. 393. cui assentitur Wyttenb. ad Plut. p. 1011. et pro *δυστυχεῖς* legi iubet *δυσχερεῖς*. Mihi *δυστυχεῖς* esse videntur *ἄφρονες*.

XVI. Plutarch. Symp. IX, 1. p. 736. F. *Καὶ ὁ παρὰ Δημητρίῳ τῷ βασιλεῖ πρόθυμος ἦν ᾄδειν μετὰ τὸ δεῖπνον, ὥστε προσέπεμψεν αὐτῷ τὸν υἱὸν ἔτι παιδάριον ὄντα τὸν Φίλιππον, ἐπιβαλὼν εὐθύς·*

Τὸν παῖδά μοι τόνδ' ἀξίως Ἡρακλέους
ἡμῶν τε θρέψαι.

Euripidis versus esse videntur Porson. ad Med. 675. p. 73.

XVII. (Barnes. apud Beck. p. 497, 46.*) Plutarch. apud Stob. tit. 62. p. 403. Gesn. tit. 64. n. 31. apud Gaisf. *ἀμέλει καὶ ἡ Σφὶγξ εἶχεν ἐπαγωγὸν τὸ ποίκιλμα τοῦ πτεροῦ, καὶ*

εἰ μὲν πρὸς αὐγὰς ἡλίου, χρυσωπὸν ἦν
νώτισμα θηρός· εἰ δὲ πρὸς νέφη βάλοι,
κυανωπὸν, ὥς τις ἶρις ἀνταυγεῖ σέλας.

Valcken. diatr. p. 194. versus ex Euripidis Oedipode desumti videbantur. Equidem colorem dictionis Euripideum non agnosco.

XVIII. (Barn. v. 8 = 12. ap. Beck.) Stob. ecl. 7. p. 121. Grot. T. I. p. 112. Heer.

---

*) In edit. Barn. hoc fr. non reperi.

Ὀξὺς θεῶν ὀφθαλμὸς ἐς τὰ πάντ' ἰδεῖν.
Ἔσθ'. ὡς ἔοικεν, ἔστιν οὐχ ὁρώμενον
τοῖς ζῶσιν ἡμῖν, οὐδὲ προσδοκώμενον
δαιμόνιον, ᾧ μέλει τὰ τοῦ θνητοῦ βίου.

Canter. tribuit Euripidi, et, ut narrat Heathius p. 184., huic a nonnullis adscribi testatur Grotius. Ubi hoc testatus sit Grot. equidem non inveni. Mihi versus non videntur dictionem Euripideam habere. Quartum versum e MS. addidit Grot. et ex V. A. E. Heer. Hic etiam versum 1. a sequentibus separavit, recte. Locum sic vertit Grot. *Acutus oculus est et omnituens deûm, Semperque nobis imminet de proximo, Nil tale veritis, tale nil cernentibus, Curare numen res solens mortalium.*

XIX. Stob. ecl. phys. T. I. p. 36, 17. Heer.

Θεοῦ γὰρ οὐδεὶς χωρὶς εὐτυχεῖ βροτῶν,
οὐδ' εἰς τὸ μεῖον ἦλθε· τὰς θνητῶν δ' ἐγὼ
χαίρειν κελεύω θεῶν ἄτερ προθυμίας.

Menandro tribuit Morell. in collect. gnomic. p. 8. In codd. Stobaei, teste Heerenio, nullum additum est auctoris nomen. Euripidis esse suspicatur Meineke fr. Men. p. 306.

XX. Stob. ecl. phys. p. 141. Grot. T. I. p. 226. Heer.

Ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἔστι τοῖς σοφοῖς βροτῶν
χρόνῳ σκοπεῖσθαι τῆς ἀληθείας πέρι.

Grot. dedit ὦ δέσποτ' *Αἴας*. quod verum videtur. Heer. ὦ δέσποτ' ὦναξ. In Cod. V. adscriptum τοῦ αὐτοῦ, quum ad praecedens fr. in Codd. V. A. additum esset *Μενάνδρου*. Tragici poëtae versus esse coniicit Meinek. ad Men. fr. p. 245. Euripidis p. 306.

XXI. Stob. ecl. eth. p. 177. Grot. T. II. p. 341. 11. Heeren.

Τὰ πλεῖστα θνητοῖς τῶν κακῶν αὐθαίρετα.

Ultro sibi homines pleraque accersunt mala. Versum Euripidis ex eo Heer. probabiliter colligit, quod ad proximum locum, qui est fr. Rhadam. I. in margine annotatum est Τοῦ αὐτοῦ, ut ideo Euripidis nomen praecedere debuerit. Apud Boissonad. est fr. ξδ'.

XXII. Stob. tit. 32. p. 213. Gesn. p. 137. Grot.

Κακὴ γὰρ αἰδὼς, ἔνθα τἀναιδὲς κρατεῖ.

Damnosus pudor est in regno impudentiae. Versum recte iam Grot. a praecedente Diphili distinxit. Versus est forsan Euripidis, iudice Valcken. ad Hipp. 385. qui etiam correxit τἀναιδές scribens pro γ' ἀναιδές.

XXIII. Stob. tit. 72. p. 440. Gesn. 74. p. 323. et Gaisf.

Τὸ μὲν μέγιστον, οὔποτ' ἄνδρα χρὴ σοφὸν
λίαν φυλάσσειν ἄλοχον ἐν μυχοῖς δόμων·
ἐρᾷ γὰρ ὄψις τῆς θύραθεν ἡδονῆς,
ἐν δ' ἀφθόνοισι τοῖσδ' ἀναστρωφωμένη,
βλέπουσά τ' εἰς πᾶν καὶ παροῦσα πανταχοῦ
τὴν ὄψιν ἐμπλήσασ' ἀπήλλακται κακῶν.
τό τ' ἄρσεν ἀεὶ τοῦ κεκρυμμένου λίχνον.
ὅστις δὲ μοχλοῖς καὶ διὰ σφραγισμάτων
σώζει δάμαρτα, δρᾶν τι δὴ δοκῶν σοφὸν,
μάταιός ἐστι καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖ·
ᾗ τις γὰρ ἡμῶν καρδίαν θύραζ' ἔχει,
θᾶσσον μὲν οἰστοῦ καὶ πτεροῦ χωρίζεται,
λάθοι δ' ἂν Ἄργου τὰς πυκνοφθάλμους κόρας.
καὶ πρὸς κακοῖσι τοῦτο δὴ μέγας γέλως,
ἁνήρ τ' ἀχρεῖος χἠ γυνὴ διοίχεται.

In Stob. codd. et edd. hi versus continuo tenore cum praemissis illis tribus Menandri versibus cohaerent

Ἢ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἂν δ' ἅπαξ λάβῃς, φέρειν
μύσαντα πολλὴν προῖκα καὶ γυναῖκα δεῖ,
ἐκπυνθάνεσθαι τἀρσένων θ' ἡμᾶς σέθεν.

ut hi etiam versus Menandri esse videantur. Sed nec sententiarum commoda est iunctura et cognatio, et tum numeri tum dictio longius a comica levitate abit, quam ut pro Menandri versibus haberi possint. Itaque et Bentlei. p. 514. apud Meinek. et Pierson. ad Moer. p. 275. locum aliquantum supra soccum assurgere dixerunt. Eum Euripidi tribui se comperisse narrat H. Stephan. in *Graec. comic. sententiis* p. 141. quem sequitur Meineke in *Quaest. Menandr.* spec. I. p. 12. Sed in editione fr. Men. p. 187. a sententia sua se revocatum esse scribit

Buttmanni et Reisigii auctoritate, qui se monuerint, haud facile intelligi posse, cui tandem mulieri Euripides hos versus tribuere potuerit. Quod mihi quidem levius videtur. Si enim Euripides in Androm. 925 sqq. Hermionen maritos monentem facit, ut uxores claustris et repagulis domi contineant, multo magis aliam mulierem inducere potuit ita disputantem, ut mulieribus domo exeundi facultatem faciendam esse diceret. Potuit ita loqui Danae vel Sthenoboea, potuit etiam nutrix, quae herae flagitium hoc modo vitari potuisse docere vellet. Tragicos vero non veram suam sententiam ubique exponere, sed saepe personas ingenio suo accommodate loqui iubere, quis nescit? Haec eo disputavi, ut docerem nihil obstare, quominus Euripidi locum assignaremus, non ut pro Euripide auctore pugnarem. Ceterum Grotius sic vertit: *Namque hoc sapienti apprime vitandum est viro, Ne servet nimis uxorem in claustris aedium. Externa namque visus oblectamina Sibi expetiscit; quae si abunde suggeras, Ubique praesens illa et spectans omnia Satiata obtutu, manet immunis criminum. Viri quoque ipsi quae latent captant magis. At qui serarum vectiumque obstaculis Uxorem servat, sapere ut videatur sibi, Reapse totus plenus insipientia est. Nam si qua nostri sexus extra cor habet, Et telo et penna citius evolaverit, Neque illam asservet oculea Argi vigilia. Ita ad mala alia ludibrium est accessio, Uxorque virque intereunt despicabiles.*

XXIV. Stob. tit. 95. p. 520. Gesn. 97. p. 393. Grot. et Gaisf.

Ἐγὼ γὰρ, εἰ νοῦν εἶχέ μ᾽ ὁ σπείρας πατὴρ,
ἠπιστάμην ἄν, μουσικὴν παρεὶς, πονεῖν,
ὡς εὐτυχήσων καὶ κακῶς πράξων ποτε·
πρῶτον μὲν, ἐξ ὧν πάντα γίγνεται βροτοῖς,
εὔογκος εἶναι γαστρὶ μὴ πληρουμένῃ,
στέργειν θ᾽ ὑδρηροῖς, ὥστε θὴρ, ἀεὶ ποτοῖς,
χειμῶνί τ᾽ ἀσκεῖν σῶμα, θερμά θ᾽ ἡλίου
τοξεύματ᾽ αἰνεῖν μὴ σκιατραφούμενος.
Νῦν δ᾽ οὐκ ἐθισθεὶς ταῦτ᾽ ἐπίσταμαι μὲν οὔ,
φέρειν δ᾽ ἀνάγκη· τὸν γὰρ Ὀρφέα λαβὼν
ἅπαν τε Μουσῶν ἐννέαφθογγον μέλος
οὐκ ἂν πίθοιμι γαστέρ᾽, ἀλλὰ δεῖ βίου.

Mihi, si pater sapuisset, ingenium foret Ita temperatum musicis concentibus, Laeta ut valeret duraque ex aequo pati. Primum, quod homines inter usus maximi est, Essem expeditus, ventre non farto nimis; Aquam iuvaret bibere, qui mos est feris, Hyemem labore pellere, aestivos pati Solis calores, corpore haud umbratico. Nunc ista ferre insolitus, ignarus, tamen En ferre cogor; Thressa si vatis fides Carmen sonaret et novensiles deae, Non venter ista audiret; esca illi est opus. Apud Stob. hi versus subiiciuntur iis, quos post Barnes. Musgrav. Boissonad. inter Bellerophontis fragm. retuli XX.; unde hos quoque e Belleroph. sumtos esse voluerunt. Sed in ea fabula quomodo locum habere potuerint, equidem non exputo; ne in Antiopa quidem eos ab Amphione pronunciatos esse credere licet. Color orationis plane est Euripideus; sed dubitationem tamen facit lemma in codd. et edit. Stob. omissum. V. 2. παρεὶς πονεῖν pro παρεισπονεῖν est e coniectura Heathii et Valcken. diatr. p. 71. confirmata Paris. B. Cf. Casaub. ad Athen. p. 158, 50.

XXV. Eustath. ad Il. α΄ p. 97, 85. Basil. p. 129, 15. Rom. post memoratum locum Hecubae Euripideae v. 339 sq. pergit: τούτου δὲ δηλωτικὸν καὶ τὸ

Μὴ, πρὸς γενείου, μ᾽ ἐξέλῃ τὰ φίλτατα

καὶ τὸ Ἀλλ᾽, ὦ φίλον γένειον αἰδέσθητί με (Hec. 283.). Cf. fr. inc. trag. CCLII.

XXVI. Lucian. Iov. Trag. II. p. 644. s. T. VI. p. 221. ed. Bip.

Οὐκ οἶσθ᾽, ἐπεί τοι κἂν ἐκώκυες μέγα.

qui versus ex Euripide desumtus est, iudice Porsono l. c.

XXVII. Lycurg. in Leocr. p. 159, 23. ed. H. Steph. §. 94. Bekk.

Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινά,
τοῦτ᾽ αὐτὸ, πρῶτον ἐξαφαιρεῖται φρενῶν
τὸν νοῦν τὸν ἐσθλὸν, εἰς δὲ τὴν χείρω τρέπει
γνώμην, ἵν᾽ εἰδῇ μηδὲν ὧν ἁμαρτάνει.

Versus Euripidei videntur Valcken. ad Hipp. 322.

XXVIII. (Barn. ap. Beck. p. 448. 49.) Galen. de dogm. Hipp. et Plat. III. p. 265, 38. ed. Basil. T. V. p. 293. ed. Kühn.

Ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἔξῃρ' ἄνω.

Euripidi versum sine dubitatione tribuit Valcken. ad Hippol. 322. et Wyttenb. ad Plut. de s. num. vind. p. 29. Hic Euripidi duos praeterea versus tribuit, unum, qui ibid. apud Galenum legitur:

XXIX. *Πηδῶν δ' ὁ θυμὸς ἔνδοθεν μαντεύεται*

alterum apud Plut. de s. n. v. p. 550. F. (*θεὸς*) *διδάσκων μὴ σὺν ὀργῇ, μήδ' ὅτε μάλιστα φλέγεται καὶ σφαδάζει*

XXX. *Πηδῶν ὁ θυμὸς τῶν φρενῶν ἀνωτέρω - - ἐπιπηδᾶν τοῖς λελυπηκόσιν.* Ruhnken. etiam ad Longin. s. 10. p. 252. Euripidi assignat.

XXXI. Athenaeus IV. p. 156. F. *εἶτα πάλιν φακοῖ προσηνέχθησαν ὄξει βεβρεγμένοι· καὶ ὁ Διϊτρεφὴς δραξάμενος ἔφη·* (Eur. Med. 336.)

Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος φακῶν

καὶ ἄλλος ἑξῆς ἀνεβόησε·

Φακός σε δαίμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι.

Hinc inquit Porson. ad Eur. Med. 333. saltem Euripidis senarium lucramur:

Κακός σε δαίμων καὶ κακὴ τύχη λάβοι.

Idem monuisse iam P. Leopardum in emend. memini.

XXXII. Sext. Empir. Pyrrh. hypot. I. §. 86. post citatum locum Eurip. Phoen. 491 sq. *καὶ πάλιν·*

Δεινόν γε, ταὐτὸν τοῖς μὲν ἁνδάνειν βροτῶν,
τοῖς δ' ἔχθος εἶναι - -

Miserum, quod eadem saepe res hominum his placet, Illis in odio est. Grot. Exc. p. 462. Vid. Valcken. ad Phoen. v. 502. 3. Apud Musgr. est fragm. inc. CLXXXIV.

XXXIII. Diodor. Sic. Exc. l. XXXVII — XL. c. 11. (in Ang. Maii script. vet. nova coll. T. II. p. 122.) *τοσαύτην ὁ χρυσὸς ἔχει δύναμιν ἐπὶ κακῷ προτιμώμενος ἀφρόνως*

παρὰ ἀνθρώποις, οἵτινες διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς πρὸς τοῦτον ἐπιθυμίας παρ' ἕκαστα προφέροιται τούτους τοὺς στίχους τῶν ποιητῶν, Ὦ χρυσέ - - (vid. fr. Dan. XIII.) *καὶ πάλιν·*

Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν.

Hunc versum e Gregor. Nazianz. T. II. p. 210. B. in Excerpta retulit Grotius p. 379. ex Euripidis Bellerophonte eum petitum esse e Senecae epp. 115. interpretatione monens p. 956. Inde Barnes. eum inter fr. Belleroph. posuit v. 63. Sed non satis attentus Grotius duos alios versus praetermisit, quae ibidem adiecti leguntur:

Κρεῖσσον γάρ, ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους
πένητα ναίειν, δόξαν ἠμποληκότα.

A Bellerophonte eos alienos puto. vid. ad fr. Dan. XIII. Valcken. diatr. p. 166. Euripidei videntur vel Ixionis vel alterius. Seneca primum vertit: *Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.* Pergit Diodor. Sic.

XXXIV. *καὶ τὰ διὰ τῶν μελῶν πεποιημένα·*

Ὦ χρυσέ, βλάστημα χθονός,
οἷον ἔρωτα βροτοῖσι φλέγεις,
πάντων κράτιστε, πάντων τύραννε.
πολεμεῖς δ' Ἄρεος
κρείσσον' ἔχων δύναμιν.
πάντα θέλγεις· ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαις μελῳδίαις
εἵπετο δένδρεα καὶ
θηρῶν ἀνόητα γένη,
σοὶ δὲ καὶ χθὼν πᾶσα καὶ πόντος καὶ ὁ παμμήστωρ Ἄρης.

Herm. in litteris v. 3. verba *πάντων κράτιστε* pro glossemate habet, et haec in unum versum coniungit:

οἷον ἔρωτα βροτοῖσιν φλέγεις, πάντων τύραννε

tum

καὶ πολεμεῖς Ἄρεος
κρείσσον' ἔχων δύναμιν, τᾷ πάντα θέλγεις.
ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαις μελῳδοῖς ἀοιδαῖς
εἵπετο δένδρεα καὶ θηρῶν ἀνόητα γένη.
*σοὶ δὲ καὶ χθὼν πᾶσα καὶ πόντος * * καὶ ὁ παμμήστωρ Ἄρης.*

XXVIII. (Barn. ap. Beck. p. 448. 49.) Galen. de dogm. Hipp. et Plat. III. p. 265, 38. ed. Basil. T. V. p. 293. ed. Kühn.

Ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξῆρ᾽ ἄνω.

Euripidi versum sine dubitatione tribuit Valcken. ad Hippol. 322. et Wyttenb. ad Plut. de s. num. vind. p. 29. Hic Euripidi duos praeterea versus tribuit, unum, qui ibid. apud Galenum legitur:

XXIX. *Πηδῶν δ᾽ ὁ θυμὸς ἔνδοθεν μαντεύεται* alterum apud Plut. de s. n. v. p. 550. F. (*θεὸς*) *διδάσκων μὴ σὺν ὀργῇ, μήδ᾽ ὅτε μάλιστα φλέγεται καὶ σφαδάζει*

XXX. *Πηδῶν ὁ θυμὸς τῶν φρενῶν ἀνωτέρω* - - *ἐπιπηδῶν τοῖς λελυπηκόσιν.* Ruhnken. etiam ad Longin. s. 10. p. 252. Euripidi assignat.

XXXI. Athenaeus IV. p. 156. F. *εἶτα πάλιν φακοῖ προσηνέχθησαν ὄξει βεβρεγμένοι· καὶ ὁ Διϊτρεφὴς δραξάμενος ἔφη·* (Eur. Med. 336.)

Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ᾽ ὅς αἴτιος φακῶν

καὶ ἄλλος ἑξῆς ἀνεβόησε·

Φακός σε δαίμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι.

Hinc inquit Porson. ad Eur. Med. 333. saltem Euripidis senarium lucramur:

Κακός σε δαίμων καὶ κακὴ τύχη λάβοι.

Idem monuisse iam P. Leopardum in emend. memini.

XXXII. Sext. Empir. Pyrrh. hypot. I. §. 86. post citatum locum Eurip. Phoen. 491 sq. *καὶ πάλιν·*

Δεινόν γε, ταὐτὸν τοῖς μὲν ἁνδάνειν βροτῶν,
τοῖς δ᾽ ἔχθος εἶναι - -

Miserum, quod eadem saepe res hominum his placet, Illis in odio est. Grot. Exc. p. 462. Vid. Valcken. ad Phoen. v. 502. 3. Apud Musgr. est fragm. inc. CLXXXIV.

XXXIII. Diodor. Sic. Exc. l. XXXVII—XL. c. 11. (in Ang. Maii script. vet. nova coll. T. II. p. 122.) *τοσαύτην ὁ χρυσὸς ἔχει δύναμιν ἐπὶ κακῷ προτιμώμενος ἀφρόνως*

παρὰ ἀνθρώποις, οἵτινες διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς πρὸς τοῦτον ἐπιθυμίας παρ᾽ ἕκαστα προφέρονται τούτους τοὺς στίχους τῶν ποιητῶν, Ὦ χρυσέ - - (vid. fr. Dan. XIII.) *καὶ πάλιν·*

Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν.

Hunc versum e Gregor. Nazianz. T. II. p. 210. B. in Excerpta retulit Grotius p. 379. ex Euripidis Bellerophonte eum petitum esse e Senecae epp. 115. interpretatione monens p. 956. Inde Barnes. eum inter fr. Belleroph. posuit v. 63. Sed non satis attentus Grotius duos alios versus praetermisit, quae ibidem adiecti leguntur:

Κρεῖσσον γάρ, ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους
πένητα ναίειν, δόξαν ἠμποληκότα.

A Bellerophonte eos alienos puto. vid. ad fr. Dan. XIII. Valcken. diatr. p. 166. Euripidei videntur vel Ixionis vel alterius. Seneca primum vertit: *Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.* Pergit Diodor. Sic.

XXXIV. *καὶ τὰ διὰ τῶν μελῶν πεποιημένα·*

Ὦ χρυσὲ, βλάστημα χθονὸς,
οἷον ἔρωτα βροτοῖσι φλέγεις,
πάντων κράτιστε, πάντων τύραννε.
πολεμεῖς δ᾽ Ἄρεος
κρείσσον᾽ ἔχων δύναμιν.
πάντα θέλγεις· ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαις μελῳδίαις
εἵπετο δένδρεα καὶ
θηρῶν ἀνόητα γένη,
σοὶ δὲ καὶ χθὼν πᾶσα καὶ πόντος καὶ ὁ παμμήστωρ Ἄρης.

Herm. in litteris v. 3. verba *πάντων κράτιστε* pro glossemate habet, et haec in unum versum coniungit:

οἷον ἔρωτα βροτοῖσιν φλέγεις, πάντων τύραννε

tum

καὶ πολεμεῖς Ἄρεος
κρείσσον᾽ ἔχων δύναμιν, τᾷ πάντα θέλγεις.
ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαις μελῳδοῖς ἀοιδαῖς
εἵπετο δένδρεα καὶ θηρῶν ἀνόητα γένη.
*σοὶ δὲ καὶ χθὼν πᾶσα καὶ πόντος * * καὶ ὁ παμμήστωρ Ἄρης.*

V. ult. post *πόντος* deesse ei videtur verbum huius mensurae ◡ ◡ – V. 6. legi etiam posse monet: *ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαισι Μούσαις μελῳδοῖς.*

Sequuntur apud Diodor. illa:

XXXV. *καίτοι γε πόσῳ κρεῖττόν ἐστιν ἐκφέρεσθαι τῶν ποιημάτων τὰ τὴν ἐναντίαν ἔχοντα τούτοις παράκλησιν·*

πότνια σοφία, σύ μοι ἄνδανε,
ὄλβου δ' ἐμοὶ μὴ χρυσέον
φαεννὰν ἀκτῖνα δαίμων διδοίη
πάρος σοφίας ἢ τυραννίδα.
Διὸς ἀπωτάτω
κεῖται καλὸς θησαυρὸς ὕτῳ προσέβαλε.

quae Herm. sic descripsit:

πότνι' ὦ σοφία, σύ μοι ἄνδαν', ὄλ-
βου δὲ μή μοι μηδὲ χρυσοῦ φαεννὰν
ἀκτῖνα πάρος σοφίας δαίμων διδοίη,
ἢ Διὸς τυραννίδ'· ἀνώτατα κεῖ-
ται καλὸς θησαυρὸς, ὅτῳ προσέβα.

XXXVI. Clem. Alex. Strom. IV. p. 496. B. *κινδύνων ὑπερφρονῶ διὰ τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην,*

ὅθ' οὕνεκ' ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη
οὐκ ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει,
αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει.

Euripidis versus vocat Hemsterhus. ad Luc. Timon. 4. Tom. I. p. 106, 51. (I. p. 337. Bip.) Sophoclis Valck. ad Hipp. 395. Mihi quoque Sophoclis ingenio et propter sententiam et propter dictionem digni videntur.

XXXVII. Themist. or. XVI. p. 207. D. sq. post laudatos locos Euripidis fr. Antiop. XXXI. Phoen. 516 sq. Il. ψ', 315. subiicit: *καὶ*

Πάνθ' ὁ σοφὸς νοῦς ἐξ ἀμηχάνων ἄγει,
καὶ πάντα κηλεῖ, κἂν ἀπώμοτός τις ᾖ.

Vid. Valck. ad Phoen. 519. 20. p. 188.

XXXVIII. Aelian. V. H. III, 29. Diog. Laert. VI, 38.

Ἄπολις, ἄοικος, πατρίδος ἐστερημένος,
πτωχὸς, πλανήτης, βίον ἔχων ἐφήμερον.

Euripidi vindicavit Valck. ad Eurip. Hipp. 1029. V. 2. Aelian. habet *δυσείμων* pro *πλανήτης*, et *βίον ἔχων τὸν ἐφήμερον*, Diog. L. *β. ε̄. τοὐφημέραν.*

XXXIX. Basilius M. Opp. Vol. III. ep. 53. p. 156. D. ed. Garner. 1730. *τὸν σοφὸν ἄνδρα, κἂν ἑκὰς ναίῃ χθονὸς, κἂν μήποτ' αὐτὸν ὄσσοις προσίδω, κρίνω φίλον.* unde duo senarios sic constituit Porson. advers. p. 277=245.

Σοφὸν γὰρ ἄνδρα, κἂν ἑκὰς ναίῃ χθονὸς,
κἂν μήποτ' ὄσσοις προσίδω, κρίνω φίλον.

XL. (Barn. v. 415 = n. 21. ap. Beck.) Simplicius in Epictet. p. 223. Olympiod. comm. MS. in Plat. Gorg. ad §. 54. ed. Heind.

Τολμῶ κατειπεῖν, μή ποτ' οὐκ εἰσὶν θεοί·
κακοὶ γὰρ εὐτυχοῦντες ἐκπλήττουσί με.

Olympiod. *τολμῶ γὰρ εἰπεῖν* et *ἐκπλήττουσι* pro *ἐπιπλήττ.* Simplic. Cf. Valcken. de Aristob. p. 3 sq.

XLI. Compar. Philem. et Men. apud Rutgers. *πρόσεστιν δὲ τῷ πένητι ἀπιστία*

κἂν σοφὸς ὑπάρχῃ, κἂν λέγῃ τὸ συμφέρον,
δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν κακῶς·
τῶν γὰρ πενήτων πίστιν οὐκ ἔχει λόγος·
ἀνὴρ δὲ πλουτῶν, κἂν ἄγαν ψευδηγορῇ,
δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν ἀσφαλές.

Fragmentum Euripidis esse suspicatur Porson. ad Arist. Plut. 689. qui secundum e quinto natum esse monet, et v. 5. leg. *σαφές* pro *ἀσφαλές*, nisi ex *κακῶς* efficere mavis *καλῶς* vel *καλόν.*

XLII. Ioh. Lydus de mens. p. 60.

Θεοῦ γὰρ ἐκτὸς οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτῶν.

Hic versus praeponitur Euripideis Scyr. fr. II.

XLIII. Choerobosc. ad Theodos. apud Bekk. anecd. p. 1309. b. *τὸ Αἴσων κύριον ὂν διχῶς κλίνεται. καὶ γὰρ διὰ τοῦ ω, οἷον*

Αἴσωνος υἱὸς Κρηθέως ἀφ' αἵματος.

Ad Euripidem refert Bekk. in ind. auct. p. 1147.

XLIV. Schol. Pind. Pyth. 8, 73. ed. Boeckh. ὅτι δὲ Λυγκέως Ἄβας, ἐξ ἐκείνου δῆλον·

Σφαγὰς δὲ Δαναοῦ παρθένων Λυγκεὺς φυγὼν
Ἄβαντα φύει διάδοχον τυραννίδος.

ad quem locum Boeckh. Videtur, inquit, ex prologo tragoediae Euripideae esse, fortasse Danaes aut Sthenoboeae.

ADDENDUM

ad p. 437. post „XXII. Stob. tit. XXII. — *Σοφοκλέους Καμικίων.*"

XXIII. (CXLVI.) Clem. Alex. admon. ad gentes p. 45. B.

α. Θεὸν δὲ ποῖον, εἰπέ μοι, νοητέον;
β. τὸν πάνθ' ὁρῶντα καὐτὸν οὐχ ὁρώμενον.

Εὐριπίδης λέγει. Philemoni tribuit Iustin. de monarch. p. 37. D. Suppositos esse et e Christiani alicuius officina profectos suspicatur Meinek. ad Menandr. fr. p. 434. Ego tamen quaecunque sententiam habent cum doctrina Christiana convenientem non statim pro foetu Christiani habuerim.

Praeterea Barn. etc.

INDEX SCRIPTORUM,

E QUIBUS FRAGMENTA EURIPIDIS SUMPTA SUNT.

---

modis explicandis inserviens.) Tom. II. Pars I. 1819. Scholia gr. cont. 6 rthlr. 8 gr. Tom. II. Pars II. et ult. 1822. Compl. interpret. lat. Commentar. perpet. Fragmenta Indd. 10 rthlr.

Idem liber III Tomi. Charta membr. (velin) . . 36 rthlr.

Boeckhii, Aug., Commentationes acad. II. cont. specimen emend. in Pindari Carmina. 811. 4 min. . . . . . 12 gr.

Gregorii Corinthii et alior. Grammaticor. libri de Dialectis linguae graecae, quib. add. nunc prim. ed. Manuelis Moschopuli lib. de vocum passionib. Rec. et c. not. G. Koenii, F. I. Bastii, I. F. Boissonadi suisque ed. G. H. Schaefer. Acc. Bastii Comment. palaeogr. c. tabb. aen. VII. 811. 8 maj. . . . . 5 rthlr.

Charta membr. (velin) . . . . 10 rthlr.

Draconis Stratonicensis liber de metris poet. Ioannis Tzetzae exegesis in Homeri Iliadem. Prim. ed. indd. add. God. Hermannus. Cum Append. contin. Tricham etc. 812. 814. 8 maj. . . . . 1 rthlr. 18 gr.

Charta meliori . . . . 2 rthlr. 12 gr.

— membr. (velin) . . . . 5 rthlr.

Euripidis Tragoediae et Fragmenta. Rec. interpr. lat. correx. scholia gr. e Codd. MSS. partim emend. A. Matthiae. T. I — IX. 813—29. 8 maj. 24 rthlr. 2 gr.

Charta meliori . . . . 29 rthlr.

Charta membr. (velin) . . . . 37 rthlr. 18 gr.

Oppiani Cynegetica et Halieutica, ad fid. libror. script. emend. I. G. Schneider. Acced. versiones lat. metr. et pros. plur. anecd. et index graecit. 813. 8 maj. . . . . 2 rthlr.

Charta meliori . . . . 2 thlr. 16 gr.

— membr. (velin). . . . . 4 rthlr.

Tricha, Elias et Herodianus de metris. Graece. Prim. ed. Fr. de Furia. 814. 8 maj. . . . . 12 gr.

Marini Vita Procli. Gr. et lat. ad fid. libror. manuscr. recens. adnotationesq. et indd. add. I. F. Boissonade, 814. 8 maj. 1 rthlr. 12 gr.

Charta membr. (velin) . . . . 3 rthlr.

Porsoni, Ric., Adversaria not. et emend. in poetas gr. quas ex schedis mss. Porsoni ap. Colleg. S. S. Trin. Cantab. repos. deprompt. et ordin. nec non indd. instrux. I. H. Monk et C. I. Blomfield. Ed. nova emend. et auct. (Acced. Observ. misc. Iacobsii et Schaeferi.) 814. 8 maj. . . . . . 1 rthlr.

Charta meliori . . . . 1 rthlr. 12 gr.

Spohn, F. A., Comment. geogr. crit. de agro Troiano in carminib. Homer. descr. 814. 8 maj. . . . . 4 gr.

Charta meliori . . . . 6 gr.

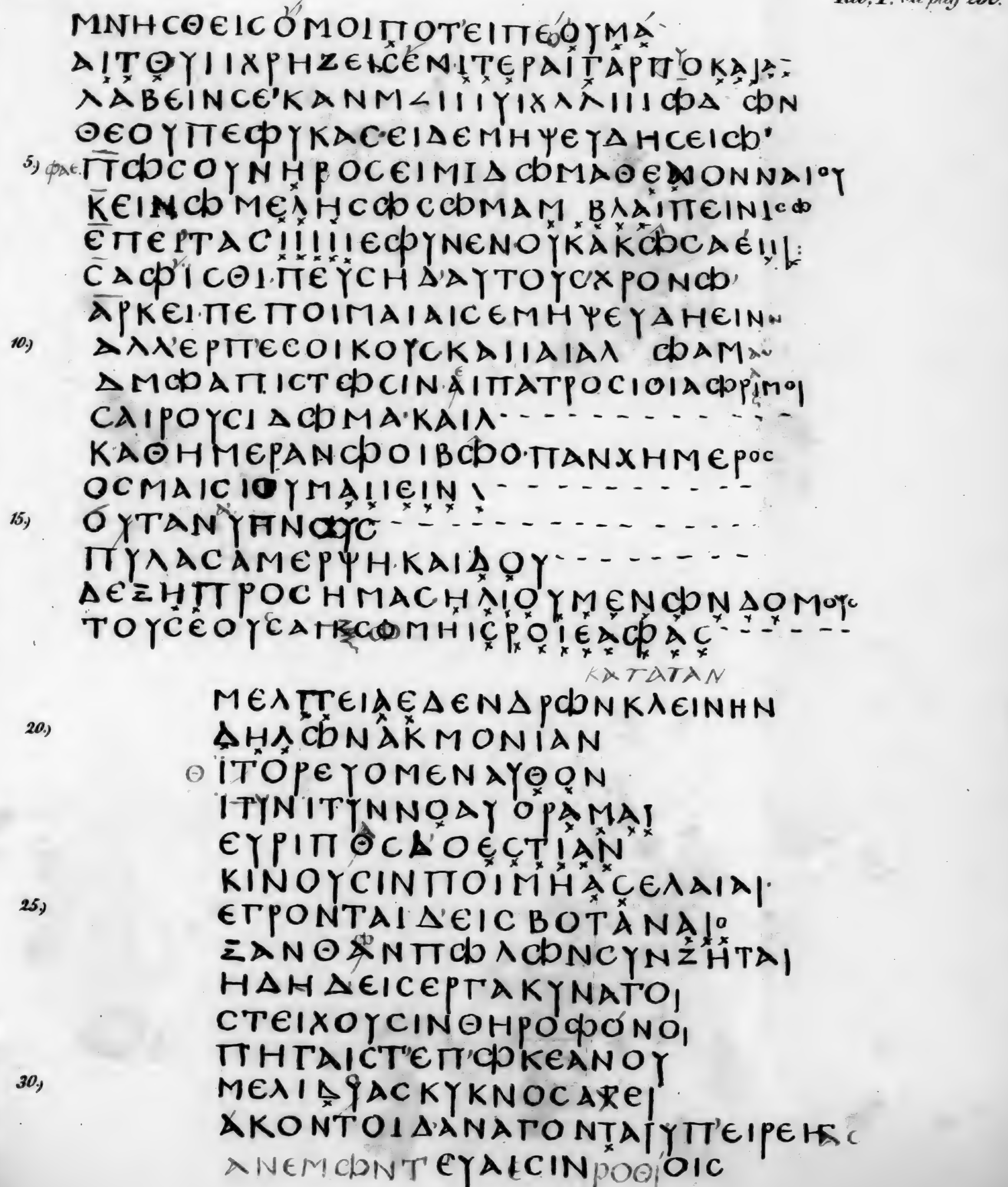
Ciceronis de Natura deorum libri III. ad Codd. mss. partim nunc prim. adhibitor. fid. recens. et emend. L. F. Heindorf. 815. 8 maj. . . . . 1 rthlr. 16 gr.

Charta meliori. . . . . 2 rthlr. 4 gr.

Charta membr. (velin) . . . . 4 rthlr.

Theognidis Elegi. Ex fide libror. mss. recensiti et aucti C. notis F. Sylburgii et R. F. P. Brunckii, ed. Imman. Bekkerus 815. 8 maj. . . . . 18 gr.

Fol. Cod. 162. verso. *Tab. I. ad pag 260.*

modis explicandis inserviens.) Tom. II. Pars I. 1819. Scholia gr. cont. 6 rthlr. 8 gr. Tom. II. Pars II. et ult. 1822. Compl. interpret. lat. Commentar. perpet. Fragmenta Indd. 10 rthlr.

Idem liber III Tomi. Charta membr. (velin) . . 36 rthlr.

Boeckhii, Aug., Commentationes acad. II. cont. specimen emend. in Pindari Carmina. 811. 4 min. . . . . . 12 gr.

Gregorii Corinthii et alior. Grammaticor. libri de Dialectis linguae graecae, quib. add. nunc prim. ed. Manuelis Moschopuli lib. de vocum passionib. Rec. et c. not. G. Koenii, F. I. Bastii, I. F. Boissonadi suisque ed. G. H. Schaefer. Acc. Bastii Comment. palaeogr. c. tabb. aen. VII. 811. 8 maj. . . . . 5 rthlr.

Charta membr. (velin) . . . . 10 rthlr.

Draconis Stratonicensis liber de metris poet. Ioannis Tzetzae exegesis in Homeri Iliadem. Prim. ed. indd. add. God. Hermannus. Cum Append. contin. Tricham etc. 812. 814. 8 maj. . . . . 1 rthlr. 18 gr.

Charta meliori . . . . 2 rthlr. 12 gr.

— membr. (velin) . . . . 5 rthlr.

Euripidis Tragoediae et Fragmenta. Rec. interpr. lat. correx. scholia gr. e Codd. MSS. partim emend. A. Matthiae. T. I — IX. 813—29. 8 maj. 24 rthlr. 2 gr.

Charta meliori . . . . 29 rthlr.

Charta membr. (velin) . . . . 37 rthlr. 18 gr.

Oppiani Cynegetica et Halieutica, ad fid. libror. script. emend. I. G. Schneider. Acced. versiones lat. metr. et pros. plur. anecd. et index graecit. 813. 8 maj. . . . . 2 rthlr.

Charta meliori . . . . 2 thlr. 16 gr.

— membr. (velin). . . . . 4 rthlr.

Tricha, Elias et Herodianus de metris. Graece. Prim. ed. Fr. de Furia. 814. 8 maj. . . . . 12 gr.

Marini Vita Procli. Gr. et lat. ad fid. libror. manuscr. recens. adnotationesq. et indd. add. I. F. Boissonade, 814. 8 maj. 1 rthlr. 12 gr.

Charta membr. (velin) . . . . 3 rthlr.

Porsoni, Ric., Adversaria not. et emend. in poetas gr. quas ex schedis mss. Porsoni ap. Colleg. S. S. Trin. Cantab. repos. deprompt. et ordin. nec non indd. instrux. I. H. Monk et C. I. Blomfield. Ed. nova emend. et auct. (Acced. Observ. misc. Iacobsii et Schaeferi.) 814. 8 maj. . . . . . 1 rthlr.

Charta meliori . . . . 1 rthlr. 12 gr.

Spohn, F. A., Comment. geogr. crit. de agro Troiano in carminib. Homer. descr. 814. 8 maj. . . . . 4 gr.

Charta meliori . . . . 6 gr.

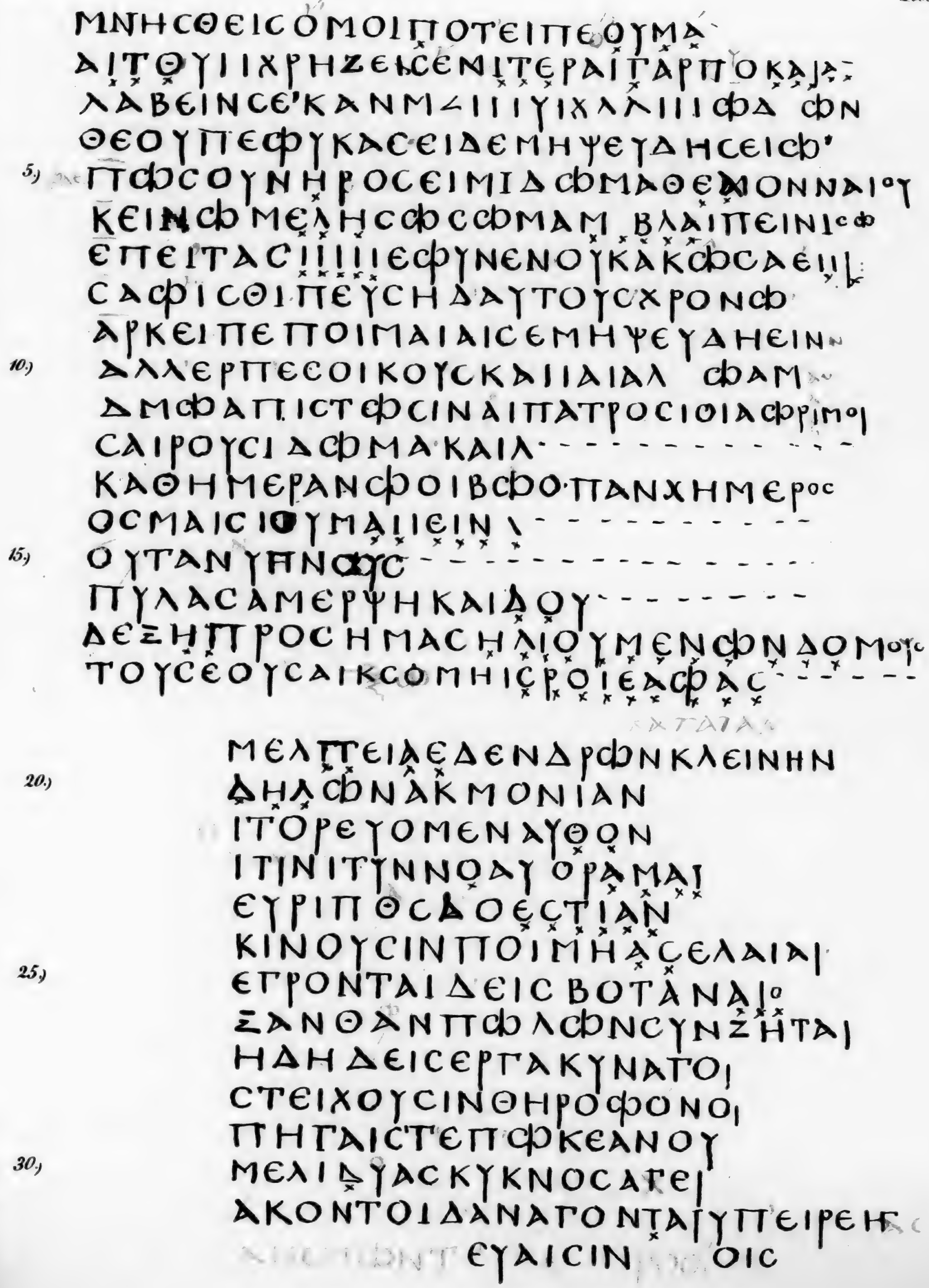
Ciceronis de Natura deorum libri III. ad Codd. mss. partim nunc prim. adhibitor. fid. recens. et emend. L. F. Heindorf. 815. 8 maj. . . . . 1 rthlr. 16 gr.

Charta meliori. . . . . 2 rthlr. 4 gr.

Charta membr. (velin) . . . . 4 rthlr.

Theognidis Elegi. Ex fide libror. mss. recensiti et aucti C. notis F. Sylburgii et R. F. P. Brunckii, ed. Imman. Bekkerus 815. 8 maj. . . . . 18 gr.

Fol. Cod. 162. verso. *Tab. I. ad pag 260.*

ϹΙΝΔΩΝΔΕΠΡΟΓΟΝΟΝΕΠΙΜΕϹΟΝΠΕΛΑϹΕΥ
ΤΑΜΕΝΟΥΝΕΤΑΡΟΙϹΙΜΕΡΙΜΝΑΠΕΛΕΙ
ΚΟϹΜΟΝΥΜΕΝΑΙΩΝΔΕΔΕϹΠΟϹΥΝΕΧΩ
ΕΜΕΚΑΙΡΟΔΙΧΑΙΟΝΕΑΙΕΙΚΑΙΡΩΘ
ΥΜΙΝΔΜΩϹΙΝΓΑΙΑΝΑϹϹΩΝ
ΕΙΑΜΕΡΟΙΠΡΟϹΙΟΥϹΑΙ
ΜΟΛΠΑΙΟΡΑϹΘΕΑΜΥ
ϹΕΠΙΧΑΡΜΑΤΑΕΙΔΕΤΥΙΧΑΤΗΕΚΩΝ
ΒΑΡΥΝΒΑΡΕΙΑΦΟΒΟΝΕΠΕΜΨΕΝΦΑΙϹ
ΟΡΙΖΕΙΑΡΧΕΤΟΦΑΟϹΓΑΜΩΝΤΑΟΝ
ΤΟΛΗΠΟΙΟΥΙΙΚΑΤΕΕΡΩ·
ΛΗϹΕΜΝΟΝΑΠΡΟϹΕΒΑΝ
ΥΜΕΝΑΙΟΝΑΕΙϹΑΙ
ΦΙΛΟΝΦΙΛΩΝΔΕϹΠΟΤΑΝ
ΘΕΟϹΕΔΩΚΕΙΧΡΟΝΟϹΕΚΡΑΝΕ
ΔΕΧΘΕϹΜΟΙϹΙΝΑΡΧΕΙΑΙϹ
Ϊ ΤΩΤΕΛΕΙΑΓΑΜΩΝΑΙΔΑ
ΑΛΛΟΔΕΓΑΡΑΝΒΑϹΙΛΕΥϹΙΠΟΛΙΤΩ
ΚΗΡΥΞΟΙΕΡΟϹΚΑΙΠΙϹΦΑΕΘΩΝ
ΒΑΙΝΟΥϹΙΝΤΥΠΛΟΥΝΖΕΥΓΟϹΕΧΕΙΝΧΡΗ
ϹΤΟΜΕΝΗϹΥΧΙΑΙ
ΠΕΡΙΓΑΡΜΕΤΑΛΩΝΓΝΩΜΑϹΔΕΙΧΕΙ
ΠΑΙΔΥΜΕΝΑΙΟΙϹΩϹΦΗϹΙΔΕΙΩΝ
ΖΕΥΞΑΙΝΥΜΦΗϹΔΕΔΕΠΑΝΟΙϹ
ΩΚΕΑΝΟΥΠΕΔΙΩΝΟΙΚΗΤΟΡϹϹ
ΕΥΦΑΜΕΙΤΩ
ϹΚΙΩΠΟΙΤΕΔΟΜΩΝΑΠΑΕΙΡΑΙϹ
ΩΤΕΛΑΟΙ
ΚΗΡΥϹϹΩΔΟϹΙΑΝΒΑϹΙΛΗΙΟΝ
ΑΥΙΩΔΑΥΔΑΝ
ΕΥΤΕΚΝΙΑΝΤΕΓΑΜΟΙϹΩΝΕΞΟΔΟϹ
ΑΔΕΝΝΕΧΗΔΕΙ
ΠΑΙΔΟϹΠΑΤΡΟϹΤΕΠΙΔΕΝΗΜΕΡΑΙΔΕΧΗ
μερου ΚΡΑΝΑΙΘΕΛΟΝΤΩΝΑΛΛΑΤΗΔΕϹΤΩΑΔΙ

ΕΙ ΓΑ ΡΕΥΔΕΠΩ

ϹΙΝΑΩΝΔΕΠΡΟΓΟΝΟΝΕΠΙΜΕϹΟΝΠΕΛΑϹΕΙ
ΤΑΜΕΝΟΥΝΕΤΑΡΟΙϹΙΜΕΡΙΜΝΑΠΕΛΕΙ
ΚΟϹΜΟΝΥΜΕΝΑΙΩΝΔΕΔΕϹΠΟϹΥΝΕΧΩ
ΕΜΕΚΑΙΡΟΔΙΧΑΙΟΝΕΑΙΕΙΚΑΙΡΩΘ
ΥΜΙΝΔΜΩϹΙΝΓΑΙΑΝΑϹϹΩΝ
ΕΙΑΜΕΡΟΙΠΡΟϹΙΟΥϹΑΙ
ΜΟΛΠΑΙΟΡΑϹΘΕΑΜΥ
ϹΕΠΙΧΑΡΜΑΤΑΕΙΔΕΤΥΙΧΑΤΗΕΚΙΗ
ΒΑΡΥΝΒΑΡΕΙΑΦΟΒΟΝΕΠΕΜΥΕΝΦΑΙϹ
ΟΡΙΖΕΙΑΡΧΕΤΟΦΑΟϹΓΑΜΩΝΤΛΟΗ
ΤΟΛΗΠΟΙΟΥΙΥΚΑΤΕΕΡΩ.
ΛΗϹΕΜΝΟΝΑΠΡΟϹΕΒΑΝ
ΥΜΕΝΑΙΟΝΑΕΙϹΑΙ
ΦΙΛΟΝΦΙΛΩΝΔΕϹΠΟΤΑΝ
ΘΕΟϹΕΔΩΚΕΙΧΡΟΝΟϹΕΚΡΑΝΕ
ΔΕΧΘΕϹΜΟΙϹΙΝΑΡΧΕΙΑΙϹ
ΙΩΤΕΛΕΙΑΓΑΜΩΝΑΙΔΑ
ΑΛΛΟΔΕΓΑΡΑΝΒΑϹΙΛΕΥϹΙΠΟΛΙΤΩ
ΚΗΡΥΞΟΙΕΡΟϹΚΑΙΠΙϹΦΑΕΘΩΝ
ΒΑΙΝΟΥϹΙΝΤΥΠΛΟΥΝΖΕΥΤΟϹΕΧΕΙΝΧΡΗ
ϹΤΟΜΕΝΗϹΥΧΙΑΙ
ΠΕΡΙΓΑΡΜΕΤΑΛΩΝΓΝΩΜΑϹΔΕΙΧΕΙ
ΠΑΙΔΥΜΕΝΑΙΟΙϹΩϹΦΗϹΙΔΕΙΩΝ
ΖΕΥΞΑΙΝΥΜΦΗϹΔΕΔΕΠΑΛΝΟΙϹ
ΩΚΕΑΝΟΥΠΕΔΙΩΝΟΙΚΗΤΟΡϹϹ
ΕΥΦΑΜΕΙΤΩ
ϹΚΙΩΠΟΙΤΕΔΟΜΩΝΑΠΑΕΙΡΑΙϹ
ΦΙΕΛΑΟΙ
ΚΗΡΥϹϹΩΔΟϹΙΑΝΒΑϹΙΛΗΙΟΝ
ΑΥΙΩΔΑΥΔΑΝ
ΕΥΤΕΚΝΙΑΝΤΕΓΑΜΟΙϹΩΝΕΞΟΔΟϹ
ΑΔΕΝΝΕΧΗΔΕΙ
ΠΑΙΔΟϹΠΑΤΡΟϹΤΕΠΙΔΕΝΗΜΕΡΑΙΔΕΧΗ
ΚΡΑΝΑΙΘΕΛΟΝΤΩΝΑΛΛΑΤΗΔΕϹΤΩΔΕΙ

ΠΥΡΟϹΘΕΡΙΝΥϹΕΝΝΕΚΡΟΙϹΘΕΡΗΙΟΝ
ΖΩϹΑΠΑΑΝΗΙϹΙΑΤΜΟΝΕΙΞΩΝ ---
ΑΠΟΔΟΜΗΝΟΥΚΟΙϹΕΙϹΤΕΔΟΜΟΥ --
ΤΙΘΕΙϹΠΟϹΙϹΜΕΝΟΝ ---
ΑΙΟΑΛΛΙΑΝΑΥΙΕΙΠΑΡΘΕΝΟΝ ---
ΟΙΩ --------

ΩΚΑΛΛΙϹΩ ------
ΚΑΙΡΟΝ ----------
ΟϹΜΕΤΑϹΠΩΝΤΑ
Χ ΥΜΗΝΥΜΗΝ
ΤΑΝΔΙΟϹΟΥΡΑΝΙΑΝΕΙΔΟΜΕΝ --
ΤΑΝΕΡΩΤΩΝΠΟΙΝΙΑΝΤΑΝΠΑΙΦΝ
ΓΑΜΗΛΙΟΝΑΦΡΟΔΙΤΑ
ΠΟΤΝΙΑΕΟΙΤΑΔΕΓΩΝΥΜΦΙΑ φα
ΚΥΠΡΙΕϹϹΙΝΚΑΛΛΙϹΤΑ
ΤΦΤΕΝΕΟΖΥΓΙϹΤΩ
ΙΤΩΔΩΤΟΝΕΛΙΑΙΟΕΡΙΔΑΥΩΝ
ϹΩΝΓΑΜΩΝΤΕΝΕΑΝ
ΔΙΟΝΥϹΟΝ -----
ΤΑϹΔΕϹΠΟΑΕΦϹΙΑ - ΗΝΥΜΦΕΥΕΙΑ
ΑϹΤΕΡΩΙΟΙΦΟΜΟΙϹΙΧΡΥϹΕΙΗΝ
ΑΡΧΕΟΝΦΙΛΟΝΑΦΡΟΔΙΤΑ
Ω ΜΑΚΑΡ ----------------
ΟϹΘΕΑΝΤΗΛΕΥΕΙϹ
ΔΑΙΜΟΝΟϹΑΘΑΝΑΤΟΙϹ
ΓΑΜΕΡΟϹΔΙΑΠΕΥΡΟΝΑΓΑΙΑΝ
μεροψ ΘΝΑΤΟϹΥΜΝΗϹΩΝ
ΧΩΡΕΙϹΥΚΑΙΤΑΟΑΕΙϹΘΟΜΟΑΙΩΝΑ οιαν
ΓΥΝΑΙΚΑΝΟΧΘΗΙΑΥΤΩϹΚΑΙΑΕΙ ---
ΘΕΟΙϹΧΟΡΕΥϹΑΙΚΑΝΙϹΥΝΩϹΑΘ ---
ϹΕΜΝΟΙϹΙΝΥΜΕΝΑΙΟΙϹΙΙΤΗϹΕΜΑϹΘ οδου
ΑΦΗϹΤΙϹΩΦ ---

ΠΥΡΟϹΘΕΡΙΝΥϹΕΝΝΕΚΡΟΙϹΘΕΡΗΙΟΝ
ΖΩϹΑΠΑΝΗΙϹΙΑΤΜΟΝΕΙΞΩΝ ---
ΑΠΟΔΟΜΗΝΟΥΚΟΙϹΕΙϹΤΕΔΟΜΟΥ --
ΤΙΘΕΙϹΠΟϹΙϹΜΕΝΟΝ ---
ΔΙΟΔΑΙΑΝΑΥΓΕΙΠΑΡΘΕΝΟΝ ---
ΟΙΩ -------

ΩΚΑΛΛΙϹΩ ------
ΚΑΙΡΟΝ -----------
ΟϹΠΕΤΑϹΠΩΝΤΑ
ΥΜΗΝΥΜΗΝ
ΤΑΝΔΙΟϹΟΥΡΑΝΙΑΝΕΙΔΟΜΕΝ --
ΤΑΝΕΡΩΤΩΝΠΟΙΝΙΑΝΤΑΝΠΑΙΦΙ
ΓΑΜΗΛΙΟΝΑΦΡΟΔΙΤΑ
ΠΟΤΝΙΑΕΟΙΤΑΔΕΓΩΝΥΜΦΙΑ
ΚΥΠΡΙΕϹϹΙΝΚΑΛΛΙϹΤΑ
ΤΩΤΕΝΕΟΖΥΓΙϹΤΩ
ΙΤΩΔΩΤΟΝΕΛΑΙΟΕΡΙΔΑΥΓΩΝ
ϹΩΝΓΑΜΩΝΤΕΝΕΑΝ
ΔΙΟΝΥϹΟΝ -----
ΤΑϹΔΕϹΠΟΛΕϹΦΩϹΙΑ - ΗΝΥΜΦΕΥΕΙΑ
ΑϹΤΕΡΩΙΟΙϹΟΜΟΙϹΙΧΡΥϹΕΙΗΝ
ΑΡΧΕΟΝΦΙΛΟΝΑΦΡΟΔΙΤΑ
ΩΜΑΚΑΡ ----------------
ΟϹΘΕΑΝΤΗΔΕΥΕΙϹ
ΔΑΙΜΟΝΟϹΑΘΑΝΑΤΟΙϹ
ΓΑΜΕΡΟϹΔΙΑΠΕΥΡΟΝΑΓΑΙΑΝ
μερου ΘΝΑΤΟϹΥΜΝΗϹΩΝ
ΧΩΡΕΙϹΥΚΑΙΤΑΘΑΕΙϹΘΟΜΟΔΑΙΩΝΑΟΙΑΝ
ΓΥΝΑΙΚΑΝΟΧΘΗΙΑΥΤΩϹΚΑΙΑΕΙ ---
ΘΕΟΙϹΧΟΡΕΥϹΑΙΚΑΝΙϹΥΝΩϹΑΘ ---
ϹΕΜΝΟΙϹΙΝΥΜΕΝΑΙΟΙϹΙΙΤΗϹΕΜΑϹΘΟΛΟΥ
ΑΦΗϹΤΙϹΩΦ ---

ΘΕΑΣ ΠΡΟΣΕΔΟΙΝ ΤΕΜΕΝΟΣ ΕΞΕΜΩΝ ΑΟΜΩ
(ΔΕΣΠΟΤΑ)
Θεράπ. Ω ΠΑΤΕΡ ΕΣΤΡΕΦΑ ΕΚ ΔΟΜΩΝ ΤΑΧΥΝ ΠΟΔΑ
ΟΥ ΓΑΡ ΣΥΖΩΣ ΗΣ ΕΜ ΝΑΙ ΗΡΑΥ ΣΜΕΗΑ
ΧΡΥΣΟΥ ΔΙΑΡΕΙ ΩΝ ΕΥ ΑΜ ΕΤΡΕΙΣ ΠΥΛΗΣ
ΚΑΤΑΙΝΟΥ ΜΕΛΑΙΝΑ Η ΦΩΣ ΕΝ ΑΟΘΕΝ --
ΠΡΟΣΘΕΙΣ ΕΙΣ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΦΛΟΓΑ ΜΕΝΟ -- ΠΥΡΟΣ
ΓΕΜΟΝΤΑ ΔΟΙ ΚΟΝ ΜΕΛΑΝΟΣ ΕΝ ΑΦΝΑΙΘΙΠΟΥ
ΑΛΛ ΕΣ ΘΕΣ ΟΙΚΟΝ ΜΗ ΤΙ ΜΗ ΦΑΙΕΝ ΟΕ ---
ΔΟΜΟΙΣ ΕΠΕΙΣ ΦΡΕΙΣ ΜΕΛΑΘΡΑ ΥΜΙ ΔΟΞ ΗΝΗΙ
ΕΝΤΟΣ ΙΝ ΠΑΙΣΙ ΟΙΣΙΝ ΦΑΕΘΟΝΤΟΣ ΤΑΦΙ
Μερ. ΠΩΣ ΦΗΣ ΟΡΑ ΜΗ Ο ΜΑΤΩΝ ΠΥΡΟΥΜΕΝΩ
ΚΑΤ ΟΙΚΟΝ ΑΤΜΟΝ ΚΕΙΣΕ ΑΠΟΣΤΑΛΕΝΗ ΧΟΥΣ
Θερ. ΑΠΑΝΤΑ ΤΑΠΑΙ ΘΡΗΣ ΕΚ ΑΝ ΠΩ ΤΟΥΣ ΟΔΟΙ
Μερ. ΟΙΔΕΝ ΔΕ ΜΗ ΤΑ ΔΗ ΟΥΚ ΕΠΙΣΤΑΙ ΛΑΜΑΙ
Θερ. ΘΥΗ ΟΠ ΟΛΟΥΣΑ ΘΕΟΙΣ ΕΚΕΙΣΕ ΧΕΙ ΦΡΕΝΑΣ
Μερ. ΑΛΛ ΕΙ ΜΕΝ ΕΠΟΙ ΚΑΙ ΦΙΛΗ ΑΙ ΟΙΑ ΔΕ
ΛΗΦΘΕΝΤΑ ΦΑΥΛΩΣ ΕΣ ΜΕΓΑ ΧΕΙΜΩΝΑ ΔΙ
ΣΥ Δ Ω ΠΥΡΟΣ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΚΟΡΗ
ΗΦΑΙΣΤΕ ΕΙ ΠΡΕΠΕΥ ΜΕΡΕΙΣ ΔΟΜΟΙΣ ΕΜΟΙΣ

Χο. ΤΑΛΑΙΝ ΕΓΩ ΤΑΛΑΙΝΑ ΠΟΙ ΠΟΔΑ
ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΩ
ΤΙΝΑ ΘΟΡ ΗΓΑΣ ΥΠΟ ΚΕΥΟΣ ΑΦΑΝ
ΤΟΝ ΕΞΑΜΑΥΡΩΣΩ
ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ ΚΑΙ ΑΦΑΝΗΣΕΤΑΙ
ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΑΛΑΙΝΑ ΠΑΙΣ ΤΕΣΩ
ΚΡΥΦΕΟΝ ΝΕΚΥΣ
Ο ΤΟΤΟΤΟΙ ΚΕΡΑΥΝΙΟΙ ΕΚΑΙΟΣ
ΠΥΡΙΒΟΛΟΙ ΠΑΛΑΙ ΓΑΙΑ ΔΕ ΧΕΑΙ ΑΛΙΟΥ
Ω ΔΥΣΤΑΛΑΙΝΑ ΤΩΝ ΑΜΕΤΡΗΤΩΝ ΚΑΚΩΝ
ΩΚΕΑΝΟΥ ΚΟΡΑ
ΠΑΤΡΟΣ ΙΘΙ ΠΡΟΣΠΕΣΕ
ΓΟΝΥ ΤΑΙΣ ΦΑΤΑΣ
ΣΦΑΓΑΣ ΟΙΚΤΡΑΙ ΑΡΚΕΣΑΙ ΣΑΣ ΛΕΙΡΑΣ
Μερ. ΙΩ ΜΟΙ ΜΟΙ

Χο. ΗΚΟΥΣΑ ΤΑΡΧΑΣ ΔΕΣΠΟΤΟΥ ΣΤΕΝΑΓΜΑΤΩΝ
Μερ. ΙΩ ΤΕΚΝΟΝ
-------- -- ΤΟΝ ΟΥΚ ΑΛΥΟΝΤΑ ΔΥΣΤΥΧΗ ΓΟΝΟΝ

ΘΕΑϹΠΡΟϹΕΔΟΙΝΤΕΜΕΝΟϹΕΞΕΜΦΝΑΟΜΦ
ΩΠΑΤΕΡΕϹΤΡΕΦΑΕΚΔΟΜΩΝΤΑΧΥΝΠΟΔΑ
ΟΥΓΑΡϹΥΖΩϹΗϹΕΜΝΑΙΗΡΑΥϹΜΕΝΑ
ΧΡΥϹΟΥΔΙΑΡΕΙΩΝΕΥΑΜΕΤΡΕΙϹΠΥΛΗϹ
ΚΑΤΑΙΝΟΥΜΕΛΑΙΝΑΗΦϹΕΝΑΟΘΕΝ- -
ΠΡΟϹΘΕΙϹΕΙϹΠΡΟϹΩΠΟΝΦΛΟΓΑΜΕΝΟ- -ΠΥΡΟϹ
ΓΕΜΟΝΤΑΔΟΙΚΟΝΜΕΛΑΝΟϹΕΝΑΦΝΑΙΘΙΠΟΥ
ΑΛΛΕϹΘΕϹΟΙΚΟΝΜΗΤΙΜΗΦΑΙΕΝΟΕ- - -
ΔΟΜΟΙϹΕΠΕΙϹΦΕΙϹΜΕΛΑΘΡΑΥΜΙΔΟΞΗΝΗΙ
ΕΝΤΟΙϹΙΝΠΑΙϹΙΟΙϹΙΝΦΑΕΘΟΝΤΟϹΤΑΦΙ
ΠΦϹΦΗϹΟΡΑΜΗΘΥΜΑΤΩΝΠΥΡΟΥΜΕΝΩ
ΚΑΤΟΙΚΟΝΑΤΜΟΝΚΕΙϹΕΑΠΟϹΤΑΛΕΝΗΧΟΙϹ
ΑΠΑΝΤΑΤΑΠΑΙΘΡΗϹΕΚΑΝΠΩΤΟΥϹΟΔΟΙ
ΟΙΔΕΝΔΕΜΗΤΑΔΗΟΥΚΕΠΙϹΤΑΙΛΑΜΑΙ
ΘΥΗΟΠΟΛΟΥϹΑΘΕΟΙϹΕΚΕΙϹΕΧΕΙΦΡΕΝΑϹ
ΑΛΛΕΙΜΕΝΕΠΟΙΚΑΙΦΙΛΗΑΙΟΙΑΔΕ
ΛΗΦΘΕΝΤΑΦΑΥΛΩϹΕϹΜΕΤΑΧΕΙΜΩΝΑΙ
ϹΥΔΩΠΥΡΟϹΔΕϹΠΟΙΝΑΔΗΜΗΤΡΟϹΚΟΡΗ
ΗΦΑΙϹΤΕΕΙΠΡΕΠΕΥΜΕΡΕΙϹΔΟΜΟΙϹΕΜΟΙϹ
ΤΑΛΑΙΝΕΤΩΤΑΛΑΙΝΑΠΟΙΠΟΔΑ
ΠΤΕΡΟΕΝΤΑΚΑΤΑϹΤΑϹΩ
ΤΙΝΑΘΟΡΗΓΑϹΥΠΟΚΕΥΘϹΑΦΑΝ
ΤΟΝΕΞΑΜΑΥΡΩϹΩ
ΙΩΜΟΙΜΟΙΚΑΙΑΦΑΝΗϹΕΤΑΙ
ΒΑϹΙΛΕΙΑΤΑΛΑΙΝΑΠΑΙϹΤΕϹΩ
ΚΡΥΦΕΟΝΝΕΚΥϹ
ΟΤΟΤΟΤΟΙΚΕΡΑΥΝΙΟΥΕΚΑΙΟϹ
ΠΥΡΙΒΟΛΟΙΠΑΛΤΑΙΔΕΧΕΑΙΑΛΙΟΥ
ΩΔΥϹΤΑΛΑΙΝΑΤΩΝΑΜΕΤΡΗΤΩΝΚΑΚΩΝ
ΩΚΕΑΝΟΥΚΟΡΑ
ΠΑΤΡΟϹΙΘΙΠΡΟϹΠΕϹΕ
ΓΟΝΥΤΑΙϹΦΑΤΑϹ
ϹΦΑΓΑϹΟΙΚΤΡΑΙΑΡΚΕϹΑΙϹΑϹΛΕΙΡΑϹ
ΙΩΜΟΙΜΟΙ
ΗΚΟΥϹΑΤΑΡΧΑϹΑΔΕϹΠΟΤΟΥϹΤΕΝΑΓΜΑΤΩΝ
ΙΩΤΕΚΝΟΝ
- - - - - - - - - - ΤΟΝΟΥΚΑΥΟΝΤΑΔΥϹΤΥΧΗΓΟΝΟΝ

u

VOLUME 10

BIBLIOGRAPHIC IRREGULARITIES

MAIN ENTRY: Euripidis Tragoediae ... V. 10

Bibliographic Irregularities in the Original Document

List volumes and pages affected; include name of institution if filming borrowed text.

______ Page(s) missing/not available: ______

______ Volumes(s) missing/not available: ______

✓ Illegible and/or damaged page(s): 103-104

______ Page(s) or volumes(s) misnumbered: 145 reads 154

______ Bound out of sequence: ______

______ Page(s) or illustration(s) filmed from copy borrowed from: ______

______ Other: ______

EURIPIDIS
TRAGOEDIAE
ET
FRAGMENTA.

RECENSUIT
INTERPRETATIONEM LATINAM CORREXIT
SCHOLIA GRAECA E CODICIBUS MANUSCRIPTIS
PARTIM SUPPLEVIT PARTIM EMENDAVIT
AUGUSTUS MATTHIAE.

TOMUS DECIMUS.

LIPSIAE.
APUD IOH. AUG. GOTTLOB WEIGEL
MDCCCXXXVII.

M. L. Earle

INDICES
IN
EURIPIDIS
TRAGOEDIAS ET FRAGMENTA
CONFECIT
SCHOLIA VATICANA
IN
TROADAS ET RHESUM
EMENDATIORA ADIECIT
Dr. C. F. KAMPMANN.

LIPSIAE.
APUD IOA. AUG. GOTTLOB WEIGEL
MDCCCXXXVII.

PRAEFATIO.

In conficiendis his indicibus id sedulo curavi, ne quod vocabulum omitterem a scholiastis et ab editore in Notis explicatum vel rem historicam et grammaticam ab iisdem traditam. Nec quidquam harum rerum non recepi, etsi multa a scholiastis et falsa et inepta vel omnino inutilia perscripta viderem, non meum esse ratus in hoc libello corrigere et notare; interdum tantum facere non potui, quin annotationem, plerumque uncinis inclusam, adiicerem. Signa, quibus usus sum ad designandos locos, facile noscentur; simplex fabulae nomen per compendium scriptum scholia indicat, Notae editoris praeposita *N.* litera designatae sunt. Quod autem summopere optavi, ut hic libellus quam maxime purgatus mendis typotheticis prodiret, ne Viri Docti minute-

rum vitiorum taedio afficerentur neve gravioribus erroribus in fraudem inducerentur, id fieri non potuisse valde doleo. Quas plagulas diligentius perlustrare potui, eae maiore quam videbitur aequum mendorum numero repletae sunt. E plagulis 2. 8. 9. 10. haec ut benevolus lector corrigat rogo: p. 18. a. s. v. *Γοργώ* dele versus duos postremos; p. 19. a. versu penult. scribe 1611. pro 164.; ibid. col. b. s. v. *δέχομαι* v. penult. ante *ὑποδεξάμενος* insere: *ὑποδεχθεὶς pro*; p. 22. a. v. 5. scr. *σιγῇ*; p. 25. b. s. v. *ἐκεῖθεν* in fine adde: 1431.; p. 29. b. v. 5. scr. 29. pro 89.; p. 31. a. v. 14. *mala*; p. 115. v. 31. Il. *θ'*.; p. 116. v. 6. *Δεινόν* et v. 11. *ad Od.* *ζ'*; p. 121. v. 3. *arcessentibus*; p. 123. v. 18. *ἔμπαλιν*; p. 126. v. 3. colon pone in fine; p. 128. v. 20. scr. *Ἰδαίοις* et v. 7. in not. *ὀρθρεύουσαν*; p. 129. v. 14. *κατ'* et in nota ad h. l. *καθ' ἄντικρυ* et v. 5. in not. *σεμνύνεσθαι*; p. 130. v. 3. in not. tolle punctum post *αὐτῷ* et v. penult. punctum post *ποιουσῶν* muta in comma; p. 131. v. 3. scr. *Εὐδαιμόνιζε* et v. 24. *Ὑμέναιον* et v. 1. in not. adde: V. 269. *θεσμοποιὸν*—; p. 132. v. 3. scr. *ἐστὶ παῖς**) et in not. v. 2. *ἐστι τοῖς*; v. 3. *Ἐσωφρόνηκα*; p. 133. v. penult. in not. adde: c) *Ἑτεροτροπόν*—; p. 134. v. 1. scr. *τί*; p. 136. v. 8. post *ἤτοι* pone signum notae *b* et quod sequitur *b* muta in *c*; v. 29. scr. *λεώς*; p. 137. v. 35. *συμβῇ* et v. 1. in not. 634.; p. 138. v. 1. in not.

post *ὄνομα ἐστὶ* adde: *em. Dind.* et v. 7. scr. *qui*; p. 141. v. 4. post (Il. 24, 29.) exciderunt haec: *ὅς νείκεσσε θεάς* c). et in not. v. 5. scr. *ἐπαινοῦνται*; p. 143. v. 4. *βοῇ ἢ βοᾷ*, v. 15. *Χαλκόπυλόν* et v. 36. *Ἄβαντος*; p. 144. v. 6. post *παρεισενεγκὼν* adde signum notae *c* et v. 18. *Μή νιν* seiunge; p. 145. (falso 154. typis descriptum est) v. 18. scr. *πλόκαμόν*, v. 20. *Γράψειεν*, v. 27. *μετώπου*, in not. v. 8. *claudit*, v. 10. *sequentem* et v. 11. *ἀνθρώπου*; p. 146. in not. v. 1. post *falsa* insere: *lectio* et v. 4. scr. *reliqua*; p. 147. v. 19. post *μέλεα* adde signum notae *a* et in not. v. 2. scr. *γεραιὲ*; p. 149. v. 8. *μοῖραν* et in not. v. 3. *usque* pro *neque*; p. 151. v. 7. *Πὰν*, v. 32. *χέρα* et in not. v. penult. *scholiasta*; p. 154. v. 19. *ἐξωθούντων*, v. 32. comma pone post *φασιν*, v. 3. in not. post *aut* insere *pro* et v. 10. scr. *ἀδραστίαν*; p. 155. v. 14. post *Οἰάγρῳ* insere signum notae *g*, v. 27. scr. *Μούσας*; p. 156. in not. v. 7. *ἄμυστι*; p. 157. v. 2. *σπείσαντ'* uno verbo, v. 31. *πρᾶξαι δέ*; p. 158. v. 16. *ἀπέχον* et in not. v. ult. *Μηπότε*; p. 159. v. 21. post *ὑδροχόος* comma pone et in not. v. 4. scr. *τοῦ αἰετοῦ*; p. 160. v. 11. *σύγκειται* addita in notis scriptura *συγκεῖνται*. Reliqua hic afferre nolui, quantumvis laedantur oculi non recte posito vel omnino omisso accentu vel spiritu accentus loco et contra vel falsa litera, ut *δ* pro *θ* in vocibus *ἔπαθλον*, *διελθεῖν*, *ἐθανατώδης*, *ἐξῆλθε*,

ἀπίθανον; talia quivis facile corriget. Restat ut moneam lectorem, in scholiis Vaticanis vix decem locis apparere Iota subscriptum in edd. Glasguensi et Dindorfianae; tacite ubique posui, ubi necessarium erat.

Olonae Cal. Sextil. MDCCCXXXVII.

I. INDEX VERBORUM.

A.

cf. αἱρέω. αἴρειν κακά falsa lectio pro αἴρ. κάρα N. ad El. 936.
αἶσα non per se *felicitas* est, fr. Phaëth. 3. not. ad v. 29. ἔτι πότ' αἶσα N. ad Suppl. 624.
αἰσθάνομαι Hec. 1047. Or. 740. Phoen. 141.
αἴσθησις Phoen. 819. Hel. 575.
αἰσίως fr. Tem. 19.
ἀΐσσω vel ᾄσσω, de qua forma cf. N. ad Iph. A. 8. 12. schol. ad Hec. 31. 1082. Phoen. 1382. 1466. N. ad Bacch. 131. *transitive*, N. ad Iph. 183. sic quoque αὔραν ἀΐσσω schol. ad Or. 1409.
αἰσυμνάω Med. 19. et N. ad h. l.
αἰσυμνήτης Med. 19. et N. ad h. l.
αἰσχροποιός N. ad Med. 1336.
αἰσχρός Hec. 805. et N. ad h. l. schol. ad Or. 10. οὐκ αἰσχρός Phoen. 1013. ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι Hec. 789. αἴσχιστα Hec. 440. de τἀσχρά vide in Ind. II. s. v. *crasis*.
αἰσχύνη Hec. 1217. N. ad Heracl. 200. ἄγαμος N. ad Hel. 690. et αἰδώς diff., schol. ad Hec. 283.
αἰσχύνομαι Or. 271. τινί N. ad Heracl. 542. τινά N. ad Ion. 344. et αἰδέομαι schol. ad Hec. 947.
Αἴσων, gen. per ō et ω̄, fr. dub. 43.
αἰτέω Hec. 40. 387. Or. 1606. αἰτεῖσθαι cum inf. N. ad Troad. 1123.
αἰτιάομαι Or. 266. Phoen. 629.
αἴτιός τι N. ad Phoen. 350.
Αἰτωλίς *adj.* Phoen. 1166.
αἴφνης seriorum est scriptorum, N. ad Iph. A. 1557.
αἰχμάλωτος Hec. 864.
αἰχμὴ λόγχης Hec. 99. μία Phoen. 1273.
αἰχμητής Hec. 115. Or. 742.
ἀΐω Hec. 571.
αἰών Hec. 738. Phoen. 1484. N. ad Heracl. 895. i. q. ψυχή fr. Phil. 15. μακάριος schol. ad Or. 592. βαρύς N. ad Bacch. 960.
αἰωρέω Hec. 32. 68.
αἰώρημα Or. 972.
ἄκαιρος ὄλβου γνώμη N. ad Iph. T. 406.
ἀκαμαντολόγχης fr. inc. tr. 205.
ἄκαμπτος Hipp. 1258.
ἀκάρπιστα πεδία Phoen. 209. 210. et N. ad h. l.

ἄκατος, ἡ, Hec. 443.
ἀκέραιος Or. 910. Phoen. 943.
ἀκέστωρ Andr. 882.
ἀκήρατος Or. 564. Hipp. 72.
ἄκηρος ὄλβου γνώμη N. ad Iph. T. 406.
ἄκλαυστος Hec. 30.
ἄκλειστος (in textu ἄκληστος) Andr. 584.
ἀκμή Hec. 1018. Or. 1469. Phoen. 1081. ἔμπυρος Phoen. 1255. et N. ad v. 1256.
ἀκοή Or. 1270. Phoen. 819. εἰς ἀκοὰς ἥκειν Phoen. 1480.
ἀκοινώνητος ἀνδρός Andr. 468. et N. ad v. 469.
ἀκόλαστος Hec. 601. Or. 10. Phoen. 971.
ἀκόμπαστος λόγος et φάτις fr. inc. tr. 261.
ἄκομψος Hipp. 983.
ἀκοντίζω Or. 1234. Phoen. 1167.
ἀκόρεστα νείκη Med. 636.
ἄκος Andr. 121.
ἀκουά. κατά τινος ἀκουὰν ἥκειν, fr. Dan. prol. not. ad v. 50.
ἀκούω Hec. 571. cum duplici genitivo, N. ad Phoen. 1343. schol. ad h. l. alterum gen. omisso περί explicat.
ἄκρα, ἡ, Or. 859.
ἀκραῖος Med. 1369.
ἀκραιφνής Hec. 532. Alc. 1062.
ἀκρατής fr. Aeol. 28.
ἄκρατος N. ad Suppl. 871.
ἀκρυβής fr. Phil. 16.
ἀκριβόω Hec. 1168.
ἀκρίζω Or. 265. et N. ad h. l. fr. Oen. 11.
ἀκροθίνια, τά, Phoen. 203. sing. est ibid. v. 282.
ἀκρόπολις Or. 1087.
ἄκρος Phoen. 430. ἄκροι ὅροι γῆς Phoen. 671. ἐπ' ἄκροις στεφάνοις Ἄρεος ἑστάναι Phoen. 1176. ἄκρα λαμπάς Phoen. 1257. et N. ad v. 1256.
ἀκτή N. ad Hipp. 1198. Δήμητρος schol. ad Hipp. 137. Λευκή de insula, N. ad Andr. 1238.
ἀκτίς Hec. 409. δυςτυχής Phoen. 4.
ἀκύμαντος Hipp. 232.
ἀκύματος θάλασσα fr. inc. tr. 208.
ἄκυμος N. ad Herc. f. 686.
ἀκύμων Andr. 158. θάλασσα fr. inc. tr. 208.

ἄκων, ὁ, Phoen. 1402.
ἀλαίνω Or. 521. N. ad Suppl. 60.
ἀλαλά Phoen. 335.
ἀλαλάζω et ἀλάλημαι num sint cognata, N. ad El. 837.
ἀλαλή, ἀλαλητός, ἀλάλημαι et ἀλαλάζω num sint cognata, N. ad El. 837.
ἀλάστωρ Hec. 675. 929. Or. 1541. Phoen. 1556. 1593. Med. 1048. ἀλάστορα προςβαλεῖν fr. inc. tr. 250.
ἀλάω Hec. 95. explicatur per πλανῶ καὶ ἐκκλίνω, sed tum certe spiritus lenis esse debebat; rectius *ibid.* v. 675. ἀλῶ τὸ πλανῶ vel πλανῶμαι. Ἀλώμενος Phoen. 1705. 1732. a. ψυχὴν ἀλᾶται τῆς πάροιθ' εὐπραξίας N. ad Troad. 642. ἀλάλημαι et ἀλαλάζω num cognata sint, N. ad El. 837.
ἀλγέω Or. 597. Andr. 798.
ἄλγος Hec. 725.
ἄλη Hec. 621. Or. 56. εἰς ἄλην πιτνεῖν num dici possit, N. ad Troad. 465.
Ἀλήιος Hec. 675.
ἀλητεία N. ad Ion. 578.
Ἀλιαία Or. 859.
ἀλίαστος Hec. 81. Or. 1466. fr. inc. tr. 263.
ἀλιήρης Hec. 451.
ἀλίμενος Hec. 1003.
ἅλις Hec. 275. 391. Or. 1020. Phoen. 1235. 1749. Alc. 928. 1051. non semper genitivo jungitur, N. ad Hel. 589.
ἁλίσκομαι Hec. 301. Or. 1301. Phoen. 1632. N. ad Jon. 827. τέχνῃ schol. ad Alc. 803. — Forma ἁλώθῃ utitur schol. ad Hec. 21. ad explicandum verbum ἀπώλετο.
ἀλιτεῖν et ἀλίτης N. ad Heracl. 613.
ἀλίτυπος Or. 363.
ἀλκή Hec. 224. Or. 677. 700. 1390. Phoen. 257. 274. 421. ἐς ἀλκὴν κακός Med. 267.
ἀλλά Hec. 388. 600. Phoen. 529. 616. 618. 628. 1669. 1704. (quo loco in textu melius ἄλλ'). Med. 901. Hipp. 1288. ἀλλά γε Phoen. 1671. ἀλλ' εἶα *ibid.* 990. ἀλλὰ γάρ N. ad Phoen. 371. 1308. ἀλλ' ἤ *ibid.* v. 1704. ad Rhes. 36. pro ἀλλ' ἤ reponendum, N. ad El. 977. ἀλλ' ἤ N. ad Bacch. 880. tantum praegressa sententia negante, fr. Aeol. 9. et ἀλλ' ἤ N. ad Alc. 833. ἀλλὰ νῦν N. ad Med. 901. ἀλλ' οὖν N. ad Ion. 393. ἀλλ' ὁπόσον γ' οὖν N. ad Med. 1398. ἀλλ' οὖν sequente γε N. ad Ion. 1324. σὺ δ' ἀλλά N. ad Med. 931.
ἀλλάττω Hec. 478. τί τινος Med. 957.
ἀλλήλων pro ἑαυτῶν fr. inc. tr. 262.
ἅλλομαι Or. 268.
ἄλλος Med. 1005. 1006. ἄλλος ἄλλοσε Or. 1431. ἄλλος ἕτερος N. ad Or. 335. ad Suppl. 573. δεύτερος ἄλλος, sed non ὁ δ. ἄ. N. ad Suppl. 873. εἴ τις ἄλλος et ὥς τις ἄλλος eodem casu conjunguntur cum nomine suo, N. ad Phoen. 1596. vide *pronomina* τίς etc. in Ind. II. τά τ' ἄλλα καί N. ad Bacch. 588. τἄλλα an τἆλλα N. ad Med. 266.
ἄλλοτε sequente νῦν δέ Hec. 28. vel alterum omitti potest, N. ad Hec. 60.
ἀλλόχρως Phoen. 138. Andr. 861.
ἄλλως Hec. 299. 484. 614. 621. et N. ad h. l. et ad Troad. 478. schol. ad Or. 698. Med. 1018. Hipp. 535. N. ad Alc. 345. ἄλλως τε N. ad Hec. 953. δῶρον ἄλλως N. ad Ion. 539.
ἅλμη Hipp. 149.
ἀλόγητος et ἀλόγιστος Or. 1149.
ἄλοξ παίδων Phoen. 18.
ἄλυρος μοῦσα Phoen. 1028.
ἀλυσίδετος fr. Cret. 2. not. ad v. 8.
ἀλύω Or. 267. Hipp. 1172. N. ad Cycl. 433.
ἀλφάνω Med. 301.
ἄλως pro ἄλλως Hec. 621.
ἅμα quando duas actiones simul factas iungit, secundo loco imperfectum flagitat, N. ad Bacch. 1036.
ἀμαθής Or. 684. Phoen. 569. N. ad Ion. 914. ἀμαθῶς schol. ad Phoen. 874.
ἀμάθητος *active*, N. ad Hec. 680
ἀμαθία Hec. 324. Phoen. 584. 763.
ἀμαλός N. ad Heracl. 75.
ἁμαξήρης Or. 1243. b.
ἁμαξοπληθής Phoen. 1158.

praesens ἱστιᾶν formare; iisdem formis ex verborum in ᾶω lege fictis saepissime utitur et Eustathius. — ἀμπετάσας Phoen. 787.

ἀναπέτομαι. ἀμπτάμενος schol. Hec. 1077. Or. 1362. per ἀναπετάσας vel ἀναπετασθείς explicat et Andr. 1194. eodem fere modo per ἀναπετάμενα, πετασθέντα, quae seriores verbi πέτομαι formae non confundendae sunt cum iisdem a πετάννυμι deducendis; cf. Buttm. Gr. gr. mai. vol. 2. p. 212.

ἀναπνέω μεγάλα N. ad Troad. 1268.

ἀναπτερόω Or. 864. N. ad Suppl. 88.

ἀναπτυχαὶ ἡλίου Hipp. 596. ἀμπτυχαί, non addito αἰθέρος, N. ad El. 862.

ἀνάπτω Or. 598. 1589. χάριτας ἀνάπτεσθαι Phoen. 569. πρυμνήτην κάλων Med. 765. ἀνάπτειν τί τινι non dicitur, N. ad Herc. f. 1014.

ἄναρθρος Or. 218. fr. Oed. 17.

ἀναρπαγή N. ad Hel. 50.

ἀναρπαστός Hec. 204.

ἀναῤῥήγνυμι Hec. 1016.

ἀνάρσιος N. ad Phoen. 1256.

ἀναρτάω Phoen. 705.

ἀναρχία Hec. 601.

ἀνασειράζω Hipp. 236.

ἀνασείω (in t. ἐπισ.) Or. 602.

ἀνασκευάζω N. ad El. 597.

ἄνασσα Hec. 479. 487. Andr. 65.

ἀνάστατοι fr. Er. 15.

ἀναστένω Hec. 182.

ἀνάσχετος Andr. 590.

ἀνατείνομαι fr. inc. tr. 117.

ἀνατί Med. 1347.

ἀνατολή et ἐπιτολή diff., Phoen. 1116.

ἀνατρέπω Phoen. 888.

ἄναυδος Phoen. 41.

ἄναυλος Phoen. 790.

ἀναφαίνω N. ad Iph. T. 452.

ἀναφέρω Phoen. 1732. a. b. εἴς τι N. ad Iph. A. 854. [Vitiosa hoc loco codicum et editionum scriptura fortasse sic corrigi potest: ὁ λόγος εἰς μέλλοντα νεύει χρόνον· verbum νεύειν εἴς τι pro *pertinere*, *spectare*, legitur apud Arist. de mundo cap. 7. vol. I. p. 401. b. lin. 15. ed. Bekk. τά τε περὶ τὰς μοίρας εἰς τοῦτό πως νεύει.]

ἀναφορά Or. 404. a. b.

ἀναχορεύω Or. 571. στεφανοφορίαν τινί N. ad Herc. f. 761.

ἀναχωρέω Phoen. 690.

ἀνδάνω τινί et τινά Or. 1602. et N. ad h. l.

ἄνδιχα Phoen. 470.

ἀνδρεία et ῥώμη Or. 906. de forma ἀνδρεία et ἀνδρία cf. ad Herc. f. 469.

ἀνδρεῖος Or. 906. a. b.

ἀνδρία vide ἀνδρεία.

ἀνδροφόνος Hec. 1038.

ἀνειλείθυια N. ad Ion. 455.

ἀνεκτός Hec. 701.

ἀνελεύθερος Hec. 545.

ἀνέλκω N. ad Med. 1171.

ἀνεμώκης Phoen. 163. c.

ἀνεπίληπτος Or. 910.

ἀνεπίπληκτος v. l. Or. 910.

ἀνέρπω Phoen. 1178.

ἀνεύχομαι Hec. 785. Or. 798. Phoen. 1207.

ἀνευφημέω Or. 1320.

ἀνέχω Hec. 118. 455. Or. 1493. 1594. Med. 479. 1146. et N. ad h. l. ἀνέχομαι Euripides semper cum participio iungit, N. ad Phoen. 547. ad Alc. 316.

ἀνηβάω pro ἡβάω N. ad Heracl. 172.

ἀνηβητήριος Andr. 543.

ἀνήκεστος Med. 286.

ἀνήκουστος Hipp. 362.

ἀνήλιος Andr. 525.

ἀνήμερος Hec. 1056.

ἀνήρ prima ancipiti Phoen. 1084. sed cf. N. ad Phoen. 1656. — Schol. ad Hipp. 1270. N. ad Heracl. 2. ἀνέρος alibi apud tragicos non legitur, fr. Phrix. 13.

ἀνήφαιστον πῦρ Or. 610.

ἀνθαιρέομαι στέφανον Hec. 649.

ἀνθάπτομαι Hec. 272.

ἀνθέω Hec. 1186.

ἀνθήλιος et ἀντήλιος N. ad Ion. 1550.

ἄνθος Hipp. 77. οἴνου Or. 115. ποιήσεως Hipp. 72.

ἀνία de *furore* vel *insania*, N. ad Iph. T. 1000.

ἀνιαρός Or. 220. Phoen. 1314. de quantitate cf. N. ad Med. 1084.

ἀνίημι Or. 689. 929. 930. Phoen. 947. 1438. 1491. Andr. 718. N. ad Or. 217. ἀνειμένος εἴς τι N. ad Heracl. 3. ἀνιέναι λόγον N. ad. Hel. 442.

ἀνικέτευτος *active*, N. ad Iph. A. 992.

ἀνίστημι Hec. 489. 494. ἀναστήσεις (in t. ἄρα στ.) Phoen. 572. et N. ad h. l.

ἀνόητος v. l. pro ἀνόνητος Or. 1494.

ἄνοια Hec. 634. Hipp. 395. de ultima producta cff. Add. vol. 7. ad p. 207.

ἀνοιδέω Hipp. 1200.

ἀνολολύζω Med. 1163.

ἀνομβρία Or. 213.

ἄνομος Or. 1436.

ἀνόνητος cum v. l. ἀνόητος Or. 1494. ἀνόνητα *adv.*, Hec. 749. Alc. 425.

ἀνορθόω et ἀπορθόω N. ad Suppl. 1235.

ἀνόσιος Hec. 773. Or. 24. Phoen. 609.

ἀνόστιμος βίος N. ad Herc. f. 427.

ἄντα Or. 778.

ἀνταία πληγή Andr. 826. 'Ρέα Or. 1434. b.

ἀντακούω Hec. 318.

ἀνταλλάσσομαι θάνατον Phoen. 1625. 1633.

ἀντάποινα, τά, N. ad Herc. f. 737.

ἀνταυγέω Or. 1512.

ἀντάω nunquam cum acc. iungitur, N. ad Iph. A. 148. τινί, *sorte obvenire*, N. ad Troad. 214. ad Herc. f. 310.

ἀντεμμάσσασθαι fr. Peliad. 12.

ἀντήλιος et ἀνθήλιος N. ad Ion. 1550. ἀντήλιοι θεοί fr. Meleagr. 22.

ἀντήρης Phoen. 754. 1367.

ἀντηρίδες Rhes. 781. per μυκτῆρες explicantur, haud dubie vitium, cf. N. ad h. l.

ἀντηχέω Med. 426.

ἀντιβλέπω τινί N. ad Suppl. 319.

ἀντιδίδωμι Hec. 269.

ἀντιλάζομαι Or. 442. Med. 1206. et N. ad h. l.

ἀντίμολπος Med. 1166.

ἀντίος Or. 1444. N. ad Suppl. 466.

ἀντιοστατέω N. ad Or. 217.

ἀντίπαις Andr. 327.

ἀντίπαλος N. ad Bacch. 259.

ἀντίπηξ N. ad Ion. 19.

ἀντίποινα, τά, Hec. 1052.

ἀντίπορος Med. 212.

ἀντισηκόω Hec. 57. et N. ad h. l.

ἀντίστοιχος σκιά Andr. 736. et N. ad h. l.

ἀντιτείνω N. ad Med. 880.

ἀντιτέμνω φάρμακα Alc. 987.

ἀντιτίθημι Or. 540. Phoen. 750. Hipp. 613. τινί et τινός N. ad Iph. T. 348.

ἀντιτίσασθαί τινα δίκην N. ad Med. 264.

ἄντλος ἀλίμενος Hec. 1002. a. b. 1003. et N. ad h. l.

ἀντραῖος, non ἀντρίτης, fr. Aeg. extr.

ἄντρον fr. Aeg. extr.

ἄντυξ Phoen. 1193. Hipp. 1126. N. ad Hipp. 1179.

ἄνυδρος N. ad Troad. 1075.

ἀνυμέναιος Hec. 413. ἀνυμέναια κηδεύεσθαι Phoen. 347.

ἄνυμφος Hec. 413. 607.

ἀνύω Hec. 917. cum N. ad h. l. Hipp. 737. ἀνύω ἔρυμα N. ad Iph. A. 781. de ἀνύω vide N. ad Hec. 1143. ad Phoen. 453. de ἁνύτω N. ad Bacch. 1053.

ἄνω. ἦνεν N. ad Andr. 1109.

ἀνώγω Or. 119.

ἀνωνόμαστος Hec. 700.

ἄξενος πέτρα Med. 1254.

ἄξιος Or. 1504. ἐμοὶ σέβειν Alc. 1070. cf. N. ad Heracl. 315. ἀξίως, ἀξίως τινός et οὐκ ἀξ. N. ad Iph. A. 1444. et Add. vol. 7. ad p. 403. οὐκ ἄξιον seq. dat. et acc. cum inf., fr. Bell. 7.

ἀξιόχρεως Or. 586.

ἀξιόω Hec. 316. cum N. ad h. l. 363. 780. Or. 1203. Andr. 57.

ἀξίωμα Hec. 290.

ἀοιδός Phoen. 1733. [ubi lin. penult. κατέλιπόν σε legendum pro κατέλειπάν σε.]

ἀπαγγέλλω Hec. 661.

ἀπάγω. ἄπαγε et ἄπαγε αὐδῶν Phoen. 1733. ἀπάγου *ad te duc*, fr. inc. tr. 264.

ἀπαίρω Or. 1603.

ἀπαιτέω Hec. 269. 273. Or. 667. ἀπαιτεῖσθαι pass. *debere*, Phoen. 602.

ἀπαιώνιστος fr. inc. tr. 255.

ἀπαλλάσσω Hec. 1198. fr. inc. tr.

242. φέγγος schol. ad Hes. 1044. sq. λόγον Med. 785. τινὸς πόνον pro τινὰ πόνου, Hec. 1173. et N. ad h. l. ἀπαλλάσσεσθαι *abire* Phoen. 603. ἅπαξ ἀπαλλάχθητι N. ad Cycl. 595. ἀπαλλαχθείς tragici praeferunt alteri formae ἀπαλλαγείς, N. ad Phoen. 972.
ἀπανταχῆ N. ad Hipp. 431.
ἀπαντάω Phoen. 1392. fut. ἀπαντήσομαι N. ad Suppl. 774.
ἀπαντλέω Or. 1636.
ἅπαξ ἀπαλλάχθητι N. ad Cycl. 595.
ἀπαξιόω Hec. 780.
ἀπαρέσκω et ἀπαρέσκομαί τινι N. ad Ion. 745.
ἀπαρθένευτος Phoen. 1732. a. 1740.
ἀπάρθενος παρθένος Hec. 607.
ἀπαρτάω Andr. 412.
ἀπαρχή Or. 96. Phoen. 857. 1525. Andr. 633.
ἅπας Hec. 300. 347. ἅπασι num pro παντάπασι usurpetur, N. ad Heracl. 451. ἅπαντα γαστήρ fr. Alex. 10.
ἀπαυδάω Andr. 87. N. ad Iph. A. 439.
ἀπειθέω Or. 31. et N. ad h. l.
ἀπειθής N. ad Or. 31.
ἄπειμι (*absum*) Phoen. 906. πόνων N. ad Hipp. 301. ἀπών de praeterito non dicitur, N. ad Suppl. 651. et Add. vol. 7. ad p. 281.
ἄπειμι (*abeo*) Phoen. 1732. a. N. ad Ion. 1063.
ἀπεῖπον Hec. 923. ἀπείρηκα Or. 91. cum N. ad h. l. Med. 456. ἀπειπεῖν τοὺς πόνους et τοῖς πόνοις N. ad Alc. 505.
ἀπείργω Phoen. 945.
ἀπειρεσίαν ζευγνύναι Hipp. 549. sed falsa l. cf. N. ad h. l.
ἄπειρος Or. 25.
ἀπείρων γῆ N. ad Hec. 907.
ἀπελαύνω Hec. 98. εἰς πατέρα ἀπηλάθην τύχης N. ad Herc. f. 63.
ἀπελεύθερος Hec. 417.
ἀπεμπολάω ψυχήν Phoen. 1228.
ἀπεννέπω Phoen. 1657.
ἄπεπλος φαρέων λευκῶν Phoen. 324.
ἀπέραντος N. ad Med. 216.
ἀπέρχομαι Or. 285.
ἀπέχθομαι Med. 293. et N. ad h. l.

ἀπέχω Or. 1512.
ἀπήνη Phoen. 328. 847. cum N. ad h. l. Med. 1114.
Ἀπιδανός Hec. 450.
ἀπιθής N. ad Or. 31.
ἀπιστέω τί τινι N. ad Heracl. 1019. [eam certe constructionem M. indicat adiectis verbis: „ut πείθεσθαί τί τινι dicitur." Sed ille accus. rei, qui huic verbo additus est, aut infinitivus est, qui merus est infinitivus, non substantivi loco, aut pronomen aliquod vel adiectivum neutrum, ut τάδε, τὰ δίκαια, πάντα, cf. s. v. πείθω et Valck. ad Hipp. 1288. et tota locutio significat *alicui in aliqua re obtemperare*. Cum hac autem verbi πείθεσθαι constructione comparari nequit illud ἀπιστέω τί τινι, nam tum dicendum erat τὸ γὰρ σῶμα οὐκ ἀπιστήσω πόλει, non autem supplendum τὸ γὰρ σῶμα διδόναι οὐκ ἀπ. π.]
ἄπιστος Hec. 678.
ἀπλακέα et ἀπλακών vide ἀμπλακία etc.
ἄπλατος N. ad Suppl. 871. ad Rhes. 306.
ἁπλοῦς Phoen. 469.
ἀπό Hec. 93. 654. Or. 166. ἄπο in anastrophe Phoen. 1193. ὀμμάτων ἄπο γεγῶτας Med. 219. ἀφ' αἵματος Or. 189. ἕτερα ἀφ' ἑτέρων Hec. 679. et N. ad h. l. ἀπό τινος τόπου λέγειν N. ad Phoen. 1223. ἀπὸ πέτρας ἀναβοᾶν N. ad Troad. 525. τὰ ἀπ' ἐμοῦ N. ad Heracl. 23. ἀπό et ὑπέρ conf., N. ad Hec. 654. et ὑπό, N. ad Hel. 20.
ἀποβαίνω Hec. 137.
ἀπόβλεπτος Hec. 352.
ἀποδέχομαι ἄγαν Or. 303.
ἀποδίδωμι Or. 641. λόγον Or. 149.
ἀποθραύω Phoen. 1399.
ἀποθρίζω Or. 128.
ἀποινάομαι Rhes. 177. cf. N. ad h. l. et ad v. 462.
ἀποκείρω Hec. 892.
ἀποκλαίομαι Hec. 211. 940.
ἀποκουφίζω Hec. 101.
ἀποκρύπτω τινά fr. Andromed. 26.
ἀποκτείνω Or. 1128.
ἀπολάζυμαι Andr. 250.

ἀπολάσκω. ἀπέλακεν (in t. simplex est) Or. 159. a.
ἀπολαύω. ἀπηλαύθην barbare dictum, N. ad Herc. f. 63.
ἀπολείπομαι N. ad Med. 35.
ἀπόλεμος Hec. 1010. ἀπτόλ. Med. 639.
ἀπολέπω N. ad Heracl. 103.
ἀπόλλυμι Hec. 21. 437. 672. 896. Phoen. 509. 1450. Andr. 455. (ubi μᾶλλον ante ἤπερ excidisse videtur, ut etiam in scholio ad v. 370.) ἀπολεῖς improprie dictum, N. ad Cycl. 554.
ἀπολύω Or. 1229.
ἀπολωτίζω τινά τι N. ad Iph. A. 780.
ἀπόμουσος N. ad Or. 159.
ἀπονάω. ἀπενάσθην Med. 168.
ἀπονέω. ἀπενήσω fr. Aug. 2.
ἀποξενόω Hec. 1197.
ἀποπέμπω Hec. 71.
ἀποπρό Or. 142. 1432. Phoen. 1732. a. 1739.
ἀποπτύω Hec. 1252.
ἀπόρθητος Hec. 889. Med. 821. fem. etiam ἀπορθήτη N. ad h. l.
ἀπορθόω et ἀνορθόω N. ad Suppl. 1235.
ἀπορία Or. 222. 305. ἀπορίαν μένειν Phoen. 740.
ἄπορος πόρος N. ad Iph. T. 865. ἐς ἄπορον ἥκω schol. ad Phoen. 1400.
ἀποῤῥήγνυμι Or. 852.
ἀπόῤῥητος Phoen. 1667.
ἄπος Phoen. 851.
ἀποσβέννυμι. ἀπέσβη Med. 1208. et N. ad h. l.
ἀποσκοπέω Hec. 920.
ἀποσπάω Hec. 222.
ἀποστέλλω Med. 284. Hec. 714. et N. ad h. l.
ἀποστερέω. τὸ σῶμα ἀποστερεῖ με τὸ σαφές, N. ad Hel. 577.
ἀποστολή Hec. 112.
ἀποστρέφομαί τι N. ad Suppl. 158.
ἀποστροφή Med. 600. 1212.
ἀποσφραγίζομαι Or. 1101.
ἀποταυρόομαι Med. 192. [coniungendum cum acc. δέργμα τοκάδος λεαίνης, spreta ellipsi ἔχουσα, quam vult schol. ad v. 191., ut v. 92. ὄμμα ταυρουμένην.]
ἀπότιμος N. ad Or. 159.

ἄποτμος Phoen. 1306.
ἀπότομος Alc. 996.
ἀποτρόπαιος Or. 1434. b.
ἀπότροπος Phoen. 586.
ἀπούρας N. ad Alc. 31.
ἀπουσία, opp. παρουσία, Hec. 941.
ἀποφέρβομαι Med. 821. 822.
ἀποφέρω. ἀποίσεται βίον Phoen. 1161.
ἀπόφθεγκτος N. ad Iph. T. 920.
ἀπόφονος φόνος Or. 159. a. b. cum N. ad h. l. Or. 185.
ἀποχωρέω Phoen. 690.
ἀποψάω. ἀπέψη rectius quam ἀπέψα, N. ad Iph. T. 301.
ἀπραξία Or. 416.
ἀπρὶξ φρονεῖν N. ad Andr. 449.
ἀπροϊσία Hipp. 128. not. 4.
ἀπρόσειλος fr. inc. tr. 265.
ἀπροφάσιστος N. ad Bacch. 958.
ἅπτομαι Hec. 242. 436. 664. Or. 1228. γάμων N. ad Phoen. 946. τύχης N. ad Iph. A. 57.
ἄπυργος fr. Tem. 21.
ἀπωθέω Hec. 132. 725. 1218. φυγάδα Phoen. 76.
ἀπώλεια Hec. 21.
ἆρα Hec. 506. Or. 182. 1320. in interrogando nimis longe ab interrogandi particula seiungi non solet, N. ad Iph. T. 859. et ἄρα metro tantum diversa, schol. ad Ion. 1023. μάτην ἄρα N. ad Med. 1252.
ἆρα Hec. 506. Or. 182. 1320. Phoen. 565. et ἄρα metro tantum diversa, Ion. 1023. ἆρ' οἶσθα N. ad Hipp. 1305. ἦν ἄρα μή pro ἦν μὴ ἄρα N. ad Rhes. 118.
ἀρά Or. 1234. ἀρᾶς ἀγώνισμα Phoen. 1355. ἀρὰς παραλαμβάνειν Phoen. 1611.
ἀραγμός Phoen. 1143.
ἀραῖος Hipp. 1405. N. ad Med. 605.
ἄραρε Or. 1315. 1566. Med. 326. N. ad Heracl. 398.
ἀραρότως Med. 1182.
ἀράσσω Hec. 1020.
ἀρβύλη Or. 140. b. cum N. ad h. l. Or. 1455. Hipp. 1179. et N. ad h. l.
ἀργαίνω fr. Alcmaeon. 4.
ἀργᾶς fr. Alcmaeon. 4.
Ἀργεῖος Or. 834. Ἀργ. οὐκ Ἀργ. Or. 892.
ἀργία N. ad Med. 300. ὑπ' ἀρ-

B.

βιοτή Med. 980.
βίοτος Or. 196. Phoen. 1764. βίοτον διάγειν Med. 1345. οἰκεῖν fr. Tel. 28. in βίος mutatum N. ad Hec. 1005.
βιόω. βιοῖ alias non legitur apud Eur., fr. inc. tr. 288.
βλαστάνω Med. 1245. perf. βεβλάστηκα et ἐβλάστηκα, nunquam βλάστηκα, N. ad Iph. A. 584.
βλάστημα Hec. 1180.
βλάστιμος t. l. pro βλάστημα N. ad Med. 1088.
βλέπος fr. Tel. 19.
βλέπω Hec. 308. pro ζῆν, sed καλῶς βλέπειν eadem significatione dubium, fr. Er. 11. καλοῖς ὄμμασιν Phoen. 397. εὔκηλον et similia, N. ad Iph. A. 634.
βλέφαρον Or. 292. 825. 1256. c. βλ. νυκτὸς ἀφεγγές Phoen. 543. et N. ad h. l. et ad v. 1487.
βλής, gen. βλητός Or. 18.
βλύω N. ad Hec. 946.
βοάω Med. 21. βοάομαι N. ad Hel. 1434.
βοὴ ὑπόροφος Or. 146. βοὴν τείνειν Med. 205.
βοηδρομέω Or. 1342. 1617. Hipp. 769.
βοηδρόμος Or. 1276. Phoen. 1432. σπουδή Or. 1566.
Βοιωτία Phoen. 638. c.
Βοιωτός fr. Melan. 2.
βορά Or. 182.
βόσκω Phoen. 405.
βόστρυχος. διὰ βοστρύχων Or. 1256. b.
βοστρυχώδης Phoen. 1486.
βοτήρ Andr. 282. verum schol. sub h. v. non hanc ipsam, sed βουκόλος explicat.
βοτόν Hipp. 72. 74.
βουθυτέω Hec. 258.
βουκόλος Phoen. 28. Andr. 282. vide βοτήρ.
βούλευμα Hec. 621. 727. συμβάλλειν Phoen. 693.
βουλεύω Hec. 839. 853. Or. 897. 1124.
βούλησις Andr. 693.
βούλομαι Hec. 1182. Or. 684. τὸ βουλόμενον Hec. 296.
βούπαις Phoen. 28.
βουπόρος Andr. 1111.

βοῦς Phoen. 28. ἕβδομος fr. Er. 16
βούτης Hec. 639. 925. Andr. 281
βούτυρος Or. 115.
βουφορβέω Alc. 8.
βραβεία Phoen. 449. 450.
βραβεύς Or. 1058. 1645.
βραβεύω Phoen. 450.
βραδύπους Hec. 65.
βραδύς Hec. 846. βραδεῖς λόγ Phoen. 453.
βράζω vel Att. βράττω Phoen. 91
βραχίων Hec. 15.
βραχύς Or. 1096. et μακρός οp Phoen. 917. βραχεῖα πρόφασ N. ad Iph. A. 1167.
βρέμων ὅπλοις Phoen. 112.
βρέτας Andr. 312. Ζηνός Phoe 1250. 1473.
βρίζω. ἔβριξα Rhes. 822.
βρίθων ξίφεσιν Phoen. 1557.
Βρόμιος Phoen. 649. 1752.
βρόχος Or. 941. 1300. Andr. 4 βρόχον θηραγρέτην περιβάλλ N. ad Bacch. 974.
βρύκω pro βρύχω N. ad Cycl. 5
Βύβλινος et Βίβλινος N. ad I 1195.
βυσσός et βύσσος Phoen. 1605.
βώμιος Andr. 358. βώμιοι ἐσχ ρα Phoen. 274. λιταί Pho 1750.
βωμός Hec. 23. 141. 287. et ἐσχά Phoen. 274. 284.

Γ.

γ in δ mutatum, Phoen. 1296.
γάλα Or. 115. μαστῶν et μαστο γάλακτος Phoen. 1527.
γαμβρός Hipp. 629. fr. Alcmaeo 3. fr. Prot. 8.
γαμέω Or. 1648. et γαμέομαι Me 603. γαμεῖν τινα, sed γαμε σθαί τινι N. ad Med. 265. a El. 246.
γαμήλιος Or. 1033. pronubus, f Phaëth. 4. not. ad v. 16. τὰ γ μήλια schol. ad Or. 89.
γάμος Or. 1495. Phoen. 944. ἄγ μος Hec. 607. Or. 159. b. δί γαμος Phoen. 1047. εὐτυχ Phoen. 424. παρθένος εὐδοκ μων γάμων N. ad Iph. T. 111

γάρ pro ἀλλά Or. 98. pro δέ Med. 123. sententiam incipit Phoen. 886. superfluum censetur, sed εἰ γάρ iungendum est, optandi particula, Or. 1093. in concitata oratione friget, N. ad Hec. 73. indignationem exprimit, N. ad Andr. 249.* non addita re, cuius causam reddit, N. ad Or. 434. ad Med. 570. post secundum vocabulum positum, N. ad Hipp. 1002. explicat enunciationem praecedentem, in qua est pronomen demonstrativum, N. ad Hipp. 622.* et μέν confusa, N. ad Or. 683.
γαστὴρ ἅπαντα fr. Alex. 10. γαστρὸς ἦθος vix dici potest, fr. Antiop. 33.
γαυρόομαι Or. 1525.
γαῦρος Phoen. 127.
γε vim adiunctae vocis auget, N. ad Hec. 757. ad Bacch. 1125. ad Ion. 679. ubi gravius quid subiungitur, N. ad Iph. T. 904. eadem ratione in responsionibus praecedentia confirmat, N. ad Phoen. 1674. ad Med. 813. 1002. ad Alc. 390. ad Suppl. 135. ad Bacch. 790. *quippe*, N. ad Hipp. 274. ad Iph. Aul. 883. non *adeo*, sed *utpote*, N. ad Bacch. 884. ponitur in interrogatione, N. ad Med. 1357. ad Iph. T. 887. ad Ion. 999. vix ferendum in sententia interrogativa, N. ad Andr. 1190. tantum post vocabulum ponitur, in quo vis est, N. ad Hipp. 480. post ὅς delendum, N. ad Or. 911. restitutum et nunquam significat *etiam*, N. ad Suppl. 157. in sententia adiecta restitutum, N. ad Iph. T. 518. γε duplicatum, N. ad Phoen. 554. ad Med. 125. 856. ad Alc. 3.0. restitutum, N. ad Suppl. 150. καί — γε N. ad Or. 111. ad Phoen. 1215. γε praecedente καί restitutum, N. ad Hipp. 325. σύ γ' ἀλλά N. ad Phoen. 1667. ἤτοι γε N. ad Med. 1286. γέ τε nunquam coniunguntur ab Atticis, N. ad Iph. A. 661. γέ τοι N. ad Suppl. 479. γε praegressis particulis ἀλλ' οὖν addi solet, N. ad Ion. 1324. γε et τε confusa, N. ad Or. 202. ad Hipp. 95. 288. ad El. 238. et δέ, N. ad Phoen. 1562.
γεγωνέω Hipp. 581. γέγωνε Or. 1213.
γεῖσσον Or. 1564. 1565. (altero loco etiam forma γεῖσσαι affertur.) Phoen. 1158. 1180.
γείτων N. ad Iph. T. 1417.
γενεά et γέννα N. ad Iph. T. 152.
γενέθλιον αἷμα et τὰ γενέθλια Or. 89.
γενειάς Phoen. 1380.
γέννα Hec. 156. de producta ultima cf. N. ad h. l. non dicitur absolute de filio vel filia, N. ad Hec. 185. Φρυγῶν pro ipsis Phrygibus, N. ad Andr. 119. γέννα et γενεά N. ad Iph. T. 152.
γενναῖος, etiam fem., Hec. 587. γενναῖος χρῆσθαι Or. 854. b.
γενναιότης Phoen. 1680.
γεννάω (in t. φυτεύει) Or. 11.
γένος Or. 1226. Phoen. 125. 1380.
γένυς Phoen. 940.
γεραιός Hec. 140. (ipsa quidem vox non est nominata in scholio, sed tamen supplenda; tum ἔντιμος χείρ scribere debebat schol., non ἐντίμη χ.) Phoen. 1718. media correpta, N. ad Herc. f. 444.
γεραρός N. ad Suppl. 42.
γέρας Hec. 41. 91. Phoen. 874. N. ad Alc. 55. γέρᾱ N. ad Phoen. 874.
γέρων *adj.* Hec. 403. Andr. 80. τύμβος Med. 1199. sensu comparativi, N. ad Andr. 80.
γεύομαι Hec. 372. Hipp. 658.
γηγενέτης Phoen. 128.
γηγενής Phoen. 935.
γηθέω, γέγηθα Hec. 276.
γηπετής Phoen. 668.
γηπονέω N. ad Rhes. 75.
γηπόνος N. ad Suppl. 420. ad Rhes. 75.
γηροβοσκός Phoen. 1436.
γηρύομαι Hipp. 212.
γητραφής et γητρεφής vocabula e coniectura efficta, N. ad Suppl. 204.
Γίγαντες Hec. 467.
γίγνομαι Med. 377. 625. Phoen. 221. 480. 1600. γεγώς Hec. 3. Med. 219. vitiosum ἦν γενήσῃ

Δ.

δῆλος ὁρᾶσθαι N. ad Or. 340.

δημηγορέω Hec. 285.

δημηγόρος Hec. 251.

Δημήτηρ Phoen. 1296.

δημοχαριστής Hec. 129.

δῆτα Hec. 246. οὐ δῆτα Hec. 364. 739. τί δῆτα num futuro non iungatur, N. ad Hipp. 1057. vide etiam s. v. τίς.

διά Or. 1256. b. cum gen. pro acc. Phoen. 1286. et contra Med. 215. in compositione pro ἐξ, Or. 49. non ponitur in anastrophe, N. ad Hec. 342. δι᾽ εὐπετείας schol. ad Phoen. 262. δι᾽ ἔχθρας *ibid.* 479. διὰ μακροῦ Hec. 317. Phoen. 1069. δι᾽ ὀλίγου Phoen. 1098. et N. ad h. l. δι᾽ οἴκτου ἔχειν schol. ad Hec. 834. διὰ πόθου ἔρχεσθαι Phoen. 384. διὰ φόβου ἔρχεσθαι Or. 745. διὰ λόγων ἔρχεσθαί τι N. ad Iph. A. 1181. δι᾽ αἵματος βῆναι N. ad Phoen. 20. δι᾽ ὀδύνης N. ad Phoen. 1561. διὰ γλώσσης ἰέναι N. ad Suppl. 111. δι᾽ αἰδοῦς *cum pudore*, N. ad Iph. A. 983.

διαβάλλω Hec. 846. fr. Hipp. 13.

διαβολεύς Hec. 846.

διάβολος Hec. 846.

διαγράφω Or. 49.

διάγω βίοτον Med. 1345.

διαδέκτωρ πλοῦτος N. ad Ion. 481.

διαδέχομαι N. ad Hec. 583.

διαδίδωμι κόρας Phoen. 1371.

διαδιφρεύω Or. 981.

διάδοχος cum gen. et dat. N. ad Hec. 583.

διαίμων Hec. 646.

διακναίομαι Med. 166. Alc. 109.

διακωδωνίζω fr. Pal. 10.

διακωλύω Hec. 145.

διαλαγχάνω N. ad Bacch. 1244.

διαλλαγή Phoen. 375.

διαλλάσσω Phoen. 436. εἰς ἀμήχανα et διαλλάσσεσθαι ἀμηχάνοις fr. Ant. 1. not. ad v. 8.

διαλυμαίνομαι Or. 1508.

διαμάω Bacch. 665.

διαμοιράω Hec. 702. 1054.

διαντλέω Andr. 1192.

διανύω Or. 1657. N. ad Heracl. 783.

διαπείρω τι N. ad Phoen. 26.

διαπέτομαι. διαπτάσθαι (schol. falso διαπτᾶσθαι) Med. 1. et N. ad h. l.

διαπρεπὴς γίγνομαι Or. 1470. δ. τὴν θέαν ex interpolata fabulae parte, N. ad Iph. A. 1564.

διαπρέπω τινί τινος Alc. 658.

διαπρό Or. 1486.

διαρμόζω Or. 1432.

διαῤῥοή Hec. 562.

Διάσια, τά, Or. 89.

διασπάω Hec. 1102. medium libentius *discerpere* significare videtur quam activum, N. ad Bacch. 320.

διασφάξ Hec. 566. schol. falso διάσφαξ, cf. Arcad. de acc. p. 18, 22.

διατέμνω Hec. 765.

διατίθημι. οἱ διαθέντες fr. Xantr. p. 361.

διατριβή Phoen. 751.

δίαυλοι (in scholio etiam neutrum δίαυλα legitur) κυμάτων Hec. 29.

διαφέρω Hec. 594. Or. 49. 241. 1253. 1647. fr. Aeol. 23. fr. Aug. 12. ὄμμα Phoen. 265. (similis locutio est Or. 1253.) διαφέρεσθαί τινι N. ad Med. 576. διοιστέον N. ad Hipp. 491.

διαφθείρω Hec. 593. 785. N. ad Hipp. 389. διέφθορεν et διέφθειρεν permutata, N. ad Hec. 593. διαφθείρεσθαι N. ad Med. 1044.

διαφθορά et διαφθορεύς N. ad Hipp. 677.

διαφορέω N. ad Cycl. 344. de urbe, fr. Er. not. ad v. 9. ἐχθροὺς τοξεύμασιν N. ad Herc. f. 565.

διαφόρητος N. ad Cycl. 344.

διάφορός τινι N. ad Med. 576. πολλὰ θεῶν διάφορα βροτοῖς N. ad Suppl. 612.

διαψαίρω fr. inc. tr. 213.

διδακτός Hipp. 78. Alc. 803.

δίδαξις Hec. 596.

διδάσκαλον ἔχειν Med. 1193.

διδάσκω Hec. 296. διδάσκομαι pro *activo*, N. ad Med. 299.

δίδωμι Hec. 437. 1087. Or. 185. 1153. omisso ἑαυτόν Phoen. 21. et N. ad h. l. ὄμμα schol ad Or. 882. θεοὺς ὁρκίους Phoen. 481. τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα N. ad Phoen. 1653. θεοὶ διδοῦσιν N. ad Hipp. 1424. εὖ διδόναι τινί, omisso τὴν τύχην, N. ad Iph. A. 379. χεῖράς τινι N. ad El. 673. de optativi formis δοίην et δῴην cf. N. ad Andr. 225.

διελαύνω τινά sequente infinitivo, N. ad Heracl. 783.

διεξέρχομαι fr. Andromed. 16.

διέπω Phoen. 340.

διεργάζομαι Hec. 366.

διερείδω Hec. 65.

διέρχομαι Phoen. 1015. 1016. Med. 527. N. ad Iph. T. 655. διελθεῖν cum part. pro διατελεῖν fr. inc. tr. 40.

διήκω num aor. διῆξα habuerit, N. ad Iph. A. 416.

δίημι Phoen. 1092. cum duplici acc. Phoen. 1397. N. ad Phoen. 1092. 1398.

διηπέτης recte in διιπετής correctum, fr. Phoenic. 8.

διῆρες μελάθρων Phoen. 90. et N. ad h. l.

δίκαιος ab ὅσιος diff., Hec. 701. 771. et N. ad h. l. δίκαιος etiam fem. N. ad Iph. T. 1169. δίκαιος ὤν N. ad Alc. 1157. ὁδὸς δικαία et δίκαιον τόδε N. ad Heracl. 896. δικαίως et ἐνδίκως θνήσκειν N. ad Troad. 955.

δικασπόλος Or. 106.

δικαστής N. ad Herc. fur. 1122.

δικεῖν (schol. δίκειν) Phoen. 640. δίκε Phoen. 641. δικών Or. 983. 1454. Phoen. 668. δικοῦσα Phoen. 1490. δικεῖν τινά τινι N. ad Phoen. 665.

δίκελλα Phoen. 1155.

δίκη Hec. 701. 786. Or. 565. 1237. 1645. Andr. 558. δ. et ἐπιείκεια opp., fr. inc. tr. 3. a. not. ad v. 5. δ. et κέρδος opp., N. ad Med. 87. σὺν δίκῃ schol. ad Phoen. 492. 781. Med. 158. δίκην διδόναι et λαμβάνειν Hec. 1002. c. 1028. et ὑπέχειν Hec. 1229. Or. 1644. δ. διώκειν Or. 486. 490. ἐξαιτεῖν Or. 1652. παρέχειν τάφῳ Phoen. 1654. ἔχειν Alc. 39. διδόναι Andr. 51. N. ad Or. 603. et τινὸς αἰτεῖν τινά N. ad Andr. 52. ἐκτίνειν N. ad Andr. 53. πράσσεσθαί τινα N. ad Iph. T. 545. δώσει et τίσει confusa, N. ad Med. 797.

δικόρυφον σέλας Phoen. 227.

δίκταμος Hipp. 58.

Δίκτυνα vel Δίκτυννα Hipp. 1122. 145.

δινεύω Phoen 791. b. βλεφάροις Or. 822. 825. δινεύουσαι ἵπποι Solis, N. ad Iph. T. 183.

δινέω Or. 1442.

δίνη Or. 974. δρομαῖος Alc. 251.

δίοιδα. διιστέον Hipp. 491. et N. ad h. l.

διοίχομαι Or. 175. N. ad Suppl. 530. *in oblivionem abire*, N. ad Iph. A. 947.

διόλλυμι Or. 1561.

δίοπος N. ad Rhes. 738. fr. Hipp. 18.

διορθεύω λόγους N. ad Suppl. 417. et Add. ad h. l.

διορίζω et διορίζομαι Hec. 830. Hel. 394. κράτος Phoen. 1424. et N. ad h. l. οἱ νόμοι διορίζουσιν ἀνάγκας N. ad Hec. 829.

δῖος Hec. 448. 457.

Διόσκοροι, Διόσκουροι et Διοσκόρω Hec. 924. et N. ad h. l.

διπλοῦς Hec. 1173.

δίπτυχος Or. 622. 1288. στόλισμα Hec. 1132.

δίσκος Phoen. 640.

δισσός Hec. 121. 505. N. ad Hec. 880. δισσῶς schol. ad Phoen. 1337.

δίστομος Or. 1288.

διφρεύων ἑλκύω Andr. 108.

δίφρος Phoen. 2.

δίχα Hec. 114.

διχόμυθος Or. 878.

δίψα et τὸ δίψος N. ad Cycl. 97.

δίψιος Alc. 578.

δίψος, τό, et ἡ δίψα N. ad Cycl. 97.

διώκω Or. 1329. 1527. Suppl. 155. δίκην Or. 486. 490.

Διώνη vel Θυώνη fr. Antig. 18.

δοκέω Hec. 105. 192. 215. 217. 280. 292. 485. 501. 838. 857. Phoen. 1330. 1662. Med. 302. 304. 497. 1266. Andr. 408. 455. δοκοῦν absolute, Hec. 116. πῶς δοκεῖς Or. 46. c. 770. Hipp. 446. cum not. 5. Hec. 1135. et N. ad v. 1136. δοκεῖ μοι N. ad Med. 772. δοκεῖν duplici sensu in protasi et apodosi, N. ad Hipp. 412. δοκεῖν et φαίνεσθαι diff., N. ad Hipp. 1068. δοκῶ εἶναί τινα N. ad Hec. 485. δοκῶ οὐκ εἶναι θεούς fr. Phrix. p. 298.

E.

aoristi, sequente optativo praesentis cum ἄν, quando usurpetur, N. ad Bacch. 1296. cum praeterito non ponitur sequente futuro, N. ad Iph. A. 992. apud Atticos non iungitur cum coniunctivo, N. ad Iph. A. 1227. Add. vol. 7. ad p. 31. N. ad Bacch. 184. cum optativo (pro indicativo aoristi) sequente imperfecto sine ἄν, N. ad Bacch. 568. cum participiis iungi nequit, N. ad El. 534. post protasin cum εἰ saepe apodosis omittitur, N. ad Heracl. 147. εἰ ἄν cum optativo, N. ad Hipp. 695. εἰ μή cum participio, N. ad Hipp. 1321. εἴπερ N. ad Alc. 1050. εἴπερ — γε N. ad Med. 818. εἰ γάρ schol. ad Or. 1575. 1577. εἴ πως et ὅπως vel ἕνεκα differunt, Hec. 837. εἴ τις Andr. 6. 61. fr. Dan. 6. εἴ τις ἄλλος vide ἄλλος.

εἶα Or. 1613. ἀλλ' εἶα Phoen. 990. et ἀλλ' εἶεν N. ad Suppl. 774.

εἰάζων fr. Chrys. 7.

εἴδομαι. εἴσεται passive *cognoscetur, apparebit*, Phoen. 253. et N. ad h. l. εἴσομαι, *active*, schol. ad Hipp. 658. εἴσῃ fr. Andromed. 12.

εἶδος ἄξιον τυραννίδος fr. Aeol. 3.

Εἰδώ diminut. ab Εἰδοθέα N. ad Hel. 10.

εἴδωλον ἀφανές Phoen. 1539. ἀέρος Phoen. 1543.

εἴθε et εἴθε γάρ non iungitur cum coniunctivo, N. ad Hec. 424. ad Suppl. 1028. εἴθε cum infinitivo, N. ad Hel. 263. εἴθ' ὤφελε schol. ad Med. 1.

εἴκασα et ᾔκασα N. ad Phoen. 162.

εἰκότως Or. 725.

εἰλάτινος vide ἐλάτινος.

εἷμα Hec. 339.

εἰμί Hec. 299. 304. 346. 354. 547. 657. 715. Phoen. 1759. εἶ Hipp. 1062. ἐσσί, sed locus corruptus, N. ad Hel. 1130. ἔστι schol. ad Hec. 231. ἔστιν ἦ Hec. 840. οὐκ ἔστι Or. 297. N. ad Alc. 563. οὐκ εἰσί schol. ad Med. 140. εἴ πως ἔσσι (non ἐστί, ut in textu legitur) Alc. 1052. scribendum docet etiam scholiastae vera explicatio; οὐ γάρ ἐστ' ὅπου N. ad Herc. f. 183. εἴη schol. ad Hec. 493. εἶμεν pro εἴημεν N. ad Alc. 940. εἶεν schol. ad Hec. 310. Phoen. 849. εἶεν et ἔα N. ad Hipp. 296. ἀλλ' εἶεν et ἀλλ' εἶα N. ad Suppl. 774. ἔστωσαν probabilis forma N. ad Ion. 1131. infinitivi εἶναι ultima elidi nequit, fr. Prot. 8. οὐκ ἐχθρὸς ὢν Phoen. 1652. explicat schol. per οὐκ ὀφείλων εἶναι ἐχθρός. Melius videtur praecedens ἐχθρός active, *inimicus*, hoc passive, *invisus*, intelligendum: *Siquidem urbi inimicus fuit, non invisus ei.* — Οἱ οὐκέτ' ὄντες Alc. 334. οἱ ὄντες παῖδες v. l. pro οἱ παῖδες. οἵ μοι ἦσαν N. ad Hec. 804. ἀπών non dici potest de praeterito tempore, N. ad Suppl. 651. sed ὤν et παρών non rarum pro ὃς ἦν et παρῆν, Add. ad eundem locum vol. 7. ad p. 281. ἦσθα N. ad Iph. A. 328. ἔσται schol. ad Or. 1099. εὖ ἔσται Med. 89. εἶναί τινος et τινι N. ad Bacch. 764. εἶναι cum gen. omisso εἰς N. ad Ion. 443.

εἶμι Hec. 1. 141. 291. 574. 1269. Or. 1112. 1428. Phoen. 521. 615. Med. 694. Andr. 343. εἶ Hipp. 1062. ἴτω concedendi formula, N. ad Hel. 1278. ἡ ἰοῦσα ἡμέρα N. ad Phoen. 1637. de imperfecti forma cf. N. ad Andr. 27.

εἶπον Hec. 300. εἴπω Hec. 419. εἰπεῖν τινα κακῶς εὖ N. ad Iph. A. 367. εἰπόν imperativus Atticis antiquioribus ignotus, N. ad Ion. 334. ἐρεῖ schol. ad Hec. 310. εἴρηκε κακῶς Hec. 1154. εἴρηται λόγος Or. 1196. εἰρῆσθαι Hec. 233.

εἰργάθω et εἴργω Phoen. 1175.

εἴργω Hec. 850. 857. Phoen. 1074. et εἰργάθω Phoen. 1175.

εἰρεσία μαστῶν N. ad Troad. 571.

εἰς Hec. 168. 554. 741. Or. 1457. Phoen. 815. Med. 462. Hipp. 6. ἐς N. ad Med. 89. εἰς κέρδος schol. ad Phoen. 395. εἰς πολλὰ ἄθλιος et similia, N. ad Phoen. 619. cf. ad El. 29. εἴς τι λοιδορεῖν τινα et similia, N. ad Med. 462. εἰς ἀνάγκην κείμεθα N. ad Iph. T. 606. (ubi vitiose in textu

ἐς). εἴς τι εἶναι N. ad Hel. 1535. εἰς pro solo dativo nominis vel pro ὥστε cum verbo *effectum* vel *eventum* indicat, N. ad Iph. A. 940. ad Iph. T. 1437. ad Troad. 447.

εἷς Or. 701. μία αἰχμή Phoen. 1273. εἷς τῶν ἄλλων N. ad Med. 934. εἷς ἀνὴρ τῶν πλείστων πόνων μετέσχον N. ad Heracl. 8. ἓν εὐτυχές N. ad Ion. 385.

εἰςαεί Or. 816.

εἰςάγω τινά τινι pro εἴς τι Alc. 561. sed melius legitur οἵ σ' ἐςάξομεν pro οἷς ἐςάξ.

εἰςάπαξ Phoen. 723.

εἰςβαίνω. εἴςβα δῶμα Phoen. 193.

εἰςδέχομαι Phoen. 451.

εἴςειμι Phoen. 451. cum dat. a tragicorum consuetudine abhorret, N. ad Iph. A. 1556. θαῦμα non graecum, fr. Dan. prol. not. ad v. 36.

εἰςέπειτα vide ἔπειτα.

εἴςοδος Or. 67. sed in t. εἰς ὁδόν.

εἰςοράω vel ἐςορ. Hec. 84. 204. 247. 694. pro simplici Or. 57.

εἰςπίπτω Or. 1297.

εἰςπράσσω φόνον τινά Med. 1295. (ubi in t. ἐκπράσσω) εἰςπράσσεσθαι δίκαιον N. ad Iph. T. 545.

εἰςφρέω N. ad Troad. 649.

εἴσω vel ἔσω Hec. 996. Or. 1457. Phoen. 451. de utraque forma cf. N. ad Phoen. 262. ad Med. 89.

εἶτα Hec. 614. *tamen*, fr. Phaëth. 10. κᾆτα Phoen. 598. N. ad Alc. 848. indignantis est, sed non addita δέ particula, fr. Hyps. 6.

ἐκ vel ἐξ Hec. 6. 249. 888. b. 897. in compositione superfluum, Phoen. 1195. b. libenter a tragicis verbis *gloriandi* praeponitur, N. ad Iph. A. 322. pro πρός *versus*, N. ad Rhes. 608. *post*, N. ad Troad. 497. ad Hel. 1591. Φθιάδος ἐκ γῆς *relicta Phthiotide*, N. ad Andr. 843. ἐκ πέτρας ἀναβοᾶν N. ad Troad. 525. μοχθήματα ἐκ πόνων ἐμῶν N. ad Hel. 735.

ἕκαστος ἰδίᾳ Hec. 886.

ἕκατι fr. Er. 17. not. ad v. 14.

ἑκατόν Phoen. 1136. a. cum not. 3.

ἐκβαίνω cum accus. N. ad Iph. T. 97. ad Bacch. 997.

ἐκβάκχευμα N. ad Herc. f. 1114.

ἐκβακχεύω (in t. simplex) Or. 401.

ἐκβάλλω Hec. 764. 1020. Or. 490. et ἐκκλείω diff., Or. 420. ἐκβάλλειν δάκρυ vide δάκρυ.

ἔκβλητος Hec. 764. 687. et N. ad h. l.

ἔκβολος Phoen. 804. νοτερός N. ad Iph. T. 1011.

ἔκγονος Med 944.

ἐκδείκνυμαι N. ad Suppl. 338.

ἐκδημία fr. Hyps. 15.

ἐκδιδράσκω. ἐξέδρασα aoristi forma nusquam apud tragicos legitur, N. ad Iph. T. 183.

ἐκδίδωμι Andr. 256.

ἐκεῖ N. ad El. 918. τοῦτ' ἐκεῖ N. ad Ion. 556.

ἐκεῖθεν Hec. 714. τὰ κεῖθεν Or. 839.

ἐκεῖνος et οὗτος saepe de re gravi, nobis nota, N. ad Troad. 1178.

ἐκεῖσε Or. 1431.

ἐκζέω Hec. 578.

ἑκηβόλος Phoen. 1141. fem. ἑκηβόλη N. ad Ion. 211.

ἕκητι num probum sit, fr. Er. 17. not. ad v. 14.

ἔκθετος Andr. 70.

ἐκθνήσκω Hec. 313.

ἐκθύω Or. 184.

ἐκκαίω vide καίω.

ἐκκανάζω N. ad Cycl. 152.

ἐκκηρύσσω N. ad Herc. f. 940.

ἐκκλείω vel ἐκκλῃίω Or. 1120. 1429. et ἐκβάλλω diff., Or. 420.

ἐκκλέπτω Or. 1491.

ἔκκλητος Or. 601. οἱ ἔκκλητοι Or. 937.

ἐκκομίζω Phoen. 1592. Andr. 630. τινί N. ad Suppl. 634.

ἔκκριτος Hec. 264. 520.

ἐκκωμάζω Andr. 594.

ἐκκωφέω et -φόω Or. 1274.

ἐκλέγομαι N. ad Suppl. 338.

ἐκλείπω. ἐκλέλοιπα Andr. 37. ἐκλείπειν κρόκας fr. Ant. 1. not. ad v. 10. ἐκλιπὼν ὕπνου fr. Phaëth. 2. not. ad. v. 15.

ἐκλογίζομαι Hec. 728.

ἐκλυτήριον Phoen. 969.

ἐκμεμόχθηνται ἐν δεσμοῖς fr. Dict. 1.

ἐκνεύω Phoen. 1268. N. ad Phoen. 1150. πάλιν schol. ad Phoen. 920.

ἐκνέω. ἐκνεῦσαι Hipp. 469. not. 2.

ἐκπαγλέομαι Or. 878.

ἐκπατάσσω N. ad Cycl. 152.
ἐκπέμπω Hec. 246.
ἐκπεράω Phoen. 100. Hipp. 819.
ἐκπίμπλημι Or. 646. Phoen. 1426. φιλήματα Or. 453. βίον N. ad Hec. 1246.
ἔκπλεθρον κῶλον Med. 1171. vel ἔκπλεθρος δρόμος N. ad h. l.
ἔκπληξις Phoen. 729.
ἐκπληρόω Or. 54.
ἐκπλήσσω λόγου vel λέγειν Or. 538. et N. ad h. l. κέντροις N. ad Hipp. 38. ἐκπλήσσεσθαι fr. Dan. prol. not. ad v. 36.
ἐκπνέω Or. 689. Phoen. 1151. ψυχήν Or. 1156. ἀράς Phoen. 876. fut. Att. ἐκπνεύσομαι, non ἐκπνεύσω, N. ad Iph. T. 18.
ἐκποδών Hec. 52. Or. 1154. 1428. μεθίστασο Phoen. 40. ἔστω λόγος N. ad Med. 1212. cum gen. et dat. N. ad Bacch. 1101.
ἐκπονέω Or. 122. 642. Med. 244. Hipp. 467. 627. *educare*, N. ad Iph. A. 207. θάνατον N. ad Herc. f. 575. ἐκπονοῦσιν ἔχοντες N. ad Iph. A. 356.
ἐκπορεύω Phoen. 1068.
ἐκπράσσω Hec. 510. Or. 406. et N. ad h. l. φόνον ἐκπράσσειν τινά (schol. legit εἰςπράσσειν) Med. 1295. ἐκπράσσεσθαι N. ad Iph. T. 545.
ἐκπρεπής et εὐπρεπής confusa, N. ad Troad. 980.
ἐκπροθυμέομαι Phoen. 1678.
ἐκπροκριθεῖσα Phoen. 214.
ἐκπτήσσω τινά οἴκων Hec. 176 et N. ad h. l.
ἐκσωρεύω Phoen. 1195. a. b.
ἐκτάδην Phoen. 1698.
ἐκτείνω Hec. 436. Or. 292. Phoen. 1421. Med. 582. et N. ad h. l. schol. ad Andr. 93. omisso ἑαυτόν N. ad Suppl. 656.
ἐκτελέω Phoen. 1648.
ἐκτήκω Hec. 430. 431. Or. 1040.
ἐκτίνειν Med. 270. Hipp. 621. et N. ad h. l. δίκην N. ad Andr. 53.
ἐκτοξεύω Andr. 366. et N. ad h. l.
ἐκτόπιος Add. vol. 6. ad p. 103.
ἐκτός Phoen. 714.
ἐκτραγῳδέω Hec. 940.
ἐκφέρω Hec. 689. Phoen. 779. Andr. 612. ἐξοιστέον Phoen. 712.
ἐκφεύγω φεύγων Phoen. 1216.
ἐκφθείρω Hec. 658.
ἔκφορος Hipp. 294.
ἐκφρέω, ἐκφρέομαι N. ad Cycl. 234.
ἐκφυλάσσω Or. 1251.
ἐκφύω Phoen. 8. ἐκπέφυκα cum dat. N. ad Iph. T. 790.
ἐκχορεύομαι N. ad Hel. 381.
ἑκών Hec. 397. 543. ἑκὼν ἄκων Hec. 561.
ἐλάζω Hec. 63.
ἐλάτινος Hec. 627.
ἐλαύνω Phoen. 1723. Andr. 641.
ἔλεγχος Hipp. 270. εἰς ἔλ. ἐξελθών Alc. 656.
ἐλέγχω Hipp. 270. 297.
ἐλελίζω Phoen. 1513.
ἔλεος ἔμολε δι' ἐμέ Phoen. 1287.
ἐλευθέριος Hec. 545.
ἐλεύθερος Hec. 231. 417. 545. 737. 852. θεσφάτων Phoen. 999. ἐλεύθερον ὄμμα N. ad Iph. A. 983. fem in ᾱ praestare videtur, N. ad Heracl. 244. ἐλευθέρως θανεῖν N. ad Hec. 545. ad Heracl. 558.
ἐλευθεροστομέω Andr. 153.
ἐλεφαντόδετος fr. Cret. 2. not. ad v. 8.
ἑλικτός Phoen. 652. Andr. 449.
ἑλίσσω Or. 348. 434. 880. 1256. c. 1278. 1362. Phoen. 3. 234. 1622. ὅπλοις Phoen. 711. δέμας Phoen. 1178. λόγους fr. Sis. 4. πέριξ Phoen. 710. fr. Antiop. 14. ἀμφὶ βωμὸν Ἄρτεμιν N. ad Iph. A. 1457. εἱλίσσω N. ad Or. 434.
ἑλκόω Hec. 402. Alc. 898.
ἑλκύω διφρεύων Andr. 108.
ἕλκω βάσιν Phoen. 303. βίοτον Or. 196. ζωὴν μακρόπουν Phoen. 1535.
Ἑλλάς Hec. 327. pro Ἕλληνες Or. 637. 1351. *adiective*, Hec. 307. Or. 1472. Phoen. 1508. b.
Ἕλλην *adiective*, N. ad Med. 1321. an fem. esse possit, dubitatur, N. ad Iph. T. 331.
ἔλομαι per πλανοῦμαι explicatur, Hec. 95. ibidem et alia vitiosa.
ἐλπίζω Hec. 803. Or. 1063.
ἐλπίς Or. 847. b. παρ' ἐλπίδας Hec. 669. αἱ ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν Phoen. 396.

ἕλω = λαμβάνω Hec. 63.
ἐμβαίνω cum acc. N. ad Bacch. 1014. ἐμβεβώς schol. ad Phoen. 2. ἐμβεβαῶτα vel -βῶτα Hec. 903.
ἐμβατεύω Hec. 895. cum acc. N. ad Bacch. 1014.
ἔμβολον Phoen. 114. cum dat. N. ad. Bacch. 549.
ἐμός Hec. 529. τἀμά Phoen. 775. τὸ ἐμόν vel τοὐμόν N. ad Iph. A. 472. ad Ion. 789. ad Herc. f. 162. νόμος ὁ ἐμός N. ad Hel. 871. ἐμὸς φίλος coniuncta cum substantivo, N. ad El. 407. et Add. ad h. l.
ἔμπαλιν. τοὔμπαλιν Hec. 772. τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν Hipp. 388. et N. ibid. v. 389. τἄμπαλιν τῶν ἀληθείας N. ad Hel. 310.
ἐμπίπλημι Hec. 1049. Phoen. 718. de forma huius verbi cf. N. ad El. 707.
ἐμπίπτω Hec. 840. 1002. b.
ἐμπνέω τινὶ καὶ οὖρον Andr. 545. μεγάλα ἐν βαρβάροις N. ad Troad. 1268.
ἔμπνους Phoen. 1442.
ἐμποδών Hec. 369. εἶναί τινι N. ad Or. 595.
ἐμπολὴν λαβεῖν N. ad Cycl. 254.
ἐμπορεύομαι Hipp. 950. not. 7.
ἔμπορος Hipp. 961. Alc. 1009.
ἔμπροσθεν Hec. 509. τῶν κακῶν Hec. 932. b. 940.
ἔμπυρος Phoen. 1186. ἀκμή Phoen. 1255.
ἐμφανῶς N. ad Hel. 530. παραστάθεις schol. ad Or. 355.
ἐμφέρω pro εἰςφέρω N. ad El. 794.
ἔμφρων Or. 44.
ε͞ν et α͞ς confusa, N. ad Bacch. 441.
ἐν Hec. 303. 546. (per παρά cum gen. h. l. explicat schol., sed melius est i. q. μετά cum dat. *inter*, ut Hom. Od. 12, 383.) in compos. pro κατά Phoen. 727. superfluum Phoen. 1526. ἐν σοὶ λελείψομαι Hipp. 323. et N. ad h. l. ἐν poetico usu pro solo dativo, N. ad. Or. 91. ad Med. 854. ἐν *ad* N. ad Suppl. 578. non declarat materiam, e qua aliquid factum est, N. ad Troad. 535. ἔν γ' ἐμοί fr. Dict. 14. ἐν δέ *praeterea*, N. ad Heracl. 223. ὀπάζειν ἔν τινι N. ad Med. 425. ἐν αἰσχύνῃ N. ad Phoen. 1276. ἐν ἀνδράσιν N. ad Alc. 739. ἐν τοῖς σοφοῖς N. ad Or. 478. ἐν σκήπτροις N. ad El. 319. ἐν στέμμασιν N. ad Ion. 1337. ἐν χορείαις, παρθενεύμασιν et similia, N. ad Phoen. 1265. ἐν λόγῳ παρεῖναι N. ad Rhes. 149. de forma εἰν cf. N. ad Alc. 450.
ἔναγχος N. ad Phoen. 196.
ἐναέριος Phoen. 1534.
ἐναισίμως Alc. 1087.
ἐνάλιος Phoen. 6.
ἐναλλάσσω φόνον θανάτῳ Andr. 1006.
ἔναντα Or. 1465.
ἐναντιόομαι N. ad Alc. 152.
ἐναντίος Or. 612. 613. ἐναντία ὑγρότης Phoen. 1256. ἐναντίον Hec. 947.
ἐναριθμέομαι Or. 612.
ἐναρμόζω Phoen. 1413.
ἐναύλεια, τά, N. ad Hel. 1107.
ἔναυλος Phoen. 1573.
ἐνδεής Hec. 818. Phoen. 385. πολλῷ ἐνδ. N. ad Phoen. 701.
ἐνδίδωμι λόγους et similia, N. ad Andr. 947.
ἔνδικος Or. 770. Phoen. 470. ἐνδίκως Or. 1594. ἐνδίκως et δικαίως θνήσκειν N. ad Troad. 955.
ἔνδον Hec. 996. Med. 247. τἄνδον οἰκουρήματα Or. 916.
ἐνδυστυχέω Phoen. 727.
ἕνεκα Hec. 770. Or. 84. cur genit. regat, N. ad Or. 215.
ἔνερθε et ἔνερθεν N. ad Phoen. 505.
ἔνεροι Or. 251.
ἐνήλατα, τά, Phoen. 1179. Hipp. 1225.
ἔνθα Hec. 206. 258. ἔνθα νήσων N. ad Hec. 451.
ἐνθάδε Or. 609. 1254. 1278. Phoen. 1226. τὰ ἐνθάδε Med. 1062.
ἔνθεν pro ἐκεῖσε N. ad Iph. T. 911. pro ἐξ οὗ N. ad El. 38.
ἐνθένδε Hec. 708. Phoen. 1404. ὁ ἐνθένδε N. ad Suppl. 697.
ἔνθεος Hipp. 140. cum not. 1.
ἐνθνήσκω Hec. 243.
ἐνί vel ἔνι N. ad Heracl. 888.
ἐνιαύσιος κύκλος Phoen 544.
ἐνιαυτοῦ κύκλος Or. 1640.

ἐννέπω Or. 1445.
ἐννοέομαι cum act. imperat. ἐννόει N. ad Med. 871.
ἔννοιαι plur. vix usurpatum, nisi a Stoicis, N. ad Suppl. 249.
ἔνοπλος δρόμος Or. 1617.
ἔνοπτρον Hec. 906.
ἔνοσι N. ad Bacch. 543.
ἔνσπονδος Phoen. 171.
ἐνστρέφω cum accus., Ion. 303. et N. ad h. l.
ἐντάσσω pro ἀντιτάσσω N. ad Rhes. 488.
ἐνταῦθα Med. 785. ἐνταῦθα ἐλπίδος προςήκομεν Or. 677.
ἐνταυθί et similia Attice, non ἐνταυθοῖ, N. ad Iph. T. 979.
ἐντείνω Or. 687.
ἐντέλλω, τὰ ἐντεταλμένα Phoen. 1648.
ἐντεῦθεν Or. 34. b.
ἐντίθημι Hec. 373. 938.
ἔντονος Hipp. 117. et εὔτονος N. ad h. l.
ἔντορνος κύκλος N. ad Herc. f. 958.
ἐντυγχάνω Hec. 760.
ἐνυάλιος κοινός Phoen. 1572.
ἐνύπνιον, τό, et ἐνύπνιος, ον, Hec. 691.
ἐνώπια Andr. 720.
ἐξ vide ἐκ.
ἐξάγγελος Hipp. 769.
ἐξαγριόω Phoen. 876.
ἐξάγω δάκρυα vide δάκρυα.
ἐξαθροίζομαι Phoen. 1169.
ἐξαιρέω Med. 484. 1249. Hipp. 18. ὁ λόγος πᾶν ἐξαιρεῖ Phoen. 516. νεῖκος ἐξαιρεῖσθαι Med. 893. ἐξαιρέω et ἐξαίρω confusa, N. ad Phoen. 516. ad Hipp. 18.
ἐξαίρω pro ἀπαίρω fr. Rhad. 3. φρένα schol. ad Alc. 358. et N. ad h. l. ἐξῄρθης φεύγειν Ἀχαιούς N. ad Rhes. 109. de confuso hoc verbo cum ἐξαιρέω vide ἐξαιρέω.
ἐξαιτέω Hec. 49. N. ad Andr. 54. δίκας schol. ad Or. 1652.
ἐξακοντίζω χεῖρας γενείου N. ad Iph. T. 352.
ἐξακρίζω Or. 265. et N. ad h. l.
ἐξαλείφω Hec. 585.
ἐξαλλάσσω Hec. 1037. Phoen. 1409. locum *relinquere*, N. ad Iph. T. 133. τί τινι N. ad Hel. 380.
ἐξαλλάσσουσα χάρις N. ad Iph. A. 553.
ἐξαμαρτάνω Or. 638.
ἐξαμείβω Phoen. 131. φόνον φόνῳ Or. 804. τρόμον N. ad Bacch. 563.
ἐξαμηχανάω barbara vox, nondum e lexicis expulsa, N. ad Heracl. 495.
ἐξαμιλλάομαι Or. 37. 38. 421. τέρμονα N. ad Hel. 1471. κόραις fr. Hyps. 11.
ἐξαμύνομαι Or. 259.
ἐξαναγκάζω Or. 1660.
ἐξανάπτω Or. 816.
ἐξανεγείρω N. ad Herc. f. 1043.
ἐξανεμόω Andr. 920.
ἐξανέχομαι Andr. 201.
ἐξανίημι Andr. 709. N. ad Iph. A. 361. ad Herc. fur. 120.
ἐξανίστημι Hec. 1141.
ἐξανορθόω alibi non exstat, N. ad Alc. 1148.
ἐξαντλέω Med. 78. γόους N. ad Suppl. 839.
ἐξανύω Or. 1680. ἐξανύσασθαί τι παρά τινος N. ad Bacch. 119.
ἐξαρκέω Hipp. 697. cum participio, N. ad Troad. 655.
ἐξάπτω cum dat., N. ad Iph. A. 1203. et ἐξάπτεσθαι ἀμφί τινί τι *ibid.* v. 1427.
ἐξαρτάω Hipp. 324.
ἐξαρτύω Hipp. 1176.
ἐξαυδάω Hec. 180.
ἔξεδροι λόγοι Hipp. 931.
ἐξείργω Andr. 176.
ἐξελαύνω Phoen. 607. 1758.
ἐξελίσσω N. ad Troad. 3.
ἐξέλκω Hec. 539. πόδα N. ad Andr. 1098.
ἐξεπιπλήσσομαι non est graecum, fr. Dan. prol. not. ad v. 36.
ἐξέρδω Hipp. 970.
ἐξέρχομαι Hec. 223. Phoen 534. Or. 598. (ubi falso pro simplici positum dicitur; est quod nos dicimus *auf etwas ausgehn*).
ἔξεστι Hec. 235. 432. Or. 241. ἔξεστί μοι et με ποιεῖν N. ad Alc. 489. dativus legitimus vocatur in N. ad Heracl. 7.
ἐξετάζομαι φίλος Alc. 1021.
ἐξευρίσκω Hec. 480. Or. 1151.
ἐξηγέομαι Med. 738.
ἑξῆς N. ad Iph. A. 617.

ἐξίημι πάντα κάλων Med. 281.
ἐξικμάζω Andr. 398. et N. *ibid.* v. 390. 398. et ἐξικμασμένη χώρα *ibid.*
ἐξίσταται ἀπ' ἀλλήλων δίχα N. ad Herc. f. 104.
ἐξιστορέω Hec. 232. 727.
ἐξογκόω Or. 392. ἐξωγκωμένος Andr. 694.
ἔξοδος Phoen. 875.
ἔξοιδα. ἐξειδώς Phoen. 95.
ἐξοικίζω Hec. 870. 928.
ἐξοκέλλω Hec. 1032. c.
ἐξολισθάνω Phoen. 1383. et ὀλισθάνω N. ad h. l.
ἐξονειδίζω Phoen. 1676.
ἐξορίζω Hec. 840.
ἐξορμάομαι Or. 1233.
ἐξορμίζω Phoen. 845.
ἐξοχή Hec. 904. p. 212. extr.
ἐξώπιος Med. 621.
ἔοικα. ἔοιγμεν Heracl. 676. N. ad Cycl. 99. εἴξασιν schol. ad Iph. A. 837. εἰκός cum dat. personae et infin. N. ad. Hipp. 610. προςεικέναι N. ad Bacch. 1236.
ἐπαγγέλλω N. ad Hipp. 995.
ἐπάγω Hec. 1002. a. Phoen. 905. ἐπάγομαι *pass.* et ἐπάγομαι δοῦλον Or. 236. Phoen. 905. ἐπάξω et ἐπάξομαι N. ad Rhes. 946.
ἔπαθλον Phoen. 52. apud Eur. tantum inveniri schol. dicit, sed vox haec apud alios quoque legitur scriptores.
ἐπαινέω Or. 4. b. 211. 510. 1085. 544.
ἐπαίρω Or. 275. Andr. 708. τινά τι N. ad Or. 276.
ἐπαΐσσω Hec. 1048.
ἐπάκτιος Andr. 835.
ἐπακτός Hipp. 317.
ἐπαλαλάζω Phoen. 1395. et ἀναλαλάζω N. ad h. l.
ἐπαλλαχθεὶς πούς ποδί N. ad Heracl. 831.
ἔπαλξις Or. 1196. Phoen. 1009. ἐπάλξεων ἐριπναί Phoen. 1167. b.
ἐπανάστασις N. ad Or. 87.
ἐπανίσταμαι N. ad Or. 87.
ἐπαντέλλων Phoen. 103. 104. N. ad Herc. f. 1028.
ἐπάρκεια apud tragicos non invenitur, N. ad Hec. 741.
ἐπάρκεσις N. ad Hec. 741.
ἐπαρκέω Or. 791.
ἐπαρωγός Hec. 161. et ἀρωγός N. ad h. l.
Ἔπαφος Phoen. 678.
ἐπάχθομαι N. ad Hipp. 1250.
ἐπεί Hec. 4. 1184. Andr. 89. falso pro εἶτα N. ad Or. 196.
ἐπείγω Or. 787. 1250. Phoen. 1171. 1280. N. ad Iph. T. 1358.
ἔπειμι. ἐπιών Or. 1654. ἐπιοῦσαν (in t. simplex) Phoen. 1637. ἐπῄει Phoen. 1164.
ἐπειςπίπτω Hec. 1018. cum acc. N. ad Hipp. 1264.
ἐπειςφέρω N. ad Hipp. 862.
ἔπειτα. τὰ ἔπ. et τὰ εἰςέπειτα N. ad Iph. T. 1230.
ἐπερείδομαι λαίφη Hec. 109.
ἐπέχω Hec. 878. 1259. Or. 1062. Phoen. 452. 896. N. ad Or. 87. ἐπέσχον τάσσων N. ad Phoen. 449. ἐπέχειν et ὑπέχειν μαστόν N. ad Andr. 224.
ἐπηλυγάζομαι N. ad Cycl. 674.
ἐπῆλυξ N. ad Cycl. 674.
ἐπην pro ἐπάν fr. inc. 20.
ἐπί de quiete cum gen., de motu cum acc., Attici contra, Hec. 519. ἐπί *praeterea, insuper,* Or. 551. (praestat cum verbo ἔθυσα iungere quam per ellipsin explicare.) ἔπι δ' Or. 196. (in textu melius ἔπιδ', cf. N. ad h. l.) ἐπί cum dat. pro. μετά cum acc. Or. 875. 886. 1433. 1675. cum dat. i. q. *praeter* Hipp. 849. i. q. *ad*, quo sensu etiam ἐν usurpatur, N. ad Suppl. 578. cum dat., sed etiam cum acc. *contra*, N. ad Phoen. 1379. ad Or. 87. cum acc. loci, quo quis tendit et ubi manet, N. ad Iph. A. 796. (Gr. gr. p. 1169. ed. 2.) ἐπ' ἦμαρ schol. ad Phoen. 401. ἐφ' ὅπλων Phoen. 1466. ἀσπίδων ἔπι N. ad Phoen. 1467. ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς N. ad Hipp. 1153. ἐπ' ἴσης vide ἐπίσης. τὸ ἐπὶ σοί (in textu τοὐπὶ σ' i. e. τὸ ἐπὶ σε) schol. ad Hec. 509. ἐφ' οἷςπερ Hec. 710. ἐφ' ὕβρει Or. 1576. ἐπ' ὀνείδεσιν et ἐπιχάρμασιν Phoen. 1555. a. b. ἐπ' αἰσχίστοις Andr. 909. ἐπ' αἰσχροῖς, ἐπ' ἴσοις, N. ad Hec. 805. ad Hipp. 511. ἐπὶ δορί, ἐπ' ὀλέθρῳ N. ad Hec. 640. ἐπὶ

στεφάνοις N. ad Phoen. 786. *ἐπὶ δάκρυσι καὶ γόοις* N. ad Troad. 315. *οὐκ ἐπ' ἐλπίδι* N. ad Herc. f. 783. *ἐπὶ τούτῳ hac conditione*, N. ad Bacch. 374. *ἐπ' ἀσφάκτοις μήλοις nisi victimis sacrificatis*, N. ad Ion. 229. *ἐπὶ πημοσύνῃ* fr. inc. tr. 153. *ἐπί τινι πίπτειν* N. ad Med. 1260. *ἐπ' ἀγκάλαις λαβεῖν* N. ad Ion. 761.
ἐπιβαίνω Hec. 106. Hipp. 1123. et N. ibid. v. 1121. fr. Dan. 8. cum acc. N. ad Bacch. 1014.
ἐπιβάλλομαι Med. 831.
ἐπιγαμέω Or. 578.
ἔπιδε parenthetice, N. ad Or. 196.
ἐπιδείκνυμαί τινί τι N. ad Phoen. 871.
ἐπίδειξίς τινος Phoen. 871. sed praestat dativus, vide Ind. II. v. v. *dativus apud subst.*
ἐπιδείπνιος N. ad Hec. 908.
ἐπιδέμνιος Hec. 908. *εὐνή* et *πίπτω* et *τὸ ἐπιδέμνιον* N. ad h. l.
ἐπίδεσμος Phoen. 1669. not. 5.
ἐπιείκεια et *δίκη* opp. fr. inc. tr. 3. a. not. ad v. 5.
ἐπιζαρέω Phoen. 45. ibidem p. 19. lin. 2. *ἐπεξάρει* ut var. lectio pro *ἐπεζάρει* affertur, quod vitium tantum esse potest.
ἐπιζέω Hec. 578. *active*, N. ad h. l.
ἐπιθοάζω Med. 1399.
ἐπιθύω (ita iungendum videtur) Or. 551.
ἐπικελεύω Or. 1229. ubi vitiose *ἐπεγκέλευσα*.
ἐπικήδειος N. ad Troad. 516.
ἐπικηρύκευμα Med. 730. 732.
ἐπικλαίομαι Hec. 211.
ἐπίκλημα Or. 559.
ἐπικλώθω Or. 12.
ἐπικούρησις κακῶν N. ad Andr. 28.
ἐπικουρία Hec. 855. Or. 256.
ἐπικουρός Or. 1219.
ἐπίκρανον Hipp. 200. N. ad Iph. T. 51. *κεφαλῆς* et *κίονος* N. ad Hec. 892.
ἐπικυρόω Or. 850.
ἐπιλαμβάνομαι Phoen. 896.
ἐπιλήθομαι Hec. 276. *ἐπιλαθέσθαι* cum gen. N. ad Alc. 198.
ἐπίλογος N. ad El. 713.
ἐπίλογχον βέλος Hipp. 220.
ἐπίλοιπος, τἀπίλοιπα Or. 1113. Phoen. 1212.
ἐπιμένω Phoen. 1732. a.
ἐπίμονος N. ad Suppl. 83.
ἐπινεύω Or. 274.
ἐπίνοια Phoen. 408.
ἐπινωμάω Phoen. 1561.
ἐπιπλήσσω fr. Dan. prol. not. ad v. 36.
ἐπιπνέω Phoen. 789. 794. 795. et N. ibid. ad v. 789.
ἐπίπονος εἰς γόους N. ad Suppl. 83.
ἐπίπροσθεν Or. 629.
ἐπιῤῥοθέω Hec. 548. Or. 889. Phoen. 1238.
ἐπιῤῥοίβδην Herc. f. 840.
ἐπισείω Or. 245.
ἐπίσημος Hec. 376. Or. 532. Phoen. 805.
ἐπίσης ζῆν Med. 123. 125.
ἐπισκήπτω Hec. 823. Phoen. 774. Alc. 377. cum acc. N. ad Iph. T. 1046.
ἐπισκοπέω Hec. 486.
ἐπισπαστός Hipp. 774.
ἐπισπεύδω Hec. 117. 1151.
ἐπιστάτης Hec. 220. Or. 1105. vix nude dicitur non adiecto genitivo rei, N. ad Troad. 438.
ἐπιστρατεύομαι Med. 1175. *ἐπιστρατεύειν* cum acc., N. ad Hipp. 1264.
ἐπιστρέφω. ἐπεστράφη νιν N. ad Andr. 1008.
ἐπιστροφή N. ad Iph. T. 654. et Add. ad. h. l.
ἐπισφάττω Or. 1591.
ἐπίσχω Hec. 681.
ἐπιτήδειος Andr. 206.
ἐπιτηδεύσεις ἀτρεκεῖς Hipp. 260.
ἐπιτιμία Hec. 1063.
ἐπιτίμιον, τό, Hec. 1062. 1063.
ἐπιτολή et *ἀνατολή* diff., Phoen. 1116.
ἐπίφθονος Hec. 1161. cum N. ad h. l. Med. 307. 308. *λόγος διελθεῖν* Med. 526.
ἐπίφρουρος Or. 1570.
ἐπιχέω et *χέω* N. ad Herc. f. 874.
ἕπομαι Hec. 522. *σπέσθαι* Phoen. 426. sine dativo, N. ad Hec. 343.
ἐπομβρία Or. 213.
ἐπορθοβοάω ἰαχχάν N. ad El. 143.
ἔπος Hec. 214. *ὡδ' εἰπεῖν ἔπος* Or. 1. b. et N. ad h. l.

ἐποτοτύζω Phoen. 1038. et N. ad h. l.
ἐπουρίζω Andr. 601. et N. ad h. l.
ἔποχος Hipp. 212.
ἑπτάπυργος Phoen. 748. 1078.
ἑπτάτονος Alc. 460.
ἔπω i. e. *λέγω* Hec. 666.
ἐπῳδός Hec. 640. Hipp. 1035.
ἐπωμίς Hec. 553. N. ad Iph. T. 1369.
ἔραμαι Hipp. 218.
ἐράω Hec. 355. 758.
ἐργάζομαι Hec. 261. *εἴργασταί σοι κακά mala perpeteris*, N. ad Hec. 1062. item *passive*, N. ad Andr. 347. ad Bacch. 1197.
ἔργον Phoen. 1355. et *λόγος* Phoen. 389. et *ὄνομα* Hipp. 500. *ἔργον τινός* Hipp. 908. Alc. 39.
ἐρεβόθεν Or. 172.
ἐρεθίζω. ἠρεθισμένον πνεῦμα Med. 1109.
ἐρείδομαι N. ad Ion. 742.
ἐρείπιον ναυτικόν N. ad Hel. 1080.
ἔρεισμα θέμενος N. ad Herc. f. 107.
ἐρείψιμος et *ἐρέψιμος* N. ad Iph. T. 48.
ἐρημία ἀρσένων Hec. 996. *καράτομος νεανίδων ἐρημία* N. ad Troad. 566.
ἔρημος Hec. 794. *τινός* Andr. 835. *ἔρημον τάφον πράσσειν* Alc. 96.
ἐρημόω Hec. 31. Med. 90.
ἐρητύω Phoen. 1260.
Ἐριννύς Or. 254. Phoen. 624. 1029. *χάρμα Ἐριννύος* Phoen. 1504.
ἐρινός adi. melius quam *ἔρινος* fr. Scir. 3.
ἐριπναὶ ἐπάλξεων Phoen. 1167. b.
ἔρις vel *Ἔρις* Hec. 113. 637. Or. 800. Iph. A. 576. *ἐρισπόλεμος* fr. inc. tr. p. 421.
ἕρκιος sine certa auctoritate pro *ἑρκεῖος*, N. ad Troad. 17. 485.
ἕρκος Med. 975.
ἕρμα N. ad Hel. 854.
ἑρματίζομαι fr. Inon. 13.
ἑρμήνευμα Andr. 46.
Ἑρμοῦ κλῆρος fr. Aeol. 27.
ἔρνος Phoen. 192.
ἔροτις El. 630. et N. ad h. l. i. e. v. 620.
ἕρπω Or. 108. 1005. Phoen. 41. N. ad Hec. 998.
ἔῤῥω Or. 1392. Phoen. 624. 1272. 1471.
ἔρυμα κόμης falso iunctum, N. ad Iph. A. 781.
ἔρχομαι Or. 763. 769. *ἤλυθε* et *ἦλθε* N. ad Hec. 89. cum participio praesentis pro futuro, N. ad Suppl. 153. *εἰς τόδε* fr. Dan. prol. not. ad v. 37. *διά τινος* vide v. v. *διά*.
ἐσαῦθις et *τάχα* futurum tempus spectant, sed discrimine quodam, N. ad Suppl. 551.
ἐσθίω Hec. 605.
ἐσθλός Hec. 377.
ἑσμός N. ad Bacch. 666.
ἔσοπτρον Hec. 906.
ἑσπέρα Hipp. 737. *πρὸς ἑσπέραν* Or. 1252.
Ἑσπερίδες Hipp. 737.
ἑστία Hec. 22. 350. Andr. 3.
ἑστιοῦχος Andr. 283.
ἐσχάρα et *βωμός*, *ἐσχάραι βώμιοι* Phoen. 274. 284. pro *βωμός* fr. Plisth. 4.
ἔσω vide *εἴσω*.
ἑταιρεία et *ἑταιρία* N. ad Or. 1065.
ἕτερος ἄλλος coniuncta, N. ad Or. 335. ad Suppl. 573. *ἕτερα τοιαῦτα alia eiusmodi ratione*, N. ad Bacch. 862. *ἕτεραι συμφοραί* N. ad Herc. f. 1209.
ἔτι Hec. 818. Or. 428. 894. 1264. Med. 906. 1004. non suo loco positum, N. ad Bacch. 8.
ἕτοιμος Hec. 299.
εὖ Hec. 297. *εὖ γὰρ ἔσται* Med. 89. *εὖ λέγω, πράσσω, φρονέω* vide sub his vv.
εὐαγής et *εὐαυγής* N. ad Suppl. 654. ad Bacch. 618.
εὐάζομαι N. ad Bacch. 67.
εὐαυγής vide *εὐαγής*.
Εὐβοΐς, non *Εὐβωίς*, N. ad Heracl. 83.
εὐβουλία Phoen. 746.
εὐγένεια Or. 1055.
εὐγενής Phoen. 1623.
εὐγνώμων Hec. 186.
εὐδαιμονίζω Andr. 323.
εὐδαίμων Hec. 440. 736. Or. 1601. Med. 1218. N. ad Bacch. 73. et *εὐτυχής* diff. ab *ὄλβιος*, fr. Antiop. 32.
εὐδοξία Hec. 935.
εὕδω Hec. 651.
εὐήλιος (in textu *εὔειλος*) Phoen. 674.

Z.

H.

Θ.

θεόδμητος Hec. 23. Hipp. 970.
θεόθεν Hec. 588. Or. 345. τὸ θ. Phoen. 258.
θεομανής Or. 833. πότμος Or. 78. 79.
θεός Hipp. 358. et δαίμων diff., Hec. 160. θεοῖσι et θεῇσι confusa, N. ad Hec. 353. de monosyllaba et disyllaba vocis forma et de utriusque discrimine cf. schol. ad Andr. 566. θεός apud antiquos pro plur. fr. Phrix. p. 298.
θεράπαινα Hec. 477. in textu θεράπνα Dor. pro θεράπνη. sic etiam legitur Iph. A. 1474. de θεράπνη cf. N. ad Troad. 213. ad Herc. f. 367.
θεράπευμα Phoen. 1549.
θερήιον pro θέρειον fr. Phaëth. 4. not. ad v. 1.
θέρω Hec. 858.
θέσις et ἄρσις idem, Hec. 712.
θεσμοποιέω Phoen. 1645.
θεσμός N. ad Hel. 866. et νόμος schol. ad Phoen. 1645.
θεσπίζω Phoen. 1598.
θέσπισμα Or. 1661. 1676. Phoen. 907.
θεσπιῳδός Hec. 666.
Θεσσαλὸν σόφισμα Phoen. 1408.
θέσφατον Or. 266. Phoen. 907. θεσφάτων ἐλεύθερος Phoen. 999.
θεωρέω Hec. 339.
θεωρός Hipp. 786.
θήβα Phoen. 638. c.
Θηβαγενής et Θηβαιγενής N. ad Suppl. 135.
Θῆβαι Phoen. 638. c.
Θηβαῖος Or. 834.
θήγω Or. 51. 1620. Phoen. 1380. et θίγω Or. 1028.
θῆλυς Med. 917. ὁ et ἡ, Hec. 648.
θήρ Hec. 1034.
θηράω Or. 557. 668. Phoen. 699.
θηρεύω N. ad Hipp. 953.
θηρότροφος γέννα Phoen. 820.
θησαύρισμα fr. Meleagr. 11.
θῆσσα τράπεζα Alc. 2.
θίασος Or. 309. Phoen. 1754. a. θίασοι ἐρώτων N. ad Rhes. 357. θιάσους θυρσοφορεῖν N. ad Bacch. 522.
θιγγάνω Hec. 600. 711. Hipp. 309. θίγω schol. ad Or. 208. pro praesenti habet, cum sit coni. aor. 2., et simile vitium committit in ἀνακουφίσω, quod non est futurum, sed coni. aor. 1. θίγω et θήγω Or. 1028. ὠλέναις θιγεῖν Phoen. 300. βαρβίτου θιγεῖν N. ad Alc. 358.
θίς, ὁ, Phoen. 203.
θνήσκω Hec. 355. 374. Or. 188. Phoen. 777. ἔκ τινος Andr. 1161. *marcescere*, N. ad Hec. 243. περί τινος N. ad Alc. 178. θανόντες νεκροί N. ad Phoen. 1477. τεθνεώς apud Aeschylum tantum legitur, N. ad Suppl. 272.
θοάζω Or. 325. 1536. Phoen. 791. a. N. ad Bacch. 65. fr. Andromed. 2.
θοινάομαι Hec. 1050.
θοίνη Hec. 1050.
θοίνημα Or. 802.
θολόω Alc. 1077.
θόρυβος Hec. 855. 1087.
θούριος Ἄρης Phoen. 240.
θράσος Or. 891. et θάρσος diff., Hec. 858. Med. 466. sed promiscue usurpata dicit M. in N. ad h. l.
θρασύνομαι Hec. 1159. Or. 596.
θρασύς Or. 1390. θρασεῖα ἐλπίς Andr. 445.
θρασυστομέω Hec. 1262.
θραύω pro passivo, sed falso, Hipp. 1229. vel θραύεσθαι N. ad Iph. A. 57.
θρέω Med. 51. et N. ad h. l.
Θρηΐκιος Hec. 7. Θρῆξ, Θρήκη, Θρήκιος tragici dicunt pro Θρᾷξ etc. N. ad Hec. 425. ubi falso Θρήξ et Θράξ scriptum est, cf. Etym. M. p. 36, 54.
θρηνέω Hec. 940.
θρῆνος Hec. 209. 295. Med. 1166. ἐν θρήνοις Or. 975.
Θρῆξ vide Θρηΐκιος.
θρησκεία Alc. 983.
θριγκός Or. 1564. et τριγχός N. ad Iph. T. 73.
θρίγκωμα et τρίγχωμα N. ad Iph. T. 73.
θροέω Or. 1255.
Θρονιάς, non Θρονειάς, N. ad Iph. A. 255.
θρόος, θροῦς, N. ad Med. 51.
Θυέστης Or. 998.
θῦμα Andr. 499.
θυμοῦ πνοαί Phoen. 454.
θυμούμενος Hec. 400. Or. 739.

Phoen. 1448. τὸ θυμούμενον Hec. 296. et N. ad h. l.
θῦνος Hec. 258.
θύραζε Or. 593. μὴ θύραζε τῶν νόμων οἰκεῖν N. ad Bacch. 312.
θυραῖος Or. 793. Phoen. 847. Andr. 423. πῆμα θυραῖον Alc. 795. οἱ ἐν θυραίοις Med. 220. et N. ad Med. 218.
θύρᾱσι N. ad El. 1068. fr. Meleagr. 9.
θυρσομανής Phoen. 791. b.
θύρσος Hec. 258. Or. 1481. Phoen. 791. b.
θυρσοφορέω θιάσους N. ad Bacch. 522.
θυσία Hec. 524. a versificatore prima syllaba producta, N. ad Iph. A. 1568.
θύω Hec. 258. Or. 551. φόνος Μούσαις θυόμενος N. ad Herc. f. 1001.
Θυώνη vel Διώνη fr. Antig. 18.
θῶες an sint ignavi, N. ad Andr. 75.
θωΰσσω Hec. 110. Or. 164.

I.

ῑ synizesin facit, N. ad Phoen. 1637. ad Hipp. 581. 755. ad Iph. A. 192. ad Bacch. 954. ad Herc. f. 857. ad El. 1146. ῑ dativi non eliditur, N. ad Hec. 893. sed in N. ad Alc. 1128. a poetis Atticis nonnunquam elisum esse negare non audet editor; non ferri posse elisionem dicit in N. ad Iph. A. 784. nec coniectura in veterum scripta inferri, *ibid.* v. 798. cf. fr. Aeol. 2. not. ad v. 5. ῑ dativi pluralis Attici non elidunt, N. ad Rhes. 851. num ῑ in ὅτι elidatur incertum, Add. vol. 7. ad p. 157.
ἰακχέω Or. 814. et N. ad h. l.
ἰακχή melius quam ἰαχή fr. Pal. 7. vide etiam ἰαχή.
ἰάλεμος Or. 1374. 1375. ἰάλεμον στενάζειν Phoen. 1034.
ἰατρός primam ancipitem habet, fr. inc. tr. 211.
ἰαύω Phoen. 1538.
ἰαχή (in t. ἰακχή) Or. 1460. Hipp. 581. N. ad Ion. 502.
ἴᾱχος N. ad Troad. 826.
ἰάχω Or. 1449.
Ἴδα Hec. 322. 626.
Ἰδαῖος Hec. 322. 351. 626. 925. Or. 1434. b.
ἰδιόξενος fr. Tel. 18.
ἴδιος Hec. 634. Or. 546. 547. Phoen. 555. et οἰκεῖος Hec. 995. et κοινός opp, N. ad Hec. 885. ἰδίᾳ ἕκαστος schol. ad Hec. 886.
ἰδού Hec. 791. Or. 143.
ἱδρύω Phoen. 1008. Hipp. 633.
ἱέρεια et ἱερία Or. 251.
ἱερεύς Hec. 221.
ἱερόδουλοι N. ad Hec. 451.
ἱερός Or. 1368. τῶν θεῶν Alc. 75. ἱερὸν κῦμα Hipp. 1196. ἱερὰ θεῶν φέρειν Hec. 787.
ἵζω Hec. 142.
ἰήιος Phoen. 1036.
ἴημι = εἶμι Hec. 160. et N. ad h. l. ἵεμαι N. ad Bacch. 584. [Rectius his locis ἵεμαι, cf. Dind. ad Suppl. 699.]
ἵημι Hec. 160. 335. Or. 1289. 1415. Phoen. 152. N. ad Hec. 160. primam producit, N. ad Hec. 335. ad Iph. A. 384. ad Rhes. 46. ad Bacch 584. eandem corripit, N. ad Cycl. 409. sed h. l. non necessario corripitur prima, nam est in quinta trimetri sede; ἧκεν non addito acc. rei, N. ad Ion. 1177. ἱέναι γυμνὰ μέλη ἐκ πέπλων N. ad Ion. 1209.
ἰθύνω Or. 1009. Phoen. 175. a. extr. 179. tragici non nisi in melicis usurpant, N. ad Hipp. 1217.
ἱκέσιοι ἀνάγκαι N. ad Suppl. 39.
ἱκετεύω Hec. 735. non iungitur cum gen. eius, quem quis precatur, N. ad Iph. A. 1229.
ἱκέτης Or. 1317.
ἱκέτις Hec. 142.
ἱκνέομαι Or. 1224. τινά τινος pro πρός τινος Or. 660.
Ἰλιάς Hec. 987.
Ἴλιος Hec. 987. Ἴλιον tragicis usitatior forma, N. ad Rhes. 171.
ἵνα *ubi*, Hec. 97. Cycl. 169. Phoen. 206. sed cf. N. ad h. l. prae gressum nomen substantivum spectat, N. ad Ion. 1282.

K.

Λ.

M.

N.

Ξ.

O.

ὄβριμος Or. 1434. b.
Ὄγκα Phoen. 1062.
ὀγκόομαι ἔν τινι Hec. 618. et N. ad h. l. ὀγκούμενος et ὠγκωμένος N. ad El. 379. οἱ μὴ καλῶς ὠγκωμένοι fr. inc. tr. 17.
ὄγκος Phoen. 717. ὄγκον δορός et φρενῶν ἔχειν N. ad Troad. 1148.
ὀδὰξ ἑλὼν Phoen. 1423.
ὀδάω fr. Alop. 8.
ὅδε Hec. 261. 487. 582. 621. 663. 993. Or. 48. 74. 497. pro ἐγώ Med. 1327. Alc. 651. vel potius 652. (cf. not. 5. b.) 735. 1094. 1100. Bacch. 424. eodem sensu ἀνὴρ ὅδε El. 43. cf. N. ad Hec. 199. ad Phoen. 1758. ὅδε *heus tu* in allocutionibus increpantium, ex alia sententia i. q. δεῦρο, N. ad Heracl. 78. *notus ille*, N. ad Bacch. 328. *en*, N. ad Or. 132. ad Phoen. 1758. ad Hipp. 169. pro adverbio loci, N. ad Hec. 481. pro οὗτος N. *ibid.* 484. pro ὁ αὐτός N. ad Hel. 1010. ὅδε et οὗτος N. ad Phoen. 481. substantivo postponitur, N. ad Or. 1118. ad praecedens spectat, N. ad Med. 1076. ad sequentia spectat in iisque explicatur per γάρ, N. ad Hipp. 622. ad Iph. T. 35. ὅδε sequente ὅς, N. ad Hel. 1264. ὅδε sequente infinitivo, schol. ad Hipp. 293. explicat per omissum συμπράξουσι, cf. N. ad h. l. ad Iph. A. 1455. τόδε et τάδε *sic*, N. ad Med. 158. ad Iph. T. 289. ad Bacch. 499. utrumque non diligenter inter se distinxisse videntur tragici, N. ad Heracl. 246. τόδε pro pronomine relativo vim auget, N. ad Hipp. 781. τάδε cum nomine diversi generis et numeri coniunctum, N. ad Andr. 168. ad Troad. 99. τὰ νῦν τάδε N. ad Heracl. 636. τάδε i. q. τὰ παρόντα, schol. ad Phoen. 1276. τῇδε schol. ad Hec. 986. Or. 771. 1269. Phoen. 947. num sit i. q. δεῦρο, N. ad Rhes. 115. ἐν τῷδε schol. ad Phoen. 285. ἐς τόδε ἡμέρας Phoen. 425. Alc. 9. De accentu dativi plur. τοισίδε vel τοῖσιδε cf. N. ad Hipp. 400. ad Heracl. 145. quod autem vituperatur, τοῖσίδε, legitur in textu Hipp. 400. Alc. 199. Iph. T. 35. 730.
ὁδεύω Hec. 654.
ὁδοιπορέω Hec. 654.
ὁδός Hec. 278. 654. Med. 760. καθ' ὁδόν Or. 539. ὁδὸς βουλευμάτων Hec. 727. pro quo etiam simplex ὁδός Phoen. 722. τρισσαὶ συμφορᾶς ὁδοί, N. ad Heracl. 236.
ὀδουρός fr. Arch. 34.
ὀδυνηρός Phoen. 565.
ὀδυρμός Hec. 152.
ὀδύρομαι Hec. 723. in textu non est ὀδυρῇ, sed δύρει.
ὄζος Hec. 120.
ὅθεν Or. 804. pro ἀπό cum pron. rel., ut latinum *unde*, N. ad Hipp. 226. pro ἐξ οὗ, N. *ibid.* 989. pro ἐκεῖθεν ὅπου, N. ad El. 630.
ὅθι *ubi*, non nisi in melicis apud Eurip. legitur, N. ad Iph. T. 35.
ὀθνεῖος Alc. 827. N. ad Alc. 551.
ὁθούνεκα N. ad Alc. 813. et Add. ad h. l. fr. Dan. prol. not. ad v. 20.
οῖ in ῡ mutatur, Phoen. 1141. οῖ et ᾱ confunduntur, N. ad Iph. A. 253. ad Iph. T. 425. ad Hel. 1588.
οἶ adv. Or. 1673.
οἷ pron. El. 928.
οἳ ἐγώ Hec. 151. Phoen. 1274.
οἴαξ Or. 783.
οἶδα Hec. 107. 171. 222. 236. 239. 686. 1219. Or. 249. 616. cum participio Hec. 394. οἶδ' ἡνίκα N. ad Troad. 70. οἶσθ' ὅτι et ὅτε N. ad Hec. 107. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, N. ad Cycl. 131. fr. Pol. 15. οἶσθ' ὡς ποίησον et ποιήσεις, N. ad Med. 597. οὐκ οἶδα, εἰ πείσαιμι ἂν vel οὐκ οἶδα, εἰ πείσω, N. ad Med. 930. εἰδὼς Μουσῶν N. ad Iph. A. 1052. οἶδα et οἶμαι N. ad Alc. 365. ἴστω parenthetice, N. ad El. 915. εἰδέναι *animadvertere*, N. ad Iph. T. 925. ad Rhes. 655. ad Herc. f. 1168. εἰδέναι et ἰδεῖν confusa, N. ad Phoen. 36. εἰδῇ et ἴδῃ confusa, N. ad Andr. 146. ᾔδη pro ᾔδειν N. ad Hipp. 405. ad Cycl. 642. ᾖσθα ex ᾔδεισθα contractum proposuit V. D. non dubitante Matthiaeo vertere *noveras*, sed admodum dubia est haec forma, N. ad Iph. T. 578. ᾔδησθα coniectura pro ᾔδεισθα N. ad Cycl. 108. in textum recepta, N. ad El. 920. ᾔδειν sequente vocali pro ᾔδει, N. ad Ion. 1187. ᾔδετε pro ᾔδειτε N. ad Bacch. 1298. ᾖσαν schol. ad Rhes. 852. N. ad Cycl. 231.

Οἰδιπόδης Phoen. 353. voc. Οἰδίποδα Phoen. 1532.
οἶδμα Hec. 26. Phoen. 202. c.
οἰζύς Hec. 929.
οἶησις fr. Pol. 11.
οἰκεῖος Phoen. 692. et ἴδιος Hec. 995.
οἰκέτης fr. inc. tr. 219.
οἰκέω τιμάς num dici possit, N. ad Heracl. 310. βίοτον fr. Tel. 18. οἰκεῖσθαι pro οἰκεῖν Ionum est, N. ad Iph. A. 652.
οἰκίζω. ᾤκισται pro κατῳκίσθη vel κατοικεῖται, Hec. 2.
οἶκος Or. 653. Phoen. 1317.
οἰκούρημα Hipp. 780. τἄνδον οἰκουρήματα Or. 916.
οἰκουρός Hec. 1253.
οἰκτείρω Hec. 284. Or. 939. et αἰδέομαι iuncta, N. ad Hec. 790.
οἰκτίζω Hec. 704. Phoen. 1476. 1477. pro medio, sed falso, Or. 772. οἰκτίζεσθαι *ad misericordiam commovere*, N. ad Iph. T. 472.
οἶκτος Hec. 414. 561. 514. et N. ad h. l. οἶκτοι schol. ad Or. 1232.
οἰκτρός Hec. 453. Or. 1027. Phoen. 1696. Andr. 141. et ἄθλιος diff., Hec. 414. — οἰκτρῶς Hec. 88. 336.
οἶμαι in ironia solemne, N. ad Heracl. 963. et οἶδα N. ad Alc. 365.
οἴμοι interiectio usu tantum facta est, N. ad Phoen. 373. et ᾤμοι N. ad Hipp. 1436.
οἶμος Or. 1243. b.
οἰμώζομαι pro οἰμώζω Hipp. 1303. not. 2. sed cf. N. ad Alc. 651. ubi οἰμώζω, fut. οἰμώξομαι, Atticum vocatur; οἰμωγμένος sine augmento, N. ad Bacch. 1238.
οἰνάνθη Phoen. 227. b. 229.
οἴνη Phoen. 227. b. 229.
οἶνος Or. 115.
οἰνοχοέω νέκταρ Phoen. 28.
οἰνόω augmentum non adsciscit, N. ad Bacch. 643. 769.
οἰνωπός Phoen. 1160.
οἰοπολέω Cycl. 74.
οἷος Hec. 196. Med. 35. duplex, N. ad Hipp. 875. pro ὅτι τοιοῦτος N. *ibid.* 1076. pro ὥστε N. ad Suppl. 557. ad Heracl. 738. οἷός τε schol. ad Hec. 15.
ὄϊς. οἶν pro ὄϊν N. ad El. 509.
οἰστρέω augmentum non adsciscit, N. ad Bacch. 32.
οἶτος N. ad Hec. 514.
οἴχομαι Hec. 136. Or. 192. 722. 959. Phoen. 1329. 1742. Hec. 805. et N. ad h. l.
οἰώνισμα Phoen. 839.
οἰωνός μέγας Or. 776. οἰωνὸν τίθεσθαι καλλίνικα στέφη Phoen. 858. οἰωνὸν λόγον εἰπεῖν N. ad Iph. A. 1326.
ὀκνέω Or. 782.
ὄκνος Or. 1229.
ὀλβίζω Phoen. 654. N. ad Ion. 311.
ὀλβιόδωρος N. ad Hipp. 745.
ὄλβιος Hec. 488. 622. Or. 1669. diff. ab εὐδαίμων et εὐτυχής, fr. Antiop. 32. μέγα ὄλβιος Or. 1323.
ὀλβοδότης N. ad Hipp. 745.
ὄλβος fr. inc. tr. 51. not. ad v. 4. μέγας Or. 795. c.
ὀλέθριος Hec. 1007. κοίτη Hec. 1061.
ὄλεθρος Ἑλένης *de raptu eius*, N. ad Iph. A. 1360.
ὀλεσίθηρος Phoen. 664.
ὀλιγάκις Or. 383.
ὀλίγος et πολύς opp., Phoen. 917. ὀλίγα Med. 121. δι' ὀλίγου Phoen. 1098. et N. ad h. l.
ὀλισθαίνω et ἐξολισθάνω N. ad Phoen. 1383.
ὄλλυμι Hec. 164. 263. 309. (ubi in textu ἄπεστι legitur) 385. 508. 657. 768. Or. 558. 1281. Phoen. 350. ὀλεῖς improprie, Or. 155. et N. ad Hipp. 328. διολέσω, ἀπολέσω, coniunctivus aoristi vel etiam futurum, N. ad Hel. 888.
ὀλολυγή N. ad Med. 1166.
ὀλολυγμός Or. 1130.
ὀλολύζω fr. Bell. 30.
ὀλόμενος Or. 1350. Phoen. 1029. οὐλόμενος f. l. N. ad Iph. T. 1078.

Π.

Παλλάς nummus, fr. Scir. 2.
πάλλευκος Hec. 495. eadem vox spectatur ibidem v. 491. in explicanda voce δύστηνος.
πάλλω Hec. 1134. τόξα fr. inc. tr. 39. δορὶ παλλόμενος Phoen. 1298.
πάλος N. ad Iph. A. 1138.
παλύνω Or. 210. Phoen. 1159.
παμφάγος Med. 1177.
πανδάκρυτος Or. 964.
πανημέριος Hipp. 369. et πανήμερος non per totum diem, N. ad h. l.
παννύχιος noctu, N. ad Hipp. 369.
πανόδυρτος Hec. 209.
πάνοπλος ὄψις Phoen. 671. πάνοπλα ἀμφιβλήματα Phoen. 779.
πανόπτης Phoen. 1115. 1116.
πανός N. ad Ion. 1293. et φανός fr. Alcmen. 16.
παντάλας Hec. 656.
πανταχῇ et
πανταχοῦ N. ad Ion. 1107. πανταχοῦ schol. ad Phoen. 265. Andr. 241.
πάντῃ Or. 1256. b.
πάντως Or. 1156. 1285.
πάνυ N. ad Hec. 814.
πανύστατος Hec. 606. Or. 1002. 1014. πανύστατα (in textu sing.) Hec. 408.
πάομαι. πεπᾶσθαι Or. 1190.
παρά cum gen. N. ad Bacch. 403. Βακχῶν πάρα a Bacchis redux, ibid. 1176. cum dat. schol. ad Hec. 133. Andr. 297. cum acc. Hec. 669. cum dat. et acc. N. ad Med. 1048. ad Hel. 491. cum acc. pro dat. fr. inc. tr. 219. παρὰ κρατῆρα fr. Pol. 9. παρά τινα ἐλθεῖν N. ad Alc. 945. ad Ion. 1227. παρά in compositione mutationem significat, schol. ad Hec. 285. πάρα pro πάρεστιν Hec. 34.
παραβαίνω Hec. 692.
παραβάλλομαι Andr. 289.
παράγω. παραχθείς forma in dubium vocata, N. ad Suppl. 231.
παραδίδωμι Phoen. 1232.
παραθάλπομαι Med. 144.
παραιβάτης N. ad Suppl. 655.
παραινέω Or. 211. cum acc. N. ad Herc. f. 89.
παραιρέω Hec. 586. Hipp. 1306. cum gen. N. ad Hipp. 1101.
παρακαλέω Hec. 582. Or. 1578.
παράκλησις Hec. 582.
παρακόπτω Hipp. 236.
παραλαμβάνω ἀράς Phoen. 1611.
Πάραλοι N. ad Suppl. 655.
παραλύω τί τινος pro τινά τινος Alc. 112. Andr. 305.
παράμουσος Phoen. 785.
παραμπίσχειν Med. 286. quae forma etiam in N. ad h. l. probatur.
παραμυθέομαι μύθους non potest dici, N. ad Iph. A. 1591.
παράνοια Or. 812. Phoen. 785.
παραπίπτω Or. 1166.
παράσειρος Or. 1010.
παράσημος Hec. 376. Hipp. 1110.
παρασπίζω Phoen. 1435.
παρασπιστής Phoen. 1165.
παραστάδες Phoen. 415. Andr. 1098.
παράτροπος Andr. 519.
παράφορος Hec. 1026.
παραχωρέω Phoen. 690.
παραψυχή Hec. 277. Or. 62. utroque loco penultima brevis, cff. Notae.
πάρεδρος Hec. 611. Med. 833. θάσσειν Or. 81.
παρειά et παρειάς Hec. 271. in textu παρηΐδος.
πάρειμι (adsum) Hec. 516. 976. Or. 81. Phoen. 604. 849. Alc. 437. πάρεστι licet videre, N. ad Troad. 37. παρόν absolute, schol. ad Alc. 292. not. 2. παρών pro ὃς παρῆν Add. vol. 7. ad p. 281. qui venit, N. ad El. 1269. ἐν λόγῳ παρεῖναι N. ad Rhes. 149.
παρεμπίπτω fr. Meleagr. 10.
παρεμπολάω Med. 899.
παρεμπολέω Med. 899.
παρέξειμι Phoen. 1248.
πάρεργον Or. 599. πάρεργα ποιεῖσθαι N. ad El. 63.
παρέστιος Med. 1324.
παρέχω Hec. 544. Or. 1163. σκέψιν χρόνῳ N. ad Hipp. 1313. τινὶ πρᾶξαι N. ad Rhes. 464. de formis πάρασχε et παράσχες cf. N. ad Hec. 825. ad Troad. 82.
παρηγορέω Phoen. 1449. Hec. 285. et N. ad h. l.
παρηΐδος ἁβρά Phoen. 1486. παρῄδος, non παρῇδος, scribenbendum esse, N. ad Suppl. 75.

item παρῄδα, non παρῇδα, N. ad Iph. A. 185. (Editor in hisce sibi non constat: nunc τἄλλα, nunc τἆλλα, τἄστρα et τἆστρα, alia scribit; equidem in talibus ubique circumflexum in penultima scribendum censeo: Ἐρεχθεῖδαι, non Ἐρεχθείδαι, quamvis ab Ἐρεχθεΐδαι primitiva forma ortum sit, Νηρῇδες, non Νηρῄδες, sic τοὔργον, τοὔπος, ἑστῶτος, Περσῇδος, τἄνδον etc.)
παρθένειον χόρευμα Alc. 177.
παρθένευμα Phoen. 1265.
παρθενεύω Phoen. 1265. παρθενεύομαι Phoen. 1625. 1637.
παρθενική pro παρθένος Hec. 307.
παρθένος Or. 108. nummus, fr. Scir. 2.
παρίημι Phoen. 508. 514. 1188. Med. 881. et N. ad h. l. παρεῖμαι et aliae perfecti formae, schol. ad Phoen. 852. Or. 869. Alc. 204. παρεὶς τὸ μόρσιμον Alc. 955. μὴ πάρες κόπῳ sc. σεαυτόν N. ad Ion. 745.
Πάρις Andr. 294.
παρίστημι Hec. 226. Or. 1017. πλησίον παρίσταται Phoen. 160. ἐμφανῶς παρασταθείς Or. 355. ὅπως ἂν αἱ τύχαι παραστῶσι Med. 335.
Παρνασσός et Παρνησσός duplici σ scribendum, N. ad Phoen. 207.
πάροδος Phoen. 202. c.
παροίγνυμι πύλας N. ad Iph. A. 846.
πάροιθεν Hec. 48. Phoen. 1002. οἱ πάροιθεν Hipp. 826. τὰ π. Alc. 245. πάροιθε et πάροιθεν N. ad Rhes. 701. ad Heracl. 582. ad Herc. f. 576.
πάροικος Andr. 43.
παροίχομαι Med. 983.
πάρος Hec. 1025. Phoen. 1732. a. et παροίτερον, παροίτατον Phoen. 1264.
παρουσία opp. ἀπουσία Hec. 941. π. κακῶν Hec. 224.
πάροχος Or. 1369.
παρῳδία fr. Tel. 13.
παρωθέω Or. 617. Andr. 30.
πᾶς pro ἕκαστος N. ad Bacch. 1086. πάντα σοφίας N. ad Alc. 618. εἰς πᾶν, πάντα, ἐπὶ πάντα ἀφικνεῖσθαι N. ad Hipp. 283.
πάσσαλος πασσάλῳ λύεται proverbium videtur, Hec. 1171. πασσάλῳ ἀνακρεμάσαι et ἀπὸ πασσάλου λαβεῖν, N. ad Hec. 901.
παστάς Or. 1357.
πάσχω Hec. 194. 609. 1103. Med. 868. τί γὰρ πάθω Phoen. 895. τί ἂν πάθοι N. ad Hec. 608. εὖ πάσχειν N. ad Alc. 827.
πατήρ Or. 1190.
πάτριος et πατρῷος N. ad Hec. 78.
πατρίς Hec. 888 c.
πατροκτόνος χείρ manus patris filium occidens, N. ad Iph. T. 1052.
πατροφόνος non qui suum, sed alterius patrem occidit, Or. 186.
πάτρων patronus, Hec. 417.
πατρῷος Hec. 22. Phoen. 604 media correpta et differt a πάτριος, N. ad Hec. 78. ad Bacch. 1320. ad El. 1306. 1314.
παχνωθεῖσα Hipp. 797.
πεδαίρω Phoen. 1027.
πεδίον Hec. 137.
πέδον, πέδῳ, sed non πέδου vel πέδων in usu est, N. ad Bacch. 543.
πεδόσε πίπτειν N. ad Bacch. 123.
πεζαὶ ἑταῖραι Alc. 460.
πείθω Hec. 337. 802. Andr. 133. τινά τι et τινά τινι Or. 694. πείθω τινά τι et πείθομαί τινί τι Phoen. 1647. πείθεσθαι et π. ἔκ τινος N. ad Iph. A. 716. indicativum aoristi ἐπιθόμην vix usurparunt tragici, N. ad Iph. A. 1006. (sed oblitus est editor Phoen. 1647. ἐπίθου legi) πειθόμενος, πεποιθώς, fretus, N. ad Hel. 154.
πειθὼ τύραννος Hec. 799.
πειρατήριον N. ad Iph. T. 936.
πειρατής fr. Arch. 34.
πεῖσμα N. ad Hec. 1058.
πελάζω Or. 1268. 1679. Phoen. 279. πλασθεῖσα (in textu πλαθεῖσα) Andr. 25. et N. ad h. l. et ad Troad. 206. πλαθεῖσα λεχέων N. ad Rhes. 907. θανάτῳ πελάζειν N. ad Iph. T. 859. ἔσω π. διὰ σαρκός N. ad Hel. 357.
πέλανος Or. 210. Hipp. 145. Alc. 868. fr. Er. 15. αἱματηρός Rhes. 427. N. ad Iph. T. 290.
πέλας Hec. 481. 519. Or. 865.

(ἐς) πλησμονὰς θηρώμενοι N. ad Troad. 1201.
πλόκαμος Hec. 904.
πλόκος Med. 1176. et N. ibid 938.
πλούσιος Hec. 619. τινός, sed ἔν τινι vix bonum, N. ad Suppl. 908. πλούσιον ἦθος Add. vol. 7. ad p. 300.
πλοῦτος Phoen. 565. τῆς ψυχῆς Add. vol. 7. ad p. 300. διαδέκτωρ N. ad Ion. 481. Πλοῦτος τυφλός schol. ad Or. 245.
Πλούτων Hec. 2.
πλώω Atticis ignotum, N. ad Hel. 532.
πνεύματα λωτοῦ Phoen. 787.
πνέω μεγάλα Andr. 189. τοσόνδε Andr. 328. fut. πνεύσομαι, non πνεύσω, N. ad Herc. f. 865.
πνοή Hec. 1084. 1265. θυμοῦ πνοαί Phoen. 454. de formis πνοιά et πνοή cff. N. ad Or. 144. ad Andr. 475. ad Troad. 876.
ποδεών Med. 674.
ποδηγός Phoen. 1715.
ποθεινός Phoen. 320. 1737. τινί et τινός Or. 1039. δακρύοις Med. 1211.
πόθεν Hec. 608. 862. Phoen. 123. N. ad Alc. 95. πόθεν στρατεύματος *versus quam castrorum partem*, N. ad Rhes. 608.
ποθέν Hec. 362. 1137.
ποθέω Phoen. 1603.
πόθι Phoen. 1718.
πόθος Or. 182. Andr. 808.
ποῖ Hec. 416. 1053. Or. 268. Phoen. 1324. Alc. 881. et πῆ confusa, N. ad Med. 1261. ποῖ ἄπεστι N. ad Herc. f. 74.
ποιέω Hec. 297. et δράω τί τινι vel τινα N. ad Herc. f. 886. ποιεῖν et πράσσειν κακῶς diff., et ποιεῖν κακῶς et πράσσειν κακά idem, fr. Phrix. p. 298.
ποικίλλω Hec. 465.
ποικιλόφρων Hec. 128.
ποιμαίνω Hipp. 150. 152. et N. ad h. l.
ποιμένες λόχων Phoen. 1140.
ποιμένιος et ποίμνιος se nusquam legere meminit editor fr. Tem. 18. de illo cf. Iac. A.P. p. 866. alterius adiectivi forma, quae per syncopen tantum e priore orta est, neutrum certe τὸ ποίμνιον usurpatur.
ποιμνίτης ὑμέναιος Alc. 594.
ποῖος adiuncto articulo, Phoen. 1704. et N. ad h. l. ποίαν sc. ὁδόν schol. ad Hec. 159.
πολέμιος Hec. 831.
πόλεμον ἔχειν γῆς pro περὶ γῆς caret idonea auctoritate, N. ad Heracl. 163.
πολεύω et πολέω fr. inc. tr. 148. not. ad v. 8.
πολιός Hec. 643. Or. 1361. Phoen. 1539. πολιὸν δάκρυον N. ad Herc. f. 1180.
πόλις Hec. 278. Andr. 1152. pro πολίτης Phoen. 449. sed cf. N. ad h. l. *regio*, N. ad Ion. 297. similiter fr. Rhad. 2. i. q. κώμη fr. Tem. 17. πόλις, χθών et alia cum adiectivo populum designante vel cum gen. eiusdem adiectivi pro substantivo positi num discrimine quodam iungantur, N. ad Bacch. 1.
πολιστής, non πολίστης, fr. Er. 17. not. ad v. 13.
πολίτης, Phoen. 886.
πολλάκις Hec. 776.
πολυδάκρυος N. ad Herc. f. 422.
πολύδενδρος. πολυδένδρεσσιν N. ad Bacch. 524.
Πολύδωρος Phoen. 8.
πολυέλικτος ἡδονή Phoen. 313. 314.
πολυετής Or. 463.
πολυήχητος Alc. 937.
πολύθηρος Phoen. 801. b.
πολύθυροι διαπτυχαὶ δέλτου N. ad Iph. T. 710.
πολύμηλος Alc. 604.
πολύμοχθος Hec. 91. Phoen. 784.
Πολυνείκης Phoen. 637. 1493. de accusativi forma in ῆν vel ῆ cf. N. ad Suppl. 929.
πολυξενόω vox dubia, fr. Aeg. 2.
πολύοχλος τυραννίς N. ad Rhes. 166.
πολυπάμων (vitiose πολυπάμμονος duplici μ et quasi nominativus) Or. 1190.
πολύπλανος Phoen. 661.
πολύπονος Hec. 705. Or. 965. 1004. μοῖρα Phoen. 156.
πολύς pro μέγας Hec. 564. pro δυνατός Hipp. 1. N. ad Iph. A. 941. et ὀλίγος opp., schol. ad Phoen. 917. πολὺς πάρειμι Or. 1193. πολὺς συνοικῶν ἐν ἱππικοῖς ἤθεσιν Hipp. 1209. πολύ pro πάνυ Med. 936. πολλῷ Phoen. 701. οἱ πολλοί Hec. 254. πολλά Med. 121. πλέων et πλείων N. ad Phoen. 1388. τί πλέον N. ad Suppl. 157. πλεῖστον et κάλλιστα εὐτεκνώτατος N. ad Hec. 615.

πολύστονος Or. 56.
πολύχρυσος Hec. 487.
πόμα falsa lectio pro πῶμα, N. ad Hec. 389. ad Bacch. 260. 664.
πομπαῖος Med. 754.
πομπὴν πνεῖν pro ἄνεμον πν. N. ad Iph. A. 1303.
πόμπιμος Hec. 1266. Phoen. 984. 1712. Med. 837. et N. ad h. l.
πομπός Hec. 219.
πονέω Hec. 798. Phoen. 614. *efficere*, N. ad Iph. A. 207. πόνων schol. ad Or. 1610. Hec. 762. et N ad h. l.
πονηρός Phoen. 1649.
πόνος Hec. 567. 632. Or. 1565. πονεῖν vide πονέω.
πόντιος Hec. 780.
ποντοπόρος Hec. 108.
πόντος Hipp. 3.
πόρευμα σταθείς num dici possit, N. ad Herc. f. 958.
πορεύω Hec. 444. Or. 784. 937. Phoen. 984. et N. ibid. 985. τινά τι et διά τι N. ad 457.
πορθέω Or. 1590. Phoen. 511.
πορθμεύω Or. 1025.
πορθμός Hec. 1081. differt ab ἰσθμός, ibid.
πόρις. et δαμάλη N. ad Bacch. 694.
πόρος Hec. 654. χρημάτων Phoen. 984. ἄπορος N. ad Iph. T. 865.
πόρπαμα, non πόρπημα, N. ad Rhes. 439.
πόρπαξ Phoen. 1127.
πόρπη Hec. 1146.
πόρπημα Rhes. 439. sed vide πόρπαμα.
πορσύνω Andr. 787.
πόρσω N. ad Bacch. 371.
πορφυροῦς vocatur βίος θαλάσσιος fr. Sten. 4.
Ποσειδώνιον ὕδωρ Phoen. 186. non Ποσειδώνειον, N. ad h. l.
πόσις Or. 558.
πόσος N. ad Or. 88.
ποταμὸς ποιήσεως Hipp. 72. 77.
ποτάομαι Or. 7.
ποτέ Or. 205. 1136.
πότερα pro πότερον Hec. 257. 312. pro ἄρα Hec. 483.
ποτήριον Alc. 773.
πότμος Or. 183. 1022. Phoen. 1345. et μόρος Hec. 683. 684. π. θεομανής Or. 78. 79.
πότνια Hec. 69. λήθη Or. 203.
ποτνιάομαι Or. 203.
Ποτνιάς Or. 308. Phoen. 1124.
ποῦ Hec. 811. ποῦ ποτε Phoen. 621. — που Phoen. 1732. a. N. ad Med. 690.
πούς Hec. 921. 999. et N. ad h. l. schol. ad Or. 695. 1210. 1276. 1498. *id quo quid movetur*, N. ad Iph. T. 1103. ἐν ποσίν schol. ad Andr. 398. ἀσκοῦ πούς Med. 674. ἐπὶ et παρὰ πόδα Phoen. 1400. ποὺς ποδὶ ἐπαλλαχθείς N. ad Heracl. 831.
πρᾶγμα Hec. 1218. Or. 2. Phoen. 1355. οὐδέν Med. 448. πράγματα N. ad Hel. 286.
πρᾶξις Or. 2. N. ad Suppl. 644.
πράσσω (quam formam praeferre videtur editor in N. ad Hel. 1657.) Hec. 56. 715. 796. 1000. 1208. Or. 345. 439. 720. 1057. 1594. Phoen. 1331. pro εὖ πρ. Hipp. 1016. τινί Alc. 499. ἀγαθὸν et εὖ πράσσειν Hec. 963. εὖ πρ. Phoen. 1591. 403. et N. ad h. l. καλῶς πρ. schol. ad Hec. 803. πράσσειν et ποιεῖν κακῶς diff., et κακὰ πράσσειν et ποιεῖν κακῶς idem, fr. Phrix. p. 298. πρ. ἄνδρα δεινόν *res civiles tractare*, (*proprie virum strenuum agere vel se praebere*) N. ad Hipp. 1016. δίκην πράσσεσθαί τινα N. ad Iph. T. 545. πέπρακται et πέπρωται confusa, N. ad Med. 1053.
πρέπω Or. 1198. N. ad Alc. 530. τὰ πρέποντα fr. Busir. 1.
πρεσβεύω Hipp. 5. et N. ad h. l.
πρέσβυς Hec. 158. πρέσβεις *senes*, N. ad Herc. fur. 244.
πρεσβῦται Hec. 320.
πρευμένεια Or. 1308.
πρευμενής Hec. 533. 535.
Πριαμίς adi. Or. 1468.

P.

Σ.

T.

τάν vel τᾶν vide ὦτάν.
ταναός Or. 312.
Ταντάλίδης Or. 800.
Τάνταλος Or. 5. Ταντάλου φόβον φοβοῦμαι et δίψαν διψῶ Or. 6.
τάξις Phoen. 694. ἐς τάξιν δορὸς στῆσαι N. ad Suppl. 679.
ταραγμός Hec. 840. 938. N. ad Phoen. 196.
ταράσσω N. ad Suppl. 599.
ταραχή N. ad Iph. A. 498.
ταρβέω Hec. 82.
τάρβος et φόβος Phoen. 361.
Ταρτάριος et Ταρτάρειος fr. Eur. 10.
τάσσω Hec. 219. τάσσων ἐπέσχον πόλιν Phoen. 449. et N. ad h. l.
ταυρόδετος num sit probum, fr. Cret. 2. not. ad v. 8.
ταυρόκρανος ποταμός Or. 1363.
ταυρόομαι Med. 92.
τάφος Phoen. 1654. τάφῳ κρύπτειν Hec. 709.
τάφρος, ἡ, Phoen. 714.
τάχα Phoen. 253. 899. et ἐςαῦθις futurum tempus spectant, sed discrimine quodam, N. ad Suppl. 551. τάχ' ἄν N. ad Iph. T. 1024.
τάχος. οὐχ ὅσον τάχος Hec. 1260.
ταχύς Hipp. 1044. τὸ ταχύ Phoen. 452. θᾶσσον ἢ λέγοι τις Hipp. 1176.
τε superfluum Hec. 458. Phoen. 234. 361. (sed ex alterius schol. interpretatione non superfluum est, idque praestat.) Hipp. 1368. apodosin incipit (sed melius in t. om.) Phoen. 47. non potest significare *etiam*, N. ad Or. 103. post secundum verbum, N. ad Hec. 76. ad Med. 747. non suo loco positum, N. ad Hec. 459. ad Andr. 1074. ad Hel. 1481. praepositioni subiicitur, N. ad Or. 885. ad Iph. A. 498. τε et δέ post αὐτός N. ad Hec. 23. τε et γε N. ad Or. 202. confusa, N. ad Hipp. 95. 288. ad El. 238. τε — δέ N. ad Or. 192. ad Iph. T. 1380. male tentatum, N. ad Suppl. 96. τε — τε vel καί N. ad Phoen. 1625. τε καί pro simplici καί N. ad Hipp. 1068. ad Troad. 747. ad Bacch. 790. duorum τε prius sententiae praecedentibus adnectendae inservit, N. ad Bacch. 1083. τε — τε vel pro utroque apud alterum nomen δέ, N. ad Med. 959. τε οὐ — τε pro οὔτε — οὔτε N. ad Med. 562. et contra τε — τε οὐ pro duplici οὔτε N. ad Iph. T. 1332. οὔτε — τε N. ad Herc. f. 1075. ἵνα τε, ὅς τε N. ad Phoen. 645. 1752. τε ex Homeri consuetudine in melicis nonnunquam additur relativis, N. ad Troad. 826.
τέγγω Hec. 515. Hipp. 127. χεῖρα φόνῳ Med. 853. τέγγομαι et θέλγομαι N. ad Hipp. 302.
τέθριππος ὄχος Hipp. 1200.
τείνω Or. 1484. βοήν Med. 205. φόνον et similia N. ad Suppl. 674. μακροὺς λόγους N. ad Hec. 1153. εἴς τινα τείνειν schol. ad Phoen. 435. φόνον εἴς τινα Hec. 260. et N. ad h. l.
τείρομαι Hipp. 130.
τεκμαίρομαι Phoen. 181. Hipp. 279.
τέκνον Phoen. 291.
τεκνοῦσσα Eur. vix usurpavit, N. ad Troad. 636.
τεκνόω Phoen. 19. ἐτεκνώθη *act.* Phoen. 868. et N. ad h. l. et ad Heracl. 752.
τελαμών Phoen. 1669.
τελεσσιδώτειρα vel -δότειρα vel -δώτωρ, N. ad Heracl. 894.
τελεσφόρος Phoen. 69. 641.
τελευτάω Hec. 416. Or. 1211. Phoen. 1581. τελευτήσεται *pass.* Hipp. 370.
τελευτὴ θανάτου Med. 154.
τελέω Or. 822. τελεῖται fut. pass. Or. 1665.
τέλος Hec. 410. fr. Pol. 4. ἐν τέλει N. ad Bacch. 815. εἰς τέλος schol. ad Hec. 800. τέλη Hipp. 25. Med. 1369. et N. *ibid.* ad v. 1372. τέλη λύειν pro λυσιτελεῖν N. ad Suppl. 946. τέλη θύειν fr. Dan. 11.
τέμενος Phoen. 24.
τέμνω Hec. 628. Or. 808. Phoen. 1. ἄκος Andr. 121. et N. ad h. l. κίνδυνον N. ad Heracl. 752. φίλια N. ad Suppl. 374.
τένων N. ad Med. 1156.
τέρας Phoen. 806. b. 1019. b. not. 7. 1189.
τέρεμνον vel τέραμνον Or. 1357. a. b. Phoen. 333.

τέρθρον fr. Eur. 3.
τέρμα Or. 1328. et πέρας idem, N. ad Hec. 907.
τέρμων Med. 279. Hipp. 3. 1149.
τέρψις Phoen. 195.
τετραβάμων Phoen. 791. b.
τετρασκελής Phoen. 639.
τέτρωρος Alc. 501.
Τευθράνιος et Τευθράντιος fr. Lic. 3.
τεῦχος. τεύχη Phoen. 779. τεύχεσιν πεφραγμένος Or. 749. Phoen. 1468.
τευχοφόρος Rhes. 2.
τέχνασμα Or. 1555.
τήκω Andr. 116. Hec. 430. et N. ad h. l.
τηλορός N. ad El. 249.
τηλοῦ οἴκων *hinc longe in aedibus*, fr. inc. tr. 196.
τηλουρός Andr. 871.
τηλύγετος N. ad Iph. T. 811.
τητάω Hec. 321. Or. 1077.
τίθημι Hec. 106. 355. 644. 646. 738. Or. 14. 141. 830. Phoen. 855. θήσομαι N. ad Med. 529. τιθεῖς male pro τίθης et προςτίθης N. ad Alc. 910. ad Herc. f. 698. ἔθηκε προμηθίαν pro ἔθετο πρ. N. ad Med. 904. τιθέναι πρόσθεν schol. ad Hec. 126. ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι Hec. 789. ὕβρισμα τίθεσθαι Or. 1031. λόγους τίθεσθαι fr. Dan. 11. τιθέναι πόδα vel ἴχνος Phoen. 836. θεῖναι et θέσθαι εὖ vel καλῶς τὰ πράγματα et similia, N. ad Med. 915. τἀκεῖθεν ἐνθάδε καὶ αὖθις ἐκεῖσε τιθέναι, N. ad Troad. 285.
τιθήνη Hec. 278.
τίκτω Hec. 384. ἡ τεκοῦσα Hec. 411. 423. οἱ τεκόντες Hec. 594. diff. a κύω, fr. Antiop. 4.
τιμάορος fr. Dan. 9.
τιμάω Hec. 313. Phoen. 549. Andr. 1161. ὁ τιμώμενος Or. 901.
τιμή Hec. 306. τιμαὶ σωτῆρες N. ad El. 987. τιμαῖς θεῶν χρῆσθαι schol. ad Hipp. 106. et N. ad h. l.
τίμιος Hipp. 331. Hec. 620. et N. *ib.* ad v. 618 sqq.
τιμωρέω Hec. 732. et N. ad h. l. schol. *ib.* ad v. 739. 865. Or. 423. 536. 552. 764. 1110. Phoen. 935. fr. Oen. 4. τιμωρεῖσθαί τινά τι Alc. 749.
τιμωρία Or. 1153. πατρός N. ad Phoen. 1389. τιμωρίαν τινὸς τίνειν fr. Phrix. 8.
τιμωρός Hec. 773. 825.
τίνω Or. 7. τροφάς Or. 109. τιμωρίαν τινός fr. Phrix. 8. τίσομαι schol. ad Or. 1164. τίνυσθαι αἵματος δίκην et φόνον Or. 313. τίνειν φόνον et τίννυσθαι δίκην N. ad Hec. 260. τίσει et δώσει δίκην confusa, N. ad Med. 797.
τίς contemptim, Or. 1104. pro κατὰ τίνα τρόπον Or. 1119. nomen quaerit, Phoen. 123. pro τίς ἄλλος N. ad Hec. 861. interdum nomini suo vel verbo postponitur, N. ad Iph. A. 657. τίς ἔρως schol. ad Med. 152. et N. ad h. l. τῷ schol. ad Hec. 445. τί pro διὰ vel κατὰ τί schol. ad Hec. 184. Or. 28. b. Phoen. 410. 412. 420. 531. 761. 1560. Hipp. 1172. et in τί ποτε Hec. 68. Hipp. 1370. τίς et τί Hec. 746. τί et πῶς diff., Hec. 859. τί post sermonem interpellatum, N. ad El. 560. τί οὐ δρῶν N. ad Phoen. 878. τί καὶ σοὶ μελέτης κυνηγεσίων N. ad Hipp. 223. τί γάρ et τί γὰρ οὔ, N. ad Or. 472. τί δαί schol. ad Hec. 1232. τί δέ praecipuo interrogationis vocabulo praeponitur, N. ad Phoen. 550. ad Hipp. 851. ad El. 1002. non sequente altero δέ, N. ad Troad. 273. τί δή et τί δῆτα ab initio sententiae ponuntur, N. ad Hipp. 913.
τις de praesente Phoen. 885. in interrogatione *ecquis*, N. ad Bacch. 446. 982. τις, τι an ab initio sententiae poni possit, N. ad Suppl. 1187. ad Bacch. 68. in interrogatione ab initio positum, N. ad Herc. f. 1078. ad El. 560. του pro τινος fem. schol. ad Hec. 367. τι Med. 497. εἴ τι post plur. Phoen. 243. τις duplex Add. vol. 7. ad p. 215.
Τιτᾶνες Hec. 467.
Τιτάνια, τά, Or. 89.
τιτρώσκω et βάλλω Andr. 607.
τίω Or. 313.

Υ.

Φ.

X.

Ψ.

Ω.

II. INDEX RERUM.

A.

B.

C.

D.

E.

F.

G.

H.

I.

L.

M.

N.

O.

P.

Q.

R.

S.

T.

V.

Z.

III. INDEX SCRIPTORUM.

CORRIGENDA.

Vol. 4. p. 241. lin. 7. scribe 1041. pro 1141. — P. 316. lin. 5. inf. *ἐθανατώδης* pro *ἐθανατώσας*. — P. 317. lin. 3. inf. *ἅτε* post *τὸ γὰρ* omissum est. — P. 532. Or. v. 1547. lin. 7. *δυστυχοῦντα* pro *εὐτυχοῦντα*. — Vol. 5. p. 146. lin. 22. 664. pro 678. — P. 156. lin. 24. 710. pro 727. — P. 173. lin. 11. (Od. δ', 611.) pro (δ', 611.) — P. 196. lin. 4. inf. 576. pro 756. — P. 321. lin. 8. inf. *ἱκετεύεις με* pro *ἱκετεύω σε*. — P. 346. lin. 7. 585. pro 385. — P. 365. lin. 4. *τοὺς ἄνδρας* pro *τὰς ἄνδρας*. — P. 370. lin. 5. *λέγειν* pro *λέγειον*. — P. 432. lin. 16. *ἀντανακλάσεις* pro *ἀνιαναλάσεις*. — P. 510. lin. 7. 1328. pro 1338. — P. 554. schol. ad v. 205. adscriptum pertinet ad v. 215. eoque transponendum est. — P. 569. in schol. ad Andr. 457. transponenda videntur verba: *ὅστις σὲ πολλάκις ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῆς παρατάξεως σὲ ἑστάναι* etc. pro *ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἀντὶ τοῦ* etc. — Vol. 6. p. 60. lin. 11. inf. et p. 89. lin. 9. inf. ante *Pers.* adde *Aesch.* — P. 60. lin. 10. inf. 548. pro 540. — P. 72. lin. 7. inf. 397, 37. pro 397. — P. 73. lin. 2. 889. pro 898. — P. 104. lin. 3. 540, 18. pro 518. — P. 146. ad Or. 87. lin. 1. scribe α'. p. 146, 9. pro κ'. p. 809, 37. et lin. 6. Od. τ'. p 1856, 9. pro Oed. τ'. p. 1856, 14. Quae lin. 8. sequuntur verba *καὶ παρ' Εὐριπίδῃ* leguntur lin. 14. et lin. 10. scribe κ'. p. 809, 36. pro α'. p. 146, 12. — P. 302. lin. 22. 335. pro 339. — P. 306. lin. 13. inf. post Il. χ'. adde p. 1254, 25. — P. 405. lin. 15. post *Phil.* adde 316. — P. 416. ad Phoen. 1749. Eustathii lectio *ὀδυρμῶν* pro *ὀδυρμάτων* addi poterat. — P. 516. lin. 5. 1099. pro 1109. — Vol. 7. p. 17. lin. 1. scr. p. 353, 15. (p. 267, 28.) pro p. 267, 28. (p. 353, 15.) — P. 29. ad Hipp. 282. Eustathii locus revera legitur p. 333., 44. non p. 335., 44. — P. 36. lin. 13. 22. pro 27. — P. 91. lin. 16. p. 513, 42. pro 515, 42. — P. 95. lin. 3. p. 599, 22. (p. 456, 19.) pro p. 456, 19. (559, 22.) — P. 100. lin. 18. 722. pro 772. — P. 121. lin. 22. 178. pro 117. quod vitium ex ipsa Lobeckii editione huc translatum est. — P. 170. lin. 21. 218. pro 280. — P. 211. lin. 14. Il. ι'. p. 725, 19. (p. 616, 45.) pro Il. ι'. p. 616, 45. — P. 283. lin. 22. 205. pro 201. — P. 299. lin. 3. *nimium* pro *nimirum*. — P. 327. lin. 6. inf. *doceri* pro *docere*. — P. 333. lin. 20. *peregre* pro *pergre*. — P. 356. 13. haeus. (T. VII. p. 30 sq.) pro (T. VII. hoeus. p. 30 sq.) — P. 411. lin. 18. 1568. pro 1562. — P. 466. lin. 20 et p. 470. lin. 4. inf. 607. pro 608. — P. 488. lin. 21. 825. pro 824. — Vol. 8. p. 151. lin. 12. *debet* pro *decet*. — P. 217. lin. 13 sq. inf. *ἀντιβίην* et *τόν* pro *ἀντιβιήν* et *τάν*. — P. 309. lin. 8. inf. p. 166, 23. pro 166. — P. 325. lin. 20. post *Soph.* adde *Ant.* — P. 326. lin. 4. inf. 645. pro 745. — P. 341. lin. 6. inf. 794. pro 694. — P. 406. lin. 6. inf. 1602. pro 1692. — P. 427. lin. 1. 855. pro 955. — P. 442. lin. 17. inf. Hec. 284. pro Hec. p. 284. — In Addendis addendum est *a fin.* ad p. 200. v. 10., p. 378. v. 10. et p. 421. v. 8. —

Vol. 9. Voces monosyllabae a vocali incipientes praeter perpauca exempla acuto notatae sunt, pro quo gravis esse debebat, saepissime *οὔδ'* et *μήδ'* pro *οὐδ'* et *μηδ'* scriptum et in accentu verbi *εἶναι* saepius peccatum est. Sic *πίπτον* quoque et *ῥίψον* pro *πῖπτον* et *ῥῖψον* expressum legimus. Praeterea haec sunt corrigenda: P. 30. fr. Alcm. 7. Grotius transponere debebat: *Δεινόν τι τέχνων φίλτρον ἀνθρώποις θεὸς Ἔθηκεν.* — P. 69. lin. ult. et p. 70. lin. 2. *στῦλον* pro *στύλον*. — P. 73. lin. 19. et p. 76. lin. 17. *Ἄμφιον* pro *Ἀμφίον*. — P. 180. lin. 2. inf. post *Eur.* insere *Hec.* — P. 191. lin. 8. *Λυκούργῳ* pro *Λυκούρῳ*. — P. 215. lin. 25. *tune* pro *tunc*. — P. 240. lin. 19. *at* pro *ad*. — P. 307. lin. 1. *ad. Od.* pro *ad Il.* — P. 337. lin. 11. p. 107, 31. pro p. 107, 45. Ad lin. 15. animadvertendum est, in Eustathii ed. Lips. legi *ἐν Σολεῖ* pro *ἐν Συλεῖ*, quod an vitium Romanae quoque editionis sit non memini. — P. 369. lin. 17. *σκλήρ'* pro *σκλῆρ'*. — P. 378. lin. 12. *Λῦπαι* pro *Λύπαι*. — P. 412. lin. 19. *λογογράφος* pro *λογόγραφος*. — P. 424. lin. 5. 841. pro 844. — P. 433. lin. 13. *σφαλῶμεν* pro *σφάλωμεν* — Leviora omisi.

SCHOLIA VATICANA

IN

TROADES ET RHESUM.

Scholia haec primum in editione Euripidis Glasguensi anni 1821. e Codice Vaticano descripta, L. Dindorfius in sua Euripidis editione anni 1825. sic exprimi se iussisse dicit, ut ne minimam quidem in verbis ipsis mutationem admitteret; ne si semel mendis purgata repetere suscepisset, aut charta et otio sibi ad persequendas tot minutorum vitiorum emendationes abutendum esset, aut, tacite sublatis, fides sua non satis tuta videretur. Quidquid igitur emendandum censeret, in margine tantum se indicasse: multa vero ne tangere quidem aut licuisse aut tanti fuisse. Quum a bibliopola rogatus indices ad Matthiaei Euripidis editionem conscribendos suscepissem, non inutile fore existimabam, si scholia haec, quae non modo, ut Dindorfius dicit, insigni fragmentorum omnis generis scriptorum copia referta neque inutilia sunt ad intelligendas emendandasque has ipsas fabulas, sed etiam, ut mihi videtur, satis puro dicendi genere et ni fallor vetustate reliqua in Euripidem scholia longe superant, quantum fieri posset emendata rursus ederentur. A quo consilio quamquam primum absterrebar et ingenti lacunarum numero et aliis permultis vitiis quae vix sanari posse videbantur, tamen quum per duodecim annos has insignes scholiorum reliquias paene neglectas viderem, ad emendandas eas pro viribus meis conferre in animum induxi. Ad opus aggressus saepe quidem desperabam, saepe abiicere in animo erat; postquam autem cognovi, multa in hisce propter incertam emendandi rationem ne tangere quidem licere, multa tam mutilata esse, ut neque hariolando scholiastae cogitata certo se assecuturum quisquam sperare possit, in incepto perstare constitui. Emendavi igitur et in textum recepi, quaecunque non ad sensum modo, sed etiam ad verba necessaria videbantur. Quo in opere si audacia provectum artis criticae fines me transgressum esse Viri Docti censebunt, considerent velim his scholiis interdum non nisi acri remedio opem ferri posse; nec timeo iustam eorum reprehensionem sicubi erraverim, immo gaudebo si et ipsi operae pretium duxerint ad integranda haec scholia meliora conferre. In grammaticis rebus haec fere emendavi: Coniunctivum reposui post ὅταν Troad. 999. Rhes. 245., nam constanter post ἐάν eiusque composita coniunctivo utitur scholiasta his locis: Troad. 204. 226. 458. 649. 1050. Rhes. 245. 248. 524. Ἄν particula apud indicativum praeteriti in apodosi enunciationis hypotheticae, quae quatuor locis recte

legitur, Troad. 399. 410. 925. 1119., omissa est *ibid.* 921. 1233; altero loco casu excidisse videtur, altero totum scholion emendationem requirit; recipiendam esse ἄν particulam probabile est. In enunciationibus finalibus praegresso praesenti tempore recte coniunctivus legitur Troad. 899. 1119. 1166. 1248. 1257. *bis*, optativus praegresso praeterito Troad. 1119.; falso indicativus pro coniunctivo apparet Troad. 1144. 1257. et pro optativo v. 1128. Hos omnes corrigendos existimavi, quanquam probe sciam reliquos in Euripidem scholiastas minime accuratos esse in modorum usu; sed deteriores sunt et recentiores videntur hoc scholiasta. Unum tantum locum Troad. 304. corrigere dubitavi; is enim ab auctore suo, quicunque is fuit, ita profectus esse videtur. Quomodo defendam non habeo, nisi dicas coniuncta hic esse plurium neque unius aetatis auctorum scholia. In emendandis locis, qui ad res literarias, mythologicas et astronomicas spectant, valde doleo, quod in hoc terrarum angulo a literarum commercio paene alieno librorum copia nec publica nec privata ita adiutus fui, ut probabili ratione in hisce munere fungi possem. Etsi igitur in multis qua in re lateat vitium mihi perspexisse visus essem, omittere tamen coactus sum; eademque librorum inopia, si in aliis quoque aut tacui aut minus recte versatus sum, me impeditum credant veniamque dent aequi harum rerum iudices. Ceterum in scholiis ad Troades Dindorfiana tantum editione uti potui, ad Rhesum et Glasguensem habui nec nisi minutos quosdam typothetae errores in editione Dindorfii deprehendi; praefationes editionis Glasguensis integras addidi.

Olsnae Id. April. MDCCCXXXVII.

Kampmann.

AD LECTOREM.

Notandum est horum scholiorum notitiam, quorum apographum (hic verbum verbo impressum) pro singulari sua humanitate arcessentibus nobis misit vir doctus Hieronymus Amatius, deberi omnino Emsleio. Is in Indice Codicum ad suam Euripidis Medeae editionem sic incipit:

„Rom. A. Vaticanus 909. Bibliothecae Vaticanae, bombycinus, scriptus saeculo duodecimo, ut ab optimo harum rerum iudice audivi. Inter omnes fabularum Euripidearum codices, quos possidet Bibliotheca Pontificia, hunc praestantissimum simul et antiquissimum appellarunt custodes. Complectitur novem tragoedias, primas septem scilicet, Troadas et Rhesum. Rhesus in fine mutilus est. Omnibus accedunt scholia in margine scripta, glossae interlineares, necnon variae lectiones, quarum nonnullae ab ipso codicis scriptore additae sunt, pleraeque vero a diversa eaque non una manu. Textum huius fabulae, quem exhibet codex, bis cum Aldina editione contuli, omnesque fere varias lectiones a librariis indicatas enotavi. Scholia vero, quae lectu difficiliora sunt, propter temporis angustiam vix inspicere potui, nedum cum Arseniana ἐκδόσει conferre. Scholia in Troadas et Rhesum, praeter pauca in Rhesum, quae nuper protulit Matthiae, nondum edita sunt. Quae pertinent ad Troadas, fortasse nonnisi in hoc codice Romano exstant. Certe Bibliotheca Laurentiana, qua sola in scholiis ad posteriores tragoedias colligendis usus est Matthiae, nullum codicem habet, qui eam tragoediam complectatur.“

J. B.

AD LECTOREM.

Monitos vellem viros doctissimos, ad quos hae schedae nostrae pervenient, scholia ista adeo minutis, deficientibus, et evanidis litteris scripta esse, ut palaeophilos superiorum ac nostrorum temporum deterruerint: Nec certe per chartae genus, quod bombycinum appellamus, auxilii aliquid a medicaminibus illis sperandum erat, quae nunc membranis adhiberi solent. Nos quidem plura etiam emendare et supplere meditando potuissemus: Verum aliis aliisque distinemur laboribus. Utcunque tamen scholia ipsa primum ab experientia et curis nostris prodeant, in lucem sane proferri merentur; quum et sensum maxima parte sat clarum exhibeant, et nominibus ac fragmentis auctorum hactenus ignoratis abundent.

Hieronymus Amatius.

SCHOLIA IN TROADAS,

NUNC PRIMUM EDITA.

E COD. VATICANO 909.

V. 1. *Ἥκω λιπὼν* — Ὅλος ἐπὶ τοῦ θεάτρου ὁ Εὐριπίδης· πρὸς ὃ ἀφορῶν τοὺς λόγους νῦν ὁ Ποσειδῶν ποιεῖ, παρὼν[a]) ἐν τῇ ὑποθέσει. πολλαχοῦ δὲ τοιοῦτος, ὡς ἐν ταῖς Βάκχαις (v. 1.) ὁ Διόνυσος· ἥκω[b]) Διὸς παῖς τήνδε Θηβαίων χθόνα: —

V. 6. *Οὔποτ' ἐκ φρενῶν τὸ ἑξῆς* —[a]) ἐκ φρενῶν τῶν ἐμῶν. παρὰ[b]) Ὁμηρικὸν δὲ Ποσειδῶνα ταῦτα: (cf. Il. 12, 17 sqq. 13 init.) —

V. 9. *Ὁ γὰρ Παρνάσσιος* — Παρνάσσιον αὐτὸν εἶπε Φωκέα ὄντα, διὰ τὸ τάττεσθαι[a]) Δελφοὺς[b]) ὑπὸ Φωκεῦσιν. Ὅμηρος (Il. 2, 517 sqq.)· αὐτὰρ[c]) Φωκήων Σχεδίος[d]) καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον, υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο. εἶτα· οἳ[e]) Κυπάρισσον ἔχον Πυθῶνά τε[f]) πετρήεσσαν. παρ' ὃ δὴ[g]) ἠξιοῦντο τοῦ τε[h]) ἱεροῦ καὶ τῶν αὐτόθι χρημάτων ἔχειν[i]) τὴν ἐπιμέλειαν. ἔνθεν καὶ οἱ ἱεροὶ πόλεμοι κατεῤῥάγησαν, Λακεδαιμονίων μὲν ἀποδόντων Δελφοῖς[k]) τὸ ἱερὸν μετὰ τὸ καταπολεμῆσαι Φωκέας, Ἀθηναίων δὲ ἐμπάλιν Φωκεῦσιν αὐτὸ παραδόντων αὖτις, καθάπερ Θουκυδίδης (1, 112.) φησί. καλεῖται δὲ ἱερὸς, ὅτι περὶ[l]) τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἐγένετο. Φώκου δὲ τοῦ Ψαμάθης καὶ Ἀστεροδίας τῆς Δηϊονέως ἐγένετο Πανοπεὺς καὶ Κρῖσος: ὁ κρισάντου[m]) τοῦ δὲ Πανοπέως Ἐπειός. οὗτος εἰς

V. 1. a) *ποιεῖ. παρῶν* — b) *διόνυσσος ἥκω.* — V. 6. a) lineola ante *Τὸ ἑξῆς* erat. — b) *περὶ* em. Dind. — V. 9. a) *διατάττεσθαι* em. Dind. — b) *δελφοῦς* — c) *ἀτὰρ* — d) *σχέδιος* — e) *εἶτα οἱ* — f) *ἔχον: πύθωνάτε* — g) *ὧδὴ* em. Dind. — h) *ἠξιοῦντο· τοῦτε* — i) *εἶχον* em. Dind. — k) *δελφοῖς* — l) *παρὰ* em. Dind. — m) *κροῖσος*: haec varietas ex antiqua *Κρῖσος* pro *Κρίσσος* forma orta videtur, ut etiam schol. ad Or. 1226. not. 4. Fortasse legendum: *Κρῖσος* (vel *Κρίσσος*) ὁ *Κρῖσαν* (vel *Κρίσσαν*) *κτίσας*, — *Κρίσσα* seriorem esse

Τροίαν στρατεύσας τὸν δούρειον ἵππον ἐποίησεν: — Ἄλλως· ὁ Φωκεὺς Παρνάσσιος εἴρηται, Ἐπειὸς δὲ ἀφ' ὧν σὺν τοῖς Φωκεῦσιν ἐτάττοντο[n]) ἢ διὰ τὸ πλησίον τῇ Φωκίδι εἶναι τὸν Παρνασσόν: —

V. 14. *Δούρειος ἵππος* — Ψυχρῶς ἠτυμολόγησε[a]) τὸν ἵππον ἀπὸ τῶν δοράτων· ἄμεινον γὰρ παρὰ τὰ δοῦρα πεποιῆσθαι ἤγουν τὰ ξύλα. Ὅμηρος (Od. 8, 493. 512.) *δουράτεον*, ὅ ἐστι ξύλινον: —

V. 15. *Ἔρημα δ' ἄλση*: — Ἔρημα αὐτά φησιν, ὡς τῶν θεῶν ἐκλελοιπότων τὰ ἱερά. αὐτὸς οὖν ὁ Ποσειδῶν φησι (v. 25.)· *λείπω τὸ κλεινὸν Ἴλιον βωμούς τ' ἐμούς*: —

V. 16. *Πρὸς δὲ κρηπίδων βάθροις* — Παρὰ τοῖς βάθροις δὲ τῶν κρηπίδων τοῦ Ἑρκείου Διὸς[a]), ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῖς βωμοῖς τοῦ Διός. τὸ δὲ Ἕρκειον[b]) Δία ἄλλοι ἱστορικοὶ ἀναγράφουσιν ἰδίαν τινὰ σχέσιν περὶ αὐτοῦ ἱστοροῦντες· τρισὶν ὀφθαλμοῖς αὐτοὺς κεχρῆσθαί φασιν, ὡς οἱ περὶ ἄγιαν καὶ δέρκαλον[c]). πεφόνευται δὲ ὁ Πρίαμος ὑπὸ Νεοπτολέμου δικαίως, ἐπειδὴ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀχιλλέα ἐλθόντα ἐπὶ τὸν γάμον τῆς Πολυξένης οἱ περὶ Ἀλέξανδρον ἐν τῷ τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ἱερῷ[d]) λόγχαις ἀνεῖλον. ταῦτα ἔνιοι πρὸς χάριν Ἀθηναίων Εὐριπίδην λέγειν[e])· ἀγαπητὸν γὰρ εἶναι τοῖς περὶ Δημοφῶντα Αἴθραν[f]) ἀναλαβεῖν, ἧς ἕνεκα αὐτούς φησιν ἐπὶ Τροίαν ἐλθεῖν Μενεσθέως ἀφηγουμένου τῶν Ἀθηναίων: —

V. 20. *Δεκασπόρῳ χρόνῳ* — Ἀντὶ τοῦ διὰ δέκα ἐνιαυτῶν· ἔνθεν καὶ ποιὰς τοὺς ἐνιαυτοὺς ἔλεγον ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν ἀναδόσεως: —

V. 27. *Νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν* — ἀντὶ τοῦ ἐξασθενεῖ, οἷον τὰ τῶν θεῶν ἀμελούμενα[a]) ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων: —

V. 29. *Βοᾷ Σκάμανδρος* — ἀντὶ τοῦ καταβοᾶται· ἐν τῷ αὐτὰς βοᾶν Νεοπτόλεμος καὶ ἄλλοι τινές: —

V. 31. *Ἀθηναίων τε Θησεῖδαι*[a]) *πρόμοι* — Ἔνιοι ταῦτά φασι κατὰ χάριν εἰρῆσθαι· μὴ γὰρ εἰληφέναι τι[b]) τοὺς περὶ Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα ἐκ τῶν λαφύρων, ἀλλὰ μόνην τὴν Αἴθραν, δι' ἣν[c]) καὶ ἀφίκοντο εἰς Ἴλιον

---

formam pro *Κρῖσα*, testatur Eustathius p. 273, 24. ed. Rom. eamque in his scholiis praeferendam puto, ut *Παρνάσσιος* quoque, cf. Schaef. mel. crit. p. 1. — n) legendum suspicor: *ἐπεὶ οἱ Παρνάσσιοι σὺν τοῖς Φ. ἐτ.* — V. 14. a) *ἐτυμολόγησε* — V. 16) a) *ἐρκίου διος* — b) *ἕρκιον* — c) *δέρκαλον* haud dubie corruptum est ex *Δέρκυλλος*, qui affertur a Schol. ad Phoen. 7. et Etym. M. p. 391, 20. quod vero nomen in *ἄγιαν* lateat, ignoro; et *αὐτοὺς* corruptum videtur pro *αὐτὸν* — d) *ἀπόλλωνι ἱερὸν* — e) deest *νομίζουσιν* vel *φασίν* — f) seriores *Αἴθρα* scribere videntur, ut Eustath. p. 395, 20. — V. 27. a) *ἀμελο . . . α* — V. 31. a) *θησείδαι* — b) legebatur *ἐκ* pro *τι* sine sensu — c) *δἴὴν* em. Dind. Verbis quae sequuntur, *τὸν τὴν Περσηΐδα πεποιηκότα*, designari *Ἰλίου πέρσιν* pro certo habet Herm.

Μενεσθέως ἡγουμένου. Λυσίμαχος δὲ τὸν τὴν Περσηΐδα πεποιηκότα φησὶ γράφειν οὕτως· *Θησείδαισι δὲ δῶρα πόρε*[d]) *κρείων Ἀγαμέμνων, ἠδὲ Μενεσθῆϊ μεγαλήτορι, ποιμένι λαῶν*: —

V. 32. *Τρῳάδων ὑπὸ στέγαις* — γράφεται παρθένων. ὅσαι μὲν οὖν ἐκληρώθησαν, ἀπεδόθησαν· ὅσαι δὲ ἀκλήρωτοι ἐξαιρετοδοθεῖσαι τοῖς πρώτοις, ἐνταῦθα τυγχάνουσιν: —

V. 36. *Τὴν δ'*[a]) *ἀθλίαν* — ἄμεινον ἦν ἀπὸ τῶν πραγμάτων παράγεσθαι ὀδυρομένην τὰ παρόντα· οὕτω[b]) γὰρ ἡ τραγῳδία τὸ πάθος εἶχε· νῦν δὲ ψυχρῶς τῷ θεάτρῳ προσδιαλέγεται: —

V. 41. *Ἣν δὲ παρθένον μεθῆκ' Ἀπόλλων* — ἣν οὐ διεκόρευσεν, ἀλλ' εἴασε παρθένον· οἱ γὰρ ἐνθουσιῶντες ἐπιτετραμμένοι εἰσὶ τῇ κοινήσει[a]): —

V. 44. *Γαμεῖ βιαίως* — Ἀντὶ τοῦ γαμήσει· σεσημείωται καὶ μηκέτι αὐτῆς οἰκουμένης· ὑπώπτευκε γὰρ Ἀριστοφάνης ἐκ τούτου (Hom. Il. 20, 307.)· *νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη*[a]) *Τρώεσσιν ἀνάξει*: —

V. 61. *Ἐκεῖσε πρῶτ' ἄνελθε* — ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνον ἀνάλαβε τὸν λόγον καὶ ἀνάτρεχε εἰς τὸν περὶ Ἑλλήνων λόγον: —

V. 89. *Μυκόνου*[a]) — Ἀκτή τις οὕτω καλουμένη· Κάφηρος[b]) δὲ ἀκρωτήριον Εὐβοίας[c]) μεταξὺ Σκύρου· Νεάνθης[d]) δὲ ὁ Κυζικηνός: — *Καφήρειοί τ' ἄκραι* — Καφηρεύς· Καθηρέα αὐτόν φασι πρότερον κεκλῆσθαι· εἶναι γὰρ ἐκεῖ βωμὸν Διός, ἐφ' ὃν Εὐβοεῖς καθαιρόμενοι ἔθυον· χρόνου δὲ προϊόντος Καφηρεὺς ἐκλήθη, παραφθειράντων τῶν ἐνοικούντων τὴν λέξιν. περὶ[e]) τοῦτο δὲ οἱ πλεῖστοι τῶν Ἑλ-

---

Opusc. 5. p. 184. — d) *θεισείδαις δέ πόρε δῶρα* — V. 32. legendum aut *ἐξαιρετοὶ δοθεῖσαι* aut *ἐξαιρετοδοτηθεῖσαι* — V. 36. a) *Τήνδ'* — b) *οὐ* em. Dind. — V. 41. a) pro *κοινήσει*, quae non est vox Graeca, legendum aut *κοινωνήσει*, a Luciano quoque *concubitus* notione usurpatum, aut quod C. E. Chr. Schneider, Prof. Vratisl. mecum communicavit, *κινήσει*. — V. 44. *μίη*. — V. 61. a) *πρῶτον* — V. 89. a) *Μυκίνου* — b) rectius videtur *Καφηρεὺς* — c) *ἀκροτήριον εὐοίας* — d) *νεανθὴς* — Animadvertendum initium scholii corruptum aut mutilatum esse. Primum enim deest nomen loci, inter quem et Scyrum insulam Capharei promontorium situm est, aut *μεταξὺ* particula fortasse in *ἀντικρὺ* mutanda: tum desiderantur quae Neanthes Zycicenus de Caphareo tradit, nisi in sequentibus *Καθηρέα αὐτὸν* etc. ea latere putes. Quae si non plane intercidisse probabile est, verba *Καφήρειοί τ' ἄκραι* et *Καφηρεύς* vitio huc illata sunt et *φησι* pro *φασι* scribendum erit. — e) *π* — *τοῦτο* aut ad *ἀκρώτηριον* referendum aut *τοῦτον* sc.

λήνων κατὰ τὸν ἀπόπλουν δ......... (ιεσπάρησαν[f]). κοινὰ δὲ[g]) διὰ τῆς ἱστορίας: —

V. 96. Τύμβους θ' ἱερά — Λείπει ὁ γάρ, ἵν' ᾖ. τὰ γὰρ ἱερὰ τῶν τεθνη............. αὐτὸς ὕστερον ὀλεῖται: —

V. 98. Ἄνα δυσδαίμων[a]) — Πρὸς ἑαυτὴν ταῦτα ἡ Ἑκάβη λέγει. ἀναστρ.[b]) τὴν κεφαλήν[c]) σου ὦ Ἑκάβη. ὁ δὲ λόγος ἄνα δυσδαίμων[d])..... ἐκ θεῶν δυσδαίμων κεφαλὴ γεγονυῖα[e])........ ἡ δὲ πεδόθεν κεφαλὴ[f]) ἐμπαθέστερον... ..... ὑποκειμένοις οἰκείοις ἔχουσα. ἡ γὰρ Ἑκάβη[g]) ἑαυτὴν διὰ τὰς συμφορὰς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους[h])..... οἰκείως ἐπέλεξε τὸ ἐπάειρε δέρην[i]), ὡς πεπτωκυίας αὐτῆς καὶ κεκλιμένης ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. καὶ τὸν Πρίαμον ὁμοίως κείμενον πρὶν συνέστησεν[k]) οὕτως· (v. 16.) πρὸς δὲ κρηπίδων βάθροις πέπτωκε Πρίαμος. ὥστε εἰκὸς διὰ τὰ τοιαῦτα τὴν Ἑκάβην, τὰς ἐπιτηδείους καθέδρας καταλιποῦσαν, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κεῖσθαι: —

V. 101. Ἀνέχου — Ἀνέχου, φησίν, ἐν εὐτελείᾳ τυγχάνουσα· οὐ γὰρ τὰ παρόντα νῦν ἐστιν ἡ Τροία οὐδὲ ἡ πρὶν εὐδαιμονία οὐδὲ νῦν βασιλεῖς[a]) ἐσμὲν Τροίας: —

V. 103. Μὴ δὲ προσίστω — ἀντὶ τοῦ μὴ ἀντικεῖσθαι τοῖς πρὸς πρῴραν κύμασιν, ὅ ἐστι:· μὴ ἀνθίστασο τῷ ....[a]) τοῦ βίου, ἀλλὰ πλέε κατὰ τὸ εὐθύ· ὅταν γὰρ ἡ ναῦς πρὸς κῦμα ἢ πρὸς ἄνεμον πλέῃ, βλάπτεται· σὺ οὖν, φησί, πλέουσα πρὸς κῦμα.........τη τύχῃ .. τοῦτο δὲ ἐναντι,... τὸ δὲ εὐθὺς κατὰ κῦμα, διαπρήσας κέλευθον[b]):

V. 108. Ὦ πολὺς ὄγκος — ὄγκον λέγει τὴν εὐτυχίαν μεταφορικῶς· ὦ πολλὴ[a]) εὐδαιμονία τῶν προγόνων .. ....: —

V. 117. Ἄκανθαν .... Τὴν τῶν μελῶν ἄκανθαν .... σφονδυλ. τρίχους[a]) δὲ τὰς πλευρὰς ....ηκεν. τὴν ῥάχιν οὖν ἄκανθαν .... ἐστὶ τὴν ῥάχιν εἱλῆσαι ....: —

Καφηρέα scribendum. — f) haec parenthesis a seriore manu tanquam supplementum vocis obliteratae *δ.........* adscripta videtur, ut nihil exciderit. — g) *κοίναδε* — V. 96. Scriptum erat *Λείπ. ὃ γὰρ ἵν' ᾖ τὰ* etc. pro *τεθνη* lege *τεθνηκότων*, tum excidit vel *ἐρημώσας* vel simile quid. — V. 98. a) *δυσδαῖμον* — b) i. e. *ἀνάστρεφε* — c) *κἄ'* — d) *δυσδαῖμον* — quod *δύσδαιμον* certe scribi oportebat — e) *δύσδαιμον κεφαλ' γεγονυια* — f) *ἡδὲ παιδόθεν κεφαλ* — g) *ε...........* h) *ἐδαφοῦς* — tum excidit fort. *ἔῤῥιψεν* vel *κατέβαλεν* — i) *δέρι:ν* — k) *συνέστηκεν* — V. 101. a) *βασιλ'*. — V. 103. a) f. excidit *ῥεύματι* — b) scribebatur *πλέῃ, βλάπτεται σὺ οὖν φησι* etc. Totus locus fortasse sic legendus: *σὺ οὖν, φησὶ, πλέουσα πρὸς κῦμα ἐναντιώσῃ τῇ τύχῃ. τούτου δὲ ἐναντίον τό* (Hom. Od. 2, 429.)· *ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.* — V. 108. a) *πολλ....* — V. 117. a) *τοίχοὺς* — in sequente *....ηκεν* latere videtur *εἴρηκεν* —

V. 119. Ἐπὶ τοὺς αἰεὶ δακρύων — Ἡ.......... ὅ ἐστι βούλομαι διαδοῦναι ἐμαυτὴν .... διὰ τοὺς ἐλέγους καὶ τοὺς θρήνους: —

V. 120. Μοῦσα δὲ[a]) κ' αὐτὴ — Καὶ αὐτὴ δέ[b]), φησὶ, παρα..... τοῖς δυστυχοῦσι. τὰ ἑαυτῶν .... συμφορὰς ἔστι γὰρ καὶ μοῦσα ....: —

V. 122. Ναῶν ὠκεῖαι — ὦ πρῷραι τῶν νηῶν, αἵτινες κώπαις ἀνὰ τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς λιμένας μετ' αὐλῶν βαίνουσαι τὴν πλεκτὴν τῆς Αἰγύπτου παιδείαν, ὅ ἐστι τὰ σχοινία, ἐν τοῖς κόλποις τῆς Τροίας ἐξηρτήσασθε[a]), τὴν Μενελάου γυναῖκα μετερχόμεναι: — Ἄλλως· Τὰ σχοινία, φησίν[b]), ἐν τῷ τῆς Τροίας λιμένι ἐξήψασθε τὰ πρυμνήσια· Αἰγύπτου δὲ παιδείαν τὰ σχοινία, καθὸ ἡ Αἴγυπτος τὴν βύβλον τρέφει. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ὦ νῆες ἐπὶ αὐλ.....[c]) παιᾶνι τὴν Τροίαν προσωρμισ.....[d]) παρ' ὅσον αὐλοῦσιν· αὐλοὺς ἔχοντες ...... ἀλλ' Ἡρακλῆς αὐλεῖ τίς: —

V. 132. Κάστορι λώβαν[a]) — Τ............. καὶ τῷ Εὐρώτᾳ δύσκλειαν .... κοινοποιεῖ δὲ ἐπὶ ....: —

V. 141. Κουρᾷ ξυρήκει — Τῇ ξυρικῇ κουρᾷ ἐκκαρθεῖσα τὴν πενθίμην κεφαλὴν, ἀντὶ τοῦ πένθιμον κεφαλὴν ἔχουσα: —

V. 147. Μάτηρ δ' ὡσεὶ πτανοῖς — Καθάπερ δὲ ὄρνισιν ἡ μήτηρ[a]) ἐξάρχει τὴν πτῆσιν, οὕτως......τὴν κλάγγα καὶ τὸν .... τὴν μολπὴν .... λέγ.: —

V. 151. Σκήπτρῳ Πριάμου — Τῷ σκήπτρῳ τοῦ Πριάμου ἐπερειδομένη .... πληγαῖς Φρύγιαι τ......... ..χον θεοὺς, ὅ ἐστιν ἀνύμνουν: — Διερειδομένα — Ἡ λέξις .... ἔχει. καὶ τὴν αὐτῆς ἀσθένειαν καὶ τὴν .... δυναστείαν: —

V. 168. Ἔξω κομίζεσθ' οἴκων — ἔξω τῶν οἴκων εὐτρεπίζεσθε, πρὸς τὸ πλεῖν στέλλεσθε αὐτάς· λέγει πρὸς τὰς λοιπὰς τὰς ἔσω, ἵνα τὸ ἡμιχόριον ἐξέλθῃ:

V. 120. a) *δε* — quod sequitur *κ' αὐτὴ* nolui mutare, quum sit varia lectio etiam codd. — b) *δέφησι* — in sequentibus sublata maiore post *δυστυχοῦσι* distinctione legendum videtur *τὰς ἑαυτῶν θρηνεῖν συμφοράς· ἔστι* etc. — V. 122. a) *ἐξήρτασθε* — etiam *ἐξήψασθε* legi potest, quod propius ad *ἐξήρτασθε* accedit. — b) *φησιν* — c) fortasse *αὐλῶν* — d) fortasse *προσωρμίσασθε*, — V. 132. a) *λῶβαν* — tum initio *Τῷ Κάστορι λώβην* excidisse videtur. — V. 147. a) *μηρ* — post *οὕτως* excidit fort. *κἀγὼ* — deinde scribebatur *πτησιν, κλαγγα, μόλπην.* — V. 151. Alterum scholion f. sic emendandum: *Ἡ λέξις ἀμφιβολίαν ἔχει, καὶ τὴν αὐτῆς ἀσθένειαν καὶ τὴν δυναστείαν δηλοῦσα.* Vox *ἀσθένειαν* sine accentu scripta erat. — V. 168. post *εὐτρεπίζεσθε, λέγει* et *ἔσω* cola erant, post

V. 170. *Μὴ νῦν μοι τὰν ἐκβακχεύουσαν* — Ἐπειδὴ μέλλουσιν αἱ Τρωϊάδες ἐξιέναι, συμβουλεύει ἡ Ἑκάβη μὴ ἐᾶν Κασάνδραν ἐξιέναι διὰ τὸ μαίνεσθαι: —

V. 172. *Αἰσχύναν Ἀργείοισιν* — Μὴ πέμψητε αὐτὴν αἰσχύνην τοῖς Ἕλλησιν, ἵνα ....σιν αὐτὴν οἱ Ἕλληνες: —

V. 183. *Ὀρθρεύου σὰν ψυχάν* — Ἔπαιρε τὴν σαυτοῦ ψυχὴν ὦ χορέ, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ὄρθρου ἐγειρομ: —

V. 189. *Τίς μ' Ἀργείων* — Τίς τῶν θεσσάλων ποτ' ἢ νησιωτ...ἄξει με..........: —

V. 195. *Δειλαία νεκροῦ μορφά* — Ἥτις εἰμὶ δειλαία νεκροῦ μορφὴ ἢ νεκρῶν ἄγαλμα: —

V. 196. *Ἄγαλμ' ἢ τὰν παρά τε προθύροις* — Ἢ θυρωρὸς ἐσομένη καὶ φυλακὴν τῶν προθύρων κατέχουσα· ἢ παίδων τ............. δέ φησι ταῦτα ποιῆσαι ἡ τῆς ....: —

V. 200. *Ποίοις δ' οἴκτοις* — *Δυν*...... πρὸς τὴν Ἑκάβην, ἵν' ᾖ οὕτω· πῶς αὐτάρκως δύνασαι τὰ κατὰ σὲ θρηνῆσαι: —

V. 202. *Οὐκ Ἰδαίοις ἱστοῖσι* — Οὐχ' ὡς πρότερον ᾖδον ἐν τοῖς ἱστοῖς δονεύουσα καὶ στρέφουσα τὴν κερκίδα: —

V. 204. *Νέα τοι*[a]) *τεκέων* — Ὅσῳ, φησὶ, νεώτερα ὑπάρχουσα[b]) αἰχμάλωτος γέγονα, κρείσσους ἕξω[c]) μόχθους· καθὸ αἱ δοῦλαι αἰσχραὶ οὖσαι[d]) πᾶν τὸ ἐπιτασσόμενον ποιοῦσιν· ἐὰν δὲ καὶ εὔμορφος ᾖ, καὶ ὕβρισται: — Ἄλλως· Τὰ ὑμῶν σώματα νέα ὁρῶ πρὸς ὑπομονὴν τῶν πόνων: —

V. 207. *Ἔῤῥοι νὺξ* — Φθαρείη[a]) ἡ νὺξ ἡ ἐμὲ νυμφεύουσα τοῖς πολεμίοις· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ δαίμων ἔῤῥοι: —

αὐτάς nulla distinctio; tum legebatur *αὐτὰς* et *ἡμιχορὸν ἐξελ*... — *στέλλεσθε αὐτάς accingite vos*, ut pronomen sit pro secunda persona. — V. 172. lacunam inter *ἵνα* et *σιν* ita explendam puto: *ἵνα μὴ αἰσχύνωσιν* etc. — V. 183. in textus verbis *ψυχάν* dedi pro *ψυχ* — ceterum variam lectionem, quamvis falsam, corrigere nolui, cum ei soli scholiastae explicatio apta sit; lacunam in fine per *ἐγειρομένην* explendam esse e vera lectione *ὀθρεύουσαν* suspicari licet. Sed haec vera lectio praeposito lemmate et scholiastae verbis *Ἔπαιρε τὴν σ. ψ.* corrupta est, ut paene credam alteram scholii partem ab altero scholiasta adiectam esse. — V. 189. fort. legendum: *Τίς πρὸς τὴν τῶν Θεσσαλῶν ἢ νησιωτῶν ἄξει με χώραν*; — V. 195. *Ἥτίς εἰμι* — V. 196. pro *φυλακὴν* lacuna octo punctorum erat. Reliquas lacunas ad sensum commode sic expleveris, colo post *κατέχουσα* deleto: *ἢ παίδων τροφός* (sc. *ἐσομένη*). *ταῦτα δέ φησι ποιῆσαι ἡ τῆς Τροίας ποτὲ βασίλεια.* — V. 200. in *Δυν*...... latere videtur *Λέγει* — V. 202. utroque loco *ἰστός* spiritu leni scriptum erat. — V. 204. a) *Νέατοι* — b) *νεά ὑπαρχ.* — c) *ἔξω* — d) *αἱ δυναταὶ αἴσχραι οὖσαι* — V. 207. a) *Φθαρ*........ —

V. 212. *Μὴ γὰρ δὴ δίναν* — Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔλθοιμι. μὴ ἔλθοιμι, φησὶν, ὑπὸ τὴν δίνην τοῦ Εὐρώτου. ἥτις ἐστὶ θεραπαινη.................. φησι τὴν θεραπαιν......... παροσον ὑπὸ τὴν γῆν τῆς θεραπ.... εἶναι λεγον..............: —

V. 216. *Τὰν Πηνειοῦ σεμνὰν* — Πηνειοῦ χώραν τὴν Θεσσαλι... τῆς γὰρ Μακεδονίας Ὄλυμπος. ἡ δὲ ..,.......τταλι.. αἰνίττεται δὲ τὸν Νεοπτόλεμον. Καλλίμαχος (hymn. in Del. 112.)· *Πηνειὲ Φθιῶτα*: —

V. 220 seqq. *Τάδε δεύτερά*[a]) *μοι* — Ἐν δευτέροις μοι τά............τα τὰ κατὰ τὸν Πηνειὸν μετὰ τὴν ἱερὰν[b]) πόλιν τοῦ Θησέως: — *καὶ τὰν Αἰτναίαν*[c]) *Ἡφαίστου* — Ὁ .... καὶ τὴν Αἴτνην τὴν τοῦ Ἡφαίστου χώραν τὴν καθ' ἀντικρὺ[d]) κειμένην τῆς .... Καρχηδόνος ἵνα .... λιβυηφοι....[e]) μητέρα δὲ τῶν Σικελῶν ο........... σεμνύνεσθαι[f])· τὴν Σικελίαν[g]) δὲ ὀρέων φησὶ μητέρα[h]), ἐπειδὴ ὀρεινή[i]): — *Φοινίκας ἀντήρη χώραν*[k]) — Ἀντήρη Σικελίᾳ τὴν Λιβύην εἴρηκε, καὶ τὴν Καρχηδόνα, παρόσον τὸ Λιλύβαιον[l]) ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας ἀντικρὺ κεῖται τῆς Καρχηδόνος, εἰς ἣν ἀπῴκησαν Τύριοι[m]). ἔστι δὲ ἡ Καρχηδὼν .... ὀλίγῳ[n]) δὲ πρότερον τῶν Τρωικῶν .... ὁ Κνίδιος ἀπῳκηκέναι τοὺς Τυρίους[o]) ..... εἰς αὐτὴν Ἀζάρου καὶ Καρχηδόνος[p]) ἡγουμένων, ἀφ' οὗ καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔσχεν ἡ πόλις. τινές φασι[q]) καὶ τὴν Ῥώμην καὶ τὴν Καρχηδόνα ἐπὶ[r]) τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος κτισθῆναι· Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ τῶν καιρῶν Τριπτολέμου οἰκισθῆναι τὴν Καρχηδόνα, ἐν οἷς φησί· *Καρχηδόνος δὲ κρασπα τιν*[s]) *ἀσπάζομαι*: — Ἄλλως· Ἀντήρη Σικελίᾳ τὴν Λιβύην φησὶ καὶ τὴν Καρχηδόνα, παρόσον Λιλύβαιον, ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας, τοῦτο καταντικρύ[t]) ἐστι Καρχηδόνος. ὁ δὲ Παρμενίσκος[u]) τὴν Σικελίαν ἀντήρη τῆς Φοινίκης[v]) φησίν: —

V. 216. *δὲ τ' νεοπτολε... καλλιμαχος πήνειε* — V. 220. a) *δευτερά* — b) *ἱερὴν* — c) *ἀτναίαν* — d) *ἄντικρυ* — e) f. *τῆς Λιβύης καὶ τῆς Καρχηδόνος, ἵνα εἰσὶ Λιβυφοίνικες.* — f) *σεμούνεσθαι* — in praecedente *ο*........... latet *ὀρέων* et f. alia quoque vox pro *ἀκούω*; *σεμύνεσθαι* est explicatio verborum *κηρύσσεσθαι στεφάνοις ἀρετᾶς*. — g) *σικελ..* — h) *μρα* ut supra V. 147. sed non superinducta lineola. — i) *ὀρινή* — k) *Φοίνικας* et *χῶραν* — l) *λελύβαιον* — m) *Τύῤῥοι* — n) *ὁ λέγω* em. Dind. — o) *τυρρ* — proxime praecedente lacuna excidit nomen scriptoris Cnidii — punctum post *αὐτὴν* sustuli — p) *καρχηδόνης* — q) *τινεσφασι* — malim *τινὲς δὲ φασι* — r) *ἀπὸ* em. Dind. — s) *προστάτην* em. Herm. Opusc. 5. p. 184. ibique aliam affert coniecturam Th. Bergkii: *κράσπεδ' ἦν* — t) *καθ' ἀντικρὺ* — praecedens *τοῦτο* delendum esse puto. — u) *παρμενισκος* — v) *φοινικ*... —

V. 226. *Τάν τ' ἀγχιστεύουσαν* — Ἡ[a]) τὴν ἀγχιστεύουσαν γῆν τῷ Ἰονίῳ· κατὰ κοινοῦ τό, *ἀκούω κηρύσσεσθαι στεφάνοις ἀρετᾶς*. τὴν Ἰταλίαν δὲ λέγει τὴν ἐγγὺς τοῦ Ἰονίου πελάγους· Ἰόνιον γὰρ πέλαγος τὸ πρὸς τὴν Ἰταλίαν: —

V. 230. *Κρᾶθις*[a]) — Δύο εἰσὶ[b]) Κράθιδες, ὥς Παρμενίσκος φησίν· ὁ μὲν εἰς Πελοποννήσου τὰς πηγὰς ἔχων ἐν μέσῳ Ἀρκαδίας, ὃς συμβάλλει καὶ τῷ Ἀλφειῷ[c])· οὗ ἐάν τις τὸ ὕδωρ ἐπὶ πολὺ ....[d]), οὐ σήπεται· οὐδὲ ἐὰν αὐτῷ[e]) ἄρτοι πεφθῶσιν, εὐρωτιῶσιν[f])· ὁ δὲ ἐν Ἰταλίᾳ[g]) οὗ νῦν μέμνηται ὁ Εὐριπίδης· οὗ[h]) ἐάν τις λούσηται, λελιπασμένος ἂν ....[i]) ὡς δοκεῖν ἠλεῖφθαι[k]) καὶ τὴν τρίχα ξανθίζειν[l]) ὡς ἐν ὀλίγαις[m]) ἡμέραις τὸν λουόμενον ἐν αὐτῷ πυῤῥότριχα γενέσθαι[n]). Ἔνιοι δέ φασι τὸν μὲν Κρᾶθιν[o]) τοῦτο μὴ ποιεῖν, τὸν δὲ ἐν Τροίᾳ Ξάνθον, ἀφ' οὗ καὶ ὀνομάζεται, Σκάμανδρος καλούμενος· τὸν δὲ Εὐριπίδην[p]) ἐπὶ τοῦ Κράθιδός φασιν τοῦτο μετενηνοχέναι. Ὁ δὲ Αἰσχρίων φησὶν, ὅτι ἐν Πελοποννήσῳ ἦν Κρᾶθις[q]) καλούμενος ποταμὸς, ὃς ἐποίει τὰς κόμας ξανθὰς τῶν λουομένων· οἱ δὲ ἀπὸ Πελοποννήσου ἀποικίαν στειλάμενοι καὶ κτίσαντες Σύβαριν τὸν ἐκεῖ ποταμὸν ὠνόμασαν Κρᾶθιν[q]). ἀπὸ οὖν τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ ὁ Εὐριπίδης τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ μέμνηται, ὡς οὐ μόνον τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχοντος τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ ποταμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν: —

V. 249. *Τίνα πότμος εὐτυχής* — Τίνα[a]) τῶν Τρῳάδων πότμος εὐτυχὴς ἐκδέχεται: —

V. 254. *Ἦ τᾷ Λακεδαιμονίᾳ* — Παρόσον ἡ Κλυταιμνήστρα Τυνδάρεω, οὗτος δὲ Λακεδαιμόνιος: —

V. 261. *Ἱεροὺς στολμούς* — Τὰς τῶν στεφάνων στολὰς· ὥσπερ ἐν δυσὶ. ποιουσῶν αὐτῇ: —

V. 226. a) malim *καὶ* — V. 230. a) *Κραθις* — b) *Δυό εἰσι* — c) *μὲ...* pro *ἐν μέσῳ* — d) *ἀλφειω* — e) f. excidit *διαφυλάξῃ* — f) pro *ἐὰν αὐτῷ*. lacuna erat duodecim punctis indicata. — g) *εὐρωτι. σιν* — g) *ἰιταλία* — h) pro *οὗ* quatuor puncta erant. — i) f. *ἀνέρχεται*, — k) *εἰλήφθαι* em. Dind. — l) *τριχα θίζειν* — m) *ὀλιγαίς* — n) pro *γενέσθαι* lacuna erat sex punctis indicata. Post hoc demum verbum usque ab initio scholii plene interpungendum est, ut primariae sint sententiae: *ὁ μὲν εἰς Πελοποννήσου* etc. adiecta parenthetica quasi enunciatione: *οὗ ἐάν τις τὸ ὕδωρ — εὐρωτιῶσιν*, et *ὁ δὲ ἐν Ἰταλίᾳ*. Post *Εὐριπίδης* colo tantum opus est. — o) *κράνθιν* — comma post *Κρᾶθιν* delendum et lacuna septem punctorum inter *τοῦτο* et *τὸν* verbis *μή ποιεῖν*, necessario explenda videbatur. — p) *εὐριπίδ..* q) *κράθις* — V. 249. a) *Τινὰ* — V. 254. *κλυταιμνηστρα* — V. 261. pro vitioso *ἐν δυσὶ*. haud dubie *ἔνδυσιν* scribendum et *ποιούντων* pro *ποιουσῶν*. ut sit: *Τὰς τ. στ. στολὰς, ὥσπερ ἔνδυσιν ποιούντων* (sc. *τῶν στεφάνων*) *αὐτῇ*. —

V. 269. *Τί θέσμιον* — Τί θεσμοποιὸν θεμιτὸν ἢ νόμος τῶν Ἑλλήνων: —

V. 270. *Εὐδαιμόνιζε παῖδα σὴν* — Αἰνίττεται ὅτι τέθνηκεν ἢ σαφῶς εἶπεν· καὶ ἡ Ἑκάβη οὔτε ἐστέναζεν οὔτε ἀπηλλαγη = εἴτε γὰρ οἶδεν οἰκτίσασθαι περὶ θυγατρ... εἴτε μὴ οἶδεν, ἐρωτ^αι.. καὶ μαθεῖν: —

V. 276. *Ἐγὼ δὲ τῷ πρόσπολος* — Τίνι δὲ ἐγὼ ἐκληρώθην δούλη, ἡ τριβάμονος βάκτρου δεομένη διὰ τὸν γηραιὸν κάρα· τρίτος γὰρ ποὺς ἡ βακτηρία: —

V. 285. *Ὃς πάντα κεῖθεν* — Τὰ μὲν ἐκεῖ διαβάλλων ἐνταῦθα ἀντίπαλα τίθησιν, αὖθις δὲ ἐκεῖ πολέμια τίθειης, δῆλον ὅτι τὸ ἐνταῦθα· τοῦτο γὰρ λείπει: —

V. 296. *Εἶτα τὰς εἰλεγμένας* — τὰς κεκληρωμένας καὶ ἐκλελεγμένας τοῖς ἄλλοις δῶ: —

V. 301. *Αὐτῶν τ' ἐκπυροῦσι*: — Καίουσι, φησὶν, ἑαυτὰς ἐξελθεῖν μέλλουσαι τῶν οἴκων. Ἄλλως· Διὰ τὸ μὴ εἰθίσθαι δουλεύειν καίουσιν ἑαυτάς: —

V. 304. *Μὴ τὸ ταῖσδε* — Μὴ διὰ τὸ πρόσφορον ἑαυταῖς φονεύουσιν ἑαυτὰς καὶ λυπήσουσι τοὺς Ἕλληνας, κἀγὼ αἴτιός εἰμι: —

V. 308. *Ἄνεχε, πάρεχε* — Ὡς πρός τινα ποιεῖται τὸν λόγον δᾳδουχοῦντα· ἀναχώρει, φησὶ, καὶ πάρεχε ὁδόν. δύναται δὲ πρὸς ἑαυτὴν λέγειν ἀντὶ τοῦ ἄνεχε καὶ φέρε: —

V. 310. *Ὦ Ὑμὴν Ὑμέναι'* — Πρὸς Ὑμεναίον ἀποτείνεται διὰ τὸ μέλλειν γαμεῖν. Καθαίρω, φησὶ, τὸ ἱερὸν, οὐχ' ὅτι ἐν ἱερῷ ἦν, ἀλλ' ὅτι μαινομένη ἐν ἱερῷ ἐνόμιζεν εἶναι: —

V. 315. *Ἐπεὶ σὺ μῆτερ* — Ἐπεὶ σὺ μῆτερ[a]) περὶ τὸν ἴδιον ἄνδρα, πατέρα[b]) δὲ ἐμὸν, γίνῃ καταστένουσα[c]) αὐτὸν καὶ οὐ ποιεῖς τὰ μητέρων[d])· νόμιμον γάρ ἐστι τῇ μητρὶ[e]) δᾳδουχεῖν ἐν τοῖς γάμοις τῶν θυγατέρων[f])· ἐγὼ τοῦτο ποιήσω ἐμαυτῇ: —

V. 270. Corruptum esse scholion apparet; coniungenda videntur *οὔτε ἀπηλλάγη ἐρωτῆσαι καὶ μαθεῖν* et interposita pro parenthesi habenda et sic legendum: *οὔτε ἀπηλλάγη, εἴτε γὰρ οἶδεν οἰκτίσασθαι περὶ θυγατρὸς εἴτε μὴ οἶδεν, ἐρωτῆσαι καὶ μαθεῖν*. — V. 276. nolui mutare *τὸν κάρα*, cum et femininum esse ex recentiorum usu testetur schol. ad Hec. 429. — V. 285. vitiosum *τίθειης* in *τίθησι* mutandum videtur; proxime praecedens *ἐκεῖ* pro *ἐκεῖσε* dictum est. — V. 296. *ἐκλελειγμένας* in *ἐξειλεγμένας* mutare dubitavi, ductus nota Buttmanni Gr. gr. ampl. 2. p. 180. — V. 301. *φησιν* — *εἰθισθαι* — V. 304. indicativum in hoc scholio, quamvis vitiosum, in coniunctivum non puto mutandum esse, cum ab alio atque reliqua scholia profectus esse possit auctore. — V. 308. *πρόστινα* — V. 315. a) *μερ* — b) *πρὰ* — c) *καταστενοῦσα* — d) *μρῶν* — e) *μρὶ* — f) *θυγάτρων* — Verba *νόμιμον γάρ ἐστι — θυγατέρων* pro parenthetica enunciatione

V. 320. Ἐς αὐγάν — Ὥστε αὐγὴν καὶ αἴγλην ποιεῖν σοὶ[a]), ὦ Ὑμέναιε· ἢ σύ, ὦ Ἑκάτη[b]), διδοῦσα φῶς, ὥσπερ νόμος ἐστὶ[c]) τοῖς παρθένοις· ἔθος γὰρ εἶχον πῦρ ἀνάπτειν ἐπὶ τὸν γάμον: —

V. 323. Ὦ Ἑκάτη[a]) — Τὴν Ἑκάτην παρέμιξε διὰ τὸ μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκειν, χθονία[b]) δὲ ἡ θεὸς, ἢ ὅτι γαμήλιος ἡ Ἑκάτη: —

V. 326. Πάλλε πόδ' αἰθέριον — Εἰς τὸν αἰθέρα χόρευε[a]). λέγει δὲ Βακχικὰ ἐπιφθέγματα: — Εὖ ἂν εὖ οἷ — Τὸ εὖ ἂν εὖ οἷ Βακχικὰ ἐπιφθέγματα. εἰσὶ δὲ ἐπιῤῥήματα θειασμοῦ. διόρισον. τὰ δὲ θειασμοῦ οἷον, εὖ οἷ εὖ ἄν: —

V. 331. Ἀνάκτορον θυηπολῶ — ὥσπερ ἐν τῷ ἱερῷ οὖσα, οὕτως θυηπολῶ[a])· ἢ οὕτως· ἡγοῦ σὺ τοῦ θυηπόλου: —

V. 345. Ἥφαιστε δᾳδουχεῖς — Παρὰ τὸ πᾶν διαλέγεται· εἰ καὶ ἐν γάμοις δᾳδουχεῖς, ἀλλ' οὐ νῦν ἐν εὐπραγίᾳ φαίνῃ: —

V. 352. Σεσωφρωνήκασ' — Σώφρονα πεποιήκασι, τὰ κακὰ σὲ οὐ πεπαιδεύκασιν: —

V. 353. Δάκρυσί τ' ἀνταλλάσσετε — Δάκρυα, φησὶν[a]), ἀνταλλάξετε ἀντὶ τῶν γαμηλίων χορῶν[b]) τοῖς δὴ ταύτης γαμηλίοις μέλεσι δάκρυα ἀνταλλάξατε: —

V. 359. Ἑλένης γαμεῖ με — Προμηνύει, ὅτι δι' αὐτὴν Ἀγαμέμνων ἀποθανεῖται, καὶ ἥδεται δοκοῦσα αὐτὸν ὥσπερ τιμωρῇ.: —

V. 363. Ἀλλ' ἄττ'[a]) ἐάσω — Τινὰ, φησὶν, ἐάσω. δι' ὧν δὲ δοκεῖ ἀποσιωπᾶν, δι' αὐτῶν λέγει: —

V. 368. Ἔνθεος μὲν[a]) — Ἔνθεος μὲν εἰμὶ καὶ ἐμμανὴς, ὅμως διὰ τὴν ἀλήθειαν[b]) ἔξω μωρίας καὶ βακχευμάτων δόξω εἶναι, ἐπειδὴ τὸ τὴν ἀλήθειαν λέγειν οὐκ ἔστι μαινομένου· τοσοῦτον οὖν, φησὶν, ἔξω γενήσομαι μανίας, ὡς καὶ πιστεύεσθαι: —

---

habenda sunt. — V. 320. a) αἰγλὴν ποιεῖν σ.. — b) ἑκάτ. — c) ἐστι — V. 323. a) ἑκατ — b) χθόνια — V. 326. a) χορεύει — V. 331. a) θυηπολ῀. — V. 352. Legebatur: Ἐσοφρόνηκα — Σώφρονα πεποίηκα τὰ κακὰ ... ου πεπαιδεύκα: — V. 353. a) φησιν — b) τ. γαμηλι... χορ̃. — c) μέλε — δακρυα — V. 359. Προμηνεύει — In fine pro τιμωρῇ legendum videtur τιμωρῆσαι, de quo infinitivo aoristi post verba *exspectandi*, quale h. l. est δοκοῦσα, pro infin. futuri, vide etiam Ind. II. s. v. *infinitivus*. — V. 363. a) Legebatur Ἀλλάτ', sed Ἀλλ' ἄττ' requiri ab explicatione scholiastae, recte vidit ineptumque iudicavit Dind. — V. 368. a) μεν — b) ἀληθ'.

V. 374. Τέκνων ἀδελφῷ — Τὸ ἐπὶ τῆς Ἰφιγενείας εἰπὼν πληθυντικῶς λέγει τέκνων ἀντὶ τοῦ τέκνου, ἀδελφῷ δὲ[a]) τῷ Μενελάῳ: —

V. 381. Τὰ δ' οἴκοι — Οἷς εἶπον· καὶ γὰρ καὶ οἱ ἐν τοῖς οἴκοις ἀπέθνησκον, μὴ ὁρῶντες τοὺς οἰκείους: —

V. 383. Οὐδὲ πρὸς τάφους — Τῶν γὰρ τεθνηκότων οἱ παῖδες τιμῶσι τοὺς τεθνηκότας: —

V. 395. Ἀχαιοῖς ὧν ἀπῆσαν — Ὧν τούτων, τὸ μεταξὺ τῶν οἰκιῶν[a]) ἀποθνήσκειν, αἱ ἡδοναὶ τοῖς Ἕλλησιν ἀπῆσαν· Οὕτως τούτων ἐστέρηντο: —

V. 398. Ἶξις[a]) ἐξεργάζεται — Παρουσία, ἄφιξις. ἀνδρεῖον αὐτὸν ἀπέδειξεν. γράψον[b]) καὶ ἦρξις, ἵν' ᾖ καὶ ἡ ἔρξις καὶ ἡ πρᾶξις: —

V. 399. Εἰ δ' ἦσαν οἴκοι, χρηστὸς — Ὁ Ἕκτωρ χρηστὸς γεννηθεὶς[a]) κατεσιωπήθη[b]) ἄν, εἰ μὴ ἐστράτευσαν ἐπὶ Ἴλιον: — Ἄλλως. Πάρις τ' ἔγημε — Ἑτερότροπόν[c]) ἐστιν· ἐπὶ γὰρ κακῷ ἔσχε τὸ κλέος, ὥσπερ ἡ Ἑλένη. Ὅμηρος (Il. 6, 358.)· ὡς καὶ ὀπίσσω ἀνθρώποισι πελώμεθ'[d]) ἀοίδιμοι: —

V. 403. Εἰ δ' ἐς τόδ' ἔλθοι — εἰ δὲ εἰς πόλιν μου ἔλθοι, οὐκ αἰσχ........ τοῦ ἀποθν..: —

V. 409. Μέλπεις θ' ἃ — Καὶ ταῦτα, φησὶν, ἃ εἴρηκας καλῶς, οὐ δείξεις αὐτὰ σαφῶς καλὰ καὶ ἀληθῆ: —

V. 410. Εἰ μή σ' Ἀπόλλων — Μάταιός ἐστιν ὁ Ταλθύβιος ἐπιπλήσσων καὶ λέγων· εἰ μὴ ἐμαίνου, ἐτιμωρήθης ἄν· πᾶς γάρ τις τοῖς μαινομένοις συμπεριφέρεται: —

V. 413. Καὶ δοκήμασι σοφά — Τὰ τῷ δοκεῖν σοφὰ, λέγει δὲ περὶ Ἀγαμέμνονος, διὰ ταύτης ἐληλυθέναι εἰς ἔρωτα. τὰ σοφὰ, φησὶ, δοκοῦντα τῶν εὐτελῶν οὐκ ἔστι κρείσσονα· οἷον Ἀγαμέμνων ὁ σοφὸς οὐ διαφέρει τινὸς εὐτελῶν: —

V. 420. Καὶ Φρυγῶν ἐπαινέσεις — Τὰς ὕβρεις τὰς εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς ἐπαίνους τοὺς εἰς τὴν Τροίαν ὑπὸ σοῦ λελεγμένους ἐῶ ἀνέμῳ φέρεσθαι: —

V. 426. Τί ποτ' ἔχει τοὔνομα — Τί ποτε αὐτοῖς ἐστι τὸ ὄνομα τοῦτο, ὥστε κοινῇ ὑπὸ πάντων ἐχθαίρεσθαι. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι κήρυκες, οἱ περὶ τὰ δεῖπνα διακονοῦντες. Ὅμηρος· κήρυκες δ' αὐτοῖσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας

V. 374. a) ἀδε...τὲ — V. 381. post εἶπον nulla est interpunctio — V. 383. γᾶρ — et τιμῶ — cum lineola lacunam indicante, pro τιμῶσιν. — V. 395. a) οἰκι., praecedens ὧν adiecto τούτων idque sequentibus explicatur. — V. 398. a) Ἴξις — b) malim γράφεται — V. 399. in lemmate οἶκοι erat — γενναθ'.., — b) κατεσκοπήθη em. Dind. — d) ὀπίσω ἀνοίσι γενόμεσθ' — V. 403. fortasse legendum: εἰ δὲ εἰς πόλεμον ἔλθοι, οὐκ αἰσχρὸν τῇ πόλει αὐτοῦ

ἔχευαν[a]): — Ἄλλως· Διὰ τὶ πάντες[b]) τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχουσιν εἰς ἀπέχθειαν ἐπιτήδειον: — Ἄλλως· Διὰ τί ποτε τὸ[c]) ὄνομα αὐτῶν τοιοῦτον, ὥστε ὑπὸ πάντων μισεῖσθαι: —

V. 432. *Τἆλλα*[a]) *δ' οὐκ ὀνειδιῶ* — Τὰ λοιπὰ, ἐν γὰρ Θρᾴκῃ κύων[b]) γενομένη ἀπέθανεν: —

V. 434. *Ὡς χρυσὸς αὐτῷ* — Τὰ ἐμὰ, φησὶ, καὶ τὰ τῶν Τρώων κακὰ νομίσει ποτὲ χρυσὸν εἶναι καὶ τίμια, παρὰ τὸ Ὁμηρικόν (Od. 5, 306.)· τρισμάκαρες Δαναοί: —

V. 437. *Οὗ δὴ στενὸν δίαυλον* — Ὁ λόγος: ἐλεύσεται δὲ εἰς τὸν στενὸν δίαυλον τῆς πέτρας, ὅπου ἦν οἰκοῦσα ἡ Χάρυβδις, δηλονότι ἐπὶ τῆς πέτρας. δίαυλον δὲ λέγει τὸν αὐλῶνα· ἦσαν γὰρ οἱ σκόπελοι πλησίον ἀλλήλων, ὁ τῆς Σκύλλης[a]) καὶ ὁ τῆς Χαρύβδεως: —

V. 448. *Νυκτὸς οὐκ ἐν ἡμέρᾳ* — Πρὸς Ἀγαμέμνονα λέγει· ἐν νυκτὶ γὰρ τέθνηκεν: —

V. 450. *Κἀμέ τοι νεκρὸν*[a]) *φάραγγες* — Τῷ ὕδατι τῷ χειμερινῷ ῥέουσαι, ἀπὸ τῶν ὀρῶν καταφέρουσαι[b]), πλησίον τοῦ τάφου τοῦ Ἀγαμέμνονος κομίσουσί με· φονεύσασα γὰρ Ἀγαμέμνονα καὶ τὴν Κασάνδραν εἰς ὄρος ἔῤῥιψεν. ὑπ' οὐδενὸς δὲ παραδίδοται ἡ Κασάνδρα[c]) ἄταφος ἐκβεβλημένη[d]): — Ἄλλως· Ὅτι ἰδικῶς ἱστορεῖ ἄταφον τὴν Κασάνδραν[e]) ἐκβεβλῆσθαι εἰς ὄρος[f]): —

V. 453. *Ὦ στέφη* — ὦ στέφη τοῦ Ἀπόλλωνος, ἅπερ ἐστί μοι ἀγάλματα· ἀποῤῥίπτει δὲ τοὺς στεφάνους: —

V. 455. *Σπαραγμοῖς* — Σπαρασσόμενοι, φησὶν, οἱ στέφανοι ἴτε ἀπ' ἐμοῦ. ἤδη δὲ διεκορεύθη ὑπὸ τοῦ Αἴαντος καὶ πῶς λέγει ἑαυτὴν παρθένον; φαμὲν οὖν, ὅτι, ὅσον τὸ κατ' αὐτὴν ἦκεν, παρθένος ἦν· βίᾳ γὰρ διεκορεύθη: —

V. 458. *Οὐκέτ' ἂν φθάνοις* — Κατ' ἐρώτησίν φησιν· οὐκέτι φθάνεις με; καὶ τοῦτο λαμβάνεις ἐπὶ τὴν ναῦν προεπειγόμενος; ἢ ἀποφαντικῶς· Ἐὰν μὴ νῦν με ἄγῃ, οὐκέτι ἔσται ἐπιτήδειος[a]) ἄνεμος: —

V. 459. *Τριῶν Ἐριννύν*[a]) — Τρεῖς γάρ εἰσιν[b]) Ἐριννύες· Ἀλεκτὼ, Τισιφόνη, Μέγαιρα· πεποίηται δὲ τὰ ὀνόματα: —

ἀποθνήσκειν. — V. 426. a) ἔχευον — ceterum hic versus semel in Iliade, ter in Odyssea legitur et sic scribitur: τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χ. ἔχ. — b) παντ... — c) το — V. 432. a) Τἄλλα — b) κυ... — V. 437. a) σκύλης — initio post λόγος nulla erat interpunctio. — V. 450. a) νεκρῶν — b) necessario scribendum erat ῥέουσαι et καταφέρουσαι pro vitioso ῥέουσα et καταφέρουσα, referuntur enim ad κοιμίσουσί με et suppletur φάραγγες. — c) κάσανδρα — d) ἐκβεβλη... — e) κάσανδραν — f) ὄρ... — V. 458. a) ἐπίτηδειος — V. 459. a) ἐρινύν — b) φησιν em. Dind. —

V. 462. *Οὐ μακράν*[a]) — Λείπει ἡ εἰς· οὐκ εἰς μακρὰν[b]), ὅ ἐστι μετ' ὀλίγον: —

V. 465. *Δέσποιναν ὡς ἄναυδος* — ὡσ. τιν. αὐτῆς ἐπιμελοῦμεν. πρὸς ἃς ποιεῖται τὸν λόγον: —

V. 468. *Οὔτοι φίλα* — Τὰ μὴ ὄντα φίλα οὐδέποτε ἔσται φίλα· οὐκοῦν[a]) οὐχ' ἥδομαι ἐπὶ τῷ ἀναστῆναι[b])· οὐ γὰρ φίλον: — *Κεῖσθαι πεσοῦσαν* τὸ ἑξῆς — ἐᾶτέ[c]) με κεῖσθαι πεσοῦσαν: —

V. 472. *Ὅμως δ' ἔχει* — Ὅμως δὲ παραμυθία ἐστὶ τοῖς δυστυχοῦσιν ἀνακαλεῖσθαι τοὺς θεούς: —

V. 474. *Πρῶτον μὲν οὖν μοι* — Ἡδύ μοι, φησὶ, πρῶτον τὰ ἀγαθὰ ὑμνῆσαι· ὅτε γὰρ πρῶτον εἰς τὰ καλὰ μνημονεύσω, τῶν κακῶν τότε μείζονα οἶκτον κινῶ: —

V. 489. *Κοὔτ' ἐξ ἐκείνων* — Καὶ οὔτε ἐκεῖναι ἐλπίζουσιν ἐμὲ ὄψεσθαι, οὔτε ἐγὼ ἐκείνας: —

V. 491. *Τὸ λοίσθιον δὲ θριγκὸς* — Τὸ ἔσχατον πάντων κακῶν τὸ δοῦλον εἶναι, οἱονεὶ τὸ τέλος ἐστὶ, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν οἰκοδομημάτων· μετὰ γὰρ τὴν οἰκοδομὴν ἐπιτίθεται θριγκὸς, ὅπερ ἐστὶ τὸ γεῖσον: —

V. 498. Τὸ ἑξῆς *τρυχηρὰ πέπλων λακίσματα*, ἤγουν σχίσματα.

V. 503. *Ἔλυσας συμφοραῖς* — Τουτέστιν ἐν ἀτυχίαις ἔλυσάς σου τὴν παρθενίαν, οὐ δὲ ἐν εὐτυχίαις: —

V. 508. *Ἄγετε τὸν ἁβρὸν δήποτ'* — Τὸν ἐμὸν πόδα πρώην ἁβρὸν ὄντα, νῦν δὲ δοῦλον, ἄγετε εἰς τὴν στιβάδα καὶ εἰς τὰ πετρινὰ κρήδεμνα καὶ περιβόλαια: —

V. 513. *Ἀμφί μοι Ἴλιον* — Ποίησόν με ᾆσαι ἐπικήδειον μέλος εἰς τὴν Ἴλιον, ὅ ἐστι περὶ τῆς Ἰλίου ποίησόν με θρηνῆσαι: —

V. 519. *Τετραβάμονος* — Ἀλληγορικῶς τὸν ἵππον τὸν δούρειον, τέσσαρας βάσεις ἔχοντα· ἀπήνην γὰρ τὸν ἵππον καλεῖ: —

V. 527. *Τό δ' ἱερὸν* — πρὸς ἑαυτοὺς δὲ, φησὶ, παρεκελεύοντο οἱ Τρῶες· τοῦτο τὸ ἱερὸν ξόανον, τὸν ἵππον, ἄγετε τῇ Ἀθηνᾷ: —

V. 536 sqq. *Ξεστὸν λόχον Ἀργείων* — Ἐν τῇ οὐρείᾳ πεύκῃ· ξόανον[a]) γὰρ ὁ ἵππος. καὶ ὁ Πρίαμος ἐξ-

---

V. 462. a et b) μακρ' — V. 468. a) οὐκοῦν — b) ἀναστῆν ..... — c) ἐᾶτε — lineolam, quae ante Τὸ ἑξῆς erat, postposui. — V. 472. ἐστι — V. 491. ἐστι bis — V. 503. ἔλυσας — παρθενίαν.. δὲ — V. 508. ἀβρὸν bis — V. 527. Τὸ δ' δέ — φησι — nusquam erat interpunctio, nisi colon post ἵππον — V. 536. a) pro ξόανον

ἦλθε[b]) τὴν βλάβην[c]) θεασόμενος: — Καὶ χάριν ἄζυγος — Καὶ χάριν ἀντὶ τοῦ τέρψιν, ἐπιτερπῶς θεασόμενος τὸν ἵππον: — Ἀμβρότα — ὡς ἱππότα, ἵν' ᾖ ἀμβρότου πώλου: — Κλωστοῦ δ' — Καθάπερ ναὸς σκάφος κλωστοῦ λίνου ἀμφιβόλοις, ὅ ἐστι σχοινίοις, οὕτως ἐπὶ τὸν ἵππον ἐπέβαλον: —

V. 542. Φοίνιά τε πατρίδι[a]) — ἀντὶ τοῦ φονίως ἤτοι φοινιχθέντα[b])· τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος λέγει: —

V. 544. Ἐν δὲ πόνῳ — Πόνῳ διὰ τὸ κεκμηκέναι ἐν τῷ) ἕλκειν χαρᾷ διὰ τὸ ἐλπίζειν τι ἀγαθὸν ἐνηνοχέναι: —

V. 550. Ἐνὶ δόμοις δὲ παμφαὲς σέλας — Τὸ δὲ σέλας τοῦ πυρὸς τὴν μέλαιναν αἴγλαν δέδωκε τῷ ὕπνῳ, ὅ ἐστι τὴν μέλαιναν κατάστασιν τῷ ὕπνῳ. ἔδωκε τὸ πῦρ ἀντὶ τοῦ διεδέξατο ἡ νὺξ[a]) τὸ πῦρ· σβεσθέντος γὰρ αὐτοῦ ἐκοιμήθησαν· οἷον ἐπὶ τῶν λαμπάδων καιομένων ἐκοιμήθησαν[b]). ἰδίως δὲ αἴγλην εἶπεν τῆς νυκτὸς τὸ φῶς: —

V. 563. Σφαγαὶ δ' ἀμφιβώμιοι — Ἐκ δὲ τοῦ σφάζεσθαι ἐρημία παρηκολούθη, ἥτις τῇ μὲν Ἑλλάδι στέφανον ἔφερε, τῇ δὲ Τροίᾳ πένθος: —

V. 569. Ἑκάβη λεύσσεις[a]) — Ἀποθεωροῦσιν αἱ κατὰ τὸν χορὸν τὴν Ἀνδρομάχην παροδεύουσαν ἐπὶ ὀχήματος Ἑλληνικοῦ καὶ τὸν Ἀστυάνακτα αὐτῇ ἑπόμενον: —

V. 575. Σκύλοις τε Φρυγῶν — Τί παρακαθέζῃ[a]) τοῖς σκύλοις, ὡς καὶ σκύλων ὄντων μετ' αὐτῆς, ἐν οἷς καὶ τὸ Ἕκτορος ὅπλον: —

V. 580. Τί παιᾶν' ἐμὸν — Ἐπειδὴ εἶπεν οἴμοι, λέγει· διὰ τί τὸν ἐμὸν θρῆνον θρηνεῖς; παιᾶνα δέ φησι κατὰ ἀντίφρασιν, ὡς τό (Soph. Trach. 783.)· ἅπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ[a]) λέως: —

V. 599. Δυσφροσύναις — Κακοβουλίαις καὶ ὁ Πάρις τεχθεὶς δυσφροσύναις τῶν θεῶν οὐκ ἀπώλετο:

V. 607. Δάκρυά τ' ἐκ δακρύων — Ὁ οἶκος αὐτός, φησίν, ἐκ διαδοχῆς καὶ δακρύει καὶ θρηνεῖ: —

V. 620. Ἄλλος τις Αἴας — Τῆς σῆς θυγατρὸς φαίνεται καὶ δεύτερος Αἴας, ἐπειδὴ καὶ τότε οὗτος αὐτὴν[a]) ἐδίωξεν: —

---

legebatur ξό — ος — b) ἐξῆλδε — c) βλαβὴν — V. 542. a) πρίδι — b) ἢ τὰ em. Dind. — c) φοινιχθένιαι nulla distinctione. — V. 544. a) ἐντ.. — V. 550. a) νῦξ — b) ἐκοιμήθεσαν — V. 569. a) λεύσεις — V. 575. a) παρακαθελκ.. — b) σκύλοις — V. 580. a) οἰμωγὴ — ab initio nulla erat distinctio usque ad θρηνεῖς. — V. 620. a) αὐτὸν — sed intelligenda est Casandra. —

V. 632. Ὄλωλεν ὡς ὄλωλεν — Ἐμοῦ ζώσης εὐτυχέστερον ἀπώλετο· τοῦ γὰρ αἰχμάλωτον δουλεύειν κρεῖσσον τὸ ἀποθανεῖν: —

V. 634. Οὐ ταυτὸν ὦ παῖ τὸ βλέπειν — Ἔθος ἐστὶ τῷ Εὐριπίδῃ τῷ βλέπειν χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ ζῆν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ· τὸ μὲν τέθνηκε. σῶμα τοῦτο δ' ἀναβλέπει.: —

V. 636. Ὦ μῆτερ ὦ τεκοῦσα — Ὁ ὦ στοχάζεται τῶν ὑποκειμένων προσώπων· καὶ γὰρ νῦν ἡ Ἀνδρομάχη αὐτὰ φιλοσοφεῖ ἅπερ καὶ ἔμπροσθεν ἡ Κασάνδρα: —

V. 643 sqq. Ἐκείνη δ' ὁμοίως — Ἡ δὲ Πολυξένη ὥσπερ μὴ ἰδοῦσα τὸ φῶς καὶ μὴ αἰσθανομένη τέθνηκεν: — Ἐγὼ δὲ τοξεύσασα — Μεταφορικῶς φησίν· ἐγὼ δὲ τοξεύσασα καὶ βαλοῦσα ...... τὸν σκοπὸν τῆς εὐδαιμονίας κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς τύχης ἥμαρτον. ἢ οὕτως· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν εὐδοξίαν βαλοῦσα καὶ τῆς τύχης ἐτύγχανον συγκυρούσης, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ ἁμαρτάνω ἐπὶ τοῦ συγκυρῶ τίθεται: —

V. 649. Πρῶτον μὲν ἔνθα — Πρῶτον μὲν κἂν ᾖ κἂν μὴ ᾖ ψόγος ταῖς γυναιξὶν, ὅμως κακῶς αὐτὰς ἀκούειν δεῖ, ὅταν μὴ μένωσιν οἴκοι: — Τούτου παρεῖσα πόθον — Τοῦ ἐξέρχεσθαι ἀπὸ τῶν οἴκων ἐάσασα τὴν ἐπιθυμίαν ἀντὶ τοῦ μὴ ἐξερχομένη: —

V. 657. Ἤιδειν δ' ἃ με χρη — Εἰς ἃ ἐχρῆν, κἀκείνῳ ὧν ἐχρῆν τὴν νίκην ἐᾶν: —

V. 659. Καὶ τῶνδε κληδὼν — Τούτων τῶν ἔργων καὶ τῆς εὐκοσμίας ἡ κληδὼν ἐλθοῦσα εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀπώλεσέ με: — Ἡιρέθην — Τὴν γὰρ ἀρίστην ἔκρινεν αὐτὸς λαβεῖν ὁ Νεοπτόλεμος: — Αὐθεντῶν δόμοις — Τοῖς τῶν φονέων οἴκοις· αὐθέντας γὰρ λέγουσι τοὺς ἑκουσίῳ φόνῳ μετερχομένους, καὶ αὐτοέντας τοὺς αὐτόχειρας λέγουσιν: —

V. 688. Αὐτὴ μὲν οὔπω ναὸς — Ἐγὼ μὲν οὐδέποτε[a]) εἰς νῆα εἰσέβην, γραφῇ δὲ μόνον καὶ ἀκοῇ οἶδα. εἰκάσαι δὲ βούλεται τὰ κατὰ τὴν ναῦν τοῖς ἑαυτῆς κακοῖς· ὥσπερ γὰρ οἱ ἐν νηῒ μετρίων ὄντων πόνων ἐλπίδα ἔχουσι σώζεσθαι, εἰ δὲ βία συμβῇ ἀπελπίζουσι τῆς ζωῆς, οὕτως κἀγὼ ἀπ... ....: —

V. 636. Trimetrum istum in fine scholii tragici cuiusdam esse apparet, sed reperire non potui, neque interpunctionem corrigere. — V. 636. O — Κάσανδρα — praecedens αὐτὰ idem h. l. significare debet quod τὰ αὐτὰ vel ταὐτὰ, nisi fortasse hoc ipsum reponendum est; cf. ad Rhes. 537. — V. 643. Post βαλοῦσα nihil deesse videtur; — sub finem ἁμαρτ....., Negatio apud alterum horum verborum ἁμαρτάνειν et συγκυρεῖν deesse videtur, aut explicatio scholiastae falsa est. — V. 649. a) ἀκ..... — V. 657. ἄμε et ἔχρην bis — V. 688. a) οὐδεπότε — in fine latet ἀπήλπισα. —

V. 709. *Τίν' αὖ δέδορκα* — Μήποτε οὐχ ὁ Ταλθύβιος, ἀλλ' ἄλλος τις ταῦτα λέγει· καὶ γὰρ οὐ λατρὶν, ἀλλ' ὀνομαστὶ [a]) τὸν Ταλθύβιον καλεῖν εἴωθεν: —

V. 788. *Τὰ δὲ* [a]) *τοιάδε* — Τὰ δὲ τοιαῦτα ἐπιτάγματα χρὴ ποιεῖν, ὅσοι ἀναιδεῖς εἰσι [b]) καὶ φίλοι τῇ ἀναιδείᾳ: —

V. 803. *Ὄχθοις ἱεροῖς* — Ἀπὸ τῶν ὄχθων ἐπὶ τὴν πόλιν, ἐν ᾗ πόλει ἡ Ἀθηνᾶ τὸν γλαυκῆς ἐλαίας κλάδον ἔδειξε, τὸν οὐράνιον στέφανον: — *Ἔβας ἔβας* — ὦ βασιλεῦ Τελαμὼν, ἔβας ὅτε τὸ πρῶτον ὁ Ἡρακλῆς τὸ τῶν Ἑλλήνων ἤγαγεν ἄνθος διὰ τοὺς πώλους λυπούμενος: —

V. 821. *Λαομεδόντιε παῖ* — Τὸν Γανυμήδην, καθ' Ὅμηρον (Il. 5, 265 sqq. 20, 231 sq.) Τρωὸς ὄντα παῖδα, Λαομέδοντος νῦν εἶπεν ἀκολουθήσας τῷ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκότι, ὃν οἱ μὲν Θεστορίδην Φωκέα φασὶν, οἱ δὲ Κιναιθῶνα Λακεδαιμόνιον, ὡς Ἑλλάνικος [a]), οἱ δὲ Διόδωρον Ἐρυθραῖον. φησὶ [b]) δὲ οὕτως·

Ἄμπελον, ἣν Κρονίδης ἔπορεν οὗ παιδὸς ἄποινα,
Χρυσείην, φύλλοισιν ἀγανοῖσι [c]) *κομόωσαν*
Βότρυσί θ', οὓς Ἥφαιστος ἐπασκήσας Διὶ πατρὶ [d])
Δῶχ', ὁ δὲ Λαομέδοντι πόρεν [e]) *Γανυμήδεος ἀντί* [f]).

καὶ Ἀριστοφάνης [g]) Λαομέδοντος παῖδα τὸν Γανυμήδην φησὶ διὰ τὴν τῶν οἰκείων   ὁρᾷς ἐν τῇδε μενόντων Φρυγῶν. τύραννος ᾤκων τυγχάνει γέρων. ἀπ' ὀργῆς Λαομέδων καλούμενος: —

V. 709. a) ὄνομα ἐστὶ — V. 788. a) Τάδε — b) εἰσὶ — V. 821 a) μελάνικος em. Herm. Opusc. 5. p. 185. — b) φασὶ em. Herm. ibid. — c) χρυσείοις em. Herm. idemque legitur apud schol. ad Or. 1376. praeterea pro φύλλοισιν ἀγανοῖσι Herm. legit φύλλοισι παναργυρέοις — d) πρὶ — e) πόρε. — f) ἄντι em. Herm. Corrigendum hinc esse schol. ad Or. 1376., qui ἄρτι legit, recte monet Dind. — g) Aristophanem Grammaticum dici, quid id collegerit ex loco sequenti, monet Dindorfius, versusque sic scribendos videri: ὁρᾷς; ἐν τῇδε μὲν | ὄντων Φρυγῶν τύραννος ᾤκει τυγχάνων | γέρων ἀπογρὴς Λαομέδων καλούμενος. Pro οἰκείων autem legendum esse οἰκιῶν scil. ἐξήγησιν aut similiter. Sed Herrmannus in Opusc 5. p. 186 sqq. gravioribus causis allatis hoc modo totum locum restituendum esse credit: καὶ Ἀντιφάνης Λαομέδοντος παῖδα τὸν Γανυμήδην φησὶ διὰ τὴν τῶν οἰκιῶν [κοινωνίαν·

στέγας δὲ Γανυμήδους] ὁρᾷς. ἐν τῇδε μὲν
ὁ τῶν Φρυγῶν τύραννος οἰκῶν τυγχάνει,
γέρων ἀποργὴς, Λαομέδων καλούμενος.

Idem aliud valde probabile supplementum, a. F. V. Fritzschio secum communicatum, affert: φησὶ διὰ τούτων· τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Γανυ-

V. 825. *Ἠϊόνες δ' ἅλιαι* [a]) — Τὴν Ἀλκυόνην λέγει· οὕτως, φησὶν, ἐβόησαν οἱ αἰγιαλοὶ [b]), ὥσπερ ἢ οἰωνὸς ἤγουν ἡ Ἀλκυόνη ὑπὲρ τῶν τέκνων:

V. 836. *Ἔρως ἔρως* — Ὦ [a]) ἔρως, μεγάλως τότε τὴν Τροίαν ηὔξησας διὰ τὸ τοὺς θεοὺς ἐρᾶν: —

V. 845. *Φέγγος ὀλοόν* — Τὸ δὲ φέγγος τῆς ἡμέρας, ὅ ἐστιν αὕτη ἡ ἡμέρα, πῶς περιεῖδε τὸν ὀλοὸν τοῦτον ὄλεθρον, τὸν κατὰ ταύτην τὴν γῆν ἐπηρμένον καὶ τῶν περγάμων, καίτοι ἄνδρα ἔχουσα ἐν ταύτῃ τεκνοποιὸν, ὡς καὶ τέκνα ἔχειν τὸν Μέμνονα: —

V. 549. *Ὃν ἀστέρων τέθριππος* — Τὸν Τιθωνὸν [a]), λέγει, ἡ ἡμέρα ἔχουσα. Κατὰ δὲ Ἡσίοδον (Theog. 371. cf. v. 124.) οὐκ ἔστι ταυτὸν ἠὼς [b]) καὶ ἡμέρα ταυτὸν. λέγει ὅτε μ... Θεία δ' [c]) ἠέλιον τέκετο λαμπράν τε Σελήνην: — Ἄλλως· Ὅντινα Τιθωνὸν ὁ τέθριππος ὁ χορὸς τῶν ἀστέρων, ὅ ἐστιν ὁ λάμπων ἀστὴρ, τῇ πατρῴᾳ γῇ μεγάλην ἐλπίδα παρεχόμενος: —

V. 856. *Μενέλαός εἰμι* — Περισσὸν τὸ *Μενέλαός εἰμι*· αὔταρκες γὰρ τό, *δάμαρτα τὴν ἐμὴν χειρώσομαι*: —

V. 877. *Ὦ γῆς ὄχημα* — Τὴν γῆν ὀχῶν καὶ ἐπὶ γῆς ὀχούμενος. λέγει δὲ τὸν ἀέρα· ὦ συνέχων τὴν γῆν· ἔστι γὰρ καὶ ἐπάνωθεν ἀὴρ καὶ κάτω, ὡς τὴν γῆν εἶναι μετέωρον. ὦ ὄχημα τῆς γῆς ὅστις εἶ, εἴτε Ζεὺς εἴτε ἄλλο τι [a]), ἐπάκουσον· εἴτε τὸν νοῦν τοῖς ἀνθρώποις [b]) ἐντιθείς. δύναται καὶ οὕτως· ὁ διήκων διὰ πάντα νοῦς. καὶ μήποτ' ἐστὶ [c]) βέλτιον· καὶ γὰρ ἔνιοί φασιν, ὁ νοῦς ἡμῶν ὁ θεός· ὁρᾶται δὲ ἐκ τῶν Ἀναξαγορείων λόγων: — Ἄλλως. Ἔνιοι οὕτως· ὁ τὸν νοῦν τοῖς ἀνθρώποις τιθεὶς ἢ ὁ διήκων ἐπὶ πάντας νοῦς, ὃ καὶ βέλτιον, εἴτε Ζεὺς ὁ τοιοῦτος ἀνθρωπόμορφος εἴτε φυσικὴ ἀνάγκη ἢ τοιοῦτος νοῦς, οἷον ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι, ἢ τοιοῦτον μὲν οὐδὲν, ἀναπλασμὸς δέ ἐστι τῆς ἡμῶν [d]) διανοίας ὁ θεός: —

V. 888. *Μενέλαε* — Διὰ τί τ........ αὐτὸν Μενέλαον καὶ οὐ πόσιν προσαγορεύει; διὰ τὸ μετὰ φόβου ἐξάγεσθαι ἀρχήν φησι τοῦ λόγου ταύτην ἀξίαν φόβου τὸ Μενέλαον αὐτὸν καὶ οὐ πόσιν προσαγορεύειν: —

μήδους οὐχ ὁρᾷς; — V. 825. a) ἁλίαι — b) αἰθιαλοὶ· — V. 836. a) Ὁ — V. 849. a) τίθωνον — distinctio nulla erat, nisi colon post λέγει. — b) ἤως — c) θεῖα σ' — verba ταυτὸν. λέγει ὅτε μ... malui vitiosa servare quam audacius corrigere; τέκετο pro τε μέγαν a scholiasta memoriter citante profectum videtur. — V. 856. αὐταρκὲς — V. 877. a) ἀλλότι — c) pro ἀνθρώποις octo puncta

V. 894. *Οὐκ εἰς ἀκριβὲς* — Ὅ ἐστιν· οὐκ εἰς τὸ ἀκριβὲς ἦλθεν, ὥστε ἀριθμουμένων τῶν ψήφων εἰς τὸ βραχὺ ἐλθεῖν καὶ εἰς ἰσοψηφίαν καταντσ̄: —

V. 899. *Ἄκουσον αὐτῆς*[a]) — Καταφέρεται εἰς τὸ νόσημα τῶν ἀντιθέσεων· ἡ γὰρ πρότερον (v. 884.) λέγουσα, ὅρα[b]) μή σε ἕλῃ, νῦν φησιν, ἄκουσον αὐτῆς: —

V. 904. *Σχολῆς τὸ δῶρον* — Ἀργίας, φησὶ, χρεία εἰς τὸ συγχωρῆσαι αὐτῇ εἰπεῖν· ὅμως ἕνεκα τῶν σῶν λόγων, ὦ Ἑκάβη, δίδωμι αὐτῇ τὸ παῤῥησιάζεσθαι, οὐχ ἕνεκα ταύτης: —

V. 909. *Ἅ σ' οἶμαι* — Ἅπερ σε οἶμαι διὰ λόγων ἰόντα κατηγορήσειν, ταῦτα ταῖς ἀντιθέσεσιν ἀνατρέψω: —

V. 921. *Εἴ σφε κρίνειε Πάρις* — Εἰ κρίνει αὐτὴν ὁ Πάρις βελτίονα. ταῦτα δὲ συλλογίζεται λέγουσα, ὅτι, εἰ μὴ εἵλετο ὁ Ἀλέξανδρος, ἐδούλευσεν[a]) τοῖς Τρωσὶν ἡ Ἑλλάς· ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ[b]) τὴν βασιλείαν τῆς Ἑλλάδος αὐτῷ[c]) ὑπέσχετο:

V. 925. *Οἱ 'μοὶ γάμοι* — Οἱ ἐμοὶ γάμοι ὤνησαν τὴν Ἑλλάδα, καθὸ ἐκράτησε τῶν βαρβάρων· εἰ γὰρ ἐπείσθη τῇ ὑποσχέσει τῆς Ἀθηνᾶς, ἔμελλον ἂν νικᾶσθαι[a]) ὑπὸ τῶν βαρβάρων οἱ Ἕλληνες: — *Οὔτ' εἰς δόρυ* — Οὔτε εἰς μάχην σταθέντες[b]) οὔτε ἐν τυραννίδι, οἷον οὐκ ἐτυραννήθησαν; οἷον· εἰ γὰρ ἡ Ἥρα ἐκράτησε, τύραννον ἔλεγε καταστῆσαι Ἀλέξανδρον, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ[c]) εἰς μάχην: —

V. 931. *Οὔπω με*[a]) *φήσεις* — Ἀλλ' ἐρεῖς με, φησὶ, μὴ εἰπεῖν τὰ ἀναγκαῖα. ποῖα δέ εἰσι τὰ ἀναγκαῖα; τὸ, πῶς ἀφώρμησα[b]) ἐκ τῶν σῶν οἴκων: — *Ὁ τῆσδ'*[c]) *ἀλάστωρ* — Ἡ ἀπολογία αὕτη ἐστίν[d])· ὁ ταύτης[e]) ἀλάστωρ ὁ Ἀλέξανδρος ἦλθε μεθ' ἑαυτὸν ἄγων οὐ μικρὸν θεὸν τὴν Ἀφροδίτην: — *Σοῖσιν ἐν δόμοις* — Καὶ ταῦτα παρὰ τὴν ἱστορίαν φησίν· οὐ γὰρ παρόντος αὐτοῦ, ἀλλ' ἀποδημοῦντος, ὁ Ἀλέξανδρος παρεγένετο: —

V. 944. *Ἔνθεν δ' ἔχοις* — Τοῦτο καθ' ἑαυτὸ ἀναγνωστέον· βούλεται γὰρ λέγειν ἐκ τῶν λέγεσθαι μελλόντων· ἐνταῦθα ἔχεις εἰς ἐμὲ εὐπρεπῆ λόγον, διὰ τί[a]) ἀποθανόντος Ἀλεξάνδρου οὐκ ἦλθες εἰς ἐμέ: —

V. 959. *Βασίλει' ἄμυνον* — *Manu posteriori*: ἤγουν ὡς λέγοι· καλλιώτερον ἐγένετο .. ὅτι ἐφονεύθησαν ὑπὸ σοῦ καὶ ἡ Τροία διώλετο: —

---

erant. c) *ἔστι* — d) *ἐμᾶν* — V. 894. *Ὅεστιν* — V. 899. a) *αὐτ...* — b) *ὁρᾶ* — V. 921. a) haud dubie excidit *ἂν* post *ἐδούλευσεν* — b) *ἀθηνὰ* — c) *αὐτῇ* — V. 925. a) *νικ...σθαι* — b) *σταθένιας* — c) *ἀθηνὰ* — V. 931. a) *Θὔπωμε* — b) *ἀφώρμη,* — c) *τῆς δ'* — d) *ἔστιν* — e) *τῆς αὐτῆς* — V. 944. a) *λόγον*

V. 964. *Ἐγὼ γὰρ Ἥραν* — Ἀνοίκειον τοῦτο τοῦ ὑποκειμένου· ἔδει γὰρ αὐτὴν ἀνελεῖν καὶ μὴ εἰπεῖν, ὅτι παίζουσαι[a]) ἦλθον εἰς τὴν τοῦ κάλλους ἔριν. διόπερ καὶ τοὺς ἐν[b]) Ἰλιάδι στίχους ἀθετοῦσι, τό (Il. 24, 29.)· δύναται δὲ καὶ καθ' ὑπόκρισιν ἐρωτηματικῶς ἀκούεσθαι· αἳ παιδιαῖς καὶ τρυφῇ ἦλθον εἰς Ἴδην; οὐκ ἦλθον, οὐ δῆτα. ὥστε εἶναι πάντων τῶν προειρημένων ἀναιρετικόν· τὸν γὰρ ἐναντίον λόγον χειρίζουσα ὀφείλει ἀναιρεῖν ἐκεῖνα: —

V. 976. *Κύπριν δ' ἔλεξας* — Ἐλθεῖν δὲ τὴν Κύπριν ἔλεξας εἰς τοὺς Μενελάου δόμους σὺν τῷ ἐμῷ παιδὶ, ἅπερ γέλως εἴη: —

V. 981. *Ὁ σὸς*[a]) *δ' ἰδών νιν* — Σὺ κατὰ τὸν ἐκπτοηθέντα νοῦν ἀναπλάσσῃ Κύπριν ποιοῦσα. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ὁ δὲ σὸς νοῦς ἰδὼν τὸν Ἀλέξανδρον ἐποιήθη Κύπρις, οἷον ἐμωράνθη καὶ εἰς ἀκολασίαν ἐτράπη· ἡ γὰρ Ἀφροδίτη ἐπὶ ἀσελγείας[b]) λαμβάνεται: —

V. 982. *Τὰ μῶρα γὰρ* — Συνεχῶς ὁ Εὐριπίδης μῶρα λέγει τὰ ἀκόλαστα καὶ κατωφερῆ. καὶ νῦν τοῦτό φησιν· ὅτι τὴν σαυτῆς ἀκολασίαν εἰς τὴν θεὸν ἀποτρίβῃ[a])· πάντα γὰρ τὰ ἀκόλαστα Ἀφροδίτη λέγεται: —

V. 983. *Καὶ τοὔνομ' ὀρθῶς* — Τὴν Ἀφροδίτην ἐτυμολογοῦσιν οἱ μὲν παρὰ τὸν ἀφρὸν τὸν ἐν τῇ συνουσίᾳ, οἱ δὲ παρὰ τὸν ἐν τῇ θαλάττῃ ἀφρὸν, ὡς Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ (v. 197.)· οἱ δὲ ἀφόρητόν τινα εἶναι, ὡς αὐτός φησι (Eur. Hipp. 443.)· *Κύπρις γὰρ οὐ φορητὸς, ἢν πολλὴ ῥυῇ.* οἱ δὲ Ἀβροδίτην, ἁβροδίαιτόν τινα οὖσαν· μόνη γὰρ οὐκ οἶδε πολεμικὰ ἔργα: —

V. 988. *Χρυσῷ ῥέουσαν* — ἤλπισας τὴν Τροίαν χρυσῷ ῥέουσαν ταῖς δαπάναις πλημμυρεῖν: —

V. 999. *Ἀνταγωνιστὴν μέγαν* — Ἀντεραστήν· λυποῦνται γὰρ οἱ ἐρῶντες, ὅταν οἱ ἀντερασταὶ ἐπανῶνται[a]): — *Εἰς τὴν τύχην δ' ὁρῶσα* — Πρὸς τὴν τύχην ἑκάστου ἐφέρου καὶ τὸν εὐτυχοῦντα ἐπῄνεις: —

V. 1003. *Κἄπειτα πλεκταῖς* — Καθόλου νῦν παρὰ τὸ πρέπον ἡ Ἑκάβη δικαιολογεῖ, ὥς φησι νικτ ὁ ποιητὴς· εἰσὶ δὲ αἱ τοιαῦται ἐπιχειρήσεις, ἀμαρ τς, πίστεις: —

V. 1023. *Στεφάνωσον Ἑλλάδ'* — Εὐήθης ἡ Ἑκάβη· ἀπὸ γὰρ τῆς ἐκβολῆς τοῦ ξίφους ἐχρῆν[a]) ἐπιγνῶναι

διὰ τὸ — V. 964. a) *παίζουσα* — idem vitium supra v. 450. praecedens *μὴ εἰπεῖν* est *negare* — b) *ἐ..* — c) *νείκεσε θεᾶς* — Cf. Eustath. p. 1337, 30. — c) *ὀφεῖ'* — V. 976. *εἰς τ...* — V. 981. a) *Ὅσὸς* — b) *ἀσελγίας* — V. 982. a) *ἀποτρίβει* — non utitur alias scholiasta forma in *ει.* — V. 999. *ἐπαινοῦται* — cf. Bast. ad Greg. Cor. p. 115. not. — V. 1023. a) *ἐχρήν* —

τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνδρὸς, ὡς ἐν τῇ[b]) Ἀνδρομάχῃ (v. 619.)· οὐκ ἔκτανες γυναῖκα χειρίαν[c]) λαβών: —

V. 1027. Ἀφελοῦ πρὸς Ἑλλάδος[a]) — Ἀφελοῦ τὸ θῆλυ, τουτέστιν μὴ θηλυνθῇς[b]), ἀνελὼν δὲ ταύτην σεαυτὸν[c]) ἀπαλλάξεις ψόγου: —

V. 1029. Ἐμοὶ σὺ συμπέπτωκας — Πρὸς τὴν Ἑκάβην φησίν· σύμφωνεῖς[a]) μοι λέγουσα τὰ τοιαῦτα, ἑκουσίᾳ γνώμῃ ἐξελθεῖν τῶν ἐμῶν οἴκων καὶ μάτην τὴν Κύπριν προβάλλεσθαι[b]): —

V. 1030. Ἑκουσίως τήνδ' ἐκ δόμων — Ἑκουσίως ἔπλευσε, κόμπου δὲ χάριν ἡ Ἀφροδίτη τοῖς λόγοις αὐτῆς ἐμβέβληται: —

V. 1042. Μὴ νῦν — Καὶ τοῦτο γελοιὸν, γελοιότερος δὲ ὁ ἀντερῶν: —

V. 1044. Οὐκ ἔστ' — Ὁ στίχος οὗτος ἐν παροιμίαις φέρεται: —

V. 1050. Ῥάδιον μὲν οὐ τόδε[a]) — Τὸ κατὰ τῶν γυναικῶν μῖσος[b]) ἑαυτοῦ καὶ διὰ τούτων παρίστησιν Εὐριπίδης· οὐ γάρ, φησὶ, ῥάδιόν ἐστί ποτε σωφρονίσαι γυναῖκα. κἂν ἀκόλαστοι πάνυ ὦσιν: —

V. 1057. Σμύρνης αἰθερίας — Εἰς τὸν αἰθέρα φθανούσης ἢ τῆς αἰθομένης τὴν ἀκρόπολιν. Κατὰ κοινοῦ τὸ προὔδωκας: —

V. 1061. Τέρμονά τε — Τέρμονα νῦν λέγει τὴν τοῦ Ἰδαίου ὄρους κορυφὴν διὰ τὸ τερματίζειν, πρωτόβολον δὲ διὰ τὸ ἐμβάλλειν[a]) τὸν ἥλιον πρῶτον ἀνίσχοντα εἰς αὐτήν: —

V. 1062. Ζαθέαν θεράπναν — Ἔνθα τὸ θεῖον θεραπεύεται. νῦν δὲ θεράπναν λέγει τὴν τοῦ Διὸς οἴκησιν, παρόσον ὁ Ζεὺς τὴν Ἴδην οἰκεῖ: —

V. 1067. Φρυγῶν τε ζάθεοι — Ἀμφιβόλως ἔχει, πότερον κατ' ἐνιαυτὸν διὰ τὸ δωδεκασέληνον εἶναι τὸν ἐνιαυτὸν ἢ δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ μῆνα. λέγουσι δὲ ἔνιοι καὶ τὰ πέμματα σελήνας διὰ τὸ λευκὰ εἶναι καὶ περιφερῆ· σελήνας[a]) δ.. ἱδρύεσθαι· δύναται οὖν λέγειν ἐκ δώδεκα πεμμάτων θυσίαν: —

---

b) ἀντὶ pro ἐν τῇ em. Dind. — c) σῆν χειρὶ — legebat scholiasta aut σὴν χειρὶ aut σῇ χειρί, sed utrumque contra numeros. — V. 1027. a) ἑλλάδ.. — c) θῆλυνθ⁀:.. — d) σεαυτὴν — V. 1029. a) φησιν ἀμφῶ — b) προβάλλεσθε — V. 1050. a) οὐτόδε — b) μίσος — Inter γυναῖκα et κἂν ἀκόλαστοι πάνυ ὦσιν haud dubie intercidit paraphrasis verborum Euripideorum: ὅμως ὁ τῆσδ' ὄλεθρος etc. hoc fere modo constituenda: ὅμως ὁ ταύτης θάνατος φόβον ἐμβαλεῖ τῇ αὐτῶν (sc. γυναικῶν) μωρίᾳ. Nam si quae exstant coniungere velis, nullus erit sensus. — V. 1061. a) ἐμβάλειν — V. 1067. a) σηλήνας — σελήνας δε.. ἱδρύεσθαι verba Euripidis aut alius

V. 1071. Αἰθέρα τε πόλεως — Καὶ τὸν αἰθέρα ἐπιβεβηκὼς, ὁ Δίδυμος τὸν ἐμπυρισμὸν ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι: —

V. 1080. Κατάορα — Ἐστεγασμένα, πεπυκνωμένα τοῖς δάκρυσι. κατήορα τῇ βοᾷ ἢ βοᾷ, ἵν' ᾖ ῥῆμα: —

V. 1090. Ἔνθ' ἀκάτου — Ἔνθα πορευομένης τῆς νεὼς τοῦ Μενελάου κατὰ τὸ μέσον πέλαγος τοῦ Αἰγαίου. τὸ δίπαλτον πῦρ τὸ ἱερὸν[a]), ὅ ἐστιν ὁ κεραυνὸς, κεραυνώσει κατὰ τὸ μέσον τὴν πλάτην, ὅ ἐστιν τὸ πλοῖον· εὔχονται γὰρ κατὰ τὸ μέσον πέλαγος κεραυνωθῆναι: —

V. 1096. Χρύσεα δ' ἔνοπτρα — Φαίνεται ἐπιλαθόμενος ὧν προείρηκεν· ἀπῆκται γὰρ ἐπὶ τὰς ναῦς ὡς ἀποτυμπανισθησομένη· ἤτοι οὖν ἐπιλελησμένην αὐτὴν[a]) εἰσάγει καὶ καταστοχαζομένην, ὅτι πάλαι ἔχει τὰ ἔνοπτρα καὶ καλλωπίζεται[b]): —

V. 1102. Χαλκοπυλόν τε — Τινὲς θεᾶς μέλαθρον ἢ προσυπακουστέον αὐτὸ ἔξωθεν. ἔστι δὲ χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ ἱερόν: —

V. 1108. Καινὰ καινῶν — Παρασκευάζουσαι αἱ συντυχίαι τῇ Τροίᾳ. τὸ ἑξῆς δέ· λεύσσετε Τρώων ἄλοχοι μέλεαι: —

V. 1111. Ὃν πύργων δίσκημα — Ἀντὶ τοῦ ἔκτεινον ῥίψαντες καὶ δισκεύσαντες[a]) αὐτὸν ἀπὸ τῶν τειχῶν: —

V. 1113. Νεὼς μὲν πίτυλος — Ἀντὶ τοῦ μία ναῦς, πίτυλος γὰρ ἡ κωπηλασία, ὡς τῆς Ἀνδρομάχης παρακαλεσάσης αὐτὸν μετὰ τῆς ἀσπίδος θάπτεσθαι. διὰ τοῦτο Ταλθύβιος λέγει· μίαν ναῦν καταλελεῖφθαι ἐπ' αὐτὸ τοῦτο: —

V. 1116. Αὐτὸς δ' ἀνῆκται — Ἀναγωγὴ λέγεται ἡ ἀπὸ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος ἀναχώρησις· δοκεῖ γὰρ ὑψηλότερον εἶναι ἡ θάλασσα τῆς γῆς: —

V. 1118. Ἄκαστος ἐκβέβληκεν — Ὁ μὲν Εὐριπίδης ὑπὸ Ἀκάστου φησὶν ἐκβεβλῆσθαι τὸν Πηλέα, εἰσὶ δὲ οἵ φασιν[a]) ὑπὸ τῶν δύο αὐτοῦ παίδων, Ἀρχάνδρου καὶ Ἀρχιτέλους, κατὰ τὸν καιρὸν[b]), ὃν ἔμελλον Ἕλληνες ἐξ Ἰλίου ἐπανιέναι, ἐξεληλάσθαι[c])· καὶ ἐλθόντα εἰς ἀπάντησιν τῷ Νεοπτολέμῳ προσελθεῖν διὰ χειμῶνα τῇ Κῷ τῇ νήσῳ καὶ ξενισθέντα ὑπὸ Μόλωνός τινος ἄβαντος ἐκεῖ καταλύσασθαι τὸν βίον: —

---

scriptoris videntur ad confirmandam vocis σελήνη significationem allata. — V. 1071. τὲ — V. 1090. a) ἵερον — V. 1096. a) ἐπιλεληθμεν... αὐτ'... — b) καλλωπάζεται — V. 1102. Χαλκόπυλόντε — χαλκειοίκου — V. 1108. λεύσετε — V. 1111. a) διεσκευάσαντο em. Dind. — V. 1118. a) εἰσι δὲ οἳ φασὶν — b) σκανὸν em. Dind. — c) ἐξεληλᾶσθαι —

V. 1119. *Οὖ θᾶσσον* — Θᾶσσον τοῦ δέοντος ἐξώρμηκε καὶ οὐκ ἐπεμέρισέ τινα τῇ μονῇ χάριν· οὔτε γὰρ ἡγήσατο κεχαρισμένον ἑαυτῷ εἶναι τὸ μεῖναι, ἀλλ' ἀνήχθη. τοῦτο δὲ πρὸς τὴν δραματικὴν ὑπόθεσιν μεμηχάνηται[a]), ὅπως τὸ ἐπεισόδιον ἐπαγάγοι τοῦτο ἐπὶ τῆς σκηνῆς τήν τε[b]) ἀσπίδα παρεισενεγκὼν καὶ τὸν Ἀστυάνακτα. πρὸς μὲν οὖν τὴν ταχεῖαν ἀναχώρησιν εὗρεν, ὅτι αἴτιον τῷ Νεοπτολέμῳ τὸν Πηλέα ὑπὸ Ἀκάστου ἐκβεβλῆσθαι· περὶ δὲ τῆς ἀσπίδος, ὅτι ἠξίωσεν αὐτὸν ἡ Ἀνδρομάχη τὴν ἀσπίδα αὐτῇ[d]) ἀφεῖναι, ὅπως μὴ ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ ἡ τοῦ Ἕκτορος ἀσπὶς ᾖ. Κομψὰ δὲ ταῦτα πάντα πεποίηκε, παρῄρητο[e]) δὲ τὸ τραγικὸν κατασκεύασμα· εἴπερ παρῆν ἡ Ἀνδρομάχη, οἰκτρότερον[f]) ἂν ἐγένετο τὸ πάθος θρηνούσης αὐτῆς τὸν ἴδιον παῖδα. ἀντικατήλλακτο δὲ τοῦ τοιούτου πάθους τὴν τοῦ ἀσπίδος εἰσαγωγήν: —

V. 1123. *Καί σφ' ᾐτήσατο* — Παρεκάλεσε δὲ συνθάψαι καὶ τὴν ἀσπίδα, ἥτις τοῖς Ἕλλησι φόβον παρεσκεύασεν: —

V. 1128. *Μήνιν[a]) πορεῦσαι* — Παρεκάλεσεν[b]) αὐτὸν, μὴ ἄγοι[c]) τὴν ἀσπίδα εἰς τὸν Πηλέως οἶκον, πρὸς τὸ μὴ λυπεῖσθαι ὁρῶσαν αὐτήν: —

V. 1131. *Ἀλλ' ἀντὶ κέδρου* — Ἀντὶ σοροῦ, ἀπὸ κέδρου γὰρ αἱ σοροὶ, συνθάπτειν τὴν ἀσπίδα: —

V. 1133. *Ὡς περιστείλῃς νεκρόν* — Ἵνα σὺ περιστείλῃς[a]), ἐπειδὴ ἡ Ἀνδρομάχη βέβηκε· τὸ γὰρ τοῦ Νεοπτολέμου τάχος ἀφείλετ'[b]) αὐτὴν, ὥστε μὴ δι' ἑαυτὴν[c]) θάπτειν τὸν νεκρόν: —

V. 1142. *Ἔλουσα νεκρόν* — Καὶ καθόλου ἔλουσα καὶ κατὰ μέρος ἀπένιψα: —

V. 1143. *Ἀλλ' εἶμ' ὀρυκτὸν* — Ἀλλὰ πορεύομαι ἐπὶ τῷ ὀρύξαι τάφον: —

V. 1144. *Ὡς σύντομ' ἡμῖν* — Ἵνα συντόμως δι' ἐμοῦ καὶ διὰ σοῦ πραχθέντα ταῦτα παρασκευάσῃ ἡμᾶς πλεῖν: —

V. 1148. *Ὦ μείζον'[a]) ὄγκον δορὸς* — ὦ Ἀχαιοὶ μᾶλλον κομπῶντες ἐν λόγοις ἢ ἐν πολέμῳ, εἰ τοῦτον ἐφοβήθητε: — *Οὐδὲν ἦτ' ἄρα* — Οὐδὲν ἐτυγχάνετε, ὅτι Ἕκτορος μὲν ζῶντος ἐπορθήσατε τὴν πόλιν, τοῦτον δὲ νῦν φοβεῖσθε: —

V. 1165. *Ὃν πόλλ' ἐκήπευσ'* — Κῆπος κουρᾶς εἶδος, ἣν οἱ κειρόμενοι διεβάλλοντο, κατελίμπανον δὲ τὰς ἔξω τῆς κεφαλῆς[a]) περὶ τὰ ἄκρα τρίχας. οὐ κέχρηται οὖν μεταφοραῖς ὁ Εὐριπίδης, ἀλλὰ τὸ τῆς κουρᾶς εἶδος αἰνίττεται. οὕτως ὁ Ἐρατοσθένης· οὐ γὰρ ἀξιοῖ μεταφορὰν[b]) εἶναι. λέγει οὖν, ὅντινα βόστρυχον κῆπον ἔκειρε[c]). τὴν τοιαύτην δὲ κουρὰν καλοῦσι κῆπον: — Ἄλλως. Κατά τινας ἐπιμελείας ἠξίωσεν[d]), ἐθεράπευσεν, ἵν' ᾖ μεταφορά[e]). ἔστι δὲ καὶ εἶδος κουρᾶς ὁ κῆπος, ᾧ οἱ χρώμενοι διεβάλλοντο· Κατελίμπανον δὲ τὰς ἔξω τῆς κεφαλῆς τρίχας. νῦν οὖν ὁ Εὐριπίδης τὸ εἶδος τῆς κουρᾶς, ὡς καὶ Ἐρατοσθένης λέγει: —

V. 1166. *Ἔνθεν ἐκγελᾷ* — Ἔνθεν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῶν ὀστέων ῥαγέντων διαχάσκει ὁ φόνος· φόνον δὲ λέγει τὸν ἐγκέφαλον, ἵνα τὰ εἰθισμένα μὴ εἴπω· αἰσχρὸν γὰρ λέγειν ἐγκέφαλον: —

V. 1168. *Ὦ χεῖρες ὡς εἰκοῦς* — Τῆς μὲν εἰκόνος καὶ τῆς εἰκασίας τοῦ πατρὸς κέκτησθέ τι[a]), οἷον ὅμοιοι μέν ἐστε[b]) τοῦ πατρός, ἐν δὲ τοῖς ἄρθροις ἐκλελυμένοι πρόκεισθε[c]): —

V. 1172. *Ὦ μῆτερ ηὔδας* — Ἔλεγες τοιαῦτα, φησὶν, ὅτι, ὅτε τεθνήξῃ, τὸν πλόκαμον[a]) σου κεροῦμαι, καὶ τοῦτο ἔλεγες, ὅτι ὑμνήσω σε μετὰ τῶν ὁμηλίκων: —

V. 1179. *Γράψειεν ἄν σε[a])* — Εἰώθασιν ἐν τοῖς τάφοις τῶν ἀποθνησκόντων γράφειν[b]) τὰ ἀνδραγαθήματα. καὶ σὲ οὖν πῶς γράψει ἄρα, ὡς ἐφονεύθης ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, αἰσχύνην τοῖς Ἕλλησιν. δι' ὧν λέγει αὐτοὺς ἕνα παῖδα πεφοβῆσθαι: —

V. 1186. *Σὸς κεῖται τύπος* — Ὁ τοί...τύπος τοῦ Ἕκτορος συμβέβηκεν εἶναι ἐκ τοῦ ἱδρῶτος ἢ ἁπλῶς ὁ ἱδρὼς[a]) κεῖται, ὃν ἔσταξεν[b]) ὁ Ἕκτωρ ἐκ τοῦ μετόπου τοῖς περιδρόμοις τῆς ἀσπίδος: —

V. 1191. *Οὐ γὰρ ὁ δαίμων δίδωσιν εἰς κάλλος τὰς τύχας* — ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔστιν εὐπρεπὴς οὐδὲ πο..... *τοῖς τρόποις γὰρ αἱ τύχαι* — Αἱ γὰρ τύχαι .... ὅ ἐστι γίνονται κατὰ τοὺς τρόπους τοῦ εὐμεταβλήτου καὶ ἄλλοτε ἄλλῃ πηδῶντος τοῦ ἀνθρώπου· ἔμπληκτος γὰρ ὁ εὐμετάβλητος: —

V. 1119. post ἀνήχθη duo puncta erant. — a) μεμηχαν..... — b) τήντε — c) παρεισενέγκων — d) αὐτ... — e) παρήρηστο — f) οἰκτότερον — V. 1123. Καίσφ — V. 1128. a) Μῆνιν — b) παρεκαλ... — c) ἄγει — V. 1133. a) περιστειλ.... — b) ὀφείλετ' — c) ἑαυτὸν — V. 1144. a) παρασκευάσει — V. 1148. a) μεῖζον — V. 1165. a) κεφάλης — b) μεταφορ'.... — c) duo erant puncta. — d) ἠξιώσεν — e) μεταφ.... — V. 1168. a) κέκτησθέτι — b) μὲν ἐστὲ — c) πρόςκεισθε — V. 1172. a) πλοκαμόν — V. 1179. a) Τράψειεν ἄνσε — b) γραφεῖν — V. 1186. a) ἰδρὼς — b) ἔταξεν — pro ἔσταξεν malim ἔσταζεν, sed potest aoristus quoque locum habere. — V. 1191. quae vox in πο..... lateat, difficile est dicere; fort. πολυτελής. Pro sexto puncto τ literam ante οῖς obliteratam reposui οὐ δὲ in οὐδὲ coniunxi; antea autem signum, quod scholion claudi et falso post τοῖς τρόποις γὰρ αἱ τύχαι positum erat, collocandum est. Tum scribebatur ..ῖ γὰρ τ.; sequentum lacunam fort. expleveris verbo πηδῶσιν, et articulum τοῦ ante ἀθρώπου deleveris. In fine

V. 1197. *Καὶ μὴν πρὸ χειρῶν* — Ἕτεραι Τρῳάδες φέρουσι σκῦλα τῷ τεθνηκότι Φρυγῶν: —

V. 1213. *Θανῇ γὰρ οὐ θανοῦσα* — Καίτοι συνθαπτομένη τῷ νεκρῷ οὐκ ἀποθανῇ με: —

V. 1220. *Νεκρὸν ἴακχον* — Ἐγὼ στενάζω τὸν νεκρὸν ἴακχον, τὸν θρῆνον τὸν εἰς τὸν Ἴακχον, ὅν φασι Περσεφόνης εἶναι υἱόν: —

V. 1223. *Τλήμων ἰατρός* — Κἀγὼ, φησὶν, ἰατρὸς νομιζομένη, τα δὲ ἔργα τῶν ἰατρῶν οὐκ εἰδυῖα, τοῖς ῥάκεσι πληρώσω[a]) τὰ ἕλκη σου: —

V. 1229. *Οὐκ ἦν ἄρ' ἐν θεοῖσιν* — Οὐδὲν ἦν ἐν τοῖς θεοῖς, φησὶν, εἰ μὴ ἡ Τροία καὶ οἱ ἐμοὶ πόνοι· οἷον περὶ οὐδενὸς ἐφρόντιζον οἱ θεοὶ, εἰ μὴ περὶ ἐμοῦ καὶ τῶν ἐμῶν πόνων καὶ τῆς Τροίας τῆς μεγάλως μισουμένης: —

V. 1233. *Ἀφανεῖς ἂν ὄντες* — Νῦν, φησὶ, περιβόητοι ἐγενόμεθα εἰ δὲ ὡς ἔτυχεν ἐπορθήθημεν, οὐ δὲ ὑμνούμεθα. τρίτον δὲ τὸ ^αν^ . παρελ....... δὲ ἅπαξ. Ἀττικὸν δὲ τὸ ἔθος: —

V. 1237. *Δοκῶ δὲ τοῖς θανοῦσιν* — Δοκῶ δὲ μηδὲν διαφέρειν τοῖς νεκροῖς τό τε πολυτελῆ καὶ ὀλίγον θάπτεσθαι: —

V. 1239. *Κενὸν δὲ γαύρωμ' ἐστί* — Τὸ γὰρ πλουσίως ταφῆναι κόμπος μόνον ἐστὶ τοῖς ζῶσιν, οὐδὲν δὲ τοῖς τεθνηκόσι διαφέρει: —

V. 1241. *Μελέα μήτηρ*[a]) — Νομισθεῖσα[b]) δὲ εὐδαίμων εἶναι, ἅτε δὴ ἀγαθῶν γονέων ὑπάρχων νῦν ἐν συμφορᾷ δεινῇ περιπέπτωκας: —

V. 1248. *Λεύσσω φλογέας* — Ὁρῶ τοὺς Ἕλληνας πορθοῦντας τὴν Ἴλιον, ἵνα ταχέως ἀποπλεύσωσι, φλογέας δὲ ἅπτοντας[b]):

V. 1251. *Αὐδῶ λοχαγοῖς* — Λέγω, φησὶν, ὑμῖν, τοῖς τὸ Ἴλιον ἐπιτεταγμένοις πιμπράναι, μὴ ἀργεῖν: —

---

falsa ἔμπλεκτος erat. — V. 1213. *Καὶ τοι — με* in fine delendum. — V. 1220. *ἰάκχον. ὃν φασὶ* — V. 1223. a) *πληρῶ..* — V. 1229. *φησιν — οὐδένος* — V. 1233. *φησὶ* tantum pro *φησι* commatis utrimque positis scripsi; relinqua intacta relinquere quam audacius corrigere malui. Sensum scholii plane perspicuum sic expresserim: *Νῦν, φησὶ, περιβόητοι ἐγενόμεθα. εἰ δὲ, ὡς ἔτυχε, μὴ ἐπορθήθημεν, οὐδ' ἂν ὑμνούμεθα. τρίτον δὲ τὸ ἂν παρέλκει· Ἀττικὸν δὲ τὸ ἔθος.* — V. 1237. *τότε* disiunxi et punctum post *πολυτελῆ* delevi. — V. 1239. *πλουσιως — ζῶσι.* — V. 1241. a) *μῆτηρ* — b) necessarium videtur *Νομισθεὶς*, sed poterat etiam schol. falsam lectionem *νομισθεῖσ'* ante oculos habere. — V. 1248. a) *λεύσω* — b) *ἅπτουσας* —

V. 1257. *Χωρεῖτε Τρώων παῖδες* — Καὶ ὑμεῖς χωρεῖτε, ὦ Τρῳάδες, ἵνα ὁ λόγος δύο τάξεις ἔχῃ, τό τε[a]) συμβουλεύειν τοῖς καίουσι καὶ ὑμᾶς ἐξιέναι. μορφὰς δὲ εἰώθασι λέγειν τὰς τάξεις, ἵνα, φησὶ[b]), δύο τάξεις ὁ λόγος ἔχῃ, ἵνα δι' ἑνὸς λόγου δύο πράγματα γίνωνται[c]): —

V. 1266. *Ἀλλ' ὦ γεραιὲ πούς* — πρὸς γὰρ αὐτὸν ὁ λόγος, ὡσεὶ ἔλεγε, συγκαυθῶ αὐτῇ: —

V. 1285. *Λέλαμπεν* — Τὸ Ἴλιον τῷ πυρὶ λέλαμπεν, ὁμοίως δὲ καὶ τὰ Πέργαμα καὶ τὰ τέραμνα τῶν Περγάμων: —

V. 1288. *Οὐρανία πεσοῦσα* — Πεσοῦσα δὲ ἡ γῆ τῇ οὐρανίᾳ, ὅ ἐστι τῇ ὑψηλῇ, ἑαυτῆς πτέρυγι, ὅ ἐστι τῇ ἀκροπόλει, καταφθίνει καὶ μαραίνεται τῷ πυρὶ ὡς καπνός: —

V. 1289. *Καταφθίνει γᾶ* — Ἡ δὲ γῆ, φησὶν, ὑπὸ τοῦ δόρατος φθίνει καὶ ὁ καπνὸς ὥσπερ πτέρυγι χρώμενος οὕτως ἀνίπταται: —

V. 1295. *Ἰαλέμῳ τοὺς θανόντας* — Ἀνακαλεῖς τοὺς τεθνηκότας θρήνῳ, οὐχ ὡς ἕτεροι σπονδαῖς: — Ἄλλως. Ἀνακαλοῦμαι, φησὶν, αὐτοὺς τὰ γεραιὰ μέλεα προστιθεῖσα τῇ γῇ καὶ ταῖς δισσαῖς χερσὶ κτυποῦσα τὴν γῆν: —

V. 1298. *Διάδοχόν σοι* — Οὐκοῦν, φησὶν, ἐγὼ διαδέχομαί σε, καὶ τῷ θρηνεῖν τὸ γόνυ τίθησιν ἐπὶ τῆς γῆς: —

V. 1301. *Ἀγόμεθα* — Τ........εγόμεθα δούλειον ὑπὸ μέλαθρον: —

V. 1307. *Θάνατος ὅσιον* — Ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἑρκείου[a]) Διὸς ἡ σφαγὴ, τινὲς[b]) δὲ διὰ τὸ αὐτὸν μὲν εἶναι ὅσιον, ἀνοσίαν δὲ τὴν σφαγήν: —

V. 1309. *Ἰὼ θεῶν μέλαθρα* — Ἰδίως τοὺς βωμοὺς, ἢ θεῶν μέλαθρα διὰ τὸ θεόκτιστον εἶναι τὴν πόλιν: —

V. 1312. *Κόνις δ' ἴσα* — Ἡ δὲ κόνις καὶ ἡ σποδὸς, ὁμοίως τῷ καπνῷ ὡς πτέρυγι χρωμένη, ἄϊστον καὶ ἀφανῆ τὸν ἐμὸν οἶκον τίθησιν. ἡ δὲ σποδὸς, φησὶ, καθάπερ καπνὸς ἀναστήσεται πρὸς τὸν αἰθέρα τῶν ἐμῶν οἴκων ἀφανισθέντων πυρί: —

V. 1317. *Ἐμάθετε* — Αἰσθάνεσθε, φησὶ, πεσούσης τῆς Τροίας, ὡς τῶν Ἑλλήνων τὰ λείψανα καταριπτούντων: —

V. 1257. a) *τότε* — b) *φησι* — c) *γίνονται* — V. 1266. *γεραιὲι* — *Ποῦς πρὸς* etc. — V. 1295. a) *με.* (λ superscript) — V. 1301. *ὑπομέλαθρον* — ab initio fort. *Τουτέστιν ἀγόμεθα* — V. 1307. λ) *ἑρκίου* — b) *τινες* — V. 1312. *ἀΐστον* — V. 1317. *Αἰσθάνεσθαί φησι* — tum malim *καταῤῥιπτούντων.* —

SCHOLIA IN RHESUM,

NUNC PRIMUM EDITA.

E COD. VATICANO 909.

V. 1. *Βᾶθι πρὸς εὐνὰς* — *Βᾶθι ἀντὶ τοῦ βῶμεν. βᾶθι πρὸς εὐνὰς, ὡς πλησίον γενόμενοι τῶν κοιτῶν τουτό φασιν:* — (*Οἱ φύλακες ἐν χοροῦ σχήματι παρακελεύονται ἑαυτούς.*)

V. 2. *Τὶς ὑπασπιστῶν* — *Ὁ ὑπασπιστὴς ἴδιον ὄνομα, σύνεγγυς παρασπίζων τοῦ βασιλέως· ὁ γὰρ τευχοφόρος κοινὸς παντὸς ὁπλίτου:* —

V. 5. *Οἳ τετράμοιρον* — *Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἰς τρεῖς φυλακὰς νέμουσι τὴν νύκτα, Ὅμηρος* (Od. 14, 483.)· *ἀλλ' ὅτε*[a]) *δὴ τρίχα νυκτὸς*[b]) *ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει. Στησίχορος δὲ, ὡς*[c]) *Σιμωνίδης, πενταφύλακον*[d]) *φησὶν ὑποτίθεσθαι τὴν νύκτα. διαπορήσει*[e]) *δέ τις, ὅπως οἱ τετράμοιρον νυκτὸς φυλακὴν*[f]). *πρὸς ὃ ῥητέον, ὅτι οὐκ ἐν τῷ καθόλου φησὶ τετραφύλακον, ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ παρόντι φυλακὴν, ὡσανεὶ πρώτην ἢ δευτέραν. ὁ δὲ Κράτης δείκνυσιν, ὅτι κατὰ τὸν Εὐριπίδην πενταφύλακον*[g]) *ἐκτίθησιν*

V. 1. *βάθι* ter — *γενομένων* em. Dind. — *τοῦτο φασίν* — V. 2. *Τίς* — V. 5. a) *ἀλλότε* — *δέ*, quod ante *ἀλλότε* erat, delevi. — b) *τριχὰ* omisso *νυκτὸς* — c) *ὁ* — Dind. scribendum censet *καὶ*, sed tum etiam *φασὶν* pro *φησὶν* legendum erat. — d) *πάντα φυλ....* — e) *διατωρήσει* em. Dind. — f) subaudiendum est verbum quoddam cum *ὅπως* iungendum, cuius sensus sit, *explicandi, intelligendi sint.* — g) *πάνταφύλαξ* em. Dind. — tum addendum est

τὰ ὑπ' αὐτοῦ εἰρημένα (v. 534.)· *τίς ἐκηρύχθη πρώτην φυλακὴν καὶ τὰ ἑξῆς. πρώτους γὰρ τοὺς περὶ Κόροιβόν φασι*[h]) *φυλάττειν, δευτέρους δὲ Παίονας*[i]), *τρίτους δὲ Κίλικας, οὓς καὶ Μυσούς φασιν*[k]), *ὁμοεθνεῖς νομίζοντες*[l])· *παραγειτνιᾷ γὰρ ὁ Ἀδραμυττηνὸς κόλπος τοὺς Μυσούς· παρὰ δὲ Μυσῶν αὐτοὺς τοὺς Τρῶας*[m]) *παραλαβεῖν, πέμπτην δὲ τοῖς Λυκίοις φασὶ παραβάλλειν τὴν φυλακήν· ὥστε οἱ τὴν τετάρτην Μοῖραν*[n]) *φρουροῦντες ἐν ἀρχῇ φησὶν, οἱ τετράμοιρον νυκτὸς φυλακήν. ὁ δὲ Κράτης εὐχερῶς*[o]) *δείκνυσι τοὺς Μυσοὺς τοὺς αὐτοὺς τοῖς Κίλιξι φάσκων εἶναι· κεχωρισμένοι γὰρ ἀλλήλων εἰσὶν, ὡς καὶ Ὅμηρός φησι* (Il. 13, 5.)· *Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν ἱππημολγῶν*[p]). *ἡ μὲν γὰρ Κιλικία ἐν τοῖς ἔμπροσθε μέρεσι τῆς Τροίας κεῖται· ὁ δὲ Ζεὺς ἀπεστραμμένος ὁρᾷ Μυσούς. οἱ γὰρ τραγικοὶ Κιλικίαν οὐκ ἴσασι τούτους, ἀλλὰ τοὺς ἐν Ταύρῳ ᾠκηκότας. πῶς δὲ δύο ἐθνῶν μία ἦν ἡ φυλακή; ἄμεινον οὖν τ....εῖν, ὅτι Παιόνων ὁ Κόροιβος*[q]) *ἦρχεν, οἵτινες τὴν πρώτην φυλακὴν ἔσχον καὶ παραδεδώκασιν τὴν δευτέραν τοῖς Κίλιξιν. ἐξ ὧν ἐπιφέρουσιν οἱ Τρῶες· Μυσοὶ δὲ ἡμᾶς, δηλονότι οἱ Μυσοὶ τὴν τρίτην φυλακὴν εἶχον, μεθ' οὓς οἱ Τρῶες τὴν τετάρτην. διό φησιν*[r])· *οἳ τετράμοιρον νυκτὸς φυλακὴν, οἵτινες*[s]) *τοῖς Λυκίοις πέμπτην ἐγείρουσιν:* — *Ἄλλως. Τετράμοιρον τὴν τετάρτην μοῖραν*[t]) *τῶν φυλακῶν οἱ Τρῶες εἶχον. ὁ δὲ πᾶς λόγος τοιοῦτός ἐστι· δέξασθε παρ' ἡμῶν, φησὶ*[v]), *τὴν νέαν καὶ πρόσφατον κληδόνα, οἵτινες*[s]) *φυλάσσοντες τὴν τετάρτην φυλακὴν προκαθήμεθα:* — (*Παρ' Ὁμήρῳ* (Il. 10, 80.)· *Ὀρθωθεὶς*[x]) *δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν ἐπαείρας.*)

V. 8. *Λῦσον βλέφαρον* (in textu *βλεφάρων*) — *Ἀντὶ τοῦ διυπνίσθητι. γοργωπὸν δὲ τὴν φοβερὰν καὶ καταπληκτικήν:* —

V. 28. *Ἢ τὸν Εὐρώπας*[a]) — *Παρ' Ὁμήρῳ πρὸς ὄρεσιν Εὐρώπης εἶναι τὸν Σαρπηδόνα. ὁ δὲ Ἡσίοδος Εὐρώ-*

τὴν νύκτα aut *αὐτὴν*, aut maior mutatio necessaria erit. — h) *κόρϋβον φασὶ* — i) *παιόνας* — k) *μϋσοὺς φασὶν* — l) *νομίζων* — verba *παραγειτνιᾷ* neque ad *Μυσούς* parenthesin efficiunt, in quibus constructio verbi cum accus. offendit quidem, sed in hoc scriptore sine certa auctoritate corrigenda non videtur. *Ἀδραμυττηνὸς* simplici τ erat. — m) *τρώας* — n) *μοίραν* — o) fortasse *δυσχερῶς* — p) *ἀγάβων ἱππημόλγων* — In sequentibus *ὁ δὲ Ζεὺς* etc. aut locus scriptoris cuiusdam affertur aut in voce *Ζεὺς* vitium est. — q) *κορῦκος* — quod verbum mutilatum sit, certo dicere nequeo; sensus requirit *εἰπεῖν* — r) *διόφησιν* — s) *οἵ τινες* — t) *μοίραν* — v) *φησι* — x) *Ὀρθωϑ..* — V. 8. *Λύσον* — V. 28. a) *εὐρώτας* —

πης μέν φησιν αὐτὸν, ὡς Ἑλλάνικος[b]). εἰσὶ δὲ οἳ[c]) Λευκάστου καὶ Ἴδης τῆς Κορύβαντος γενεαλογοῦσι μετὰ καὶ Μίνωος καὶ Ῥαδαμάνθυος, καθάπερ Σωκράτης ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς. ἔχει δὲ ὁ λόγος τὸ ἕτερον εἶναι Σαρπηδόνα τὸν ἐπὶ τὴν Ἴλιον στρατεύσαντα καὶ ἄλλον τινὰ Θρᾷκα[d]), ἀφ' οὗ Σαρπηδονίαν πέτραν[e]) φασὶν ὠνομάσθαι[f]). Διττὰς δὲ τὰς Εὐρώπας ἀναγράφουσιν ἔνιοι· μίαν μὲν Ὠκεανίδα, ἀφ' ἧς[g]) καὶ τὸ ἓν μέρος τῆς οἰκουμένης κληθῆναι, καθάπερ Ἀπίων ἐν τοῖς περὶ ἐπωνύμων καὶ Ἀριστοτέλης ἐν πρώτῳ τῆς Θεογονίας, ἑτέραν δὲ Φοινικίαν[h]) καὶ Ἀγήνορος[i]), ὡς καὶ Εὐριπίδης καὶ ἄλλοι ἱστοροῦσιν, καὶ τοῦ περὶ τὸν Μίνω γενέσθαι φασίν. ἔνιοι δὲ εἰσὶν οἳ[k]) καὶ παρὰ τὴν αὐτὴν ὠνομάσθαι[l]) τὴν ἤπειρον, καθάπερ καὶ Καλλίμαχος, Ζηνόδοτος δὲ ἐξ αὐτοῦ. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τρίτην ἀναγράφουσι[m]), καθάπερ Ἡγήσιππος ἐν τοῖς Παλληνιακοῖς γράφων οὕτως· Κάδμος σὺν τῇ μητρὶ τῆς Εὐρώπης[n]) Τηλεφάνῃ ἐπῄει πρὸς[o]) Ἀθήνας καὶ ἐπυνθάνετο Εὐρώπην ἔχεσθαι[p]) ἐν Θράκῃ καὶ οὕτως ἀφίκετο εἰς τὴν καταντιπέραν[q]) ἤπειρον καὶ ἦρχεν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ πάντων. Εὐρώπη τοῦ ἀνδρὸς ἀπολειφθεῖσα οὐχ ἡ Φοίνικος, ἀλλ' ἐπιχωρία τις γυνὴ[r]), ἀφ' ἧς καὶ ἡ ἤπειρος ἅπασα ἡ προς Βορέαν ἄνεμον Εὐρώπη κέκληται: —

V. 36. *Ἀλλ' ἢ Κρονίου Πανὸς* — Τὸν Πᾶνα[a]) οἱ μὲν Πηνελόπης φασὶ Καλλιστοῦς καὶ δύο παῖδας γενομένους. ἀφ' ἧς ὄρος Κυλλήνης[b]). ἄλλοι δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Πηνελόπης, ὡς καὶ Εὐφορίων, ὃν ἔθρεψαν νύμφαι· διὸ καὶ νυμφαγενῆ[c]) αὐτόν φησι τραφέντα παρ' ἐκείναις. Ἀρῆθος δὲ ὁ Τεγεάτης αἰθέρος αὐτὸν καὶ νύμφης Οἰνόης γενεαλογεῖ. Ἔνιοι δὲ Ὀρσινόης νύμφης καὶ Ἑρμοῦ. Ἐπιμενίδης δὲ Καλλιστοῦς καὶ Διὸς παῖδας γεγενῆσθαι Πᾶνα — καὶ Ἀρκάδα[d]) διδύμους. Μνασέας[e]) δὲ ξενικώτερον ἀφηγεῖται τὰ περὶ Πᾶνα, ἢ ὅτι

---

b) *εὐρωπ.. μὲν φησὶν αὐτὸν, ὡς ἑλλανικός.* — Quid initio in verbis *πρὸς ὄρεσιν Εὐρώπης* lateat, non audeo dicere. Genealogiam Sarpedonis hic afferri et Homerum alia tradere atque Hesiodum apertum est. Hinc suspicari licet scholiastam velle dicere: *Apud Homerum* (Il. 6, 198 sq.) *Laodamiae filius Sarpedon traditur, Hesiodus autem* etc. Verba autem Graeca, quae hunc habeant sensum et literarum similitudine accedant ad *πρὸς ὄρεσιν Εὐρώπης*, non habeo. — c) *οἱ* — d) *θράκα* — e) *σαρπηδὸν.. πετρ...* — f) *ὠνομᾶσθαι* — g) *οὗ* — h) *φοινικ.....* — sed potuit etiam *Φοίνισσαν* scribi. — i) *ἀγένορος* — k) *εἰσιν οἱ* — l) *ὠνομᾶσθαι* — ceterum verbum dicendi, *λέγουσι*, *φασί* deest in hac enunciatione. — m) *οἱ* et *ἀναγραψάντες* — λ) *εὐρωπ..* — o) *ἐπίει περὶ* — p) *εχ.....* — q) *τὸν κατ' ἀντίπεραν* — r) *τίς γυνη* — V. 36. a) *πάνα* — b) *κυλήνης* — c) *νυμφαγν....* — d) *ἀρκάδω* — loco lineolae praegressae vix quidquam excidisse verisimile est. — e) *μνασίας* — Mnaseas idem

Κρόνου παῖς ἢ ὅτι παλαιός ἐστιν, αἰθέρος γενεαλογούμενος, Κρόνους δὲ καὶ Κρονίους τοὺς πάνυ ἀρχαίους ἔλεγον, ἢ παππωνυμικῶς, ὅτι Διὸς, ὡς τὸν Ἀχιλλέα Αἰακίδην. Αἰσχύλος δὲ .....ν[f]) πάνοις τὸν μὲν Διὸς, ὃν καὶ δίδυμον, τὸν δὲ Κρόνου. Περὶ δὲ τῶν αἰφνιδίων φόβων[g]) ταραχὴν ἀνῆψαν Πανὶ διὰ τοὺς ἤχους τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι γενομένους, ἔνθα ὁ Πᾶν[h]) ἅμα ταῖς νύμφαις συρίζει, ὡς καὶ Ὀδυσσεύς (Hom. Od. 6, 122.)· *ὥςτε*[i]) *με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτὴ, νυμφάων, αἳ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα*: — Ἄλλως· περὶ τῶν Πανικῶν λεγομένων κινημάτων Ἀπολλόδωρος τὴν αἰτίαν ἐκτίθησι ταύτην· τὰ ὄρη καὶ αἱ νάπαι καὶ πάντα τὰ ὕπαντρα τῶν ὀρῶν ἐστιν ἠχώδη, ποικίλων καὶ παντοδαπῶν φωνῶν ἐν τοῖς ὄρεσι γινομένων ὑπό τε[k]) κυνηγῶν καὶ ζώων ἡμέρων τε[l]) καὶ ἀγρίων· ἦχοι δὲ μιμητικοὶ γίνονται τούτων. ὅθεν πολλάκι τινὲς τὰ μὲν σώματα τῶν φωνούντων οὐχ ὁρῶντες, αὐτὴν δὲ μόνην τὴν προσπίπτουσαν φωνὴν, φασὶ[m]) Πᾶνα σὺν ταῖς νύμφαις ἐν τοῖς ἀγροῖς μετ' αὐλῶν καὶ συρίγγων φωνεῖν: —

V. 41. (χόρ. χ *πυραίθει στρατὸς Ἀργόλαος* — Τὸ χ̄ ὅτι συνθέτως ἀναγνωστέον καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν Εὐριπίδου ὁ στίχος: —)

V. 43. *Διϊπετῆ δὲ νεῶν*[a]) — Τὰ δὲ ναύσταθμα ὡς διϊπετῆ ἐστὶ τοῖς πυρσοῖς[b]). ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· αἱ τῶν νεῶν ἐπαύλεις[c]) .. συνεχῶς ταῖς λαμπάσιν, ὥσπερ ἐκ Διὸς συνεχὴς ὄμβρος: —

V. 55. *Σαίνει μ' ἔννυχος* — Εὐθυμεῖν με ποιεῖ ἡ τῶν Ἑλλήνων φρυκτωρία. φρυκτωρία δὲ ἡ λαμπὰς ἢ λαμπαδηφορία καὶ δᾳδουχία: —

V. 68. *Θυοσκόων*[a]) — Τῶν μάντεων[b]) τῶν ἐκ τῶν θυμάτων τὸ μέλλον σκοπούντων: —

V. 84. *Ἁπλοῦς τὸ ἑξῆς* — ἁπλοῦς μῦθος, ἐπ' ἐχθροῖς ὁπλίζειν γέρα: — *Interlin.* σύντομος.

V. 105. *Εἴθ' ἦσθ' ἀνὴρ εὔβουλος* — Ἔμπαλιν ὁ σοφός φησιν· εἴθ' ἦσθα σώφρων ἔργα τοῖς λόγοις ἴσα: —

---

videtur, qui affertur a schol. ad Phoen. 411. 651. — f) *ἀχιλέα αἰακι.... αἰσχυλ.. δὲ .....ν* — Sensus apertus est: Aeschylum scholiasta dicit duo Panas statuere, alterum Iovis filium, eumque geminum, alterum Saturni; sed quo verbo lacunam inter *δὲ* et *ν* expleam et vitiosum *πάνοις* corrigam non habeo; fortasse: *Αἰσχύλος δὲ δύο λέγει Πᾶνας, τὸν μὲν* etc. — g) *ἀφνιδίων φόβον* — h) *πᾶν* — i) *ὥς τε* — k) *ὑπότε* — l) *ἡμέρωντὲ* — m) *φωνήν, φασι* — V. 43. a) *ναῶν* — b) *πυργοῖς* — c) *ἐπαύλεια* — tum excidit verbum aliquod, ut *φλέγουσι* vel simile. — V. 55. *λαμπὸς* — V. 68. a) scholiastae *θυοσκόπων* requirere videtur — b) *μαντέων* — V. 84. lineola ante *Τὸ ἑξῆς* posita erat. —

V. 109. *Ἐξήρθης* — Ἀνεπτερώθης, ἠγέρθης. το ἑξῆς· ὅστις πυρὸς λαμπτῆρας κλύων ἐξήρθης Ἀχαιοὺς φεύγειν, καὶ ἐξῆλθες ἐπὶ τὸ στρατεῦσαι: —

V. 165. (*τάξαι δὲ μισθόν.* (λείπει.) γελοῖον τὸ οἴεσθαι ὅτι καὶ βασιλεὺς αἰτι.

V. 177. *Ἀποινᾶσθαι*[a]) *θέλεις* — Ἄποινα λέγεται τὰ λύτρα. Ὅμηρος (Il. 11, 106.)· *ἔλυσεν ἀποίνων.* τίνα οὖν, φησὶ, τῶν Ἀχαιῶν λύτρα λαβὼν βούλει ἀπολῦσαι: —

V. 185. *Ἐξ ἀφθίτων γὰρ* — Παρ' Ὁμήρου (Il. 23, 277.) ἔλαβε τὰς ἱστορίας· φησὶ γάρ· *ἀθάνατοι γάρ εἰσιν*: —

V. 207. (*σώματος σαγὴ* — ἡ σφαγή, ὀξυτόνως. ἡρώδης.)

V. 210. *Βάσιν τε χερσὶ* — Ἀπίθανον τετραποδίζειν αὐτὸν ὡς τοὺς λύκους· οὐδὲ γὰρ Ὅμηρος (Il. 10, 334.) διὰ τοῦτο τὴν λυκίαν αὐτῷ περιτίθησιν: —

V. 219. *Σωθήσομαί τε* τὸ ἑξῆς — σωθήσομαι καὶ κτανὼν Ὀδυσσέως ἢ Διομήδους κεφαλὴν ἥξω ἄγων: —

V. 239. *Ἀχαιὸν*[a]) *Ἄρη* — Ὅτι θηλυκῶς Ὅμηρος. Ξάνθον καὶ Βαλίον[b]) καὶ Ποσειδῶνα ἔπορσε αὐτούς. διὸ τὸ χ *ad versum scil. sequentem*: χ *τὰς ποντίας Αἰακίδᾳ.*

V. 245. Τὸ ἑξῆς τοῦ νοῦ· ὄντως σπανία τῶν ἀγαθῶν γίνεται, ὅταν ὡς ἐν πελάγει τὸ τῆς καταδύσεως δυσήλιον ᾖ[a]) καὶ ζοφῶδες καὶ σαλεύει[b]) πόλις: —

V. 247. *Ἔστι Φρυγῶν τις*[a]) — Ἐπεὶ κεκωμῴδηνται οἱ Φρύγες ὡς δειλοὶ[b]), φησὶν ὅτι οὐ δεῖ παντελῶς ἀποδοκιμάζειν τοὺς Φρύγας· ἔστι γὰρ ἐν αὐτοῖς θράσος καὶ ἰσχὺς[c]), ὡς ἔδειξεν ὁ Δόλων: —

V. 248. *Ἔνι δὲ θράσος ἐν αἰχμᾷ* — Τῆς ἔσχατος[a]) *Μυσῶν* παροιμίας μέμνηται Φιλήμων ἐν σκελετῷ[b]). τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο· *Μυσῶν ἔσχατον ἐνόμιζεν ὁρᾶν τὸν υἱὸν ἐκπλέονθ' ὁρῶν.* καὶ Μένανδρος· *εἰ μὴ γαμεῖς γὰρ, ἔσχατον νόμιζέ με*[c]) *Μυσῶν.* κέχρηται δὲ καὶ νῦν Εὐριπίδης τῇ παροιμίᾳ παρὰ τοὺς χρόνους. Δήμων[d]) γοῦν ἐξηγούμενος περὶ αὐτῆς[e]) φησὶν ὡς ὕστερον τῶν Τρωϊκῶν λοιμοῦ καὶ φθορᾶς καρποῦ περιεληλυθυίας[f]) τὴν Ἑλλάδα μαντευομένων[g]) περὶ τῶν παρόντων χρῆσθαι τὴν Πυθίαν τηνικαῦτα παῦλαν αὐτοῖς τῶν δεινῶν, ἐπειδάν[h]) τινες τῶν ἀπὸ Ἀγαμέμνονος ἐχόντων[i]) τὸ γένος πλεύσαντες εἰς Τροίαν τὰς πόλεις κτίσωσι καὶ τὰς τῶν θεῶν τιμὰς ἀναλάβωσιν, ἃς ἠφανίσθαι συνέβαινεν ὑπὸ τοῦ πολέμου. ταύτην τὴν μαντείαν παραδεξάμενον τὸν Ὀρέστην συνέβη λιπεῖν τὸν βίον. μετὰ δὲ Ὀρέστην Τισαμενὸν λαβεῖν τὴν ἀρχὴν καὶ μετ' ἐκεῖνον Κομήτην. οὗ χρωμένου[k]), ποῦ δέοι πλεῖν, κατὰ γὰρ εὐλάβειαν καὶ δὶς καὶ τρὶς περὶ[l]) τῶν αὐτῶν ἐπανέρχεσθαι, ὑπὸ τοῦ θεοῦ[m]) δοθῆναι χρησμὸν, ἐπὶ τὸν[n]) *ἔσχατον Μυσῶν* πλεῖν. κατολιγωρήσαντας δὲ πολλῶν συνηθροισμένων τοῦ χρησμοῦ ἀφίστασθαι καὶ τὸν Κομήτην καταλιπεῖν, μικρὸν πεφροντικέναι λέγοντας αὐτοῦ τε[o]) καὶ τοῦ Μυσοῦ ἐσχάτου. κατὰ τὴν ἐχομένην γενεὰν Πενθίλου[p]) πάλιν συναγείραντος τὴν στρατιὰν[q]) καὶ τοῦ θεοῦ τὸν αὐτὸν ἐπενέγκαντος χρησμὸν, διὰ τὸ παράδοξον εἰς παροιμίαν διατοῦτο προστῆναί φασιν[r]). εἰσὶ δὲ οἳ Τηλέφῳ γενέσθαι τὸν χρησμὸν τοῦτον· μαντευομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ γονέων, ἐπὶ τίνας[s]) ἂν τόπους πλανηθεὶς ἐξεύροι τοὺς αὐτοῦ γονεῖς, τὸν θεὸν προστάξαι ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν *ἔσχατον Μυσῶν.* ἀφικόμενον δὲ εἰς τὴν Τευθρανίαν, νέμεσθαι γὰρ τὰ χωρία τότε Μυσοὺς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρί: —

V. 250. *Ὃς ἐμὰν συμμαχίαν* — Ὁ τὴν συμμαχίαν ἀτίζων, ὅ ἐστιν εὐτελίζων, πρὸς Μυσῶν, φησὶν[a]) ἐστὶν ἢ ὡς εἰπεῖν ἔσχατος καὶ οὐδενὸς λόγου ἄξιος, οἷον Μυσός ἐστιν ὁ ἀτιμάζων ἡμᾶς ὁ ἀδόκιμος παρὰ τὴν παροιμίαν. ἢ οὕτως· ἔστι[b]) δὲ θάρσος ἄκρον καὶ ἐκ τῶν Μυσῶν πρὸς τοὺς ἀτιμάζοντας τὴν ἐμὴν συμμαχίαν καὶ εὐτελίζοντας: —

V. 290. *Πρὶν δὴ δι' ὤτων* — Πρὶν ἠκούσαμεν αὐτῶν τὴν βαρβαρικὴν φωνὴν καὶ ἔγνωμεν ὅτι βάρβαροι ἦσαν: —

V. 109. *Ἀνεπτερώθ...* — V. 177. a) *Ποινᾶσθαι* — V. 210. *τὲ* — *Ἀπιδανον* — pro *λυκίαν* malim *λυκῆν* aut certe *λυκείαν* sc. *δοράν.* — V. 219. lineola ante *Τὸ ἑξῆς* erat, tum *ὀδυσέως* legebatur. — V. 239. a) *Ἄχαιὸν* — b) *ξανθὸν καὶ βάλιον* — totum scholion fortasse sic legendum: *Ὅτι θηλυκῶς* (sc. *σημειωτέον*), *Ὅμηρος* (Il. 16, 149.) *Ξάνθον καὶ Βαλίον* (sc. *ἀρσενικῶς*), *καὶ ὅτι Ποσειδῶν ἔπορεν αὐτούς.* — V. 245. a) *ἡ* — b) *σαλεύῃ* rectius esset, sed cf. Troad. 999. — Pro sequente *πόλις* Glasguensis ed. habet *πόλεις.* — V. 247. a) *τίς* — b) *Ἐπικεκωμῳδοῦνται οἱ Φρ. ὡς δηλοῖ* em. Dind. — c) *ἴσχυς* — V. 248. a) *ἐσχάτης* em. Dind. — b) *Σικελικῷ* legendum putat Dind. — c) *φρυγῶν* erat ante *Μυσῶν*, quod Dind. delendum censuit. — d) nomen scriptoris alicuius latet in voce *δήμων* — e) *αὐτ~...* — f) *περι ἐληλυθυίας* — adverte ad constructionem *φησὶν ὡς* — *χρῆσθαι* — g) *μαντευομένην* em. Dind. — h) *ἐπείδ' ἄν* — i) *ἔχοντες* em. Dind. — k) *οὐ χρωμένα* em. Dind. — l) *παρὰ* em. Dind. — m) *ἐπανέρχεται τοῦ θειοῦ* em. Dind. — n) *τὸ* — o) *τὲ* — p) *ἐχομένην γ. πλινθίλ".* em. Dind. — q) *στρατίαν* — r) *προστῆναι φασὶν.* — Praecedens *διατοῦτο* delendum videtur. In sequente enunciatione deest rursus verbum *λέγουσι*, ut supra V. 28. not. k., ut paene consilio a scholiasta omissum esse credam. — s) *ἐπί τινας* — V. 250. a) *φησιν* — b) *ἐστὶ* —

V. 299. (*πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρον* — τινὲς τὸν ζυγόν φασι[a])· περὶ δὲ τὸ μέσαβον συνέδησε[b]) τὸν αὐχένα τῶν ἵππων: —)

V. 302. *Ἔλαμπε Γοργὼν δ' ὡς* — Ὡς ἡ Γοργὼν ἐπεκτύπει[a]) τοῖς μετώποις τοῖς ἱππικοῖς προσδεδεμένη μετὰ κωδώνων, ψόφον ἀποτελοῦσα[b]): —

V. 307. *Πολλὰ πελταστῶν τέλη* — Πέλτη ἀσπίς ἐστιν ἴτυν οὐκ ἔχουσα, καθάπερ φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Θεσσαλῶν πολιτείᾳ γράφων οὕτως· διελὼν δὲ τὴν πόλιν Ἀλόας ἔταξε καὶ τὸν κλῆρον παρέχειν ἑκάστους, ἱππέας μὲν τεσσαράκοντα, ὁπλίτας δὲ ὀγδοήκοντα· ἦν δὲ ἡ πέλτη ἀσπὶς ἴτυν οὐκ ἔχουσα, ἐπίχαλκος, αἰγὸς δέρματι περιτεταμένη. καὶ τριάκοντα[a]) ἢ μακρὸν δόρυ πάντες ἐφόρουν[b]), ὃ σχέδιον ἐκαλεῖτο: —

V. 314. *Ἕρπει κατάντης* — Κατῆι..... οὐ ταλαιπορ... καὶ εὐπετλ.. ὡσανεὶ ἔλεγεν· οὐ προσάντης οὐδὲ δύσβατος: —

V. 318. *Ἡνίκ' ἐξώστης Ἄρης* — Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνέμων τῶν ἐξοθούντων τὰ σκάφη· λέγει δὲ οὕτως τὸ βίαιον. τινὲς δὲ *ἐξώστης* ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ ἄστεος καθήμενος: —

V. 335. *Σύ τ' εὖ παραινεῖς* — Ἐπεὶ καλῶς παρήνεσεν ὁ ἄγγελος τὸν Ῥῆσον εἰς συμμαχίαν δέχεσθαι. λοιπὸν ἤξει: —

V. 338. *Ἀδράστεια*[a]) *μὲν* — Ἰδικῶς τὴν Ἀδράστειαν[b]) Διός φησι[c]) παῖδα, ἄλλων τροφὸν τοῦ Διὸς φασκόντων. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Καρίᾳ Ἀδραστείας[d]) πεδίον ἀπὸ Ἀδράστου τοῦ βασιλέως, ἀφ' οὗ καὶ ὁ δαίμων. ἄλλοι δὲ Μελισσέως μὲν τοῦ Κρητὸς, ἀδελφὴν Κυνοσούρας, Διὸς τροφόν. Καλλίμαχος (hymn. in Jov. 47.)· *σὲ δ' ἐκοίμισεν Ἀδρήστεια*[e]) *λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ*. ἔνιοι ἑτέραν μὲν Ἀδράστειάν φασιν[f]) ἑτέραν δὲ Νέμεσιν· οἱ μὲν Ὠκεανοῦ φασιν[g]) εἶναι θυγατέρα, οἱ δὲ Διὸς καὶ Δήμητρος, γεννηθῆναι δὲ ἐν Ῥαμ-

---

V. 299. a) ζυγὸν φασί — b) συνέδησ... — V. 302. a) ἐπεκτ... — b) ἀποτελοῦ... — V. 307. a) τριακόντα — in sequente ἢ vitium est, desideratur mensura hastae; itaque aut ἢ nomen tantum mensuram indicans, aut servato ἢ alius quoque numerus praeter τριάκοντα cum eodem nomine desiderato ponendum est. — b) ἐφορουν — V. 335. Σύτ' — V. 338. a) Ἀδράστια — b) ἀδραστίαν — c) διὸς φησὶ — d) ἀδραστία — in sequentibus verba ἀδελφὴν Κυνοσούρας commatis inclusi, ita ut ad praecedentia Μελισσέως μὲν τοῦ Κρητὸς supplendum sit θυγατέρα — e) σέδ' ἔκομ' V/Λ ἀδραστία — f) ἀνδραστίαν φασὶν — g) φασὶν —

νοῦντι τῆς Ἀττικῆς: — (μὴ φθονήσειεν ἡ Ἀδράστεια ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσι περὶ τοῦ Ἕκτορος ἢ ἐπὶ τοῖς μέλλουσι λεχθῆναι, ὃ καὶ ἄμεινον: —)

V. 342. *Ἥκεις ὦ ποταμοῦ παῖ* — Οὐκ εἴρηκε τίνος Μουσῶν ὁ Ῥῆσος εἴη παῖς. Κλειοῦς μέντοι λέγουσιν αὐτὸν εἶναι, καθάπερ Μαρσύας ὁ νεώτερος ἐν τοῖς Μακεδονικοῖς περὶ τῶν κακομόρων[a]) γράφων οὕτως· εἰσὶ δὲ οἳ καὶ περὶ τούτου εἶπον τοῦτο[b])· Κλειὼ τὴν θεὸν ὑπὸ τοῦ Στρυμόνος ἐκ τοῦ χοροῦ[c]) τῶν Μουσῶν νυμφευθῆναι τεκνῶσαί[d]) τε τὸν Ῥῆσον. καὶ μετ' ὀλίγον· ἔστιν[e]) ἱερὸν τῆς Κλειοῦς ἐν Ἀμφιπόλει ἱδρυθὲν ἀπέναντι τοῦ Ῥήσου μνημείου ἐπὶ λόφου τινός. ἔνιοι δὲ Εὐτέρπης αὐτὸν γενεαλογοῦσι, καθάπερ Ἡράκλειτος. φησὶ δέ· ἑβδόμη δὲ Καλλιόπη ποίησιν εὗρε ποιημάτων[f]), καὶ συνοικήσασα Οἰάγρῳ γεννᾷ Ὀρφέα, τὸν πάντων μέγιστον ἀνθρώπων ἐν τῇ κιθαρῳδικῇ τέχνῃ γενόμενον, πρὸς δὲ καὶ τῆς ἐγκυκλίου μαθήσεως συγκριματικώτατον[h])· ὀγδόη δ' Εὐτέρπη, ἣ τὴν κατ' αὐλοῦ εὗρεν εὐέπειαν, συνοικήσασα Στρυμόνι[i]) ἐντεκνοῖ[k]) Ῥῆσον, ὃς ὑπὸ Ὀδυσσέως καὶ Διομήδους ἀναιρεῖται. οἷς καὶ Ἀπολλόδωρος ἐπηκολούθησε γράφων οὕτως· τὰς μὲν Μούσας οἱ μὲν πλεῖστοι παρθένους παραδεδώκασι· γράφεται δὲ εἶναι Οὐρανίας μὲν Λίνον[l]), Καλλιόπης δὲ[m]) Ὀρφέα, Μελπομένης δὲ Θάμυριν, Εὐτέρπης δὲ Ῥῆσον, Τερψιχόρης δὲ Σειρῆνα, Κλειοῦς δὲ Ὑμέναιον. τῶν δὲ λοιπῶν Θαλείας Παλαίφατον, ἐκ δὲ Πολυμνίας Τριπτόλεμον· Ἐρατὼ δὲ[n]) ἐρασθῆναι μὲν Ὑακίνθου, τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ μηδένα μηδ' υἱὸν[o]) γενέσθαι αὐτῶν: —

V. 347. *Μελῳδοῦ Μοῦσας* — Τὸ ὄνομα τῆς Μούσης οὐκ εἴρηκε, φησὶ δὲ ὅτι διαβαίνουσαν διὰ τοῦ Στρυμόνος[a]) ὁ ποταμὸς[b]) ἔγκυον ἐποίησε· μήποτε[c]) δὲ ἐποίησε[d]) τὴν ἱστορίαν: —

V. 352. *Βαλιαῖσιν* — Οὐ κυρίως νῦν τῇ λέξει κέχρηται, λευκὰς γὰρ εἶπεν[a]), ὡς καὶ ἀνωτέρω (v. 300.) αὐτὰς[b]) ἔφη, δύναται δὲ ἀντὶ τοῦ ταχείαις: —

V. 342. Hoc scholion emendatum dedit G. Hermannus Op. 5. p. 190 sq. — a) ἐν τ.̃.. οἰκοδομ.̃.. τῶν κακοβρῖ, em. H. — b) εἶπον. τοῦτον em. H. — c) στρύμονος ἐκ τοῦ χρόνου em. H. — d) τεκν[ω] τε em. H. — e) ἐστὶν em. H. — f) πάντων em. H. — g) συνοικήσαντα ἀγρῷ em. H. — h) συγκρεματικώτερον em. H. — i) στρύμονι em. H. — k) ἐντεκνῶ em. H. — l) γράφει (εται) δὲ οὐνίας· μέλινον. em. H. — m) hoc δὲ imposui — verba Ὀρφέα, Μελπομένης casu apud Herm. excidisse videntur. — n) ἐρατῶ omisso δὲ em. H. — o) κίνδυνον pro μηδ' υἱὸν erat, em. H. — V. 347. a) στρύμονος — b) ὁπότε em. Dind. — c) μηπότε — d) ἐπ... — V. 352. a) εἶχεν — ἐχρῆν vel εἶπεν proposuit Dind.; quamvis illud praestare videatur, tamen propior emendatio εἶπεν. — b) αὐτ'.. —

V. 356. *Ἀρά ποτ' αὖθις* — Ἀρά ποτε[a]), φησὶν, ὑποστρεψάντων τῶν Ἑλλήνων ἡμεῖς μετὰ εὐφροσύνης διάξομεν καὶ δι' ὅλης ἡμέρας ἄξει καὶ τελέσει[b]) ἡ πόλις τοὺς ἐν τοῖς συμποσίοις χοροὺς ταῖς τῶν κυλίκων φιλονεικίαις; λέγει δὲ τὰς προπόσεις ἀπὸ τῆς συνεκδοχῆς[c])· οἰνοπλανήτοις δὲ ταῖς διὰ τοῦ οἴνου παραγούσαις τὸν νοῦν: —

V. 360. *Ὑποδεξίαις* — Ὑποδεκτικαῖς, ἀπὸ τοῦ κύλικος· λέγει δὲ τὰς προπόσεις ἀπὸ τῆς συνεκδοχῆς[a]): — *Ἀμίλλαις* — Φιλονεικίαις κυλίκων, οἷον πόσεων· οἰνοπλανήτοις[b]) ταῖς διὰ τοῦ οἴνου παραγούσαις τὸν νοῦν: —

V. 368. *Δοχμίαν* — Πλαγίαν[a]) μετεωρίζων τὴν πέλτην παρὰ τὴν σχιστὴν αὐτῆς περιφέρειαν: — (πεδαίρων — κουφίζων, ἐκ τοῦ πέδου αἴρων.) *Σχιστὰν παρ' ἄντυγα* — Σχιστὴν λέγει, παρόσον οἱ πυῤῥιχίζοντες διαβαίνουσιν ἢ ὅτι ἡ πέλτη τετράγωνός ἐστιν ἐξοχὰς ἔχουσα: —

V. 375. *Φίλτατον ἄχθος οἴσει* — Ἡδὺ γὰρ αὐτῇ τοὺς πολεμίους παθεῖν. ταῦτα πρὸς τὸν Ῥῆσον ἀποστρέψαντες λέγουσιν, *ὦ μέγα βασιλεῦ*, ὁρῶντες[a]) δὲ αὐτὸν τὸ ἑξῆς· *καλὸν ἰδεῖν χρυσοκόσμητον*: —

V. 380. (*Κωδωνοκρότους* — ἐν γὰρ τοῖς πόρπαξιν εἶχον κώδωνας.)

V. 390. *Παῖ τῆς μελῳδοῦ μητέρος* — Οἱ μὲν Κλειοῦς, οἱ δὲ Εὐτέρπης[a]). Ὅμηρος δὲ (Il. 10, 435.) Ἠϊονέως φησίν· *ἐν δέ σφι*[b]) *Ῥῆσος βασιλεὺς, παῖς Ἠϊονῆος*[c]): —

V. 402. *Ἕλλησιν ἡμᾶς* — Ὅσον ἦν ἐπὶ σοὶ, προδέδωκας ἡμᾶς καὶ εἴασας· λείπει ἡ *κατὰ*, κατὰ τὸ σὸν μέρος: —

V. 414. *Ψυχρὰν ἄησιν* — Τὸν χειμῶνα· τοῦ[a]) εἶναι αὐτοὺς εὔνους ἡμῖν ἀπόδειξίς ἐστι τὸ κεῖσθαι αὐτοὺς ἐν τῇ πόλει καὶ ταφῆναι: —

V. 416. *Ἄμυστιν* — Οἱ μὲν ποτηρίου εἶδος ἐπιτηδειότητα ἔχον πρὸς τὰς ἀμυστὶ[a]) πόσεις, ὡς ἐν Αὔγῃ[b])· *σὺν τῷ βαθείας καὶ πυκνὰς ἕλκουσι τὰς ἀμυστίδας*.

V. 356. a) Ἆρα ποτὲ — b) ἕξει καὶ τελ, (σει) em. Dind. — c) ἀπὸ τ... συνεκδο... — quod sequitur οἰνοπλανήτοις sic legitur in Glasg., errore apud Dind. οἰνοπλανήτας — V. 360. a) τ... συνεκδοχ... b) οἰνοπλανήτων — V. 368. a) Πλαγείαν — V. 375. a) ὁρῶντες nulla distinctione anteponitur, tum δὲ αὐτὸν: — (Τὸ ἑ. κ. ἰ. χρ.) — V. 390. a) εὐρωπ... — b) δέσφι — c) ἠϊονέως — V. 414. a) τῷ. — V. 416. a) ἀμυστὶ em. Herm. Op. 5. p. 189. — b) αὐτῇ em. H. — c) τάσεως em. H., πόσεως proposuit Dind. — d) θεὸν πείσαντες, μῦστιν δεῖ ποιεῖν em. Dind. in corrigendis addit

ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῆς ἀπνευστὶ σπάσεως[c]) τάττουσι τὸ ὄνομα, ὡς Κρατῖνος· *ἀλλ' οὖν θεῷ σπείσαν τ' ἄμυστιν δεῖ πιεῖν*[d]): —

V. 424. *Μέλλοντι νόστον* — Ὅτι νόστον ἁπλῶς τὴν ὁδὸν ἢ τὸν πλοῦν ἔφη, καὶ γὰρ ἔπλευσεν καὶ ἐπέλασεν[a]), ὡς ἑξῆς (v. 908.) ἐρεῖ, οὐ μόνον τὴν εἰς τὴν πατρίδα ὑποστροφήν: —

V. 427. *Ἔνθ' αἱματηρὸς* — Ὡς πέμμα ξηρανθὲν τὸ αἷμα τοῦ φόνου. ἀκύρως δὲ κέχρηται τῷ πέλανος, ἄμεινον δὲ ἑτέρωθι (Orest. 210.) εἶπεν *ἀφρώδη πέλανον* διὰ τὴν λευκότητα. οὕτως γὰρ ἔλεγον πελάνους τὰ πόπανα ἀπὸ τοῦ πεπλατύνθαι[a]) ἢ ἀπὸ τῆς παιπάλης[b])· ἀπὸ γὰρ τοῦ λεπτοτάτου κατασκευάζονται· καὶ Ὅμηρος (Il. 10, 7.) τὸ λευκᾶναι παλῦναι· *ὅτε πέρ τε*[c]) *χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας*: —

V. 470. *Εἰ τοῦ παρόντος* — Πολλὰ εὐχαριστήσαιμι τοῖς θεοῖς, εἰ τοῦ παρόντος ἀπαλλαγεὶς τὴν παλαιὰν λάβω κατάστασιν: —

V. 475. *Οὐ τούσδ' ἀριστέας* — Ἐν ἐρωτήσει τοῦτο προσενεκτέον· οὐχ οὗτοί εἰσιν οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων οἱ ἐνταῦθα ἐλθόντες;: —

V. 476. *Κοὐ μεμφόμεσθά γ'* — Καὶ οὐκ ἐκφαυλίζομεν αὐτοὺς, ἀλλὰ πάντα κινοῦμεν πρὸς τὸ ἀποστῆναι αὐτοὺς, ὅμως ἐλαύνομεν αὐτοὺς καὶ πολεμοῦμεν. ἡ δὲ καλὴ ἐξήγησις αὕτη· καὶ οὐκ ἐκφαυλίζομεν αὐτοὺς, ἀλλὰ πάνυ κάμνομεν καὶ ἄγαν ἐκφορούμεθα τοῦ σκοποῦ[a]) μαχόμενοι αὐτοῖς. καὶ Ὅμηρος (Od. 5, 290.)· *ἀλλ' ἔτι μέν μίν φημι ἅδην*[b]) *ἐλάαν κακότητος*, ὅ ἐστιν ἐμφορηθῆναι: —

V. 479. *Ἀρκεῖν ἔοικεν* — Ἀντὶ τοῦ παραιτῇ τὸ παθεῖν; πρὸς ὃ[a]) Ἕκτωρ φησί· ναὶ, φησὶ[b]), παραιτοῦμαι τὸ παθεῖν, πολλῆς[c]) γὰρ ἄρχω τυραννίδος, οἷον τὰ ἐνταῦθα ἀρκεῖ μοι: — Ἄλλως· οἷον τὸ παθεῖν παραιτῇ, πρᾶξαι δὲ τι[d]) οὐ προαιρῇ;: —

V. 477. *Οὐκοῦν κτανόντες* — Εἰ οὖν τοὺς ἀρίστους αὐτῶν ἀναιρήσομεν, πάντα διεπραξάμεθα· ῥᾴδιον γὰρ καὶ τὸ Ἄργος πορθῆσαι τούτων ἀπολλυμένων: —

V. 481. *Ἀλλ' εἴτε λαιὸν* — Ἐν οἵῳ, φησὶ, βούλει μέρει τῆς παρατάξεως, ἔξεστί σοι τὰς[a]) πέλτας, τουτέστιν τοὺς σοὺς ὑπηκόους, στῆσαι: —

---

idem σπείσαντας legendum. — V. 424. a) legebatur ἐπέλευσεν pro ἐπέλασεν. — V. 427. a) πεπλάτυνθαι — b) τ... πεπάλης — c) λευκάναι πα......... ὅτε πέρτε — V. 475. οὗτοι εἰσὶν — V. 476. a) σκόπου — b) μιν φημὶ omisso ἅδην — V. 479. a) ὃν — b) ναί φησι — c) πολλ... — d) τί — in fine signum interrogandi posui — V. 481. a) τοὺς —

V. 490. *Ἀλλὰ μηνίων* — Μηνίων τινὲς φασὶν ὅτι οὐ δύναται ὑφ' ἓν εἶναι μηνίων[a]) ἀντὶ τοῦ ὀργιζόμενος, ἐπεὶ τὰ εἰς ων[b]) καθαρὸν λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἐκτείνει τὸ ἰῶτα. ἔστι δὲ παρ' Ὁμήρῳ (Il. 1, 488.) συστολὴ αὐτοῦ[c])· *αὐτὰρ ὁ μήνιε νηυσὶ παρήμενος.* διὸ καὶ οὕτως ἀναγνῶναι οὐδὲν κωλύει[d]) τῆς χρήσεως ἐχούσης: —

V. 495. *Κρότημ' Ὀδυσσεύς* — Οἷον συγκρότημα μηχάνημα καὶ ἱκανῶς τὸ φρόνημα θρασύς: —

V. 498. *Κλέψας ἄγαλμα* — Παρὰ τοὺς χρόνους, ὕστερον γὰρ τούτων τὸ Παλλάδιον ἔκλεψε· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Ὅμηρος (Il. 6, 92.)· *θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν*: —

V. 504. *Θυμβραῖον* — Παρὰ τὴν ἱστορίαν. ὁ γοῦν[a]) Διονυσόδωρος ἐν τοῖς παρὰ τοῖς τραγῳδικοῖς ἡμαρτημένοις φησὶν οὕτως· ὁ δὲ Εὐριπίδης τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἄλσος τοῦ Θυμβραίου, στάδια πεντήκοντα ἀπέχων τῆς πόλεως, μετὰ τῶν πυλῶν ἢ ἄστεος πέλας εἶναί φησι. δύναται δὲ καὶ στίζεσθαι εἰς τον βωμόν· οὐδὲν γὰρ τὸ κωλῦον: —

V. 505. *Κακῷ δὲ μερμέρῳ* — Μήποτε[a]) πρὸς τὸ χεῖρον μετέστραπται, ἀπὸ τοῦ Τερμέρου, ἵν' ᾖ παρὰ τὴν παροιμίαν, Τερμέρια κακὰ, ὑπὲρ ὧν Φίλιππος ἐν τῷ περὶ

V. 490. a) *μηνι·* ed. Dind., *μηνι῀·* ed. Glasg. — b) sic ed. Glasg., *ο̅ν̅* ed. Dind. — c) *αὐτ...* — d) *κωλεύει* — V. 495. *ὀδυσσεὺς* — V. 498. *μέμνεται δὲ αὐτ* — V. 504. a) *ὁγουν* — Quae sequuntur, sic legebantur: *ὁ δὲ εὐριπίδης τὸ τοῦ ἀπόλλωνος ἄλσος τοῦ θυμβραίου· στάδιον ἀπέχει τῆς πλ[ει] μετὰ τῶν πυλῶν εἶναι φησὶ καὶ στίζεσθαι εἰς τὸν βωμὸν. ἢ ἄστεος πέλας. οὐδὲν γὰρ τὸ κωλύον*: — Apparet Dionysodorum vituperare Euripidem, quod Apollinis Thymbraei templum *prope urbem* dixerit, cum longius absit. Hoc longius spatium in voce *στάδιον* expressum esse debet; unum autem stadium ab urbe vix non prope urbem dici possit, itaque plura stadia esse debent. Numerum vero stadiorum, qui hic excidit, ut bene monet Dindorfius, e Strabone vol. 5., p. 333. Tzsch. coniicere licet; qui locus, si idem est in ed. Tauchn. vol. 3. p. 107., *quinquaginta* stadiorum intervallum dicit. Hunc numerum commode e corrupto *στάδιον* eruere possumus; si scribimus *σττάδια ν'* i. e. *στάδια πεντήκοντα.* Pro *ἀπέχει* dedi *ἀπέχον*, quod si cui non placet, retinere potest, interposito tamen ὃ ante *στάδια.* Pro *μετὰ τῶν πυλῶν* quae sequuntur *ἄστεος πέλας* Dindorfio reponenda videntur, deletis, si recte intellexi, ipsis illis verbis *μετὰ τῶν πυλῶν* et *ἢ*; nihil tamen horum verborum deleri posse credo, nam *μετὰ τῶν πυλῶν* explicant Euripidea *ἄστεος πέλας.* In verbis *δύναται δὲ* sequentibus *καὶ στίζεσθαι* praeponendis Dindorfium secutus sum, qui praeterea recte monet nihil hac distinctione contra Dionysodorum proficere grammaticum. — V. 505. a) *Νηπότε* —

Καρῶν πειρατείας[b]) φησὶν οὕτως· Τέρμερον καὶ Λύκον Λέλεγας γενέσθαι θηριώδεις[c]) τὴν φύσιν. τοῦτον δὲ τὸν Τέρμερον πόλιν οἰκίσαι[d]), ἣν δὴ ἀπ' αὐτοῦ Τέρμερον ὠνομάσθαι[e]). τούτους δέ φασι[f]) πρώτους ληστεῦσαι καὶ οὐ μόνον τὰ περὶ Καρίαν, ἀλλὰ καὶ σχεδίας καὶ ῥῖπας[g]) ποιήσαντας εἰς Κῶ ἐκπλεῖν[h]): —

V. 517. *Ξύνθημα δ' ὑμῖν Φοῖβος* — Σημεῖον τοῦ μὴ ξένους καὶ πολεμίους εἶναι δίδωσιν αὐτῷ τὸ ὄνομα λέγειν τοῦ Φοίβου: —

V. 519. *Προταινὶ* — Παρμενίσκος τὴν προταινὶ λέξιν Βοιωτικήν φησι καὶ μετ' οὐδεμιᾶς πίστεως. σημαίνει δὲ τὸ ἔμπροσθεν: —

V. 524. *Πρῶτα δύεται σημεῖα* — (*Interlin.* τοῦ Σκορπίου.) Κράτης ἀγνοεῖν φησι τὸν Εὐριπίδην τὴν περὶ τὰ μετέωρα θεωρίαν, διὰ τὸ νέον ἔτι εἶναι, ὅτε τὸν Ῥῆσον[a]) ἐδίδασκε. μὴ γὰρ δύνασθαι Πλειάδων κ........ δυομένων τὸν ἀετὸν[b]) μεσουρανεῖν· ὑπὸ γῆν γάρ ἐστι τότε ὁ αἰγόκερως, ἐφ' οὗ ὁ ἀετὸς[c]) ἵδρυται. καὶ ἔτι Πλειάδων δυομένων ὑπὲρ μὲν γῆς εἰσὶ ζώδια τάδε· ταῦρος, δίδυμοι, καρκίνος[d]), λέων, παρθένος, ζυγός· ὑπὸ γῆν δὲ τάδε· σκορπίος, τοξότης, αἰγόκερως, ὑδροχόος ἰχθὺς[e]), κριός. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Κράτης. ἔοικε δὲ ὑπὸ τῆς φράσεως ἀμφιβόλου[f]) κεκρατῆσθαι· τὰ γὰρ πρῶτα σημεῖα καὶ τὰς Πλειάδας ᾠήθη[g]) καταδύεσθαι λέγειν τὸν Εὐριπίδην· τὸ δὲ οὐχ' οὕτως ἔχει, ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτα σημεῖα τῆς φυλακῆς φησι[h]) δύεσθαι, τὰς δὲ Πλειάδας ἀνατέλλειν· πῶς γὰρ ἐπικαταδυομένων *αἰθερίας* εἶπεν αὐτάς; ὥστε τριχόθεν τὸν καιρὸν ὑπὸ φυλάκων δηλοῦσθαι, ὑπὸ τῆς δύσεως, ἀνατολῆς καὶ μεσουρανήματος. ὁ μὲν οὖν Παρμενίσκος πρῶτα σημεῖά φησι[i]) λέγεσθαι τὰς τοῦ σκορπίου πρώτας μοίρας διὰ τὸ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων οὕτως αὐτὰς λέγεσθαι, καὶ ὅτι ταύταις ὁ Βοώτης ἅμα ἄρχεται καταδύεσθαι. Κλεόστρατον γοῦν[k]) τὸν Τενέδιον ἀρχαῖον οὕτως· *ἀλλ' ὁπόταν τρίτον ἦμαρ ἐπ' ὀγδοήκοντα μένησι*[l]) *σκορπίου*[m]), *εἰς ἅλα πίπτει ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι*[n]). τοῦτο δὲ παραδείξας ὁ Παρμενίσκος, ὅτι καταδύεται τὰ πρῶτα σημεῖα τοῦ σκορπίου καὶ τὰ περὶ τῆς Πλειάδος ἐπιτολῆς[o])

---

b) *πενρ*[κτ] — c) *θηριώδ...* — d) *οἰκ..*[ή] — e) *ὠνομᾶσθαι* — f) *δὲ φασὶ* — g) *ῥῖπ* em. Dind. — h) *ἐξπλεῖν* — V. 519. *οὐδὲ μιᾶς* — V. 524. a) *ὁ[τετρ]......ισον* em. Elmsleius ad Soph. Oed. Col. p. 302. — b) *τοῦ αἰετοῦ* — c) *αἰετὸς* — d) *δίδυμος· καρκῖνος* — e) *ἴχθύς* — f) *ἀμφ......* — g) *ᾠήθ.....* — h) *φησὶ* — i) *σημεῖα φησὶ* — k) *γ' οὖν* — l) *μενησι* — m) fortasse *σκορπίος* — n) *φαινομενήφι* — o) *ἐπιτολ..* —

ἐπέξεισιν· ὅταν γάρ, φησὶν[p]), Εὐριπίδης λέγει, καὶ ἑπτάποροι Πλειάδες αἰθέριαι[q]), οὐ δύεσθαι τότε αὐτὰς ἀλλ' ἔμπαλιν ἀνατέλλειν ἐκ τοῦ ὑποτμήματος εἰς τὸν ὑπερορίζοντα ἀνιούσας· καὶ τοῦτο εἶναι τὸ καὶ ἑπτάποροι Πληϊάδες, οἷον ὡς τὸν ὡς πρὸς ἡμᾶς οὐρανὸν ἀφικνούμεναι[r]). ταῦτα δὲ καταστησάμενος ὁμολογεῖν φησι[s]) τοῖς Εὐριπίδου τὰ φαινόμενα· τὰ μὲν πρῶτα σημεῖα τῆς ὥρας εἰς δύσιν κεχώρηκεν, ἡ δὲ Πλειὰς ἀνατέλλει[t]), ὁ δὲ ἀετὸς πρὸς τὸ μέσον κεχώρηκε· λοιπὸν οὖν τῆς φυλακῆς ὁ καιρός· ἔγρεσθε, τί μέλλετε; ἑπτάπορον[u]) δὲ τὴν Πλειάδα, ὅτι ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων συγκεῖνται αἱ Πλειάδες· ἀετὸς δὲ ὁ τὸ ἧπαρ τοῦ Προμηθέως[v]), ὥς φασί τινες[x]): — Ἄλλως. Τῶν περὶ τὸν Μενεκράτη ἐν διδύμοις τὸν ἥλιον[y]) λεγόντων, ἐν ᾧ τὰ τῆς καταστάσεως τῶν φαινομένων, ὅπως εἶχε πρόκειται. εἰσὶ δὲ οἵ φασι[z]) περὶ τὰς ἐσχάτας μοίρας τοῦ καρκίνου εἶναι τότε τὸν ἥλιον[y])· οὐ γὰρ ἂν μόνως τὴν σελήνην πρὸς ἀνατολὴν ἔσεσθαι συνάγουσιν οὕτως ὃ βούλονται· εἰ μὲν γὰρ πάλαι τὴν σελήνην ὡς ἐν τρισὶν ἡμέραις τοῦτον ꝩ' τὰ προεκκείμενα οἱ φύλακες εὐήθεις ἱκανῶς ἔσονται. εὐ.........κ'τ τὸ λεῖπον : —

V. 537. Κίλικας Παιὼν — Οἱ μὲν τοὺς Κίλικας καὶ τοὺς Παίονας αὐτοὺς[a]) ἤκουσαν· Ἀρίσταρχος δὲ Κόροιβον Παιόνων ἡγεμόνα, καὶ τὴν φυλακὴν ποτὲ[b]) μὲν ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος, ποτὲ[c]) δὲ ἀπὸ τῶν ὑπηκόων: —

V. 538. Μυσοὶ δ' ἡμᾶς — Ὡς Μυσῶν διαδεχομένων Κίλικας· Κίλικες γάρ, εἶτα Παίονες[a]), εἶτα Μυσοί, εἶτα Τρῶες, εἶτα πέμπτοι Λύκιοι: —

V. 543. Κοίτας φονίας — Διὰ τὰ τολμηθέντα ἐπὶ τῷ Ἰτύλῳ· λείπει δὲ τὸ ὡς, ὡς ἐπὶ κοίτης τοῦ Σιμόεντος ὑμνεῖ[a]) τὴν μῖξιν[b]), αἴω. γράφεται[c]) καὶ θρηνεῖ καὶ ἔξωθεν λαμβάνεται ἡ ἐπὶ καὶ τὸ ὡς, ὡς ἐπὶ τοῦ Σιμόεντος ἑζομένη[d]) θρηνεῖ τὰς φονίας κοίτας ἡ ἀηδών: — Μελοποιὸς ἀηδονὶς[e]) — Λέγεται γὰρ ἡ Πρόκνη μετὰ τὸ κρεανομῆσαι[f])

---

p) γάρ φησιν — q) αἰθερίαι — r) ἀφικνουμέναι — s) φησὶ — t) ἀνατελλ... — u) ἑπτάπορον — v) προμήθεως — x) φασι τινές — y) "ꝺ — quo signo ἥλιον indicari monuit Dindorf. — z) οἵ φασὶ — V. 537. a) exspectes τοὺς αὐτοὺς, sed cf. ad Troad. 636. — b) φυλακὴν ποτε — c) πότε — V. 538. a) παιόνες — debebat collocare scholiasta: Παίονες γάρ, εἶτα Κίλικες, etc. — V. 543. a) ὑμνεῖν em. Herm. Opusc. 3. p. 305. idem praecedens κοίτης uncinis inclusit. — b) μίξιν — c) γρ. (χ suprascr.) — ἑλόμενοι em. Herm. l. l. — e) ἀηδὼν (δονὶς suprascr.) — suprascriptum ἀηδονὶς aut varia lectio aut correctio subscripti ἀηδὼν est. — f) κρεανομ..... —

Ἴτυν τὸν υἱὸν διὰ τὴν λύπην μεταβληθῆναι εἰς ὄρνιν· καὶ ἡ μὲν Πρόκνη εἰς ἀηδόνα μετεβλήθη, ὡς καὶ Φιλομήλα εἰς χελιδόνα:

(λείπει.)

V. 670. Σκηπτοῦ 'πιόντος — Πρὸς τὰ ναύσταθμα αἰφνιδίου κεραυνοῦ σφοδροῦ ἐπελθόντος: —

V. 671. Ἔ ἄ — (*In textu:* ἐὰ αε.) Ὁ χορὸς λέγει αἴσθησιν λαβεῖν τῶν γεγονότων: —

V. 687. Ἀλλὰ συμμάχους — Ἀλλὰ δεινόν, φησί, τοὺς συμμάχους ταράττειν νυκτὸς οὔσης: —

V. 781. Αἱ δ' ἔρεγκον — Ἐκ τῶν μυκτήρων ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν: —

V. 785. Μυχθισμὸν νεκρῶν — Ποιὸν ἦχον καὶ στεναγμὸν μετὰ πνοῆς γενόμενον. τὸ ἑξῆς· θερμὸς δὲ κρουνὸς αἵματος νέου δεσπότου παρὰ σφαγαῖς δυσθνήσκοντος βάλλει με: —

(λείπει.)

V. 849. Τίς[a]) δ' αὖ χαμεύνας τὸ ἑξῆς — τίς ἂν κατ' εὐφρόνην τῶν πολεμίων μολὼν[b]) Ῥήσου χαμεύνας[c]) εὗρεν; —

V. 856. Ἐν σοὶ δ' ἂν ἀρχοίμεθα — Ἀρχὴν ....[a]) τοῦ κακολογεῖσθαι πρῶτον ὑπὸ σοῦ[b]), σὺ ἡμᾶς πρῶτον ἦρξω κατηγορεῖν[c]): —

V. 892. Ἰαλέμῳ — (*Interlin.* τῷ εὐθὺς γενομένῳ θρήνῳ) — Καὶ Ἀσκληπιάδης ἐν τοῖς περὶ δουλείας θεῶν[a]) πλείους τῆς Καλλιόπης λέγει παῖδας ἐν τουτ...[b]) Καλλιόπη γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα μιχθέντα γεννῆσαι Λίνον τὸν πρεσβύτατον[c]) καὶ τρεῖς μετ' ἐκεῖνον, Ὑμέναιον, Ἰάλεμον[d]), Ὀρφέα· τῷ δὲ νεωτάτῳ[e]) τὴν μὲν ἐπιθυμίαν ....εὐμάτων ἐμπεσεῖν. καὶ περὶ τὴν μουσικὴν .... πάντων. οὐ μὴν τοιοῦτό γε πάθος .... γενέσθαι[f]): — Ἄλλως·

V. 781. Αἱ δ' ἔρεγχον — V. 785. παρασφαγαῖς — V. 849. a) Τίς — tum lineola ante Τὸ ἑξῆς. posita erat — b) μολῶν — c) χαμεύνα... — V. 856. a) fort. excidit ἐλάβομεν — a) pro σοῦ quinque erant puncta — c) κατηγορ..... — V. 892. Verba statim ab initio parenthesi inclusa explicant, ut Herm. monet Opusc. 5. p. 195., ἰαλέμῳ αὐθιγενεῖ — In emendando hoc scholio optimum duxi Hermannum sequi, qui de eo disputavit ll. p. 191 sq. aliorumque coniecturas refutavit. a) ἐν τ... περὶ δουλ......... em. H. — b) ἐν τούτοις facile scribi poterat, sed omnino inutilia sunt haec verba et eiicienda. — c) μιχθέντα, γεν......λιν .. τὸν πρεσβύτερον em. H., nisi quod φασί post γεννῆσαι omisi, quale verbum saepe ab hoc scholiasta omittitur. — d) pro Ἰάλεμον novem puncta erant, em. H. — e) νεωτέρῳ em. H. — f) Herm. sic emendat hunc locum: τὴν μὲν

Ἰαλέμῳ φασὶ δὲ ἰάλεμον παρωνομάσθαι[g]) *ἐπὶ τιμῇ Ἰαλέμου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης, ὥς φησι Πίνδαρος· ἔντι μὲν χρυσαλακάτου τεκέων .... ἀοιδαὶ ῷ ......παιάνιδες· ἔντι .....ελλοντες· ἐκ κισυ.῀. στέφανον ἐκ διο .... αιόμεναι. τὸ δὲ κοιμίσαντρ .. .. ἀποφθιμένων· ἁ μὲν ἀχέταν λίνον αἴλινον ὑμνεῖν. ἁ δὲ ὑμέναιον· ἐργάμοισι χροϊζόμενον .... συμ πρῶτ.. λάβεν· ἐσχάτοις ὕμνοις· ἁ δὲ ἰάλεμον ὁμοβόλῳ νούσῳ. ὅτι παῖδα θέντοι σθένος υἱὸν οἴαγρον: —*

(*λείπει.*)

ἐπιθυμίαν ὀλεθρίαν ἀποβῆναι, ἣν αὐτῷ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐμπεσεῖν, οὐ μὴν τοιοῦτό γε πάθος, οἷον λέγουσί τινες, αὐτοῦ γενέσθαι. — g) *Ἰαλέμω .... λεγονπαρονομᾶσθαι* em. Herm. — Quod sequitur fragmentum Pindari Hermannus sic restituit:

ἔντι μὲν χρυσαλακάτου τεκέων Λατοῦς ἀοιδαὶ
ὥριαι παιάνιδες· ἔντι δ' ἐπαντέλλοντος εὐκίσσου στέφανον
ἐκ διθυράμβου μαιόμεναι· τὸ δὲ κοιμίσαν τετράζυγον θεαὶ
κᾶδος υἱῶν σώματ' ἀποφθιμένων,
ἃ μὲν ἀχέταν Λίνον αἴλινον ὕμνει,
ἃ δ' Ὑμέναιον, ὃν ἐν γάμοισι χρονιζόμενον
βρότεος αἰὼν φθέγμα σὺν πρώτοις λάβεν
ἐσχάτοις θ' ὕμνοισιν, ἃ δ' Ἰάλεμον, ὠμοβόλῳ νούσῳ πεδαθέντα σθένος θ'
υἱὸν Οἰάγρου.

hac addita versione: *Sunt Latonae liberorum paeania suo tempore praeconia; sunt, quae oriente ex dithyrambo hederae coronam quaerunt; funusque quadriiugum peremptorum corpora filiorum condens Musae, alia Linum aelino canebat, alia Hymenaeum, quem in nuptiis tardatum gens mortalis primo postremoque in cantu vocat, alia Ialemum, crudelique morbi tactu membra captum filium Oeagri.*

I. INDEX VERBORUM

IN SCHOLIA VATICANA.

II. INDEX RERUM.

III. INDEX SCRIPTORUM.

LIPSIAE EX OFFICINA C. P. MELZERI.

24

DATE BORROWED	DATE DUE	DATE BORROWED	DATE DUE
C28 (1149) 100M			

VOL. 10